Cuộc Sống Mới Hạnh Phúc Của Chu Tiểu Vân

Contents

Cuộc Sống Mới Hạnh Phúc Của Chu Tiểu Vân **9**

1. Chương 1: Cuộc Sống Của Người Bình Thường . . . 9
2. Chương 2: Người Đàn Ông Lý Thiên Vũ Này . . . 11
3. Chương 3: Cái Nghèo Đáng Hận . . . 12
4. Chương 4: Không Ngờ Có Ngày Này . . . 14
5. Chương 5: Sống Hay Chết? . . . 16
6. Chương 6: Trọng Sinh Chu Tiểu Vân . . . 17
7. Chương 7: Chu Tiểu Vân Sáu Tuổi (1) . . . 19
8. Chương 8: Chu Tiểu Vân Sáu Tuổi (2) . . . 20
9. Chương 9: Chu Tiểu Vân Sáu Tuổi (3) . . . 22
10. Chương 10: Mùa Hè Nóng Bức (1) . . . 24
11. Chương 11: Mùa Hè Nóng Bức (2) . . . 26
12. Chương 12: Mùa Hè Nóng Bức (3) . . . 27
13. Chương 13: Ở Nhà Cô Một Ngày (1) . . . 28
14. Chương 14: Ở Nhà Cô Một Ngày (2) . . . 30
15. Chương 15: Ở Nhà Cô Một Ngày (3) . . . 31
16. Chương 16: Kem Que Mỹ Vị (1) . . . 33
17. Chương 17: Que Kem Mỹ Vị (2) . . . 34
18. Chương 18: Chợ Náo Nhiệt (1) . . . 36
19. Chương 19: Chợ Náo Nhiệt (2) . . . 37
20. Chương 20: Con Không Muốn Tên Là Chu Tiểu Vân . . . 39
21. Chương 21: Đi Học (1) . . . 40
22. Chương 22: Đi Học (2) . . . 41
23. Chương 23: Sức Hút Của Thầy Đẹp Trai . . . 43
24. Chương 24: Em Muốn Học Nhạc Cụ . . . 44
25. Chương 25: Phấn Đấu Trở Thành Cô Gái Đa Tài . . . 47
26. Chương 26: Nhảy Cước . . . 49
27. Chương 27: Ưu Tú Mọi Mặt . . . 50
28. Chương 28: Bài Tập Đặc Biệt Của Kì Nghỉ Đông . . . 52
29. Chương 29: Đại Bảo Bị Đả Kích (1) . . . 53
30. Chương 30: Đại Bảo Bị Đả Kích (2) . . . 55
31. Chương 31: Vườn Hoa Bí Mật Của Chu Tiểu Vân . . . 56
32. Chương 32: Bận Rộn Ăn Tết (1) . . . 58
33. Chương 33: Ngày Tết Bận Rộn (2) . . . 59
34. Chương 34: Ngày Tết Bận Rộn (3) . . . 61
35. Chương 35: Ngày Tết Bận Rộn (4) . . . 63
36. Chương 36: Năm Mới Vui Vẻ . . . 64
37. Chương 37: Không Ai Không Thích Tiền Mừng Tuổi . . . 66
38. Chương 38: Đón Tết Chính Là Ăn No Nê . . . 67
39. Chương 39: Nhà Chú Ba Ở Thị Trấn (1) . . . 69
40. Chương 40: Nhà Chú Ba Ở Thị Trấn (2) . . . 71

41. Chương 41: Thời Điểm Hài Lòng . . . 73
42. Chương 42: Phương Văn Siêu Cảm Động . . . 74
43. Chương 43: Ti Vi Khiến Người Ta Say Mê . . . 76
44. Chương 44: Sau Khi Đại Bảo Bị Đánh . . . 77
45. Chương 45: Kế Sách Làm Giàu Của Nhà Họ Chu (1) . . . 79
46. Chương 46: Kế Sách Làm Giàu Của Nhà Họ Chu (2) . . . 80
47. Chương 47: Kế Sách Làm Giàu Của Nhà Họ Chu (3) . . . 82
48. Chương 48: Thẩm Hoa Phượng Khôn Khéo . . . 83
49. Chương 49: Đầu Bếp Của Chu Gia . . . 85
50. Chương 50: Nghỉ Gặt (1) . . . 86
51. Chương 51: Nghỉ Gặt (2) . . . 88
52. Chương 52: Hội Diễn Văn Nghệ 1 – 6 (1) . . . 89
53. Chương 53: Hội Diễn Văn Nghệ 1-6 (2) . . . 91
54. Chương 54: Hội Diễn Văn Nghệ 1 – 6 (3) . . . 93
55. Chương 55: Hội Diễn Văn Nghệ (4) . . . 94
56. Chương 56: Chiến Thắng Trở Về . . . 96
57. Chương 57: Bắt Ve (1) . . . 97
58. Chương 58: Bắt Ve (2) . . . 99
59. Chương 59: Thay Răng (1) . . . 101
60. Chương 60: Thay Răng (2) . . . 102
61. Chương 61: Cùng Chà Chà Chà . . . 104
62. Chương 62: Bỏng Tới . . . 106
63. Chương 63: Cậu Kết Hôn . . . 107
64. Chương 64: Cãi Nhau . . . 109
65. Chương 65: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng . . . 110
66. Chương 66: Nhà Họ Chu Xây Nhà Mái Ngói (1) . . . 112
67. Chương 67: Nhà Họ Chu Xây Nhà Mái Ngói (2) . . . 113
68. Chương 68: Nhà Họ Chu Xây Nhà Mái Ngói (3) . . . 115
69. Chương 69: Trang Trí Phòng Riêng (1) . . . 117
70. Chương 70: Trang Trí Phòng Riêng (2) . . . 118
71. Chương 71: Trang Trí Phòng Riêng (3) . . . 120
72. Chương 72: Nhân Duyên Tốt Cũng Là Một Loại Phiền Não . . . 121
73. Chương 73: Nuôi Tằm . . . 123
74. Chương 74: Dâu Dại . . . 124
75. Chương 75: Bạn Gái Phương Văn Siêu . . . 126
76. Chương 76: Tình Thế Khó Xử . . . 128
77. Chương 77: “quán Nước” Của Chu Tiểu Vân (1) . . . 129
78. Chương 78: “quán Nước” Của Chu Tiểu Vân (2) . . . 131
79. Chương 79: “quán” Nước Của Chu Tiểu Vân (3) . . . 132
80. Chương 80: “quán” Nước Của Chu Tiểu Vân (4) . . . 134
81. Chương 81: “quán” Nước Của Chu Tiểu Vân (5) . . . 136
82. Chương 82: Vu Thuý Liên Cảm Khái . . . 138
83. Chương 83: Tiểu Bảo Bị Tiêu Chảy (1) . . . 140
84. Chương 84: Tiểu Bảo Bị Tiêu Chảy (2) . . . 142
85. Chương 85: Hối Hận Vô Cùng . . . 144
86. Chương 86: Xem Chiếu Bóng . . . 146
87. Chương 87: Mua Đàn Accordion (1) . . . 148
88. Chương 88: Mua Đàn Accordion(2) . . . 150
89. Chương 89: Đại Bảo Quyết Tâm Phấn Đấu . . . 152
90. Chương 90: Mùa Thu Hoạch Đậu Tương . . . 153
91. Chương 92: Quà Tặng (1) . . . 155
92. Chương 93: Quà Tặng (2) . . . 157
93. Chương 94: Chợ Chính Thức Xuất Hiện . . . 159
94. Chương 95: Khách Không Mời Mà Đến . . . 161

95. Chương 96: Số Tiền Bất Ngờ . . . 163
96. Chương 97: Học Sinh Giỏi . . . 165
97. Chương 98: Có Ai Không Thích Nghỉ Hè? . . . 167
98. Chương 99: Mừng Thọ Bà Ngoại . . . 169
99. Chương 100: Không Ai Để Ý Đến Mình . . . 171
100. Chương 101: Tập Xe Đạp . . . 173
101. Chương 102: Chia Lại Lớp . . . 175
102. Chương 103: Không Ngờ Được . . . 176
103. Chương 104: Tiền Tư Hậu Tưởng* . . . 178
104. Chương 105: Họa Vô Đơn Chí . . . 181
105. Chương 106: Dạy Cho Mày Một Bài Học . . . 183
106. Chương 107: Khác Thường . . . 185
107. Chương 108: Người Thân . . . 187
108. Chương 109: Nghĩ Thông Suốt . . . 189
109. Chương 110: Bạn Học Mới Trịnh Hạo Nhiên . . . 191
110. Chương 111: So Sánh . . . 193
111. Chương 112: Tính Toán Của Phùng Thiết Trụ (1) . . . 195
112. Chương 113: Tính Toán Của Phùng Thiết Trụ (2) . . . 197
113. Chương 114: Đan Khăn Quàng Cổ . . . 199
114. Chương 115: Đối Thủ Trời Sinh . . . 201
115. Chương 116: Uy Phong Của Lớp Trưởng . . . 203
116. Chương 117: Thi Cuối Kì (1) . . . 205
117. Chương 118: Kỳ Thi Cuối Kì (2) . . . 207
118. Chương 119: Trịnh Hạo Nhiên Bị Đả Kích . . . 209
119. Chương 120: Đại Nhạc Hội Chào Xuân . . . 211
120. Chương 121: Sinh Nhật Mười Tuổi (1) . . . 214
121. Chương 122: Sinh Nhật Mười Tuổi (2) . . . 215
122. Chương 123: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn . . . 217
123. Chương 124: Cuộc Thi Hùng Biện (1) . . . 220
124. Chương 125: Cuộc Thi Hùng Biện (2) . . . 222
125. Chương 126: Cuộc Thi Hùng Biện (3) . . . 224
126. Chương 127: Nhân Vật Phong Vân* Trong Trường . . . 226
127. Chương 128: Giấy Khen Đầu Tiên Của Đại Bảo . . . 228
128. Chương 129: Tường Vây Và Nhà Mái Bằng . . . 231
129. Chương 130: Đại Bảo Sắp Tốt Nghiệp . . . 233
130. Chương 131: Trường Cấp Hai Sao Mai . . . 235
131. Chương 132: Từ Mộng Tưởng Đến Hành Động . . . 237
132. Chương 133: Bà Nội (2) . . . 239
133. Chương 135: Tin Vui . . . 241
134. Chương 136: Xe Đạp Mới Của Đại Bảo . . . 243
135. Chương 137: Mua Sách (1) . . . 245
136. Chương 138: Mua Sách (2) . . . 247
137. Chương 139: Thật Lòng Khuyên Bảo . . . 249
138. Chương 140: Thay Đổi . . . 251
139. Chương 141: Tiến Bộ . . . 254
140. Chương 142: Hạnh Phúc Giản Đơn . . . 256
141. Chương 143: Nở Mày Nở Mặt . . . 258
142. Chương 144: Học Sinh Sợ Nhất Thứ Sáu (1) . . . 260
143. Chương 145: Học Sinh Sợ Nhất Thứ Sáu (2) . . . 263
144. Chương 146: Học Sinh Sợ Nhất Thứ Sáu (3) . . . 265
145. Chương 147: Hái Rau Dại . . . 267
146. Chương 148: Nấu Cơm Dã Ngoại (1) . . . 269
147. Chương 149: Nấu Cơm Dã Ngoại (2) . . . 271
148. Chương 150: Nấu Cơm Dã Ngoại (3) . . . 273

149. Chương 151: Kì Thi Tốt Nghiệp Cuối Cùng Đã Tới . . . 276
150. Chương 152: Thư Báo Trúng Tuyển (1) . . . 278
151. Chương 153: Thư Báo Trúng Tuyển (2) . . . 280
152. Chương 154: Tạm Biệt . . . 282
153. Chương 155: Lý Thiên Vũ Độc Thoại: Bao Giờ Cậu Mới Chịu Nói Chuyện Với Tớ? . . . 285
154. Chương 156: Con Nguyện Trở Thành Niềm Tự Hào Của Ba Mẹ . . . 287
155. Chương 157: Quà Tặng Của Tống Minh Lệ . . . 289
156. Chương 158: Chu Tiểu Hà Và Ngô Mai . . . 292
157. Chương 159: Trường Trung Học Anh Minh Tôi Tới Đây . . . 294
158. Chương 160: Lại Là Lớp (2) . . . 296
159. Chương 161: "kinh Hĩ" Liên Tục . . . 298
160. Chương 162: Ăn Cơm Là Một Vấn Đề Lớn . . . 301
161. Chương 163: Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng . . . 303
162. Chương 164: Khắp Nơi Là Người Quen . . . 305
163. Chương 165: Thì Ra Có Chuyện Trùng Hợp Như Thế . . . 308
164. Chương 166: Cuộc Thi Tháng Đầu Tiên (1) . . . 310
165. Chương 167: Cuộc Thi Tháng Đầu Tiên (2) . . . 312
166. Chương 168: Cạnh Tranh Kịch Liệt . . . 314
167. Chương 169: Cậu Truy Tớ Đuổi . . . 317
168. Chương 170: Bốn Anh Em Nhà Họ Chu . . . 319
169. Chương 171: Quả Táo Cũng Có Thể Mang Đến Mâu Thuẫn? . . . 321
170. Chương 172: Học Sinh Chuyển Trường Mới Đến . . . 323
171. Chương 173: Dương Phàm Và Lý Thiên Vũ . . . 325
172. Chương 174: Xem Xét Lại Mình . . . 328
173. Chương 175: Chỗ Tốt Khi Có Nhiều Anh Em . . . 330
174. Chương 176: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (1) . . . 332
175. Chương 177: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (2) . . . 335
176. Chương 178: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (3) . . . 337
177. Chương 179: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (4) . . . 339
178. Chương 180: Tiền Thưởng Tiêu Như Thế Nào Đây? . . . 341
179. Chương 181: Chèo Thuyền . . . 344
180. Chương 182: Nhà Lầu, Nhà Lầu Đó . . . 346
181. Chương 183: Nhà Lầu, Nhà Lầu Đó (2) . . . 348
182. Chương 184: Phòng Cho Thuê (1) . . . 350
183. Chương 185: Phòng Cho Thuê (2) . . . 352
184. Chương 186: Cuộc Sống Mới . . . 354
185. Chương 187: Sóng Gió Về Ranh Giới . . . 357
186. Chương 188: Mối Tình Đầu Của Bọn Con Trai (1) . . . 359
187. Chương 189: Mối Tình Đầu Của Bọn Con Trai (2) . . . 361
188. Chương 190: Tam Bát Tuyến . . . 363
189. Chương 191: Tiền Tiêu Vặt . . . 365
190. Chương 192: Nhà Lầu Mới Của Chu Gia . . . 368
191. Chương 193: Ước Mơ Trở Thành Sự Thật . . . 370
192. Chương 194: Bí Mật Của Chu Tiểu Vân . . . 372
193. Chương 195: Vô Tình Nhớ Ra . . . 374
194. Chương 196: Cuộc Thi Hát (1) . . . 376
195. Chương 197: Cuộc Thi Hát (2) . . . 379
196. Chương 198: Nguyện Vọng Một Của Đại Bảo . . . 381
197. Chương 199: Chơi Tú-lơ-khơ . . . 383
198. Chương 200: Được Như Ý Nguyện . . . 385
199. Chương 201: Vệ Sĩ Mới . . . 388
200. Chương 202: Thư Tình (1) . . . 390
201. Chương 203: Thư Tình (2) . . . 392
202. Chương 204: Sinh Nhật (1) . . . 394

203. Chương 205: Sinh Nhật (2) . . . 396
204. Chương 206: Mãi Mãi Yêu Thầy . . . 398
205. Chương 207: Tiết Sinh Học Xấu Hổ . . . 400
206. Chương 208: Bị Ốm . . . 402
207. Chương 209: Nhìn . . . 405
208. Chương 210: Họp Phụ Huynh (1) . . . 407
209. Chương 211: Họp Phụ Huynh (2) . . . 409
210. Chương 212: Lý Tưởng Của Chu Tiểu Vân . . . 411
211. Chương 213: Thi Tốt Nghiệp . . . 413
212. Chương 214: Lý Tưởng Và Hiện Thực . . . 415
213. Chương 215: Lý Thiên Vũ Độc Thoại – Đến Bao Giờ Tớ Mới Có Thể Đuổi Kịp Bước Chân Của Cậu? . . . 417
214. Chương 216: Tương Lai Ở Trong Tay Mình (1) . . . 420
215. Chương 217: Tương Lai Ở Trong Tay Mình (2) . . . 422
216. Chương 218: Cao Đẳng Thể Thao Phượng Tường . . . 424
217. Chương 219: Tập Quân Sự (1) . . . 426
218. Chương 220: Tập Quân Sự (2) . . . 428
219. Chương 221: Tập Quân Sự (3) . . . 430
220. Chương 222: Cậu Em Trai Tốt Nhất . . . 432
221. Chương 223: Chủ Nhiệm Lớp Mới . . . 434
222. Chương 224: Tranh Cử (1) . . . 436
223. Chương 225: Tranh Cử (2) . . . 438
224. Chương 226: Tranh Cử (3) . . . 440
225. Chương 227: Long Tranh Hổ Đấu . . . 442
226. Chương 228: Anh Trai Đại Bảo Đáng Yêu Nhất . . . 444
227. Chương 229: Thành Tích Ơi Thành Tích . . . 446
228. Chương 230: Uỷ Viên Lao Động Đáng Thương Nhất . . . 449
229. Chương 231: Tiệc Tối Tết Nguyên Đán (1) . . . 451
230. Chương 232: Tiệc Tối Nguyên Đán (2) . . . 453
231. Chương 233: Tiệc Tối Nguyên Đán (3) . . . 455
232. Chương 234: Bộc Lộ Bản Lĩnh Nhỏ Bé (1) . . . 457
233. Chương 235: Bộc Lộ Bản Lĩnh Nhỏ Bé (2) . . . 460
234. Chương 236: Bộc Lộ Bản Lĩnh Nhỏ Bé (3) . . . 462
235. Chương 237: Điểm Tựa Vĩnh Viễn . . . 464
236. Chương 238: Trọng Nam Khinh Nữ . . . 467
237. Chương 239: Cán Bộ Thôn Mới Nhậm Chức . . . 469
238. Chương 240: Chị Em Dâu . . . 471
239. Chương 241: Chơi Xuân (1) . . . 473
240. Chương 242: Chơi Xuân (2) . . . 475
241. Chương 243: Chơi Xuân (3) . . . 477
242. Chương 244: Bất Ngờ . . . 479
243. Chương 245: Nam Sinh Nghĩa Khí . . . 481
244. Chương 246: Chuyện Về Sau . . . 483
245. Chương 247: Gặp Rắc Rối . . . 485
246. Chương 248: Di Truyền . . . 487
247. Chương 249: Làm Khách (1) . . . 489
248. Chương 250: Làm Khách (2) . . . 491
249. Chương 251: Làm Khách (3) . . . 493
250. Chương 252: Làm Khách (4) . . . 495
251. Chương 253: Người Ái Mộ Tiểu Bảo . . . 497
252. Chương 254: Nghỉ Hè . . . 499
253. Chương 255: Đi Dạo Phố . . . 501
254. Chương 256: Rốt Cục Thành Thiếu Nữ . . . 503
255. Chương 257: Bạn Cũ . . . 505

256. Chương 258: Tài Bếp Núc . . . 507
257. Chương 259: Vì Sao Ưu Tú Như Vậy . . . 509
258. Chương 260: Bà Nội Bị Bệnh (1) . . . 511
259. Chương 261: Bà Nội Bị Bệnh (2) . . . 514
260. Chương 262: Anh Em Đồng Lòng . . . 515
261. Chương 263: Làm Dâu Khó . . . 518
262. Chương 264: Các Con Dâu . . . 520
263. Chương 265: Ai Sẽ Chăm Sóc Bà Nội? . . . 522
264. Chương 266: Chiến Tranh Lạnh . . . 524
265. Chương 267: Nghĩ Thông Suốt . . . 526
266. Chương 268: Đại Bảo Xuống Bếp Ký . . . 528
267. Chương 269: Nhị Nha Buồn Rầu . . . 530
268. Chương 270: Nhị Nha Ăn Uống Điều Độ Ký . . . 532
269. Chương 271: Kì Thi Toàn Quốc Tới (1) . . . 534
270. Chương 272: Kì Thi Toàn Quốc Tới (2) . . . 536
271. Chương 273: Ban Tự Nhiên, Ban Xã Hội (1) . . . 538
272. Chương 274: Ban Tự Nhiên, Ban Xã Hội (2) . . . 540
273. Chương 275: Lớp Chọn Một Ban Tự Nhiên Và Lớp Chọn Một Ban Xã Hội . . . 542
274. Chương 276: Tin Vui . . . 544
275. Chương 277: Say Rượu . . . 546
276. Chương 278: Tiễn Biệt . . . 548
277. Chương 279: Tiểu Bảo Thi Tốt Nghiệp . . . 550
278. Chương 280: Ba Tháng Hè Học Thêm . . . 552
279. Chương 281: Tiểu Bảo Tới . . . 554
280. Chương 282: Nhị Nha Quỷ Phá Phách . . . 556
281. Chương 283: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (1) . . . 558
282. Chương 284: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (2) . . . 560
283. Chương 285: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (3) . . . 562
284. Chương 286: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (4) . . . 565
285. Chương 287: Vương Tinh Tinh Và Uông Tử Kỳ . . . 567
286. Chương 288: Đoàn Tụ (1) . . . 569
287. Chương 289: Đoàn Tụ (2) . . . 571
288. Chương 290: Đoàn Tụ (3) . . . 573
289. Chương 291: Đoàn Tụ (4) . . . 575
290. Chương 292: Thiếu Niên Thiếu Nữ (1) . . . 577
291. Chương 293: Thiếu Niên Thiếu Nữ (2) . . . 579
292. Chương 294: Khảo Nghiệm Tình Bạn . . . 581
293. Chương 295: Hối Hận . . . 583
294. Chương 296: Làm Lành . . . 586
295. Chương 297: Học Sinh Được Cử Đi (1) . . . 588
296. Chương 298: Học Sinh Được Cử Đi (2) . . . 590
297. Chương 299: Học Sinh Được Cử Đi (3) . . . 592
298. Chương 300: Dư Ba . . . 594
299. Chương 301: Điền Nguyện Vọng Thi Đại Học . . . 596
300. Chương 302: Kỳ Thi Đại Học Tới (1) . . . 598
301. Chương 303: Kỳ Thi Đại Học Tới (2) . . . 600
302. Chương 304: Sau Kỳ Thi Đại Học . . . 602
303. Chương 305: Mấy Nhà Sung Sướng, Mấy Nhà Buồn . . . 604
304. Chương 306: Lý Thiên Vũ Độc Thoại . . . 607
305. Chương 307: Thư Trúng Tuyển Tới . . . 610
306. Chương 308: Em Cũng Muốn Có Quà . . . 612
307. Chương 309: Tương Lai Khác Nhau . . . 614
308. Chương 310: Trước Khi Nhập Học . . . 616
309. Chương 311: Nhập Học . . . 618

310. Chương 312: Cuộc Sống Mới . . . 620
311. Chương 313: Những Người Bạn Mới (1) . . . 622
312. Chương 314: Những Người Bạn Mới (2) . . . 625
313. Chương 315: Tha Hương Gặp Lại (1) . . . 627
314. Chương 316: Tha Hương Gặp Lại (2) . . . 629
315. Chương 317: Làm Thế Nào Sắp Xếp Cuối Tuần Là Một Vấn Đề . . . 631
316. Chương 318: Hội Văn Học Trăng Lưỡi Liềm . . . 633
317. Chương 319: Kỳ Thi Cuối Kì Ở Đại Học . . . 635
318. Chương 320: Người Ái Mộ Đại Bảo . . . 637
319. Chương 321: Về Nhà . . . 640
320. Chương 322: Gặp Lại Thiệu Sắc Vi . . . 642
321. Chương 323: Di Động . . . 644
322. Chương 324: Dạ Hội . . . 646
323. Chương 325: Học Bổng . . . 648
324. Chương 326: Cảm Giác Khi Uống Rượu . . . 650
325. Chương 327: Lời Tỏ Tình Không Rõ Ràng . . . 652
326. Chương 328: Quà Sinh Nhật . . . 654
327. Chương 329: Vô Cùng Ghen Tị . . . 656
328. Chương 330: Có Thể Coi Là Lần Đầu Tiên Hẹn Hò Không? . . . 659
329. Chương 331: Đau Đầu . . . 661
330. Chương 332: Nhiệt Tình Quá Khó Đỡ Nổi . . . 663
331. Chương 333: Gặp Nhau . . . 666
332. Chương 334: Nghỉ Hè . . . 668
333. Chương 335: Gửi Thư . . . 670
334. Chương 336: Gặp Nhau . . . 672
335. Chương 337: Lên Mạng . . . 675
336. Chương 338: Con Trai Lăng Nhăng . . . 677
337. Chương 339: Dương Phàm Động Lòng . . . 679
338. Chương 340: Giật Dây Bắc Cầu (1) . . . 681
339. Chương 341: Giật Dây Bắc Cầu (2) . . . 683
340. Chương 342: Những Khó Khăn Đã Định Trước Khi Theo Đuổi . . . 686
341. Chương 343: Đại Bảo Và Lưu Lộ . . . 688
342. Chương 344: Chuyện Của Giang Học Lỗi . . . 690
343. Chương 345: Chịu Tiếng Xấu Thay Người Khác Thật Đau Khổ . . . 692
344. Chương 346: Tiến Triển . . . 694
345. Chương 347: Hẹn Hò (1) . . . 696
346. Chương 348: Hẹn Hò (2) . . . 698
347. Chương 349: Lần Đầu Tiên Thân Mật . . . 700
348. Chương 350: Sẽ Thành Người Yêu . . . 703
349. Chương 351: Tình Nồng . . . 706
350. Chương 352: Tiểu Bảo Cũng Thi Đại Học . . . 708
351. Chương 352: Tiểu Bảo Cũng Thi Đại Học . . . 710
352. Chương 353: Cha Mẹ Có Nên Can Thiệp Vào Chuyện Yêu Đương Của Con Gái Không? . . . 712
353. Chương 353: Cha Mẹ Có Nên Can Thiệp Vào Chuyện Yêu Đương Của Con Gái Không? . . . 715
354. Chương 354: Tình Địch . . . 717
355. Chương 354: Tình Địch . . . 719
356. Chương 355: Hiểu Lầm Nhỏ . . . 721
357. Chương 355: Hiểu Lầm Nhỏ . . . 723
358. Chương 356: Cãi Nhau . . . 725
359. Chương 356: Cãi Nhau . . . 728
360. Chương 357: Bảo Vệ Tình Yêu . . . 730
361. Chương 357: Bảo Vệ Tình Yêu . . . 732
362. Chương 358: Nhạc Tuyền Đau Lòng . . . 734
363. Chương 359: Tốt Đẹp Là Cuộc Sống Đại Học . . . 737

364. Chương 360: Ánh Rạng Đông Mới Ló . . . 739
365. Chương 361: Sinh Nhật Hai Mươi Tuổi . . . 741
366. Chương 362: Niềm Vui Bất Ngờ . . . 744
367. Chương 363: Nghỉ Hè Cùng Em . . . 746
368. Chương 364: Chuyện Sinh Hoạt Trong Hè . . . 748
369. Chương 365: Cố Gắng Vì Ước Mơ Tương Lai . . . 751
370. Chương 366: Ghen . . . 753
371. Chương 367: Nữ Sinh Phòng 301 Tụ Tập . . . 755
372. Chương 368: Trắng Đêm Không Về (1) . . . 758
373. Chương 369: Trắng Đêm Không Về (2) . . . 760
374. Chương 370: Không Xảy Ra Chuyện Gì . . . 763
375. Chương 371: Cảm Giác Thành Tựu . . . 765
376. Chương 372: Chuyện Vui . . . 767
377. Chương 373: Chung Thân Đại Sự Của Đại Bảo . . . 770
378. Chương 373: Chung Thân Đại Sự Của Đại Bảo . . . 772
379. Chương 374: Nhật Ký Thực Tập . . . 774
380. Chương 375: Bánh Thịt Từ Trên Trời Rơi Xuống . . . 776
381. Chương 376: Tình Địch Nặng Ký Xuất Hiện . . . 778
382. Chương 377: Liên Hoan Thôi! . . . 780
383. Chương 378: Tốt Nghiệp . . . 783
384. Chương 379: Sống Chung (1) . . . 785
385. Chương 380: Sống Chung (2) . . . 787
386. Chương 381: Hai Cái Bóng Đèn Lớn . . . 789
387. Chương 382: Dọn Đi Hay Ở Lại . . . 791
388. Chương 383: Phương Nam Lại Xuất Hiện . . . 794
389. Chương 384: Người Theo Đuổi . . . 796
390. Chương 385: Từ Chối . . . 799
391. Chương 385: Từ Chối . . . 801
392. Chương 386: Đưa Bạn Gái Về Nhà Ăn Tết . . . 803
393. Chương 387: Tình Yêu Và Hiện Thực . . . 805
394. Chương 388: Tương Lai Của Đại Bảo Và Lưu Lộ . . . 808
395. Chương 389: Đau Khổ . . . 810
396. Chương 390: Gặp Mặt . . . 812
397. Chương 391: Tình Trường Như Chiến Trường . . . 815
398. Chương 392: Đàn Ông So Sánh Với Nhau . . . 817
399. Chương 393: Trừng Phạt . . . 819
400. Chương 394: Lưu Lộ Tới . . . 822
401. Chương 395: Đi Dạo Bách Hóa . . . 824
402. Chương 396: Đính Hôn . . . 826
403. Chương 397: Chu Tiểu Hà Có Con Gái . . . 828
404. Chương 398: Tin Vui Của Dương Phàm Và Tưởng Tiêu Đan . . . 831
405. Chương 399: Cô Gái Nào Nghe Điện Thoại . . . 833
406. Chương 400: Giải Thích . . . 835
407. Chương 401: Dương Phàm Kết Hôn . . . 837
408. Chương 402: Ngạc Nhiên . . . 840
409. Chương 403: Lý Thiên Vũ Đến . . . 842
410. Chương 404: Cảm Động . . . 844
411. Chương 405: So Sánh . . . 846
412. Chương 406: Làm Mối . . . 848
413. Chương 407: Nhị Nha Tới . . . 851
414. Chương 408: Nhị Nha Buồn Bã . . . 853
415. Chương 409: Hào Phóng . . . 855
416. Chương 410: Có Người Hài Lòng, Có Người Phiền Não . . . 857
417. Chương 411: Thể Hiện . . . 859

418. Chương 412: Mang Thai . . . 861
419. Chương 413: Tiến Triển Thực Chất . . . 863
420. Chương 414: Xin Nghỉ . . . 865
421. Chương 415: Đoạn Nhạc Đệm Nhỏ . . . 867
422. Chương 416: Đưa Cơm . . . 869
423. Chương 417: Đối Mặt . . . 871
424. Chương 418: Đấu Khẩu . . . 873
425. Chương 419: Đi Đăng Ký Hay Không? . . . 875
426. Chương 420: Vợ Chồng Son Đi Đăng Ký . . . 877
427. Chương 421: Con Dâu Gặp Cha Mẹ Chồng . . . 879
428. Chương 422: Gặp Lại Bạn Cũ . . . 881
429. Chương 423: Lý Thiên Vũ Học Nấu Ăn . . . 884
430. Chương 424: Việc Làm . . . 886
431. Chương 425: Sinh Mệnh Mới Ra Đời . . . 887
432. Chương 426: Tiểu Vân, Bạn Nhất Định Phải Hạnh Phúc! (đại Kết Cục) . . . 890
433. Chương 427: Phiên Ngoại 1: Lễ Tình Nhân . . . 892
434. Chương 428: Phiên Ngoại 2: Lý Thiên Vũ Kiếp Trước Kiếp Này . . . 893
435. Chương 429: Phiên Ngoại 3: Nhị Nha . . . 894
436. Chương 430: Phiên Ngoại 4: Dương Phàm . . . 896
437. Chương 431: Phiên Ngoại 5: Tiểu Bảo . . . 898

Cuộc Sống Mới Hạnh Phúc Của Chu Tiểu Vân

Giới thiệu

Bỏ học sớm, yêu sớm, kết hôn, sinh con sớm, khó khăn chồng chất khiến Chu Tiểu Vân cãi vã với chồ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cuoc-song-moi-hanh-phuc-cua-chu-tieu-van

1. Chương 1: Cuộc Sống Của Người Bình Thường

Quyển 1: Thuở ấu thơ (tiểu học)

Chu Tiểu Vân ngẩn ngơ ngồi yên ở đó suốt 4 tiếng đồng hồ.

Đối diện là một cái gương bình thường, trong gương hiện lên một khuôn mặt có thể nói là thanh tú.

Khuôn mặt ấy đã có vài nốt tàn nhang, đã xuất hiện mấy nếp nhăn nơi khoé mắt. Nhớ lúc cô còn con gái, dù không quá xinh đẹp, nhưng cũng đáng yêu trắng nõn. Tuổi thanh xuân hồn nhiên ngây thơ một đi không trở lại, chỉ còn lại vết tích của thời gian, bị cuộc sống vùi dập. Cô nhìn mình trong gương, thở dài thật sâu.

Điều này quanh quẩn mãi trong đầu cô, không nghĩ đến chuyện khác được, càng về sau, cứ ong ong làm loạn. Cô cảm thấy đầu lại bắt đầu đau, vươn tay xoa xoa huyệt thái dương.

Không ngờ người đang đau đầu càng xoa càng đau hơn. Trong lúc tức giận, cô giơ cao tay, không chú ý nên "ầm" một tiếng, làm rơi tách trà đặt cạnh bàn. Tách trà rơi vỡ nát trên sàn gỗ, một ít nước trà bắn tung toé trên sàn, phần lớn văng lên đùi cô. Bây giờ đang là mùa hè nóng bức, cô chỉ mặc chiếc áo liền váy hoa, trên đùi bất chợt đỏ ửng một mảng lớn. Cô đau đớn, nói một tiếng xui xẻo rồi khập khiễng vào nhà vệ sinh dùng khăn mặt thấm ít nước lạnh, áp lên đùi.

Sau khi nghỉ ngơi, cảm thấy thoải mái hơn, cô cầm lấy chổi và hót rác quét sạch mảnh vỡ, rồi lấy cây lau nhà lau sạch nước trà trên sàn. Bận bịu một lúc, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Cô liếc mắt di động. Đã năm giờ rồi. Thầm kêu một tiếng "Hỏng bét", rồi vội vàng đi giày, vội vàng ra khỏi nhà, đi xe điện đến nhà trẻ đón con gái. Nghĩ đến con gái, cuối cùng cô thoát khỏi tâm trạng u ám suốt cả ngày, bắt đầu bình thường trở lại.

Con gái cô tên ở nhà là Nữu Nữu, tên khai sinh là Lý Tâm Điềm, hoạt bát đáng yêu, năm nay bảy tuổi. Hiện tại đang học ở nhà trẻ công lập trong thị trấn, nửa năm nữa là con bé lên tiểu học.

Mỗi ngày bảy rưỡi sáng, Chu Tiểu Vân phải đưa con đến nhà trẻ, bốn rưỡi chiều đón con về. Như hôm nay đến muộn, chắc chắn phải nhìn sắc mặt khó coi của giáo viên. Nghĩ tới đây, cô lại bắt đầu phiền muộn.

Thật ra, đi nhà trẻ tư tốt hơn, không chỉ chu đáo, thức ăn đủ chất hơn. Con gái đang trong thời kì phát triển, buổi trưa ở nhà trẻ ăn không đủ no thì không phát triển đầy đủ được.

Lúc Nữu Nữu tròn ba tuổi, Chu Tiểu Vân từng đi hỏi mấy nhà trẻ có tiếng là giáo viên tốt, thức ăn ngon. Thật ra có mấy chỗ không tồi nhưng học phí lại quá đắt, mỗi tháng mất 500. Cô làm việc cực nhọc, mệt bở hơi tai, chăm chỉ tăng ca ở xưởng mới được hơn 1200. Chồng cô – Lý Thiên Vũ là lao động tay chân, mở cửa hàng buôn bán nhỏ, có tháng kiếm được tháng kiếm ít, lại thích ở bên ngoài ăn uống với bạn, cầm về nhà có mấy đồng, không thể trông cậy vào anh. Mỗi tháng mất 300 tiền thuê nhà, 200 tiền điện, nước, than, gạo, dầu, muối, lại còn các ngày lễ. Không còn dư tiền cho con gái đi học ở nhà trẻ tốt.

Sau này, cô đành phải tìm một nhà trẻ công lập. Cả tháng cộng hết tiền ăn trưa, tiền quà bánh buổi chiều chỉ có 200. Nhưng Chu Tiểu Vân vừa nghĩ tới con gái mình, ngay cả muốn cho con học nhà trẻ tốt hơn mà mình cũng không làm được, nỗi buồn lại trào dâng trong lòng.

Lúc Chu Tiểu Vân tới nhà trẻ, đã 5h10. Cả lớp chỉ còn lác đác mấy đứa trẻ chưa có ai đón. Nữu Nữu tội nghiệp đứng ở cửa chờ cô. Trong lòng cô vô cùng hối hận. Dù rầu rĩ thế nào cũng phải tới đúng giờ. Đã hai tám tuổi rồi, mày còn tưởng mình là thiếu nữ mới mười mấy tuổi à? Cứ ở nhà buồn bã ngẩn ngơ rồi bắt con gái phải chờ!

Chu Tiểu Vân nở nụ cười dịu dàng, cẩn thận ôm lấy Nữu Nữu, giả vờ không nhìn thấy sắc mặt mất kiên nhẫn của cô giáo. Trong lòng thầm nhắc mình lần sau nhất định không được đến muộn.

Nữu Nữu thấy mẹ thì rất vui, như con chim nhỏ líu ra líu ríu: "Mẹ, con đói bụng, con thèm ăn cá nướng mẹ làm."

Sự mệt mỏi trong lòng Chu Tiểu Vân bỗng chốc mất tăm, cô cười đồng ý. Cô dẫn con đi chợ mua rau, mua cá Nữu Nữu thích ăn nhất, lại mua thêm thịt chuẩn bị món kho tàu Lý Thiên Vũ thích. Chờ mọi thứ xong xuôi, cơm nước dọn sẵn trên bàn, đã bảy giờ tối.

Căn hộ đi thuê này có 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, không rộng lắm nhưng được bàn tay khéo léo của cô thu dọn rất sạch sẽ.

Trong nhà không có gì đáng giá, có một cái ti vi đen trắng 25 inch mua khi mới kết hôn, một cái máy giặt hai lồng kiểu cũ (1 lồng giặt, 1 lồng vắt). Không có cả tiền mua điều hòa, tủ lạnh, Chu Tiểu Vân định dành dụm tiền mua nhà trong nội thành, vì thế khoản nào có thể tiết kiệm thì giảm bớt.

Áp dụng triệt để nguyên tắc tuyệt đối không lãng phí, tuyệt đối không tiêu thừa một đồng khiến đồ dùng trong nhà ít ỏi đến mức đáng thương. Đồ đạc chẳng có mấy, một cái giường lớn, một giường nhỏ của trẻ con, một tủ quần áo bốn buồng, bàn ăn và mấy cái ghế. Giầy dép là hàng bán sỉ ở siêu thị được giảm giá. Cuộc sống hàng ngày của Chu Tiểu Vân trừ đi làm, đưa đón con, thời gian còn lại dành hết cho làm việc nhà.

Căn hộ đi thuê nho nhỏ này cô đã bỏ ra vô số tâm huyết. Chu Tiểu Vân tự tay may rèm cửa bằng vải bông, tự làm khăn trải bàn, khăn phủ ti vi, ngay cả máy giặt cũng được trùm lên một tấm vải bông màu xanh. Trên bàn còn có con gấu bông nhỏ cô khéo léo khâu bằng tay, lúc ấy cô đang ở xưởng tiện tay làm rồi lén mang về nhà.

Trên bàn ăn bây giờ đang bày một đĩa thịt kho tàu, một đĩa cá sốt chua ngọt, một đĩa salad dưa chuột, ba bát cơm trắng và một bát canh rong biển.

Tất cả đã sẵn sàng chờ chồng cô Lý Thiên Vũ trở về.

2. Chương 2: Người Đàn Ông Lý Thiên Vũ Này

Đợi một lúc lâu, Lý Thiên Vũ vẫn chưa về. Chu Tiểu Vân đành bảo con gái ăn trước, cô ra cửa đợi chồng.

Căn hộ bọn họ thuê khá nhỏ, nằm ở một ngã tư không quá phồn hoa

trong huyện thành. May mà gần đó có bệnh viện, siêu thị, cũng tiện mua sắm, lại khá gần xưởng đồ chơi Chu Tiểu Vân đang làm. Lý Thiên Vũ thuê mặt tiền cửa hàng ở một nơi khá tấp nập, bán hoa quả, về nhà lúc sớm lúc muộn. Thật ra, cô từng khuyên chồng, để anh tìm một công việc khác, nguồn thu ổn định hơn, bán hoa quả thu nhập không cao, lại lo hư thối.

Nhưng Lý Thiên Vũ không đồng ý, anh nói rất hùng hồn: "Anh bán hoa quả, nói thế nào cũng là ông chủ, anh không muốn đi làm thuê cho kẻ khác, phải nhìn sắc mặt họ để làm việc."

Thật ra thì đây chỉ là một phần rất nhỏ của lý do thật sự. Lý Thiên Vũ chỉ tốt nghiệp cấp hai. Sau khi tốt nghiệp, anh đi nghĩa vụ mất ba năm rồi được bố trí làm bảo vệ trong một cơ quan nhà nước nhưng chê vất vả không làm. Gia đình tìm một công việc văn phòng nhàn hạ cho anh, anh làm một năm, lại chê đồng nghiệp coi thường, hay bắt anh làm chân sai vặt nên bỏ việc.

Sau khi kết hôn, anh từng thử qua không dưới mười công việc, rồi bị bạn bè xúi giục, vay tiền thuê mặt bằng, mở một cửa hàng bán hoa quả. Thế là yên ổn ba bốn năm. Tuy không kiếm được nhiều nhặn gì cho cam, nhưng được cái tự do.

Năm mười chín tuổi, Chu Tiểu Vân yêu Lý Thiên Vũ hai năm rồi kết hôn, tới giờ đã gần mười năm. Cô hiểu chồng còn hơn chính bản thân mình.

Anh thích ăn ngon, thích chơi bời, thích hưởng thụ, tính lười biếng trời sinh khó thay đổi. Cuộc sống vợ chồng nhiều năm giúp Chu Tiểu Vân hiểu được điều này: sống cùng người đàn ông như vậy, đừng mơ đến cảnh giàu sang, chớ hy vọng lời ngon tiếng ngọt, chớ chờ đợi tin vui.

Có đôi lúc cô không nghĩ ra: Vì sao năm đó cô cứ khăng khăng yêu một người đàn ông không có tiền đồ như vậy? Mặc kệ sự phản đối của cha mẹ, cô cứ như bị ma ám, gào khóc không phải Lý Thiên Vũ thì không lấy chồng.

Chẳng lẽ cái đó gọi là số phận?

Mới đi mấy bước thì nghe thấy tiếng còi xe gắn máy inh ỏi, Chu Tiểu Vân thôi nghĩ linh tinh, nở nụ cười thật tươi. Giây phút này, cô lại thấy mình hạnh phúc. Có thể ở cùng với người mình yêu, dù chịu khổ cũng đáng giá.

"Sao em lại ra ngoài, ở nhà chờ anh là được." Lý Thiên Vũ xuống xe đã thấy vợ đứng đó.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Sao hôm nay anh về muộn thế? Hàng ngày không phải 6h30 đã về sao?"

Lý Thiên Vũ giải thích: "Lúc đóng cửa hàng, Tiểu Cố chạy đến gặp anh, nói mấy câu nên về hơi muộn."

Tiểu Cố? Cố Xuân Lai?

"Anh ta lại đến tìm anh có việc gì?" Chu Tiểu Vân cau mày.

Tiểu Cố là bạn chí cốt của Lý Thiên Vũ, chơi với nhau từ nhỏ. Lời này hơi khó nghe, Lý Thiên Vũ đối xử tốt, hào phóng với anh ta hơn cả vợ mình. Tiểu Cố chơi cổ phiếu, nghe nói kiếm không ít tiền. Nhưng Chu

Tiểu Vân vẫn không ưa anh ta, bởi Lý Thiên Vũ rất nghe lời bạn thân. Anh ấy còn chưa đến mức nói gì nghe nấy với mình đâu! Chu Tiểu Vân bực mình nghĩ.

Lý Thiên Vũ cất xe, cùng Chu Tiểu Vân vào nhà, vừa đi vừa nói: "Anh có chuyện muốn bàn với em, vừa ăn vừa nói."

Hai vợ chồng bước vào phòng, lập tức hơi nóng phả vào mặt. Trong phòng, quạt chạy vù vù thổi ra gió nóng, Nữu Nữu đang ăn cơm mà đầu đầy mồ hôi.

Chu Tiểu Vân đau lòng lấy khăn lau mồ hôi cho con gái. Lại nói chủ đề quen thuộc nhất trong mùa hè này: "Mình lắp điều hòa đi anh, nhìn con nóng chưa này, ăn một bữa cơm mà đầu đầy mồ hôi. Giờ còn nhà nào chỉ dùng mỗi quạt điện như nhà mình cơ chứ!"

Lý Thiên Vũ ngồi xuống ăn, vừa đưa thịt vào miệng, vừa hàm hồ nói không rõ ràng, phản bác: "Phòng đi thuê, sao lắp được! Sau này dọn nhà lại phải lắp lại, rõ phí công! Chịu khó chút đi!"

"Em chịu cũng được, nhưng con bé chịu sao nổi? Anh nói nhà đi thuê không tiện lắp đúng không? Vậy thì, chúng ta đi mua nhà." Cuối cùng, Chu Tiểu Vân không kiềm chế được nói ra ý nghĩ vô số lần từng xuất hiện ra trong đầu.

Lúc mới cưới, đầu tiên là ở cùng bố mẹ chồng, anh chị em chồng ở chung một nhà, chật chội không chịu nổi, thường xuyên cãi cọ. Khi con gái ba tuổi, cô quyết tâm dọn ra ở riêng.

Nhà này thuê đã bốn năm, tốn hơn một vạn tiền thuê nhà. Ước mơ lớn nhất của cô là có một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách. Có nhà mới có "tổ ấm" riêng của mình.

Lý Thiên Vũ ngẩn người, hơi ngạc nhiên: "Mua nhà? Đào đâu ra nhiều tiền thế! Một căn hộ gần ngoại thành đã ba ngàn một mét vuông, đừng nhắc tới nơi tốt hơn. Coi như mua ở ngoại thành, 60 mét vuông hai ngủ một khách cũng tốn hơn 20 vạn rồi!"

Chu Tiểu Vân tức giận nói: "Có bao giờ nhà giảm giá không, chỉ có tăng giá thôi. Sau này chưa biết chừng còn tăng lên hơn bốn ngàn, chúng ta không thể đi thuê nhà cả đời! Con gái sắp học tiểu học, không có cả chỗ làm bài tập. Chúng ta phải lo cho tương lai con bé, em muốn mua nhà."

Lý Thiên Vũ không đồng ý: "Trả góp cũng cần bảy tám vạn, trong tay chúng ta nhiều nhất chỉ có hai vạn, thiếu nhiều quá."

"Anh không thể mượn bố mẹ một ít à? Ai mua nhà cũng mượn tiền cha mẹ, tự tích cóp thì đợi đến ngày tháng năm nào!"

Nhắc tới bố mẹ Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân càng bực. Bố mẹ chồng là dân quê, ở nhà ngói ba gian. Lý Thiên Vũ có một em trai vừa kết hôn sống cùng bố mẹ, em gái đi làm ở thị trấn, ba đến năm ngày lại về nhà ở. Lúc ba người bọn họ ở chung nhà ngay cả chỗ nằm cũng không có.

"Bố mẹ lấy đâu ra tiền, em chỉ nói đùa." Bố mẹ Lý Thiên Vũ là nông dân, làm thuê cuốc mướn, quả thật không có tiền tiết kiệm.

"Thế thì đi mượn cậu anh." Nhà Lý Thiên Vũ không có nhiều họ hàng, được cái có người cậu tốt bụng. Cậu làm cán bộ bậc trung ở thị trấn. Mợ làm y tá ở bệnh viện. Gia đình khá giả hơn nên thường xuyên giúp đỡ nhà Lý Thiên Vũ. Nhà cậu không có con trai, chỉ có hai cô con gái, rất thích Lý Thiên Vũ. Từ nhỏ anh rất thích ở nhà cậu.

"Nhưng, nhưng mà, anh……" Lý Thiên Vũ lắp bắp không nói nên lời: "Anh đã đồng ý cho Tiểu Cố mượn tiền rồi."

3. Chương 3: Cái Nghèo Đáng Hận

Cái gì?

Chu Tiểu Vân kinh hãi: "Anh nói cái gì? Anh nói lại lần nữa."

Lý Thiên Vũ lắp bắp nói: "Tối nay, Tiểu Cố đến tìm anh, nói giờ đang eo hẹp, muốn mượn anh ít tiền dùng gấp. Anh nghĩ trong tay chúng ta có hai vạn dư để đó nên đồng ý."

Anh nhìn sắc mặt Chu Tiểu Vân càng ngày càng đen không dám nói nữa.

"LÝ – THIÊN – VŨ!" Chu Tiểu Vân nói từng chữ, nghiến răng nghiến lợi hận không thể đánh anh ta một trận, "Đó là tiền mấy năm nay tôi nhịn ăn nhịn mặc, tích cóp từng đồng để mua nhà. Anh dựa vào cái gì không hỏi tôi một tiếng, đã đồng ý cho người khác mượn? "

Chu Tiểu Vân càng nói càng tức: "Dù không mua được nhà, cũng phải chuẩn bị tiền học phí cho con! Giờ đi học tốn kém thế nào anh biết không!"

Lý Thiên Vũ tự biết mình đuối lý, không hé răng nghe Chu Tiểu Vân oán giận.

"Tôi lấy anh bảy năm, đã có ngày nào yên ổn chưa? Tôi nhịn ăn nhịn mặc vui lắm sao? Quần áo mới tôi không dám mua, đến giờ vẫn ở nhà đi thuê, ngay cả nhà của mình cũng không có. Hằng ngày đi làm, đưa đón con, làm việc nhà, đầu tắt mặt tối. Người khác lấy chồng thì sung sướng, ăn ngon mặc đẹp, đeo nữ trang bằng vàng, rảnh rỗi đi shopping, có ô tô đưa rước. CÒN TÔI THÌ SAO? "

Chu Tiểu Vân nói đến đây, nước mắt đã rơi như mưa, trong lúc nhất thời, mọi chuyện không vừa ý đều bùng nổ. Từ nhỏ, ở nhà, cô luôn quan niệm có cũng được, không có cũng chẳng sao, không quan trọng. Nhà có bốn anh chị em. Trên cô có anh trai, dưới có một em trai được yêu thương nhất và một em gái nhỏ tuổi nhất. Nhà nghèo nên có gì ngon phải nhường hai em trước. Đến lượt cô chẳng còn mấy. Mặc quần áo đều là của chị họ sửa nhỏ lại. Cha mẹ bận làm nông, nhận việc thêm kiếm tiền. Không ai quan tâm đến cô.

Cô là đứa bé rất thông minh, vì không có ai quan tân đến việc học của cô nên mọi thứ bị bỏ phí. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, cô kiên quyết đòi nghỉ học, đến xưởng may làm thợ phụ một năm rồi bắt đầu kiếm tiền. Toàn bộ tiền lương để dành cho hai em ở nhà ăn học.

Đến tuổi biết yêu, cô gặp Lý Thiên Vũ vừa xuất ngũ về. Lần đầu tiên gặp nhau, cô đã thương anh. Trong nhà định sẵn cho cô một mối, gia cảnh không kém, nhưng Chu Tiểu Vân thà chết chứ không chịu gặp người thanh niên có việc làm ổn định kia. Cô quyết định làm một việc sau này hối hận cả đời: ở chung với Lý Thiên Vũ. Rất nhanh cô có Nữu Nữu, trong nhà không làm gì được, đành cho phép cô kết hôn.

Chu Tiểu Vân được thoả tâm nguyện, lại phát hiện cuộc sống sau hôn nhân không giống trong tưởng tượng. Lúc yêu nhau, anh phóng túng không chịu gò bó, ham chơi bời, sau khi lấy nhau thì biến thành ham ăn lười làm, lười nhác thành tính, không có chí hướng. Nói trắng ra là loại đàn ông chỉ biết ngày hôm nay, không có tương lai.

Chu Tiểu Vân tỉnh lại từ giấc mộng tình yêu cuồng nhiệt, nhanh chóng chào đón đứa con đầu lòng, triệt để trở thành bà chủ trong gia đình. Đợi con gái lớn hơn một chút, gửi vào nhà trẻ. Cô và Lý Thiên Vũ ra ngoài thuê nhà, càng thấm thía cuộc sống nghèo khó.

Cô vừa làm việc nhà, vừa phải chăm con nên đành tìm một xưởng sản xuất đồ chơi không làm theo giờ mà tính tiền lương theo sản phẩm. Vì kiếm tiền, cô thường xuyên mang thêm việc về nhà làm. Hằng ngày cô còn phải đưa đón con, mua thức ăn nấu cơm, giặt quần áo. Suốt ngày phải tính toán chi li từng đồng, tiền mua thức ăn càng phải tính kĩ, chi tiêu mỗi tháng chính xác đến từng ngàn. Cuộc sống ăn tiêu tiết kiệm của gia đình không biết bao giờ mới kết thúc, ngày ấy như xa vời vợi.

Chẳng lẽ đây là câu người ta hay nói "Lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó" chăng? Cô gả cho người đàn ông không có tài cán trước mắt, là số phận của cô ư?

Lý Thiên Vũ nhìn Chu Tiểu Vân khóc như mưa, không nhịn được: "Được rồi được rồi, nói mấy câu thế thôi!"

Đây là thái độ gì? Chu Tiểu Vân lau nước mắt, nói với con: "Nữu Nữu ngoan, vào phòng xem ti vi đi."

Nữu Nữu buông bát, nhỏ giọng an ủi Chu Tiểu Vân: "Mẹ, mẹ đừng nóng, lớn lên con sẽ mua nhà thật to ẹ ở."

Chu Tiểu Vân ấm lòng, dỗ con bé vào phòng. Chờ con gái vào trong, cô lạnh mặt ngồi xuống bàn, chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc với chồng.

Lý Thiên Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Tiểu Vân, tự dưng hớn hở: "Hôm nay làm sao vậy, muốn cho anh một khoá học tư tưởng chính trị à!"

Chu Tiểu Vân không để ý tới lời cợt nhả của anh, "Em nói cho anh biết, Lý Thiên Vũ, TIỀN NÀY EM KHÔNG CHO MƯỢN."

"Không được, anh em như thể tay chân, anh đã đồng ý, không thể nói không giữ lời."

"Mặt mũi của anh quan trọng hay là cuộc sống của chúng ta quan trọng!" Chu Tiểu Vân gần như hét toáng lên.

Đương nhiên mặt mũi quan trọng! Người Trung Quốc vẫn quan niệm thế. Nhưng lời đến miệng lại nuốt về, Lý Thiên Vũ nhìn sắc mặt vợ, cuối cùng thức thời không nói ra những lời làm vợ nổi cơn thịnh nộ.

"Ngày mai anh nói với anh ta, tiền em đã dùng rồi, không có tiền cho anh ta mượn." Chu Tiểu Vân nói xong thì đi thu dọn bát đũa.

Lý Thiên Vũ không lên tiếng, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì. Chu Tiểu Vân không chú ý tới vẻ mặt của chồng, cô cho rằng chuyện này đã chấm dứt ở đây.

Cô không thể ngờ, ngày thứ hai đã xảy ra chuyện.

4. Chương 4: Không Ngờ Có Ngày Này

Hôm nay là thứ bảy, hiếm hoi có ngày cuối tuần Nữu Nữu không phải đi học. Cô ngủ say đến tận 8h30 mới gọi con dậy. Thay quần áo cho con xong, cô làm bữa sáng đơn giản rồi ngồi ăn sáng cùng con. Sau khi ăn xong, thu dọn mọi thứ, vừa tròn chín giờ.

Chu Tiểu Vân nhìn chiếc váy trên người Nữu Nữu, tết năm ngoái mới mua đã hơi cộc. Trẻ con lớn thật nhanh! Trong ấn tượng mới ngày nào lúc con bé chào đời mặt đầy nếp nhăn, thế mà chỉ chớp mắt đã biết thành cô bé cao gầy hoạt bát như bây giờ?

Chắc là do di truyền. Chu Tiểu Vân cao 1m7, Lý Thiên Vũ gần 1m8, đều khá cao, từ nhỏ Nữu Nữu đã cao hơn bạn bè đồng trang lứa. Mặc dù mới bảy tuổi, nhưng Nữu Nữu đã cao 1m2, từ xa nhìn đã ra dáng một thiếu nữ.

Chu Tiểu Vân định mua cho con hai cái váy mới, trang điểm cho con bé thật xinh đẹp. Nói cho con gái biết, cô bé ôm chầm lấy mẹ, hôn một cái rõ kêu.

Cô vừa cười vừa thầm thở dài, con nhà nghèo thật khổ. Cô lôi ví tiền ra đếm, chỉ còn hơn 100. Nếu mua đồ tốt một chút, chưa chắc đã đủ. Bây giờ, quần áo trẻ con còn đắt hơn cả người lớn. Một cái váy đơn giản đã 80, 90.

Khó có lúc rảnh, mang thêm ít tiền mua quần áo tốt hơn một chút. Nghĩ như vậy, Chu Tiểu Vân mở ngăn kéo tìm sổ tiết kiệm. Vừa mở ngăn kéo ra, chỉ thấy bên trong trống rỗng, sổ tiết kiệm tự dưng không cánh mà bay.

Chu Tiểu Vân hoảng hốt, lục tung tìm khắp nơi, tìm mọi ngóc ngách đều không thấy. Chẳng lẽ có trộm! Không đúng! Hiện tại bọn trộm rất quái, ai lại đi lấy sổ tiết kiệm? Không biết mật khẩu không rút được tiền.

Mật khẩu… Chu Tiểu Vân chợt nghĩ ra: Chẳng lẽ là Lý Thiên Vũ lấy?

Càng nghĩ cô càng thấy có khả năng. Sổ tiết kiệm cất ở chỗ cố định trong nhà. Cô chưa bao giờ giấu chồng, mật khẩu chồng cô cũng biết. Không lẽ, anh ta cầm sổ tiết kiệm đi rút tiền cho Cố Xuân Lai vay?

Chu Tiểu Vân kìm chế lửa giận trong lòng, gửi Nữu Nữu chơi ở nhà hàng xóm rồi mới đi xe điện tới cửa hàng hoa quả của chồng. Dọc theo đường vượt mấy đèn đỏ, tới gần cửa hàng, từ xa đã thấy Cố Xuân Lai vừa bước ra khỏi đó, đi về hướng ngược lại. Lý Thiên Vũ đứng ngoài cửa, đang nói chuyện với một ông lão.

Chu Tiểu Vân dựng xe trước cửa, chờ Lý Thiên Vũ bán hàng xong.

Lý Thiên Vũ đưa túi hoa quả cho ông lão, vừa đứng thẳng người thì thấy vợ. Đầu tiên anh ta ngẩn ra, sau đó lại nở nụ cười ấm áp: "Sao em lại đến đây?"

Chắc chắn là chột dạ! Chu Tiểu Vân hiểu rõ Lý Thiên Vũ. Chỉ khi anh làm sai chuyện mới tươi cười ân cần, giả tạo, khách sáo như thế. Cô không khách khí chất vấn: "Sổ tiết kiệm của em đâu?"

"Sổ tiết kiệm…" Lý Thiên Vũ hết nhìn trái lại liếc phải nhưng không nhìn Chu Tiểu Vân.

"Em hỏi lại anh một lần nữa, sổ tiết kiệm đâu?" Chu Tiểu Vân thực sự không chịu nổi nữa.

"Anh… Anh cầm." Lý Thiên Vũ biết không thể nói dối đành thú nhận.

"Lấy ra đây!" Chu Tiểu Vân vươn tay. Nhìn lòng bàn tay trước mặt, Lý Thiên Vũ chậm rì rì lấy từ trong người sổ tiết kiệm ra, đặt vào tay cô.

Cô mở ra xem, ban đầu có hai vạn mốt, giờ chỉ còn một nghìn.Tay cô siết chặt quyển sổ, run lẩy bẩy "Tiền đâu?"

Nuốt một ngụm nước bọt, cô lại hỏi lần nữa, "Tiền của em đâu?"

Lý Thiên Vũ đành phải nói thật: "Bị anh rút ra cho Tiểu Cố vay."

Chu Tiểu Vân không nói một câu, ngây ra như phỗng.

Lý Thiên Vũ nhìn bộ dáng của cô, luống cuống giải thích: "Anh đã đồng ý không thể nuốt lời! Hơn nữa, cậu ấy nói sẽ trả ngay."

"Lúc anh lấy sao không nói với em một tiếng?" Giọng nói của Chu Tiểu Vân hơi khàn khàn. Cô cố sức chớp chớp mắt nhưng thấy ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Lý Thiên Vũ cười làm lành nói: "Chẳng phải anh sợ em không đồng ý sao!"

"Anh biết rõ tôi không đồng ý, anh còn lấy, anh…" Chu Tiểu Vân tức giận cả người run rẩy, "Tôi là vợ anh, anh có quan tâm đến cảm nhận của tôi không? Anh có suy nghĩ cho cái nhà này không? Anh…"

Chu Tiểu Vân ném sổ tiết kiệm lên người Lý Thiên Vũ, "Cầm hết đi, cuộc sống như thế này tôi chịu quá đủ rồi!"

Cô không đi xe mà xoay người bỏ chạy. Vừa quay người, lệ đã tràn khoé mi. Cuộc sống này cô thực sự không chịu nổi nữa.

Đây là số phận của cô ư? Đây là cuộc sống cô muốn ư?

Hy vọng trong lòng cô tắt ngấm. Gả cho người đàn ông này, nhưng anh ta cho cô cuộc sống thế này đây. Nghèo khó, vặt vãnh, buồn phiền, bực bội… Cô không muốn tiếp tục nữa, một ngày cũng không muốn tiếp tục nữa. Chỉ cần nhìn anh ta một cái cũng làm cô thấy đau khổ.

Đã từng yêu một người như vậy, đã từng muốn sống cả đời với một người đàn ông như vậy, lại không chịu đựng được cuộc sống giày vò.

Cái gì là kẻ thù của tình yêu?

Hôn nhân chính là phần mộ của tình yêu. Vợ chồng nghèo trăm mối lo. Từng hẹn hò lãng mạn dưới ánh trăng đều biến thành củi gạo dầu muối. Tất cả mộng tưởng bị hiện thực vô tình chọc thủng. Bây giờ chỉ còn cõi lòng đầy thương tích và oán giận không nói nên lời.

Đúng vậy, cô không dám nói ra bí mật chôn sâu tận đáy lòng, chỉ dám lúc nửa đêm không ngủ được cô mới có can đảm thừa nhận: Cô hối hận…

"Tiểu Vân, Tiểu Vân, em chậm một chút, em hãy nghe anh nói đã…"

Phía sau truyền đến tiếng gọi của Lý Thiên Vũ, cô không đáp, trái lại còn chạy nhanh hơn.

Nếu như cuộc sống cho cô một cơ hội, không bao giờ cô muốn sống nghèo khổ như vậy nữa, không bao giờ sống những ngày tháng chi li tính toán như thế nữa, càng không kết hôn sớm, không làm người phụ nữ chỉ ở nhà làm việc nhà, không bỏ học sớm đến xưởng đi làm, không…

Chân Lý Thiên Vũ dài hơn Chu Tiểu Vân, chạy nhanh hơn cô, đến ngã tư thì gần đuổi kịp, "Tiểu Vân, em đừng giận, hãy nghe anh nói…"

5. Chương 5: Sống Hay Chết?

"Tôi không muốn nghe anh nói nữa", Chu Tiểu Vân gạt tay Lý Thiên Vũ, nước mắt giàn rụa, trước mắt mơ hồ. Cô tiếp tục đi về phía trước.

Lý Thiên Vũ không ngờ Chu Tiểu Vân phản ứng lớn như vậy. Trong ấn tượng của anh, vợ anh rất hiền lành, chưa bao giờ cô tức giận đến vậy. Trong lòng không khỏi hối hận. Sớm biết thế đã không cần mặt mũi. Mặt mũi có quan trọng mấy cũng không quan trọng bằng vợ!

"Tiểu Vân, em đừng giận. Mấy ngày nữa, cậu ấy trả tiền, lúc đó anh sẽ nghe lời em, đến chỗ cậu vay tiền. Chúng ta mua nhà mới sống hạnh phúc với nhau…"

Chu Tiểu Vân kinh hãi nhìn chiếc xe tải đang lao nhanh đến sau lưng Lý Thiên Vũ. Lúc này, mắt cô bỗng trở nên vô cùng tinh tường, mọi chuyện phát sinh trước mắt đều biến thành cảnh quay chậm. Cô nhìn thấy người lái xe tải cố đạp phanh nhưng phanh không ăn. Bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

Chiếc xe "từ từ" lao về phía cô và Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ còn nói gì đó với cô nhưng cô không rõ nghe lắm, cô chỉ biết mình dùng hết sức lực đẩy anh ta ra, sau đó thì "UỲNH" một tiếng vang thật lớn.

Toàn thân đau nhức, ý thức không còn, không muốn gì hết, không thể suy nghĩ gì hết…

Đây là cảm giác "Chết" sao? Cô được… giải thoát rồi sao…

Hình ảnh cuối cùng đập vào mắt chính là vẻ mặt sợ hãi của Lý Thiên Vũ…

Nếu như cô có một cơ hội nữa, cô mong muốn cuộc sống thế nào?

Dường như nghe thấy một giọng nói từ cõi hư vô mờ ảo. Mờ mịt, không nghe rõ.

Nếu như mình được ban tặng một cơ hội nữa, mình muốn cuộc sống như thế nào?

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn đi học sớm, chăm chỉ đọc sách, đi thi đứng hạng nhất, bù đắp cho lúc nhỏ luôn bỏ bê việc học…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn học thêm một môn nào đó, không thể không có sở trường, tuyệt đối không…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn thay đổi cuộc sống nghèo khó của gia đình, tôi muốn giúp ba mẹ kiếm tiền, làm gia đình trở nên giàu có…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn khiến anh trai tôi không cả ngày chỉ biết đánh nhau, làm một thanh niên tốt …

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn em trai tôi không phải uống thuốc cả ngày, khoẻ mạnh hưởng thụ cuộc sống…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn em gái tôi không suốt ngày làm nũng lấy lòng, chia bớt sự yêu thương cha mẹ dành cho tôi…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn thi đỗ một trường đại học tốt, được phân vào làm trong quân đội, vừa hãnh diện, vừa đủ nuôi sống bản thân…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi muốn hưởng thụ cuộc sống của một người độc thân, không kết hôn sớm, sinh con sớm nữa,…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa, tôi sẽ tìm một người đàn ông có học vấn, thu nhập cao, yêu thương người đó, đến năm ba mươi tuổi mới kết hôn…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa…

Nếu như tôi được ban tặng một cơ hội nữa…

Chu Tiểu Vân mơ mơ hồ hồ, loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng. Mình đang ở đâu, bệnh viện chăng?

Cô cố gắng mở mắt ra, lại phát hiện trước mắt đen kịt. Hoàn toàn hắc ám, không hề có ánh sáng. Bản thân cô rất nhẹ, như không có trọng lượng, đang bay bay, không chút tin tức.

Đây là nơi nào? Chu Tiểu Vân cố gắng nhìn, nhưng không có đầu mối, cô phát hiện mình không có một chút hoảng loạn. Tựa hồ bóng tối quỷ dị trước mắt là điều bình thường, cô không có thân thể, như một cơn gió, một đám mây trôi mãi.

Chẳng lẽ đây là địa phủ? Trí nhớ bị xe tải tông vào người rất đau còn mới mới mẻ. Bị tai nạn như thế, chắc chắn cô không thể sống được. Như vậy, chắc cô đã chết. Giờ cô đang trên đường đến âm tào địa phủ chăng?

Trừ nỗi lo lắng cho con gái, cô không muốn nghĩ đến kiếp trước của mình nữa. Cuộc sống thất bại kia đã kết thúc không phải chuyện xấu…

Quả nhiên cô vẫn yêu Lý Thiên Vũ! Cho dù tức giận đến mấy, cô cũng không muốn anh chết. Nếu chỉ có một người còn sống, hãy để anh sống tiếp, mong rằng anh sẽ chăm sóc tốt con gái của bọn họ…

Trong bóng tối lại vang lên giọng nói kia:

"Chu Tiểu Vân, cô bất mãn với cuộc sống như vậy, cô bằng lòng sống lại lần nữa không?"

Không biết ở đâu ra dũng khí, Chu Tiểu Vân dùng sức hét lên, "Tôi đồng ý, Tôi đồng ý, Tôi đồng ý…"

Nhưng cô không phát ra thanh âm nào, chỉ có trong lòng vẫn quanh quẩn ba chữ kia: Tôi đồng ý… Tôi đồng ý… Tôi đồng ý… Tôi đồng ý…

"Ta thành toàn cho tâm nguyện của cô, cô muốn quay về lúc mấy tuổi?"

Quay về lúc mấy tuổi?

Cô suy nghĩ cẩn thận, về lúc sáu tuổi đi! Lúc đó mình còn đang ở nhà ngây ngốc, chỉ biết ôm em trai em gái, nếu có thể đi học sớm, có thể thi lên đại học thì tốt….

"Vậy cô hãy trở về năm sáu tuổi đi…"

Sau khi nghe xong, Chu Tiểu Vân cảm thấy choáng váng, cả người bay vào một thông đạo hắc ám trải dài vô cùng vô tận…

6. Chương 6: Trọng Sinh Chu Tiểu Vân

Bên tai vang lên rất nhiều giọng nói khiến đầu Chu Tiểu Vân rất đau. Cô cố sức mở mắt nhưng không mở ra được.

ĐỪNG ỒN NỮA! Cô muốn gắt lên, nhưng há miệng lại không phát ra âm thanh. Cổ họng như bị lửa thiêu, đau đớn vô cùng.

Cùng lúc đó, có một bàn tay nâng đầu cô dậy, đút cho cô mấy ngụm nước, cô nuốt xuống rồi bị đặt nằm xuống, đắp chăn tới tận miệng.

Bên cạnh có tiếng hai người nói chuyện: "Đại Nha sốt rất cao, hai ngày rồi mà chưa khỏi. Hay là mời bác sĩ Phùng đến nhà xem bệnh đi."

"Được, anh lập tức đi ngay."

Cha! Mẹ! Giọng nói kia rất quen thuộc, là giọng của cha mẹ, lại có chút xa lạ, hình như trẻ hơn nhiều. Chờ chút…

Đại Nha! Đây không phải tên gọi ở nhà của cô sao? Trước khi đến trường, cô vẫn được gọi là Đại Nha, đến năm tám tuổi đi học lớp một mới lấy tên Chu Tiểu Vân. Chẳng lẽ, cô thực sự quay về năm sáu tuổi? Chu Tiểu Vân có chút mơ hồ, lại không có sức tự hỏi, ngủ thiếp đi.

Không biết cuối cùng ngủ bao lâu, cảm giác có người lau mồ hôi cho cô, có người mớm thuốc cho cô, về sau còn có một vật gì đó đâm vào mông cô. (=)) tiêm thuốc vào mông)

Cuối cùng cô có thể mở mắt. Chu Tiểu Vân ngây ngốc nhìn nóc nhà. Lúc nhỏ, nhà lợp bằng mái tranh, tới năm mười tuổi trong nhà mới xây nhà mái ngói. Năm cô mười tám tuổi, cả nhà gom góp mãi mới đủ tiền xây nhà hai tầng.

Đôi mắt nhìn kĩ chóp mái bằng gỗ. Nóc nhà không cao, không có đèn điện. Trên bàn đặt một cái đèn dầu (đèn thắp bằng dầu hay dùng ngày xưa).

Lúc này, Chu Tiểu Vân mới nhớ ra, đến năm cô bảy tuổi trong thôn mới có điện. Cô chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, đánh giá ngôi nhà đã sớm phai nhoà trong kí ức.

Trong nhà, trừ phòng bếp và nhà vệ sinh, phòng khách được ngăn làm ba. Gian ở giữa tương tự phòng khách, bày một cái bàn vuông và ghế trường kỷ. Phía tây là phòng ba mẹ, em gái năm nay mới hai tuổi vẫn ngủ chung với họ. Còn cô và anh trai Chu Chí Lương, em trai Chu Tiểu Bảo ở phòng phía tây. Căn phòng không lớn, kê hai cái giường đã hơi chật. Cạnh cửa có một cái bàn nhỏ cong vẹo, đó là chỗ học bài của anh trai.

Chu Tiểu Vân ngủ trên giường nhỏ cạnh cửa sổ, thấy bên ngoài vọng lại tiếng cười của trẻ con. Chỉ chốc lát sau, anh trai Chu Chí Lương xông vào, la toáng lên, "Đại Nha, em tỉnh rồi!"

Nhìn phiên bản Chu Chí Lương thu nhỏ trước mắt, mặc một cái áo bông, quần bằng vải bố, chân mang đôi giày vải đã thủng hai lỗ. Trên mặt, má trái má phải đều có vết bẩn, đang chảy nước mũi ròng ròng. Cậu bé bực mình, lấy tay áo lau lau, nhưng lau không sạch, một ít nước mũi dính cả lên mặt.

"Đại, Đại Bảo, " Đây là tên ở nhà của anh trai, sau này lớn lên, mới không gọi như thế nữa. Tên Đại Nha của cô vẫn bị gọi đến năm mười sáu tuổi, "Em đói!"

"Mẹ, Đại Nha tỉnh rồi, kêu đói bụng!" Đại Bảo mới chín tuổi, lớn hơn Chu Tiểu Vân ba tuổi, giờ đang học lớp một. Giờ là lúc nghỉ hè, rong chơi ở ngoài nửa ngày, sớm đói lắm rồi, nhưng em gái bị ốm nặng, cả nhà bận bịu, không ai dọn cơm. Lúc em tỉnh lại, cậu rất vui mừng, nghĩ thầm cuối cùng đã có cơm ăn.

Lúc Đại Bảo ra ngoài, Chu Tiểu Vân thử rời giường, đi đôi giày vải đã mòn, cảm thấy khá hơn nhiều nhưng đầu vẫn hơi choáng, bụng sôi ùng ục. Cô nhớ mình luôn khoẻ mạnh, không giống em trai Tiểu Bảo hay ốm. Lần nghiêm trọng nhất là năm cô sáu tuổi, sốt rất cao, ba ngày mới đỡ. Hoá ra cô thực sự quay về năm sáu tuổi đúng lần ấy.

Trong nhà có một cái gương duy nhất, cô không nhìn rõ bộ dạng lúc này của mình. Nhìn xuống tay, cánh tay gầy nhẳng, nhỏ bé, nhìn xuống chân, y như hai cái que tăm bé xíu. Quần áo trên người quá dài, áo dài tới đùi, quần xắn lên mấy ống. Đây là quần áo cũ của chị họ – con bác cả.

Khi Chu Tiểu Vân đang đánh giá chính mình, mẹ Triệu Ngọc Trân bước vào. Triệu Ngọc Trân thấy Chu Tiểu Vân ngẩn người đứng cạnh giường, bèn kéo tay cô: "Đại Nha thấy đỡ hơn chưa?"

Chu Tiểu Vân nhìn mẹ còn rất trẻ, nhất thời cảm thấy như trong mộng, thuận miệng đáp: "Con đỡ hơn rồi ạ." Bây giờ, Triệu Ngọc Trân hơn ba mươi tuổi, tuy là phụ nữ nông thôn nhưng có đường nét khá đẹp, khác xa lúc năm mươi, mặt đầy nếp nhăn.

"Ăn cơm thôi." Triệu Ngọc Trân kéo Chu Tiểu Vân không biết hồn treo ngược ở đâu ra ăn tối.

Vào phòng bếp, vẫn đốt đèn, bàn ăn không lớn đã ngồi kín. Ba Chu Quốc Cường mới ba mươi tư tuổi, đang tuổi tráng niên. Đại Bảo đã đói meo, sớm ăn vụng một miếng bánh. Em trai Tiểu Bảo nhỏ hơn cô một tuổi, năm nay năm tuổi, yếu ớt lắm bệnh, đầu hơi nhỏ. Em gái tên là Chu Tiểu Nguyệt, giờ chắc chắn được gọi bằng tên ở nhà là Nhị Nha.

Nhớ tới mấy anh chị em có tên ở nhà buồn cười như thế, trong lòng cô lén cười thầm. Đúng là làm khó ba mới tốt nghiệp tiểu học, không nghĩ ra tên gì dễ nghe. Anh trai Chu Chí Lương vốn do ông nội đã qua đời

đặt tên cho.

Cơm tối không có gì đặc biệt, mấy miếng dưa muối, mấy hạt lạc rang, một bát cháo ngô lớn, đó là bữa tối của cả gia đình. Chu Tiểu Vân lén lút nhìn Đại Bảo, anh ấy có thể ăn nửa cái bánh, khẩu vị của anh ấy rất tốt, không ngon cũng ăn tuốt. Tiểu Bảo ăn rất ít, nửa bát cháo và mấy miếng bánh nhỏ rồi thôi. Nhị Nha vừa mới cai sữa, nói chưa sõi, trong bát không phải cháo, mà là một ít mì và một quả trứng chần nước sôi.

Chu Tiểu Vân không quen ăn bữa tối như vậy, miễn cưỡng ăn mấy miếng, uống nửa bát cháo, bụng không kêu nữa rồi ngừng đũa.

Trên bàn cơm, tiếng Đại Bảo cười đùa, tiếng Tiểu Bảo gào thét, tiếng Nhị Nha khóc nháo, tiếng Ba Chu quát lớn, tiếng Mẹ Chu khuyên bảo, hệt như một bản hòa âm. Nhiều năm qua chưa từng trải nghiệm cảm giác này khuyếch tán trong lòng Chu Tiểu Vân. Đó là máu mủ tình thâm, là mái ấm gia đình! Giờ khắc này, ánh đèn tối tăm, căn phòng bé nhỏ cũng không cản được sự ấm áp của tình người.

7. Chương 7: Chu Tiểu Vân Sáu Tuổi (1)

Thành thật nằm ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, thân thể gần như khôi phục hoàn toàn. Chu Tiểu Vân cuối cùng được cha mẹ đồng ý cho xuống giường, cô vui đến mức nhảy dựng lên. Mặc trên người quần áo rộng thùng thình, được giặt sạch sẽ, chỉ là hơi xấu xí nhưng thời này, trẻ con nhà ai cũng mặc như vậy. Thôi kệ!

Chuyện thứ nhất Chu Tiểu Vân làm là chạy đến phòng phía Đông soi gương. Cái gương này rất có lai lịch. Đó là của hồi môn theo Triệu Ngọc Trân về nhà chồng, được gắn ở cửa tủ quần áo, có thể nhìn thấy toàn bộ người.

Chu Tiểu Vân tỉ mỉ quan sát mình trong gương. Dáng vẻ này giống hệt trong trí nhớ. Chưa hẳn là xinh xắn, nhưng có nước da trắng ngần, đôi mắt hai mí to tròn, hơi gầy, nhưng cô không thấp, còn cao hơn bạn bè cùng trang lứa. Cô nhớ sau khi mình lớn lên cao 1m7, nổi tiếng trong đám học sinh nữ, chỉ là hơi gầy nên không "đầy đặn" lắm. (Khụ khụ, chỗ này ta nghĩ là ở vòng 1 ấy)

Tóc thì xơ xác, Triệu Ngọc Trân ngại con gái để tóc dài phiền toái nên từ nhỏ đến lớn cô và em gái đều cắt tóc ngắn như con trai. Khi lớn lên, cô rất hâm mộ các bạn nữ có mái tóc dài. Nhìn mà thèm a! Hắc, nếu bây giờ bắt đầu một cuộc sống mới, tất nhiên sẽ không sống như trước đây. Cô sẽ thay đổi tất cả những chuyện mình tiếc nuối, quyết định thế đi. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ thay đổi, theo đuổi hình tượng bé gái xinh đẹp tóc dài đen mượt.

Sau khi xác định mục tiêu ình, Chu Tiểu Vân dẫn Tiểu Bảo đi chơi. Nhị Nha khóc nháo đòi đi theo, không cách nào khác cô lại có thêm một cái đuôi nữa.

Thời bấy giờ, nhà của mọi người đều nhỏ, sân phơi rất lớn, trước nhà có một khoảng đất trống. Trẻ con chưa đến tám tuổi chưa đi học, số ít mới được gửi vào nhà trẻ, hầu hết là trực tiếp học lớp một. Ở tiểu học, cơ bản áp dụng phương thức thả trâu ăn cỏ. Sau khi tan học, trẻ con tụ tập nô đùa ầm ĩ, vì thế rất dễ dàng bắt gặp một đám trẻ con túm tụm một chỗ.

Nhà Chu Tiểu Vân cách nhà bác cả một khoảng đất trống rất rộng. Ở đó có mấy cây đại thụ phủ bóng râm mát. Giữa bãi đất thường bị lũ trẻ nghịch ngợm chiếm dụng làm sân chơi.

Đại Bảo đang cùng mấy bé trai cùng tuổi chơi bắn bi ve.

Viên bi thủy tinh tròn vo, to bằng ngón út là thứ mà bọn con trai mê nhất, mấy đứa xúm lại, quỳ sát mặt đất, bắn viên bi nho nhỏ vào cái lỗ to bằng ngón cái cách đó vài mét. Ai mà bắn trúng lỗ đó cứ như trở thành anh hùng, vênh mặt trong ánh mắt ghen tị của bạn bè lấy đi chiến lợi phẩm thuộc về mình.

Còn có một cách chơi khác. Hai người cùng lấy ra một viên bi, dùng viên bi của mình bắn bi của đối phương, ai bắn trúng trước thì được lấy bi của đối thủ làm phần thưởng. Cách này được bọn con trai gọi là trận quyết đấu cuối cùng.

Chị họ Chu Tiểu Hà cũng ở đó. Chị ấy đang nhảy dây với các bạn nữ. Trong đó có hai người bị buộc dây chun vào chân đứng cách nhau khá xa để căng cho sợi dây thật dài, những người khác vừa đọc đồng dao vừa nhảy.

Những đứa nhỏ tuổi hơn chưa được đi học chia làm hai nhóm, hoặc nhìn hoặc đi quấy rối. Phần lớn đều chơi đùa vui vẻ. Mấy đứa em sớm bị các anh chị đang chơi vui vứt sang một bên, quên ngay lời dặn của người lớn là phải trông em.

Chu Tiểu Vân dẫn theo Tiểu Bảo Nhị Nha, chăm chú trông hai em. Cô không dám vứt hai đứa bé đi chơi một mình. Hồi bé, cô không chịu dắt hai em đi chơi nên không ít lần bị đánh, giờ không thể thế được. Không phải chỉ trông em thôi sao, bọn nó đi đâu, cô đi sau là được. Không đến một lúc, cô phát hiện ra đây là việc rất vất vả.

Tiểu Bảo nhỏ hơn cô một tuổi, cùng mấy bé trai bốn, năm tuổi chạy theo sau Đại Bảo chơi đùa còn đỡ. Nhị Nha mới tập đi, nói chưa sõi làm cô đau đầu. Lần thứ năm Chu Tiểu Vân nâng Nhị Nha bị ngã đang nằm trên mặt đất khóc toáng lên thì lắc đầu thở dài, đúng là đứa em đáng ghét.

Từ nhỏ, em gái chuyên gây rắc rối, một tay cô đi theo giải quyết. Cô dắt nó đi chơi, lớn hơn một chút thì dạy nó làm bài tập. Lớn thêm chút nữa thì giặt hộ nó quần áo, bít tất. Vào cấp hai, Chu Tiểu Nguyệt bắt đầu dậy thì, bắt đầu thu hút các bạn nam, cô còn phải đón con bé khi tan học và nói đỡ cho con bé trước mặt cha mẹ.

"Thật là một bà cô khiến người khác lo lắng." Chu Tiểu Vân thấp giọng lẩm bẩm, lau đi nước mắt trên mặt Nhị Nha.

Dụ dỗ một hồi, nhìn Nhị Nha càng khóc to, không có ý ngừng lại, Chu Tiểu Vân hoàn toàn đầu hàng, cô nuôi con gái Nữu Nữu cũng không mệt thế này.

Từ nhỏ, Nữu Nữu là đứa bé rất ngoan, rất ít khóc nháo, cô vẫn cảm thấy có đứa con như vậy là phúc phận ba đời. Giờ cô đã quay về năm sáu tuổi, vậy Nữu Nữu thì sao? Con bé sẽ ra sao? Lý Thiên Vũ có chăm sóc tốt cho nó không? Còn nữa, nếu kiếp này cô không kết hôn với Lý Thiên Vũ, còn có thể có Nữu Nữu không?

Nghĩ tới đây, Chu Tiểu Vân hồ đồ. Lại nghĩ linh tinh rồi! Nhưng vừa nghĩ đến Nữu Nữu, cô vẫn không kiềm chế được tình cảm với con gái, nước mắt tuôn rơi. Nhớ tới mình bây giờ mới chỉ là đứa bé sáu tuổi, càng khóc lớn hơn.

Tiểu Bảo nhanh trí mau chóng chạy đi mách mẹ, Triệu Ngọc Trân đang bận cho đàn vịt và hai con lợn ăn. Nghe nói Đại Nha Nhị Nha đều khóc, vội vàng chạy tới xem.

Triệu Ngọc Trân vừa nhìn thấy Nhị Nha đứng ở đó khuôn mặt lấm lem nước mắt nước mũi thì bắt đầu đau lòng, không khỏi trách Đại Nha không trông em: "Đại Nha, con trông em kiểu gì đấy, bản thân còn khóc, nín ngay." Rồi ôm lấy Nhị Nha dỗ dành, nếu không phải Chu Tiểu Vân vừa mới ốm đậy thì đã đánh con một cái.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy hàm ý cảnh cáo trong ánh mắt mẹ, trong lòng than thở đối xử giữa cô và em gái cách biệt một trời một vực, nhưng không dám khóc nữa. Điều chỉnh lại tâm trạng, cô theo mẹ về nhà.

8. Chương 8: Chu Tiểu Vân Sáu Tuổi (2)

Sau khi về đến nhà, không ngoài dự liệu cô bị Triệu Ngọc Trân mắng một trận, còn bị bắt đi cho gà vịt ăn. Chu Tiểu Vân hận nghiến răng nghiến lợi nhìn Nhị Nha được mẹ ôm trong lòng một cái, cảm thấy điều tồi tệ nhất trong thời thơ ấu của cô một nửa là do nó mang lại.

Nhị Nha tuổi còn quá nhỏ, không biết suy nghĩ trong lòng chị gái, cảm thấy mỹ mãn khi nằm trong lòng mẹ, còn cười khanh khách. Mẹ Ngọc Trân rất yêu thương con gái út, dỗ dành như bảo bối.

Gà vịt được nhốt riêng trong cái lều nho nhỏ. Mọi người ở nhà mái tranh nên lều không có gì đáng chú ý. Chỉ là túp lều cỏ lụp xụp. Một gian nuôi hơn mười con gà, một gian nuôi hai mươi mấy con vịt, gian lớn nhất nuôi hai con lợn béo múp.

Trứng gà và trứng vịt được mang ra chợ bán lấy tiền để mua củi gạo dầu muối và đồ lặt vặt trong nhà. Heo nuôi cả năm là nguồn thu nhập chính của gia đình. Vì thế, ở nhà họ Chu, cho gia súc ăn no còn quan trọng hơn cho con cái ăn.

Trong lòng Chu Tiểu Vân biết rõ đây là chuyện quan trọng nên lấy thức ăn mẹ đã chuẩn bị sẵn đi vẩy cho gà ăn. Bởi vì tiền chi tiêu trong nhà chủ yếu dựa vào hơn mười con gà mái này, để cho gà đẻ nhiều trứng, Triệu Ngọc Trân cho gà ăn rất đầy đủ. Một ngày ba bữa bà ra sau nhà bắt sâu cho chúng ăn, còn đúng giờ hơn cho anh em Chu Tiểu Vân ăn cơm.

Ban đầu trong nhà có hơn bốn mươi con vịt nay chỉ còn hai mươi mấy con. Vịt không quý bằng gà, vì trứng vịt hơi tanh nên người mua trả giá thấp hơn, cho ăn cũng kém hơn một chút, mỗi ngày chỉ cho ăn hai lần, sau đó thả ở cái hồ gần đó.

Chăn vịt là việc của Chu Tiểu Vân, Đại Bảo cùng lắm là chạy theo cô đến hồ rồi không thấy bóng dáng, thân thể Tiểu Bảo không tốt, Nhị Nha còn nhỏ, cho nên trách nhiệm nặng nề này rơi xuống đầu cô.

Cho gà ăn xong, không đợi mẹ nhắc, cô tự giác cầm gậy trúc dài lùa vịt ra khỏi cửa. Nhất thời, vịt bay vịt nhảy vịt gọi vịt nháo, vô cùng náo nhiệt.

Triệu Ngọc Trân hết sức vui mừng, dùng ánh mắt thưởng thức nhìn con gái, nghĩ thầm cuối cùng đã có đứa hiểu chuyện, sau này sẽ dạy Đại Nha làm việc nhà.

Nếu Chu Tiểu Vân biết mẹ nghĩ gì chắc sẽ tức hộc máu, bây giờ cô vừa hồi tưởng lại những chuyện xảy ra lúc nhỏ vừa đi về phía hồ nước có từ lâu đời.

Phía trước là đàn vịt, Chu Tiểu Vân nhàn nhã đi đằng sau, thỉnh thoảng có con vịt chạy loạn, cô dùng cây gậy trúc vụt vụt bắt nó đi về phía trước. Cũng may vịt được nuôi thả đã quen, ít nhiều tự quen đường, thực ra không phải việc gì quá vất vả.

Đi khoảng tám, chín phút thì tới hồ nước đầu thôn. Đàn vịt không cần lùa, tự động xiêu xiêu vẹo vẹo nhào xuống nước, đầu chúi xuống tìm con tôm, con tép nhỏ trong hồ.

Hồ nước này rất lớn, diện tích khoảng vài mẫu. Trong hồ có rất nhiều cá tôm nhỏ, thỉnh thoảng có người bắt được con cá hơn ba cân trong hồ. Nhiều gia đình thường xuyên thả vịt trong hồ này.

Xung quanh hồ là một cánh rừng lớn, Chu Tiểu Vân nhớ rất rõ hồi nhỏ cô thích nhất là được vào rừng chơi, trong rừng có rất nhiều quả dại ngon khiến cho lũ trẻ quên cả đường về.

Mấy đứa con trai to gan, nghịch ngợm thích trèo cây móc trứng chim, dùng ná tự chế bắn chim, thỉnh thoảng bắn trúng một con chim sẻ nhỏ cũng có thể khiến cả bọn reo hò ầm ĩ, vừa được ăn ngon một bữa vừa thành anh hùng trong mắt những đứa trẻ khác.

Xa xa là cánh đồng lúa trải dài tít tắp, lúc này lúa đã chín vừa cao lại dày, gió thổi qua, cánh đồng nhấp nhô như sóng biển.

Nhìn hồ nước trong suốt, đồng cỏ xanh ngắt, loài hoa dại hồng hồng xanh xanh không biết tên, bầu trời trong xanh, cây cối um tùm, Chu Tiểu Vân không khỏi than thở: đúng là thời kì không có ô nhiễm môi trường! Hơn hai mươi năm sau, nơi đây sớm bị thay thế bởi một hệ thống nhà xưởng, hồ nước trong xanh hoàn toàn biến mất.

Sớm quen sống ở thành phố ngập tràn khói bụi từ khí thải xe cộ, trên đường tràn ngập rác thải sinh hoạt, không còn thấy hoa cỏ, chỉ có xi măng, bây giờ Chu Tiểu Vân cảm thấy mình như ở trên thiên đường.

Cô ngồi cạnh hồ nước, hưởng thụ sự thoải mái chưa từng có trong đời. Kiếp trước cô bận chăm con, nấu cơm, rửa bát, giặt quần áo, bao lâu rồi chưa được ngồi xuống thoải mái nghỉ ngơi như vậy. Giờ khắc này, không có cuộc sống vất vả, không có trọng trách nặng nề, chỉ có chính cô.

Chu Tiểu Vân âm thầm thề: phải sống một cuộc sống cho ra sống, sẽ không phạm phải sai lầm cũ! Mà cuộc sống mới, bắt đầu từ hai tháng sau – lúc khai giảng năm học mới!

Cô muốn đi học sớm, kiếp trước cô ở nhà trông hai em chăn vịt đến năm tám tuổi, nếu đi học sớm hai năm, cô có thể tự mình xin một công việc tốt.

Cẩn thận phân tích sâu hơn, trước hết vấn đề cô cần giải quyết chính là cửa ải của cha mẹ. Chỉ khi được cha mẹ cho phép, cô mới có thể bước đi bước đầu tiên trong cuộc sống tốt đẹp sau này.

Quyết định thế đi, hôm nay về nhà cô sẽ xin được đi học, dù cha mẹ phản đối thế nào, cũng phải đạt được nguyện vọng này.

9. Chương 9: Chu Tiểu Vân Sáu Tuổi (3)

Không ngoài dự đoán, đề nghị của Chu Tiểu Vân bị cha mẹ nhất trí phản đối.

"Con nói gì?" Ba Chu không dám tin đứa con gái lớn thường ngày luôn an phận, ít nói lại đưa ra đề nghị muốn đi học sớm. Trong mắt ông, dù Chu Tiểu Vân hơi cao hơn bạn bè, nói cho cùng chỉ là đứa bé sáu tuổi. Đại Bảo mãi chín tuổi mới học lớp một, còn chưa từng chú tâm học hành bao giờ.

Chu Tiểu Vân hít sâu, thử nói lại lần nữa: "Còn một tháng nữa đến khai giảng, con muốn đến trường."

Ba Chu cảm thấy hôm nay Chu Tiểu Vân hơi khác, con bé thẳng lưng ngồi ở bàn uống nước, nói chuyện y như bà cụ non. Ông không khỏi có cảm giác vui mừng và tự hào của "Nhà có con gái mới lớn" nhưng cảm giác này không ảnh hưởng đến quyết định của ông:

"Con mới sáu tuổi, biết đến trường phải học gì không? Ở nhà trông Tiểu Bảo và Nhị Nha, không bận còn có thể giúp mẹ con chăn vịt, mọi đứa trẻ khác đều tám, chín tuổi mới đi học."

Còn một lí do khác ông không nói ra: Học phí cũng là một khoản tiền không nhỏ.

Lúc đó, học phí hơn mười ngàn một kì, số tiền đó không nhiều cũng không ít. Ông ở ngoài giết lợn thuê cho người ta mới kiếm được ba mươi, bốn mươi ngàn. Tiền bán trứng gà trong một tuần khoảng hai ngàn.

(Giải thích qua một chút về tiền tệ Trung Quốc: Tiền tệ được sử dụng chính thức ở Trung Quốc là nhân dân tệ. Tên chính thức là CNY, viết tắt là RMB, ký hiệu là . Đơn vị tiền tệ là Yuan (Nguyên), Jiao (Giác) và Fen (Phân). Trong đó 1 Yuan = 10 Jiao = 100 Fen. Trong văn viết, Nguyên = ngàn, Giác = hào và Phân = xu.

Ở Trung Quốc sử dụng cả tiền giấy và tiền xu: Tiền giấy có các mệnh giá là 1 Jiao, 5 Jiao, 1 Yuan, 5 Yuan, 10 Yuan, 20 Yuan, 50 Yuan và 100 Yuan. Tiền xu có các mệnh giá là 1 Yuan và 5 Jiao. Từ chương này trở đi sẽ thường xuyên xuất hiện các mệnh giá này)

Triệu Ngọc Trân cũng phụ họa: "Đúng vậy, chờ thêm hai năm đi Đại Nha."

Triệu Ngọc Trân suy nghĩ không khác gì ba Chu. Hơn nữa, ở nông thôn mang nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ khiến bà chưa bao giờ coi trọng việc học hành của con gái. Trong mắt bà, con gái chỉ cần biết trông em, làm việc nhà, lớn lên biết thêu thùa may vá là được, học nhiều hay học ít như nhau cả thôi. Ở thời đại này, trường học là nơi bọn trẻ con nhà giàu đến chơi đùa, thậm chí giáo viên trong trường cũng không quản được bọn chúng.

Chu Tiểu Vân không ngạc nhiên khi nghe những lời này, vì từ bé đến lớn cô nghe đã mòn tai.

Cái gì mà "Không lưu ban là được", "Về nhà không cần làm bài tập, dắt em con đi chơi đi", "Ngày mai trong nhà phải gặt lúa đừng đi học" đại loại thế. Hoàn cảnh sống và suy nghĩ sai lầm về việc học khiến cô vốn thông minh suy nghĩ đơn giản, dùng thành tích bình thường tốt nghiệp cấp hai rồi nghỉ học, sớm hoà nhập vào xã hội.

Nếu không phải đi làm sớm, cô sẽ không yêu sớm, kết hôn và sinh con sớm như kiếp trước. Chu Tiểu Vân tổng kết lại nguyên nhân cuộc sống kiếp trước của cô thất bại, bởi vì một sai lầm của thời thơ ấu kéo theo từng bước sau này đều sai. Bây giờ cô muốn tương lai của mình tươi sáng hơn.

"Ba ba, con rất muốn đi học, mỗi ngày con ở nhà chăn vịt, đã học đếm được mấy số. Ba nghe nè: một, hai, ba,..."

Chu Tiểu Vân đếm liền tới số hai mươi ba.

"Không tồi." Hai mắt ba Chu tỏa sáng, đứa bé sáu tuổi thường chưa biết đếm, con gái ông biết đếm khá nhiều. Ngay cả Đại Bảo cũng không đếm rõ ràng như con bé.

"Con gái của Chu Quốc Cường ta đúng là thông minh, y hệt ba nó hồi nhỏ." Ông cố tình khoe lại quá khứ, hồi bé ông cũng là một đứa trẻ thông minh!

Việc nhỏ trong nhà Chu Tiểu Vân do mẹ Triệu Ngọc Trân làm chủ, nhưng việc "đại sự" người quyết định chính vẫn là ba Chu, tất nhiên cô biết nên lấy lòng ai.

Chu Tiểu Vân lại đọc thuộc lòng hai bài thơ Đường khá nổi tiếng "Ngỗng Ngỗng ngỗng" và "Một hai ba năm", càng khiến ba Chu mừng rỡ cười toe toét, khen con gái thông minh mãi. Ý định không cho con gái đến trường bắt đầu dao động, nghĩ thầm con gái thông minh, lại thích đi học có lẽ nên cho nó đi.

(Ngỗng Ngỗng Ngỗng là một bài thơ vui nhộn, dễ hiểu, được trẻ em yêu thích.

Tạm dịch : Ngỗng Ngỗng Ngỗng

Lông trắng nổi trên mặt nước xanh biếc, đuôi quay tròn.

Một hai ba năm : có ý nghĩa rằng : một cậu bé theo mẹ đến nhà bà ngoại. Vừa đi đã mất hai, ba năm, trước mắt phải băng qua một ngôi làng nhỏ. Chỉ có bốn, năm căn nhà đang nấu cơm trưa nên toả ra khói bếp. hai mẹ con đi đường mệt mỏi, thấy bên đường có sáu, bảy ngôi đình nên qua đó nghỉ chân. Ngoài đình, hoa nở tươi đẹp, cậu bé càng ngắm càng thích , chìa đầu ngón tay ra đếm : "Tám cành, chín cành, mười cành

~". Cậu muốn bẻ một nhánh mang theo bên người nhưng bị mẹ ngăn lại, khuyên rằng : "Con bẻ một nhánh, cây gãy một cành, sau này con không thể nhìn thấy những bông hoa xinh đẹp nữa." Nếu để nguyên, sau này càng ngày càng có nhiều bông hoa xinh đẹp nở ra, trở thành một khu vườn lớn.

Tạm dịch : Một đến hai ba năm, làng bốn năm nhà khói

Đình sáu bảy toà, tám chín mười cành hoa)

Triệu Ngọc Trân cảm giác kỳ quái, cả ngày Chu Tiểu Vân lượn qua lượn lại trước mắt bà, chưa từng thấy con bé đọc thơ: "Đại Nha, từ khi nào con biết đọc thơ, mẹ chưa bao giờ thấy con học thuộc."

Chu Tiểu Vân sớm nghĩ sẵn lý do: "Lúc anh ở nhà đọc, con nghe hai lần đã thuộc lòng."

Bị gọi đến tên, Đại Bảo không biết sao chuyện em gái muốn đi học lại nhảy sang mình, vẻ mặt mờ mịt. Trong lòng đang nhớ lại lúc nào mình học thuộc hai bài thơ này, hình như, hình như, mình chưa từng học nó mà: "Con không…!"

Chu Tiểu Vân nhanh chóng liếc mắt nhìn anh, ánh mắt hàm ý rất nhiều điều. Lúc này suy nghĩ của Đại Bảo cũng rõ ràng hơn, cảm thấy không thể làm hỏng chuyện của em gái, nếu không sau này mình đừng mong đi chơi thoải mái. Đi tới chỗ nào cũng dẫn theo ba cái đuôi không hay chút nào, vừa trông em đã mất ít nhất hai tiếng, không được đi chơi sao cậu chịu nổi.

Về phần tại sao Đại Bảo có thể nghĩ được như thế là do công lao ánh mắt "cảnh cáo" của Chu Tiểu Vân.

Lúc này, Đại Bảo còn không chưa hiểu cái gì gọi là cảnh cáo và uy hiếp, nhưng trực giác làm cậu muốn giúp em gái thoả nguyện: "Có thể con từng ở nhà đọc qua, bị Đại Nha nghe thấy." Trời mới biết cậu đọc qua lúc nào.

Ba Chu vuốt cằm suy tính một hồi, do dự nói: "Nhưng mà…"

"Ba ơi, con cam đoan mỗi ngày sau khi tan học sẽ về nhà giúp mẹ trông Tiểu Bảo và Nhị Nha, thời gian rảnh rỗi, thứ bảy và chủ nhật đi chăn vịt. Ba cho con đi học lớp một đi mà!"

Chu Tiểu Vân giơ tay phải lên giống như tượng các chú cảm tử quân đang đọc lời thề, lại không biết rằng cô mới sáu tuổi làm động tác đó vô cùng buồn cười.

Triệu Ngọc Trân xì một tiếng bật cười, "Con nhóc chết tiệt kia, toàn học cái khôn vặt. Ba nó à, hay là mình thuận theo ý con đi!"

Cuối cùng mẹ cô vẫn mềm lòng, nghĩ lại Đại Nha từ trước đến nay ít nói. Trong nhà Đại Bảo nghịch ngợm bướng bỉnh, Tiểu Bảo yếu ớt hay ốm, Nhị Nha còn bé cần chăm sóc, chỉ có Đại Nha làm cha mẹ bớt lo nhất, nên ít quan tâm đến con bé nhất. Giờ nhớ lại trong lòng bà hơi áy náy.

Không còn cách nào khác, nhà đông con mà. Trong nhà hơn mười mẫu đất cộng thêm gà vịt lợn trong chuồng, việc vặt vãnh rất nhiều mà bên nào cũng cần có bàn tay của bà. Thỉnh thoảng ba Chu còn đi giết lợn thuê cho hàng xóm trong thôn và các thôn xung quanh, có lúc không có ở nhà. Triệu Ngọc Trân mỗi ngày đi sớm về muộn, không có thời gian rỗi quan tâm nhiều đến con cái.

Chu Tiểu Vân nghe được lời Triệu Ngọc Trân nói, vui mừng quá đỗi, nhào tới ôm Triệu Ngọc Trân, "Mẹ thật tốt, mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời!"

Nhị Nha không nghe hiểu chị nói gì, non nớt bắt chước, "Mẹ tốt, mẹ tốt."

Ba Chu cũng nở nụ cười, dằn lòng đồng ý. Một tháng nữa là khai giảng, ông sẽ cố gắng giết lợn thuê cho người ta nhiều hơn, nếu không được thì bán bớt lúa trong nhà, thể nào cũng đủ tiền học phí cho Đại Bảo và Đại Nha được đi học.

Chu Tiểu Vân cười toe cười toét, vừa cười vừa hò hét cùng Đại Bảo. Nhất thời, trong nhà họ Chu, tiếng cười nói huyên náo rộn rã.

10. Chương 10: Mùa Hè Nóng Bức (1)

Trời càng lúc càng nóng, mùa hè sắp đến.

Đại Bảo đang được nghỉ hè, khi đó chưa bị phân nhiều bài tập như bây giờ. Mỗi ngày cậu mặc độc cái quần cộc chạy tót đi chơi với bạn bè đồng trang lứa trong xóm. Buổi sáng, tuỳ tiện ăn vài miếng cơm đã không thấy bóng dáng, lúc ăn cơm trưa mới ngoan ngoãn về nhà, sau đó đến tận tối mới thấy người.

Triệu Ngọc Trân không quản được con nên đơn giản tuỳ cậu, con trai lớn nhà nào chẳng thế. Bà không mong Đại Bảo có thể đỡ đần việc ình, chỉ bắt dắt Tiểu Bảo ra ngoài chơi cùng. Đại Bảo không hề muốn nhưng không dám cãi lời mẹ, đành dắt theo một cái đuôi. Mười lần thì có đến năm lần Tiểu Bảo tự về nhà, tủi thân nói anh chỉ lo chơi không quan tâm đến cậu bé. Triệu Ngọc Trân không có biện pháp, đành phải bảo Chu Tiểu Vân dắt theo Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân nhu thuận đồng ý. Gần đây biểu hiện của cô trước mặt cha mẹ vô cùng tốt. Cô biết cha hằng ngày ra ngoài cố gắng tìm việc để kiếm tiền học phí. Nhưng mà lúc bấy giờ, số người thuê giết lợn cực kì ít. Mùa hè, thịt dễ ôi, ai cũng chờ đến giáp tết mới đem con lợn béo mập ra giết. Trừ khi gặp được nhà nào làm cỗ bàn cưới con gái, mừng thọ, đám tang … may ra mới quyết tâm đem giết con lợn vỗ béo hơn nửa năm trời.

Vì thế ba Chu ít tìm được việc, về nhà sắc mặt không dễ coi. Bên ngoài trời nóng, đi cả ngày vất vả mà ra về tay không nên lòng càng bực bội, phiền não.

Chu Tiểu Vân rất tinh ý, không đợi ba ngồi xuống, một cốc nước mát và khăn mặt sớm được đưa tới cho ba lau mồ hôi giải nhiệt.

Vừa lau mồ hôi xong, một cốc nước mát lại được đưa đến tận tay. Nỗi buồn phiền trong lòng ba Chu tiêu mất hơn nửa, đợi đến lúc mang lên một chén trà nguội, sự không hài lòng đã không cánh mà bay, hưng trí bừng bừng bàn tính chuyện ngày mai ngày kia tiếp tục đi kiếm tiền.

Ba Chu nói với Triệu Ngọc Trân: "Mẹ nó à, bà xem Đại Nha nhà chúng ta hiểu chuyện biết bao, tôi thấy ngay Tiểu Hà cũng không bằng con bé." Tiểu Hà cùng tuổi với Đại Bảo, là con gái lớn của anh trai ông – Chu Quốc Phú.

Triệu Ngọc Trân gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng không hoài nghi con gái khác biệt so với trước. Chỉ nghĩ con gái mình không phải loại kém thông minh, nói chuyện làm việc rõ ràng, nhìn qua vẫn có bộ dạng bảy, tám tuổi:

"Có thể con bé trưởng thành sớm nên thông suốt. Người ta hay nói con gái lớn nhanh hơn con trai. Đại Bảo đã chín tuổi, vẫn ngơ ngơ chưa biết gì, Đại Nha như là chị của thằng bé vậy."

Vợ chồng nói chuyện một hồi, nhất trí cho ra kết luận: Đại Nha là đứa bé hiểu chuyện, không cần tốn nhiều tâm tư quan tâm đến nó, nên quản lý tốt mấy đứa khác nhất là Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân tất nhiên không biết ý nghĩ trong lòng cha mẹ, cô không ngờ biểu hiện của mình khiến cha mẹ hài lòng nên càng ít quan tâm đến mình. Sau này biết được lúc đó hối hận đã muộn.

Bây giờ, cô đang chìm đắm trong cảm giác vui sướng vì sắp được đến trường. Mỗi ngày, ăn sáng xong, không đợi mẹ nhắc nhở, cô đã tự giác dẫn em trai Tiểu Bảo cùng đi chăn vịt.

Cô còn cố ý mang theo quyển sách giáo khoa Đại Bảo đã dùng năm lớp một đến hồ nước để đọc. Chờ vịt vào hồ hết, cô để cây gậy trúc ở một bên, tìm một chỗ mát mẻ tránh ánh nắng mặt trời, để Tiểu Bảo chơi ở gần đó rồi lôi quyển sách đã lâu không đọc ra bắt đầu xem.

Cũng may có mấy đứa trẻ khác cũng chăn vịt, Tiểu Bảo chơi một lúc rồi đi tìm đồng bọn – cậu bé nhà họ Lưu cùng thôn nhũ danh là Thạch Đầu, vui quên trời quên đất.

Sách giáo khoa sớm bị Đại Bảo làm rách tả tơi, vẽ chó vẽ mèo khắp nơi. Không ngờ, Đại Bảo vẽ tranh khá đẹp. Một ý tưởng chợt loé lên trong lòng Chu Tiểu Vân: Sao không chỉ lối để anh trai thay đổi khiến anh ấy không như trước nữa?

Kiếp trước, anh trai đến trường được ba ngày thì hai ngày đi đánh nhau. Anh ấy thích đánh lộn trốn học, miễn cưỡng học xong cấp hai thì không chịu đi học tiếp. Lớn lên anh cùng tam bằng tứ hữu tụ bạ một chỗ, tới năm hai mươi sáu tuổi mới tìm một cô gái "lỡ thì" kết hôn. Sau khi kết hôn, họ cãi nhau như cơm bữa, náo loạn khiến cả nhà không được yên ổn.

Bây giờ có phát hiện này, nhân lúc Đại Bảo còn nhỏ có thể uốn nắn lại tính cách, qua mấy năm nữa sợ muộn mất. Nhưng mà, việc này cứ từ từ, cần có kế hoạch mới được.

Ý đã quyết, Chu Tiểu Vân đem sự chú ý tập trung lên quyển sách giáo khoa. Sách toán lớp một dạy nhận biết số, đơn giản thêm phép cộng trừ, không làm khó được cô. Nhưng thật ra sách giáo khoa ngữ văn dạy Hán ngữ ghép vần vì nhiều năm không tiếp xúc nên có chút bỡ ngỡ.

"aoe…" Cô nhỏ giọng đọc lại, nghĩ thầm dù bất cứ giá nào trước lúc khai giảng phải đọc hết quyển sách giáo khoa này. Kiếp trước cô chỉ là học sinh trung bình, rất ít khi được giáo viên khen ngợi, bây giờ phải học nhiều hơn, thỏa mãn một chút tâm lý hư vinh của mình.

"Đại Nha, Đại Nha," Phía sau bị người khác vỗ mạnh một cái, quay đầu, hoá ra là chị họ Chu Tiểu Hà: "Em đang nhìn gì đấy? Chị gọi mấy tiếng cũng không nghe thấy."

Chu Tiểu Hà chín tuổi lớn hơn Đại Bảo hai tháng, lại học cùng một lớp. Chu Tiểu Hà cao hơn Chu Tiểu Vân nửa đầu, mặc trên người cái váy hoa, đầu buộc hai bím tóc, chân đi dép xăng-đan mới, thoạt nhìn thanh tú đáng yêu.

Chu Tiểu Vân nhìn chiếc áo cộc tay và quần soóc hơi cũ trên người mình cộng với đôi dép xăng-đan nho nhỏ, hơi tự ti một chút. Bác cả làm nghề thợ mộc thường làm đồ dùng trong nhà cho người ta, thỉnh thoảng còn làm sẵn mấy đồ mang đi bán, điều kiện nhà bác tốt hơn nhà cô nhiều. Ngoài Chu Tiểu Hà, bác còn có một cậu con trai bảy tuổi tên là Chu Chí Hải, ở nhà gọi là Hải.

Từ nhỏ đến lớn Chu Tiểu Vân đều dùng lại quần áo và giầy dép cũ của Chu Tiểu Hà, đến năm mười bốn tuổi tuổi vì cao hơn chị họ nên cô có quyền mua quần áo mới.

Chu Tiểu Vân đưa sách trong tay cho Chu Tiểu Hà xem: "Em đang đọc sách giáo khoa của anh Đại Bảo, khai giảng tới em sẽ đi học lớp một, bố mẹ đã đồng ý cho em đi rồi."

"Thật vậy sao?" Chu Tiểu Hà rất hứng thú, tìm một chỗ sạch sẽ, cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống: "Em nhỏ hơn chị ba tuổi, còn nhỏ hơn em trai chị một tuổi, thằng bé lại không chịu đi học. Cha chị nói nó phải đi học lớp một, nó ở nhà náo loạn một thời gian dài nó vẫn không chịu đi. Cha chị cũng không có biện pháp, đành phải tuỳ nó. Sao em lại muốn đi học, ở nhà chơi hai năm vui vẻ biết bao, đến trường rất nhàm chán

chẳng có gì vui." Chu Tiểu Hà bĩu môi, cảm thấy có chút bất khả tư nghị. (bất khả tư nghị: không thể tin, không thể ngờ được)

11. Chương 11: Mùa Hè Nóng Bức (2)

Chu Tiểu Vân biết không có cách nào giải thích rõ chuyện này, thẳng thắn nói sang chuyện khác: "Chị Tiểu Hà, chị xem giúp em chữ này đọc thế nào với, hỏi anh trai em thì anh ấy không biết, chắc là chị biết, chị dạy em nhé."

Chu Tiểu Hà cao hứng đứng lên, hiếm có người đến nhờ cô chỉ bảo, mới nói mấy câu đã nghiện cảm giác được làm cô giáo. Nghe phát âm không chuẩn của chị họ, Chu Tiểu Vân thầm hối hận tại sao cô có thể nghĩ ra chủ ý ngốc như vậy, khổ nhất là còn phải làm ra dáng vẻ bội phục và ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ chị họ.

Nếu biết trong lòng em họ nghĩ gì, nhất định Chu Tiểu Hà sẽ tức giận đến thổ huyết, cô đắc ý dạy Chu Tiểu Vân đọc ghép vần, thanh âm cố ý lớn hơn bình thường rất nhiều, khiến ấy đứa trẻ con gần đó đều vây quanh xem náo nhiệt.

Tiểu Bảo và Thạch Đầu cũng học theo, đọc aoe thành a uy nga, khiến Chu Tiểu Vân phải bấm bụng nhịn cười đến khổ. Chu Tiểu Hà thấy có thêm hai học sinh, dạy càng hăng say, Chu Tiểu Vân nhịn cười cố gắng đọc theo.

Thời gian dạy học vô cùng náo nhiệt trôi qua rất nhanh, gần đến buổi trưa, Chu Tiểu Vân nhắc nhở Chu Tiểu Hà đang mải mê một tiếng, "Chị Tiểu Hà, mặt trời lên cao thật cao rồi, nên về nhà ăn cơm thôi."

Chu Tiểu Hà có chút lưu luyến không rời đứng lên: "Vậy buổi chiều chị lại đến dạy các em, em đừng lấy sách bị Tiểu Bảo phá hỏng nữa, ở giữa bị cậu ta xé nhiều trang rồi, chị lấy sách giáo khoa của chị sang cho em đọc."

Buổi chiều còn dạy nữa? Chu Tiểu Vân không biết từ chối sự nhiệt tình của Chu Tiểu Hà thế nào, ngẫm lại có một người dạy cũng tốt, về nhà có thể khoe tính tích cực ham học hỏi của mình trước mặt cha mẹ, vậy nên đồng ý.

Quả nhiên về nhà nói với cha mẹ, ba Chu nói ngay: "Không tồi, Tiểu Hà học giỏi hơn Đại Bảo, con cố gắng học theo chị ấy thật tốt, lúc chăn vịt có thể chơi với nhau."

Triệu Ngọc Trân rất thích Chu Tiểu Hà, dù sao Đại Nha nhà mình vẫn mặc quần áo cũ nhà đó, tiết kiệm được rất nhiều tiền, tỏ vẻ tán thành. Bà còn dặn Chu Tiểu Vân hay chơi cùng chị họ.

Thật ra, kiếp trước quan hệ của Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà rất bình thường, không thân thiết cũng không xa cách, chỉ là chị em họ mà thôi. Cô nhớ Chu Tiểu Hà lớn lên rất đẹp lại thích trang điểm, là một đoá hoa nổi danh được nhiều chàng trai theo đuổi, hai mươi tuổi chị ấy gả ột người có tiền ở trấn trên. Hai người càng ít qua lại.

Thế là, Chu Tiểu Vân bắt đầu thân thiết với chị họ, rất nhanh hoà nhập vào nhóm ba cô gái lớn hơn cô hai, ba tuổi. Bạn mới Chu Tiểu Vân ăn nói ngọt ngào, nhanh trí được mọi người quý mến, tất nhiên trong đó có cả bác cả của cô – Chu Quốc Phú.

Ba anh em nhà họ Chu: Anh cả Chu Quốc Phú làm thợ mộc, có một trai một gái. Ba của Chu Tiểu Vân đứng hàng thứ hai, nhà đông con nhất, tổng cộng bốn đứa, nghèo vẫn hoàn nghèo. Chu Tiểu Vân còn có một chú ba là Chu Quốc Dân. Chú Ba rất giỏi, là người học cao nhất trong nhà, sau khi tốt nghiệp đi làm ở bưu điện, thuộc thành phần trí thức; có một đứa con trai ba tuổi. Thím Ba là giáo viên cấp hai. Cả nhà chú ở trong thị trấn, ngày lễ ngày tết về đây ở hai ngày.

Ừm được rồi, Chu Tiểu Vân còn một người cô gả đến thôn Lân, chú kiếm tiền bằng nghề chạy xe ba bánh chở khách dưới nông thôn lên trấn trên, gia cảnh không tồi. Nhà Chu Tiểu Vân không thể bì được với nhà chú Ba, ngay cả nhà cô và bác cả cũng khá hơn.

Nhà Chu Quốc Phú ở sát vách nhà Chu Quốc Cường, chỉ cách nhau một sân phơi, đi vài bước là đến. Chu Tiểu Vân thành khách quen của nhà Chu Tiểu Hà, về sau còn trở thành khách quen trên bàn cơm.

Nhà Chu Tiểu Hà là một trong những nhà giàu có ở thôn này. Từ đầu đến cuối thôn chỉ có ba nhà lợp mái ngói thì nhà Chu Tiểu Hà chính là một nhà trong số đó. Nhà chị họ cao nhất trong ba nhà, còn xây một nhà kho hai gian chứa đồ, đồ nghề của bác cả cũng nhiều. Nhìn kìa, băng ghế dài rộng tới năm sáu thước, bàn ăn rất rộng có thể ngồi mười người. Không cần kể tới rất nhiều ghế nhỏ và hai bàn học xinh xinh đóng sẵn cho trẻ con.

Chu Tiểu Vân rất thích hai cái bàn nhỏ kia, tuy bằng gỗ thường, dùng gỗ khi bác cả làm đồ cho người ta còn thừa đóng lại nhưng tay nghề của bác cả rất khéo, làm xinh xắn đáng yêu, căn bản không nhìn ra dấu vết chắp vá. Lại dùng sơn hồng sơn lên sáng bóng, bàn cao ngang hông của cô, rất thích hợp để học bài.

Chu Tiểu Hà thấy Chu Tiểu Vân thích liền rộng rãi nói: "Sau này em có thể đến nhà chị cùng chị làm bài tập, chúng ta dùng chung bàn."

Tiện thể nói một tiếng, bác cả thấy Chu Tiểu Vân còn nhỏ tuổi đã nghĩ đến chuyện đi học rất đồng ý, tuyên bố Hải phải đi nhập học cùng với Chu Tiểu Vân. Hải ra sức phản đối, thế nhưng phản đối vô hiệu. Lý do là:

"Con xem Đại Nha nhà bác hai, còn nhỏ hơn con một tuổi đấy, thế mà con bé đã chủ động xin được đi học. Con đã bảy tuổi mà suốt ngày rong chơi ở ngoài, mau đi học cho ba. Con xem hàng ngày Đại Nha học cùng Tiểu Hà rất chăm chỉ, từ hôm nay con cũng phải học cùng chị."

Hải khóc không ra nước mắt gia nhập vào đoàn quân học tập, trong lòng nhìn Chu Tiểu Vân trăm cái không vừa mắt. Oán giận Chu Tiểu Vân làm phiền cậu, mỗi ngày đấu võ mồm với cô để bắt nạt.

Chu Tiểu Vân không thèm để ý đến trò mèo của cậu bé. Đôi ba câu đã bỏ qua mấy lời khiêu khích của cậu, thuận tiện thể hiện sự ngoan ngoãn trước mặt bác cả khiến bác khen không ngớt, làm Hải tức giận vô cùng.

12. Chương 12: Mùa Hè Nóng Bức (3)

Những ngày hè vui vẻ xen lẫn đau khổ của Chu Tiểu Vân qua đi rất nhanh.

Còn mười ngày nữa đến khai giảng, ba Chu và mẹ Chu đang thương lượng dẫn bọn trẻ đến thăm người thân.

"Mẹ nó này, mấy ngày nay ở nhà không bận, mỗi ngày bọn nó chỉ lượn qua lượn lại trong nhà, không được đi đâu xa. Chúng ta nhân dịp lúc bọn trẻ chưa đi học dẫn chúng đến thăm người thân đi."

Triệu Ngọc Trân cũng muốn nhân cơ hội này đi hít thở không khí, cho nên rất tán thành: "Ba nó, em nghĩ giống anh! Em vẫn muốn dẫn bọn trẻ đi chơi, nhưng mà, anh tính xem nên dẫn chúng đến nhà chú Ba hay nhà cô Út?"

Ba Chu suy tư một hồi: "Lên trấn thì xa quá, đi sớm về muộn không tiện. Hơn nữa hàng ngày chú Ba thím Ba phải đi làm, không có thời gian tiếp chúng ta. Nhà cô Út thì gần hơn, mỗi người đạp một xe, chở hai đứa nhỏ khoảng nửa tiếng là đến. Nhà cô ấy cũng rộng, có vườn trái cây sau nhà, bọn nhỏ có chỗ chơi. Chúng ta đến nhà cô Út đi."

"Được rồi, em ra mua ít đường mang cho Tiểu Lỗi và Tiểu Mai ăn." Triệu Ngọc Trân đến tiệm tạp hóa đầu thôn mua ít đường, mang theo cả chục trứng vịt ở nhà, gói vào trong túi vải. Dẫn các con đi rửa mặt sạch sẽ, bà cũng thay quần áo sạch.

Đại Bảo khó có dịp nghe lời để Triệu Ngọc Trân rửa mặt cho cậu, mặt mũi hiếm khi được sạch sẽ, ngũ quan đoan chính, tuấn lãng, là một bé trai dễ nhìn. Đáng tiếc gương mặt này một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày chỉ có lúc đi thăm người thân và ăn tết mới giữ được một ngày sạch sẽ.

Thăm người thân là chuyện bọn nhỏ thích nhất. Năm ấy không ti vi, không máy vi tính, không có chỗ vui chơi của trẻ em, thăm người thân được ăn ngon lại có thể đi xa nhà hơn nữa có nghịch ngợm cũng được tha thứ nên đó là chuyện vui bọn nhỏ đều mong chờ.

Vì thế Đại Bảo vừa nghe đến nói sẽ đến nhà cô thì vui vẻ nhẩy cẫng lên. Tiểu Bảo cũng vui mừng chạy theo sau Đại Bảo, Nhị Nha bị bầu không khí này ảnh hưởng, cười khanh khách.

Nét mặt Chu Tiểu Vân bình tĩnh không gợn sóng, nói thế nào cũng là người sống gần ba mươi năm tất nhiên cô sẽ không vui mừng kích động giống như trẻ con thực sự.

Nhưng mà, có thể đến nhà cô cũng là chuyện tốt, suốt ngày nghe Chu Tiểu Hà "dạy" đã thấy chai cả tai. Hải là cậu bé bướng bỉnh, cô không sợ nhưng không muốn suốt ngày phải đấu võ mồm với cậu. Giờ có thể đến nhà cô chơi một ngày, cô cảm thấy đây là ý kiến hay.

Ba Chu và mẹ Chu mỗi người đi một cái xe đạp "cổ" đằng trước có chạc ba gác cao cao (giống xe đạp Phượng hoàng thời bao cấp của mình). Xe của ba Chu thường xuyên dùng để đi lại trong làng đã sớm cũ kỹ. Chu Tiểu Vân không vừa ý nên ngồi sau xe Triệu Ngọc Trân.

Xe của ba Chu có Tiểu Bảo ngồi giữa, Đại Bảo ngồi sau đi trước mở đường, Triệu Ngọc Trân, Nhị Nha và Chu Tiểu Vân theo sau, cả gia đình xuất phát.

Đại Bảo không lúc nào ngồi yên, ở trên xe cứ ngọ nguậy. Đến lần thứ ba suýt nữa cậu rớt khỏi xe, ba Chu không nhịn được nghiêm khắc cảnh cáo: "Đại Bảo nếu mày không ngồi im, giờ sẽ ày ở nhà một mình, năm người chúng ta đi chơi." Oa, câu hành văn dài, liền mạch, lưu loát, không cần dừng lại thở dốc như vậy, có thể thấy được sự nhẫn nại của ba đã đến cực hạn.

Chu Tiểu Vân nhìn Đại Bảo kinh ngạc cười trộm. Đại Bảo thấy em gái cười mình, trong lòng ngứa ngáy muốn mắng lại sợ chọc ba Chu nổi giận, thật sự bắt cậu về nhà. Không cam lòng bị giễu cợt, cậu làm mặt quỷ còn giơ thêm nắm đấm quơ quơ uy hiếp, ai ngờ Chu Tiểu Vân nhìn thấy càng cười nhiều hơn.

Đôi mắt Đại Bảo đảo qua đảo lại, đầu lưỡi vươn thật dài, dùng tay kéo khóe mắt lên cao làm thành mặt quỷ khôi hài. Đến lúc này, ngay cả Nhị Nha cũng cười.

Tiểu Bảo thấy Nhị Nha và chị đều cười, nhưng không nhìn thấy đằng sau xảy ra chuyện gì, sốt ruột vò đầu bứt tai: "Anh, mọi người đang làm gì thế?"

Nhị Nha nói chưa sõi: "Anh làm mặt xấu!"

Tiểu Bảo giãy giụa muốn quay lại nhìn Đại Bảo làm mặt quỷ mà không được. Ba Chu bị phân tâm, bất đắc dĩ phải xuống xe, giáo huấn Đại Bảo mấy câu. Sau đó, ông lấy mấy khối đường từ túi vải treo trên ghi đông, nhét vào tay Tiểu Bảo mới khiến cho Tiểu Bảo an tĩnh lại.

Chu Tiểu Vân và Nhị Nha cũng được chia hai khối. Chu Tiểu Vân bóc vỏ ngoài, đem viên đường xinh xinh rắn rắn nhét vào trong miệng, cắn làm đôi. Ngọt quá!

Loại đường này chỉ lúc bé mới có, đến lúc lớn muốn mua cũng không đâu bán. Chu Tiểu Vân cho rằng nó ngon hơn kẹo mềm và kẹo dẻo được bán tràn lan sau này nhiều. Trong miệng có vị táo nhàn nhạt. Một viên đường có thể ngậm cả một buổi sáng là đồ ăn vặt trẻ con thích nhất.

Đại Bảo bị ba Chu xử phạt nghiêm khắc, một viên đường cũng không có. Nhìn mấy em vui vẻ ngậm kẹo, mắt cậu hơi đỏ, tội nghiệp nuốt nước miếng. Chu Tiểu Vân nhìn Đại Bảo đáng thương, lòng mềm nhũn. Nhân lúc cha mẹ đi xe gần nhau, cô kín đáo đưa một khối đường cho Đại Bảo.

Đại Bảo mừng khôn xiết, vươn tay nhận lấy, không dám phát ra âm thanh sợ ba nghe thấy nên lén lút bóc vỏ bỏ vào miệng. Nhất thời một cảm giác ngọt ngào tràn ngập trong trái tim, hạnh phúc lan tràn. Chu Tiểu Vân lập tức thăng cấp thành "em gái tốt" trong cảm nhận của cậu, trò đùa khi nãy của cô bị ném ra sau đầu.

Cả quãng đường đi rất vui vẻ, chốc lát sau, đã nhìn thấy vườn trái cây của nhà cô Út.

13. Chương 13: Ở Nhà Cô Một Ngày (1)

Từ xa, cô Chu Phương thấy cả gia đình anh trai qua chơi nên rất vui, chạy ra cổng đón. Người lớn ngồi nói chuyện với nhau, bọn trẻ con không ngồi yên một chỗ. Đại Bảo dắt Tiểu Lỗi nhỏ hơn một tuổi đi chơi.

Chu Tiểu Vân dắt Tiểu Bảo đi với Tiểu Mai, Nhị Nha nháo muốn đi theo, cô bất đắc dĩ đành phải làm bảo mẫu. Tiểu Mai bằng tuổi Chu Tiểu Vân, thiếu hai răng cửa, lúc cười lộ ra một lỗ hổng nhỏ. Cô bé thấy bạn thì rất thân thiết, nói liến thoắng không ngừng.

Từ trước đến nay, Chu Tiểu Vân vẫn rất thích Tiểu Mai. Kiếp trước, cô và Tiểu Mai học cùng lớp năm năm, lại là chị em họ nên tình cảm sâu đậm hơn những người khác. Hơn nữa, Tiểu Mai là một bé gái đáng yêu được mọi người thích, đối lập với chị họ Chu Tiểu Hà kiêu ngạo và em gái Chu Tiểu Nguyệt yếu ớt, tất nhiên cô thích Ngô Mai giản dị, tự nhiên, không có tâm kế hơn. Tiểu Mai có một khuyết điểm nhỏ nhưng không ảnh hưởng đến tổng thể.

"Đại Nha, lâu lắm cậu không đến nhà tớ chơi rồi nhé, tớ nhớ cậu lắm. Mấy ngày trước tớ còn muốn sang nhà cậu chơi nhưng mẹ tớ nói không rảnh nên không dẫn tớ đi. Hôm nay cậu tới thì tốt quá. Mau ra đây, tớ dẫn cậu đi xem cây nho nhà tớ, có rất rất nhiều nho nhé. Đi nào, tớ hái một chùm cho cậu nếm thử. Tớ nói cho cậu biết, nho phải ăn đúng thời điểm. Trước còn hơi xanh, bây giờ vừa đúng thời gian, không hề chát tí nào. Mẹ tớ hái một ít biếu hàng xóm, còn một ít mang ra chợ bán, mua cho tớ một cái dây buộc tóc đấy."

Tiểu Mai quay đầu cho Chu Tiểu Vân nhìn thấy dây buộc tóc màu hồng của mình: "Đẹp không?"

"Đẹp." Chu Tiểu Vân chỉ đáp một từ. Tiếp đó, lại nghe thấy Tiểu Mai liến thoắng nói tiếp: "Tớ rất thích màu hồng này, tớ còn muốn mẹ mua thêm cho tớ một cái màu khác. Cậu thấy màu vàng hay màu xanh đẹp hơn……"

Ở chung một chỗ với Tiểu Mai chỉ cần nghe cô bé nói là được, Chu Tiểu Vân phụ trách gật đầu, thỉnh thoảng nói một câu "ừ" là xong. Tiểu Mai đúng là trời sinh dễ nói chuyện, đến lớn vẫn vậy.

Chu Tiểu Vân giả vờ nghiêm túc nghe Tiểu Mai nói, thực ra thần trí đã bay lên chín tầng mây. Nhưng, Tiểu Mai không cần cô đáp lời, từ đầu đến cuối chỉ nghe thấy Tiểu Mai không rõ ràng nói này nói kia, không khí đã cực kì náo nhiệt.

Nhà cô rất lớn, xây nhà ngói ba gian. Trước cửa là một mảnh đất trống dùng hàng rào vây lại, bên trong trồng cây ăn quả. Nói là vườn trái cây thật ra hơi khoa trương, chỉ có vài cây lê, cây táo, cây đào và một giàn nho. Phần đất ở giữa còn trồng thêm cải thảo. Giờ trái mùa, hoa quả khác chưa ăn được. Chỉ có nho là đúng vụ. Tiểu Mai dẫn Chu Tiểu Vân cùng Tiểu Bảo và Nhị Nha tới chỗ giàn nho để hái.

Nho ở trên cao Tiểu Mai với không tới. Chu Tiểu Vân cao hơn một chút, kiễng chân lên hái được một chùm nho tím nhỏ. Tiểu Bảo và Nhị Nha la hét đòi ăn, Tiểu Mai cầm nho định đút vào miệng Tiểu Bảo nhưng bị Chu Tiểu Vân ngăn, nói phải rửa sạch trước khi ăn.

Tiểu Mai ngạc nhiên: "Cứ ăn luôn đi, không bẩn đâu, bình thường tớ và anh đều ăn luôn, rất ít khi rửa lại."

"Đúng vậy đúng vậy, cho em ăn luôn đi, không cần rửa đâu." Tiểu Bảo thèm ăn chảy nước miếng.

Chu Tiểu Vân đẩy tay Tiểu Bảo ra: "Ngoài vỏ quả nho có vi khuẩn, không rửa sạch sẽ thì không được ăn."

"Vi khuẩn là cái gì?" Tiểu Mai và Tiểu Bảo trăm miệng một lời hỏi.

Chu Tiểu Vân không biết giải thích cho bọn trẻ hiểu thế nào là vi khuẩn, nghĩ một lúc cô dùng từ mà Tiểu Bảo có thể nghe hiểu nói: "Nếu em chưa rửa đã ăn nho, trong bụng sẽ có con sâu làm tổ, nó ngọ nguậy rất đau. Ba sẽ gọi bác sĩ Phùng tới tiêm vào mông em."

"Em không muốn tiêm, em không thích tiêm nhất." Tiểu Bảo vừa nghe thấy tiêm liền sợ hãi. Bác sĩ Phùng lúc tiêm hay dùng sức, ít nhất đau mông hai, ba ngày liền, tiêm xong bước đi khập khiễnh. Từ nhỏ đến lớn, không ít lần Tiểu Bảo bị bác sĩ Phùng đắc tội, cậu bé vừa nghe thấy ba chữ bác sĩ Phùng đã thấy sợ.

Trong nhà Tiểu Mai có một cái giếng. Lúc đó nhà nào cũng có một cái giếng như vậy. Ống dẫn sâu xuống đất vài thước, trên mặt đất cao cỡ nửa người. Muốn lấy nước thì múc 1 bát nước để vào miệng giếng tròn hẹp hẹp kia lợi dụng sức đẩy nước lên, chỉ chốc lát sau nước ngầm đã bị đẩy lên.

Lấy nước là một việc rất tốn sức nên Tiểu Mai gọi anh trai Ngô Lỗi ra làm.

Mặt Tiểu Lỗi đỏ bừng, vất vả lắm mới khiến nước dâng lên, được một chậu nhỏ thì hết sức. Cậu giuỗi giuỗi tay, nước tới miệng giếng lại chìm xuống. Đại Bảo vội vã sang hứng nước thì đã muộn, giếng nước phát ra âm thanh ì ầm, nghe chừng nước đã tụt hết. Đại Bảo chê Tiểu Lỗi không giống đàn ông, Tiểu Lỗi không phục, hai người tìm một chỗ đấu vật tay.

Chu Tiểu Vân không đi quản chuyện của "đàn ông" gì gì đó, cô cẩn thận rửa nho sạch sẽ rồi đút vào miệng Tiểu Bảo, Nhị Nha. Tiểu Bảo được đút, cười hớn hở, một người tiếp một người không ngừng miệng.

"Tiểu Bảo, ăn nhiều răng sẽ bị ê, ăn ít thôi em." Người Chu Tiểu Vân đau lòng nhất là em trai, Tiểu Bảo không giống anh trai Đại Bảo là một cậu bé cần mọi người để ý. Tiểu Bảo tương đối nghe lời ngoan ngoãn, nhưng thường xuyên bị ốm. Có thể vì sau khi sinh hơi yếu ớt, bình thường lại không chăm sóc kĩ nên thời tiết hơi thay đổi, Tiểu Bảo dễ phát sốt, cảm cúm, đau đầu, tiêu chảy.

Chu Tiểu Vân quyết định từ lúc này cô phải tiếp nhận trọng trách chăm sóc Tiểu Bảo.

14. Chương 14: Ở Nhà Cô Một Ngày (2)

Đến trưa, chú Ngô Hữu Đức trở về.

Chú lái xe ba bánh, trên xe đặt mấy tấm ván gỗ cho khách ngồi. Tiếng động cơ xe cực kì lớn, trong vòng hai dặm đều nghe thấy. Loại xe ba bánh thời bấy giờ tương đương với xe bus sau này.

Ngô Hữu Đức thấy cả nhà anh tới chơi nên vui mừng, xách hai cân thịt từ trên xe xuống, bảo Chu Phương đi nướng thịt, muốn uống mấy chén với ba Chu.

Hai cân thịt phần lớn là thịt mỡ được Chu Phương kẹp thêm rau, nướng đầy hai bát to. Chu Phương lấy thêm mấy quả dưa chuột của nhà trồng, đập mấy quả trứng gà. Đây chính là món sang nhất mà ở quê chuẩn bị đãi khách.

Ba Chu uống rượu đế với Ngô Hữu Đức, tôi một chén chú một chén rất náo nhiệt. Chu Phương gọi đám trẻ con đến ăn thịt, gắp hai miếng thịt mỡ vào trong bát Đại Bảo, Tiểu Bảo. Đại Bảo vùi đầu ăn luôn mồm, mỡ dính đầy quanh miệng. Tiểu Bảo khá kén ăn, chỉ thích ăn thịt nạc, không chịu ăn thịt mỡ, lén gắp miếng thịt mỡ định bỏ vào bát anh trai.

Chu Tiểu Vân lập tức ngăn cậu: "Tiểu Bảo, đừng kén chọn thức ăn, ăn nhiều thịt mỡ một chút mới tốt cho thân thể. Em cố ăn thịt mỡ sẽ không bị ốm nữa."

Câu cuối cùng rõ ràng là lừa gạt trẻ con lại doạ cho Tiểu Bảo năm tuổi sững sờ. Cậu do dự rất lâu giữa việc ăn thịt mỡ và bị tiêm khi ốm, phân vân không kém việc người lãnh đạo một quốc gia buộc phải ra một quyết định cải cách vô cùng trọng đại. Cuối cùng, cậu nhắm mắt nhắm mũi bỏ miếng thịt mỡ vào miệng, không dám nhai nuốt vội xuống bụng.

"Tiểu Bảo, em xem thịt mỡ vừa dinh dưỡng tốt cho sức khoẻ lại ăn ngon, sau này phải thường xuyên ăn hiểu không? Ăn nhiều thịt mỡ lớn lên mới thành người đàn ông cường tráng khoẻ mạnh." Chu Tiểu Vân thừa cơ tiến hành giáo dục Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo dưới sự tẩy não của Chu Tiểu Vân bắt đầu cảm thấy thịt mỡ không khó ăn như tưởng tượng, sau đó ăn thêm không ít. Từ lúc này về sau, trong cái đầu nho nhỏ của Tiểu Bảo hình thành lối mòn: lời của chị gái luôn đúng, luôn sống dưới "ách áp bức" của chị.

Đương nhiên đó là nói sau này, trở lại lúc này, từng lời nói từng hành động đều bị Chu Phương nhìn thấy. Chu Phương nhìn Chu Tiểu Vân chững chạc, dạy bảo em trai thì vô cùng ngạc nhiên, nói với chị dâu nhà mình: "Chị Hai, Đại Nha đúng là một đứa bé giỏi giang, chị xem còn nhỏ tuổi đã biết dạy Tiểu Bảo không nên kén ăn."

Triệu Ngọc Trân lúc này cũng chú ý tới Tiểu Bảo không chọn thịt nạc hay thịt mỡ mà ăn hết. Tiểu Bảo chịu nghe lời Đại Nha nói khiến cho bà cũng cảm thấy kinh ngạc. Mặc dù Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ nhưng giống Đại Bảo y như đúc ở cái tính ngang hơn cua, rất cố chấp. Chính bà có lúc cũng nói nó, thằng bé là đứa tinh ranh, ngoài miệng đồng ý nhưng không muốn ăn thì nhất quyết không động đến.

Trong bốn đứa, Tiểu Bảo kén ăn nhất, không ăn thịt mỡ, không ăn cá, có tỏi không ăn, những thứ thích ăn đếm trên một bàn tay là đủ. Thân thể suy yếu và thói quen ăn uống liên hệ mật thiết với nhau.

Triệu Ngọc Trân nghe thấy lời khen của Chu Phương trong lòng rất cao hứng mặt ngoài còn giả bộ khiêm tốn: "Em đừng khen quá thế. Đại Nha nhà chị thật thà quá, ở nhà chỉ ngồi nghe, đâu bằng Tiểu Mai nhà em nhanh mồm nhanh miệng."

Haiz, vẻ mặt kia không giấu được sự đắc ý ngay cả Nhị Nha cũng có thể nhìn ra, trong lòng Chu Tiểu Vân cười khúc khích, cúi đầu ăn cơm.

Chu Phương đâu phải không nhìn ra, nhưng bà cũng thích Đại Nha hiểu chuyện giỏi giang, nhìn lại Tiểu Mai ngốc nghếch nhà mình. Bình thường coi như tạm được, nhưng vừa so sánh với Đại Nha đang ngồi ở kia, thẳng lưng nói chuyện rõ ràng thì kém quá xa.

"Chị Hai không cần khiêm tốn, hôm nay em nhìn thấy rõ. Không cần nói đến Đại Bảo và Tiểu Bảo, Đại Nha là đứa bé làm người khác bớt lo. Sau này, chị chờ hưởng phúc đi là vừa."

Những lời này có thể nói là chạm đến tâm khảm Triệu Ngọc Trân: "Bà cô ơi, không sợ nói ra khiến em chê cười. Nhà chị có bốn đứa nhiều hơn nhà khác, chị và anh Hai em buồn phiền, sợ là nhiều con quá không nuôi nổi bọn nhỏ. Nhưng ngẫm lại, thêm mấy năm nữa, đợi bọn nhỏ lớn lên, chịu khổ hơn nữa cũng đáng giá."

Đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, mắt Chu Tiểu Vân hơi ươn ướt. Cô vẫn cảm thấy Đại Bảo là con trai, lại là con cả trong nhà nên được cha mẹ thương yêu nhất. Tiểu Bảo là đứa bé yếu ớt nên được cha mẹ quan tâm nhất. Nhị Nha tuy là con gái, lại là con út trong nhà nên được chiều nhất, còn cô từ nhỏ đến lớn ít được thương yêu nhất.

Vì thế sau khi lớn lên, không chỉ quan hệ của cô với anh chị em trong nhà không thân thiết, đến cả với cha mẹ cũng dần lạnh nhạt. Bây giờ nghĩ lại, làm gì có cha mẹ nào không thương con. Mặc dù thoạt nhìn thì quan tâm hơi ít một chút, không có nghĩa là cha mẹ không yêu cô!

Bên này, Chu Phương đang nói chuyện bọn trẻ với Triệu Ngọc Trân, nhân tiện Triệu Ngọc Trân kể chuyện Đại Nha sắp vào học lớp một.

Chu Phương nghe xong đã kinh ngạc, đợi đến lúc nghe thấy là tự Đại Nha đề nghị thì càng ngạc nhiên hơn. Ấn tượng với Đại Nha càng ngày càng tốt, bà bắt đầu suy nghĩ có nên cho Tiểu Mai nhà mình cùng nhập học với Đại Nha không?

Tiểu Mai đang cười vô tâm vô phế tất nhiên không biết trong lòng mẹ mình đang suy nghĩ gì, cũng không biết vận mệnh của mình sẽ thay đổi cùng với Chu Tiểu Vân.

Lúc đó Chu Tiểu Vân không ngờ việc cô sớm đến trường sẽ ảnh hưởng đến nhiều người như vậy. Ví dụ như Hải, ví dụ như Tiểu Mai. Nếu cuộc sống mới của cô thay đổi quỹ đạo, sao cuộc sống của những người xung quanh có thể không thay đổi chứ? Cánh bướm đập cánh có thể khiến biển Hokkaido nổi sóng, cuối cùng cô sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời của bao nhiêu người đây?

(Hiệu ứng cánh bướm là một khái niệm rất rộng nhưng có thể hiểu nó nói về độ nhạy của kết quả đối với nguyên nhân. Ví dụ nguyên nhân có sự thay đổi rất nhỏ lại tạo ra sự khác biệt lớn về kết quả. Vì vậy Lorenz đã có một câu nói bất hủ: một con bướm đập cánh ở Brazil có thể gây lốc xoáy ở Mỹ)

Bây giờ không ai biết được. Kiên nhẫn đợi Chu Tiểu Vân lớn lên vậy.

15. Chương 15: Ở Nhà Cô Một Ngày (3)

Chơi ở nhà cô rất vui. Vườn trái cây nhỏ trước nhà là chỗ bọn trẻ con thích chơi nhất.

Ăn xong bữa trưa, mấy đứa trẻ chạy ngay ra vườn.

Đại Bảo với Tiểu Lỗi trèo lên cây đào, chui đông chui tây thi xem ai trèo cao và nhanh hơn. Rõ ràng Đại Bảo giỏi hơn nhiều, lên cây thì linh hoạt như khỉ con, vèo một cái đã trèo lên ngọn cây. Khả năng vận động

của Đại Bảo rất tốt, hễ là trò của con trai như trèo cây, bắn nỏ hay bắn bi đều đứng trong top đầu. Nếu bướng bỉnh khiến cha mẹ nổi giận, vừa thấy Ba Chu lấy gậy gộc ra cậu đã nhanh như chớp chạy biến đi ngay cả người lớn cũng không đuổi kịp.

Chu Tiểu Vân nhìn Đại Bảo, trong đầu bắt đầu tính đến khả năng cho Đại Bảo học trường thể dục. Không có cách nào khác, bây giờ trong đầu cô thường xuyên nghĩ đến chuyện tương lai. Nhị Nha còn nhỏ tạm thời chưa cần quản, Tiểu Bảo chủ yếu cần duy trì nếp sống khoa học trường kỳ.

Mặc dù Đại Bảo lớn hơn cô ba tuổi nhưng trong mắt Chu Tiểu Vân không khác gì em trai, cô muốn sau này từ từ chỉ dẫn cho anh trai không dẫm lên con đường trong quá khứ. Chân Đại Bảo chạy rất nhanh, có sức khoẻ nâng được vật nặng nhưng không mất linh hoạt. Trời sinh Đại Bảo không thích đọc sách, nếu học đại học thể dục thể thao thì thành tích sẽ không yêu cầu cao, tính ra có khả năng rất lớn. Chu Tiểu Vân tính toán trong lòng chỗ tốt của việc để Đại Bảo học đại học thể dục thể thao.

Chớ xem thường tác dụng của ngôn ngữ. Lời nói bên tai một người sẽ gieo mầm vào lòng người đó, bình thường không thấy tác dụng nhưng đến lúc mấu chốt có thể ảnh hưởng tới ý chí, hành vi của người đó. Chu Tiểu Vân tính toán không có việc gì sẽ thường xuyên nói bên tai Đại Bảo:

"Anh trai thật lợi hại, lúc nhỏ đã trèo cây giỏi như vậy sau này chắc chắn sẽ trở thành vận động viên."

Chu Tiểu Vân tỏ vẻ ngưỡng mộ, nói vọng lên với Đại Bảo đang vắt vẻo trên cây. Học theo Nhị Nha ngây thơ, chính cô cũng cảm thấy giọng nói nũng nịu nghe nổi da gà >.<>

Đại Bảo rất thích dáng vẻ này của em gái, được thổi phồng nên lâng lâng: "Tất nhiên, đến giờ anh chưa thấy ai leo cây giỏi hơn anh đâu!" Nhưng mà… Vận động viên là cái gì? Đại Bảo không biết, nhưng chắc chắn là thứ tốt.

"Anh Đại Bảo, vận động viên là cái gì ạ?" Tiểu Lỗi rất phục Đại Bảo, sau khi lớn lên là fan trung thành theo sau cậu.

Đại Bảo đau đầu nói không nên lời: "Vận động viên à, chính là…."

Chu Tiểu Vân cướp lời: "Vận động viên chính là người tham gia thi đấu thể thao ấy, đúng không anh? Trước đây anh từng nói với em, lớn lên muốn làm vận động viên đi tham gia các giải thi đấu mà."

Mình nói thế lúc nào? Đại Bảo nghi ngờ tự hỏi.

Sinh vật đơn bào Đại Bảo khi nhìn thấy ánh mắt sùng bái của Tiểu Lỗi liền ném ngay vấn đề này ra sau đầu, hắc hắc nở nụ cười, cảm thấy chắc chắn mình sẽ làm vận động viên. Về phần vận động viên cuối cùng là cái gì, phải làm gì còn sợ lớn lên không biết hay sao?

Trong lòng Đại Bảo lúc đó đã gieo xuống hạt giống "Lý tưởng", mặc dù bây giờ căn bản Đại Bảo không hiểu lý tưởng là gì.

Tiểu Lỗi hâm mộ nói: "Anh Đại Bảo, anh đã biết lớn lên muốn làm gì rồi, thật lợi hại. Lớn lên muốn làm việc gì em còn chưa nghĩ đến."

Tiểu Mai ngây thơ nói: "Anh học theo cha lái xe ba bánh đi, đến khi cha già rồi sẽ để anh lái."

"Anh không lái xe ba bánh đâu, có lái phải lái xe ô tô thật lớn cơ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn Tiểu Lỗi đỏ ửng lên. Trước chí hướng rộng lớn của Đại Bảo thì ước mơ "lái xe ba bánh" quả thực quá nhỏ bé, không đáng nhắc tới. Dưới bóng râm, hai anh em nhà họ tranh cãi ầm ĩ về vấn đề lái xe gì.

Đại Bảo ôm thân cây tuột xuống, lấy trái đào lông hái được trên cây ra như hiến vật quý: "Đại Nha, cho em này."

Chu Tiểu Vân rất cảm động, Đại Bảo luôn là người anh tốt. Nhớ lúc bé học tiểu học, hễ có người bắt nạt cô, Đại Bảo luôn đứng ra, dần dần, đến hết cấp hai không ai dám bắt nạt cô nữa. Ai mà không biết Đại Bảo là đứa đánh nhau giỏi, lại vô cùng che chở em gái. Mặc dù không loại trừ lý do Đại Bảo mượn cơ hội đi đánh nhau, nhưng tính bảo vệ em gái của cậu là một ưu điểm tốt đáng tuyên dương.

Trong tay Đại Bảo có ba quả đào lông. Chu Tiểu Vân bắt Đại Bảo đi lấy nước rồi rửa sơ qua, để cho Tiểu Bảo và Nhị Nha mỗi người một quả, quả cuối cùng cho Tiểu Mai.

Cô thấy hơi khát nước nên khum tay múc một ngụm uống. Nước giếng lành lạnh, trong suốt lại hơi ngọt, nước máy sau này không thể sánh bằng. Chu Tiểu Vân rất hoài niệm vị nước giếng mát lành ấy.

Hôm nay, Chu Tiểu Vân liên tiếp mang đến sự ngạc nhiên cho người cô của mình. Nhìn thấy cô đem quả đào chia cho hai em, còn dành cho Tiểu Mai một quả, Chu Phương lại khen cô một hồi. Bà thấy nên thường xuyên cho Tiểu Mai chơi chung với Đại Nha để học tấm gương tốt.

Mắt thấy trời không còn sớm, sau khi lưu luyến chia tay với Tiểu Mai, Tiểu Lỗi và nghe Chu Phương ân cần giữ lại, cả nhà Chu Quốc Cường bắt đầu lộ trình về nhà.

Chu Tiểu Vân rất vui, cất tiếng ca: "Ông mặt trời nhô lên cao chiếu sáng khắp nơi. Bông hoa cười với em, chim nhỏ hót líu lo…" Đại Bảo cũng hát cùng cô.

Ba Chu và Triệu Ngọc Trân nhìn nhau cười, cảm thấy hôm nay mang bọn nhỏ đến thăm người thân đúng là một ý kiến hay.

16. Chương 16: Kem Que Mỹ Vị (1)

Mỹ vị: món ăn ngon và quý

Edit chương này mà nhớ cái ngày xưa quá, lại thèm kem nữa, dù đang là mùa đông, khổ nỗi nửa đêm không kiếm đâu ra, *ngao ngao*….

Thời tiết nóng bức làm cho người ta cảm thấy bực bội, còn không có quạt điện nói chi tới điều hòa. Chu Tiểu Vân uống một ngụm nước nguội thật lớn mới cảm thấy đỡ hơn.

Mùa hè nhà ai cũng uống nước giếng, không ai muốn uống nước đun sôi để nguội cả. Nhưng em trai Tiểu Bảo uống nước lạnh, dễ bị đau bụng nên Chu Tiểu Vân đun nước nóng rồi để nguội, lúc Tiểu Bảo khát cho cậu uống. Cốc đựng nước là cốc sứ màu trắng rất lớn không có quai. Khi đó chưa có cốc thủy tinh hay cốc inox, mọi nhà đều dùng loại cốc đó để uống nước. Hai cốc bằng cả một bình nước.

Mùa hè này, Tiểu Bảo uống nước nguội rất ít khi bị đau bụng. Triệu Ngọc Trân vui mừng, tin rằng nhờ công của Chu Tiểu Vân. Về sau, cả nhà bắt đầu uống nước nguội, trừ Đại Bảo. Cậu nóng sẽ chạy ra múc nước giếng uống ừng ực, nói bao nhiêu mà không chịu sửa. Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ lắc đầu. Từ nhỏ đến lớn Đại Bảo rất bướng, không bắt ép được cậu. Tới mùa hè, cậu thường xuyên cởi trần, mặc độc cái quần cộc chạy đi chơi, đôi lúc còn vụng trộm nhảy xuống hồ tắm. Có lần bị Triệu Ngọc Trân bắt được, đánh ột trận nên thân, được mấy ngày yên ổn, không kháng cự được đồng bọn dụ dỗ, cậu lại chạy đi chơi như thường.

Triệu Ngọc Trân thực sự không quản được bèn tuỳ ý cậu. Chu Tiểu Vân có lúc bất bình, tính tình Đại Bảo giống như ngựa hoang thoát cương, cha mẹ lại bỏ bê, thảo nào lớn lên càng ngỗ ngược. Nhưng mà, mấy ngày nay nắng như thiêu như đốt, ngay cả Đại Bảo cũng không muốn ra khỏi nhà, nói ánh mặt trời khiến người ta cảm thấy bốc hơi, dính trên mặt đất. Chu Tiểu Vân bị ví dụ của cậu chọc cười không ngừng.

"Ai mua kem đây, kem que đây " Nghe thấy tiếng rao của người bán hàng từ đằng xa, mắt Đại Bảo lập tức sáng lên: "Mẹ, mẹ, có người bán kem que kìa, con muốn ăn kem que."

Triệu Ngọc Trân bị cậu gọi bất thình lình giật bắn mình, trách cứ Đại Bảo: "Gọi to thế làm gì, Nhị Nha vừa mới ngủ, con đừng làm em tỉnh giấc."

Đại Bảo bám dính, túm chặt lấy vạt áo Triệu Ngọc Trân: "Meeeeeeeeeeeeeẹ " một tiếng mẹ kéo rất dài,

"Có người bán kem que kìa, mua cho con một que đi."

Triệu Ngọc Trân có chút không vui, không đồng ý.

Tiếng rao càng ngày càng gần, Đại Bảo càng ngày càng sốt ruột: "Mẹ ơi mua cho con một que đi, chỉ một que thôi."

"Con cũng muốn một que." Tiểu Bảo thấy lời của Đại Bảo liền xị mặt ra, cậu cũng muốn ăn mà. Chu Tiểu Vân cũng muốn ăn, nhưng cô không lên tiếng. Cô biết trong nhà không dư dả, không có tiền mua quà vặt cho trẻ con.

Triệu Ngọc Trân chịu thua Đại Bảo và Tiểu Bảo: "Được rồi, được rồi, mua hết, gọi người bán kem vào đây."

Tinh thần Đại Bảo tỉnh táo, dắt theo Tiểu Bảo gọi thật to: "Này, bác bán kem ơi, chúng cháu muốn mua."

Một chiếc xe đạp cũ kỹ dừng lại. Bán kem là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi. Đằng sau xe của bác có một thùng gỗ rất to, bên ngoài phủ một lớp vải dày. Gương mặt bác nhễ nhại mồ hôi, giọng nói khàn khàn: "Cháu ăn vị gì?"

Triệu Ngọc Trân đi tới, lấy trong bóp ra một tờ tiền năm Hào: "Cho ba que kem đậu đỏ."

Đại Bảo thích ăn nhất là loại kem phồng hai Hào một que: "Con muốn ăn kem phồng cơ." Kết quả bị mẹ lườm một cái, không dám lên tiếng, đôi mắt cậu trông mong, nhìn chằm chằm người bán hàng rong mở rương gỗ, nhanh chóng lấy ra ba que kem đậu đỏ.

"Đại Nha con cũng ăn một que đi." Cầm hai Hào tiền người bán hàng rong thối lại, Triệu Ngọc Trân chia kem que cho Đại Bảo, Tiểu Bảo, còn lại một que đưa cho Chu Tiểu Vân. Cô vốn tưởng không có phần mình nên rất bất ngờ, vội vàng nhận lấy.

Kem đậu đỏ có màu đỏ, hình chữ nhật, đầu hơi tròn, có cả hạt đậu đỏ ở trong. Không cắn được, chỉ có thể mút từng tí một, đợi cho kem mềm ra mới cắn từng miếng, lạnh và thơm ngọt. Một Hào một que vừa ngon vừa rẻ, đây là loại kem Chu Tiểu Vân thích nhất.

Lúc bấy giờ, chuyên có một người bán kem que đi xe đạp, đằng sau là một cái thùng lớn, đi khắp hang cùng ngõ hẻm rao. "Ai kem que đây, kem ngon nào " Tiếng rao ấy thường xuyên vang lên trong tâm trí trẻ thơ. Trời hè nóng bức, được ăn một que kem mát lịm, quả là quyệt cú mèo!

Hễ nghe thấy tiếng rao ấy, đứa trẻ nào không thèm ăn, mè nheo đòi người lớn mua cho, không được ăn thì xị mặt ra, giận dỗi thậm chí vùng vằng, bị người lớn mắng, cả nhà ầm ĩ.

Sau này, trong siêu thị bán rất nhiều loại kem, vô vàn hình thù, khẩu vị với màu sắc rực rỡ, nhưng lúc đó, kem que chỉ có ba vị, hình chữ nhật.

Rẻ nhất là kem nước năm Xu một que, có màu hồng nhạt hoặc vàng, vị siêu ngọt.

Đỡ hơn là kem đậu đỏ, một Hào một que, một nửa bằng đậu đỏ, ăn rất ngon.

Đắt nhất là kem phồng, không biết sao lại có tên đó. Hai Hào một que, bình thường mua một que ăn thì tiếc lắm, nhưng rất thơm rất ngọt, đầu que lớn hơn, có mùi bơ, khá giống kem ly sau này, là thứ trẻ con khoái nhất. Nếu một đứa trẻ có que kem phồng trong tay, chắc chắn là không dám ăn ngay, phải cầm ra khoe trước mặt đồng bọn một vòng rồi mới ăn.

17. Chương 17: Que Kem Mỹ Vị (2)

Đại Bảo ăn hết que kem của mình rất nhanh. Cậu sốt suột việc mút từng tí một nên dùng sức cắn cả miếng, tiếng rắc rắc không ngừng vang lên. Cắn thêm một miếng nữa. Nhai trong miệng rộp rộp tuyệt vời biết bao, phải một miếng trái một miếng, que kem đã chui tọt vào bụng.

Ăn hết, Đại Bảo chép chép miệng, chưa hết cơn thèm, còn muốn ăn nữa. Mắt cậu ngó tới que kem trong tay Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, cho anh cắn một miếng."

Tiểu Bảo dùng ánh mắt cảnh giác nhìn vẻ mặt thân thiện của anh trai, giấu que kem sau lưng: "Không phải anh cũng có à? Sao đòi ăn của em, không cho."

"Que của anh ăn hết rồi, em cho anh cắn một miếng nhỏ thôi, được không?"

Tiểu Bảo vẫn lắc đầu không đồng ý. Đại Bảo thấy Triệu Ngọc Trân ở trong phòng, không nhìn thấy mình và Tiểu Bảo, lá gan lớn lên, cướp que kem trong tay Tiểu Bảo, cắn một miếng to rồi trả lại.

"Oa" một tiếng Tiểu Bảo khóc thật to, kinh động Triệu Ngọc Trân và Chu Tiểu Vân. Triệu Ngọc Trân đi ra, vừa nhìn đã biết Đại Bảo lại bắt nạt em, mắng Đại Bảo hai câu rồi quay sang dỗ Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo là một đứa bé cố chấp, không chịu ăn que kem trong tay nữa: "Anh cắn một miếng hết nửa que, chỗ còn lại con không ăn."

Triệu Ngọc Trân bất đắc dĩ: "Tiểu Bảo, chấp nhận ăn tạm đi con. Bác bán kem đi rồi, ngày mai bác đến, mẹ lại mua cho con ăn, được không?" Tiểu Bảo vẫn khóc không ngừng.

Triệu Ngọc Trân bị nháo đau đầu, nhìn Đại Bảo đang thèm thuồng nhìn chằm chằm que kem trong tay Tiểu Bảo, cơn tức giận không có chỗ thoát. "Chát" Một cái vụt vang dội vào mông Đại Bảo: "Làm gì có đứa anh trai nào như con, không biết quan tâm em thì thôi, còn tranh ăn của em nữa."

Một cái vụt này chẳng giải quyết được vấn đề. Với Đại Bảo, khác gì không đánh, cậu còn nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ: "Con thấy nó ăn mãi không hết mới ăn hộ, nó ăn nhiều sẽ đau bụng, con ăn nhiều một tí chẳng sao."

Triệu Ngọc Trân dở khóc dở cười, không quan tâm đến Đại Bảo mặt dày, lại dỗ dành Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân đi tới bên cạnh Tiểu Bảo, đưa que kem mình chỉ mút hai cái cho em trai: "Tiểu Bảo, ăn que kem của chị này. Que của chị còn rất nhiều nha, cả một mặt đều là đậu đỏ, muốn ăn không, cầm lấy đi." Tiểu Bảo nín khóc mỉm cười, đổi lấy que kem trong tay chị, trốn vào trong phòng ăn.

Chu Tiểu Vân đem que kem đổi với Tiểu Bảo đưa cho Đại Bảo: "Anh ơi, cho anh ăn nè."

Đại Bảo đầu tiên vươn tay, chợt nhớ ra em gái mới mút hai cái, lại rụt tay về: "Em ăn đi, anh ăn một que rồi."

Đại Bảo mà cũng biết lỗi, Chu Tiểu Vân càng nhìn càng thấy kỳ lạ. Cô nhét que kem vào trong miệng Đại Bảo: "Anh ăn đi, hôm nay em không muốn ăn." Cuối cùng tất cả đều vui. Đại Bảo cầm que kem vui vẻ đi chơi, Tiểu Bảo ở ăn trong phòng mặt mày rạng rỡ.

Trong lòng Triệu Ngọc Trân rất vui mừng, Đại Nha đã biết thương yêu em trai lại hiểu được nhường nhịn anh trai, thật là quá tốt. Một đứa bé nhỏ tuổi đã hiểu chuyện khiến người khác đau lòng, chính con bé chưa ăn mà. Lần sau bù lại cho Đại Nha.

Về sau, mấy đứa con nhà họ Chu không còn cãi nhau vì que kem nữa.

Ngày thứ hai, tiếng rao vừa vang lên, Triệu Ngọc Trân liền ra mua một que kem phồng, ba que kem đậu đỏ. Một que kem phồng tất nhiên dành cho Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn, biểu hiện tốt; ba đứa kia mỗi người được một que kem đậu đỏ. Phân phối như vậy, Tiểu Bảo và Nhị Nha không có ý kiến, mà Đại Bảo đáng lẽ có ý kiến, vì việc ngày hôm qua, có chút áy náy với em gái nên ngoan hơn, không nói một lời.

Chu Tiểu Vân biết kem phồng là loại Đại Bảo thích ăn nhất, chủ động muốn đổi cho anh. Đại Bảo không từ chối được, trong lòng càng thêm yêu quý em. Triệu Ngọc Trân nhìn bốn đứa con hòa thuận, trong lòng vui vẻ.

Ba Chu trở về thấy mấy đứa con đều cầm que kem thì hơi lạ. Vợ ông ít khi hào phóng như thế. Đợi đến lúc nghe vợ kể lại chuyện hai ngày nay cũng cao hứng: "Mẹ bọn trẻ à, con của chúng ta hiểu chuyện hơn trước nhiều."

Triệu Ngọc Trân cười gật gật đầu: "Đại Bảo từ nhỏ đã nghịch ngợm, nhưng con trai mấy đứa ngồi yên. Tiểu Bảo gần đây ít bị ốm, ăn cơm không kén ăn như trước. Đại Nha nhỏ hơn Đại Bảo ba tuổi lại thành chị của Đại Bảo, so với Đại Bảo hiểu chuyện hơn. Em nhìn Nhị Nha nhà của chúng ta, tương lai khẳng định không khác chị nó."

Ba Chu gật đầu tán thành, hai người còn nói tới chuyện khai giảng.

"Mẹ nó này, hai ngày nữa nhập học rồi. Học phí của Đại Bảo và Nhị Nha tăng lên, hơn ba mươi ngàn, tiền trong nhà có đủ không?"

Triệu Ngọc Trân nhẩm tính trong lòng: "Tiền mặt ở nhà có hai mươi sáu. Trứng gà, trứng vịt, mai em mang ra chợ bán, chắc thêm được bốn, năm ngàn. Còn thiếu mấy ngàn nữa."

"Nếu không, anh sang nói với đại ca một tiếng, mượn anh ấy rồi mấy ngày nữa có tiền mình đem trả." Ba Chu đề nghị.

Triệu Ngọc Trân không đồng ý: "Lần trước mình mượn anh ấy mười ngàn còn chưa trả mà, không biết xấu hổ lại đi vay nữa à. Để mai em mang một bao lúa mì ra công ty lương thực bán, gom góp chắc đủ rồi."

"Vậy bán một bao lúa mì đi. Sáng sớm mai xuất phát, anh đi với em."

18. Chương 18: Chợ Náo Nhiệt (1)

Mới sáng sớm, Ba Chu và Chu mẹ đã rời giường. Ba Chu gom lúa mì mới thu hoạch vào một bao, cột sau xe đạp. Triệu Ngọc Trân cất ba mươi quả trứng gà và mười mấy quả trứng vịt để dành ba, bốn ngày vào trong rổ, cắp trong tay, chuẩn bị ra chợ sớm bán.

Dặn dò Đại Bảo dẫn theo Tiểu Bảo đến nhà ngoại chơi, Triệu Ngọc Trân quyết định dắt Đại Nha nghe lời và Nhị Nha còn nhỏ theo. Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn đi sau cha mẹ, đến chợ phiên mà dân quê hay tụ họp mua bán đồ.

Lúc qua công ty lương thực, ba Chu đi trước, đem bán lúa mì. Để vợ dẫn theo con nhỏ đứng chờ bên ngoài, ông dắt thẳng xe đạp vào trong công ty. Thời điểm đó, giá lúa không cao, nếu để đến mùa đông, giá cao hơn một ít. Lúa gạo là thứ quý giá nhất ở quê, không phải vạn bất đắc dĩ không ai đem bán. Mỗi nhà đều có một gian lớn để tích trữ lúa thóc. Nhà Chu Tiểu Vân cất trong bếp, để trong các bồ lớn.

Chu Tiểu Vân không nghĩ cha mẹ vì tiền học phí của mình mà tốn kém như vậy, trong lòng vừa áy náy lại có nỗi buồn không nói nên lời. Nhà cô thuộc diện nghèo, đông con chi tiêu nhiều. Quanh năm suốt tháng phải trồng lúa trên mười mẫu đất, nuôi gà lợn vịt các loại, cha giết lợn thuê không kiếm được bao nhiêu.

Nhớ tới chính mình, học cấp hai vẫn ngủ chung giường với em gái, không có phòng riêng, cô thầm hạ quyết tâm, phải giúp cha mẹ kiếm tiền, làm cho gia đình khá giả hơn. Nhưng làm như thế nào thì cô chưa nghĩ ra. Dù gì từng sống hai mươi mấy năm, cô không phải là đứa trẻ ngây ngô, dưới vẻ bề ngoài non nớt là một linh hồn đã trưởng thành.

Chỉ trong chốc lát, Ba Chu phấn chấn đi ra, trong tay nắm chặt mấy tờ một ngàn: "Mẹ nó à, lúa mạch nhà chúng ta sạch sẽ, lại tròn trịa là hàng loại một đó, giá không thấp, không cần lo lắng tiền học phí của Đại Nha nữa."

Triệu Ngọc Trân vui mừng nhận lấy tiền, đếm đi đếm lại, tổng cộng là bảy ngàn tám hào. Đếm ba lần, bà mới bỏ tiền vào trong khăn tay, gấp cẩn thận rồi cất vào túi quần. Chu Tiểu Vân bị lây tâm trạng vui vẻ của ba Chu, một nhà bốn người bắt đầu ra chợ.

Lúc tới chợ, đã có không ít người qua lại.

Hai bên đường bày các sạp. Có sạp bán rau củ, bán dưa chuột, bán bánh bột lọc, bán rau mầm, bán thịt tạo thành một cụm bán thức ăn. Cách mấy bước là các sạp bán hoa vải, bán bát đũa, bán vật dụng hàng ngày, bán quần áo các loại giống như một cửa hàng bách hoá nhỏ.

Tất nhiên chúng ở ngoài trời, không phải nộp thuế. Nhà ai có rau dưa tươi non cũng có thể mang ra bán. Mỗi phiên chợ, Triệu Ngọc Trân đem trứng gà và trứng vịt bán lấy tiền, bán xong lại mua ít thức ăn mang về.

Triệu Ngọc Trân đi đến một chỗ đất trống, đặt rổ trên mặt đất, chờ người mua. Ba Chu ôm Nhị Nha đứng bên cạnh chào hỏi, nói dăm ba câu với người quen.

Chu Tiểu Vân lâu rồi không đi chợ quê, vừa quen thuộc lại xa lạ, kích động, hưng phấn, thì thầm với mẹ nói muốn đi qua sạp bán tạp hoá xem đồ này nọ.

Triệu Ngọc Trân nghĩ Chu Tiểu Vân là một đứa bé văn tĩnh, nghe lời, không gây ra họa, liền nói với cô: "Cho con đi một lúc rồi về. Mẹ và cha ở chỗ này chờ con."

Chu Tiểu Vân nhảy nhót len vào đoàn người, dường như hồi tưởng lại cảm giác được đến chợ ngày nào.

Mùng ba, sáu, chín âm lịch hàng tháng là ngày họp chợ. Làng nhỏ quá, không đủ quy mô thì hợp mấy làng họp một chợ phiên. Chợ chỉ họp nửa buổi, đến trưa đã tan. Ở nông thôn, mỗi phiên chợ người dân đều đi. Đồ nhà mình ăn không hết mang ra bán, trứng gà vịt bán lấy tiền, cũng có nhà giết lợn bán thịt. Một góc chợ nhỏ bé nhưng vô cùng náo nhiệt. Hồi đó, chưa có khái niệm kinh doanh thương mại, nên người dân đi chợ chỉ mua được ít cá.

Nhưng, Chu Tiểu Vân muốn đi dạo phía bên kia chợ cơ. Cách đó mấy bước là sạp bán đồ dùng hàng ngày. Phần lớn là một số người có tiền dư dả, lên thị trấn mua sỉ hàng hoá, cộng thêm chút lợi nhuận rồi bán lại cho hàng xóm xung quanh.

Lúc ấy, mọi người rất giản dị, gần như không có gian thương. Hơn nữa, trên chợ đa số là người dân cùng thôn hoặc thôn gần đó đều quen mặt nhau. Một chốc gặp "bác hai", lúc sau thấy "dì cả", thường xuyên chạm mặt họ hàng. Vì thế Triệu Ngọc Trân yên tâm để Chu Tiểu Vân đi một mình.

Lúc này người đến chợ rất nhiều, chỉ có thể từ từ đi theo đoàn người. Chu Tiểu Vân vừa đi vừa ngắm nghía, cô không định mua, có nhìn trúng cũng không có tiền, dù vậy, cô đã hài lòng. Vài năm nữa, chợ bị các cửa hàng, trung tâm thương mại và siêu thị lật đổ địa vị nên biến mất. Trẻ em thời nay chưa sống trong thời kì này, sao chúng hiểu tâm trạng của cô?

Chu Tiểu Vân dừng lại trước một sạp bán dây buộc tóc, bán dây chun. Sạp không lớn, bán đồ linh tinh của các bé gái. Từng bọc, từng bọc nhỏ dây chun rực rỡ các màu. Có dây buộc tóc dài năm màu, có tập tranh nhỏ in hình công chúa, có rất nhiều loại kẹp tóc, rất nhiều chủng loại.

Từ nhỏ đến lớn Chu Tiểu Vân cắt tóc ngắn như con trai, chưa từng dùng những thứ đó, nhìn thấy trong lòng cô thích vô cùng. Cô hạ quyết tâm từ giờ trở đi sẽ nuôi tóc. Sau này buộc đuôi ngựa còn đẹp hơn để tóc xoã rối tung trong gió ấy chứ? Không có bé gái nào không thích làm đẹp!

19. Chương 19: Chợ Náo Nhiệt (2)

Có lẽ do Chu Tiểu Vân đứng quá lâu trước sạp của người ta ảnh hưởng đến việc buôn bán của họ nên người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi kia hoà nhã nói: "Bé gái thích mua gì thì dẫn người lớn nhà cháu đến nhé."

Chu Tiểu Vân biết đây là rất uyển chuyển mời mình đi nên cô cười rồi tiếp tục đi về phía trước. Chà, người dân lúc này chất phác quá, nếu đổi lại ở tương lai, thể nào chủ quán cũng dùng lời nói khó nghe đuổi khách.

Cô bỗng nhớ lại một việc xảy ra năm cô hai mươi lăm tuổi. Khi đó cô dẫn Nữu Nữu đi xem quần áo, nhìn trúng một cái áo khoác nữ, vừa thấy giá hơn ba trăm, đắt lè lưỡi, lập tức không cần thử mà treo luôn lên mắc.

Lúc ấy, người bán hàng nhìn cô bằng ánh mắt xem thường như muốn nói: "Quần áo như thế nhìn là biết không mua nổi đâu", khiến cô xấu hổ vô cùng. Cô nhận thức sâu sắc rằng: Nghèo không phải là cái sai nhưng lại khiến con người ta nhục nhã, không ngóc đầu lên nổi.

Chu Tiểu Vân không muốn lại nhớ lại những chuyện không thoải mái trong quá khứ. Cô thề kiếp này không để cho người khác coi thường mình nữa.

Cô mải suy nghĩ nên bị một ông cụ đụng phải, té ngã, mông đập mạnh xuống nền đất. Đợi đến lúc cô kịp phản ứng lại, cảm giác đau ở mông khiến cô kêu lên một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn lên, ông cụ hơn sáu mươi kia là ông Vương ở cùng thôn.

"Đại Nha, có đau không? Tại ông, từ trước đến nay đi đường không chú ý, để ông nhìn xem nào. " Ông Vương nâng Chu Tiểu Vân dậy, tự trách mình sơ ý.

Chu Tiểu Vân vội vàng nói: "Không phải lỗi của ông, là do cháu, không để ý đường nên bị té. Cháu không đau, không sao đâu ạ." Ông Vương thấy cô quả thật không sao mới yên lòng, dặn phải đi đứng cẩn thận rồi mới đi.

Không ai quan tâm đến một việc nhỏ như vậy. Mọi người đi dạo xung quanh, mua bán đồ cần thiết, không hề bị ảnh hưởng.

Đoạn nhạc đệm nhỏ đó không ảnh hưởng đến tâm trạng đi dạo quanh chợ của Chu Tiểu Vân. Cô rất thích con người bây giờ. Ai nấy đều giản dị, không bon chen, giẫm đạp lên nhau vì đồng tiền, vì lợi ích, lòng người thật ấm áp.

Ở giữa chợ, có một sạp được rất đông các bạn nhỏ vây quanh. Chu Tiểu Vân hiếu kỳ tới xem. Hoá ra là một sạp bán sách, truyện tranh. Thảo nào thu hút trẻ con đứng mãi không chịu đi.

Người đàn ông bán hàng hơn ba mươi tuổi, rất tốt tính, liên tục xếp những quyển sách bị trẻ con nhặt xem lộn xộn lại cho chỉnh tề. Cô cúi đầu bước vào, ngồi xổm trước sạp nhìn tên sách.

Sách chia làm mấy loại. Hàng đầu tiên dành cho người lớn: Dịch Kinh, sách giải mộng, sách viết các loại câu đối. Hàng thứ hai là một số quyển tiểu thuyết võ hiệp. Hàng thứ ba mới là sách dành cho trẻ con.

Sách khi đó chỉ nhỉnh hơn bàn tay một chút, bìa vẽ minh hoạ nội dung bên trong. Chuyện thần thoại được trẻ con yêu thích nhất, mấy quyển bị lật qua lật lại. Phần lớn sách còn khá mới, giá không đắt, một quyển giá hai hào. Đã có bạn nhỏ được người lớn mua ột quyển. Mặc dù có đông người xem nhưng người mua rất ít. Không phải nhà nào cũng khá giả có tiền mua sách cho bọn trẻ! Không ít đứa bị người lớn kéo đi, lúc phải đi còn lưu luyến nhìn mãi.

Chu Tiểu Vân cầm lấy một quyển Tây Du ký mà thích mê. Truyện được nghe nhiều nên cô thuộc làu làu. Tranh minh hoạ vẽ yêu quái rất sinh động, đáng đọc. Như cô đứng đọc trộm sách không phải ít. Nhưng mà xem hiểu sách đa số là mấy đứa tám, chín tuổi trở lên. Bé tí như cô ngồi xổm đọc sách như thế không tìm ra đứa bé thứ hai.

Chú bán sách nhìn thấy Chu Tiểu Vân chững chạc, dáng vẻ đàng hoàng, cảm thấy bé gái này rất thú vị: "Này, bé đọc hiểu không? Nếu biết đọc, chú sẽ đưa cho cháu một quyển."

Tính nghịch ngợm của Chu Tiểu Vân nổi lên, cố ý làm ra vẻ mặt chột dạ, không cam lòng tỏ ra yếu thế to mồm nói: "Đương nhiên, đương nhiên cháu biết đọc."

Xung quanh có người chú ý tới, ồn ào bắt cô đọc hai câu.

Mắt Chu Tiểu Vân bắt đầu ngân ngấn nước, không chịu đọc.

Chú bán sách càng nhận định cô không biết, nên nói thẳng: Chỉ cần cô có thể đọc một trang sẽ cho cô quyển Tây Du ký này.

Chu Tiểu Vân hỏi chú: "Chú nói chuyện phải giữ lời nhé, cháu đọc được thì không cho nuốt lời, chú phải đưa sách cho cháu."

Chú kia nhịn cười: "Chú hứa sẽ giữ lời, cháu không tin thì bảo mọi người xung quanh làm chứng cho."

Không ít người lớn bị một màn thú vị này hấp dẫn vây lại xem.

Sắc mặt Chu Tiểu Vân nghiêm túc, dùng tiếng phổ thông đọc trôi chảy trang đầu tiên. Đợi đến lúc cô đọc xong, xung quanh một mảnh trầm trồ khen ngợi, chú bán sách ngạc nhiên, con ngươi như muốn rơi ra ngoài.

"Hihi, chú nói rồi nhé, sách này giờ là của cháu."

Chu Tiểu Vân đắc ý cầm quyển sách đi, nhớ lại một màn lúc nãy vẫn không nhịn được cười khanh khách.

Đi dạo gần hết chợ, cô quay về tìm cha mẹ. Rổ trứng gà của Triệu Ngọc Trân đã bán hết nhưng trứng vịt thì còn bốn quả. Triệu Ngọc Trân thấy con gái đầu đầy mồ hôi liền lấy khăn mặt ra lau mồ hôi cho cô, còn hỏi quyển sách trong tay cô từ đâu mà có. Chu Tiểu Vân không dám nói lời thật, chỉ nói nhặt được trên mặt đất, Triệu Ngọc Trân không hề nghi ngờ.

Ba Chu ôm Nhị Nha nửa ngày sớm đã nóng lại mệt mỏi: "Mẹ nó à, còn mấy quả trứng vịt không bán nữa, mình về nhà đi. Buổi trưa rán ấy đứa nhỏ đỡ thèm."

Thế là, bữa trưa hôm ấy, trên mâm cơm nhà họ Chu xuất hiện một đĩa trứng vịt rán. Trứng vịt có mùi đất, không ngon bằng trứng gà, nhưng trong mắt bốn đứa trẻ đã là mỹ vị hiếm có, ăn lấy ăn để.

20. Chương 20: Con Không Muốn Tên Là Chu Tiểu Vân

Chớp mắt đã đến khai giảng, Chu Quốc Cường đi đóng học phí thay Đại Bảo và Đại Nha, thuận tiện nhận sách giáo khoa mới mang về.

Đại Bảo dùng bút máy xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống tên của mình: Chu Chí Lương. Nét bút tương đối nhiều, chữ Đại Bảo rất xấu, nên chữ "Lương" cuối cùng còn viết sai hai nét. Nhìn thấy Đại Bảo viết tên, ba Chu nhớ ra Đại Nha chưa có tên nên muốn đặt cho Đại Nha một cái tên vừa dễ nghe vừa dễ viết.

"Ừm… Tên gọi là gì mới hay nhỉ? Tốt nhất giống như Tiểu Hà, gọi là Tiểu Vân đi. Chu Tiểu Vân. Vừa dễ nghe lại dễ viết, quyết định là Chu Tiểu Vân." Cuối cùng, sau nửa ngày Ba Chu cũng nghĩ ra.

Không thể nào, đáy lòng Chu Tiểu Vân kêu thảm. Vì sao từ kiếp trước đến kiếp này, cha đều đặt tên đó ình vậy? Cô không muốn lấy tên Chu – Tiểu – Vân đâu

Hỏi lý do ư? Câu hỏi này rất đúng. Chu Tiểu Vân có một bụng nước đắng muốn phun ra ngoài. Con gái nhà ai cũng có một cái tên vừa có khí chất lại nội hàm, như "Thi Kỳ" hay "Vũ Vi", vừa nghe biết ngay là tên của mỹ nữ.

Còn cái tên Chu Tiểu Vân của mình, nghe thì thấy ngay không có nội hàm càng không có khí chất, tục khí rối tinh rối mù. Khi lớn lên, bị nhiều người gọi tới gọi lui là Tiểu Vân ơi, Tiểu Vân à, mất hết tự nhiên. Khó trách mình không có tiền đồ. Tên gọi của một người đôi khi ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của người đó. (=.= chị nghĩ nhiều quá, đâu đến mức đó)

Chu Tiểu Vân vẫn tiếc tên mình bị cha mẹ đặt quá tuỳ tiện, bây giờ, nhất định cô phải tranh thủ vì hạnh phúc của bản thân.

"Cha ơi, con không thích tên đó, cha đặt lại cho con đi." Chu Tiểu Vân cầu khẩn.

Ba Chu có chút không vui: "Tên Chu Tiểu Vân có chỗ nào không tốt, cha thấy rất được. Viết ít nét, lại đơn giản. Con xem anh của con kìa, ba từ Chu Chí Lương đến bây giờ còn viết sai, không phải bởi vì chữ Lương quá khó viết sao? Hai từ Tiểu và Vân dễ viết, con còn gì không hài lòng nữa?"

"Dễ viết thì dễ viết, nhưng quá bình thường. Không thể gọi là Chu Hàm sao, ý là có hàm dưỡng. Người ta nghe thấy sẽ biết ngay là một bé gái có hàm dưỡng.." Chu Tiểu Vân đề nghị, cô đã sớm nghĩ kĩ tên mới của mình. Chu Hàm, vừa nghe đã thấy khí chất.

Sắc mặt Ba Chu không tốt, làm gì có người cha nào đặt tên mà bị con ghét bỏ: "Chu Hàm? Không được đặt tên hai từ. Con nhà chúng ta đều có tên ba từ. Anh của con, em của con là con trai, tên đệm là Chí, vì vậy gọi là Chu Chí Lương Chu Chí Kiệt, anh họ con bác cả của con đặt là Chu Chí Hải. Chị họ tên là Chu Tiểu Hà, đương nhiên con phải đặt tên như thế. Cha nghĩ kỹ rồi, em con sẽ lấy tên Chu Tiểu Nguyệt."

Vì cái gì, tên của cô phải đặt theo tên Chu Tiểu Hà, cô tức giận bất bình. Quả nhiên em gái vẫn tên Chu Tiểu Nguyệt, thật không cách nào thay đổi được sao? Không được, cô muốn cố gắng thêm.

"Ba từ à, Chu Đình Đình thế nào? Hoặc là Chu Viện Viện?" Chu Tiểu Vân lui một bước, ngẫm lại con gái có hai từ lặp lại rất êm tai, rất thục nữ.

Ba Chu lắc đầu không đồng ý: "Không xuôi tai, vẫn gọi là Chu Tiểu Vân đi. Ở giữa có một chữ Tiểu nghe thân thiết, vừa giống tên chính vừa giống nhũ danh rất dễ gọi."

Ba Chu tính tình cố chấp, bạn nhỏ Chu Tiểu Vân không có lực lượng đối kháng bèn đem ánh mắt cầu cứu về phía mẹ. Không ngờ Triệu Ngọc Trân cũng nói: "Tên ba nó đặt không sai."

Chu Tiểu Vân đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận cái tên bị gọi hai mươi mấy năm qua. Xem ra không phải mọi chuyện đều như ý muốn!

Sau khi ăn cơm tối xong, dưới ánh đèn dầu Triệu Ngọc Trân vội vàng may túi sách cho Chu Tiểu Vân. Cô dùng túi sách này đến tận năm lớp bốn mới đổi thành túi vải dù. Nói là túi không đúng lắm, thật ra từ mấy mảnh vải cũ ghép thành, bên trong đựng được vài quyển sách, vở.

Triệu Ngọc Trân lục quần áo cũ không thể mặc được nữa ra, chọn một cái dày hơn, dùng kéo cắt thành mấy mảnh nhỏ, rồi dùng kim khâu mép ngoài tạo thành túi. Cuối cùng khâu thêm một cái quai dài để đeo.

Khi hoàn thành, Triệu Ngọc Trân tự ngắm nghía, cảm thấy không tệ lắm, liền đưa cho Chu Tiểu Vân đứng ở bên cạnh chờ đợi: "Đại Nha, túi sách của con này."

Chu Tiểu Vân dạ một tiếng rồi nhận lấy. Nhìn cái túi màu sắc rực rỡ, trong lòng cô cảm thấy rất thân thiết. Là trẻ con không có quyền xin mua túi vải dù, Đại Bảo cũng dùng túi giống cô! Thực ra, tay nghề may vá của mẹ rất được, mũi kim đều tăm tắp, nhỏ xinh, từ xa nhìn lại không nhận ra ghép các mảnh vải với nhau.

Ba Chu nói với Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, con mang sách vở ra đây, cha viết tên cho con."

Chu Tiểu Vân không muốn, chữ của cha không dễ nhìn. Tự cô viết còn đẹp hơn nhiều, nhưng mà không thể nói ra cô đã biết viết tên. "Cha ơi, con muốn học viết tên của con. Ngày mai đi học mà tên con còn chưa biết viết thì không ổn lắm. Cha dạy con viết đi!"

Ba Chu vui vẻ đồng ý, cầm lấy bút máy xiêu vẹo viết xuống giấy ba từ "Chu Tiểu Vân". Chữ này sao quen mắt vậy ta? À, không khác chữ của anh Đại Bảo lắm? Chả trách Đại Bảo viết chữ xấu như vậy, hóa ra di truyền của gia đình!

Chu Tiểu Vân không dám cười, cố gắng nín nhịn, trên mặt tỏ vẻ nghiêm túc, đối chiếu một nét lại một nét viết tên của cô lên bìa sách ngữ văn, toán học. Cô cố gắng thể hiện nét chữ mới tập viết, cố viết xấu hơn.

Ngay cả như vậy, cũng đủ khiến ba Chu kinh ngạc: "Mẹ nó mau đến xem này, Đại Nha nhà chúng ta một lần đã biết viết tên, viết chữ đúng hình dạng, khá dễ nhìn. Mau ra đây xem. "

Triệu Ngọc Trân quay đầu sang cũng giật mình. Bà học không cao, còn chưa tốt nghiệp tiểu học, chỉ nhận biết mấy chữ đơn giản, nếu phải viết thì hơi khó. Thấy Chu Tiểu Vân viết đúng tên của mình, bà vừa kinh ngạc vừa cao hứng:

"Đại Nha thật thông minh, một lần là biết viết tên rồi. Đến bây giờ có lúc Đại Bảo còn viết sai tên!"

21. Chương 21: Đi Học (1)

Đại Bảo thấy cha mẹ khen em hết lời, cũng ngó đầu qua xem. Nhìn chữ viết của em gái ngay ngắn, so ra chữ của cậu y như giun bò, lên cao xuống thấp chả có hàng lối. Trong lòng rất phục nhưng cậu vẫn cứng miệng:

"Cha à, tên em thật dễ viết, ít nét, tên của con nhiều nét lại khó viết. Thảo nào Đại Nha học viết tên nhanh hơn con. Con muốn đổi tên đơn giản hơn, chắc chắn con sẽ viết nhanh như em."

Ba Chu bị con trai chọc cười: "Được được được, đổi tên cho con. Tên Tiểu Nhị thế nào, cực kì dễ viết."

Đại Bảo không nhận ra ba Chu đang nói đùa, tin là thật: "Thật vậy sao? Hoan hô, sau này con viết tên đỡ tốn công rồi."

Triệu Ngọc Trân vừa bực mình vừa buồn cười, nửa thật nửa giả véo tai Đại Bảo: "Ngốc quá, không biết bao giờ lớn nổi. Làm gì có ai lấy tên như vậy, cha trêu con đấy, thế mà tưởng thật."

Đại Bảo bất mãn hò hét: "Con muốn đổi tên khác, tên của con khó viết lắm, nét rất nhiều." Đáng tiếc không ai để ý đến cậu.

Sáng thứ Hai, Chu Tiểu Vân rời giường từ sớm. Cô mặc bộ vừa người nhất, là một cái váy chấm bi, dài tới đầu gối. Vén tóc sau tai cho gọn, khuôn mặt nhỏ nhắn được rửa sạch sẽ, đeo túi sách lên vai. Cô ngắm mình trong gương. Quả là một bạn nhỏ đáng iu!

Triệu Ngọc Trân đem cơm sáng bưng lên bàn, đợi bọn trẻ ăn xong mới giục ba Chu đưa hai con đến trường. Ba Chu dắt xe đạp, bảo Đại Bảo và Chu Tiểu Vân ngồi lên xe, rồi đạp xe về phía trường tiểu học.

Khi đó chưa có nhiều trường. Mấy làng mới có một trường tiểu học. Có trường ít học sinh quá nên chia ra: có ba khối từ lớp một đến lớp ba thì gọi là trường "Tiểu học sơ cấp". Có đủ từ lớp một đến lớp năm là trường "Tiểu học toàn cấp". Chu Tiểu Vân học ở trường Hưng Vượng quy mô khá lớn. Có đủ năm khối

lớp, có đến hai, ba lớp khối lớp năm. Trừ một số giáo viên hợp đồng, còn có mấy thầy cô tốt nghiệp chính quy ở đại học sư phạm. Đội ngũ giáo viên rất tốt.

Xa xa thấy được màu ngói đỏ tươi, đến trường tiểu học Hưng Vượng rồi. Chu Tiểu Vân phát hiện mình bắt đầu hưng phấn và kích động. Xem ra, thân thể thu nhỏ lại, tuổi tác thu nhỏ lại, cô cũng bắt đầu thích ứng với cuộc sống của trẻ con. Ba Chu bảo Đại Bảo tự đến lớp học của cậu, sau đó dẫn Chu Tiểu Vân tới khối lớp Một.

Khối lớp Một có hai lớp, ở cạnh nhau. Đứng trước cửa lớp 1-1 là một cô giáo hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua rất nghiêm khắc, cổ hủ.

Trong lòng Chu Tiểu Vân hoảng hốt: Không thể nào! Kiếp trước cô học cô giáo dạy lớp Một chính là cô Hoàng này, cô phải chịu không ít vị đắng từ cô giáo đó.

Ba Chu đĩnh đạc bước lên phía trước hỏi: "Cô giáo ơi, tôi dẫn con đến báo danh lớp một."

Cô giáo Hoàng cau mày, nhìn người đàn ông không có tố chất giáo dưỡng trước mặt, dùng giọng điệu hơi bất mãn và ngang ngạnh đáp lại: "Con của bác tên là gì, có biết học ở lớp một nào không? Trường chúng tôi có hai lớp khối lớp một, lớp của tôi là lớp 1-1, lớp 1-2 ở bên cạnh."

Ba Chu sao biết được lớp nào với lớp nào, đầu tiên lắc đầu với cô Hoàng, lại nói tiếp: "Con tôi tên là Chu Tiểu Vân, không biết phải học lớp nào, hay là..."

Chu Tiểu Vân đứng cạnh sốt ruột, mắt thấy ba Chu muốn cho cô vào lớp ngồi trước, bèn cắt ngang lời Ba Chu: "Cha, " Đúng lúc cô liếc mắt thấy bác cả dắt Hải tới, "Cha ơi xem kìa, bác cả cũng đến."

Ba Chu nhìn theo tay Chu Tiểu Vân thì thấy Chu Quốc Phú dắt theo con trai là Chu Chí Hải nên vội vàng dẫn Chu Tiểu Vân qua đó. "Anh, anh cũng đến báo danh cho Hải à."

Bác cả Chu Quốc Phú cười nói: "Đúng vậy, Đại Nha nhà em còn nhỏ hơn Hải một tuổi. Nếu Đại Nha đã đi học lớp Một, anh không thể để cho Hải ở nhà chơi bời cả ngày. Sao em không đưa Đại Nha vào lớp đi?"

Ba Chu có chút xấu hổ gãi đầu nói: "Em không biết nên cho Đại Nha vào học lớp nào, có hai lớp mà."

"Tốt nhất cho Đại Nha và Hải học cùng lớp. Sau này chúng nó có thể quan tâm lẫn nhau. Hải ở lớp 1-2, em cũng cho Đại Nha vào lớp này đi." Chu Quốc Phú đề nghị.

Ba Chu cảm thấy ý này kiến không tồi, dắt Chu Tiểu Vân và con trai Chu Quốc Phú vào trong phòng. Dặn dò bọn trẻ xong, hai người lớn đi ra ngoài. Đây chính là đãi ngộ của học sinh lớp một, từ nay về sau cô phải tự mình đến trường, tự mình về nhà.

Mới nhìn qua Chu Tiểu Vân đã thích giáo viên của mình. Đó là một thầy giáo vừa mới tốt nghiệp, còn rất trẻ, khoảng hơn hai mươi tuổi. Thầy đeo kính trắng trông rất có học thức, trắng trẻo, khuôn mặt dễ nhìn. Giọng nói ôn hòa, nói tiếng phổ thông đúng chuẩn. Giọng thầy dễ nghe làm cô hơi lâng lâng. Xem ra, về sau đi học đúng là chuyện vui. Ai mà không thích soái ca chứ.

Lục tục có thêm mấy đứa trẻ nữa vào lớp, phần lớn là bảy, tám tuổi. Như Chu Tiểu Vân sáu tuổi có thể nói là tuyệt vô cận hữu, chỉ có một người. Những đứa trẻ này hơi quen mặt, là người cùng thôn hoặc ở thôn gần đó. Đã quen thân thì tụ tập cùng một chỗ chơi tiếp, chưa quen thì hỏi tên nhau rồi nói chuyện vui vẻ. Đúng là thời ấu thơ hồn nhiên! Làm trẻ con thật tốt!

Chu Tiểu Vân không kịp cảm khái đã bị Vương Tinh Tinh ở cùng thôn kéo đi.

22. Chương 22: Đi Học (2)

Thầy giáo đẹp trai đứng trên bục giảng sắp xếp chỗ ngồi cho các em học sinh. Tất nhiên Chu Tiểu Vân ngồi cạnh Vương Tinh Tinh. Đó là bàn đầu tiên, gần thầy đẹp trai nhất.

Với chỗ ngồi này, Chu Tiểu Vân có chút tư tâm nho nhỏ. Nhân lúc thầy đẹp trai xếp chỗ, mấy đứa trẻ khác đang tranh giành ầm ĩ, cô nhanh chân giành trước bàn đầu. Vương Tinh Tinh đi theo, ngồi xuống cạnh cô.

Thật vất vả chờ lớp yên tĩnh lại, thầy đẹp trai tươi cười nói với các em nhỏ: "Chào các em, thầy là thầy dạy ngữ văn và cũng là thầy giáo chủ nhiệm của các em. Thầy họ Phương, tên đầy đủ là Phương Văn Siêu. Các em cứ gọi là thầy Phương."

"Thầy Phương…"

"Chào thầy Phương…"

Chu Tiểu Vân thầm cảm thấy may mắn, kiếp này gặp được giáo viên tốt. Nhìn đi, thầy trẻ thế kia, tất nhiên trẻ hơn cô Hoàng ở bên cạnh là phụ nữ trung niên, vừa hiền lại đẹp trai. Nghe giọng nói trầm ấm của thầy ấy cũng là một loại hưởng thụ đó!

Vương Tinh Tinh lặng lẽ ghé sát đầu sang: "Chu Đại Nha, thầy Phương của chúng ta thật dễ nhìn." Chu Tiểu Vân len lén cúi đầu cười, soái ca ai mà không thích!

Buổi đầu tiên chưa học gì, hơn mười giờ là tan lớp. Thầy hiệu trưởng đứng dưới mái hiên, không nhanh không chậm kéo dây thừng, một đầu dây khác buộc vào chuông, chuông vang theo tiết tấu: Đing Đing Đing… Các bạn nhỏ ùa ra khỏi lớp, không ai xếp hàng.

Đại Bảo chạy đến lớp 1-2, đón Chu Tiểu Vân cùng về nhà. Ba Chu đã dặn dò, bảo cậu hằng ngày tan học phải dắt em về. Trong lòng cậu tuy ngại vì dẫn theo em gái vướng víu, lúc tan học không thể chạy thẳng đi chơi, nhưng trước mặt ba, cậu không dám ho he vì sợ bị đánh.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, Đại Bảo thành thật đến đón Chu Tiểu Vân.

Thạch Đầu cùng lớp vẫy tay với cậu: "Đại Bảo, chúng tao đi bơi đây, mày có đi không?"

Đại Bảo nghe xong trong lòng ngứa ngáy khó chịu, lại không dám để em gái tự đi về nhà. Cậu đành trơ mắt nhìn đồng bọn cười đùa, không khỏi có chút ủ rũ. Chu Tiểu Vân đi sau Đại Bảo, nhìn bộ dáng anh trai thẫn thờ lập tức đoán được nguyên nhân, nên bảo cậu cứ đi đi.

Đại Bảo uể oải nói: "Cha nói em còn nhỏ chưa biết đường về nhà, bảo anh phải đưa em về."

"Không sao đâu anh à. Anh xem, có Hải và chị Tiểu Hà mà. Em về cùng họ. Từ trường về nhà có mỗi một con đường, sao em đi lạc được. Anh yên tâm đi chơi đi!"

Đại Bảo do dự một lát, không nhịn được đuổi theo đồng bọn.

Chu Tiểu Vân, Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải ba người cùng nhau về nhà. Cùng đường về còn có Vương Tinh Tinh ngồi cùng bàn với cô. Nhà Vương Tinh Tinh cách nhà cô khoảng bốn, năm nhà. Trước đây từng chơi với nhau nên cả hai đã quen thân. Giờ ngồi cùng bàn với Chu Tiểu Vân, càng thêm thân thiết, dọc đường đi líu ríu nói về thầy Phương.

Hải là con trai, không để ý thầy Phương có đẹp trai hay không, chỉ thấy tính thầy rất tốt. Sáng nay, cậu bé và Phùng Thiết Trụ cùng lớp đánh nhau, thầy Phương không trách phạt. Thầy chỉ hỏi nguyên nhân rồi dặn hai đứa sau này không nên đánh nhau. Việc này làm Hải có thiện cảm rất tốt với thầy.

Vương Tinh Tinh đang nói với Chu Tiểu Vân về quần áo của thầy Phương: "Đại Nha cậu thấy không? Thầy mặc áo sơmi trắng. Cái áo sơ mi kia thật là trắng thật là trắng, giống như, giống như…" Bộ não nghèo nàn vốn từ của Vương Tinh Tinh nghĩ mãi không ra từ thích hợp để miêu tả cái áo sơ mi trắng của thầy Phương.

Chu Tiểu Vân không nhịn được nhắc cô bé một câu: "Trắng như tuyết."

"Đúng đúng đúng, trắng như tuyết mùa đông ấy, thầy Phương mặc đặc biệt đặc biệt đẹp mắt."

Chu Tiểu Hà nói chen vào: "Thầy Phương vừa tốt nghiệp năm ngoái, nghe nói chưa kết hôn. Năm nay, thầy không chỉ dạy ngữ văn lớp một, nghe đồn dạy cả âm nhạc lớp Bốn và lớp Năm. Chị nói cho các em biết, nghe nói thầy Phương hát rất hay, biết viết bút lông, kéo đàn acordion khá tốt."

"Oa!" Mấy đứa trẻ con phát ra âm thanh thán phục.

Chu Tiểu Hà nhìn đứa nào đứa nấy vểnh tai tập trung tinh thần lắng nghe, bắt đầu nói liên tục những gì cô biết: "Thầy Phương nói tiếng phổ thông cũng chuẩn nữa. Ở trường chúng ta, thầy nói tiếng phổ thông

chuẩn nhất. Còn nữa, thầy viết bút lông rất đẹp, nghe nói năm ngoái rất nhiều người mua giấy đỏ đến nhờ thầy viết câu đối…"

Chu Tiểu Vân nghe mà thích mê. Thầy chỉ dạy ở trường ba năm rồi chuyển đi nơi khác. Kiếp trước, lúc cô đi học lớp một đúng lúc thầy chuyển đi, không ngờ cô lại được học thầy Phương trong truyền thuyết.

Cô bắt đầu chờ mong cuộc sống học tập sau này. Một giáo viên tốt sẽ ảnh hưởng vô cùng lớn tới người học, nhất là một thầy giáo "tài mạo song toàn" bạch mã vương tử như thầy Phương. Lặng lẽ nhủ thầm một câu, thầy giống hình mẫu bạn trai lý tưởng của cô nữa. Kiếp này, tuổi tác chênh lệch quá lớn, nhưng được tiếp xúc gần gũi đã an ủi rất lớn cho tâm hồn bé nhỏ nhộn nhạo của cô rồi.

23. Chương 23: Sức Hút Của Thầy Đẹp Trai

Từ đó, bạn nhỏ Chu Tiểu Vân bắt đầu cuộc sống học sinh vui vẻ của mình. Hàng ngày, Vương Tinh Tinh sẽ đến sớm rủ cô cùng đi học, lúc tan học cả hai cùng ra về. Đại Bảo vô cùng vui vẻ, tan học không thấy bóng dáng.

Khai giảng được hai ngày, Chu Tiểu Vân ngoài ý muốn gặp một người: Ngô Mai.

Ngô Mai học ở lớp 1-1, thấy Chu Tiểu Vân thì trách cô hại cô bé phải đi học sớm: "Đại Nha, đều tại cậu đấy. Chúng mình đủ tuổi mới phải đi học. Lần trước, cậu đến nhà tớ chơi, mẹ tớ nghe nói cậu xin đi học sớm nên bắt tớ phải đến trường sớm. Tớ ở nhà mỗi ngày chơi vui vẻ biết bao, giờ phải dậy sớm đi học, đều tại cậu…" Đằng sau là mười nghìn từ oán giận tự động lược bớt.

Nhưng mà, Ngô Mai trời sinh vừa nói xong đã ném ra sau đầu, tính tình thẳng thắn, oán trách xong lại vui vẻ, tan tiết chạy qua chơi với Chu Tiểu Vân.

Thường xuyên chơi cùng nên Ngô Mai ngây thơ khả ái và Vương Tinh Tinh hoạt bát lắm lúc hơi ngốc nghếch cũng kết thành bạn tốt. Đến lúc này, giữa ba người hình thành tam giác tình bạn.

Trong ba người, Chu Tiểu Vân là một hũ nút không thích nói chuyện, bình thường bạn nói ba câu, cô mới đáp lại một câu. Bù lại, Ngô Mai nói nhiều, Vương Tinh Tinh cũng hay nói, hai người thường xuyên nói tới nói lui rất náo nhiệt. Chu Tiểu Vân vừa vặn đảm nhiệm vai trò người lắng nghe tốt nhất, đồng thời là người giải quyết mâu thuẫn giữa hai người.

Chu Tiểu Vân cảm giác cô không thể ngây thơ đơn thuần giống như những đứa trẻ bình thường khác. Cô hạn chế nói chuyện, sợ rằng một lúc nào đó buột miệng sẽ nói ra những lời không thích hợp. Vì thế, hình thành thói quen ở nhà và ở trường học của cô, có thể giải quyết trong hai câu, tuyệt đối không nói sang câu thứ ba, triệt để quán triệt nguyên tắc "Im lặng là vàng".

Cha mẹ cô không để ý tới Chu Tiểu Vân sau khi khỏi bệnh càng ngày càng ít nói, trái lại cảm thấy đó là con gái lớn hiểu chuyện và nghe lời. Trong nhà có Đại Bảo và Nhị Nha đã đủ ầm ĩ. Sự yên tĩnh của cô không quá gây chú ý.

Thực ra, Ngô Mai cảm thấy Chu Tiểu Vân có chút biến hóa. Hai người là chị em họ trước đây tiếp xúc tương đối nhiều, Chu Tiểu Vân vốn dịu dàng, ít nói giờ càng kiệm lời. Cô bé mơ hồ cảm thấy đột nhiên Chu Tiểu Vân thông minh hơn rất nhiều. Hỏi cái gì bạn ấy cũng trả lời được, còn các thay đổi khác, Ngô Mai không thể nói rõ.

Cô bé đơn thuần thấy, Chu Tiểu Vân ít tuổi nhất nhưng trong ba người thì giống như chị cả vậy. Mỗi lần cô bé và Vương Tinh Tinh mâu thuẫn, tự nhiên sẽ kể hết với Chu Tiểu Vân, cậu ấy mỉm cười, kiên trì nghe hết. Sau khi nghe xong, đúng lúc khuyên bảo mấy câu, hai người lại hoà hảo như cũ. Nói chung, không biết từ lúc nào, cậu ấy trở thành nhân vật trung tâm trong tam giác.

Còn ở trong lớp, Chu Tiểu Vân dần dần bộc lộ tài năng, như ý muốn trở thành học trò cưng trong mắt thầy cô.

Một lớp học tổng cộng có ba mươi học sinh. Đa số ngây ngây ngô ngô như một tờ giấy trắng chưa dính mực. Đến giờ ngữ văn, thầy Phương bất đắc dĩ phát hiện tốc độ dạy học vô cùng chậm. Dưới lớp là một đàn chim non cứ ríu ra ríu rít, làm sao nghe nổi thầy cô giáo nói gì nữa.

Nhưng trong đó có một học sinh nữ không giống vậy, dần dần khiến thầy Phương có ấn tượng sâu sắc. Cô bé kia, người gầy tong teo, vóc dáng không quá cao (thầy Phương không biết Chu Tiểu Vân mới sáu tuổi, thật ra nhìn cô không khác đứa trẻ bảy tuổi), nước da trắng, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn mình, cả tiết học cứ nhìn mãi không dời mắt (kỳ thực bạn nhỏ Chu Tiểu Vân cả một tiết mải mê ngắm soái ca luyến tiếc rời mắt). Viết chữ đẹp, ngay ngắn, làm bài đầy đủ, trái ngược hoàn toàn với không ít học sinh trong lớp đến giờ còn không biết bài tập về nhà là cái gì. Đi học giơ tay trả lời đúng câu hỏi rất nhanh, tan học còn chủ động bê chồng bài tập giúp thầy, xoá sạch bảng đen trong lớp.

Biểu hiện cố gắng của Chu Tiểu Vân chiếm được cảm tình của thầy chủ nhiệm Phương, lập tức trở thành trò giỏi, trò yêu trong mắt thầy. Một tháng sau, trong giờ học, thầy Phương tuyên bố chọn Chu Tiểu Vân làm lớp trưởng. Cô bắt đầu cuộc sống oai phong một cõi ở tiểu học.

Không ai biết âm mưu của Chu Tiểu Vân. Cô cố gắng biểu hiện tốt, một phần vì muốn thoả mãn tâm lý ưa sĩ diện, làm trò giỏi của thầy cô. Một mặt khác, để được tiếp cận thầy Phương đẹp trai phong độ nhiều hơn. Sức hút của soái ca là vô biên!

Trong lớp nhiều nam ít nữ. Theo sự quan sát của cô, 100% học sinh nữ đều thích thầy Phương nên chăm chỉ đi học. Cô còn phát hiện ra, trong trường không ít cô giáo thích đến nhờ thầy Phương giúp đỡ, bao gồm cả giáo viên già U40 như cô Hoàng. Soái ca như vậy, nhìn nhiều cũng tốt ắt mà!

Giáo viên dạy toán học là một cô giáo họ Đinh hơn năm mươi tuổi, sắp về hưu, nói chuyện chậm rì rì. Thường cô ấy nói một câu không biết câu tiếp theo thất lạc ở chỗ nào. Vì tính cách đó, trong giờ toán, học sinh bên dưới nghịch ngợm, chỉ thiếu nước chưa gỡ ngói trên nóc xuống. Cô Đinh nhìn mà như không thấy, vẫn như cũ không vội không gấp chậm rãi dạy hết giáo án của mình. Không biết có mấy người nghe lọt.

Nhưng mà, lúc đó, chưa có áp lực điểm số, trường học hoàn toàn "Thả trâu ăn cỏ", rất ít giáo viên nghiêm túc dạy học.

Thầy Phương vừa ra trường không lâu, hùng tâm tráng chí đầy mình, muốn bồi dưỡng những mầm non tương lai của tổ quốc, cả ngày hoà mình với học sinh. Kiên trì cẩn thận, hai từ này không đủ để hình dung lòng nhiệt tình của thầy với nghề giáo, nên rất được học sinh kính yêu.

Chu Tiểu Vân vinh hạnh được làm trò yêu của thầy Phương, cả ngày đi theo soái ca, được ánh mắt yêu mến của thầy nhìn chăm chú, cô cảm thấy hạnh phúc đến không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

24. Chương 24: Em Muốn Học Nhạc Cụ

[CSMHPCCTV] Chương 23+24 Cuộc sống mới hạnh phúc của Chu Tiểu Vân 25.12.2013 Comments: 9 12 0 Rate This

Chương 23: Sức hút của thầy đẹp trai

Từ đó, bạn nhỏ Chu Tiểu Vân bắt đầu cuộc sống học sinh vui vẻ của mình. Hàng ngày, Vương Tinh Tinh sẽ đến sớm rủ cô cùng đi học, lúc tan học cả hai cùng ra về. Đại Bảo vô cùng vui vẻ, tan học không thấy bóng dáng.

Khai giảng được hai ngày, Chu Tiểu Vân ngoài ý muốn gặp một người: Ngô Mai.

Ngô Mai học ở lớp 1-1, thấy Chu Tiểu Vân thì trách cô hại cô bé phải đi học sớm: "Đại Nha, đều tại cậu đấy. Chúng mình đủ tuổi mới phải đi học. Lần trước, cậu đến nhà tớ chơi, mẹ tớ nghe nói cậu xin đi học sớm nên bắt tớ phải đến trường sớm. Tớ ở nhà mỗi ngày chơi vui vẻ biết bao, giờ phải dậy sớm đi học, đều tại cậu…" Đằng sau là mười nghìn từ oán giận tự động lược bớt.

Nhưng mà, Ngô Mai trời sinh vừa nói xong đã ném ra sau đầu, tính tình thẳng thắn, oán trách xong lại vui vẻ, tan tiết chạy qua chơi với Chu Tiểu Vân.

Thường xuyên chơi cùng nên Ngô Mai ngây thơ khả ái và Vương Tinh Tinh hoạt bát lắm lúc hơi ngốc nghếch cũng kết thành bạn tốt. Đến lúc này, giữa ba người hình thành tam giác tình bạn.

Trong ba người, Chu Tiểu Vân là một hũ nút không thích nói chuyện, bình thường bạn nói ba câu, cô mới đáp lại một câu. Bù lại, Ngô Mai nói nhiều, Vương Tinh Tinh cũng hay nói, hai người thường xuyên nói tới nói lui rất náo nhiệt. Chu Tiểu Vân vừa vặn đảm nhiệm vai trò người lắng nghe tốt nhất, đồng thời là người giải quyết mâu thuẫn giữa hai người.

Chu Tiểu Vân cảm giác cô không thể ngây thơ đơn thuần giống như những đứa trẻ bình thường khác. Cô hạn chế nói chuyện, sợ rằng một lúc nào đó buột miệng sẽ nói ra những lời không thích hợp. Vì thế, hình thành thói quen ở nhà và ở trường học của cô, có thể giải quyết trong hai câu, tuyệt đối không nói sang câu thứ ba, triệt để quán triệt nguyên tắc "Im lặng là vàng".

Cha mẹ cô không để ý tới Chu Tiểu Vân sau khi khỏi bệnh càng ngày càng ít nói, trái lại cảm thấy đó là con gái lớn hiểu chuyện và nghe lời. Trong nhà có Đại Bảo và Nhị Nha đã đủ ầm ĩ. Sự yên tĩnh của cô không quá gây chú ý.

Thực ra, Ngô Mai cảm thấy Chu Tiểu Vân có chút biến hóa. Hai người là chị em họ trước đây tiếp xúc tương đối nhiều, Chu Tiểu Vân vốn dịu dàng, ít nói giờ càng kiệm lời. Cô bé mơ hồ cảm thấy đột nhiên Chu Tiểu Vân thông minh hơn rất nhiều. Hỏi cái gì bạn ấy cũng trả lời được, còn các thay đổi khác, Ngô Mai không thể nói rõ.

Cô bé đơn thuần thấy, Chu Tiểu Vân ít tuổi nhất nhưng trong ba người thì giống như chị cả vậy. Mỗi lần cô bé và Vương Tinh Tinh mâu thuẫn, tự nhiên sẽ kể hết với Chu Tiểu Vân, cậu ấy mỉm cười, kiên trì nghe hết. Sau khi nghe xong, đúng lúc khuyên bảo mấy câu, hai người lại hoà hảo như cũ. Nói chung, không biết từ lúc nào, cậu ấy trở thành nhân vật trung tâm trong tam giác.

Còn ở trong lớp, Chu Tiểu Vân dần dần bộc lộ tài năng, như ý muốn trở thành học trò cưng trong mắt thầy cô.

Một lớp học tổng cộng có ba mươi học sinh. Đa số ngây ngây ngô ngô như một tờ giấy trắng chưa dính mực. Đến giờ ngữ văn, thầy Phương bất đắc dĩ phát hiện tốc độ dạy học vô cùng chậm. Dưới lớp là một đàn chim non cứ ríu ra ríu rít, làm sao nghe nổi thầy cô giáo nói gì nữa.

Nhưng trong đó có một học sinh nữ không giống vậy, dần dần khiến thầy Phương có ấn tượng sâu sắc. Cô bé kia, người gầy tong teo, vóc dáng không quá cao (thầy Phương không biết Chu Tiểu Vân mới sáu tuổi, thật ra nhìn cô không khác đứa trẻ bảy tuổi), nước da trắng, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn mình, cả tiết học cứ nhìn mãi không dời mắt (kỳ thực bạn nhỏ Chu Tiểu Vân cả một tiết mải mê ngắm soái ca luyến tiếc rời mắt). Viết chữ đẹp, ngay ngắn, làm bài đầy đủ, trái ngược hoàn toàn với không ít học sinh trong lớp đến giờ còn không biết bài tập về nhà là cái gì. Đi học giơ tay trả lời đúng câu hỏi rất nhanh, tan học còn chủ động bê chồng bài tập giúp thầy, xoá sạch bảng đen trong lớp.

Biểu hiện cố gắng của Chu Tiểu Vân chiếm được cảm tình của thầy chủ nhiệm Phương, lập tức trở thành trò giỏi, trò yêu trong mắt thầy. Một tháng sau, trong giờ học, thầy Phương tuyên bố chọn Chu Tiểu Vân làm lớp trưởng. Cô bắt đầu cuộc sống oai phong một cõi ở tiểu học.

Không ai biết âm mưu của Chu Tiểu Vân. Cô cố gắng biểu hiện tốt, một phần vì muốn thoả mãn tâm lý ưa sĩ diện, làm trò giỏi của thầy cô. Một mặt khác, để được tiếp cận thầy Phương đẹp trai phong độ nhiều hơn. Sức hút của soái ca là vô biên!

Trong lớp nhiều nam ít nữ. Theo sự quan sát của cô, 100% học sinh nữ đều thích thầy Phương nên chăm chỉ đi học. Cô còn phát hiện ra, trong trường không ít cô giáo thích đến nhờ thầy Phương giúp đỡ, bao gồm cả giáo viên già U40 như cô Hoàng. Soái ca như vậy, nhìn nhiều cũng tốt ắt mà!

Giáo viên dạy toán học là một cô giáo họ Đinh hơn năm mươi tuổi, sắp về hưu, nói chuyện chậm rì rì. Thường cô ấy nói một câu không biết câu tiếp theo thất lạc ở chỗ nào. Vì tính cách đó, trong giờ toán, học sinh bên dưới nghịch ngợm, chỉ thiếu nước chưa gỡ ngói trên nóc xuống. Cô Đinh nhìn mà như không thấy, vẫn như cũ không vội không gấp chậm rãi dạy hết giáo án của mình. Không biết có mấy người nghe lọt.

Nhưng mà, lúc đó, chưa có áp lực điểm số, trường học hoàn toàn "Thả trâu ăn cỏ", rất ít giáo viên nghiêm túc dạy học.

Thầy Phương vừa ra trường không lâu, hùng tâm tráng chí đầy mình, muốn bồi dưỡng những mầm non

tương lai của tổ quốc, cả ngày hoà mình với học sinh. Kiên trì cẩn thận, hai từ này không đủ để hình dung lòng nhiệt tình của thầy với nghề giáo, nên rất được học sinh kính yêu.

Chu Tiểu Vân vinh hạnh được làm trò yêu của thầy Phương, cả ngày đi theo soái ca, được ánh mắt yêu mến của thầy nhìn chăm chú, cô cảm thấy hạnh phúc đến không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Chương 24: Em muốn học nhạc cụ Ở trường, Chu Tiểu Vân như cá gặp nước phong sinh thủy khởi, về nhà nhanh chóng trở thành trợ thủ bé nhỏ toàn năng của mẹ. Hằng ngày, ăn cơm trưa xong, cô sẽ đi lùa vịt ra hồ nước, thả ở đó một tiếng. Bây giờ, con vịt vừa nghe thấy giọng của Chu Tiểu Vân liền kích động kêu "Quạc quạc". Sau khi tan học, làm xong bài tập về nhà, cô sẽ ngồi trông Tiểu Bảo và Nhị Nha.

Hiện tại, dưới sự giáo dục của cô, Tiểu Bảo không kén ăn như trước, béo lên một tí. Cô thường xuyên dẫn Tiểu Bảo đi chơi, vận động giúp cơ thể cậu bé cứng cáp hơn. Thật ra, càng là đứa trẻ yếu ớt thì không nên suốt ngày ru rú trong nhà, thường xuyên ra ngoài vận động mới tốt cho cơ thể.

Giờ Nhị Nha đã đi vững, nói chuyện rõ ràng hơn nhiều. Chu Tiểu Vân thích nhất là dạy Nhị Nha nói chuyện. Nói đi nói lại, cô rất ít tâm sự với cha mẹ, với anh trai Đại Bảo thì chẳng có gì để nói. Làm lớp trưởng giao tiếp với các bạn chủ yếu là lời ít ý nhiều, cho dù với thầy Phương, cô cũng không hay mở miệng. So với Ngô Mai cả ngày nói không ngừng, Chu Tiểu Vân có thể gọi là câm.

Thế nhưng trước mặt em trai em gái, Chu Tiểu Vân cảm thấy hai người còn quá nhỏ, không có ấn tượng sâu sắc với mình trước kia, cô thả lỏng hơn, nói nhiều hơn. Có lúc nhìn Nhị Nha đi chân đất, Chu Tiểu Vân không kìm lòng được coi Nhị Nha như con gái Nữu Nữu của cô để yêu thương.

Triệu Ngọc Trân rất hài lòng với biểu hiện của Chu Tiểu Vân nên không chú ý đến vẻ già dặn, trầm tĩnh không hợp với tuổi của cô.

***

Gần đây, Chu Tiểu Vân đang nghĩ đến một việc.

Thầy Phương trong tiết dạy nhạc thích kéo đàn acordion dạy học sinh hát. Lúc đó điều kiện dạy học tương đối kém, chưa có đàn dương cầm, đàn điện tử gì gì đó, tiếng đàn acordion du dương của thầy Phương là âm thanh Chu Tiểu Vân thích nghe nhất. Kết quả là, Chu Tiểu Vân nảy sinh ý định tìm cách xin học chơi đàn acordion.

Bạn nói xem, nếu một cô gái biết chơi một loại nhạc cụ sẽ hãnh diện biết bao! Chu Tiểu Vân nóng lòng muốn thử. Nhưng mà, có dịp nào để nói chuyện này với thầy đây? Ừm, phải chọn thời cơ tốt.

Nhà thầy Phương ở thị trấn, bình thường thầy sống trong căn phòng ở ký túc xá giáo viên do nhà trường cấp, đến cuối tuần mới về thị trấn. Phòng không lớn, kê được một cái giường, một tủ sách và đồ dùng đơn giản hằng ngày.

Có lần Chu Tiểu Vân nộp bài tập cho thầy nên may mắn được đến đó. Cô ngạc nhiên khi phát hiện thầy Phương là một người yêu sạch sẽ, vô cùng ngăn nắp. Phòng ở không lớn được sắp xếp gọn gàng, không hề có mùi tất thối như đa số đàn ông độc thân khác.

Hôm nay sau khi tan học, Chu Tiểu Vân cắt đuôi keo dính số một – Ngô Mai và keo dính số hai – Vương Tinh Tinh, lặng lẽ một mình đến khu tập thể giáo viên đằng sau trường.

Ký túc xá nhỏ này là nơi ở của năm, sáu giáo viên. Những người khác đều ở phòng có hai buồng, thêm một phòng bếp nhỏ. Thầy Phương ở phòng nhỏ nhất từ ngoài vào, bên cạnh có phòng bếp nhỏ giản dị vẻn vẹn vài mét vuông.

Phương Văn Siêu đang sửa bài tập ngữ văn cho học sinh, chăm chú quá nên không phát hiện ra Chu Tiểu Vân đứng ở cửa. Cô đứng một hồi không thấy thầy ngẩng đầu bèn ho một tiếng.

Phương Văn Siêu ngẩng đầu, thấy là Chu Tiểu Vân, không khỏi ngẩn người: "Chu Tiểu Vân là em à, sao tan học chưa về nhà. Tìm thầy có chuyện gì không?"

Chu Tiểu Vân đi vào trong phòng, đứng cạnh thầy mà do dự mãi, không biết nên mở lời thế nào.

Phương Văn Siêu nhìn học trò cưng của mình, thấy cô bé ấp a ấp úng có chút kỳ lạ: "Không sao, em có chuyện gì cứ nói, đừng sợ."

Chu Tiểu Vân đang nghĩ thầm nên nói khéo hay là đi thẳng vào vấn đề nhỉ? Dứt khoát thăm dò một tí: "Thầy Phương, em không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn đến nói chuyện với thầy thôi. Thầy đang làm gì thế? Có phải đang chữa bài tập ngữ văn hôm nay không?"

"Đúng vậy, lớp chúng ta có rất nhiều bạn làm sai bài, sửa rất lâu." Nhắc tới học sinh của mình, Phương Văn Siêu không khỏi hơi đau đầu. Trong lớp rất nhiều học sinh nam nghịch ngợm như khỉ con, không ngồi yên trên ghế quá ba phút. Bài văn viết xiêu vẹo, lỗi kiểu gì cũng có. Anh sửa nửa ngày mới được mấy bài.

Lúc này một quyển vở sạch sẽ chỉnh tề đập vào mi mắt, Phương Văn Siêu liếc nhìn trang bìa. Bên trên ghi rõ ba từ Chu Tiểu Vân. Trong lòng thầm khen một tiếng: học sinh nào cũng giống như Chu Tiểu Vân thì tốt quá!

Chu Tiểu Vân nói chuyện phiếm mấy câu với Phương Văn Siêu, chậm rãi chuyển đề tài tới tiết học nhạc hôm nay: "Thầy Phương, tiết nhạc hôm nay thầy dạy chúng em bài hát đó rất hay, em thích lắm. Bây giờ em thuộc cả bài rồi, em hát cho thầy nghe nhé?"

Chu Tiểu Vân tự tin khiến Phương Văn Siêu thưởng thức. Anh vui vẻ đồng ý, còn đề nghị đệm nhạc cho cô. Cô cầu còn không được, liên tục nói vâng.

Phương Văn Siêu lấy đàn của mình ra, ngón tay trắng trẻo thon dài linh hoạt lướt trên phím đàn, tiếng đàn du dương trầm bổng vang lên. Chu Tiểu Vân cất giọng hát còn non nớt, hát bài hát hôm nay mới được học: Trong vườn hoa, dưới hàng rào tre, em trồng thêm một khóm hoa hồng…

Hết một bài, Phương Văn Siêu vui vẻ kéo thêm một bản nhạc dài khác. Chu Tiểu Vân nghe mê mẩn, không biết là vì tiếng đàn hay thích sự vui vẻ thoải mái của thầy.

"Bốp bố bốp, " Chu Tiểu Vân kích động vỗ tay: "Thầy Phương, thầy kéo đàn acordion thật dễ nghe. Hôm nay, trong tiết nhạc, em đã bị tiếng đàn của thầy mê hoặc. Sau khi tan học, em lo lắng mãi, quyết định đánh bạo đến tìm thầy. Em rất thích đàn acordion, thầy xem có lúc nào rảnh rỗi dạy em chơi đàn acordion được không ạ? Em xin hứa sẽ học thật nghiêm túc."

Chu Tiểu Vân rốt cuộc nói nên lời, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Phương Văn Siêu.

Phương Văn Siêu ngẩn người, hơi bất ngờ, không nghĩ mục đích Chu Tiểu Vân đến đây vì cái này. Suy nghĩ một lúc, anh chỉ có một mình, thời gian rảnh cũng có, nhưng mà…

"Thầy ơi, em xin thầy, thầy đồng ý đi mà. Em không làm mất nhiều thời gian của thầy đâu. Mỗi ngày, sau khi tan học, thầy dạy em nửa tiếng là được. Em thực sự quá thích đàn acordion. Nếu thầy bận sửa bài hay là em sửa giúp thầy, hoặc em giúp thầy làm mấy việc lặt vặt, sau này việc quét nhà, đổ rác thầy để em làm cho. Thầy thấy được không ạ?"

Đôi mắt to tròn của Chu Tiểu Vân sáng ngời. Trong nháy mắt Phương Văn Siêu bị cô bé này thu hút, nhất thời không nói được gì. Trong lòng anh bùi ngùi cô bé này lớn lên chắc chắn rất xinh đẹp, không biết hấp dẫn bao nhiêu chàng trai đây.

Thấy Phương Văn Siêu ngơ ngác nhìn mình không nói tiếng nào, Chu Tiểu Vân cho là thầy không đồng ý, ủ rũ đứng lên: "Quên đi, em biết yêu cầu của mình khiến thầy khó xử. Em phải về rồi." Nói xong chậm rãi xoay người bước về phía cửa.

"Chờ một chút, Chu Tiểu Vân, thầy chưa nói là không đồng ý mà."

25. Chương 25: Phấn Đấu Trở Thành Cô Gái Đa Tài

Chu Tiểu Vân vui mừng quay đầu: "Thầy Phương, thầy đồng ý thật sao. Tuyệt quá!"

Phương Văn Siêu cười nói: "Tuổi em còn quá nhỏ. Học đàn accordion rất tốn sức, ngón tay không đủ độ dài nên không thể với tới tất cả phím đàn. Đàn accordion nặng như thế em không cầm nổi đâu. Thế này

đi, đầu tiên thầy dạy em thổi kèn harmonica, đợi em thổi quen sẽ học tiếp đàn accordion. Lúc thầy mới bắt đầu cũng học kèn harmonica trước."

Phương Văn Siêu nói đến đây, lấy ra từ ngăn kéo bàn một cây kèn harmonica. Cây kèn này màu hồng, dài hơn 20 cm, cầm trong tay rất nhẹ: "Đây là kèn harmonica trước đây thầy dùng, qua nhiều năm đã cũ rồi. Thầy đưa nó cho em, hằng ngày nhớ thường xuyên luyện tập."

Tuy nói thế nhưng ánh mắt Phương Văn Siêu dừng trên cây kèn lộ rõ vẻ lưu luyến và yêu quý, có thể thấy đây là vật thầy rất quý trọng. Chu Tiểu Vân rất vui vẻ khi thấy Phương Văn Siêu nghiêm túc, cô quyết tâm luyện tập thật tốt, không phụ tấm lòng của thầy.

Từ đó về sau, hằng ngày sau khi tan học cô đến phòng của Phương Văn Siêu trong ký túc xá, học kèn nửa tiếng đồng hồ. Cô lại phát hiện thêm một ưu điểm của thầy: vô cùng kiên nhẫn. Dù cô thổi khó nghe cỡ nào, thầy đều cổ vũ, khích lệ đôi câu. Có lúc, chính cô tự thấy mình thổi không lọt tai nổi, nhưng thầy không lấy làm phiền, kiên trì dạy lại cô một lần nữa. Một dụng tâm, một nghiêm túc học, rất nhanh Chu Tiểu Vân có thể thổi những bài đơn giản.

Chu Tiểu Vân rất chăm chỉ, không dám chiếm dụng quá nhiều thời gian của Phương Văn Siêu, hết nửa tiếng sẽ tự động về, còn thường xuyên quét dọn ký túc xá giúp thầy. Đối với bé gái chăm chỉ này, Phương Văn Siêu không khỏi nảy sinh vài phần kính trọng, hơn nữa Chu Tiểu Vân học nghiêm túc, tranh thủ tập luyện lúc chăn vịt nên tiến bộ thần tốc. Phương Văn Siêu vốn không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của bạn nhỏ nên bắt đầu nghiêm túc hơn trong việc dạy thổi kèn harmonica, nghĩ thầm không chừng có thể đào tạo được một mầm non tốt.

Ngô Mai truy hỏi Chu Tiểu Vân hằng ngày sau khi tan học đi tìm thầy Phương làm gì, cô tùy tiện lấy cớ nói mình giúp thầy sửa bài. Ngô Mai nghĩ cô bạn là người học giỏi nhất lớp có thể có việc đó thật nên không hỏi thêm, tan học đi với Vương Tinh Tinh về trước.

Về phía cha mẹ, Chu Tiểu Vân cũng lấy lý do tương tự. Ba Chu mẹ Chu thấy Chu Tiểu Vân tự sắp xếp cuộc sống của mình chu đáo, nên càng ngày càng ít hỏi đến cô. Về sau, cho dù trời tối muộn cô mới về cũng không tra hỏi cô đi đâu, việc này giảm bớt cho cô không ít lời nói dối.

Chu Tiểu Vân vừa chăm chỉ học kèn harmonica đồng thời không quên dùng bút máy luyện chữ. Giờ tuổi cô còn nhỏ, đi học chưa cần dùng bút máy, nhưng cô muốn luyện chữ làm nền tảng cho tốt, lớn lên ít luyện bằng bút máy hơn, dành thời gian học viết bút lông.

Kiếp trước, Chu Tiểu Vân vẫn vì mình có vẻ ngoài thanh tú nhưng khí chất chưa đủ mà cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, kiếp này đương nhiên cô muốn tranh thủ lúc tuổi còn nhỏ luyện chữ thật đẹp.

Về phần người dạy, hắc hắc, trước mắt không phải có sẵn thầy Phương sao?

Phương Văn Siêu viết chữ Khải rất đẹp, nét chữ sắc bén có lực. Chu Tiểu Vân không am hiểu lắm cũng nhìn ra trong việc viết chữ, thầy khổ công tập luyện không ít.

Năm ấy, giáo viên tốt nghiệp sư phạm có tố chất rất tốt, hiểu cầm kỳ thư hoạ, hát hay đàn giỏi. Ở trường sư phạm, Phương Văn Siêu là tài tử nổi danh, có thể chơi đàn accordion, viết thư pháp rất đẹp, tiếng phổ thông tiêu chuẩn đến nỗi có thể làm phát thanh viên. Nếu không phải trường tiểu học Hưng Vượng thiếu giáo viên tốt nghiệp chính thức từ trường sư phạm, thầy hiệu trưởng nộp đơn lên huyện yêu cầu từ lâu, anh cũng không đến trường tiểu học ở nông thôn này dạy học. Chu Tiểu Vân ngẫu nhiên gặp được Phương Văn Siêu không thể không nói cô rất may mắn.

Chu Tiểu Vân không dám nói thẳng muốn thầy dạy cô luyện chữ nên thường xuyên cầm tờ giấy mình viết đưa cho thầy nhờ xem hộ. Thích dạy trò ngoan, không chút tâm cơ Phương Văn Siêu nhiệt tình chỉ điểm mấy lần mới đoán ra, mệt cho cô nhóc kia lại đánh chủ ý lên đầu mình đây.

Phương Văn Siêu nhìn cô bé trước mắt, chững chạc, tỏ vẻ khiêm tốn đến hỏi thầy có chút dở khóc dở cười. Cô nhóc này vòng vo thế làm gì, muốn học cứ nói thẳng ra là được mà.

"Thầy Phương, thầy xem, đây là em tranh thủ giờ ra chơi tập viết từ mới, thầy xem hộ em xem em viết có đúng chính tả không?" Chu Tiểu Vân làm ra vẻ học trò ngoan cần học hỏi nhiều, đưa chữ cho Phương Văn Siêu nhìn.

Phương Văn Siêu liếc mắt, phát hiện ra so với mấy lần trước được mình vô tình hướng dẫn, chữ của Chu Tiểu Vân đã có tiến bộ rất lớn, tinh tế thậm chí có thêm vài phần sắc nét, nhìn qua không ai có thể biết đây là chữ của một bé gái mới học lớp một.

"So với mấy lần trước, chữ của em viết khá hơn, nhưng vẫn còn mấy chỗ chưa đúng…"

Phương Văn Siêu chỉ ra mấy chỗ không chuẩn, Chu Tiểu Vân nghe kĩ, thầm ghi nhớ lời của thầy trong đầu. Đợi thầy nói xong cô rất tự giác về bàn viết lại.

Phương Văn Siêu nhìn Chu Tiểu Vân cúi đầu nghiêm túc luyện chữ, cảm thấy trong lòng mềm mại. Có học trò như thế, giáo viên nào không thích? Sau này, dạy cô bé luyện bút lông đi!

Vương Tinh Tinh vừa tan tiết liền lao ra sân chơi, đến lúc đầu đầy mồ hôi mới trở lại phòng học thì thấy Chu Tiểu Vân vẫn ngồi ở bàn luyện chữ, cảm thấy không hiểu: "Chu Tiểu Vân, tan tiết cậu không ra ngoài chơi à? Ở đây tập viết làm gì?"

Chu Tiểu Vân cười cười không dừng bút: "Tớ đang luyện chữ."

"Cái gì? Cậu còn luyện chữ á? Cậu viết chữ đẹp hơn bọn tớ nhiều, giờ còn phải luyện thêm á? Đừng viết nữa, mỗi ngày đều viết không chán à, ra ngoài chơi đi. Chúng ta đi nhảy cước nhé?" Vương Tinh Tinh đề nghị, sắp đến mùa đông, nhảy cước là trò các bé gái thích nhất.

Chu Tiểu Vân không chịu đi: "Cậu đi đi, tớ viết thêm một ít đã."

Vương Tinh Tinh hơi tức giận: "Thật đúng là, có lòng tốt rủ cậu đi chơi, cậu lại không thèm để ý. Muốn học cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ, ra chơi rồi vào viết tiếp không được à?"

Thấy Vương Tinh Tinh đáng yêu, phùng má trợn mắt, Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ đặt bút xuống, biết lại từ chối sẽ khiến bạn tức giận: "Được rồi, đi thôi đi thôi, cậu đừng giận, giờ tớ đi rồi mà."

Vương Tinh Tinh đổi giận thành cười, biểu cảm chuyển biến cực nhanh làm cho Chu Tiểu Vân kinh ngạc, kéo cô ra ngoài nhảy cước.

26. Chương 26: Nhảy Cước

Trên mảnh đất trống trước phòng học, các bạn nhỏ đang chơi đùa. Bé trai quỳ sát trên mặt đất chơi bắn bi, bên cạnh có một đống đứa ngồi xổm xem.

Có nhóm khác đang chơi bài. Bài có hai mặt, mặt có hình vẽ là mặt phải, mặt không có là mặt trái. Quy tắc như sau: Mỗi người đưa ra một lá bài, sau đó oẳn tù tì quyết định thứ tự bốc bài. Ai có thể lật nhiều lá bài thành mặt trái nhất là người thắng, được thưởng một lá. Trò này được hội con trai yêu thích không thua trò bắn bi. Trong túi bọn con trai thường là một nửa đựng bi, một nửa đựng lá bài. Hai trò này đều phải ngồi xổm để chơi. Khi đó chưa có sân xi măng, mỗi lần chơi bụi bay mù mịt. Mấy ai có thể sạch sẽ, nhìn qua ai nấy lấm lem đất cát.

Trò được yêu thích tiếp theo là xoay cù. Con quay được bán đầy ở các cửa hàng có nhiều màu sắc rất đẹp, ai không có tiền mua thì tự tay gọt một con. Không khó lắm, chỉ cần mài tròn đầu phía trên một tí, dùng sợi dây thừng thật chắc, quấn quanh con quay, sau đó giật mạnh, dùng sợi dây điều chỉnh hướng xoay để nó xoay đều và nhanh. Ai chơi giỏi có thể khiến cù xoay cả buổi không ngừng. Đại Bảo là cao thủ chơi trò này. Con quay tự làm tuy không đẹp bằng bên ngoài bán được cái độ quay tít không thua kém.

Con gái tất nhiên thích nhất trò nhảy cước. Lúc đó, dây chun cao su co giãn rất tốt, thường được may ở cạp quần trẻ con, một hào mua được mấy mét, nhà ai cũng mua một đoạn cất trong góc nhà. Rất nhiều đứa trẻ về nhà cắt trộm một đoạn, tết lại với nhau là thành dây cước dài để chơi.

Ưu điểm của trò này là bao nhiêu người chơi cũng được. Ít người thì phân công hai người đứng dùng chân giữ dây để những người khác nhảy. Đông người thì để bốn người giữ dây, tạo thành hình tứ giác, bốn người có thể nhảy cùng lúc. Chơi xong cũng tiện, cuộn lại rất nhanh, nhỏ bằng nắm tay thôi. Chẳng có cô bé nào không thích nhảy cước.

Chu Tiểu Vân khá cao, chân dài vì thế chơi trò này rất giỏi. Lúc này, thấy ngoài sân có một nhóm đang chơi vui vẻ nên cô cũng hào hứng. Vương Tinh Tinh tìm hai bạn khác trong lớp đến chơi cùng. Một cô bé hơi béo, nhũ danh Bé Mập, tên đầy đủ là Chu Thiến Thiến, tính ra là chị họ rất xa của Chu Tiểu Vân. Cô bé còn lại hơi đen, nhũ danh Tiểu Bất Điểm (con nhóc lùn?), tên là Tôn Mẫn.

Chu Tiểu Vân học giỏi, là lớp trưởng, học sinh cưng của thầy cô, tính tình cũng tốt, hay dạy bạn làm bài tập nên ở lớp cực kì có duyên. Các cô bé rất thích chơi với cô.

Bé Mập và Tiểu Bất Điểm vừa nghe nói Chu Tiểu Vân sẽ chơi nhảy cước đều vui vẻ chạy tới, tranh nhau muốn cùng phe với cô. Cuối cùng, Chu Tiểu Vân phải giải vây, đề nghị dùng trò lật tay để quyết định.

Sau đó dùng oẳn tù tì quyết định bên nào được nhảy trước. Mỗi bên cử ra một người đại diện. Bé Mập và Vương Tinh Tinh xoè tay, Bé Mập ra kéo, Vương Tinh Tinh ra giấy. Thấy mình thắng, Bé Mập cao hứng nhảy cẫng lên.

Vương Tinh Tinh và Tiểu Bất Điểm, mỗi người đứng một bên, cột dây cước vào bắp chân. Bé Mập và Chu Tiểu Vân nhảy cùng nhau, vừa nhảy vừa đọc những bài đồng dao không biết do ai nghĩ ra. Bình thường, Bé Mập không đọc sõi mấy câu văn ngắn ngủi, giờ có thể đọc cả một đoạn dài, từ đầu đến cuối không sai một chữ, thật khiến người khác bái phục. Vừa đọc vừa nhảy, nếu không nhảy sai thì có thể nâng dây, ngược lại đổi bên nhảy dây. Bên nào nhảy đến lúc dây ở thắt lưng trước là thắng.

Chỉ lát sau, Bé Mập nhảy sai rồi. Cô bé hơi ngượng, sợ Chu Tiểu Vân trách mình. Tất nhiên, cô sẽ không làm thế, an ủi bạn rồi quay sang giữ dây để bên Vương Tinh Tinh nhảy.

Chơi hơn nửa ngày, tiếng chuông "Đing đinh đing" báo hiệu đến giờ vào lớp vang lên. Đang chơi vui, bọn trẻ lưu luyến mãi mới giải tán nhóm, dọn dẹp đồ của mình sau đó chạy vào lớp.

Vương Tinh Tinh nhanh chóng thu dây cước của mình, động tác nhanh khiến người khác líu lưỡi, chỉ trong mấy giây, dây cước dài ơi là dài đã thu gọn thành một nắm nhỏ. Cô bé nhỏ giọng nói với Chu Tiểu Vân: "Lát nữa có chơi, nhất định cậu phải cùng phe với mình đấy nhé".

Chu Tiểu Vân cười đồng ý, tay nắm tay Vương Tinh Tinh cùng vào lớp.

27. Chương 27: Ưu Tú Mọi Mặt

Bây giờ là tiết mỹ thuật, người dạy là thầy hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng họ Kiều, khoảng 52, 53 tuổi. Trên cằm thầy có hai chòm râu. Thầy suốt ngày cười tít mắt không thấy trăng sao đâu nữa, là người rất hiền. Gần như cả đời thầy dạy ở trường tiểu học này, đảm nhiệm chức hiệu trưởng gần mười năm. Học sinh trong trường đều quý mến thầy. Thầy đã lớn tuổi mà vẫn kiên trì đi dạy. Toàn trường có mười mấy lớp học tiết mỹ thuật đều do một tay thầy dạy.

Thầy Kiều thuộc nhóm giáo viên đầu tiên tốt nghiệp đại học sư phạm, là hoạ sĩ vẽ tranh thuỷ mặc nổi tiếng. Nhưng ở tiết mỹ thuật tiểu học không yêu cầu trình độ chuyên môn cao đến thế, chỉ cần dùng phấn vẽ con chó, con mèo, con chim nhỏ, hoa nhỏ, cỏ nhỏ, cây nhỏ, v.v. Có học sinh dùng bút màu tô lên bức vẽ là tốt lắm rồi.

Học sinh lớp 1-2 thấy thầy Kiều dùng phấn màu, vẽ hai ba nét trên bảng đen thành hình quả táo y như thật thì vỗ tay ầm ĩ. Sau đó, thầy sẽ để các học sinh tự vẽ, còn thầy đi qua đi lại trong lớp xem kiệt tác của học trò.

Bọn nhỏ đều thích tiết mỹ thuật, ngay cả đứa nghịch nhất cũng ngồi im, nghiêm túc vẽ. Có đứa vẽ thành cái hồ lô, có đứa vẽ y như quả trứng vịt, buồn cười nhất là Chu Chí Hải ngồi bàn thứ hai vẽ quả táo hình vuông.

Vương Tinh Tinh nhìn thấy, cười ha ha, bảo Chu Tiểu Vân xem. Cô thấy cũng bật cười thành tiếng. Tiếng cười này thu hút sự chú ý của các bạn học khác, mấy đứa ngoái đầu sang xem. Phùng Thiết Trụ ở tổ khác còn chạy đến tận nơi nhìn.

Cha Phùng Thiết Trụ chính là bác sĩ Phùng nổi tiếng xa gần trong thôn, điều kiện gia đình tương đối khá giả. Cậu bé mặc một bộ quần áo mới, nhưng béo quá, còn béo hơn cả Bé Mập. Cậu và Chu Chí Hải, lúc tốt thì hận không thể mặc chung nhau một cái quần, chớp mắt có thể đánh nhau túi bụi, làm cho người ta không thể không than thở vì thứ tình bạn kỳ lạ của bọn con trai.

Phùng Thiết Trụ chế nhạo khiến cho Chu Chí Hải không nhịn được, trừng mắt muốn đánh nhau với Phùng Thiết Trụ. Động tĩnh càng lúc càng lớn. Hiệu trưởng Kiều vẫn cười híp mắt đi tới, ngăn cản cuộc đấu võ sắp diễn ra. Thầy bảo Phùng Thiết Trụ về chỗ, các bạn học khác tiếp tục vẽ. Sau khi Phùng Thiết Trụ bị nhắc nhở cũng không xấu hổ, nhảy chân sáo về chỗ ngồi. Hiệu trưởng Kiều cẩn thận dạy Chu Chí Hải vẽ lại quả táo hình tròn. Chu Chí Hải nhìn vật mình vẽ đã giống quả táo mới vui vẻ cười.

Lúc hiệu trưởng Kiều đi qua chỗ của Chu Tiểu Vân khẽ kêu một tiếng ngạc nhiên, cầm bức vẽ của cô lên. Trên tờ giấy vẽ một mâm trái cây thật to. Trong mâm có mấy quả táo, bên cạnh còn vẽ một quả táo bị cắn dở, ngay cả dấu răng đều vẽ rõ ràng, giống y như thật.

Hiệu trưởng Kiều vừa gật đầu vừa khen ngợi vẽ không kém, còn gọi Chu Tiểu Vân đến bên cạnh, hỏi tại sao cô bé lại vẽ như vậy. Chu Tiểu Vân không dám nói kiếp trước cô toàn vẽ như thế, bèn khiêm tốn mấy câu. Thầy Kiều nhìn cô bé thanh tú này, cảm thấy rất quen. Suy nghĩ một lúc thầy mới nhớ ra thường xuyên thấy cô bé bê bài tập đến phòng giáo viên, hình như gọi là Chu gì đó…

"Hiệu trưởng Kiều, tên em là Chu Tiểu Vân, trên bìa có tên của em." Chu Tiểu Vân đoán Hiệu trưởng Kiều không nhớ tên của cô nên mở trang bìa tập vẽ cho thầy nhìn.

Hiệu trưởng Kiều kinh ngạc nhìn cô bé trước mắt thông minh lanh lợi, không khỏi chú ý thêm vài phần. Tuyên dương Chu Tiểu Vân trước lớp, đưa bức vẽ táo của cô cho các bạn khác xem, nhất thời vang lên vô số tiếng tán dương, khâm phục. Nhưng mà, mấy tháng qua, các bạn học khác trong lớp đã có thói quen về thành tích ưu tú của Chu Tiểu Vân. Thấy bức vẽ của cô, đại đa số có tâm lý là "làm thế nào vẽ đẹp được như vậy", không ai đỏ mắt đố kị.

Việc Chu Tiểu Vân bê bài tập đến phòng giáo viên nộp thường xuyên như cơm bữa, là học trò cưng trong mắt giáo viên, thành tích đứng đầu trong khối, tính cách hoà đồng với bạn bè, hoàn toàn trái ngược với kiếp trước ít nói, tính cách hướng nội, chìm nghỉm trong đám đông. Mặc dù cô không nông cạn đến độ khoe khoang khắp nơi nhưng trong lòng khó tránh hơi đắc ý.

Đến lúc thi cuối kỳ, không hề bất ngờ, cả ngữ văn và toán học Chu Tiểu Vân đều đạt điểm tuyệt đối. Kết quả thi của Vương Tinh Tinh không kém. Dù sao hằng ngày chơi chung với Chu Tiểu Vân khó tránh học theo bạn, ngữ văn toán học đều hơn 90 điểm, cũng đứng trong top đầu của lớp.

Ngô Mai học toán không tốt lắm, chỉ hơn 80 điểm, điểm ngữ văn khá hơn một chút, vừa tròn 90 điểm. Chu Chí Hải còn kém hơn, hai môn miễn cưỡng đủ điểm qua, cùng Phùng Thiết Trụ có thể nói là anh em cùng tiến. Bé Mập hơn Tiểu Bất Điểm một điểm, hai môn đều hơn 80 điểm.

Bình thường, trẻ con luôn nghịch ngợm sau khi nhận được bài thi cuối cùng mới có chút giống học sinh, chạy qua chạy lại hỏi điểm nhau. Ai điểm cao thì vênh vênh váo váo, cười ngoác đến mang tai như Vương Tinh Tinh. Ai điểm thấp giống Chu Chí Hải và Phùng Thiết Trụ thì ủ rũ như cà héo.

Bị Vương Tinh Tinh chế giễu, Chu Chí Hải không phục nói: "Bà đắc ý cái gì, Chu Tiểu Vân thi được song bách cao hơn bà nhiều, người ta có mang đi khoe khoang khắp nơi như bà không?"

Vương Tinh Tinh bị Chu Chí Hải nói thế, hơi ngượng không biết nói sao, những lời cậu bé nói là sự thật. Chu Tiểu Vân sớm cất bài thi của mình, không nói cho ai biết thi được bao nhiêu điểm, đến lúc nghe thầy Phương biểu dương Chu Tiểu Vân đứng đầu kì thi, mọi người mới biết.

Cô bé có chút thẹn quá hóa giận: "Dù sao tôi còn thi tốt hơn ông, không giống ông chỉ được hơn 60 điểm, sủy nữa không qua. Xấu hổ quá, xấu hổ quá. Lêu lêu."

Chu Chí Hải và Vương Tinh Tinh cãi nhau ầm ĩ, Chu Tiểu Vân vội ngăn hai người lại: "Hai người đừng cãi nhau nữa, thầy Phương vào lớp rồi, cãi nhau sẽ bị thầy mắng đấy."

Hai người hậm hực ngậm miệng, trừng mắt nhìn nhau.

28. Chương 28: Bài Tập Đặc Biệt Của Kì Nghỉ Đông

Thầy Phương bước vào lớp, đầu tiên dặn dò mấy điều lúc nghỉ đông phải chú ý an toàn vân vân, sau đó đưa ra một bài tập đặc biệt cho học sinh.

"Các em, tiếp theo thầy sẽ nói một chuyện rất quan trọng, các em phải nghe kĩ nhé."

Vừa nghe có chuyện quan trọng, mọi người đều vểnh tai nghe.

Phương Văn Siêu rất hài lòng biểu hiện của học sinh, tiếp tục nói:

"Trường của chúng ta từ trước đến nay không có tường bao, rất bất tiện trong việc quản lý học sinh. Có bạn sẽ nhân lúc ra chơi chạy ra ngoài, trốn học, còn tới ruộng lúa gần đó chơi. Hiệu trưởng Kiều quyết định sang năm trường chúng ta sẽ xây thêm tường bao. Trường đã nộp đơn và được Sở giáo dục của huyện phê chuẩn, bên trên sẽ phát xuống một khoản, nhưng còn một phần muốn trường chúng ta tự giải quyết. Trường học là ngôi nhà chung của chúng ta, mỗi người đều phải đóng góp. Vì thế, kì nghỉ đông này, thầy giao bài tập về nhà cho các em: Mỗi người phải đi nhặt cục đá, cục gạch năm sau mang đến trường nộp..."

Bài tập này vô cùng mới mẻ, cả lớp thoáng cái nổ tung, bọn nhỏ châu đầu thảo luận sôi nổi.

Trường tiểu học Hưng Vượng có mười mấy lớp, hơn bốn trăm năm mươi học sinh, cộng thêm khu nhà của giáo viên thì có bốn khu tất cả. Ngoài ký túc xá giáo viên có tường bao, các khu khác đều thông ra ngoài. Không ít học sinh nam nghịch ngợm, giờ ra chơi trốn học đi chơi nửa ngày không về. Đại Bảo cũng là một trong số đó. Không có biện pháp, trốn học quá dễ.

Hiệu trưởng Kiều chạy lên Sở giáo dục của huyện không biết bao nhiêu lần, cuối cùng được phê chuẩn. Nhưng mà, Giám đốc Sở nói, kinh phí có hạn, Sở chỉ có thể chi một phần, một phần khác trường phải tự nghĩ biện pháp giải quyết khiến Hiệu trưởng Kiều có thêm rất nhiều tóc bạc.

Một trường tiểu học nhỏ bé, tiền học phí mỗi kỳ trừ đi tiền sách, vừa đủ tiền mua phấn viết. Lấy đâu ra tiền xây tường bao đây?

Hiệu trưởng Kiều ăn không ngon, ngủ không yên, cuối cùng nghĩ ra biện pháp này. Không thể bảo phụ huynh đóng tiền, làm gì có nhà nào tình nguyện bỏ ra số tiền này? Nhưng huy động bọn nhỏ đóng gạch đá không tính là quá đáng đúng không?

Sáng sớm, Hiệu trưởng Kiều triệu tập toàn thể giáo viên, tuyên bố việc này, đặc biệt nhấn mạnh lý do, nhất định phải làm cho học sinh hiểu đây là việc tốt, vì trường cũng là vì bản thân, đỡ cho phụ huynh học sinh đến trường than thở.

Phương Văn Siêu tốn một phen giải thích chỗ tốt của việc xây tường bao cho học sinh, cũng không biết các bạn nhỏ lớp một mới bảy, tám tuổi có nghe hiểu không.

Cuối cùng, Phương Văn Siêu tuyên bố học sinh có thể về nhà, điều này đại biểu cho kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu. Bọn nhỏ vừa nghe được về đều hưng phấn kích động, ùa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ.

Phương Văn Siêu gọi riêng Chu Tiểu Vân lại, dặn cô quét dọn vệ sinh trước khi khoá cửa. Vương Tinh Tinh chủ động ở lại giúp cô. Bé Mập và Tiểu Bất Điểm cũng không chịu đi. Chu Chí Hải và Phùng Thiết Trụ thuần túy vào giúp vui, thành sự chưa đủ bại sự có thừa. Quét một hồi hai cậu bé cầm chổi chạy loạn, đừng hy vọng vào việc hai người này giúp đỡ. Các bạn nữ bê ghế lên bàn, chỉ chốc lát sau đã quét sạch sẽ.

Từ việc làm có thể thấy tính cách từng người. Chu Tiểu Vân làm việc theo thứ tự, cất ghế trước rồi vẩy nước, cuối cùng mới quét, làm vừa nhanh vừa sạch Vương Tinh Tinh hơi lười, hay khôn lỏi, không bê ghế mà lùa chổi vào các khe, sau khi quét xong khó tránh khỏi có chỗ còn bụi bẩn. Bé Mập không kiên nhẫn, quét xong sớm nhất nhưng không thấy sạch quét lại một lần. Tiểu Bất Điểm thành thật, chậm rãi quét, tốc độ hơi chậm nhưng sạch hơn Vương Tinh Tinh và Bé Mập.

Ngô Mai không về luôn mà sang tìm Chu Tiểu Vân, thấy các bạn đang quét cũng vào giúp, kê lại bàn ghế cho ngay ngắn. Chờ quét dọn xong, Chu Tiểu Vân nói: "Các cậu về trước đi, tớ đi gọi thầy Phương đến khoá cửa."

Những người khác đều đi trước, chỉ có Ngô Mai ở lại chờ Chu Tiểu Vân. Cô hết cách, đành phải bảo Ngô Mai đứng ở cửa lớp chờ mình.

Chu Tiểu Vân tới phòng Phương Văn Siêu trong túc xá, nói cho thầy biết lớp đã được quét sạch.

Phương Văn Siêu chuẩn bị đi khóa cửa, bỗng nhiên nhớ tới một việc, nói với Chu Tiểu Vân: "Nghỉ đông gần một tháng, ở nhà em không được ngừng tập luyện thổi kèn harmonica, bỏ nhạc cụ một thời gian, lúc luyện lại sẽ thấy gượng. Mỗi ngày đều phải kiên trì tập tối thiểu một tiếng, kèn của thầy cho em mượn một tháng. Đến lúc đi học, em trả lại cho thầy. "

Chu Tiểu Vân đang lo lắng lúc nghỉ có nên trả kèn harmonica cho thầy Phương không, vừa nghe thầy nói thế liền yên lòng.

Tuy nói ban đầu vì lý do kia Chu Tiểu Vân học thổi kèn harmonica, nhưng sau mấy ngày, cô thực sự thích thổi kèn. Mỗi ngày, khoảng thời gian cô lén tập luyện khiến cô vô cùng vui vẻ, tiến bộ lớn càng làm cô có lòng tin hơn với mình.

Ngay lập tức, Chu Tiểu Vân bày tỏ lòng cảm ơn với thầy, may mắn gặp được thầy giỏi!

Lúc Phương Văn Siêu lấy một quyển nhạc phổ đơn giản đưa cho cô, Chu Tiểu Vân sau khi sống lại vẫn trầm ổn, không giống đứa nhỏ, cảm động rơi nước mắt: "Thầy Phương, cám ơn thầy. Thầy tốt với em quá, em không biết báo đáp thầy thế nào… "

Phương Văn Siêu không ngờ Chu Tiểu Vân sẽ khóc, có chút luống cuống tay chân, dỗ Chu Tiểu Vân mấy câu: "Đừng khóc mà, Chu Tiểu Vân, việc này với thầy mà nói chỉ là cử thủ chi lao, quan trọng là do em chú tâm, cố gắng luyện tập. Ban đầu, việc luyện tập đơn điệu, ít người kiên trì được. Sự cố gắng của em thầy đều nhìn thấy, em là một học sinh ngoan, thầy rất quý em. Thầy tin, chỉ cần tiếp tục luyện tập như vậy, tương lai em có thể trở thành nghệ sĩ."

(Cử thủ chi lao: tiện tay giúp đỡ, không mất nhiều công sức, dễ dàng giống như nhấc tay)

Chu Tiểu Vân vừa lau nước mắt vừa hơi ngượng, ngẫm lại, càng ngày cô càng giống trẻ con, sao tự dưng lại khóc nhỉ?

Tạm biệt Thầy Phương, Chu Tiểu Vân đi tìm Ngô Mai đã đợi cô nãy giờ.

Nhà Ngô Mai không cùng hướng với nhà Chu Tiểu Vân, tới nửa đường lưu luyến mãi mới tách ra. Lúc chia tay, cô bé dặn dò Chu Tiểu Vân mãi, đợt nghỉ đông phải đến nhà cô bé chơi. Chu Tiểu Vân không nói hai lời đáp ứng, lúc này cô bé mới vui vẻ đi về.

29. Chương 29: Đại Bảo Bị Đả Kích (1)

Đại Bảo cầm hai bài thi chạy sớm về nhà. Lần này, điểm ngữ văn của cậu hơn 70, điểm toán thì cao hơn một tí, hơn 80 điểm.

Đại Bảo cảm thấy so với hồi lớp Một, cậu có tiến bộ rất lớn. Phải biết rằng năm lớp Một, suýt nữa cậu bị lưu ban, năm nay điểm khá hơn, cậu cảm thấy rất hài lòng, vì thế không đi chơi với bọn Thạch Đầu mà cầm bài thi về nhà khoe.

Ba Chu nhìn tờ giấy báo điểm, biểu dương Đại Bảo tiến bộ, Đại Bảo được khen nên lâng lâng. Cậu còn quấn lấy Triệu Ngọc Trân đang nấu cơm: "Mẹ, mẹ nhìn bài thi của con này, cao hơn năm ngoái nhiều. Mẹ nhìn một cái thôi!"

Triệu Ngọc Trân đang bận, không muốn nhìn nhưng không chịu nổi sự bám dính của con trai. Vì vậy, bà đành bỏ tạp dề xuống, quay lại xem bài thi. Sau khi nhìn bà cũng khen Đại Bảo: "Giờ Đại Bảo có tiến bộ rất lớn, cao hơn những lần trước. Sau này con phải chăm chỉ học tập, tiếp tục cố gắng."

Đại Bảo cười đắc ý. Có ai không thích được khen không?

Tiểu Bảo không biết chữ cũng qua đây góp vui, muốn nhìn bài thi của Đại Bảo mà không được cho phép. Đại Bảo ra vẻ gạt tay Tiểu Bảo: "Em không biết chữ, biết gì mà nhìn. Em biết đây là số bao nhiêu không?"

Đại Bảo chỉ vào điểm bài thi màu đỏ rất to: "Đây là tám mươi ba, có nghĩa là anh thi được 83 điểm hiểu không?"

Tiểu Bảo bị Đại Bảo chọc giận, bĩu môi đi qua một bên.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Vân bước vào nhà.

Đại Bảo bị kích động, cầm bài thi của mình ra khoe: "Đại Nha, mau xem bài thi của anh này. Ngữ văn 75 điểm, toán học 83 điểm nhé."

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo vui mừng như thế, cũng khen cậu mấy câu. Dù sao Đại Bảo để ý thành tích học tập là việc tốt. Cậu không ngốc, chỉ là quá ham chơi, 80% sự chú ý nghĩ đến việc chơi bời, nếu chăm chỉ học tập anh ấy đâu đến nỗi bỏ học cấp hai ở nhà.

Hôm nay, Đại Bảo được một lần vô cùng đắc ý, chợt nhớ ra Đại Nha có điểm thi rồi mới đúng: "Đại Nha, lớp Một trả bài rồi. Bài thi của em đâu, sao không mang ra cho bố mẹ xem?"

Chu Tiểu Vân không muốn đả kích tính tích cực của Đại Bảo, ậm ừ đáp một tiếng rồi định qua phụ mẹ Triệu Ngọc Trân một tay.

Đại Bảo lanh chanh, tự cho rằng Đại Nha thi không tốt, không dám lấy bài thi cho người nhà xem. Nghĩ lại ai vừa mới đi học mà có kết quả tốt ngay, tất nhiên Đại Nha cũng không ngoại lệ. Nhìn con bé cả ngày không mở miệng một câu, hình như điểm không cao bằng mình đâu? Đại Bảo thừa dịp Chu Tiểu Vân không chú ý giật lấy túi sách của cô, sau đó mở bài thi ra.

Chu Tiểu Vân không phản ứng kịp, bị Đại Bảo cướp lấy túi sách, chờ hoàn hồn thì Đại Bảo đã mở bài thi ra. Không kịp ngăn cản, cô bất đắc dĩ nghĩ thầm: Đại Bảo ơi là Đại Bảo, xem ra anh chỉ vui vẻ được một lúc thôi.

Hai tờ bài thi với nét chữ tinh tế, đầy nét chấm đúng màu đỏ chót. Số 100 to đùng tựa như đang cười nhạo Đại Bảo.

Đại Bảo không dám tin, mắt mở to, há hốc mồm. Khoảng cách chênh lệch quá lớn, nhất thời cậu không phản ứng kịp.

Ba Chu sớm thấy Đại Bảo nháo với em, vốn không định để ý, khi nhìn thấy Đại Bảo cầm bài thi của Chu Tiểu Vân ngẩn người nên ông tò mò, đi tới xem bài thi trong tay Đại Bảo. Vừa nhìn qua, ba Chu cũng ngạc nhiên vô cùng, vội gọi Triệu Ngọc Trân.

Triệu Ngọc Trân nhìn thấy điểm cũng trầm trồ: "Đại Nha, hai bài thi của con đều được 100 điểm kìa."

Bình thường chưa bao giờ để ý tới việc học của Chu Tiểu Vân, vì thế ba Chu mẹ Chu không biết Chu Tiểu Vân học hành thế nào. Lúc này thấy con gái điểm cao thì rất vui mừng.

Thực ra Chu Tiểu Vân rất vui, từ nhỏ đến lớn chưa có lần nào cô thi được 100 điểm. Nhưng cô từng sống gần ba mươi năm, nếu ngay cả bài thi của lớp Một không đạt điểm tuyệt đối thì quá mất mặt rồi. Lúc đó, trong trường dạy rất ít, thuần tuý là kiến thức trong sách vở, không giống tương lai có vô số dạng bài biến hoá. Bình thường Chu Tiểu Vân ở trường chăm chú nghe giảng, về nhà chăm chỉ làm bài tập, ôn lại bài, thế thì học không giỏi mới là lạ.

Chu Tiểu Vân không lộ rõ vẻ vui sướng trên nét mặt, chỉ cúi đầu cười cười.

Tiểu Bảo lần này nhìn cũng hiểu: "Chị thật lợi hại, đạt điểm thi tuyệt đối. Anh ơi, tám mươi ba có phải cao hơn điểm của chị không?"

Đại Bảo vốn đã xấu hổ, bị Tiểu Bảo nói như thế càng thẹn quá hóa giận, muốn đánh Tiểu Bảo. Vô tình chọc giận anh trai, Tiểu Bảo không biết vì sao anh muốn đánh cậu, vội vàng trốn sau lưng cha mẹ.

Ba Chu nhíu mày, giáo huấn Đại Bảo:

"Con làm anh sao suốt ngày bắt nạt em thế? Năm nay con chín tuổi, sang năm là mười tuổi, nên phân biệt được đúng sai. Con nhìn em gái con, nhỏ hơn con ba tuổi, nhưng tốt hơn con nhiều. Đại Nha đối xử với các em rất tốt, còn biết giúp mẹ việc nhà. Còn con, không những không dắt em đi chơi mà còn bắt nạt em.

Có người anh nào như con không? Thành tích của Đại Nha tốt như vậy, con làm anh phải học theo em, cố gắng học hành có nghe không?"

Đại Bảo nghe thấy ba toàn khen Đại Nha mà mắng mình, bị đả kích quá lớn, cậu không dám phản bác, lại không kìm nén cơn tức, dứt khoát chạy ra khỏi nhà.

Hành động này chọc tức ba Chu, ông định đuổi theo. Nếu mà ông đuổi kịp, Đại Bảo khó tránh khỏi một trận đòn.

Chu Tiểu Vân thấy thế nói với Ba Chu: "Ba ơi, con đi gọi anh về."

Không đợi ba Chu đồng ý, cô đã chạy ra ngoài, đuổi theo Đại Bảo.

Ba Chu rất yên tâm về Chu Tiểu Vân, không có ngăn cản để cô đi. Ông nhìn bài thi của Đại Nha lại vui mừng. Con gái mình không hề thua kém con trai, vừa ngoan vừa học giỏi!

30. Chương 30: Đại Bảo Bị Đả Kích (2)

Trong lúc tức giận, Đại Bảo chạy ra ngoài. Chân cậu dài nên chạy rất nhanh, chớp mắt đã đến rừng cây nhỏ bên cạnh hồ nước. Đây là nơi cậu và bọn Thạch Đầu thường xuyên đến chơi, không biết tại sao cậu chạy đến chỗ này, lại không nghĩ ra tiếp theo muốn đến đi chỗ nào bèn trèo lên cây ngồi. Nhớ lại chuyện hôm nay, cậu không khỏi cảm thấy vô cùng oan uổng, bình thường Đại Bảo vô tư nghịch ngợm, hay gây chuyện giờ cũng bật khóc.

Chu Tiểu Vân vừa ra cửa, chỉ kịp thấy bóng dáng Đại Bảo chạy rất nhanh, không đuổi kịp, vì thế theo đường đó đi tìm. Vừa đi vừa gọi: " Anh Đại Bảo anh Đại Bảo ơi "

Có một cậu bé cùng thôn tốt bụng nói cho cô biết: "Đại Nha, em đi tìm anh em à? Anh thấy hình như nó chạy về phía rừng cây nhỏ ấy."

Chu Tiểu Vân vội vàng nói cảm ơn rồi đi về phía rừng cây nhỏ tìm Đại Bảo.

Đại Bảo là một cậu bé đơn thuần thẳng thắn, hình dung đơn giản chính là tứ chi phát triển, không có mưu mô, đối tốt với một người có thể móc tim ra vì người đó. Vì thế, từ nhỏ đến tận năm ba mươi tuổi, luôn có rất đông anh em đi theo anh ấy. Anh nóng tính, quật cường như con ngựa hoang đứt cương, Triệu Ngọc Trân không quản được, mặc kệ; còn ba Chu nói được hai ba câu là động tay động chân. Thật ra, Đại Bảo là một người ăn mềm không ăn cứng. Chu Tiểu Vân hiểu rõ tính anh mình. Nếu muốn thay đổi Đại Bảo chỉ có nước mềm mỏng dỗ dành, đánh mắng không phải biện pháp hữu hiệu.

Chu Tiểu Vân đến rừng cây, từ xa cô thấy Đại Bảo ngồi vắt vẻo trên cây, trong lòng nghĩ nếu lúc này trực tiếp gọi chắc chắn anh sẽ không để ý đến mình. Vì anh ấy tức giận do lỗi của mình, phải đổi cách khác để anh ấy chủ động xuống mới được.

Chu Tiểu Vân cố ý làm như không nhìn thấy Đại Bảo, gọi đi gọi lại: "Đại Bảo Anh Đại Bảo anh ở đâu "

Anh ở đây! Đại Bảo lau nước mắt vừa định trả lời, lại ngậm miệng.

Hừ! Đều do Đại Nha, nếu không phải do nó sao hôm nay mình tức giận như vậy?

Đại Bảo thở phì phì, quả nhiên đúng như Chu Tiểu Vân dự liệu, giận dỗi với em. Cậu không nghĩ đến, Chu Tiểu Vân chẳng làm gì, bài thi vẫn cất trong túi không lấy ra, do cậu ngang ngạnh giật lấy.

Chu Tiểu Vân vừa đi vừa kêu, đột nhiên giẫm vào một cái hố rồi bị ngã.

Ở trên cây Đại Bảo nhìn thấy rõ ràng, kinh hãi, vội tuột xuống, chạy xuống đỡ em: "Đại Nha, em thế nào, có đau không?" Còn phủi sạch đất cát trên người Chu Tiểu Vân.

Tất nhiên không đau! Chu Tiểu Vân đã sớm nhìn thấy hố nhỏ này, cố ý làm như không thấy, giả vờ vấp ngã, quả nhiên khiến Đại Bảo trèo xuống. Bây giờ, tất nhiên phải kêu đau nếu không lộ mất.

Đại Bảo luống cuống tay chân dỗ Chu Tiểu Vân đang che mặt khóc, không biết thật ra cô bé đang tủm tỉm cười trộm. Chờ dỗ được Chu Tiểu Vân "Nín khóc mỉm cười", cuối cùng Đại Bảo cũng yên tâm. Lúc này, Đại Bảo sớm hết giận từ lâu, dẫn em gái về nhà ăn cơm tối.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này rất nhanh trôi vào quá khứ.

Từ đó về sau, Đại Bảo ít suy tư lần đầu tiên trong đời nghiêm túc tự hỏi.

Vì sao Đại Nha nhỏ hơn mình ba tuổi lại có thành tích tốt?

Đại Bảo cố gắng hồi tưởng lại. Hình như Đại Nha nghe giảng nghiêm túc hơn mình, làm bài chăm chỉ hơn mình, đọc sách chăm chú hơn mình, luyện chữ kiên trì hơn mình… Cuối cùng, Đại Bảo không thể không phục, thừa nhận Chu Tiểu Vân chăm học hơn cậu.

Đại Bảo vốn cảm thấy học tập không hề quan trọng, sau khi bị kích thích bởi sự ưu tú của Chu Tiểu Vân, bắt đầu có ý nghĩ phải học tập thật tốt. Dù thế nào, không thể kém em gái quá nhiều được!

Trong kỳ nghỉ đông, lần đầu tiên Đại Bảo giở sách giáo khoa ra đọc. Ba Chu và mẹ Chu nhìn nhau, không hiểu sao hôm nay mặt trời lại mọc từ đằng tây thế này.

"Ba nó à, mình xem sao Đại Bảo lại thế, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy thằng bé ở nhà đọc sách cả." Triệu Ngọc Trân đang lén lút nhìn Đại Bảo nghiêm túc ngồi vào bàn học đọc sách, thấp giọng hỏi Ba Chu.

Ba Chu cũng cảm thấy kinh ngạc: "Đúng vậy, từ lúc Đại Bảo đến trường, ba ngày đi bắt cá, hai ngày đi bơi, có lúc không thèm làm bài tập. Anh nghĩ có thể con trai chậm lớn hơn, giờ cuối cùng nó đã hiểu ra. Thành tích của Đại Nha tốt như vậy, nó làm anh mà kém quá xa, thể nào cũng thấy mất mặt cho xem."

Ba Chu đoán thực ra gần đúng. Nói chung, bất kể vì nguyên nhân gì Đại Bảo thay đổi là chuyện cha mẹ vô cùng vui mừng.

Chu Tiểu Vân lờ mờ đoán được nguyên nhân, mỗi ngày cô học cùng với Đại Bảo. Hằng ngày, ngoài việc viết chữ, cô còn bắt đầu đọc sách giáo khoa, chuẩn bị kiến thức sắp học ở kì tới.

Một người dù thông minh cũng phải cố gắng mới có được thành tích tốt. Sau nửa năm, Chu Tiểu Vân càng hiểu sâu sắc điều đó. Trong việc học, cô tốn rất nhiều công phu, đọc trước bài trước khi đến lớp, sau khi nghe giảng chăm chỉ làm bài và ôn tập, không dám lơ là một phút.

Cô ép mình tạo thành thói quen học tập. Có người từng nói, thói quen tốt sẽ ảnh hưởng đến con người khi còn sống. Cô muốn tranh thủ lúc mình còn nhỏ, tạo thành thói quen học tập, đến lúc lớn, muốn lười cũng không được.

31. Chương 31: Vườn Hoa Bí Mật Của Chu Tiểu Vân

Khi trời lạnh, đàn vịt nhà họ Chu chỉ ở trong chuồng, không được thả ra ngoài.

Chu Tiểu Vân không bỏ được thói quen tập thổi kèn harmonica ở cạnh hồ. Cô đoán mình mà lấy kèn ra thổi ở nhà, sẽ khiến cha mẹ nghi ngờ. Hơn nữa, tính Đại Bảo thích gây sự, Tiểu Bảo tò mò, Nhị Nha ưa góp vui, ngẫm lại khéo là cảnh gà bay chó sủa.

Vườn hoa bí mật chính là chỗ Chu Tiểu Vân thường đến, cô đi vòng quanh hồ rất lâu mới phát hiện được một chỗ vô cùng bí ẩn.

Xung quanh hồ có vài bụi cây lùm xùm. Vườn hoa bí mật của cô cách hồ nước không xa. Bên ngoài bao quanh bởi cây cao hơn một mét và có hai cây liễu rất to vừa vặn che khuất không gian nhỏ chứa được một, hai người này. Không đứng gần đó tuyệt đối không phát hiện bên trong còn có một không gian khác.

Trước đây khi trời còn ấm áp, Chu Tiểu Vân thường lùa vịt vào hồ rồi trốn vào đó, cầm kèn harmonica tập luyện. Tiếng kèn harmonica vốn không quá lớn. Xung quanh hồ nước là một mảnh đất trống trải, ít người qua lại. Mấy đứa trẻ như rừng cây nhỏ cạnh hồ bọn Đại Bảo thích ra chơi cách chỗ này một đoạn. Vì thế, chưa có ai phát hiện ra Chu Tiểu Vân tập thổi kèn harmonica ở đây.

Chu Tiểu Vân rất thích vườn hoa bí mật của cô, nhất là lúc trời sang thu, cành lá sum sê xanh tốt, hoa dại nở rộ, có cảm giác như đang ở thế ngoại đào nguyên. Cô lén lút xem chỗ này là vườn hoa bí mật của mình. Nơi đây chỉ thuộc về một mình cô, cô muốn nói gì cũng được, rất thoải mái tự tại.

(Thế ngoại đào nguyên: ý chỉ một nơi tuyệt đẹp, ngăn cách với thế giới bên ngoài mà con người luôn nghĩ rằng nó có tồn tại. Có cả một sự tích về cụm từ này, có thể đọc thêm ở đây vietdaikynguyen.com/v2/culture/4-culture/367-dao-hoa-vien)

Bây giờ là mùa đông, lá cây rụng hết, trơ lại cành cây trụi lủi. Chu Tiểu Vân vào rừng cây nhỏ, tìm một chỗ rễ cây tương đối bằng phẳng làm chỗ ngồi. Cô cảm thấy quay về thời thơ ấu vô lo vô nghĩ quả là đúng đắn.

Đối với việc Chu Tiểu Vân thường xuyên ra khỏi nhà là mất tích nửa ngày, Triệu Ngọc Trân vô cùng khoan dung. Trong suy nghĩ của bà, con gái làm việc có chừng mực, chơi xong sẽ về nhà, không giống Đại Bảo nghịch ngợm hay gây sự chắc chắn là đi chơi với mấy đứa bạn. Cứ như vậy, thời gian cô ở vườn hoa bí mật càng lúc càng dài. Cô đã luyện thành thạo bài thầy Phương dạy và thổi được một số bài khá dài trong quyển nhạc phổ.

Nghe thấy chính mình thổi ra tiếng kèn êm tai, Chu Tiểu Vân có cảm giác vui sướng và thoả mãn không nói nên lời. Cô tự luyện tập rất vui vẻ, nhưng có người lại không vui.

Kỳ nghỉ đông, Vương Tinh Tinh nhà ở gần đó cùng Bé Mập, Tiểu Bất Điểm đến tìm cô chơi nhưng lần nào cũng không thấy Chu Tiểu Vân ở nhà. Mấy lần sau đó, đến Triệu Ngọc Trân bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Không hiểu Chu Tiểu Vân rốt cuộc là chơi với ai, đợi Chu Tiểu Vân về nhà liền hỏi con: "Đại Nha, hôm nay Vương Tinh Tinh lại tới tìm con. Mẹ bảo là con sang nhà bạn khác chơi nhưng con bé nói ở nhà Bé Mập và Tiểu Bất Điểm không thấy con nên mới đến nhà tìm. Hằng ngày cơm nước xong con ra ngoài là đi chơi với ai?"

Chu Tiểu Vân mặc một bộ quần áo bông rất dày, tuy ấm áp nhưng từ xa nhìn lại y như quả bóng nhỏ, rất xấu. Tới mùa đông đứa trẻ nào cũng mặc như vậy. cô không dám kháng nghị, trong lòng không khỏi hoài niệm áo lông vừa nhẹ vừa đẹp lại ấm áp, không biết mấy năm nữa nó mới xuất hiện. Nhưng mặc như vậy không phải không có chỗ tốt, cô nhét kèn harmonica vào bụng, bên ngoài khó phát hiện. Hằng ngày, cô giấu kèn trong áo, Triệu Ngọc Trân không hề hay biết.

Nghe xong câu hỏi của mẹ, Chu Tiểu Vân nhất thời không tìm được người thích hợp làm bình phong. Nhà Ngô Mai quá xa, nói đến nhà bạn ấy rõ ràng là nói dối. Nhà Chu Chí Hải ngay bên cạnh, nếu nói đến nhà bạn ấy, rất dễ bị phát hiện. Nghĩ ra rồi, nhà Phùng Thiết Trụ cách nhà mình hơi xa, khoảng năm phút mới đến nơi, dùng cậu ấy làm lý do ứng phó trước đã:

"Con đến nhà Phùng Thiết Trụ, bạn ấy nhờ con dạy mấy đề toán. Con không tiện từ chối nên hàng ngày sẽ dạy bạn ấy mấy bài. "

Triệu Ngọc Trân vừa nghe đến tên Phùng Thiết Trụ, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh một cậu bé ục ịch, thấp tịt. Cậu bé này bà từng nhìn thấy mấy lần, cha của cậu là bác sĩ Phùng – khách quen của gia đình. Tiểu Bảo thường xuyên bị ốm không ít lần phải phiền đến người ta.

Nghe Chu Tiểu Vân nói đến nhà dạy Phùng Thiết Trụ học toán, Triệu Ngọc Trân tin ngay, còn khen cô mấy câu và dặn dò nhớ bảo cậu bé đến nhà chơi.

Chu Tiểu Vân thấy an toàn vượt qua cuối cùng cũng yên lòng, nhưng sau này, số lần cô ít ra khỏi nhà hơn. Lấy Phùng Thiết Trụ làm bia đỡ không thích hợp lắm, cha mẹ cô quen với bác sĩ Phùng. Chẳng may người lớn gặp nhau, lúc hàn huyên tâm sự vô tình nhắc tới đề tài này chẳng phải bị phát hiện hay sao? Dù sao, trời lạnh quá, điều kiện tập luyện không thuận lợi, đành tập ít đi vậy.

Vương Tinh Tinh lại đến, thấy Chu Tiểu Vân ở nhà rất vui vẻ, lôi Bé Mập và Tiểu Bất Điểm tới nhà cô chơi.

Mấy cô nhóc chơi chung với nhau, ngoài nhảy cước, còn có trò nhảy dây. Sợi dây thừng thô, rất dài, các nhà thường dùng để buộc túi, buộc bao. Có hai người, mỗi người đứng một đầu, dùng sức quất, mọi người

canh thời điểm thích hợp nhảy vào, chơi rất vui. Chốc lát sau, trò này đã thu hút Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải chạy sang, gia nhập vào đoàn quân nhảy dây.

Đại Bảo thấy nhiều người ở nhà chơi nên không ra ngoài. Cậu phụ trách việc quất dây. Mấy đứa nhỏ chơi chung, vui quên trời quên đất.

Chu Chí Hải nhảy rất siêu, vừa nhảy vừa xoay người, mấy đứa con gái đã mệt, ngồi nghỉ, chỉ có cậu bé còn nhảy. Thấy mọi người đều đứng xem, Chu Chí Hải đắc ý, biểu diễn thêm mấy động khác khó hơn. Lúc nhảy một chân, khi thì nhảy hai chân xoay một vòng chạm đất, khiến mọi người hoa cả mắt, vỗ tay rầm rầm. Chu Chí Hải cười tít cả mắt, không chú ý giẫm phải dây thừng, "rầm" vấp ngã, nhất thời tiếng cười nổi lên bốn phía.

Chu Chí Hải mặc áo bông dày, vấp ngã không đau, đứng lên vỗ vỗ bùn đất rồi lại tiếp tục nhảy.

Mấy đứa trẻ con chơi đùa vui vẻ, chỉ mong kỳ nghỉ đông kéo dài thành hai tháng.

32. Chương 32: Bận Rộn Ăn Tết (1)

Hai mươi ba, nấu kẹo mạch nha; hai mươi bốn, quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm, tiễn ông Táo về trời; hai mươi sáu, nặn bánh bao…

Gần đến năm mới, các nhà đều vội vã sắm đồ. Chợ tết bắt đầu họp từ ngày hai mươi ba tháng chạp, các bà các mẹ đi chợ mua cá, mua thịt, mua thức ăn, mua đường, mua rượu, mua hoa quả, chuẩn bị đồ Tết.

Người dân ở quê quanh năm cực khổ, đến tết cũng phải bỏ tiền sắm đồ cho tươm tất, dù ít hay nhiều đều túi lớn túi nhỏ xách đồ về nhà.

Mấy ngày nay, ba Chu đi sớm về trễ, bận rộn ở ngoài giúp nhà khác giết lợn. Rất nhiều nhà cả năm vỗ béo lợn để dành thịt ăn tết. Thịt lợn mổ ra có thể bán lấy tiền, trích một phần biếu người thân, bạn bè, hàng xóm. Còn lại để làm thịt viên rán, làm nhân bánh bao, nhân sủi cảo, ướp muối.

Nội tạng của lợn cũng là món ăn rất ngon, gan lợn tim lợn xào lên ăn, tiết lợn làm tiết canh là ngon nhất. Còn có ruột và bao tử, rửa sạch, cuộn rau cải nướng thơm với tỏi có thể khiến bọn nhỏ chảy nước miếng ròng ròng.

(Ta ngồi edit mà còn thèm ấy chứ, tết bây giờ lớn rồi không còn thấy vui như hồi bé nữa. Không còn cảm giác háo hức chờ đợi, chỉ thấy nó như những ngày nghỉ dài được ở nhà thôi)

Phần thịt mỡ rán lên lấy mỡ, mỡ lợn thơm lừng, vừa thơm vừa béo, tóp mỡ ngon đến nỗi suýt nuốt cả lưỡi. Mỗi lần trong nhà giết lợn, lũ trẻ đều nóng lòng như lửa đốt, ngồi bên cạnh ăn chực.

Món ngon ngày Tết chủ yếu là thịt lợn, dân quê ít ăn gà, vịt, dê, bò. Năm nay, hai con lợn nhà Chu Tiểu Vân khá béo, một con bị ba Chu bán, còn con kia, ông cắn răng giết để trong nhà năm mới có thịt ăn.

Lúc giết lợn, phải mời mấy người đàn ông khoẻ mạnh, dùng dây thừng trói lợn thật chắc, ba Chu cầm con dao bầu cực sắc để giết lợn đi tới. Cảnh máu me đầm đìa chỉ có Đại Bảo to gan mới dám nhìn. Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo và Nhị Nha trốn trong phòng không dám ra. Cô nghe thấy tiếng lợn kêu, trong lòng hơi sợ, đợi đến khi hết tiếng lợn mới dẫn hai em ra ngoài.

Cân số thịt lợn được gần một trăm cân. Ba Chu biếu những người giúp đỡ, mỗi người hai ba cân. Mấy người không từ chối được, vui vẻ cầm về. Không phải nhà nào cuối năm cũng giết lợn. Dân quê không có nguồn thu nhập khác, hoàn toàn dựa vào lúa gạo trồng được và tiền bán lợn cuối năm. Phần lớn các nhà đều bán lợn đổi thành tiền để tiêu dùng.

Ba Chu biếu một ít thịt heo cho nhà bác cả và nhà cô, còn nhờ chú tặng nhà chú Ba trong huyện thay ông. Còn thừa thì mang ra chợ bán, đến tết dù ít dù nhiều các nhà đều phải mua thịt, mười mấy cân mang lên chợ bán hết veo.

Tiền bán thịt vừa đủ để sắm đồ tết. Đến lúc về nhà, trên tay ba Chu xách kín đồ. Triệu Ngọc Trân vui vẻ, xách mấy con cá to vào bếp, ướp muối để dành đến tết nấu món ngon.

Đại Bảo liếc thấy tay phải của ba Chu cầm một túi hạt dưa to, có cả bánh kẹo, thèm chảy nước miếng, khóc nháo đòi ăn, bị ba Chu trừng mắt lườm thì im tịt. Ba Chu để đồ Tết lên nóc tủ quần áo rất cao. Đây là đồ để tiếp khách, Đại Bảo vàTiểu Bảo chỉ có thể nhìn mà không được ăn.

Triệu Ngọc Trân đem cá ướp đặt trong vại, trong nhà còn có một lu dưa và củ cải chua của mùa đông năm nay. Bà tích trữ một ít trứng gà và trứng vịt, cắn răng làm thịt hai con gà và hai con vịt. Bà còn đi mua thêm ít đậu phụ, mọi thứ đã chuẩn bị gần xong. Trong nhà giữ lại hai mươi mấy cân thịt heo và nội tạng, có thể nói là rất nhiều món.

Mùi thơm từ phòng bếp toả ra hấp dẫn bọn trẻ con. Triệu Ngọc Trân đang rán mỡ lợn.

Thịt mỡ béo ngậy được cắt thành từng miếng lớn, xèo xèo trong chảo, nhanh chóng chảy ra rất nhiều mỡ. Lúc này, rất ít nhà dùng dầu thực vật, phần lớn dùng mỡ lợn. Chu Tiểu Vân rất thích dùng mỡ lợn xào nấu, có một hương vị đặc biệt khó diễn tả thành lời mà dầu thực vật thanh đạm không thể sánh được.

Ba Chu không ngừng nhét rơm rạ vào đáy nồi. Bếp làm bằng đất, có một ống rất dài đưa khói ra ngoài. Khói đen từ rơm rạ đốt hơn phân nửa theo ống khói ra khỏi phòng, từ xa nhìn tựa như con rồng đen. Trong phòng vẫn mù mịt bởi khói, Ba Chu đứng mũi chịu sào hắt xì liên tục. Không khí trong phòng bếp tràn ngập mùi khói và mùi mỡ lợn, không thể ngửi được. Nhưng bốn đứa con nhà họ Chu vẫn ngồi lì không chịu ra, tám con mắt nhìn chằm chằm, chờ tóp mỡ được vớt.

Đợi miếng thịt mỡ ngày càng nhỏ dần, mỡ trong nồi nhiều lên, lúc gần được, Triệu Ngọc Trân dùng một cái muôi, múc mỡ vào chậu lớn, lại dùng muôi đó vớt tóp mỡ vào bát. Tóp mỡ toả ra mùi thơm hấp dẫn, màu vàng óng mê người.

Đại Bảo dùng tay bốc, bị phỏng hô to: "Ui cha, nóng quá, bỏng chết mất!"

Triệu Ngọc Trân vừa vui vừa buồn cười: "Cái tính láu táu, đợi nguội rồi hãy ăn."

Chờ nguội bớt, tóp mỡ trở nên giòn giòn, lúc này nhét một miếng vào trong miệng. Nhai nhóp nhép ngon tuyệt. Chu Tiểu Vân thấy đây đúng là món ngon hiếm có trên đời, nếu trộn thêm ít đường trắng thì đến bàn đào của Vương Mẫu nương nương cũng không ngon bằng.

Đại Bảo và Tiểu Bảo còn tâm trí nào nhớ đến cái gì là đường trắng nữa, mỗi người một tay bốc một tay bỏ vào miệng ăn lấy ăn để. Nhị Nha còn nhỏ với không tới, nhìn các anh được ăn nên khóc nháo.

Chu Tiểu Vân vội vàng bế em lại gần, bắt đầu đút cho Nhị Nha ăn. Nhị Nha được ăn mấy miếng rốt cuộc không khóc nữa, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nhai. Chu Tiểu Vân liên tục đút, tranh thủ lúc Nhị Nha đang nhai mới ăn mấy miếng.

Chốc lát sau, một bát lớn tóp mỡ hết sạch.

Con sâu trong bụng ăn no, Đại Bảo dẫn Tiểu Bảo đi chơi. Chu Tiểu Vân biết cha mẹ bận rộn, tự động dắt Nhị Nha ra ngoài.

33. Chương 33: Ngày Tết Bận Rộn (2)

Bà chọn miếng thịt không quá nạc không quá mỡ, băm nhuyễn, trộn thêm trứng gà, một ít gừng, chút muối, nặn thành viên thịt nho nhỏ xinh xinh vừa ăn. Có người làm thịt viên cho thêm củ cải hoặc cải trắng làm nhân bên trong, ăn cũng rất ngon. Năm nay, nhà họ Chu giết lợn béo, thịt lợn nhiều, Triệu Ngọc Trân định làm nhiều thịt viên hơn, cho bọn trẻ ăn một bữa thoả thích.

Bình thường trong nhà ít khi được ăn thịt, lũ trẻ còn nhỏ thiếu thốn đủ bề. Nhìn Đại Bảo và Tiểu Bảo tranh nhau bốc tóp mỡ, bà thấy các con ăn ngon vừa vui vừa buồn. Nếu không phải nhà nghèo ít có thịt ăn, sao bọn trẻ đến nỗi ăn tham như thế? Làm mẹ, trong lòng bà không thấy vui nổi!

Vì thế, bà quyết định nặn nhiều thịt viên, cho các con ăn đã nghiền.

Đợi thịt viên nặn xong, Đại Bảo và Tiểu Bảo chạy đi chơi, chờ đống tóp mỡ trong bụng tiêu hoá hết lại chạy về, thấy mẹ đang nặn thịt viên thì rất vui. Trẻ con đứa nào cũng thích ăn thịt viên hết. Nếu tép mỡ bình thường may ra vẫn có cơ hội ăn nhưng thịt viên phải đến Tết mới có.

Vì sao trẻ con thích những ngày Tết nhất? Chỉ riêng được ăn những món ngon chúng đã thích mê tơi, chứ chưa nhắc tới, đến Tết còn có quần áo mới và tiền mừng tuổi.

Ngày hai mươi lăm tháng Chạp, anh em nhà họ Chu ăn đến nỗi miệng bóng loáng, vô cùng thoả mãn.

Sáng hôm sau, Triệu Ngọc Trân lại chuẩn bị nồi hấp bánh bao, bánh màn thầu. Những thứ này để ăn đến hết mười lăm tháng giêng, vì thế phải sang mượn nồi hấp cực lớn của nhà bác Cả. Năm ngoái phần lớn làm bánh màn thầu, rất ít bánh bao có nhân. Năm nay Triệu Ngọc Trân làm nhiều bánh bao thịt, còn dùng đường đỏ làm bánh đường hình tam giác, một nồi hấp ba tầng hơn nửa ngày mới xong.

(Giải thích một chút ha. Ban đầu ta cứ nghĩ hai loại này là một, sau tra mới phát hiện ra hơi khác một chút. Bánh màn thầu bính âm: mántóu. Còn bánh bao tiếng Trung là ; bính âm: bāozi. Màn thầu có chiều rộng khoảng 4 cm, chiều dài 15 cm, mềm, đặc ruột và có mùi vị đặc trưng. Để thưởng thức bánh màn thầu, người ta đem chiên trong dầu nóng và ăn cùng với sữa hoặc hấp chín. Thông thường màn thầu không nhân, còn bánh bao có nhân ở trong. Tuy nhiên, ở một số vùng người ta không phân biệt như vậy mà màn thầu được dùng để chỉ chung cho cả loại có nhân hoặc không nhân. Nguồn: wikipedia)

Ba Chu phụ trách phần băm thịt, trộn nhân, Triệu Ngọc Trân nhanh tay nhồi bột, cán mỏng. Đại Bảo thấy trong nhà náo nhiệt, không ra ngoài chơi mà ở cạnh quấy rối. Chu Tiểu Vân muốn làm giúp nhưng thấy hai em không có người trông nên tìm cớ nhờ anh trai.

"Anh ơi, anh xem Tiểu Bảo và Nhị Nha không chịu nghe lời em kìa. Anh lớn nhất, Tiểu Bảo Nhị Nha chắc chắn sẽ nghe lời anh, anh dẫn hai em ấy ra ngoài chơi đi, thể nào hai đứa cũng vui lắm."

Dăm ba câu lừa được Đại Bảo thích được khen dắt Tiểu Bảo và Nhị Nha đi chơi, Chu Tiểu Vân rửa sạch tay rồi qua giúp mẹ.

Triệu Ngọc Trân xếp những cái bánh bao đã được hấp chín ra mâm cho nguội bớt, thấy Chu Tiểu Vân nặn rất nhanh và khéo thì ngạc nhiên lắm.

Đôi tay nhỏ bé của Chu Tiểu Vân bốc một ít bột, vo tròn rồi cán mỏng làm vỏ bánh, dùng thìa nhỏ xúc nhân vào chính giữa, sau đó dùng tay nhấc và kéo một phần vành bột phủ lên đỉnh viên nhân, xếp thành từng nếp cho đến hết. Cuối cùng, cô túm hết các nếp bột xoay tròn tạo thành một núm bột ở trên, một cái bánh bao nhỏ xinh được nặn xong.

Ban đầu, Chu Tiểu Vân chưa quen tay, đợi nặn xong hai cái bánh bao, toàn bộ ký ức từ kiếp trước đã ùa về.

Động tác càng ngày càng thuần thục, mặc dù không nhanh bằng mẹ Triệu Ngọc Trân nhưng tốc độ gần bằng ba Chu. Bánh bao cô nặn khá đẹp, vừa không quá tròn vừa không méo, nhìn nhỏ nhắn xinh xắn.

Có Chu Tiểu Vân giúp nên tiến độ nhanh hơn, tới xế chiều, toàn bộ bánh màn thầu, bánh bao, bánh đường tam giác đã được lấy ra khỏi nồi hấp.

Bánh màn thầu vừa lớn vừa to, bánh đường hình tam giác rất đáng yêu, trong bánh bao có nhiều cái nhỏ nhắn xinh xinh đều là tác phẩm của Chu Tiểu Vân. Cô khá hài lòng về tay nghề của mình. Khỏi phải nói, được hoan nghênh nhất là những chiếc bánh bao nhỏ của Chu Tiểu Vân.

Bữa trưa tất nhiên là món bánh bao thịt thơm ngào ngạt, một mình Đại Bảo ăn hết năm cái.

Chu Tiểu Vân thích ăn bánh đường hơn. Nhân đường đỏ bên trong sau khi hấp chín hoá thành nước đường, cắn một miếng, vừa ngọt vừa thơm lại nóng hổi. Cô vốn không ăn nhiều cũng ăn ba cái mới ngừng.

Chờ đến lúc trả nồi hấp, Triệu Ngọc Trân thả vào trong đó mấy cái bánh bao, bánh màn thầu, sai Chu Tiểu Vân và Đại Bảo mang sang trả cho nhà bác Cả. Đại Bảo không rõ vì sao phải bỏ bánh bao ăn ngon như thế vào lồng hấp, lầm bầm hai câu.

Triệu Ngọc Trân trắng mắt nhìn con: "Mượn đồ của người khác không thể trả lại tay không, tất nhiên phải để mấy cái bánh bao, bánh màn thầu vào đó. Hôm nay con ăn nhiều bánh bao như thế chưa chán à?"

Những lời mắng không đau không ngứa này từ trước đến nay Đại Bảo không bao giờ để trong lòng, cười hì hì, cùng Chu Tiểu Vân mang nồi hấp sang nhà bác Cả.

Bác Cả đang bận rộn đóng bàn cho khách. Bác gái Thẩm Hoa Phượng thấy hai người sang trả vội vàng nhận lấy rồi bảo hai đứa vào nhà chơi.

Nồi hấp nói nặng không quá nặng nhưng không hề nhẹ. Đại Bảo cao lớn thì không sao chứ Chu Tiểu Vân thở hổn hển, may mà mấy bước đã đến nơi.

Chu Tiểu Hà rót cốc nước cho Chu Tiểu Vân uống, cô uống vài hớp mới cảm thấy thoải mái hơn.

Bác gái cất bánh bao, bánh màn thầu trong nồi hấp thì thấy bên trong có hai cái bánh bao nhỏ hơn, cười hỏi một câu: "A, năm nay có hai cái bánh bao nhỏ xinh, tay ai nặn thật khéo."

Không đợi Chu Tiểu Vân khiêm tốn, Đại Bảo lanh chanh trả lời: "Bác gái, mắt bác thật tinh tường, hai cái này là Đại Nha gói. Bánh mẹ và cha con gói lớn hơn một chút. Bánh của Đại Nha rất xinh, đến con còn không nỡ ăn."

Thật ra, Đại Bảo thấy bánh bao thịt phải to mới ngon. Trưa nay cậu ăn liền một mạch năm cái bánh bao lớn, nếu ăn cái nhỏ chắc ăn bảy, tám cái.

Bác gái rất bất ngờ, quan sát hai bánh bao một lúc. Đúng là to bằng bàn tay trẻ con, mặt trên các nếp được xếp rất đẹp, trông đáng yêu vô cùng. Nếu không phải Đại Bảo nói, tuyệt đối không nghĩ nó là do một đứa bé sáu bảy tuổi gói.

Được bác gái khen, trong lòng Chu Tiểu Vân hơi đắc ý, nhưng cô vẫn khiêm tốn mấy câu, không hề tỏ vẻ kiêu ngoại, khiến bác gái càng thưởng thức và yêu thích.

Chu Tiểu Hà lập tức nhìn Chu Tiểu Vân bằng con mắt khác, đến giờ cô bé còn chưa biết nặn bánh bao! Chu Chí Hải thừa dịp mọi người nói chuyện không chú ý, ăn mấy cái bánh bao, vừa ăn vừa nghĩ ngon quá!

34. Chương 34: Ngày Tết Bận Rộn (3)

Mỗi khi đến Tết, việc khiến trẻ con vui nhất ngoài ăn uống chính là có quần áo mới để mặc. Dù thế nào, cha mẹ cũng phải mua cho bọn nhỏ một bộ quần áo và giày mới ăn Tết.

Nhà họ Chu đông con, Tiểu Bảo mặc áo cũ của Đại Bảo, Nhị Nha mặc áo bông cũ của Chu Tiểu Vân. Còn cô thì mặc quần áo cũ của Chu Tiểu Hà. Bây giờ, áo cô đang mặc trên người là áo bông năm kia Chu Tiểu Hà từng mặc, Chu Tiểu Vân cao hơn bạn bè cùng trang lứa nên mặc hơi cộc.

Triệu Ngọc Trân mua vải bông về, chuẩn bị may quần áo mới cho bọn nhỏ. Trong thôn, có một nhà chuyên may đồ người lớn, còn đồ trẻ con phần lớn do các bà các mẹ làm. Tay nghề của Triệu Ngọc Trân không kém, một buổi chiều cắt quần áo, may cho Đại Bảo làm một bộ quần áo mới, đến tối may thêm được cho Chu Tiểu Vân một bộ.

Vốn dĩ thời thơ ấu của Chu Tiểu Vân rất ít khi được may quần áo mới. Nhưng giờ cô hiểu chuyện, ngoan ngoãn khiến cha mẹ vui lòng nên Triệu Ngọc Trân sẵn dịp có tiền, may thêm cho con gái. Bộ quần áo mới của Chu Tiểu Vân màu đỏ, màu sắc rực rỡ rất bắt mắt. Cô rất vui, không ai không thích mặc quần áo mới. Đáng tiếc đến mùng Một mới được mặc quần áo mới, giờ chỉ có thể ngắm thôi, phải đợi thêm mấy ngày.

Áo bông của Đại Bảo màu xanh, cậu thích lắm, cứ nằng nặc đòi mặc luôn.

Triệu Ngọc Trân nhất quyết không đồng ý: "Quần áo mới đến năm mới mới mặc. Con khỉ con như con mặc không quá hai ngày thể nào cũng lấm lem bùn đất. Đến lúc đó, đến nhà người khác chúc Tết, ai cũng mặc áo mới, chỉ có con mặc quần áo bẩn đi chúc Tết, rất khó coi!" Nói xong, cất quần áo mới đi.

Chu Tiểu Vân an ủi Đại Bảo: "Anh Đại Bảo, còn ba bốn ngày nữa đến Tết rồi, rất nhanh thôi." Đại Bảo không dám ầm ĩ nữa.

Tiểu Bảo và Nhị Nha không có quần áo mới, mỗi đứa có một đôi giày mới, một đôi tất mới.

Càng gần đến đêm ba mươi, chợ phiên càng nhộn nhịp. Mỗi sáng Triệu Ngọc Trân đi chợ, lúc về hai tay kín đồ. Hồi ấy, đến mười lăm tháng giêng chợ mới họp lại. Đồ ăn hơn nửa tháng phải chuẩn bị kĩ nên bà rất bận.

Ba Chu chuẩn bị làm thịt gà vịt nuôi hơn nửa năm để thiết đãi người thân hôm tất niên. Con vịt khá ngoan bắt một lần được ngay, nhưng hai con gà trống choai chạy mấy vòng quanh sân, tốn bao công sức để bắt. Gà mái được giữ lại để đẻ trứng, không nỡ giết, còn gà trống thì không may mắn như vậy. Lúc con dao sắc bén kề sát cổ, nó giãy giụa một lúc rồi nhắm mắt.

Chu Tiểu Vân từ trước đến nay không dám nhìn cảnh giết gà. Đợi đến lúc nó chết hẳn, cô mới dám bước lại gần. Nhân lúc ba Chu mổ bụng, làm sạch bên trong, Chu Tiểu Vân cẩn thận nhặt những chiếc lông đẹp nhất trên mình gà trống, được một bó to.

"Em lấy lông gà làm gì thế?" Đại Bảo hỏi.

Chu Tiểu Vân giả vờ bí mật, không nói cho anh trai biết. Đợi đến lúc cô đi lấy vải và mảnh đồng, Đại Bảo cuối cùng đã hiểu. Thì ra định làm cầu đá!

Đầu tiên dùng một miếng vải bọc vòng đồng lại, rồi may năm hoặc sáu cái lông gà lên trên. May lông gà là một nghệ thuật, may không đúng sẽ khiến trọng tâm bị lệch sang một bên. Đôi tay khéo léo của Chu Tiểu Vân làm rất nhanh, khiến cho Đại Bảo nhìn hoa cả mắt, chỉ chốc lát sau, một quả cầu rất đẹp được làm xong. Cậu mặt dày xin em gái quả cầu mang đi khoe.

Chu Tiểu Vân ngẫm nghĩ một lúc, lấy một sợi len dài buộc lên chóp để Tiểu Bảo cầm trong tay, dùng chân đá đá. Tiểu Bảo có đồ chơi mới, chơi rất vui vẻ. Mặc dù Nhị Nha không thích chơi nhưng vẫn cầm quả cầu trong tay, hồn nhiên nghịch nghịch mấy sợi lông gà.

Một lúc sau, Chu Tiểu Hà chạy sang. Cô bé rất thích quả cầu Đại Bảo cầm trong tay nhưng nói thế nào Đại Bảo cũng không chịu đưa. Nghe cậu ta nói là do Chu Tiểu Vân làm nên chạy sang xin.

Thấy quả cầu mình tiện tay làm đột nhiên trở thành đồ bán chạy, Chu Tiểu Vân ách nhiên thất tiếu, vội vàng làm cho Tiểu Hà một cái.

(ách nhiên thất tiếu: á khẩu không cười được)

Quả cầu của Tiểu Hà dùng lông gà màu nâu, bên dưới lông hơi xù lên, cũng rất đẹp. Đạt được mục đích, Chu Tiểu Hà vô cùng thoả mãn, đứng trong sân chơi đá cầu với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Hà người cao chân dài, tâng một lần gần mười cái, dương dương đắc ý.

Chu Tiểu Vân nổi lên lòng hiếu thắng, vững vàng tâng ba mươi cái mới ngừng. Tiểu Bảo và Nhị Nha đứng bên cạnh nhìn quả cầu bay lên hạ xuống thích mê, thấy chị gái tâng siêu thì vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Được em trai em gái khích lệ, cô càng hứng trí, tâng bằng cả hai chân, dùng đầu ngón chân đá nhẹ, thỉnh thoảng, chân trái vòng ra sau, hơi nhảy lên, dùng chân phải tiếp được cầu. Kỹ thuật đa dạng khiến quả cầu bay lên lượn xuống trông rất đẹp mắt.

Chu Tiểu Hà trợn mắt há hốc mồm, biết không thắng được, bội phục sát đất, đứng cạnh vỗ tay ầm ĩ.

Khi Vương Tinh Tinh, Bé Mập, Tiểu Bất Điểm và mấy người nữa đến nhà Chu Tiểu Vân chơi, mọi người tranh nhau đá cầu.

Bất đắc dĩ, Chu Tiểu Vân lại phải đi tìm thêm lông gà để làm cầu. Khốn nỗi, đã dùng hết số lông đẹp của con gà trống bị giết lúc nãy. Đại Bảo xung phong nhận việc đi bắt một con gà sống nhổ lông đuôi của nó, gà trống chạy loạn khắp sân. Bọn trẻ đứng chờ không đợi nổi, nhào vô giúp một tay.

Nhất thời, mấy đứa trẻ vì bắt con gà trống đang chạy loạn kia mà chạy ngược chạy xuôi, vất vả bắt được thì mệt không nói nên lời, thở hổn hà hổn hển.

Chu Tiểu Vân đứng bên ôm bụng cười.

Mấy đứa trẻ mang cầu về khoe với các bạn khác gần nhà. Có nhiều người bị con cái quấn lấy, đòi nhổ lông gà trong nhà làm quả cầu. Năm nay, trò đá cầu lông gà trở thành trò chơi được trẻ con trong thôn thích nhất.

35. Chương 35: Ngày Tết Bận Rộn (4)

Đến ngày hai chín tháng Chạp, ngay cả góc tường trong nhà cũng được quét sạch bằng chổi lông gà, bàn ghế được lau sạch. Đồ dùng trong nhà được chuẩn bị đầy đủ. Ba Chu còn mua dây pháo về, để đến đêm ba mươi và sáng sớm mùng Một đốt.

Ba Chu mời người chuyên viết câu đối trong thôn đến viết đôi câu đối đỏ, dùng hồ dán trên cửa.

Cửa phòng khách dán câu đối là:

Xuân hồi đại địa.

Phúc mãn nhân gia

(Dịch nghĩa: Xuân về khắp chốn. Người người có phúc)

Chữ viết rất to, rất tinh tế. Chu Tiểu Vân đứng nhìn lâu, nghĩ thầm sang năm phải luyện thư pháp thật tốt, tự viết câu đối cho nhà mình.

Trong lòng trẻ con mong ngóng, thời gian trôi càng chậm. Sau khi ăn xong bữa trưa, Đại Bảo thấy thời gian buổi trưa vốn ngắn ngủi, hôm nay dài đằng đẵng. Cậu ngóng từ sáng sớm mong mau đến tối, ngay cả đi chơi cũng không chú tâm.

Về phần vì sao à?

Trẻ con đứa nào chẳng biết, sau khi ăn cơm tối chính là tiết mục bọn nhỏ mong đợi nhất: Phát tiền mừng tuổi!

Đến chạng vạng, cả nhà đến nhà tắm thôn bên cạnh tắm rửa.

Lại nói đến chuyện này, tắm là rắc rối duy nhất hiện nay Chu Tiểu Vân không thể giải quyết được. Trời ấm còn đỡ, có thể đun nước nóng tắm ở nhà, đến lúc trời trở lạnh thì phiền toái nảy sinh.

Trong thôn không có nhà tắm, nhà tắm gần nhất là ở thôn cô Út, đi mất hơn một tiếng, vì vậy một tháng Chu Tiểu Vân chỉ được tắm hai lần. Không có cách nào khác, đành cố nhịn, đừng chê bẩn, ai mà chẳng thế.

Đến tết, tất nhiên phải tắm rửa sạch sẽ đón năm mới, ba Chu còn định dắt Đại Bảo và Tiểu Bảo đi cắt tóc. Tóc hai đứa sắp quá mang tai.

Không ít người có cùng suy nghĩ, vì thế nhà tắm vốn không lớn chật ních các bà các mẹ dắt con, cháu đến tắm. Ở đây không có vòi hoa sen, chỉ có một bể nước nóng cực lớn. Nước không trong như ban đầu mà hơi đục. Chu Tiểu Vân tự kiềm chế, không dám nghĩ rốt cuộc đã có bao nhiêu người từng tắm rửa trước mình, nhanh chóng tắm xong, mặc quần áo rồi ra ngoài. Ba Chu đúng lúc dẫn Đại Bảo và Tiểu Bảo ra.

Đợi một lúc, Triệu Ngọc Trân ôm Nhị Nha bước ra. Ba Chu muốn dắt con trai đi cắt tóc, Triệu Ngọc Trân cũng đi theo.

Bình thường, cửa hàng nhỏ vắng bóng người nay đông nghịt. Đợi một lúc lâu mới đến ba cha con. Thợ cắt tóc tay nghề không cao lắm, cắt kiểu tóc ngắn đơn giản.

Ba cha con cùng lúc đứng lên, từ cao đến thấp, cùng một kiểu đầu, Chu Tiểu Vân thấy len lén cười trộm.

Triệu Ngọc Trân nhìn tóc của Chu Tiểu Vân, cô thầm kêu không ổn. Quả nhiên, Triệu Ngọc Trân lên tiếng:

"Đại Nha, tóc của con nửa năm chưa cắt rồi, dài quá ngang vai, nên cắt đi thôi!"

Không cắt! Đợi mãi mới buộc được đuôi ngựa mà! Chu Tiểu Vân biết rõ không thể trực tiếp phản đối, chỉ có thể đi đường vòng, cười làm nũng: "Mẹ, con không cắt đâu. Chú cắt tóc rất đông khách, còn nhiều người đang chờ."

Đúng vậy, không ít người đang đứng chờ, cả nhà cắt tóc.

"Nhưng mà, tóc của con quá dài, buộc rất tốn thời gian."

Hằng ngày bà bận trăm công nghìn việc, có mấy đứa con, một sân gà vịt lợn phải cho ăn no. Làm gì có thời gian buộc tóc cho con cái.

"Mẹ, mẹ quên rồi sao! Con toàn tự buộc tóc mà, không mất thời gian đâu. Mẹ đừng cắt tóc của con, con thích tết bím tóc, tóc ngắn y như con trai ý."

Chu Tiểu Vân sau khi tóc dài qua mang tai bắt đầu dùng dây nịt đủ màu tự thắt bím tóc ình, không cần mẹ bận tâm..

Triệu Ngọc Trân không còn lời nào để nói, con gái tự buộc được tóc thì tuỳ nó vậy!

Chu Tiểu Vân thành công khiến Triệu Ngọc Trân bỏ đi ý định, bảo vệ được mái tóc của mình, trong lòng cô rất vui mừng. Giờ chưa có dầu gội đầu, khó tránh tóc bị khô xơ, được cái trông dễ nhìn hơn. Cô định sau này tích cực ăn vừng, cải thiện chất tóc.

Sau khi về nhà, Triệu Ngọc Trân bắt tay vào làm mâm cơm quan trọng nhất trong năm: cơm tất niên.

Trên bàn vuông bày kín đĩa thức ăn, có cá nướng, có gà quay, có thịt viên rán, có trứng xào. Người dân ở quê rất chú trọng bữa cơm này. "Gà, thịt, cá, trứng" phải đủ hết.

Bữa cơm này mấy anh em ăn no căng, bụng tròn xoe. Tiểu Bảo ăn không ít cá khiến Triệu Ngọc Trân rất cao hứng.

Sau khi cơm nước xong, ba Chu vào trong nhà lấy đồ ra.

Đại Bảo hưng phấn nhấp nhổm, Chu Tiểu Vân cũng bị anh lây cảm xúc, chờ mong tiền mừng tuổi.

Bình thường trẻ em gần như không có tiền tiêu vặt, tối đa được ột, hai giác mua bút viết. Có ai muốn túi quần trống rỗng không? Tiếc là trong nhà không dư dả, số lần trong người Đại Bảo và Chu Tiểu Vân có tiền cực hiếm.

Ba Chu bắt đầu phát tiền mừng tuổi, Đại Bảo là con cả được nhận đầu tiên, mở ra nhìn thấy là hai ngàn, kêu to.

Hai ngàn đó, đủ mua rất nhiều đồ chơi. Đến tết, mấy cậu nhóc thích nhất là "Diêm tiên", rất giống que diêm, quẹt một tí quăng ra xa tự nổ. Một xu một hộp, Đại Bảo thích đã lâu. Giờ đã có tiền mua, bảo sao Đại Bảo không vui cho được. Lúc này, đầu óc cậu loé lên tia sáng, tính mua đủ hai mươi hộp, một ngày chơi hết hai hộp không thành vấn đề.

Chu Tiểu Vân mở phong bao của mình, không có gì bất ngờ cũng là hai ngàn. Cô không khoa trương như Đại Bảo, rất có gia giáo, khẽ mỉm cười, trong lòng thầm tính toán mua bút lông về luyện thư pháp.

Tiểu Bảo chưa đi học, tiền mừng tuổi ít hơn, một nguyên. Chỉ vậy đã khiến cậu hài lòng. Cầm đồng một nguyên mới tinh, nhảy choi choi y hệt anh trai.

Nhị Nha nhỏ nhất, tượng trưng được năm hào. Con bé cười toe toét, giấu tiền trong túi quần, chọc cha mẹ cười vang.

36. Chương 36: Năm Mới Vui Vẻ

Trời tờ mờ sáng, Chu Tiểu Vân bị tiếng pháo ầm ĩ đánh thức. Cạnh gối là một miếng bánh nhỏ, phải ăn lúc chưa nói gì, vì vậy được gọi là "Bánh khai khẩu".

Cắn hai miếng, bánh mềm xốp, thơm ngọt, vị ngọt quanh quẩn mãi, rất lâu chưa tan. Đây là món Chu Tiểu Vân thích ăn nhất, chỉ đến Tết mới bán, bình thường muốn mua cũng không mua được. Hơn nữa, lúc này mùi vị bánh chính tông, người bán không gian dối. Sau này, bánh bị bớt xén quá nhiều nguyên liệu.

Chu Tiểu Vân mặc quần áo mới lên người. Khi may, Triệu Ngọc Trân làm hơi rộng, để năm sau vẫn mặc vừa. Tổng thế mà nói khá vừa người. Cô cố tình ra soi gương, trong gương mình lớn thêm một tuổi. So với nửa năm trước, cao hơn một tí, người cũng mập hơn, không gầy như trước.

Chu Tiểu Vân thuần thục dùng dây nịt các màu buộc tóc thành hai xoáy tròn hai bên, cùng với áo bông màu đỏ và làn da trắng nõn, đôi mắt sáng ngời, ngắm đi ngắm lại là một cô bé đáng yêu, lúc này mới hài lòng đi ra.

"Ba, năm mới tốt lành. Mẹ, năm mới tốt lành."

Ba Chu và Triệu Ngọc Trân cười đáp, để Chu Tiểu Vân ăn sáng.

Cơm sáng có sủi cảo thịt gọi là "loan loan thuận" (mọi việc thuận lợi), còn có món bánh trôi "Nguyên bảo", khi ăn không được gọi sai tên, nói sai sẽ bị mắng. Chu Tiểu Vân không hiểu xuất xứ mấy cách gọi này, dù sao gọi theo cũng không sai.

Khi ăn "Nguyên bảo" phải cắn được một đồng tiền xu, điều này mang ý vui mừng. Theo phong tục, phải dán đồng tiền xu này lên tường, đến hết mười lăm tháng giêng mới gỡ xuống, tất cả sẽ cho Chu Tiểu Vân.

Ăn trúng tiền xu được cho là điềm lành đầu năm, năm mới có vận may. Sáng sớm, Triệu Ngọc Trân đã nhét bốn đồng tiền xu vào nhân bánh.

Ba Chu là người đầu tiên ăn trúng, mặt mày rạng rỡ, mong rằng năm nay sẽ có tài vận. Triệu Ngọc Trân cũng cắn được một cái, cộng thêm Chu Tiểu Vân thì chỉ còn một viên bánh trôi có tiền xu.

Đại Bảo thấy Chu Tiểu Vân lấy hồ dính đồng xu lên tường, mắt đỏ lên, la hét muốn ăn bánh trôi có tiền xu. Thực ra, cậu không hề thích ăn ngọt, vì một đồng tiền và vận may, cậu hi sinh rất nhiều.

Ăn bốn viên mà chưa thấy bóng dáng đồng xu đâu, Đại Bảo bắt đầu bực mình. Dùng đũa xé đôi tất cả viên bánh, cuối cùng đúng ý gắp được tiền xu, cậu vui vẻ mang nó đi dán.

Chờ Tiểu Bảo và Nhị Nha ăn cơm xong, bốn anh em bắt đầu đến nhà họ hàng chúc tết.

Đầu tiên là đến nhà bác Cả. Bác gái cầm một nắm hạt dưa lớn, đầy đường và hoa quả đưa cho bọn nhỏ. Chu Tiểu Vân khách khí nhận một hai thứ, Đại Bảo thì nhét đầy cả túi.

Bất ngờ hơn là bác Cả mừng ỗi đứa một ngàn tiền mừng tuổi. Tiểu Bảo tuy nhỏ cũng biết tiền là thứ tốt vội vã nhận lấy, nhét vào trong túi.

Chu Tiểu Vân dạy Tiểu Bảo: "Còn không mau cảm ơn bác."

Tiểu Bảo nghe lời lặp lại. Bác Cả liên thanh khen bọn trẻ hiểu chuyện.

Nhị Nha học theo, non nớt nói: "Cháu cảm ơn bác." Khiến cho bác Cả, bác gái đều nở nụ cười.

Đại Bảo thấy có tiền mừng tuổi mắt phát sáng như sao, thầm thì với Chu Chí Hải mua diêm tiên.

Chu Tiểu Vân không kịp ngăn cản chỉ thấy Đại Bảo nhanh như chớp không thấy bóng dáng, đành phải thay Đại Bảo nói cám ơn.

Từ nhà bác Cả ra, đội ngũ chúc tết có thêm Chu Tiểu Hà. Đi hết các nhà, đội ngũ càng ngày càng đông. Đi một vòng từ đầu thôn đến cuối thôn, gặp người thì nói "Năm mới tốt lành, chúc phát tài", Chu Tiểu Vân cười rạng rỡ. Qua năm mới, gặp người phải cười thật tươi, không cười nổi cũng cố mà cười!

Chúc tết xong đã là hơn một tiếng sau. Cuối cùng được nghỉ ngơi, Chu Tiểu Vân nghĩ thầm.

Không đợi quay đầu, Vương Tinh Tinh, Bé Mập và Tiểu Bất Điểm chạy tới tìm, bắt cô cùng đi đá cầu. Chu Tiểu Vân cười khổ hỏi: "Tớ không đi được không?"

"Tất nhiên là không!" Mấy người trăm miệng một lời.

Chu Tiểu Vân đành xốc lại tinh thần, bất đắc dĩ nhận mệnh.

Chúc tết và chơi đùa qua mùng một tết. Sau một ngày, hai chân Chu Tiểu Vân như nhũn ra. Không đợi cô kịp nghỉ ngơi, ngày thứ hai bắt đầu đi thăm họ hàng.

Nét đặc sắc trong phong tục đón tết của người Trung Quốc chính là ăn uống. Ăn ở nhà, ăn ở nhà họ hàng, thân thích đến nhà mình ăn, cô gái đã lấy chồng ăn lại mặt, dẫn người nhà ngoại đến ăn, các anh chị em

trong nhà tụ tập ăn uống… Nói chung, ngoài ăn ra chỉ có ăn. Nếu như đến tất cả nhà thân thích ăn uống khéo hết tháng giêng mới ăn xong.

Mùng hai là ngày về nhà ngoại. Triệu Ngọc Trân vốn rất ít khi về nhà mẹ đẻ về cùng chồng và các con.

Nhà ngoại Triệu Ngọc Trân có ba chị em, chỉ có một cậu là con út, chưa kết hôn. Triệu Ngọc Trân đứng thứ ba, hai chị gái đã lấy chồng. Lúc về, đông người vui nhà vui cửa, nhiều trẻ con líu ríu rất náo nhiệt.

Lúc ăn cơm, người lớn ngồi riêng một bàn uống rượu, dọn một bàn nhỏ cho trẻ con ăn.

Nhị Nha được mẹ ôm ngồi cùng với mâm người lớn. Ba anh em Chu Tiểu Vân và hai đứa bé nhà dì Cả, đôi song bào thai nhà dì Hai ngồi quanh một bàn nhỏ.

Tiểu Bảo thấp bé nhiều món với không tới, Chu Tiểu Vân cầm bát gắp thức ăn cho em. Triệu Ngọc Trân thỉnh thoảng liếc nhìn, thấy Chu Tiểu Vân chăm sóc Tiểu Bảo rất tốt cũng yên lòng, quay đầu tiếp tục nói chuyện với chị em.

37. Chương 37: Không Ai Không Thích Tiền Mừng Tuổi

Ở nhà ngoại một ngày, đến lúc về nhà, túi mấy anh em nhà họ Chu đã căng phồng.

Bà ngoại, dì Cả, dì Hai, mỗi người mừng tuổi một ngàn. Cậu chưa kết hôn, vừa đi làm một năm, có tiền lương nên mừng hai ngàn. Đếm tiền mừng tuổi cất trong túi quần, Đại Bảo hài lòng, mắt híp thành sợi chỉ, miệng há to nhét vừa một quả trứng gà.

Chu Tiểu Vân không giống Đại Bảo, lộ rõ vui mừng trên gương mặt. Cô biết số tiền mừng tuổi này một phần lớn phải "nộp vào ngân sách", cùng lắm cho giữ số lẻ tiêu xài.

Mừng tuổi trẻ con chỉ cho đẹp thôi. Đối với người dân quê mà nói, đó là một khoản không thể không chi trong ngày Tết. Mấy anh em nhận được bao nhiêu tiền lì xì, mẹ Triệu Ngọc Trân cũng phải bỏ bằng đó tiền mừng tuổi lại. Vì thế, tiền mừng tuổi của trẻ con đương nhiên bị "sung công", đoán chừng được giữ đến mùng năm tháng giêng là tốt lắm rồi.

Dù thế đi chăng nữa, trẻ con hiếm khi có nhiều tiền đến vậy, đứa nào đứa nấy mặt mày hớn hở, cất tiền vào túi. Trong túi có tiền, đến bước đi cũng khí thế hơn nhiều.

Đại Bảo là một cậu bé lanh lợi, sớm dùng tiền lì xì của mình, đi mua diêm tiên chơi với đám bạn. Tiếng pháo "đùng đoàng" vang cả ngày không dứt.

Tiểu Bảo siêng năng chạy đến tiệm tạp hoá. Đồ ăn ngon trong nhà không ăn, chăm chăm mua mấy món quà vặt bình thường thèm không có tiền mua. Chỉ có Nhị Nha nhỏ tuổi nhất chưa biết dùng tiền, nhưng hàng ngày con bé cất tiền mừng tuổi trong túi áo, không cho ai động vào, mới tí tuổi đã ra dáng "thần giữ của".

Chu Tiểu Vân thầm tính toán trong lòng, muốn tiêu một khoản trước khi nộp lại, về phần mua gì, cô đã suy nghĩ kỹ.

Sáng mùng ba nhà cô Út đến, từ xa nghe thấy tiếng động cơ xe ba bánh của chú Ngô Hữu Đức. Ngô Lỗi ngồi phía trên, nhảy xuống, chạy thẳng về phía nhà Chu Tiểu Vân, rủ Đại Bảo đi chơi, cộng thêm Chu Chí Hải, ba người không biết chạy loạn đi đâu nữa.

Ngô Mai thấy Chu Tiểu Vân thì vui lắm, dính chặt lấy cô. Cô đi đến đâu, cô bé theo đến đó như hình với bóng. Chu Tiểu Vân nhớ sau khi nghỉ đông đây là lần đầu tiên gặp lại bạn, cha mẹ bận chuẩn bị đồ Tết, không có thời gian dắt cô đến nhà cô Út.

Tình huống của Ngô Mai không khác cô là mấy, khoảng mười ngày hai đứa không gặp nên nói mãi không hết chuyện – tất nhiên người nói mãi không hết chuyện là Ngô Mai.

Mười giờ sáng, nhà chú Ba ở thị trấn về đến quê.

Chú Ba Chu Quốc Dân mặc áo màu đậm, đeo kính, nom đẹp trai hơn các anh trai. Thím Ba Tống Minh Lệ là giáo viên dạy ngữ văn ở trường trung học trọng điểm của tỉnh. Năm nay, thím hai mươi chín tuổi, vóc người thon thả, bên ngoài mặc áo khoác nỉ, có khí chất ưu nhã của phần tử trí thức.

Loại khí chất trên người Tống Minh Lệ khiến Chu Tiểu Vân vô cùng hâm mộ. Cô cảm thấy một người phụ nữ có thể không xinh đẹp, diễm lệ nhưng nhất định phải có khí chất. Khí chất là thứ rất mờ ảo, nhìn không thấy, khó diễn tả thành lời, không sờ được mà người khác dễ dàng nhận ra.

Lại nói tiếp, ba chị em dâu mỗi người một vẻ.

Bác gái Thẩm Hoa Phượng lớn tuổi hơn, năm nay tầm ba mươi tuổi, hơi đầy đặn, nét hiền từ của phụ nữ trung niên.

Mẹ cô Triệu Ngọc Trân nhỏ hơn, khuôn mặt đẹp nhất, dù để mặt mộc cũng không che được nét đẹp trời sinh.

Thím Ba Tống Minh Lệ không có nét đầy đặn của bác gái hay vẻ đẹp của mẹ cô nhưng thím có sự nữ tính đặc biệt, không nói rõ được. Cách ăn mặc của thím ấy không chạy theo mốt, có điều chẳng hề lạc hậu. Thím có phong cách riêng của mình, cách nói năng học thức hơn xa phụ nữ nông thôn chưa một lần đặt chân lên thành phố. Thím đứng đó lập tức khiến nét đẹp của các chị dâu nhạt nhòa hẳn.

Xem đi, đây là khí chất của phụ nữ trí thức đó! Chu Tiểu Vân rất thích thím Ba. Giọng của thím nhỏ nhẹ, lễ phép đúng mực, xử sự chu toàn. Chu Tiểu Vân luôn mong mình có thể trở thành người như thím.

Nhà chú Ba chỉ có một cậu con trai tên là Chu Chí Viễn, bằng Tiểu Bảo năm nay sáu tuổi, biết cách ăn nói hơn Tiểu Bảo nhiều. Mặc dù không thường xuyên về quê, nhưng cậu bé nhanh chóng hoà đồng, chơi đùa với các anh.

Sau khi Đại Bảo sinh ra không lâu, ông nội Chu Tiểu Vân qua đời, chỉ còn một mình bà nội ở cùng chú Ba. Chú và thím đi làm cả ngày, không có thời gian chăm lo việc nhà, bà nội sáu mươi tuổi còn khoẻ mạnh, ở nhà trông cháu, nấu cơm, giặt giũ lo hết mọi việc. Tống Minh Lệ biết thời biết thế, thường xuyên đưa tiền tiêu vặt cho bà nội, mua thêm quần áo mới hằng quý, bà nội cảm thấy con dâu thứ ba hiếu thuận càng không chịu về.

Triệu Ngọc Trân thường ở sau lưng oán giận mẹ chồng bất công. Nhà chú Ba chỉ có một đứa, từ lúc Chu Chí Viễn đẻ ra đã trông đến tận giờ. Nhà mình đông con, không thấy bà về chăm đứa nhỏ hộ.

Chu Quốc Cường nghe những lời này thì không vui: "Chú Ba và vợ đều đi làm, không có thời gian trông con. Mẹ ở đó nấu cơm cho hai người. Chúng ta ở quê hằng ngày ở nhà, cần gì có người thay chúng ta chăm con, mình có nhiều thời gian mà. Còn nữa, nhà có thêm miệng ăn tự chú ấy nuôi. Nhiều năm qua, mẹ do chú Ba phụng dưỡng, không để chúng ta phải bỏ ra một xu. Nếu để mẹ ở nhà chúng ta, hai vợ chồng mình nuôi con còn tốn sức, huống chi nuôi mẹ."

Nhắc tới chuyện nuôi mẹ, Triệu Ngọc Trân thức thời ngậm miệng.

Bà nội trở về, thấy đám cháu trai cháu gái thì vui mừng vô cùng, đem tiền riêng bình thường tích cóp ra mừng tuổi. Lớn đi học rồi bà cho hai ngàn, nhỏ được một ngàn. Bọn nhỏ thấy tiền lì xì thì cười toe toét, bà nội phát tiền lì xì cũng thấy vui.

Cô Út mừng mỗi đứa một ngàn. Nhưng thím Ba hào phóng hơn nhiều. Tờ năm ngàn mới tinh vô cùng chói mắt, Triệu Ngọc Trân và Thẩm Hoa Phượng vội vàng lì xì lại Chu Chí Viễn năm ngàn. Nhà chú Ba chỉ có một con, Chu Tiểu Vân nghĩ thầm tính ra nhà mình có lời nhất.

Cô yên lặng nhẩm tính trong lòng, chợt phát hiện trên người mình có tận mười mấy ngàn. Vào lúc này, trẻ con có bằng đấy tiền là một khoản cực lớn.

38. Chương 38: Đón Tết Chính Là Ăn No Nê

Theo truyền thống, ngày đầu tiên đương nhiên ăn bữa trưa ở nhà bác Cả Chu Quốc Phú. Đêm đó, nhà chú Ba ngủ ở nhà bác Cả. Sáng mùng bốn, mọi người tụ tập ở nhà Chu Tiểu Vân, từ sáng sớm Triệu Ngọc Trân

đã thức dậy để chuẩn bị mọi việc.

Ba Chu đến nhà bác Cả mượn bàn ăn lớn, đủ chỗ ười người, nếu có thêm trẻ con thì kê sát ghế vào vẫn ngồi vừa. Từ trước tết Triệu Ngọc Trân đã chuẩn bị sẵn gà, vịt, thịt, cá, bày từng đĩa từng đĩa trên bàn ăn.

Lúc người thân đến nhà ăn cơm ngày Tết phải dùng tiêu chuẩn cao nhất để đãi khách. Nếu mỗi người không được ăn no thì mặt mũi chủ nhà mất sạch. Vì thế, mọi khi nấu ăn còn tiết kiệm mỡ như Triệu Ngọc Trân cũng hào phóng, dùng mỡ xào.

Tuy trong bốn anh em nhà họ Chu, nhà mình nghèo nhất nhưng từ trước đến nay bà luôn chi tiêu hào phóng, một năm mới có một ngày dù sao cũng phải ra vẻ một chút, không thể để mọi người coi thường. Nghĩ bụng thế, bà lại thả thêm thịt viên vào nồi.

Chu Tiểu Vân không thích ngồi ở góc bàn. Già trẻ lớn bé quây quần xung quanh bàn, trẻ con bị kẹp chặt, phải đứng dậy mới gắp được thức ăn. Cô lấy cớ xuống bếp phụ giúp, ba Chu bận nên tuỳ ý cô.

Củi dưới đáy nồi nổ lép bép, Triệu Ngọc Trân luôn chân luôn tay xào nấu, Chu Tiểu Vân đảm nhiệm việc bê thức ăn.

Bát canh nóng hổi người lớn bưng còn thấy nóng, Triệu Ngọc Trân sợ con gái bị phỏng không cho cầm trực tiếp. Chu Tiểu Vân cầm khăn lau bát áp quanh miệng bát, độ nóng vừa phải lại không lo trượt tay, được mẹ khen thông minh.

Chu Tiểu Vân thấy có món mình thích thì bảo mẹ phần một ít trong chén nhỏ ình. Một người ăn thoải mái không phải tranh cướp, thích hơn ngồi bàn lớn nhiều!

Một bữa trưa ăn gần đến hai rưỡi chiều. Triệu Ngọc Chân thu dọn đồ thừa, bác gái Thẩm Hoa Phượng và thím ba Tống Minh Lệ cũng xuống giúp. Trẻ con đều chạy ra ngoài chơi, chỉ có Chu Tiểu Vân ở lại, quét nhà, xếp gọn ghế.

Thẩm Hoa Phượng khen: "Chị bảo thím hai này, Đại Nha nhà thím đúng là đứa trẻ ngoan hiếm thấy. Mới tí tuổi, mà cái gì cũng biết, y hệt bà cụ non. Mấy hôm trước, con bé và Đại Bảo mang nồi sang trả, chị thấy bên trong có bánh bao nhỏ hơn nên hỏi dăm ba câu, thế mới biết là bánh bao Đại Nha nặn. Em xem, con bé mới mấy tuổi mà tay lại khéo thế chứ, ui chao, còn làm được cầu lông gà. Tiểu Hà nhà chị ở nhà hay đá cầu nghe nói cũng do Đại Nha làm."

Bên ngoài Triệu Ngọc Trân cười, khiêm tốn mấy câu, thực ra trong lòng hoa nở tưng bừng. Không có người mẹ nào không thích nghe người khác khen con mình.

Tống Minh Lệ hơn nửa năm không về quê, lần đầu tiên nghe nói, không khỏi nhìn kĩ Chu Tiểu Vân. Chỉ thấy cô bé nghe thấy được khen cũng không tỏ vẻ đắc ý, lễ phép cười với Thẩm Hoa Phượng, xếp gọn ghế dài chồng lên nhau thành từng hàng.

Thấy Chu Tiểu Vân không kiêu ngạo, Tống Minh Lệ tán dương, mỉm cười gật đầu: "Lâu rồi em chưa về, trẻ con thay đổi nhanh thật. So với trước đây,Đại Nha trưởng thành hơn, có thể đi học được rồi."

"Thím Ba ơi, Đại Nha nhà chị năm ngoái đã vào lớp một rồi." Triệu Ngọc Trân vinh hạnh nói. Tống Minh Lệ tốt nghiệp đại học, lại làm giáo viên, những lời khen của cô ấy giá trị hơn chị dâu cả nhiều.

Tống Minh Lệ rất ngạc nhiên: "Thật sao? Em nhớ sang năm nay Đại Nha mới bảy tuổi. Năm ngoái, sáu tuổi con bé đã đi học ư? Đọc sách sợ sớm quá. Đại Nha, ở trường, con có nghe hiểu bài không?"

Chu Tiểu Vân không thích khoe khoang, gật đầu trả lời ngắn gọn: "Con có thể hiểu ạ."

"Đứa bé này khiêm tốn quá. Cuối kỳ thi, hai bài đều đạt điểm tuyệt đối. Nghe Hải kể con bé đứng đầu khối lớp một đấy nhé." Thẩm Hoa Phượng sớm nghe con mình Chu Chí Hải nói chuyện Chu Tiểu Vân đứng đầu kì thi, lúc đó ở nhà còn than ngắn thở dài. Cùng là trẻ con sao lại khác nhau nhiều như vậy?

Thấy sự kinh ngạc lộ rõ trong ánh mắt Tống Minh Lệ, lòng hư vinh của Triệu Ngọc Trân được lấp đầy. Được một lần ngẩng cao đầu trước cô em dâu luôn hơn mình mọi mặt quả là chuyện đáng ghi vào sử sách: "Đại Nha xin đi học. Ban đầu chị và anh em không đồng ý, thấy con bé đến trường quá sớm, nhưng nó cứ kiên quyết theo ý mình, anh chị không còn cách nào đành gật đầu. Không ngờ, thành tích cao như vậy."

Tống Minh Lệ lập tức nhìn Chu Tiểu Vân bằng con mắt khác xưa. Là một cô giáo, cô luôn có ấn tượng tốt với học sinh ngoan, chăm chỉ học hành. Sau đó, Triệu Ngọc Trân kể hết các ưu điểm của con gái mình, dù chưa hề có nửa điểm quá lời cũng đủ khiến Tống Minh Lệ ngạc nhiên hơn nữa.

Chu Tiểu Vân rất vui vì thím ba đánh giá tốt về mình nhưng nghe mẹ mình nói thao thao bất tuyệt, dù da mặt cô dày cũng không chịu nổi, chạy trối chết.

Hôm sau, đoàn người di chuyển đến nhà cô Út.

Hôm nay là mùng năm, gọi là xông năm cũ. Nhà Chu Phương rất rộng, trẻ con chạy qua chạy lại ầm ĩ khắp nhà. Con gái do Chu Tiểu Hà dẫn đầu, cộng thêm Chu Tiểu Vân và Ngô Mai, tính cả Nhị Nha bé nhất tổng cộng có bốn người tụ tập nhảy dây, đá cầu, coi như văn nhã. Đám con trai Đại Bảo lớn nhất, nhì là Chu Chí Hải, Ngô Lỗi, cộng thêm Chu Chí Viễn và Tiểu Bảo, năm bé trai dưới sự lãnh đạo của Đại Bảo quậy tung trời.

Hai ngày nay, người vui nhất là Chu Chí Viễn nhà chú Ba. Cậu là con một trong nhà, có rất ít bạn bè. Lần này được chơi cùng các anh chị em họ khiến cậu cực kỳ vui vẻ. Đến tối, dỗ mãi mà không chịu về.

Chu Chí Dân nói nửa ngày không được, Tống Minh Lệ nghiêm mặt, không nói hai lời, Chu Chí Viễn đã ngoan ngoãn xoay người. Người trong nhà đứng xem cười không ngớt.

Bà nội không đành lòng thấy cháu trai mình thương yêu nhất ủ rũ, ghé vào tai nói thầm: “Viễn Viễn, cháu đừng buồn. Ngày mai, nhà bác Cả, bác hai và nhà cô Út đến nhà chúng ta ăn cơm. Mai con lại được chơi với anh Đại Bảo.“

Chu Chí Viễn nghe vậy lập tức vui vẻ ra mặt.

39. Chương 39: Nhà Chú Ba Ở Thị Trấn (1)

Chú Ba Chu Quốc Dân làm việc ở bưu điện thị trấn, phụ trách đưa báo cho các cơ quan. Bưu điện phát cho xe đạp để đi lại, đằng sau có một cái thùng to.

Hồi đó, làm trong các cơ quan nhà nước được gọi là “Bát sắt”. Chu Quốc Dân tuy chỉ tốt nghiệp trung cấp bưu điện nhưng học rất giỏi. Sinh viên bình thường chẳng kiếm nổi việc làm tốt như chú ấy.

(Bát sắt rất chắc chắn, không dễ vỡ vì thế dùng từ này chỉ những người làm trong nhà nước sẽ có công việc ổn định, lâu dài)

Thím Ba Tống Minh Lệ vốn là người thành phố, tốt nghiệp đại học sư phạm, sau khi ra trường được phân đến trường trung học trọng điểm của huyện – trường trung học Anh Minh. Khi đó, đãi ngộ của giáo viên không cao như bây giờ. Lương của thím không bằng chú nhưng một cô gái có văn hoá, có việc làm thời ấy hiếm vô cùng. Vì thế, các anh em, chị dâu trong nhà đều tôn trọng thím.

Tống Minh Lệ không đến mức coi thường dân quê nhưng luôn có cảm giác kiêu ngạo, cao hơn mọi người. Chẳng qua thím rất biết cách đối nhân xử thế, không tỏ vẻ là người thành phố khi đối xử với mọi người.

Không phải Thẩm Hoa Phượng và Triệu Ngọc Trân không có khúc mắc với em dâu út. Đều là con dâu nhà họ Chu, Tống Minh Lệ cao cao tại thượng, trong lòng hai người không thoải mái. Nhưng, thím luôn chịu chi, khiến hai người không thể nói ra nói vào.

Không nói việc gì xa xôi, Tống Minh Lệ mừng tuổi bọn trẻ năm ngàn, mấy nhà cộng lại là tám đứa. Lần chi này không phải con số nhỏ. Phải biết rằng, khi đó tiền lương một tháng của giáo viên chỉ có bốn mươi ngàn.

Lúc rút tiền Tống Minh Lệ cười rạng rỡ, mắt không chớp một cái. Thẩm Hoa Phượng và Triệu Ngọc Trân dù cũng mừng lại Chu Chí Viễn năm ngàn nhưng nhà chú Ba chỉ có một đứa, tính ra nhà mình vẫn có lời. Bởi vậy, lúc ăn cơm, hai người nói chuyện với Tống Minh Lệ hoà nhã hơn.

Ăn Tết luân phiên giữa các nhà, cuối cùng đến lượt nhà Chu Quốc Dân ở thị trấn.

Thị trấn cách nhà Chu Tiểu Vân khoảng bốn mươi, năm mươi dặm đường, đạp xe đạp mất hơn một tiếng. May mà nhà dượng có xe ba bánh, chỉ mất một nửa thời gian.

Dọc đường đi, xe ba bánh không lớn ngồi kín người nhà họ Chu. Không tính Ngô Hữu Đức lái xe, trên xe có Chu Quốc Phú, Thẩm Hoa Phượng, Chu Quốc Cường, Triệu Ngọc Trân và Chu Phương là năm người lớn, tám đứa trẻ con. Lúc này, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân cuối cùng cũng than thở vì nhà mình đông con nhất, trong số trẻ con nhà mình chiếm một nửa.

Bọn nhỏ thấy được vào thị trấn đều rất hưng phấn, cả đám chăm chú ngắm cảnh vật hai bên đường. Đầu tiên đi qua mấy mảnh ruộng, càng về sau, đường càng ngày càng rộng, trong tầm mắt lác đác xuất hiện mấy cửa hàng, rốt cuộc vào địa phận thị trấn.

Nhà Chu Quốc Dân ở trong khu tập thể do bưu điện cấp, có ba phòng, một phòng khách một phòng ngủ, được cái bà nội chịu khó nên thu dọn rất sạch sẽ, ngăn nắp. Phòng rộng chín mươi mét vuông, bốn người ở thì rộng nhưng người đến đông đúc lập tức trở nên chật chội.

Tống Minh Lệ và bà nội bận nấu nướng, trong phòng khách kê một bàn to, trong phòng bếp kê một bàn vuông nhỏ hơn cho trẻ con ngồi. Ăn cơm ở đây mọi người hơi câu nệ, không ồn ào nói chuyện như ở quê, tốc độ ăn nhanh hơn.

Sau khi ăn xong, người lớn ngồi một chỗ nói chuyện, trẻ con chạy đi chơi. Chu Chí Viễn rất quen thuộc địa bàn của mình, dẫn bọn Đại Bảo ra ngoài chơi.

Kiếp trước, số lần Chu Tiểu Vân đến nhà chú Ba ít ỏi, ký ức sớm mơ hồ. Lúc này cẩn thận quan sát, phát hiện đa số căn hộ bấy giờ đều vuông vức, không trang trí nhiều, tường quét vôi trắng, vô cùng đơn giản.

Nhưng Chu Quốc Dân làm ở bưu điện nên khắp nơi trong nhà có báo chí, hơn nữa Tống Minh Lệ là giáo viên ngữ văn nên trên giá sách chất đầy sách văn học khiến Chu Tiểu Vân như nhặt được châu báu, tiện tay cầm một quyển sách đọc.

Chu Tiểu Hà ngồi gần Chu Tiểu Vân có chút nôn nóng, giựt dây: "Đại Nha, khó có dịp chị em mình lên thị trấn chơi, nên ra ngoài đi dạo xung quanh. Bọn Hải tót chơi rồi, chị em mình ra tìm bọn nó đi!"

Chu Tiểu Vân không định đi chợt nhớ ra mình cần mua mấy món đồ nên gật đầu đồng ý. Nhị Nha còn quá nhỏ ngồi vắt vẻo trên đùi Triệu Ngọc Trân. Chu Tiểu Hà, Chu Tiểu Vân và Ngô Mai ba cô bé đi ra ngoài.

Bước ra khỏi cửa, Chu Chí Viễn, Đại Bảo và mấy đứa con trai khác đang chơi diêm tiên trên bãi đất trống. Con gái không ai thích chơi trò chơi nguy hiểm như đốt pháo nên ba người không qua đó.

Chu Tiểu Vân nhân cơ hội nói: "Chúng ta đi về phía trước, dạo xung quanh một vòng nhé, mua dây buộc tóc mới, dù sao trên người đang có tiền."

Chu Tiểu Hà rất thích làm đẹp, tán thành: "Được, chúng ta đi mua dây buộc tóc mới thật đẹp."

Ngô Mai hơi do dự: "Nhưng chúng ta không quen đường xá ở đây, cẩn thận không tìm ra đường về."

Chu Tiểu Vân khuyên cô bé: "Sao có thể lạc hả? Cậu nhìn kìa, dọc đường đi không có ngã tư, khi về cứ theo đi thẳng là được. Chị Tiểu Hà hơn mười tuổi rồi, chắc chắn chị ấy biết đường về."

Bị gọi tên, Chu Tiểu Hà lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực làm ra vẻ "Chị là người lớn". Ngô Mai vốn đã muốn đi nên không nói gì nữa.

Hai bên đường cửa hàng san sát, có chỗ bán quần áo, bán giầy, có nơi bán hoa quả, thức ăn, tất nhiên có cửa hàng bán văn phòng phẩm. Chu Tiểu Hà và Ngô Mai bị thu hút bởi một quầy bán kẹp tóc, dây buộc tóc các loại, đủ màu sắc rực rỡ, đứng đó chọn đông chọn tây, nói chuyện vui vẻ.

Rất nhanh, Chu Tiểu Vân cũng tìm được mục tiêu của mình. Cô bảo chị họ và Tiểu Mai đứng đó chờ rồi bước vào cửa hàng gần đó. Thực ra không cần cô dặn, Chu Tiểu Hà thử cái này kẹp cái khác, Ngô Mai nhìn cái này lại ngó cái kia, hai người chưa dứt ra được.

Chu Tiểu Vân bước vào cửa hàng chuyên bán giấy và bút lông. Ông chủ là một chàng trai trẻ, đang tính sổ sách. Thấy có khách vào, anh nở nụ cười đón chào, đợi thấy rõ người tới không khỏi nhủ thầm trong lòng: Trẻ con nhà ai năm mới không trông kĩ, lại đi lạc vào cửa hàng bán bút lông, mực tàu.

Giọng của cô bé cao ngang tầm quầy hàng truyền đến tai chàng trai: "Anh chủ, em muốn mua hai cây bút lông, hai bình mực nước cộng thêm hai xấp giấy Tuyên."

(Giấy cho dân nhà nghề là giấy Tuyên , thường gọi là «xuyến chỉ» (đọc trại của Tuyên chỉ), mỏng như giấy quyến vấn thuốc hút, dùng cho cả thư pháp lẫn hội họa, nhưng đắt tiền. Giấy Tuyên có hai loại: sinh chỉ (giấy sống, chưa dúng phèn, dùng cho thư pháp) và thục chỉ (giấy chín, đã dúng phèn, dùng cho hội họa))

Đợi đến lúc cầm tiền trong tay, ông chủ hơi choáng váng. Bây giờ thời thế thật kỳ lạ, từ khi nào đứa trẻ tí tuổi đã mua mấy thứ này.

40. Chương 40: Nhà Chú Ba Ở Thị Trấn (2)

Chu Tiểu Vân cầm trong tay một túi lớn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Từ lúc cô cầm tiền mừng tuổi đã nghĩ muốn mua bút lông, mực nước và giấy Tuyên để luyện thư pháp. Số tiền trên người cô bị tiêu bảy tám phần, không còn bao nhiêu nhưng tâm trạng của cô lại dâng cao.

Quay về chỗ cũ, Tiểu Hà đã chọn được dây buộc tóc có hoa màu đỏ, Ngô Mai chọn một đống dây chun đủ màu đang trả tiền. Chu Tiểu Hà thấy cô, liền vẫy vẫy tay, ý bảo cô đến chọn ình một cái.

Chu Tiểu Vân xem qua, màu đỏ có chút rực rỡ nhưng bé gái buộc lên cũng xinh hơn nên khen mấy câu. Chu Tiểu Hà vui lắm, buộc ngay lên tóc rồi tự cầm gương nhỏ trước quầy soi soi, ngắm nghía.

Ngô Mai tinh mắt thấy túi đồ trong tay Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, trong tay cậu là túi gì thế?"

Chu Tiểu Vân không muốn giải thích kỹ, chỉ nói là đồ cần dùng. Ngô Mai đã quen với cách nói chuyện chỉ nói một nửa của cô nên không hỏi kỹ, giục cô vào chọn một dây.

Chu Tiểu Vân ngồi xổm xuống, nhìn một đống dây chun đủ màu trước mắt. Cô chọn được một cái màu xanh nhạt, hỏi giá là năm phân lập tức rút tiền ra trả.

Quan điểm thẩm mỹ của Chu Tiểu Hà khác hẳn cô: "Đại Nha, em mua cái dây buộc tóc này chẳng đẹp gì cả, chị thấy cái màu hồng phấn có nơ bướm kia đẹp hơn, em đổi cái kia đi."

Ngô Mai gật đầu, cô cũng cảm thấy màu hồng phấn rất đáng yêu.

Chu Tiểu Vân không dám gật bừa. Dù bây giờ cô mới bảy tuổi nhưng tâm trí gần ba mười, xem như là phụ nữ trưởng thành, không chịu được chính mình buộc dây màu hồng, cưa sừng làm nghé.

Cô mượn gương của chủ quầy, buộc kiểu tóc đuôi ngựa rồi soi gương, chỉ thấy trong gương có một cô bé mặt mày xinh xắn, dây buộc tóc màu xanh lộ vẻ thanh nhã, đối với ánh mắt của mình cô rất vừa lòng.

Lúc này, Chu Tiểu Hà cũng cảm thấy Chu Tiểu Vân buộc dây màu xanh rất đẹp, quay sang nhìn dây màu hồng kia có vẻ hơi chói.

Ngô Mai "Oa" một tiếng thán phục: "Đại Nha, cậu buộc cái này xinh thật! Cái màu hồng kia khẳng định không đẹp bằng, cậu thật tinh mắt. Mau qua đây, cậu phải chọn giúp mình một cái."

Chu Tiểu Vân thấy hai người đồng ý cũng rất vui vẻ. Diện mạo của cô chỉ xem như thanh tú, không thích hợp với màu sắc quá rực rỡ, bắt mắt, cô muốn sau khi lớn lên, cứ thanh nhã, giản dị như thế này là được.

Thể theo yêu cầu của Tiểu Mai, cô lại làm quân sư quạt mo, thay bạn chọn một cái kẹp tóc màu vàng nhạt, kẹp bên mang tai Tiểu Mai khiến cô bé đáng yêu hơn nhiều.

Ba người vui vẻ ra về, đến gần nhà chú Ba thấy bọn Chu Chí Viễn, Đại Bảo vẫn ở ngoài chơi, giờ đổi sang trò cảnh sát bắt kẻ trộm.

Đại Bảo chạy rất nhanh, cố ý làm kẻ trộm. Tiểu Lỗi là cái đuôi của Đại Bảo cũng làm kẻ trộm. Chu Chí Viễn, Chu Chí Hải cộng thêm Tiểu Bảo đuổi mãi mà chưa bắt được. Đại Bảo cười kiêu ngạo, xem ra từ bé anh ấy đã có tiềm chất làm người xấu. (từ cái này mà cũng suy được hả chị???)

Nhìn thấy mấy cô, Đại Bảo vẫy tay: "Đại Nha, bọn em cũng qua đây chơi đi, cho bọn em làm cảnh sát đến bắt anh với Tiểu Lỗi."

Trông kìa, bộ dạng của Đại Bảo quá nghịch ngợm!

Chu Tiểu Vân cầm trong tay một túi lớn nên chơi không tiện. Hơn nữa dù trong tay không có đồ, cô cũng không chơi trò cảnh sát bắt kẻ trộm với Đại Bảo, ai mà đuổi kịp anh ấy. Vì thế, cô không để ý đến anh trai, cùng Chu Tiểu Hà, Ngô Mai vào trong nhà.

Triệu Ngọc Trân đang thấy lạ, quay đi quay lại đã không thấy Đại Nha, Tiểu Hà và Tiểu Mai, bây giờ thấy mấy cô bé đã về, bà mới yên lòng: "Đại Nha, mấy đứa đi đâu thế?"

Không đợi Chu Tiểu Vân trả lời, Ngô Mai liền cướp lời: "Bác ơi, bọn cháu đi mua đồ. Ở ngay bên kia đường, đi mấy phút đã đến." Nói xong, lấy cặp tóc trên đầu và dây chun đủ màu chìa ra khoe trước mặt mẹ Chu Phương.

Năm mới, trẻ con được phép dùng ít tiền mừng tuổi. Chu Phương khoan dung cười, còn khen con mua đồ đẹp.

Chu Tiểu Hà không cam lòng tỏ ra yếu thế đến bên cạnh Thẩm Hoa Phượng. Con gái mình thích chưng diện làm đẹp không phải chuyện ngày một ngày hai, trong lòng Thẩm Hoa Phượng hiểu rõ, thấy Chu Tiểu Hà buộc màu đỏ tươi giống diễn viên hí kịch, trong lòng có chút tự hào: trong ba đứa, con gái mình xinh nhất.

Làm mẹ, ngoài miệng không nói, trong lòng có ai không ngầm so sánh! Con cái xuất sắc, người làm mẹ được nở mày nở mặt! Trong lòng Triệu Ngọc Trân nghĩ không khác lắm, Đại Nha nhà mình thành tích rất tốt, ở trước mặt em dâu đã ình mặt mũi lớn. Giọng của bà với con càng lúc càng dịu dàng: "Đại Nha, thế con mua gì?"

Chu Tiểu Vân biết rõ mẹ mình ưa sĩ diện, thừa dịp này thành thật khai báo chuyện mua bút lông, mực nước và giấy Tuyên, thẳng thắn báo tiền trong người mình sắp hết. Lúc này, hai người kia mới biết túi đồ Tiểu Vân tự mình đi mua có đồ gì.

Trong lòng bà nhỏ máu, hơn mười ngàn đó, không phải con số nhỏ. Nhưng trước mặt chị em dâu, bà không dám trách mắng con quá nặng.

Tống Minh Lệ muốn xem đồ Chu Tiểu Vân mua. Tất nhiên cô là người biết hàng, phát hiện ra cô bé mua là đồ chuyên dụng luyện thư pháp, bút là bút trung lông sói và tiểu lông sói (Bút có nhiều loại: tiểu, trung, đại. Lông bút có loại cứng (như lông sói) có loại mềm (như lông thỏ) và có loại pha trộn các loại lông theo một tỉ lệ để thích hợp cho cả vẽ tranh lẫn viết chữ.), mực nước hơi sánh (viết chữ trên giấy không hút nước thì mực phải đặc, trên giấy hút nước như giấy tuyên thì mực hơi sánh), chất lượng giấy Tuyên không tệ. Cô nghĩ thầm đúng là không thể xem thường Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, sao cháu muốn mua những thứ này."

Ở trước mặt thím Ba, Chu Tiểu Vân không khỏi có chút khẩn trương: "Thím Ba, cháu thấy câu đối treo trên cửa ngày tết rất đẹp, cháu muốn tập viết bút lông, sau này tự viết câu đối cho nhà cháu."

Là giáo viên, Tống Minh Lệ đánh giá rất cao việc làm của cháu gái mình, Triệu Ngọc Trân vốn không hài lòng vì con gái tiêu tiền "hoang phí" sớm ném lên chín tầng mây, nghe Tống Minh Lệ liên tục khen con, bà cười tươi roi rói, mở cờ trong bụng.

Chu Tiểu Vân thở phào, may quá chọn đúng thời điểm, xem ra mẹ sẽ không nói lại chuyện mình tiêu gần hết tiền mừng tuổi.

Sau khi rời khỏi nhà chú Ba, thím Ba đặc biệt lấy một túi giấy báo cũ trong nhà để Chu Tiểu Vân bình thường tập viết chữ cần dùng, điều này khiến cô rất vui. Nếu hàng ngày dùng giấy Tuyên luyện chữ, cô không có nhiều tiền như vậy, đang đau đầu lo nghĩ, hành động của thím đúng là kịp thời! Thím còn hứa hẹn trong nhà có báo cũ đều giữ lại cho cô, trong lòng cô rất cảm kích thím. Người có học có khác.

41. Chương 41: Thời Điểm Hài Lòng

Mấy ngày Tết thời gian trôi rất nhanh, vèo cái đã đến mười lăm tháng giêng.

Đại Bảo ở nhà thở ngắn than dài, than thở ngày xuân tươi đẹp sao ngắn ngủi, chơi còn chưa đã đã phải đi học!

Tiền mừng tuổi của Tiểu Bảo và Nhị Nha sớm bị sung công. Lý do của Triệu Ngọc Trân là "Các con còn nhỏ, chưa biết tiêu tiền, số tiền này vẫn nên gửi ở chỗ mẹ" .

Đại Bảo tiêu hơn nửa số tiền lì xì, đa phần là mua diêm tiên chơi. Lúc cậu thành thật giao nộp tiền còn liếc trộm em gái Chu Tiểu Vân, nghĩ thầm Đại Nha thật thà như thế chắc chắc chưa tiêu một đồng.

Đợi đến lúc cậu biết Chu Tiểu Vân dùng hết tiền mua đồ mà trong con mắt của cậu không hề có giá trị thì đôi mắt trợn tròn. Hoá ra em gái bề ngoài luôn thật thà mới là cao thủ dùng tiền, lợi hại nhất là ba mẹ không trách cứ nửa câu. Nhìn lại mình, mới dùng hơn nửa "mà thôi", vì sao chỉ có một mình mình bị mắng?

Đại Bảo không phục: "Mẹ, con mới dùng hơn nửa, mẹ đã mắng con nửa ngày trời. Đại Nha tiêu hết tiền, sao mẹ không mắng nó? "

Triệu Ngọc Trân tức giận, trợn trắng mắt nhìn Đại Bảo: "Cách dùng tiền của hai đứa khác nhau. Tiền của con là mua đồ chơi cái gì tiên đó, vừa đắt vừa không dùng được, đơn giản là xài tiền bậy bạ. Em con thì sao, nó hiếu học, cố gắng phấn đấu thành học sinh giỏi, đồ nó mua là để luyện thư pháp. Thím Ba có nói, trẻ con muốn luyện chữ là việc tốt, là cha mẹ cần ủng hộ, thím ấy đưa một đống giấy báo cho em con mang về luyện viết. Giờ con còn nghĩ con có thể so với em nữa không?"

Tống Minh Lệ liên tiếp khen con gái mình vừa hiểu chuyện vừa văn nhã. Triệu Ngọc Trân nghe không hiểu lắm, nhưng mấy từ "Hiếu học, chăm chỉ, cố gắng phấn đấu" bà nhớ rất kỹ.

Con gái mình được Tống Minh Lệ từ trước đến nay mắt cao hơn đỉnh tán dương như vậy, trong lòng bà cảm giác hài lòng lan toả. Nhà mình không so được với các nhà khác, trừ việc có đông con hơn thì không tìm ra mặt nào mạnh hơn mấy anh em. Chu Tiểu Vân giúp bà có vinh dự này, khiến bà khó có dịp ở trước mặt Thẩm Hoa Phượng, Chu Phương và Tống Minh Lệ ngẩng cao đầu một lần.

Vì thế, không cần nói Chu Tiểu Vân đem tiền mừng tuổi mua đồ "cần dùng" gì đó, tiêu nhiều hơn Triệu Ngọc Trân cũng sẽ không trách cứ.

Đáng thương Đại Bảo đá phải tấm sắt, sờ sờ mũi đứng một góc tự suy ngẫm. Cậu nghĩ lại nội dung chủ yếu là: Vì sao Đại Nha làm gì cũng tốt, mình làm gì đều bị mắng nhỉ?

Tự ngẫm không quá một phút, Đại Bảo đã bị thu hút bởi trò "Công thành" bọn trẻ gần đó đang chơi.

Dùng một cục đá sắc vẽ một vòng trên đất, hai hình chữ nhất lớn chính là "Tòa thành", bên ngoài vẽ cả đường đi không rộng lắm, chỗ ngoặt vẽ nửa cung tròn thật to.

Cả nhóm chia thành hai phe, mỗi bên đứng trong "Tòa thành" của mình. Bên nào cũng chọn một ít binh sĩ ở lại thủ thành, số còn lại ra công thành. Đường công thành rất hẹp, lúc nào cũng phải đề phòng kẻ địch tập kích, chỉ cần dẫm lên vạch là chết, phải rời khỏi trò chơi. Vì thế, lúc chơi rất cuồng nhiệt, không ngừng có bạn nhỏ bất ngờ bị đẩy ngã.

Cũng may giờ là mùa đông, mặc áo bông dày té ngã không đau, lúc bò dậy còn vỗ tay, hò hét không ngừng cổ vũ cho phe mình.

Trên mảnh đất trống không ngừng truyền đến tiếng reo hò "Chú ý đằng sau có đứa đẩy kìa", "Mau mau chạy ra công thành", âm lượng không ai giống ai, mấy đứa kích động mặt mũi đỏ bừng.

Trò Công thành chơi được quanh năm, không câu nệ nam nữ, số người không giới hạn – tất nhiên càng đông người càng nào nhiệt, chơi càng vui. Đại Bảo thích nhất mấy trò dựa vào tốc độ, sự khéo léo và bạo lực, sớm gia nhập phe ít người hơn. Bên đó vốn đó sắp thua, chỉ còn ba người trong đó có hai người thủ thành, đối phương có năm sáu người công thành, mỗi người một hướng, có vẻ sắp bị công phá rồi.

Có binh sĩ dũng mãnh như Đại Bảo gia nhập, tình thế lập tức thay đổi, một mình cậu đứng ở chỗ giao cắt chặn thế tiến công, hai người vóc dáng thấp bé đứng trước bị cậu dùng lực đẩy ngã nhào trên mặt đất.

Đồng bọn đứng cạnh kích động vỗ tay cổ vũ Đại Bảo, cậu có cảm giác thắng lợi dùng hết sức bình sinh đối kháng đối thủ. Cuối cùng không ngờ toàn thắng, bọn trẻ reo hò vang dội.

Chu Tiểu Vân cũng thích chơi trò này, nóng lòng muốn thử định tham gia.

Đại Bảo sợ em gái ngã đau, bèn dặn dò: "Đại Nha, em nhớ theo sát anh, lát nữa chạy sau anh, có anh che chở em đừng sợ."

Đây là lời thật lòng, Đại Bảo rất tốt với cô. Dù cậu có rất nhiều khuyết điểm nhưng lại là một người anh tốt hết lòng bảo vệ em gái. Trong lòng cô rất cảm động, nói đồng ý rồi đứng cạnh Đại Bảo.

Trẻ con chơi cùng một chỗ là người cùng thôn nên biết hết nhau. Chu Chí Hải và Chu Tiểu Hà cũng ở bên trong, Phùng Thiết Trụ, Vương Tinh Tinh cũng muốn về phe Đại Bảo, Chu Tiểu Vân, hai phe kém nhau một hai người nhưng không ai tính toán, mỗi người có vị trí và nhiệm vụ riêng, tiếp tục chơi.

Đại Bảo là lực lượng "Công thành" chủ yếu. Cậu cao nhất, chạy rất nhanh nên ít người là đối thủ của cậu, chạy một lúc đã đứng trên đường công thành của kẻ địch. Nhưng mà, bên kia những người khác thì không được, Vương Tinh Tinh và Chu Tiểu Hà bị đẩy giẫm vạch , Chu Chí Hải chống cự hơn hai phút cũng "hi sinh" oanh liệt. Phùng Thiết Trụ người béo chạy quá chậm, ưu điểm là người khác không đẩy nổi.

Chu Tiểu Vân rất khôn, đứng trong nửa cung tròn "pháo đài an toàn", theo quy tắc của trò chơi chỉ cần chạy vào trong "Pháo đài" không ra ngoài thì sẽ không bị công kích, tuyệt đối an toàn. Cô nhân lúc đối phương không chú ý từ "Pháo đài" này chạy sang cái khác, tất nhiên không ngừng tranh thủ cơ hội đẩy ngã đối phương, chốc lát sau, đã đứng cạnh Đại Bảo.

Đại Bảo nhẹ giọng phân phó: "Đại Nha, trong thành địch có bốn người, ba đứa con gái không lớn lắm, lát nữa anh sẽ chạy vào trong tấn công, em đứng sau đẩy anh là được, nghe rõ chưa?"

Ở trong trò chơi, Đại Bảo có quyền chỉ huy, Chu Tiểu Vân gật đầu. Theo kế sách của Đại Bảo hai anh em một tiếng trống làm tinh thần hăng hái tấn công tòa thành đối thủ.

Yeahhhh! Bên thắng hoan hô mừng thắng lợi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tiểu Vân đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi, cũng nhảy dựng lên, tìm lại được cảm giác sung sướng đơn thuần đã lâu không được trải nghiệm.

42. Chương 42: Phương Văn Siêu Cảm Động

Lễ khai giảng rất náo nhiệt. Trong túi sách của các bạn nhỏ không phải đựng sách vở mà là gạch, gặp nhau đứa nào cũng phải xem có nhiều gạch hơn mình không? Gạch có to không?

Có bạn nhỏ mang một nửa viên gạch, cũng có người mang gạch mới cất trữ trong nhà. Hai người Chu Tiểu Vân cùng Đại Bảo mang theo gạch nhà bác Cả. Nhà bác ấy năm kia đắp ngoái lợp mái ngói còn thừa một ít cất sau nhà, lần này có cơ hội dùng.

Sau khai giảng, các thầy cô bắt đầu bận bịu công việc. Trường đắp tường bao không có tiền nên không thuê nhiều thợ lắm vì thế để thầy cô và học sinh cùng chuyên gạch, bê đá. Trẻ con thấy không cần đi học đều rất vui vẻ, ở trong sân trường chạy tới chạy lui không ai ngại mệt. Nhưng mà chỉ khổ Phương Văn Siêu tay trói gà không chặt. Nhà anh gia cảnh không tệ, ở nhà ít phải làm việc nặng, mấy chuyện này anh không am hiểu, sau hai ngày eo mỏi lưng đau.

Cũng may Chu Tiểu Vân thay thầy quản lý lớp rất tốt, giúp anh hậu cố chi ưu (nỗi ưu phiền sau lưng người làm việc lớn).

Sau nửa tháng, tường bao quây kín quanh trường. tường cao hơn một thước bao bọc trường kín kẽ chỉ chừa cổng chính, cuối cùng đã có dáng vẻ của trường học. Hiệu trưởng Kiều vuốt vuốt râu, mừng đến cả ngày tươi cười, hoàn thành được một việc lớn.

Sân trường nhốn nháo dần dần khôi phục trật tự bình thường, có tường bao hiện tượng trốn học giảm đáng kể.

Đại Bảo sau khi khai giảng chăm chỉ học hành hơn, không so được với Chu Tiểu Vân nhưng so với trước đây tiến bộ hơn nhiều. Đi học chịu nghe giảng, về nhà làm xong bài tập mới đi chơi.

Chu Tiểu Vân vì từng chút một biến hoá của anh trai cảm thấy vui mừng, thường xuyên ở trước mặt cha mẹ khen Đại Bảo. Triệu Ngọc Trân thấy con lớn luôn luôn nghịch ngợm bắt đầu biết học tập cũng rất hài lòng, lúc vui khen ngợi cậu, cộng thêm Chu Tiểu Vân hát đệm, nhất thời khen Đại lạc mất phương hướng.

Chu Tiểu Vân bắt đầu luyện bút lông. Cô tiếc giấy Tuyên nên chỉ dùng báo cũ luyện. Xem kĩ bảng chữ mẫu thầy Phương đưa, chăm chú luyện những nét cơ bản.

Chu Tiểu Vân phát hiện từ lúc sống lại tính cách của cô thay đổi rất nhiều, vốn là người văn tĩnh hướng nội, bây giờ thì khéo léo thông minh có năng lực. Điều này tất nhiên là có liên quan đến kinh nghiệm sống hơn hai mươi năm.

Quan trọng hơn là cô biết rõ mình muốn làm gì, xác định mục tiêu xong sẽ không chần chừ, lập tức thực hiện. Lấy việc luyện chữ mà nói, kiếp trước cô bình thường, không có nghị lực kiện trì nhưng giờ cô bảy tuổi trong nội tâm lại là linh hồn của một người trưởng thành, nghị lực của cô khiến cô cũng thấy ngạc nhiên.

Ban đầu không biết quy tắc, lúc viết vô cùng thê thảm, nhưng mỗi ngày cô kiên trì luyện một tiếng, dần dần nảy sinh hứng thú. Cô cố gắng luyện tập, sau hơn một tháng cũng có đường nét.

Trước đây, cô không định đem chữ mình viết cho Phương Văn Siêu nhìn, đợi đến khi cảm giác tương đối hài lòng mới cầm tràn tờ giấy báo chi chít chữ đến hỏi Phương Văn Siêu.

Phương Văn Siêu không diễn tả được cảm giác trong lòng, khi anh cầm tờ báo trong tay Chu Tiểu Vân. Khoảnh khắc ấy, anh đã bị nghị lực kiên định, nhẫn nại của Chu Tiểu Vân làm rung động.

Mở tờ báo ra, bên trong viết kín chữ. Ban đầu còn non nớt nhưng có thể nhìn ra lúc viết đặt nhiều tâm tư bên trong. Phương Văn Siêu không biết nói gì với đôi mắt đang chờ mong trước mặt kia. Anh quyết định hết lòng bồi dưỡng cô bé. Anh không thể nào lại coi cô như một học sinh bình thường, mà cao hơn thầy trò có tình cảm cha con.

Dưới sự tỉ mỉ chiếu cố của thầy, Chu Tiểu Vân có sự đột phá. Trừ việc cố định tập các nét, cô bắt đầu viết các chữ đơn giản. Nhìn thầy Phương lúc thấy chữ càng ngày càng tươi cười, cô có lòng tin lớn hơn với chính mình.

Chu Tiểu Vân có thể sử dụng kèn ác-mô-ni-ca thổi một khúc nhạc đơn giản, nên Phương Văn Siêu dạy cô kéo đàn ác-cooc-đê-ông. Đàn ác-cooc-đê-ông không thể để cô mang về nhà, cô chỉ có thể tranh thủ lúc chưa vào học đến ký túc xá của thầy tập luyện.

Không lâu sau, các thầy cô trong trường đều biết Phương Văn Siêu có một học sinh xuất sắc.

Thầy Hoàng trêu chọc: "Thầy Phương, thầy nhặt được một mầm non tốt, một đứa bé chăm chỉ ham học như thế thực sự hiếm thấy. Nghe nói năm nay trường chúng ta muốn cử học sinh đi thi hội diễn văn nghệ trên tỉnh nhân dịp quốc tế thiếu nhi. Thầy nên bồi dưỡng em nó nhiều hơn, đến lúc đó có thể nổi tiếng."

Có người khích lệ Chu Tiểu Vân như thế, là thầy Phương Văn Siêu rất tự hào. Được thầy Hoàng nhắc nhở, anh cũng cảm thấy nên nhanh chóng chuẩn bị.

Anh dạy Chu Tiểu Vân thổi một khúc nhạc tên là khua mái chèo. Chu Tiểu Vân không biết dụng tâm của thầy, nhưng cô rất thích bài hát này.

(Khua mái chèo: là một bài hát cổ điển của trẻ em Trung Quốc, xuất hiện trong các tập phim "Trẻ em đoá hoa của quê hương" năm 1955.)

"Hãy để chúng em khua mái chèo, con sóng đẩy thuyền đi xa, ra ngoài khơi có tháp trắng rất đẹp, bốn phía tường đỏ phủ kín cây xanh. Thuyền em trôi nổi, dập dềnh trên mặt nước, gió mát bắt đầu thổi..."

Ca từ đẹp giai điệu du dương khiến bài hát này rất nổi tiếng trong khối tiểu học, đây là ca khúc Chu Tiểu Vân thích nhất.

Hằng ngày cô hát bài này trên đường về nhà và đi học. Phương Văn Siêu hào phóng cho cô cây kèn ác-mô-ni-ca mình yêu thích. Mỗi khi Chu Tiểu Vân dùng kèn ác-mô-ni-ca thổi bài hát này, tâm tình luôn vui vẻ, cảm thấy cuộc sống hạnh phúc giản đơn chỉ có ngày bé thơ mới được cảm nhận .

43. Chương 43: Ti Vi Khiến Người Ta Say Mê

Đầu xuân tháng ba, xảy ra một sự kiện lớn: trong thôn bắt đầu có điện .

Ai cũng vui mừng. Có điện rồi sau này không cần thắp đèn dầu, chuyển sang dùng đèn điện, không tốn bao nhiêu mà còn sáng hơn đèn dầu nhiều.

Đến khi nhà Chu Quốc Cường mắc đường dây điện, điều kiện học tập của Chu Tiểu Vân rõ ràng được cải thiện hơn trước. Trước đây, dùng đèn dầu ánh sáng tối tăm trong thời gian dài không tốt ắt. Bây giờ, bóng đèn bốn mươi watt chiếu sáng cả căn phòng, rất tiện cho việc học.

Chu Tiểu Vân tự động kéo dài thời gian luyện chữ thêm nửa tiếng đồng hồ, Triệu Ngọc Trân không tiếc tiền điện để hỗ trợ cô. Bà không biết nhiều chữ nhưng cũng có thể nhìn ra chữ con gái mình càng ngày càng đẹp, đi đâu nhắc tới con gái toàn nói lời hay ý đẹp. Bác Cả Chu Quốc Phú năm ngoái đóng ghế cho khách, còn lại không ít mẩu gỗ thừa, đóng thành một bàn học cho cô và Đại Bảo dùng. Cô thích lắm, cái bàn nho nhỏ, có tủ cất sách khiến mặt bàn rộng hơn, viết chữ hay đọc sách cũng thoải mái để tay.

Trong phòng vốn có một cái bàn cũ đã lung lay Đại Bảo vẫn dùng, bị Tiểu Bảo khắc không ít vết lên đó. Cô không thích nhưng không có sự lựa chọn khác nên đành dùng tạm. Giờ có bàn học mới, cái cũ bị vứt bỏ.

Đến tối, Chu Tiểu Vân, Đại Bảo mỗi người một đầu, mặt hướng vào nhau học bài. Tiểu Bảo bị không khí học tập hấp dẫn, ngồi ỳ dưới chân bàn không chịu đi. Cô sợ em trai ở bên cạnh nói linh tinh ảnh hưởng đến việc học nên dạy cậu đếm số. Thực ra cô không sợ em quấy rầy, cái chính là lo cho Đại Bảo dạo này đang chăm chỉ học sẽ vì Tiểu Bảo mà phân tâm.

Có việc để làm, Tiểu Bảo ê a tập đến số, qua một thời gian, không ngờ có thể đếm từ một đến mười. Quả nhiên không có con nít ngốc nghếch, chỉ có đứa trẻ không chịu học thôi! Chu Tiểu Vân than thở như vậy. Em trai Tiểu Bảo sau khi tốt nghiệp trung học không thi lên đại học, sau này ra ngoài làm thuê, hằng năm về quê không quá hai lần. thật ra Tiểu Bảo còn thông minh hơn anh trai, nếu được giáo dục tốt có thể học cao hơn. Trẻ con phải dạy từ bé! Đối với hành động của Tiểu Bảo, Triệu Ngọc Trân giơ hai tay tán thành, dù sao tốt hơn chạy ra ngoài chơi.

Nhà Chu Quốc Phú sau khi có điện, mua một cái ti vi. Thời ấy, nhà đầu tiên trong thôn có ti vi cũng là nhà Phùng Thiết Trụ gia và nhà bác cả, một thời gian sau, mọi người đua nhau đến nhà bác xem ti vi.

Chiếc ti vi đen trắng mới mua nhãn hiệu gấu trúc, phía trên dựng một dây anten, lấy tay đè vào nút bật, tay kia không ngừng chỉnh ăng ten, chưa có điều khiển từ xa nên hồi đó hoàn toàn làm bằng tay. Ti vi màu có điều khiển từ xa phải mười năm mới xuất hiện. Bây giờ có ti vi đen trắng để xem đã là quý lắm rồi.

Phòng khách nhà bác cả ngày nào cũng có trẻ con đến coi ké ti vi, sau này người lớn buổi tối ở nhà không có việc gì cũng sang đây xem. Không có chỗ ngồi thì đứng nhìn, thậm chí có người đứng ngoài cửa xem. Không có cách nào khác, nông thôn không có nhiều trò tiêu khiển, có ti vi về làng có ai không muốn xem.

Trong đám người coi ké ti vi có cả Đại Bảo và Tiểu Bảo. May mà Đại Bảo nhớ rõ phải làm xong bài, vừa làm xong, sách vở chưa kịp thu dọn đã chạy ngay sang nhà bác. Bình thường đợi đến khi bác gái thông báo tắt ti vi đi ngủ mới lưu luyến không rời quay về nhà. Ngày chủ nhật dứt khoát đóng đô cả ngày ở đó, ngay cả bữa trưa cũng ăn cùng nhà bác Cả, Tiểu Bảo đi theo anh sau này cũng thành khách quen.

Chu Tiểu Vân thấy nhà bác đông người quá nên không muốn đi xem náo nhiệt, ở nhà an nhàn luyện chữ.

Một thời gian sau, Thẩm Hoa Phượng bắt đầu xót tiền điện. Ban đầu bà được nở mày nở mặt khi người đến nhà mình xem ti vi nối liền không dứt, mấy ngày đó được phổng mũi một phen. Người lớn đến nhà bà xem ti vi không tránh được chuyện trò dăm ba câu, ai cũng khen nhà bà khá giả, tốt tính.

Thẩm Hoa Phượng rất thích nghe những lời khen ngợi đó. Từ trước đến nay bà vốn không thích nhà chú Ba ở thị trấn khá giả hơn nhà mình, lần trước đến nhà đỏ mắt khi họ có ti vi. Nếu không, tại sao trong thôn mới có điện không lâu bà đã giật dây chồng đi mua ti vi về.

(đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng)

Mỗi ngày người đến kẻ đi, ti vi bật từ sáng đến tối mịt, bà bắt đầu tỉnh lại sau cơn hưng phấn. Cứ tiếp tục như vậy, tiền điện mỗi tháng sẽ cao ngất ngưởng. Nhưng ở quê, hàng xóm đều là người quen, không ít nhà còn là họ hàng, không thể trực tiếp há mồm bảo người ta đừng đến nữa.

Thẩm Hoa Phượng suy nghĩ đã lâu, cuối cùng nghĩ ra một cách hay. Đến tám giờ tối, bà sẽ xin lỗi mọi người, muốn ngủ sớm ngày mai sáng sớm có việc phải làm rồi tắt ti vi. Trẻ con xem đến chỗ hay hò hét muốn xem tiếp, người lớn xấu hổ không thể nói lời kì kèo, mọi người lần lượt ra về. Sau một, hai lần như vậy, có vài người sẽ hiểu đây là uyển chuyển hạ lệnh đuổi khác, dần dần người đến ít hơn. Cho dù có đến, cũng biết điều đến tám giờ tự động ra về. Bà âm thầm đắc ý, đã đạt được mục tiêu ít mở ti vi lại không trực tiếp đắc tội với người khác.

Nhưng trong số đó, vẫn có đứa nhỏ không biết điều, ví dụ như Đại Bảo, ngày nào cũng nài nỉ để được xem thêm. Với đứa cháu trai nghịch như quỷ này, Thẩm Hoa Phượng mắng không được, chửi không xong, chỉ có thể sầm mặt bảo nó về nhà.

Đại Bảo cảm thấy mình rất oan uổng, về nhà kể chuyện này ẹ Triệu Ngọc Trân. Trẻ con có thể không hiểu uẩn khúc trong đó, sao Triệu Ngọc Trân có thể không rõ.

Triệu Ngọc Trân tức giận Thẩm Hoa Phượng quá mức keo kiệt, nghiêm khắc hạ lệnh cho Đại Bảo không được phép sang đó nữa.

Đại Bảo không nghe, la hét "Con muốn đi, con muốn xem ti vi. Ai bảo nhà mình không có ti vi, con sẽ sang nhà bác Cả xem." Triệu Ngọc Trân tức không nói nổi, tát con một cái

Thấy gương mặt Đại Bảo bị đánh hồng rực lên, in dấu năm ngón tay, trong lòng bà hối hận. Đại Bảo chỉ là trẻ con biết cái gì, hà tất phải trút giận lên đầu thằng bé?

Hai anh em ở gần nhau rất thân thiết. Nhà anh cả giàu hơn nên thường xuyên giúp đỡ nhà mình. Lúc thiếu tiền đều là mượn của nhà anh ấy. Đại Nha vẫn mặc quần áo cũ của Tiểu Hà – lúc đó đưa quần áo cũ của con mình cho con nít nhà khác nhỏ hơn mặc cũng là một cái ơn không lớn không nhỏ.

Vì vậy, trước mặt Thẩm Hoa Phượng, Triệu Ngọc Trân luôn có cảm giác yếu thế. Những lời của Đại Bảo đâm trúng nỗi đau trong lòng bà, dù ít khi đánh con, Triệu Ngọc Trân không nhịn được tát Đại Bảo một cái thật nặng.

Đại Bảo oà khóc, chạy vào trong phòng khóc nức nở.

44. Chương 44: Sau Khi Đại Bảo Bị Đánh

Chu Tiểu Vân đang ở luyện chữ thấy Đại Bảo nước mắt nước mũi ròng ròng chạy vào thì ngạc nhiên vội hỏi: "Anh trai, tại sao anh khóc?"

Đại Bảo ủy khuất lau nước mắt: "Anh bị mẹ tát một cái."

"Mẹ tát anh á?" Không thể nào, từ trước đến nay Triệu Ngọc Trân luôn thương yêu Đại Bảo có dư. Dù sao cũng là đứa con đầu lòng lại là con trai, là trưởng tôn trong nhà, đừng nói đánh đòn ngày cả mắng anh hai một câu còn tiếc. Tính tình Đại Bảo bị mẹ làm hư. Nếu bảo là Chu Quốc Cường đánh còn tin được: "Sao mẹ lại đánh anh? Hôm nay anh có làm sai chuyện gì không."

Đại Bảo hô oan quá, đem chuyện đã xảy ra kể hết cho em gái: "Tối nay anh đến nhà bác cả xem ti vi, đang đến đoạn hay thì bác gái tắt ti vi không cho bọn anh xem nữa. Anh mới năn nỉ bác gái cho cháu xem thêm một tí nữa thôi, bác gái không đồng ý, tắt ti vi rồi đuổi anh về nhà. Lúc về anh kể ẹ, mẹ bảo không cho anh đến nhà bác gái xem ti vi nữa, anh không chịu nên mẹ tát anh."

Nghĩ kĩ, Đại Bảo còn thuật lại lời mình đã nói cho Chu Tiểu Vân nghe: "Đại Nha, anh sai ở đâu chứ. Chỉ có vậy thôi. Nhà chúng ta không có ti vi, anh mới phải đến nhà bác Cả xem. Sự thật là thế mà, sao mẹ lại đánh anh?"

Nhìn dấu bàn tay in trên một bên mặt anh trai, Chu Tiểu Vân nghĩ thầm xem ra mẹ tức giận không nhẹ, cái tát này dùng nhiều sức. Có lẽ chưa chắc đã tức giận với Đại Bảo mà là thái độ của bác gái mới là nguyên nhân chính chọc giận mẹ. Đáng thương cho Đại Bảo trở thành nơi trút giận. (giận cá chém thớt)

"Anh trai, đừng khóc nữa. Chắc chắn bây giờ mẹ đã hối hận vì đánh anh, đang đau lòng tự trách đấy." Chu Tiểu Vân nhỏ nhẹ khuyên Đại Bảo.

"Thật không? Mẹ sẽ hối hận vì đánh anh?" Đại Bảo bán tín bán nghi.

Trên mặt cậu không đau như lúc nãy nữa, cũng đã ngừng khóc. Cậu khóc, một nửa vì bị đánh đau, một nửa là bị người mẹ luôn luôn thương yêu mình đánh khiến cho tâm hồn non nớt của cậu bị tổn thương. Đổi lại là cha, cậu đã không để trong lòng.

Chu Tiểu Vân dùng sức gật đầu tăng thêm độ tin cậy, sau đó dời đi sự chú ý của Đại Bảo: "Anh trai, em có một đề toán không biết làm, anh sắp vào cấp hai rồi chắc biết giải, anh dạy em đi."

Đại Bảo đơn thuần bị lừa, nhìn thấy em gái hỏi là một đề toán ứng dụng thực tế. Em gái luôn có thành tích tốt thế mà cũng có lúc cần hỏi mình, điều này làm cho Đại Bảo đắc ý, cậu giả vờ giả vịt, nghiêm túc lại giảng cho em về đề bài này.

Chu Tiểu Vân rất phối hợp làm học sinh ngoan chăm học, hết đề này lại hỏi sang đề khác. Đại Bảo được làm thầy giáo rất hài lòng, đã quên cảm giác uất ức lúc nãy, sự sùng bái trong mắt em khiến cậu lâng lâng.

Chu Tiểu Vân nói rất đúng, Triệu Ngọc Trân đang đau lòng vì lúc nãy lỡ đánh Đại Bảo. Bà gả cho Chu Quốc Cường không lâu thì sinh được Đại Bảo. Khi đó ông nội Đại Bảo còn sống, thấy cháu trai đầu tiên ra đời thì rất vui mừng, tự tay đặt tên cháu là Chu Chí Lương, ngụ ý "Lập chí trở thành người tài". Mà anh Cả kết hôn trước, khi cháu gái Tiểu Hà ra đời mãi đến hai năm sau mới có Chu Chí Hải. Trong hai năm đó, Đại Bảo khiến bà có thể diện lớn. Hồi đó, tư tưởng trọng nam khinh nữ tồn tại thâm căn cố đế trong tư tưởng người dân. Dân quê coi việc sinh con trai nối dõi tông đường là chuyện quan trọng nhất, nhà ai không có con trai sẽ bị người ta coi thường.

Sau này, đẻ thêm mấy đứa nữa, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt. Con mình dù nam hay nữ đều yêu hết. Nhưng Đại Bảo ở trong lòng Triệu Ngọc Trân vẫn chiếm một vị trí quan trọng hơn.

Đại Bảo là một cậu bé nghịch ngợm, hay gây sự khiến người khác lo lắng, Triệu Ngọc Trân ngoài miệng trách cứ nhưng trong lòng lại thấy không sao cả. Có đứa con trai nào không bướng bỉnh không? Không nghịch ngợm còn gì là con trai nữa?

Có lúc tức giận Chu Quốc Cường đánh Đại Bảo, bà luôn che chở. Bà chưa bao giờ thực sự đánh Đại Bảo, hôm nay nặng tay như vậy là lần đầu tiên.

Triệu Ngọc Trân sụt sịt mãi khiến cho Chu Quốc Cường đi làm về cũng thấy lạ, truy hỏi nguyên do.

Bà đem tiền căn hậu quả, một năm một mười nói hết, sau đó kể khổ với chồng: "Ba nó à, em không phải giận con, em là em tức với chị dâu. Bác Cả có tay nghề giỏi, làm nghề thợ mộc kiếm được không ít tiền, là nhà giàu có trong thôn. Nhà bác ấy lợp mái ngói lâu rồi, còn nhà mình không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào. Giờ nhà đó lại khoe khoang chuyện mua ti vi. Trẻ con thấy ti vi mới lạ, ngày nào cũng sang nhà bác ấy xem. Mình nói xem tiền điện đáng mấy đồng. Thẩm Hoa Phượng vì muốn tiết kiệm số lẻ này nên đuổi Đại Bảo nhà mình về, có đáng không? Em càng nghĩ càng tức, bảo con sau này đừng sang nhà đó nữa. Đại Bảo cãi lại, nói ai bảo chúng ta không mua nổi ti vi nên phải sang nhà người ta xem. Em nghe xong những lời này, không nhịn được cơn tức trong lòng, tát con một cái."

Chu Quốc Cường nghe xong, không biết nên có cảm xúc gì. Trong ba anh em, anh cả có nghề thợ mộc, tay nghề cao, khôn khéo biết cách kiếm tiền. Chú Ba là người làm công ăn lương, làm văn hoá trong cơ quan nhà nước, bưng bát sắt có tiền lương cao. Em gái gả cho người tốt, em rể có bản lĩnh, lái xe ba bánh chở khách cũng kiếm được.

Chỉ có ông là không có tiền đồ, dựa vào trồng trọt, nuôi lợn gà vịt để duy trì miếng ăn cho cả gia đình. Lúc nhàn rỗi giết lợn thuê cho người ta, không phải là một nghề ổn định. Có khi dăm bữa nửa tháng không có người thuê.

Tiền kiếm được trừ tiền sinh hoạt, nuôi bốn đứa con còn hơi cố sức, làm gì có tiền lợp mái ngói, càng đừng nói đến chuyện mua ti vi .

45. Chương 45: Kế Sách Làm Giàu Của Nhà Họ Chu (1)

Trong lòng Chu Quốc Cường đang nghĩ gì Triệu Ngọc Trân biết rõ, thấy chồng buồn rầu, bà hơi hối hận khi nói những lời này:

"Ba nó à, mình đừng nghĩ nhiều. Em chỉ nói thế thôi, em không oán trách ba nó đâu. Mình đông con, cuộc sống không tránh được vất vả hơn, chờ mấy năm nữa con cái lớn hết thì tốt rồi. Trong thôn, nhà không lợp mái ngói rất nhiều, không riêng gì nhà chúng ta."

Chu Quốc Cường biết vợ đang lựa lời an ủi mình, vẻ mặt dễ nhìn hơn:

"Mẹ nó à, năm nay thôn chúng ta có mấy nhà sửa lại nhà. Mẹ nó nói đúng, nhà chúng ta đông con, chính vì vậy càng phải tìm cách kiếm tiền, đợi các con lớn biết đến khi nào. Nếu không, hai năm nữa, Nhị Nha lớn rồi, nó ngủ ở đâu? Đại Nha là con gái, không thể ở mãi chung một phòng với Đại Bảo và Tiểu Bảo được. Nếu xây nhà ngói mấy gian, để một phòng cho hai anh em nó, hai chị em một phòng, một phòng của vợ chồng mình thì tốt biết mấy!"

Triệu Ngọc Trân sao không muốn điều đó. Xây nhà là chuyện quan trọng đầu tiên dân quê muốn làm. Nhà ai sống thế nào, chỉ cần nhìn qua căn nhà họ ở là biết ngay. Trong thôn nhà nào có tiền đều lợp mái ngói. Bà hay buôn chuyện với mấy người hàng xóm, nghe thấy không ít nhà đều mua ngói trước, tích trữ để sau này cần dùng.

Càng hâm mộ người ta, Triệu Ngọc Trân càng sốt ruột vì gia cảnh nhà mình. Cứ thế này, chờ đến khi tất cả các nhà trong thôn là nhà mái ngói, có khi nhà mình vẫn là nhà đất. Đi đến đâu, không dám ngẩng đầu nhìn ai.

Chuyện xây nhà bà nghĩ trong lòng đã lâu, chỉ là không nói với chồng thôi. Hôm nay, nếu đã nói đến chuyện này, bà phải nói ra suy nghĩ của mình:

"Ba nó à, vợ chồng mình không lười biếng, lại không thiếu sức khoẻ. Hằng ngày bận việc không ngừng. Mấy mẫu ruộng đủ khiến chúng ta bận suốt một năm nhưng lúa gạo thu được chừa lại phần trong nhà, bán không được bao nhiêu. Trứng gà, trứng vịt bán đi may ra vừa đủ tiền mua dầu muối lặt vặt. Lợn cuối năm bán được giá nhưng cả năm chỉ có một lần. Ba nó vất vả ở ngoài cả ngày, kiếm cũng không nhiều. Em thấy, chúng ta nên nghĩ cách khác kiếm tiền."

Chu Quốc Cường rất tán thành: "Những lời của mẹ nó là tiếng lòng của tôi. Trong thôn chúng ta có không ít thợ giỏi hay là tôi đi làm thuê, học một nghề?"

Triệu Ngọc Trân nghĩ nghĩ: "Thợ giỏi không phải một ngày là thành. Nhà mình đông người, ba nó không ở nhà thì không được. Hay là chúng ta đi buôn đi?"

Buôn bán ư?

Chu Quốc Cường nghe thấy lời đề nghị của vợ thì chần chừ: "Bán gì đây?"

Triệu Ngọc Trân sớm trù tính rồi. Không thể không thừa nhận, bà là một người phụ nữ nông thôn thông minh, nhạy bén hơn chồng: "Em nghĩ kĩ rồi. Chúng ta bán đồ ở chợ phiên. Ba ngày nhập hàng một lần, chỉ mất một buổi sáng, cũng không làm lỡ việc trong nhà, lại kiếm được thêm tiền."

Chu Quốc Cường cảm thấy đề nghị này rất được, gật đầu: "Được được, anh xem có thể thực hiện. Đại Bảo, Đại Nha đều đi học, mẹ nó có thể mang theo Tiểu Bảo với Nhị Nha, chúng ta ra chợ bán, thay phiên trông con. Có nửa ngày, không lỡ việc trong nhà. Nhưng mà, chúng ta bán gì đây?"

"Việc này thì em chưa nghĩ đến, " Triệu Ngọc Trân nói: "Vợ chồng mình thương lượng thử xem."

Hai người thảo luận việc này rất lâu. Bán đồ ăn thì không được, thời đó mọi người ăn sáng ở nhà, phần lớn là tự cung tự cấp, ăn không hết mới mang ra chợ bán. Nếu bán vải, tốt nhất ban đầu phải có tiền vốn lớn một chút. Nếu bán đồ tạp hoá, lợi nhuận không cao, quay vòng vốn chậm. Nếu bán đậu phụ, phải đi sớm về muộn làm đậu, quá vất vả, nếu mang theo con sợ rằng không có thời gian để ý.

Bên này hai người đang nói chuyện, Chu Tiểu Vân nghe lén hồi lâu thực sự không nhịn được: "Ba ơi, ba thường xuyên đi giết lợn thuê cho người ta, tiền công quá ít, hay là đến nhà muốn giết lợn mua cả con. Bán thịt lợn lợi nhuận cao hơn các mặt hàng khác nhiều."

Thật ra không tính là nghe trộm, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân nói chuyện trong phòng. Từ phòng Chu Tiểu Vân, qua phòng khách nhỏ là phòng cha mẹ, cách nhau có mấy bước chân.

Chu Tiểu Vân định nói chuyện với mẹ về chuyện của Đại Bảo, thấy hai người nói chuyện, trong lòng cô biết rõ. Kiếp trước, nhà mình khá nghèo, gần như là nhà cuối cùng trong thôn lợp mái ngói. Cô cũng từng trách thầm cha mẹ không có bản lĩnh, liên luỵ con cái sống cuộc sống nghèo khó.

Nhưng giờ vô tình nghe được cuộc nói chuyện này, cô biết thêm một mặt khác của cha mẹ mình. Có thể họ không phải là người đặc biệt thông minh tháo vát, có bản lĩnh nhưng tấm lòng yêu thương con cái thì không thua kém ai.

Kiếp trước, cô xa lánh cha mẹ, không thân thiết với họ, chẳng lẽ hoàn toàn là lỗi của cha mẹ sao? Không nói chuyện với cha mẹ, phản đối ý tốt của cha mẹ, chỉ nhìn mọi chuyện bằng góc độ của mình, làm theo suy nghĩ của bản thân. Chẳng lẽ cô không có lỗi sao?

Nếu cha mẹ muốn kiếm tiền sửa nhỏ, để con cái được sống tốt hơn, tất nhiên cô không thể khoanh tay đứng nhìn. Không có tiền không có năng lực, ít nhất cô có thể bày mưu tính kế cho họ!

Chu Quốc Cường nghe thấy lời con nói, rơi vào trạng thái tự hỏi, không kịp chất vấn sao con nói xen vào.

Chu Quốc Cường giết lợn thuê cho người ta ăn bữa nay bỏ bữa mai (ý là được buổi đực buổi cái, ít có việc để làm), được trả tiền công rất thấp. Nếu có thể đi thu mua lợn về giết rồi mang ra chợ bán quả là ý kiến hay. Không cần tiền vốn lớn, tiền mua lợn ông vẫn có, bán xong thu hồi vốn luôn. Nhà nào nuôi lợn tốt, nhà nào muốn bán ông đều biết, không sợ không có nguồn hàng.

Bình thường, người mua lợn đều xuống nông thôn thu mua rồi bán cho lò mổ trong thị trấn. Ở nông thôn chủ yếu bán thịt lợn trong nhà còn thừa, ở chợ người chuyên bán thịt rất ít. Hơn nữa, giá thịt lợn mặc dù cao nhưng ngày lễ, ngày tết hay có khách đến cũng phải đi mua. Nếu có quầy hàng bán thịt lợn cố định không sợ không có khách.

Chu Quốc Cường càng nghĩ càng cảm thấy ý kiến này rất hay, lại nhìn sang vợ.

Triệu Ngọc Trân suy nghĩ không khác chồng lắm. Bà còn nghĩ xa hơn, thậm chí nghĩ đến việc nhà mình bán thịt, có thể thường xuyên nấu cho các con ăn đỡ thèm, kiếm không được bao nhiêu thì ít nhất cũng để cho các con được ăn ngon hơn.

46. Chương 46: Kế Sách Làm Giàu Của Nhà Họ Chu (2)

Hai vợ chồng nhìn nhau, biết ngay cả hai người đều đồng ý với ý kiến này.

Lúc này mới nhớ ra Chu Tiểu Vân đang cười tít mắt đứng đó, Chu Quốc Cường hỏi: "Đại Nha, sao con lại muốn cha đi bán thịt lợn?"

Chu Tiểu Vân đương nhiên sẽ không nói hễ nhà nào bán thịt lợn đều khá giả. Cô cười ngây thơ vô tội: "Con thấy ba đi làm thuê cho người ta, người ta có thịt lợn sẽ mang đi bán kiếm tiền nhưng tiền công trả cho ba quá ít. Không bằng ba tự đi bán, bọn con sẽ được ăn thịt nhiều hơn."

Nói xong, còn cố ý tỏ vẻ tham ăn. Chu Quốc Cường nghĩ thầm cuối cùng vẫn là trẻ con chỉ biết ăn, bảo cô đi ngủ.

Chu Tiểu Vân biết cha mẹ muốn lên kế hoạch, ngoan ngoãn quay về phòng. Bên này, hai vợ chồng đang thảo luận chi tiết việc bán thịt lợn. Cụ thể phải làm những gì, phải bàn bạc thật kĩ.

Không nói đâu xa, chuyện mua lợn cũng phải có tiền vốn, có thể lấy tiền trong nhà nhưng ít nhất phải có cái xe ba bánh để kéo lợn về và mang đi bán. Không có tiền mua xe to như em rể Ngỗ Hữu Đức thì ít ra phải mua một cái xe ba bánh đạp bằng sức người. Tiền mua xe không phải là ít, lấy đâu ra?

Cuối cùng, Chu Quốc Cường quyết định: Đi mượn!

Nhưng, vấn đề là mượn ai đây?

Vốn dĩ, mượn anh cả là chuyện thuận lí thành chương (thuận theo lý thuyết mọi chuyện luôn hoàn thành suôn sẻ), có lẽ Chu Quốc Phú sẽ không từ chối. Nhưng Triệu Ngọc Trân vừa nghĩ tới Thẩm Hoa Phượng ngay cả ti vi còn tiếc không cho Đại Bảo xem thì trong lòng tức giận, bà không bao giờ muốn đến nhà đó vay tiền nữa.

Chu Quốc Dân ở thị trấn chắc chắn có tiền tiết kiệm, với chú ấy mà nói chỉ là một tháng tiền lương, không đến mức không ượn. nhưng đến thị trấn hơi xa, đi mượn không dễ. Hơn nữa, người dân quê lên thành phố có chút không tự nhiên.

Gia cảnh nhà mẹ để Triệu Ngọc Trân không kém, nhưng còn một cậu em chưa lấy vợ, đợi đến lúc kết hôn còn phải mua sắm đồ, không thể xấu hổ mượn vào lúc này được. Hai chị gái của bà đều gả xa nhà, đến đó cũng không dễ.

Tính ra, chỉ có đi mượn của cô Út Chu Phương. Ngô Hữu Đức chở khách mấy năm, tiếng lành gần xa, trong tay sẵn có tiền mặt.Quan hệ giữa Chu Quốc Cường và em gái khá thân, đi vay tiền cũng dễ nói chuyện.

Quyết là làm, Chu Quốc Cường hạ quyết tâm ngày mai đến nhà em gái.

Thấy Chu Phương, đầu tiên là khách sáo hỏi han mấy câu, hỏi xem trong nhà gần đây thế nào. Chu Phương cười đón anh trai vào nhà, rót chén trà, hai người ngồi xuống nói chuyện.

Nói mấy câu, Chu Phương mẫn cảm nhận ra thần sắc anh trai bồn chồn, tựa như có gì muốn nói: "Anh Hai, có phải anh có chuyện gì không, chúng ta là anh em ruột, có gì mà khó nói."

Chu Quốc Cường đang nghĩ làm cách nào mở miệng hỏi vay tiền, thấy em gái nói thế thì quyết định nói luôn: "Em gái, làm anh trai đáng lẽ không nên nói những lời này. Nhưng chúng ta là anh em ruột, anh trai có việc, không đến tìm em thì không biết đi tìm ai, hôm nay đành mặt dày đến đây."

Chu Phương nghe xong lời này hơi lăn tăn. Có chuyện gì mà khó nói đến vậy?

Quả nhiên, sau đó Chu Quốc Cường nhắc tới chuyện vay tiền: "… Anh và chị dâu em ở nhà bàn kĩ, muốn buôn bán nhỏ, đến chợ phiên bán ít đồ. Thứ nhất, không làm lỡ việc trồng trọt trong nhà, thứ hai có thể kiếm thêm ít tiền sửa lại nhà. Nhưng mà, muốn buôn bán được, phải mua một chiếc xe đạp ba bánh để đi lại, tiền của vợ chồng anh không đủ, định đến hỏi em có dư tiền không…"

Chu Quốc Cường nói đến đây liền bị Chu Phương cắt ngang : "Anh Hai, giữa anh với em không cần nói mấy lời khách sáo như thế. Anh nói đi, anh còn thiếu bao nhiêu, em nghĩ cách kiếm cho."

Thấy em gái hào phóng như thế, trái tim Chu Quốc Cường đang treo lơ lửng được hạ xuống, nói chuyện kĩ càng hơn: "Anh chưa từng đi mua xe này, đoán chắc hơn một trăm nguyên, em có thể cho anh mượn một trăm nguyên không?"

Chu Phương tính toán trong nhà còn bao nhiêu tiền mặt, suy nghĩ một hồi nói với anh: "Anh nghĩ ra bán gì chưa?"

Chu Quốc Cường nói cho em biết: "Anh định đi mua lợn về bán thịt."

"Bán thịt lợn à? Cũng được, nhà ai có việc tiếp khách, ăn tết đều cần mua. Nhưng mua lợn cũng là một khoản tiền vốn. Anh mượn của em một trăm, tiền mua lợn có đủ không?" Chu Phương quan tâm hỏi.

Anh Hai nhà mình muốn buôn bán kiếm tiền bà mừng thay. Dân quê suốt ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời bao giờ mới giàu lên được, bây giờ người khôn khéo đều định buôn bán. Nhà bà dựa vào chồng lái xe ba bánh coi như khá giả, trong mấy anh em, chỉ có anh Hai khó khăn nhất, bà rất muốn giúp đỡ. Giờ anh có ý tưởng, bà tự nguyện giúp một tay.

“Nhà anh còn dư ít tiền, chắc là đủ.”

“Đủ là tốt nhất, bây giờ người đến thu mua lợn phải đưa tiền mặt. Nếu anh không mang đủ tiền, người ta sao có thể bán lợn cho anh? Như thế này đi, ở đây em không có nhiều, hai trăm nguyên. Anh đi mua xe còn dư tiền, để lại cho anh làm vốn.” Chu Phương vào trong phòng lấy một xấp tiền mười nguyên đi ra, có hai mươi tờ, tổng cộng là hai trăm nguyên.

Chu Quốc Cường nhận lấy tiền, cảm động nói không nên lời. Một lúc lâu sau, mới nói: “Em gái, đợi anh có tiền nhất định sẽ trả lại em.”

Chu Phương sảng khoái nói: “Không vội, đợi anh buôn bán tốt có tiền quay vòng vốn trả lại cho em cũng không muộn.” Bà không nói ra số tiền kia vốn để xây chuồng lợn, chuyện này có thể để sau, cái cũ trong nhà còn dùng được. Việc của Chu Quốc Cường quan trọng hơn, lợn nhà mình đợi sau đi!

Mượn được tiền Chu Quốc Cường đạp xe về nhà, cảm thấy toàn thân tràn trề sức lực, đạp xe nhanh hơn nhiều.

47. Chương 47: Kế Sách Làm Giàu Của Nhà Họ Chu (3)

Triệu Ngọc Trân thấy Chu Quốc Cường mượn được tiền mừng lắm, nhỏ giọng hỏi: “Ba nó à, cô Út cho chúng ta mượn bao nhiêu? Một trăm phải không?”

Chu Quốc Cường đắc ý lấy tiền trong túi quần ra để vợ đếm: “Mẹ nó tự đếm đi.”

Triệu Ngọc Trân xoè ra đếm, sau khi đếm xong không thể tin nổi, lại đếm lại lần nữa, vẫn là hai mươi tờ. Bà ngạc nhiên hỏi: “Ba nó à, tròn hai trăm đấy. Anh không phải bảo chỉ mượn một trăm thôi sao? Lúc nãy em còn lo nhà cô Út không có nhiều tiền mặt như vậy thì làm thế nào bây giờ!”

Chu Quốc Cường kể lại chuyện đến nhà em gái cho Triệu Ngọc Trân nghe, cuối cùng nhấn mạnh lại: “… Anh cũng không muốn mượn nhiều như vậy. Anh nói mượn một trăm là được. Em út nhỏ sợ chúng ta không đủ tiền mua lợn nên ượn thêm. Ân huệ này chúng ta nên khắc sâu trong lòng.”

“Ba nó nói phải, đầu năm nay không dễ tìm được người cho vay tiền. Em đoán, nếu khoảng mười, hai mươi nguyên đại ca có thể cho chúng ta mượn, nhiều tiền như vậy sợ không qua nổi cửa của chị dâu.”

Triệu Ngọc Trân rất cảm kích cô Út nhỏ, đi vay tiền rất khó, không phải ai cũng hào phóng như thế. Cũng may, người nhà cô Út hiền lành, mọi chuyện do cô ấy làm chủ, bằng không hai vợ chồng bọn nó cũng ngại, không dám đến nhà họ vay.

Chu Quốc Cường cũng đồng ý với vợ. Đại ca và ông ở gần nhau, không đến mức khoanh tay đứng nhìn, nhưng chỗ chị dâu thì hơi khó nói. Chị ấy luôn tươi cười, thoạt nhìn dễ nói chuyện, trong lòng tuy khôn khéo nhưng keo kiệt, mượn ít thì không nói làm gì, nếu nhiều quá sẽ nói những lời khó nghe khiến người khác bẽ mặt.

Tiền đã có, vấn đề lớn nhất được giải quyết dễ dàng , hai người bàn xem vào thị trấn mua xe ba bánh.

Triệu Ngọc Trân sang nhờ chị dâu trông hộ Tiểu Bảo và Nhị Nha một buổi, cùng Chu Quốc Cường đạp xe lên thị trấn.

Đến chỗ chuyên bán xe ba bánh vòng đi vòng lại nửa ngày, đi xem mấy nhà, cuối cùng chung kết là một chiếc xe ba bánh hơi lớn. Giá một trăm mười nguyên, hơi đắt, đắt hơn loại một hai mươi nguyên, nhưng chở thêm được nhiều đồ hơn. Hai vợ chồng do dự rất lâu cuối cùng quyết mua. Sau này muốn mua hai con lợn vẫn chở tốt, về lâu về dài số tiền này không tiếc.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà chú Ba, chú Ba ngạc nhiên khi thấy Chu Quốc Cường đạp xe đạp ba bánh mới tinh đợi đến khi nghe giải thích thì cũng vui thay. Chu Quốc Dân đặc biệt đến cửa hàng đông lạnh mua ít thức ăn mặn về, cùng Chu Quốc Cường uống hai chén.

Khi Chu Quốc Cường đạp xe về, sau xe có một xấp báo chí là Tống Minh Lệ đưa cho Chu Tiểu Vân , Triệu Ngọc Trân vội vàng cảm ơn. Dù sao thím ấy luôn nhớ đến con gái mình, điều này khiến người làm mẹ như bà thấy ấm áp.

Bà nội của Tiểu Vân nhân lúc Triệu Ngọc Trân đang nói chuyện với chú Ba, lén lút kéo con thứ hai qua một bên, móc trong người ra mười mấy nguyên nhét vào túi nó: "Tiểu Cường, trong tay mẹ có bằng này thôi, con cầm đi, đừng ngại ít."

Chu Quốc Cường vội vã xua tay không cần: "Mẹ, mẹ làm gì vậy. Tiền này mẹ cứ giữ lại mà tiêu. Làm con con chưa hiếu kính được ẹ, sao có thể nhận tiền của mẹ được."

Bà nội ý đã quyết, bảo Chu Quốc Cường nhỏ giọng thôi, đừng để Chu Quốc Dân nghe thấy: "Con à, con đông con nhất cũng nghèo nhất. Mẹ không giúp được con, suốt ngày suy nghĩ buồn bã. Con cầm số tiền này tu chí làm ăn, không cần kiếm nhiều, tối thiểu nuôi được con cái, sửa lại nhà cửa. Tấm thân già của mẹ mới yên lòng."

Con lớn mấy trong mắt mẹ mãi là đứa trẻ. Bà nội không ít lần thở dài lo lắng cho con thứ hai. Nhà con lớn và con thứ ba không cần nói, con gái út chồng chịu khó, kiếm không ít tiền. Chỉ là con thứ hai đông con, khó khăn nhất, bây giờ còn ở nhà đất, sao không khiến bà nội sốt ruột đây?

Cảm động nói không nên lời Chu Quốc Cường không từ chối ý tốt của mẹ nữa, tạm biệt em ba, đạp xe đạp mới mua cùng vợ về nhà.

Triệu Ngọc Trân đạp xe đạp cũ đi bên cạnh, hỏi chồng: "Ba nó à, lúc nãy mẹ kéo mình ra một góc làm gì thế?"

Chu Quốc Cường thở dài thật dài: "Mẹ kiên quyết đưa cho anh mười mấy nguyên, anh không đồng ý, mẹ vẫn nhét vào túi. Người làm con như anh thật xấu hổ. Bao năm qua, sau khi cha qua đời, mẹ vẫn ở nhà em Ba, chúng ta chưa biếu mẹ cái gì. Bây giờ còn nhận tiền tiết kiệm của mẹ, anh tự thấy hổ thẹn mà."

Triệu Ngọc Trân nghe xong cũng ngẩn người, thảo nào mẹ chồng vẫn muốn ở cùng chú Ba. Nghĩ lại cũng đúng, ở nhà chú ấy ăn ở chú ấy nuôi. Mười mấy nguyên này không biết mẹ chồng tích cóp bao lâu mới có, giờ lại đưa hết cho chồng mình. Bà xúc động nói: "Ba nó à, mẹ thật tốt. Nhà chúng ta như thế này, mẹ cũng sốt ruột thay. Chúng ta phải cố gắng, người không thể nghèo mãi cả đời."

Chu Quốc Cường gật đầu, hạ quyết tâm để cả nhà được sống tốt.

Về đến thôn, xe ba bánh mới tinh khiến rất nhiều người chú ý.

Có người trực tiếp chạy đến nhà Chu Quốc Cường xem, lúc này rất ít nhà có xe ba bánh. Hơn nữa, dân quê không có nhiều trò chơi, chuyện nhà người khác cũng là chuyện của mọi người, ai nấy đều đến góp vui.

Nhất thời, nhà Chu Quốc Cường náo nhiệt như chợ vỡ. Không ít người kéo đến, trong đó có cả Chu Quốc Phú và Thẩm Hoa Phượng.

48. Chương 48: Thẩm Hoa Phượng Khôn Khéo

Thẩm Hoa Phượng dẫn Tiểu Bảo cùng Nhị Nha qua đây, Triệu Ngọc Trân vội vàng cảm ơn: "Chị dâu, cám ơn chị. Hai đứa này chắc nghịch lắm, khiến chị mệt mỏi rồi."

Thẩm Hoa Phượng dẻo miệng, nói chuyện khiến người ta thoải mái: "Đâu có, hai đứa rất ngoan, không cần chị tốn công trông. Chị bảo này, em dâu đúng là có phúc, mấy đứa nhà em đều tốt. Đại Bảo nhanh nhẹn, Đại Nha hiểu chuyện, thành tích tốt nhất trong thôn, Tiểu Bảo ngoan ngoãn nghe lời, Nhị Nha xinh từ bé. Sau này, em chờ con cái có tiền đồ sẽ được hưởng phúc thôi!"

Lời nói dễ nghe ai mà không thích, Triệu Ngọc Trân tất nhiên không ngoại lệ. Bà nghe những lời này tươi cười rạng rỡ, biết là lời nịnh hót cũng cao hứng: "Nghe chị nói kìa, em sắp bay trên chín tầng mây rồi."

Nói qua mấy câu, Thẩm Hoa Phượng không nhịn được lòng hiếu kỳ: "Em à, chị lắm miệng hỏi một câu, xe ba bánh nhà em bao nhiêu tiền, chắc là không rẻ đâu!" Nhà mình còn chưa có tiền mua xe này, chỉ có một chiếc xe ba gác. Bà biết rõ gia cảnh nhà Nhị Nha, quái lạ không hiểu họ lấy đâu ra tiền nhỉ.

Triệu Ngọc Trân trong lòng biết rõ chuyện Thẩm Hoa Phượng thực sự muốn hỏi là gì, bà cố ý kể cả chuyện đến nhà cô Út vay tiền: "Cái xe này khá đắt. Tình huống nhà em chị cũng biết rồi đấy, làm gì có nhiều tiền thế mà mua. Ba đứa nhỏ muốn đi mua lợn về làm thịt mang ra chợ bán cần phải dùng xe ba bánh. Khoản tiền này em Út cho nhà em mượn. Bọn em vốn định mượn một trăm thôi, ai dè em ấy ượn thêm một trăm nữa, nếu không bọn em không mua nổi."

Rõ ràng là nói cho Thẩm Hoa Phượng nghe. Thẩm Hoa Phượng đương nhiên nghe ra hàm nghĩa trong đó: nhà chú Hai không đến nhà đại ca sát vách vay tiền, lại chạy đến nhà cô Út ở thôn bên cạnh, tất nhiên là sợ bà có tiền không chịu cho vay. Thật lòng mà nói, chắc chắn bà không muốn cho vay nhiều tiền như vậy.

Thẩm Hoa Phượng có chút xấu hổ, lảng sang chuyện khác: "Bọn em định bán thịt heo à, quanh đây đúng là chưa có nhà nào chuyên bán thịt. Em xem còn thiếu cái gì, cứ nói với chị, hai nhà chúng ta là anh em ruột, đừng khách sáo."

Nói đến điểm là dừng, không thể thực sự khiến người ta nổi giận, Triệu Ngọc Trân thấy chuyển biến tốt, nói: "Thật ra, chị dâu à, em cũng có việc muốn nhờ. Em nghĩ sau này ra chợ bán thịt, rất cần một cái thớt gỗ dày, chị xem…"

Thẩm Hoa Phượng vỗ ngực, đáp ứng ngay: "Được, việc này cứ để anh em lo. Trong nhà vừa đúng lúc có khối gỗ tốt để đóng bàn ăn, chị sẽ bảo anh làm một cái thớt gỗ thật bền, chắc chắn cho các em. Tiền công để anh chị đưa cho các em làm quà."

Triệu Ngọc Trân không thể không khâm phục cách cư xử của chi dâu, vừa tránh được sự xấu hổ về chuyện cho vay tiền, vừa khiến mình chịu một ân huệ của bên đó. Nhưng mà, đây cũng là vật nhà mình đang cần, nên bày tỏ lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

Bên này chị em dâu âm thầm giao phong một hồi, bên kia hai anh em đang nói chuyện phiếm.

Biết em trai đến nhà em gái mượn tiền, Chu Quốc Phú đứng bật dậy oán trách: "Em hai, em gặp khó khăn sao không đến tìm anh? Nhiều không dám nói, chỉ một trăm nguyên anh có thể lấy ra được. Em đến nhà Tiểu Phương vay tiền, chẳng phải là khiến anh mất mặt hay sao? Tiểu Phương thể nào cũng nghĩ người làm anh như anh không tốt, không chịu cho em vay tiền. Em khiến anh sau này có mặt mũi nào nói chuyện với em ấy, nó không nói anh mấy câu mới là lạ."

Chu Quốc Cường vẫn thân thiết với anh trai. Thường ngày, anh trai rất tốt với ông, giúp đỡ nhà mình không ít. Lúc này, thấy anh oán trách, vội vã giải thích: "Đại ca, em biết nhà anh vừa mới mua ti vi, sợ là không tiện nên không dám mở miệng vay tiền anh." Không nói ra là chị dâu sẽ không đồng ý cho nhà mình vay số tiền lớn như thế.

Chu Quốc Phú biết tính vợ, không nói gì nữa.

Lúc này Thẩm Hoa Phượng đi tới, nói với chồng: "Mình à, em đã thay mình đồng ý với em dâu. Mình làm một cái thớt tốt đưa cho vợ chồng chú ấy. Cái khác không làm được, đây là nghề của mình, phải làm một cái tốt nhất, để nhà chú hai dùng mấy năm."

Chu Quốc Phú không phản đối, về nhà bắt tay vào làm ngay. Không đến hai ngày, cái thớt vừa to vừa dày bản được mang sang, vừa nhìn là biết ngay dùng loại gỗ tốt.

Chu Quốc Cường là người biết hàng. Bàn ăn lớn trong nhà cũng dùng loại gỗ này, rất rắn chắc, lập tức cám ơn anh trai, vui mừng cùng vợ nâng thớt vào nhà.

Bốn anh em nhà họ Chu biết trong nhà sắp bán thịt lợn, ai nấy đều vui vẻ. Tất nhiên, nguyên nhân vì sao vui thì không giống nhau.

Đại Bảo tham ăn, nghĩ rằng sau này có thể ăn nhiều thịt hơn.

Chu Tiểu Vân thì vui vì cha mẹ đã bước chân vào con đường buôn bán, người khác không biết chứ cô hiểu rất rõ. Sau này, người buôn bán mà giàu có không ít, vận mệnh nhà họ Chu bắt đầu thay đổi. Về phần sự thay đổi này đến mức độ nào, sau này sẽ biết.

Đại Bảo rất nhanh học được cách đạp xe ba bánh, dẫn Tiểu Bảo cùng Nhị Nha chạy loạn khắp nơi. Cậu cũng gọi em gái lên ngồi nhưng cô không tin tưởng kỹ thuật đạp xe của anh nên không chịu.

Thật ra, Chu Tiểu Vân lo lắng không phải không có lý. Xe ba bánh rất dễ bị nghiêng sang một bên, thậm chí đổ xuống. Hơn nữa, lung la lung lay không ổn định, thắng xe ở dưới ghi đông, xa như thế nhỏ như Đại Bảo khó với tới. Dù sao, cô nhất quyết không chịu ngồi.

Đại Bảo tiến bộ rất nhanh. Ban đầu đạp còn xiêu vẹo, khi đã quen đạp rất nhanh, quẹo cua rất linh hoạt. Cậu đạp xe diễu khắp thôn, trẻ con ngồi sau từ hai biến thành bốn, từ bốn lại biến thành sáu, đến tận khi tám đứa không nhét được nữa mới dừng.

Không được ngồi trên xe, mấy đứa chạy theo sau, năn nỉ đồng bọn đổi phiên

Đại Bảo rất hưởng thụ cảm giác oai phong như đại tướng quân. Tiếc rằng, chơi ba bốn ngày, xe ba bánh bị Chu Quốc Cường dùng để chở lợn.

49. Chương 49: Đầu Bếp Của Chu Gia

Chu Quốc Cường lại vào thị trấn một chuyến, mua một cái cân lớn và một cái cân nhỏ. Cân lớn để lúc mua lợn dùng, cân nhỏ để lúc bán thịt dùng.

Chờ mọi thứ được chuẩn bị xong, hai vợ chồng bắt đầu bận rộn.

Chu Quốc Cường đạp xe ba bánh đi khắp các thôn gần đó, tìm xem có nhà nào muốn bán lợn không. Ông vốn giết lợn thuê cho người khác, lợn nhà ai đã lớn muốn bán đều biết, rất ít khi về tay không. Ông lại trả bằng tiền mặt, giá cả cao hơn người từ trong thị trấn xuống thu gom. Vì thế, nhà nào có lợn đều muốn bán cho ông.

Chu Quốc Cường đạp xe chở lợn về nhà, quay lại nghề cũ của mình: Đồ tể.

Đến phiên chợ, mang thịt lợn cắt sẵn ra chợ bán.

Chu Tiểu Vân tìm mấy thùng các-tông bỏ đi, dùng bút lông viết mấy chữ to "Thịt heo tốt nhất, giá thấp nhất", cắm trước xe ba bánh. Mọi người nhìn thấy có tấm biển lớn rất ngạc nhiên, khiến cho Chu Quốc Cường có nhiều khách hơn.

Trên chợ cũng có một vài người bán thịt heo nhưng rất ít người bán lâu dài như Chu Quốc Cường. Lúc mới bắt đầu bán, ông thà rằng kiếm ít tiền hơn để tạo danh tiếng tốt, cố gắng giảm giá thấp hơn một phần. Đồng thời, cân đủ, không cân thiếu, khiến cho người đến mua hài lòng ra về, rối rít khen Chu Quốc Cường buôn bán thật thà.

Có người nghe nói chuyên đến quầy của ông mua thịt. Không lâu sau, quầy thịt lợn của ông lấy giá rẻ làm ưu thế, trở thành quầy hàng đông khách nhất chợ.

Triệu Ngọc Trân luôn đi bán cùng chồng, mang theo Tiểu Bảo và Nhị Nha ở bên cạnh, vừa bán hàng vừa trông con không ảnh hưởng gì.

Khi đó các nhà nuôi lợn đến khoảng trăm cân mới bán, bỏ đi nội tạng, da lông linh tinh, một con lợn chỉ còn mấy chục cân, cơ bản mỗi lần đều bán được gần hết. (1 cân ở TQ = 0,5 kg của mình)

Sau này, nhà nào trong thôn có khách tìm đến tận nhà Chu Quốc Cường mua thịt. Thậm chí có người ở thôn bên cạnh cũng đến nhà mua. Cho dù không họp chợ, mỗi ngày cũng bán được mấy cân thịt heo. Vốn dĩ ông đang lo thịt heo không bán được, để lâu sẽ bị thiu, giờ vấn đề đã được giải quyết.

Thời gian thấm thoát trôi đi, việc bán thịt heo của Chu Quốc Cường đã đi vào quỹ đạo.

Một cân thịt có thể bán được một hai giác tiền. Bán được mười mấy cân ít nhất lãi được mấy nguyên. Hơn nữa cả con lợn chỗ nào cũng tận dụng được. Tim gan, xương lợn, ruột lợn đều bán được lấy tiền. Nhìn nụ cười càng ngày càng rạng rỡ trên khuôn mặt hai người là có thể thấy tiền thu được rất khả quan.

Trời vừa tối, hộp đựng tiền đầy hơn nửa. Triệu Ngọc Trân vui vẻ đếm tiền. Nhưng tiền một hai giác quá nhiều, đếm một lúc rất dễ nhầm. Chu Tiểu Vân xung phong sang giúp một tay. Cô xếp tiền thành một xấp, một giác, hai giác, ngũ giác, một nguyên, hai nguyên cứ thế mà làm. Rất nhanh đã đếm xong: Ba mươi ba nguyên bốn giác.

Trừ đi tiền vốn có thể kiếm được mười nguyên. Đây là số tiền trước đây Triệu Ngọc Trân không dám mơ đến, lúc đếm tiền tay bà còn run run.

Hơn một tháng sau, Chu Quốc Cường trả cho em gái hai trăm nguyên.

Cứ như vậy, không đến một năm có thể sửa lại nhà. Triệu Ngọc Trân hạnh phúc nghĩ đến tương lai sáng lạn, cười híp mắt.

Cuộc sống trong nhà dần dần thay đổi, thay đổi bắt đầu từ bữa ăn trong gia đình. Triệu Ngọc Trân đi bán hàng có lúc không kịp về nấu cơm, Chu Tiểu Vân bắt đầu nấu mấy món đơn giản ăn tối. Triệu Ngọc Trân vốn lo lắng con gái còn quá nhỏ không biết nấu nướng thế nào, sau này thấy con chỉ huy Đại Bảo nhóm lửa còn mình đứng bếp y như người lớn. Không ngờ cơm nấu ra rất ngon, bà cũng an tâm. Sau này biến thành một ngày ba bữa cơm hơn nửa đều do Chu Tiểu Vân nấu.

Kiếp trước, nấu nướng là sở trường của cô. Nói đi cũng phải nói lại, ai ở nhà nấu cơm bảy tám năm không thể nấu ăn quá kém được. Hơn nữa, người kia ăn uống rất kĩ tính, tài nấu nướng của Chu Tiểu Vân tiến bộ rất nhanh cũng là do công của ông chồng chọn ba kén bốn.

Sau khi Chu Tiểu Vân bắt đầu nấu cơm, vui nhất là Tiểu Bảo .

Thịt lợn để bán kiếm tiền , không phải bữa nào cũng được ăn. Nhưng cách ba, bốn ngày lại có một ít thịt thừa không bán hết. Chu Tiểu Vân dùng xì dầu làm món thịt ba chỉ kho tàu màu cánh gián. Cắn một miếng, hương vị đậm đà ngậm tràn trong miệng. Tiểu Bảo không thích ăn thịt cũng ăn mấy miếng mới ngừng.

Thông thường nếu bán ít thịt hay còn thừa ít xương ống, Chu Tiểu Vân bỏ vào nồi hầm nhừ, lấy nước xương nấu cháo.

Tiểu Bảo ăn rất ít, không chịu ăn cơm, nhưng thấy chị gái dùng nước xương nấu cháo, lại ăn kèm với củ cải muối giòn. Cháo nóng hổi, hương thơm ngào ngạt khiến cơn thèm ăn nổi lên, có thể ăn hai bát.

Cánh tay gầy nhẳng của Tiểu Bảo bắt đầu có da có thịt, điều này khiến cho Chu Tiểu Vân mừng lắm. Nước xương hầm nhiều canxi hiệu quả rất tốt, so với uống thuốc tốt hơn nhiều. Tiểu Bảo yếu ớt hay uống canh hầm, có thể tăng cường sức đề kháng.

Chu Tiểu Vân tốn không ít tâm tư để Tiểu Bảo ăn được nhiều hơn, cố ý làm các món hợp khẩu vị của em. Thấy em ăn được càng ngày càng nhiều, cơ thể trở nên khoẻ mạnh hơn, khỏi phải nói cô vui thế nào.

Đến chính cô còn mập lên một ít. Da dẻ vàng vọt trở nên hồng hào hơn, không quắt queo như trước nữa. Quả nhiên, được ăn ngon, dinh dưỡng tốt có khác!

Triệu Ngọc Trân hàng ngày ngoài trông con, làm việc nhà, còn phải giúp chồng bán hàng, trăm công nghìn việc. Có con gái là trợ lý đắc lực quán xuyến cơm nước, trách nhiệm nhẹ đi nhiều. Bà rất tự hào, thường xuyên khen con gái mình.

Đến nỗi Chu Tiểu Vân hễ nghe thấy mẹ nói " Đại Nha nhà chúng ta.." đã chạy trối chết, xấu hổ lắm. Muốn khen con cũng phải để người ta nói trước, nào có con hát mẹ khen hay, người ta không cười sau lưng mới lạ.

Nhưng được mẹ khen đồng nghĩa với việc địa vị của mình trong lòng cha mẹ cao hơn trước. Nghĩ thế, Chu Tiểu Vân vui lắm. Có đứa con nào không hi vọng được cha mẹ yêu thương, khen ngợi không?

50. Chương 50: Nghỉ Gặt (1)

Đến mùa lúa chín, màu vàng óng ả phủ trên các cánh đồng. những người nông dân vui sướng đón một mùa bội thu.

Trường học cho học sinh nghỉ một tuần giúp cha mẹ gặt lúa, mỹ miều gọi là “Nghỉ gặt” . Mặt khác, bố trí bài tập về nhà mỗi ngày cho các em. Đó là tranh thủ lúc gặt lúa nhặt các hạt lúa còn sót lại, khi đi học phải nộp một giỏ hạt lúa.

Học sinh nghe thấy được nghỉ một tuần thì nhảy cẫng lên, reo hò ầm ĩ. Chu Tiểu Vân bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, vỗ tay hoan hô.

Lúc ấy, học hành vẫn thoải mái, gần như không có bài tập. Chỉ có một kì thi cuối kỳ. Gặt lúa còn được nghỉ một tuần, đâu có vất vả như học sinh ngày nay! Mỗi ngày một đống bài tập, tháng nào cũng có bài kiểm tra. Vì thế, trẻ con bị cận thị sớm, áp lực học hành thi cử đè nặng.

Phương Văn Siêu dặn Chu Tiểu Vân ở nhà tập thổi kèn ác-mô-ni-ca nhiều hơn, còn đàn ác-cooc-đê-ông tạm thời chưa kéo tốt được. Kèn ác-mô-ni-ca dễ tập hơn, trước ngày tết thiếu nhi luyện tốt bài đi thi là được.

Chu Tiểu Vân đồng ý. Giờ cô đã biết chuyện thầy Phương định ình đi thi văn nghệ nhân dịp quốc tế thiếu nhi trên huyện. Cô khá hứng thú với cuộc thi này, kiếp trước cô chưa từng có cơ hội đi thi đấu.

Có cơ hội được thử sức, Chu Tiểu Vân vui lắm. Cô thấy không nhất thiết phải đoạt được giải thưởng. Được tham gia thi đấu với cô mà nói đã là một trải nghiệm khó quên trong đời, xem ra sau này cần chăm chỉ luyện tập nhiều hơn.

Nhà Chu Tiểu Vân có năm sáu mẫu đất. Nếu cả hai vợ chồng cùng gặt phải năm sáu ngày mới xong. Nhưng việc bán thịt lợn của Chu Quốc Cường đang đông khách, nghỉ thì tiếc lắm. Hai vợ chồng bàn tính nếu ông đi bán thì Triệu Ngọc Trân ở nhà gặt. Hết phiên chợ, ông tiếp tục ra đồng gặt, như vậy không ảnh hưởng đến việc buôn bán.

Kế hoạch là thế, nhưng nhiều lúa như vậy bao giờ mới gặt xong? Triệu Ngọc Trân quyết định gọi em trai đến giúp.

Cậu của Chu Tiểu Vân là Triệu Cương, năm nay mới có người yêu, chưa kiếm được việc làm. Tuần trước đã gặt xong lúa ở nhà. Nghe chị gái đến nhờ giúp đỡ, cậu không nói hai lời đạp xe đến từ sáng sớm.

Hai chị em gặp mặt nói chuyện rôm rả. Tuổi hai người xêm xêm nhau, tình cảm rất tốt, vừa làm việc vừa nói chuyện, không cảm thấy quá mệt. Khi ấy, gặt lúa phải dùng liềm cong cong như trăng khuyết, rất sắc bén. Lúc gặt, phải khom lưng, cắt từ gốc lúa. Cúi lưng cả ngày trời sẽ mỏi lắm.

Trẻ con trong nhà đều ra đồng chơi. Nói là giúp thực ra chẳng có việc gì to tát. Cái liềm sắc như vậy, ai dám cho trẻ con cầm, nhỡ đâu cắt vào chân thì nguy. Nhưng, ôm lúa cột thành bó thì được. hồi ấy, gặt lúa gặt cả cây, đến khi đập lúa xong thì thân lúa giữ lại để nhóm lửa nấu cơm.

Đại Bảo ôm từng bó lúa để vào xe đẩy, hăm hở chạy qua chạy lại. Tiểu Bảo ôm ít hơn nhiều, Nhị Nha cầm mấy cây, nói là đang chơi đùa thì đúng hơn.

Nhiệm vụ của cô là phụ trách hậu cần. Ở nhà cho gà vịt ăn, Đến trưa, cô đun nước sôi, rót vào ấm quân dụng màu xanh, mang ra đồng ọi người uống giải nhiệt.

Lúc về nhà, nhân tiện dẫn Tiểu Bảo và Nhị Nha đang bò ra đất nghịch hạt lúa rơi vãi về. Về phần Đại Bảo, khoẻ như cậu nhóc mười ba, mười tốn tuổi, để lại còn giúp đỡ được chút ít, cô nghĩ thầm, để anh ấy ở lại đi.

Đến trưa, Chu Quốc Cường đạp xe ba bánh trở về. Ông dặn con đem hai cân thịt lợn còn lại đem kho cho cậu em vợ thưởng thức. Nói xong, vội vàng chạy ra ruộng cắt lúa.

Phòng bếp nhà Chu Tiểu Vân chia làm đôi. Cô ở một bên vo gạo, bắc nồi nấu cơm, trong lúc chờ cơm chín mang thịt lợn đi thái.

Chu Tiểu Vân dùng dao không quen tay lắm. Dao làm bằng sắt rất cùn, lực tay của cô không chống đỡ được mấy phút đã mỏi nhừ. Miễn cưỡng cắt thịt lợn thành từng miếng lớn. Đại Bảo không ở nhà không có ai nhóm lửa, Chu Tiểu Vân dùng rơm rạ làm mồi, cho thêm mấy cành cây, một lúc sau, ngọn lửa bùng lên.

Trong nồi mỡ sôi xèo xèo, Chu Tiểu Vân đổ thịt vào nổi đảo qua đảo lại cho xem. Đợi đến khi thịt hơi ngả màu, cho thêm xì dầu, gừng xắt sợi, đường, bột canh, dấm, động tác lưu loát không hề gián đoạn. Nếu có người lớn đứng cạnh, cô không dám thể hiện như thế.

Nhất là ở trước mặt mẹ, Chu Tiểu Vân giả vờ ngốc một tí. Dù sao phải giấu nghề chứ, làm tốt quá thì không giống trẻ con.

Nói tóm lại, Chu Tiểu Vân giấu giếm tương đối thành công. Triệu Ngọc Trân chỉ thấy con gái ngoan khéo léo là trợ thủ tốt, không hề nghi ngờ.

Củ cải và thịt kho thơm lừng bốn phía, "câu" hai con sâu nhỏ tham ăn Tiểu Bảo và Nhị Nha qua đây.

Nhị Nha kéo vạt áo chị, giọng con bé nũng nịu êm tai: "Chị ơi, em đói rồi."

Chu Tiểu Vân nhìn Nhị Nha làm nũng, trong lòng ấm áp. Cô không tự chủ xem Nhị Nha như Nữu Nữu để thương yêu: "Được rồi, Nhị Nha, để chị lấy cơm cho em ăn trước, không vội, nóng đấy."

Tiểu Bảo không cam lòng tỏ ra yếu thế, sán lại gần: "Chị, em cũng muốn ăn."

"Được được, cả hai đứa cùng ăn nhé."

Chu Tiểu Vân xới cho các em mỗi đứa một bát cơm đầy, lại múc một bát đầy thịt và củ cải.

Thời gian này đúng mùa củ cải ăn ngon nhất. Vườn rau nhà Chu Tiểu Vân trồng hai luống củ cải. Củ cải ăn vừa ngọt vừa nhiều nước,kho chung với thịt ngon vô cùng, miếng thịt cũng mềm hơn. Tiểu Bảo ăn lấy ăn để, hết một bát cơm đầy với hơn nửa bát thịt củ cải mời dừng.

Lúc này bát ăn cơm là kiểu bát sứ trắng to, không đẹp nhưng được cái bền, giá rẻ. Sau này, chất lượng sống tốt hơn từ từ bị đào thải, thay vào đó là loại bát mỏng nhỏ, có hoa văn đẹp mắt.

Tiểu Bảo có thể ăn hết một chén cơm lớn khiến Chu Tiểu Vân rất kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng), khuôn mặt hồng hào đã có tí thịt. Xem ra có thể từ từ tăng thêm khẩu phần ăn!

51. Chương 51: Nghỉ Gặt (2)

Tiểu Bảo với Nhị Nha ăn no, Chu Tiểu Vân dặn hai em ở nhà không được ra ngoài chạy loạn. Còn cô ra đồng gọi mọi người về ăn trưa.

Đi được nửa đường, vừa vặn đụng phải xe ba gác của Chu Quốc Cường, nhìn kĩ, Đại Bảo còn đi đẩy đằng sau.

Chu Quốc Cường tiếc bỏ xe ba bánh ra chở lúa, xe đó giữ lại để chở lợn nữa. Ông sang mượn xe ba gác nhà anh trai, một đống lúa chất cao, không nặng lắm. Chu Quốc Cường thừa sức kéo một mình, Đại Bảo ở phía sau đẩy mấy cái kỳ thực không xuất bao nhiêu lực.

Hôm nay, Đại Bảo biểu hiện rất tốt, ở dưới ruộng giúp đỡ cả buổi không lười biếng, được khen rất nhiều. Gần giữa trưa, bụng sớm đói meo, thấy cha đẩy xe lúa về nên làm bộ đi theo giúp.

Chu Tiểu Vân nói cho với cha một tiếng: "Cha, con nấu cơm xong rồi. Hai người về nhà ăn trước đi. Con ra ruộng gọi cậu và mẹ."

"Chờ mọi người về rồi ăn, về đến nhà cha còn đổ lúa ra sân. Chắc đợi đến lúc mẹ và cậu con về mới làm xong." Chu Quốc Cường nói xong rồi kéo xe đi.

Chu Tiểu Vân chạy đến ruộng, thấy mẹ và cậu đang ngồi uống nước. Chờ thở xong, cô mới lên tiếng: "Mẹ ơi, cậu ơi, về nhà ăn cơm thôi ạ."

Triệu Ngọc Trân nghe thấy kéo em trai đứng dậy, không phải mang gì về, để liềm trên mặt đất để ăn cơm xong còn dùng tiếp. Ba người xách theo ấm nước về nhà.

Về tới nhà, Chu Quốc Cường vừa xong việc, bảo em vợ rửa tay ăn cơm.

Chu Tiểu Vân múc thịt và củ cải ra bát to, thấy quá ít món, sau khi được mẹ đồng ý, lại đi rán thêm năm quả trứng gà bày ra mâm.

Chu Quốc Cường mở chai rượu, rót cho cậu một chén. Triệu Cương liên tục xua tay: "Anh Hai, buổi chiều còn làm việc, đừng uống rượu, ăn cơm thôi. Ăn xong sớm, làm việc sớm, mấy mẫu này không ít việc."

Chu Quốc Cường nghĩ cũng đúng, đưa bát cho vợ sới cơm.

Triệu Cương nếm một miếng thịt kho củ cải khen không dứt miệng: "Chị ơi, thực sự là Đại Nha làm sao? Đúng là nhìn không ra, tay nghề không tệ lắm."

Triệu Ngọc Trân cười, sới thêm cơm cho em: "Còn giả được sao? Hai ngày nay bận gặt lúa, Đại Nha đỡ đần chị rất nhiều."

Đại Bảo đang cúi đầu ăn thịt, nghe Triệu Ngọc Trân hết lời khen em gái trong lòng có chút không vui, cố ý ho một tiếng, ưỡn ngực lên. Đang bận nói chuyện với em trai, Triệu Ngọc Trân không để ý mình đã bỏ quên Đại Bảo khiến cậu rất bất bình. Chu Tiểu Vân ngồi cạnh anh nhìn thấy rõ.

Chu Tiểu Vân định cho anh đi "guốc cao", lớn tiếng nói với cậu: "Cậu lâu lắm rồi không sang nhà cháu chơi. Cháu nói cho cậu biết nhé, bây giờ anh Đại Bảo ở nhà rất chịu khó. Cậu xem, sáng hôm nay anh ấy ra đồng làm cả buổi không hề kêu mệt. Vừa nãy còn nói thầm với cháu, chiều lại đi tiếp đấy."

Buổi chiều lại đi? Đại Bảo cậy mạnh tới tận trưa, đang định buổi chiều đi chơi với bạn. Đầu tiên nghe em gái khen còn rất đắc ý, sau khi nghe mấy câu sau không khỏi âm thầm kêu khổ.

Triệu Cương không biết Đại Bảo trong lòng đang kêu gào thảm thiết, trước mặt hai anh chị khen cháu: "Đại Bảo năm nay mười tuổi mà nhìn vóc dáng bảo mười ba, mười bốn tuổi mọi người đều tin. Sáng nay rất chịu khó làm việc, còn khoẻ hơn em nữa."

Đại Bảo rất thích được khen, nghe cậu nói thì trong lòng nở hoa. Lại thấy em gái ở bên cạnh phụ hoạ, đầu óc đã lâng lâng. Vì thế sau khi cơm nước xong, Đại Bảo nhịn không đi chơi, làm một trang nam nhi ra đồng làm việc.

Chu Tiểu Vân ở nhà dọn bát đũa, rửa bát quét nhà, tiện thể đem cơm còn thừa cho gà mái "vất vả, công lao lớn" ăn.

Chỉ thấy cô vừa cho gà ăn vừa thì thầm: "Mau ăn đi, ăn no có sức đẻ nhiều trứng. Chúng ta được ăn trứng rán nhiều hơn."

Nếu gà mái có thể hiểu lời cô nói, tuyệt đối không vui mừng chạy ra tranh cướp như thế đâu.

Buổi chiều Chu Tiểu Vân lại ra ruộng đưa nước lần nữa. Đại Bảo mồ hôi nhễ nhại đã khát khô cô chạy đến uống ừng ực. Thấy ánh mắt sùng bái của em, không muốn bỏ giữa chừng nên không ngừng cố gắng.

Chu Tiểu Vân cố ý mang theo một cái giỏ. Cô không quên bài tập được giao ở trường. Chỗ đã được gặt xong còn sót lại nhiều hạt lúa, thỉnh thoảng có thể nhặt được hạt mẩy. Một lúc sau, cô nhặt được hơn nửa giỏ.

Lúc này, Đại Bảo mới nhớ ra bài tập, chạy sang nhặt phụ em.

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo đầu đầy mồ hôi có chút yêu thương: "Anh trai, nếu anh mệt thì ra ngồi nghỉ đi. Em nhặt hộ anh một giỏ lúa khác."

Gương mặt Đại Bảo phơi nắng hồng rực lên, cười hì hì: "Không sao, Đại Nha, nhặt hạt lúa không tốn sức, chúng ta cùng nhau nhặt. Nếu anh mệt anh sẽ ra bờ ruộng uống nước nghỉ ngơi."

Hai anh em vừa nói vừa cười, tay nhặt hạt lúa, miệng nói chuyện phiếm. Đến lúc đầy một giỏ, Đại Bảo xung phong nhận việc xách giỏ về, đổ vào trong túi. Xem ra, nếu nhặt hết mấy mẫu nhà mình có thể được mấy túi cơ đấy!

Chu Quốc Cường lại kéo xe về nhà, khi quay lại, trên xe có thêm hai đứa nhóc ở nhà chán quá kì kèo đòi đi theo. Tiểu Bảo nhảy xuống xe, chạy sang chỗ anh chị góp vui.

Chờ Nhị Nha loạng choạng trèo xuống, đội quân mót lúa chính thức thành lập, gồm bốn anh em nhà họ Chu, vừa không vất vả vừa chơi được. Suốt cả buổi, trên cánh đồng nhà họ tràn ngập tiếng cười.

52. Chương 52: Hội Diễn Văn Nghệ 1 – 6 (1)

Cuối cùng đã gặt hết lúa năm nay, Triệu Cương ăn uống no say ở nhà chị gái, chén chú chén anh với anh rể mới ra về.

Liên tục bận rộn mấy ngày, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân chưa được nghỉ ngơi. Kế tiếp, đập lúa, phơi thóc đủ thứ chuyện. Nhưng mấy chuyện này có thể làm từ từ, không cần làm gấp như gặt lúa.

Sau khi tính sổ, tiền lời từ bán thịt lợn rất khá. Chu Quốc Cường cười không ngừng, cùng với vợ tính đi tính lại có thể mua thêm hai con lợn nuôi trong nhà.

Chu Tiểu Vân, Đại Bảo khi đến trường mỗi người xách một giỏ lúa. Có lẽ, Hiệu trưởng Kiều mang đi bán, cải thiện điều kiện sống cho giáo viên.

Cuộc sống tuần tự theo quỹ đạo tiến về phía trước, một tháng trôi qua trong chớp mắt. Rất nhanh đã đến quốc tế thiếu nhi.

Hàng năm, thời điểm này luôn là quãng thời gian sầu khổ của Hiệu trưởng Kiều: Sở Giáo dục huyện mỗi năm chỉ tổ chức một hội diễn văn nghệ. Ở nông thôn thì học sinh có sở trường gì mà mang đi thi đây? Năm kia, tìm được một em hát ca khúc cách mạng, coi như tàm tạm. Năm ngoái, miễn cưỡng thi múa, trường còn bỏ tiền ra mua quần áo cho học sinh. Tiếc là so với các tiết mục của trường trong thị trấn kém quá xa. Năm nay làm thế nào bây giờ?

Khi Phương Văn Siêu chủ động đến tìm Hiệu trưởng Kiều chuẩn bị để Chu Tiểu Vân đi tham gia văn nghệ, thầy Hiệu trưởng vui quá, vỗ đùi đánh đét một tiếng. Đầu tiên, bày tỏ cảnh khó khăn của trường, sau đó thao thao bất tuyệt khen ngợi thầy Phương tuổi còn trẻ đã có con mắt tinh đời, nhận ra nhân tài, "Danh sư xuất cao đồ" gì gì đó. Liên tiếp những lời hay ý đẹp đổ xuống đầu Phương Văn Siêu.

Vừa mới tốt nghiệp gần hai năm, Phương Văn Siêu chưa bao giờ gặp tình cảnh này, sớm bị Hiệu trưởng Kiều "Đa mưu túc trí", "Cáo già" làm cho hoa mắt chóng mặt. Lập tức vỗ ngực cam đoan tự mình dẫn Chu Tiểu Vân lên thị trấn tham gia hội diễn đồng thời nhất định có giải thưởng mang về.

Người trẻ tuổi tràn trề nhiệt huyết, Hiệu trưởng Kiều nhìn theo bóng lưng Phương Văn Siêu nói nhiều quá mỏi quai hàm. Lúc nãy dùng sức vỗ đùi mạnh quá, ai u!! Mấy khớp xương già sắp nứt ra rồi, thầm trách mình quá kích động, có lẽ còn in dấu năm đầu ngón tay.

Đến khi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, Phương Văn Siêu mới tỉnh táo lại, mơ hồ nhớ tới hình như mình đã cam đoan một việc rất khó thực hiện.

Nhất định có giải thưởng của hội diễn văn nghệ cấp tiểu học trong toàn huyện? Việc này sao chắc chắn được.

Cả huyện ít nhất có đến hai, ba mươi trường tiểu học. Mỗi trường học ít nhất có một tiết mục tham gia dự thi. Tuy cũng chia thành các giải nhất nhì ba, nhưng chỉ được một nửa đoạt giải thôi. Giải nhất và giải nhì thường bị các trường trong thị trấn đoạt mất, đến giải ba còn khó được nữa là.

Phương Văn Siêu tất nhiên cảm thấy Chu Tiểu Vân rất khá, nếu không sẽ không tự đề cử cô đi thi. Nhưng anh mới tốt nghiệp không lâu, vẫn còn là một tay amater (nghiệp dư, người mới), chưa gặp chuyện này bao giờ. Vì thế, không biết rõ tiết mục của các trường khác như thế nào. Nếu Chu Tiểu Vân đi thi không mang được giải về thì làm sao đối mặt với lòng mong mỏi hiệu trưởng đây!

Nghĩ đi nghĩ lại nửa ngày trời, thầy quyết định gọi Chu Tiểu Vân tới, nói với cô ba ngày nữa sẽ đi thi trên huyện nhất định phải lấy được một giải mang về. Dù sao đi nữa, việc đã đến nước này, chỉ có thể cố gắng hết sức tiến về phía trước, không được lùi lại.

Chu Tiểu Vân trợn tròn mắt nghe những lời thầy dặn dò. Cô không ngờ chuyện này quan trọng đến thế

Kiếp trước cô chưa từng tham gia một hoạt động văn nghệ nào của trường nên không có kinh nghiệm gì để tham khảo. Cô tập thổi kèn ác-mô-ni-ca hơn nửa năm, tự thấy mình thổi không quá tệ, nhưng nếu đạt mục tiêu "chắc chắn có giải" thì quá khó. Nếu không biểu hiện tốt, chẳng phải phụ công dạy dỗ của thầy Phương và sự mong chờ của Hiệu trưởng Kiều sao?

Chu Tiểu Vân vốn không quá coi trọng việc này bắt đầu thấy luống cuống: "Thầy Phương, em không dám chắc chắn sẽ có giải. Các trường trên huyện thể nào cũng có tiết mục xuất sắc, em…"

Trong lòng không chắc nhưng ở trước mặt trò, Phương Văn Siêu tỏ vẻ rất tự tin, phải cổ vũ tinh thần em ấy:

"Yên tâm đi, Chu Tiểu Vân, em khổ công tập luyện như vậy, phải tự tin hơn với bản thân mình mới đúng. Thầy nói thật cho em biết, em có thiên phú học nhạc cụ hơn cả thầy. Năm mười tuổi, thầy bắt đầu học thổi kèn ác-mô-ni-ca, học hai năm mới ngang bằng trình độ của em bây giờ. Chúng ta không so được với các trường trong thị trấn nhưng nhiều trường khác ở nông thân chưa chắc đã mạnh hơn trường ta. Thầy tin rằng lúc đó em sẽ toả sáng. Dũng cảm lên, thầy tin ở em."

Nói xong, Phương Văn Siêu cũng bắt đầu bình tâm lại. Dù Chu Tiểu Vân thông minh đến mấy, giờ con bé mới bảy tuổi, lúc này mình thể hiện sự tin tưởng. Nếu mình đi đầu đã rối loạn, Chu Tiểu Vân sẽ càng mất tinh thần.

Nghe thấy những lời khích lệ của thầy, cô hơi yên lòng, nghĩ thầm khổ luyện lâu như thế là lừa hay là ngựa phải thử một lần mới biết được. Có gì phải sợ, mình đã sống một đời người, còn sợ "chuyện nhỏ" như vậy sao?

Sau khi hạ quyết tâm, Chu Tiểu Vân được Phương Văn Siêu chỉ điểm luyện tập một lúc lâu, đến khi trời nhá nhem tối mới để cho cô về nhà.

Lúc gần đi, Phương Văn Siêu chợt nhớ ra một chuyện, dặn cô hôm đi thi ăn mặc đẹp một chút. Anh không muốn nói thẳng Chu Tiểu Vân suốt ngày mặc mấy bộ quần áo cũ, trang phục như thế không ổn lắm .

Chu Tiểu Vân lập tức hiểu rõ, liếc mắt nhìn áo khoác hoa và quần đen trên người mình. Bộ quần áo này có thể mặc đi học, nếu lên sân khấu thì không được. Ít nhất phải mặc bộ quần áo mới thật đẹp!

Xem ra hôm nay về nhà phải nói với mẹ một tiếng, Chu Tiểu Vân vừa đi vừa nghĩ nên nói những gì.

53. Chương 53: Hội Diễn Văn Nghệ 1-6 (2)

Về đến nhà trời đã tối đen, năm giờ hơn Triệu Ngọc Trân đã nấu xong cơm tối, nhưng đợi mãi không thấy Chu Tiểu Vân về. Bà để phần cơm cho con, cả nhà ăn cơm trước.

Chu Tiểu Vân vừa vào nhà đã bị mẹ hỏi: "Đại Nha, hôm nay con đi đâu mà đến giờ mới về? Cả nhà chờ con lâu quá, đành ăn cơm trước."

Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn đáp: "Con bị thầy Phương gọi đi nói mấy câu, kết quả nói xong mới phát hiện trời đã tối, con vội chạy về ngay."

Triệu Ngọc Trân càu nhàu mấy câu, sau đó bê cơm để phần đem ra. Trong lòng cô ấm áp , mẹ tuy nói năng ngoa ngoắt, như lòng mềm như đậu phụ!

Chu Tiểu Vân rất đói, cắm cúi ăn.

Trong bát là món mì Chu Tiểu Vân thích ăn nhất, không phải mì sợi bán sẵn mà là mì làm bằng tay. Đây là món sở trường của Triệu Ngọc Trân nhưng bình thường bận quá, ít khi làm. Hôm nay rảnh rỗi làm một bữa cho bọn nhỏ đỡ thèm, lấy xương ống hầm làm nước dùng, mùi rất thơm.

Chu Tiểu Vân sì sụp, húp hết sạch nước.

Nói văn vẻ thì trong sợi mỳ có cả tình thương của người mẹ, sơn hào hải vị cũng không sánh bằng!

Trước đây Chu Tiểu Vân từng nghĩ mình là người mờ nhạt nhất trong bốn anh em, cha mẹ ít thương yêu nhất, giờ nghĩ lại sự tức giận của mình có lẽ chỉ là đoán mò.

Dưới ánh đèn, gương mặt mẹ còn rất trẻ, toát ra sự yêu thương từ tận đáy lòng. Tại sao từ trước đến nay mình chưa từng phát hiện?

Trong nháy mắt, chuyện cũ xẹt qua trong đầu cô, ngũ vị tạp trần chỉ có bản thân mới biết. Chìm sâu trong ký ức thậm chí cô không nghe thấy Triệu Ngọc Trân đang nói gì.

Gọi mấy lần không thấy con gái trả lời, Triệu Ngọc Trân thấy lạ. Rõ ràng mắt Đại Nha đang nhìn mình, nhưng gọi mấy tiếng không thấy đáp lại?

Bà khua khua tay trước mặt con. Lúc ấy, Chu Tiểu Vân mới tỉnh lại: "Mẹ gọi con ạ?"

Triệu Ngọc Trân vừa bực mình vừa buồn cười, rất lâu chưa thấy bộ dạng ngây ngốc đáng yêu của con gái: "Mẹ gọi con mấy câu, con mới nghe thấy. Đang nghĩ gì thế?"

Chu Tiểu Vân cảm thấy đây là một cơ hội tốt, tranh thủ kể chuyện Thầy Phương dạy mình thổi kèn ác-mô-ni-ca và cử đi thi đấu đại diện cho trường. Trong đó quá trình luyện tập vất vả chỉ nói qua loa mấy câu, trọng điểm là nhấn mạnh tầm quan trọng của hội diễn văn nghệ và việc cô cần có quần áo mới.

Triệu Ngọc Trân nghe thấy Thầy Phương tự mình dẫn con gái đi thi là một việc trọng đại, vội vã gọi chồng ra, bảo ông nghĩ cách.

Chu Quốc Cường và vợ chưa tin lắm, lúc này quay sang nhìn kĩ con gái bảy tuổi của họ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng ngần không khác đứa nhỏ bình thường. Chỉ có đôi mắt to tròn, trong veo, trầm tĩnh làm cho người ta cảm thấy cô bé này rất thông minh. Khoé miệng hơi cong lên như đang cười, lúc này mím môi, có vẻ bình tĩnh, nghiêm túc.

Quan sát kĩ, Chu Quốc Cường thấy con gái mình không giống trước đây. Về phần không giống chỗ nào thì không nói rõ được. Cuối cùng, ông đành kết luận: con gái lớn, tính cách cũng thay đổi theo, không yếu đuối ít nói như lúc bé.

Dù thế nào, sự thay đổi này là theo chiều hướng tốt. Điểm ấy khiến ông rất hài lòng. Mặc dù ông bận rộn cả ngày, không có nghĩ là ông không biết gì về việc ở nhà.

Con gái mình, có thể là trợ thủ đắc lực ẹ làm việc nhà, còn có thể trông các em, viết nấu ăn, trong vòng mười dặm không tìm thấy con cái nhà ai tháo vát như thế.

Chu Quốc Cường nghĩ đến đây không khỏi tự hào Nhớ ra con gái còn đi thi trên huyện, nhất thời nét mặt toả sáng. Ông lập tức ủng hộ:

"Mẹ nó à, con mình được cử đi thi là chuyện tốt, làm đại diện cho trường đấy. Ừm, tôi thấy phải mặc thật đẹp. Ngày mai chợ không họp, mẹ nó ở nhà, tôi dẫn Đại Nha lên thị trấn vào cửa hàng mậu dịch mua quần áo. Để Đại Nha nhà chúng ta xinh như hoa lúc đi thi."

Chu Tiểu Vân mừng khôn kể xiết. Cô nghĩ được đến chợ phiên mua một cái váy thôi, không ngờ ba ba hào phóng dẫn cô đi mua cả bộ.

Chu Tiểu Vân nhớ hồi bé trừ dịp lễ Tết rất ít khi cô được mua quần áo mới. Đây đúng là tin vui bất ngờ, ai mà không thích mặc đẹp.

Triệu Ngọc Trân hơi tiếc tiền, quần áo trong cửa hàng đắt lắm đó! Không phải thứ dân quê có thể mua được. Nhưng con gái có tương lai sáng lạn, nào có cha mẹ nào không vui vẻ. Giờ trong nhà dư dả hơn trước đây nhiều, không đến mức một bộ quần áo không mua được. Bây giờ là mùa hè, quần áo chắc không đắt lắm đâu.

Nghĩ thế, Triệu Ngọc Trân thấy thoải mái, đồng ý.

Ngày thứ hai, ăn sáng xong, Chu Quốc Cường đạp xe đạp, chở Chu Tiểu Vân lên thị trấn.

Lúc gần đi, Đại Bảo đòi đi theo, bị Chu Quốc Cường giơ cao tay, doạ cho chạy rất xa.

Đạp hơn một giờ, đến thị trấn rồi! Chu Quốc Cường đạp xe suốt quãng đường dài, mồ hôi nhỏ thành giọt, thấy cửa hàng mậu dịch lớn nhất thì dừng xe, để Chu Tiểu Vân xuống, sau khi khoá xe cẩn thận mới bước vào trong.

Cửa hàng mậu dịch Hoành Quang tổng cộng có hai tầng. Mỗi tầng rộng hơn hai trăm mét vuông, có thể nói là cửa hàng có quy mô lớn nhất trong huyện.

Lúc ấy, phần lớn cửa hàng đều thuộc sở hữu nhà nước. Người bán hàng là công nhân viên, thấy có khách đến cũng không đứng lên. Đến khi khách ra trả tiền mới đứng dậy, đi lấy phiếu thu tiền.

Chu Tiểu Vân không khỏi hoài niệm thái độ phục vụ nhiệt tình của nhân viên bán hàng sau này.

54. Chương 54: Hội Diễn Văn Nghệ 1 – 6 (3)

Chu Quốc Cường rất ít khi đến cửa hàng mậu dịch. Lần cuối cùng đến đây đã là mấy năm trước, cùng vợ đi mua quà đầy năm cho con trai chú Ba, hiếm khi có một lần, ông đi xem hết các nơi.

Dạo một vòng qua quầy bán ti vi, lúc đó chỉ có ba nhãn hiệu: "Gấu trúc", "Cầu vồng" và "Khang giai", trong đó ti vi "Gấu mèo" đen trắng chất lượng tốt nhất cũng đắt hơn.

Chu Quốc Cường nhìn giá niêm yết. Buôn bán mấy tháng, trong túi có nhiều tiền hơn, ông không cảm thấy giá tiền quá đắt như trước. Nhưng một cái ti vi 14 inch hơn hai trăm nguyên cũng khiến ông thấy líu lưỡi .

Sau khi sửa lại nhà phải mua một cái ti vi, Chu Quốc Cường nghĩ thầm.

Là chủ gia đình hay là một người cha, ông đều thấy xấu hổ vì con mình không được bằng bạn bằng bè. Mấy anh em trong nhà điều kiện khá hơn ông đã khiến trong lòng ông chua xót. Nhưng cảm xúc này ông rất ít khi để lộ, dù trước mặt vợ cũng chưa từng nhắc đến.

Thực ra, có ai không muốn con mình sống cuộc sống tốt đẹp hơn? Đại Bảo Tiểu Bảo cả ngày mè nheo đòi xem ti vi, trước mặt ông mắng các con nhưng sau lưng thì tự trách mình. Ông cũng muốn đáp ứng yêu cầu của con nhưng không có tiền không làm nên trò trống gì.

Ba tháng qua, tiền lãi từ bán thịt lợn dần đi vào quỹ đạo, càng ngày càng có nhiều khách quen, kiếm được nhiều tiền hơn khiến ông rất có lòng tin với tương lai. Cứ chờ xem, các con của ba, cùng lắm là sang năm, ba sẽ mua ti vi.

Chu Quốc Cường yên lặng hạ quyết tâm liếc nhìn lần cuối cùng rồi kéo Chu Tiểu Vân sang hàng khác.

Trước nhìn giá treo đồ cực lớn, Chu Quốc Cường liếc mắt chọn trúng một cái áo sơ mi, cổ cồn trắng dài tay nhìn rất đẹp, nhìn giá tiền. Trời ạ, bốn mươi nguyên!

Chu Quốc Cường lập tức bỏ đi ý định bảo nhân viên lấy ình xem, lại sang quầy bán đồ nữ.

Lúc này trang phục mùa hè đã có mặt trên thị trường, các loại váy áo màu sắc rực rỡ, áo cộc tay, quần dài, váy ngắn, quần soóc, Chu Quốc Cường vốn định mua tặng vợ một thứ gì đó, đáng tiếc nhìn thấy giá toàn quá cao. Tuy trong người riêng có tám mươi nguyên, nhưng Chu Quốc Cường chưa quên mục đích quan trọng nhất là mua cho con gái một bộ thật đẹp, đành chờ xem còn thừa bao nhiêu rồi tính.

Vì thế, hai cha con vừa đi vừa ngắm, bước vào quầy bán đồ trẻ con ở tầng hai.

Đằng sau quầy treo không ít váy áo trẻ con. Chu Quốc Cường nhìn trúng một cái váy màu đỏ tươi, viền ren trắng, bảo con nhìn xem có thích không.

Chu Tiểu Vân nhìn rồi lắc đầu: "Ba ba, bộ này loè loẹt quá, mặc mùa hè nhìn đã thấy nóng. Đi tìm một bộ màu trắng đẹp hơn! Con thấy bộ kia màu xanh nhạt, điểm hoa trắng rất đẹp."

Chu Tiểu Vân vừa nhìn đã thích cái váy này. Màu sắc nhã nhặn là màu cô thích, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng ưu điểm là đường may chắc chắn, mặc trong trường hợp nào cũng không đến mức thất lễ.

Chu Quốc Cường bảo nhân viên lấy xuống để Chu Tiểu Vân mặc thử. Chu Tiểu Vân đứng sau quầy bán cao hơn một thước thay đồ, may mà tuổi còn nhỏ nên không sao, nhưng trong lòng vẫn thấy không được tự nhiên.

Thay váy xong, Chu Tiểu Vân ngại ngùng đi ra đứng trước mặt cha, Chu Quốc Cường nhất thời thấy trước mắt sáng ngời.

Chu Tiểu Vân ít khi được mặc quần áo mới, mặc chiếc váy màu xanh này, xinh xắn đáng yêu như một bông hoa nhỏ khiến người ta yêu mến, ngay cả nhân viên bán hàng cũng khen rất đẹp.

Chu Quốc Cường hỏi giá, hai mươi tám! Hơi đắt, nhưng sờ vải mềm mại nhìn qua rất tốt, đường may tinh xảo, gấu váy còn thêu hoa trông lịch sự, tao nhã. Ông không có biết giá cả lắm cũng thấy nó đáng giá này.

Chu Quốc Cường trả tiền xong lại mua cho con gái một đôi giày. Chu Tiểu Vân biết ý chọn một đôi xăng-đan màu trắng, chỉ mấy nguyên, là đôi rẻ nhất trong tủ.

Được rồi, đại công cáo thành. Chu Quốc Cường sờ số tiền còn dư trong túi, dằn lòng mua cho Đại Bảo mua một bộ thể thao và quần đùi, co dãn tốt thích hợp cho Đại Bảo hiếu động mặc mùa hè. Nghĩ lại, còn mua thêm đồ cho Tiểu Bảo, Nhị Nha mỗi đứa một đôi xăng đan. Con cái là bảo bối trong lòng cha mẹ mà!

Cuối cùng xuống lầu một, mua cho vợ một cái áo sơ mi cộc tay bằng sợi tổng hợp, là loại mỏng mát mà Triệu Ngọc Trân thích từ lâu.

Mua xong đồ đã là giữa trưa, Chu Quốc Cường thấy con gái đói bụng, nên dẫn con đến một quán ăn nhỏ cạnh cửa hàng mậu dịch, gọi hai phần cơm rồi hỏi con muốn ăn gì.

Chu Tiểu Vân biết rõ hôm nay Chu Quốc Cường đã tiêu khá nhiều tiền, tiền tiêu hôm nay là cha mẹ vất vả một tháng trời. Cô nhìn đồ ăn, không dám chọn món đắt, vội nói: "Ba ba, cho con khoai tây xào đi, con thích nhất mon này."

Chu Quốc Cường hơi chua xót, theo ý con gọi khoai tây xào, thấy con ăn rất ngon mới thoáng được an ủi một chút.

Về tới nhà, bọn trẻ đứa nào cũng có đồ mới nên vui lắm. Đại Bảo mặc ngay bộ thể thao lên người, xoay qua xoay lại trước gương mấy lần, không cần nói cũng biết cực kỳ thích. Tiểu Bảo và Nhị Nha cũng đi giày mới, nhìn rất xinh.

Chu Tiểu Vân cất giày và váy mới vào tủ, đợi đến ngày đi thi mới mặc. Cô ở trong phòng tiếp tục luyện thổi kèn ác-mô-ni-ca . Nếu cha mẹ đã biết thì cô không cần giấu giếm nữa, ở nhà luyện tập. Tiếng kèn du dương hấp dẫn mấy đứa trẻ, xúm vào ngồi nghe, dù hiểu hay không thì cũng thấy rất êm tai.

Triệu Ngọc Trân không ngờ chồng còn mua đồ ình, một bên càu nhàu chồng xài tiền hoang phí, một bên vui vẻ mặc thử áo mới. Soi gương thấy mình vẫn còn trẻ đẹp, bà không ngăn nổi nở nụ cười.

55. Chương 55: Hội Diễn Văn Nghệ (4)

Sáng sớm hôm sau, Phương Văn Siêu và Chu Tiểu Vân cùng ngồi xe lên thị trấn.

Hiệu trưởng Kiều cười híp mắt đi tiễn, dặn thầy trò đi đường bình an. Thầy từ ái nói với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, trò hôm nay đi thi phải bình tĩnh, cố gắng biểu diễn tốt nhé?"

Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn gật đầu. hôm nay cô mặc váy mới, đi đôi xăng đan mới, thắt hai bím tóc để trước ngực, nhìn qua trắng trẻo, rất đáng yêu. Nhìn cô bé như thế ai nghĩ là đến từ nông thôn, nói là bé gái ở thành phố cũng không ai hoài nghi.

Sở giáo dục huyện chọn hội trường một trường tiểu học trọng điểm làm nơi tổ chức hội diễn. Trường này diện tích không nhỏ, có mấy dãy nhà bốn tầng làm phòng học, to đẹp hơn trường cô nhiều. Lúc đến nơi, người đến người đi rất ồn ào.

Có ký ức từ kiếp trước, Chu Tiểu Vân sẽ không bé gái ở quê mới lên, nhìn đông nhìn tây, nhưng cô vẫn thấy tò mò với ngôi trường nổi tiếng đã lâu này.

Cô đi theo thầy Phương Văn Siêu bước vào trong sân, nhìn xung quanh, không ít học sinh đang học thể dục. Môn học không khác lắm so với ở nông thôn, cũng là đá cầu và nhảy dây nhưng ở đây học sinh ăn mặc đẹp hơn.

Bọn trẻ tò mò vì thấy có nhiều người đến trường nhưng có tò mò cũng chỉ đứng xem, không chạy sang hỏi han. Nếu như ở nông thôn, sợ rằng sớm vòng trong vòng ngoài rồi, Chu Tiểu Vân nghĩ tới đây hơi mỉm cười.

Vào trong hội trường, Phương Văn Siêu bảo Chu Tiểu Vân ngồi ở hàng ghế chờ để thầy đi rút thăm. Trình tự biểu diễn các tiết mục được quyết định bởi lá phiếu rút được. Điều này cần lưu ý. Nếu rút biểu diễn sớm quá không tốt, giám khảo dễ chấm điểm thấp, nhưng biểu diễn cuối cùng càng khó. Có nhiều tiết mục quá, xem chán rồi, ai còn có tâm tư xem tiếp.

Lý tưởng nhất là mấy tiết mục giữa. Tổng cộng có hơn hai mươi tiết mục, nếu được số mười lên thi là tốt nhất.

Xung quanh Chu Tiểu Vân là các bạn nhỏ đến dự thi. Bên trái hình như là một nhóm múa, mặc quần tất mỏng, khoảng mười một, mười hai tuổi, nghe giọng nói líu ríu, cô đoán đến từ một trường trong thị trấn.

Bên tay phải cô là một cô bé có vẻ bằng tuổi. Cô bé ôm nhị hồ, ăn mặc rất mốt, tóc buộc vổng, trông như cô công chúa nhỏ. Trên mặt đánh phấn, tô má hồng, trên người mặc một chiếc váy màu đỏ tươi viền ren trắng.

Cô nhìn rất quen nên nhìn mấy lần. Nghĩ thầm đây không phải là bộ quần áo hôm qua đi mua cha thích sao? Khó trách nhìn quen thế, may là lúc ấy mình không thích nếu không hôm nay mặc trùng nhau chả phải là mất mặt lắm.

Chu Tiểu Vân quay sang nhìn mấy lần khiến cô bé kia hiểu nhầm, tự cho là mình xinh đẹp làm người ta chú ý, đắc ý quay sang bắt chuyện: "Cậu cũng đến thi đúng không, cậu ở trường nào ?"

Chu Tiểu Vân vốn không muốn nhiều lời nhưng người ta hỏi thì không thể không đáp: "Tớ đến từ tiểu học Hưng Vượng."

Trên mặt cô bé kia thoáng qua vẻ khinh miệt: "Hưng Vượng tiểu học? Là trường nào thế, chưa từng nghe qua, chắc là trường ở nông thôn rồi. Tớ là học sinh của trường này, là học sinh của tiểu học Thực Nghiệm." Nói đến mấy chữ "tiểu học Thực Nghiệm", cô bé kia kiêu ngạo ngẩng cao đầu, có cảm giác ưu việt của học sinh thành phố.

Chu Tiểu Vân cười cười không lên tiếng, với người như thế cần gì nói chuyện, biết thế ban đầu đã không trả lời.

Cô bé kia vẫn nói tiếp: "Tớ là Tần Tuyết, năm nay tám tuổi học lớp một. Tớ kéo nhị hồ, còn cậu?"

Chu Tiểu Vân thở dài, thực sự là có mắt không tròng, không thấy là mình không để ý đến sao? Vừa thấy chính là được chiều quá sinh hư: "Tớ là Chu Tiểu Vân." Mau biết ý, đừng nói chuyện với mình nữa.

Đáng tiếc nguyện vọng của nàng thượng đế không nghe thấy, Tần Tuyết tiếp tục lải nhải : "Lát nữa cậu biểu diễn cái gì? Trong tay cậu không có nhạc cụ, có phải là thi hát không?"

Kèn ác-mô-ni-ca do thầy Phương giữ. Nhưng liên quan gì đến mi, hai đứa chưa quen thân đến mức độ này.

Hàm hồ đáp một tiếng, đúng lúc thầy Phương đi xuống. Anh cười nói: "Vận may không tồi, là số hai mươi lên sân khấu. Không cần gấp, cứ từ từ xem các tiết mục, cuối cùng lên thi."

Kỳ thực, trong lòng Phương Văn Siêu rất chán nản, vận may của mình tệ quá. Thế nào lại bốc phải số cuối cùng đây? Dù không hài lòng với số thứ tự nhưng không thể biểu hiện trước mặt trò, đành miễn cưỡng cười vui để Chu Tiểu Vân yên tâm.

Chu Tiểu Vân tỏ vẻ cái gì cũng không biết: "Tốt quá, em được xem hết các tiết mục. Chắc chắn có nhiều tiết mục đặc sắc, em chưa từng được tham gia hoạt động như thế này, hôm nay được mở mang tầm mắt rồi."

Cô giáo của Tần Tuyết cũng vừa đến, khéo làm sao, số thứ tự của cô bé là mười chín, vừa vặn trước biểu diễn trước Chu Tiểu Vân.

Tần Tuyết thấy số thứ tự của mình thì không vui, bĩu bĩu môi. Thấy nụ cười của Chu Tiểu Vân rất chói mắt, cố ý nói to để cô nghe thấy: "Thật là ngốc, thi cuối cùng là xấu nhất, từ trước đến giờ chưa có thứ hạng gì, không biết có gì mà vui đến thế."

Phương Văn Siêu cũng nghe thấy hơi xấu hổ, Chu Tiểu Vân làm như không nghe thấy gì, bảo thầy ngồi xuống.

Tần Tuyết thấy người ta không có phản ứng, tự làm mất mặtmình, cũng có chút hậm hực hờn dỗi, quay sang nói chuyện với cô giáo của mình.

Chỉ chốc lát sau, một nam một nữ dẫn chương trình nói một thôi một hồi, cuối cùng tuyên bố hội diễn chính thức bắt đầu.

Quanh đi quẩn lại có mấy tiết mục, đa số là múa, hát. Có trường chơi trội biểu diễn tiết mục võ thuật giành được không ít tràng pháo tay.

Chu Tiểu Vân nhìn qua dần dần bình tĩnh. Cô coi như đang xem ti vi vậy. Thực ra cũng bình thường, dù sao biểu diễn chỉ là học sinh tiểu học, các trường không có nhiều kinh phí để chuẩn bị, nên các tiết mục sàn sàn nhau. Thỉnh thoảng có tiết mục đặc sắc được vỗ tay rào rào là các tiết mục của trường trong thị trấn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tiếng vỗ tay dần dần thưa thớt. Cảnh Giám khảo nghiêm đầu thảo luận các tiết mục càng ngày càng ít. Lúc này, đến lượt Tần Tuyết của trường tiểu học Thực Nghiệm lên sân khấu. Cô bé ngồi giữa sân khấu, lấy ra nhị hồ, có vẻ rất oai. Loại nhạc cụ này hiếm thấy trong học sinh tiểu học, giám khảo tập trung tinh thần lại.

56. Chương 56: Chiến Thắng Trở Về

Bình tĩnh mà nói, Tần Tuyết đánh nhị hồ khá bình thường, chắc học gần một năm. coi như đúng làn điệu, nhưng không đủ êm dịu, có cảm giác hơi chói tai.

Ngay cả như vậy, sau một bài đủ để khán giả vỗ tay nhiệt tình. Dù sao cũng là một tiết mục nhạc cụ khó thấy được. Sau quá nhiều tiết mục ca múa, lúc này có tiết mục như vậy xuất hiện cũng khiến người nghe mới mẻ.

Tần Tuyết cúi chào, lui vào cánh gà, bước đi có vẻ nhẹ nhàng, cười tươi đắc ý. Cô thấy Chu Tiểu Vân bước lên bục thì xem thường, nghĩ thầm con bé nhà quê có thể biểu diễn được gì hay ho.

Chu Tiểu Vân đứng trên đài nhìn xuống phía dưới, hơn ba bốn trăm người, có chút choáng váng. Kiếp trước, cô chưa từng biểu diễn trước mặt nhiều người như thế. Hôm nay coi như đã thoả lòng mong ước. Cô bình tĩnh lại, lấy kèn ác-mô-ni-ca thổi bài hát "Khua mái chèo" đã luyện tập mấy tháng qua.

Tiếng kèn ác-mô-ni-ca du dương, xuyên qua micro vang vọng khắp hội trường, nhất thời tất cả yên tĩnh lại.

Đây là một bài hát quen thuộc không ai không thích nghe. Nhìn cô bé đứng trên bục, mặc váy màu xanh xinh xắn như một đoá hoa, đôi mắt sáng ngời toả ánh hào quang, người phía dưới đều say sưa.

Thổi xong một khúc, tiếng vỗ tay rền vang như sấm, ngay cả giám khảo cũng kích động vỗ tay ầm ĩ.

Chu Tiểu Vân phút giây ấy có một cảm giác rất thoả mãn, lui vào trong cánh gà, Phương Văn Siêu sớm qua đón. Thầy kích động nói không thành câu: "Quá tuyệt vời, quá hay ."

Phương Văn Siêu khen ngợi khiến cô rất vui, cười tươi, xem ra lấy được giải thưởng không thành vấn đề.

Lúc về chỗ ngồi, Tần Tuyết kia khó che giấu vẻ ngạc nhiên và đố kị khiến cho tâm trạng cô càng tốt hơn.

Quả nhiên, hết các tiết mục, ban giám khảo bắt đầu chọn ra giải nhất, nhì, ba.

Người chủ trì trước tiên công bố giải ba, có tám giải, các giáo viên lên nhận giải vui vẻ ra mặt.

Nhưng mà, không có tên Chu Tiểu Vân. Chẳng lẽ, có thể lấy giải nhì? Phương Văn Siêu thầm đoán.

Có bốn giải nhì, trong có tiết mục của Tần Tuyết.

Nghe đến cái tên cuối cùng vẫn không thấy tên của mình, Chu Tiểu Vân hơi thất vọng. Chỉ có hai giải nhất từ trước đến nay toàn là các trường lớn, chắc chắn cô không được. Chẳng nhẽ cô không được giải sao?

Phương Văn Siêu cũng thấp thỏm bất an. Khi hai thầy trò đứng ngồi không yên, tiết mục đạt giải nhất được đọc ra:

"Lần này, giải nhất thuộc về bài múa "mùa xuân" của tiểu học Thực Nghiệm và tiết mục thổi kèn kèn ác-mô-ni-ca "Khua mái chèo" của tiểu học Hưng Vượng. Xin một tràng pháo tay để đại diện hai trường lên lĩnh thưởng."

Đến khi Phương Văn Siêu bước xuống đài vẫn không tin là sự thật, Chu Tiểu Vân cũng không dám mình. Cô được giải nhất? Quả thực giống như đang nằm mơ.

Buổi trưa Phương Văn Siêu hào phóng dẫn Chu Tiểu Vân ra tiệm ăn cơm, bỏ tiền túi gọi hai món ngon khao cô bữa trưa.

Một cái đĩa cá kho tàu và một đĩa thịt bò đủ để hai thầy trò ăn ngon lành. Sau khi ăn xong, nhớ đến Hiệu trưởng Kiều còn ở trường chờ tin tốt, Phương Văn Siêu bỏ qua ý định về nhà một chuyến, cùng Chu Tiểu Vân ngồi xe về trường.

Phương Văn Siêu và Chu Tiểu Vân chiến thắng trở về được Hiệu trưởng Kiều và các giáo viên khác đích thân ra đón.

Lúc có kết quả, người quen gọi điện báo tin tốt, khiến Hiệu trưởng Kiều mừng vui đến nỗi cười không khép miệng. Vốn tưởng được giải ba là may mắn lắm rồi, không được giải thì ông cũng không quá thất vọng vì đã quen. Ai ngờ lại được giải nhất, đối với ông mà nói giống như trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn vậy.

Ngay lập tức Hiệu trưởng Kiều báo tin tốt cho tất cả thầy cô giáo. Mọi người đều mừng rỡ, theo thầy Hiệu trưởng ra cổng trường đón hai thầy trò trở về!

Bảy miệng tám lưỡi khen ngợi làm cho Chu Tiểu Vân khó có thể chống đỡ, lúc này, cô mới phát hiện ra là biểu hiện tốt quá cũng khổ.

Chu Tiểu Vân không quen được mọi người khen liên tục như thế, xem ra khiêm tốn một chút vẫn hơn!

Về đến lớp, Vương Tinh Tinh nhận được tin chạy ra chúc mừng. Cô bé không hiểu đi thi cái gì nhưng được giải nhất giữa các trường trong toàn huyện có vẻ rất oai, là sự kiện trọng đại.

Chu Chí Hải và Phùng Thiết Trụ đòi cô phải mua đường khao, Chu Tiểu Vân cười đáp ứng.

Chu Tiểu Vân đầu tiên còn nhận lời chúc mừng của mọi người, chờ đến khi Bé Mập – Chu Thiến Thiến và Tiểu Bất Điểm – Tôn Mẫn thay nhau oanh tạc, cô sắp cười không nổi nữa.

Chu Tiểu Vân không thích trốn học bắt đầu suy nghĩ đến việc cúp cua. Ngẫm lại, từ trước đến nay mình luôn ngoan ngoãn, trèo tường không phải việc tốt đành thôi!

Sau khi tan học, Ngô Mai hưng phấn chạy đến tìm cô: "Đại Nha, nghe bảo cậu đi thi ở huyện được giải nhất! Thật lợi hại, tớ nghe thấy tin này mừng lắm lắm luôn."

Không thể nào! Chu Tiểu Vân xoa đầu cảm thấy đầu hơi đau, vất vả mãi mới ứng phó được với bà cô này.

Về nhà, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân biết tin cũng rất vui.

Chu Quốc Cường trước mặt các con liên tiếp khen Chu Tiểu Vân. Còn Triệu Ngọc Trân thì nghĩ tốn hai mươi tám nguyên mua cái váy này cũng đáng!

Đại Bảo cười ngây ngô, còn vui hơn cả mình thi được tám mươi điểm. Sau này mỗi khi cậu đi chơi với đồng bọn đều khoe em gái mấy câu, đến khi bị người trêu "Không phải cậu, là em gái cậu được giải thì nói làm gì" mới thôi.

Sở Giáo dục tượng trưng phát năm nguyên làm tiền thưởng, Hiệu trưởng Kiều hào phóng lấy mười nguyên thưởng cho Chu Tiểu Vân. Cô đưa mười lăm nguyên ẹ, Triệu Ngọc Trân cảm thấy đây là con gái đi thi được giải nên không đồng ý, để cho cô thích tiêu gì thì tiêu.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm sau này phải để dành tiền mua đàn ác-cooc-đê-ông, nên thoải mái cất tiền đi.

57. Chương 57: Bắt Ve (1)

Sau này, mấy người Vương Tinh Tinh, Chu Thiến Thiến, Tôn Mẫn thành khách quen của nhà họ Chu. Ngay cả Chu Chí Hải và Phùng Thiết Trụ dăm ba ngày cũng qua nhà cô chơi. Tất cả đều đòi Chu Tiểu Vân dạy thổi kèn harmonica.

Nhà Ngô Mai ở xa lắm, dứt khoát buổi trưa đi theo Chu Tiểu Vân về nhà ăn trưa, bám dính đến độ Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười.

Không có cách nào khác, đành để bọn họ biết khó mà lui.

Chu Tiểu Vân làm cô giáo nhỏ, dạy từ nhạc phổ đơn giản đến tập thổi âm.

Lúc đầu, tập luyện khô khan nhàm chán không dễ để tiếp tục kiên trù. Đầu tiên là Phùng Thiết Trụ và Chu Chí Hải bỏ cuộc, tìm cớ chạy đi chơi.

Qua hai ngày nữa, mấy người Vương Tinh Tinh không luyện nổi nữa, ầm ĩ đòi chơi ném bao cát.

A di đà phật thiện tai thiện tai! Cuối cùng đuổi được đám tiểu tổ tông này đi rồi, Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, cùng mọi người chơi ném bao cát.

Bao cát là dùng một mảnh vải nhỏ khâu lại, nhồi cát vào trong. Nhưng bao cát mà đập vào người khá đau, Chu Tiểu Vân lấy gạo trong nhà thay cho cát. Cho một vốc gạo vào tấm vải hình chữ nhật, khâu ba mặt kia lại là thành một bao cát nhỏ xinh.

Trò nay chơi vào mùa đông còn đỡ, chứ mùa hè mặc ít, bao cát ném trúng tay chân dù là hạt gạo đập vào vẫn có chút đau. Nhưng mà, bọn nhỏ thích chơi, không để ý đến.

Chu Tiểu Vân và Đại Bảo mỗi người đứng một bên vạch. Những người khác chạy qua chạy lại trong vạch.

Ai bị ném trúng sẽ "Chết" phải ra ngoài, nếu có thể đỡ được bao cát thì có thể cứu được đồng bọn sắp chết. Vì thế, cho dù dùng tay đỡ bao cát là chuyện rất nguy hiểm nhưng hai người Chu Chí Hải và Phùng Thiết Trụ đều cố gắng hết sức bắt lấy.

Chu Chí Hải nhanh nhẹn tránh trái né phải. Phùng Thiết Trụ béo lùn rắn chắc khi chạy thở hồng hộc, không chú ý một chút liền bị Chu Tiểu Vân ném bao cát trúng chân.

Phùng Thiết Trụ thấy Chu Tiểu Vân cười khúc khích, bị cô ném trúng cũng không tức giận, cười hì hì rồi chạy ra ngoài đứng.

Mấy cô bé khác nhanh chóng tử vong, chỉ còn lại Chu Chí Hải đau khổ chống đỡ.

Chu Tiểu Vân nháy mắt với Đại Bảo, tung bao cát lên cao, Đại Bảo bắt được, rồi ném ra, Chu Chí Hải trở tay không kịp bị đập trúng, kêu gào thảm thiết.

Mọi người đều bật cười.

Gần đây mấy đứa trẻ con thích đến nhà Chu Tiểu Vân càng ngày càng nhiều, ba người Vương Tinh Tinh, Chu Thiến Thiến và Tôn Mẫn là khách quen cố định, thường xuyên hẹn nhau cùng đến tìm cô.

Nhà Phùng Thiết Trụ cách nhà cô khá xa, nhưng cậu và Chu Chí Hải là bạn bè không đánh không thân, thường xuyên đến tìm Chu Chí Hải. Hai nhà sát vách nên cũng thường ghé qua.

Đội fan của Đại Bảo – Thạch Đầu và mấy bé trai khác hai ba ngày lại qua tìm Đại Bảo.

Nhà họ Chu có bốn đứa, trẻ con đến chơi đông như chợ vỡ.

Dân quê rất hiếu khách, Triệu Ngọc Trân cũng không ngoại lệ. Bà rất cao hứng khi thấy có nhiều đứa trẻ đến nhà, ít nhất điều này biểu hiện con mình có nhiều bạn bè! Nếu trẻ con nhà nào không có bạn đến chơi, sẽ bị mọi người chê cười, bàn tán.

Sau khi thi hết kỳ, lại đến kì nghỉ hè kéo dài hai tháng. Lần này thành tích của Đại Bảo có tiến bộ, được hơn tám mươi điểm. Đã có kinh nghiệm, cậu không vội khoe điểm của mình trước mà chờ đến khi thấy bài thi của em gái lại là song bách, thầm thấy may mắn vì không bị mất mặt như lần trước.

Chu Tiểu Vân lại bắt đầu những ngày tháng nhàn nhã đi chăn vịt. Trời nóng, đàn vịt lũ lượt kéo nhau xuống hồ ngụp lặn.

Đều đặn mỗi ngày, Đại Bảo và đám bạn nhảy xuống hồ bơi lội, không ngại có đàn vịt ở cạnh ăn uống bài tiết. (Y nguyên lời của tác giả, mọi người hiểu hơm =)). Nhìn một đống con trai, hai ba động tác đã cởi sạch, nhảy ùm xuống hồ.

Nước hồ không qua sâu, chỗ nước cạn khoảng một thước, chỗ sâu nhất chừng hai thước. Đại Bảo gan lớn, thủy tính tốt thường xuyên bơi đến giữa hồ, ra oai với đồng bọn. Ai bơi không tốt, lá gan nhỏ hơn thì bơi ở chỗ nước cạn.

Một đám choai choai hắt nước vào nhau, cười vang trời, đúng là trò thích nhất trong mùa hè.

Chu Tiểu Vân tìm chỗ ngồi dưới một gốc cây to. Tán cây dày rộng che bóng râm mát mẻ, cộng thêm từng đợt gió nhẹ thổi tới thật thoải mái. Nhìn một đám con trai lớn thì mười một, mười hai tuổi, nhỏ thì bảy, tám tuổi cởi truồng bơi trong hồ, Chu Tiểu Vân thấy không sao cả.

Chỉ là một lũ nhóc thôi! Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, không nghĩ rằng cô cũng chỉ là một cô nhóc bảy tuổi.

Lúc này trên cây truyền đến tiếng kêu râm ran, đó là tiếng ve gọi hè.

Mùa hè, chọn ngày trời mưa, đục một lỗ thủng tròn tròn trên mặt đất, rồi dùng tay chộp là bắt được một chú ve con. Lợi dụng lửa nấu cơm, nướng dưới đáy nồi một lát là chín, mùi thơm lừng ngon phải biết.

Hơn nữa, ve cũng lột xác, cố hết sức chui ra khỏi lớp xác cũ, vứt lại xác khô trên cây. Nhìn qua không nhận ra được thật giả, có đứa chuyên đi kiếm xác ve về chơi.

Chu Tiểu Vân tinh mắt phát hiện ra một xác ve. Cô cẩn thận từng li từng tí lấy xuống, chuẩn bị mang cho Tiểu Bảo chơi. Lúc về nhà Tiểu Bảo trông thấy, thích đến độ không rời tay. Nhị Nha khóc nháo đòi một cái, Chu Tiểu Vân dỗ không nổi, đành phải dẫn con bé ra cây sau nhà tìm. Nhưng xác ve không phải nói muốn tìm là tìm được.

Thấy chị không tìm được thứ bé muốn, Nhị Nha bất mãn bắt đầu trề môi nước mắt lã chã.

Lúc này Đại Bảo xuất hiện, cầm một cây gậy trúc rất dài, một đầu buộc tấm lưới nhỏ, vợt tự chế này để bắt ve thì quá tốt: "Nhị Nha, đi, anh bắt cho em một con."

Lập tức, nước mắt Nhị Nha ngừng rơi, đi sau Đại Bảo một tấc không rời.

Chu Tiểu Vân bị Nhị Nha bỏ lại nghĩ thầm em gái đúng là điển hình của kiểu "có sữa chính là mẹ".

58. Chương 58: Bắt Ve (2)

Bắt ve là một trò chơi có kỹ thuật và độ khó cao. Khi xác định được mục tiêu phải từ từ tiếp cận, dùng gậy trúc chuẩn bị sẵn vợt trúng mục tiêu. Nhân lúc ve đang choáng váng, bỏ nó vào bình thuỷ tinh.

Ve bay loạn trong bình kêu râm ran. Ai có một bình ve cứ ôm chặt trong lòng, cho người khác xem cũng tiếc.

Đại Bảo dắt Nhị Nha. Chu Tiểu Vân kéo em trai Tiểu Bảo đi sau, bốn anh em lượn qua lượn lại dưới các gốc cây to.

Hôm nay số khá may, chỉ chốc lát đã tìm thấy một chú ve ẩn sau lá.

Đại Bảo rón rén, đang định giơ vợt thì Chu Chí Hải oang oang gọi: "Đại Bảo mày làm gì đấy?"

Con ve thấy động tĩnh bay lên cao rồi mất hút, Đại Bảo bực mình làu bàu Chu Chí Hải mấy câu.

Chu Chí Hải vừa nghe thấy đi bắt ve cũng muốn đi cùng, Đại Bảo nói xoáy: "Mày đi cùng mà không quấy rối tao đã thấy may lắm rồi, tao không trông chờ gì vào mày lắm."

Chu Chí Hải cao hứng, chỉ vào một gốc cây khác thấp hơn ở đằng kia, nói khẽ với Đại Bảo: "Đại Bảo, mau nhìn bên kia."

Đại Bảo vừa nhìn. Oa, con to quá!

Đại Bảo giơ ngón tay lên môi "Xuỵt" một tiếng, ý bảo em trai em gái đừng nói chuyện. Một mình cậu rón rén lại gần, Chu Chí Hải tâm ngứa khó nhịn nhưng chỉ dám lo lắng suông không dám nói nửa câu, sợ Đại Bảo không bắt được lại đổ tội lên đầu cậu.

Lần này thì may rồi, Đại Bảo nhanh tay nhanh chân chụp được con ve rất to kia. Đợi Đại Bảo túm được ve rồi mấy đứa mới dám thở ra, nãy giờ không dám thở mạnh.

Nhị Nha ba tuổi vui vẻ chạy đến cạnh anh trai: "Anh trai, anh trai, anh bảo bắt ve cho em mà."

Đại Bảo hào phóng đưa bình thuỷ tinh cho Nhị Nha, cái bình hơi lớn Nhị Nha khó ôm nhưng kiên quyết không để cho người khác động vào. Chậc chậc, từ bé đã là một cô bé khôn lỏi, keo kiệt.

Bình đựng ve là vỏ chai rượu Chu Quốc Cường uống, lấy nước sục mấy lần là dùng được. Trong bình vẫn còn mùi rượu. Con ve nhảy loạn xa trong bình, dù bình không đậy nút cũng không bay ra ngoài được.

Tiểu Bảo thấy thế cũng mè nheo đòi anh trai bắt cho cậu một con.

Dưới ánh mắt sùng bái của em trai em gái, lòng tự tin của Đại Bảo dâng cao, vỗ ngực đồng ý.

Chu Chí Hải mặt dày nói theo: "Đại ca, anh bắt cho em một con với ."

Lúc nhờ vả người ta thì gọi anh, bình thường toàn gọi thẳng tên.

Đại Bảo không so đo khoát khoát tay: "Đều có, đều có. Đại Nha, anh cũng bắt cho em một con nhé."

Chu Tiểu Vân cảm thấy bộ dạng lúc này của Đại Bảo vô cùng đáng yêu, cười nói: "Em ở đây chờ anh bắt ve cho em đó nha."

Lỡ nổ rồi, Đại Bảo bắt đầu cố gắng lùng ve. Nhưng hình như bọn ve trên cây biết sắp có hoạ lớn nên trốn biệt tăm. Cậu lùng mãi không thấy bóng một con chứ đừng nói là bắt được.

Chu Chí Hải sốt ruột chạy quanh tìm giúp cũng không có thu hoạch, nên đề nghị đi xa hơn, vào rừng cây nhỏ tìm xem.

Đại Bảo cảm thấy chuyện mình đã hứa không thể nuốt lời, không thể mất mặt trước mặt các em, vì thế hai người hào hứng đi tiếp.

Tiểu Bảo cũng muốn đi cùng nhưng Đại Bảo ngại cậu đi theo vướng tay vướng chân không cho đi theo, mặt như bánh đa ngâm nước, cùng Chu Tiểu Vân về nhà.

Đến lúc trời sắp tối, Đại Bảo cùng Chu Chí Hải mới trở về, đầu tóc ướt nhẹp rõ ràng lại chạy đi bơi.

Tiểu Bảo chờ mong cả buổi, lúc này thấy Đại Bảo về vui vẻ hỏi anh: "Anh ơi, ve anh bắt cho em đâu?"

Hai tay Đại Bảo trống trơn làm gì có con ve nào. Cậu dỗ em: "Tiểu Bảo ngoan, hôm nay anh tìm cả buổi trong rừng cây nhỏ cạnh hồ mà không thấy con ve nào. Chờ hai ngày nữa trời mưa anh lại đi bắt ve cho em." Sự thật là Đại Bảo và Chu Chí Hải đi được nửa đường thì bị gọi đi bơi. Hai người mải chơi, sớm quên hết nhiệm vụ.

Tiểu Bảo nghe thấy thế thì rất thất vọng.

Đại Bảo nói rất linh nghiệm, hai ngày sau mưa rào. Mưa mùa hè lúc thì mưa rất to mưa dầm sấm giật, đột ngột tạnh, trời trong xanh.

Tranh thủ lúc mưa tạnh, Đại Bảo ngồi xổm dưới gốc cây, chọc mấy lỗ nhỏ, đào được mấy con ve con. Đem nướng giòn thơm lừng ngon phải biết!

Tiểu Bảo hôm trước còn giận anh, hôm nay miếng ngon đến miệng lại một tiếng anh trai, hai tiếng anh trai không ngừng.

Đại Bảo đưa một con cho Chu Tiểu Vân ăn, cô vội vã từ chối, cô sợ nhất là mấy món này, đẻ ấy anh em ăn với nhau đi.

Mưa xong, trời mát hẳn lên.

Chu Tiểu Vân cầm giỏ, gọi Chu Tiểu Hà ở sát vách cùng đi hái mộc nhĩ. Tiểu Hà học theo cô, cũng cầm theo một cái rổ be bé xinh xinh trong nhà. Hai cô bé vừa đi vừa nói vừa cười.

Cách đó không xa vừa vặn có một khúc gỗ, mọc một đống mộc nhĩ đen. Lấy tay ngắt nhẹ là hái được, Chu Tiểu Vân hái một lúc lâu mà chưa được đầy giỏ. Cô quay đầu nhìn Chu Tiểu Hà còn không hái bằng mình, liền đề nghị đi xa hơn tìm.

Mộc nhĩ đen sau mưa mọc rất nhanh, nhất là trên gỗ mục mọc rất nhiều.

Hai người chuyên chọn chỗ có nhiều cây, đến khi đầy giỏ mới vừa lòng ra về.

Về đến nhà, Chu Tiểu Vân rửa sạch mộc nhĩ, đem phơi hai ngày cho khô rồi cất vào túi.

Sau này, khi muốn ăn chỉ cần ngâm vào nước sôi, cắt thành sợi nhỉ, rồi trộn với dầu vừng, muối, thêm ít dưa chuột, ngon lắm đấy! Lúc ăn có thể trộm thêm ít tóp mỡ, thế là hoàn thành một món đúng chuẩn sạch, không chất bảo quản rồi. Chu Tiểu Vân mới nghĩ đến nơi đây đã chảy nước miếng.

59. Chương 59: Thay Răng (1)

Hai hôm nay, Chu Tiểu Vân bắt đầu đau răng, hai cái răng cửa ăn phải đồ cứng bị lung lay, đến khi một trong hai cái rụng xuống, cô mới nhận ra. Hoá ra mình bắt đầu thay răng rồi.

Chu Tiểu Vân nhớ hồi bé mình thay răng mất hai năm. Nghĩ đến không lâu nữa mình trở thành em gái "không răng", cô bắt đầu sầu mi khổ kiểm.

Đầu tiên là rụng mấy cái răng cửa đằng trước. Nếu rụng hết thì rất lâu mới mọc ra, trông xấu lắm. Lúc mở miệng nói chuyện, lộ ra một lỗ đen nhỏ, chỉ nghĩ đã thấy khó chịu.

Chu Tiểu Vân cố gắng hồi tưởng lại. Năm đó, cô thay răng cửa đến lúc mọc lại mất bao lâu nhỉ? Hình như mất hai, ba tháng.

Nhưng mà, có thể do điều kiện sống được cải thiện, ăn uống đủ chất nên thay răng sớm.

Khoảng một tháng nữa đến khai giảng, mong rằng lúc đó răng đã mọc lại, Chu Tiểu Vân không chắc chắn lắm.

Lúc ăn cơm tối, Chu Tiểu Vân cắn một miệng thịt. Thế là cái răng vốn lung lay kia cũng ra đi. Cô kêu to một tiếng, phun ra một cái răng cửa. Cái răng nho nhỏ rơi xuống mâm cơm, lăn mấy vòng mới dừng lại.

Triệu Ngọc Trân cười: "Đại Nha nhà chúng ta bắt đầu thay răng rồi, qua đây mẹ nhìn xem rụng răng nào nào."

Chu Tiểu Vân không thích cảm giác nói chuyện hở một lỗ thế này, không tự nhiên lắm. Cô trực tiếp nhe răng ra, chỉ vào lỗ đen nhỏ.

Triệu Ngọc Trân nói: "À, hoá ra rụng răng cửa hàm trên. Phải ném hai cái răng này xuống gầm giường thì răng mới nhanh mọc lại." Nói xong cầm răng vừa rụng ném xuống gầm giường của Chu Tiểu Vân.

Nghe nói rụng răng hàm dưới phải ném lên nóc nhà, Chu Tiểu Vân ách nhiên thất tiếu, chẳng lẽ không làm thế răng sẽ không mọc ra hay sao? Không biết là ai nghĩ ra tập tục này. Dù sao thì mẹ rất tin tưởng, mấy anh em thay răng đều xử lý như thế.

Một tuần sau, lúc rửa mặt Chu Tiểu Vân phát hiện lại rụng thêm một cái răng cửa nữa.

Cô lén lén soi gương nhìn mình khi nói chuyện, bị hình ảnh đó làm cho giật mình. Rụng răng, nhất là rụng răng cửa đúng là quá quá quá xấu , Chu Tiểu Vân thề lúc nào răng cửa chưa mọc ra cô sẽ không nói chuyện.

Thế là, những ngày tiếp theo, Chu Tiểu Vân kiên quyết thực hiện nguyên tắc: cái gì không cần nói tuyệt đối không mở miệng, cái gì cần nói sẽ khoa tay múa chân ra hiệu, triệt để quán triệt "im lặng là vàng" – một đức tính tốt đẹp.

Một ngày, hai ngày Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân không thấy gì khác thường, dù sao Chu Tiểu Vân ở nhà nói rất ít, thời gian dài mới thấy lạ. Người đầu tiên phát hiện ra là mẹ Triệu Ngọc Trân. Bà đang làm việc, gọi con gái lấy đồ hơn nửa ngày không thấy trả lời, kết quả, vừa quay người lại đã thấy con cầm đồ đứng sau lưng.

Con bé này, cầm đồ mà không thưa một tiếng, Triệu Ngọc Trân thầm nghĩ. Sau ba lần như thế, cuối cùng bà không nhịn nổi: "Đại Nha, mẹ gọi con mấy lần, đi lấy gáo nước ẹ, sao con không đáp một tiếng."

Chu Tiểu Vân chỉ vào gáo nước đang cầm trong tay, ý là con đi lấy rồi mà.

"Không phải là con không lấy, mà là lúc con lấy phải nói với mẹ một tiếng. Mấy hôm nay con giống như người câm ấy, không nói nửa chữ." Triệu Ngọc Trân hơi nóng vội, con bé này không bị bệnh gì chứ!

Chu Tiểu Vân không nói lời nào, dùng ngón tay chỉ vào miệng mình, hi vọng mẹ hiểu ý.

Triệu Ngọc Trân nhìn con gái múa máy tay chân càng sốt ruột : "Con khua tay múa chân làm gì, không nói được à? Có phải trong miệng nổi nhiệt, sưng lợi gì không? Mẹ dẫn con đến nhà bác sĩ Phùng khám." Rồi vội bỏ việc đang làm xuống, kéo tay con.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ phải mở miệng giải thích: "Mẹ, không sao đâu, miệng con không bị nhiệt sưng gì cả. Vì con bị rụng răng cửa nên không muốn nói thôi." Cô không dám nói vì rụng răng trông rất xấu xí nên không muốn nói. Nếu nói thật, có khi bị mẹ mắng một trận còn cộng thêm hai cái bạt tai.

Nghe thấy con bảo thế, Triệu Ngọc Trân cũng an tâm. Bà lại bắt đầu trộn thức ăn cho lợn. Tay đang làm, bà không quên dặn dò: "Lần sau có gọi thì con phải đáp một tiếng, làm mẹ giật cả mình, tưởng con không thoải mái."

Chu Tiểu Vân bề ngoài đồng ý, trên thực tế là bằng mặt không bằng lòng. Cha mẹ nói với cô mười câu, may ra cô đáp lại năm, sáu câu. Với Đại Bảo, Tiểu Bảo và Nhị Nha có nói chuyện cũng trực tiếp bỏ qua.

Đại Bảo không thấy gì dù sao cậu ít khi ở nhà, hiếm khi nói chuyện với em gái. Nhị Nha nói chưa sõi nên không sao cả. Chỉ có Tiểu Bảo không vui. Cậu hay bám đuôi chị gái. Bình thường chị rất yêu thương cậu, giờ tuy vẫn dắt cậu đi chơi nhưng không chịu nói chuyện. Cậu nói cả buổi chỉ đổi lại mấy từ "ừ", "hả" khiến cậu bé tưởng chị gái giận mình. Nhưng, cậu luôn rất ngoan, luôn nghe lời chị mà.

Tiểu Bảo cảm thấy oan uổng, chạy đến trước mặt cha mẹ cáo trạng: "Ba mẹ, con nói chuyện với chị mà chị không để ý đến con. Con rất ngoan mà, sao chị vẫn giận con?"

Triệu Ngọc Trân bắt đầu cảm thấy vấn đề có vẻ nghiêm trọng. Không phảiĐại Nha mắc chứng tự kỷ đấy chứ! Mấy ngày qua không chịu nói, có bạn rất rủ đi chơi cũng xa cách.

Chu Quốc Cường thấy vợ nói thế cũng lo lắng. Nhưng chỉ qua mấy sự việc đã kết luận là con gái bị tự kỷ, có vẻ cảm tính quá! Trước đó, Đại Nha vẫn tốt mà. Hình như con gái bắt đầu bất thường từ khi ăn cơm rụng răng, chẳng lẽ việc này với việc nó không nói có quan hệ gì?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Chu Quốc Cường trực tiếp gọi Chu Tiểu Vân đang ở trong phòng luyện chữ ra hỏi.

60. Chương 60: Thay Răng (2)

Chu Quốc Cường nhìn con gái đang đứng im trước mặt mình, nhìn trái nhìn phải không thấy có gì khác thường: "Đại Nha, mấy ngày nay con càng lúc càng ít nói, thậm chí cả ngày không nói một câu. Tiểu Bảo nói gần đây con không để ý đến em. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra hả?"

Đúng là trẻ con thích mách lẻo, Chu Tiểu Vân bất mãn lườm em trai, sau đó không tình nguyện giải thích: "Con rụng răng, nói chuyện hở lợi nên không muốn nói."

Mấy câu này Triệu Ngọc Trân nghe rất quen: "Nói chuyện hở lợi thì sao. Đứa trẻ nào thay răng chẳng bị thế? Khi Hải thay răng, mẹ thấy thằng bé còn nói nhiều hơn bình thường. Đây không phải là lý do, có thể dạo này con có chuyện gì buồn không? Hay là có người bắt nạt mà con không dám nói cho bố mẹ biết? Đại Bảo, có phải con bắt nạt em gái không?"

Đại Bảo ở cạnh xem trò vui, thấy lửa lan đến chỗ mình, cậu thấy rất oan uổng: "Mẹ của con ơi, trừ lúc ăn cơm, ngủ nghỉ, con toàn chạy ra ngoài chơi, muốn bắt nạt Đại Nha cũng không có thời gian. Hơn nữa, có bao giờ con làm gì được nó đâu, em con chỉ đi bắt nạt người khác thôi, chả ai bắt nạt được nó cả!"

Cái gì mà bắt nạt người khác, chả ai bắt nạt được. Lời này nghe không tốt chút nào, Chu Quốc Cường khiển trách: "Với bạn bè càng không thể bắt nạt, con ỉnh là đại ca xã hội đen muốn bắt nạt ai thì đánh người đó à? Cả ngày lêu lổng bên ngoài sớm muộn sẽ trôi hết văn hoá, sau này ít chạy ra ngoài, có nghe không?"

Không phải đang mắng Đại Nha sao? Tại sao lại quay sang mắng mình? Đại Bảo cảm thấy oan ức quá, sờ mũi đứng trong góc, không dám đứng xem trò vui nữa, khéo lại biến thành cuộc họp phê bình cậu.

Chu Quốc Cường mắng con trai xong rồi quay sang phía con gái, sắc mặt không tự chủ nhu hòa xuống, giọng nói hoà ái hơn nhiều: "Đại Nha, con có chuyện gì không vui phải nói với ba mẹ, con cứ thế này làm bố mẹ rất lo lắng, hiểu không?"

Chu Tiểu Vân không chống cự được sự ôn hoà hiếm có của cha, đành thú nhận: "Chỉ là con thấy răng rụng đi, để lại một lỗ thủng rất xấu xí nên con không muốn nói."

Lý do trẻ con khiến cha mẹ cười ha ha.

Tiểu Bảo cũng nghe hiểu lời chị: "A, em biết rồi, hoá ra là chị thích chưng diện nên không chịu nói chuyện với em. Em còn tưởng chị giận, không muốn để ý đến em cơ. Em không chê chị nói chuyện không có hai răng cửa xấu xí mà. Em còn cảm thấy rất dễ thương!"

Đứa nhóc này biết cái gì là dễ thương!

Chu Tiểu Vân im lặng nhìn Tiểu Bảo. Từ trước đến nay em trai luôn rất ngoan, là tri kỉ của cô, nghe thấy những lời này, cô thấy thoải mái hơn hẳn. Bắt đầu tự kiểm điểm lại mình hình như gần đây quá lãnh đạm với em. Tiểu Bảo nói với cô nhưng cô mắt điếc tai ngơ, rất hờ hững, thằng bé thấy tủi thân là phải. Hôm nay đến mách ba mẹ là do cảm thấy tủi thân quá.

Triệu Ngọc Trân thấy chuyện của Chu Tiểu Vân chỉ là chuyện nhỏ cũng an lòng. Bà dặn con sau này không được giả bộ câm điếc nữa. Cuối cùng cô khắc phục được chướng ngại trong lòng, khôi phục trạng thái "Bình thường" .

Tất nhiên, trạng thái bình thường chỉ với người trong nhà, còn với bạn bè đến tìm, cô vẫn hạn chế mở miệng như trước.

Thế là suốt một kì nghỉ hè Chu Tiểu Vân đều ở nhà, rất ít khi ra ngoài. Dù sao ở nhà có Đại Bảo có Tiểu Bảo còn có Nhị Nha không hề cô đơn. Cô thường hay giúp mẹ nấu cơm, cho gà ăn, lúc rảnh rỗi còn mang sách lớp hai ra chuẩn bị bài trước. Mỗi ngày dành một giờ luyện thổi kèn harmonica, luyện viết thư pháp, thời gian biểu xếp kín.

Đến khi khai giảng, Chu Tiểu Vân rất ngạc nhiên khi thấy nhiều bạn trong lớp cũng thay răng. Tục ngữ nói "Thất răng bát xỉ", trẻ con bảy tám tuổi bắt đầu thay răng, mình không phải là quá sớm, Chu Tiểu Vân lúc này mới hoàn toàn yên tâm, cười đùa với nhóm bạn.

Vương Tinh Tinh trách cứ Chu Tiểu Vân cả mùa hè không đi chơi cùng mấy đứa. Cô dỗ hơn nửa ngày, khen đủ đường mới làm tan được oán khí của cô bạn.

Thấy bạn bảo rụng mất hai cái răng cửa Vương Tinh Tinh cũng muốn nhìn, Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ há miệng.

Vương Tinh Tinh không khách sáo, ôm bụng cười: "Chu Tiểu Vân, cậu rụng răng trông buồn cười quá. Răng cửa của tớ thay từ lâu rồi. Giờ tớ đã thay tám cái răng. Sao bây giờ cậu mới bắt đầu thay răng? Hơn nữa răng rụng hơn một tháng còn chưa mọc răng mới, buồn cười quá." Nói xong cười mãi không ngừng.

Biết ngay mà, bị nhìn thấy thể nào cũng bị cười nhạo, Chu Tiểu Vân tức giận nói: "Cậu lớn hơn tớ một tuổi, tất nhiên thay răng sớm hơn. Tớ muốn răng nhanh mọc lắm mà nó cứ không mọc ra thì tớ đành chịu."

Chu Tiểu Vân quyết định vẫn ít mở miệng thì tốt hơn.

Nói cũng lạ, hơn một tháng nay ngày nào cô cũng soi gương. Vì sao không hề có dấu hiệu mọc răng mới nhỉ? Trong lòng cô rất sốt ruột, nhưng trừ viện uống nhiều canh xương hầm, bồi bổ canxi, cô không tìm được biện pháp khác.

Vốn rất thích xung phong đọc bài trong giờ ngữ văn, nay Chu Tiểu Vân rất ít khi giơ tay, điều này làm cho Phương Văn Siêu thấy kỳ lạ. Có lúc anh cố tình gọi Chu Tiểu Vân đứng lên đọc bài, cô bé luôn cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ đi nhiều, cách phát âm cũng có chút quái dị.

Phương Văn Siêu ngạc nhiên hỏi: "Chu Tiểu Vân, sao em đọc bài mà không ngẩng cao đầu lên?"

Chu Tiểu Vân trong lòng kêu thảm: không được, Thầy Phương, thầy phải để em duy trì hình tượng trước mặt thầy chứ! Nhưng giáo viên đã bảo không thể không nghe, cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

Lúc này thầy Phương mới nhìn thấy hai cái răng cửa của cô học trò không thấy bóng dáng, vỡ lẽ ra lý do khác thường của trò yêu.

Nhưng mà, dáng vẻ của Chu Tiểu Vân bây giờ đúng là đặc biệt … đáng yêu!

Phương Văn Siêu nín cười, không thể làm tổn thương tâm hồn non nớt của học trò được, để Chu Tiểu Vân ngồi xuống.

Sao cô không phát hiện ra ý cười trong mắt thầy Phương chứ, giờ chỉ mong răng mới ơi mau mau mọc ra đi nào.

Có lẽ do thành tâm khẩn cầu cảm động ông trời, mấy tuần lễ sau khai giảng, răng cửa của Chu Tiểu Vân cuối cùng nhú ra một tí. Cô nhìn mầm răng nhú lên kia mà vui sướng vô cùng. Mỗi ngày đánh răng ba lần sáng trưa tối, muốn cho răng lớn lên vừa đẹp vừa trắng.

Chà chà chà! Ta chà chà chà! Ta lại chà chà này!

Hành động chăm chỉ đánh răng của Chu Tiểu Vân khiến cho kem đánh răng ở nhà mới mua mấy hôm trước đã hết nhẵn. Triệu Ngọc Trân đối với hành vi "Lãng phí" kem đánh răng này tiến hành giáo dục một hồi, đại ý là hằng ngày đánh răng một lần vào buổi sáng là được rồi, không cần đánh răng sau mỗi bữa ăn vân vân và vân vân.

Chu Tiểu Vân trước mặt đồng ý sau lưng lại làm theo ý mình, Triệu Ngọc Trân đành phải mở một con mắt nhắm một con mắt không hỏi đến nữa.

61. Chương 61: Cùng Chà Chà Chà

Chu Tiểu Vân không ngừng nỗ lực kiên trì đánh răng cuối cùng đã có kết quả. Răng cửa mới mọc ra chỉnh tề, trắng tinh.

Cô yên tâm, thoải mái nói chuyện như cũ, lúc đi học tích cực giơ tay đọc bài khiến thầy Phương cũng ngạc nhiên. Đến khi thấy học trò không còn cảnh răng không nhà trống nữa, lúc này Phương Văn Siêu mới hiểu hoá ra răng của Chu Tiểu Vân mọc ra rồi.

Ở nhà, cô nhân cơ hội này giáo dục em trai phải chú ý vệ sinh răng miệng: "Tiểu Bảo, sau này em phải thường xuyên đánh răng nhé. Em nhìn này, răng mới mọc của chị có phải trắng trẻo đẹp mắt không?"

Tiểu Bảo nhìn thấy, gật đầu: "Vâng, răng của chị trắng hơn răng anh Đại Bảo."

"Đó là vì chị chăm chỉ đánh răng ngày hai lần, vệ sinh răng miệng sạch sẽ thì răng mọc mới rất chỉnh tề và đẹp. Sau này em đánh răng cùng chị nhé, chịu không?" Chu Tiểu Vân dụ dỗ.

Trẻ con ở nông thôn không có thói quen giữ vệ sinh cá nhân sạch sẽ. Có rất nhiều bạn nhỏ, mười tuổi mới bắt đầu đánh răng. Có đứa lúc mở mồm nhìn thấy mấy cái răng cửa ố vàng, có khi còn bị sâu răng rất nặng. Chu Tiểu Vân không muốn sau này em trai cũng bị thế, sớm giáo dục cậu hình thành thói quen vệ sinh. Năm ngoái, Đại Bảo thấy em gái đánh răng mỗi ngày mới bắt đầu thường xuyên đánh răng.

Tiểu Bảo rất nghe lời, nhưng cậu còn đưa ra: "Chị, mỗi ngày chị đánh răng ba lần cơ mà, sao giờ lại nói với em chỉ cần đánh hai lần thôi?" Cậu tận mắt nhìn thấy chị gái sau khi ăn cơm xong cũng chạy đi đánh răng. Hai ngày trước còn nghe mẹ phàn nàn lại phải mua tuýp kem đánh răng mới.

Chu Tiểu Vân hiếm khi đỏ mặt, đối với hành động ngây thơ của mình không dám nói thật với em trai: "Đánh hai lần là được rồi, ăn cơm trưa xong chỉ cần súc miệng, không cần đánh răng. Chị… chị mới thay răng nên đánh nhiều hơn một lần!"

Từ trước đến nay Tiểu Bảo rất nghe lời Chu Tiểu Vân, sáng hôm sau bắt đầu đánh răng cùng chị. Cậu đi theo sau chị gái, múc một cốc nước từ chậu rửa mặt, ngồm xồm, tích cực chà chà rồi nhổ xuống cống thoát nước. Có lẽ sau này Tiểu Bảo lớn lên răng trắng tinh chắc khoẻ phải kể đến công lao của Chu Tiểu Vân.

Nhị Nha là một cô bé rất hay tò mò, thấy cái gì cũng muốn học theo. Cô bé mè nheo mẹ mua bàn chải đánh răng riêng ình, bắt chước ngồi xổm cạnh anh trai chị gái học cách đánh răng. Tiếc là bé còn quá nhỏ

nên nuốt cả kem đánh răng lẫn nước súc miệng mà không nhổ ra. Tiểu Bảo ngồi cạnh cứ cười mãi, không đứng dậy được.

Chu Tiểu Vân vừa bực mình vừa buồn cười, cầm tay dạy em gái suốt một tuần, tốn bao công dạy được Nhị Nha biết đánh răng. Sau này ở Chu gia thường xuyên thấy cảnh sau: Bốn đứa nhỏ xếp hàng từ bé đến lớn, ngồi chồm hỗm đánh răng, chà chà chà, chà chà chà, lại xoát xoát, trông rất buồn cười.

Lúc đầu Triệu Ngọc Trân còn thấy buồn cười, đến khi dùng hết kem đánh răng phải đi mua mới bắt đầu xót, còn hết nhanh hơn cả người lớn dùng.

Chu Quốc Cường nhìn dáng vẻ vợ tính toán chi li: "Kem đánh răng đáng mấy đồng, mấy đứa biết đánh răng giữ vệ sinh tốt. Mẹ nó cứ tính toán mấy đồng bạc lẻ này làm gì."

Triệu Ngọc Trân bị chồng trêu cũng phàn nàn: "Sống tiết kiệm được tí nào hay tí ấy, hai vợ chồng mình nuôi mấy đứa, nếu không tính toán kĩ sớm ăn không đủ no rồi. Tất nhiên em biết bọn trẻ đánh răng là việc tốt, nhưng một tuần dùng hết một tuýp cũng là quá nhanh còn gì, trước kia một tháng mới hết một tuýp. " Khi đó dùng kem đánh răng giá rẻ, mấy phân tiền một ống. Xà phòng là loại "hoa hồng" bọc trong túi bảo vệ, cũng rất rẻ nhưng rất thơm, già trẻ đều thích.

Chu Quốc Cường bất đắc dĩ không nói chuyện với vợ nữa, đạp xe ba bánh đi thu mua lợn.

Triệu Ngọc Trân bất mãn lại làu bàu, đàn ông chẳng cẩn thận bằng phụ nữ, củi gạo dầu muối đồ dùng hàng này thứ gì chả tốn tiền, không tiết kiệm thì miệng ăn núi lở chả mấy chốc là hết. Bà gọi con gái, đưa cho nó hai nguyên đi mua kem đánh răng tiện thể mua luôn xà phòng.

Vừa thấy chị đi mua đồ, Tiểu Bảo chạy nhanh đến, đòi đi theo. Đại Bảo không thích nhìn hành động theo đuôi của em trai, khó tránh khỏi trêu em mấy câu, Tiểu Bảo không thèm để ý.

Nhị Nha cũng đòi: "Chị, em cũng muốn đi."

Chu Tiểu Vân sợ dắt em đi quá chậm không muốn mang theo, nhưng Triệu Ngọc Trân lên tiếng: "Đại Nha, con dẫn Nhị Nha đi cùng đi, mua đồ xong còn thừa tiền lẻ thì mua cái gì cho Tiểu Bảo và Nhị Nha ăn."

Đại Bảo lập tức hối hận, định nói "anh cũng muốn đi" cứ chần chờ mãi không thốt ra, trơ mắt nhìn hai em nhảy nhót đi sau Chu Tiểu Vân, buồn thiu.

Trong thôn có mấy nhà bán tạp hóa, đều bán mấy thứ dầu ăn, muối, tương, giấm chua, kem đánh răng, bàn chải, xà phòng… mấy đồ dùng hàng ngày, rất ít bán đồ ăn vặt.

Nhưng trong mắt trẻ con, có một khối đường ngậm được cả buổi sáng là hạnh phúc lắm rồi. Nhìn mấy viên kẹo giấy gói sặc sỡ ở trong tiệm, Tiểu Bảo luôn miệng giục chị mua.

Chu Tiểu Vân cố đi thêm một đoạn đến nhà Chu Thiến Thiến, cũng mở tiệm tạp hoá. Dù sao mua ở đâu cũng giống nhau, không bằng đến mua ở nhà bạn cho đắt khách.

Chu Thiến Thiến thấy Chu Tiểu Vân đến rất vui, chạy tới buôn trên trời dưới bể với cô.

Mẹ Chu Thiến Thiến lấy xà phòng và kem đánh răng cô muốn, Chu Tiểu Vân đưa tờ hai nguyên được thối lại tám giác tiền. Cô còn mua hai phân tiền khối đường cho hai em, nghĩ lại, dứt khoát mua hết số tiền thừa, bỏ chỗ kẹo vào túi.

Vẫy tay tạm biệt cô bạn, Chu Tiểu Vân kéo em trai em gái tay nắm tay vui vẻ về nhà.

Đại Bảo làm bộ không để ý Tiểu Bảo và Nhị Nha ngậm viên đường trong miệng, nhưng không nhịn được quay sang ngó mấy lần. Càng nghĩ càng hối hận không đi cùng.

Chu Tiểu Vân để đồ vào chỗ, nói với mẹ Triệu Ngọc Trân giao ột tiếng: "Mẹ, còn lại tiền đều mua đường ."

Triệu Ngọc Trân "ừ" một tiếng tỏ vẻ đã biết, lần này bà không tiếc tiền. Cơ hội bọn nhỏ được ăn quà vặt đếm trên đầu ngón tay, nếu kinh tế dư dả một chút có ai không muốn con cái mình sống tốt hơn?

Chu Tiểu Vân tránh Tiểu Bảo và Nhị Nha, lén lút nhét đường vào túi Đại Bảo, Đại Bảo vừa mừng vừa sợ: "Em cũng mua đường cho anh à? Hay quá, Đại Nha, sau này có ai dám bắt nạt anh cứ nói cho anh trai một tiếng, anh lập tức giáo huấn nó."

Trí thông minh so với Tiểu Bảo đúng là trục tung với trục hoành, Chu Tiểu Vân không nhịn được cười.

62. Chương 62: Bỏng Tới

"Bình bịch, bình bịch" tiếng động cơ rất to vang lên, từ đầu thôn đến cuối thôn đều nghe thấy.

Tiếng động kinh thiên động địa khiến bọn trẻ con tâm ngứa khó nhịn, quấn lấy người lớn xúc một bát gạo trong nhà ra để nổ bỏng.

Người nổ bỏng đi khắp hang cùng ngõ nhỏ trên chiếc xe cà tàng đi một vòng trong thôn, rồi tìm một bãi đất trống, dựng xe, dọn đồ nghề. Trẻ con đến mua bỏng xếp thành hàng dài, người lớn không có chuyện gì cũng tới góp vui đứng buôn chuyện.

Chỉ thấy một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng thấp bé ngồi trên cái ghế con, một tay kéo ống bễ thật nhanh, tay kia thong thả kéo gậy bỏng ra ngoài. Hai tay linh hoạt, song song làm việc, nhưng lại có một cảm giác hài hoà lạ kì, trẻ con xúm lại xem trầm trồ không ngớt.

Đại Bảo sớm dẫn Tiểu Bảo đứng xếp hàng, Chu Tiểu Vân phụ trách cầm một bát gạo và bát ngô. Cô không phải muốn tham gia náo nhiệt nhưng không yên tâm mặc kệ Đại Bảo, nếu để anh trai cầm bát chỉ sợ khi đến lượt gạo đã đổ ra ngoài hơn phân nửa.

Đến chạy đến nơi. Híc, đại khái hơn nửa số trẻ con trong thôn tụ tập ở đây.

Hồi ấy bỏng chia làm hai loại, một loại nổ từ hạt ngô, khá giống bắp rang bơ sau này nhưng ít ngọt hơn, một loại nổ từ gạo, không thơm lắm nhưng rất giòn, cả người lớn và trẻ con đều thích ăn.

Từ thùng gạo nhà mình múc ra một bát gạo mang ra đưa cho người bán bỏng, giá không đắt tối đa mấy phân tiền một ống bơ. Một bát gạo có thể nổ được một đống bỏng, ăn được ba bốn ngày. Đúng là đồ ăn ngon, giá rẻ. Vì thế, vừa nghe tiếng rao bỏng, người lớn tuyệt đối không tiếc mấy phân tiền, móc hầu bao để trẻ con ăn đỡ thèm.

Đại Bảo nghển cổ nhìn số người đứng đằng trước, vẫn còn mấy người mới đến lượt, đúng là sốt ruột quá, hận không thể trực tiếp đến lượt mình.

Đứa bé đến sớm nhất đã nhận được túi bỏng, nhét đầy bỏng trong mồn, cứ đứng ở bãi đất trống không chịu đi. Vừa ăn vừa đuổi nhau với đồng bọn, chơi đùa vui vẻ.

Vương Tinh Tinh cầm một túi bỏng đến trước mặt Chu Tiểu Vân, mời bạn ăn mấy miếng trước.

Chu Tiểu Vân liên tục xua tay: "Không cần, sắp đến lượt bọn tớ rồi, cậu cứ ăn đi!"

Vương Tinh Tinh nhất quyết muốn mời bạn ăn, Chu Tiểu Vân không từ chối được sự nhiệt tình của bạn, đưa bát gạo cho Đại Bảo cầm, bốc bỏng ăn cùng bạn. Bỏng mới ra còn nóng hổi, ngọt hương giòn! Thật lạ, những món quà vặt tuổi thơ đến lúc lớn không còn xuất hiện nữa. Cô rất thích món bỏng bây giờ, những túi bỏng bán trong siêu thị sau này không sánh được.

Vèo cái đã gần hết một túi, Chu Tiểu Vân trực tiếp bốc một nắm cho Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sớm thèm nhỏ dãi, nhón hai ba vốc hết sạch.

Bác bán bỏng thấy lửa gần tàn, dừng ống bễ, cầm một cái túi dài bốn năm thước buộc vào đầu máy, sau đó lại "Bình bịch" một tiếng, cái túi xẹp lép lập tức phồng lên. Đứa nhỏ đang chờ nóng ruột, vội đưa túi nilon mình mang đến đưa cho bác đổ ngô vào máy, rồi xoè ra năm giác tiền lấm tấm mồ hôi vì cầm trong tay quá lâu. Sau đó, vội vàng đưa bát chuẩn bị sẵn ra.

Thời gian chờ đợi lâu vô cùng, Đại Bảo cảm thấy một giây dài tựa cả năm. Thật ra, một bát gạo nổ hết khoảng năm phút. Rốt cuộc đến lượt Đại Bảo cậu vui vẻ cầm bát to trong tay đưa cho bác bán bỏng.

Bác ấy đổ gạo trong bát vào một cốc sứ trắng, bỏ thêm một ít đường hoá học, trộn đều, đổ một cốc đầy mà còn hơn nửa bát gạo, nếu muốn nổ hết phải đưa thêm tiền.

Đại Bảo đưa bát cho Tiểu Bảo bảo em về nhà trước, Tiểu Bảo đợi ăn bỏng đã lâu, nhất quyết không chịu đi, Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ phải chạy về nhà, nhân tiện cầm theo một cái rổ đựng bỏng.

Túi bỏng gạo trong tay Đại Bảo mở hơn nửa, cậu và em trai hai người một trái một phải bốc ngon lành, ăn liên hồi, mới đổ bỏng ngô vào rổ Chu Tiểu Vân mang đến. Cô bốc một cục bỏng gạo bỏ vào miệng, có chút xù xì, không ngon bằng bắp rang bơ nhưng thắng ở hương vị thôn quê đặc biệt.

Bác bán bỏng bận rộn đến tận lúc sẩm tối, tuy tiền công một lần chỉ năm giác tiền nhưng nửa buổi nổ ít nhất ba mươi, bốn mươi lần, nhận không ít tiền công. Đến khi tối mịt, bác mới thu dọn đồ nghề, đạp xe đi.

Bỏng gạo rất được trẻ con yêu thích. Mấy túi bỏng gạo bị bốn anh em xử lý trong một buổi tối hết nhẵn, ăn hết bỏng gạo, chuyển sang chén bỏng ngô.

Bỏng ngô giòn hơn, bốc một nắm bỏ vào túi, lúc chơi đùa rảnh là bốc một cục bỏ vào miệng, hương vị tuyệt không tả nổi. Đại Bảo mà chạy đi chơi túi chắc chắn phồng to.

Tiểu Bảo, Nhị Nha ở nhà càng ăn nhiều. Ngay cả Chu Quốc Cường, Triệu Ngọc Trân cũng không nhịn được, thỉnh thoảng lại bốc một vốc.

Rất nhanh túi bỏng ngô cũng ăn hết, Tiểu Bảo và Nhị Nha rưng rưng nhìn trống rổ với túi trống trơn, Triệu Ngọc Trân dụ dỗ: "Tiểu Bảo, Nhị Nha, đợi hai ngày nữa người bán bỏng đến, mẹ lại đi nổ hai túi để trong nhà cho hai đứa ăn."

Nhị Nha ngây thơ nói: "Mẹ, sau này lớn lên con muốn gả cho người bán bỏng, như vậy ngày nào con cũng được ăn bỏng."

Cả nhà bị lời nói ngây thơ của con bé chọc cười.

Mỗi ngày Tiểu Bảo bắt đầu mong chờ người bán bỏng đến. Nhưng chưa đợi được bỏng, nhưng lại thấy người bán kẹo mạch nha. Tiếng rao vừa vang lên, mẹ Triệu Ngọc Trân không đợi con cái xin xỏ, tự động đưa tiền ấy đứa đi mua. Tất nhiên, tiền được giao cho con gái Chu Tiểu Vân làm việc cẩn thận, Đại Bảo không tranh được việc cầm tiền đành buông tha, lẽo đẽo theo sau em gái đi ra ngoài mua kẹo.

Kẹo mạch nha dính răng lại khó nhai, nhưng hương vị ngọt ngào, dinh dính thơm thơm, hay nhất là một que có thể ăn nửa ngày, giá cực rẻ, một phân tiền một que, là đồ ăn vặt trẻ con thích nhất.

Chỉ chốc lát sau, trong tay mấy anh em mỗi người cầm một que kẹo mạch nha mĩ mãn ra về. Đi được nửa đường, Đại Bảo bắt đầu ăn, Tiểu Bảo với Nhị Nha học theo anh trai.

Chu Tiểu Vân vốn định về nhà mới ăn, nhưng thấy anh trai, hai em đều ăn rồi, nhất là Đại Bảo ăn ngon lành, cuối cùng nhịn không được liếm một miếng.

Ngọt quá, ngọt đến tận đáy lòng mãi không tiêu tan.

63. Chương 63: Cậu Kết Hôn

Ngày mùng mười tháng mười một là ngày mấy anh em nhà họ Chu chờ đợi đã lâu. Đó là ngày vui của cậu Triệu Cương. Việc đại sự như thế tất nhiên người trong nhà phải tụ hội.

Đại Bảo và Chu Tiểu Vân đồng thời xin giáo viên nghỉ một ngày, đêm hôm trước Đại Bảo đã đến nhà cậu, giúp cậu áp sàng.

Giường tân hôn phải tìm một bé trai đến áp sàng, đây là lệ cũ ở nông thôn. Triệu Cương lập tức nghĩ đến cháu trai đằng ngoại của mình, Đại Bảo. Đứa bé quá lớn thì không được, quá nhỏ lại sợ đái dầm, như Đại Bảo tầm mười tuổi là sự chọn lựa tốt nhất.

Đại Bảo từ lúc biết mình được đi giúp cậu áp sàng, hưng phấn mấy ngày liền.

Nên nhớ rằng phòng tân hôn vì việc hỉ nên bày đầy đồ ăn ngon. Đứa bé áp sàng có thể tự do nhét đồ ăn vào túi mang về, điều kiện hấp dẫn thế ai mà chả thích.

Tiểu Bảo thấy mẹ dẫn anh trai đến trước một tối cũng đòi đi theo, bị mẹ mắng mấy câu. Cậu bé bĩu môi, nước mắt lã chã.

Đại Bảo ra dáng người làm anh, cam đoan có cái gì ngon đều chia cho Tiểu Bảo một nữa, lúc nào cậu mới nở nụ cười.

Bình thường, Nhị Nha ngủ với mẹ đã quen, lúc này lại không bám, Triệu Ngọc Trân nghĩ nghĩ lại dắt theo cả Nhị Nha. Nếu không, ngày mai Chu Quốc Cường rất khó mang theo ba đứa nhỏ, không bằng bà dắt cả hai đứa đến nhà ngoại ngủ một đêm.

Sáng sớm ngày mùng mười tháng mười một, Chu Tiểu Vân dậy rất sớm, cho gà vịt ăn một lần, mặc quần áo sạch sẽ chỉnh tề cho Tiểu Bảo, tự buộc hai bím tròn hai bên ình. Đợi cha cho lợn ăn xong, khoá cửa nhà, ba cha con lên đường, đến nhà cậu.

Triệu Cương kết hôn là sự kiện quan trọng nhất của nhà họ Triệu. Các cô con gái của nhà họ Triệu đều về giúp, họ hàng đông đúc vòng trong vòng ngoài. Ngoài sân trẻ con chơi đùa càng khiến không khí thêm náo nhiệt.

Đại Bảo tinh mắt thấy ngay hai đứa em, chạy ra đón từ xa. Cậu không nuốt lời, kín đáo đưa một nắm bánh kẹo cho Tiểu Bảo, Tiểu Bảo vui vẻ ra mặt gọi "Anh trai" vô cùng thân thiết.

Đại Bảo còn để riêng một phần cho Chu Tiểu Vân, cậu không quên bình thường em gái rất tốt với mình.

Túi của cô bị Đại Bảo nhét đầy bánh kẹo, trong lòng ấm áp vô cùng.

Chu Tiểu Vân túi bị Đại Bảo tắc tràn đầy, trong lòng ấm áp .

Buổi trưa ăn uống ngon lành, đến chiều mọi người mong chờ nhất là cô dâu đến. Hồi đó không có xe con, cậu Triệu Cương mở cửa xe kéo có tay vịn, đỡ cô dâu ra ngoài.

Xe kéo có tay vịn là nhà gái yêu cầu mua, không chỉ lúc đón dâu có vẻ trang trọng hơn mà quan trọng nhất là sau khi kết hôn có thể chở gạch thuê cho người ta kiếm tiền. Nhà Triệu Cương rất vất vả mới kiếm đủ tiền mua xe.

Trên xe dán chữ "Hỉ" rất to, bên trong chất một đống vật dụng là của hồi môn của nhà gái. Bà con làng xóm đứng xem bàn tán sôi nổi, nói của hồi môn của nhà gái quả không ít, nghe mọi người khen, bà ngoại hớn hở ra mặt, gương mặt sáng ngời.

Trẻ con vây quanh xe chờ xem mặt cô dâu. Cô dâu mặc đồ đỏ, mặt đánh phấn, trên đầu đội một vòng hoa hồng, toàn thân là màu sắc vui mừng, thấy bọn trẻ chăm chú nhìn, mặt cô dâu còn hồng hơn cả màu áo.

Triệu Cương có việc vui, tinh thần thoải mái, làm chú rể quả là không giống thường ngày. Vốn không cao lắm, giờ cũng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, có vài phần khí vũ hiên ngang, anh đưa một vốc kẹo to cho trẻ con. Thừa dịp bọn trẻ tranh nhau lấy phần, dẫn cô dâu vào phòng tân hôn.

Phòng tân hôn dán rất nhiều chữ "Hỉ" đỏ tươi, tủ quần áo, bàn trang điểm và các vật dụng khác trên xe sớm được họ hàng khiêng vào phòng. Cả căn phòng mới tinh, một đám thanh niên khoảng hai mươi tuổi chen chúc trong phòng cưới để xem mặt cô dâu mới.

Chu Tiểu Vân cũng đứng trong đó, kiếp trước ấn tượng của cô với mợ không sâu, chỉ nhớ vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn. Giờ nhìn lại, khuôn mặt khá xinh đẹp, mặc đồ cưới đỏ thẫm càng làm nổi bật nhan sắc thêm ba phần.

Đám thanh niên không ngờ cô dâu xinh đẹp như thế, nhìn không chớp mắt càng làm cho chú rể cao hứng và kiêu ngạo.

Sau khi ăn cơm tối xong, nháo tân nương mới là tiết mục buồn cười nhất. Hồi đó, kết hôn chưa có cha xứ và phù dâu, toàn là trêu cô dâu mới.

Trong lúc này có thể nhìn ra tính cách của cô dâu. Nếu e thẹn, ỡm ờ làm theo yêu cầu, tuy là hơi xấu hổ nhưng trước mười hai giờ sẽ được cho vào động phòng.

Nếu tính cách hơi mạnh mẽ, người trêu cô dâu chú rể không làm khó, nhưng lại khơi dậy sự hứng trí của mọi người, làm đủ trò không cho vào động phòng trước mười hai giờ, chủ nhà cũng bó tay.

Vì thế cô dâu mới có đau khổ cũng phải cố gắng vượt qua cửa ải khó khăn này, lúc thì rít một hơi thuốc lá, lúc thì phải thân mật với chú rể một tí. Mọi người già trẻ lớn bé, trai gái vây quanh phòng tân hôn xem náo nhiệt.

Mãi cho đến 11h30, nháo động phòng mới kết thúc. Một đôi đũa sơn đỏ được ném vào từ cửa sổ, nến đỏ được đốt lên, trưởng bối hai nhà xoắn xoắn giấy đỏ trong tay, nói lời may mắn: một tát cây dẻ hai tát tảo tam tát… Có một người liên thanh nói "Tốt", nói đúng thì đáp một tiếng "Tốt" .

Chờ xong hết thủ tục, cô dâu chú rể vào động phòng, họ hàng thân thích ai về nhà nấy.

Hai vợ chồng Triệu Ngọc Trân, Chu Quốc Cường dắt các con về nhà, nhà đông người nên không có đủ chỗ để ở lại nhà ngoại.

Nhị Nha nhỏ tuổi nhất, cả ngày chạy ngược chạy xuôi mệt mỏi ngủ thiếp đi. Chu Quốc Cường săn sóc, không dám đạp quá nhanh, đi chầm chậm về đến nhà đã hơn nửa đêm.

64. Chương 64: Cãi Nhau

Triệu Ngọc Trân dỗ con cái đi ngủ hết rồi nằm xuống giường.

Chu Quốc Cường trước khi ngủ chợt nhớ ra một chuyện: "Hôm nay em mừng cậu ấy bao nhiêu tiền?"

Triệu Ngọc Trân nói: "Em bỏ hai mươi nguyên."

Người quen hay qua lại thông thường mừng năm nguyên, nếu là họ hàng quan hệ tốt hơn thì bỏ mười nguyên. Nhưng nếu anh chị em ruột trong nhà kết hôn lại khác hoàn toàn, tuy trong nhà đang để dành tiền mua ngói, nhưng bà vẫn cắn răng chi hai mươi nguyên.

Chu Quốc Cường không nói gì nhưng trong lòng ông thấy không thoải mái.

Triệu Ngọc Trân nhìn thái độ của chồng muốn nói lại thôi cảm thấy lạ: "Đây em trai ruột của em, cả đời chỉ kết hôn một lần. Vốn dĩ em còn muốn mua đồ gì đó tặng nó. Nhưng nghĩ đến trong nhà không có nhiều nên thôi."

Tỏ ý là hai mươi nguyên còn ít.

Chu Quốc Cường bất mãn phản bác: "Năm kia nhà anh cả xây nhà, anh cũng chỉ mừng mười nguyên."

Triệu Ngọc Trân thẹn quá hóa giận: "Anh cả nhà anh xây phòng thì liên quan gì đến chúng ta, mấy năm trước nhà người ta có tiền, nhà chúng ta không có nên mới mừng ít. Giờ buôn bán khá giả hơn, em trai kết hôn em bỏ ra hai mươi nguyên thì có gì quá đáng."

Mới nói mấy câu đã nổi cáu, Chu Quốc Cường không muốn nói nữa, quay lưng ngủ.

Triệu Ngọc Trân càng nghĩ càng bực. Kết hôn đã nhiều năm, chỉ dịp lễ tết bà mới mua đồ về biếu. Nhìn hai chị của mình, còn mua quần áo theo mùa cho các cháu, cho bà ngoại, mình thì sao? Trong nhà năm, sáu cái tàu há mồm lớn như phù đổng, mỗi lần về nhà ngoại, bà không dám ngẩng cao đầu.

Hiện tại, cuộc sống đỡ vất vả hơn, đương nhiên bà không muốn thua kém các chị, các chị ấy ai cũng mừng hai mươi hết! Dù sao cũng phải bằng mức đó chứ!

Hai vợ chồng vì thế giận nhau mấy ngày không nói chuyện. Áp suất trong nhà tụt xuống thấp, Chu Tiểu Vân mẫn cảm nhận ra đầu tiên. Tiểu Bảo thấy cha mẹ mặt lạnh, không tươi cười cũng không dám nói nhiều. May mà tính Nhị Nha lanh lợi, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng rất tinh tế, lẽo đẽo đi sau mẹ như cô hầu nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ có Đại Bảo vô tâm không để ý, ở nhà làm vỡ bát ăn cơm bị Chu Quốc Cường tát một cái. Triệu Ngọc Trân vừa tiếc cái bát vừa thương con, thế là bực bội với chồng. Mấy thứ kết hợp với nhau khiến ngọn lửa chiến tranh bùng lên. Mỗi người một câu ầm ĩ cả nhà.

Nhị Nha thấy cha mẹ càng cãi càng lớn gần như hất tung nóc nhà, sợ đến mức khóc thét lên. Tiểu Bảo lá gan nhỏ, thấy em gái khóc cũng oà khóc. Chu Tiểu Vân vội vã dắt hai em vào phòng, tránh khỏi chiến trường. Lúc đi còn nháy mắt với Đại Bảo đang ngây ngốc, Đại Bảo kịp phản ứng chạy đi tìm bạn chơi.

Dỗ được Tiểu Bảo với Nhị Nha, Chu Tiểu Vân dắt hai đứa sang nhà bác Cả chơi. Chu Tiểu Hà đang xem ti vi, thấy Chu Tiểu Vân đến nên gọi cô xem phim hoạt hình cùng.

Chu Tiểu Vân bảo em trai em gái ngồi xem ti vi cùng với Chu Tiểu Hà, Chu Chí Hải còn cô về nhà xem cha mẹ thế nào .

Về đến nhà, Triệu Ngọc Trân vừa cãi nhau xong Chu Quốc Cường ai cũng tức giận. Hai người, người thì thu dọn bát đũa trong bếp, người thì quét rác ngoài sân.

Chu Quốc Cường ra sức cầm chổi lúa to quét sàn sạt sàn sạt, bụi đất bay mù mịt, nhân cơ hội phát tiết sự tức giận trong lòng. Chu Tiểu Vân đến cạnh Chu Quốc Cường, nhẹ nhàng nói: "Ba ơi, để con quét cho."

Chu Quốc Cường quét một lúc tâm tình nguôi đi không ít, nghe thấy tiếng quay lại nhìn hoá ra là con gái lớn. Từ trước đến nay ông rất thích đứa con gái vừa ngoan vừa nghe lời này, nét mặt cau có không tự chủ nhu hoà đi không ít: "Để ba, con cứ chơi đi."

Chu Tiểu Vân đi theo sau cha, nói dăm ba chuyện linh tinh, thấy cha có vẻ đã bình tĩnh lại, nhân cơ hội khuyên nhủ:

"Ba ơi, ba đừng tức giận với mẹ nữa. Ngày nào mẹ cũng chăm hai em, làm việc nhà, còn phải buôn bán, quay như chong chóng. Ba thông cảm ẹ một chút, tiền mừng cậu kết hôn cũng đưa rồi, còn vì chuyện này cãi nhau thì không tốt."

Hai người lời qua tiếng lại rất to, Chu Tiểu Vân không muốn nghe cũng không được, vì thế cô mới biết nguyên nhân bốc hoả là gì.

Điều Chu Tiểu Vân nói làm sao Chu Quốc Cường không hiểu, ông cay đắng: "Đại Nha, không phải cha tiếc hai mươi nguyên kia. Mà là nhà bác Cả của con hay nhà chú Ba có việc gì chúng ta vẫn luôn đưa mười nguyên. Giờ cậu con kết hôn lại chi gấp đôi. Chuyện này nếu để bác Cả của con biết mặt mũi cha để ở đâu?"

Chu Quốc Cường nói xong thở dài, ông bực mình nhất là đoạn khúc chiết này. Triệu Cương là em trai của Triệu Ngọc Trân em vợ mình, nhưng ông cũng có anh em ruột, đáng lẽ phải đối xử bình đẳng.

Chu Tiểu Vân suy tư một lúc rồi nói: "Ba à, con cảm thấy giờ nhà chúng ta khấm khá hơn trước, sau này nhà bác Cả, chú Ba cô Út có việc thì cũng bỏ hai mươi nguyên là được mà."

Ý kiến này không tồi! Chu Quốc Cường bừng tỉnh, nở nụ cười, gật đầu liên tục.

Chu Tiểu Vân lại vào nhà khuyên Triệu Ngọc Trân, Triệu Ngọc Trân đang ngồi ở trên ghế lau nước mắt, thấy con gái bước vào than thở một tràng:

"Đại Nha, con nói xem, chuyện này là ba con sai hay lỗi của mẹ. Mẹ chỉ có một đứa em trai, cậu con kết hôn dì cả dì hai đều mừng hai mươi. Con bảo mẹ có mặt mũi nào mà đưa mười nguyên? Làm thế sao mẹ dám ngẩng đầu trước mặt hai dì của con, bà ngoại, cậu con sẽ nghĩ thế nào? Ba con trách mẹ, sao ông ấy không nghĩ trên lập trường của mẹ chứ?"

Chu Tiểu Vân tìm ghế con ngồi xuống cạnh mẹ, im lặng nghe mẹ than thở hồi lâu. Cô biết lúc này không cần nói gì cả, Triệu Ngọc Trân chỉ cần một người trút bầu tâm sự thôi.

Triệu Ngọc Trân nói gần nửa tiếng đến khi khô miệng mới dừng lại, Chu Tiểu Vân rót cốc nước đưa ẹ. Bà nhận lấy, uống một hớp, cuối cùng hạ nhiệt một chút.

65. Chương 65: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Chu Tiểu Vân cảm thấy đã đến thời cơ, mới bắt đầu khuyên nhủ: "Mẹ, ngươi mẹ đừng tức giận. Mẹ là trụ cột chính trong gia đình, mẹ mà bệnh thì nóc nhà sẽ sụp xuống, mấy anh em chúng con phải làm sao bây

giờ?"

Lời nịnh hót khiến Triệu Ngọc Trân tâm tình tốt hơn nhiều: "Đứa bé này biết cái gì mà trụ với chẳng cột."

Chu Tiểu Vân nói mấy lần chính bản thân cũng thấy buồn nôn, bất quá chuyện quan trọng nhất bây giờ là dỗ mẹ vui vẻ, buồn nôn hay không mặc kệ nó.

Triệu Ngọc Trân ôm chặt lấy con gái, trong lòng cảm thấy an ủi. Mới ngày nào đứa con bé bỏng còn nằm trong tã lót, giờ đã lớn, biết nói ngọt khuyên can, sao bà lại không cảm khái đây. Thực ra, bà cũng biết làm vậy sẽ khiến chồng không vui. Dù sao, mấy nhà bên nội có việc đều chi mười nguyên. Nhưng bà lại có nỗi khó xử riêng, trong mấy chị em không thể mừng ít nhất được!

Trước mặt mẹ, Chu Tiểu Vân ra sức khen ngợi ưu điểm của ba: "Mẹ, con cảm thấy ba rất tốt. Ba không cờ bạc, ở nhà chịu khó làm việc, lại rất tốt với con cái. Mẹ đừng giận ba nữa, nghĩ đến điểm tốt của ba đi mà."

Nói đến đây, Triệu Ngọc Trân lại thấy bất mãn: "Ba con đối với các con không tệ, nhưng quá nghiêm khắc với Đại Bảo. hôm nay anh con mới đánh vỡ một cái bát đã đánh nó!"

"Đó là vì ba bực mình mới ra tay nặng một tí, bình thường ba hay mắng anh nhất càng chứng tỏ ba rất coi trọng nhất, thương anh nhất mà!" Chu Tiểu Vân nói tốt cho ba, nhưng đây đúng là sự thật.

Cái đó gọi là yêu cho roi cho vọt, Chu Quốc Cường sao không thương đứa con trai đầu lòng của mình đây? Chỉ là Đại Bảo quá nghịch ngợm, bướng bỉnh, Chu Quốc Cường nóng vội, chỉ sợ rèn sắt không thành thép, nói không đến hai câu đã động thủ. Đây cũng là quan niệm từ bao đời của dân quê "Bổng hạ xuất hiếu tử" (Dưới lằn roi vọt mới đào tạo được người con hiếu thảo!).

Trong lòng Triệu Ngọc Trân tất nhiên biết rõ, lửa giận được dập tắt gần hết: "Aizz, việc này cũng trách mẹ không bàn trước với cha con. Nếu không đã chẳng ầm ĩ đến vậy, thôi thì sau này nhà bác Cả, chú Ba có việc, nhà chúng ta cũng đưa hai mươi, nếu không ba con lại nghĩ linh tinh rồi tức giận."

Chu Tiểu Vân rất vui, xem ra sau cơn mưa trời lại sáng. Ý tưởng của cô và mẹ không mưu mà hợp (không bàn bạc trước lại có cùng ý kiến).

Vợ chồng cãi nhau không quá một đêm, lúc làm cơm tối người nhóm lửa người nấu cơm, tự nhiên làm lành. Chu Tiểu Vân đứng trong bếp phụ giúp rất vui vẻ.

Tình cảm của cha mẹ cô rất tốt, nếu không phải vì cuộc sống nghèo khó, quẫn bách vì tiền đã không nảy sinh mâu thuẫn. Vì thế, người có thể không giàu nứt đố đổ vách, dắt lưng bạc triệu nhưng không thể quá nghèo, cuộc sống khá giả đủ ăn đủ tiêu là mong ước của rất nhiều người. Vừa có thể bảo đảm cho cả gia đình sống bình thường hoặc khá hơn, vừa không có phiền não của kẻ có tiền.

Lý tưởng lớn nhất của Chu Tiểu Vân là trở thành giai cấp tư sản, tốt nhất là có một mức lương cao, công việc nhàn nhã, rồi tìm một người chồng cùng chỗ làm việc thì càng hoàn mỹ.

Cuộc sống của gia đình họ đang từ từ thay đổi. Hai vợ chồng Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân vất vả buôn bán có tiền lời. Số tiền này với người có tiền thì chẳng đáng là bao, nhưng với hai người là một khoản không nhỏ.

Triệu Ngọc Trân là một người phụ nữ biết tính toán. Bà tính đủ tiền mua một xe gạch rồi bảo chồng đi mua về để trong sân. Nhìn chồng gạch càng ngày càng cao, nụ cười của bà càng rạng rỡ.

Hai vợ chồng bắt đầu bàn lúc nào nên sửa nhà.

Bây giờ mà đi thuê thợ làm công, mình cũng phải đi theo trông coi, làm một số việc đơn giản. Trời sắp trở lạnh, nếu bắt đầu từ lúc này, trước mắt mới có thể hoàn thành. Nếu đầu xuân mới sửa, thời gian dư dả hơn nhưng hai vợ chồng sốt ruột quá, không chờ nổi nữa.

Ngẫm lại mong sửa nhà đã nhiều năm, sao nhẫn nại chờ được mấy tháng!

Chu Quốc Cường hạ quyết định, giờ tuy vội vàng, nhưng trước năm mới phải xây xong nhà mới!

Đến khi gạch chất hơn nửa sân, lại nhờ em vợ ượn xe kéo mới mua để chở cát, đá, xi măng. Còn thuê nhân công chặt mười mấy cây to đằng sau nhà làm giầm, chỗ gỗ thừa cứ giữ lại.

Thợ xây cùng thông có ba người, lại mời thêm hai người ở thôn bên cạnh. Hai vợ chồng cũng xắn tay làm, không có nhiều tiền thuê thợ. Khi đó, thuê thợ làm việc không chỉ trả tiền công mà còn phải cho họ bữa trưa. Triệu Ngọc Trân muốn tiết kiệm tí nào hay tí đó, mời ít người thì thời gian nấu cơm cũng lược bớt không ít!

Đồ đạc trong nhà được dọn gần hết, đồ quan trọng được gửi ở nhà bác Cả. Đồ nhỏ nhỏ thì cất vào nhà kho, Cái gì khó vận chuyển như bàn thờ... thì cứ để trong nhà, dù sao không phải vật gì đáng giá.

Chu Quốc Cường, Triệu Ngọc Trân nhìn đồ đạc ngổn ngang trong sân, trực tiếp kê giường vào nhà kho nhỏ cạnh bếp, nhưng nhiều con như vậy, sắp xếp chỗ ngủ thế nào? Làm sao bây giờ?

Có cách rồi! Đem gửi Nhị Nha nhỏ nhất đến nhà ngoại, nhờ bà ngoại trông giùm, cả ngày bận rộn thực sự Triệu Ngọc Trân không có thời gian chăm sóc con gái út. Tiểu Bảo gửi nhờ nhà chú Ba, để bà nội chăm cùng với Chu Chí Viễn, đợi nhà xây xong mới đón về.

Hai đứa lớn ngày ngày đi học, ở nhà bác Cả. Để Đại Bảo và Hải ngủ một giường, Chu Tiểu Vân ngủ cùng Chu Tiểu Hà trong hai tháng.

Tất cả sắp xếp xong, chọn một giờ tốt ngày đẹp, phá phòng cũ, chính thức khởi công phá phòng đất, xây nhà mới.

66. Chương 66: Nhà Họ Chu Xây Nhà Mái Ngói (1)

Hai vợ chồng vất vả cả ngày, chờ dọn gần hết đồ trong sân, mới ra ao vét bùn đất về làm nền.

Vốn dĩ, Triệu Ngọc Trân muốn nhờ xe kéo của em trai nhưng Chu Quốc Cường thấy cứ nhờ em vợ mãi không tốt lắm. Đường vào rất khó đi. Ông kiên trì ý kiến dùng xe ba gác nhà mình chở về, cũng may khoảng cách không xa, mỗi chuyến không quá nửa tiếng đồng hồ. Triệu Ngọc Trân đành phải cầm xẻng ra sông.

Hai vợ chồng bận rộn nhưng không bỏ bê việc buôn bán ở chợ, lúc này càng không thể bỏ. Phải nhớ rằng sửa nhà lúc nào cũng cần tiền, hai người tính tiền vật liệu đủ rồi, còn tiền công hơi thiếu một chút.

Chu Quốc Cường muốn thanh toán trước một phần tiền công, sau khi hoàn thành từ từ trả nốt. Các nhà xây mới đều làm vậy. Trong ba thợ cùng thôn có ba của Tôn Mẫn. Chỗ quen biết, nợ một tí không sao cả.

Mảnh đất rất rộng, nhà đã chiếm gần hết diện tích. Xây nhà rất nhiều việc, tiên là xây nền, dựng cọc rồi trát tường, từ trên xuống dưới trong nhà bận đến mức chân không chạm đất.

Chu Quốc Cường phụ trách việc vận chuyển vật liệu, cần dùng nhiều sức nên vừa đến tối, thắt lưng mỏi không dậy nổi. Ông không đi chợ nữa, để vợ bán hàng một mình. Sau khi bán hàng xong, Triệu Ngọc Trân vội về nhà nấu cơm ấy người, cũng rất mệt.

Triệu Ngọc Trân lúc này mới hơn ba mươi tuổi thân thể còn khoẻ mạnh, buổi chiều bà không chịu ngồi yên phụ chồng đẩy xe cút kít chuyển gạch, tay chân mệt như nhũn ra nhưng trên mặt trong lòng đều vui mừng.

Chu Tiểu Vân đến ở nhà bác Cả, cùng ngủ một giường với chị họ Chu Tiểu Hà. Đại Bảo vui nhất, hằng ngày cùng Chu Chí Hải xem phim hoạt hình vui đến quên cả trời đất, ăn cơm cũng không về nhà mà ăn luôn ở đây.

Chu Tiểu Vân lười nói anh, chắc cũng chẳng nói được. Tan học, cô về nhà giúp mẹ thổi lửa nấu cơm.

Bởi vì buổi trưa có bảy, tám người ăn cơm, nấu cơm trưa thành một việc khá quan trọng. Triệu Ngọc Trân không tiếc tiền thức ăn, kho thịt lợn hàng ngày ọi người ăn có sức làm việc.

Không ăn no sao có sức làm tốt? Triệu Ngọc Trân hiểu rất rõ. Vì thế mỗi ngày thái ba bốn cân ấy người đàn ông ăn thật no.

Chu Tiểu Vân thấy cha mẹ vất vả rất đau lòng, nhưng một cô bé bảy tuổi không thể giúp gì được. Trát tường hay vận chuyển đều là việc nặng cô không thể làm được.

Cô đành chọn việc vừa sức, Triệu Ngọc Trân nấu cơm thì cô nhóm lửa, cơm nước xong thu dọn bát đũa rửa sạch.

Thấy con gái chăm chỉ giúp ba mẹ làm việc nhỏ, Triệu Ngọc Trân rất cao hứng, thời gian dư ra bà có thể chuyển được nhiều gạch hơn.

Càng về sau, Chu Tiểu Vân lại bắt đầu thầu cả việc giặt quần áo của mọi người. Đầu tiên là giặt tất các loại, về sau trực tiếp giặt hết quần áo.

Triệu Ngọc Trân càng thương con gái, con bé mới bé xíu sao đã hiểu chuyện thế chứ?

Cũng may trời lạnh không cần thay nhiều quần áo, mỗi ngày không cần giặt nhiều tất quá. Mỗi tuần Chu Tiểu Vân nhiều nhất giặt quần áo một lần, lượng công việc không quá lớn.

Chu Tiểu Hà thấy Chu Tiểu Vân mỗi ngày bận việc đến trời tối mới về ngủ, thắc mắc: "Đại Nha, sao giờ em mới về. Chị với Hải, Đại Bảo vừa xem ti vi, giờ đang chiếu bộ phim hoạt hình hay lắm. Nhà em sửa nhà, em về nhà làm gì?"

Chu Tiểu Vân đang thay quần áo: "Em giúp ba mẹ đun nước, sau đó quét dọn, cuối cùng còn giặt quần áo rồi mới về. Trong nhà bận như thế, tất nhiên giúp được việc gì em sẽ cố gắng!"

Chu Tiểu Hà bĩu môi, không cho là đúng: "Đó là chuyện của người lớn, trẻ con biết cái gì. Em bận quá nhỉ, chị còn chưa giặt tất bao giờ."

Chu Tiểu Vân nghe xong cười, ở nhà Chu Tiểu Hà được chiều hơn em trai.

Nhà bác Cả có hai con, Chu Tiểu Hà bằng tuổi Đại Bảo, sinh trước hai tháng, lớn hơn Hải hai tuổi.

Cùng là bé gái, nhưng địa vị trong nhà của Chu Tiểu Hà hoàn toàn khác cô. Bác Cả và bác gái đều thiên vị con gái, từ việc Chu Tiểu Hà một năm bốn mùa không ngừng có quần áo mới là đủ hiểu.

Chu Tiểu Vân treo quần áo thay ra gọn gàng từng món một. Chu Tiểu Hà nhìn mà không vui. Y phục của mình cởi ra ném trên giường, so sánh hai người quá khác biệt. Cô bé không cam lòng, bò dậy, xếp lại quần áo. Trong lòng lại nghĩ: rõ ràng Đại Nha còn nhỏ hơn mình ba tuổi, sao làm cái gì cũng tốt hơn mình?

Nghe em trai nói thành tích ở lớp của Chu Tiểu Vân cực tốt, đứng đầu trong khoá. Chu Tiểu Hà học giỏi hơn Đại Bảo tí tẹo mà thôi, so với Chu Tiểu Vân kém quá xa. Cô bé lớn tuổi hơn Chu Tiểu Vân thật nhưng bình thường làm gì cũng thua kém.

Lại nói việc hàng ngày đi, ở nhà Chu Tiểu Hà căn bản không phải làm gì, hiếm thấy trong đám bé gái ở nông thôn được sung sướng.

Chu Tiểu Vân thì sao? Biết thổi kèn harmonica, biết viết bút lông, biết nấu ăn, biết rửa bát, biết khâu bao cát, làm quả cầu, còn quá thể giặt quần áo… Này quả thực là… Quá giỏi!

Chu Tiểu Hà thầm so sánh trong lòng, thẳng thắn thừa nhận: quả thật không bằng được Chu Tiểu Vân.

Bất quá, Chu Tiểu Hà vui nhất là cô bé xinh đẹp hơn em họ.

Bình tĩnh mà xem xét lại, Chu Tiểu Vân còn nhỏ, ngũ quan chưa rõ ràng, tối đa được gọi là thanh tú đáng yêu thôi.

Chu Tiểu Hà mười tuổi, cao hơn một cái đầu, ngũ quan xác thực đẹp hơn một chút, hơn nữa Thẩm Hoa Phượng thường xuyên mua quần áo mới cho cô bé, ở nông thôn lý cũng là bé gái rất "mốt".

Nhìn lại Chu Tiểu Vân, cả ngày mặc quần áo cũ của chị họ, có bộ rộng thùng thình, tất nhiên không so được với Tiểu Hà.

Chu Tiểu Vân không chú ý đến Chu Tiểu Hà đang ngẩn người, mai phải dậy sớm nấu cơm sáng cho ba mẹ nên ngủ trước.

67. Chương 67: Nhà Họ Chu Xây Nhà Mái Ngói (2)

Phương Văn Siêu dạo này thấy lạ tại sao Chu Tiểu Vân ít khi đến tập đàn ác-cooc-đê-ông, vừa tan học không thấy bóng dáng.

Chờ thêm mấy ngày vẫn như thế, anh không nhịn được, thừa dịp tan học tìm Chu Tiểu Vân hỏi: "Tiểu Vân, dạo này em bận chuyện gì thế, sao không đến luyện đàn?"

Chu Tiểu Vân vừa thấy Phương Văn Siêu đã hiểu thầy định hỏi gì, vội vã giải thích: "Thầy Phương, nhà em đang xây nhà mái ngói. Hằng ngày em muốn về sớm một chút, giúp đỡ ba mẹ, vì thế thời gian này sẽ không đến chỗ thầy luyện đàn. Em hứa sau này sẽ luyện tập bù lại thời gian qua."

Phương Văn Siêu hiểu rõ, gật gù khen: "Hoá ra là như vậy, cũng nên giúp cha mẹ việc nhà. Chờ rảnh rỗi lại đến luyện đàn đi. Nhạc cụ phải thường xuyên tập luyện, gián đoạn sẽ không có hiệu quả."

Chu Tiểu Vân cảm kích nhìn thầy. Đây là người đầu tiên ngoài người nhà đối xử tốt với cô như vậy. Anh và cô không thân chẳng quen, chỉ là thầy giáo mà thôi, nhưng một năm qua, rất quan tâm đến mình, trong cảm nhận của cô, anh đã đóng một vai trò vô cùng quan trọng.

Cô thật lòng nói: "Cám ơn thầy, thầy Phương! Nhất định em sẽ không phụ sự kì vọng của thầy!"

Không gì sánh được với ánh mắt tin tưởng và kính yêu của học trò khiến giáo viên hài lòng.

Phương Văn Siêu cười, tạm biệt cô học trò.

Chu Tiểu Vân chạy chậm về nhà, đằng sau có người gọi cô, quay lại là Tôn Mẫn cùng khối.

Tôn Mẫn là nữ sinh thấp nhất trong lớp, biệt danh là Tiểu Bất Điểm, cô thấp hơn cả Ngô Mai, bình thường chơi khá thân với cô. Ba cô bé là một thợ xây, đang làm công ở nhà Chu Tiểu Vân.

Tôn Mẫn muốn cùng về với bạn, từ xa nhìn thấy Chu Tiểu Vân liền gọi.

Chu Tiểu Vân mời Tôn Mẫn đến nhà mình ăn cơm: "Tiểu Bất Điểm," ai cũng gọi biệt danh này: "Cậu đến nhà tớ ăn cơm đi, dù sao ba cậu cũng ở đó!"

Tôn Mẫn thích nhất là chơi với Chu Tiểu Vân, nghe thấy thế đồng ý ngay. Hai người trò chuyện vui vẻ cùng về nhà.

Phòng đã xây cao cỡ nửa người, mọi người đang bận việc. Tôn Mẫn tinh mắt nhìn thấy bóng ba, lớn tiếng gọi: "Ba ba!"

Ba của Tôn Mẫn Tôn Thành Võ thấy tiếng con gái thì ngạc nhiên lắm: "Mẫn mẫn sao con không về nhà lại đến đây?" Tôn Mẫn cứng họng không biết trả lời thế nào.

Chu Tiểu Vân cười vì giải vây cho bạn: "Chú Tôn, là cháu bảo bạn ấy đến nhà ăn cơm."

Tôn Mẫn cảm kích nhìn Chu Tiểu Vân.

Tôn Thành Võ nghe thấy thế không nói được gì, đành khoát tay ý bảo con gái tự đi chơi.

Buổi trưa mọi người ăn cơm trong bếp, đông người ngồi bàn hơi chen chúc. Tôn Thành Võ có chút xin lỗi nói với Triệu Ngọc Trân: "Hôm nay mẫn mẫn nhà tôi làm phiền anh chị quá."

Triệu Ngọc Trân tươi cười: "Chú khách khí quá, Tôn Mẫn là bạn học của Tiểu Vân nhà tôi, con bé đến chúng tôi cao hứng còn không kịp ấy chứ!"

Tôn Thành Võ vốn lo con gái đến ăn, chủ nhà sẽ có ý kiến, lúc này thấy Triệu Ngọc Trân nói thế nét mặt dễ nhìn hơn nhiều: "mẫn mẫn nhà tôi ở nhà thường xuyên nhắc đến Đại Nha, thành tích tốt lại là lớp trưởng, đi thi đấu trên huyện được giải nhất. Mấy ngày nay làm ở nhà chị, tôi thường thấy Đại Nha giúp việc nhà, đứa bé này quả là giỏi giang!"

Nghe người khác khen con mình là sự kiêu ngạo lớn nhất của người mẹ, máy hát của Triệu Ngọc Trân lại mở ra: "Chú Tôn này, lời này của chú quả là nói lên tiếng lòng của tôi. Lẽ ra người làm mẹ không nên khen con mình, nhưng Đại Nha nhà tôi rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn. Ngày nào tan học là về giúp mẹ nhóm lửa nấu cơm, giờ còn giặt quần áo cho cả nhà. Con nhà nghèo trưởng thành sớm mà."

Nói câu cuối cùng, nét mặt bà trầm buồn.

Có lúc nhìn Chu Tiểu Vân bé xíu lại y như người lớn, vội đông vội tây làm việc, trong lòng bà vui mừng, được an ủi lại có cảm giác khổ sở không diễn tả được. Con mình trưởng thành sớm giỏi giang vui thì vui thật đấy, thực ra có ai không muốn con cái như công chúa, hoàng tử được chiều chuộng hết mực?

Không nói đâu xa, nói đến Tiểu Hà nhà bác Cả đi. Lớn hơn Đại Nha ba tuổi, ở nhà đưa áo thì vươn tay, cơm đút há mồm. Mỗi ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp như đóa hoa nhỏ, còn Đại Nha, ngoại trừ lần trước đi thi được mua váy mới, bình thường vẫn mặc quần áo cũ của chị họ.

Nghĩ đến đó, trong lòng Triệu Ngọc Trân chua xót khổ sở.

Chu Tiểu Vân mẫn cảm nhận thấy được ý nghĩ trong lòng mẹ, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Nếu sau khi được sống lại, điều thay đổi lớn nhất là quan hệ của cô và cha mẹ tình cảm hơn nhiều.

Trước đây cô thường trách cha mẹ nghèo khó không ình thời thơ ấu sung sướng, trách cha mẹ không quan tâm đến mình, trách cha mẹ không kiếm được tiền khiến mình sống khổ sở, đến nỗi khi lớn lên ngày càng dửng dưng với cha mẹ, liên luỵ đến tình cảm giữa anh chị em cũng nhạt nhẽo.

Đã hai năm trôi qua từ khi cô trở về năm sáu tuổi, cô dùng ánh mắt của một người trưởng thành đánh giá cha mẹ mình, cô mới phát hiện ra cha mẹ thương tất cả con cái, bao gồm cả mình.

Chu Quốc Cường thiên vị cô nhất, nói với cô nhẹ nhàng nhất, đối yêu cầu cô đưa ra rất ít khi từ chối, Triệu Ngọc Trân trước mặt mọi người không che giấu sự tự hào đối với mình.

Nút thắt dưới đáy lòng cô từ từ được tháo ra. Hoá ra, cha mẹ thương yêu mình như thế.

Tôn Thành Võ an ủi Triệu Ngọc Trân: "Có đứa con như thế phải vui mới đúng chứ. Chúng ta là người nhà quê, con gái khoẻ mạnh, khôn khéo ở phòng khách, lại xuống được phòng bếp là tốt nhất, không yếu ớt như con gái trong thành phố. Tôi thấy phải bảo mẫn mẫn học hỏi Đại Nha nhà chị nhiều hơn."

Triệu Ngọc Trân vội vàng khen Tôn Mẫn mấy câu.

Người lớn tâng bốc lẫn nhau, Chu Tiểu Vân và Tôn Mẫn một khoảng trời riêng ngồi một góc vừa ăn vừa nói chuyện.

Về sau, Tôn Mẫn cũng thành khách quen trên bàn cơm nhà họ.

68. Chương 68: Nhà Họ Chu Xây Nhà Mái Ngói (3)

Hôm nay, Chu Quốc Dân từ thị trấn về quê.

Chu Quốc Cường gọi cả đại ca Chu Quốc Phú, buổi trưa ba anh em tụ tập một bữa. Các thợ xây sau khi cơm nước xong đi làm việc, còn lại ba anh em uống rượu nói chuyện phiếm.

Chu Quốc Cường uống hơn nửa cân rượu, hơi rượu bốc lên ngà ngà say: "Quốc Dân, hôm nay em không phải đi làm à? Sao lại rảnh rỗi trở về."

Chu Quốc Dân ăn uống nhã nhặn hơn anh trai nhiều, chú không giải thích chỉ cười.

Chu Quốc Phú mẫn cảm nhận thấy hình như Chu Quốc Dân có chuyện muốn nói cùng Chu Quốc Cường, ông lấy cớ ra ngoài đi vệ sinh.

Lúc này trong phòng còn lại hai anh em, Chu Quốc Dân lấy trong túi ra ba trăm nguyên đưa cho Chu Quốc Cường: "Anh Hai, hôm nay em bớt thời giờ đến đưa cho anh ba trăm này. Anh xây nhà lúc nào cũng cần dùng đến tiền, tiền này anh cầm đi, không đủ cứ nói với em."

Chu Quốc Cường kinh ngạc, vội từ chối: "Quốc Dân, tiền của em anh Hai không thể cầm. Anh có tiền mà, em mau cầm tiền về đi."

Chu Quốc Dân kiên quyết nhét tiền vào tay anh: "Anh Hai, anh yên tâm, tiền này em đã bàn với nhà em rồi, coi như chúng em cho anh mượn. Đợi sau này anh dư dả, trả lại bọn em không muộn. Anh em trong nhà mà, không cần khách sáo. Xây nhà là chuyện lớn cả đời, nhà anh nhiều cháu kinh tế vẫn eo hẹp. Bọn

em đều mong hai anh chị nhanh xây xong. Em đoán anh đã chuẩn bị đủ vật liệu, chỉ sợ tiền công chưa chắc đã đủ, đúng lúc bưu điện phát tiền thưởng, em bàn với Mỹ Lệ đưa tiền này để anh chị dùng trước."

Chu Quốc Cường mũi hơi cay cay, ông không từ chối nữa mà cất tiền vào túi: "Quốc dân, cám ơn chú. Nói thật, anh và chị em tính đi tính lại quả là thiếu ít tiền, định nợ một phần tiền công rồi sau này từ từ thanh toán nốt. Giờ có số tiền này của chú, anh không sĩ diện mặt mũi gì nữa. Tâm ý của vợ chồng chú anh xin nhận, đợi sang năm nhất định anh sẽ trả hết…"

Chu Quốc Dân liên tục xua tay, ý bảo không cần nói gì thêm nữa: "Người một nhà nói những lời này làm gì, nào nào, chúng ta tiếp tục uống rượu."

Sau khi ăn cơm trưa xong Chu Quốc Dân nói bưu điện còn có việc cần đi trước, Chu Quốc Cường lặng lẽ kể chuyện em trai đưa ba trăm cho vợ nghe.

Triệu Ngọc Trân vừa mừng vừa sợ: "Ba nó à, số tiền này tới quá đúng lúc ."

Chu Quốc Cường cười nói: "Đúng vậy, chúng ta đang phát sầu vì tiền công thiếu một phần thì làm sao bây giờ? Có ba trăm này cộng thêm tiền mặt trong nhà chắc vừa đủ, đúng là nắng hạn gặp mưa rào. Vẫn là anh em ruột thịt tốt!"

Triệu Ngọc Trân nghe xong thấy mất tự nhiên, nhớ tới lần trước cãi nhau với chồng vì tiền mừng Triệu Cương kết hôn. Giờ nghe những lời này, sao có thể không để tâm.

Nhưng bà tự có phương pháp ứng đối: "Ba nó à, Chí Viễn nhà chú Ba sang năm tổ chức sinh nhật bảy tuổi, chúng ta đến lúc đó mua ít đồ cấp đứa nhỏ không phải đem nhân tình này còn lên. Sau này, lão đại chú Ba gia còn có đứa nhỏ cô Út cô Út gia làm việc chúng ta đều ra hai mươi đồng tiền lễ, dù sao hiện tại so sánh với hai năm quang cảnh nhưng mạnh hơn nhiều."

Mấy lời này khiến Chu Quốc Cường rất thư thái, khi chuyển gạch với vợ hăng hái hơn nhiều.

Mắt thấy phòng ở càng xây càng cao, sắp hoàn công được rồi.

Gỗ thì đã nhờ bên Chu Quốc Phú, bào hết lớp vỏ rồi mài qua cho bóng là dùng được rồi. Chọn một ngày cát lợi chính thức làm lễ treo dầm, cơ bản hoàn thành hơn nửa tiền công.

Ngày treo dầm, cả nhà chú Ba trở về, Tiểu Bảo lâu không ở nhà thấy nhà xây mới vui vẻ chạy loạn khắp nơi. Nhà Chu Phương đến còn mang theo một cái roi rất dài, một cái chăn bông to và một cái chăn. Đây là tập tục ở nông thôn, con gái Út trong gia đình khi gả đi phải mua đồ mang về. Tất nhiên không phải ném lên xà nhà nhưng đúng là cần mua chăn ga giường, chăn thảm vân vân.

Nhà bác Cả đương nhiên không thể thiếu, còn có các chị, em trai của Triệu Ngọc Trân, thợ xây, tròn hai mâm.

Lễ treo dầm kết thúc, rất nhanh đến phần nóc nhà.

Chu Quốc Cường ở nhà bàn với vợ làm gì với sàn đất trong nhà đây. Nếu để nguyên sàn đất thì không tương xứng với nhà. Nếu trải hết xi măng bằng phẳng nhưng lại tốn thêm một khoản. Bàn tới bàn lui quyết định vẫn tốn số tiền này. Cái khác không nói, sau này có mưa cũng không cần lo, phủ xi măng đi lại còn thoải mái. Số tiền này sớm muộn cũng phải dùng.

Nhà chính chia làm ba gian quay hướng nam, góc hướng đông kéo thêm một phòng bếp, một phòng làm kho chứa đồ, ở giữa có một phòng ngủ nhỏ, tổng cộng có bảy phòng.

Ở giữa nhà chính tương đương với phòng khách sau này, phía đông là phòng ngủ của hai vợ chồng Chu Quốc Cường, phía tây là phòng hai anh em Đại Bảo, Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân giờ đã lớn, không thể ở chung phòng với anh em trai được nữa, nên ở trong phòng ngủ nhỏ. Phòng này ở cạnh phòng bếp, bên cạnh là một phòng nhỏ để đồ. Đó là một phòng nho nhỏ, nhưng cô đã vô cùng thỏa mãn. Cuối cùng có được phòng riêng của mình, sau này tiện hơn nhiều.

Chờ tất cả sắp xếp, chỉnh đốn xong đã là mùa xuân sang năm. Trong nhà không trang hoàng nhiều đồ, chỉ có bốn bức tường quét vôi trắng, sàn đổ xi-măng. Không mua đồ dùng mới, đồ cũ trước đây chuyển về, vào ở được ngay.

Nhưng mà, có được một ngôi nhà ngói của mình, không chỉ Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân, ngay cả Đại Bảo Tiểu Bảo cũng vui tươi hớn hở, chưa kể đến Chu Tiểu Vân có phòng riêng của mình.

69. Chương 69: Trang Trí Phòng Riêng (1)

Phòng của Chu Tiểu Vân rộng khoảng mười mét vuông, bên trong kê một cái giường và một giá sách nhỏ dựa sát tường. Trên trần treo bóng đèn sáu mươi watt, sáng sủa hơn trước nhiều.

Cô nhìn ngắm căn phòng nhỏ mà thấy thích vô cùng, tuy đơn giản nhưng dù sao cũng là một nơi của chính mình. Trang trí thế nào đây? Chu Tiểu Vân suy nghĩ mãi.

Đầu tiên là xin cha Chu Quốc Cường quét thêm một lớp vôi nữa cho tường phòng trắng tinh, sau đó tích cực xin mẹ Triệu Ngọc Trân may ột cái rèm. Có rèm che màu xanh nhạt, đúng là trông phòng ấm áp hơn.

Chu Tiểu Vân thường nằm trên giường đọc sách, thích thú nhìn xuyên ra rèm cửa bay bay ngắm cảnh bên ngoài, qua đó hình thành một khung trời riêng.

Chu Tiểu Vân phát huy sở trường đặc biệt của mình, xin chú Ba mang đến ình mấy tờ giấy Tuyên Thành, dùng chữ khải viết một câu thơ cổ dán trên tường. Bên trên viết: "Ốc minh" rất có ý cảnh.

"Núi không cao, thần tiên có tiếng; đầm không sâu, có rồng thì linh; phòng ốc tuy sơ sài, chỉ riêng ta có phẩm hạnh. Rêu vết thượng giai lục, cỏ sắc nhập liêm thanh." Mấy câu này quả đúng là hợp với tình hình, y như miêu tả về phòng của cô.

Đáng tiếc giờ còn ít tuổi, Chu Tiểu Vân không dám viết thơ in trong sách giáo khoa cấp hai, đành phải chọn bài đơn giản nhất "Xuân sớm" .

Cô luyện bút lông gần một năm cuối cùng đã bộc lộ bản lĩnh. Chữ Khải viết rất xinh xắn, không bằng Phương Văn Siêu, nhưng có thể đem khoe được rồi. Lúc này nắn nót viết hàng chữ cuối cùng trên tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết "Chu Tiểu Vân tám tuổi viết", nhìn đi nhìn lại góc nào cũng đẹp.

Trên một bức tường dán thư pháp, Chu Tiểu Vân nghĩ nên vẽ nốt lên bức tường còn lại.

Chợ phiên ngày Tết bán rất nhiều tranh đẹp nhưng không hợp để dán trong phòng trẻ con, nếu dán ảnh thần tượng như "Tứ đại thiên vương" thì hình như mình chưa đủ tuổi. Dứt khoát tự động thủ cho lành!

Chu Tiểu Vân tiêu tiền riêng được cất kỹ chính là mười nguyên được thưởng khi đạt giải nhất để mua một hộp bút nước và một hộp bút sáp màu, còn vẽ thêm mấy tờ giấy vẽ, không vẽ quá phức tạp. Bức tranh có rừng cây, bãi cỏ, cụm hoa nhỏ, trên đó có chú gà con ngây ngô, chú vịt con ngơ ngác, sau khi tô màu xong cả căn phòng tràn ngập không khí thanh bình của thôn đồng gió nội.

Dán bức tranh đối diện với bức thư pháp, hai thứ tôn nhau lên, biểu lộ hết tài năng của chủ căn phòng.

Đại Bảo thấy em gái vẽ tranh cũng nổi hứng, không mời cũng muốn vẽ mấy nét.

Tuy Đại Bảo vẽ máy móc có nét riêng biệt, thuộc trường phái dũng cảm tạo hình phóng đại, rất có tính sáng tạo. Đáng tiếc không phù hợp với phong cách phòng của Chu Tiểu Vân vì cô kiên trì muốn trang trí phòng theo tông ấm áp nên từ chối nhận tác phẩm của anh trai.

Đại Bảo lẩm bẩm: "Bức tranh của anh đẹp thế này còn ghét bỏ đúng là không có mắt nhìn" rồi treo bức vẽ người máy lên đầu giường của mình.

Chu Tiểu Vân nhân lúc xuân về hoa nở dạo trong rừng một vòng, mang về mấy đoá hoa dại mà nâng niu như của quý. Tìm trong nhà được một bình sứ màu nâu cắm hoa dại vào, đặt trên bệ cửa sổ, đoá hoa nho nhỏ rung rinh trong gió màu hồng, màu vàng xen lẫn rất đẹp mắt.

Thú vị nhất là một gốc hẹ Chu Tiểu Vân vô tình đào được, được trồng riêng trong một bát sứ rất nhanh mọc thành bụi rậm rạp, nhìn từ xa xanh mướt như ngọc.

Lúc rang cơm, hái một ít lá hẹ thái nhỏ, chiên qua dầu, hương vị thơm nồng, nhất cử lưỡng tiện.

Trên bàn xếp nghiên gác bút lông và báo cũ, rất có hơi thở của người có học thức, chiếc ghế nhỏ xinh xếp gọn dưới gầm bàn, không chiếm nhiều diện tích, rương quần áo nhỏ được xếp dưới gầm giường. Vì phòng nhỏ nên khi xếp đồ đạc phải chú ý tận dụng không gian.

Chu Tiểu Vân dán ba cái giấy khen của mình vào bức tường phía sau giường. Đại Bảo không thích vị trí này, cậu nghĩ nên dán vào vị trí dễ nhìn nhất, bước vào cửa là thấy ngay.

Chu Tiểu Vân mắt điếc tai ngơ với mấy câu lẩm bẩm của anh. Nghĩ mà xem nếu làm như lời Đại Bảo, vừa bước vào phòng đập vào mắt là thấy giấy khen thì quá khoe khoang rồi.

Cô rất trân trọng giấy khen của mình, nếu không đã không mang hết giấy khen ra treo, dán ở bức tường phía sau vừa nhìn thấy được, vừa không quá gây chú ý.

Ừm, như ẩn như hiện, hiệu quả rất tốt!

Chu Tiểu Vân đứng trước giường thưởng thức hồi lâu, tốt xấu gì giờ cô cũng là một học sinh xuất sắc. Mỗi học kỳ được giấy khen học sinh giỏi đã thỏa mãn tâm hư vinh nho nhỏ của cô.

Không hoàn mỹ lắm là phòng của mình chưa có cửa, đành treo rèm che.

Điều này cũng bình thường. Lúc ấy, hầu như các nhà chỉ có một cửa chính. Các phòng bên trong tối đa treo rèm cửa là xong. Có nhà ngay cả rèm cửa còn không có.

Nhà Chu Tiểu Vân trước đây nhà tranh vách đất nên không có cả cửa phòng lại không có rèm che, Triệu Ngọc Trân thấy xây nhà mới, đương nhiên phải treo rèm cửa. Vừa mỹ quan lại không tốn nhiều tiền, trong phòng thêm phần ấm cúng.

Rèm cửa làm rất đơn giản, khâu viền vải bông, ở đỉnh gấp một đường xếp ly may lại, tìm một cây gậy trúc ngắn xuyên qua, rồi treo rèm lên trên hai cái đinh đóng trên cửa .

Chu Tiểu Vân kiên trì muốn tự chọn vải rèm, nếu vải xanh đỏ loè loẹt thì cô thà không cần còn hơn.

Vì thế ngày Triệu Ngọc Trân đi chợ chọn vải, Chu Tiểu Vân đi theo mẹ. Tình cờ hôm đó là chủ nhật, chợ phiên họp rất đông, có hai ba quầy bán vải.

Triệu Ngọc Trân liếc mắt xem trọng một súc vải hoa cúc đỏ tươi, không sợ bẩn mà giá lại rẻ, bảo người bán cắt cho vài thước.

Chu Tiểu Vân nhìn qua một lượt, không thích tấm vải kia, đỏ không ra đỏ, vàng không ra vàng, quá sặc sỡ. Cô tìm trong đống vải một hồi, bỗng, trước mắt sáng ngời.

Cô rút ra một súc vải lẻ bên dưới mấy súc sặc sỡ, vừa đủ để làm rèm cửa, màu trắng trơn nhẵn, chất lượng có vẻ rất tốt.

70. Chương 70: Trang Trí Phòng Riêng (2)

Chu Tiểu Vân vừa nhìn đã thích màu súc vải này, rất trang nhã, chất vải cũng tốt hơn vải bông.

Bác bán vải hơn bốn mươi tuổi cười nói: “Chà, cô bé này đúng là tinh mắt. Loại vải này có chất lượng tốt, màu sắc đẹp, bán rất chạy, còn đúng một súc này thôi.”

Triệu Ngọc Trân cầm súc vải bông bà chọn, thấy lạ khi Chu Tiểu Vân cũng chọn một súc: “Đại Nha, con cầm súc này làm gì, vải may rèm mẹ chọn hết rồi.”

Chu Tiểu Vân cười làm lành nói: “Mẹ, con thích màu này lắm. Hay là, rèm cửa phòng con mẹ dùng súc vải này đi!”

Triệu Ngọc Trân nghe xong giá hơi do dự, đắt hơn vải bông mình đang cầm không ít!

Chu Tiểu Vân phát hiện phương pháp tốt nhất xin xỏ mẹ là làm nũng cộng thêm mè nheo, cô cố gắng bỏ qua cảm giác nổi da gà làm nũng mẹ: “Mẹ, mẹ mua cho con đi. Con thích màu này lắm, mẹ cho con tự chọn rèm cửa được không? Mẹ mua cho con đi mà!”

Bác bán vải tiếp lời: "Chị à, đứa nhỏ thích như thế, hai nguyên quý thì quý thật, không đến mức không bỏ được, mua đi. Đúng là súc vải tốt, mua rồi không hối hận đâu."

Lời của Chu Tiểu Vân gợi lên hồi ức của Triệu Ngọc Trân, trước mắt bà dường như lại xuất hiện cảnh con gái ngồi xổm xuống mặt đất, giặt quần áo cho cả nhà, có thêm lời khuyên của người bán, bà dần lòng bỏ tiền mua.

Chu Tiểu Vân được như nguyện, vui mừng ôm chầm lấy mẹ. Triệu Ngọc Trân thấy gương mặt nhỏ nhắn của con sáng bừng lên với nụ cười rạng rỡ bắt đầu cảm thấy bỏ số tiền này cũng đáng.

Sau khi về nhà, Triệu Ngọc Trân bận việc may rèm, tài may vá của cô giỏi hơn mẹ dù sao trước đây từng được học nghề may và làm mấy năm ở xưởng đồ chơi xưởng, suốt ngày đối mặt với kim chỉ, vải vóc. Nhưng, lúc này cô không dám để lộ.

Thế là, Chu Tiểu Vân đành dùng đôi mắt trông mong ngồi bên cạnh chờ đến lượt mình.

Rèm cửa được may xong treo trước cửa phòng Chu Tiểu Vân, màu trắng ngà láng mịn, vải dày dặn trơn bóng khiến cho người nhìn thấy rất thoải mái. Chu Tiểu Vân đi qua đi lại dưới rèm mấy lần thích vô cùng. Nhưng mà, trước cửa có vẻ hơi đơn điệu. Làm sao để đẹp hơn đây?

Chu Tiểu Vân trầm tư suy nghĩ, cô mất công suy nghĩ cái gì mà không tốn tiền lại đẹp mắt đây.

Có rồi!

Nghĩ ra rồi, Chu Tiểu Vân vội vàng đi tìm lịch treo tường đã cũ, vừa đúng lúc trong nhà có một quyển lịch phong cảnh treo tường của năm ngoái, không còn tác dụng vứt trên nóc tủ!

Quyển lịch này do chú Ba mang về, nếu không trong nhà chắc chắn sẽ mua quyển lịch nhỏ nhỏ xem ngày thôi, theo tính cách của Triệu Ngọc Trân sao có thể bỏ ra mấy nguyên chỉ để mua một quyển lịch treo tường?

Lịch treo tường có mười ba trang, bìa ngoài là tranh phong cảnh núi sông hùng vĩ. Cô mở quyển lịch ra, dùng dao nhỏ rạch cẩn thận thành những hình thoi hoặc ngôi sao, đem những hình cắt đẹp cất riêng một chỗ để sau đó gia công lại.

Tiểu Bảo và Nhị Nha thấy chị đang làm gì đó, cũng sáp vào "Giúp" !

Một lúc sau, Chu Tiểu Vân bị quấy rầy đến mức đau đầu nhìn thấy Tiểu Bảo lại làm rách một tờ lịch treo tường màu sắc rực rỡ cuối cùng bùng nổ: "Tiểu Bảo, em và Nhị Nha đi chỗ khác chơi, đừng quấy rối nữa."

Tiểu Bảo bĩu môi: "Chị, em đang giúp chị mà, sao chị lại bảo em quấy rối? Chị xem nè, em cắt hình đến mức đau cả tay, em cắt được nhiều lắm."

Trông dáng vẻ cậu lý lẽ hùng hồn!

Chu Tiểu Vân nhìn một đống hình thù kì quái trước mặt Tiểu Bảo mà dở khóc dở cười, thẳng thắn xin tha: "Tiểu Bảo, em làm lâu chắc mỏi lắm rồi, mau đi nghỉ đi. Để chị tự cắt là được."

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Không được, em muốn giúp chị, không thể để một mình chị bận bịu được."

Cứng không ăn mềm không ăn, Chu Tiểu Vân đành đầu hàng. Kệ nó đi, cùng lắm cắt mỏi rồi thôi.

Nhị Nha cũng hứng trí bừng bừng ở bên cạnh cắt cắt, Tiểu Bảo dù sao có thể cắt ra hình thù còn con bé thuần tuý là nghịch ngợm, lãng phí giấy.

Chu Tiểu Vân đành phải vờ như không thấy, tiếp tục cắt.

Suốt cả buổi chiều ba người "cùng nhau" cố gắng, cuối cùng dùng hết quyển lịch. Một đống hình thoi và ngôi sao đẹp đẽ là kiệt tác của Chu Tiểu Vân, méo mó không nhìn ra hình thù chính là tác phẩm của Tiểu Bảo, cuối cùng một đống lớn giấy vụn trên mặt đất là kiệt tác của Nhị Nha.

Tiểu Bảo tương đối vừa lòng với thành quả lao động của mình: "Chị, xem em cắt đẹp không này."

Chu Tiểu Vân nhịn cười, gật gật đầu.

Tiểu Bảo đắc ý xoa xoa tay: "Tiếp theo phải làm gì?"

Chu Tiểu Vân cầm lấy kim khâu, thủ pháp thuần thục và nhanh chóng: "Tiếp theo để chị, hai em cứ ngồi yên ở đó."

Tiểu Bảo nhìn động tác xe chỉ luồn kim của chị quả thực cậu không làm được, liền buông tha ý định giúp đỡ, ngoan ngoãn cùng Nhị Nha lấy ghế con ngồi cạnh bàn nhìn Chu Tiểu Vân làm việc.

Chu Tiểu Vân xâu các hình thoi lại thành chuỗi, mỗi hình cách nhau một đoạn, dài khoảng một thước rồi dừng lại, sau đó làm tương tự với ngôi sao. Một lúc sau, làm được hơn mười chuỗi.

Cuối cùng, treo từng chuỗi xen giữa nếp xếp ly của rèm cửa.

Đại công cáo thành!

Chu Tiểu Vân hài lòng thưởng thức kiệt tác của mình, rèm trắng cách mặt đất 10cm. Trên rèm treo hơn mười chuỗi hình thoi hoặc ngôi sao màu sắc rực rỡ rất sáng tạo lại độc đáo.

Tiểu Bảo và Nhị Nha đồng thời trầm trồ thán phục: "Woa!"

Chu Tiểu Vân khẽ mỉm cười.

Tiểu Bảo không chịu, đòi chị phải xâu cả hình cậu cắt được treo lên.

Chu Tiểu Vân tự chọn trong đó những hình đẹp nhất, không xâu thành chuỗi mà khâu thành một vòng tròn. Làm xong đeo lên cổ em, đúng là khá đẹp.

Nhị Nha nhìn thấy đôi mắt sáng lên: "Chị, em cũng muốn."

Biết ngay con bé sẽ đòi mà, Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn, làm thêm cho em gái một cái dây chuyền.

Tiểu Bảo nắm tay Nhị Nha chạy đến chỗ mẹ khoe.

71. Chương 71: Trang Trí Phòng Riêng (3)

Chu Tiểu Vân rất vui vì trang trí rèm cửa được đẹp hơn, bước vào trong phòng, nhìn ngắm cả căn phòng hình như thiêu thiếu cái gì đó.

Đúng rồi, nên trang trí cả trần nhà nữa.

Nghĩ ra ý tưởng, Chu Tiểu Vân hào hứng nhặt tờ bìa quyển lịch lên, lúc đó cô thấy bìa màu trắng nên không dùng đến, giờ xem ra vẫn có tác dụng. Tận dụng chính là từ những thứ đồ bỏ đi tìm ra công dụng của nó.

Cắt tờ bìa thành hình vuông, dùng bút sáp tô màu phía trên. Sau đó gấp thành hạc giấy, đỏ, xanh, vàng hồng mỗi màu hai ba con. Quyển lịch chính thức dùng hết!

Chu Tiểu Vân dùng chỉ xuyên qua hạc giấy, dính lên tường, cuối cùng còn ba bốn con trực tiếp đưa cho Đại Bảo, nhờ anh đứng trên ghế kê lên mặt bàn học, treo lên trần, ngẩng đầu có thể nhìn thấy được.

May mà phòng vốn thấp, Đại Bảo khá cao, đứng trên bàn kê thêm ghế có thể với tới trần.

Trong nhà có một cái chai nhựa để không, Chu Tiểu Vân lấy ra rửa sạch, cắt đi đoạn đầu, từ miệng chai tròn tròn vẽ xuống dưới đáy. Vẽ xong các nét thành hình một đóa hoa cúc nở rộ, đặt ở góc bàn rất đẹp.

Chu Tiểu Vân trang trí xong phòng riêng của mình, chính thức chuyển vào ở, trong lòng thích đến mức nào không cần nói.

Nhưng mà, căn phòng nhỏ của cô cũng trở thành nơi bốn anh em nhà họ Chu yêu thích nhất. Hằng ngày sau khi tan học, Đại Bảo mang túi sách đến làm bài cùng cô, mỗi khi đến lúc này, Tiểu Bảo và Nhị Nha luôn đúng giờ có mặt.

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân bận rộn cả ngày chỉ có buổi tối để nghỉ ngơi, Chu Tiểu Vân không đành lòng để hai đứa làm phiền bố mẹ, nghĩ lại để hai đứa nó làm phiền mình vậy!

Ban ngày Đại Bảo và Chu Tiểu Vân đều phải đi học, Tiểu Bảo, Nhị Nha ở nhà rất buồn chán, vì thế khi cô trở về đặc biệt thích bám lấy chị. Tính tình Đại Bảo nghịch ngợm, lúc tâm tình tốt thì tốt với em trai em

gái vô cùng, lúc muốn ra ngoài chơi ngay lập tức đuổi hai đứa em đi rất xa. Vì thế, hai đứa đều thích theo đuôi chị gái hơn.

Khi Chu Tiểu Vân luyện thư pháp, sợ nhất là Nhị Nha làm phiền, Tiểu Bảo lớn hơn nên biết ngồi im một chỗ, cùng lắm nói dăm ba câu vô nghĩa.

Nhị Nha không như thế. Con bé trực tiếp bò lên đùi cô, mỗi lần đến lúc này, Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ dỗ cả buổi mới khiến bà cô nhỏ này bò xuống.

Hai vợ chồng Triệu Ngọc Trân ở trong phòng ngủ tính toán tiền nguyên vật liệu xây nhà, thanh toán hết tiền vật liệu và tiền công cho thợ số tiền trong này hết nhẵn. Trong đó, còn có ba trăm nguyên chú Ba cho vay, ít nhất hai tháng nữa mới trả hết. Nhưng, xây được nhà mới, trong lòng hai người bị lấp đầy bởi sự thoả mãn không lời nào nói hết, chút nợ đó không thấm vào đâu. Sau này, buôn bán tốt có thể trả hết ngay.

Hai người nói chuyện mà cảm thấy hình như hôm nay thiếu cái gì, đến khi trong phòng Chu Tiểu Vân truyền đến tiếng cười nói mới nhớ ra bọn nhỏ trong nhà không thấy đứa nào, cả ngày nay chưa gặp. Triệu Ngọc Trân đoán chắc cả Tiểu Bảo và Nhị Nha đều ở trong phòng chị, định qua đưa hai đứa đi làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ rồi ngủ. Chu Quốc Cường thấy tháng qua bận đến nỗi đầu óc choáng váng lâu rồi không nói chuyện với con, cũng đi theo vợ.

Bước vào phòng, hai người đều sửng sốt. Lần này con gái lớn trang trí phòng riêng huyên náo một trận hai vợ chồng cũng biết, không ngờ khá đẹp. Căn phòng không lớn được quét dọn sạch sẽ chớ hoài nghi, tuyệt đối do Chu Tiểu Vân tự mình quét dọn. Cạnh bàn học kê hai ghế, một cái Đại Bảo ngồi làm bài tập, một cái Chu Tiểu Vân ngồi luyện bút lông. Tiểu Bảo ngồi trên giường ríu rít nói chuyện với chị, Nhị Nha chen chúc ngồi trên đùi chị, vẻ mặt con gái kiên nhẫn thêm phần bất đắc dĩ. Hình ảnh ấm áp này khiến hai người nở nụ cười.

Nhị Nha thấy ba mẹ tới, vội vàng từ trên đùi Chu Tiểu Vân nhảy xuống, chạy đến làm nũng với ba, Chu Quốc Cường ôm lấy con gái nhỏ, mệt mỏi cả ngày không cánh mà bay.

Cứu tinh đã đến, Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm.

Căn phòng không lớn, có thêm hai người lớn càng có vẻ chật chội. Hai vợ chồng ngồi một lúc rồi ôm Nhị Nha dắt Tiểu Bảo đi trước.

Đại Bảo làm xong bài cũng về phòng của mình.

Chu Tiểu Vân nằm trên giường của mình mát lòng mát dạ chìm vào giấc ngủ, còn mơ một giấc mơ đẹp. Trong mơ, cô hai mươi tuổi, xinh đẹp, có khí chất, là sinh viên ưu tú trong trường, khoác tay bạn trai rất đẹp trai. Hai người tay trong tay, thân mật đi trên đường, rước lấy bao ánh mắt hâm mộ của mọi người. Chu Tiểu Vân cười nhìn về phía bạn trai của mình, chờ một chút, người này nhìn rất quen, càng nhìn càng thấy giống chồng cũ kiếp trước của mình Lý Thiên Vũ…

Chu Tiểu Vân bị giật mình tỉnh giấc không thể ngủ tiếp, bao lâu rồi mình không nghĩ đến anh ấy. Mới ba năm nhưng đã trải qua hai kiếp, chuyện đã qua mình vẫn chôn kín dưới đáy lòng. Từ khi sống lại đến nay, mình cố gắng dung nhập vào cuộc sống hiện tại, không muốn nhớ lại chuyện quá khứ. Ví dụ như trước khi chết. Huống chi, đúng là mình đã "chết" một lần.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Vân cười đầy miễn cưỡng.

Lắc lắc đầu, không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì liên quan đến Lý Thiên Vũ nữa, ngủ tiếp đi! Chu Tiểu Vân đếm 1, 2, 3, 4, 5. . . . Không biết đếm tới bao nhiêu rốt cuộc ngủ thiếp đi, chỉ là trong mộng Chu Tiểu Vân không tự chủ cau mày…

72. Chương 72: Nhân Duyên Tốt Cũng Là Một Loại Phiền Não

Buổi sáng Vương Tinh Tinh đến rủ Chu Tiểu Vân cùng đi học, đứng trong phòng bạn, cô bé trầm trồ khen ngợi: "Chu Tiểu Vân, phòng của cậu trang trí đẹp quá. Hạc giấy thật dễ thương, hoa đặt trên bệ cửa sổ cũng đẹp. Oa, cái để trên bàn này làm thế nào vậy, tớ cũng thích."

Vương Tinh Tinh khen đông khen tây một hồi, đến lớp hậu lại kể ọi người, Chu Thiến Thiến, Tôn Mẫn bị cô nói rất hiếu kì, ầm ĩ đòi đến phòng bạn xem.

Chu Tiểu Vân đành phải "mời" hai bạn về nhà chơi. Lúc tan học, mời thêm cả Ngô Mai, dù sao chờ đến khi Tiểu Mai nghe cái miệng rộng của Vương Tinh Tinh nói oang oang thể nào cũng đòi đi, không bằng giờ "Tiên hạ thủ vi cường" mời luôn.

Ngô Mai nhận được lời mời của bạn rất vui, định buổi trưa ở lại nhà Chu Tiểu Vân ăn cơm luôn.

Dọc đường đi các cô gái nói cười ầm ĩ. Vương Tinh Tinh tự nhiên đi cùng. Có Vương Tinh Tinh và Ngô Mai vĩnh viễn không cần lo buồn chán, hai người cậu một câu tớ một lời nói trên trời dưới bể. Gió xuân ấm áp thổi qua, khiến lòng người cũng ấm áp vô cùng.

Tâm trạng của cô vốn có chút nặng nề, bị giấc mơ đêm qua làm u ám, giờ nghe các bạn líu ríu cười đùa xua tan hết. Ký ức hãy để nó ngủ yên, quan trọng nhất là cuộc sống hiện tại!

Nghĩ thông suốt, Chu Tiểu Vân bỗng muốn hát, cô đề nghị mọi người cùng nhau hát một bài. Đề nghị này được tất cả đồng ý, dưới sự bắt nhịp của cô, mấy cô gái hát to bài "Mùa xuân ở nơi nào" .

Tiếng hát có chút ngây ngô, nhưng không che giấu được niềm vui trong lòng, đây là ích lợi của trẻ con. Tuỳ thời tuỳ chỗ vui là có thể hát, không ai cười chê, chỉ chỏ.

Thậm chí có người đi đường cũng hát, càng ngày người hát càng nhiều.

"Mùa xuân ở nơi nào ý y mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân đến với rừng xanh, thấy hoa nở thấy cây cỏ sinh sôi, chú chim vàng anh hót. Tích lý lý tích lý lý, tích lý lý tích lý lý…"

Mãi cho đến nhà Chu Tiểu Vân, mọi người mới ngừng hát.

Triệu Ngọc Trân từ xa đã nghe tiếng hát, ra cửa nhìn thấy Chu Tiểu Vân và đám bạn gái cười nói trở về. Trong đó có Ngô Mai nhà cô Út, bà thấy Tiểu Mai rất vui, vội kêu bọn nhỏ vào nhà.

Ngô Mai thấy Triệu Ngọc Trân ngọt ngào gọi "Bác Hai", thấy Vương Tinh Tinh, Chu Thiến Thiến, Tôn Mẫn đi vào phòng Chu Tiểu Vân cũng vội đi theo.

Đầu tiên cả lũ ngắm nghía, khen rèm cửa độc đáo, Tôn Mẫn lưu luyến mãi sờ đi sờ lại. Đến khi Chu Tiểu Vân đồng ý có thời gian sẽ dạy cô bé gấp giấy làm rèm cửa như vậy mới vui vẻ bước vào trong phòng.

Vừa vào phòng, Ngô Mai nhất thời bị màu xanh hấp dẫn: "Oa, Đại Nha, mấy con hạc giấy cậu gấp thật là đẹp, kia còn có mấy con treo trên trần nhà nữa, phải xem kỹ mới được."

Ánh mắt Chu Thiến Thiến thì bị bức thư pháp trên tường thu hút: "Chu Tiểu Vân, mấy chữ này là ai viết cho cậu? Là Thầy Phương à?" Cô bé đoán cũng có căn cứ, ai chẳng biết Chu Tiểu Vân là học trò cưng của thầy!

Chu Tiểu Vân khẽ cười, không muốn quá mức khoa trương: "Đây là tớ tự viết."

Đến đây, không chỉ Chu Thiến Thiến, Vương Tinh Tinh, Tôn Mẫn, mà cả Ngô Mai đều mở to mắt nhìn Chu Tiểu Vân, cuối cùng Ngô Mai nói ra tiếng lòng của mọi người: "Đại Nha, cậu học giỏi, thổi kèn harmonica hay, viết thư pháp cũng đẹp, cậu không thể quá lợi hại như thế được?"

Mấy người đồng thanh đáp: "Đúng vậy! Cậu quá siêu!"

"Tài hoa" của Chu Tiểu Vân khiến bạn học cùng lớp vừa hâm mộ vừa có cảm giác nhìn thấy núi cao, quá mức chênh lệch. Rõ ràng Chu Tiểu Vân ít tuổi nhất lớp, vì sao mọi thứ của bạn ấy đều ưu tú nhất?

Trong nháy mắt, mấy người đều có chung một suy nghĩ: sau này mình có thể giỏi như thế không? Đương nhiên chưa đến mức đố kị, nhưng ở trong lòng mọi người gieo mầm hạt giống: hình mẫu cô gái tài năng chắc là giống như Chu Tiểu Vân!

Đối mặt với ánh mắt hâm mộ, tán dương, thậm chí có chút sùng bái của bạn bè, Chu Tiểu Vân cúi đầu, giơ tay đầu hàng: "Đừng khen tớ nữa. Nói đi, các cậu thích cái gì, tớ có thể dạy cách làm, nếu tặng được sẽ tặng luôn."

Lời vừa nói ra, được một trận hoan hô ầm ĩ.

Ngày hôm đó, trên bàn cơm nhà cô có thêm mấy vị khách bé, sau khi ăn xong, mọi người không chờ được, vào phòng đòi cô dạy cách gấp giấy hạc.

Sau này, cơ bản mỗi ngày khi Chu Tiểu Vân về nhà đằng sau sẽ có một, hai cô bạn, có lúc là Vương Tinh Tinh. Đôi khi là Chu Thiến Thiến, có khi là Tôn Mẫn, Ngô Mai ở xa nên ít đến được. Ngô Mai không chịu, dứt khoát tranh thủ ngày nghỉ xin Ngô Hữu Đức lái xe đưa cô bé đến nhà Chu Tiểu Vân ở hai ngày, còn được ngủ cùng giường với bạn nữa, hì hì.

Chu Tiểu Vân giơ hai tay đón chào, len lén cảm thán: không chào đón cũng không được! Nếu để đại tiểu thư Ngô Mai biết cô không thích sợ rằng sau này không được sống yên!

Thực ra Chu Tiểu Vân là người thích yên bình, cá tính nội liễm, văn tĩnh, kiếp trước cô rất ít có bạn. Sau khi sống lại, không ngờ nhân duyên chuyển biến tốt, cô cũng bất ngờ.

Có thể là cô bất tri bất giác tản mát ra mị lực quá lớn, hấp dẫn tất cả mọi người. Ách! Tự khen mình nữa, cô sẽ mắc ói mất.

Quên đi, đừng nghĩ linh tinh nữa, nên nghiêm chỉnh dạy Ngô Mai gấp hạc thôi.

73. Chương 73: Nuôi Tằm

Xuân về hoa nở, đảo mắt tới tháng năm. Mọi nhà nuôi tằm.

Từ lúc tằm còn là ấu trùng đến khi kết kén chỉ hơn một tháng, nhưng mọi người rất bận rộn. Mỗi ngày đúng giờ cho ăn năm sáu lần, cả ban đêm cũng phải cho ăn một lần.

Triệu Ngọc Trân gần đây không đi chợ nữa, chuyên tâm ở nhà chăm tằm. Chớ xem thường con tằm bé nhỏ, chờ thu được kén tằm có thể bán được khá nhiều tiền, là một nguồn thu lớn của dân quê bên cạnh việc nuôi lợn.

Nơi nuôi tằm là một cái nong rất rộng, trên phủ vải xô thoáng khí. Vì phải đảm bảo nhiệt độ luôn ổn định, và tiêu độc sát trùng nên xung quanh nóng bôi ít vôi và bọc một lớp giấy trắng. Mỗi lần cho tằm ăn, rắc đều lá dâu lên trên, có thể nghe thấy tiếng tằm ăn lá sột soạt.

Hái lá dâu lại là một nỗi phiền toái khác. Nặng thì không nặng, lúc mỗi ngày hái một làn, càng về sau hái càng nhiều. Ban đầu, còn phải thái chỉ lá dâu cho ấu tằm ăn, sau vài ngày, tằm lớn hơn, lá dâu phải rải đều và phủ kín bên trên.

Bình thường các hộ chừa dưới ruộng ít đất trồng dâu, cũng có hộ có một khoảnh riêng chuyên trồng dâu nuôi tằm. Nhà họ Chu là hộ ở vế sau, bốn năm hàng dâu mỗi năm cần dùng lá không hết được, thường xuyên có bà con hàng xóm đến xin lá. Thực ra, đến hái luôn cũng được, không phải thứ đáng giá, đến hái lá dâu nhà người khác cũng không ai nói gì.

Chu Tiểu Vân tan học về, sẽ cầm làn đi hái lá dâu, một làn đầy cô không cầm nổi nhưng không sao. Chẳng phải trong nhà có một lao động miễn phí sức lực dồi dào như Đại Bảo sao.

Đại Bảo bị em gái sai đã quen, nghe em nhờ cậu đi theo xách hộ làn cũng đi. Căn bản không có ý niệm phản đối, lúc nghe mẹ nói còn không nghe lời đến mức ấy đâu.

Hai anh em đến rừng dâu, trời còn sớm. Có thể thấy gần đó có nhiều người đang hái lá. Lá dâu lớn bằng bàn tay, non non rất dễ hái. Cây dâu cao hơn một thước, trừ chỗ ngọn ra, phần lớn Chu Tiểu Vân với tới được. Cô nhanh tay lẹ mắt tốc độ hái lá rất nhanh, Đại Bảo cao nên chuyên môn chọn hái chỗ cao nhất, hai anh em phối hợp ăn ý, mang về hai làn lá đầy.

Bên cạnh là nhà bác Cả, Thẩm Hoa Phượng đang hái lá, bà nghe giọng Chu Tiểu Vân và Đại Bảo nói nên ngó đầu sang xem: "Đại Nha, Đại Bảo, chỉ có hai đứa hai thôi à? Mẹ cháu đâu?"

Chu Tiểu Vân trả lời: "Mẹ cháu ở nhà còn phải trông hai em, không có thời gian đi hái, cháu và anh trai đến hái thay."

Thẩm Hoa Phượng nhìn động tác Chu Tiểu Vân lưu loát và Đại Bảo ra sức thể hiện không khỏi than thầm: nhìn đứa con nhà chú Hai kìa, còn biết phụ giúp cha mẹ làm việc. Chu Tiểu Vân luôn ngoan ngoãn, giỏi giang không phải bàn đến, ngay cả Đại Bảo cũng đến.

So sánh với nhà mình, hai đứa con suốt ngày chỉ biết chơi thôi. Hải còn bé không tính, Tiểu Hà đã mười một tuổi, cả ngày không làm gì chỉ đi chơi, so với hai anh em nhà chú ấy thì kém quá xa.

Chu Quốc Phú ở nhà đóng đồ, chỉ có một mình Thẩm Hoa Phượng một đi hái, động tác không khỏi chậm hơn, mỗi làn mới được hơn nửa. Chu Tiểu Vân ý bảo Đại Bảo và mình qua giúp, Đại Bảo thấy ánh mắt của em gái lập tức hiểu rõ, hai anh em vẫn rất ăn ý. Hai người hái giúp Thẩm Hoa Phượng đến khi đầy làn mới dừng.

Thẩm Hoa Phượng xách hai làn, cùng Đại Bảo và Chu Tiểu Vân trở về nhà, trên đường đi Chu Tiểu Vân muốn xách một rổ bị Đại Bảo từ chối: "Một mình anh có thể xách hai cái, em đi sau anh là được."

Đại Bảo giống như người lớn đi đằng trước, Chu Tiểu Vân nhận sự săn sóc của anh trai, yên lặng đi theo sau.

Thẩm Hoa Phượng câu được câu không cùng hai người nói chuyện phiếm, về đến nhà nhìn thấy Triệu Ngọc Trân đang cho lợn ăn, không nhịn được khen hai anh em:

"Em à, Đại Bảo và Đại Nha nhà em đúng là giỏi. Hôm nay chị đang hái lá thấy bên nhà em có tiếng người, chị còn tưởng là em cơ. Kết quả quay đầu nhìn mới biết là hai đứa đang hái lá. Lại còn hái giúp chị nữa, thật là chị không biết dùng lời nào mới khen hết được."

Triệu Ngọc Trân nghe những lời này mà mát lòng mát dạ, giả vờ càu nhàu: "Em ở nhà bận quá. Ba đứa nhỏ cả ngày ở ngoài thu mua lợn, một mình em vừa trông hai đứa bé, phải chăm nom cả gà vịt lợn, chăm cả tằm nữa, nào có thời gian đi hái. Không dám gạt chị, từ lúc mang tằm về nhà, lá dâu luôn do hai đứa nó hái cả."

Nghe xong lời này, Thẩm Hoa Phượng thấy không thoải mái. Rõ ràng là khoe khoang, tuy con nhà người ta hiểu chuyện, khen như thế không có gì đáng trách nhưng khiến bà nghĩ đến con nhà mình kém nhà người ta một đoạn.

Nói với Triệu Ngọc Trân dăm ba câu, Thẩm Hoa Phượng về nhà giáo huấn Chu Chí Hải và Chu Tiểu Hà một trận:

"Hai chị em con cả ngày chỉ biết chơi với xem ti vi. Các con xem Đại Nga với Đại Bảo nhà bác Hai, ngày nào cũng giúp bố mẹ hái lá dâu. Ngày mai, các con đi cũng đi cùng, nuôi con lớn ngần này rồi, để mẹ xem làm chuyện bé tí như vậy có xong không."

Kết quả là, trưa hôm sau, cơm nước xong Chu Tiểu Hà dắt Chu Chí Hải đến tìm Chu Tiểu Vân và Đại Bảo, muốn cùng nhau đi hái lá dâu.

Vườn dâu hai nhà cạnh nhau, tiện đường, Đại Bảo và Chu Chí Hải chạy đằng trước nhanh như chớp, Chu Tiểu Hà với Chu Tiểu Vân không đuổi kịp nên chậm rãi đi bộ theo sau.

Triệu Ngọc Trân thấy buồn cười, Thẩm Hoa Phượng này, ngoài miệng ngọt ngào trong lòng nhỏ mọn, cái gì cũng muốn hơn người. Nhưng mà, bà rất tự hào, con cái nhà mình chiếm ưu thế lớn, không thể thay đổi được. Độ nghịch ngợm của con trai tương xứng với Hải nhưng Chu Tiểu Hà yếu ớt, có điểm nào giống bé gái nông thôn, làm sao so được với Tiểu Vân nhà mình.

74. Chương 74: Dâu Dại

Tốc độ sinh trưởng của tằm rất nhanh, từ một biến thành hai, hai biến thành bốn, cuối cùng xếp chồng lên nhau thành tám tầng.

Nong tằm để trong phòng nhỏ cạnh phòng cô, Chu Tiểu Vân đi ra đi vào không dám nhìn. Con tằm hồi bé rất đáng yêu, đến khi trưởng thành nhìn thấy ghê. Cuộc đời này cô sợ nhất những con mềm mềm không xương. Rắn, giun, cá trạch, sâu lông… đều là kính nhi viễn chi (Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối

tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó).

Tuy không thích nhưng lần nào rải lá dâu Chu Tiểu Vân đều kiên trì đi .

Chờ đến khi tằm nhả tơ kết kén, người một nhà lại lu bù tết thân lúa.

Công việc này dễ làm mà cũng dễ học. Chẳng qua là trong đống cỏ khô buộc thêm ít thân lúa, dùng dây ni lông trắng buộc thành một bó, đặt trên nong tằm, các bé tằm sẽ tự động bò lên trên kết kén. Mỹ miều gọi là "Lên núi" .

Triệu Ngọc Trân một mình làm không xuể, Chu Quốc Cường không ra khỏi nhà phụ giúp. Mắt thấy tằm sắp bước vào thời kì ngủ đông, động tác phải nhanh lên. Chu Tiểu Vân tất nhiên là góp một tay, ngay cả Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng được huy động.

Đến khi số tằm leo núi hết, cả nhà mới thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày sau, trên bó lúa chi chít kén tằm. Giống như được một vụ mùa lúa bội thu, gương mặt hai vơ chồng rạng rỡ.

Cả nhà già trẻ ra quân, gỡ kén tằm ra, bỏ vào rá, mang ra bến bán.

Từng túi lớn chất đầy xe ba bánh đựng kén tằm vừa mới thu hoạch đi bán, thực sự là một khoản thu không nhỏ!

Đương nhiên cũng có người đến tận nhà thu mua, giá so với đi bán thấp hơn một ít. Chu Quốc Cường ỷ có xe ba bánh thà rằng đi hơn mười dặm, cực một chút lại bán được hơn mười giác.

Bán xong kén tằm, trong nhà còn một ít phôi kén tằm không bán được, trực tiếp bóc ra lấy nhộng nấu ăn, là món ăn ngon hiếm có!

Chu Quốc Cường thích nhất món này, chuẩn bị một bình rượu vừa uống vừa nhắm. Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng ăn thơm nức, Chu Tiểu Vân nhìn thấy đã không muốn ăn nên không ăn miếng nào.

Lá dâu phần lớn dùng hết, lúc này cây dâu bắt đầu kết quả, một chùm dâu căng mọng, đến khi chuyển thành màu đỏ tím là đã chín, ăn một miếng chua chua ngọt ngọt rất ngon. Dân quê hay gọi đó là dâu dại.

Bọn nhỏ rất thích đi hái dâu dại, thường thường chưa chín hẳn, mới nửa xanh nửa hồng đã hái xuống ăn, chua đến mức ê răng. Đến khi quả chín hẳn, vị khác hẳn, ngon ngọt, không thua gì trái cây nhập khẩu.

Hay ở chỗ là nhà nào cũng có cây dâu, đâu đâu cũng thấy dâu dại, muốn ăn bao nhiêu hái bấy nhiêu.

Đại Bảo từ lúc quả chưa chín đã bắt đầu ăn, ăn đến khi dâu chín mọng, há miệng răng lưỡi hồng hết cả. Tiểu Bảo giống y Đại Bảo, hai anh em cùng với Hải ở sát vách đi ra đi vào, ăn đến căng bụng mới trở về.

Chờ dâu chín thành thục, không đợi người đến hái đã tự động rơi xuống đất, tiếc quá.

Chu Tiểu Vân huy động Đại Bảo và Tiểu Bảo giúp cô nhặt dâu dại, nhặt đầy giỏ rồi mang đi bán cho người chuyên môn thu mua dâu dại . Người bán hàng rong đi thu mua cố định khoảng thời gian này ngày nào cũng đến thôn bọn họ. Giá không cao, một giỏ dâu dại chỉ mấy phân tiền.

Nhưng mà, số tiền kia đối với bọn nhỏ mà nói không hề ít. Lợi dụng thời gian rảnh nhặt mấy giỏ là có thể bán được vài giác, tiền bán để mua ít đồ ăn vặt hoặc đồ chơi mà mình thích.

Vì thế, lúc này, không ít trẻ con đều mang theo làn nhặt dâu dại, rơi trên mặt đất cũng nhặt được, tối đa nửa tiếng có thể nhặt đầy. Đáng tiếc, quãng thời gian tươi đẹp quá ngắn, khoảng mười ngày, dâu dại đều chín hết, rơi đầy trên mặt đất, bắt đầu nát.

Chu Tiểu Vân đếm số tiền thu được cười hớn hở, thực sự là khoản thu đáng kể! Cô chưa từng quên trong đó có công lao của Đại Bảo và Tiểu Bảo, đặc biệt mua một ít đồ ăn vặt cho hai anh em, hai người ăn rất vui vẻ. Không ai đề cập đến việc đòi cô đưa tiền công trong đó.

Trên người Chu Tiểu Vân vẫn còn tiền. Mua bút nước và sáp màu chỉ tốn ba nguyên, bình thường lại tích cóp thêm tiền tiêu vặt, trên người cô có tám chín nguyên, lần này có thêm khoản thu từ bán dâu, hầu bao lại dày thêm.

Chu Tiểu Vân đi chợ mua một con lợn đất béo mập, làm bằng thạch cao, màu trắng, mặt trên khoét một lỗ để nhét tiền, nhét thì dễ chứ lấy ra rất khó. Chỉ có đập vỡ lợn mới lấy được tiền. Cô đút hết số tiền mình có vào lợn, để lại một hai nguyên tiêu vặt.

Tiền tiêu vặt Triệu Ngọc Trân cho rất ít, trừ khi mua vở và bút máy mới cần tiêu đến tiền.

Chu Tiểu Vân biết tính tiết kiệm của mẹ, bình thường trừ lúc mua văn phòng phẩm rất ít khi mở miệng xin tiền, may mà cô không thích ăn quà, ít ăn vặt đi cũng nhịn được.

Đại Bảo không giống vậy, suốt ngày nghĩ cách xin tiền mẹ. Hôm nay mua bút chì, ngày kia muốn mua thước kẻ hay mua cục tẩy, mỗi ngày lý do đòi tiền không giống nhau lại vô cùng chính đáng. Có lúc là thực sự cần mua có khi là muốn thoả mãn cái bụng.

Triệu Ngọc Trân biết rõ Đại Bảo không biết chi tiêu hợp lý, lại không thể vì hai, ba giác tiền ngày nào cũng đánh mắng con được!

Cũng may Đại Bảo tương đối thức thời, xin số tiền trong phạm vi chấp nhận được của mẹ. Đừng đùa, xin hơn sẽ bị đánh ngay, điểm ấy Đại Bảo hiểu rất rõ. Tiểu Bảo và Nhị Nha suốt ngày ở nhà muốn mua gì Triệu Ngọc Trân sẽ tự mình đi mua, cơ hội dùng tiền tương đương bằng không.

Chu Tiểu Vân có "kho báu nhỏ" của chính mình, ít khi xin tiền.

Có lúc Triệu Ngọc Trân thấy Đại Bảo mỗi ngày lẽo đẽo theo mình xin tiền mà đồng dạng là học sinh, Chu Tiểu Vân mười ngày tám ngày không xin một đồng, trong lòng cũng cảm thấy lạ. Chủ động hỏi Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, bút chì con dùng hết chưa?"

Chu Tiểu Vân đáp: "Còn một đoạn ạ, có thể dùng hai ngày."

Triệu Ngọc Trân trợn mắt nhìn Đại Bảo, bút chì nó dùng hai ngày hết một cây, y như vừa viết vừa ăn vậy.

Triệu Ngọc Trân chủ động đưa cho cô năm giác tiền tiêu vặt, khiến Đại Bảo hô to "Không công bằng", bị Triệu Ngọc Trân mắng một trận: "Ngày nào con chẳng xin tiền, xem em con đấy. Nếu một tuần con không xin tiền mẹ cũng cho con."

Đại Bảo lập tức im lặng.

75. Chương 75: Bạn Gái Phương Văn Siêu

Hôm nay, Chu Tiểu Vân ăn xong cơm sáng thay mẹ cho gà vịt ăn. Xong xuôi mọi việc mới đi học nên đến trường hơi muộn. May mà, lúc đó đi học muộn không bị nhắc nhở, giáo viên ít khi hỏi đến.

Chu Tiểu Vân bước vào lớp đồng thời chuông vào học chính thức vang lên.

Từ trước đến nay cô luôn là học sinh ngoan đến đúng giờ, không khỏi có chút chột dạ. Cô nhẹ nhàng ngồi vào chỗ, nghĩ rằng Phương Văn Siêu đứng trên bục giảng ít nhiều cũng hỏi một câu. Lạ là, thầy Phương không để ý đến Chu Tiểu Vân đi muộn.

Anh đứng trên bục giảng nét mặt có vẻ kì quái, không mỉm cười ôn hoà như ngày xưa, mắt vẫn nhìn xuống dưới nhưng không tập trung.

Chu Tiểu Vân ngồi vào chỗ, hỏi nhỏ Vương Tinh Tinh: "Hôm nay thầy Phương sao thế nhỉ, giống như có chuyện gì ấy."

Vương Tinh Tinh giả vờ thần bí nói: "Cậu không nghe tin gì à, bạn gái thầy Phương hôm nay sẽ đến?"

Chu Tiểu Vân lập tức thấy hứng thú, nhất là tin đồn về bạn gái thầy. Phương Văn Siêu năm nay hai mươi bốn tuổi, nghe đồn anh có người bạn gái là bạn cùng lớp thời đại học. Sau khi tốt nghiệp, Phương Văn Siêu về nông thôn dạy học, bạn gái của anh được phân về thị trấn, nghe nói là giáo viên trường tiểu học Thí Điểm cơ đấy! Hai người đã bàn đến hôn nhân, nghe nói hôm nay bạn gái thầy đặc biệt xin nghỉ đến trường thăm thầy, khó trách thầy đứng ngồi không yên.

Bạn gái của thầy họ Đới tên Thư Kỳ, hai người học cùng lớp ở trường sư phạm ba năm.

Đêm tốt nghiệp, Phương Văn Siêu nghe bạn bè giựt giây thổ lộ, không ngờ Thư Kỳ hoạt bát sáng sủa cũng có cảm tình với chàng tài tử của ban. Hai người chính thức yêu nhau sau vì công việc ở gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, trừ nghỉ đông và nghỉ hè thì chỉ gặp được vào ngày chủ nhật.

Người nhà Đới Thư Kỳ không vừa ý chuyện hai người, bản thân Phương Văn Siêu đẹp trai, nho nhã, lịch sự, tài hoa hơn người không có gì đáng chê trách, chỉ là dạy học ở nông thôn khiến người ta không vừa ý.

Thế nhưng Đới Thư Kỳ là một cô gái có chủ kiến, không phải Phương Văn Siêu không lấy chồng, trong nhà không khuyên được đành tuỳ cô. Tốt nghiệp gần ba năm, Đới Thư Kỳ chưa bao giờ đến nơi làm việc của Phương Văn Siêu, cô sớm báo cho bạn trai hôm nay mình sẽ đến.

Thấy bạn gái đặc biệt xin nghỉ để đến thăm mình, Phương Văn Siêu vui mừng lại bất an. Trường của mình không thể sánh được trường tiểu học Thí Điểm trong thị trấn. Anh đến trường tìm cô mấy lần nhưng Đới Thư Kỳ chưa từng đến đây. Điều này sao có thể không khiến Phương Văn Siêu thấp thỏm lo lắng cơ chứ?

Phương Văn Siêu chưa bao giờ thất thần trong giờ học, đọc chữ mẫu còn đọc sai âm, bị Chu Tiểu Vân ngồi dưới nhỏ giọng nhắc nhở mới tỉnh lại.

Khó có khi thấy Phương Văn Siêu lo lắng, Chu Tiểu Vân cảm thấy rất thú vị.

Không biết là cô gái như thế nào mới may mắn có bạn trai như thầy, Chu Tiểu Vân thiên mã hành không suy nghĩ miên man, nếu sau khi lớn lên cũng có thể tìm được một người bạn trai như thế thì thật tốt. Trong mắt cô, Phương Văn Siêu là điển hình của người đàn ông tốt, quả thực chính là tình nhân trong mộng của các cô gái.

Thảo nào tất cả nữ sinh khi còn bé đều từng thầm mến thầy giáo của mình, Chu Tiểu Vân có ấn tượng rất tốt với thầy Phương. Ấn tượng này bắt đầu từ vẻ bề ngoài, đến tính cách ôn hoà, đến khi thầy dạy cô thổi kèn harmonica, lòng biết ơn dần biến thành rung động không thể nói ra. Nói là thầm mến cũng đúng!

Nhưng, dù linh hồn trưởng thành, cũng không thể thay đổi được thân thể mới tám tuổi. Chu Tiểu Vân yên lặng đem cảm giác này biến thành lòng kính yêu thầy giáo, nhưng từ đó về sau, quan điểm thẩm mĩ của cô luôn nghiêng về hình mẫu đẹp trai ôn hoà nhã nhặn như Phương Văn Siêu. Khốc nam á (đàn ông lạnh lùng), hình (khuôn phép) nam ư, hay cái gì mà hoa nam (đàn ông đẹp như hoa) đều vứt hết, cô chỉ thích hình mẫu ôn hoà, nhã nhặn, săn sóc!

Chu Tiểu Vân trong lòng vừa vui mừng cho thầy vừa thấy hơi chua chua. Nhưng mà, đến lúc cô nhìn thấy bạn gái Thư Kỳ của thầy không thể không thừa nhận, hai người quả thực là trời sinh một đôi!

Chuông tan học vang lên, Đới Thư Kỳ ngồi một giờ xe vừa đúng lúc đến trường.

Phương Văn Siêu rất vui vẻ, chạy ra đón, không hề giống bình thường ổn trọng.

Học sinh trong trường "Xôn xao" chạy đến xem náo nhiệt, Chu Tiểu Vân đi theo sau mọi người, lần đầu tiên nhìn thấy đã bị Đới Thư Kỳ thu hút.

Đới Thư Kỳ mặc rất mốt, trang điểm hợp thời không phù hợp với khuôn viên trường cũ kỹ. Khuôn mặt xinh đẹp tươi cười rạng rỡ, đứng cùng với Phương Văn Siêu đẹp trai đúng là một đôi bích nhân. Tính cách cô hoạt bát, với hành vi học sinh vây quanh xem mình không hề xấu hổ, ngược lại mỉm cười cùng thầy Phương xem lớp học, đi một vòng quanh trường.

Trường học không lớn không đến mấy phút liền đi hết, Hiệu trưởng Kiều cùng các giáo viên khác cũng rất tò mò với bạn gái của Phương Văn Siêu bạn gái, lấy cớ việc này việc kia, người này tiếp người kia đến xem.

Đới Thư Kỳ ngồi chỗ bàn làm việc của Phương Văn Siêu, vui vẻ trò chuyện với mọi người. Cách ăn nói thẳng thắn chiếm được cảm tình của mọi người, Hiệu trưởng Kiều ra sức khích lệ đủ các ưu điểm của thầy Phương khiến cô nghe xong cười toe toét. Chỉ số thông minh của thầy thoáng cái giảm xuống con số không, chỉ biết cười ngây ngô.

Bên ngoài phòng làm việc, một đống học sinh thò đầu vào bên trong nhìn, Chu Tiểu Vân là một trong số đó.

Không có cách nào, giờ cô không phải là một đứa bé tám tuổi sao?

76. Chương 76: Tình Thế Khó Xử

Phương Văn Siêu từ lúc bạn gái đi, tâm tình không hiểu sao từ từ đi xuống. Trong lớp, ít cười hơn, nói ít hơn trước. Học sinh đều cảm thấy thầy có phiền não, ngoan ngoãn hơn hẳn.

Chu Tiểu Vân cảm giác rất kỳ lạ, ngày đó thấy thầy vẫn vui vẻ lắm cơ mà, sao giờ bạn gái vừa đi đã biến thành bộ dạng này? Chẳng lẽ, cô ấy nói gì với thầy sao?

Cô chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng. Kiếp trước, năm cô tám tuổi học lớp một, đúng lúc thầy chuyển vào thị trấn? Tính lại không phải là năm nay sao? Chẳng lẽ vì bạn gái nên thầy quyết định chuyển đi?

Nếu vậy, chẳng phải sau khi nghỉ hè không được gặp thầy nữa?

Chu Tiểu Vân hoảng hốt, sau khi tan lớp trực tiếp đến thẳng phòng làm việc tìm Phương Văn Siêu. Các giáo viên khác đều đang ở lớp chưa về, chỉ có một mình Phương Văn Siêu.

Chỉ thấy thầy đang cầm bút ngẩn người, giáo án trước mặt trắng tinh, chưa viết được chữ nào.

Chu Tiểu Vân đứng trước mặt thầy một lúc lâu không thấy tầm mắt thầy nhìn đến người mình, cô gọi nhỏ: "Thầy Phương!"

Phương Văn Siêu giật mình tỉnh lại: "A, Chu Tiểu Vân là em à. Em đến mang bài tập về sao? Thầy vẫn chưa chấm xong?"

Một đống vở bài tập buổi sáng đặt ở đó vẫn y nguyên.

Chu Tiểu Vân cắn môi, không biết hỏi từ đâu. Nếu hỏi, thầy Phương có phải nghĩ là mình nhiều chuyện không? Nhưng mà, không hỏi trong lòng lại không chịu được.

Lấy hết dũng khí, Chu Tiểu Vân vẫn quyết định hỏi thẳng: "Thầy Phương, em thấy mấy hôm nay thầy không vui. Em rất lo cho thầy. Em biết em chỉ là học sinh, không nên xen vào việc riêng của người khác, nhưng nhìn thầy ngày nào cũng có tâm sự, em rất lo lắng. Em còn nhỏ không thể giúp gì cho thầy nhưng trong lòng có chuyện, suy nghĩ mãi không tốt cho cơ thể. Hay là, thầy cứ nói ra, em cam đoan không nói lung tung."

Phương Văn Siêu bị học trò cưng chọc cười, xem ra lần này tâm trạng của mình quá thất thường, cả học sinh cũng cảm nhận được. Chu Tiểu Vân là học trò cưng tất nhiên vị trí trong lòng anh không giống người thường, lúc này nghe cô bé nói như vậy làm cho Phương Văn Siêu cảm thấy rất ấm áp, rất cảm động, không ngờ anh thực sự nói ra khúc mắc: "Thầy đang do dự về vấn đề công việc, có khả năng, kỳ sau thầy sẽ chuyển đi, chỉ là có thể thôi."

Phương Văn Siêu thậm chí nhấn mạnh hai chữ "có thể".

Những chuyện khác không cần nói Chu Tiểu Vân có thể đoán được, đại khái đây là đề nghị Đới Thư Kỳ đưa ra!

Chu Tiểu Vân chỉ đoán đúng một nửa, quả thực do Đới Thư Kỳ nói, nhưng yêu cầu này do cha mẹ cô đưa ra. Bản thân cô không sao cả, nhưng làm Phương Văn Siêu rất khó xử. Thực tình mà nói, ban đầu anh đến trường này không phải do tự nguyện. Bằng tài năng của anh, phân đến một trường trong thị trấn không quá đáng, nhưng lại đến trường nhỏ bé ở nông thôn này, lòng anh cũng có chút không vui. Nhưng, ba năm qua, anh đã nảy sinh cảm tình với nơi này. Hiệu trưởng Kiều khoan dung, đồng nghiệp hiền hòa, học sinh đáng yêu hoạt bát, vườn trường hơi cũ, ký túc xá đơn sơ, tất cả khiến Phương Văn Siêu lưu luyến. Lúc này, yêu cầu nhà Đới Thư Kỳ đưa ra khiến anh rơi vào tình thế khó xử.

Đi, luyến tiếc mọi thứ ở đây.

Không đi, sau này lo lắng bên nhà bạn gái. Lại nói thêm, cho dù muốn chuyển đi không phải việc dễ, phải dùng tiền và quan hệ đả thông. Phương Văn Siêu nghĩ tới đây, liền đau đầu.

Chu Tiểu Vân an ủi thầy: "Thầy Phương, thầy đừng suy nghĩ nhiều. Ta cảm thấy, thầy chuyển đi đổi môi trường mới là việc tốt, không đi cũng tốt chúng em luyến tiếc thầy. Dù sao đi hay không đi đều rất tốt!"

Thực ra những lời này trái với lương tâm của cô. Cô ước gì thầy mãi ở trường, sau khi cô tốt nghiệp hãy chuyển đi, nhưng đây là xuất phát từ sự ích kỷ của bản thân, nên cô chỉ dám nghĩ thầm trong lòng không nói ra.

Đứng trên góc độ của thầy, nên chuyển đến trường trong thị trấn, tiền đồ rộng lớn hơn.

Phương Văn Siêu nghe Chu Tiểu Vân nói như thế tâm tình u ám bỗng chốc tươi sáng, không ngờ mình là một người đàn ông mà còn phải dựa vào ý kiến một đứa bé để ngộ ra.

Đúng rồi, có thể chuyển đi rất tốt, không đi cũng không có gì đáng ngại. Thư Kỳ không phải đã nói rồi sao? Đó là ý kiến của cha mẹ, cô ấy không sao cả. Như vậy, dù mình ở lại đây, cô ấy không buồn bã, không tức giận, không ngó lơ mình thì mình có gì phải phiền não chứ?

Nghĩ thông suốt, trên mặt Phương Văn Siêu một lần nữa hiện lên nụ cười ấm áp như gió xuân.

Anh cười nói: "Cám ơn em, Chu Tiểu Vân. Em an ủi thầy rất nhiều!"

Chu Tiểu Vân thấy Phương Văn Siêu tâm tình tốt cũng vui vẻ tạm biệt. Có lẽ sau khi nghỉ hè không được nhìn thấy thầy nữa rồi. Hai năm qua thầy rất tốt với cô, có thể nói cả đời này không quên được. Đó đã là quãng thời gian hạnh phúc cô trộm được, nên nhớ, kiếp trước, giáo viên của cô vẫn là cô Hoàng khó tính cổ hủ ở sát vách kia kìa.

Đã không tránh được chia ly thì đừng nghĩ đến nó nữa, nên chúc phúc cho thầy!

Chu Tiểu Vân cũng nghĩ thông, so với buồn bã, ỉu xìa, còn không bằng thừa dịp một tháng này học thêm chút tài năng của thầy! Vì thế, sau khi tan học cô rất chịu khó chạy đến kí túc xá của thầy, thời gian ở lại càng ngày càng dài, thậm chí được học sơ sơ về đàn ác-cooc-đê-ông.

Cô rất muốn, tận dụng thầy giáo cẩn thận và quan trọng nhất là miễn phí này dạy mình luyện đàn. Sau này cô sẽ phải tự mình đi mua, đồng thời đọc nhạc phổ tự học, không bằng nhân lúc thầy đang ở đây học hỏi nhiều hơn?

Phương Văn Siêu vì Chu Tiểu Vân chăm chỉ cố gắng cảm thấy rất vui mừng. Nếu anh biết ý nghĩ trong lòng cô chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết, hoá ra trong lòng học trò anh là giáo viên dạy nhạc cụ miễn phí hả????

May mà thầy Phương đơn thuần nhiệt tình không nghĩ tâm lý Chu Tiểu Vân đã thành thục, anh chìm đắm trong cảm giác danh sư xuất cao đồ, trò giỏi hơn thầy vui sướng tít cả mắt, càng dạy càng hăng say .

77. Chương 77: "quán Nước" Của Chu Tiểu Vân (1)

Ngày kết thúc học kỳ, Chu Tiểu Vân lưu luyến không rời, nói lời tạm biệt với thầy.

Cô định trả kèn harmonica cho thầy nhưng Phương Văn Siêu từ chối: "Em cứ giữ lấy, dù sao thầy không cần dùng đến. Hè này ở nhà cố gắng luyện tập nhé. Em cầm cả hai quyển nhạc phổ này nữa."

Chu Tiểu Vân cầm quyển nhạc phổ mà nước mắt cứ thế tuôn rơi. Phương Văn Siêu thấy con gái khóc liền luống cuống tay chân, dù trước mặt cô bé mới tám tuổi cũng vậy.

Anh đưa khăn tay cho Chu Tiểu Vân lau nước mắt: "Đừng khóc mà Tiểu Vân, em sao thế? Có phải không thoải mái không?"

Chu Tiểu Vân lau xong nước mắt, len lén giữ lại khăn tay làm kỉ niệm: "Không phải em không thoải mái, chỉ là nghĩ đến sau này không được thấy thầy nên luyến tiếc."

Phương Văn Siêu nghe xong lý do của cô bật cười: "Cô bé ngốc, không phải chỉ một mùa hè thôi sao. Khai giảng thầy trò mình sẽ gặp lại nhau."

Chu Tiểu Vân than thầm trong lòng, khai giảng thầy đã chuyển đến trường trong thị trấn, sao em được gặp thầy nữa. Tạm biệt thầy, cô ủ rũ ra về. Về đến nhà, cô giặt sạch khăn tay, cất vào trong ngăn kéo, đôi khi còn ngẩn ngơ nhìn khăn tay.

Bị Đại Bảo bắt gặp, cậu thấy lạ lật qua lật lại: “Đại Nha, em lấy khăn tay này ở đâu ra?”

Chu Tiểu Vân lập tức cướp lại khăn tay, lườm anh trai một cái, từ chối trả lời.

Để điều chỉnh được tâm trạng, Chu Tiểu Vân quyết định tìm việc để làm nhằm phân tán sự chú ý. Làm gì để vừa giết thời gian vừa kiếm được tiền nhỉ?

Cô chưa từng quên ý định để dành tiền mua đàn ác-cooc-đê-ông của mình, nhưng mua đàn tốn khá nhiều tiền. Dựa vào kho báu nhỏ không biết đến ngày tháng năm nào mới đủ, bị động không phải là biện pháp hay, phải chủ động kiếm tiền.

Theo quan sát của cô, gần đây trời khá nóng, mọi người đến chợ đều khát nước. Đi chợ, mọi người không tiện cầm theo cả bình nước đi, lại không có đồ uống muôn hình muôn vẻ như sau này. Cô nhớ trước đây hồi bé rất thích mua nước ở quán vỉa hè uống, giá rẻ, chỉ năm phân một chén.

Đúng rồi, cô có thể bày một quán nước nhỏ! Gần như không cần tiền vốn, ở nhà đun ít nước nguội, rồi cho thêm đường hoá học nhiều màu. Tèn tén ten!!! Nước ngọt ra đời. Mua thêm mấy cái cốc, mang theo cái bàn cũ của Đại Bảo, tìm một chỗ đông đúc trong chợ đặt xuống là có thể bán hàng.

Nghĩ là làm!

Đầu tiên, cô đến nhà Chu Thiến Thiến mua đồ, mẹ Chu Thiến Thiến vừa bán vừa cho, mua về hai túi đường hoá học rất to, giá rẻ đến mức bất ngờ. Hai túi lớn dùng cả mùa hè chắc không hết.

Chu Thiến Thiến thấy lạ không hiểu cô định làm gì, Chu Tiểu Vân cười thần bí, nói sau này sẽ biết khiến cô bé tò mò, không có việc gì lại chạy sang hỏi.

Chu Tiểu Vân bàn với cha mẹ về kế hoạch của mình. Lúc ba đạp xe ba bánh đi bán thịt lợn, cô có thể đi nhờ xe về. Cô đã tính hết rồi. Chu Quốc Cường suy nghĩ một lúc rồi đồng ý. Nghĩ mà xem, con bé kiếm được mấy đồng, chắc chỉ đi chơi theo bố ra chợ rồi quay về. Dù sao không phải ngày nào cũng bán hàng, không ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày.

Triệu Ngọc Trân lại phản đối, bà cảm thấy con gái không nên làm việc này. Mọi người thử nghĩ mà xem, một cô nhóc nghỉ hè không ở nhà chơi, lại muốn ra chợ bán hàng làm gì?

Lập tức cô đưa ra một loạt lý do thuyết phục mẹ: “Mẹ, con nghỉ ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, mẹ để con đi cùng ba ra chợ đi. Mẹ xem, con mua hết đồ rồi, nếu không đi bán, tiền của con không phải mất trắng sao? Ít nhất cũng phải hoàn lại tiền vốn chứ! Hơn nữa, con đi bán có thể phụ ba mà. Con sẽ bày hàng ngay cạnh chỗ của ba, mẹ cứ yên tâm.”

Có lẽ là câu ” Ít nhất cũng phải hoàn số tiền vốn ” đả động được Triệu Ngọc Trân, cuối cùng bà gật đầu đồng ý. Chu Tiểu Vân vui mừng, ôm lấy mẹ la to “Cám ơn mẹ” !

Bà cười mắng: “Con bé này, chỉ được cái miệng dỗ ngon dỗ ngọt!”

Chu Tiểu Vân chìm đắm trong sự vui sướng. Cô nhớ hồ bé rất thích uống thứ nước tự chế đơn giản ở quán vỉa hè, giá rẻ lại ngon. Giống như trà chanh ở tương lai, già trẻ đều thích uống. Có lẽ sau hè này, cô có thể kiếm được kha khá tiền tiết kiệm.

Được sự cho phép của cha mẹ, cô bắt đầu bận rộn chuẩn bị vì phiên chợ ngày mai. Đêm đó, Chu Tiểu Vân tìm một tấm bìa màu trắng, dùng bút lông viết mấy chữ làm bảng hiệu.

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Chu Tiểu Vân đã thức dậy đun nước. Đương nhiên có thể trực tiếp dùng nước lã, nhưng uống nước lã dễ tiêu chảy. Như Tiểu Bảo uống một cốc đã đau bụng, nên tốn công đun nước sôi để nguội thì hơn. Đổ nước nóng vào thùng lạnh đã chuẩn bị tốt khoảng nửa tiếng, pha thêm ít đường hoá học và si rô, nước đã có vị ngọt ngọt và màu vàng như nước cam.

Chu Tiểu Vân đậy kín nắp thùng nhỏ màu hồng, mang thêm cốc nhựa, hai cái ghế nhỏ, tất cả chuẩn bị đâu ra đấy.

Chu Quốc Cường thấy dáng vẻ con gái bận rộn không khỏi buồn cười, xem ra con bé rất coi trọng việc này. Cô bị ba cười nên xấu hổ, ra vẻ bận rộn chất đồ lên xe ba bánh. Nhưng người cô thấp bé, ghế có thể xếp được nhưng không thể nhấc nổi thùng.

Chu Quốc Cường không nỡ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con gái, đứng dậy, nhẹ nhàng xách thùng nước lên xe. Cô tranh thủ cơ hội đáp lại bằng ánh mắt sùng bái cha và nụ cười ngọt ngào.

Chu Quốc Cường cười dắt xe ba bánh ra khỏi nhà, Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn ngồi sau, không quá mười phút đã đến chợ.

78. Chương 78: "quán Nước" Của Chu Tiểu Vân (2)

Mùa hè trời nóng nực, chợ mở sớm dọn sớm. Chưa đến tám giờ, các quầy hàng đã dọn gần đủ, chợ bắt đầu có người đến mua bán.Chu Quốc Cường chào mọi người, tìm chỗ dừng xe ba bánh. Chỗ này ông thường xuyên dọn hàng, khách tìm đến đã quen. Chỉ một lúc sau đã có người đến mua thịt. Gương mặt tươi cười của ông khiến người mua thoải mái, thỉnh thoảng ông đưa ít xương ống cho khách quen về nhà hầm canh uống. Tuy xương không thịt không đáng mấy đồng nhưng không ai ghét đồ miễn phí cả. Khách mua hàng đều vui vẻ.

Chu Tiểu Vân ở cạnh nhìn trộm cười rộ lên, không nhìn ra cha cũng biết cách buôn bán! Chu Quốc Cường giúp cô nhấc đồ trên xe xuống, để xuống chỗ gần ông. Bày quán cùng một chỗ có thể giúp đỡ lẫn nhau. Ông không yên tâm về con gái mới tám tuổi, mặc dù con gái chững chạc hơn bạn bè đồng trang lứa nhưng trong mắt cha mẹ con cái mãi mãi bé bỏng.

Chu Tiểu Vân không phản đối, có ba ở bên cạnh cũng có chỗ dựa. Không sợ có người uống chùa, năm phân tiền một cốc chắc không có ai tiếc chút tiền xu ấy. Nhưng có người lớn ở cạnh vẫn yên tâm hơn chứ?

Bàn vuông nhỏ được kê ra. Trên mặt bàn kê bốn cái cốc nhựa. Chu Tiểu Vân trang bị đầy đủ cả muôi, bình rót, vì vệ sinh cô còn cố ý mua mấy đĩa lót nhựa hình vuông kê dưới cốc. Trước bàn bày bảng hiệu đêm qua cô viết: Uống ngon không đắt, năm phân một cốc. Tám chữ viết ngay ngắn chỉnh tề, đẹp hơn chữ năm ngoái viết cho ba.

Nhìn từ xa rất bắt mắt, Chu Quốc Cường nhìn thấy, cười thầm không biết Chu Tiểu Vân nghĩ đâu ra lắm chiêu trò như vậy. Ông nhớ năm ngoái mới bắt đầu bán thịt lợn Chu Tiểu Vân cũng viết bảng hiệu: "Thịt lợn tốt nhất, giá thấp nhất", khiến không ít người chú ý. Giờ con bé lại lặp lại trò cũ.

Chu Tiểu Vân cảm thấy suy nghĩ của mình rất linh hoạt, đây không phải là quảng cáo sao? Bảng hiệu này sẽ khiến mọi người chú ý.

Mang đến hai cái ghế Chu Tiểu Vân ngồi một cái, một cái đưa cho ba ngồi. Hai cha con nói chuyện vui vẻ.

Mùa hè thịt lợn bán tương đối chậm, thông thường một mình Chu Quốc Cường đi là được. Dần dần Triệu Ngọc Trân ở nhà không đi cùng nữa, ông cảm thấy hơi lạc lõng, không có ai nói chuyện. Nay có con gái ở bên cạnh náo nhiệt hơn nhiều. Ông nghĩ nếu bán nước không được nhiều, ông bỏ tiền đưa cho con cũng được.

"Quán" nước của Chu Tiểu Vân sau chín giờ bắt đầu bận rộn.

Trời nóng nực người dễ ra mồ hôi, người đi chợ dần cảm thấy khát. Thấy có quán nước liền chạy tới hỏi giá, ngó chủ quán là một cô bé mới tám, chín tuổi ai cũng thấy thú vị, thường xuyên bỏ năm phân uống một cốc.

Chu Tiểu Vân trước đó chuẩn bị sẵn một hộp gỗ nhỏ để tiền lẻ, không cần thắc mắc, tất nhiên là xin từ chỗ bác Cả. Chu Quốc Phú đang bận làm bàn lớn, nghe cô xin một cái hộp gỗ cũng không hỏi xin làm gì, hai ba phát đinh đóng phập phập xong một cái đưa cho cô. Dù sao gỗ có sẵn, không mất tiền.

Chu Tiểu Vân trái thu năm phân phải thu năm phân, hộp gỗ nhỏ rất nhanh đầy hơn nửa.

Không đến mười rưỡi, chỗ nước trong thùng bán hết sạch. Có lẽ phải bán được ba, bốn mươi cốc, ước lượng hộp tiền, chắc hơn một nguyên, gần hai nguyên đấy.

Chu Tiểu Vân cười toe cười toét, chuẩn bị về nhà sẽ đổ tiền ra đếm.

Chu Quốc Cường hôm nay không mang nhiều thịt lợn cũng bán gần hết. Ông không ngờ con gái buôn bán khá tốt. Trông bộ dạng con bé nhanh mồm nhanh miệng đon đả mời khách, ông cảm thấy rất tự hào.

Thấy con vui vẻ thu dọn đồ, Chu Quốc Cường vội sang đỡ, thuận tiện hỏi: "Bán được bao nhiêu hả con?"

Chu Tiểu Vân cười híp mắt thành một đường chỉ: "Chắc gần hai nguyên ạ!"

Chu Quốc Cường kinh ngạc, vốn tưởng rằng năm phân tiền một cốc rẻ quá không lãi lời nhiều, không ngờ mới hơn một tiếng đã bán được hai nguyên. Nếu mang thêm một thùng nước thì…

Cha và con gái đồng tâm, Chu Tiểu Vân nghĩ giống cha: "Cha ơi, hôm nay là ngày đầu tiên bán hàng, con chưa hiểu rõ tình huống lắm. Lần sau con phải mang thêm nhiều nước hơn. Cha xem kìa, đằng sau còn nhiều người muốn uống nước mà không có!"

Đúng là một cô bé tham tiền, y hệt Nhị Nha, Chu Tiểu Vân không nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của mình. Mắt cười đến độ không nhìn thấy đâu nữa, mười phần con buôn ham làm giàu. Nhưng, Chu Quốc Cường thấy con gái lúc này vô cùng đáng yêu, bật cười.

Chu Tiểu Vân như làm ảo thuật biến ra từ một cốc nước từ trong thùng đưa cho Chu Quốc Cường: "Cha ơi, chắc cha khát lắm rồi, con đặc biệt để dành một cốc cho cha."

Lời vỗ mông ngựa khiến Chu Quốc Cường mát lòng mát dạ, ông hơi khát thật. Cầm lấy cốc, uống hết một hơi, Chu Quốc Cường cảm thấy nước hơi ngọt, vô tình nói một câu: "Nếu có nước chè uống thì tốt."

Một câu nói thức tỉnh Chu Tiểu Vân!

Chu Tiểu Vân kích động vỗ đùi, đúng rồi, sao cô không nghĩ ra nhỉ? Làm thêm một thùng nước chè, có thể bán giá cao hơn, lại có thêm lựa chọn.

Trước mắt cô xuất hiện cảnh tượng tiền ào ào đổ tới: "Cha, cám ơn cha gợi ý cho con một ý kiến rất hay." Cô cao hứng ôm chầm lấy cha.

Chu Quốc Cường ngơ ngác, ông có nói gì đâu? Hình như vừa này mình vô tình nói ra gì đó thì phải.

Nói là làm, Chu Tiểu Vân lập tức đến hàng bán chè gần đó mua mấy lạng chè hoa nhài rẻ nhất.

Về đến nhà Chu Tiểu Vân đối mặt với câu hỏi của mẹ rất tự đắc: "Mẹ, đã bán hết sạch. Được gần hai nguyên ạ, nhưng mà, con cầm một nguyên đi mua chè, chuẩn bị phiên chợ sau bán hai loại nước."

Triệu Ngọc Trân nhìn chồng, Chu Quốc Cường gật đầu ý bảo con gái nói đều là sự thật.

Chu Tiểu Vân chủ động xin: "Mẹ, con muốn nghỉ hè này đi bán hàng tiết kiệm tiền mua đàn ác-cooc-đê-ông. Con thấy cứ tập mãi đàn của thầy Phương cũng không phải ý hay, dù sao cũng phải có một cái của riêng mình. Con không muốn xin tiền ba mẹ, con muốn dựa vào chính mình mua một cái."

Thấy lời hứa chắc nịch của con gái, Triệu Ngọc Trân im lặng, vốn dĩ định bảo con đưa một phần tiền lãi cũng nuốt xuống không nói ra nữa.

79. Chương 79: "quán" Nước Của Chu Tiểu Vân (3)

"Quán" nước của Chu Tiểu Vân rất nhanh trở thành nơi náo nhiệt nhất trong chợ.

Trên bàn nhỏ bày thêm mấy cái cốc nữa, có nước vị cam năm phân tiền một cốc được trẻ con, phụ nữ yêu thích, có một giác một cốc chè hoa nhài đàn ông thích uống. Từ nước lọc đơn giản chế biến ra hai loại đồ uống rất được hoan nghênh.

Chu Tiểu Vân bận như con thoi, tiền trong hộp gỗ nhỏ càng ngày càng nhiều. Tiền lãi một buổi chợ rất tốt, gần bảy, tám nguyên khiến Chu Quốc Cường vô cùng ngạc nhiên.

Loại buôn bán nhỏ lẻ này kiếm được không ít tiền, ông bán thịt có lúc bán được có lúc không tránh cảnh ế ẩm may ra đại khái được mười nguyên, còn phải ghi sổ tính tiền.

Nhìn con gái chẳng qua chỉ đổ nước ra cốc, không ngừng có người đến trả tiền uống nước. Lúc đông quá, có người không chờ nổi, tự mình múc nước uống, khi vắng khách ông cũng chạy sang phụ con.

Cô vốn nghĩ tối đa chỉ cần mang hai thùng, mắt thấy bán hàng càng ngày càng tốt, liền suy nghĩ tăng thêm số lượng. Mua sỉ nước có ga và champagne nhỏ từ tiệm tạp hoá ra bán kiếm tiền chênh lệch.

Nước có ga đựng trong chai thuỷ tinh, hai giác một chai. Lúc uống dùng cái mở nắp chai khui nắp, sau khi uống xong phải giữ lại chai mang trả. Nước có ga mở ra có nhiều bọt khí thoát ra như lúc đun sôi nước, một chai có thể chia thành bảy, tám cốc, rất được trẻ con tầm mười tuổi yêu thích.

Chai champagne nhỏ lớn hơn, có vị thanh mát của Sprite bây giờ. Thanh niên tầm hai mươi tuổi rất khoái đồ uống này. Giá cũng đắt hơn nhiều so với các loại khác, năm giác một chai, lãi hơn nhiều, một chai có thể kiếm được một giác.

Từ lúc có thêm hai thứ "đồ uống xa xỉ" này xuất hiện ở "Quán" nước của Chu Tiểu Vân, cô mới chính thức bắt đầu buôn bán thịnh vượng nhất. Tiền vốn pha chế đồ uống năm phân tiền hay một giác một cốc cực ít, hai thùng cơ bản bán hết sạch. Nguồn thu nhập ổn định này kiếm được mấy nguyên tiền, thêm nước có ga

Năm phần tiền cùng một mao một chén đất chế đồ uống tiền vốn cực nhỏ, hai thùng cơ bản cũng có thể bán sạch. Cái này ổn định có thể thu nhập mấy khối tiền, hơn nữa nước có ga cùng champagne nhỏ, mặc dù không bán được quá nhiều nhưng thắng ở tiền lãi cao hơn, cứ thế một phiên chợ có thể lời được tầm mười nguyên. Quả là một con số trên trời!!!

Chu Tiểu Vân mỗi ngày vui vẻ ở trong phòng đếm tiền. Trừ tiền xu, bắt đầu xuất hiện tiền giấy và tiền đồng, cô đổi tiền lẻ thành tiền chẵn, nhét hết vào lợn đất. Con lợn càng ngày càng nặng, gần đầy rồi.

Đương nhiên, Chu Tiểu Vân nhanh trí trước khi thu được mười nguyên một buổi chợ đã chủ động nộp năm nguyên ẹ.

Triệu Ngọc Trân từ miệng chồng biết con gái bán hàng kiếm rất tốt, trong lòng ngứa ngáy lại không tiện nói ra.

Hành động của cô gãi đúng chỗ ngứa, Triệu Ngọc Trân giả vờ từ chối rồi nhận lấy. Trên miệng còn nói: "Đại Nha, tiền này mẹ giữ giùm con sau này để mua quần áo mới."

Chu Tiểu Vân cố gắng hết sức để nhịn cười, trên mặt còn phải giả vờ nghiêm túc: "Cám ơn mẹ, con cũng yên tâm khi gửi tiền ở chỗ mẹ. Con lợn đất của con gần đầy rồi, con sẽ đập nó ra lấy tiền mua đàn ác-cooc-đê-ông."

Triệu Ngọc Trân biết trước mục đích kiếm tiền của con gái, phụ nữ nông thôn như bà không hiểu kéo cái đàn ác-cooc-đê-ông kia có lợi ích gì, nhưng mà không phải là việc xấu. Con nó thích thì tuỳ nó đi!

Phải nói rằng ở điểm này cha mẹ cô tương đối thoáng!

Mỗi ngày Đại Bảo trông thấy mà thèm đống chai nước có ga trong phòng em gái, mười hai chai một két, chất cao ở góc tường, đều là mua sỉ từ nhà Chu Thiến Thiến.

Nước có ga bán lẻ hai giác, bán sỉ giá 1,3 giác một chai, làm sao Đại Bảo mà biết đâu? Bởi vì có lao động khoẻ như Đại Bảo kéo xe ba bánh thay Chu Tiểu Vân chở nước có ga, champagne nhỏ về nhà. Champagne nhỏ cậu không dám uống, nhưng nước có ga giá rẻ hơn.

Lúc Chu Tiểu Vân dụ dỗ Đại Bảo làm cu li đã dùng nước có ga làm mồi nhử: "Anh ơi, anh đi kéo nước có ga từ nhà Chu Thiến Thiến về hộ em được không? Anh con trai khoẻ mạnh chắc chắn có thể nhấc két lên được, đạp xe ba bánh lại thuần thục. Em chịu thua, việc này ngoài anh không ai làm nổi. Nếu anh chịu giúp em, sau này mỗi ngày em cho anh uống một chai nước có ga."

Đại Bảo nghe được một nửa liên tục gật gù, chờ nghe thấy câu cuối cùng đã cười toe toét. Cậu vui vẻ phụ giúp em gái hơn nửa ngày, từ bê két lên xe, đạp xe ba bánh về đến bê vào phòng cô, đều do một tay cậu làm hết. Cô chỉ cần phụ trách việc trả tiền.

Chu Tiểu Vân không nuốt lời, sau này cố định mỗi ngày một chai nước có ga nhét vào trong tay Đại Bảo, mặt khác miễn phí cho Tiểu Bảo, Nhị Nha mỗi đứa một chai.

Đại Bảo uống một chai chỉ đủ thông họng, làm sao đã đủ, ngày nào cũng lượn qua lượn lại trong phòng em gái. Còn cô cả ngày ở ít khi đi ra ngoài, lúc ra chợ mang cả nước có ga đi, Đại Bảo căn bản không có cơ hội

ra tay, khiến cậu nóng ruột đi qua đi lại.

Chu Tiểu Vân ở trong phòng luyện bút lông nhìn Đại Bảo vò đầu bứt tai vừa vui vừa buồn cười. Cuối cùng cô mềm lòng, gọi anh vào, đưa thêm một chai nước có ga.

Đại Bảo mừng không kể xiết, tốc độ chạy đến nhanh y như vận động viên Lưu Tường chạy vượt rào.

Sau khi mở nắp ra, Đại Bảo thoả mãn, uống hai hớp hết sạch, khoái chí lấy tay áo lau miệng.

Quay sang thấy em gái đang cười, mặt Đại Bảo hơi đỏ lên: "Đại Nha, em cần gì cứ bảo anh làm hộ cho."

Đúng là có việc cần nhờ Đại Bảo làm.

Chu Tiểu Vân sớm nghĩ đến việc một mình ra chợ bận rộn quá, cần tìm thêm người giúp, cha có thể phụ một tay nhưng lúc bận bán thịt sẽ không để ý được.

Một mình cô bán bốn loại đồ uống có chút khó khăn, vừa thối lại tiền vừa lấy đồ uống, khi đông khách không xoay xở kịp. Cô linh động, đem chủ ý đánh tới trên đầu Đại Bảo.

"Anh ơi, sau này anh ra chợ bán hàng với em nhé! Em mà bận trả lại tiền thì anh thay em rót nước ra cốc được không? Về sau, có thể cho anh hai chai nước có ga, thêm hai giác nữa để anh mua đường ăn!"

Đại Bảo nghe xong yêu cầu của em, sảng khoái đáp ứng. Trong lòng cậu mừng thầm, không chỉ có nước có ga uống còn có tiền tiêu, cười đắc ý như thể nhà tư bản mua được hàng giá rẻ nghĩ đến kiếm được nhiều tiền.

Hai chai nước có ga thêm hai giác đổi lấy một người làm công tuỳ ý sai môi, tính đi tính lại quá rẻ. Chu Tiểu Vân cười trộm như con mèo ăn vụng được cá, ra trêu chó béo… Hí hí, lược bỏ một số từ đằng sau.

80. Chương 80: "quán" Nước Của Chu Tiểu Vân (4)

Sáu giờ sáng ngày mùng một tháng bảy, Đại Bảo chủ động dậy sớm, thay Chu Tiểu Vân lấy nước, nhóm lửa, chuyển bàn, lấy ghế, bê nước có ga lên xe.

Chu Quốc Cường ngạc nhiên, hỏi ra mới biết được Đại Bảo cũng muốn ra chợ hỗ trợ.

Chu Quốc Cường rất không tin tưởng con trai lớn của mình: "Đại Nha, con cho anh đi theo có ổn không? Nó nghịch lắm, thành sự chưa đủ bại sự có thừa, đừng để đến lúc đó thêm phiền phức."

Không đợi Chu Tiểu Vân mở lời, Đại Bảo không vui, phản bác: "Ba à, ba đang nói con sao?"

Chính là con đó!

Ánh mắt sắc như dao của Chu Quốc Cường đảo qua, Đại Bảo lập tức không dám lên tiếng nữa. Trong lòng nói thầm không sao nhưng ngoài miệng không dám cãi lại.

Không có cách nào khác, một câu không đúng ý tay cha đã vươn ra rồi. Đại Bảo sao không sợ được! Nhưng mà, điều này cũng tạo thành thói xấu của Đại Bảo ở cha mẹ bằng mặt không bằng lòng, trước mặt đáp ứng vâng vâng dạ dạ, sau lưng vẫn là thích làm gì thì làm.

Triệu Ngọc Trân cưng chiều con trai, Chu Quốc Cường lại lựa chọn giáo dục bằng đòn roi, sau khi Đại Bảo lớn lên, tính cách bạo lực, ngỗ ngược do ảnh hưởng từ cách giáo dục của cha mẹ.

Chu Tiểu Vân ở chung lâu với Đại Bảo sớm tìm ra phương pháp đối phó tốt nhất với anh, đó là lấy nhu thắng cương. Khen ngợi khiến đầu óc anh choáng váng, lúc nào nói cái gì Đại Bảo nghe cái đó, đáng thương thay Đại Bảo bị em gái ăn sạch sành sanh mà không biết!

Thấp hơn Đại Bảo một cái đầu Chu Tiểu Vân nhìn rõ vẻ mặt không phục của Đại Bảo lại không dám nói ra, không khỏi thầm buồn cười, lúc này không nhảy ra làm người tốt đợi đến khi nào:

"Ba ơi, con cảm thấy mấy lời này quá oan cho anh trai rồi. Gần đây, đến nhà Chu Thiến Thiến gia chở nước về là anh giúp con. Hơn nữa, việc bê lên hạ xuống cũng là anh ấy làm. Anh thương con nên không nỡ để

con làm việc nặng nhọc. Ra chợ giúp cũng là anh ấy chủ động nói ra, cha xem, sáng hôm nay, chưa đến sáu giờ anh ấy đã dậy làm việc đến tận giờ, giúp con rất nhiều đó!"

Chu Tiểu Vân lược bớt qua đoạn trả công bằng nước ngọt, tránh nặng tìm nhẹ khen Đại Bảo. Được em gái khen, Đại Bảo phổng mũi lập tức ngẩng đầu, ưỡn ngực y như thật.

Ánh mắt Chu Quốc Cường còn có phần hoài nghi, thấy dáng vẻ lời thề son sắt của con gái trong lòng đã tin ba phần, nghĩ thầm chẳng lẽ nó sửa tính.

Khi đến chợ, Đại Bảo biểu hiện rất khá, một khi có khác tới uống nước, lập tức đổ nước thừa đi. Rót nước, lấy đồ một tay bao hết.

Chu Tiểu Vân nhàn hơn, chủ yếu phụ trách trả lại tiền, hai anh em phân công rõ ràng hôm nay bán đắt hàng hơn hôm qua một chút.

Lúc Chu Quốc Cường bán thịt lợn không nhịn được bớt chút thời gian liếc qua chỗ hai anh em mấy lần.

Đến mua thịt phần lớn là người cùng thôn, trong đó có ba của Vương Tinh Tinh – Vương Khang.

Vương Khang hôm nay có khách đến nhà nên ra chợ mua ít thịt lợn, lúc đi dẫn theo cả Vương Tinh Tinh.

Vương Tinh Tinh đã nghe Chu Thiến Thiến kể Chu Tiểu Vân đi bán nước, hôm nay Vương Khang đến chợ mua thịt bị cô biết được nên hờn dỗi, nháo đòi đi cùng ba. Mục đích chủ yếu là đến xem Chu Tiểu Vân.

Vương Khang mua hàng chỗ Chu Quốc Cường, bên này Vương Tinh Tinh không chờ được chạy sang chỗ bạn.

Chu Tiểu Vân thấy Vương Tinh Tinh đến rất vui, dặn Đại Bảo để ý khách, cô nói chuyện với bạn. Từ trước đến nay cô thích yên tĩnh, ít khi chủ động ra ngoài chơi, bình thường bạn bè muốn chơi với cô phải chủ động đến tìm. Vương Tinh Tinh mấy ngày không gặp cô, oán giận cô không đến tìm mình chơi đùa.

Chu Tiểu Vân không muốn bạn giận, vội vàng giải thích mình ở nhà bận quá không có thời gian ra ngoài. Vương Tinh Tinh tất nhiên biết tính bạn, chẳng qua lẩm bẩm mấy câu mà thôi. Đề tài lại chuyển dời đến quán nước.

"Cậu nghĩ gì mà mở quán này?", "Mỗi buổi kiếm đến hai nguyên không?", "Cậu làm cùng Đại Bảo à?", "Nộp hết tiền cho nhà ư?" … Một loạt câu hỏi cô không trả lời nổi. Không biết vì sao Vương Tinh Tinh luôn có nhiều vấn đề như thế, quả thực là mười vạn câu hỏi vì sao.

Chu Tiểu Vân lấy bất biến ứng vạn biến, gặp vấn đề không tiện, không muốn trả lời mỉm cười cho qua.

Vương Tinh Tinh quen tính bạn xưa nay đã thế, cũng không để ý. Dù sao trình độ tự hỏi tự đáp của cô bé từ trước đến nay vô cùng lợi hại, có khi không cần người ta trả lời cũng có thể tiếp tục nói. Độ buôn chuyện không thua gì Ngô Mai. Ngô Mai thêm chút ngây thơ, Vương Tinh Tinh hơn chút khôn lỏi của trẻ con lại không mất sự đáng yêu.

Có lẽ vì tâm tưởng của cô đã trưởng thành không thể hồn nhiên như trẻ nhỏ nên tuy cô ít nói nhưng đặc biệt thích ở cùng một chỗ với Ngô Mai và Vương Tinh Tinh.

Ngồi nghe các bạn thao thao bất tuyệt với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, có lúc cô cũng thấy lạ sao một chuyện bé cỏn con mà các bạn ấy có thể nói mãi, phóng đại lên gấp nghìn lần. Còn trong mắt các cô bé, cậu bé, Chu Tiểu Vân vô cùng đặc biệt .

Lúc ở cùng mọi người, Chu Tiểu Vân luôn im lặng ít nói, nhưng không vì thế mà mọi người bỏ quên cô. Ngược lại, từ trước đến nay Chu Tiểu Vân là nhân vật trung tâm, lãnh đạo mọi người.

Có thể vì thành tích học tốt nhất, dù sao ở trong mắt học sinh người học giỏi thường được kính nể hơn.

Không phải những người khác không học giỏi, nhưng chưa chắc mọi người đã thích chơi với họ. Ví dụ như Hứa Mỹ Lệ cùng lớp, ỷ vào thành tích học tập khá tốt mà diễu võ dương oai, rất ít người muốn chơi cùng cô.

Có thể vì Chu Tiểu Vân lắm tài: kèn harmonica, đàn ác-cooc-đê-ông, viết thư pháp, khéo léo làm một số sản phẩm thủ công nho nhỏ, chăm chỉ giúp cha mẹ việc nhà… hình như không có gì cô không làm được, Vương Tinh Tinh cảm thấy bất kể hỏi bạn câu hỏi khó thế nào bao giờ cũng nhận được lời giải đáp.

Cũng có thể là trên người Chu Tiểu Vân có một sức hút kì lạ lôi cuốn mọi người, bất tri bất giác nghe theo cô.

Dù sao, tất cả đều nhất trí bầu Chu Tiểu Vân là nhân vật lãnh đạo.

Chu Tiểu Vân không biết địa vị của mình quan trọng như thế, nếu biết ý nghĩ trong lòng Vương Tinh Tinh nhất định cô sẽ giật mình. Kiếp trước cực ít bạn bè không ngờ kiếp này nhân duyên tốt như vậy, đây có phải là ông trời bồi thường cho thời thơ ấu cô đơn, tịch mịch của cô trước đây không?

81. Chương 81: "quán" Nước Của Chu Tiểu Vân (5)

Vương Khang thấy dáng vẻ Chu Quốc Cường không yên lòng, cười vui đùa: "Nhà anh thế mà mở những hai quán, anh bán thịt lợn kiếm còn không đủ hay sao mà còn để con cái bày hàng bán nước, thảo nào nhanh như thế xây được nhà mái ngói. Cứ thế này, sớm muộn sẽ giàu to."

Gương mặt ngăm đen của Chu Quốc Cường ửng đỏ, lại không thể giải thích được muốn bán hàng là con gái tự đề nghị. Nói thế không phải bị mọi người chê cười lấy con cái làm tấm bia sao?

Dứt khoát mặt dày thừa nhận, dù sao muốn buôn bán da mặt phải dày một tí.

Buôn bán hơn năm, Chu Quốc Cường đã lĩnh ngộ được nhiều điều. Không phải tất cả mọi người đều hiền lành, có khi gặp phải khách soi mói, tính toán chi li, lâu thành quen, Chu Quốc Cường sớm không phải người năm đó da mặt mỏng nói hai ba câu đã xấu hổ.

"Mượn lời cát ngôn của chú, anh phát tài chắc chắn sẽ mời chú đến uống chén rượu mừng." Chu Quốc Cường cười hắc hắc.

Vương Khang mua xong thịt, sang gọi Vương Tinh Tinh về nhà.

Vương Tinh Tinh lưu luyến không chịu đi, con ngươi đảo quanh: "Ba ơi, ba khát không? Đến đây uống cốc chè hoa nhài đi!" Thay bạn chào mới khách.

Vương Khang nghe thấy có vẻ hơi khát thật, lấy ra một giác, cầm cốc chè hoa nhài uống cạn. Nước chè được để lạnh, uống vào bụng mát lành rất thoải mái. Tuy lá trà hơi kém không thể nói là uống ngon, nhưng dễ uống hơn nước sôi nhiều, ít nhất có vị ngọt nhàn nhạt.

Vương Khang liếm liếm môi, khen một câu: "Vị không tệ!"

Chu Tiểu Vân bảo Đại Bảo mở một chai nước có ga đưa cho Vương Tinh Tinh: "Chai này là cháu mời bạn Tinh Tinh uống, không lấy tiền."

Vương Tinh Tinh vui vẻ cầm lấy.

Vương Khang ngạc nhiên, không kịp chối từ đã thấy Vương Tinh Tinh uống hai ngụm hết sạch: "Sao xấu hổ mà nhận thế được, để chú trả tiền cho cháu!"

Chu Tiểu Vân làm thế nào cũng không chịu nhận tiền: "Chú à, chú đừng khách sáo. Tinh Tinh và cháu là bạn cùng lớp lại là bạn thân, mời bạn ấy uống là đương nhiên. Cháu không có ý gì, nếu nhận tiền của chú cháu thành người thế nào. Cùng lắm sau này chú thường xuyên đến ủng hộ việc buôn bán của ba cháu là được!"

Lúc cần thiết tuyệt đối Chu Tiểu Vân có thể lưỡi xán hoa sen, Vương Khang bị nói á khẩu không trả lời được, đành phải cất tiền đi.

Ông buồn bực, sao con lão Chu còn nhỏ mà giỏi giang, khôn khéo thế nhỉ? Nhìn dáng vẻ khéo léo đưa đẩy này không thể ngờ nổi mới là một đứa bé tám chín tuổi, ngược lại giống y như bà cụ non.

Vương Tinh Tinh để chai nước xuống, không tìm được lý do ở lại nữa, đành một bước đi ba bước quay đầu lại nói lời tạm biệt cô bạn. Điều này khiến Chu Tiểu Vân không đành lòng đứng lên, dùng tay khum khum thành hình cái loa, nói về phía Vương Tinh Tinh: "Chiều nay tớ qua nhà cậu chơi nhé!"

Khỏi phải nói, Vương Tinh Tinh chắc chắn nghe thấy được. Cô bé cười tươi như hoa.

Chờ chợ vãn gần hết, Chu Quốc Cường và hai anh em Chu Tiểu Vân thu dọn đồ. Xe ba bánh tuy không nhỏ nhưng chất đồ lên kín hết đằng sau, Chu Quốc Cường định để con gái ngồi lên đằng trước lại không tìm ra chỗ trống.

Chu Tiểu Vân an ủi cha: "Cha ơi, không cần kê đi kê lại nữa. Nhiều đồ thế này không còn chỗ ngồi đâu. Con ngồi ghế suốt không hề mệt, con với anh đi bộ về là được. Thật ra, cha mới là người vất vả nhất, phải đẩy cả cái xe nặng thế này về nhà."

Chu Quốc Cường thương yêu con gái lớn ngoan ngoãn, kiên quyết muốn con ngồi lên phía trước. Chu Tiểu Vân mấy lần định nói ngồi lên phía trước không tiện nhìn đường, nhưng không thuyết phục được ba, vì thế đành trèo lên ngồi trên ghi đông xe. Ngoài mặt cô tỏ vẻ không muốn nhưng trong lòng vui vẻ, hành động này chứng tỏ tình thương của cha dành cho cô khiến lòng cô cảm thấy ấm áp hơn.

Chu Quốc Cường thét to một tiếng, bắt đầu đẩy xe, Đại Bảo đi sau thỉnh thoảng đẩy phụ một hai cái.

Cậu không ghen tị em gái được ưu ái hơn, dù sao cậu lớn hơn em ba tuổi, cao lớn, có sức khoẻ, chạy cả ngày cũng không mệt, đi hai ba bước thế này không coi vào đâu.

Về đến nhà, Tiểu Bảo, Nhị Nha chạy ra đón. Một phần là đón anh chị trở về, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là nước có ga đã về.

Không kịp đợi dọn đồ xong, Tiểu Bảo đã thúc giục Chu Tiểu Vân: "Chị, chị mở một chai cho em uống đi! Em chết khát mất thôi."

Nhị Nha mè nheo theo: "Chị, em cũng muốn uống!"

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ lấy trên xe xuống hai chai, sau khi mở nắp, đưa ỗi đứa một chai. Nghĩ lại lại mở thêm một chai cho Đại Bảo, ba người được uống nước có ga đều cao hứng.

Chu Quốc Cường gọi vợ phụ bê đồ từ trên xe xuống. Từ lúc con gái chủ động nộp lên năm nguyên, Triệu Ngọc Trân vẫn ủng hộ con dọn quán. Lúc này, thấy chồng gọi, không nói hai lời vội chạy qua.

Hai vợ chồng mồ hôi nhễ nhại, Chu Tiểu Vân không nỡ, mở hai chai champagne nhỏ đắt nhất cho cha mẹ uống đỡ khát. Thật ra, Triệu Ngọc Trân không nỡ uống. Nghĩ mà xem, một chai mua sỉ bán lại được ba phân, bán nhiều có thể kiếm được mấy giác, thói quen tiết kiệm của bà không bỏ được. Nhưng con gái đã mở nắp ra, không uống cũng không thể mang ra bán nữa.

Vị cũng được! Triệu Ngọc Trân vừa uống vừa nghĩ.

Chu Quốc Cường ngửa đầu hai ba hơi uống hết một chai, cảm giác mát mẻ dâng lên, ợ một hơi rất thoải mái. Ông không quen nhìn dáng vẻ của vợ cẩn thận uống từng ngụm nhỏ: "Như mẹ nó, có khi đến tối uống chưa hết."

Triệu Ngọc Trân thẹn quá hóa giận: "Làm như ai cũng như anh ấy, em thích uống chậm đấy, con gái hiếu thuận đưa cho em uống, không cho em từ từ thưởng thức à."

Chu Quốc Cường cười ha ha, định pha trò thêm hai câu.

Chu Tiểu Vân vội vã ngắt lời: "Cha ơi, cha đặt giùm con cái bàn này vào phòng anh với! Phòng con hết chỗ rồi."

Chu Quốc Cường nghe xong lập tức động thủ, đem lời vừa định nói nuốt trở vào.

Mắt thấy tránh được một hồi gia đình đại chiến, Chu Tiểu Vân thầm hô may mắn, lau mồ hôi.

Lúc này, Triệu Ngọc Trân phát hiện ra cả nhà đều uống chỉ trừ con gái chưa uống: "Đại Nha, hôm nay nóng như vậy, sao con không uống một chai đi! Đại Bảo, nhanh khui cho em con một chai."

Thực lòng mà nói, Chu Tiểu Vân cũng không nỡ uống. Không phải người ta thường nói người làm ăn buôn bán đều keo kiệt. Đúng là hơi tiếc khi đem một chai có thể bán lấy tiền uống vào trong bụng! Nhưng, hôm nay trời nóng hơn mọi khi, đúng là hơi khát thật.

Chu Tiểu Vân uống chai nước mà Đại Bảo đưa cho, vị cam, bọt khí nổi lên, không thua gì nước chanh nguyên chất.

Nhân cơ hội này, Đại Bảo lén lút cầm thêm một chai ình, trốn vào phòng "uống mảnh".

Chu Tiểu Vân thấy biểu hiện ngày hôm nay của anh trai rất khá, giúp cô bán hàng lời không ít tiền nên không tính toán việc vặt vãnh này.

Nhị Nha không uống hết nổi một chai, còn nhỏ nên bụng cũng nhỏ. Nhưng mà, Tiểu Bảo lại muốn uống thêm, Chu Tiểu Vân lập tức ngăn cản: "Tiểu Bảo, em không nên uống nữa. Nước có ga rất lạnh, bình thường em đã quen uống nước nguội. Không phải chị nói rồi sao, tối đa mỗi ngày em chỉ được uống một chai, uống nhiều hơn sẽ bị tiêu chảy."

82. Chương 82: Vu Thuý Liên Cảm Khái

Tiểu Bảo từ trước đến nay rất nghe lời chị, nhưng con sâu tham ăn ngọ nguậy bò lên tận não rồi, cậu thèm quá. Cậu không dám uống trước mặt chị, nhưng đợi đến trưa khi Chu Tiểu Vân sang nhà bạn chơi, cậu giựt giây anh Đại Bảo vào phòng lấy hai chai nước có ga để hai anh em uống.

Cho nên nói, Chu Tiểu Vân bán hàng nước, hai anh em Đại Bảo Tiểu Bảo ủng hộ hết mình. Năm ngoái, làm gì được uống nước có ga thoải mái như vậy, một tuần được uống một lần đã là mẹ ra tay hào phóng.

Chu Tiểu Vân tự nhiên không biết chuyện này, ăn cơm xong, cô qua nhà Vương Tinh Tinh. Buổi sáng đã hứa với bạn, tất nhiên cô nói được thì làm được. Hơn nữa, ở nhà cả ngày hơi buồn chán, ra ngoài đi dạo cho khuây khoả.

Hai nhà chỉ cách nhau năm, sáu hộ, mấy bước liền tới.

Bước vào Vương Tinh Tinh, nhà bạn ấy đang ăn cơm, cả nhà quây quần quanh bàn ăn. Chu Tiểu Vân khéo léo từ chối ý tốt của cha mẹ Vương Tinh Tinh mời cô ăn cùng, luôn miệng giải thích mình đã ăn no ở nhà rồi. Trong lòng thầm hối hận, không tới đúng lúc. Biết thế này, mình ở nhà đợi một lúc nữa hãy qua, đỡ phải xấu hổ như bây giờ.

Không thể trách Chu Tiểu Vân tính toán thời gian không chuẩn, vốn dĩ nhà cô ăn cơm đã muộn. Nhưng mẹ Vương Tinh Tinh ở nhà mở tiệm may thường xuyên may quần áo, ga giường, rèm cửa sổ cho người ta, bận rộn đến mức một, hai giờ mới ăn cơm trưa là chuyện như cơm bữa.

Ngồi trong nhà người khác nhìn nhà họ ăn cơm trưa thực sự là một chuyện khó chịu, chủ yếu là cô không được tự nhiên. Chứ Vương Tinh Tinh rất vui. Cũng phải thôi, Chu Tiểu Vân nổi tiếng "lười", đều là mọi người đến rủ bạn ấy đi chơi, chưa ai thấy bạn ấy chủ động đi tìm bạn bè bao giờ. Nghĩ tới đây, Vương Tinh Tinh đắc ý, xem ra mình thân với bạn ấy nhất!

Trí nhớ của Vương Khang về việc sáng nay trông thấy Chu Tiểu Vân ở chợ bán hàng vẫn còn mới mẻ, trước mặt vợ khen Chu Tiểu Vân: "Mẹ bọn nhỏ này, mẹ nó nhìn con gái của Chu lão nhị kia mà xem, nhỏ hơn Tinh Tinh nhà mình một tuổi mà đã ra chợ dọn quán nước, buôn bán tính toán có khuôn có dạng. Cô nhóc khôn khéo này tương lai ắt có tiền đồ." (Chu lão nhị: ở nhà họ Chu, bố CTV đứng thứ hai trong bốn anh em nên ta để từ này)

Vu Thuý Liên từ lâu đã được nghe con gái kể về người bạn này rất nhiều, bà cũng quen thuộc lũ trẻ con trong xóm. Trong một đám trẻ con sàn sàn nhau, nổi bật nhất là Chu Tiểu Vân ít tuổi nhưng thông minh nhất lại ngoan ngoãn. Không nói đến chuyện khác, ngay cả cách nói năng cũng không giống người thường. Nhìn đi, mở miệng là chào cô chào chú, lễ phép biết bao. Nói chuyện khéo léo đưa đẩy, còn hơn cả người lớn.

Vu Thuý Liên nghe Vương Khang khen ngợi Chu Tiểu Vân không khỏi nảy sinh hứng thú, hỏi thẳng cô: "Đại Nha, cháu ở chợ bán được không? Một buổi kiếm được bao nhiêu tiền?"

Sao mà người lớn ai cũng thích hỏi vấn đề này?

Chu Tiểu Vân nghe xong có chút đau đầu, không muốn thành mục tiêu chú ý của cả nhà, cô đã thức thời đứng trong góc tường đợi, sao đề tài vẫn chuyển tới trên người cô thế? Hơn nữa, vấn đề này cô phải đáp thế nào?

Nói ít, mọi người không tin. Nói đúng sự thật? Càng không được, có người đỏ mắt cô buôn bán thế nào được. (đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng)

Phải biết rằng buôn bán chú trọng tính độc quyền, vốn là buôn bán nhỏ, người lớn nhìn không vừa mắt, cô trẻ con trẻ nhỏ mới được làm. Nếu nói cho Vu Thuý Liên biết một phiên chợ kiếm được hơn mười nguyên, đảm bảo phiên chợ sau sẽ mọc lên thêm bốn, năm hàng nước nữa.

Chu Tiểu Vân hàm hồ trả lời: "Cháu vì ở nhà buồn chán không có việc gì làm mới ra chợ bày quán nước chơi đùa, chủ yếu là phụ cha cháu. Mấy anh em trong nhà muốn uống nước có ga cũng tiện hơn, sau này Tinh Tinh muốn uống cứ qua nhà tớ, tớ sẽ miễn phí cho cậu."

Câu trả lời tránh nặng tìm nhẹ khiến Thúy Liên rất bất ngờ nhưng bà không tiện hỏi thêm. Hơn nữa, Chu Tiểu Vân đã nói đến trình độ này, chứng tỏ rất thân thiết với Tinh Tinh nhà mình.

Vương Tinh Tinh hài lòng vội vã nói sau này nhất định thường xuyên qua. Đổi lấy ánh mắt khiển trách của mẹ, người ta nói lời khách sáo mà con lại tưởng thật. Nếu ngày nào cũng qua, khiến bạn bè buôn bán thế nào được?

Chu Tiểu Vân hiểu rõ hàm ý trong mắt Thuý Liên, khéo léo giải vây cho bạn: "Cô à, cháu và Tinh Tinh học cùng lớp hai năm, là bạn thân của nhau, cháu không nói khách sáo với cô, những lời cháu vừa nói đều thật lòng, sau này cô cứ để Tinh Tinh năng sang chơi với cháu."

Vương Khang không nói gì gật đầu, nói chuyện chặt chẽ không chê vào đâu được.

Bà cười: "Đại Nha, Tinh Tinh nhà cô chơi với cháu cô cũng yên tâm, để con bé siêng học theo cháu, nếu nó được một nửa của cháu vợ chồng cô đã thoả mãn lắm rồi."

Woa, một viên đạn bọc đường thật to!

Chu Tiểu Vân vội vã khiêm tốn, tự hạ thấp mình mấy câu: "Nghe cô nói kìa, cháu xấu hổ lắm. Cháu đâu có tốt được như thế, Tinh Tinh hoạt bát đáng yêu, không giống cháu y như cái hũ nút không được mọi người thích."

Bạn tốt và mẹ mình giao phong mấy lần Vương Tinh Tinh hoàn toàn không biết, cô bé cười hì hì ngồi nghe. Nghe mẹ khen bạn, Vương Tinh Tinh thấy vui thay. Đến khi được bạn khen, vẻ mặt cô bé càng rạng rỡ, vui đến mức chỉ biết cười ngây ngô.

Thuý Liên câu được câu không nói chuyện với Chu Tiểu Vân thỉnh thoảng liếc mắt nhìn con. Thấy con gái cười tươi hớn hở, dáng vẻ ngốc nghếch, bà thầm thở dài. Cùng là trẻ con, sao con mình với con gái nhà họ Chu cách biệt lớn thế hả trời.

Có đứa con nào không phải là bảo bối trong lòng cha mẹ? Trước mặt người khác, Thuý Liên không thể khen con gái nhưng trong lòng cảm thấy con gái mình hoạt bát, đáng yêu. Nhưng vừa so sánh với Chu Tiểu Vân cùng lớp, cơ bản là không cùng đẳng cấp, không thể đánh đồng.

Từ lúc ý thức được điểm này, bà thấy có chút không được tự nhiên .

Chu Tiểu Vân khéo ứng đối cuối cùng khiến Vu Thuý Liên thoải mái hơn nhưng thật ra đó là suy nghĩ trong lòng bà. Nếu Vương Tinh Tinh thường xuyên chơi với cô bạn này rất tốt, trường kỳ mưa dầm thấm đất có thể thông minh hơn.

Phụ nữ trong lòng đều có tiểu nhân, như Vương Khang không hề nghĩ những điều này, ông đánh giá rất cao bạn của con gái. Cô nhóc mới bé xíu lại y như người lớn buôn bán khiến ông phải nhìn bằng con mắt khác.

Chờ Vương Tinh Tinh nói ăn cơm xong rồi, cuối cùng Chu Tiểu Vân được giải thoát.

Nói chuyện với người lớn thật hại não, Chu Tiểu Vân nghĩ thầm vẫn là trẻ con tốt hơn. Không có mưu kế, không có trong ngoài bất nhất, không cần phải cố kỵ gì cả, muốn nói gì thì nói rất thoải mái. Chu Tiểu Vân vào phòng bạn chơi.

Nhà Vương Tinh Tinh có hai chị em, cô bé cũng có phòng riêng. Rộng xêm xêm phòng Chu Tiểu Vân, chỉ là trang trí không đẹp bằng. Cô bé từng học bạn cách gấp hạc giấy nhưng không có kiên nhẫn, gấp hai cái không đẹp lắm liền thôi không gấp nữa.

Chu Tiểu Vân không có việc gì làm, gấp hạc giấy thay bạn.

Vương Tinh Tinh lục lọi trong nhà tranh chúc tết bỏ đi, cùng Chu Tiểu Vân ngồi gấp hạc giấy.

Gấp suốt buổi trưa, nói cười gấp được một đống lớn, dùng dây xâu được một chuỗi dài quấn quanh giường rất đẹp. Vương Tinh Tinh cực kỳ vui sướng.

83. Chương 83: Tiểu Bảo Bị Tiêu Chảy (1)

Mắt thấy trời sắp tối, Chu Tiểu Vân tạm biệt bạn, trở về nhà.

Vương Tinh Tinh muốn giữ cô lại ăn cơm tối nhưng Chu Tiểu Vân cười nói: "Ngày nào chúng mình chẳng gặp nhau, cần gì lưu luyến quá như thế. Sau này hay qua nhà tìm tớ chơi, giờ tớ về nhà, có khi cả nhà đang đợi tớ ăn cơm tối cũng nên!".

Cuối cùng, Vương Tinh Tinh mới thả cho cô về.

Chu Tiểu Vân khe khẽ hát suốt quãng đường về, tưởng rằng lúc về cơm tối đã dọn sẵn trên bàn, kết quả về đến nhà, nhìn sang phòng bếp không một bóng người, tắt đèn tối om. Ngược lại, phòng Tiểu Bảo bật đèn sáng trưng, Chu Tiểu Vân ẩn ẩn có dự cảm không lành.

Cô bước nhanh hơn đến phòng hai anh em. Phòng hai người rộng hơn phòng cô một chút, trừ bàn học và tủ quần áo chỉ kê thêm giường.

Lúc này, Tiểu Bảo đang nằm trên giường, gương mặt tái nhợt. Cha mẹ ngồi bên cạnh, Nhị Nha ngồi trong mẹ, nói gì đó nhưng Triệu Ngọc Trân không còn tâm trí để ý đến cô bé, phất tay ý bảo cô tự chơi. Nhị Nha ủy khuất bĩu môi bỏ đi, nhìn thấy Chu Tiểu Vân vào phòng vội ôm lấy chị làm nũng.

Chu Tiểu Vân dỗ Nhị Nha hai câu, cố sức ôm lấy con bé bước đến gần.

Chu Tiểu Vân đau lòng khi thấy dáng vẻ Tiểu Bảo yếu ớt. Từ trước đến nay Tiểu Bảo là cậu em trai nghe lời nhu thuận, Chu Tiểu Vân rất thương em. Giờ thấy em như vậy không phải nói đau lòng cỡ nào. Chắc chắn là sinh bệnh rồi.

Cô nhỏ giọng hỏi mẹ: "Mẹ, Tiểu Bảo sao lại thế này?"

Triệu Ngọc Trân thở dài: "Tiểu Bảo không biết bị làm sao, ăn cơm xong được một lúc bắt đầu đau bụng, đến giờ đã đi vệ sinh năm sáu lần, chân nhũn ra không bước xuống giường nổi. Mẹ cho nó uống thuốc mà không đỡ!"

Tiêu chảy? Chu Tiểu Vân nghi ngờ, liếc mắt nhìn Đại Bảo trốn trong góc phòng. Đại Bảo vốn chột dạ, bị Chu Tiểu Vân nhìn như thế càng không dám hé răng.

Chu Tiểu Vân kết luận Đại Bảo nhất định biết chuyện gì đã xảy ra: "Anh Đại Bảo, Tiểu Bảo ăn phải thứ gì mà bị tiêu chảy ?"

Đại Bảo nhảy dựng lên: "Anh không biết, không liên quan đến anh."

Không liên quan thì sao kích động như thế làm gì, Chu Tiểu Vân còn lâu mới không tin: "Anh mau nói thật đi, Tiểu Bảo bẽ mặt lắm rồi."

Đại Bảo vội vã phiết thanh: "Không phải anh dụ nó uống nước có ga, đừng đổ trách nhiệm lên đầu anh."

Chưa đánh đã khai!

Chu Tiểu Vân nghiêm túc nói: “Anh hai, anh muốn uống cứ uống không ai trách anh, nhưng sao anh đưa cho Tiểu Bảo uống cùng? Không phải em nói rồi sao, cơ thể Tiểu Bảo không tốt, không thể uống nhiều đồ lạnh. Mỗi ngày uống một chai là quá lắm rồi, hai chai thể nào cũng tiêu chảy, sao anh vẫn để em ấy uống?”

Đại Bảo tự biện giải ình: “Không thể hoàn toàn trách anh được, là nó kéo anh vào phòng em bảo anh mở nắp cho nó uống. Uống một chai lại thêm một chai, sau đó nó liền bị tiêu chảy. Thực sự không phải lỗi của anh!”

Cộng thêm buổi trưa tổng cộng là ba chai?

Chu Tiểu Vân hoàn toàn bùng nổ: “Anh không biết ngăn nó uống ít hơn sao?”

Khi đó cậu cũng mải uống, đâu có thời gian để ý đến đứa em trai kia, may mà Đại Bảo không dám nói ra những lời này, không thì hoả lực của em gái có thể bắn cậu bầm dập mặt mũi.

Khoan đã, sao mình phải sợ nó thế nhỉ?

Đại Bảo muốn ưỡn ngực, chờ ánh mắt sắc bén của Chu Tiểu Vân quét tới tự động rụt trở lại. Aizz, vẫn nhịn một chút, không phải là sợ nó. Hảo nam không đấu với nữ, anh trai tốt không so đo với em gái.

Lúc này tức giận cũng là vô dụng , chữa bệnh cho Tiểu Bảo mới là chuyện quan trọng: “Cha ơi, Tiểu Bảo tự uống thuốc không đỡ được, nên mời bác sĩ Phùng đến nhà khám đi!”

Điều này nghĩa là Tiểu Bảo lại được tiêm.

Tiểu Bảo nghe thấy tiêm vội vã hữu khí vô lực nói: “Không cần, em uống thuốc là tốt rồi…” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến khi chạm phải ánh mắt tức giận của chị gái tự động ngậm miệng.

Chu Tiểu Vân tức giận đến nghiến răng ngứa tay, phải giáo huấn thằng bé này một trận mới được. Suốt ngày nói năng dịu dàng, ân cần dạy bảo không nỡ làm mặt lạnh với nó, không ngờ nó cái tốt không học, lại theo Đại Bảo học thói xấu bằng mặt không bằng lòng !

Tiểu Bảo cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, không tự chủ rụt cổ một cái.

Chu Quốc Cường thấy dáng vẻ Tiểu Bảo buồn bã ỉu xìu rất đau lòng, khi đó điện thoại chưa phổ biến, đành phải đạp xe đến nhà bác sĩ Phùng.

Triệu Ngọc Trân dặn Chu Tiểu Vân chăm sóc em trai, bà vào bếp làm mấy món đơn giản ăn tối. Nấu một nồi cháo ngô, tối hôm qua còn một đĩa bánh hấp, và một đĩa củ cải muối.

Đến khi chồng trở về, Triệu Ngọc Trân vội nghênh đón, hỏi: “Sao anh không mời luôn bác sĩ Phùng đến?”

Chu Quốc Cường đáp: “Anh đến nhà hắn đúng lúc bác ấy đang ăn cơm chiều, dù sao cũng phải chờ bác ấy ăn xong cơm mới qua được! Anh không tiện ở đó chờ, tranh thủ trong lúc đó về ăn cơm trước.”

Triệu Ngọc Trân cuối cùng cũng yên lòng, gọi các con ra ăn cơm tối.

Chu Tiểu Vân vội vội vàng vàng uống một chén cháo nói với mẹ: “Mẹ, con ăn xong rồi, mẹ ra ăn cơm đi, chỗ Tiểu Bảo đã có con!”

Triệu Ngọc Trân ra ăn cơm, trong phòng chỉ còn lại hai chị em.

Tiểu Bảo cho ra hết từ trưa, bụng đói không có sức, yếu ớt nói: “Chị, em đói!”

Chu Tiểu Vân vừa đau lòng vừa bực mình: “Đói cũng không được ăn, em bị tiêu chảy nặng thế này, dạ dày bị tổn thương. Sáng mai nấu cháo trắng cho em ăn.”

Tiểu Bảo ra vẻ tội nghiệp: “Chị, em biết lén uống nước có ga là không đúng, chị đừng giận. Sau này em không dám nữa.”

Chu Tiểu Vân lúc này chưa có tâm trạng tính sổ với cậu, kê đầu Tiểu Bảo dịch sang để cậu nằm thoải mái hơn, nhỏ giọng an ủi: “Biết sai là được, sau này không được uống nước có ga nữa. Không chỉ nước có ga, đồ lạnh cũng không được ăn nhiều, nghe thấy chưa?”

Tiểu Bảo gật đầu. Cuộc đối thoại của hai chị em làm cho bác sĩ Phùng đang định bước vào phòng buồn cười, giống như mẹ đang dạy con vậy, không nhìn ra cô chị còn nhỏ nhưng rất có uy.

Chu Tiểu Vân nhìn lại bác sĩ Phùng và cha mẹ đi vào, tự giác đứng dậy, tránh ra chỗ khác.

Bác sĩ Phùng tên thật là Phùng Gia Lĩnh, năm nay gần bốn mươi, trong nhà ngoài Phùng Thiết Trụ, phía trên còn có hai cô con gái nữa. Ông học trường y hai năm rồi trở về thôn. Sau đó mở phòng khám cho người trong thôn, treo bảng hiệu nhà nước nhưng thực tế tiền thuốc men kiếm được đều rơi vào túi riêng. Đúng là danh lợi song thu, là nhân vật rất có uy tín trong thôn. Không ai tránh được có lúc cảm mạo, sốt cao, đều đi tìm ông.

Tính tình Phùng Gia Lĩnh nhiệt tình chu đáo, thường ngày xem mạch không thu tiền, đến chỗ ông mua thuốc giá cũng rẻ hơn bệnh viện nhà nước. Làm cho người khác kính trọng ở điểm bất cứ khi nào tìm là đến tận nhà khám bệnh, đang uống nước cũng bỏ xuống, xách đồ đi theo người nhà bệnh nhân.

Từ nhỏ, cơ thể Tiểu Bảo yếu ớt, không ít lần bác sĩ Phùng đến nhà họ.

Hai năm qua cơ thể Tiểu Bảo khoẻ mạnh hơn, số lần phải tiêm thuốc ít đi nhiều. Tính ra, đã ba bốn tháng không sinh bệnh .

84. Chương 84: Tiểu Bảo Bị Tiêu Chảy (2)

Cuộc đời Tiểu Bảo sợ nhất ba thứ: uống thuốc, tiêm, truyền nước, sợ nhất một người là Phùng Gia Lĩnh.

Tiểu Bảo nằm trên giường bất an nhìn bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể cho cậu.

Phùng Gia Lĩnh lại hỏi Triệu Ngọc Trân mấy câu, sau đó kết luận: "Nhiệt độ của Tiểu Bảo bình thường không sốt, nhưng tiêu chảy rất nặng, môi nhợt nhạt chứng tỏ bị mất nước. Tôi thấy, uống thuốc không có tác dụng lớn, nên tiêm thì hơn!"

Thực ra nếu truyền nước sẽ tốt hơn, nhưng tiền truyền nước không phải nhà nào cũng bỏ ra được, tiêm giá rẻ hơn, đa số mọi người sẽ chọn tiêm.

Tiểu Bảo vừa nghe thấy phải tiêm sớm đã nước mắt lưng tròng.

Triệu Ngọc Trân đang định đồng ý, Chu Tiểu Vân đứng bên cạnh đột nhiên nói: "Mẹ, Tiểu Bảo bị tiêu chảy nặng như thế sợ là tiêm tác dụng vẫn chậm, hay là truyền nước đi mẹ, nhanh khỏi hơn, thằng bé ít phải chịu tội."

Triệu Ngọc Trân nhìn về phía bác sĩ Phùng, ông gật đầu: "Nếu truyền nước nhiều nhất đêm nay một lần ngày mai một lần có thể khoẻ lại, tiêm phải ba ngày trở lên."

Triệu Ngọc Trân hơi do dự, tiền truyền nước một lần đủ để tiêm mười mũi đấy.

Chu Quốc Cường biết Triệu Ngọc Trân lại tiếc tiền, trong lòng hơi giận có tiếc tiền cũng phải tuỳ lúc chứ. Con cái sinh bệnh đương nhiên quan trọng nhất là chữa khỏi càng nhanh càng tốt, lúc này lại so đo chút tiền ấy.

Chu Quốc Cường trực tiếp nói với bác sĩ: "Bác truyền nước cho cháu nó đi!"

Phùng Gia Lĩnh chuẩn bị sẵn thuốc, treo bình dịch truyền cho Tiểu Bảo lên trên giá gỗ cao, cho thêm hai miếng bông rồi nói sáng mai sẽ quay lại xem tình hình.

Tiểu Bảo thấy kim tiêm sáng loáng lại gần sớm bị dọa khóc, chờ kim tiêm đâm vào mu bàn tay, dùng băng dính lại, tiếng khóc mới ngừng.

Chu Quốc Cường nói với vợ: "Mẹ nó đi dọn bát đũa đi, ở đây có anh ở với con."

Triệu Ngọc Trân đáp một tiếng ừ, vừa mới ăn xong bác sĩ Phùng bước vào, chưa kịp thu dọn, mâm bát còn nguyên.

Triệu Ngọc Trân rửa bát, cho lợn ăn, đun nước tắm cho Nhị Nha rồi dỗ Nhị Nha đi ngủ trước.

Đại Bảo và Chu Tiểu Vân đã lớn, tự mình tắm không cần đến mẹ.

Đại Bảo cởi truồng đứng trong sân, múc nước trong giếng dội lên người, dội hết nước là tắm xong. Như ý Đại Bảo là phải tắm nước lạnh mới sướng, tiếc rằng mẹ không đồng ý. Đại Bảo phản kháng vô hiệu đành thôi.

Chu Tiểu Vân không thể học theo Đại Bảo đứng tắm trong sân. Nói dễ nghe là trong sân, thực ra không có tường bao, từ xa có thể nhìn thấy được.

Mặc dù trẻ con nhà nào cũng không ngại, cứ thế tắm giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng Chu Tiểu Vân không chịu, đành tắm trong chậu nhựa màu đỏ để trong phòng, sau khi tắm xong phải bê chậu đổ nước ra ngoài rất phiền toái.

Nếu có nhà tắm thì tốt quá, suy nghĩ của Chu Tiểu Vân bay xa hơn, giá như có pin năng lượng mặt trời đun nước sôi cả ngày, có vòi hoa sen…

Trở lại hiện thực đi, Chu Tiểu Vân thở dài, thu dọn gọn gàng đồ trong phòng. Thay quần áo ra, lấy đồ cả nhà định giặt để cùng một chỗ, sáng mai cô sẽ giặt tay.

Hành động của cô bị Đại Bảo chế nhạo: "Chưa thấy qua ai tắm còn phải trốn trong phòng. Phải lấy khăng mặt, xà phòng, chuẩn bị quần áo thì thôi, ngay cả nước tăm phải xách đi xách lại không thấy phiền à?"

Chu Tiểu Vân không thèm để ý, thấy Đại Bảo vẫn nói không ngừng, trực tiếp nói một câu: "Em thích thế, anh quản được sao?"

Đúng là không quản được! Đại Bảo tự làm mất mặt xoa xoa mũi, hôm nay có tội, cậu hơi chột dạ không dám đấu võ mồm với em gái nữa, trở về phòng ngủ.

Bước vào phòng Đại Bảo phát hiện ra không thể ngủ ở đây được. Cậu và Tiểu Bảo chung một phòng. Em trai đang truyền nước, cha mẹ đều ở đây nói chuyện ồn ào sao ngủ nổi.

Đương nhiên không làm khó được Đại Bảo, sau khi tắm xong cậu chỉ mặc quần đùi, cởi trần, bò lên cái giường khác, chưa đầy năm phút sau đã ngủ khò khò.

Hai vợ chồng ngồi cạnh giường, một bên nhìn Tiểu Bảo một bên nhẹ giọng nói: "Mẹ nó à, Nhị Nha ngủ rồi à?"

"Em vừa nhìn rồi, ngủ rất say." Triệu Ngọc Trân quay đầu lại liếc mắt nhìn Đại Bảo, đúng lúc Đại Bảo xoay người, còn chảy nước miếng. Làm cho người ta thấy buồn cười, Triệu Ngọc Trân nhếch miệng ý bảo Chu Quốc Cường cũng nhìn.

Chu Quốc Cường nở nụ cười: "Đại Bảo đã mười một tuổi, ngủ còn chảy nước miếng. Không biết ngày nào mới lớn đây, ngày nào chơi với em không nhường em tí nào, còn không bằng một nửa của Đại Nha."

Triệu Ngọc Trân cũng bật cười: "Đại Nha giống như chị của Đại Bảo vậy, còn bé mà sai được cả anh. Em thấy hôm nay Tiểu Bảo bị tiêu chảy cũng không thể hoàn toàn trách Đại Bảo, Đại Bảo uống nhiều hơn Tiểu Bảo nhưng có bị sao đâu. Do cơ thể Tiểu Bảo yếu ớt, không được ăn nhiều đồ lạnh. Sau này nên chú ý các con nhiều hơn. Không nhìn ra hình như Đại Bảo có chút sợ Đại Nha, anh có chú ý không, Đại Nha mắng nó hai câu nó cũng không dám cãi lại. Đã bao giờ thấy Địa Bảo ngoan như thế."

Chu Quốc Cường hồi tưởng lại cảnh tượng tối nay cũng cảm thấy thú vị, theo như ông thấy, không chỉ Đại Bảo mà cả Tiểu Bảo cũng nghe lời con gái lớn.

Hai người cứ thế trò chuyện, mãi đến khi Tiểu Bảo truyền hết một chai, rút kim tiêm mới đi ngủ.

Tiểu Bảo truyền nước vừa mệt lại có cảm giác khó chịu mơ hồ, ngủ không yên, bụng trống không khiến cậu ngủ không ngon, sáng sớm đã tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy chị đứng cạnh giường, Tiểu Bảo làm nũng: "Chị, em đói lắm!"

Chu Tiểu Vân thay đồ cho Tiểu Bảo, may mà mùa hè chỉ cần mặc mỗi quần đùi và áo may ô. Đoán em trai chưa khoẻ hẳn, nên cô trực tiếp thay quần áo cho em.

Tay chân Tiểu Bảo nhũn như chi chi, không có chút lực. Thấy chị gái cẩn thận chăm sóc rất hưởng thụ.

Cậu lại nũng nịu: “Chị, em sắp chết đói rồi.”

Chu Tiểu Vân tức giận nói: “Biết rồi, thiếu gia của tôi. Em nói mấy lần rồi, chị có điếc đâu mà không nghe thấy. Chị đã vo gạo, đang nấu cháo trên bếp, em đánh răng rửa mặt xong là được ăn. Nhưng, không được ăn nhiều, em chưa khoẻ hẳn đâu!”

Chu Tiểu Vân đoán tối hôm qua em trai chưa ăn cơm chắc chắn sẽ dậy sớm, vì thế sáng hôm nay trời chưa sáng rõ để dậy nấu cháo.

Tiểu Bảo không bị giọng điệu hung dữ của chị doạ, trong lòng cậu sáng như gương, biết là chị rất thương mình, dậy sớm nấu cháo ình ăn.

Tiểu Bảo đói vô cùng, lang thôn hổ yết ăn hơn nửa bát cháo mới giảm tốc độ.

Chu Tiểu Vân đưa một quả trứng vịt muối cho cậu: “Cầm lấy, dằm trứng ăn với cháo, rất tốt với người bị tiêu chảy.”

Trong nhà có rất nhiều trứng vịt muối, ăn mằn mặn, rất ngon. Bình thường trong nhà ít khi bỏ ra ăn trừ lúc có khách, cô không dám lấy nhiều, lúc nấu cháo thuận tiện luộc một quả cho Tiểu Bảo. Bị tiêu chảy ăn cháo trứng vịt muối là món ăn bổ nhất.

Trứng vịt bóc ít vỏ, dùng đũa chọc một lỗ. Tiểu Bảo ăn ngon, ăn thêm hai bát cháo nhỏ mới ngưng miệng.

Cô không muốn để Tiểu Bảo ăn nhiều nhưng thấy cậu đói quá nên không đành lòng ngăn lại. Đại Bảo thèm ăn, nuốt nước miếng nhìn quả trứng vịt trong tay Tiểu Bảo, muốn há mồm đòi cắn một miếng, bị ánh mắt lườm lườm của Chu Tiểu Vân tự động quay đi ôm bát cháo trắng.

85. Chương 85: Hối Hận Vô Cùng

Sau khi bác sĩ Phùng truyền thêm một chai nữa cho Tiểu Bảo, sức khoẻ của cậu dần khá lên. Phùng Thiết Trụ nằng nặc đòi đi cùng ba đến nhà Chu Tiểu Vân, Phùng Gia Lĩnh bị con quấn lấy đành phải dẫn theo “cây cột nhỏ”.

Số lần Phùng Thiết Trụ đến nhà Chu Tiểu Vân chơi không hề ít, cậu và Chu Chí Hải là anh em tốt, thường xuyên chơi cùng Hải, quen thân cả với mấy anh em cô. Cậu nhìn đông ngó tây mỗi chỗ một lúc rồi rủ Đại Bảo đi chơi, Chu Chí Hải nghe thấy tiếng bạn chí cốt cũng chạy sang. Trẻ con chơi cùng nhau ầm ĩ đến mức nào khỏi phải bàn, ồn ào đến đau cả đầu.

Mấy đứa nhóc hò hét ầm ĩ, Chu Tiểu Vân ong ong cả đầu, cô không tiện nói người khác đành nhằm vào Đại Bao thét: “Anh, anh không thấy Tiểu Bảo đang ngủ à? Ồn đến nỗi sắp lật cả nóc nhà rồi.”

Đại Bảo lè lưỡi, dẫn đồng bọn ra chỗ khác chơi. Cuối cùng cũng được thanh tịnh, hôm nay cô rất bận. Sáng dậy sớm nấu cháo, ăn cơm xong rửa bát đũa, rồi giặt quần áo cho cả nhà. Chu Quốc Cường đi thu mua lợn, Triệu Ngọc Trân ở sau vườn cho gà, vịt ăn xong tất bật quay sang chuẩn bị thức ăn cho lợn, lúc Tiểu Bảo truyền nước cũng cần có người ở bên cạnh. Nhị Nha lúc nào cũng bám người, có lúc Triệu Ngọc Trân thầm nghĩ: nếu không phải có Đại Nha phụ giúp, mình không có ba đầu sáu tay không thể làm hết mọi việc.

Buổi trưa mời bác sĩ Phùng ở lại ăn cơm, đặc biệt làm một đĩa lạc rang lạcrang chín, xối mỡ vào đảo qua, nên cho ít mỡ để lạc không bị ngấm mỡ mà xốp giòn óng ả.

Bóc lạc là công việc của Chu Tiểu Vân, cô vừa bóc lạc vừa nói chuyện với em trai. Ngủ một giấc, tinh thần của Tiểu Bảo khá hơn nhiều, sắc mặt có vẻ hồng hào hơn, cậu ngồi trên giường cũng đòi bóc lạc cùng chị. Hai chị em cười cười nói nói nhanh chóng bóc được một rổ lạc lớn. Triệu Ngọc Trân mang vào bếp, rang xong để trong mâm cho nguội bớt, ăn một hạt lạc rang bùi bùi thơm ngon vô cùng.

Mâm cơm còn có một đĩa trứng vịt muối, mỗi quả được tỉa thành hình cánh hoa tám cánh, tổng cộng có ba mươi hai cánh hoa, Chu Tiểu Vân xếp thành từng tầng chồng lên nhau nhìn rất đẹp mắt. Tất nhiên không thể thiếu thịt lợn, được chế biến thành một đĩa thịt kho tàu lớn.

Cô ra vườn, hái thêm mấy quả dưa chuột, rửa sạch, cắt lát mỏng, đập hai nhánh tỏi, trộn thêm ít bột canh, may là trong nhà vẫn còn mộc nhĩ. Mộc nhĩ ngâm trong nước sôi, cắt chỉ, trộn với dưa chuột, thơm nức mũi. Cuối cùng là món trứng gà bác ớt xanh.

Từ bữa cơm mời khách này có thể thấy cuộc sống của nhà Chu lão nhị dư dả hơn trước đây nhiều.

Phùng Gia Lĩnh đương nhiên nhận ra, khách khí nói mấy câu: "Sao cô chú làm nhiều món thế, khách sáo quá."

Chu Quốc Cường cười nói: "Đâu có đâu có, bữa cơm đạm bạc thôi. Đại Nha, lấy chén ra đây con."

Khi rượu để lên bàn, họ vừa ăn vừa nhắm. Mới uống hai, ba chén, hai người đàn ông xưng anh gọi em, nói dài nói dai nói lảm nhảm không thua gì chị em phụ nữ. Triệu Ngọc Trân ở bên cạnh gật gù nói dăm ba câu, thỉnh thoảng gắp thức ăn cho con.

Phùng Thiết Trụ thích nhất là ăn thịt, chơi với Đại Bảo càng ăn nhiều, Chu Chí Hải không về nhà cũng ở lại ăn trưa, ba đứa thi xem ai ăn được nhiều thịt nhất. Một nồi thịt kho tàu to đùng chui hết vào bụng ba người. Đàn ông uống rượu chỉ cần đĩa lạc rang là đủ, gần như không ăn thêm gì nữa.

Chu Tiểu Vân cực kì thích ăn dưa chuột trộn mộc nhĩ, nghĩ mấy hôm nữa nhiều mưa nên đi hái thêm mộc nhĩ về phơi khô.

Tiểu Bảo miệng ăn dưa chuột mắt nhìn chằm chằm vào đĩa thịt kho tàu, đáng tiếc cậu vừa giơ tay định gắp một miếng liền chị gái cản lại: "Tiểu Bảo, em bị tiêu chảy không được ăn đồ nhiều dầu mỡ, ăn uống thanh đạm thôi."

Bác sĩ Phùng đang uống rượu nghe thấy gật gù: "Đại Nha nói rất đúng, lúc này nên ăn thanh đạm. Hai ngày nữa mới được ăn thịt."

Tiểu Bảo uể oải rụt đũa về. Cơm nước xong, cậu càng thấy thèm vì chị gái lấy nước có ga cho ba người Phùng Thiết Trụ, Chu Chí Hải và anh trai uống, không cần nói cũng biết không có phần của cậu.

Tiểu Bảo hối hận lắm, thề sau này lớn lên muốn làm bác sĩ tẩm bổ cơ thể thật tốt để thích ăn cái gì là được ăn cái đó. Khi cậu hoàn toàn khoẻ hẳn, phải đối mặt với hình phạt nghiêm khắc của chị – huỷ bỏ quyền được uống nước có ga.

Nghe thấy thế cậu hoảng sợ: "Chị, em khoẻ hẳn rồi mà. Thật đó, hôm qua không bị tiêu chảy nữa."

Cô lườm cậu: "Không được uống là không được uống, nhỡ lại bị tiêu chảy thì sao? Em xem, vất vả mới béo lên một tí lại gầy đi rồi."

Khuôn mặt nho nhỏ tròn tròn lộ cả cằm, thịt vỗ béo nửa năm qua đều biến mất, cô tức giận đến mức cấm không bao giờ cho Tiểu Bảo uống nữa.

Tiểu Bảo đau khổ xin: "Đi mà chị, chỉ một chai không được sao? Em đảm bảo mỗi ngày chỉ uống một chai, tuyệt đối không tái phạm nữa."

Chu Tiểu Vân dù bận vẫn ung dung ngắm vẻ mặt như trái mướp đắng của cậu em: "Trước đây chị đồng ý mỗi ngày cho em uống một chai vì em rất ngoan. Nhưng mà, lần này, em đã không nghe lời còn lén lút uống trộm để rồi bị tiêu chảy mấy ngày liền, truyền hai chai mới khoẻ. Trong nhà tốn tiền không nói, mọi người vì em mà vất vả, gầy hẳn đi. Mất cả tiền, người cũng phải chịu tội, em nói xem, hành vi của em có đáng bị xử phạt không?"

Tiểu Bảo bị một đống giáo lý oanh tạc đến ngẩn người, chỉ biết gật đầu.

"Em nhận sai là tốt. Nghe lời chị, hình phạt của em là không bao giờ được uống một giọt nước có ga nào vào mùa hè nữa." Chu Tiểu Vân nói ra quyết định, không nhìn Tiểu Bảo đáng thương hề hề.

Đại Bảo ở bên cạnh cười trộm, không ngờ người tiếp theo bị gọi tên chính là cậu: "Anh cũng thế. Lần này, Tiểu Bảo uống trộm nước có ga bị tiêu chảy, anh cũng phải chịu một nửa trách nhiệm. Làm anh nghe thấy yêu cầu vô lí như thế chẳng những không ngăn cản mà còn thông đồng với em, anh không thấy xấu hổ à? Anh không biết cơ thể Tiểu Bảo yếu ớt, không được ăn nhiều đồ lạnh hả?"

Lần này đến phiên Đại Bảo nói không ra lời, cậu đau đầu tìm cách giải thích : "Anh…"

"Không anh gì nữa, sau này mỗi ngày anh chỉ được lấy một chai, lấy thêm phải trả tiền."

Đại Bảo không phục: "Em đồng ý hai chai rồi mà."

Chu Tiểu Vân cười khoái chí: "Đó là trước kia, giờ em đổi ý rồi. Đương nhiên, anh có thể lựa chọn không uống chai nào."

Đại Bảo nghiến răng nghiến lợi nhìn em gái, chưa bao giờ thấy nó đáng ghét như lúc này. Xuất phát từ tôn nghiêm của "đàn ông" câu "Không uống thì không uống" thiếu chút nữa thốt ra.

Chu Tiểu Vân nhìn vẻ mặt đặc sắc của Đại Bảo, tâm tình bỗng nhiên rất tốt: "Thế nào?"

Cuối cùng Đại Bảo chịu thua: "Một chai thì một chai."

Dưới ánh mắt xem thường của Tiểu Bảo, Đại Bảo xám xịt đi ra ngoài. Lần giao đấu này, hai anh em thất bại thảm hại. Về sau, Tiểu Bảo vô cùng ngoan ngoãn, không dám trái ý chị. Đại Bảo khỏi phải nói, không ngừng đấu qua đấu lại với em. Cậu là anh trai, là con cả, rõ ràng em phải nghe anh mới đúng? Đại Bảo không phục nghĩ thầm.

Về phần kết quả thế nào, ha ha, nhìn ánh mắt giảo hoạt của Chu Tiểu Vân và nụ cười như hồ ly kia là biết ngay.

86. Chương 86: Xem Chiếu Bóng

Chiều hôm đó, Chu Tiểu Vân đang ngủ trưa trong phòng. Trời thì nóng bức, không thể ra khỏi nhà đành nằm ngủ một lúc. Đang say giấc nồng, Chu Tiểu Hà chạy đến tìm cô.

"Đại Nha Đại Nha Đại Nha "

Gọi từ ngoài cổng, giọng oanh vàng cao đến mấy đề xi ben của Chu Tiểu Hà vang khắp nhà Chu Tiểu Vân, cô ngủ không sâu nên dễ dàng bị đánh thức.

Người đang ngủ ngon tự dưng bị đánh thức khó tránh khỏi khó chịu, Chu Tiểu Vân cũng không ngoại lệ. Cô từ từ ngồi dậy, dụi dụi mắt: "Chị Tiểu Hà, có chuyện gì thế?"

Chu Tiểu Hà kích động: "Đại Nha, nói cho em biết một tin tốt, đảm bảo nghe xong em sẽ nhảy dựng lên."

Chu Tiểu Vân miễn cưỡng phối hợp hỏi một câu: "Tin gì ạ?"

Chu Tiểu Hà cố ý dừng lại vài giây mới nói: "Thôn mình tối nay có chiếu bóng."

"Ừ! Em biết rồi, đến lúc đó em sẽ đi xem." Chu Tiểu Vân không có phản ứng gì quá lớn.

Chu Tiểu Hà mất hứng khi thấy phản ứng của em họ quá bình thản: "Sao em không có vẻ gì là phấn khích cả, chị nghe ba chị nói là chạy ngay sang báo cho em biết."

Chu Tiểu Vân vội vã trưng ra khuôn mặt tươi cười: "Em phấn khích lắm, cực kì phấn khích ấy chứ, chỉ là vừa mới tỉnh ngủ đầu óc chưa tỉnh táo nên không biểu cảm được hết. Em rất thích xem chiếu bóng, chị Tiểu Hà, cám ơn chị báo cho em tin vui này."

Thế này còn tạm được! Chu Tiểu Hà hài lòng, lại dặn thêm mấy câu: chiều ăn cơm sớm để tối cùng nhau đi xem… Cô liên tục gật đầu mới tiễn được chị họ. Chu Tiểu Vân rời giường, chải đầu rửa mặt, xem ra chiều nay không được ngủ nữa rồi.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, lại đến Vương Tinh Tinh chạy sang. Biết Chu Tiểu Vân đã nghe tin, hơi tiếc nuối: "Tớ tưởng cậu chưa biết nên đặc biệt chạy đến báo cho cậu!"

Chưa dứt lời, giọng Tôn Mẫn từ ngoài cửa truyền đến: "Chu Tiểu Vân, tối nay có chiếu bóng đấy!"

Hai người nở nụ cười, cười vui vẻ nhất chính là Chu Tiểu Vân.

Chu Thiến Thiến đến chậm nhất, thấy ba người bạn đều tụ tập ở đây còn muốn khoe: "Các cậu biết không? Tối nay thôn chúng mình…"

"Có chiếu bóng!" Ba miệng một lời trả lời. Ngược lại Chu Thiến Thiến bị giật mình khiến ấy cô gái bật cười.

Ăn trưa xong, mọi người không đi, ở nhà cô chơi đến gần giờ cơm tối mới về. Lúc gần đi còn hẹn ăn cơm tối xong, qua rủ nhau cùng ra sân đại đội xem chiếu bóng.

Đại Bảo sớm nghe tin từ đám bạn, hiếm khi đúng giờ cơm chiều đã có mặt ở nhà. Cả nhà ăn cơm nhanh chóng, mỗi người cầm theo một cái ghế con. Tất nhiên là cả nhà đều đi xem, đừng đùa, chiếu bóng hả, một năm có một, hai lần là tốt lắm rồi, không ai chịu bỏ lỡ.

Chu Tiểu Vân đi cùng chị họ, đi vài bước gặp Tinh Tinh đến tìm cô, mấy cô bé cầm ghế con cười nói đi về chỗ bắc rạp chiếu. Từ xa đã nhìn thấy trên nền đất trống phía trước gian phòng thấp bé của đại đội dựng một máy chiếu. Màn chiếu phim là một tấm vải trắng, dùng dây thừng buộc trên hai cây tre dựng hai bên. Vài người đứng gần đó đang chuẩn bị máy móc phục vụ buổi chiếu.

Trẻ con đến khá sớm, chọn chỗ đẹp ngồi xuống. Mấy người Chu Tiểu Vân ngồi rất gần màn chiếu, nhân lúc phim chưa bắt đầu nói chuyện rôm rả.

Chu Tiểu Vân bị bầu không khí náo nhiệt này ảnh hưởng cũng vui vẻ theo, ngẫm lại sau khi lớn lên được đi xem phim ở rạp chiếu phim hiện đại, cơ sở vật chất tốt thì tốt thật nhưng không thể có cảm giác thoải mái, tự nhiên như ngồi xem ngoài trời thế này được.

Ở quê nhà, bà con hàng xóm, bạn bè gọi nhau rất náo nhiệt, nhìn xung quanh già trẻ lớn bé đều là người cùng thôn, ít có người nào không biết mặt. Có khi còn đi cùng họ hàng thân thích, tam cô lục bà, trong lúc chờ đợi nói chuyện phiếm tuyệt không buồn chán.

Người lớn đến càng ngày càng đông, càng lúc càng ồn ào.

Nhưng, đến khi tia sáng loé lên, bộ phim bắt đầu, ngay lập tức âm thanh nhỏ xuống. Đêm nay chiếu một bộ phim kháng chiến, người lớn trẻ con đều thích xem. Tiếng pháo nổ đùng đoàng, có đứa nhát gan vội lấy tay che mắt không dám nhìn cảnh tượng máu chảy đầm đìa nhưng không xem thì tiếc, bèn len lén nhìn qua khe hở của bàn tay.

Đại Bảo ngồi chung một chỗ với đám con trai, vừa xem vừa bình luận, hơi to giọng bị người khác trách cứ thành thật giảm xuống nhưng không duy trì được bao lâu lại to tiếng như cũ. Không biết con cái nhà ai hô: "Mẹ, con muốn đi tiểu." Bà mẹ cười mắng: "Qua bên kia tiểu đi."

Khiến mọi người cười vang, sự chú ý của mọi người giảm dần. Phần sau của bộ phim, ít người để ý hơn, người lớn bắt đầu buôn dưa lê bán dưa cà.

Có cậu nhóc nghịch ngợm chạy ra sau màn chiếu dùng tay làm một loạt động tác thành những hình ảnh sống động hiện trên tấm vải nhìn rất thú vị, lúc là con chim nhỏ bay liệng, lúc là con chó nhỏ, lúc lại biến thành quái thú cực kì to lớn. Mấy cậu nhóc khác cũng muốn xông lên, bị người của đội chiếu bóng cản lại.

Gần đó không biết là đống rơm của nhà ai, mấy cậu nhóc bò lên trên. Đống rơm cao, dễ leo, con trai cứ nhảy choi choi lộn qua lộn lại trên đỉnh đống rơm là trò rất vui rồi.

Một lúc sau, có hơn mười đứa nhóc ở trên đó. Đông người chật chội, có đứa ngã xuống khóc ầm ĩ. Người lớn chạy ra nâng dậy, phủi sạch quần áo rồi lại xoay người buôn tiếp câu chuyện còn dang dở.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy ôm bụng cười không ngừng, quả thực còn hay ho hơn cả phim. May mà mình không quên mang theo đồ ăn, Chu Tiểu Vân cắn một miếng dưa chuột thầm nghĩ.

Ăn đồ ăn vặt lúc xem phim là thói quen của cô, lúc này chưa có khoai lang sấy, không có bỏng, không hạt dưa, đành nhặt mấy quả dưa chuột sau nhà rửa sạch mang đi. Cô để trong túi ni lông, mới gặm một quả. Dưa chuột giòn ngọt, ngon hơn cả hoa quả, tiếng cô cắn rộp rộp rước lấy sự chú ý của các bạn.

Chu Tiểu Hà mở miệng đầu tiên: "Đại Nha, em ăn gì thế. Cho chị với."

Chu Tiểu Vân chia chỗ dưa chuột còn lại ọi người, cả nhóm vừa ăn vừa nói trên trời dưới bể. Có lẽ phim đang chiếu cái gì cũng không ai biết.

Đến khi nhạc cuối phim vang lên, cô mới nhớ ra, hết phim rồi.

Mọi người lục tục ra về, cũng có mấy người đàn ông ngồi nguyên tại chỗ ở lại hút thuốc, nói chuyện.

Chu Tiểu Vân tìm người trong nhà về cùng nhưng người đến người đi đông quá không thấy ai nên cùng các bạn về nhà trước.

Về đến nhà, hoá ra bố mẹ đã dắt Tiểu Bảo, Nhị Nha về trước rồi. Chỉ có Đại Bảo đang chơi cùng đám bạn chưa về.

Chu Tiểu Hà than thở: "Phim hay quá, nếu đc thường xuyên xem thì tốt."

Chu Tiểu Vân nghe xong câm nín, chị à phim chiếu gì chị có biết không.

Hồi đó mọi người hình như không phải thích xem phim mà thích tận hưởng không khí của buổi chiếu phim thì phải!

87. Chương 87: Mua Đàn Accordion (1)

Kì nghỉ hè sắp hết, lần đầu tiên Chu Tiểu Vân mong được nghỉ hè mãi. Nghĩ đến cảnh sau khai giảng không được gặp thầy Phương đẹp trai nữa, cô rất đau lòng. Còn có một nguyên nhân quan trọng hơn chính là, tiểu phú bà Chu Tiểu Vân đang độ buôn may bán đắt, mắt thấy lợn đất béo ú chờ làm thịt, cô càng vui vẻ.

Chọn giờ đẹp ngày tốt, cô quyết định cho em nó lên thớt.

"Rắc" một tiếng, trên bàn xuất hiện một đống lớn tiền xu hai giác, một cục tiền giấy hai nguyên, ngoài ra còn có mấy tờ năm nguyên, mười nguyên sáng lấp lánh.

Chu Tiểu Vân cẩn thận đếm nửa ngày, ba tờ mười nguyên, bảy tờ năm nguyên, một xấp dày hai nguyên và một nguyên.

Tổng cộng hai trăm linh tư nguyên năm giác.

Cười ngây ngô nửa ngày, Chu Tiểu Vân buộc tiền thành từng cọc, sau đó cẩn thận từng li từng tí gói kỹ tiền trong khăn tay, để dưới gối. Tiền xu không tiện mang đi, được gần mười giác, được cô nộp lại ẹ: "Mẹ, sắp đi học rồi, con không đi bán hàng nước nữa, chỗ tiền lẻ này mẹ cầm đi."

Triệu Ngọc Trân cười tươi như hoa, hôm sau đến nhà mẹ Vương Tinh Tinh may cho cô một áo sơ mi vải bông màu xanh nhạt và quần xanh tím than mặc đi học.

Có tiền Chu Tiểu Vân muốn lên thị trấn mua đồ, nhưng phải đi cùng người lớn. Trong nhà nhiều việc, mẹ chắc chắn không có thời gian. Cô nhắm đến ba. Mùa hè buôn bán tương đối chậm, dạo này Chu Quốc Cường không quá bận rộn, việc nhà nông không nhiều. Ông hiếm khi có thời gian rảnh hay sang nhà hàng xóm đánh cờ, đến lúc ăn cơm mới về nhà.

Vừa vào nhà, thấy con gái tươi cười cầm cốc nước qua: "Ba ơi, trời nóng chắc ba khát rồi, ba uống nước đi. »

Chu Quốc Cường cảm thấy hôm nay con gái đặc biệt ân cần, bình thường mặc dù cũng chu đáo săn sóc, nhưng số lần chủ động bưng trà rót nước đếm trên đầu ngón tay, trong lòng hiểu rõ: "Đại Nha, có phải con có chuyện gì muốn nhờ ba không ?"

Bị nhìn thấu Chu Tiểu Vân tuyệt không thấy xấu hổ, thẳng thắn thừa nhận: "Đúng ạ, ba thật lợi hại, hiểu rõ cả! Mau mau, ba ngồi xuống đây, ba con mình nói chuyện."

Chu Quốc Cường bị Chu Tiểu Vân ấn ngồi xuống cái ghế to duy nhất trong nhà, nghe con gái nói: "Tiền kiếm hồi hè con từng nói qua với mẹ. Con muốn mua một cây đàn accordion. Con đếm tiền bán hàng chắc cũng đủ. Mấy ngày nữa vào năm học mới, con muốn tranh thủ ngày nghỉ đi mua. Nhưng con còn bé, không biết đường trên thị trấn. Vì thế, ba xem, ba có thể..."

Thì ra có chuyện như vậy!

Chu Quốc Cường tiếp lời: "Ngày mai ba dẫn con ra cửa hàng nhạc cụ trên thị trấn mua cho con một cây đàn."

Chu Tiểu Vân gật đầu như gà mổ thóc: "Đúng đúng ạ, ý con là thế."

Chu Quốc Cường hào phóng nhận lời làm cho cô rất vui đồng thời cũng thấy kỳ lạ, sao trước kia mình có thể nghĩ ba nóng tính, khó gần nhỉ ?

Thật ra ông đồng ý ngay lập tức cũng có nguyên nhân. Nhà xây hơn nửa năm, đã trả hết ba trăm nguyên cho nhà chú Ba. Trong tay ông có tiền nên luôn nhớ mãi việc muốn mua ti vi. Trong thôn, khoảng mười nhà đã có ti vi. Mỗi khi nhìn thấy Đại Bảo chủ nhật tót sang nhà người ta xem ti vi cả ngày không về, trong lòng ông ngũ vị tạp trần, len lén thương lượng với vợ mấy lần.

Triệu Ngọc Trân cũng đồng ý, dân quê nhà nào chẳng so sánh với nhau ? Nhà kia xây nhà ngói, nhà khác cũng xây, nếu ở nhà đất thì không dám mũi ngẩng đầu lên. Giờ trong thôn nhiều nhà đã có ti vi, đương nhiên nhà mình càng mua sớm càng tốt. Không chỉ để con cái xem ti vi tiện hơn, mà còn để trong nhà có thêm đồ đạc giá trị.

Hôm sau lúc gần đi, Triệu Ngọc Trân đưa cho chồng toàn bộ số tiền lãi bán hàng tích cóp ba tháng nay, khoảng ba trăm bốn mươi nguyên. Chu Quốc Cường đạp xe đạp chở Chu Tiểu Vân lên thị trấn. Đại Bảo thấy đi thị trấn cũng muốn đi cùng, nhưng ông sợ chở thêm sẽ không còn chỗ buộc ti vi nữa. Mặt khác, còn mua đàn cho con gái. Chu Tiểu Vân luôn miệng cam đoan nhất định mua đồ ăn ngon mang về mới dỗ được anh trai.

Mua ti vi tất nhiên phải ra cửa hàng bách hoá. Cửa hàng vẫn đông đúc như cũ. Hai năm nay, cuộc sống khấm khá hơn, người vào đây mua đồ cũng đông hơn trước.

Chu Quốc Cường định mua một chiếc ti vi đen trắng hiệu "Gấu trúc". Nhà người ta mua mười bốn inch, nhà ông mua mười bảy inch, đắt hơn mấy nguyên tiền trong tay vẫn có. Ông nói chuyện với nhân viên của quầy, hỏi cách sử dụng thật kĩ. Giá trong cửa hàng bách hoá là giá niêm yết, miễn mặc cả, đề bao nhiêu phải trả bấy nhiêu.

Sáng nay, lúc đi cô mới biết ba muốn mua ti vi, nghĩ thầm bảo sao hôm qua đồng ý ngay dẫn mình lên thị trấn. Mua ình là tiện thể thôi, trọng điểm là việc mua ti vi này nè.

Trả một số tiền lớn như vậy tất nhiên phải cẩn thận, cô đứng bên cạnh nghe ba hỏi đi hỏi lại một vấn đề đến ba bốn lần. Cô buồn chán ngó nghiêng, trong cửa hàng người đến người đi không ít.

Đằng kia có một ông lão hơn sáu mươi tuổi đang mua đồ văn phòng phẩm, chắc là mua bút máy cho cháu. Nhìn thấy bút máy, cô chợt nhớ ra, năm nay cô lên lớp ba, phải dùng bút máy rồi. Trực tiếp mua luôn mấy cây đi, thuận tiện nhìn xem có đồ gì tốt mua cho cả Đại Bảo.

Nói với ba một tiếng, Chu Tiểu Vân đến quầy văn phòng phẩm. Trong số nhân viên bán hàng có một bác gái rất hiền lành, lấy ra nhiều loại bút máy cho cô chọn.

Chu Tiểu Vân xem kĩ, chọn được một cái bút máy Anh Hùng, đắt một chút nhưng chất lượng tốt, dùng cẩn thận phải dùng được hai, ba năm. Cô nhớ bút máy anh trai dùng toàn hai tháng mua một cây, chủ yếu là khi viết anh trai dùng lực quá lớn, lại mua bút máy ở cửa hàng nhỏ chất lượng kém nhanh hỏng. Cô mua thêm cho Đại Bảo một cây, chọn loại dùng bền, cũng là bút máy Anh Hùng. Thời đó, bút máy Anh Hùng rất nổi tiếng, hãng này có cả mực nước, bút chì.

Chu Tiểu Vân mua hai lọ mực, sau đó mua một tá bút chì cho Tiểu Bảo. Năm nay em trai vào lớp một. Cửa hàng văn phòng phẩm rực rỡ muôn màu đúng là khiến cho người ta ngứa ngáy, nhất là đống cặp sách treo trên tường. Cô vẫn dùng túi vải mẹ làm cho, định thừa dịp trong tay có tiền xa xỉ một lần mua một cái cặp sách cho riêng mình. Túi vải màu xanh bộ đội có khoá kéo, nhìn rất là oai.

Lúc này, một thanh âm không ngờ vang lên bên tai: "Chu Tiểu Vân là em à!"

Chu Tiểu Vân quay lại, ngây ngốc nhìn, kinh ngạc xen lẫn vui mừng: "Thầy Phương!"

88. Chương 88: Mua Đàn Accordion(2)

Phương Văn Siêu mặc áo sơ mi trắng cộc tay, đi cùng bạn gái Đới Thư Kỳ, rất có tinh thần, nói chuyện so với bình thường lớn tiếng hơn nhiều: "Chu Tiểu Vân, em đi cùng ai vậy?"

Chu Tiểu Vân đã lâu không được gặp thầy rất vui, gần hai tháng không gặp quả là nhớ nhung. Thu liễm lại đi, cô nhủ thầm trong lòng, đừng khiến bạn gái thầy không thoải mái. Nhưng mà, cô không nhớ ra thân phận bây giờ của mình, dù có nhiệt tình đến mấy thì Đới Thư Kỳ cũng không để một cô nhóc như cô vào mắt.

"Ba em đến mua ti vi dẫn em đi cùng. Thầy Phương, đã lâu không gặp." Chu Tiểu Vân chăm chú nhìn kĩ thầy hơn, vốn tưởng rằng sau khi nghỉ hè không được gặp thầy nữa, lần gặp gỡ vô tình này quả là niềm vui bất ngờ.

Phương Văn Siêu bị tính khí trẻ con của cô học trò nhỏ chọc cười: "Một kì nghỉ hè thôi mà, hai ngày nữa là khai giảng rồi, rất nhanh sẽ gặp lại."

Chu Tiểu Vân kinh ngạc: "Sau khi khai giảng, thầy vẫn dạy chúng em sao? Không phải thầy định chuyển đi ư?"

"Không, thầy vẫn tiếp tục dạy ở tiểu học Hưng Vượng, sao nào em không chào đón thầy à?" Bạn gái Đới Thư Kỳ ủng hộ hết mình, Phương Văn Siêu lấy lý do khó điều động công tác để tiếp tục ở lại ngôi trường mà anh có cảm tình sâu đậm.

Phương Văn Siêu nhanh chóng quay sang nhìn bạn gái, hai người thắm thiết nhìn nhau, giữa mặt mày lưu chuyển tình ý làm cho cô biết sự tồn tại của mình là dư thừa.

Cô thức thời cáo từ: "Thầy Phương, ba gọi em. Em đi đây, khai giảng gặp lại."

Phương Văn Siêu gật đầu tiếp tục đi dạo với người yêu, Chu Tiểu Vân nhìn bóng lưng hai người xa dần trong lòng vui sướng ngập tràn. Thầy không chuyển đi, đây đúng là tin vui nhất trong năm. Cô nhảy chân sáo đi về phía ba, toàn thân lâng lâng.

Chu Quốc Cường trả đủ tiền, để ti vi vào thùng, bê xuống lầu, chằng thùng ti vi đằng sau xe. Cô lại ngồi đằng trước, nhưng việc đó không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của cô lúc này .

Chu Quốc Cường chở con gái đến cửa hàng bán nhạc cụ duy nhất trong thị trấn. Đây là cửa hàng bán khá nhiều loại nhạc cụ, ngoài đàn ghi – ta, đàn accordion, đàn violon, đàn tranh còn có đàn dương cầm, đủ loại nhạc khí làm cho người ta hoa cả mắt.

Diện tích chắc khoảng một trăm mét vuông, Chu Tiểu Vân ngắm nghía nửa ngày cuối cùng tìm được thứ mình định mua. Có một nhân viên bán hàng đi theo sau, phục vụ rất nhiệt tình. Tiếc là giá quá đắt.

Cô luôn coi mình như là tiểu phú bà, lúc này nhìn giá cũng muốn ngửa mặt lên trời gào thét, sao cô lại quên mất học nhạc cụ từ trước đến nay đều là kẻ có tiền ?

Giá một cây đàn accordion gần bằng giá một cái ti vi, ước mơ tan vỡ hoàn toàn. Cô còn tưởng cùng lắm một trăm có thể mua được.

Chu Quốc Cường hỏi: "Không có cái nào rẻ hơn à?"

Nhân viên bán hàng cười tiếc nuối: "Không có, nhà chúng tôi bán nhạc cụ không đắt đâu. So với các huyện khác còn rẻ hơn!"

Chu Tiểu Vân buồn bã: "Quên đi, ba ơi, con không mua nữa. Trên người con còn thiếu một trăm."

Nhân viên bán hàng nhìn cô bé trước mặt buồn bã không đành lòng, chợt nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, ở chỗ chúng tôi có loại nhạc cụ giá đặc biệt, hai người muốn xem không?"

Nhạc cụ giá đặc biệt? Chu Tiểu Vân nghi hoặc nhìn người kia.

Nhân viên bán hàng giải thích: "Có một số nhạc cụ hơi cũ hoặc bên ngoài xước vài vết nên được giảm giá, thực ra không ảnh hưởng đến việc sử dụng. Trong cửa hàng chúng tôi vừa vặn có một cây đàn accordion giá đặc biệt, hai người có thể xem thử."

Chu Tiểu Vân phấn chấn tinh thần đi với ba ra kho hàng đằng sau.

Quả nhiên, có một cây đàn accordion bị xước hai vết, gần như không nhìn ra vết xước, giá lại rẻ hơn nửa, cô vui vẻ trả tiền ngay. Trên người còn thừa hai mươi, cô giữ lại để tiền tiêu vặt ình.

Hai cha con mua được đồ ưng ý, hai người đều vui.

Dọc theo đường đi Chu Quốc Cường đạp xe chậm rì rì. Đằng trước có con gái ngồi, đằng sau chằng hai thùng to : ti vi và đàn accordion, ko thể nhanh nổi.

Về đến nhà đúng lúc chuông đồng hồ điểm một giờ.

Triệu Ngọc Trân nghe nói hai cha con chưa ăn cơm, vội vàng bê mâm cơm ra. Tâm tình vui vẻ cô thấy bữa cơm hôm nay ngon hơn bình thường.

Chu Quốc Cường vội vội vàng vàng ăn hai bát, bê thùng ti vi ra phòng khác. Đại Bảo Tiểu Bảo Nhị Nha nhảy cẫng lên, la hét "Có ti vi. Có ti vi xem rồi"!

Rất đơn giản, cắm điện, rút dây anten ra, ấn công tắc nguồn là xem được.

Đại Bảo, Tiểu Bảo, Nhị Nha ngồi nghiêm chỉnh xem ti vi, ko muốn đi đâu.

Triệu Ngọc Trân thấy lạ, chuyển hết kênh này sang kênh khác. Hồi đó mới có mấy kênh thôi, ít ra cũng thú vị hơn nghe radio.

Bác cả biết tin chạy sang, Chu Quốc Phú thật tâm vui mừng vì em, khen hai câu.

Thẩm Hoa Phượng nhìn thấy ti vi mười bảy inch, lớn hơn ti vi mười bốn inch nhà bà, xem rõ ràng hơn, trong lòng ko thoải mái. Nói ra mấy lời ko dễ nghe: "Aizz, đúng là đi buôn có tiền, không chỉ xây đc nhà ngói, còn có tiền mua ti vi mười bảy inch."

Triệu Ngọc Trân rất thoải mái, ko để ý đến mấy lời ko đau ko ngứa, trái lại bà còn có cảm giác hãnh diện, cuối cùng cũng có ngày khiến cho chị ta đỏ mắt.

Tâm lý phức tạp của người lớn, Chu Tiểu Vân ko để ý đến, cô đang phấn khích ôm cây đàn accordion trong phòng. Ở cửa hàng, chỉ đơn giản thử âm thanh chuẩn hay ko, lúc này chơi một bản nhạc hoàn chỉnh, cảm giác vô cùng kích động. Hơn nữa, đây là cây đàn cô vất vả dành dụm tiền mua được, càng thoả mãn.

Tiếng nhạc réo rắt tuôn ra từ những đầu ngón tay, Chu Tiểu Vân ít nhất cũng chơi được năm, sáu bài đơn giản. Hết bài này đến bài khác, càng chơi đàn càng say mê. Đang chăm chú xem ti vi, mấy anh em bị lôi kéo đến phòng Chu Tiểu Vân, nghe cô chơi đàn accordion vừa mới mẻ lại hiếu kỳ.

Thẩm Hoa Phượng đang nói chuyện với Triệu Ngọc Trân trong phòng khách, lúc này thấy tiếng đàn rất ngạc nhiên: "Em à, tiếng đàn ở đâu ra thế?"

Nụ cười trên mặt Triệu Ngọc Trân càng rạng rỡ: "Là Đại Nha đang chơi đàn accordion đấy mà, hôm nay đi mua ti vi nhân tiện mua luôn cả thể."

Thẩm Hoa Phượng ko nén nổi sự tò mò, bước vào phòng cháu gái xem, nhìn mà trầm trồ, dáng vẻ Chu Tiểu Vân chơi đàn accordion một cách thành thạo quả là oai phong. Cảm xúc lúc này trong lòng bà ko diễn tả nổi. Ngồi thêm một lúc rồi ra về.

Triệu Ngọc Trân cười nói với chồng: "Ba nó à, mình ko thấy dáng vẻ lúc đó của chị dâu đâu. Em cúi đầu trước chị ấy bao năm nay cuối cùng có một ngày được hãnh diện."

Chu Quốc Cường không dám cười vợ, nghĩ thầm : đúng là phụ nữ!

89. Chương 89: Đại Bảo Quyết Tâm Phấn Đấu

Sau khai giảng, Phương Văn Siêu vô cùng ngạc nhiên khi biết được Chu Tiểu Vân mua đàn accordion đồng thời cũng thực lòng vui mừng thay học trò: "Có một cây đàn tốt lắm, sau này ở nhà luyện tập sẽ tiện hơn."

Chu Tiểu Vân nói: "Đúng vậy, sau này em không phải ngày nào cũng quấy rầy thầy. Một tuần em đến xin thầy chỉ giáo một lần thôi, thời gian còn lại em sẽ tự mình luyện tập." Cô rất áy náy khi lúc nào cũng chiếm dụng thời gian rảnh rỗi của thầy.

Hiện giờ, Phương Văn Siêu đang trong thời gian yêu đương nồng nhiệt với bạn gái, ước gì được thường xuyên đến thị trấn tìm cô. Anh đã tính toán trước, một tuần trừ thứ bảy chủ nhật, sẽ có hai lần ngồi xe đến thăm người yêu, nghe Chu Tiểu Vân nói thế đúng là giải quyết được một phần vấn đề thiếu thời gian.

Vốn dĩ anh còn ngại ngùng, định nói Chu Tiểu Vân một tuần đến hai lần thôi nhưng chưa kịp nói ra, may mà cô chủ động đề xuất. Cô rõ ràng cảm giác thầy lại thất thần, lặng lẽ ly khai .

Aizz, nên chúc phúc cho thầy thôi! Hi vọng thầy và bạn gái người có tình sẽ thành thân thuộc. Cô nhận ra Đới Thư Kỳ rất tốt với thầy, còn ủng hộ thầy tiếp tục dạy ở nông thôn, điều này khiến cô có hảo cảm lớn với cô ấy.

Điểm ấy đương nhiên là Phương Văn Siêu uyển chuyển tiết lộ cho Chu Tiểu Vân biết. Việc này hoàn toàn có thể không nói cho học sinh của mình, nhưng Phương Văn Siêu đang yêu ước gì được thông báo cho tất cả mọi người biết bạn gái mình tốt thế nào.

Từ trước đến nay anh luôn coi cô là học trò cưng, xưng hô thân thiết, tiết lộ một số chuyện là bình thường. Thậm chí anh còn nhắc tới ý định có thể cuối năm sẽ kết hôn. Giờ Chu Tiểu Vân sớm vứt bỏ hết tạp niệm, thật tình vui cho thầy. Kiếp này có duyên gặp được một người thầy tốt như vậy đã là tam sinh hữu hạnh, chuyên tâm làm học sinh ngoan học hết bí kíp của thầy thôi!

Bây giờ đội quân của nhà họ Chu có thêm một người, mỗi ngày Tiểu Bảo buổi sáng cùng chị gái đi học, tan học tự động đến cửa lớp chờ chị, hệt như cái đuôi nhỏ.

Chu Tiểu Vân bó tay với em trai, may mà ít khi phải đến chỗ thầy chơi cầm. Nếu không, với độ bám dính của Tiểu Bảo quả thật cô không chịu nổi.

Đại Bảo từ lúc có bút máy mới, viết chữ đã có tiến bộ. Vốn dĩ chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo ít ra ngay ngắn hơn, nhưng đặt cùng một chỗ với chữ của cô vẫn không thể so sánh được. Chu Tiểu Vân đã hài lòng với sự thay đổi bây giờ của anh trai. Kiếp trước, Đại Bảo không hề để ý đến học hành,, đến trường ba ngày hai ngày đi bắt cá trốn học như cơm bữa. Giờ đi học đầy đủ, thành tích học tập miễn cưỡng ở tốp giữa trong lớp, đã là hiếm có.

Tiểu Bảo trước khi đến trường từng được chị dạy đếm số. Giờ học lớp một, có bài bản hẳn hoi, mỗi tối ba anh em cùng nhau làm bài tập, Tiểu Bảo mới học viết hai tháng, tốc độ viết đã không kém anh.

Lòng tự trọng của Đại Bảo triệt để bị tổn thương, không bằng em gái thì thôi, dù sao điểm nào cũng không bằng em gái đã quen rồi. Nhưng bây giờ Tiểu Bảo viết chữ còn đẹp hơn mình, điều này làm cho Đại Bảo không chấp nhận được, quyết tâm chăm chỉ luyện chữ.

Chu Tiểu Vân cảm thấy buồn cười và hài lòng với hành động của anh, dù sao đó cũng là chuyện tốt. Không được để anh nhụt chí dễ dàng, hết mình cổ vũ mới được.

Cô cho anh mượn bút lông, đồng thời hứa sẽ dạy hết những gì mình có. Dưới sự cổ vũ của em gái, Đại Bảo bắt đầu luyện viết thư pháp. Nhắc tới cũng lạ, bình thường không ngồi yên một chỗ quá năm phút, giờ cậu có thể ngồi yên một tiếng không nhúc nhích, quả thật khiến cô không thể tin nổi mắt mình.

Có lẽ quyết tâm này có thể duy trì một tuần! Chu Tiểu Vân không chắc chắn lắm. Nhưng một tuần sau, Đại Bảo vẫn chăm chỉ luyện tập như cũ, không hề có ý muốn bỏ dở giữa chừng.

Chẳng lẽ lần này Đại Bảo thực sự hạ quyết tâm? Chữ viết khó nhìn của anh đúng là phải luyện tập, mấu chốt là quyết tâm của anh trai có thể duy trì bao lâu. Nên nhớ rằng, luyện chữ cần trường kỳ, bỏ dở giữa chừng hoá công cốc. Cô kiên trì một năm rưỡi mới viết đẹp được như bây giờ.

Qua một tuần nữa, Đại Bảo bắt đầu chuyển sang viết chữ hoàn chỉnh.

Chu Tiểu Vân quyết định nhân cơ hội này cho ngọn lửa nhiệt tình của Đại Bảo thêm ít xăng, để anh tiếp tục kiên trì. Chẳng những làm chữ viết của anh đẹp hơn, mà còn khiến anh ít lông bông ở ngoài. Lợi ích lớn nhất là giúp anh luyện được tính kiên nhẫn.

Chu Tiểu Vân bắt đầu khen không dứt miệng: "Anh trai, chữ anh viết không tệ, còn đẹp hơn cả em viết lúc đầu."

Dối lòng, Chu Tiểu Vân nói dối không chớp mắt. Sự thật là Đại Bảo bắt đầu viết chữ không thể gọi là đẹp, căng mắt mới nhìn ra được đang viết chữ gì.

Sớm được chị dạy, Tiểu Bảo tiếp lời: "Đúng đó anh ạ. Em cũng thấy chữ anh viết đẹp, anh học xong nhớ dạy em đó!" Tiểu Bảo bị cô mua chuộc bằng kẹo, tận lực nịnh hót anh trai.

Đại Bảo bán tín bán nghi, ngữ khí có chút không xác định: "Thật vậy à? Hai em đều cảm thấy anh viết dễ coi sao?"

Chu Tiểu Vân cùng Tiểu Bảo trăm miệng một lời hồi đáp: "Sao chúng em lại lừa anh, thực sự dễ nhìn."

Không lừa mới là lạ!

Nhưng mà từ trước đến nay Đại Bảo rất tín nhiệm Chu Tiểu Vân, có thêm lời của Tiểu Bảo, bắt đầu sinh ra suy nghĩ cậu là thiên tài viết thư pháp.

Vốn không ngồi yên ba phút Đại Bảo sắp không kiên trì được nữa, nghe em trai em gái nói như thế sốc lại tinh thần. Chủ động kéo dài thời gian lên nửa tiếng đồng hồ.

Sự thay đổi của Đại Bảo làm cha mẹ ngạc nhiên. Sao ngày nào thằng bé cũng trốn trong phòng Đại Nha, không thấy chạy ra ngoài chơi như mọi khi, có lúc bạn đến tìm cũng không đi chơi nhỉ ? Nghe Chu Tiểu Vân nói Đại Bảo bắt đầu luyện thư pháp, hai vợ chồng nhìn nhau không dám tin. Đang nói đúng là Đại Bảo nhà mình thật sao?

Hai người đến xem Đại Bảo luyện chữ, Đại Bảo thấy cha mẹ đến cố gắng thẳng lưng, so với bình thường viết dụng tâm hơn nhiều. Viết xong chữ "Vĩnh", Đại Bảo như hiến bảo vật đưa chữ cho ba xem.

"Chữ này…" Không đẹp lắm, Chu Quốc Cường đang định nói ra, nhìn thấy con gái đứng sau lưng Đại Bảo nháy nháy mắt ra hiệu, lập tức nuốt vào, đổi thành: "Viết không tồi, cố gắng luyện tập, năm nay viết câu đối cho cả nhà!"

Nhìn quen chữ Khải nhỏ xinh của Đại Nha giờ nhìn chữ Đại Bảo có thể dùng từ quá xấu để hình dung. Nhưng, con gái nói không sai, nhân lúc thằng bé có hứng thú cổ vũ nhiều hơn. Có lẽ có thể khiến thằng bé kiên trì hơn!

Triệu Ngọc Trân thực lòng khen ngợi. Đứa con nào cũng là tâm can bảo bối của bà, nhìn trái nhìn phải bà đều thấy đẹp.

Đại Bảo được khen mặt đỏ bừng.

Chu Tiểu Vân vì thế hi sinh không ít, cô sợ đả kích anh. Từ lúc anh bắt đầu luyện chữ, cô không động đến bút lông trước mặt anh nữa, trừ lúc viết chữ mẫu. Thời gian còn lại không hề động tới, đùa sao, nếu để Đại Bảo nhìn thấy hai chữ khác biệt quá rõ ràng, có lẽ sau này khích lệ cũng vô ích.

Đại Bảo không biết có phải cảm nhận được em gái dụng tâm lương khổ hay không, dù viết khó coi thế nào cũng kiên trì.

Tạm thời chưa thể nói là đẹp, nhưng sau mấy tháng dễ nhìn hơn trước nhiều, haha!

90. Chương 90: Mùa Thu Hoạch Đậu Tương

Mùa thu là mùa thu hoạch, người nông dân vui mừng khi thấy lúa trĩu bông. Sau khi thu hoạch lúa, nhà nhà bồ đầy ăm ắp. Dân quê có thói quen tích trữ lúa gạo trong bồ. Trừ khi thực sự thiếu tiền mới bán

lương thực, bởi lẽ đó là lương thực cả năm của một gia đình.

Đến khi thu hoạch đậu tương cả nhà lại ra trận, cây đậu tương cắt sát gốc rải đầy sân, phải giẫm lên trên để hạt rơi ra khỏi thân. Lúc này, hai vợ chồng Chu Quốc Cường đang ngồi trên ghế con, dùng một cây gậy gỗ dài đập vào thân đậu tương. Bốn anh em Chu Tiểu Vân học theo, tìm đoạn gỗ ngắn cầm vừa tay để đập. Làm như chơi, ai cũng thích.

Sau khi đập xong, thân đậu tương vung vãi trong sân, dùng bồ cào vun thành một đống. Phơi khô thân đậu tương dùng thay rơm nhóm lửa nấu cơm, lúc lửa cháy mạnh còn nổ lép bép.

Hạt đậu tương rơi vãi trên nền sân dùng chổi lúa gom lại, sau đó nhặt sạch rác rưởi rồi mới cho vào túi. Mùa đông dùng đậu tương làm đậu phụ hoặc làm tương đậu, đem bán giá cũng cao hơn lương thực một chút. Vì thế, nhà nào nhà nấy trồng rất nhiều cây đậu tương.

Phân nửa trong mấy mẫu đất nhà họ Chu trồng đậu tương, năm nay bội thu, trong nhà không đủ chỗ chứa nên bán hơn nửa chỗ đậu đó, chỉ chừa lại hai túi.

Triệu Ngọc Trân sàng lọc những hạt to chuẩn bị mùa đông năm nay làm tương đậu nành.

Chu Tiểu Vân tán thành cả hai tay, cô rất thích ăn món này. Tay nghề của mẹ rất tốt, làm tương đậu thơm ngon vô cùng. Chỉ cần tương đậu không có đồ ăn khác, Chu Tiểu Vân cũng có thể ăn hai bát cơm.

Thu hoạch ngô lại là việc không phải ai cũng thích. Bẻ bắp ngô là một việc rất tốn sức, cô miễn cưỡng có thể làm được, nhưng sợ nhất là nhìn thấy con sâu bò lổm ngổm bên trong. Vì thế, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cô thét chói tai, quăng bắp ngô ra một góc. Đại Bảo hiếm khi thấy dáng vẻ này của em gái cười ha ha, cười xong coi như còn có lương tâm bắt con sâu vứt ra chỗ khác.

Bắp ngô bẻ xuống được cho vào bao lớn. Đây là việc nặng chỉ có cha mẹ mới xách được. Bao đầy sẽ được cho lên xe, chở về nhà, đổ ra sân, trong sân tràn ngập thân cây.

Xé vỏ ngoài thân cây xong, công việc đau khổ kế tiếp là tách hạt ngô.

Chu Quốc Cường dùng dùi chọc ra vài lỗ, Triệu Ngọc Trân phụ trách dạy các con tách hạt. Hạt ngô tách ra chất đống trên nền xi măng không được vứt ra nền đất, hạt ngô bị dính đất rất mất vệ sinh.

Đừng nói đến Đại Bảo, Chu Tiểu Vân cũng muốn bỏ cuộc.

Nhưng nghĩ lại, không thể, hồi đó trẻ con giúp việc đồng áng trong nhà là chuyện thiên kinh địa nghĩa? Không thấy Đại Bảo không cam lòng cũng phải ngồi yên ở đó bóc hạt ngô à?

Tiểu Bảo tách một lúc rất nghiêm túc, bàn tay nhỏ bé đỏ bừng lên, cậu bĩu môi lẩm bẩm: "Mẹ, lúc nào mới xong, tay con đau quá."

Triệu Ngọc Trân đau lòng con trai út, để cậu và Nhị Nha qua bên kia ngồi chơi.

Đại Bảo thấy thế vội vàng nói: "Mẹ, tay con cũng đau, có thể..."

"Đến giờ con mới tách được mấy bắp?" Triệu Ngọc Trân trách cứ: "Chỉ nghĩ lười biếng, ngồi yên ở đó ẹ. Con xem, em gái con chưa lên tiếng đâu!"

Chu Tiểu Vân được khen nhưng không hề kiêu ngạo, trong lòng âm thầm kêu khổ: tay con cũng đau mà!

Con ngươi Đại Bảo xoay tròn, nghĩ ra biện pháp tốt. Hai tay ôm lấy một bắp ngô, dùng sức chà xát, hạt ngô sẽ rớt xuống. Nháy mắt đã tách sạch sẽ hai bắp ngô, tay cũng không bị đau. Triệu Ngọc Trân để ý con, đôi mắt sáng ngời, bảo con gái học theo.

Quả nhiên, có sáng tạo, hiệu quả khác hẳn. Không chỉ tốc độ nhanh hơn, mà tay cũng không bị đau. Chu Tiểu Vân nghĩ, phương pháp này đúng là những người lười mới nghĩ ra được. Như cô luôn nghiêm chỉnh, nề nếp, sao nghĩ ra được trò này.

Đại Bảo thấy mình có cống hiến đắc ý lắm, bắt đầu hăm hở tách ngô nhiệt tình. Một lúc sau, xung quanh chỗ cậu ngồi có một đống lõi ngô.

Có lợi cũng có hại, khuyết điểm là mất quá nhiều sức, Chu Tiểu Vân lập tức thấy tay mỏi nhừ.

Đúng lúc Tiểu Bảo chơi một hồi chán lại ra làm, Chu Tiểu Vân lấy cớ đi vệ sinh lười biếng một lúc. Từ trước đến nay, cô rất chịu khó, chăm chỉ làm việc nhà, duy có việc tách hạt ngô là việc cô ghét nhất. Sau đó, cô tỏ ý muốn đi nấu cơm, được mẹ đồng ý, cô vui vẻ vào bếp.

Đại Bảo vội vã giơ tay có ý kiến: "Con đi giúp em nhóm bếp." Không đợi mẹ phê chuẩn, cậu đã bỏ trốn mất dạng.

Triệu Ngọc Trân nghĩ Đại Bảo đã lột được khá nhiều nên tuỳ con.

Cả nhà tách hạt ngô hết bốn, năm ngày. May mà phần lớn thời gian phải đi học, sau khi tan học còn làm bài tập, vì thế thêm thêm bớt bớt, mỗi ngày buổi trưa và buổi tối tách hạt hơn một tiếng. Cuối cùng tách hết chỗ bắp ngô thu hoạch, Chu Tiểu Vân liên thanh tạ ơn trời đất.

Triệu Ngọc Trân ngâm hạt ngô mới thu hoạch, hạt lạc và đậu nành trong nước, đến tối sang nhà bác Cả mượn cối xay, xay nhuyễn các thứ lẫn với nhau. Buổi tối nấu một nồi cháo, mùi cháo thơm nức mũi, mỗi người ăn hai bát.

Chu Tiểu Vân tìm mấy bắp ngô non, tranh thủ lúc nhóm bếp, quay quay trên bếp lửa. Chốc lát sau, ngô được nướng chín, hơi đen đen. Thơm quá, đến mức suýt nuốt cả đầu lưỡi.

Đại Bảo ăn tận ba bắp, buổi tối còn ăn mấy bát cháo, bị Tiểu Bảo trêu là một thùng cơm, thấy anh trai trừng mắt nhìn Tiểu Bảo bắt đầu sợ. Cậu cầm bắp ngỗ đã nướng chín chạy đến chỗ bố tìm kiếm sự che chở.

Nướng ngô ăn ngon thì ngon thật, tiếc rằng quá phiền phức. Chỗ còn lại bị mẹ cho vào trong nồi to dùng để đun nước, luộc hết.

Dù ăn ngon đến mấy, ngày nào cũng ăn sẽ thành phát ngán, sau cùng còn một ít không ai chịu ăn, bà đành mang ra nuôi lợn.

Bản thân Chu Tiểu Vân không ghét ăn ngô cũng không thích, ăn một bữa cháo ngô thì không sao. Nhưng ngày nào Triệu Ngọc Trân dùng bột ngô rán bánh cô không chịu nổi, miễn cưỡng nuốt xuống mà không có vị gì, ăn như cực hình.

Đương nhiên, nếu trong đó có thêm cá lại khác.

Dùng bột ngô phủ cá rán giòn là một món ngon tuyệt. Có hôm, buổi trưa Triệu Ngọc Trân bọc hai đầu cá chép bằng bột ngô đem chiên giòn, định để ăn hai bữa. Không ngờ, cả nhà ăn hết sạch, trong đó Đại Bảo ăn tham nhất, ăn cơm xong bụng tròn xoe một cục.

Tiểu Bảo và Nhị Nha cũng ăn miệng đầy mỡ, Chu Tiểu Vân thích ăn nhưng không dám ăn nhiều, trong lòng thầm mong mẹ đừng làm đi làm lại món này, sơn hào hải vị đến mấy cũng phát ngán.

91. Chương 92: Quà Tặng (1)

Sau tết, Chu Tiểu Vân chín tuổi đến ở nhà cậu thêm mấy ngày, gần đến lúc bắt đầu kì mới mới về. Điều này làm Nhị Nha vô cùng bất mãn, mếu máo nói có em họ chị không thương em gái nữa. Cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu môi, được chị ôm chầm, hôn hai cái thật kêu vào má mới nở nụ cười.

Trước tết, Phương Văn Siêu bận rộn mua sắm, lo liệu các thứ chuẩn bị cho hôn lễ diễn ra vào cuối năm nay. Bắt đầu học kỳ mới, khi đi làm, anh cười rạng rỡ, từ xa đã cảm nhận được nụ cười như ánh mặt trời mùa đông toả ấm áp ra bốn phía.

Anh cầm một túi bánh kẹo cưới rất to, đầu tiên mời đồng nghiệp. Hiệu trưởng Kiều là người đầu tiên chúc mừng: "Thầy Phương, chúc mừng em. Sau này nên thường xuyên lên thị trấn, ít ở lại ký túc xá thôi kẻo cô dâu mới lại buồn."

Phương Văn Siêu cười xấu hổ: "Em đã mua xe máy mới, định một tuần về nhà hai lần."

Mọi người cười hiểu ý, Phương Văn Siêu da mặt mỏng lấy lý do còn phải phát kẹo cho học sinh chuồn mất. Học sinh trong lớp thấy thầy Phương cầm kẹo bước vào vỗ tay ầm ĩ, la hét đòi ăn.

Chu Tiểu Vân tất nhiên biết được tin thầy sắp kết hôn, trong lòng nói thầm: Thầy Phương, chúc mừng! Mong thầy luôn hạnh phúc!

Trong lòng không khỏi nảy sinh một tia buồn bã, cô cố gắng bỏ qua nó, đi phát kẹo giúp thầy. Mỗi bạn hai cái kẹo, số còn lại đương nhiên thuộc về cô. Không giống như các bạn khác trong lớp, cô không lập tức bóc giấy gói ăn luôn mà bỏ vào túi quần, định mang về nhà đưa cho Nhị Nha ăn.

Sau đó, cô bắt đầu nghĩ nên tặng quà gì mừng đám cưới của thầy ?

Không nói đến chuyện hai năm qua thầy luôn nhiệt tình dạy cô thổi kèn harmonica, chơi đàn accordion, luyện thư pháp, trong lớp thầy cũng quan tâm đến cô hơn hẳn các bạn. Nay thầy kết hôn, dù sao cũng phải chuẩn bị quà bày tỏ tâm lòng.

Nhân lúc thầy không có mặt trong lớp, dùng đặc quyền của lớp trưởng, cô bắt đầu phát động mọi người. Thầy Phương luôn được các em học sinh yêu mến, kính trọng, không ai phàn nàn về việc góp tiền mua quà tặng đám cưới thầy. Cô kêu gọi mọi người đóng góp tự nguyện, ai có nhiều góp nhiều, ai có ít góp ít, Chu Thiến Thiến làm thủ quỹ.

Chu Thiến Thiến ở nhà thường giúp mẹ bán hàng, thu tiền rõ ràng có thứ tự, khiến cô thấy may mắn vì tìm đúng người giúp.

Sau tết, trên người trẻ con ít nhiều có chút tiền mừng tuổi, không ít bạn góp năm giác, một nguyên. Phùng Thiết Trụ tài đại khí thô nhất thoáng cái lấy ra hai nguyên, đổi lấy một trận ồ lên. (tài đại khí thô : có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục, ở đây hiểu là PTT giàu có nhưng thô lỗ, đại khái thế /)

Chu Tiểu Vân góp một nguyên, năm nay phần lớn tiền mừng tuổi của cô đã nộp hết ẹ. Trong tay cô còn chút tiền riêng, đừng nói một nguyên chính là năm nguyên cô cũng bỏ ra. Nhưng cô có tính toán khác. Ngoài phần quà của tập thể, cô muốn tặng một phần quà riêng, bày tỏ tấm lòng của mình. Về phần đó là quà gì… Bí mật ! Sau này mọi người sẽ biết, giờ thiên cơ bất khả lộ

Cả lớp góp được ba mươi nguyên, đúng là một con số lớn. Cô hô hào chủ nhật này ai đi được lên thị trấn, vào cửa hàng mậu dịch mua quà tặng thầy. Phùng Thiết Trụ và Chu Chí Hải đều báo danh tham gia, cộng thêm Vương Tinh Tinh, Chu Thiến Thiến, Tôn Mẫn. Ngạc nhiên nhất là Hứa Mỹ Lệ cũng tích cực muốn đi. Chu Tiểu Vân không thể từ chối thẳng thừng đành đồng ý. Vương Tinh Tinh lẩm bẩm sau lưng hai ba câu không muốn Mỹ Lệ đi cùng, được cô khuyên mới không nói nữa.

Hứa Mỹ Lệ cùng thôn với bọn cô. Ba cô ấy là Hứa Đại làm trong hợp tác xã của thôn, tính cách có chút khôn khéo giả dối, nhưng có quan hệ tốt với mọi người.

Hứa Mỹ Lệ lớn lên đúng là quá có lỗi với cái tên của cô. Không đẹp chút nào, ngược lại khuôn mặt dài, không hề có nét đặc biệt nào. Cái tên của cô thường bị bạn cùng lớp lấy ra trêu đùa. Nhưng gia cảnh nhà Hứa Mỹ Lệ là số một số hai trong lớp, vì thế, lúc nào cô bé cũng kiêu ngạo như khổng tước, có chút coi thường các bạn học khác, quan hệ kém vô cùng, không ai thích chơi cùng cô.

Hứa Mỹ Lệ vẫn luôn ganh tị với Chu Tiểu Vân, có thành tích học tập tốt nhất, nhân duyên cũng hảo. Dựa vào cái gì mà thầy Phương luôn yêu quý nhỏ, còn chọn nhỏ làm lớp trưởng? Hứa Mỹ Lệ tức giận thầm nghĩ, thành tích mình cũng à, còn nữa, sao mọi người đều thích vây quanh nhỏ đó, điểm này càng làm cô không phục.

Hứa Mỹ Lệ thường xuyên thức ăn ngon đến chia cho các bạn, cũng có vài bạn hay chơi cùng. Cô làm lớp phó, luôn tìm cách kéo Chu Tiểu Vân xuống, cướp chức lớp trưởng của nhỏ, để mình đứng đầu mọi mặt. Lấy ngay chuyện mua quà tặng thầy Phương lần này nói đi, Chu Tiểu Vân là người phát động mọi người nhưng cô luôn muốn đạp nhỏ ra, chiếm lấy chỗ, thậm chí còn muốn đi mua cùng.

Chu Tiểu Vân không thèm để ý, muốn đi cứ đi, chẳng sao cả. Cả nhóm hẹn nhau sáng chủ nhật, ngồi xe ba bánh lên trấn, tiền ai nấy trả, chắc đi một buổi là mua được quà. Cô về báo với cha mẹ một tiếng, tất nhiên ba mẹ không phản đối.

Phương Văn Siêu luôn quan tâm đến con gái, điểm này Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân hiểu rõ trong lòng. Dân quê không biết mua quà biếu sang trọng, thỉnh thoảng trong nhà có trứng gà, trứng vịt lại bảo

Chu Tiểu Vân mang đi biếu thầy. Có rau dưa mới mẻ cũng đem tặng thầy một ít. Anh từ chối thì không phải phép, đành nhận lấy.

Lúc này, nghe thấy con kể chuyện bạn trong lớp góp tiền mua quà tặng thầy, Triệu Ngọc Trân luôn luôn keo kiệt cũng đồng ý, còn đưa cho con năm nguyên để mua quà, trả tiền xe và ăn cơm.

Một số tiền bất ngờ! Chu Tiểu Vân cầm năm nguyên cười tít mắt. Sáng sớm ngày chủ nhật, một đám trẻ con đã tập hợp ở nhà cô. Vốn dĩ Hứa Mỹ Lệ đề nghị tập trung ở nhà mình nhưng không ai đồng ý. Thấy không ai nể mặt mình, cô bé hậm hực, không chống lại được ý kiến số đông, đành đến nhà Chu Tiểu Vân gia.

Trong cả đám, Chu Thiến Thiến lớn nhất mười một tuổi, Chu Tiểu Vân nhỏ nhất mới chín tuổi. Một đám con nít tự đi khiến người lớn không yên tâm. Chu Quốc Cường cố ý nhờ Ngô Hữu Đức đến trông bọn trẻ.

Lúc Ngô Hữu Đức lái xe sang, Ngô Mai cười hì hì ngồi vắt vẻo trên xe. Dọc đường đi cả đám nói chuyện ríu rít không ngừng. Thả cả đám xuống cửa cửa hàng mậu dịch Hồng Quang, Ngô Hữu Đức có việc phải đi, hẹn bốn tiếng nữa đến đón.

Cả nhóm bước vào trong, ngay từ việc nhỏ như đi hướng nào, mua cái gì đã tranh luận ầm ĩ. Cuối cùng, vẫn là Chu Tiểu Vân giảng hòa: "Chúng mình cứ đi dạo nhìn xem, thấy cái gì hợp lý thì mua. Dù sao ở đây không ặc cả, cứ lấy mốc ba mươi nguyên chọn quà."

Cả nhóm nhất trí tán thành, chỉ có Hứa Mỹ Lệ không đồng ý, trực tiếp muốn lên tầng hai.

Vương Tinh Tinh từ trước đến nay không thích cô bé, nghe vậy liếc mắt nhìn: "Đại tỷ à, một mình chị thích lên tầng hai thì cứ lên, không ai ngăn đâu."

Hứa Mỹ Lệ thấy không có ai ủng hộ, đành uỷ khuất đi sau.

Cả đám tớ một lời cậu một câu cãi nhau ầm ĩ trong cửa hàng, rước lấy vô số ánh mắt nhìn. Được cả Vương Tinh Tinh, Ngô Mai nói cũng to, lớn tiếng không coi ai ra gì, khiến cô thầm lau mồ hôi, thật sự muốn nói mình không quen biết mấy người này. Đi hết tầng một không có thu hoạch, cả đám chuyển mục tiêu lên tầng hai.

Đến quầy bán đồng hồ đeo tay, ánh mắt Chu Tiểu Vân lập tức bị thu hút bởi một cặp đồng hồ tình nhân. Hai cái đồng hồ kiểu dáng giống nhau, của nam lớn hơn một chút, bản to hơn, đơn giản mà trang nhã. Nhìn sang giá, không đắt, chỉ hai mươi bốn nguyên.

Chu Tiểu Vân bàn với mọi người, quyết định mua cái này, hiếm khi Hứa Mỹ Lệ không phản đối. Có lẽ cô bé đã nhận ra, có phát biểu ý kiến cũng không ai để ý đến, thức thời không nói gì nữa.

Kết quả lúc trả tiền mới phát hiện ra, giá ghi là giá của một chiếc, một đôi giá bốn mươi tám nguyên

92. Chương 93: Quà Tặng (2)

Cô vô cùng xấu hổ bàn với mọi người cách giải quyết. Thực ra trong lớp chính xác góp được ba mươi tám nguyên, còn thiếu mười nguyên nữa. (Chỗ giá tiền này tác giả viết không thống nhất, có chỗ là ba mươi, chỗ là hơn ba mươi, ta sửa lại theo ý hiểu cho phù hợp, nhiều chỗ trong truyện cũng phải làm vậy)

Mọi người bắt đầu lấy hết tiền trong người ra xem có đủ không. Lúc đi, người lớn cho tiền đi đường, giờ không tốn đồng nào nên lấy ra hết. Một nguyên, hai nguyên… cô bỏ ra năm nguyên mẹ cho nữa. Lại thêm một nguyên nữa, vừa đủ bốn mươi tám, Chu Tiểu Vân như trút được gánh nặng, vội vã trả tiền.

Quà được gói trong hộp rất đẹp và lịch sự, ai nấy đều hài lòng. Cô còn mượn nhân viên bán hàng một cái bút, viết lên thiếp mấy câu chúc mừng.

Đại công cáo thành! Thời gian còn sớm, tranh thủ dạo chơi tiếp.

Hứa Mỹ Lệ thoáng cái tỉnh táo lại, dẫn đầu đi đến quầy bán quần áo. Chỉ vào những bộ quần áo xinh đẹp, lớn tiếng khoe: "Ba tớ bảo sẽ dẫn tớ đến đây mua quần áo mới."

Mẹ Vương Tinh Tinh là thợ may, thường xuyên may quần áo mới cho con mặc. Vương Tinh Tinh không quen nhìn dáng vẻ đáng ghét của con nhỏ kia: "Dân quê không có đồ tốt như thế, quần áo của tớ toàn do mẹ tớ may."

Tôn Mẫn cũng nói: "Mẹ mua quần áo cho tớ ở chợ, tớ chưa từng được mua quần áo ở đây."

Hứa Mỹ Lệ cho rằng đây là gián tiếp đề ình, rất đắc ý .

Chu Tiểu Vân không thể tránh được sóng ngầm cuồn cuộn giữa các bạn, giả vờ như không nghe thấy. Cô quay sang nói chuyện với Ngô Mai.

Chu Chí Hải, Phùng Thiết Trụ chạy tót đến quầy bán đồ chơi, nhìn một đống súng máy, mô hình ô tô rớt cả nước miếng bị Hứa Mỹ Lệ cười nhạo: "Không phải đồ ăn có gì hay mà nhìn, trông hai cậu quê mùa quá. Nếu thích bảo người lớn trong nhà mua cho."

Tính khí Chu Chí Hải nóng nảy, lập tức trừng mắt nhìn: "Cậu chế giễu ai đó?"

Xét về gia thế, nhà Phùng Thiết Trụ giàu nhất trong nhóm, cậu không quen nhìn Hứa Mỹ Lệ luôn mở miệng tự xưng là người có tiền, kéo tay Chu Chí Hải nói: "Không cần chấp nhặt với con gái, đi, chúng ta ra quầy văn phòng phẩm đằng kia xem."

Hai người quay đầu bỏ đi, làm cho Hứa Mỹ Lệ tức lệch mũi. Đúng mười giờ, Ngô Hữu Đức đến đón cả đám ra về. Trưa nay, ông và Ngô Mai ăn cơm ở nhà cô.

Triệu Ngọc Trân đặc biệt chuẩn bị món sủi cảo nhân thịt, là món ngon hiếm có chỉ để tiếp khách quen. Một cân xương sườn hầm lấy nước dùng, thả thêm sủi cảo nhân rau trộn thịt, khỏi phải nói ngon đến mức nào. Chu Tiểu Vân ăn sơ sơ mười ba, mười bốn cái. Còn Đại Bảo, ăn đến mức bụng căng tròn.

Cơm nước xong hai cha con ra về, Ngô Mai mếu máo không chịu đi, bị cưỡng chế lên xe.

Chu Tiểu Vân không có nhiều thời gian rảnh rỗi, bắt tay vào chuẩn bị quà riêng. Không có nhiều để mua quà đắt tiền, món quà tự tay làm tuy giản dị nhưng có thể biểu đạt cả tấm lòng của người tặng.

Dùng hơn một ngày mới làm xong quà, đúng là quá gấp gáp.

Sáng thứ hai, Phương Văn Siêu bước chân vào lớp, thấy hôm nay lớp im ắng lạ thường. Anh ngạc nhiên, hoá ra lũ quỷ nhỏ cũng có lúc trật tự thế này. Đứng trên bục giảng, anh đang định nói, chợt phát hiện ra trên bàn giáo viên có một hộp quà rất đẹp.

Hứa Mỹ Lệ không chịu bỏ lỡ cơ hội này, tranh thủ đứng lên trước: "Thầy Phương, chúng em góp tiền mua quà mừng đám cưới thầy. Chúc thầy cô trăm năm hạnh phúc!"

Phương Văn Siêu cảm động nói không nên lời. Một lúc lâu sau, anh nói: "Cám ơn các em."

Một giáo viên được học sinh yêu quý như thế, còn đòi hỏi gì nữa?

Sau khi tan học, Chu Tiểu Vân đến ký túc xá tìm thầy. Lúc này, Phương Văn Siêu đang nổ máy chuẩn bị đi, thấy cô tới vội tắt động cơ, xuống xe: "Chu Tiểu Vân, hôm nay thầy không có thời gian dạy em chơi đàn accordion. Sau này thứ ba em hãy đến!"

Chu Tiểu Vân cười, lấy món quà từ trong túi quần ra: "Thầy Phương, đây là quà em tự tay làm, hi vọng thầy không chê."

Hả? Tự tay làm? Anh rất tò mò, mở túi, lấy đồ bên trong ra.

Đó là một đôi búp bê làm bằng vải. Đôi búp bê vô cùng tinh xảo, đáng yêu, lớn cỡ bàn tay. Mắt, mũi, miệng, tóc làm rất tỉ mỉ, sống động. Búp bê nam mặc áo sơ mi trắng, quần đen, có cả thắt lưng nhỏ xinh, búp bê nữ mặc váy công chúa màu hồng.

Để làm tóc cho búp bê, cô đã tốn không ít công sức, cuối cùng cắt lấy một đoạn tóc của mình. Cô nuôi tóc gần ba năm, tóc dài đến thắt lưng, cắt bỏ phần đuôi xơ cứng quá thừa để làm tóc cho búp bê.

Kiếp trước, Chu Tiểu Vân làm việc trong xưởng sản xuất đồ chơi mấy năm, chuyên khâu búp bê vải. Công việc này yêu cầu kĩ thuật rất cao, người bình thường làm ra búp bê sẽ có nhiều chỗ không giống. Muốn giống y như thật, bắt buộc phải có mấy năm tay nghề được đào tạo bài bản.

Lúc suy nghĩ nên tặng quà gì, cô nảy ra ý định làm búp bê thủ công. Không cần bỏ nhiều tiền mua nguyên liệu, chẳng qua tốn mấy giác chọn loại vải tốt. Không có bông thì dùng bọt biển thay thế nhồi vào trọng, quan trọng nhất là yêu cầu rất cao về kĩ năng may vá.

Cô tốn một ngày rưỡi mới làm ra đôi búp bê hoàn hảo trong tưởng tượng, lâu không làm nên hơi gượng tay. Đến khi nhìn thấy thành phẩm, cô rất vui mừng. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của thầy, cô thấy bao nhiêu vất vả đều đáng giá.

Phương Văn Siêu càng nhìn càng thích: "Chu Tiểu Vân, em thật khéo tay, làm búp bê đáng yêu y như thật, Thư Kỳ chắc chắn rất thích."

Chu Tiểu Vân cười vẫy tay tạm biệt thầy. Sau khi về nhà, cô còn phải dỗ Nhị Nha, con bé trông thấy chị làm búp bê, cứ khóc nháo đòi giữ làm của riêng, không đồng ý thì không cho cô làm tiếp nữa. Cô dỗ hơn nửa buổi, đến khi đồng ý làm cho con bé mới được yên.

Mới tí tuổi đầu đã biết uy hiếp người khác rồi, cô vừa bực mình vừa buồn cười.

Hồi đó, trẻ con làm gì có nhiều đồ chơi như bây giờ, nhìn thấy búp bê vải xinh đẹp khó trách Nhị Nha thích mãi không buông tay.

Cô lấy tấm vải màu vàng thừa lại, lúc làm món quà kia thấy màu này không hợp nên để qua một bên, giờ lấy ra làm búp bê cho Nhị Nha vừa xinh.

Làm cho em tất nhiên không cần cầu kỳ như làm tặng thầy, tận dụng vải thừa chắp vá, cúc áo... rất nhanh cô làm xong một đàn vịt con năm con. Vịt con bé nhỏ lông vàng ươm, nằm gọn trong lòng bàn tay, có con đang tung tăng bơi lội, có con đang cúi đầu kiếm ăn... đáng yêu cực kì. Nhị Nha vui sướng, cầm chơi cả ngày không bỏ xuống.

Triệu Ngọc Trân nhìn thấy đồ chơi mới của con gái út rất ngạc nhiên, bà tự nhận không làm được đồ chơi đẹp đến thế.

Chu Tiểu Vân giải thích là tình cờ đọc được cách làm trong một quyển sách trên thư viện trường, may mà mẹ không truy vấn đến cùng. Cứ mơ hồ như vậy rồi cho qua, cô toát hết mồ hôi lạnh, xem ra sau này làm việc cần cẩn thận nhiều hơn.

93. Chương 94: Chợ Chính Thức Xuất Hiện

Một năm qua với người dân quê chất phác hiền lành là một năm tốt đẹp. Mấy thôn gần nhau sát nhập, thành lập xã mới. Trưởng xã nộp đơn lên huyện xin được xây chợ.

Chợ mới nằm trên bãi đất trống cạnh chợ cũ, chia thành các ô đơn giản. Nhưng nó có ý nghĩa rất lớn đối với các tiểu thương. Từ nay, họ có chỗ bán cố định, che mưa che nắng, hơn nữa có thể bán hàng cả ngày, không cần bữa nay bán bữa mai nghỉ như chợ phiên.

Chợ xây vẻn vẹn trong vòng nửa tháng. Tấm biển "chợ Hưng Vượng" rất to treo trên cổng, khi cắt băng hoàn công, tiếng pháo nổ ầm ĩ, chính thức thông báo chợ bắt đầu vận hành. Ai ngờ, tiểu thương bán trong chợ rất ít, đa phần áp dụng chính sách chờ đợi, vẫn bán ở chợ cũ.

Điều này tất nhiên có nguyên nhân của nó. Xã bỏ tiền xây chợ, số tiền này chia đều cho các tiểu thương, nếu muốn bán hàng trong chợ phải nộp tiền thuê chỗ. Một tháng mười nguyên, đối với người dân ở đây không phải là con số nhỏ.

Chu Quốc Cường đang phân vân, không biết nên bỏ tiền ra hay không.

Triệu Ngọc Trân ở nhà hiến kế: "Ba nó à, hay là mình cứ đợi xem mọi người làm thế nào rồi tính."

Đang cúi đầu ăn cơm, Chu Tiểu Vân không nhịn được nói: "Ba ơi, theo con, ba nên nộp tiền vào chợ bán hàng thì hơn. Ba nghĩ xem, một tháng mười nguyên không ít, nhưng bán hàng trong chợ tiện hơn nhiều. Mưa không đến mặt nắng không đến đầu, ngày nào cũng dọn hàng, tốt hơn bán ở chợ cũ nhiều. Chỗ tiền thuê có thể tính vào giá bán, đắt hơn một chút!"

Câu cuối cùng đả động được Chu Quốc Cường, khiến ông quyết định nộp tiền cho người quản lí chợ. Đó chính là cha của Hứa Mỹ Lệ – Hứa Đại Sơn, xã giao quyền quản lí chợ cho đội sản xuất.

Hứa Đại Sơn thu được tiền, cố ý chọn vị trí tốt gần cổng chợ cho Chu Quốc Cường, ông cảm kích mời Hứa Đại Sơn đến nhà ăn cơm. Hứa Đại Sơn sảng khoái nhận lời, còn dẫn theo con gái đi cùng. Bình thường không để ý đến Hứa Mỹ Lệ, lúc này Chu Tiểu Vân không thể ngó lơ khách, đau khổ "hầu chuyện" suốt buổi trưa.

Chu Tiểu Vân rất khó chịu, sao cô bé này có thể một mình thao thao bất tuyệt từ đầu đến cuối mà không buồn chán nhỉ? Suốt cả buổi, cô lặp lại mấy từ: "Ừ", "Hả", "Chà", "Thật không", "Tốt", thời gian còn lại ngồi im nghe một người tự sướng.

Ngô Mai hay Vương Tinh Tinh rất thích nói chuyện, Chu Tiểu Vân ít nói đảm nhiệm tốt vai trò một người lắng nghe. Nhưng những điều Hứa Mỹ Lệ nói khiến người khác không chịu nổi, khoe khoang khoác lác về bản thân, hạ thấp người khác xuống. Cô ngồi nghe mà như ăn phải hoàng liên, cuối cùng đã hiểu tại sao các bạn ghét cô bé này đến thế. (Hoàng liên là một vị thuốc Đông Y rất đắng)

Ngược lại, Hứa Mỹ Lệ rất hài lòng, có cảm tình với Chu Tiểu Vân vì cô luôn mỉm cười, nghiêng đầu lắng tai nghe, đột nhiên cảm thấy làm bạn với nhỏ không tệ, đơn phương ra chủ ý sau này sẽ chơi cùng nhỏ. Đương nhiên sẽ tận dụng cơ hội cướp lấy vị trí lớp trưởng, cô bé nghĩ thầm.

Cuối cùng cũng chịu đựng qua được bữa cơm này, tiễn đại tỷ ra về, cô thở phào nhẹ nhõm. Bên tai được yên tĩnh khiến cô vui mừng rớt nước mắt.

Chợ dần dần náo nhiệt, người dân bắt đầu có thói quen đi chợ mua thức ăn.

Từ đó, Chu Quốc Cường ngày nào cũng ra chợ bán thịt, quả nhiên như con gái nói rất đắt hàng. Triệu Ngọc Trân mang cả Nhị Nha ra chợ, không đến mười hai giờ chưa có mặt ở nhà.

Chu Tiểu Vân chính thức được nâng lên chức đầu bếp. Buổi trưa đi học về, cô nhóm lửa nấu cơm, nấu cơm xong bắt đầu xào nấu thức ăn đã sắp sẵn, cha mẹ về đến nhà đúng lúc mâm cơm được dọn lên bàn. Đại Bảo không trốn được, bị bắt nhóm lửa. Tiểu Bảo còn bé nhưng chăm chỉ hơn anh nhiều, thấy anh chị nhóm lửa nấu cơm, cậu dọn bát đũa, lau bàn, quét nhà vân vân. Ba anh em phân công rõ ràng, hợp tác ăn ý giải quyết vấn đề bữa trưa một cách thoả đáng.

Về đến nhà được ăn cơm canh nóng hổi, trong lòng hai vợ chồng vô cùng vui mừng. Không phải lo lắng về chuyện cơm nước, hai người tập trung 100% chú ý vào việc buôn bán. Tan chợ không cần vội vàng trở về, càng dọn hàng muộn càng tốt.

Mặc dù trong chợ cũng có hai, ba gian hàng bán thịt lợn, nhưng quầy của nhà cô vẫn đông khách nhất. Điều làm hai vợ chồng tự hào nhất là con cái ngoan ngoãn nghe lời, không gì sánh được điều này, khiến cha mẹ vô cùng yên tâm.

Thời gian lẳng lặng trôi đi, cuộc sống của nhà họ Chu dần dần có sự thay đổi.

Đầu tiên là trong nhà lắp thêm điện thoại bàn. Cả xã số nhà có điện thoại đếm trên đầu ngón tay, nhà Chu Quốc Cường không ngờ dẫn đầu trong thôn, coi như rất có mặt mũi.

Điện thoại tất nhiên không phải để trang trí, mà có tác dụng rất lớn.

Vì mở rộng quy mô bán hàng, Chu Quốc Cường bỏ tiền lắp điện thoại. Trước đây chạy ngược chạy xuôi thu mua lợn, nay phần lớn mua hàng qua điện thoại. Nhà nào ở xa muốn bán lợn chỉ cần gọi điện, ông sẽ đến tận nơi mua, tiết kiệm được thời gian đi hỏi từng nhà. Không chỉ bán lẻ, giờ ông còn chuyển sang bán buôn. Các quầy hàng trong chợ đều lấy thịt lợn của nhà ông về bán, không lời nhiều như bán lẻ nhưng thắng ở số lượng nhiều.

Lại nói tiếp, chủ ý này do Chu Tiểu Vân nhắc nhở. Chu Quốc Cường ở nhà vô tình nói vu vơ về chuyện các quầy khác trong chợ mua thịt lợn từ lò mổ trên thị trấn về bán lại, không giống như ông tự mình mua lợn về giết nên không lãi bằng.

Chu Tiểu Vân thuận miệng đáp: "Hay là ba đến tìm họ, cho họ xem chất lượng thịt nhà mình, đồng ý bán cho họ bằng giá mua ở lò mổ, không mất công vận chuyển, chắc chắn họ sẽ đồng ý."

Chu Quốc Cường vỗ đùi, một câu đánh thức người trong cuộc.

Mà Triệu Ngọc Trân khôn khéo còn để ý đến các hàng ăn. Bà đi quảng cáo cho các tiệm cơm gần đó, lấy giá rẻ và phục vụ chu đáo tận nơi được mọi người tán thưởng. Vì thế, hai vợ chồng có thể coi như đầu mối phân phối thịt trong vùng.

Cả ngày Chu Quốc Cường đạp xe ba bánh chạy khắp nơi, bận luôn chân luôn tay, tiền kiếm ngày càng nhiều, mệt đến mấy cũng đáng. Hai vợ chồng mơ tưởng về viễn cảnh tương lai, cứ theo đà này, có lẽ hai năm nữa đủ tiền xây nhà lầu. (tức là chồng tầng lên, vì hiện nay ở nhà mái bằng)

Chủ nhật, Chu Tiểu Vân thường mang thức ăn lên chợ, giúp mẹ bán hàng. Cô nhỏ tuổi, đon đả chào mời tính tiền cho khách rất nhanh, khá nổi tiếng trong chợ.

Trong nhà kinh tế dư dả, tiền tiêu vặt được cho nhiều hơn. Cuối tuần, Triệu Ngọc Trân chủ động phát tiền tiêu vặt cho các con, mỗi người năm giác.

Chu Tiểu Vân cười nhận lấy, Tiểu Bảo cười toe toét, Đại Bảo mặt dày xin xỏ một tuần nâng lên một nguyên, bị tét vào mông nhỏ.

94. Chương 95: Khách Không Mời Mà Đến

Sáng thứ ba, Chu Tiểu Vân như thường lệ ăn sáng xong, đi học cùng em trai. Đại Bảo không kiên nhẫn chờ đợi, tự đi trước. Hai chị em nói cười, đến trường ai vào lớp người đó.

Chu Tiểu Vân ngồi vào vị trí của mình vừa mới mở túi sách, thì thấy thầy Phương đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay ý bảo cô ra ngoài. Cô thấy lạ, có chuyện gì không thể nói chuyện trong lớp à? Thần thần bí bí !

Bước ra ngoài cửa, không chỉ có một mình thầy, bên cạnh có hai người phụ nữ trẻ. Một người là vợ mới cưới của thầy Đới Thư Kỳ, một người lớn tuổi hơn khoảng ba mươi tuổi, đường nét hao hao Đới Thư Kỳ, có lẽ là chị gái.

Chu Tiểu Vân thầm đoán trong lòng, ngoài miệng lễ phép chào: "Em chào thầy, chào các cô."

Đới Thư Kỳ mỉm cười ngọt ngào, gương mặt trẻ trung ngập ngàn sự thẹn thùng, vui sướng sau đám cưới: "Văn Siêu, đây là em nhỏ làm búp bê à? Thoạt nhìn đúng là một cô bé ngoan, văn tĩnh."

Vẻ mặt thầy không giấu nổi sự kiêu ngạo: "Tất nhiên, phải xem đó là học trò của ai. Chu Tiểu Vân không chỉ có tài lẻ này, trình độ thổi kèn harmonica gần bằng anh, chơi đàn accordion rất khá. Chăm chỉ luyện thư pháp hai năm, thành tích học tập chưa bao giờ đứng thứ hai."

Có thể không tự hào sao? Đó là học trò cưng của anh đấy.

Chu Tiểu Vân bị khen không ngẩng đầu lên nổi, nào có thầy giáo nào khen trò trắng trợn như thế. Xem ra da mặt mình còn quá mỏng, vừa nghe người khác khen đã thấy xấu hổ. Cô vội vàng lảng sang chuyện khác: "Thầy Phương, thầy tìm em có chuyện gì không?"

Phương Văn Siêu và Đới Thư Kỳ nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Phương Văn Siêu lên tiếng: "À, là thế này. Hai tháng trước không phải em làm búp bê tặng thầy sao? Lúc đó thầy mang búp bê về, Thư Kỳ thích lắm, để nó trên đầu giường. Hai ngày trước, chị của cô ấy chính là người này, " Anh chỉ chỉ vào người phụ nữ ăn mặc rất mốt kia: "Lúc chị ấy đến nhà thầy chơi vô tình nhìn thấy, rất thích búp bê thủ công em làm, tỏ ý muốn gặp em."

Khi đó chị kia cười với cô: "Bạn nhỏ à, xin chào, chị tên là Hứa Thư Bình. Chị mở một cửa hàng chuyên về quà lưu niệm, bán các sản phẩm thủ công mỹ nghệ. Chị thấy búp bê em làm rất đẹp, muốn tìm em bàn một chuyện."

Chu Tiểu Vân hiểu được, hoá ra là nhìn trúng búp bê của cô.

Cô hơi khó xử: "Thầy Phương, chúng ta đứng nói chuyện ở chỗ này sao?"

Phương Văn Siêu vỗ đầu một cái: "Xem thầy hồ đồ quá, đi, đến phòng của thầy nói chuyện."

Mấy người vừa đi vừa nói tới phòng trong ký túc xá của Phương Văn Siêu. Anh có tiết đầu tiên nên cho phép cô ở lại nói chuyện với hai chị em Thư Kỳ, còn mình đi dạy trước. (Cái này có tính là lấy việc công làm việc tư không =.=)

Đới Thư Bình không hổ là người buôn bán, miệng ngọt dễ nghe, rất nhanh quen thân với cô. Bắt đầu mở miệng gọi Tiểu Vân, còn bảo cô gọi chị Thư Bình.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm kêu mình gọi một người phụ nữ ba mươi tuổi là chị quá thiệt thòi. Kiếp trước hai mươi tám kiếp này cộng thêm ba năm, thực tế cô còn lớn tuổi hơn chị ta nữa!

Đới Thư Bình vòng tới vòng lui rốt cuộc đi vào trọng tâm: "Tiểu Vân à, chị thẳng tính, có chuyện nói thẳng. Chị bán hàng khá đông khách, phần lớn các sản phẩm nhằm vào người trẻ tuổi. Chị thấy búp bê của em tinh xảo, nếu có thể bày bán trong cửa hàng của chị chắc chắn có nhiều người muốn mua."

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một lúc mới trả lời: "Em làm đôi búp bê này mất một ngày rưỡi, hơn nữa trong lúc đó không thể làm việc gì khác. Chắc chắn em không có thời gian làm. Về nhà em phải giúp mẹ làm việc nhà, khi rảnh rỗi còn luyện thư pháp, luyện đàn accordion nữa!"

Thực chất nguyên nhân là kiếp trước cô từng làm công nhân trong xưởng đồ chơi, tay nghề tốt đến mấy cũng chỉ là người làm thuê, tiền lương mỗi tháng hơn một ngàn nguyên? Kiếp này cô không muốn giẫm lên vết xe đổ, thỉnh thoảng làm một hai cái thì được, trường kỳ thì không thể. Nên chăm chỉ học hành, lớn lên làm một cô gái có học thức, con đường này vẫn hấp dẫn cô hơn.

Đới Thư Bình bị từ chối không nóng nảy, đưa ra điều kiện tốt hơn hấp dẫn cô: "Không cần em làm nhiều, một tuần làm hai ba con đưa chị là được, giá tiền có thể thương lượng. Chị trả em năm nguyên một đôi!"

Cái giá này có sức hấp dẫn rất lớn, Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu, cố gắng tỉnh táo lại trước ánh sáng chói mắt của đồng tiền.

Vẻ mặt thất vọng của Đới Thư Bình khiến cô không đành lòng, dù sao cũng là chị vợ của thầy, nếu trút giận thầy thì không đáng?

Chu Tiểu Vân đưa ra một chủ ý khác: "Như vậy đi, em có thể dạy chị làm, chị học xong tự làm búp bê bán không được sao?"

"Thực sự?" Đới Thư Bình kinh hỉ, chợt do dự: "Nhưng mà, cả ngày chị phải trông cửa hàng, chưa chắc có thời gian học…"

Đới Thư Kỳ lúc này mới chen vào: "Chị, để em học thay chị! Búp bê này để bày thôi, không phải là vật dụng cần hàng ngày, làm được bao nhiêu bán bấy nhiêu."

Đề nghị này khiến Đới Thư Bình động tâm, hẹn chủ nhật này sẽ đến học, hai chị em vội vã quay về thị trấn luôn.

Chu Tiểu Vân cảm thấy phục người phụ nữ tên là Đới Thư Bình này, có ánh mắt tinh tường, sau này chắc chắn giàu to. Mấy năm sau, nổi tiếng khắp nơi dựa vào búp bê thủ công tinh xảo, Đới Thư Bình hỏi Chu Tiểu Vân có hối hận ngày đó từ chối cơ hội phát tài này không, cô cười nói tuyệt không hối hận.

Có ai có thể hiểu được tâm trạng mâu thuẫn của cô vừa yêu vừa hận đôi búp bê này, đành kính nhi viễn chi đây?

Chủ nhật Đới Thư Kỳ và Đới Thư Bình quả nhiên đúng hẹn mà đến, Phương Văn Siêu đương nhiên làm hộ hoa sứ giả. Địa điểm vốn định ở phòng của anh nhưng chỗ quá nhỏ, đông người chật chội.

Chu Tiểu Vân đề nghị đến nhà mình, anh do dự: "Chỉ sợ quấy rầy…"

Chu Tiểu Vân vội vã đáp: "Thầy Phương, thầy đừng khách sáo, cứ đến nhà em đi. Ba mẹ em đi chợ bán hàng cả rồi, trong nhà chỉ có mấy anh em, chỉ sợ mọi người đến nhà em không quen!"

Nói đến thế, từ chối nữa quá làm kiêu, bọn họ đi bộ mất mười phút tới nhà cô.

Đại Bảo đang chơi trong sân với Tiểu Bảo, nhận thức Phương Văn Siêu đứng lại chào "Em chào thầy Phương". Nhị Nha không có ở nhà, vì thế vào phòng riêng của cô.

Phương Văn Siêu lần đầu đến, quan sát tỉ mỉ cả căn phòng, liên tiếp tán thưởng. Anh thích nhất là chậu xương rồng cạnh cửa sổ. Chu Tiểu Vân nhìn trong mắt ghi trong lòng, sau này tặng thầy hai chậu.

Đới Thư Bình may vá khá tốt, được Chu Tiểu Vân giảng giải một hồi, làm mẫu qua cơ bản hiểu các bước làm, vấn đề còn lại là thực hành. Hai chị em ngồi trên ghế, vừa làm vừa nói chuyện phiếm, trong câu chuyện tỏ ý khen ngợi cô.

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân không chống đỡ nổi lời khen, nói với thầy: "Mọi người cứ ngồi chơi, em đi nấu cơm." Sau đó chạy vội ra ngoài.

95. Chương 96: Số Tiền Bất Ngờ

Khoảng mười một giờ trưa, mọi người trở về.

Đại Bảo sớm phụng lệnh của Chu Tiểu Vân báo với cha mẹ có khách đến. Hai vợ chồng nghe thấy thầy giáo của con gái đến rất cao hứng. Vừa vặn hôm nay thịt bán gần hết nên dọn hàng sớm.

Người lớn nói chuyện khó tránh khỏi tâm sự mấy câu, Triệu Ngọc Trân biết lý do của hai chị em Đới Thư Bình đến nhà, vừa cười vừa nói: "Hiếm có hai người coi trọng đồ chơi của Tiểu Vân, chỉ sợ đứa nhỏ này sức nhỏ không giúp được gì."

Đới Thư Bình có thể tâng bốc mọi người lên chín tầng mây, lập tức khen cô đến mức độc nhất vô nhị. Triệu Ngọc Trân nghe xong không biết nói gì, đành mỉm cười.

Bên này mọi người nói chuyện, bên kia Chu Tiểu Vân cầm rau mẹ mang về vào bếp, nhặt rau, rửa rau, động tác thuần thục. Thức ăn được xếp sẵn để Triệu Ngọc Trân lên sân khấu trổ tài. Hôm nay trong nhà có khách không thể để con gái nấu ăn. Không phải cô nấu ăn quá dở, ngược lại, mùi vị thức ăn cô làm không kém mẹ bao nhiêu. Bà chỉ sợ để khách tưởng nhà mình qua loa với họ, vì thế kiên trì đi làm cơm.

Hai người đàn ông ngồi nói chuyện trong phòng khách. Hai mẹ con cô thổi lửa nấu cơm xào rau, Đới Thư Bình muốn qua giúp, Triệu Ngọc Trân không từ chối được, đành để hai chị em đứng một bên nói chuyện phiếm.

Đới Thư Kỳ rất hứng thú với học trò cưng của chồng. Trước đây thường nghe chồng khen trò giỏi giang thế nào, cô cảm thấy có phần phóng đại, giờ tiếp xúc trực tiếp lại cảm thấy chồng nói quá mức khiêm tốn. Trông Chu Tiểu Vân làm việc lưu loát, còn giỏi hơn người lớn như mình!

Nói đến đây thật xấu hổ, Đới Thư Kỳ lớn như vậy chưa bao giờ bước chân vào bếp. Ở nhà cha mẹ chiều không nói, sau khi kết hôn ở cùng cha mẹ chồng, tan tầm về nhà đã có sẵn cơm nước, khiến cô chưa bao giờ phải nấu cơm.

Nhìn thấy một cô bé con như Chu Tiểu Vân rửa rau, thái rau thuần thục, mắt cô sắp rớt ra ngoài.

Nghe Triệu Ngọc Trân kể việc làm hằng ngày ở nhà của cô bé càng làm cho Đới Thư Kỳ trợn mắt há mồm. Trông hai em, giặt quần áo, nấu cơm, quét nhà… Quả là một cô bé toàn năng! Giờ quan sát kĩ, mặt mày thanh tú, làn da trắng ngần, tóc dài cột đuôi ngựa sau gáy, quần áo giản dị không che được nét đẹp trời sinh. Sau khi lớn lên không biết sẽ xinh đẹp đến mức nào nữa.

Buổi trưa, Chu Quốc Cường đặc biệt mở chai rượu quý Chu Quốc Dân mang đến, mời Phương Văn Siêu uống rượu. Tửu lượng anh bình thường, ban đầu không chịu uống, đến khi nhận được ánh mắt ám chỉ của vợ mới yên tâm cầm chén rượu lên.

Chu Tiểu Vân cười khúc khích, hoá ra thầy cũng bị "vợ quản chặt" nha!

Lúc ăn cơm bầu không khí rất hài hoà, có Đới Thư Bình vĩnh viễn không lo không tìm được đề tài. Hơn nữa Triệu Ngọc Trân, Chu Quốc Cường cố ý nịnh thầy, bầu không khí muốn không hài hòa cũng không được.

Phương Văn Siêu mặc dù chưa say hẳn nhưng rõ ràng có cảm giác đã ngà ngà, nói chuyện bắt đầu lộn xộn, luôn miệng khen học trò cưng của mình.

Chu Quốc Cường lắng nghe cười tươi: "Thầy Phương, Đại Nha nhà chúng tôi được thầy quan tâm. Không có thầy hết lòng bồi dưỡng sẽ không có con bé giỏi giang ngày hôm nay. Vợ chồng chúng tôi nhà quê ít học, không biết nói lời hoa mỹ. Nào, tôi kính thầy một chén!"

Thấy Phương Văn Siêu trái một chén phải một chén, cuối cùng vợ anh không ngồi yên được nữa, nhẹ giọng khụ khụ. Âm thanh hơi nhỏ anh không nghe thấy, nâng cao âm lượng lên, tất cả mọi người đều nghe ra hàm ý cảnh cáo trong đó.

Chu Tiểu Vân khuyên ba đang định tiếp tục mời rượu: "Ba ơi, con thấy Thầy Phương uống không ít rồi. Ba đừng mời thầy nữa!"

Chu Quốc Cường không phải người không hiểu chuyện, đương nhiên nghe được tiếng ho khan của Đới Thư Kỳ, thức thời để chén rượu xuống, khuyên thầy dùng bữa.

Nét mặt anh hơi xấu hổ, đành phải liều mạng gắp thức ăn che giấu. Đới Thư Kỳ rốt cuộc hài lòng, lại nở nụ cười. Cô ngồi bên cạnh cười thích thú, bình thường ở trường thầy luôn chỉn chu, nho nhã, có bao giờ thấy được cảnh này đâu.

Một bữa cơm cả khách và chủ đều vui vẻ, Đới Thư Bình lưu luyến không rời tạm biệt, trước khi chia tay còn kéo tay cô cảm ơn lần nữa. Chu Tiểu Vân mỉm cười tạm biệt, đưa hai chậu xương rồng để thầy mang về.

Phương Văn Siêu bê trong tay, trong lòng thầm khen học trò chu đáo.

Sau này, Đới Thư Bình lại đến hai, ba lần nữa, nhưng tay nghề không phải luyện được trong một sớm một chiều. Chu Tiểu Vân mềm lòng, thấy chị ta có thành ý như thế dứt khoát dành thời gian làm hai đôi búp bê để bày trong cửa hàng trước.

Đới Thư Bình bày búp bê trong cửa hàng không quá một tuần bán được ngay. Một đôi được một cặp chuẩn bị kết hôn mua về trang trí phòng tân hôn, trả mười tám nguyên. Một đôi được một cặp vợ chồng mua về tặng cho con gái làm quà sinh nhật.

Đới Thư Bình tự hào về ánh mắt của mình, cấp tốc đưa hơn ba mươi nguyên cho em rể chuyển cho cô.

Chu Tiểu Vân không chịu nhận, Phương Văn Siêu khuyên nhủ: "Chu Tiểu Vân, em cứ cầm đi! Chị Thư Bình thấy không đưa cho em rất ngại, cứ coi như là tiền học phí. Hơn nữa, đây là số tiền em tự tay làm ra."

Nói như thế Chu Tiểu Vân càng không chịu nhận: "Thầy Phương, thầy đừng làm em xấu hổ. Em học thầy bao nhiêu thứ, đàn accordion học lâu như thế chưa từng nộp một đồng học phí, số tiền này hay là thầy nhận lấy đi!"

Phương Văn Siêu cứng rắn nhét tiền vào túi cô: "Hai cái này sao so sánh với nhau được. Nếu không phải do bản thân em, có thầy giỏi thì làm được gì, mấu chốt là do em cố gắng. Số tiền này em mau cầm lấy, chị Thư Bình mở cửa tiệm buôn bán lời không ít tiền, không quan tâm đến số lẻ này đâu. Với em lại khác, có tiền mua gì cũng tiện hơn."

Lời này nói trúng nỗi lòng của Chu Tiểu Vân, từ chối thì bất kính đành nhận lấy.

Cô rất ít khi giấu người nhà về chuyện tiền nong, vừa đến nhà Chu Tiểu Vân thật thà giải thích lai lịch số tiền, đồng thời chủ động nộp ẹ.

Buôn may bán đắt, Triệu Ngọc Trân giữ nhiều tiền hơn, không tính toán chi li keo kiệt như trước nữa. Hào phóng cho con gái giữ lại, thích tiêu gì thì tiêu.

Hả! Lịch sử thay đổi rồi sao! Chưa kịp thích ứng với sự thay đổi của mẹ, cô vuốt vuốt tóc, mặt trời không mọc từ đằng tây chứ?

Đại Bảo thấy em gái có nhiều tiền riêng như thế, khỏi phải nói thèm nhỏ dãi, vò đầu vứt tai ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Tiểu Bảo lo lắng nhiều như anh, trực tiếp xin chị một nguyên mua sách. Con sâu nhỏ tham tiền Nhị Nha cầm chặt tờ năm giác trong tay, thường xuyên nhìn tiền cười khanh khách .

Đại Bảo lúc này đang thầm sỉ vả mình: Mày là anh trai, lớn hơn em ba tuổi đấy? Sao có thể không biết xấu hổ giơ tay xin tiền em gái, được như Tiểu Bảo với Nhị Nha thì tốt quá, mở miệng xin không phải cố kỵ.

Chu Tiểu Vân cố ý nhìn anh nghẹn khuất, cố ý xoè tiền đếm lại trước mặt anh rồi mới cất vào túi. Lúc thì mua đồ ăn cho Nhị Nha, lúc thì dẫn Tiểu Bảo đi mua vở, bút máy, nhưng không hề nói gì với Đại Bảo.

Đại Bảo trơ mắt nhìn Nhị Nha đứng trước mặt cậu dương dương đắc ý, ăn bánh trứng cuộn vàng ruộm một phân một cái, nước miệng cậu ào ào ứa ra; càng đỏ mắt nhìn quyển vở trắng tinh trong tay Tiểu Bảo.

Cuối cùng, cậu vứt bỏ thân phận anh trai gây trở ngại bấy lâu nay, gào thét: "Đại Nha, anh cũng muốn có vở mới! Anh cũng muốn ăn bánh trứng cuộn!"

Chu Tiểu Vân vui vẻ cười ha ha!

96. Chương 97: Học Sinh Giỏi

Trời từ từ nóng lên, trường tiểu học Hưng Vượng bắt đầu náo nhiệt. Các cô cậu học trò ra ra vào vào. Chưa đến giờ vào lớp, một đám học sinh tranh thủ chạy ra bãi đất trống trước là sân thể dục xem khu nhà mới đang xây. Dự tính toà nhà có ba tầng, bắt đầu từ kì tới, sau lễ khai giảng vào tháng chín có thể chuyển vào học ở phòng mới, điều này khiến học sinh reo hò ầm ĩ.

Nghe nói từ học kỳ tới sẽ có một số học sinh từ các trường tiểu học sơ cấp chuyển đến học lớp bốn, lớp năm ở trường. Cái gọi là tiểu học sơ cấp để chỉ những trường chỉ có ba khối lớp. Các trường nhỏ ở các thôn gần đó thay đổi toàn bộ. Từ giờ, chỉ có duy nhất trường Hưng Vượng là trường tiểu học toàn cấp, còn các trường khác biến thành tiểu học sơ cấp. Học sinh lớp bốn, lớp năm của các trường đó đều chuyển đến đây học.

Vì thế, phát sinh tình trạng không đủ phòng học, Sở Giáo dục của huyện rót kinh phí về để trường xây khu nhà mới. Nghe nói còn điều động thêm giáo viên giỏi về đây.

Tâm trạng Hiệu trưởng Kiều dạo này rất tốt. Cả ngày có mặt ở công trường. Trường mở rộng quy mô, học sinh đông hơn, phòng học được xây thêm, điều kiện dạy học ngày càng tốt, làm hiệu trường càng thêm vinh dự.

Các giáo viên cũng ủng hộ chủ trương này, phòng học cũ nát dùng bao năm nay đã xuống cấp nghiêm trọng. Có phòng trời mưa to dột tứ tung, học sinh học trong phòng u ám, thiếu ánh sáng sao có chất lượng tốt được. Khu nhà mới trang bị bảng đen mới, bàn học mới, đèn điện mới, cái gì cũng mới thật là tốt, thật là tốt!

Âm thanh khoan đục đinh tai nhức óc từ xa truyền tới nhiều khi khiến cho học sinh không nghe thấy tiếng giảng bài của giáo viên, ngay cả các thầy cô cũng đau đầu vì nó, đừng nói tới học trò. Vất vả chịu đựng đến cuối kì, cầm theo giấy gửi phụ huynh, bài tập về nhà và giấy khen học sinh giỏi, hai chị em Chu Tiểu Vân vui vẻ về nhà.

Tiểu Bảo không chịu kém chị, hai môn thi được hơn chín mươi điểm, nằm trong tốp đầu của lớp. Cậu mang giấy khen về, đắc ý khoe với cha mẹ. Triệu Ngọc Trân khen Tiểu Bảo mấy câu, dán giấy khen lên đầu giường cậu.

Về phần Chu Tiểu Vân, cha mẹ không cần hỏi cô chuyện giấy khen, đây là chuyện đương nhiên rồi!

Cô ngắm nhìn một loạt giấy khen được dán ngay ngắn trên tường, tương đối hài lòng với thành tích của mình. Toán học vẫn đạt điểm tuyệt đối, ngữ văn sơ sót viết sai một chữ được chín mươi chín điểm.

Đại Bảo rất ganh tị nhìn giấy khen của Tiểu Bảo. Chuyện em gái được giấy khen cậu đã quen từ lâu, sớm không so sánh việc học tập với em nữa, nhưng dựa vào cái gì Tiểu Bảo mới học lớp một cũng có giấy khen? Còn sáu tháng nữa là tròn năm năm, cậu chưa bao giờ nhận được một cái giấy khen nào cả!

Đại Bảo đứng trước giường Tiểu Bảo càng nhìn càng cảm thấy kia tờ giấy vàng vàng đỏ đỏ kia chói mắt, mà Tiểu Bảo không biết ý biết tứ, đổ thêm dầu vào lửa: "Anh ơi, giấy khen của em có đẹp không?"

Đại Bảo cáu giận nói: "Chỉ là một tờ giấy vàng vàng thôi, ngoài chợ một phân mua được cả đống."

"Nhưng một phân đâu có mua được con dấu của trường, đâu phải là giấy khen. Em được thầy giáo trao tận tay, ý nghĩa không giống nhau. Anh xem, bốn năm qua anh có được giấy khen lần nào đâu."

Lời của Tiểu Bảo đâm trúng chỗ đau của cậu, Đại Bảo nhảy dựng lên: "Em lặp lại lần nữa thử xem, có tin anh sẽ đánh em không?"

Tin chứ! Tiểu Bảo vừa thấy anh trai cao hơn cậu một cái đầu đỏ mặt tía tai thì bắt đầu sợ hãi, vội vã gọi cứu viện: "Chị ơi, anh trai muốn đánh em. Chị ra đây nhanh lên."

Chu Tiểu Vân lập tức chạy đến, không quá mười giây. Thật đáng nghi nha, không biết có phải cô đoán được hai anh em sẽ cãi nhau không: "Anh, anh làm gì thế?"

Đại Bảo vừa thấy em gái, lập tức thu hồi nắm đấm chuẩn bị rơi xuống người Tiểu Bảo, miễn cưỡng cười: "Không có gì, giỡn với Tiểu Bảo tí thôi. Anh có định đánh nó đâu."

Hừ, giấu đầu lòi đuôi! Chu Tiểu Vân lườm Đại Bảo một cái, dẫn Tiểu Bảo đi.

Tiểu Bảo khôn lỏi cũng đáng đánh đòn, vừa đi vừa quay đầu thè lưỡi trợn mắt, làm mặt quỷ trêu anh.

Đại Bảo tức giận đến nghiến răng nghiến lời, thề phải dạy dỗ thằng em trai hư đốn này một trận. Đúng rồi, tranh thủ lúc em gái không ở nhà. Nếu em ấy ở nhà, thì tạm thời tha cho nó.

Đại Bảo không ý thức được, ở nhà trừ sợ nắm đấm của cha Chu Quốc Cường ra, cậu chỉ sợ Chu Tiểu Vân quở trách. Rõ ràng vô thưởng vô phạt nói hai câu, không hiểu sao trước mặt em, cậu không tự giác cúi thấp đầu đi một đoạn.

Không ít lần cậu cũng bị mẹ mắng nhưng chưa bao giờ để trong lòng

Chẳng lẽ vì Chu Tiểu Vân là một tiểu phú bà thường xuyên mua đồ ăn cho cậu nên cậu mới sợ em?

Hay là Chu Tiểu Vân có khí thế của người làm chị, trừng mắt nhìn khiến người khác kính nể?

Hoặc, do Chu Tiểu Vân bình thường ít nói nhưng vừa mở miệng, từng câu từng chữ như thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào lòng cậu?

Dù sao Đại Bảo vừa nghe thấy giọng nói ngọt ngào của em gái lập tức chột dạ, bắt đầu tự kiểm điểm xem mình có phạm lỗi gì không.

Đại Bảo thầm hạ quyết tâm phải chấn chỉnh lại uy phong của người làm anh, để các em đều phải nghe lời mình. Cậu bắt đầu lên kế hoạch: đầu tiên tranh thủ buổi trưa bố mẹ không có nhà, đánh Tiểu Bảo trước, sau đó giáo huấn Đại Nha, khiến nó minh bạch ai mới là lão đại, ha ha ha… Nghĩ đến cảnh đó, cậu bật cười thành tiếng!

"Anh ơi, chị Vân bảo sẽ mua thạch ấy anh em mình ăn kìa!" Tiểu Bảo chạy vội về báo tin tốt.

Cái gì? Đại Bảo lập tức tỉnh táo lại, vừa nghe thấy có đồ ăn thì chạy tót theo Tiểu Bảo ra ngoài. Về phần kế hoạch vĩ đại kia, không vội không vội, chờ ăn xong thạch rồi tính tiếp!

(Về món thạch này ta không hiểu lắm, phải tra trên baidu cho rõ. Thạch là một món ăn phổ biến ở TQ, đồng âm nhưng khác với món thạch rau câu ở Việt Nam. Có hai loại thạch khác nhau: trộn rau và chiên nóng.)

Người bán đẩy xe thạch vừa đi vừa rao, có người gọi thì dừng xe.

Một lớp vải xô trắng phủ bên trên chậu thạch cho thoáng và ngăn vật lạ rơi vào. Thạch được ngâm trong nước để luôn mát, từ từ được cắt thành từng miếng nhỏ.

Cắt thạch thành từng dải nhỏ dài xếp dưới đáy bát, rưới thêm giấm chua, dầu vừng, tỏi băm nhuyễn. Tèn tén ten, một món ăn giải nhiệt mát mẻ ra đời, là đồ ăn vặt được yêu thích nhất trong mùa hè.

Cầm bát lên, sì sụp mấy miếng là hết veo.

Hai giác một bát, ít nhất mỗi lần Đại Bảo chén hai bát! Hôm nay Chu Tiểu Vân biết anh hơi tức giận nên cố ý mua ba bát. Đại Bảo lập tức quăng cơn tức này lên chín tầng mây .

Chu Tiểu Vân cũng thích ăn món này, nhưng cô chỉ ăn một bát là thấy lưng lửng bụng. Tiểu Bảo cùng Nhị Nha mỗi đứa ăn một bát, đương nhiên cô là người trả tiền. Ai bảo cô có tiền nhất đây, dù sao cô trả tiền cho bốn người đã thành một thói quen.

Vừa mới nghỉ, Triệu Ngọc Trân đã nhắc nhở: "Đại Nha, năm nay nghỉ hè con vẫn dọn hàng nước chứ!" Bà chưa quên chuyện hè năm ngoái, con gái bán hàng rất đắt khách, lời ba bốn trăm nguyên đấy, nộp ẹ gần một trăm. Có tiền ai mà không muốn kiếm?

Tất nhiên sẽ dọn, giờ chợ họp mỗi ngày, tương đương hàng nước bày hàng ngày cũng được. Nếu thế, có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Nghĩ thế cô động tâm, có ai chê kiếm được nhiều tiên không? Đương nhiên là không, cô luôn tự nhận mình là người thực dụng, tiếp tục tiến hành kế hoạch kiếm tiền thôi. Hí hí!

97. Chương 98: Có Ai Không Thích Nghỉ Hè?

Chu Tiểu Vân theo lệ cũ chất hết đồ lên xe ba bánh của ba, đến chợ rau ngạc nhiên khi phát hiện ra ngoài hàng nước của cô còn có hai hàng nữa.

Xem ra không thể độc quyền về mảng này rồi! Chu Tiểu Vân than thở, tay chân nhanh nhẹn dọn đồ. Cũng may bán từ sáng đến trưa, kiếm không ít. Chu Tiểu Vân vì để việc buôn bán không ế ẩm, áp dụng hàng loạt chính sách khuyến mại. Ví dụ như mua hai cốc tặng một cốc, uống nước có ga tặng một cốc nước chè... Hai hàng kia sao có thể là đối thủ của cô? Hơn nữa, Chu Tiểu Vân xinh xắn, bán hàng luôn cười tươi khiến khách hàng có cảm tình, cố ý đến hàng cô ủng hộ!

Chu Tiểu Vân còn lập cả chi nhánh. Đó là mỗi khi đến chợ phiên họp, cũng bày thêm một hàng nước. Người ta buôn bán tốt sẽ mở chi nhánh mới, cô cũng thế. Tất nhiên, Đại Bảo bán trong chợ chính còn cô ra trông chợ cũ. Ít nhất ở chợ chính có mẹ coi chừng anh. Cô không dám để anh ra chợ cũ một mình bán hàng. Lời ít tiền không đủ mua nước uống có ga với đồ ăn vặt cho anh ấy.

Chợ phiên người đến người đi, lượng người uống đông hơn chợ chính nhiều.

Kiếm được tiền, cô tự giác nộp lên phần lớn, chừa hai nguyên mỗi ngày nhét vào tượng phật Di Lặc bụng bự bằng đất mới mua. Cô nhớ kĩ năm ngoái mua lợn đất quá bé rất nhanh phải làm thịt em ý. Tượng phật Di Lặc này to gấp đôi, nhét còn lâu mới đầy.

Mùa hè là mùa trẻ con thích nhất. Có thể nóng bức, muỗi nhiều hơn, nhưng được nghỉ hè hai tháng, chơi đùa thoả thích. Hơn nữa, mùa hè nhiều đồ ăn ngon. Kem này, nước có ga này, thạch này, ngon nhất là dưa hấu, nhiều đếm không xuể.

Dưa hấu chín đỏ được bày bán rất nhiều, giá rẻ vô cùng. Tám, chín giác có thể mua một quả dưa hấu nặng tám kg, ngâm trong nước giếng một buổi sáng, chiều nóng bức bổ ra ăn giải khát mát lạnh.

Thường có người đạp xe ba gác bán dưa hấu đi ngang qua, Triệu Ngọc Trân thường mua ba, bốn quả để ở nhà đủ ăn trong hai ngày. Trưa một, tối một, mọi lượng cơm tiêu thụ giảm đi, chuyển sang ăn dưa hấu.

Chu Tiểu Vân ăn dưa hấu cảm thấy lúc này dưa hấu vô cùng ngọt, nhiều nước, cát cát. Cắn một miếng, vị ngọt thấm vào tận đáy lòng. Đại Bảo ăn dưa hấu chưa bao giờ chỉ ăn một miếng. Cậu dùng dao bổ nửa quả rồi dùng thìa xúc ăn.

Cả nhà vui vẻ ăn dưa hấu giải nhiệt, đáng thương nhất chính là Tiểu Bảo. Không biết cậu bé thuộc thể chất gì, ăn một miếng dưa hấu đã tiêu chảy. Vì thế, đôi mắt đen láy của cậu buồn bã ngồi nhìn mọi người ăn. Cuối cùng vẫn là Triệu Ngọc Trân thương con, cắt miếng nhỏ cho con ăn đỡ thèm.

Một miếng dưa hấu quả thật rất nhỏ, chỉ rộng bằng hai ngón tay. Tiểu Bảo cắn từng miếng bé xíu, hơn nửa ngày mới ăn hết miếng đó, từ từ cảm nhận vị ngọt mát lành.

Sau khi tắm xong, cả nhà cùng nhau xem ti vi. Giờ đang chiếu phim kiếm hiệp rất nổi tiếng "Anh hùng xạ điêu", già trẻ gái trai đều thích mê. Gặp nhau nếu không bàn tán về phim hai ba câu mới lạ.

Quách Tĩnh thật thà, Hoàng Dung thông minh không biết mê đảo bao nhiêu chàng trai cô gái. Trẻ con cũng thích xem, hồi đó số phim kiếm hiệp được chiếu ít đến đáng thương.

Đại Bảo suốt ngày cầm thanh kiếm bằng gỗ tự chế vung tay vung chân, ra vẻ mình là một đại hiệp chân chính. Bắt Tiểu Bảo đóng vai Âu Dương Khắc phẩm hạnh thấp kém, háo sắc để cậu đánh cho hoa rơi nước chảy. Tiểu Bảo không chịu đóng vai người xấu, bị anh trai đuổi chạy mấy vòng quanh sân. May có bạn thân của Đại Bảo – Thạch Đầu đến, cuối cùng cậu cũng tìm được tri âm.

Thạch Đầu tên là Thạch Thông, biệt danh Thạch Đầu. Chu Tiểu Vân có lúc nghĩ thầm, đúng là người thế nào tên như vậy, ngốc y như tảng đá.

Thạch Đầu là bạn chơi thân với Đại Bảo từ lúc cởi truồng, hai người ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Đại Bảo tính tình thế nào Thạch Đầu y như thế. Trèo cây lượm trứng chim, xuống sông bắt cá, trốn học đánh nhau không bao giờ thiếu hai người. Đúng là "thầy nào thì tớ ấy"! (nguyên gốc không phải câu này nhưng ta cố tìm một câu tương đương Hán Việt, ai có câu hay hơn thì bảo ta nhé)

Hai người cầm "Bảo kiếm" bằng gỗ đánh bất diệc nhạc hồ, từ trong sân đến đỉnh nấm rơm, đến khi toàn thân ướt sũng mồ hôi thì nhảy xuống hồ tắm.

Vì thế, con trai đâu có ai không thích mùa hè.

Con gái chơi với nhau đỡ nghịch ngợm hơn, nhưng lúc nhảy dây, bài đồng dao thường nói cũng bị ca dao phim võ hiệp chiếm mất địa bàn. Lắng nghe thử bài ca dao này xem:

Ngốc Quách Tĩnh yêu Hoàng Dung, lão ngoan đồng cười khoái chí.

Hoa hoa công tử Âu Dương Khắc, hàng long đả cẩu Hồng Thất Công.

Cô nương xinh đẹp là Hoa Tranh, cô nương thông minh là Hoàng Dung.

Mục Niệm Từ nói cho ta biết, Dương Khang không phải người tốt.

Ha ha, đúng là bộ phim này có sức ảnh hưởng lớn.

Không cần để ý nó, tập trung nhảy dây. Chu Tiểu Vân thấy bài ca dao này giống bài cũ ở phần vè dễ nhớ, lập tức đại hiển thần uy, uy phong tứ phía, xứng đáng là nhà vô địch nhảy dây trong đám con gái cùng thôn!

Chu Tiểu Hà cũng là cao thủ nhảy dây, thường xuyên hợp tác với em họ. Tổ hợp siêu cường này khiến cho đối thủ đứng căng dây hơn nửa ngày. Lâu dần, mọi người ầm ĩ phản đối, bắt hai người tách ra, bắt cặp với người khác.

Chu Tiểu Vân thế nào cũng được. Nhảy dây do các bạn cố ý kéo cô ra chơi. Chứ ở nhà cô còn một đống việc. Trước lúc nghỉ, thầy Phương cho cô một quyển nhạc phổ chưa luyện hết, hằng ngày luyện thư pháp với anh trai nữa. Cô đã quyết định từ tự mình tập viết chuyển hẳn sang bồi luyện. Trông thấy chữ anh viết càng ngày càng đẹp, cô còn hài lòng hơn cả chữ chính mình viết.

Dù sao, mục đích luyện chữ là để bồi dưỡng khí chất, tính kiên nhẫn, không phải để sau này trở thành bậc thầy thư pháp. Viết đẹp hơn, có thể khoe với người khác, cô đã thấy đủ. Giờ dần dần buông xuống cô không thấy đáng tiếc.

Đại Bảo kiên trì luyện chữ hơn một năm. Tính tình táo bạo bất tri bất giác sửa lại không ít. Đương nhiên giờ chữ chưa hẳn đã đẹp, nhưng tương lai rất tươi sáng.

Thực ra, mọi người thường có suy nghĩ sai lầm rằng, nếu viết bằng bút lông chữ rất đẹp ắt viết bút máy cũng đẹp. Bút lông và bút máy hoàn toàn khác nhau. Bút lông không luyện năm, sáu năm không đạt được trình độ sơ đẳng nhất nên không ảnh hưởng lớn đến việc viết chữ hàng ngày.

Chu Tiểu Vân không giải thích rõ điều này cho anh, kệ cho anh ấy vui vẻ luyện viết bút lông rồi tự nhận mình trong tương lai sẽ trở thành bậc thầy viết thư pháp nổi tiếng.

Dù sao Đại Bảo trở nên ổn trọng hơn là chuyện thực. Số lần gây chuyện đánh nhau giảm đi, có xu hướng trở thành học sinh ngoan. Điều này khiến cô vô cùng thỏa mãn, dù sao từ từ sẽ thay đổi!

Tiểu Bảo từ lúc học lớp một, đem chị gái trở thành mục tiêu phấn đấu của mình. Học hành nghiêm túc, khắc khổ khiến cô vô cùng vui mừng. Tính hai năm nữa, Nhị Nha bắt đầu đi học cũng dạy nó nền tảng ban đầu. Hắc hắc, chỉ có học sinh lười chứ không có học sinh dốt.

Nhị Nha trời sinh tính tình nũng nịu, lúc này đang ôm lấy chân Chu Quốc Cường, đòi ngồi trong lòng ba xem ti vi. Ông rất thương yêu con gái út, bế bổng con bé lên đặt lên đùi mình.

Nhị Nha được như nguyện, chăm chú xem phim hoạt hình, không biết chủ ý của chị đã rơi xuống đầu mình.

98. Chương 99: Mừng Thọ Bà Ngoại

Lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của bà ngoài là chuyện quan trọng. Từ mấy ngày trước, Triệu Ngọc Trân đã bàn với hai chị mua ẹ quần áo mừng thọ, các thứ cần chuẩn bị hôm đó…

Qua tập tục tổ chức lễ mừng thọ của người dân nông thôn có thể thấy quan niệm "Trọng nam khinh nữ" in sâu bao đời. Nhìn xem, Triệu Cương chỉ phụ trách bày tiệc rượu, tiếp khách có thể thu bao nhiêu tiền mừng, không phải bỏ ra xu nào. Nhưng Triệu Ngọc Trân và chị cả Triệu Ngọc Lan, chị hai Triệu Ngọc Anh phải bỏ tiền mua một đống đồ: đào mừng thọ, quần áo mới, đánh nhẫn vàng, còn phải mua quà cho khách mang về, tổng tổng tốn khá nhiều tiền.

Đấy là còn nhẹ, có địa phương có phong tục mua một thùng quả hồng làm quà đáp lễ. Một lần mừng thọ mẹ, con gái móc tiền túi đến đổ máu.

Cô rất bất mãn với tập tục cổ hủ này, thảo nào đều nói phận nữ nhi không có tiền, gả đi rồi còn phải bỏ tiền cho nhà mẹ đẻ.

Ba chị em mua hết các thứ, sau đó chia bình quân mỗi nhà hơn hai trăm nguyên. Một con số khiến cho người khác thấy líu lưỡi. Lúc này, Chu Quốc Cường không dám lên tiếng, thầm may mắn là có ba chị em, nếu chỉ có một người chắc không lo nổi.

Mấy năm trước bà nội Chu Tiểu Vân tổ chức mừng thọ, chỉ có một mình cô Út lo liệu bỏ tiền. Chú Ngô Hữu Đức lái xe hơn nửa năm mới bù được số tiền đó.

Thảo nào dân quê thích đông con, vừa muốn có con trai để nối dõi tông đường, vừa muốn có con gái tri kỷ săn sóc, thường xuyên mua đồ về nhà hiếu kính cha mẹ.

Đương nhiên ít có nhà nào sinh bốn như nhà Chu Tiểu Vân.

Sau này, chính sách kế hoạch hoá gia đình được chính phủ thắt chặt, suốt ngày tuyên truyền chỉ sinh một con là tốt nhất. Nếu sinh hai con phải làm đơn báo lên trên, lén lút sinh thêm sẽ bị phạt tiền. Đương nhiên, số tiền này nộp trong khoảng thời gian nhất định, chờ đứa nhỏ mười ba mười bốn tuổi, ai người ta đi thu tiền phạt nữa.

Nhà cô vượt chỉ tiêu quá mức, là đối tượng trọng điểm phạt tiền của đội kế hoạch hóa gia đình.

Triệu Ngọc Trân cứng rắn nói: "Dù sao con tôi cũng sinh rồi, không thể bóp chết đứa nhỏ được. Nếu các anh muốn phạt tiền phải thu hợp lí, hơn nữa nhà tôi không có tiền, không thể nộp hết tiền rồi để các con chết đói."

Hai năm qua kinh tế nhà họ khá giả hơn. Chủ nhiệm của đội đó chịu khó chạy đến nhà họ không ít lần. Triệu Ngọc Trân mỗi lần bớt chỗ này bớt chỗ kia, Chu Tiểu Vân là con gái nên có thể cho qua, nhưng Tiểu Bảo và Nhị Nha không trốn được.

Đành vậy, có nhà nào không bị phạt tiền? Không nhìn thấy Hứa Đại Sơn đội sản xuất có ba đứa con sao? Trên Hứa Mỹ Lệ có một anh trai, dưới còn có một em trai đấy! Buồn cười nhất là nhà chủ nhiệm cũng

bị phạt, đến nhà người khác thu tiền thường bị mọi người trêu: "Nhà chủ nhiệm nộp bao nhiêu thế? Nhà chúng tôi giống nhà bác, không thể nộp nhiều tiền hơn bác được."

Chủ nhiệm Thạch Vĩnh Năm chính là cha của Thạch Đầu, cười không đáp, ý tứ của bà con hàng xóm là phạt ít tiền thôi.

Triệu Ngọc Trân coi trọng con trai, Chu Quốc Cường trong lòng thương con trai, trên mặt lại đau lòng con gái, thường nhắc đi nhắc lại: "Đại Nha, Nhị Nha, hai đứa sau này lớn lên phải thường mua rượu cho ba uống. Đời này ba chỉ có một ham mê đó thôi, các con là bình rượu nhỏ của cha đó."

Con gái thường được gọi là rổ bánh kẹo, bình rượu nhỏ. Vì thế, sau này con gái về nhà mẹ đẻ thường mang bánh kẹo, đồ ăn và mấy bình rượu về.

Chu Tiểu Vân chỉ mỉm cười, đừng thấy Nhị Nha tuổi còn nhỏ miệng rất ngọt lập tức tỏ thái độ: "Ba ơi, sau này con lớn, mỗi ngày mua rượu cho ba uống, còn mua quần áo mới ẹ mặc."

Nhìn đi, chỉ mấy câu đã chiếm được lòng cha mẹ. Đối lập với cô theo trường phái hành động tốt hơn lời nói suông, đúng là tiểu tinh quái trời sinh nịnh hót! Chu Tiểu Vân bĩu môi thầm nghĩ.

"Con còn muốn giống chị vừa giỏi giang vừa học giỏi." Lời nói kiên định của Nhị Nha lập tức làm người nào đó từ bỏ thành kiến với em gái, dắt em đi mua đồ ăn cho nó.

Cứ chê cha mẹ thích nịnh đi, người nào đó chẳng khá hơn là bao. Cả nhà đã quen chiều chuộng Nhị Nha, trong đó người chiều nhất là cô chứ ai.

Hôm nay ngày mười sáu tháng bảy, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân hiếm khi nghỉ bán một hôm, sáng sớm dắt theo các con đến nhà bà ngoại. Đến nơi, Triệu Ngọc Lan và Triệu Ngọc Anh đã ở đó, Triệu Ngọc Lan cầm hai con cá tươi to đùng, bày chung với đào mừng thọ trên bàn thờ.

Người lớn ngồi nói chuyện với nhau, trẻ con chơi chung một chỗ.

Chu Tiểu Vân không chơi thân với anh em họ nên cô chạy thẳng vào phòng cậu tìm em họ.

"Nữu Nữu, Nữu Nữu, " Em họ gần chín tháng đang ngồi đằng kia, cầm trống bỏi lắc qua lắc lại, tiếng trống thùng thùng vang lên, khuôn mặt bé xíu cười rạng rỡ.

Trong mắt cô không nhìn thấy người khác nữa, cô chạy đến ôm chầm lấy Nữu Nữu, hung hăng hôn mấy cái: "Lâu không gặp nhớ em chết đi được."

Mợ Tất Uyển Đình cười nói: "Đại Nha lâu chưa đến, Nữu Nữu đã biết ngồi, chắc một thời gian nữa sẽ biết bò."

Đây là một chuyện cô tiếc nuối mãi. Trong nhà nhiều việc, cô ít có cơ hội đến nhà bà ngoại, lần trước đến nhân dịp tiết thanh minh đốt vàng mã cho ông ngoại, chớp mắt đã hơn ba tháng không gặp Nữu Nữu .

Trẻ con ba ngày đã khác huống chi ba tháng. Nữu Nữu bé nhỏ mặc yếm, đôi mắt to tròn đảo đi đảo lại, không sợ người lạ, được cô ôm vào lòng còn cười hì hì kéo tóc cô.

Chu Tiểu Vân ôm Nữu Nữu tâm tình rất tốt, tóc bị bứt mấy sợi không hề thấy đau. Phải biết rằng thường ngày cô vô cùng để ý mái tóc này, không chỉ bỏ tiền riêng mua dầu gội, đôi khi còn xin xỏ mẹ mua vừng về sao ăn ượt tóc, hơn nữa cuộc sống ăn uống đủ chất, tóc đen mượt không khô xơ, vàng võ như trước. Chu Tiểu Vân cách một ngày lại gội một lần. Trước khi buộc tóc, cô thường nhúng lược qua nước để chải tóc không bị rối.

Lúc này bị Nữu Nữu bứt mấy sợi không sao cả, nếu Nữu Nữu muốn một đoạn tóc Chu Tiểu Vân không nói hai lời sẽ cắt xuống cho bé con. Mấy ngày trước, biết sắp đến nhà bà ngoại, cô ở nhà may mấy con búp bê cho bé con chơi.

Nhị Nha có vịt con, Chu Tiểu Vân làm cho Nữu Nữu một con gà mái mẹ và ba con gà con, màu sắc rực rỡ bắt mắt. Nữu Nữu thích lắm, giữ khư khư.

Tất Uyển Đình ngạc nhiên với món quà này, liên tục cảm ơn. Chu Tiểu Vân vừa cười vừa nói: "Mợ, mợ không cần cảm ơn cháu. Chỉ cần Nữu Nữu thích là được."

Giờ nhìn kỹ lại tiểu Nữu Nữu lớn lên không giống con gái cô lắm, chỉ có đôi mắt hơi giống. Ngược lại Nhị Nha còn giống hơn, dù sau cũng là dì của con bé, mơ hồ qua đó có thể thấy được bóng dáng Nữu Nữu của cô. Vì thế vừa nhìn thấy mặt Nhị Nha, tâm cô lại mềm xuống, không cứng rắn nổi.

Quan niệm trước kia khiến Chu Tiểu Vân nhìn thấy tiểu Nữu Nữu không tự chủ được yêu thương hết lòng. Tình cảm này vượt xa tình cảm của chị em họ với nhau. Tất Uyển Đình là mẹ cảm thấy con gái mình chỗ nào cũng tốt cũng đáng yêu, không nhận ra hành vi của cô có gì là lạ, còn tự hào vì con gái được nhiều người thích.

Tất Uyển Đình yên tâm ra ngoài làm việc, Chu Tiểu Vân vui mừng ở trong phòng không ra, chơi với bé con. Thỉnh thoảng cho con bé đi tiểu, cười tít mắt!

99. Chương 100: Không Ai Để Ý Đến Mình

Hôm nay người không vui nhất chính là Nhị Nha. Vừa đến nhà bà ngoại, đầu tiên là nói chuyện với anh, chị em họ đã lâu không gặp, tiếc là ai cũng ngại cô còn nhỏ kệ cô. Thực ra bà ngoại rất thương cô, nhưng hôm nay bà là nhân vật chính nên bận tiếp khách.

Mẹ thì nói chuyện với các dì, cô ngồi đó nghe mà không hiểu gì. Đến chỗ Chu Quốc Cường thì phát hiện ba đang hăng say bàn luận với anh em đồng hao, không để ý đến cô.

Nhị Nha cảm thấy rất tủi thân, Đại Bảo Tiểu Bảo chạy đi chơi không thấy bóng dáng, chỉ còn nước đi tìm chị. Nhưng bình thường chị gái yêu thương cô nhất chạy đi đâu rồi? Đúng, chắc chắn là đi tìm em họ Nữu Nữu .

Nhị Nha tức giận, vừa thấy em họ chị sẽ không để ý đến cô. Bước vào phòng của cậu mợ, quả nhiên thấy chị đang ôm em ấy dỗ dành.

“Chị, ” Nhị Nha kêu một tiếng, thấy chị không phản ứng lại gọi tiếp.

Gọi lần thứ ba Chu Tiểu Vân mới nghe thấy, cô quay đầu lại, thấy đó là Nhị Nha “ừ” một tiếng rồi tiếp tục quay sang hát cho Nữu Nữu nghe.

“Oa…” Nhị Nha triệt để bùng nổ, oà khóc.

Chu Tiểu Vân hoảng sợ, vội vã nói: “Nhị Nha, em đừng khóc…”

Thế còn được, Nhị Nha nghĩ thầm cuối cùng cũng khiến chị chú ý , ai ngờ câu tiếp theo Chu Tiểu Vân nói lại là: “Muốn khóc thì đi ra ngoài khóc, khóc to như thế sẽ doạ đến Nữu Nữu.”

Đang định giả vờ giả vịt làm nũng thôi, lần này Nhị Nha khóc thật, nước mắt trộn lẫn nước mũi nhìn rất thê thảm. Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ đặt Nữu Nữu xuống giường, Nữu Nữu cười khanh khách không quấy.

“Được rồi, Nhị Nha, qua đây với chị. Nói cho chị sao thế?” Chu Tiểu Vân đoán Nhị Nha chuyên môn chuyện bé xé ra to, con bé hay khóc nháo làm nũng, tốt nhất là mọi người đều xoay quanh mình, không chịu nổi vắng vẻ một phút nào.

Quả nhiên, Nhị Nha nằm úp sấp trong lòng Chu Tiểu Vân cáo trạng, mơ hồ nói không rõ. Dưới thanh âm nghẹn ngào khóc thút thít của em gái cuối cùng cô đã hiểu nguyên nhân. Chẳng qua là không ai để ý đến nó nên tủi thân. Thế này mà cũng khóc sao, thật là… Aizz!

Chu Tiểu Vân dỗ dành Nhị Nha một lúc, bảo em gái trèo lên trên giường chơi với Nữu Nữu.

Nhị Nha không có hứng thú với em họ nhỏ xíu, nói chưa sõi có gì mà chơi. Nhìn chị kìa, cười hớn hở vui vẻ đùa con bé, lúc thì cho nó đi tiểu, lúc thì hát cho nó nghe, trong lòng cô bé ganh tị lắm.

“Chị, chị toàn chơi với em ấy không để ý đến em.” Nhị Nha lên án.

“Nhị Nha, không phải chị không để ý đến em. Mà là ba tháng rồi chị không được gặp Nữu Nữu, vì thế tranh thủ chơi với em ấy, ngày nào chị chẳng ở nhà chơi với em!” Chu Tiểu Vân không có phương pháp nói cho Nhị Nha hiểu, nói đạo lý nửa ngày nó không nghe lọt tai, vẫn bĩu môi, quay đầu tỏ vẻ bực mình.

Nghĩ lại, dù sao Nhị Nha có rất nhiều thời gian dỗ dành, cơ hội gặp Nữu Nữu ít có được phải tranh thủ thời gian. Vì thế Chu Tiểu Vân bỏ mặc Nhị Nha, tiếp tục chơi với bé con.

Nhị Nha trợn tròn mắt, sao chị có thể đối xử với em như thế, ô ô ô, số mình khổ quá, ô ô ô.

Hơn ba giờ chiều, khách khứa lục tục về hết, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân chuẩn bị dắt các con về nhà. Chu Tiểu Vân không muốn đi, xin mẹ cho ở lại chơi mấy ngày.

Vốn nghỉ hè ở nhà ngoại chơi là chuyện thường, nhưng Triệu Ngọc Trân lại do dự: "Thế quán nước của con làm sao bây giờ?"

Ánh mắt cầu cứu của cô bắn về phía anh trai, Đại Bảo lập tức hiểu ý, bước lên vỗ ngực cam đoan sẽ trông nom hàng quán thật tốt. Tiểu Bảo không cam lòng tỏ ra yếu thế, vội nói sẽ ra phụ anh. Chu Tiểu Vân tán thưởng nhìn Tiểu Bảo, không uổng công thường ngày cô hết lòng thương yêu đứa em này, đến thời khắc mấu chốt biết giúp chị.

Triệu Ngọc Trân đành đồng ý, Chu Tiểu Vân phấn kích nhảy dựng lên.

Nhị Nha xị mặt xuống, chị quá bất công, vừa thấy Nữu Nữu sẽ bỏ mặc mình. Chu Tiểu Vân lặng lẽ kéo tay em gái, thì thầm bên tai mấy câu, trên mặt con bé cười rạng rỡ, tạm biệt chị, không xị ra như trước.

Triệu Cương tò mò hỏi cháu gái đã nói gì dỗ Nhị Nha, Chu Tiểu Vân cười meo meo nói cho cậu biết: "Cháu nói hôm nào về sẽ mua nhiều đồ ăn ngon cho em ấy."

Triệu Cương cười ha ha, chiêu này đúng là cao tay, đối phó với Nhị Nha lần nào chuẩn lần đó!

Chu Tiểu Vân quen thân với mợ Tất Uyển Đình, Tất Uyển Đình cũng quý mến đứa cháu này. Thử nghĩ xem, có đứa cháu chịu khó nhanh nhẹn, hằng ngày thay mình bế con, dỗ bé con, sao có thể không thích được.

Có lúc, Tất Uyển Đình rất ngạc nhiên vì Chu Tiểu Vân chăm trẻ con chu đáo không kém gì người lớn, cho Nữu Nữu uống nước, xi tiểu, thay quần áo rất cẩn thận. Cô liền giải thích là có kinh nghiệm từ chăm Nhị Nha. Tất Uyển Đình thấy qua Nhị Nha dán dính lấy chị gái nên hiểu được.

Triệu Cương rất chịu khó, cả ngày lái máy kéo chở gạch đi bán. Đây không phải công việc nhẹ nhàng, được cái thời gian tự do, anh còn trẻ, sức khoẻ tốt, nhà ai mua gạch đều giúp người ta xếp gạch ngay ngắn rồi mới đi, vì thế làm ăn khá tốt.

Cả ngày anh bôn ba đi chở gạch, trong nhà chỉ có bà ngoại, Tất Uyển Đình và Nữu Nữu. Người già, trẻ nhỏ, Tất Uyển Đình khó tránh khỏi tịch mịch. Hơn nữa, bà ngoại bận việc nhà nông, việc vặt vãnh trong nhà, không có thời gian giúp mợ trông cháu. Giờ có Chu Tiểu Vân giúp đỡ, Tất Uyển Đình an nhàn hơn nhiều.

Chu Tiểu Vân không thích nói nhiều, trừ lúc đùa Nữu Nữu còn lại ít mở lời. Tất Uyển Đình có lúc ngồi nói chuyện với cháu, cảm thấy con bé ít tuổi nhưng rất có học thức nói không nhiều nhưng câu nào câu nấy trúng trọng điểm, càng thích đứa cháu này.

Ban đầu Chu Tiểu Vân muốn ở lại chơi với Nữu Nữu, đến khi cô về, ngược lại là Tất Uyển Đình luyến tiếc cháu gái.

Đáp ứng mợ rỗi rảnh sẽ đến chơi, cô được cậu chở về nhà.

Cô nghĩ có lẽ mình nên học cách đi xe đạp, đi đâu cũng tiện. Suốt ngày phải nhờ người đưa đón cũng ngại. Trong nhà, có hai cái xe đạp xếp thẳng hàng. Cô có cao đến mấy vẫn là cô nhóc chín tuổi.

Cô thử ngồi lên xe, kết quả ngồi trên yên không với tới bàn đạp, Đại Bảo ở đằng sau giữ xe cho em gái không quen nhìn em dờ dẫm từng tí một, lén thả tay.

Khi cô phát hiện anh không giữ xe nữa, chiếc xe đã nghiêng sang một bên, sức yếu không chống được. Thế là "ầm" một tiếng, xe đổ xuống đất, may mà Chu Tiểu Vân nhanh chóng nhảy ra, chân bị trầy da và chảy máu.

Tiểu Bảo thấy vậy sợ quá, chạy vội về nhà gọi mẹ. Triệu Ngọc Trân vội vàng chạy đến, thấy vết thương không quá nghiêm trọng thở phào nhẹ nhõm, dẫn con gái đến chỗ bác sĩ Phùng rửa ô-xy già sát trùng vết thương và bôi thuốc đỏ.

Trên bắp chân trắng nõn có vết trầy xước bôi thuốc đỏ vô cùng bắt mắt, Chu Quốc Cường đau lòng lắm. Lúc đó ông không có phản ứng gì đặc biệt, vậy mà ngay chiều hôm sau, một mình ngồi xe lên thị trấn, lúc về đi trên chiếc xe đạp Vĩnh Cửu. (một hãng xe vô cùng nổi tiếng, đứng đầu trong thập niên 90 của thế kỉ trước ở Trung Quốc

100. Chương 101: Tập Xe Đạp

Hồi đó, xe đạp Vĩnh Cữu là thương hiệu nổi tiếng với chất lượng tốt nhất cả nước, ngang ngửa với hãng ti vi "gấu trúc".

Chu Quốc Cường nghĩ đã bỏ tiền mua thì nên mua loại tốt nhất, xem đi xem lại chọn trúng chiếc xe này, kiểu dáng tương tự các hãng khác nhưng đắt hơn hai mươi nguyên. Ông hào phóng trả tiền luôn. Đạp xe về nhà từ xa ông nhìn thấy bóng dáng các con đang chơi đùa trong sân.

Lúc này, Chu Tiểu Vân đang kể chuyện xưa cho Tiểu Bảo và Nhị Nha nghe. Chợt nghe tiếng chuông kêu leng keng, ban đầu cô không để ý, tưởng là người nào đó qua đường ấn chuông.

Đến khi tiếng chuông càng ngày càng gần, rồi đến ngay bên tai mới cảm thấy có gì đó không đúng, cô ngẩng đầu lên thì thấy ba đang dựng một chiếc xe đạp mới kính coong trước mặt mình. Ba cười rất tươi, hơi nhướn lông mày nhìn con gái, cô lập tức hiểu xe này thuộc về mình.

Xe đạp mới tinh, đẹp hơn hai xe đạp cồng kềnh, cũ kỹ trong nhà nhiều. Thân xe một màu đen tuyền, cao ngang hông, dễ dàng chống chân. Đúng là cực kì thích hợp với chiều cao của cô. Trong lòng cô rất cảm động, không ngờ ba vốn ít nói đột nhiên mua chiếc xe này cho cô. Đây là lần đầu tiên cô không yêu cầu mà cha mẹ chủ động mua đồ gì đó ình.

Một giọt lệ lặng lẽ lướt qua gò má do Chu Tiểu Vân cúi đầu rất nhanh rơi xuống đất, lúc cô ngẩng đầu lên chỉ còn nụ cười vương trên môi: "Ba ơi, sao ba mua xe không nói trước cho con biết?"

Chu Quốc Cường mừng thầm khi thấy con gái vui vẻ như thế. Có cha mẹ nào không thương con? Thấy chân Chu Tiểu Vân chảy máu, hai vợ chồng ông tự trách, nếu có xe đạp nhỏ hơn cho con gái đi, không đến mức ra nông nỗi như thế.

Ngẫm lại Đại Bảo mười hai tuổi, Đại Nha chín tuổi đã đến lúc tập xe đạp. Đại Bảo cao lớn có thể đạp xe đạp to trong nhà không thành vấn đề, Đại Nha không thể giữ được cân bằng khi có cái rọ vừa to vừa nặng đằng trước. Vì thế, hai vợ chồng lặng lẽ ở trong phòng bàn bạc, quyết định mua xe đạp mới về cho con một niềm vui bất ngờ!

Giờ thấy dáng vẻ con gái vừa mừng vừa sợ, ông rất hài lòng. Đại Bảo đang xem ti – vi trong phòng khách, nghe thấy tiếng chuông xe đạp, chạy vội ra ngoài. Gần đây, cậu mê tít Ultraman, ngày nào cũng dán mắt vào ti vi, không hết phim nhất quyết không chịu rời khỏi chỗ nửa bước. Lúc xem còn thích bắt chước các động tác của nhân vật trong phim, bị em gái trêu nên tỏ vẻ nhắm mắt làm ngơ, cứ làm theo ý mình.

Chu Tiểu Vân không thích xem "Ultraman". Môtip cũ, lặp đi lặp lại. Đủ loại quái thú đổ bộ xuống Địa Cầu, quấy phá thành phố Tokyo của Nhật Bản, vũ khí máy bay, đạn pháo hiện đại không làm gì được chúng. Lúc này, Ultraman xuất hiện, đánh bại quái thú, cứu vớt địa cầu, bảo vệ nhân loại. Tình tiết ngây thơ, chuyên dụ dỗ trẻ con làm tụi con trai mê tít. Thực ra, con gái không ít người thích xem phim này. Lúc đó tiết mục trên ti vi ít ỏi, có phim hoạt hình để xem là tốt lắm rồi.

Đáng tiếc, Chu Tiểu Vân không thích đồ ngoại, liên đới không có hứng thú lắm với phim hoạt hình Nhật Bản. Phim hoạt hình sản xuất trong nước có nhiều bộ rất hay như "Trung sĩ mèo đen"*, "Cậu bé hồ lô"**. Cần gì xem phim của Nhật Bản? Đương nhiên phim hoạt hình Nhật Bản cũng có phim hay, cá nhân Chu Tiểu Vân thích "Ikyu-chan". Dù sao đi nữa, cô nhất quyết không xem Ultraman, còn cố ý kể chuyện xưa "dụ" Tiểu Bảo và Nhị Nha ra ngoài, để lại anh xem ti-vi một mình.

(* Trung sĩ mèo đen:

** Cậu bé hồ lô:

*** Phim hoạt hình 'Nhất Hưu thông minh', tên gốc là 'Ikkyu-chan' phim hoạt hình Nhật gồm 298 tập được sản xuất vào năm 1975. Bộ phim dựa trên một nhân vật lịch sử có thật, hòa thượng Ikkyu với pháp danh là Ikkyu Sojun (1934-1481), và miêu tả những tháng ngày thơ ấu của ông.)

Đại Bảo liếc mắt thấy ngay xe đạp mới, trầm trồ "woa" một tiếng: "Xe đạp oách quá! Ba mua cho con ạ!" Nói xong vội vàng lao ra, gạt chân chống xuống định đi thử một vòng.

Tiểu Bảo lập tức đáp lời: "Đây là mua cho chị, không phải mua cho anh đâu. Anh đừng tưởng bở, anh cao như thế, hai cái xe đạp to trong nhà, anh đi một cái là được!"

Đại Bảo trừng mắt nhìn Tiểu Bảo, lại quay đầu tha thiết nhìn Chu Quốc Cường, thấy ba gật đầu thì nhảy dựng lên: "Ba, ba quá bất công. Dựa vào cái gì Đại Nha được mua xe mới, con phải đi xe cũ, không được, con muốn đi xe này."

Chu Quốc Cường cau mày, khiển trách con trai lớn: "Đại Nha hôm qua đạp xe to bị té, trầy chân chảy máu. Hôm nay ba cố ý chọn xe nhỏ vừa tầm cho em con đi học. Con là anh trai mà không biết nhường nhịn em gái gì cả."

Tội lớn bị chụp xuống, Đại Bảo lập tức ủ rũ.

Chu Tiểu Vân hòa giải: "Ba ơi, hay là thế này đi: Xe này coi như mua cho hai anh em tụi con. Dù sao không phải lúc nào cũng dùng đến, nếu anh có việc để anh đi, lúc anh không đi, con sẽ dùng. Hai người có thể sắp xếp thời gian luân phiên hợp lý. Hơn nữa, con chưa biết đi xe đạp mà, con đang định nhờ anh dạy con."

Đại Bảo nghe xong gật đầu liên tục, Chu Quốc Cường thấy con gái nói có lý nên đồng ý.

Chu Tiểu Vân bắt đầu tập xe đạp.

Đại Bảo cảm kích em gái nói tốt ình trước mặt ba, giúp cậu có quyền dùng xe nên lúc dạy em gái rất chú tâm. Lại nói tiếp, năm Đại Bảo tám tuổi đã tự đi được xe đạp to trong nhà vòng vèo khắp thôn. Không biết có phải người đơn thuần tứ chi phát triển không, giờ với cậu, đạp xe quả thực là một bữa ăn sáng, thường xuyên phi xe cực nhanh.

Chu Tiểu Vân tập xe rất lâu. Lạ thật, trước đây cô biết đi đạp mà. Chẳng lẽ sau khi trọng sinh lại quên mất một hành động đơn giản như thế. Ngồi trên yên xe, nghiêng nghiêng ngả ngả, cô bất đắc dĩ nghĩ thầm: Thượng đế mở cho bạn một cánh cửa, chắc chắn sẽ khép lại một cánh cửa khác. Không còn cách nào khác, cố lên!!

Cuối cùng, Đại Bảo được toại nguyện, tìm lại cái uy của người làm anh đánh mất bấy lâu nay, đắc ý nói: "Tay em cầm thật chặt, đừng run tay. Chân dùng sức giẫm lên bàn đạp…"

Trông vẻ mặt vênh vênh tự đắc kia, trong lòng cô mắng thầm nhưng ngoài miệng vâng dạ liên tục. Vừa nói xong, lại đổ xe rồi. Tiểu Bảo và Nhị Nha đứng ngoài góp vui, thu hút sự chú ý của lũ trẻ cùng thôn. Cả lũ túm tụm đứng xem.

Chu Tiểu Hà nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao sau nhà, đi ra ngoài thấy em họ đang tập xe đạp nảy sinh hứng thú, quay phắt vào nhà nhì nhèo đòi mẹ dạy cho. Thẩm Hoa Phượng nghe thấy con gái kể Đại Nha nhà chú Hai thế này thế nọ rất bực bội, chẳng lẽ con gái bà cứ lép vế trước mặt con bé Đại Nha kia mãi? Đồng ý với con, bà dắt chiếc xe đạp năm ngoái mới mua ra ngoài.

Có thêm Chu Tiểu Hà, đi xe đạp trở thành một môn học ngoại khoá. Tiếng nói chuyện líu ra líu ríu khiến người học rất khó tập trung, nhưng có thêm tiếng cười nói đó không khí thoải mái hơn nhiều.

Cuối cùng gần đến khai giảng, Tiểu Vân và Tiểu Hà tự đi được xe đạp, đi thử một vòng quanh thôn. Tính cả Đại Bảo, ba người mỗi người một xe đạp xe đến nhà cô Út chơi. Ngô Mai với Ngô Lỗi ganh tị lắm, nằng nặc đòi tập xe để sau này đi chơi tiện hơn.

Chu Tiểu Vân rất vui vẻ, sau này muốn đến nhà cậu chơi với Nữu Nữu chỉ mất nửa tiếng. Thế là cô có thể tranh thủ ngày nghỉ qua đó ở hai ngày.

101. Chương 102: Chia Lại Lớp

Trường tập trung vào ngày ba mươi tháng tám. Đại Bảo đạp xe đạp mới đi học. Bạn nói quãng đường đi bộ mười phút cần đi xe đạp sao? Tất nhiên là không, thuần tuý để khoe khoang đồ mới thôi.

Đại Bảo khoác lác xe là ba mua cho cậu, đánh chết cũng không thể mất mặt với bạn bè! Thạch Đầu hâm mộ nhìn xe mới của Đại Bảo, về nhà đòi cha mua ình một chiếc như thế.

Chu Tiểu Vân không rảnh vạch trần lời nói dối của Đại Bảo, bởi vì cô đang bị hấp dẫn bởi một thứ khác. Trước khi nghỉ học mới đổ nền, giờ nó đã xây xong, không thể không khiến cô ngạc nhiên vì tiến độ nhanh chóng này. Nguyên bản bãi đất trống trước kia học sinh hay chơi đùa, giờ mọc lên một toà nhà cao tầng, vào hồi đó, có thể xem như một công trình lớn.

Lại gần nhìn, phòng học chưa gắn biển nhưng bên trong đã kê bàn học mới ngay ngắn. Nhìn sang bên cạnh, các bạn học đang vây quanh trầm trồ ngắm nhìn.

Vương Tinh Tinh hào hứng nói: "Tiểu Vân, khu nhà này đẹp quá! Sau này chúng ta sẽ được học trong đó!"

Tôn Mẫn ở bên cạnh nói đầy tự hào: "Ba tớ góp phần xây nên nó đấy!" Khi xây dựng thường thuê thợ bản địa, trong đó có cha của Tôn Mẫn Tôn Thành Võ.

Chu Tiểu Vân đếm số phòng. Một tầng có sáu phòng, ba tầng tổng cộng mười tám phòng. Tất cả các khối vào học vẫn dư mấy phòng. Đúng rồi, có tin là năm nay sẽ có học sinh từ các trường khác chuyển đến học lớp bốn, lớp năm cơ mà, sao không thấy ai nhỉ? Nhìn tới nhìn lui toàn thấy những gương mặt quen thuộc.

Đang nhủ thầm, cô nghe thấy tiếng thầy Phương gọi vào lớp. Mọi người tập trung ở lớp học cũ, vừa ngồi xuống đã bắt đầu thảo luận sôi nổi. Đề tài xoay quanh khu nhà mới. Mỗi người một câu, lớp ồn ào như chợ vỡ.

Phương Văn Siêu đứng ở trên bục giảng nhìn khắp cả lớp, nghĩ đến điều sắp tuyên bố thầm thở dài.

"Các em, khai giảng năm nay các em đã là học sinh lớp bốn." Nói xong anh cố ý dừng lại một chút, trong phòng học nhất thời yên tĩnh lại. Hơn năm mươi ánh mắt đồng loạt nhìn về người đứng bục.

Anh cảm thấy lời kế tiếp định nói mắc nghẹn trong cổ họng, khó khăn thốt ra: "Năm nay trường chúng ta xây khu nhà mới, đồng thời tiếp nhận các học sinh của trường Tam gia. Trường Tam gia trước đây có cả khối lớp bốn và lớp năm nhưng giờ bị bỏ bớt. Từ lớp bốn, lớp năm học sinh của trường đó sẽ chuyển đến trường chúng ta học. Có khoảng ba trăm học sinh lớp năm, một trăm học sinh lớp bốn, giờ cộng thêm học sinh trường ta, khối lớp bốn có hơn hai trăm em, vì thế chắc chắn phải chia lại lớp."

Chu Tiểu Vân hiểu ý thầy, hoá ra lớp cô sẽ bị chia lại. Tin tức bất thình lình xảy ra khiến cô không tiêu hoá kịp. Không chỉ mình cô hiểu, các bạn khác trong lớp cũng thế, mọi người bắt đầu bàn tán ầm ĩ, không ai muốn chia lại lớp cả. Học chung với nhau từ lớp một đến lớp ba, có tình cảm thân thiết với các bạn, với thầy cô, bây giờ nói muốn chia lớp không ai chấp nhận được.

Phương Văn Siêu lấy ra tờ danh sách, đọc kết quả chia lớp. Năm nay khối lớp bốn có bốn lớp, tất cả các lớp đều chia lại, vì thế học sinh sẽ lần lượt bị chia vào lớp 4-1, 4-2, 4-3, 4-4.

Ai nghe thấy tên mình thì ồ lên, lớp ầm ĩ như chợ vỡ. Đọc xong danh sách, Phương Văn Siêu phát sách giáo khoa mới cho học sinh mang về nhà, buổi chiều đến khu nhà mới gặp bạn mới, thầy cô mới.

Trên đường Chu Thiến Thiến than thở với Tôn Mẫn, chỉ có Vương Tinh Tinh mặt mày rạng rỡ.

Chu Thiến Thiến nghiến răng nghiến lợi: "Tớ bị phân đến lớp 4-1, Tôn Mẫn bị phân đến lớp 4-3, vì sao hai cậu được học chung với nhau ở lớp 4-2, quá xui xẻo."

Tôn Mẫn nghẹn khuất thật lâu, nói liến thoắng: "Đúng vậy, mấy người chúng ta tan tác mỗi đứa một lớp, tớ còn cùng lớp với Hứa Mỹ Lệ đáng ghét kia nữa."

Vương Tinh Tinh rất đắc ý: "Tớ may mắn nhất, được học chung với Tiểu Vân, may mắn còn ngồi cạnh nhau nữa!"

Chu Thiến Thiến và Tôn Mẫn mỗi người một câu phát tiết bất mãn trong lòng. Cô nhẹ nhàng an ủi: "Sau này chúng ta vẫn đi học, tan học cùng nhau, đến giờ giải lao chơi chung với nhau. Dù sao phòng học sát nhau, đâu có xa."

Vương Tinh Tinh liên tục gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta mãi mãi là bạn tốt không chia cách." Cuối cùng mới dỗ được hai bạn cười.

Về đến nhà, Chu Tiểu Vân hỏi Đại Bảo, thì biết khối lớp năm cũng phải chia lại lớp. Đại Bảo ủ rũ nói Thạch Đầu không học cùng lớp với cậu nữa. Đây quả là tin tốt, Chu Tiểu Vân vui sướng khi thấy người gặp họa, dù sao Thạch Đầu không phải người tốt lành gì, anh nên ít chơi với cậu ta.

Ăn trưa xong, Chu Tiểu Hà ở sát vách và em trai đến rủ hai anh em cùng đi học. Đề tài vẫn đang xoay quanh chuyện chia lớp. Chu Tiểu Hà và Đại Bảo không cùng lớp, may mà Chu Chí Hải cùng lớp với cô.

Nửa đường gặp Phùng Thiết Trụ, cậu ta ầm ĩ: "Hải, tớ phải đến lớp bốn (4-4), hai huynh đệ chúng ta nay trời nam đất bắc." Nói xong còn giả mù sa mưa sụt sùi một phen, thực chất có giọt nước mắt nào đâu, bị Chu Chí Hải giễu cợt: "Aizz, đây là luyến tiếc tớ hay không nỡ chia cách người nào đó!" Nói xong kín đáo liếc nhìn Chu Tiểu Vân.

Gương mặt Phùng Thiết Trụ lập tức đỏ bừng, nói lắp lắp: "Cậu nói nhăng nói cuội gì đó?"

Đại Bảo và Chu Tiểu Hà nháy mắt với nhau, có vẻ có gì đó ái muội nha. Tất cả Chu Tiểu Vân giả vờ như không nhìn thấy, không nghe thấy.

Tâm tư nhỏ bé của Phùng Thiết Trụ có ai không nhận ra? Lấy cớ đến tìm Hải, cậu đến nhà cô chơi không ít lần, ở trong trường thường xuyên theo đuôi cô. Vừa thấy cô lập tức cúi đầu, cô nói cái gì cậu nghe cái đó. Điều này khiến cậu bị Hải giễu cợt mấy lần. Vô phương cứu chữa mà, có lúc cậu không thể khống chế được chân của mình tự động đi sau Chu Tiểu Vân. Tình cảm trong sáng thuở đầu đời của thiếu niên không thể kìm nén được.

Mấy người Vương Tinh Tinh thường vịn cớ này trêu chọc sau lưng Phùng Thiết Trụ, Chu Tiểu Vân đành cười không lên tiếng.

Cô có thể làm được gì? Chẳng lẽ đi tìm Phùng Thiết Trụ bảo cậu cách mình xa một chút?

Đừng đùa, chưa biết chừng vào lớp học mới, phát hiện mục tiêu mới lập tức sẽ quăng cô ra sau ót ấy chứ. Trẻ con mười một tuổi thì biết cái gì? Tình cảm ngây thơ, đơn thuần như tờ giấy trắng.

Đến người, mọi người đi về phía khu nhà mới. Chu Tiểu Hà và Đại Bảo lớp năm nên lên tầng ba. Khối lớp bốn ở tầng hai, có một cầu thang bộ ở giữa. Bên trái cầu thang, phân biệt đề ở mỗi cửa phòng là 4-1, 4-2, 4-3. Lớp 4-4 ở phía bên phải cầu thang.

Phùng Thiết Trụ vạn phần không tình nguyện tạm biệt Chu Chí Hải, lúc đi liếc trộm nhìn Chu Tiểu Vân.

102. Chương 103: Không Ngờ Được

Chu Chí Hải chớp chớp mắt, ái muội nhìn Chu Tiểu Vân rồi bước vào lớp. Cô vừa bực mình vừa buồn cười không biết nói sao với anh họ không đáng kính này nữa.

Chu Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn biển lớp: Yeah, lớp 4-2, Chu Tiểu Vân đến rồi!

Lúc này bỗng nhiên đằng sau có một lực lớn ập đến, Chu Tiểu Vân không để ý bị đẩy về phía trước mấy bước. Tay đập vào cạnh cửa, xước một vết.

"Ai thế? Không cẩn thận gì cả?" Chu Tiểu Vân nổi giận. Sao dạo này cô xui xẻo thế chứ, mấy hôm trước tập xe to thì đổ xe, xước chân chảy máu, hôm nay đến lượt tay bị thương. Cảm giác đau nhói nhắc nhở cô, hình như lòng bàn tay chảy máu rồi.

Người đó liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, tớ bất cẩn quá. Nhưng mà, bạn không nên đứng giữa lối đi như thế, sẽ cản trở các bạn khác vào lớp đấy?"

Nghe đi, đây là thái độ xin lỗi hả? Vốn chỉ tức ba phần lập tức cơn tức nhảy lên mười phần, Chu Tiểu Vân đứng thẳng dậy, muốn làm cho ra nhẽ với người kia: "Ý bạn là lỗi của tôi?"

Chờ nhìn thấy mặt người đó, Chu Tiểu Vân không dám tin, tròn xoe mắt nhìn.

Này… Này… Cậu bé này không phải là… Là…

"Tiểu Vũ, đã bảo đừng chạy nhanh như thế, đụng phải bạn khác rồi!" Phía sau truyền đến tiếng cười nhạo, lúc nói chuyện giọng điệu đùa cợt thấp thoáng ý cười làm người khác chán ghét, đó là phiên bản hồi bé của Cố Xuân Lai. (Có ai nhớ người này từng xuất hiện ở mấy chương đầu không)

Như vậy, gương mặt quen thuộc mà xa lạ trước mắt này đúng là Lý Thiên Vũ? !

Đại não Chu Tiểu Vân không phản ứng kịp, vô cùng hỗn loạn. Mặc dù người trước mặt thấp đi một nửa, khuôn mặt còn trẻ con, nhưng lông mày rậm, khoé miệng hơi nhếch lên, bộ dáng cà phất cà phơ, rõ ràng là "ông chồng kiếp trước" Lý Thiên Vũ.

Gương mặt này cô nhìn suốt mười năm, quen thuộc như năm ngón tay trên một bàn tay. Sau khi sống lại, cô cố thôi miên bản thân phải quên đi, nhưng đôi lúc khuôn mặt ấy bất ngờ xuất hiện trong giấc mơ. Dù hiện tại khác đi, cô liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Huống chi người đang đi tới cũng là người quen cũ, anh em tốt của Lý Thiên Vũ – Cố Xuân Lai.

Lúc này Chu Tiểu Vân mới nhớ ra kiếp trước Lý Thiên Vũ lớn hơn mình hai tuổi, mà nay cô kiên trì nhập học sớm hai năm, như thế tính ra hai người học cùng khối.

Đây… Đây quả thực là nghiệt duyên mà…

Lý Thiên Vũ trêu đùa Cố Xuân Lai mấy câu, quay đầu lại thấy bạn nào đó vẫn ngây ngốc đứng yên, có chút không kiên nhẫn: "Này, đằng ấy tỉnh lại đi, không phải đụng trúng liền phát ngốc chứ!"

Trông dáng vẻ ngây ngốc và ánh mắt quỷ dị kia, giống như biết mình vậy nhỉ?

Lý Thiên Vũ sờ đầu cẩn thận hồi tưởng, trước đây cậu chưa bao giờ gặp cô bé này mới đúng, nhưng, cảm giác quen thuộc đang dâng trào trong tâm thức là thế nào? Giống như người trước mặt là người vô cùng thân thiết với mình vậy.

Cố Xuân Lai đập bộp vào vai Lý Thiên Vũ, kéo bạn vào lớp: "Nhanh vào lớp đi, giáo viên sắp vào rồi."

Mắt thấy hai người kề vai sát cánh bước vào lớp 4-2, Chu Tiểu Vân hoá đá: Ông trời ơi, ông có cần tặng con một bất ngờ lớn thế không?

Mà cô không thể không vào lớp… Hay là, đi xin đổi sang lớp khác… Hoặc, giả vờ bị ốm xin nghỉ… Một loạt ý tưởng lướt ngang qua tâm trí, cô thực sự rơi vào cảnh hỗn loạn. Dù sao, cô nhất quyết không muốn học chung một lớp với người kia.

Vương Tinh Tinh và Ngô Mai ngồi trong lớp nghển cổ ra gọi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, cậu đứng đó làm gì, nhanh vào chọn chỗ ngồi đi."

Không ngờ Ngô Mai cùng lớp với cô, nếu không có "bất ngờ lớn" Lý Thiên Vũ này cô sẽ thích lắm! Ngô Mai tinh mắt phát hiện trên quần áo bạn có vết bùn đất, chạy ra thay cô phủi sạch, chợt hoảng hốt kêu lên: "Tiểu Vân, cậu sao thế? Bàn tay cậu chảy máu rồi."

Tâm tư Chu Tiểu Vân đang hỗn loạn căn bản không chú ý đến vết thương nhỏ này, sau khi nghe Tiểu Mai nói chợt thấy đây là một lý do tốt. Được rồi, lấy lý do tay chảy máu xin thầy côc cho nghỉ nửa ngày. Cái cô cần nhất bây giờ là đầu óc tỉnh táo để suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào.

Hít vào thở ra mấy lần, cô dần bình tĩnh lại. Gặp lại Lý Thiên Vũ làm ột Chu Tiểu Vân luôn bình tĩnh thong dong, ý nghĩ rối như tơ vò, giờ chuyện gì đang xảy ra cũng không biết. Cô muốn suy nghĩ thật kỹ rồi mới đi bước tiếp theo.

"Tiểu Mai, cậu có biết ai là giáo viên chủ nhiệm của chúng ta không?" Chu Tiểu Vân hỏi Ngô Mai.

Ngô Mai mờ mịt, lắc lắc đầu: "Không biết nữa. Dù sao năm nay trường ta có thêm nhiều giáo viên mới, có lẽ giáo viên chủ nhiệm của chúng ta cũng nằm trong số người mới đến!"

Vương Tinh Tinh quay sang nhìn tay Chu Tiểu Vân, lấy khăn tay trên người buộc lại vết thương cho bạn. Vết thương không lớn, nhưng nhìn lòng bàn tay trầy xát tương đối ghê.

Cô âm thầm kêu khổ: Nguy rồi, còn chưa biết giáo viên là ai thì xin nghỉ kiểu gì? Cô bước nhanh, không tình nguyện đi về phía lớp học. Chưa bước vào lớp, giọng nói quen thuộc của Phương Văn Siêu từ sau lưng truyền tới: "Chu Tiểu Vân, Vương Tinh Tinh, sao hai em chưa vào lớp?"

Vương Tinh Tinh vui mừng quá đỗi: "Thầy Phương!"

Chu Tiểu Vân ngoảnh lại, nhìn Phương Văn Siêu sải bước tới gần, hôm nay đúng là liên tiếp bất ngờ ngoài ý muốn! Sau khi phân lớp vẫn được học thầy.

Phương Văn Siêu trên mặt toàn ý cười: "Thế nào? Không muốn thầy là chủ nhiệm của các em?"

Chu Tiểu Vân tươi cười: "Sao thế được, gặp được thầy là phúc lớn ba đời của tụi em. Em ước gì thầy vẫn dạy tụi em đến khi tốt nghiệp."

Giờ anh mới chú ý tới cô học trò nhỏ đang đè chặt lên khăn tay băng kín lòng bàn tay. Khăn tay trắng tinh nổi bật vết máu rõ ràng, đâm thẳng vào mắt người khác. Anh cau mày: "Sao bàn tay em bị chảy máu?"

Cô kể lại chuyện đã xảy ra, Phương Văn Siêu vừa nghe thấy là học sinh mới chuyển tới đụng phải học trò cưng của mình thì tức giận, muốn bắt cậu ta dẫn Chu Tiểu Vân lên phòng y tế khử trùng vết thương và băng bó lại.

Chu Tiểu Vân cuống quít xua tay: "Không cần đâu thầy, dù sao không phải vết thương lớn để em tự đi. Nhưng chiều nay em sợ không đến được, em muốn xin thầy cho em nghỉ…"

Phương Văn Siêu lập tức đồng ý, để Vương Tinh Tinh và Ngô Mai vào lớp trước, còn giữ lại Chu Tiểu Vân. Hai thầy trò thì thà thì thầm: "Tiểu Vân, nói cho em biết một bí mật nhé. Vốn dĩ em bị phân đến ban 4, nhưng thầy tình cờ nhìn thấy tên em trong bản danh sách nên đến phòng hiệu trưởng, xin thầy Kiều chuyển em về lớp của thầy." Nói xong còn nháy mắt với cô, tỏ vẻ anh hết lòng yêu mến và chiếu cố cô học trò cưng này.

Chắc anh không ngờ được, hành động tưởng là tốt này lại mang đến cho học trò của mình một nan đề khó giải quyết. Ít ra có thể tránh mặt người nào đó. Giờ thì hay rồi, ý định đổi lớp tan thành mây khói. Thầy Phương nói như thế khiến cô không dám mở miệng xin chuyển lớp nữa. Nếu lúc này đi xin chẳng phải làm tổn thương tấm lòng của thầy ư?

Dở khóc dở cười Chu Tiểu Vân chào thầy rồi ra về. Trên đường về, cô tạt qua nhà ba của Phùng Thiết Trụ xin ít thuốc bôi tay.

Triệu Ngọc Trân chưa bao giờ thấy Chu Tiểu Vân về sớm đến thế, hỏi lý do, cô hàm hồ đáp hai câu rồi chui vào phòng.

103. Chương 104: Tiền Tư Hậu Tưởng*

Từ nhỏ đến lớn Chu Tiểu Vân có một thói quen. Mỗi khi gặp chuyện phiền lòng hoặc vấn đề khó giải quyết, cô thích trốn vào góc nào đó một mình suy nghĩ. Lúc này, cô không muốn tâm sự với người khác, điều này có lẽ liên quan đến tính cách hướng nội lúc trước. Có phiền não không bao giờ nói ra, đúng là kín như "hũ nút".

Vì thế kiếp trước, sau khi lấy chồng, cuộc sống hôn nhân có việc không vui hay không vừa ý, phản ứng của cô là im lặng, cất giấu nó dưới đáy lòng. Thực tế chứng minh phương pháp này là phản khoa học, thậm chí sai lầm trầm trọng. Nhẫn nhịn và im lặng chỉ khiến vấn đề bị gác lại, không giải quyết dứt điểm. Tích tụ càng nhiều, đến giới hạn sẽ có ngày bùng nổ.

Nhưng, phiền não của cô biết tâm sự với ai đây?

Kiếp trước cô không có bạn thân, quan hệ với người thân lạnh nhạt. Lý Thiên Vũ là người vô tâm, thường nổi cáu với anh đến khi hết giận có khi anh còn không phát hiện ra.

Kiếp này, cô càng không có ai để giãi bày. Chẳng lẽ cô đi nói với cha mẹ, thực ra con đã hai mươi tám tuổi, sống lại năm sáu tuổi. Sợ rằng cha mẹ sẽ nghĩ cô bị điên, hoặc đầu óc có vấn đề nên nói mớ. Các bạn của cô còn quá trẻ, nói ra có ích lợi gì, xem như một câu chuyện đùa nào đó thôi. Anh chị em cũng không phải đối tượng thích hợp. Thầy Phương rất tốt rất quan tâm cô, nhưng để cô đi nói với thầy, em không muốn học cùng chồng cũ ở kiếp trước, không thể nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ có thể đem bí mật này chôn chặt dưới đáy lòng. Kiếp trước hay kiếp này, cô mãi mãi là một người cô độc.

Rất ít khi suy nghĩ theo hướng tiêu cực, lần đầu tiên Chu Tiểu Vân không nhịn được bật khóc.

Chôn sâu mọi thứ dưới đáy lòng, không được nói với ai, tình cảnh này bạn đã trải qua bao giờ chưa?

Cả thế giới chỉ có một mình bạn gặm nhấm nỗi đau này, bạn nghĩ cảm giác đó sẽ thế nào?

Vô cùng cô độc, vô cùng thê lương, vô cùng đau khổ!

Chu Tiểu Vân trèo lên giường, trốn trong vùng trời riêng của mình, cuộn mình lại, âm thầm rơi lệ. Cô không dám khóc thành tiếng, sợ bị cha mẹ phát hiện.

Một cảm giác bi thương bủa vây lấy cô.

Tại sao? Khi cô bắt đầu cảm nhận được hương vị của hạnh phúc, người không nên xuất hiện nhất – Lý Thiên Vũ lại xuất hiện?

Cô cố gắng quên đi sự thật không bao giờ được ôm con gái Nữu Nữu bé bỏng vào lòng, nỗi nhớ con giày vò cô hết đêm này đến đêm khác. Cô cố gắng quên đi người chồng mình yêu sâu đậm, cố gắng làm lại cuộc đời mới.

Cô không ngừng bận rộn để làm cuộc sống của mình thêm đặc sắc. Cô ép buộc mình không được nhớ về kiếp trước nữa, ép buộc mình sống trân trọng từng giây từng phúc của cuộc đời này. Cô dùng thái độ nghiêm túc, chăm chỉ học tập, dùng thái độ tích cực học chơi đàn accordion, luyện bút lông để tương lai thêm tươi sáng. Cô hao hết tâm trí suy nghĩ cho gia đình, làm tất cả những chuyện trong khả năng của mình để giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ, quan tâm định hướng cho anh trai, chăm sóc sức khoẻ cho em trai, yêu thương đứa em gái út.

Có phải cô chưa đủ cố gắng không?

Lý Thiên Vũ đột nhiên xuất hiện làm Chu Tiểu Vân hoảng loạn, giống như sự cố gắng mấy năm qua đều uổng phí, tất cả trở về vạch xuất phát. Làm sao cô có thể giả vờ không có chuyện gì, cùng học chung với anh trong một lớp. Làm sao cô có thể giả vờ không có chuyện gì, bình thản đối mặt với anh hàng ngày! Làm sao cô có thể giả vờ đây chỉ là một người lạ không quen biết!

Lý Thiên Vũ xuất hiện như một quả bom đánh vào tâm lý khiến cô không trở tay kịp. Thật sự cô không biết giải quyết việc này thế nào.

Chuyển lớp? Không được. Thầy Phương hết lòng quan tâm dạy bảo, cô lấy lý do gì xin thầy chuyển lớp?

Xin nghỉ? Đây không phải là biện pháp hay. Chiều hôm nay có thể xin nghỉ, nhưng cô không thể nghỉ học hết ngày này sang ngày khác!

Bỏ học? Đừng mơ. Kiếp này dựa vào sự cần cù chăm chỉ, cô luôn là học sinh giỏi, đa tài đa nghệ, đánh chết cô cũng không bao giờ sự nghiệp học hành.

Chuyển trường? Ý kiến này không ổn. Không tính đến trường mới cách xa nhà, cô không dám mở miệng nói với cha mẹ yêu cầu vô lý đó.

Nghĩ tới nghĩ lui tựa hồ chỉ có một con đường duy nhất là sáng mai ngoan ngoan cắp sách đến trường.

Tại sao ông trời lại đem tên Lý Thiên Vũ chết tiệt này đến trước mặt cô? Tại sao để cho Lý Thiên Vũ đến làm rối loạn cuộc sống hạnh phúc bình lặng của cô? Tại sao cô muốn tránh Lý Thiên Vũ nhưng tránh không thoát?

Kiếp trước cô mười chín tuổi vừa gặp đã yêu Lý Thiên Vũ, đó cũng là mối tình đầu của cô. Kiếp này cô chọn cách quên đi sự tồn tại của người đó, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.

Nhưng ông trời thích trêu người, để cô và Lý Thiên Vũ gặp nhau sớm mười năm. Mười năm đó…

Cô phải làm gì đây????

Đến giờ ăn cơm, Đại Bảo đứng ngoài, gọi em gái ra ăn. Giọng nói khàn khàn của Chu Tiểu Vân truyền ra: "Em hơi mệt, em không muốn ăn."

Đại Bảo lập tức báo cáo ẹ biết. Triệu Ngọc Trân hốt hoảng, vội vàng buông việc đang làm trong tay xuống, bước vào phòng con. Căn phòng tối om, không bật đèn, thiếu chút nữa bà lảo đảo vì vấp vào ghế con để dưới đất. Sờ soạng bật công tắc đèn, bà làu bàu: "Con bé này, ở trong phòng cả buổi không ra ngoài. Tối rồi còn không bật đèn?"

Đèn bật lên ánh sáng chói mắt, phản ứng của cô có chút trì độn một lúc sau mới mở mắt ra.

Triệu Ngọc Trân trông thấy con thì thất kinh: "Đại Nha, con sao thế? Mắt sưng húp lên rồi, không thoải mái ở đâu mau nói ẹ biết." Nói xong, bà lớn tiếng gọi chồng: "Ba nó à, mau ra đây xem Đại Nha này!"

Lời còn chưa dứt, Chu Quốc Cường vội chạy vào, thấy con gái khóc sưng cả mắt, ông đau lòng lắm: "Đại Nha, sao vậy con? Sáng nay đi học không phải vẫn tốt sao?"

Triệu Ngọc Trân thở dài: "Em không biết chuyện gì xảy ra nữa. Khoảng hai giờ chiều, con bé về nhà, có nói là bị một bạn nam đụng trúng nên bị ngã, lòng bàn tay chảy máu vì thế xin thầy cho về nhà nghỉ ngơi. Sau đó con bé nằm trong phòng suốt cả buổi không ra ngoài. Vừa nãy em bảo Đại Bảo gọi em ra ăn cơm, con bé nói không thoải mái không muốn ăn, em vào xem, ai ngờ thấy bộ dáng con bé thế này."

Mắt Chu Quốc Cường vằn tơ mắt, nổi giận như muốn ăn thịt người khác: "Đứa nào dám đụng vào con, Đại Nha, mau nói cho ba biết, bây giờ ba sẽ đi tìm nó tính sổ."

Triệu Ngọc Trân càu nhàu: "Tính anh nóng như lửa ấy, muốn tìm cũng phải để ngày mai đến trường xem tình hình thế nào chứ, giờ muộn thế này anh đi đâu tìm? Trước tiên xem Đại Nha làm sao đã. Đại Nha, con giơ tay ra đây cho bố mẹ xem nào."

Chu Tiểu Vân sợ ba ngày mai thực sự đến trường tìm Lý Thiên Vũ, rõ ràng chuyện không có gì, cố tình tìm người ta để gây sự. Thực ra hôm nay, Lý Thiên Vũ không cố ý, lòng bàn tay cô đã ngừng chảy máu.

"Ba ba, tay con không đau nữa. Chỉ là năm nay tụi con chia lại lớp, bạn bè thân thiết không cùng lớp với nhau, con buồn nên mít ướt một chút. Không có gì mà." Chu Tiểu Vân vươn tay cho cha mẹ xem, lòng bàn tay đã ngừng chảy máu, chỉ bị một vết xước nhỏ làm rách da thôi.

Chu Quốc Cường lật qua lật lại bàn tay con gái, xác định không có việc gì cuối cùng cũng yên lòng: "Tất cả ở cùng thôn, thường xuyên nhìn thấy nhau, không học cùng lớp thì cùng trường. Thế mà cũng khóc đến nỗi mắt sưng húp, người ta biết lại cười cho. Được rồi, nhanh dậy ăn cơm đi con."

Chu Tiểu Vân không có khẩu vị, thực sự không nuốt nổi, nhưng sợ không ăn lại khiến cha mẹ lo lắng, đành ngồi dậy, miễn cưỡng ăn nửa bát, miễn cưỡng cười.

Cô đau khổ mà không thể nói ra. Nỗi đau không ai biết, nước mắt chỉ có thể chảy ngược vào trong, cảm giác này thật khó chịu!

Đọc chương này mà đau lòng thay nữ chính. Ta ko nhớ các truyện trọng sinh khác thế nào, tuy là TS nhưng phần lớn do trư nam hoặc nguyên nhân nào nào đó nên nữ 9 ko dằn vặt hay suy tưởng nhiều. Bộ này thì khác, là TS, điền văn nên ko có đấu đá tranh giành, nam 9 kiếp trước cũng ko có lỗi gì lớn (ko có tiểu tam) chỉ cái tội vô tâm, sĩ diện với bạn bè… đến cuối cùng nữ 9 chết cũng vì còn yêu chồng. Có lẽ vì những dằn vặt đau khổ ở chương này nên quá trình theo đuổi nữ 9 của nam 9 còn rất lâu, rất dài =)) (đáng đời)

104. Chương 105: Họa Vô Đơn Chí

Khóc cả buổi chiều, cộng thêm mất ngủ cả đêm lập tức để lại hậu quả. Một Chu Tiểu Vân uể oải, không có sức sống khiến Vương Tinh Tinh qua rủ bạn đi học giật mình: "Tiểu Vân, cậu sao thế? Mặt trắng bệch, có phải cậu bị ốm không?"

Chu Tiểu Vân hữu khí vô lực hỏi: "Có tệ đến thế không?"

"Tớ thấy không ổn đâu!" Vẻ lo lắng của Vương Tinh Tinh lộ rõ trên gương mặt: "Hay là, tớ xin nghỉ hộ cậu, nghỉ thêm một ngày ở nhà nghỉ ngơi!"

Chu Tiểu Vân lắc đầu, bỏ đi, nếu không đi học, ở nhà rảnh rỗi lại nghĩ ngợi linh tinh, chắc cô phát điên mất. Nếu ba thấy mình không đi học chắc chắn sẽ đến trường gây sự với Lý Thiên Vũ, chẳng phải sẽ khiến mọi chuyện càng phức tạp hơn?

Suy nghĩ một đêm, cuối cùng cô cũng thông suốt.

Nếu không thể tránh né, vậy cô sẽ dũng cảm đối mặt!

Chí ít với Lý Thiên Vũ của hiện tại, cô chỉ là một người xa lạ. Nếu cô không chủ động bắt chuyện với anh, chắc anh không để ý đến cô đâu, để chuyện đã qua tan thành mây khói. Về phần ký ức trong đầu cô, cô sẽ từ từ niêm phong nó lại…

Cho dù tự bơm thêm dũng cảm ình vô số lần, khi Chu Tiểu Vân bước chân vào lớp, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Vương Tinh Tinh bước về phía mấy bàn đầu, cô liếc qua thì thấy thầy Phương đã ở trong lớp. Cô không dám nhìn xuống phía dưới xem Lý Thiên Vũ có ở đó hay không, chỉ nhìn về phía thầy. "Thầy Phương…" Chưa nói xong đã bị Phương Văn Siêu cắt ngang: "Chu Tiểu Vân, sắc mặt của em khó coi quá? Ngày hôm qua tay chảy máu giờ sao rồi? Có muốn xin nghỉ thêm một ngày không?"

Liên tiếp mấy câu hỏi làm cô cảm nhận được sự quan tâm của thầy, trong lòng khẽ xẹt qua một dòng nước ấm: "Cám ơn thầy quan tâm đến em. Em đỡ nhiều rồi ạ. Sắc mặt khó coi chắc vì đêm qua em gặp ác mộng ngủ không ngon. Em không cần xin nghỉ nữa."

Phương Văn Siêu vui mừng, gật đầu, đúng là học trò ngoan, nếu đổi thành người khác đã sớm xin nghỉ một buổi.

"Được rồi, Chu Tiểu Vân, ngày hôm qua đụng vào em là trò Lý Thiên Vũ mới chuyển tới phải không. Thầy đã phê bình em ấy rồi, giờ thầy bảo em ấy xin lỗi em."

Chu Tiểu Vân kinh hãi: "Không cần, thầy Phương…"

Phương Văn Siêu xua tay, gọi Lý Thiên Vũ đang nói chuyện với Cố Xuân Lai đến.

Lý Thiên Vũ đến gần cô, rất không có thành ý nói: "Xin lỗi!"

Phương Văn Siêu lạnh mặt: "Thái độ của trò như thế là sao, chưa nhận ra lỗi lầm của mình đúng không? Nói lại lần nữa, nói đến khi nào Chu Tiểu Vân hài lòng mới thôi."

Lý Thiên Vũ không tình nguyện lại nói một lần: "Xin lỗi!"

Chu Tiểu Vân nhìn thấy Lý Thiên Vũ, chỉ cảm thấy hít thở khó khăn: "Không, không có gì." Sau đó nói với thầy: "Thầy ơi, được rồi mà. Giờ em không sao cả, thầy để bạn ấy về chỗ đi. Đúng rồi, hôm qua em nghỉ nên không biết ngồi chỗ nào. Chỗ của em ở đâu ạ?"

Phương Văn Siêu bảo Lý Thiên Vũ về chỗ, sau đó chỉ vào một chỗ trống nói với cô: "Thầy xem em ngồi ở mấy bàn đầu, ừm, kia là chỗ của em. Thầy đặc biệt xếp Vương Tinh Tinh ngồi cùng bàn với em, hai em ngồi cạnh nhau mấy năm qua mà!"

Chu Tiểu Vân cảm kích nhìn thầy, không ngờ thầy chu đáo đến vậy. Đúng là một giáo viên quan tâm tỉ mỉ đến học trò.

Ngô Mai hơi thấp nên ngồi bàn đầu tiên, lúc Chu Tiểu Vân đi qua cô bé bị kéo lại, hỏi han ân cần: "Đại Nha, tay cậu còn đau không?"

Chu Tiểu Vân cười, gật đầu ý bảo không sao cả rồi đi tiếp.

Vương Tinh Tinh ngồi ở bàn thứ hai vẫy tay với cô, cô để túi sách xuống mặt bàn. Nhưng đến khi cô nhìn thấy hai người ngồi sau, quả thực muốn ngất, không trùng hợp đến thế chứ? !

Lý Thiên Vũ! Cố Xuân Lai!

Ông trời ơi! Đừng cho con nhiều "Kinh hỉ" quá lớn như thế được không? Trái tim nhỏ bé của con không chịu nổi đâu

~~"Mau ngồi xuống, sắp vào tiết rồi." Vương Tinh Tinh kéo áo cô.

Chu Tiểu Vân cứng ngắc ngồi xuống, cảm thấy ánh mắt của Lý Thiên Vũ ở sau lưng như kim châm vào người, làm cô thấy rất khẩn trương.

Giống như có ai đó theo dõi mình…

Chu Chí Hải ngồi cùng bàn với cô nhưng khác dãy, giờ quay đầu sang hỏi: "Đại Nha, nghe bảo em bị ngã chảy máu tay, giờ sao rồi?"

Có ý tốt, Chu Tiểu Vân lễ phép mỉm cười: "Em rất tốt, giờ không đau nữa."

Nói như thế, cô không thể tránh được việc quay người sang, khoé mắt vô tình liếc thấy Lý Thiên Vũ.

Bạn đã bao giờ có cảm giác nhìn một người mà mắt cũng thấy đau chưa?

Đó chính là cảm giác của cô lúc này, hận không thể có cây gậy phép thuật trong tay, chỉ về phía Lý Thiên Vũ làm cho người đó biến khỏi tầm mắt của mình …

Chu Chí Hải nhân tiện đâm chọc Lý Thiên Vũ: "Ông đụng ngã em họ tôi đừng tưởng nói một tiếng xin lỗi là xong, sau này nếu ông lại bắt nạt em ấy thì đừng trách." Nói xong dứ dứ nắm đấm.

Lý Thiên Vũ rất vô tội: "Tôi không cố ý, ai biết bạn ấy đứng như trời trồng ngoài cửa mãi không bước vào! Đâu phải tôi muốn đụng phải bạn ấy. Dù sao tôi đã xin lỗi rồi, còn muốn thế nào nữa?"

Chu Chí Hải cười lạnh: "Những lời này ông giữ lại nói với anh trai của Chu Tiểu Vân – Chu Chí Lương đi!"

Nghe thấy thế, Lý Thiên Vũ không có phản ứng, ngược lại trong lòng Chu Tiểu Vân vang lên tiếng chuông báo động.

Chết rồi, quên mất anh Đại Bảo! Anh ấy vô cùng che chở cho các em, chưa bao giờ chấp nhận có người bắt nạt cô. Chiều qua anh ấy không biết, nhưng chắc chắn tối qua đã nghe ba nói việc cô bị người ta đụng phải nên chảy máu tay. Anh ấy không đến gây sự với Lý Thiên Vũ mới là lạ. Cô phải tìm cách ngăn cản anh ấy mới được…

Đúng lúc này, chuông vào học vang lên. Hiện đại hơn có khác, chuyển sang dùng chuông điện, tiếng to và vang hơn tiếng kẻng trước đây nhiều.

Phương Văn Siêu bước vào lớp, Chu Tiểu Vân vội vàng hô "Các bạn, đứng".

Nên chú ý vào việc học, việc này để sau đi! Cô cố gắng tập trung nghe giảng nhưng trong buổi học hôm nay cô thường xuyên thất thần. Lần thứ mười tâm hồn treo ngược cành cây, cô xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thầy. Cũng may Phương Văn Siêu thông cảm với tình huống của cô, cho rằng thân thể cô không thoải mái nên không gọi cô.

Chu Tiểu Vân tự nhủ trong lòng: Cố lên, Chu Tiểu Vân! Tập trung nghe giảng đi, nhất định mày làm được. Lặp lại mấy lần, cuối cùng cô cũng nghe thấy được nội dung bài giảng. Tiếc rằng, đến khi cô tập trung được, một tiết học đã kết thúc. Tiếng nhạc giải lao vang lên, cả lớp ra ngoài sân. Hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên có lễ chào cờ khai giảng.

Phương Văn Siêu thấy tinh thần Chu Tiểu Vân không tốt, để Chu Chí Hải giúp cô chỉnh đốn hàng ngũ, bình thường đây là việc của cô phải làm.

Đợi cả lớp xếp thành hai hàng dọc, Chu Tiểu Vân dẫn đầu đi xuống sân trường.

105. Chương 106: Dạy Cho Mày Một Bài Học

Các lớp đều xếp thành hai hàng dọc từ thấp đến cao. Đằng trước mỗi lớp có một người đứng đầu hàng. Chu Tiểu Vân luôn dẫn đầu trong lớp, đương nhiên đứng đầu tiên. Giáo viên thì một người đứng trước một người đứng sau để ý học sinh của mình.

Chờ toàn trường xếp hàng xong, Hiệu trưởng Kiều đứng trên bục bắt đầu phát biểu, không cần mi à trực tiếp nói chay, cũng không ngại nói to rất mệt:

"Các em học sinh thân mến, năm học mới này, trường chúng ta xây khu nhà mới, có thêm nhiều giáo viên mới, học sinh mới. Đầu tiên chúng ta ột tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh họ!"

Mấy trăm học sinh ngồi dưới vỗ tay ầm ầm.

Chu Tiểu Vân vỗ tay theo, nghĩ thầm ai hoan nghênh học sinh mới chứ! Nếu không có bọn họ bây giờ cô đâu phải đau đầu thế này!

Tiếp theo, Hiệu trưởng Kiều nói gì cô không nghe thấy. Có gì mới đâu, cái gì mà phải cố gắng học thật tốt, cái gì mà phải tuân thủ nội quy, chú ý an toàn. Những lời này, khai giảng năm nào cô cũng nghe thấy, sớm đã nghe mòn lỗ tai rồi.

Không biết có phải Hiệu trưởng Kiều đã nói đi nói lại mấy chục năm không? Một bài phát biểu vô cùng dài, không cần giấy, đã nói hơn mau hai mười phút nhưng không hề lặp lại câu nào, mà thầy chưa dừng lại, khiến cô ngồi nghe cũng thấy mệt. Có lẽ nên cân nhắc một chút, lợi dụng ưu thế của cô uyển chuyển đề nghị thầy nên rút ngắn đi bài phát biểu mấy chục năm chưa thay đổi kia.

Rất lâu rất lâu sau, đợi mãi mới đến phần kết thúc: "Được rồi, các em học sinh, hôm nay thầy xin dừng lời ở đây. Hi vọng các em trong học kì mới, có một thái độ học tập mới, thành tích mới, tuân thủ tốt kỷ luật. Cám ơn tất cả mọi người!"

Chu Tiểu Vân vỗ tay đầu tiên khiến các bạn học sinh ban 2 còn chưa nghe rõ thầy hiệu trưởng nói đến chỗ nào rồi cũng đồng loạt dùng sức vỗ tay.

Cứ thế, học sinh lớp bên cạnh vỗ tay theo, vỗ mạnh đến mức tay bỏ bừng.

Bất ngờ đón nhận tiếng vỗ tay như sấm dậy, Hiệu trưởng Kiều cảm động, nước mắt lưng tròng, nhìn đi các em học sinh tinh thần phấn chấn, chắc chắn bị bài phát biểu của ông kích thích nhiệt huyết tuổi trẻ. Viễn cảnh tương lai tươi sáng đang mở ra trước mắt, ô ô ô…

Sau đó là hát quốc ca, làm lễ kéo quốc kỳ, một hồi lăn qua lăn lại cuối cùng kết thúc, có thể trở về lớp.

Giờ giải lao phần lớn học sinh chạy ra sân chơi, Chu Tiểu Vân không có tinh thần nên ở lại lớp, nằm bò ra bàn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dần dần cô thấy rất buồn ngủ, ngáp dài, cô ngủ quên lúc nào không.

Vừa chìm trong mộng đẹp được một lúc, cô bị cơn lay kinh động quỷ thần của Vương Tinh Tinh đánh thức: "Nguy rồi, Chu Tiểu Vân, cậu mau dậy đi, nhìn xuống dưới xem. Anh trai cậu muốn đánh Lý Thiên Vũ đấy!"

Cái gì? !

Chu Tiểu Vân giật mình tỉnh lại, cơn buồn ngủ mất sạch, mắt trợn tròn: "Cậu nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Thở hổn hển vì chạy vội, Vương Tinh Tinh đem lời vừa nói ặp lại một lần, cuối cùng còn hâm mộ bình luận thêm một câu: "Anh cậu đối xử với cậu thật tốt, có người va vào liền thay cậy trút giận, có anh trai như thế tốt biết bao, làm người ta hâm mộ chết đi được."

Chu Tiểu Vân tức giận nói: "Cậu thích thì tặng cho cậu đấy."

Đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, tính Đại Bảo thích gây sự cô không hiểu chắc? Sợ thiên hạ bất loạn, chuyện bé xíu xiu cũng bùng nổ thành cuộc chiến, không được, cô phải cản anh ấy lại.

Dù cô không muốn gặp lại người đó nhưng cũng không muốn người đó bị Đại Bảo đánh! Aizz, phụ nữ thật mâu thuẫn!

Chu Tiểu Vân chạy vội, chân như nhũn ra.

Ặc, một đống người đang vây xem, trung tâm đám đông không phải là anh trai bảo bối của cô và Lý Thiên Vũ sao?

Thạch Đầu đứng sau Đại Bảo cổ vũ cho bạn, la hét: "Đánh cho nó một trận, không cần nói nhiều."

Cố Xuân Lai đứng cạnh giựt giây Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vũ, đừng khách khí. Đánh thì đánh, ai sợ ai chứ. Có tớ ở đây cậu đừng sợ."

Đúng là mấy phần tử cuồng chiến. Chu Tiểu Vân than thầm trong lòng, không dám dừng cước bộ, vội vã chen vào trong đám đông. "Anh ơi!"

Đang túm cổ áo Lý Thiên Vũ Đại Bảo nghe được giọng nói quen thuộc lập tức quay đầu, thấy là Chu Tiểu Vân nhếch miệng cười: "Đại Nha, là thằng nhóc này bắt nạt em đúng không. Dám va vào khiến em tao chảy máu, hôm nay tao phải ày một trận!"

Tính Lý Thiên Vũ kiệt ngạo bất tuân. Sở dĩ khoan dung với hành động khiêu khích của Đại Bảo là do sự thật trong lúc vô ý cậu va phải Chu Tiểu Vân, là hắn sai trước, nếu không chỉ sợ đã sớm đánh nhau một hồi, làm sao nhẫn nại giải thích đến bây giờ.

(Kiệt ngạo bất tuân: xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như ngựa khó thuần, có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến được)

Ngay cả như vậy, sự kiên nhẫn của cậu sắp dùng hết. Lông mày nhướn cao, nét mặt không kiên nhẫn.

Chu Tiểu Vân liếc qua, lập tức biết người nào đó sắp nổi giận. Người này thật là, lúc nào tức giận lông mày bên phải nhướn rất cao, không ngờ thói quen này có từ bé.

"Anh ơi, buông bạn ấy! Giờ em không sao rồi, anh tới tìm người ta làm gì? Sáng nay, bạn ấy xin lỗi em rồi."

Đại Bảo sửng sốt, sao phản ứng của em không giống dự đoán của cậu vậy. Cậu còn tưởng Đại Nha sẽ vui mừng, nói rằng anh đúng là anh trai tốt của em cơ!

Trong lúc đó, Lý Thiên Vũ nhân cơ hội này thoát khỏi sự kiềm chế, lui về phía sau mấy bước

Đại Bảo liếc xéo, châm chọc: "Sao, nhóc kia, muốn chạy à?"

Lý Thiên Vũ không kiềm chế được nữa: "Anh nói chuyện chú ý một chút, cái gì gọi là muốn chạy, anh nghĩ rằng tôi sợ anh phải không, thích đánh nhau thì qua đây!"

"Đến thì đến, ai sợ ai. Hôm nay không giáo huấn thằng nhóc này một trận, tao không gọi là Chu Chí Lương!" Nói xong, Đại Bảo tiến lên, bị Chu Tiểu Vân gắt gao túm chặt.

"Anh ơi, anh đừng làm thế. Không phải em đã nói rồi sao, em không sao cả. Hôm qua, bạn ấy đụng vào em là vô tình, không phải cố ý. Anh về lớp đi, sắp vào lớp rồi."

Đại Bảo tâm không cam tình không nguyện trừng Lý Thiên Vũ một cái: "Hôm nay tao bỏ qua, lần sau lại dám bắt nạt em gái tao, tao sẽ khiến mày mặt mũi bầm dập."

Bỏ lại một câu đe doạ, Đại Bảo và đám bạn cùng lớp đi lên cầu thang. Đám đông thấy nhân vật chính đã rút lui, không chứng kiến cuộc cãi vã nảy lửa nên cũng tản đi.

Lý Thiên Vũ vô duyên vô cớ bị Đại Bảo mắng một trận, trong lòng nghẹn khuất. Nhưng đúng là mình sai trước nên trước mặt Đại Bảo khoẻ như trâu cậu mới nhịn, bằng không đánh nhau thắng bại đã sớm phân định. Đương nhiên phần thắng đối thủ 6 cậu 4, rõ ràng như thế có ai tự nguyện ăn đòn?

Cũng may Chu Tiểu Vân rất thức thời, Lý Thiên Vũ đĩnh đạc nói: "Chu Tiểu Vân, coi như bạn hiểu đạo lý hơn anh trai bạn nhiều. Nói cho anh trai bạn biết, nếu lần sau còn nói chuyện với tôi như thế, đừng trách tôi không tha cho anh ta."

Khoác lác!

Chu Tiểu Vân căn bản không muốn nói chuyện với người nào đó, kéo Vương Tinh Tinh đi, không thèm nhìn Lý Thiên Vũ.

Nhìn bóng lưng Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ càng nghẹn khuất. Uổng công cậu vừa rồi còn cảm thấy bạn ấy rất tốt chứ.

106. Chương 107: Khác Thường

Những ngày kế tiếp đối với Chu Tiểu Vân mà nói quả là cực hình. Đến lớp khó tránh khỏi chạm mặt người cô vô cùng không muốn gặp nên cô tận lực coi như không thấy. Không ngờ, hai người người ngồi trước kẻ ngồi sau.

Giọng nói thì thầm nói chuyện riêng của Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai giống như thanh âm của ma quỷ, như con sâu nhỏ đục khoét lỗ tai cô. Cô hận không thể khâu miệng anh ta lại.

Bạn có biết cảm giác nghe được giọng nói một người mà khí huyết trong người bốc lên cuồn cuộn chưa? Từng trải qua tình cảnh chỉ cần thấy một người dù chỉ là bóng lưng lòng đã bồn chồn không yên chưa? Từng nếm trải tình cảnh vừa nghĩ đến người kia đã xúc động lệ rơi đầy mặt chưa?

Chu Tiểu Vân bắt đầu bực bội. Cảm xúc khác thường này không chỉ có bạn cùng bàn Tinh Tinh cảm giác được, ngay cả Phương Văn Siêu cũng thấy cô bất thường.

Đi học liên tục thất thần, làm bài tập không chú ý bắt đầu sai vớ vẩn, quan trọng hơn là vốn ít nói giờ cô học trò này càng kín miệng. Cả buổi không nghe cô nói hai câu.

Trước đây Chu Tiểu Vân thường xuyên đến phòng làm việc tìm anh, nộp vở bài tập hay cầm cặp giúp anh, thậm chí nói chuyện phiếm với anh, nhưng bây giờ ngược lại. Không bao giờ thấy bóng dáng, vì thế Phương Văn Siêu không thể xem nhẹ vấn đề này. Đừng đùa, đây chính là học trò giỏi nhất của anh. Đã bị chuyển đến ban 4, vì cô anh xin chuyển lại, sao có thể không quan tâm đến?

Vì thế Phương Văn Siêu chọn giờ thể dục, nhắn cô lên văn phòng làm việc, chuẩn bị tâm sự với cô một chút.

Năm nay có khoảng mười giáo viên mới chuyển đến. Phòng làm việc cũ quá nhỏ không đủ chỗ nên chuyển hai phòng học của khối lớp một thành phòng làm việc mới. Đại phần giáo viên môn ngữ văn ở phòng này, số còn lại ngồi trong phòng làm việc của giáo viên môn toán.

Chu Tiểu Vân thấp thỏm bất an đến phòng giáo viên. Lúc này trong phòng chỉ có một thầy giáo đang chữa bài tập.

Phương Văn Siêu đang cúi đầu viết này nọ, thấy Chu Tiểu Vân tiến vào, buông bút trong tay, ý bảo Chu Tiểu Vân ngồi xuống ghế cạnh đó.

Nhìn dáng vẻ Chu Tiểu Vân tiều tụy gầy gò, trong lòng anh rất đau lòng. Anh dịu dàng nói: "Chu Tiểu Vân, em biết vì sao thầy gọi em đến không?"

Chu Tiểu Vân đầu tiên là lắc đầu sau lại gật đầu. Sao cô không biết nguyên nhân chứ? Nhất định do cô gần đây quá mức bất thường, Vương Tinh Tinh hỏi cô rất nhiều lần, có phải do sinh bệnh hay là có chuyện gì không vui.

"Em gần đây cực kì ít nói, cả ngày không nói không rằng, ngồi lì một chỗ, giải lao không ra ngoài chơi. Đi học không thấy phát biểu, làm bài tập sai linh tinh. Nhìn đi, đây là bài tập sáng nay thầy giao, từ rất đơn giản cũng viết sai."Phương Văn Siêu mở vở bài tập, trên đó khoanh tròn dấu bút đỏ.

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn, hả, thì ra là viết nhầm "Cởi mở – " thành "Kê đơn – ". Lỗi nhỏ này từ lúc cô học lớp một đến nay chưa bao giờ phạm phải.

Chu Tiểu Vân cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: "Xin lỗi, Thầy Phương!"

Phương Văn Siêu thở dài: "Không phải xin lỗi thầy. Hôm nay thầy gọi em đến đây không phải để phê bình em, mà là muốn nói chuyện với em. Gần đây em làm sao thế? Có phải gặp chuyện gì không vui không? Có vấn đề gì khó giải quyết cứ nói ra, xem thầy có thể giúp được em không."

Chu Tiểu Vân cảm nhận được sự quan tâm thực lòng của thầy, chợt xúc động muốn nói ra tất cả. Nhưng cô nghĩ đến phản ứng hốt hoảng của thầy sau khi nghe xong, lập tức lời đến bên miệng vội nuốt xuống.

Nói thế nào đây? Nói cho thầy cô từng là người phụ nữ hai mươi tám tuổi nay sống lại? Nói cho thầy cô gặp "Chồng cũ" ? Nói cho thầy mọi phiền não của cô đến từ Lý Thiên Vũ ngồi đằng sau?

Nỗi đau khổ này chỉ mình cô cảm nhận và nhấm nuốt, không thể nói cho bất kì ai. Mà nỗi đau khổ này do không thể chia sẽ nên đau đớn gấp bội. Chính cô cũng biết tình trạng bất thường của bản thân. Huống chi là người khác?

Cuối cùng, Chu Tiểu Vân đành phải tránh nặng tìm nhẹ nói: "Thầy Phương, tâm trạng của em không tốt, có thể vì sau khi chia lớp phải tách khỏi nhiều bạn bè nên chưa thích ứng kịp. Một thời gian nữa sẽ quen hơn."

Phương Văn Siêu rõ ràng không hài lòng với đáp án này : "Không phải thầy đã cố ý xếp em ngồi với Vương Tinh Tinh rồi sao? Đây không phải là lý do thật sự, trong lòng em nghĩ gì, hãy nói thật với thầy, đừng để thầy tức giận."

Từ trước đến nay Phương Văn Siêu luôn tươi cười rạng rỡ, hòa ái, dễ gần, nay nghiêm mặt, trong lòng cô đúng là hơi sợ, để lộ một phần sự thật: "Thầy Phương, em nói thật cho thầy biết. Em thấy hai bạn ngồi sau rất hay nói chuyện, trong lúc giáo viên giảng bài cũng thì thầm to nhỏ quấy rầy em nghe giảng. Thầy xem, có thể chuyển em ngồi chỗ khác không?"

Chu Tiểu Vân mong mỏi nhìn Phương Văn Siêu, nếu thầy cho cô ngồi cách xa Lý Thiên Vũ một chút có lẽ cô sẽ thấy thoải mái hơn.

Phản ứng của thầy trái ngược với cô: "Cái gì? Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai hay nói chuyện riêng? Hai trò này đúng là, hết tiết thầy sẽ gọi họ lên dạy dỗ một trận. Về chuyện chuyển chỗ, tạm thời cứ để đó. Mới khai giảng, thầy chưa hiểu rõ tính cách từng người, sau này rồi tính."

Nói xong tiếp tục công tác tư tưởng cho Chu Tiểu Vân, dặn cô phải chú tâm học hành, nghiêm túc làm bài tập, trong lớp không nên thất thần, tan học thường xuyên ra ngoài chơi để hoà đồng với các bạn vân vân và vân vân.

Sau khi hết tiết thể dục, Chu Tiểu Vân về lớp, Vương Tinh Tinh nháy mắt ra hiệu hỏi cô: : "Nè, thầy Phương gọi cậu có việc gì thế?"

Chu Tiểu Vân lười nói chuyện, lười biếng ngồi xuống ghê.

Vương Tinh Tinh bất mãn bĩu môi: "Chu Tiểu Vân, cậu sao thế. Tớ nói mười câu cậu không trả lời một câu, đúng là không coi tớ là bạn thân. Gần đây rốt cuộc cậu bị sao vậy?"

Chu Tiểu Vân đành phải tránh nặng tìm nhẹ giải thích một chút: "Thầy Phương gọi tớ lên sửa lại bài."

"Oa!" Vương Tinh Tinh há hốc mồm, "Cậu cũng làm sai bài á? Đúng là mặt trời mọc đằng tây."

Không thể trách Vương Tinh Tinh khoa trương như vậy. Nên nhớ cô bé ngồi cùng bàn với cô bạn này hơn ba năm, biết rất rõ về bạn. Thi thường xuyên được song bách, kì thi nào cũng đứng đầu khối, đứng nói là thầy Phương, ngay cả cô Hoàng lớp bên cạnh thường xuyên nói với học sinh: "Các em nhìn bài tập của Chu Tiểu Vân mà xem, chữ viết cực kì đẹp, không sai một lỗi nào…"

Nay Chu Tiểu Vân lại nói cô viết sai chữ, thảo nào Vương Tinh Tinh kích động như thế.

Đang định nói gì đó, Vương Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, Chu Tiểu Vân nằm úp xuống mặt bài không để ý tới cô, thở dài đành đi tìm Ngô Mai chơi.

Cuối cùng tai được yên tĩnh! Chu Tiểu Vân thỏa mãn ghé nằm nhoài ra bàn, cô cố sức chôn đầu trong cánh tay, hi vọng có thể ình thêm cảm giác an toàn.

Không nhìn! Không nghe! Không thấy! Để cho tôi được một mình yên tĩnh trong thế giới của tôi được không…

Đáng tiếc yêu cầu nho nhỏ này rất xa vời.

Tiếng cười nói của hai người đáng ghét kia từ bên ngoài lớp không ngừng chui vào lỗ tai của cô.

Ai! Những ngày dằn vặt này bao giờ mới kết thúc!

107. Chương 108: Người Thân

Chu Tiểu Vân buồn bã, ỉu xìu, tinh thần xuống dốc. Hai vợ chồng Quốc Cường Triệu Ngọc Trân dù bận cũng cảm thấy con gái khác thường. Về đến nhà thì chui ngay vào phòng, lúc ăn cơm chỉ ăn vội ăn vàng hai ba miếng rồi không ăn nữa, nói chuyện với con nửa ngày không thấy có phản ứng, nhìn thì thấy tâm hồn của con đã du đãng trên chín tầng mây từ bao giờ, rõ ràng chẳng nghe thấy gì.

Triệu Ngọc Trân lo lắng nói với chồng: "Ba nó à, em thấy gần đây Đại Nha là lạ. Mỗi bữa ăn có một xíu, mặt gầy xọp đi, có phải con bé có tâm sự gì không?"

Chu Quốc Cường sớm lưu ý tới, ông cũng tỏ vẻ như thế: "Con bé đã lớn như thế có thể có tâm sự gì, anh thấy chắc là ở trong trường gặp chuyện không vui, hoặc là có vấn đề gì khó khăn trong học tập? Không đúng, thành tích Đại Nha vẫn rất tốt, mặt này hẳn là không có vấn đề. Chẳng nhẽ có ai bắt nạt nó? Chờ con bé về anh sẽ nói chuyện với con."

Nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến, vừa nói xong thì thấy Chu Tiểu Vân cùng Tiểu Bảo trở về. Ngày xưa hay nói cười với em, mấy ngày nay ngay cả Tiểu Bảo cũng không để ý đến, không biết con bé đang suy nghĩ gì, bước đi như cái xác không hồn.

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, tâm linh tương thông nói một lời: Phải hỏi cho bằng được Đại Nha cuối cùng bị làm sao?

Chu Tiểu Vân vào trong phòng, lấy vở ra làm bài tập. Cô không tập trung nên tính sai kết quả một phép tính. Khẽ thở dài, cô dùng tẩy xoá đi đáp án đó.

—

Tiểu Bảo một bên làm bài tập một bên len lén quan sát Chu Tiểu Vân, nhỏ giọng hỏi: "Chị, chị không vui đúng không? Đã lâu rồi em không thấy chị cười."

Cô còn tâm trạng nào mà cười nổi nữa!

Chu Tiểu Vân miễn cưỡng nhếch khóe miệng: "Làm gì có chuyện đó, chị rất ổn. Em làm bài tập của em đi, đừng đoán mò."

Cười so với khóc còn khó coi hơn! Tiểu Bảo bĩu môi: "Đừng coi em như con nít không hiểu chuyện, rõ ràng chị không vui, chân mày luôn nhíu lại! Chị, có chuyện gì cứ nói với em, em giúp chị giải quyết!" Nói xong còn uốn uốn ngực, ra vẻ mình đã là một tiểu nam tử hán!

Mấy ngày liền, tâm tình như mưa dầm u ám tối tăm, nhờ có sự quan tâm của Tiểu Bảo chuyển sang trạng thái nhiều mây, cuối cùng cô thấy tâm trạng đỡ hơn một chút. Tiểu Bảo bé nhỏ đã biết an ủi người khác, điều này khiến cô rất cảm động.

Không kịp để cô đáp lời, Đại Bảo đi đến. Cậu vừa vặn nghe thấy câu nói sau cùng của em trai, nói chen vào: "Có chuyện gì cứ để anh giải quyết, không cần đến em? Đại Nha em nói đi, có phải bạn cùng lớp lại bắt nạt em. Thằng nhóc kia gọi là Lý Thiên Vũ đúng không? Ngày mai anh sẽ đánh nó một trận cho em hả giận."

Trên gương mặt cô thấp thoáng ý cười đã lâu không thấy: "Anh đừng đoán mò mò, chẳng liên quan gì đến bạn đó cả. Em có nói với bạn ấy câu nào đâu, mà bạn ấy có cơ hội bắt nạt em."

Lời cô nói là thật, từ lúc Chu Tiểu Vân không quay đầu lại dưới sân trường, cô tránh né mọi sự đụng chạm hay có liên hệ gì với người nào đó. Ánh mắt của cô không bao giờ dừng trên người anh, vừa nhìn thấy bóng dáng anh lập tức chuyển tầm mắt ra chỗ khác. Suốt hai tháng qua, cô chưa nói với anh câu nào.

Mấy lần Lý Thiên Vũ gọi cô mượn tẩy, mượn thước, cô đều vờ như không nghe thấy, không nhìn thấy. Tự làm mình mất mặt, Lý Thiên Vũ không dám mượn đồ của cô nữa, trong lòng nhủ thầm, không phải bạn gái ngồi trước này bị câm chứ, chẳng thấy nói bao giờ?

Xem cảnh hai anh em bảo bối vì chuyện ai đến giúp đỡ cô giải quyết nan đề mà bắt đầu tranh luận, bỗng nhiên cô thấy tâm trạng thoải mái hơn. Tâm tình kiềm chế bấy lâu dần bình ổn lại.

Đến bữa cơm chiều, Chu Tiểu Vân rất ngạc nhiên khi thấy bữa cơm hôm nay vô cùng phong phú. Bình thường bữa tối chỉ có bát cháo ngô, mấy cái bánh nắp hầm* nhân rau và dưa muối ăn kèm, giờ có thêm hai món rau nữa.

(Bánh nắp hầm là một món ăn khá phổ biến thời bao cấp, bột mì nặn thành viên luộc lên, hoặc dàn đều bột đã nhào kỹ lên nắp nồi gang dày nướng trên bếp than để nướng. Ở đây món ăn này làm tương tự vậy, không tìm được từ phù hợp nên bạn chuyển sang dùng tên món của)

Chu Tiểu Vân vừa nhìn thì biết ngay hai món rau này chuẩn bị riêng cho cô vì đó là hai món rau cô thích ăn nhất, theo thứ tự là cà tím xào và khoai tây xào. Không phải món ăn đặc biệt hay đắt tiền gì, nhưng cô rất thích.

Mũi cô cay cay, cảm thấy nước mắt sắp tràn mi.

Triệu Ngọc Trân dịu dàng nói: "Đại Nha, dạo này con gầy quá, cơm không chịu ăn. Hôm nay mẹ cố ý làm món con thích ăn nhất, cà tím xào ớt xanh, còn có khoai tây xào, để con ăn thêm một tí."

Chu Tiểu Vân nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức gật đầu lia liak.

Triệu Ngọc Trân còn nấu cháo khoai lang. Khoai lang cắt thành từng đoạn ngắn thơm ngọt, vừa vào miệng lập tức mềm đi. Đây cũng là món cô thích ăn, ngon nhất là món bánh nướng rau hẹ áp chảo.

Nhìn mấy món mình thích ăn đặt trước mặt, tảng băng trong lòng Chu Tiểu Vân giống như được ánh mặt trời sưởi ấm, từng chút một tan ra.

Cha mẹ không biết biểu đạt, nhưng lòng yêu thương con cái không thể nghi ngờ. Ngay cả Đại Bảo luôn luôn cẩu thả hay Tiểu Bảo nhỏ tuổi hơn đều quan tâm đến cô. Điều này sưởi ấm tâm hồn lạnh giá của cô. Lo lắng, thống khổ trong cơn mê võng mờ mịt, bất lực vì không tìm thấy lối ra dần biến mất.

Chu Quốc Cường dặn con cố ăn nhiều thêm, nhìn thấy cảnh con gái vốn uể oải gẩy gẩy hạt cơm trong chén nay ăn từng miếng từng miếng ngon lành, hai vợ chồng nhìn nhau cười thoả mãn.

Nhất là Triệu Ngọc Trân, cảm thấy công sức bỏ hơn nửa ngày chuẩn bị thức ăn rất đáng giá. Thấy các con ăn ngon lành chưa kìa?

Đại Bảo nhanh tay chộp thêm một cái bánh áp chảo rau hẹ, ăn không ngừng miệng, trước mặt còn một bát cháo rất to mới vơi một ít. Tiểu Bảo và Nhị Nha đều cắm cúi ăn, không ngẩng đầu lên một lần.

Tiểu Bảo cùng Nhị Nha cũng đều ăn đầu cũng không nâng.

Chu Tiểu Vân ăn ba cái bánh rau hẹ, húp hai chén cháo khoai lang, bụng tròn vo không ăn nổi nữa mới buông đũa.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đã lâu không được ăn no một bữa như hôm nay. Một khoảng thời gian dài, cô máy móc bỏ đồ ăn vào miệng, mà không có vị gì. Hôm nay, ngồi quây quần ấm áp bên gia đình cô giống như một lần nữa tìm thấy cảm giác yên bình và hạnh phúc.

Chu Quốc Cường thấy Chu Tiểu Vân ăn nhiều rất cao hứng, dịu dàng nói: "Đại Nha, lâu rồi không thấy con ăn nhiều như thế. Có phải gần đây con có việc gì không vui không, cứ nói ra, ba mẹ rất lo lắng cho con!"

Chu Tiểu Vân nghẹn ngào: "Ba! Mẹ! Con…" Lời còn chưa dứt, nước mắt đã tràn mi.

Nhị Nha ngồi gần cô nhất, vừa thấy chị khóc vội để đũa xuống đứng lên, dùng bàn tay nhỏ bé nộn nộn lau nước mắt cho cô: "Chị, không khóc."

Chu Tiểu Vân hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người. Cô ôm cơ thể bé nhỏ của Nhị Nha, giống như được tiếp thêm rất nhiều sức mạnh.

Hoá ra, vẫn có nhiều người yên lặng quan tâm cô, yêu thương cô đến thế: Vương Tinh Tinh, Phương Văn Siêu, anh trai Đại Bảo, em trai Tiểu Bảo, ba Chu Quốc Cường, mẹ Triệu Ngọc Trân, còn có em gái Nhị Nha…

Sao cô có thể ích kỉ, chìm đắm trong cơn ác mộng đã qua không chịu tỉnh lại?

Sao cô có thể thờ ơ trước sự quan tâm yêu mến của mọi người?

Sao cô có thể vì một Lý Thiên Vũ mà buông tha cuộc sống hạnh phúc hiện tại?

Không, mày phải tỉnh táo lại. Cô muốn làm một Chu Tiểu Vân lạc quan, kiên cường trước kia!

Lau đi nước mắt, gương mặt nho nhỏ của Chu Tiểu Vân toát lên vẻ kiên định, cô cười sáng lạn, nói với cha mẹ: "Không sao cả, con ra rồi thì sẽ tốt hơn. Sau này con sẽ không như vậy nữa, mọi người yên tâm đi, ba mẹ, anh trai, Tiểu Bảo, Nhị Nha, sau này con sẽ sống rất tốt."

Đúng vậy, cô không thể khiến người thân, người thương yêu mình thất vọng lo lắng. Cô sẽ kiên cường đi trên con đường của mình.

Cuộc sống hạnh phúc là do cô từng chút từng chút một dùng bàn tay mình xây đắp nên.

108. Chương 109: Nghĩ Thông Suốt

Sáng nào Vương Tinh Tinh ăn sáng xong đều đến rủ Chu Tiểu Vân đi học, hôm nay cũng vậy, bỏ xuống bát cơm, cô bé thở dài. Trong lòng nhớ mãi cảnh bạn tinh thần không tốt, ủ rũ không sức sống, cô bé luôn muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Được rồi, hôm nay trên đường đi học, phải gặng hỏi cho bằng được.

Hạ quyết tâm, Vương Tinh Tinh nhanh chóng chạy đến nhà Chu Tiểu Vân, chào Triệu Ngọc Trân đang cho lợn ăn: "Cô đã ăn sáng xong rồi ạ? Tiểu Vân đâu rồi cô?"

"Tớ ở đây." Chu Tiểu Vân tinh thần phấn chấn từ trong phòng bước ra. Hôm nay cô đặc biệt chọn một bộ quần áo mới ít khi mặc đến, áo khoác màu hồng nhạt, phối với quần màu xanh nước biển, đi giày thể thao màu trắng, rất xinh xắn. Tóc dài chia làm đôi, bện thành đuôi sam thả trước ngực. Tóc tai chỉnh tề, đôi mắt sáng ngời đầy sức sống: "Đi nào! Chúng mình đi học thôi!"

Không chuẩn bị tâm lý, Vương Tinh Tinh thấy một Chu Tiểu Vân tựa như không có chuyện gì, kinh ngạc há hốc miệng, thật lâu không hồi hồn lại.

Chu Tiểu Vân cười đến gần, dùng tay nâng cằm bạn lên: "Cằm của cậu sắp rớt trên mặt đất rồi. Mau nhặt lên thôi! Tiểu Bảo, lấy túi sách đi em, chúng ta xuất phát !"

Tiểu Bảo dạ một tiếng đáp lời. Hôm nay Đại Bảo cũng phá lệ đi học với em trai em gái. Nhóm bốn người vừa đi vừa nói cười rất náo nhiệt.

Đi được mấy bước, Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải gọi ầm ĩ đuổi theo.

Bốn người biến thành sáu người, gần đến trường đội ngũ càng ngày càng đông.

Đại Bảo hỏi Chu Chí Hải: "Nhóc này, em học cùng lớp với Đại Nha. Sau này phải thay anh giám sát, ai dám bắt nạt em gái anh, em phải báo ngay cho anh biết đấy, nghe rõ chưa?"

Chu Chí Hải vô ý nói: "Anh Đại Bảo, xem anh nói gì kìa. Có em ở đây sao có thể trơ mắt nhìn người khác bắt nạt em họ em chứ? Anh cứ yên tâm, ai dám trừng mắt với Đại Nha, em sẽ xông lên đánh nó."

Đại Bảo hài lòng gật gật đầu: "Thế còn được, thế mới đúng là anh em nhà họ Chu chúng ta."

Nghe cuộc đối thoại giữa hai người này rất giống hai tên thổ phỉ. Chu Tiểu Vân trợn trắng mặt, kệ xác họ, để họ tự biên tự diễn. Không nghĩ xem, trong lớp có một thuần thú sư siêu cấp sủng ái lớp trưởng như cô, ai dám bắt nạt cô chứ?

(thuần thú sư: người huấn luyện động vật, ở đây tức là thầy Phương đó)

Hơn nữa, quan hệ của cô với bạn bè rất tốt. Nếu không phải Lý Thiên Vũ đột ngột xuất hiện làm cô đau khổ buồn bã suốt một thời gian dài thì sao cô lại khác thường như trước đó được.

Trong khi Chu Tiểu Hà và Chu Tiểu Vân cười nói vui vẻ, thì ngược lại Vương Tinh Tinh luôn luôn nói nhiều một mực bị vây trong ngạc nhiên, chưa hồi hồn lại, dọc đường đi không nói gì.

Đến trường mọi người tự vào lớp, cuối cùng Vương Tinh Tinh có cơ hội nói chuyện riêng với Chu Tiểu Vân. Cố kìm nén không hỏi làm cô bé ứ nghẹn: "Nè, Chu Tiểu Vân, hình như hôm nay tâm trạng cậu rất tốt, khác biệt lớn với mấy hôm trước. Có chuyện gì xảy ra à?"

Chu Tiểu Vân cười hì hì: "Khác gì đâu, ngày nào tâm trạng tớ chẳng tốt."

Vương Tinh Tinh liếc cô một cái: "Đừng lừa tớ. Tớ thấy cậu, mấy hôm trước đọc bài không chịu đọc, tớ nói mười cậu không đáp lại một, cả ngày mặt mày ủ rũ. Hey, Ngô Mai, mau qua đây."

Vừa đúng lúc thấy Ngô Mai bước vào lớp, Vương Tinh Tinh vội vã kéo cô bé qua đây phân xử.

Ngô Mai nghe Vương Tinh Tinh nói lại, quay sang mỉm cười nhìn Chu Tiểu Vân một lượt rồi lên tiếng: "Đúng đó, Đại Nha. Hôm nay sắc mặt của cậu tốt hơn nhiều!"

Từ lúc khai giảng, duy nhất chỉ có đêm hôm qua cô ngủ một mạch đến bình minh. Ngủ đủ giấc, khúc mắc trong lòng được cởi bỏ tất nhiên tâm trạng sẽ tốt lên. Sắc mặt hồng hào dễ coi hơn nhiều. Đặc biệt hôm nay, cô mặc quần áo mới, tóc tai gọn gàng nên rất xinh, có thể nói là tiểu mỹ nữ.

Chu Tiểu Vân không để ý đến sự tra khảo của hai cô bạn thân, lấy sách giáo khoa ngữ văn từ trong cặp ra, chăm chú đọc trước bài.

Vương Tinh Tinh và Ngô Mai bất đắc dĩ nhìn nhau, không có biện pháp nào đối phó với nhỏ bạn này cả.

Ngô Mai lẩm bẩm "Hũ nút đáng ghét" rồi tức giận về vị trí của mình.

Vương Tinh Tinh còn muốn hỏi tiếp, nghe Chu Tiểu Vân nhẹ nhàng buông một câu nhắc nhở "Cậu quên là hôm nay Thầy Phương nói muốn kiểm tra cậu học thuộc lòng à", nhớ ra mình mới học được hai câu, vẻ mặt đau khổ đành lấy sách ra lẩm bẩm.

Đang đọc chăm chú, Chu Tiểu Vân liếc thấy hai người ngồi đằng sau anh không ra anh, em không ra em bá vai bá cổ đi tới.

Thường ngày chắc chắn trong lòng cô lại cuộn sóng không yên, lập tức quay đầu đi, nhưng hôm nay cô phát hiện mình có thể lấy ánh mắt bình tĩnh nhìn kỹ Lý Thiên Vũ.

Đây là lần đầu tiên cô chăm chú quan sát kĩ Lý Thiên Vũ mười một tuổi.

Kiếp trước cô gặp người đó khi anh hai mươi mốt tuổi là một chàng trai cao 1m8, nhưng bây giờ Lý Thiên Vũ chưa trổ mã như vậy, cao tầm 1m3, 1m4, nhỉnh hơn cô một chút. Ngũ quan không khác biệt lắm với lúc trưởng thành, chỉ thu nhỏ lại và tăng thêm phần trẻ con.

Lông mày rậm, mắt to, tóc húi cua khóe miệng vi kiều (hơi nhếch lên), nhìn qua chỉ thấy là một cậu nhóc nghịch ngợm bình thường thôi.

Kỳ quái, trước đây mình đã làm gì sai mà hễ thấy cậu ta lại né tránh nhỉ? Cô tự cho là mình không có biểu hiện quá bất thường, vậy việc gì cô phải sợ phải trốn cậu ta?

Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai cãi nhau ầm ĩ ngồi vào vị trí, hai người không lôi sách ra mà vẫn nói chuyện không ngừng.

Nghe xem hai người học nói gì nào!

Cố Xuân Lai: "Tiểu Vũ, tôi lấy máy trò chơi Tiểu Bá Vương về rồi. Ông thích chơi không, đấu đá linh hồn rất ác liệt, một mình tôi qua hết được các cửa nhé."

(Máy trò chơi Tiểu Bá Vương: một loại máy trò chơi đĩa.)

Lý Thiên Vũ: "Thật thế à? Vậy cuối tuần này tôi đến nhà ông nhé."

Cố Xuân Lai: "Tốt, hoan nghênh hoan nghênh. Hai anh em chúng ta hợp tác, chơi cả ngày."

Lý Thiên Vũ: "Ok, thế tối thứ sáu tôi sang luôn, tối đó hai chúng ta ngủ chung một giường."

Hoá ra hai người này đã cấu kết với nhau làm việc xấu từ lúc nhỏ, Cố Xuân Lai không hổ là "bạn tốt nhất" của Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ đang với nói chuyện Cố Xuân Lai, đột nhiên có cảm giác ai đó nhìn mình. Cậu quay một vòng, đến khi nhìn thấy đó là Chu Tiểu Vân thì cuối cùng đã phát hiện ra điểm bất thường.

Hả, từ trước đến nay không thèm nhìn mình một cái, nay Chu Tiểu Vân kia lại nhìn mình chằm chằm làm gì?

Nói đến người này, Lý Thiên Vũ rất buồn phiền, hôm khai giảng cậu chỉ vô ý đụng phải cô bé đó thôi đã khiến bàn tay cô chảy máu? Sau đó cậu có bắt nạt cô bé đó đâu?

Đầu tiên là Thầy Phương gọi cậu lên "Nói chuyện", nói suốt cả buổi; tiếp theo đến lượt Chu Chí Hải bị cảnh cáo khiến cậu mạc danh kỳ diệu. Về sau nghe bạn học nói Chu Chí Hải là anh họ Chu Tiểu Vân mới hiểu hoá ra là đòi lại sự công bằng cho cô bé này; tệ nhất là ngay ngày hôm sau anh trai Chu Tiểu Vân, Chu Chí Lương định đánh cậu, cậu oan uổng quá!

Còn Chu Tiểu Vân kia, cả ngày mặt mày ủ rũ khiến Vương Tinh Tinh ngồi trước không có việc gì lại giết cậu bằnh ánh mắt, giống như tất cả lỗi thuộc về cậu ấy, cậu oan quá mà.

Đáng giận nhất là Vương Tinh Tinh còn phát động con gái trong lớp tẩy chay cậu, khiến Lý Thiên Vũ buồn bực mãi.

Mượn cục tẩy cũng không ượn! Quá mất mặt!

Cố Xuân Lai cứ cười nhạo mình ác giả ác báo, chẳng an ủi bạn tí gì.

Thực ra cậu đã làm tội ác tày trời gì chứ! Có cần trừng phạt cậu như thế không? Cậu quá đáng thương, hic hic!

109. Chương 110: Bạn Học Mới Trịnh Hạo Nhiên

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân đang không để ý đến mình nay nhìn mình như thế, thầm dương dương đắc ý một hồi. Nhưng một lát sau cậu không nghĩ thế nữa.

Cho xin! Đừng nhìn chằm chằm như thể cậu là vật thể lạ thế được không? Cậu nổi cả da gà rồi. Thấy người nào đó vẫn nhìn không chớp mắt, trong lòng cậu loạn cào cào….

Rốt cuộc Lý Thiên Vũ không nhịn được mở miệng hỏi: "Cái kia, Chu Tiểu Vân này. Bạn nhìn tôi như thế làm gì? Giống như chúng ta lần đầu gặp nhau ấy."

Chu Tiểu Vân thu hồi ánh mắt, giống như không có việc quay đầu lại tiếp tục đọc.

Đập trúng bức tường, Lý Thiên Vũ rất mất mặt sờ sờ mũi, tốt xấu gì cũng là bạn học ngồi trước ngồi sau, có cần coi cậu như không khí như thế không. Từ lúc khai giảng đến giờ chưa thấy cô có phản ứng gì trước lời cậu nói cả.

Cố Xuân Lai chọc cậu: "Lại nếm mùi thất bại hả, người ta không để ý đến ông, ông còn chọc giận người ta làm gì, đúng là đồ dở hơi."

Chắc là thế! Lý Thiên Vũ không phản bác.

Ánh mắt cậu rơi xuống bím tóc đen nhánh trước mặt, bỗng nhiên tay chân ngứa ngáy, rất muốn sờ thử một chút. Muốn thử xem bím tóc ấy có mềm mượt như tưởng tượng của cậu không…

"Nhìn xem hôm nay Chu Tiểu Vân mặc quần áo mới thật là xinh. Ông có thấy không, bạn ấy là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp mình đó." Cố Xuân Lai thì thầm bên tai Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ bị Cố Xuân Lai làm tỉnh giấc, vội vàng rụt tay lại, lòng bàn tay toát mồ hồi.

May quá may quá! Nếu sờ thật, chắc ngày mai mình không được nhìn thấy mặt trời nữa…

Không biết tại sao, nghe lời nói của chiến hữu, Lý Thiên Vũ có chút phản cảm, lần đầu tiên cảm thấy nụ cười của thằng bạn thân thật ngứa mắt: "Học bài đi học bài đi, đừng để Thầy Phương gọi lên không đọc được lại bị phạt đứng." Nói xong bắt đầu lật sách.

Cố Xuân Lai bất mãn nói thầm một câu: "Đúng là, cho người ta nhìn không cho người ta bình luận."

Lúc này, các cậu nhóc học sinh mười tuổi đã dần có ý thức về nam nữ khác biệt, nhìn thấy bạn nữ nào đẹp thì ngoảnh lại nhìn thêm. Chu Tiểu Vân lại là nữ sinh nổi tiếng nhất trong lớp thậm chí là năm khối, tất nhiên không ít bạn nam nhìn lén.

Từ lúc học lớp bốn, các bạn học xung quanh cũng lớn dần, từ ngây thơ đơn thuần chậm rãi trưởng thành, bắt đầu có tâm hồn mơ mộng của thiếu nam thiếu nữ.

Tâm trạng Chu Tiểu Vân không tốt nên không chú ý đến trong lớp có nhiều bạn nam lén lút nhìn mình. Đến khi ý thức được, cô không sinh khí mà cảm thấy rất thú vị.

Một đám nhóc còn chưa dứt mùi sữa đã biết bình luận về con gái, đúng là…

Tất nhiên cô không bị ảnh hưởng nhưng tránh khỏi chú ý vẻ bề ngoài hơn. Hằng ngày, quần áo sạch sẽ, tóc tai chỉnh tề. Cái đuôi ngựa kia vung vẩy không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt nhìn theo.

Trong lòng cô tự yy một phen. Cuối cùng mình đã trở thành cô gái xinh đẹp ha ha ha…

Chu Tiểu Vân bình thường trở lại, Phương Văn Siêu lập tức nhận ra. Trong lớp học anh thường gọi Chu Tiểu Vân đứng lên đọc bài hoặc trả lời câu hỏi. Giọng nói thanh thuý, ngọt ngào, tiếng phổ thông đúng chuẩn khiến các bạn học sinh lớp 4-2 tập trung học bài hơn nhiều.

Cả lớp có năm mươi học sinh. Học sinh cũ trong lớp khoảng mười người, một số người xếp từ các lớp khác, hơn một nửa còn lại là các học sinh đến từ trường Tam Gia. Ban đầu còn xa lạ chỉ sau mấy tuần đã thân thiết với nhau.

Năm nay trong lớp còn có một nhân vật đặc biệt khác, hẳn là cần giới thiệu một chút. Đó chính là bạn học Trịnh Hạo Nhiên, vì sao bạn học này lại đặc biệt như thế?

Có ba lý do: Thứ nhất, cậu có thành tích học tập nổi bật nhất trong đám nam sinh mới chuyển đến, giỏi nhất là môn số học. Thứ hai, cậu là một học sinh nam tuấn tú, ưa nhìn. Thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, cậu là con của thầy Trịnh Băng dạy toán mới chuyển đến.

Con cái giáo viên từ trước đến nay ở trong lớp luôn nhận được nhiều sự quan tâm và đặc quyền hơn hẳn. Chưa có ứng cử viên, Phương Văn Siêu an bài Trịnh Hạo Nhiên làm lớp phó kiêm chức uỷ viên học tập môn số học.

Trịnh Hạo Nhiên ngồi cùng bàn với Chu Chí Hải, tính ra rất gần chỗ Chu Tiểu Vân.

Bởi vì cùng nằm trong ban cán bộ lớp Chu Tiểu Vân tiếp xúc khá nhiều với cậu bạn này. Cô cảm thấy đây là một bạn trai thông minh, ham học, có ấn tượng tốt với cậu ta. Chẳng qua trong lời nói, cử chỉ ẩn ẩn toát lên sự kiêu ngạo khó diễn tả thành lời, khiến cô không dám gật bừa. Là bạn cùng lớp bình thường, kiêu ngạo hay không chẳng liên quan gì đến cô nên cô không xen vào.

Thầy Trịnh Băng dạy toán là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, thành thục ổn trọng rất có mị lực, hoàn toàn khác biệt với thầy Phương tao nhã, khiến Chu Tiểu Vân thầm than mình rất may mắn.

Điều gì so sánh được với một thầy giáo đẹp trai càng khiến nữ sinh thoả mãn? Đương nhiên là có hai thầy giáo đẹp trai rồi.

Vì thế bầu không khí học tập trong lớp 4-2 rất sôi nổi. Các bạn nữ đi học, nghiêm túc nghe giảng, hăng hái giơ tay phát biểu, học sinh nam cũng không dám nghịch ngợm trước mặt giáo viên. Một bên tuân thủ kỷ luật một bên chăm học, hiệu suất học tập cao là điều đương nhiên.

Trịnh Băng yêu cầu cực kì cao với con trai Trịnh Hạo Nhiên của mình, được cái Trịnh Hạo Nhiên cũng thông minh chăm chỉ học hành, là một đứa bé khiến người lớn đỡ lo lắng. Cha chuyển đến trường mới dạy, đương nhiên cậu cũng chuyển đến đó học.

Phương Văn Siêu từ lúc khai giảng đã biết trong lớp mình có một học sinh "đặc biệt" như thế nên cũng giành cho cậu một ít quyền lợi đặc thù. Mặc dù Trịnh Hạo Nhiên cao hơn mọi người nhưng vẫn được xếp ngồi ở bàn thứ ba dãy giữa, vị trí chỗ ngồi hoàng kim trong lớp.

Chu Tiểu Vân là học trò cưng của Phương Văn Siêu, đặc biệt xin chuyển từ ban 4 sang nên không để cô chịu thiệt. Anh tiếp tục để cô làm lớp trưởng, còn Trịnh Hạo Nhiên mới chuyển đến làm lớp phó.

Thời gian trước, tinh thần Chu Tiểu Vân không tốt, nên các hoạt động trong lớp Phương Văn Siêu không nỡ giao cho cô làm nên phân cho Trịnh Hạo Nhiên phụ trách, từ việc quản lý kỷ luật trong các giờ tự học đến hô thể dục. Ngược lại, cô được nhàn rỗi hơn nhiều. Đang thảnh thơi ai hơi đâu ôm việc vào người, còn lâu cô mới đi đòi việc từ chỗ Trịnh Hạo Nhiên kia.

Trịnh Hạo Nhiên từ khi mới chuyển đến đã nghe danh tiếng của Chu Tiểu Vân, tiếc là ngày đầu tiên đi học cô bạn này xin nghỉ không đến.

Sau này gặp mặt, cậu không khỏi cảm khái quả thật danh bất hư truyền.

Khi đó số nữ sinh xinh xắn rất ít, trong số đó Chu Tiểu Vân nổi bật hơn cả. Làn da trắng nõn, đôi mắt đen láy, mái tóc dài thướt tha, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, ăn nói lễ phép, hơn hẳn người bình thường. Điểm thu hút nhất là trên người cô có sự an tĩnh lạ thường, khác hẳn với các bạn nữ hoạt bát suốt ngày líu ra líu rít.

Sau khi tâm trạng thay đổi, Chu Tiểu Vân cười nhiều hơn, cũng nói nhiều hơn trước, tất nhiên không bằng Vương Tinh Tinh và Ngô Mai. Hai người kia cả ngày nói không ngừng nghỉ cũng không thấy mệt.

Vương Tinh Tinh vô cùng hạnh phúc khi hỏi gì Chu Tiểu Vân đáp nấy: "Tớ nói gì cậu đáp lại một câu, cảm giác này thật hạnh phúc."

Chu Tiểu Vân ách nhiên thất tiếu, không khoa trương vậy chứ! Vương Tinh Tinh thích nhất là thổi phồng mọi chuyện. Lời trong miệng cô bạn này nói ra chỉ tin được năm phần thôi.

110. Chương 111: So Sánh

Qua nửa kì, học sinh trong lớp dần thân thiết với nhau.

Chu Tiểu Vân ít nói chuyện với các bạn cùng lớp, nhưng vì là lớp trưởng khó tránh khỏi phải thiết lập quan hệ với mọi người. Cô luôn duy trì phong cách nhất quán từ trước đến nay: ít nói, hành động là chủ yếu, làm việc khiêm tốn có lễ nên được bạn bè yêu quý, nhân duyên cực tốt.

Trong lòng bạn nhỏ Trịnh Hạo Nhiên có chút không phục. Từ lớp một cậu luôn là người nổi bật trong lớp, bỏ qua thân phận con giáo viên, cậu cũng là học trò cưng của thầy giáo, luôn được coi trọng và yêu mến. Nhưng từ lúc đến trường tiểu học Hưng Vượng, địa vị của cậu sụt giảm một cách nghiêm trọng.

Chu Tiểu Vân ít nói kia được làm lớp trưởng kiêm uỷ viên học tập môn ngữ văn, còn cậu phải làm lớp phó. Tuy không nói ra nhưng cậu âm thầm khó chịu trong lòng.

Ban đầu cậu không để ý đến cô bạn này, chẳng qua chỉ là một bạn nữ thôi, dịu dàng yếu ớt, suốt ngày rầu rĩ chẳng nhìn ra có điểm gì đặc biệt. Tâm trạng thất thường của Chu Tiểu Vân lọt vào mắt mắt Trịnh Hạo Nhiên, cậu lại tưởng rằng đây là dáng vẻ thường ngày của bạn ấy vì thế càng nhìn cô không thuận mắt .

Phương Văn Siêu thông cảm cho Chu Tiểu Vân nên giao hết mọi chuyện trong lớp cho Trịnh Hạo Nhiên làm, cậu không biểu hiện ra bên ngoài nhưng trong lòng rất vui vẻ. Điều này chứng tỏ thầy giáo trọng dụng cậu nên cậu cố gắng làm tốt tất cả mọi việc.

Giờ tự học quản lý trật tự, giờ thể dục tập trung lớp một cách nhanh chóng, chịu khó chạy qua chạy lại văn phòng giáo viên nên được Phương Văn Siêu biểu dương mấy lần. Dần dần Trịnh Hạo Nhiên trở nên kiêu ngạo, nghĩ thầm: Hừ, có lẽ Chu Tiểu Vân này chẳng qua trước đây trong lớp không có ai nên mới được phân làm lớp trưởng. Giờ có mình rồi, xem cô nhóc kia làm ăn được gì?

Không ngờ tình thế có sự thay đổi 180 độ. Bắt đầu từ một ngày nào đó của tháng trước, ngày mà gương mặt Chu Tiểu Vân rạng rỡ nụ cười bước vào lớp, sự việc bắt đầu phát triển ngoài sự kiểm soát của cậu.

Đầu tiên là giờ ngữ văn, Chu Tiểu Vân liên tục giơ tay đọc bài. Tiếng phổ thông đúng tiêu chuẩn, giọng nói ngọt ngào ấm áp lập tức khiến cậu rớt đài. Về sau chỉ cần là phần đọc bài mẫu đều thuộc về cô bạn đó. Trịnh Hạo Nhiên không thể không phục, ai bảo người ta đọc hay hơn cậu?

Sau đó nhà trường yêu cầu làm báo bảng, Phương Văn Siêu thuận miệng giao cho hai người hợp tác với nhau, dành một ít thời gian sau khi tan học.

Trịnh Hạo Nhiên không dám xem thường Chu Tiểu Vân, về nhà tìm một đống tư liệu, chuẩn bị đồ trang trí đầy đủ mới quay lại lớp.

Ai ngờ vừa bước vào đã thấy bạn Chu Tiểu Vân nào đó không chuẩn bị gì cả, đang nắn nót viết tiêu đề lên bảng. Chữ Khải đẹp đẽ, nhỏ nhắn khiến Trịnh Hạo Nhiên thất kinh, không có mặt mũi nào viết nữa, ủ rũ đem tư liệu đã chuẩn bị sẵn cho cô chép lại.

Chu Tiểu Vân viết vừa nhanh vừa đẹp, chỉ một tiếng đã viết gần kín bảng. Trong lúc viết, cô rất khách khí, bảo Trịnh Hạo Nhiên viết cùng để đẩy nhanh tốc độ. Cậu cười ngại ngùng nói mình đảm nhiệm phần vẽ tranh minh hoạ, chữ cậu không đẹp lắm.

Trịnh Hạo Nhiên vẽ chính giữa bảng một bức tranh: quốc kì năm sao tung bay nổi bật trên nền khung cảnh trường học, bên cạnh còn có một bụi hồng hoa. Bức tranh tươi vui, Trịnh Hạo Nhiên ngắm nghía mãi, rất ưng ý với tác phẩm của mình.

Chu Tiểu Vân im lặng quan sát, không nói gì, chỉ cầm phấn vàng vẽ thêm hai đội viên đội thiếu niên tiền phong đứng nghiêm chào dưới cột cờ. Ặc, nét vẽ sinh động như thật lại khiến bạn nhỏ Trịnh Hạo Nhiên kinh hãi thêm một lần nữa. Trịnh Hạo Nhiên mặt mày xám xịt, tự an ủi mình, con gái mà chữ đẹp vẽ đẹp là chuyện bình thường, chẳng có gì lạ cả.

Kết quả lần đó báo bảng của lớp 4-2 đạt giải nhất trong toàn trường, Phương Văn Siêu rất vui, biểu dương hai người trước lớp.

Thực ra, toàn bộ chữ trên bảng do một mình Chu Tiểu Vân viết, cô luyện chữ ở chỗ Phương Văn Siêu. Anh quá quen thuộc với nét chữ của cô học trò, không thể nào không nhận ra được. Nhưng không thể biểu dương một mình Chu Tiểu Vân mà bỏ qua Trịnh Hạo Nhiên, làm thế khác nào làm tổn thương lòng tự trọng của cậu học trò này.

Trịnh Hạo Nhiên cúi đầu, mặt đỏ bừng. Chữ trên bảng rõ ràng chỉ do một người viết, cậu có mặt mũi nào ngẩng cao đầu nhận lời tuyên dương chứ?

Không ngờ lúc này Chu Tiểu Vân đột nhiên đứng lên nói: "Thầy Phương, em cảm thấy lần này báo bảng của lớp ta có thành thích cao, chủ yếu do bạn Trịnh Hạo Nhiên dày công chuẩn bị nội dung bài viết. Vì thế công của bạn ấy lớn hơn em nhiều."

Giây phút đó, Trịnh Hạo Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tiểu Vân, đúng lúc cô vừa nói xong, quay lại mỉm cười với cậu. Nụ cười ấy rạng rỡ như một đoá hoa dại ngày xuân, từ từ nở nộ, toả hương thơm ngát. Đột nhiên Trịnh Hạo Nhiên nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch.

Từ lúc ấy, Trịnh Hạo Nhiên không tự chủ dùng ánh mắt đuổi theo thân ảnh ngồi đằng trước.

Đương nhiên, đánh chết bạn nhỏ Trịnh Hạo Nhiên cũng không thừa nhận mình có cảm tình với người nào đó. Hừ, cô bé này là đối thủ của mình. Cậu hay nhìn chẳng qua để tìm khuyết điểm trên người cô, muốn siêu việt hơn cô mà thôi, không phải nhìn lén người ta đâu…. >.

Không lâu sau, lại xảy ra chuyện.

Hôm đó tiết đầu tiên của buổi chiều là giờ nhạc. Giáo viên dạy nhạc chính là Phương Văn Siêu. Anh bị cảm nên hơi mệt, ôm đàn accordion bước vào lớp cũng không có tinh thần chơi đàn.

Lúc này Trịnh Hạo Nhiên đứng lên muốn biểu hiện một chút, thẳng thắn đề nghị với thầy để cả lớp tự học. Dù sao giờ tự học có cậu ở đây, chẳng sợ lớp ồn ào mất trật tự? Nhưng các bạn học ngồi dưới phản đối ầm ĩ, cả tuần mới có một, hai giờ nhạc, kiên quyết không đồng ý tự học. Trẻ con mà, đứa nào không thích giờ âm nhạc được hát hò thoải mái.

Trịnh Hạo Nhiên tranh luận với thủ lĩnh phe phản đối – Lý Thiên Vũ. Cậu muốn dùng cái uy của lớp phó để trấn áp Lý Thiên Vũ nhưng người ta lại không thèm để ý đến cậu. Nhất thời, trong lớp chia làm hai phe, ầm ầm ầm ầm, không ai nhường ai.

Một giọng nói ngọt ngào vang lên: "Thầy Phương, em thấy vẫn nên duy trì giờ học ạ. Em sẽ chơi đàn thay thầy để cả lớp hát bài "Ốc sên và hoàng anh"."

Thanh âm không lớn nhưng lập tức khiến cả lớp yên tĩnh lại. Chỉ có các bạn tốt chơi thân với cô như Ngô Mai, Vương Tinh Tinh, Chu Chí Hải mới biết chuyện cô biết chơi đàn acordion, phần lớn mọi người chưa nghe về chuyện này.

Cũng khó trách, Chu Tiểu Vân trời sinh không thích khoe khoang. Bạn bè biết tính cô nên không lắm miệng, vì thế người biết chuyện này đã ít lại càng ít.

Chu Tiểu Vân thương thầy bị ốm, lần đầu tiên chủ động bộc lộ tài tăng trước mặt mọi người.

Tiếng đàn du dương vang lên, giai điệu vui vẻ bay bổng khắp lớp học.

Trịnh Hạo Nhiên há hốc mồm nhìn những ngón tay thon dài của Chu Tiểu Vân thuần thục lướt trên phím đàn.

"A trong vườn có một cây nho, a nộn a xanh vừa mới nẩy mầm, ốc sên đeo nhà to lớn trên lưng, từ từ bò.

Trên cây có hai chú chim hoàng oanh, cười khúc khích chế giễu nó. Nho còn lâu mới chín, bò lên đây làm gì.

Hỡi chim hoàng anh kia không nên cười, đến lúc tôi bò lên trên đó nho đã chín rồi."

Tiếng ca ngọt ngào vang lên, Trịnh Hạo Nhiên máy móc lặp lại theo mọi người, căn bản cậu không biết rốt cuộc mình đang hát cái gì.

111. Chương 112: Tính Toán Của Phùng Thiết Trụ (1)

Chu Tiểu Vân rất hối hận ngày đó "một phút nông nổi" chơi đàn trong giờ nhạc, quả nhiên phiền phức cũng theo đó mà đến.

Các học sinh ban 1 đang học thể dục tranh thủ chạy ra ngó, đứng lố nhố bên ngoài phòng học. Cả đám nghển cổ vào trong nhìn. Càng về sau, học sinh kéo đến càng đông. Cô rất vất vả kiên trì đến lúc chuông hết tiết vang lên, lập tức về chỗ.

Chu Tiểu Vân hạ quyết tâm đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô chơi đàn accordion trước mặt bạn học. Có lẽ cô không thích quá nổi bật, vẫn là điệu thấp tốt hơn, ừh, sau này nhất định phải thu liễm một chút.

Ngược lại, Phương Văn Siêu rất đắc ý. Học trò cưng của anh có thể chơi đàn đệm hát thay anh, điều này tất nhiên khiến anh rất tự hào, ha ha ha ha… Vì thế sau này tiết nhạc ở lớp 4-2 có phân nửa do "nhạc công" Chu Tiểu Vân phụ trách chơi đàn accordion.

Chu Tiểu Vân không dám nói "Không" với lời nhờ vả của thầy, chỉ có thể âm thầm kêu khổ trong lòng. Aizz, ai bảo mình biết chơi đàn là do thầy dạy cơ chứ, mình đúng là số khổ mà.

Các học sinh rỉ tai nhau, rất nhanh, tất cả học sinh trong trường đều biết lớp 4-2 có một bạn nữ tên là Chu Tiểu Vân chơi đàn accordion rất hay, sau đó các thầy cô cũng biết. Đến giờ nhạc, cả giáo viên lớp khác không có tiết cũng đến góp vui, thực sự khiến Chu Tiểu Vân triệt để câm nín.

Hối hận, hối hận quá!

Cô không muốn nổi tiếng đâu, hu hu!

Nhất thời, hình tượng của Chu Tiểu Vân ở trong lớp tăng lên một tầm ới. Những người tài giỏi và người bình thường không ở chung một đẳng cấp nên ánh mắt mọi người nhìn về phía cô thêm một phần kính nể và sùng bái.

Bởi vậy, trong khi Trịnh Hạo Nhiên khàn cả giọng hô cả lớp trật tự, không được nói chuyện, thì chỉ cần Chu Tiểu Vân đứng trên bục giảng, tiếng rì rầm tự động nhỏ lại.

"Các bạn ơi, trật tự đi. Sau đây tớ sẽ viết một số chữ khó lên bảng để mọi người tập viết chính tả, mọi người lấy vở ra ghi đi." Sau khi Chu Tiểu Vân nói xong, các học sinh bên dưới ngoan ngoãn lấy vở ra tập viết, không còn ai ồn ào nói chuyện riêng nữa.

Trịnh Hạo Nhiên tức đến ngứa răng. Đúng là trọng nữ khinh nam mà, đừng tưởng cậu không biết trong lớp có mấy bạn nam có ý với Chu Tiểu Vân.

Nhìn một đám tiểu nhân khoe mẽ nịnh hót, trong đó Cố Xuân Lai và Lý Thiên Vũ nghịch ngợm nhất đều ngoan ngoãn ngồi tập viết. Đúng là tức chết cậu mà! Trịnh Hạo Nhiên bực thì bực nhưng không tự chủ được lấy vở ra nắn nót viết lại chữ trên bảng.

Sau khi chia lớp, số lần Phùng Thiết Trụ được gặp Chu Tiểu Vân ít hơn hẳn.

Lúc tan học, Phùng Thiết Trụ mặt dày qua chờ Chu Chí Hải cùng về nhà, "tiện thể" đi cùng Chu Tiểu Vân, mặc dù cả quãng được không nói được với bạn ấy quá hai câu. Nhưng được ngắm bạn ấy ở khoảng cách gần đến thế đủ để cậu bé hạnh phúc cả buổi.

Cậu thường lấy cớ đến nhà Hải làm bài tập để tiễn bạn nào đó về đến nhà rồi mới lưu luyến qua nhà thằng bạn thân.

Chu Chí Hải cười khúc khích không ngừng khi thấy Phùng Thiết Trụ nhìn chằm chằm bóng lưng Chu Tiểu Vân mãi không quay đầu lại, Phùng Thiết Trụ mặt dày vờ như không nghe thấy.

Từ đó về sau thường xuyên có người áp dụng chiêu này.

Phùng Thiết Trụ còn muốn đi học cùng Chu Tiểu Vân. Tiếc rằng nhà cô ở gần trường hơn, thường xuyên xảy ra một số việc bất ngờ. Cậu canh đúng thời gian ở nhà bắt đầu xuất phát, mười hôm thì chỉ một, hai lần "tình cờ" chạm mặt. Tính toán nhỏ của người nào đó ai chẳng nhận ra, không ít lần cậu bị Chu Chí Hải và Vương Tinh Tinh trêu chọc.

Chu Tiểu Vân có thể làm gì đây? Dù sao cũng là thanh mai trúc mã chơi cùng nhau từ nhỏ, không thể lạnh lùng không để ý đến bạn ấy, càng không thể bảo đừng đến làm phiền cô nữa. Coi như Phùng Thiết Trụ cũng thông minh, mỗi lần núp dưới lá cờ của Chu Chí Hải rồi đến tìm, cô biết rõ nhưng không thể nói gì được!

Không nhận ra mặt mũi Phùng Thiết Trụ béo tròn thật thà thế kia cũng khôn lỏi ra phết.

Vương Tinh Tinh rất thích trêu Phùng Thiết Trụ: "A, Phùng Thiết Trụ, hôm nay cậu lại đến tìm Chu Chí Hải về cùng à!"

Phùng Thiết Trụ làm như không nghe thấy lời Vương Tinh Tinh nói, miệng nói chuyện với Chu Chí Hải mắt lại nhìn về phía Chu Tiểu Vân đang thu dọn túi sách: "Hải, ông thu dọn đồ nhanh lên, chúng ta cùng nhau về, hôm nay tôi sang nhà ông làm bài tập nhé."

Chu Chí Hải cười bỡn cợt nói: "Tuần này ông đã lấy cớ này đến nhà tôi ba lần rồi, hôm nay không có tấm chắn này không sợ ba ông mắng ông à?"

Da mặt Phùng Thiết Trụ sớm dày như tường thành, với vấn đề này trả lời chống chế: "Không biết lớp ông bị giao nhiều bài tập về nhà không? Lớp tôi do giáo viên mới chuyển đến dạy, giao nhiều bài hơn hẳn thầy Phương. Ba năm trước chúng ta chỉ cần khoảng mười phút là làm xong bài, giờ ngược lại, không đến nửa tiếng không thể đứng dậy."

Buổi tối Phùng Thiết Trụ vừa làm xong bài liền chạy tót sang nhà Chu Chí Hải chơi, ba cậu đương nhiên biết. Nhưng người lớn không hiểu được quá trình khúc chiết trong đó, chỉ cho là cậu muốn tìm bạn chơi. Sợ cậu lo chơi không chú tâm làm bài, Phùng Gia Lĩnh nói con không biết bao nhiêu lần. Tiếc là cơ hồ không có hiệu quả, dần dần đành mặc kệ cậu.

Chu Chí Hải tự hào nói: "Thầy Phương lớp tôi là giáo viên tốt nhất, giao rất ít bài tập. Hôm nay chỉ bảo cả lớp chép từ mới hai lần, mấy phút là xong ngay. Nhưng thầy dạy toán giao bài khá nhiều, khoảng mười đề tính toán."

Hai người thảo luận vấn đề bài về nhà của hai lớp, thuận tiện chờ Chu Tiểu Vân thu dọn túi sách.

Chu Tiểu Vân hơi chần chờ: "Hay là hai người đi trước đi, tớ còn mấy thứ chưa thu, đừng để chờ tớ khiến hai người kéo dài thời gian làm bài."

Không đợi Chu Chí Hải trả lời, Phùng Thiết Trụ vội cướp lời: "Không sao đâu, bọn tớ chờ cậu." Nói đùa, chủ yếu là chờ ai đó, sao Phùng Thiết Trụ chịu đi trước!

Vương Tinh Tinh ôm bụng cười ha hả không dậy nổi.

Cả đám cười đùa vui vẻ, tất nhiên vui nhất là Phùng Thiết Trụ.

Vương Tinh Tinh kể lại những chuyện thú vị trong lớp, Phùng Thiết Trụ dỏng tai nghe chuyện về Chu Tiểu Vân.

"Hôm nay giờ toán thật đặc sắc. Có một đề toán ứng dụng vô cùng khó. Thầy Trịnh vô cùng tự tin gọi Trịnh Hạo Nhiên đứng lên trả lời, kết quả Trịnh Hạo Nhiên sơ ý tính sai kết quả. Thầy Trịnh không phát hiện ra còn liên tục khích lệ con trai mình. Đúng lúc này Tiểu Vân đứng lên nói "Thầy Trịnh, đề này bạn Trịnh Hạo Nhiên áp dụng đúng cách giải nhưng hình như kết quả tính sai rồi.", " Vương Tinh Tinh mô phỏng theo điệu bộ của Chu Tiểu Vân giống như đúc, chọc cô mỉm cười.

Chu Chí Hải lập tức tiếp lời: "Lúc đó, thầy Trịnh chắc xấu hổ lắm, trợn mắt lườm con trai mấy lần, Trịnh Hạo Nhiên về nhà thể nào cũng gặp xui xẻo."

Sau đó lại kể thêm một số chuyện về Trịnh Hạo Nhiên, Chu Tiểu Vân chỉ im lặng nghe không lên tiếng.

Phùng Thiết Trụ liên tục nghe thấy cái tên này, trong lòng có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Cậu lo lắng quan sát nét mặt ai đó, nghĩ thầm không biết bạn ấy nghĩ thế nào về cậu bạn này.

112. Chương 113: Tính Toán Của Phùng Thiết Trụ (2)

Về đến nhà mình, Chu Tiểu Vân chào tạm biệt mọi người, Chu Chí Hải cũng chuẩn bị về nhà làm bài tập.

Phùng Thiết Trụ không cam lòng trơ mắt nhìn Chu Tiểu Vân về, cái khó ló cái khôn nghĩ ra một chủ ý: "Chu Tiểu Vân, cậu đến làm bài với bọn tớ đi! Dù sao cậu cũng phải làm bài tập, không bằng làm cùng nhau vui hơn."

Chu Tiểu Vân hơi khó xử: "Nhưng hằng ngày tớ phải giúp Tiểu Bảo làm bài. Tiểu Bảo năm nay lên lớp hai, có nhiều chỗ không hiểu cần tớ chỉ dẫn, anh Đại Bảo dù ở nhà cũng không có kiên nhẫn dạy em ấy học."

Chu Chí Hải không đành lòng nhìn dáng vẻ tội nghiệp của bạn thân, nghĩ ra biện pháp chu toàn: "Thế này đi, cứ bảo cả Tiểu Bảo sang nhà tớ học luôn. Nhà tớ có một cái bàn lớn, đủ cho cả năm, sáu người ngồi."

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nhìn ánh mắt tha thiết mong chờ của Phùng Thiết Trụ, "Xì" một tiếng bật cười: "Được rồi!"

Yes! Phùng Thiết Trụ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tối nay nhà Chu Chí Hải vô cùng náo nhiệt. Ở trung tâm nhà chính kê một cái bàn lớn, có một đống con nít ngồi túm tụm làm bài tập. Tiểu Bảo bám đuôi chị, chiếm ngay một chỗ cạnh cô. Chỗ kia thì bị Chu Tiểu Hà chiếm mất, lấy cớ là hai bạn nữ dễ trao đổi bài.

Phùng Thiết Trụ chậm một bước, bất đắc dĩ đành ngồi đối diện Chu Tiểu Vân, tự nhủ thầm vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy gương mặt đáng yêu của bạn ấy, chỗ này không tồi.

Còn có một vị khách không mời mà đến là Đại Bảo. Cậu thấy cả em trai và em gái đều đến nhà Hải thì tâm ngứa ngáy, không ai rủ cũng theo đến. Bình thường đã quen ba anh em cùng nhau làm bài tập. Giờ hai người kia đi mất, một mình cậu ngồi làm không quen. Không bằng sang ngồi chung với mọi người, vừa làm bài vừa nói chuyện thú vị hơn nhiều.

Sáu đứa trẻ ngồi kín một bàn, ai nấy mặc áo bông dày, nên chiếm nhiều diện tích.

Chu Tiểu Hà thấy nhà mình hôm nay tụ tập đông người thì rất vui vẻ, rủ rỉ nói chuyện đâu có tâm trạng nào mà làm bài. Cô bé tựa như hiến vật quý, chỉ vào khăn quàng cổ khoe với em họ: "Đại Nha, em nhìn khăn quàng cổ của chị này. Màu sắc thế nào?"

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn, bị rung động bởi chiếc khăn quàng cổ ấy. Nó làm tôn lên nét đẹp yêu kiều, mềm mại của Chu Tiểu Hà. Chu Tiểu Hà bằng tuổi Đại Bảo, năm nay mười hai tuổi, bắt đầu ra dáng thành thiếu nữ. Ở trong lớp cô cũng là nữ sinh nổi tiếng xinh đẹp. Hơn nữa, cô thích làm đẹp, trang điểm, mặc quần áo chú ý đến mốt mới.

Nhưng phong cách ăn mặc của cô hoàn toàn khác biệt với Hứa Mỹ Lệ. Gương mặt Hứa Mỹ Lệ bình thường, dù được mặc quần áo đẹp cũng chẳng nổi bật. Nhưng Chu Tiểu Hà thì khác, đường nét khuôn mặt vốn đẹp, lại chú ý ăn mặc một chút, lập tức thu hút ánh mắt người khác.

Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà là hai kiểu nữ sinh khác nhau.

Nếu nói riêng về ngũ quan, khuôn mặt Chu Tiểu Vân không đẹp bằng Chu Tiểu Hà. Nhưng nếu bàn về khí chất, lời nói, cử chỉ, Chu Tiểu Hà kém Chu Tiểu Vân không phải một, hai điểm.

Có thể nói, nếu hai chị em họ đứng cạnh nhau, ánh mắt đầu tiên của bạn sẽ để ý đến Chu Tiểu Hà, nhưng nếu nhìn lần thứ hai, thậm chí lần thứ ba thứ tư, nhất định bạn sẽ bị Chu Tiểu Vân trầm tĩnh, thanh lệ hấp dẫn.

Chu Tiểu Vân biết tính chị họ, thức thời tuôn ra mấy lời nịnh nọt: "Chị Tiểu Hà, người chị đẹp quàng khăn gì cũng đẹp. Màu đỏ này rất bắt mắt, chị quàng lên càng nổi bật."

Chu Tiểu Hà cười đắc ý, tháo khăn xuống để Chu Tiểu Vân quàng thử.

Lúc này rất ít trẻ con được mua khăn quàng cổ, phần lớn đều dùng loại mũ len giá rẻ nhưng ấm áp. Mũ che kín, từ đầu trùm qua tai xuống cổ, thắt nơ lại là đã che kín cổ. Loại mũ tốt nhất là loại bên dưới có dây thắt, bên trên có chóp tròn như mũ len bây giờ. Phía dưới còn có hai quả cầu len nho nhỏ rất đáng yêu.

Trên đầu Tiểu Bảo cũng có đội một cái. Lúc trước, Triệu Ngọc Trân mua cho Tiểu Bảo và Nhị Nha mỗi đứa một cái, Đại Bảo thích chạy nhảy không sợ lạnh nên không quàng khăn. Còn Chu Tiểu Vân thì chủ động nói không cần.

Cho xin, cô thực sự không có can đảm đội mũ len của con nít đó. Thực tế cô đã là bà cô hơn ba mươi tuổi không thể giả vờ nhí nhảnh được nữa, nghĩ đã sởn hết cả da gà.

Chu Tiểu Vân tính nếu trời lạnh thêm thì một thời gian nữa đi mua ít len về đan một cái khăn quàng cho chính mình.

Ý tốt của chị họ, cô không từ chối được, cũng không dám từ chối, đành kiên trì quàng cái khăn đỏ tươi đó. Tính cách chị họ cô hiểu rất rõ, nếu không theo ý chị ấy, cô đừng mong tiếp tục yên ổn làm bài. Thôi thì cứ ngoan ngoãn nghe theo! Aizz!

Phùng Thiết Trụ không tập trung nổi, vẫn luôn nhìn lén Chu Tiểu Vân, bài tập mới viết được mấy chữ. Lúc này chú ý đến động tác của Chu Tiểu Vân cậu ngẩng đầu lên, nhìn không chớp mắt.

Đợi Chu Tiểu Vân quàng xong, cả đám cười hì hì nhìn cô, ríu rít khen cô quàng khăn đẹp.

Phùng Thiết Trụ khen nhiều nhất: "Chu Tiểu Vân, cậu quàng khăn đỏ này rất đẹp. Tớ chưa thấy ai quàng khăn đỏ đẹp như cậu đâu!" Đúng vậy, làn da trắng ngần của Chu Tiểu Vân phối với khăn quàng đỏ tươi càng làm nổi bật sắc trắng như ngọc, rất đáng yêu.

Nhưng những lời này Chu Tiểu Hà không thích nghe, cô bé bĩu môi không nói gì.

Chu Tiểu Vân tinh tế sớm để ý tâm trạng của chị họ chuyển nhiều mây, vội vàng tháo khăn quàng ra, trả lại cho Chu Tiểu Hà, luôn miệng nói: "Sao tớ có thể so với chị Tiểu Hà được, chị ấy quàng đẹp hơn tớ nhiều."

Chu Tiểu Hà được vỗ mông ngựa như mở cờ trong bụng, giờ mới chịu nói chuyện với cô.

Chu Tiểu Vân vừa làm bài tập vừa phải ứng phó với Chu Tiểu Hà, một lúc làm hai việc khỏi phải nói cũng biết mệt mỏi cỡ nào. Thỉnh thoảng còn phải bớt thời gian giải đáp câu hỏi của Tiểu Bảo, đôi khi ngẩng đầu lên nói đôi câu với Phùng Thiết Trụ. Quả thực là quay như chong chóng. Giá có thể phân thân thành hai người thì tốt quá.

Chu Tiểu Vân không ngừng kêu khổ, rất hối hận tối nay nhất thời mềm lòng đồng ý với Phùng Thiết Trụ đến nhà Chu Chí Hải làm bài tập. Cô nên sớm dự đoán được nhiều người thế này chắc chắn không nhanh chóng làm xong bài như ở nhà được.

Nhưng cô không đành lòng từ chối Phùng Thiết Trụ.

Mọi người hay nói mỗi thiếu nữ đều ôm ấp trong lòng một mối tình đầu thơ dại! Thực ra mối tình đầu của thiếu niên không phải cũng như thơ như hoạ hay sao?

Một cậu bé mười một, mười hai tuổi thích thầm một bạn gái, có lẽ chính cậu cũng không biết thực ra mình đang thích cô bé ấy hay là thích cái cảm giác luôn dõi theo một người như vậy nữa?

Đến khi cậu bé đó trưởng thành, nghĩ về những chuyện đã qua, có lẽ lúc đó sẽ thấy buồn cười vì quãng thời gian ngây ngô đó.

Chu Tiểu Vân không đành lòng để ảo tưởng đẹp đẽ của Phùng Thiết Trụ sớm tan thành mây khói, đành tuỳ cậu ấy vậy!

Thời gian sẽ từ từ xoá nhoà cảm giác hiện tại. Đến lúc cậu ấy trưởng thành sẽ chỉ còn lại những hồi ức đẹp đáng trân trọng khắc sâu mãi trong lòng.

113. Chương 114: Đan Khăn Quàng Cổ

Trời dần lạnh hơn, học sinh đến trường bắt đầu mặc áo len dày chống rét.

Triệu Ngọc Trân thương quần áo các con đã cũ, nhất là Đại Bảo, áo bông không mặc vừa nữa. Năm ngoái, cậu mặc cái áo đó vừa vặn, năm nay đã cộc đến trên rốn một đoạn, miễn cưỡng mặc thì được. Tiểu Bảo và Nhị Nha mặc áo cũ của anh chị nên không cần áo mới.

Còn Chu Tiểu Vân, mùa đông mấy năm trước toàn mặc áo phao cũ của Chu Tiểu Hà. Nhưng năm nay, cô cao lên, chỉ thấp hơn chị họ một tí nên không thể mặc áo cũ được. Áo cũ của Chu Tiểu Hà để lại cho Nhị Nha sau này mặc. Vì thế cô cũng được may áo mới.

Triệu Ngọc Trân tìm áo cũ của Chu Quốc Cường, cắt chỗ thắt nút, cuộn lại số len cũ, dùng len cũ đan áo mới cho Đại Bảo. Tốc độ đan áo của bà rất nhanh, cả ngày cầm kim đan không rời tay, khoảng một tuần thì đan xong áo. Đại Bảo mặc áo to đùng rất vướng víu, phụng phịu nói sau này mới mặc.

Triệu Ngọc Trân nghiêm mặt, bắt Đại Bảo mặc ngay áo bông vào, nếu không sẽ để cho Tiểu Bảo mặc. Đại Bảo trừng mắt nhìn em trai đang đứng đó lẩm bẩm cầu mong anh trai không nghe lời, khiến Tiểu Bảo sợ hãi trốn sau lưng chị. Cậu miễn cưỡng mặc áo len vào. Bé trai chẳng ai thích mặc áo len to đùng cả, giơ chân giơ tay rất vướng víu.

Đến lượt Chu Tiểu Vân, len cũ trong nhà không đủ đan một cái áo hoàn chỉnh, Triệu Ngọc Trân dằn lòng đi mua cuộn len mới. Màu đỏ tươi luôn là màu các mẹ thích nhất, nhưng Chu Tiểu Vân không thích màu sắc sặc sỡ đó, cô kiên trì cùng mẹ đi chợ chọn len.

Triệu Ngọc Trân đã quen với việc con gái thỉnh thoảng muốn tự làm theo ý mình. Như hai năm trước, nhà bà xây nhà mái ngói, con bé không đồng ý để bà chọn rèm cửa. Sau khi may rèm xong, bà không thể không

thừa nhận ánh mắt của con gái khá tinh tế. Hay như ba nó dắt con lên thị trấn mua quần áo mới cũng do con bé tự chọn!

Con gái mình mặt nào cũng tốt, Triệu Ngọc Trân không khỏi đắc ý nghĩ thầm: Đại Nha nhà mình là tốt nhất, nhìn đi, tuy ít tuổi nhưng rất có chủ kiến, còn tinh mắt nữa.

Chu Tiểu Vân tranh thủ sau khi tan học buổi sáng, khoảng 11 giờ đến chợ chính tìm cha mẹ. Triệu Ngọc Trân dặn Chu Quốc Cường một tiếng rồi dắt con đến quầy bán len sợi duy nhất trong chợ.

Người bán hàng là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi. Chồng bà họ Tống, ở trong nhà đứng thứ hai nên mọi người hay gọi là chị hai Tống*, thường xuyên mua thịt nên quen thân với Triệu Ngọc Trân.

(nguyên văn là Tống nhị tẩu tử, có ai có từ nào thích hợp hơn cứ nói)

Chị hai Tống hỏi han Triệu Ngọc Trân mấy câu, nhìn thấy Chu Tiểu Vân đứng bên cạnh lập tức khen nức nở: "Cô hai Chu, không phải chị nịnh cô đâu. Đại Nha nhà cô hai năm qua cao lên nhiều lắm, từ xa nhìn lại ra dáng thiếu nữ rồi. Ai, nhìn khuôn mặt đẹp như hoa này, sau này nhất định là một cô gái xinh đẹp."

Triệu Ngọc Trân mặt mày rạng rỡ, người khác khen con mình còn khiến bà mát lòng mát dạ hơn khen bản thân: "Nghe chị nói kìa, khen Đại Nha nhà em lên trời rồi. Hôm nay em không đến tìm chị nói chuyện suông, em muốn mua ít len về đan cho Đại Nha cái áo mới mặc cuối năm. Chị xem có màu nào đẹp không?"

Nhắc đến buôn bán, Tống nhị tẩu tử càng có tinh thần, miệng không ngừng giới thiệu: "Ở quầy của chị, các loại len, các màu đều đủ hết. Màu gì cũng có, nhiều màu rất đẹp. Chị em mình là chỗ thân quen, chị sẽ để cho em giá gốc. Nhìn xem, màu hồng này rất sáng."

Tống nhị tẩu tử cầm lên một cuộn len hồng, Chu Tiểu Vân lắc đầu liên tục. Người khác có cho cô đi máy bay giấy, cô cũng không thích màu hồng. Mặc dù Triệu Ngọc Trân rất thích màu này nhưng thấy con gái ghét ra mặt nên không lên tiếng, để con bé tự chọn.

Chu Tiểu Vân quan sát tỉ mỉ. Trên quầy, chủng loại len không nhiều, có loại đan áo vừa mềm mại vừa ấm áp, chỉ là giá quá đắt. Phần lớn là loại bình thường, giá rẻ hơn.

Cô chọn một cuộn len màu tím nhạt, Triệu Ngọc Trân thấy rất vừa mắt liền bỏ tiền mua một cân, áng chừng đủ đan một cái áo, chưa biết chừng còn thừa thì đan được thêm một đôi găng tay nữa. Bà cất đồ vào túi ni lông, chuẩn bị đi thì Chu Tiểu Vân bỗng nhiên kéo áo mẹ, nói thầm bên tai Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, con thích cuộn len nhung này quá, mẹ mua cho con một ít để đan khăn quàng được không? Hàng ngày con đi học thấy cổ hơi lạnh."

Triệu Ngọc Trân do dự một lúc rồi gật đầu.

Bây giờ đã khác hai năm trước. Buôn bán ngày càng phát đạt, kinh tế gia đình khá giả hơn. Triệu Ngọc Trân không tiết kiệm đến mức tiêu một phân tiền cũng phải suy nghĩ nửa ngày như trước. Dù bà biết rõ loại len Chu Tiểu Vân nói đắt gấp đôi cuộn đang cầm trên tay, Triệu Ngọc Trân vẫn chấp nhận.

Chu Tiểu Vân đã ngắm sẵn loại len nhung màu xanh nhạt mềm mượt vô cùng nên bảo luôn Tống nhị tẩu tử lấy cho hai đoạn.

Tống nhị tẩu tử không ngờ hai mẹ con mua nhiều đến thế, cười hớn hở ra mặt.

Triệu Ngọc Trân trả thêm tiền, hai mẹ con vui vẻ ra về.

Chu Quốc Cường cũng đã dọn hàng xong xuôi, cộng thêm Nhị Nha một nhà bốn người cười nói suốt trên đường từ chợ về nhà.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Chu Tiểu Vân cầm ghế con ra cửa ngồi, phụ mẹ quấn sợi len. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người rất thoải mái, một lúc sau, Tiểu Bảo và Nhị Nha cũng cầm ghế ra ngồi góp vui.

Nhiệm vụ chủ yếu của Chu Tiểu Vân là quấn len trên hai bàn tay, bàn tay Triệu Ngọc Trân nhanh thoăn thoắt cuộn thành một quả cầu len rất to.

Nhị Nha thấy thú vị, cũng đòi quấn len.

Thường ngày Triệu Ngọc Trân rất chiều con gái út, nhưng hôm nay kiên quyết không cho cô bé làm loạn, lỡ để len rối tinh rối mù lát lại mất công cuốn lại. Nhị Nha phản kháng vô hiệu, chuyển sang làm nũng xin chị. Chu Tiểu Vân bị quấn quá, bất đắc dĩ cẩn thận vắt sợi len qua hai bàn tay xinh xinh của Nhị Nha.

Không ngờ con bé ngồi rất ngoan, ngồi im trên ghế không vùng vằng ngó chỗ này chỗ khác, tránh làm rối len. Cô xoa đầu em khen hết lời, Nhị Nha đắc ý lắm nhưng trên mặt còn giả vờ không để ý, điệu bộ này chọc mọi người cười to.

Chu Tiểu Vân bảo Tiểu Bảo qua phụ, hai đoạn len xanh nhạt nhanh chóng biến thành hai quả cầu len.

Triệu Ngọc Trân chăm chú ngồi đan áo cho con gái, bà cố tình đan hơi dài để sau này con gái có cao lên thì ít ra cũng mặc được hai mùa.

Thật ra Chu Tiểu Vân biết đan áo len, nhưng cô không dám nói ra. Cô giả vờ cảm thấy hứng thú ngồi nhìn mẹ đan áo, rồi "học theo", rất nhanh "học" được cách đưa mũi, xuống mũi, biết đan đơn giản. Dù sao đan khăn quàng là dễ nhất, chỉ cần dài không cần quá cầu kì. Cố gắng đan chặt tay, đến khi dài vừa tầm thì dừng lại.

Buổi tối, sau khi làm bài xong, cô lấy kim đan vót từ tre và sợi len ra bắt đầu đan khăn ình. Đan khoảng hai buổi là xong, chỗ len còn thừa cô tận dụng đan cho em gái một cái khăn ngắn hơn, bề rộng hẹp hơn. Hai chị em quàng khăn tím nhạt giống hệt nhau khiến Chu Tiểu Hà nhìn thấy ghen tị lắm.

114. Chương 115: Đối Thủ Trời Sinh

Chu Tiểu Vân quàng khăn tím nhạt trên cổ, lập tức rước lấy vô số ánh mắt nhìn theo. Cô quàng qua cổ một vòng rồi thả khăn trước ngực. Độ dài khăn vừa vặn, vừa ấm áp vừa đẹp mắt, khiến Vương Tinh Tinh khen hết lời.

Để phối hợp với khăn quàng, cô thay đổi cả kiểu tóc, tết hai đuôi sam buông trước ngực giống khăn, trông rất đáng yêu.

Ngô Mai sau khi nhìn thấy Chu Tiểu Vân "Oa" một tiếng: "Đại Nha, khăn của cậu đẹp quá! Thím hai đan cho cậu à? Về nhà tớ cũng bảo mẹ đan cho tớ một cái, ăn đứt cái cũ."

Chu Tiểu Vân được hai cô bạn thân khen, tâm tình rất tốt, hiếm khi nói thật: "Khăn này tớ tự đan, không phải mẹ tớ đan cho. Mẹ tớ bận suốt ngày, dạo này đang đan áo cho tớ với anh Đại Bảo. Tớ không thể không biết xấu hổ đòi mẹ đan cho tớ được."

Dáng vẻ Ngô Mai trợn tròn mắt vô cùng đáng yêu, "Đại Nha, từ lúc nào cậu biết đan khăn mà tớ lại không biết, kì quá. Vương Tinh Tinh cậu qua đây phân xử xem, có phải Đại Nha rất quá đáng không, biết đan cũng không nói cho bọn mình biết."

Vương Tinh Tinh bênh vực Ngô Mai: "Đúng rồi, thế là không coi chúng tớ là bạn thân, nếu còn tái phạm, bọn tớ không chơi với cậu nữa."

Lời uy hiếp từ hai đứa trẻ làm cô dở khóc dở cười, hai người này thật là, chuyện cô biết đan hay không liên quan gì đến tình bạn của bọn họ chứ. Nhưng nghe giọng điệu hai người thế kia là biết ngay đang giận rồi, cô phải xuống nước dỗ dành một chút

"Tối qua tớ nhìn mẹ đan áo nên học theo. Đơn giản lắm, một lúc là đan được ngay. Tối qua và trưa nay tớ đã đan xong khăn rồi. Không phải tớ vừa đan xong là quàng cho hai cậu xem hay sao, hai cậu là người đầu tiên biết mà." Giải thích mãi cuối cùng cũng dỗ được hai bà cô này nguôi giận, Chu Tiểu Vân than ngắn thở dài. Biết thế không khoe ra, sau này cứ bảo do mẹ làm.

Bước vào lớp, Chu Tiểu Vân càng thu hút ánh mắt của bạn học, đặc biệt là các bạn nam.

Từ trước đến nay Trịnh Hạo Nhiên thích tranh thủ lúc giáo viên chưa vào lớp đứng trên bục quản kỷ luật. Ánh mắt cậu nhìn về phía Chu Tiểu Vân vừa bước vào lớp, ngẩn ngơ khoảng ba giây, nhận ra bản thân thất thố, vội vàng giả vờ như không có việc gì, dời mắt đi chỗ khác.

Chu Tiểu Vân trước đây vẫn thay Phương Văn Siêu quản lý kỷ luật trong lớp, giờ có Trịnh Hạo Nhiên làm thay thì vui vẻ lắm. Cô ngồi xuống chỗ của mình, lấy sách ra đọc bài.

Lý Thiên Vũ ngồi đằng sau chồm lên hỏi cô chữ này trong bài đọc thế nào.

Chu Tiểu Vân duy trì phong cách nhất quán, không nhìn Lý Thiên Vũ lần nào cả, dù cậu có nói chuyện cô cũng không để ý. Suốt cả học kỳ cô chưa nói câu nào với Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ thấy mượn Chu Tiểu Vân đồ, cô bạn này không thèm để ý, bèn thay đổi chiến thuật, bắt đầu chuyển sang hỏi bài.(ế, còn nhỏ mà bik dùng chiến thuật rùi nha :3)

Với các bạn học khác, ai hỏi gì cô đáp nấy, nhân duyên tốt cũng do nguyên nhân này, chỉ riêng Lý Thiên Vũ được đối xử đặc biệt. Cô không trả lời, chỉ đáp lại bằng một bóng lưng lạnh lùng và sự im lặng tuyệt đối.

Lý Thiên Vũ là loại người càng gặp khó khăn càng không nản chí, cậu không tin, mỗi ngày cậu đều hỏi, xem bạn ấy không để ý đến mình được bao lâu.

Chu Tiểu Vân đúng là rất sắt đá, mỗi ngày đối mặt với sự quấy rầy từ đằng sau vẫn có thể duy trì tư thế bất động như núi.

Hừ! Không để ý đến cậu đó cậu làm gì được tôi? Dù sao cậu không thể đi mách giáo viên là tôi không nói chuyện với cậu!

Nếu giáo viên hỏi tới cùng lắm giải thích hai ba câu là được cho qua rồi . Bảo là Lý Thiên Vũ luôn lấy cớ hỏi bài nhiều lần quấy rầy cô học tập. Xem thầy Phương sẽ tin ai!

Lý Thiên Vũ liên tục thất bại khiến Cố Xuân Lai ngồi cùng bàn cười ngặt nghẽo. Trong lòng cậu đang bực vì Chu Tiểu Vân không nhìn, không nói chuyện với cậu, lại thêm Cố Xuân Lai không nghĩa khí cười nhạo. Cơn tức của Lý Thiên Vũ trào dâng: "Ông cứ cười đi, cười hở mười cái răng."

Cố Xuân Lai cười đến không thở nổi: "Tôi cười cái gì ông không biết chắc. Tôi cười ông, người ta đã không để ý đến mình mà ngày nào cũng mặt dày bắt chuyện. Ha ha ha…"

Lý Thiên Vũ bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hóa giận vung tay đấm Cố Xuân Lai, Cố Xuân Lai linh hoạt né tránh, miệng không ngừng nói: "Bị tôi nói trúng cũng không nên đánh người chứ!"

Hai người ồn ào một trận, Trịnh Hạo Nhiên xụ mặt đi tới, dùng thước gõ xuống bàn hai người: "Hai bạn trật tự đi, cả lớp đang đọc sách chỉ có hai người đánh nhau gây ồn ào còn đâu là kỷ luật nữa?"

Cố Xuân Lai đưa mắt ra hiệu cho Lý Thiên Vũ, hai người ăn ý ngừng tay ngồi thẳng lưng: "Lớp phó à, cậu đừng đổ oan cho bọn tôi. Không phải bọn tôi đang ngồi im sao? Đánh nhau bao giờ? Ai, Tiểu Vũ, có phải chúng ta vừa đánh nhau không?"

Lý Thiên Vũ làm bộ ngẩng mặt lên khỏi quyển sách, vẻ mặt kinh ngạc y như thật: "Tôi đang đọc sách, ai đánh với ông chứ chắc chắn không phải tôi!"

Hai người phối hợp thiên y vô phùng* khiến Trịnh Hạo Nhiên tức giận, mặt mũi đỏ bừng.

(Thiên y vô phùng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.)

Không biết có phải là trời sinh từ trường đẩy nhau hay không. Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ vẫn nhìn nhau không vừa mắt. Từ lúc khai giảng, Lý Thiên Vũ chưa bao giờ nghe lệnh của Trịnh Hạo Nhiên, thường xuyên cố ý gây sự, Trịnh Hạo Nhiên không ưa cậu từ lâu rồi.

Nhưng việc nhỏ này không đáng mang đi mách bố và thầy Phương, làm thế khác nào cậu quá vô dụng. Hơn nữa, con trai muốn phân cao thấp mà đi mách giáo viên thì quả là một việc làm không có cốt khí. Trịnh Hạo Nhiên cho rằng đó là hành vi yếu thế, chứng tỏ cậu không đấu lại Lý Thiên Vũ, dù tức giận nhưng không bao giờ cậu làm việc đáng xấu hổ này.

Qua mấy lần giao thủ, Lý Thiên Vũ tương đối hiểu tính cách Trịnh Hạo Nhiên, mừng thầm đúng là đồ mọt sách tự tin quá mức, rất hợp ý cậu!

Lý Thiên Vũ toàn quấy rối khi không có mặt giáo viên, có đồng phạm là Cố Xuân Lai hỗ trợ, thường xuyên khiến Trịnh Hạo Nhiên ôm một bụng tức giận mà không làm gì được.

Trịnh Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng: "Hai cậu đánh nhau hay không trong lòng hai người tự biết. Tôi không đổ oan cho người khác, các bạn khác đều nhìn thấy."

Lý Thiên Vũ trợn mắt nhìn một vòng, bạn học xung quanh bỏ sách xuống xem náo nhiệt.

Có người la lên: "Tớ không nhìn thấy gì!"

Có người lại nói: "Tớ đọc sách, không chú ý!"

Có người ham vui nhân cơ hội này làm ầm ĩ, nghĩ thử xem được mấy người chú tâm học hành! Hiếm khi có dịp, không gây náo loạn lúc này còn chờ đến lúc nào nữa!

Rất nhanh tình hình trở nên mất kiểm soát, cả lớp ồn ào như chợ vỡ.

Chu Tiểu Vân day day trán, cảm thấy đau đầu, xem ra bạn học Trịnh Hạo Nhiên cần tôi luyện nhiều! Với loại người này không cần để ý đến họ, trực tiếp bắt họ đứng trong góc lớp tự kiểm điểm, cần gì đứng đó nói mấy lời thừa thãi.

Làm vậy càng khiến một số người có cơ hội quấy rối. Không lấy uy nghiêm trấn áp mà đứng đó cãi nhau xem ai đúng ai sai tuyệt đối là sai lầm ngớ ngẩn.

115. Chương 116: Uy Phong Của Lớp Trưởng

Mắt thấy tình hình sắp không khống chế được, việc Trịnh Hạo Nhiên tranh cãi với Lý Thiên Vũ dần trở thành cảnh nền, không đáng nhắc đến. Chẳng ai biết Chu Tiểu Vân bước lên bục giảng từ bao giờ, cô gõ thước xuống bàn, giọng nói trong trẻo vang lên lập tức khiến cả lớp im lặng không một tiếng động.

"Mọi người ai về chỗ người đó, tiếp tục đọc bài. Nếu có người tiếp tục ầm ĩ, xin mời ra khỏi lớp, tránh ảnh hưởng đến các bạn khác." Chu Tiểu Vân lạnh mặt, gương mặt cô lúc không cười vẫn rất có uy, những người đang cãi nhau lập tức về vị trí.

Chỉ còn lại hai người đứng giữa lớp, Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ vẫn giằng co với nhau, mặt mũi đỏ bừng, xem ra rất tức giận.

Chu Tiểu Vân cau mày, gọi: "Trịnh Hạo Nhiên, Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai ba người ra đây."

Trịnh Hạo Nhiên rất ngạc nhiên khi nghe thấy Chu Tiểu Vân gọi. Cậu chưa bao giờ nghe bạn ấy nói với mình bằng giọng ra lệnh như thế! Người ta là lớp trưởng, cao hơn mình một bậc, đương nhiên là có quyền ra lệnh. Vì thế, dù không tình nguyện cậu vẫn đi ra.

Lý Thiên Vũ nghe Chu Tiểu Vân kêu tên mình không hiểu sao đột nhiên kích động, bước chân hơi lâng lâng. Quả là hiếm có! Cuối cùng Chu Tiểu Vân đã chịu nói chuyện với cậu, mặc dù sắp nghe mắng, điều đó cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Lý Thiên Vũ.

Trịnh Hạo Nhiên, Lý Thiên Vũ mỗi người một ý nghĩ không lên tiếng, Cố Xuân Lai nói đầu tiên: " Chu Tiểu Vân, bạn gọi tôi có việc gì?"

Chu Tiểu Vân chưa bao giờ có ấn tượng tốt với Cố Xuân Lai, thái độ với cậu chẳng khác Lý Thiên Vũ là bao, ít khi để ý đến, giờ cô nghiêm mặt nói: "Bạn và Lý Thiên Vũ, hai người đánh nhau quấy rối trật tự trong lớp, giờ tôi phạt bạn phải quét sân trước lớp."

Cái gì? ! Cố Xuân Lai không dám tin, mở to mắt: "Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi? Còn không mau đi, động tác chậm sẽ phạt quét một tuần." Chu Tiểu Vân không kiên nhẫn nói. Hổ không phát uy tưởng cô là mèo bệnh chắc.

Cố Xuân Lai định phản bác, nhưng ngẩng đầu lên thấy đôi mắt đen láy của Chu Tiểu Vân chăm chú nhìn mình, lời đến bờ môi lại nuốt xuống. Một bên lẩm bẩm "quá xui xẻo" một bên đi lấy chổi quét rác.

Sau đó, Chu Tiểu Vân tiếp tục nhắc nhở Trịnh Hạo Nhiên đang tức giận: "Trịnh Hạo Nhiên, bạn là lớp phó, không quản lý lớp mà lại cãi nhau với Lý Thiên Vũ, khiến cả lớp ầm ĩ, bạn có gì để nói không? Đó là việc một lớp phó nên làm sao? Bạn như thế làm sao làm tấm gương cho người khác noi theo được? Làm sao quản lý được một tập thể? Các học sinh khác sẽ nghe lời bạn nói chắc?"

Trịnh Hạo Nhiên giật mình sửng sốt vì bị mắng. Cậu phát hiện ra Chu Tiểu Vân nói rất đanh thép, dưới ánh mắt trách cứ của cô, cậu không dám nói gì. Xấu hổ quá, vốn cậu cho rằng mình quản lý lớp rất tốt, ai ngờ thua xa Chu Tiểu Vân.

Còn người cuối cùng, Chu Tiểu Vân thở dài trong lòng, ngoài miệng không ngừng lại: "Lý Thiên Vũ!"

Lý Thiên Vũ hoàn hồn lại, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đáp: "Có!"

Tiến bộ, có tiến bộ! Đôi mắt to sáng ngời của Chu Tiểu Vân đang nhìn mình kìa! Lý Thiên Vũ vui đến nỗi không biết trời đất đâu nữa.

"Bạn đánh nhau với Cố Xuân Lai trong lớp, còn cãi nhau với lớp phó Trịnh Hạo Nhiên, quấy rầy nghiêm trọng việc học của các bạn. Giờ tôi phạt bạn đi quét sân với Cố Xuân Lai!"

Oa! Nói liên tục cả một câu dài! Đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Vân nói với cậu! Cậu phải nhớ kỹ ngày này. Nếu biết gây chuyện lớn một chút có thể buộc Chu Tiểu Vân để ý đến cậu thì cậu đã làm vậy từ sớm…

"Sao bạn còn chưa đi? Không hài lòng với cách xử lý của tôi à?" Chu Tiểu Vân mắt lạnh nhìn Lý Thiên Vũ rõ ràng đang thất thần cười ngây ngô, không biết người này đang suy nghĩ gì giờ này còn cười vui vẻ thế.

Lý Thiên Vũ đáp rất to: "Tớ đi ngay!" Hớn hở chạy đi quét sân với Cố Xuân Lai.

Chu Tiểu Vân thấy cả lớp đã khôi phục trạng thái bình thường nên về chỗ của mình, lưu lại Trịnh Hạo Nhiên mặt lúc trắng lúc xanh đứng trên bục giảng, không biết đang nghĩ gì.

Cô không quan tâm đến suy nghĩ người khác, thản nhiên lấy đồ dùng học tập cần dùng cho tiết sau ra, xếp sẵn trên bàn.

Cố Xuân Lai lười biếng quét quét, nhìn thấy cái người anh không ra anh, em không ra em – Lý Thiên Vũ cũng cầm chổi ra đây thì than thở nói: "Xui xẻo quá! Bình thường Chu Tiểu Vân một ngày không nói quá ba câu, không ngờ lợi hại như vậy. Dữ như cọp mẹ ấy."

Lý Thiên Vũ vẫn đang vui mừng vì Chu Tiểu Vân nói chuyện với mình, nghe thấy Cố Xuân Lai nói xấu cô, lập tức biện minh thay ai đó: "Đừng có nói mò, người ta là lớp trưởng quản chúng ta là chuyện đương nhiên. Bạn ấy chỗ nào giống cọp mẹ chứ!"

Trên thực tế, Lý Thiên Vũ còn cảm thấy dáng vẻ hung dữ của Chu Tiểu Vân rất đáng yêu.

Cố Xuân Lai liếc xéo Lý Thiên Vũ: "Hi, người anh em, bênh ai đó quá nhỉ!"

Lý Thiên Vũ mặc xác cậu. Cố Xuân Lai chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn: "Mau khai thật ra, có phải ông có ý gì với nhỏ ấy không…"

Lý Thiên Vũ không kiên nhẫn nói: "Thôi đi, quét nhanh lên. Đến lúc vào lớp mà làm chưa xong thì phải quét một tuần đó, đến lúc đó tôi không quét với ông đâu!"

Cố Xuân Lai tự làm mình mất mặt, không nói gì nữa.

Sau khi tan học trên đường về nhà Chu Tiểu Vân gặp hai chị em Chu Tiểu Hà. Chu Tiểu Hà tinh mắt nhìn thấy khăn quàng mới của cô, đôi mắt sáng ngời: "Đại Nha, khăn của em đẹp thế, là bác đan cho em à?"

Chu Tiểu Vân đã nhận được bài học, không gật cũng không lắc đầu phản bác, mỉm cười nói: "Nếu chị thích thì cứ bảo mẹ chị đan ột cái!"

Chu Tiểu Hà năn nỉ: "Đại Nha, em cho chị mượn về nhà để mẹ chị làm mẫu nhé, tối chị sẽ mang sang trả em?"

Cô có thể từ chối không? Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn tháo khăn ra đưa cho chị họ, dỗ được Chu Tiểu Hà tươi cười rạng rỡ về nhà.

Thẩm Hoa Phượng thấy Chu Tiểu Hà quàng khăn khác về thì ngạc nhiên, lập tức hỏi: "Con quàng cái khăn nào thế?"

Chu Tiểu Hà một năm một mười kể lại, cuối cùng nói với mẹ: "Mẹ, con không thích cái khăn kia nữa. Con muốn một cái khăn y hệt cái này, mẹ đan cho con một cái khăn màu đỏ đi. Con rất thích màu đỏ!"

Thẩm Hoa Phượng chìu Chu Tiểu Hà không phải chuyện ngày một ngày hai. Hôm sau bà lập tức đi chợ mua len về, đan cả buổi chiều, đến tối Chu Tiểu Hà về nhà đã thấy có khăn len mới. Chu Tiểu Hà vui vẻ chạy ngay sang nhà Chu Tiểu Vân khoe!

Không chỉ Chu Tiểu Hà, Ngô Mai về nhà cũng đòi mẹ đan một cái ình. Chu Phương lấy làm lạ: "Tiểu Mai, không phải con có khăn rồi sao?"

Ngô Mai làm nũng: "Khăn kia của con quá bình thường. Mẹ nhìn Đại Nha quàng khăn mới đẹp biết bao. Con cũng muốn có một cái, mẹ đan cho con đi!"

Chu Phương bị Ngô Mai quấn lấy, giơ hai tay đầu hàng, mấy ngày sau đan Ngô Mai một cái khăn màu hồng quàng cổ.

Ngô Mai soi gương nhìn trái nhìn phải, cảm thấy rất đẹp, vui vẻ nhảy chân sáo đi học. Bước vào lớp, woa, Vương Tinh Tinh cũng quàng khăn mới màu vàng nhạt. Nhìn hai người thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng đổi cho nhau nhé, Chu Tiểu Vân ngồi nghe che miệng cười tủm tỉm.

Có lẽ vô tình mình đã khởi xướng nên một trào lưu mới.

116. Chương 117: Thi Cuối Kì (1)

Nhoáng cái đến kì thi cuối kỳ.

Từ khi khu nhà dạy học mới được đưa vào sử dụng, số học sinh đông lên gấp đôi thì thành tích học tập càng được nhà trường chú trọng. Nghe nói còn xếp lẫn các khối thi chung với nhau. Ngay cả những học sinh nghịch ngợm cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí khẩn trương này.

Hồi đó, kết quả mỗi kì thi đều được viết trên giấy báo gửi về nhà cho phụ huynh học sinh. Trên tờ giấy bé nhỏ mỏng manh đó không chỉ có điểm số mà còn cả lời phê của giáo viên chủ nhiệm.

Nếu bị thầy Phương viết một hai câu phê bình khó tránh khỏi về nhà bị bố mẹ mắng một trận, nặng quá thì bị đánh đòn. Vì thế đợt này các bạn học sinh lớp 4-2 ngoan ngoãn hơn hẳn.

Thường ngày, Chu Tiểu Vân dụng công khắc khổ, ở nhà đọc trước bài, chăm chỉ đọc sách, làm bài tập, gặp chữ lạ hay đề số học khó thì ghi riêng ra giấy rồi hỏi thầy. Vì thế, gần đến kì thi cô vẫn bình chân như vại.

Thành tích Vương Tinh Tinh khá tốt, vì sắp đến ngày thi nên chăm chỉ học hành hơn.

Vẻ mặt Ngô Mai đau khổ than thở với bạn: "Đại Nha, Ngữ văn tớ còn đỡ, nhớ được một số chữ khó, bài tập làm văn còn cố gắng được. Nhưng đọc đề toán thì tớ lại luống cuống, mấy đề ứng dụng khó quá tớ không làm nổi, làm sao bây giờ?"

Chu Tiểu Vân an ủi cô bé: "Đề số học chỉ cần động não tính toán một chút là làm được ngay. Thế này đi, trưa mai cậu cứ ở lại nhà tớ ăn cơm, tối hãy về nhà. Ăn xong tớ sẽ bổ túc cho cậu một chút, có gì không hiểu cứ nói tớ sẽ giảng lại."

Ngô Mai cao hứng gật đầu, đêm đó về nhà nói với mẹ một tiếng. Con gái chăm chỉ học hành, Chu Phương tất nhiên đồng ý cả hai tay. Đến nhà anh ba ăn một bữa cơm trưa là chuyện nhỏ, được, được, con cứ đi đi!

Vương Tinh Tinh nghe thấy Ngô Mai nói trưa sẽ đến nhà Tiểu Vân ăn cơm thì bất bình: "Không được, tớ ăn cơm xong sẽ qua nhà cậu nhé Tiểu Vân. Điểm Toán của tớ sàn sàn với Tiểu Mai, cậu cũng phải bổ túc cho tớ."

Chu Tiểu Vân giơ tay đầu hàng: "Được được, đi cả được chưa!"

Vương Tinh Tinh cười đắc ý, ăn cơm xong vội vàng cầm túi sách nói với mẹ một tiếng rồi chạy tới nhà Chu Tiểu Vân.

Ba người ở trong phòng Chu Tiểu Vân mỹ danh nói là ôn tập toán, thực tế một buổi trưa trôi qua vô ích. Nghĩ xem Vương Tinh Tinh và Ngô Mai mà ở chung với nhau thì có học nổi không? Đưa đề chưa giải xong đã nhảy sang đề tài khác rồi, có thêm Đại Bảo và Tiểu Bảo ở bên cạnh xen mồm vào, chẳng khác gì cái chợ.

Ngô Mai và Vương Tinh Tinh mới đến có một buổi, ở trên lớp vô tình nhắc đến bị Chu Chí Hải nghe thấy. Chu Chí Hải lập tức kể cho Phùng Thiết Trụ nghe.

Khi Chu Tiểu Vân thấy Phùng Thiết Trụ kéo Chu Chí Hải đến nhà cô, cô tròn mắt, không cần tận dụng mọi cơ hội thế chứ.

Tên nhóc này lớn lên sớm muộn cũng thành hoa hoa công tử!

Phùng Thiết Trụ đưa ra lý do rất chính đáng: "Chu Tiểu Vân, số học của tớ hơi kém, cậu có thể thuận tiện giảng lại cho cả tớ nữa được không? Cuối kỳ điểm cao hơn tớ sẽ mua đồ ăn mời cậu!"

Đám bạn thân mến ai không biết tâm địa hắn gian xảo, cả đám cười ồ lên.

Cô có quyền từ chối không? Được rồi! Nếu đã đến coi như thêm một người nghe giảng! May mà mấy ngày nữa kì thi sẽ diễn ra, nếu không ngày nào cũng một đống người đến nhà, cô chịu không nổi.

Nhị Nha thấy nhà có nhiều khách thì rất hưng phấn, ngồi ì ra không chịu đi.

Căn phòng nhỏ của Chu Tiểu Vân tất nhiên không thể chứa nhiều người như thế. Vì thế cả đám chuyển địa bàn ra phòng khách. Đến ngày thi, cuối cùng cô cũng được dễ thở hơn. Nghĩ đến khoá học bổ túc cấp tốc có thể danh chính ngôn thuận kết thúc, khỏi phải nói cô vui cỡ nào.

Lớp 4-2 thi cùng phòng với lớp 2-2. Trùng hợp là Tiểu Bảo cùng phòng thi với chị.

Tiểu Bảo nhìn thấy chị thì vui lắm, Chu Tiểu Vân liên tiếp ném qua mấy vấn đề: "Mang bút máy chưa? Có tẩy chưa? Thước kẻ của em đâu?"

Tiểu Bảo cười: "Chị, em đã học lớp hai rồi, chút việc nhỏ đấy chẳng nhẽ không chuẩn bị được? Trước khi thi một ngày em đã soạn sẵn mọi thứ rồi, mang hai cây bút máy cơ. Chị yên tâm, tất cả đều mang đủ!"

Chu Tiểu Vân vừa lòng gật đầu, ý bảo Tiểu Bảo ngồi vào chỗ chờ giám thị phát bài thi.

Thực ra ở trường Tiểu Bảo học có phần trội hơn Đại Bảo, luôn nằm trong tốp đầu của lớp. Tuy là con trai nhưng luôn ngoan ngoãn nghe lời, đặc biệt nghe lời Chu Tiểu Vân.

Nếu là lời của Đại Bảo, hắc hắc, tuỳ theo tình huống thế nào đã. Nói đúng thì nghe, nói sai thì kệ anh ấy. Sự thật chứng minh, địa vị của Đại Bảo trong cảm nhận của em trai thấp hơn chị nhiều lắm. Bình thường không phải vì sợ nắm đấm của anh, còn lâu Tiểu Bảo mới nghe.

Ai bảo Đại Bảo chẳng ra dáng làm anh tẹo nào? Chỉ có lúc các em bị người khác bắt nạt là xắn tay xắn chân lên, còn giống anh trai một tí. Thường ngày đừng hi vọng Đại Bảo sẽ nhường nhịn các em.

Vừa khéo, Chu Tiểu Vân lại ngồi đằng trước Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ trăm phương ngàn kế tìm cơ hội nói chuyện với cô: "Chu Tiểu Vân, cậu có mang mực không, bút đô la Hồng kông của tớ hết mực rồi."

Chu Tiểu Vân bị quấy rầy không đáp lại thì phiền, bèn để lọ mực bút máy xuống bàn Lý Thiên Vũ rồi quay lên.

Cho dù như thế Lý Thiên Vũ đã thấy thoả mãn. Từ lần trước bị phạt, cuối cùng Chu Tiểu Vân cũng miễn cưỡng đáp lại lời cậu. Mặc dù chỉ là mấy từ đơn giản "Ừ", "Hả", "Vậy sao", "Biết", nhưng không đến mức cậu nói cả buổi sáng bạn ấy không đáp lại một câu.

Đúng là bước tiến đầu tiên trên con đường trường chinh vạn dặm đầy gian khổ mà.

Lý Thiên Vũ bơm mực đầy bút, trả lại bình cho Chu Tiểu Vân, mặt dày hỏi: "Chu Tiểu Vân, cậu có mang dư cục tẩy nào không, tớ quên mang rồi."

Không nhịn được nữa Chu Tiểu Vân quay đầu lại, lườm Lý Thiên Vũ: "Hôm nay đi thi bạn còn quên mang gì nữa?" Một hồi quên mực lúc sau quên tẩy, không chừng kế tiếp cậu sẽ nói quên không mang giấy nháp, xin cô hai tờ giấy trắng.

Lý Thiên Vũ nhếch miệng cười: "Được rồi, có giấy trắng thì cho tớ mượn hai tờ, tớ quên mang vở nháp rồi."

Đúng là không biết xấu hổ!

Chu Tiểu Vân chẳng còn gì để nói, với loại người như thế biết nói gì bây giờ?

Coi như cô sợ cậu ta. Xé từ quyển giấy nháp của mình ra hai tờ giấy trắng. Giấy trắng hơi mỏng năm phân một tờ to, Chu Tiểu Vân đến nhà Chu Thiến Thiến mua một lúc bốn tờ. Gấp tờ giấy to đùng kia lại, rồi lại gấp đôi một lần nữa, dùng dao rọc giấy. Tiểu Bảo đếm được mười sáu tờ. Nếu vẫn còn to, không nhét vừa túi sách có thể gấp đôi một lần nữa, thành ba mươi hai tờ. Lấy kim khâu góc lại, tèn tén ten thế là được một quyển vở nháp.

Chu Tiểu Vân khâu cho Đại Bảo, Tiểu Bảo mỗi người một quyển.

Đại Bảo lên lớp năm, học toán cần tính toán nhiều nên dùng nhiều giấy nháp. Hơn nữa, không có việc gì lại vẽ vời linh tinh hoặc xé giấy ném bạn, một quyển vở nháp chỉ dùng trong một tuần.

Tiểu Bảo học lớp hai chưa cần dùng nhiều. Quyển của Đại Bảo đã hết, quyển của cậu còn mới nguyên.

Lúc Đại Bảo dùng ánh mắt thèm muốn nhìn quyển vở nháp của Tiểu Bảo, cậu lập tức cất ngay vào cặp không chịu lấy ra. Đại Bảo mắng cậu là quỷ keo kiệt, bị Tiểu Bảo phản bác một câu không nói lại được: "Anh không phải chê em. Lúc đầu chị đưa vở nháp cho chúng ta, sao anh không đưa vở của anh cho em luôn đi."

Sắc bén nha! Đừng nghĩ Đại Bảo học lớp năm là giỏi, lúc không động thủ còn lâu mới nói lại được Tiểu Bảo!

117. Chương 118: Kỳ Thi Cuối Kì (2)

Trong lòng Lý Thiên Vũ rạo rực một niềm vui, hôm nay thu hoạch không nhỏ, mượn Chu Tiểu Vân cái gì cô đều cho, thật hiếm có, thật hiếm có nha!

Được thể cậu lấn tới, năn nỉ: "Chu Tiểu Vân, lát nữa cậu làm xong bài thì để bài dịch ra bên cạnh một tí cho tớ nhìn được không?" @@ nam9 mặt dày vô đối

Chu Tiểu Vân liếc mắt: "Lý Thiên Vũ, cậu xác định cậu đến để thi chứ? !"

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc nói: "Cậu học giỏi như thế, cho tớ xem một chút có mất gì đâu. Tốt xấu gì chúng ta cũng ngồi gần nhau, chiếu cố bạn bè tí đi!"

Chu Tiểu Vân không quay đầu lại, trực tiếp từ chối: "Đừng có mơ, nếu trong lúc làm bài thi, cậu làm điều gì mờ ám đừng trách tôi mách giám thị." Muốn gian lận ư, không có cửa đâu!

Lý Thiên Vũ còn định "Giao lưu" thêm vài câu với Chu Tiểu Vân. Ai dè giám thị đã cầm đề thi bước vào, cậu thở dài, đành im lặng chuẩn bị làm bài.

Hôm đó thi liền hai môn, ngữ văn và số học. Mỗi môn làm trong thời gian một tiếng, thi trong một buổi sáng. Hai ngày sau được nghỉ, ngày thứ ba đến lớp sẽ nhận được giấy báo kết quả gửi cho phụ huynh và bài tập của kì nghỉ đông rồi chính thức được nghỉ học.

Đối với trẻ con, kết thúc kì thi tương đương với việc sắp tới không phải đến trường. Ai nấy đều hào hứng í ới gọi bạn ra khỏi phòng thi.

Trịnh Hạo Nhiên dọn xong túi sách, thấy Chu Tiểu Vân còn chưa đi, bước tới hỏi: "Chu Tiểu Vân, hôm nay cậu làm bài thế nào?"

Chu Tiểu Vân thấy người đến là Trịnh Hạo Nhiên, lễ phép mỉm cười trả lời: "Bình thường thôi!" Dù sao không gặp đề khó đến mức không làm được. (Tức là chị làm được hết đó =)))

Trịnh Hạo Nhiên thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tớ cảm thấy đề ngữ văn lần này hơi khó, có hai ý nhỏ không chắc chắn lắm. Tớ không biết trả lời có đúng không nữa."

Chu Tiểu Vân an ủi cậu: "Chắc chắn cậu làm bài tốt mà, bình thường trong lớp cậu rất chăm học."

Muốn không chăm cũng không được, Trịnh Băng đề ra yêu cầu rất cao với con trai mình, cả ngày theo dõi cậu. Lần này cuối kỳ thi, cha đã hạ lệnh, điểm trung bình mỗi môn ít nhất phải trên 95.

Trịnh Hạo Nhiên tính tình kiêu ngạo, vỗ ngực cam đoan muốn lấy hạng một trong lớp. Với bài thi cuối kỳ này Trịnh Hạo Nhiên vô cùng coi trọng, ôn tập rất kĩ để lấy được hạng một.

Không phải khoe khoang, trước đây cậu là người nổi bật nhất trong trường, đứng hạng một là chuyện bình thường. Nhưng giờ chuyển sang trường mới, có bạn học mới, cậu không chắc chắn 100%.

Trịnh Hạo Nhiên thầm tính toán trong lòng. Giờ ở trong lớp chỉ có mình Chu Tiểu Vân là ngang ngửa với cậu. Mấy người khác cậu không thèm để vào mắt.

Qua việc học trên lớp, cậu nhận ra phần nào tính cách của Chu Tiểu Vân: cẩn thận, bình tĩnh, nghiêm túc. Nếu nói về trí thông minh, hai người ngang ngửa, về độ cẩn thận hai người cũng xêm xêm nhau. Cậu thấy mình mạnh hơn ở môn toán một chút, nhưng lại kém Chu Tiểu Vân ở môn văn. Cứ thế tính đi tính lại, tỷ lệ thắng là 50 – 50.

Trịnh Hạo Nhiên thi xong hai môn, tâm trạng thấp thỏm dần bình tĩnh lại.

Môn toán cậu làm bài khá tốt, chắc là không sai gì. Ngữ văn thì kém hơn, chắc được 96 điểm, không biết Chu Tiểu Vân thi thế nào.

Vì thế Trịnh Hạo Nhiên đặc biệt đến hỏi thăm tình hình "đối thủ", nghe Chu Tiểu Vân hời hợt nói mình thi "Bình thường", cậu rất thoải mái. Tiếc là có người chưa hiểu rõ tính cách Chu Tiểu Vân, nếu không chắc chắn cậu đã không lạc quan sớm như thế.

Chu Tiểu Vân mơ hồ đoán được dụng ý của Trịnh Hạo Nhiên, cười cười cầm túi sách rời đi.

Tiểu Bảo cầm sẵn túi xách của mình, hai chị em nắm tay nhau ra về.

Được nghỉ học, Chu Tiểu Vân tranh thủ đạp xe đến nhà cậu chơi.

Nửa năm qua, lợi ích của việc biết đi xe đạp dần hiện ra. Ngày chủ nhật, Chu Tiểu Vân có thể một mình đạp xe đạp đến nhà cậu, sáng đi sớm chiều tối đạp xe về, không cần ở lại qua đêm, lộ trình nửa tiếng trôi qua rất nhanh.

Triệu Ngọc Trân có lúc sẽ bảo Đại Bảo đi cùng em. Đại Bảo không có hứng thú đến nhà cậu chơi như Chu Tiểu Vân, đi hai lần không chịu đi nữa.

Nhưng để Chu Tiểu Vân đi một mình, Triệu Ngọc Trân không yên lòng. Về sau thấy con gái trời chưa tối đã về đến nhà mới thôi lải nhải.

Tiểu Bảo thấy chị thường xuyên cứ đến chủ nhật là mất tích, liền đòi đi theo chị đến nhà cậu.

Tiếc là Chu Tiểu Vân sức lực nhỏ, đi một mình còn được, chứ đèo thêm một người không nổi. Cô đâu khoẻ đến mức có thể đạp xe đèo người khác hơn nửa tiếng đồng hồ.

Tiểu Bảo lập tức quyết định, nhân lúc trời mùa đông đang lạnh mặc áo len dày có té cũng "không đau": tập xe đạp.

Làm cho Chu Tiểu Vân há hốc mồm là: Tiểu Bạch này không đến nửa ngày là có thể đi xe đạp vòng quanh nhà, dễ như ăn cháo vậy.

Nghĩ lại chính mình lúc tập xe gian nan biết mấy, Chu Tiểu Vân không khỏi cảm khái: người với người đúng là khác biệt, xem ra mình trời sinh thiếu dây thần kinh vận động.

Thời gian thoải mái trôi qua rất nhanh, hai ngày nghỉ chớp mắt đã hết.

Chu Tiểu Vân vẫn bình tĩnh chờ kết quả thi. Một phần vì thành tích của cô chưa bao giờ quá kém, hai là đã qua cái tuổi lo được lo mất —— nói mấy lời cô cảm giác mình như bà cụ bảy tám mươi tuổi vậy, hi hi.

Nghĩ lại năm lớp một, lần đầu tiên đi thi còn khẩn trương sợ không làm được bài. Qua mấy lần đạt điểm tối đa cả hai môn, cái tâm hư vinh của cô đã được thoả mãn phần lớn, dần dần không còn quá chú trọng thành tích như trước.

Nói chung cô sẽ cố gắng hết sức, không làm mình thất vọng là được.

Vương Tinh Tinh ngồi cùng bàn. Ngô Mai ngồi trước mặt cô, thường xuyên quay đầu lại, ba người nói chuyện. Càng gần đến lúc công bố kết quả, Ngô Mai và Vương Tinh Tinh càng khẩn trương, đề tài cứ vây quanh chuyện không biết lần này thi được mấy điểm.

Vương Tinh Tinh mở lời đã thở dài, nói: "Lần này tớ nghĩ kết quả không tốt lắm. Hai bài cuối cùng môn toán hình như sai rồi, so đáp án không giống Tiểu Vân!"

Ngô Mai mặt mày rầu rĩ, thở dài còn não nề hơn Vương Tinh Tinh: "Tinh Tinh, tớ thi còn kém hơn cậu đấy!"

Chu Tiểu Vân trợn trắng mắt nhìn hai người: "Ai bảo hai cậu đến nhà tớ không chịu chú tâm, hai đề kia tớ đã giảng qua rồi. Nhớ lúc đó hai người đang làm gì không?"

Đương nhiên là đang nói chuyện cười đùa.

Vương Tinh Tinh và Ngô Mai chột dạ, liếc mắt nhìn nhau. Chỉ mải chơi, sao nghe được Chu Tiểu Vân đang giảng cái gì. Ngô Mai lấy cớ ôn tập, chơi ở nhà cô mấy buổi trưa vui vẻ lắm, giờ mới thấy hối hận.

Thầy Phương và thầy Trịnh trên tay cầm kết quả kì thi vừa rồi bước vào lớp.

Người được Phương Văn Siêu gọi tên sẽ đến chỗ Trịnh Băng nhận bài thi hai môn rồi quay lại chỗ anh lấy giấy báo cáo kết quả học tập cho phụ huynh và bài tập giao về nhà kì nghỉ đông.

Vì thế, cả lớp lập tức im lặng không một tiếng động.

118. Chương 119: Trịnh Hạo Nhiên Bị Đả Kích

Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai cùng lúc bị gọi tên, gần như đồng thời bước lên bục giảng, trở về vị trí nhìn bài thi của nhau rồi đồng thời thở dài. Hai người bạn thân chí cốt điểm xêm xêm nhau, quanh mốc 70.

Hôm nay Trịnh Hạo Nhiên được nở mày nở mặt. Toán được 100, Ngữ văn được 97 điểm, gần như đứng đầu lớp, đến giờ chưa có ai cao điểm hơn cậu.

Vương Tinh Tinh toán hơn 80, ngữ văn hơn 90 điểm. Ngô Mai ngữ văn và số học đều hơn 80 điểm khiến cô bé mừng lắm.

Chu Tiểu Vân là người được gọi tên cuối cùng. Đọc đến tên cô, Phương Văn Siêu hơi ngừng lại một chút: "Chu Tiểu Vân, số học một trăm, ngữ văn, một trăm." Âm cuối hơi kéo dài, kéo theo một trận náo động không nhỏ trong lớp.

Số học 100 điểm còn cố được, chứ ngữ văn mà được điểm tuyệt đối thì đúng là quá siêu. Bài viết văn cuối cùng, tốt đến mấy khó tránh khỏi việc bị trừ 1,2 điểm.

Điểm văn tuyệt đối, "trâu bò" quá!

Ánh mắt sùng bái của Vương Tinh Tinh và Ngô Mai đuổi theo Chu Tiểu Vân đến tận khi cô về chỗ, khiến cả người cô sởn da gà, nói nhỏ: "Hai người không cần nhìn tớ như thế. Tớ tuy không để ý việc các cậu thần tượng tớ nhưng không cần hiện rõ trên mặt như thế."

Hai cô bé bĩu môi, quay phắt đi.

Chu Tiểu Vân cười thầm, hiếm khi mới có dịp tặng lại cho hai người kia một quả!

Phương Văn Siêu biểu dương Chu Tiểu Vân trước lớp, khen cô là lớp trưởng, đạt điểm tuyệt đối trong kì thi cuối năm, đứng đầu trong khối, là tấm gương tốt cho các bạn trong lớp noi theo vân vân. Tiện thể anh cũng biểu dương Trịnh Hạo Nhiên có số điểm cao thứ hai.

Trịnh Hạo Nhiên vẫn đang kinh ngạc trước số điểm tuyệt đối của Chu Tiểu Vân, đâu còn tâm trí nào nghe thầy biểu dương. Lúc này, trong lòng cậu đang suy nghĩ một vấn đề: Chu Tiểu Vân, sao bạn giỏi quá vậy?

Bạn viết chữ đẹp hơn tôi, vẽ đẹp hơn tôi, đọc bài hay hơn tôi, quan hệ với bạn bè tốt hơn tôi, uy tín cũng cao hơn tôi. Bạn được thầy Phương quý mến tôi không nói làm gì, điểm ngữ văn cao cũng nằm trong dự liệu. Nhưng sao cả môn toán bạn cũng làm tốt như thế?

Thế này còn để cho người khác sống hay không?

Trịnh Hạo Nhiên ai thán, nằm úp xuống bàn không ngóc đầu dậy, tự xem xét lại mình.

Lý Thiên Vũ dùng bút máy chọc chọc Chu Tiểu Vân, ngưỡng mộ nói: "Chu Tiểu Vân, cậu có bí quyết học tập gì không? Sao thi được điểm cao như thế?"

Chu Tiểu Vân không quay đầu lại, cứ thế trả lời: "Tôi tranh thủ học cả lúc bạn đi nghịch ngợm gây sự, bạn mải chơi tất nhiên không chú ý."

Không nên làm tổn thương lòng tự trọng của tôi thế chứ! Lý Thiên Vũ mếu máo.

Cố Xuân Lai ôm bụng cười.

Chu Tiểu Vân cũng không có cảm tình gì với Cố Xuân Lai, nghe tiếng cười khoa trương của ai đó cảm thấy đặc biệt chói tai: "Vì thế bạn ngồi cùng bàn với Cố Xuân Lai cũng phải thôi, ngưu tầm ngưu mã tầm mã!"

Cố Xuân Lai bị nói móc nghẹn họng, không biết cãi lại thế nào.

Lần này đến lượt Lý Thiên Vũ cười ngặt nghẽo.

Phương Văn Siêu nhấn mạnh việc chú ý an toàn trong kì nghỉ đông, nhất là học sinh nam hạn chế nghịch pháo rồi mới cho cả lớp ra về.

Mọi người nghĩ đến kì nghỉ đông chính thức bắt đầu đều hưng phấn, ở lại lớp nói nhao nhao một hồi rồi mới đi.

Hai môn của Ngô Mai đều được hơn 80 điểm, cũng coi như trong tốp giữa của lớp, tâm trạng rất tốt. Cô bé hẹn Chu Tiểu Vân hai ngày nữa sẽ đi với anh Ngô Lỗi đến nhà cô chơi, sau đó chạy đi tìm anh trai cùng về.

Phương Văn Siêu đặc biệt gọi Chu Tiểu Vân ra một góc, đưa cho cô một quyển chữ mẫu, để cô tập viết câu đối xuân trong lúc được nghỉ đông. Trong lòng cô rất cảm động không nói nên lời, chỉ có thể thầm nhủ: Thầy Phương, em cực kì cực kì may mắn mới gặp được người thầy tốt như thầy!

Cố Xuân Lai giục Lý Thiên Vũ nhanh lên, thấy động tác của Lý Thiên Vũ vẫn chậm rì rì nên trêu hắn: "Luyến tiếc phải không, nghỉ đông khoảng một tháng, nhoáng cái đã đi học, không phải lưu luyến!"

Lý Thiên Vũ lườm Cố Xuân Lai, mặc xác thằng bạn.

Sau khi thu dọn túi sách xong, Lý Thiên Vũ không tìm được lý do trì hoãn nữa. Cậu bắt chuyện với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, bao giờ cậu về?"

Liên quan gì tới cậu! Chu Tiểu Vân không chìa cho Lý Thiên Vũ khuôn mặt tươi cười: "Một lúc nữa, tôi phải giúp thầy Phương tổng vệ sinh lớp!" Mỗi khi kết thúc học kỳ, Chu Tiểu Vân đều chủ động giúp thầy quét lớp, kê ghế lên trên bàn rồi mới về.

Lý Thiên Vũ không để ý đến Cố Xuân Lai liên tục nháy mắt, chủ động xin đi giết giặc: "Vậy tớ với Cố Xuân Lai cũng ở lại giúp!"

Cố Xuân Lai muốn nói cậu thích thì ở lại một mình đi, nhưng thấy dáng vẻ lấy lòng đáng thương của thằng bạn, lời muốn nói tự động nuốt lại. Aizz, coi như giúp anh em một phen.

Hôm nay mặt trời mọc từ đằng tây à? Chu Tiểu Vân ngạc nhiên nhìn Lý Thiên Vũ, Lý Thiên Vũ cực kì lười, điều này không ai biết rõ hơn cô, sao bây giờ lại đổi tính?

Bất quá, có thêm hai cu li cũng tốt. Dù sao người ta chủ động đề suất, không phải cô ép buộc, vì thế cô không khách khí chỉ huy hai người đi bê ghế, làm công việc nặng nhất.

Còn Vương Tinh Tinh và Chu Tiểu Vân cầm chổi quét rác, không ngờ cả Trịnh Hạo Nhiên cũng ở lại quét cùng.

Một lúc sau, Chu Chí Hải vẻ mặt bất đắc dĩ bị Phùng Thiết Trụ kéo vào lớp.

"Phùng Thiết Trụ là cậu à, sao cậu lại đến đây?"

Phùng Thiết Trụ vừa đi vừa nói: "Chu Tiểu Vân, tớ đến giúp cậu!"

Chu Tiểu Vân rất vui vẻ khi thấy có đông người hỗ trợ, cười nói cám ơn với Phùng Thiết Trụ.

Nụ cười kia đập vào mắt Lý Thiên Vũ sao mà chói mắt thế. Trong lòng cậu mất cân bằng nghiêm trọng: Hừ, với mình thì xị mặt, lại cười tươi với cái tên mập kia thế, sao tôi ở lại giúp mà không cười với tôi như thế?

Cố Xuân Lai là con giun trong bụng Lý Thiên Vũ, nói phát trúng luôn: "Hi, Tiểu Vũ, tên mập này là ai thế nhỉ? Hình như rất thân với Chu Tiểu Vân. Ông xem Chu Tiểu Vân cười với hắn thế kia có vẻ rất vui, đã bao giờ ông thấy Chu Tiểu Vân cười tươi như thế chưa?"

Thấy rồi, chẳng qua bạn ấy chỉ cười với người khác, không cười với cậu thôi.

Lý Thiên Vũ oán thầm trong lòng, động tác trên tay không dừng lại.

Đông người nhiều tay, nhanh chóng làm xong việc.

Trịnh Hạo Nhiên từ lúc nhận bài thi không cười nổi. Cậu tự cho là đã nắm chắc hạng một, không ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim. Chỉ kém nhau ba điểm thôi, Trịnh Hạo Nhiên thất vọng lắm.

Cậu hạ quyết tâm: bài thi lần sau phải vượt lên trên Chu Tiểu Vân. Chu Tiểu Vân, bạn chờ mà xem!

Trong lòng Trịnh Hạo Nhiên nghĩ gì đương nhiên Chu Tiểu Vân không biết. Cô lễ phép chào hỏi thầy Trịnh Băng, thuận tiện cười với Trịnh Hạo Nhiên đứng bên cạnh, nói một câu khai giảng gặp lại.

Trịnh Hạo Nhiên cố nặn ra nụ cười, đi theo cha.

Phương Văn Siêu dặn Chu Tiểu Vân khoá cửa lớp, nhớ kiểm tra cẩn thận sau đó phóng xe máy đi. Gần đây, anh thường xuyên về nhà, vì Thư Kỳ đã mang thai bốn tháng, đến tháng năm sang năm sẽ sinh.

Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai đi qua trước mặt Chu Tiểu Vân nói "Tớ về đây", kết quả Chu Tiểu Vân nhàn nhạt đáp ừ một tiếng không nói gì thêm, để Lý Thiên Vũ thất vọng bị Cố Xuân Lai kéo về nhà.

Chu Tiểu Vân, Vương Tinh Tinh, Chu Chí Hải, Phùng Thiết Trụ cả đám vui vẻ ra về. Kỳ nghỉ đông vui vẻ, chúng tôi đến đây.

119. Chương 120: Đại Nhạc Hội Chào Xuân

Kỳ nghỉ đông này vui vẻ hơn bình thường.

Đầu tiên là hai anh em Ngô Mai, Ngô Lỗi đến nhà chơi mấy ngày, mà không cần Ngô Hữu Đức đưa đón. Không phải chỉ cần đạp xe thôi sao? Ngô Lỗi đèo em gái sang chơi.

Ngô Mai tới liền không muốn về nữa, buổi tối ngủ chung giường với Chu Tiểu Vân. Có Ngô Mai hoạt bát đáng yêu, những ngày sắp tới cô không sợ buồn tẻ.

Ngô Lỗi cả ngày dính lấy Đại Bảo. Tiểu Bảo là người hầu tiêu chuẩn khỏi phải nói, Chu Chí Hải cũng chạy sang. Vì thế, tối Ngô Lỗi sang nhà Hải ngủ.

Hai anh em chơi vui đến quên cả trời đất, mãi đến khi mẹ gọi điện thoại thúc giục mấy lần, tận hai tám tết mới về nhà.

Bữa cơm đêm ba mươi như thường lệ là bữa ăn thịnh soạn nhất trong năm. Nhìn xem bữa cơm tất niên năm nay của Chu gia có gì nào:

Hai đầu cá chép bạc kho kèm thịt mỡ, một con gà trống quay, một bát to thịt nướng kèm đậu cô ve, đặc biệt nhất là món thịt dê nướng dưa chua.

Dưa chua do Triệu Ngọc Trân tự ủ, ủ một vại lớn. Chu Quốc Cường bên cạnh việc chuẩn bị thịt lợn, thịt bò còn mua cả một đùi dê to đùng, ướp thêm ít ngũ vị hương quay trên chậu than hồng.

Thịt dê nướng dưa chua ngon cực kì, trở thành món ăn được mấy anh em tiêu thụ nhanh nhất. Một đĩa thịt lớn nhanh chóng sạch bách.

Gà trống là của nhà nuôi, nặng hơn một cân, thịt vừa chắc vừa tươi, ngon hơn hẳn thịt vịt.

Mùa thu Triệu Ngọc Trân thấy vẫn còn một đống đậu cô-ve không ăn hết, vì thế đem ra phơi khô cất vào nơi thoáng mát, mùa đông làm món thịt nướng cuộn kèm đậu cô ve cũng là một món ăn rất ngon.

Chỉ có món cá là ít người động đũa, chừa lại trưa mùng một ăn. Bữa cơm đầu tiên của năm mới đều ăn lại thức ăn thừa của đêm ba mươi, nhất là phải có món cá, ngụ ý "cả năm dư giả". Hơn nữa, với món cá đêm ba mươi chỉ ăn một mặt, đến trưa hôm sau lật mặt kia ăn, ngụ ý "Năm mới xoay người" .

Chu Tiểu Vân cảm thấy dân quê rất trí tuệ. Họ đã đem những điều tốt đẹp nhất, mong ước nhất trong một năm gửi gắm vào lời ăn tiếng nói, sinh hoạt hàng ngày, ăn uống cũng có nhiều chú ý như thế.

Bữa cơm tất niên phong phú khiến bọn nhỏ ăn no căng rốn. Từ đó có thể nhìn ra, cuộc sống của nhà họ Chu càng ngày càng tốt. Người Trung Quốc khá giả hay không, từ thức ăn trên bàn cơm là nhận ra ngay.

Đối lập với mấy năm trước, chỉ rán một con cá, nặn thịt viên rán cộng thêm bát củ cải muối là thành mâm cơm tất niên. Năm nay, cả về chất và lượng đều thay đổi theo hướng đi lên. Điều này làm cho Chu Tiểu Vân cảm thán mãi.

Sau khi ăn cơm tối xong, đã có một đĩa hạt dưa và đậu phộng rang sẵn, toả mùi thơm nức mũi. Triệu Ngọc Trân mua sẵn mấy cân kẹo trái cây bọc đường, để sẵn trên bàn để các con vừa xem ti-vi vừa nhấm nháp.

Đến 7h30, Đại Bảo và Tiểu Bảo không chịu đi đâu nữa, một mực canh trước ti-vi chờ đến lúc tám giờ.

7h50, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân cuối cùng cũng dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, đến khi ngồi xuống, vừa vặn tiếng nhạc bắt đầu chương trình ca nhạc đêm tất niên vang lên.

Sáu cái miệng vây quanh bếp lò sưởi ấm, ngồi trong phòng xem chương trình đặc sắc chào đón tết Nguyên Đán trên ti vi, vui vẻ trải qua thời gian chuyển giao giữa năm cũ và năm mới.

"Đại nhạc hội chào xuân" là chương trình thường niên phát sóng vào đêm giao thừa. Khi đó không có hoạt động vui chơi giải trí khác, ăn tết nếu không được xem chương trình này tựa như thiếu vắng một cái gì đó rất quan trọng. (Giống Gặp nhau cuối năm ở)

Triệu Trung Tường và Nghê Bình là hai người dẫn chương trình chính, thường xuyên chọc khán giả cười nghiêng ngả. Triệu Trung Tường là con át chủ bài, linh hồn dẫn dắt cả chương trình, phong cách của ông có chút hài hước như đang nói về "thế giới động vật". Ngược lại, giọng nói ấm áp truyền cảm của Nghê Bình thường xuyên lấy được nước mắt của người xem. Chu Tiểu Vân cảm thấy hai người họ làm MC còn hay hơn lớp trẻ sau này.

Không chỉ người dẫn chương trình, tiết mục hồi đó cũng đặc sắc hơn.

Mọi người thích nhất là xem tướng thanh, Giang Khôn, Hầu Diệu Văn (Yaowen), Lí Kim Đấu là những diễn viên hài nổi tiếng thời đó.

(Tướng thanh: một loại hình nghệ thuật dân gian Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt. Nguồn: zh.wikipedia.org)

Đây là thời kì tướng thanh trở thành tiết mục chính trong chương trình cuối năm.

Ngưu Quần và Phùng Công là hai diễn viên Chu Tiểu Vân thích nhất. Chưa cần hai người mở miệng, chỉ cần nhìn bọn họ bước lên sân khấu đã thấy buồn cười. Tiếc rằng, họ chỉ hợp tác ăn ý mấy năm rồi giải tán. Chu Tiểu Vân vẫn nghĩ nếu họ tiếp tục duy trì quan hệ bạn diễn, chắc chắn sẽ phát triển tướng thanh lên

một tầm ới, sau này một thời gian rất dài tướng thanh không có diễn viên nào nổi bật, đúng là khiến người xem tiếc nuối.

Lúc này, Triệu Bản Sơn còn rất trẻ, đội mũ phớt kẻ ca rô, đóng chung với với Hoàng Hiểu Quyên. Hai người biểu diễn tiểu phẩm "tôi muốn có một gia đình"

(Đây là một tiểu phẩm hài nổi tiếng xuất hiện trong Gala hài Đại nhạc hội mùa xuân năm 1992 của CCTV)

Lời kịch kinh điển "Hình như tôi thấy qua màn ảnh nhỏ một bông hoa trên đầu còn đeo kẹp tóc" vang lên khiến mấy anh em cười nghiêng ngả.

Đừng nhìn Triệu Bản Sơn lúc này chỉ là diễn viên quèn không nổi bật, sau này cực kì nổi tiếng đó.

Triệu Lệ Dung là một bà lão ai gặp cũng thích. Nụ cười trên ống kính màn ảnh nhỏ của bà vô cùng thân thiết gần gũi. Người con nuôi của bà cũng được hưởng sái danh tiếng của mẹ nuôi, từ tiết mục này nổi tiếng mấy năm liền.

Mấy năm sau, nhờ có tiểu phẩm "Trả lại quân du kích", Hoàng Hồng và Tống Đan Đan bắt đầu nổi danh. Chu Tiểu Vân vẫn cảm thấy Hoàng Hồng là cây đại thụ chân chính trong các diễn viên hài. Người tới kẻ lui, chỉ có ông trụ vững. Tống Đan Đan diễn vai bà lão giống vô cùng. Cô không khỏi liên tưởng đến tương lai, Tống Đan Đan đóng bà lão đạt đến nỗi sau này không ai có thể vượt qua nổi.

Cái đầu trọc của Trần Bội Tư vừa xuất hiện đã chọc cười khán giả. Anh pha trò, diễn cùng Chu Thời Mậu khiến vở hài kịch trở nên sinh động. Chu Tiểu Vân thấy rất lạ, đang hợp tác ăn ý như thế, sau này sao lại tách ra mỗi người một ngả?

Nguyên nhân chủ yếu khiến mọi người chờ mong Đại nhạc hội mùa xuân đó là xem các tiểu phẩm tướng thanh, cười đến chảy nước mắt, đau cả bụng là chuyện chắc chắn.

Phần lớn các bài hát của người lớn không khiến trẻ em cảm thấy ứng thú. Chẳng qua năm nay bài "Cá đùa hoa" rất êm tai, vui vẻ nhất là được tận mắt nhìn thấy Tiểu Hổ đội hát.

(Tiểu Hổ đội: là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập niên 80, đầu thập niên 90, gồm ba thành viên: Ngô Kỳ Long, Tô Hữu Bằng, Trần Chí Bằng.)

Mấy tiết mục tiếp theo trẻ con không thích xem lắm, giờ là lúc cái miệng hoạt động, cắn hạt dưa và ăn đậu phộng. Không thể không phục Đại Bảo, cậu vừa cười vừa ăn không ngừng, dưới chân cậu là một đống vỏ đậu phộng và giấy gói kẹo.

Tiểu Bảo cũng ăn khá nhiều. Tiếc là cậu vừa vươn tay định bốc một nắm hạt dưa, ánh mắt cảnh cáo của Chu Tiểu Vân lập tức soi đến, Tiểu Bảo ai oán rụt tay về. Lúc này Chu Tiểu Vân mới hài lòng quay đầu lại, tiếp tục xem ti vi. Tuy vậy, đến lúc đứng lên Tiểu Bảo ăn chẳng kém Đại Bảo là bao.

Bình thường Nhị Nha tám giờ đã đi ngủ, nhưng hôm nay rất tỉnh táo, thức đến mười hai giờ.

Lúc Chu Quốc Cường tuyên bố sẽ phát tiền mừng tuổi, mấy anh em tỉnh táo hẳn. Năm nay buôn may bán đắt, Chu Quốc Cường lời không ít tiền, hầu bao dày nên nói chuyện to hơn, tự tin hơn. Ông cố ý đến quầy tín dụng của xã đổi mấy tệp năm nguyên mới tinh để mừng tuổi.

Chu Quốc Cường hào phóng lì xì cho Nhị Nha năm nguyên, còn lại ba người mỗi người mười nguyên. Đại Bảo và Tiểu Bảo hoan hô ngất trời, nhét ngay hai tờ năm nguyên vào túi quần.

Chu Tiểu Vân có vốn riêng, không kích động quá mức như hai người. Bất quá, không ai chê tiền cả, càng có nhiều tiền càng tốt, haha. Dù sao mấy năm nay, Chu Tiểu Vân đều nghĩ cách dùng hết số tiền này. Có lẽ năm nay nên đến nhà sách mua ít văn thư, cố sự về xem.

Tiền mừng tuổi được phép dùng, mấu chốt là phải xem ai tiêu và tiêu như thế nào. Đại Bảo cũng là cao thủ tiêu tiền, chẳng qua sau khi dùng xong, trước ngày khai giảng bao giờ cũng bị mắng một trận vì tội tiêu tiền bậy bạ.

Tiểu Bảo tiêu rất ít, phần lớn nộp lại tiền cho bố mẹ. Nhị Nha là quỷ keo kiệt, rất thích giữ tiền khư khư, không cho ai động vào. Đại Bảo giở hết cách mà không moi được xu nào. Ngay cả Triệu Ngọc Trân đến mười lăm tháng giêng muốn lấy lại cũng phải mất rất nhiều công sức.

Vẫn là Chu Tiểu Vân lợi hại nhất, tiêu hết tiền mà lại được bố mẹ khen ngợi. Điều này khiến Đại Bảo rất bất bình. Vì sao cậu bị mắng còn em gái lại được khen? Bất công quá, đúng là trọng nữ khinh nam mà!

120. Chương 121: Sinh Nhật Mười Tuổi (1)

Thời gian trôi thật nhanh, sang năm mới mỗi người lại thêm một tuổi .

Chu Tiểu Vân có chút cảm khái, bất tri bất giác đã đi qua bốn năm. Cô năm nay đã mười tuổi. Đứng trước gương to treo trên tường cô tự ngắm mình, hình như cao hơn một chút, khuôn mặt non nớt bắt đầu lộ ra đường nét của thiếu nữ.

Triệu Ngọc Trân bàn với chồng chuyện tổ chức sinh nhật mười tuổi cho con gái. Ở nông thôn, thông thường với con trai, sinh nhật năm sáu tuổi là cột mốc quan trọng nhất. Nguyên nhân cụ thể tại sao thì Chu Tiểu Vân không rõ lắm.

Cô nhớ khi Tiểu Bảo tổ chức ở nhà, làm đến sáu, bảy mâm, thân bằng cố hữu, bà con hàng xóm đều đến dự. Tiểu Bảo từ nhỏ đã nuôi một đoạn tóc trên đỉnh đầu, lớn lên bện thành một sợi nhỏ đằng sau gáy. (nôm na là như tóc đuôi sam của nam thời nhà Thanh chẳng qua nó rất mảnh)

Vào ngày này còn diễn ra một nghi thức quan trọng khác: cạo đầu.

Chu Quốc Cường đặc biệt mời thợ cắt tóc đến nhà. Trong tiếng pháo nổ ầm ĩ, người thợ cầm bím tóc của Tiểu Bảo xoẹt một cái, bím tóc nuôi mấy năm của em trai cô đã bị cắt bỏ. Tóc cắt xuống được cất vào trong phong bao đỏ treo ngược trong phòng, nghe nói làm vậy để thông minh hơn.

Sinh nhật của con trai quan trọng là thế, trong khi đó của con gái đơn giản hơn nhiều. Mười tuổi mời bạn tốt đến nhà ăn một bữa là xong. Chẳng qua Chu Quốc Cường không muốn con gái bị thiệt thòi nên định làm to một chút.

Triệu Ngọc Trân cũng có ý nghĩ tương tự. Hồi trước nhà nghèo nên mới phải để bọn nhỏ tủi thân. Giờ trong nhà khá giả hơn, không cần quá bận tâm số tiền đó. Phải tổ chức thật chu đáo, để sinh nhật năm mười tuổi của con gái thật hoành tráng.

Hai vợ chồng ở trong phòng nghiên cứu cả buổi tối, bước đầu lên danh sách khách mời. Bên nhà Chu Quốc Cường, hai anh em trai, một em gái. Triệu Ngọc Trân bên kia hai chị một em trai, phải mời bằng được, đương nhiên phải mời cả trưởng bối trong nhà đến. Cộng thêm bà con hàng xóm thân thiết thường ngày lui tới cũng phải mời đủ.

Tổ chức tiệc sinh nhật cũng là một môn học thâm sâu, nếu nhỡ sơ sẩy thiếu ai đó, sẽ khiến họ giận. Đây có thể gọi là "thay người tiết kiệm tiền lại bị người trách", có tiền hay không có tiền cũng phải chú ý đến thể diện, cấp bậc, lễ nghĩa. Dù vay tiền cũng phải đưa đủ lễ, đó là nếp nghĩ ăn sâu trong tiềm thức của những người dân quê.

Những ngày tiếp theo rất bận bịu, đi mời mọi người và thông báo ngày giờ cụ thể. Chu Quốc Cường tranh thủ buổi trưa chạy đi, may thay một số nhà có điện thoại, nên có thể gọi điện mời. Như nhà Chu Quốc Dân ở trên thị trấn, hay nhà Chu Phương ở thôn bên cạnh, một cú điện thoại là xong, tiết kiệm thời gian. Đúng là lắp điện thoại rất hữu ích!

Xa nhất là nhà hai chị gái của Triệu Ngọc Trân. Hai người gả khá xa, trong nhà lại không lắp điện thoại, Triệu Ngọc Trân đành tự thân xuất mã cưỡi xe đạp đến nhà chị mời.

Hai năm qua, vì buôn bán Chu Quốc Cường quen thêm rất nhiều người, tính hết được gần tám mâm. Đây không phải là con số nhỏ, ai chuẩn bị lễ chứng tỏ sẽ đi cùng cả nhà, nên phải chuẩn bị thêm thức ăn dự trữ.

Xong chuyện mời khách là đến việc mua thức ăn, không cần lên chợ lớn trên thị trấn mua, ông tìm ngay trong chợ Hưng Vượng, nhờ một số quầy rau quen biết lấy thêm hàng.

Đương nhiên không thể thiếu thịt. Thịt lợn là nguyên liệu chính trong mọi bữa cỗ. Ông giết hẳn hai con lợn để làm thịt kho tàu, thịt viên rán, chân giò hầm măng, giả cầy… đầy đủ các món. Sau đó ra vườn, giết

tám, chín con gà đã được vỗ béo hơn năm, mua thêm tám, chín cân cá. Đúng là rất nhiều việc, hai ba ngày sau mọi chuyện mới tạm đâu ra đấy. khoa trương quá ah @@

Rất may là sinh nhật theo lịch âm của cô đúng vào chủ nhật.

Từ tờ mờ sáng, hai vợ chồng Chu Quốc Cường đã dậy chuẩn bị. Đến các nhà gần đó mượn bàn. Nhà chính hai bàn, trong phòng một, ngoài sân ba, còn hai bàn hết chỗ đành kê tạm sang nhà anh Cả cạnh đó.

Thẩm Hoa Phượng và Chu Quốc Phú cũng qua giúp, Chu Phương cùng chồng dắt theo hai con cũng đến sớm. Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú vội vàng bê bàn, kê ghế, làm những việc nặng, có thêm Ngô Hữu Đức giúp đỡ. Còn phụ nữ thì nhặt rau, rửa rau, luôn tay luôn chân.

Vậy nhân vật chính của chúng ta đang ở đâu nhỉ?

Ha ha, không cần tìm! Đang phụ rửa rau đó!

Cũng may bọn nhỏ đều đã lớn, có thể giúp bố mẹ một tay.

Ngô Mai ngồi rửa rau cùng Chu Tiểu Vân. Chu Tiểu Hà bình thường ở nhà không làm việc, lúc này thấy mọi người ai cũng bận, không thể lười biếng nên cũng giả vờ giả vịt nhặt rau.

Đại Bảo, Chu Chí Hải, Ngô Lỗi, ba cậu nhóc khí lực lớn, thay phiên nhau phụ trách việc xách nước. Nguồn nước dồi dào không ngừng được đưa đến ấy cô bé dùng để rửa sau.

Một lúc sau, Vương Tinh Tinh, Chu Thiến Thiến và Tôn Mẫn đến. Người lớn trong nhà đến giờ cơm mới qua, còn các cô không chờ được nên sang sớm.

Vào nhà nhìn thấy Chu Tiểu Vân đang bận việc, Vương Tinh Tinh vung tay hô to: Chu Tiểu Vân, tớ đến rồi! Có việc gì cần giúp cứ nói, dù vào nơi nước sôi lửa bỏng quyết không chối từ!

Bị Chu Tiểu Vân cười mắng một câu: "Làm như đi đánh trận ấy, các cậu ngồi chơi đi, ở đây có tớ và Tiểu Mai là đủ rồi." Tiết ngữ văn cũng không thấy Vương Tinh Tinh sử dụng thành ngữ thành thạo thế đâu.

Ba người muốn qua giúp Chu Tiểu Vân, đâu chịu ngồi không, chạy qua chỗ chậu nhựa đỏ phụ rửa rau.

Tôn Mẫn không chú ý hắt nước vào người Chu Chí Hải. Cậu trợn mắt muốn báo thù, kết quả là các cô gái ngồi gần đó đều gặp hoạ. Vương Tinh Tinh nhảy dựng lên gào thét, đùa giỡn ầm ĩ với Hải. Lại thêm Đại Bảo mồm to và Ngô Lỗi, vừa giúp vừa chơi với Chu Thiến Thiến, không loạn mới lạ!

Chu Tiểu Vân cười suốt, hôm nay tâm trạng cô rất tốt, nhìn gì cũng thấy vui. Cô nhớ lại thời gian này ở kiếp trước, sáng dậy ăn một bát mỳ trường thọ, buổi trưa, bác Cả, chú Ba, cô Út qua dùng cơm là kết thúc một ngày sinh nhật.

Kiếp này, cha mẹ coi trọng sinh nhật của cô đến vậy khiến Chu Tiểu Vân vừa cảm động lại hài lòng, đó là tấm lòng của cha mẹ!

Trước sinh nhật hai tuần, mẹ dẫn cô đến cửa hàng mậu dịch trên thị trấn mua quần áo mới và một đôi giày da mới. Lần đầu tiên cô không phản đối để mẹ chọn ình một cái áo khoác đỏ tươi! Mặc xong ra soi gương, cô mới phát hiện ra mình mặc màu đỏ đẹp phết, hi hi.

Đầu bếp là Thạch Vĩnh Thọ, người cùng thôn, chính là chú hai của Thạch Đầu. Anh thường xuyên đến nấu thuê cho các nhà tổ chức cỗ bàn. Đồ ăn chủ nhà tự chuẩn bị nguyên liệu, cộng thêm ít tiền công trả cho anh là được.

Thạch Vĩnh Niên viết chữ rất đẹp, được Chu Quốc Cường mời đến làm người ghi lễ, còn Ngô Hữu Đức phụ trách phát kẹo, hai người ngồi ở bàn ngay chỗ cửa ra vào, cười nói rôm rả.

Thạch Đầu đi cùng Thạch Vĩnh Niên đến, chạy tót đi tìm Đại Bảo chơi đùa vui vẻ.

121. Chương 122: Sinh Nhật Mười Tuổi (2)

Cả nhà Chu Quốc Dân và bà nội tầm mười giờ mới đến nơi.

Tống Minh Lệ xách một túi to, vẻ mặt tươi cười: "Anh Hai, chị Hai, xin lỗi chúng em về muộn quá. Có gì cần em giúp không?"

Triệu Ngọc Trân thấy cô vừa ở xa về, ngại nhờ nên nói: "Bọn chị gần xong rồi, em và Quốc Dân cứ ngồi nghỉ đi, xong ngay ấy mà."

Tống Minh Lệ vẫy tay bảo Chu Tiểu Vân lại gần: "Đại Nha, thím mua quần áo mới cho cháu, mau vào thử xem có vừa không."

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, rất vui vẻ, không nói lời thừa, vội vào thay đồ. Bọn Vương Tinh Tinh đi theo Chu Tiểu Vân chui vào phòng góp vui.

Chu Chí Viễn hưng phấn chạy qua chỗ Đại Bảo, nơi tụ tập của bọn con trai: "Anh Đại Bảo, anh Hải, anh Tiểu Lỗi!"

Giờ đã nhận ra tầm quan trọng của gia giáo tốt chưa? Nhìn xem, cậu bé gọi tên tất cả mọi người, không sót ai cả. Thảo nào dù Chu Chí Viễn ít khi về, không thường chơi cùng bọn Đại Bảo nhưng vẫn được chào đón nhiệt liệt.

Phùng Thiết Trụ theo Phùng Gia Lĩnh tới sau, đến cạnh Chu Chí Hải, vừa nói mắt vừa láo liên nhìn quanh: "Hải, ông đến lúc nào?"

Chu Chí Hải cười thầm: "Tôi sáng sớm đã qua rồi. Sao ông qua sớm thế? Chưa đến giờ cơm mà."

Phùng Thiết Trụ có chết cũng không thừa nhận ở nhà giục ba rất nhiều lần để được sang đây sớm, cậu hàm hồ đáp: "Tôi qua sớm để chơi với mọi người thôi!"

Đang nói chuyện, Chu Tiểu Vân mặc quần áo mới Tống Minh Lệ mua cho được vây quanh bởi các bạn gái đi ra. Phùng Thiết Trụ lập tức bỏ lại Chu Chí Hải, chạy sang nói chuyện với cô. Hải liếc nhìn theo rồi lẩm bẩm "Đồ trọng sắc khinh bạn".

"Chu Tiểu Vân, sinh nhật vui vẻ." Phùng Thiết Trụ vội vã đưa thiệp chúc mừng.

Chu Tiểu Vân kinh ngạc nhận lấy, không ngờ cậu nhóc này lắm trò phết.

Vương Tinh Tinh đoạt lấy thiệp, đọc toáng lên: "Chúc Chu Tiểu Vân sinh nhật khoái hoạt*, mỗi ngày vui vẻ!" (khoái hoạt: vui vẻ, vui sướng)

Phùng Thiết Trụ đỏ mặt giật lại thiếp nhét vào tay Chu Tiểu Vân: "Không tặng bà, ai bảo bà xem."

Vương Tinh Tinh nhanh mồm nhanh miệng không phải chuyện ngày một ngày hai: "A, hoá ra Phùng Thiết Trụ ông cũng biết đỏ mặt cơ đấy? Ngày thường như cái đuôi đi theo sau Chu Tiểu Vân không thấy có ý kiến gì, sao hôm nay lại xấu hổ thế?"

Phùng Thiết Trụ không chịu nổi chạy trối chết.

Chu Tiểu Vân trách cứ: "Vương Tinh Tinh, cậu nói chuyện nên chú ý một chút, đừng nói Phùng Thiết Trụ như thế. Đều là bạn chơi với nhau từ nhỏ, nói như thế không tốt đâu! Nhỡ đâu bạn ấy nổi giận thì sao?"

Vương Tinh Tinh cười hì hì, không để trong lòng: "Không sao đâu, Phùng Thiết Trụ thật thà chưa bao giờ để bụng. Không tin cậu nhìn đi, một lúc nữa lại chạy ra chơi với Chu Chí Hải cho xem."

Chu Thiến Thiến và Tôn Mẫn nghe thế cười khúc khích. Tâm tư của Phùng Thiết Trụ ai mà không nhìn ra! Đều là lũ nhóc choai choai, ai nấy cũng rất hứng thú với đề tài tình yêu tuổi học trò. Nữ chính trong câu chuyện Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ thở dài, không có cách nào tranh cãi với Vương Tinh Tinh.

Tống Minh Lệ đang nói chuyện với các chị dâu, thấy Chu Tiểu Vân đã thay quần áo vội vàng vẫy tay bảo cô qua đó. Nhân cơ hội này cô thoát khỏi mấy cô bạn thích buôn chuyện này, đi đến chỗ mẹ. Đến khi Chu Tiểu Vân đứng yên trước mặt, trước mắt bọn họ sáng ngời.

Áo khoác dạ màu trắng rất vừa người, mặc quần giẫm gót đen, đi một đôi giày da cũng màu đen. Chu Tiểu Vân mặc như thế vô cùng nổi bật, rất xinh xắn.

Hồi đó, các bé gái rất lưu hành loại quần đó, y như tên, nó có một lỗ để luồn qua mắt cá chân, co giãn tốt, giá cả tuỳ vào chất lượng. Loại tốt mười mấy nguyên, loại rẻ ở chợ bốn, năm giác một cái.

Quần Chu Tiểu Vân mặc do Tống Minh Lệ mua ở cửa hàng, chất lượng quả nhiên hơn hẳn hàng bán ở chợ. Đen bóng một màu, co giãn tốt, mặc vào rất thoải mái.

Triệu Ngọc Trân khen: "Em Ba chọn thật khéo, bộ này rất đẹp. Mấy hôm trước chị cũng mua cho Đại Nha một bộ màu đỏ không đẹp bằng."

Quan trọng nhất do Đại Nha lớn lên xinh đẹp mặc đồ gì cũng đẹp, Triệu Ngọc Trân tự hào nghĩ.

Cho con xin, mẹ viết rõ ràng trên mặt quá đấy. Chu Tiểu Vân rất muốn che mắt mình giả vờ không thấy nụ cười đắc ý của mẹ. Mẹ không thấy bác gái Thẩm Hoa Phượng cười rất miễn cưỡng à? Khiêm tốn tí đi mẹ ơi.

Tống Minh Lệ thấy quần áo Chu Tiểu Vân mặc đẹp cũng rất vui vẻ. Không uổng phí hơn nửa ngày cô đứng chọn trong cửa hàng thời trang dành cho trẻ em.

Khách quan mà nói Tống Minh Lệ có mắt nhìn hơn hẳn Triệu Ngọc Trân. Bộ trang phục này thuộc đẳng cấp cao hơn hẳn, kiểu dáng mới mẻ, độc đáo hơn. Chu Tiểu Vân mặc lên mới bộc lộ được hết khí chất!

Chu Tiểu Hà nhìn mà thèm, ghé sát vào người mẹ "thì thầm": "Mẹ, bộ này của Đại Nha đẹp quá. Con cũng muốn!"

Chu Tiểu Vân liếc qua thì đoán ngay ra chị họ sẽ nói như thế. Chu Tiểu Hà không thích ai hơn mình, luôn thích mình vượt trội hơn tất cả mọi người.

Chẳng qua, lời thì thầm này không nhỏ, ở đây mấy người không ai không nghe thấy.

Thẩm Hoa Phương có lệ trách cứ Chu Tiểu Hà một câu: "Hôm nay sinh nhật mười tuổi của Đại Nha, thím Ba của con mới mua cho con bé, con cái gì chẳng đòi. Quần áo ở nhà chưa đủ nhiều hả? Năm con mười tuổi, không phải thím Ba cũng mua một bộ quần áo mới cho con đó thôi!"

Tống Minh Lệ cười không lên tiếng, lúc này không nên dây vào. Nhỡ nói hố, cô lại phải bỏ tiền lại mua một bộ. Nói thật, ấn tượng của Tống Minh Lệ đối với Chu Tiểu Vân tốt hơn hẳn Chu Tiểu Hà! Chu Tiểu Vân nhà người ta chăm chỉ, ham học, không ngừng toả sáng. So với thích chưng diện, thích trang điểm, lười biếng thành tính như Chu Tiểu Hà căn bản không cùng một đẳng cấp.

Mắt Tống Minh Lệ sáng như gương! (ý là hiểu rõ mọi chuyện)

Đến giờ ăn trưa, có thêm không ít trẻ con, lại có một số khách không mời mà đến. Chủ yếu là một số chủ tiệm cơm vẫn đặt mua thịt lợn của Chu Quốc Cường hay bác bán than. Đã chuẩn bị tám mâm mà vẫn chưa đủ, cuối cùng phải kê thêm hai bàn sát nhau trong sân nhà Chu Quốc Phú.

Lúc đó, phải chạy đi mượn bàn tròn, ghế khiến Chu Quốc Cường tất bật như con thoi.

Vẻ mặt ông luôn cười tươi roi rói, liên tục chào hỏi mọi người. Có khách không mời mà đến khiến ông cực có thể diện. Làm tiệc còn sợ đông khách sao?

May mà lúc mua thức ăn sợ không đủ nên cố ý mua nhiều một chút, miễn cưỡng đủ ười mâm.

Mẹ Vương Tinh Tinh, Vu Thuý Liên ngồi cùng bàn với các bà các cô trong thôn, thấy cả một con gà và chân giò không khỏi líu lưỡi: "Hôm nay nhà bác hai họ Chu tốn không ít tiền đấy nhỉ, nhiều món thế này khéo lỗ không ít!"

Tam cô lục bà ngồi cùng bàn, miệng đầy thức ăn, không ngừng gật đầu rồi sôi nổi bàn tán.

122. Chương 123: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Ăn xong, khách khứa lần lượt ra về.

Chu Phương và Thẩm Hoa Phượng thu dọn bát đũa, một chậu đầy bê ra cạnh giếng ngồi rửa. Tống Minh Lệ không thể ngồi không nhìn người khác làm, cô vén tay áo giúp Triệu Ngọc Trân xếp bát.

Chu Quốc Cường còn bận hơn, đầu tiên là bê hết bàn đi mượn lên xe ba gác để mang đi trả cho người ta.

Triệu Ngọc Trân dặn dò: "Khi trả nhớ cảm ơn họ, đưa cho nhà người ta ít kẹo chia vui."

Chu Quốc Cường cao giọng đáp: "Còn cần mẹ nó nhắc sao? Tôi chuẩn bị sẵn rồi."

Đại Bảo dẫn đầu một đám nhóc ba chân bốn cẳng giúp chuyển ghế bê bàn, tranh thủ thời gian cùng Thạch Đầu "Giáng long thập bát chưởng", cùng Ngô Lỗi tập chiêu "Gió xoáy chân", không biết là đang làm hay đang chơi nữa.

Người lớn trong nhà đều bận, Chu Tiểu Vân tất nhiên không nhàn rỗi. Thu dọn, rửa bát hôm nay không đến phiên cô làm. Cô liền lấy chổi quét sạch trong sân ngoài ngõ.

Bà nội cố ý đến gần Chu Tiểu Vân, kéo tay cô, ý bảo cô theo mình vào phòng.

Chu Tiểu Vân buông chổi ra, trong lòng thắc mắc, trông dáng vẻ thần bí của bà nội kìa.

Hoá ra bà nội muốn đưa tiền lì xì cho cô. Tất nhiên cô không chịu nhận, nhưng không chịu nổi bà nội cố nhét vào. Đây cũng là tâm ý của bà nên đành nhận lấy.

Ai ngờ một màn này bị Tất Uyển Đình nhìn thấy. Tất Uyển Đình đương nhiên phải kể ẹ chồng nghe.

Bà ngoại suy nghĩ bà nội Đại Nha đã đưa tiền cho cháu, bà là bà ngoại cũng phải đưa một ít mới phải đạo. Đơn giản tìm một tờ giấy đỏ gấp thành phong bao lì xì cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân nhận được hai khoản tiền bất ngờ, trong lòng rất vui vẻ, quan trọng hơn là tấm lòng của trưởng bối khiến cô cảm động. Sau lưng len lén mở phong bao ra nhìn, oa! Hai bà thật ăn ý! Không biết hai người có bàn trước với nhau hay không, đều cho năm nguyên.

Tiểu phật Di Lặc đáng yêu nhìn hai tờ tiền mặt nở hoa rồi! (Nó là cái tượng đất đó) Chu Tiểu Vân nhét tiền vào trong, cầm lên áng chừng trọng lượng, ừm, đúng là khiến mình hài lòng!

Thứ hai, Chu Tiểu Vân mặc áo khoác dạ Tống Minh Lệ mua cho đi học, tỉ lệ quay đầu lại nhìn là 200%.

Tại sao lại là 200%? Đương nhiên vì tất cả mọi người đều quay lại nhìn bằng hai mắt chứ sao!

Trịnh Hạo Nhiên dây dưa mãi ở chỗ cô thảo luận đề số học hơn mười phút chưa chịu đi. Vương Tinh Tinh bị kẹp ở giữa thấy mình là bóng đèn to đùng, đành nói với Trịnh Hạo Nhiên: " Bạn học Trịnh Hạo Nhiên à, để tôi chuyển sang chỗ ông, ông ngồi chỗ tôi, được không ?"

Lúc này, Trịnh Hạo Nhiên mới phụng phịu về chỗ.

Lý Thiên Vũ không cam lòng tỏ ra yếu thế, cũng cầm đề toán tới hỏi Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, đề này tớ không hiểu lắm, cậu có thể nói cho tớ biết không?"

Chu Tiểu Vân không thèm nhìn đề liếc cậu một cái rồi đáp: "Xin lỗi, không thể."

Ngữ khí lạnh như băng khiến Lý Thiên Vũ nhất thời không nói gì, cúi đầu ủ rũ như cà héo.

Cố Xuân Lai thích nhất nhìn cảnh bạn thân bị chê cười, đừng hy vọng cậu thấy Lý Thiên Vũ đáng thương. Ai bảo Lý Thiên Vũ không biết điều? Chu Tiểu Vân rõ ràng không muốn nói với ông, ông cứ đâm đầu về phía trước, đụng vào tường là tự mình nhận lấy.

"Hi, nghe tôi nói này Tiểu Vũ, ông đập đầu vào tường chưa đủ à ? Chu Tiểu Vân không để ý đến ông, ông không nhìn ra à? Cần gì dùng mặt nóng áp lên cái mông lạnh." Cố Xuân Lai nhỏ giọng nói thầm vào tai Lý Thiên Vũ, sợ hai nữ sinh ngồi trước nghe thấy.

Chu Tiểu Vân nghe thấy thì không sao, cùng lắm ánh mắt lạnh lùng liếc cậu một cái. Nhưng Vương Tinh Tinh kia thì đanh đá lắm. Nếu nói xấu Chu Tiểu Vân bị cô bạn này nghe thấy, cô ấy có thể làm ầm ĩ với bạn cả buổi sáng.

Ngẫm lại cũng khó trách, nếu là có người nói xấu Lý Thiên Vũ, Cố Xuân Lai cũng đâu chịu ngồi yên?

Trịnh Hạo Nhiên không ưa Lý Thiên Vũ, chẳng phải cậu vẫn giúp bạn tốt đối phó cậu ta sao? Mặc dù tên mặt trắng Trịnh Hạo Nhiên kia thành tích tốt, là con trai của thầy Trịnh thì sao, không có nghĩa là có thể dùng lỗ mũi hướng lên trời nhìn người khác! Hừ, Cố Xuân Lai cậu không để yên đâu.

Lý Thiên Vũ không hiểu mình bị sao nữa. Rõ ràng Chu Tiểu Vân chưa từng có sắc mặt tốt nhìn mình, vì sao mình cứ lấy lòng bạn ấy, muốn bạn ấy nói chuyện với mình chứ?

Đây đúng là một vấn đề khó có lời giải đáp. Dù sao, chỉ cần ngày hôm đó, Chu Tiểu Vân nói với cậu một, hai câu là cậu vui vẻ cả ngày. Nếu Chu Tiểu Vân cười đùa vui vẻ với Trịnh Hạo Nhiên, cậu liền không thoải mái.

Vì thế, Lý Thiên Vũ luôn nhìn Trịnh Hạo Nhiên không vừa mắt.

Hai người khắp nơi phân cao thấp. Luận thành tích Lý Thiên Vũ đương nhiên không phải đối thủ, nhưng ở phương diện sở trường cậu trội hơn.

Ví dụ, trong giờ tự học cố ý nói chuyện lớn tiếng chọc Trịnh Hạo Nhiên đến buộc cậu trật tự, rồi "vô tình" rơi cái gì đó trong hộp bút nên giơ tay xin chạy ra nhặt. Có lúc thừa dịp thầy không có trong lớp, tranh luận với Trịnh Hạo Nhiên khiến Trịnh Hạo Nhiên giận sôi lên vân vân và vân vân. Sự tình nhiều không kể xiết.

Thường người đến thu dọn tàn cục đều là nghe mà đau đầu Chu Tiểu Vân, cô không hiểu vì sao Trịnh Hạo Nhiên thích so bì với Lý Thiên Vũ đến thế, rất lâu rồi Lý Thiên Vũ luôn cố ý đối chọi với bạn ấy, chỉ cần không để ý đến cậu ta là xong, không phải sao ?

Trịnh Hạo Nhiên cũng là người kiêu ngạo, luôn muốn thu phục Lý Thiên Vũ đồ xỏ lá ba que này.

Mâu thuẫn giữa hai người càng lúc càng lớn là chuyện tất yếu.

Hễ rảnh ra, hai người lại đấu đá.

Lý Thiên Vũ mượn Chu Chí Hải cục tẩy, dùng xong ném trả, kết quả ném quá tay đập trúng đầu Trịnh Hạo Nhiên.

Không để ý, Trịnh Hạo Nhiên tức giận quay mặt sang, trừng mắt đứng dậy: "Lý Thiên Vũ, rõ ràng cậu cố ý."

Lý Thiên Vũ cà phất cà phơ xua tay: "Ông đừng đổ oan cho người tốt, chỉ là vô tình thôi, tôi không cố ý. Xin lỗi nhé."

Vô tình? Hừ, rõ ràng là cố ý.

Lý Thiên Vũ rất đắc ý với động tác chuẩn của mình, phải biết rằng từ nhỏ cậu là cao thủ bắn bi đấy!

Xin lỗi không có thành ý như thế khó trách Trịnh Hạo Nhiên tức lộn ruột.

"Một tiếng xin lỗi là xong sao? Cậu thử ném lại lần nữa xem?" Nói xong, Trịnh Hạo Nhiên vứt cục tẩy qua.

Lý Thiên Vũ không sợ Trịnh Hạo Nhiên tức giận, vốn định chọc giận cậu ta mà, hành động này càng đúng ý cậu. Luận ác liệt Lý Thiên Vũ là cao thủ, cực kì am hiểu tức chết người không cần đền mạng. Chỉ có trước mặt Chu Tiểu Vân mới bị ăn sạch sành sanh như thế.

Hai người ầm ĩ nửa ngày mắt thấy sắp ra tay đánh nhau, Chu Tiểu Vân không thể không lên tiếng ngăn cản: "Hai người có thể yên ổn một lúc không? Không phải chỉ vì một cục tẩy thôi sao? Trịnh Hạo Nhiên bạn ngồi xuống đọc sách tiếp đi, Lý Thiên Vũ bạn xuống cuối lớp đứng!"

Lý Thiên Vũ lập tức kháng nghị: "Tại sao cậu ta được ngồi xuống tớ lại bị phạt đứng…"

Dưới ánh mắt lườm nguýt của Chu Tiểu Vân giọng Lý Thiên Vũ càng ngày càng nhỏ, thôi được rồi, thành thật ra chịu phạt!

Aiya, cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

123. Chương 124: Cuộc Thi Hùng Biện (1)

Phương Văn Siêu dạy xong một tiết liền tuyên bố một chuyện: "Các em học sinh, trường chúng ta chuẩn bị tổ chức một hoạt động rất có ý nghĩa. Tuần sau cuộc thi hùng biện sẽ diễn ra. Tuần này, để các lớp chọn ra hai người là đại diện của lớp mình. Hoạt động này rất có ý nghĩa trong việc thúc đẩy niềm yêu thích của học sinh đối với môn ngữ văn, hi vọng các em dũng cảm báo danh tham gia. Chủ đề là tôi thích..., nội dung tuỳ chọn. Thế này đi, bạn nào muốn tham gia thì đến chỗ Chu Tiểu Vân đăng ký."

Phương Văn Siêu vừa ra khỏi, cả lớp bùng nổ. Mọi người túm năm tụm ba châu đầu thảo luận, nước miếng tung bay.

Bạn A nói: "Tớ rất muốn tham gia, nhưng không biết viết gì làm sao bây giờ?"

Bạn B nói: "Tớ nghĩ đi tìm một bài văn mẫu, chép một bài là được."

Còn có người nói: "Tôi không tham gia, lớp ta có Chu Tiểu Vân và Trịnh Hạo Nhiên rồi, đâu đến phiên chúng ta nữa?"

Trịnh Hạo Nhiên là người đầu tiên ghi danh, trong lúc Chu Tiểu Vân viết xuống tên cậu, vô cùng khiêu khích nhìn Lý Thiên Vũ một cái.

Lý Thiên Vũ không chịu nổi, lập tức la lớn: "Chu Tiểu Vân, tớ cũng muốn ghi danh tham gia cuộc thi hùng biện."

Chu Tiểu Vân nhắc nhở Lý Thiên Vũ một câu: "Cậu chắc chắn chứ? Phải chuẩn bị trước bản thảo đó."

Vốn đã có điểm hối hận Lý Thiên Vũ thầm nghĩ không thể để Chu Tiểu Vân xem thường được, kiên quyết không ình cơ hội nuốt lời và do dự: "Chắc chắn."

Nói xong, cười lạnh nhìn Trịnh Hạo Nhiên.

Hai nam sinh mắt đối mắt, lửa bắn ra bốn phía, ánh mắt đấu đá nhau vô cùng đặc sắc!

Chu Tiểu Vân không thèm để ý hai kẻ phiền hà này nữa, đúng lúc có người đến báo tên, vội vàng ghi lại.

Vương Tinh Tinh do dự một lúc, cuối cùng cũng tham gia. Cô thấp giọng nói với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, chắc chắn cậu sẽ được cử đi thi ở trường, tớ muốn đi để gièn giữa thêm thôi."

A, từ lúc nào Vương Tinh Tinh cũng học được quanh co lòng vòng thế: "Vương Tinh Tinh, nếu cậu muốn hỏi tớ có báo danh không thì cứ nói thẳng."

Bị nhìn thấy, Vương Tinh Tinh cười hì hì, không xấu hổ nói: "Vậy cậu có tham gia không?"

Chu Tiểu Vân nhún nhún vai: "Đến lúc đó rồi tính!"

Tám chín phần mười là không! Cô đã thấy rõ tác hại của việc quá nổi bật rồi. Có đánh chết cô cũng không muốn tham gia cuộc thi hùng biện, nếu như không cẩn thận lại được giải nhất gì gì đó, sau này chẳng phải hoạt động nào cũng bắt cô tham gia à!

Nhìn đi, lòng tự tin của Chu Tiểu Vân nở to ra rồi!

Chu Tiểu Vân không muốn tham gia thi đấu nhưng về nhà lý lại nhiệt tình giựt giây anh trai Đại Bảo tham gia. Tiểu Bảo mới học lớp hai. Hoạt động lần này chủ yếu nhằm vào học sinh từ lớp ba đến lớp năm, học sinh lớp một, lớp hai chỉ có thể ngồi xem.

Đại Bảo học lớp năm, từ trước đến nay viết văn không ra gì, nghe em gái cổ vũ mình dự thi, đầu cậu lắc như trống bỏi.

Chu Tiểu Vân chuẩn bị sẵn cho anh một khoá tư tưởng chính trị : "Anh ơi, anh đàn ông con trai sao tí can đảm đó cũng không có ? Lên sân khấu hùng biện là một cơ hội để anh biết nói có tốt không, vừa rèn luyện khả năng sáng tác, còn có thể luyện tập tiếng phổ thông. Nghe nói nếu biểu hiện tốt trong trận thi đấu của trường sẽ nhận được giấy khen và phần thưởng đấy!"

Đại Bảo vừa nghe đến giấy khen, phần thưởng liền động tâm, do dự nói: "Nhưng anh viết không hay..."

Chu Tiểu Vân vỗ ngực ủng hộ: “Sợ cái gì, không phải có em sao. Anh viết xong em sửa cho anh.”

Đại Bảo xúc động, cắn răng gật đầu, thử thì thử, cùng lắm mất mặt trong lớp một lần.

Tiểu Bảo thấy Đại Bảo nghiến răng nghiến lợi hệt như muốn lên núi đao xuống chảo lửa, dáng vẻ quyết tâm hi sinh thì len lén cười trộm, bị ánh mắt của chị cảnh cáo thức thời ngậm miệng.

Quên đi, không cần đả kích tính tích cực của anh ấy! Chờ xem náo nhiệt là được!

Đại Bảo bắt đầu sáng tác. Vắt hết óc nghẹn ra được mười mấy chữ rồi ngồi đó ngẩn người.

Thực ra lúc này cuộc thi hùng biện tương đương cuộc thi viết văn kết hợp với thi kể chuyện, chứ chưa đến mức diễn thuyết không cần giấy!

Tiểu Bảo đã làm xong bài, ló đầu nhìn lén anh trai nửa ngày viết được cái gì. Vừa mới nhìn tiêu đề đã bị Đại Bảo trừng mắt đuổi ra ngoài .

Chu Tiểu Vân kéo Tiểu Bảo và Nhị Nha ra xem ti vi.

Trên ti vi đang chiếu phim Tiểu Long, đúng đoạn cao trào. Thực ra, nó đã được chiếu ba, bốn lần, nhưng mỗi lần chiếu lại trẻ con đều thích xem.

(Tiểu Long : một bộ truyền hình của thiếu nhi dài 52 tập do Đài truyền hình CCTV và Trung tâm phim truyền hình Bắc Kinh dành cho trẻ em hợp tác sản xuất, bắt đầu phát sóng từ quốc tế thiếu nhi 1/6/1992)

Tiểu Bảo rất thích nhạc phim: “Trên đầu tôi có sừng, sừng, đằng sau tôi có đuôi, đuôi, không ai biết, biết, tôi có bao nhiêu bí mật. Không thèm nói cho bạn, không thèm nói cho bạn, là không thèm nói cho bạn.”

Nhị Nha hưng phấn gọi Đại Bảo: “Anh ơi, có phim rồi, mau ra đây!”

Chu Tiểu Vân muốn cản mà không kịp, đã thấy Đại Bảo chạy vội ra, vừa chạy vừa nói: “Anh xem ti vi đã, khó viết quá, anh không nghĩ ra gì cả.”

Không để cho Đại Bảo xem ti vi? Đúng là chuyện cười. Đừng ai nghĩ cản được anh ấy.

Được rồi, xem thì xem đi! Mấy anh em xem cùng nhau cũng vui vẻ.

Chu Tiểu Vân cũng xem say sưa, quay đầu nhìn Đại Bảo Tiểu Bảo, hai anh em hoa chân múa tay vui vẻ.

Nhị Nha đã sáu tuổi nhưng vẫn có thói quen ngồi trên đùi người khác. Cô bé không thể ngồi với Đại Bảo, Tiểu Bảo nên đứng ì cạnh chị không chịu đi. Chu Tiểu Vân sao không biết em gái nghĩ gì chứ? Khẽ thở dài, cô khép chân lại, kính mời bà cô nhỏ ngồi lên.

Hôm nay Đại Bảo xem xong, ý do vị tẫn* chìm đắm trong tình tiết phim, còn phát hiện ra một điểm quan trọng: “Đại Nha, anh nghĩ ra rồi! Anh sẽ không viết tôi yêu thầy, yêu trường… mấy đề tài cũ rích đó nữa, anh mà viết sớm ngủ gật mất. Anh quyết định, tiêu đề là Tôi yêu ti vi, sao hả, có hay không ?”

(ý do vị tẫn: ý chưa thoả mãn hẳn)

Cái gì mà cũ rích, rõ ràng là mình không viết được nên chê. Chẳng qua, muốn viết văn hay phải xuất phát từ cảm xúc thực. Đại Bảo này chọn đề tài này, vừa lạ lại độc đáo. Chưa biết chừng còn khiến người nghe thấy hứng thú.

Tiểu Bảo thấy thú vị nói: “Anh à, em thấy đề này rất tốt. Không phải trẻ con như chúng ta thích nhất xem ti vi sao? Ngày nào đó em không xem ti vi thì cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa nữa rồi. Em ủng hộ anh!”

Đại Bảo vui mừng khôn xiết, ôm Tiểu Bảo gọi “Bá Nhạc”. Dáng vẻ anh em hoà thuận thật hiếm thấy.

(Bá Nhạc sống vào thời nhà Chu, vốn nổi tiếng xem tướng ngựa, biết rõ khả năng, sở trường sở đoản của mỗi giống ngựa, rất sành việc giám định ngựa để phát hiện ngựa nào đích thị là thiên lý mã. Đời vốn không thiếu thiên lý mã, song nếu không có Bá Nhạc, thử hỏi mấy ai phân biệt được ngựa nào là ngựa thường, ngựa nào là tuấn mã có thể chạy suốt nghìn dặm đường? Ở đây ý chỉ người có con mắt tinh tường, hiểu biết, nhìn ra được người tài như Bá Nhạc nhận ra thiên lý mã.)

Linh cảm đến viết rất nhanh, Đại Bảo viết suốt nửa tiếng đồng hồ ra một bài văn năm trăm chữ. Cậu đắc ý cầm đại tác phẩm đưa cho em gái thưởng thức, mặt hếch lên trời.

Sao không kiêu ngạo cho được, bình thường cố gắng lắm mới nghẹn ra được hai, ba trăm chữ. Muốn Đại Bảo viết ra năm trăm như vậy là chuyện vô cùng khó.

Ban đầu Chu Tiểu Vân còn có thể nhịn cười, càng về sau càng đọc càng buồn cười rốt cuộc cười ra tiếng.

Nhìn thử đại tác phẩm của Đại Bảo xem nào:

… Tôi thích nhất xem phim hoạt hình và kịch võ hiệp, nếu như một ngày không có ti vi tôi không có động lực sống tiếp nữa.

A! Ti vi, tôi yêu bạn! Tôi muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với bạn!

Biến ti vi thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh, yêu ti vi đến cực điểm.

Đúng là những lời phát từ tận đáy lòng.

124. Chương 125: Cuộc Thi Hùng Biện (2)

Đại Bảo bị em gái cười, thấp thỏm bất an: "Đại Nha, anh viết không tốt sao, anh đã cố gắng hết sức rồi mà!"

Chu Tiểu Vân ra lệnh ình phải ngừng cười: "Anh đừng hiểu lầm, em đọc xong bài của anh, vui vẻ nên mới cười, anh phải vui lên chứ. Thế này đi, em sửa lại bài của anh sửa một chút. Đừng để lúc đọc lên khiến mọi người cười nghiêng ngả."

Đại Bảo không có ý kiến gì với việc em gái muốn sửa bài viết ình, cậu đã quen Chu Tiểu Vân giống như chị tự quyết định thay mình.

Chu Tiểu Vân chủ yếu trau chuốt lại câu chữ cho Đại Bảo, ý nghĩa giống nhau thì đổi từ, đổi cách nói để hay hơn, chứ không thay đổi nội dung.

Sau khi sửa xong, Đại Bảo kích động cầm đi học thuộc. Đừng đùa, ai không biết xấu hổ mà cầm bản thảo đọc chứ, nói không cần giấy mới oai.

Chu Tiểu Vân trên đường đi học vô tình gặp Hứa Mỹ Lệ, từ xa đã thấy thân ảnh quen thuộc đằng trước, vốn định đi chậm lại để tránh đi, không ngờ Hứa Mỹ Lệ đột nhiên quay đầu, thấy Chu Tiểu Vân, cô bé lập tức dừng lại, giơ tay vẫy vẫy.

Vương Tinh Tinh không thích Hứa Mỹ Lệ, nói thầm: "Đừng để ý đến bạn ấy, ghét nhất là nói chuyện với đằng đó."

Cô cũng ghét có mà, nhưng không thể tránh được. Nếu hai người đi trước còn có thể giả vờ như không nghe thấy, giờ người ta dừng lại chờ họ. Lại chỉ có duy nhất một con đường này, Hứa Mỹ Lệ đang chắn giữa đường đó!

Hứa Mỹ Lệ cười rất tươi, mặc kệ Vương Tinh Tinh không thích mình, nói với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, cậu tham gia cuộc thi hùng biện không ? Tớ có báo danh tham gia vòng đấu loại ở lớp."

Chu Tiểu Vân trả lời đơn giản: "Tớ không tham gia."

Hứa Mỹ Lệ tiếc hận nói: "Sao cậu lại không tham gia chứ? Tớ vẫn đợi so tài cùng cậu trong vòng thi ở trường!"

Lúc nói lời này khóe miệng càng cong lên, lộ rõ ý cười .

Vương Tinh Tinh thấy Hứa Mỹ Lệ giả vờ giả vịt thì ghét lắm: "Đừng ở đây giả mù sa mưa, có bản lĩnh cậu vượt qua vòng thi ở lớp đã rồi nói."

Hứa Mỹ Lệ kiêu ngạo nhìn Vương Tinh Tinh nói: "Lớp tớ hôm qua chọn xong rồi, tớ đã được chọn." Trên mặt rõ ràng viết "Hâm mộ tôi chưa ?".

Vương Tinh Tinh vừa mở miệng như con dao sắc bén không khiến người khác dễ chịu được : "Hả, có phải lớp các cậu hết người rồi không ? Người như cậu có thể đại diện cho lớp tham gia thi cấp trường, không sợ mất hết thể diện chắc."

Những lời độc mồm khiến Hứa Mỹ Lệ nghiến răng nghiến lợi: "Vương Tinh Tinh, cậu đừng quá đáng quá."

Kệ ai đó bực mực, Vương Tinh Tinh vẫn ung dung ngẩng cao đầu, không để ý tới Hứa Mỹ Lệ khiến cô càng tức giận!

Nếu hỏi lớp bốn phải chia lại lớp, ai vui vui vẻ nhất, chắc chắn là Hứa Mỹ Lệ. Đối thủ lớn nhất Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh đáng ghét đều chuyển sang lớp khác. Hứa Mỹ Lệ được bầu làm lớp trưởng lớp 4-3. Lén nói cho bạn tin này, chủ nhiệm lớp của Hứa Mỹ Lệ khá thân thiết với ba cô Hứa Đại Sơn đó.

Vì thế Hứa Mỹ Lệ ở lớp mới như cá gặp nước, hơn nữa thành tích của cô không tệ, đứng trong tốp đầu của lớp nên làm lớp trưởng rất thoải mái. Nhân duyên không tốt sợ cái gì, dù sao ai chẳng nghe lời cô? Hứa Mỹ Lệ đắc ý nghĩ.

Vốn cô đứng lại chờ Chu Tiểu Vân là muốn khoe khoang trước mặt nhỏ. Ai ngờ bị Vương Tinh Tinh chế nhạo, Hứa Mỹ Lệ rất tức.

Tôn Mẫn học cùng lớp với Hứa Mỹ Lệ, hay chơi chung với Vương Tinh Tinh và Chu Tiểu Vân, không ít lần kể lại những thành tích vĩ đại của Hứa Mỹ Lệ ". Vì thế dù không cùng lớp, hai người cũng biết không ít chuyện của cô bạn này.

Hứa Mỹ Lệ nhãn châu xoay tròn quyết định biết mình biết ta đáp trả lại Vương Tinh Tinh: "Vương Tinh Tinh, hình như tớ nghe nói cậu cũng báo danh tham gia thi đấu đúng không ? Aiya, người như cậu chắc chắn không qua được vòng thi ở lớp đâu. Tớ muốn tranh tài với cậu ở vòng thi cấp trường đúng là hi vọng xa vời !"

Lần này đổi lại khiến Tinh Tinh tức giận ngứa răng, muốn tát cho cái mặt đáng ghét kia của Hứa Mỹ Lệ mấy cái. Chu Tiểu Vân nhanh tay kéo lại, ý bảo cô đừng xúc động.

Vương Tinh Tinh miễn cưỡng kiềm chế, lạnh mặt một đường không buồn hé răng đến trường, bước vào lớp thở dài nói với Chu Tiểu Vân: "Tớ không chịu nổi nữa, Tiểu Vân. Cậu nhất định phải giúp tớ, tớ muốn được cử đi thi đấu cấp trường, để cho con nhỏ Mỹ Lệ đó một bài học, để nó biết tớ – Vương Tinh Tinh giỏi hơn nhiều!"

Hay ột lời nói hùng hồn! Chu Tiểu Vân bị chọc cười, từ trước đến nay chỉ có Vương Tinh Tinh bắt nạt người khác, chưa từng thấy qua bạn ấy bị chọc tức như thế này bao giờ!

"Này, đừng cười không, cậu nói xem có giúp hay không?" Vương Tinh Tinh nói.

Chu Tiểu Vân vội vã tỏ thái độ: "Giúp, giúp chứ. Cậu là bạn thân nhất của tớ, tớ không giúp cậu thì giúp ai. Chiều nay sau tiết một bắt đầu tổ chức thi ở lớp, trong danh sách đăng ký chỗ tớ khoảng mười người. Cậu chuẩn bị xong chưa?"

Nói đến đây Vương Tinh Tinh hiếm khi hơi xấu hổ: "Hai ngày trước tớ viết xong rồi, chỉ là nói chưa trôi chảy, còn lắp bắp. Tớ định trưa hôm nay sẽ đến nhà cậu nói thử cho cậu nghe."

"Không thành vấn đề!" Chu Tiểu Vân đáp ứng luôn, Vương Tinh Tinh cười hài lòng.

Lý Thiên Vũ gần đây lén la lén lút, cứ lẩm bẩm một mình không biết nói gì nữa. Chu Tiểu Vân nghiêng tai nghe hoá ra cũng đang tập nói!

Ngoài Trịnh Hạo Nhiên vẻ mặt tự tin, những người ghi danh khác cũng im lặng hẳn, xem ra mọi người rất coi trọng lần thi này!

Vương Tinh Tinh, cậu phải cố lên!

Ăn trưa xong Vương Tinh Tinh đến nhà Chu Tiểu Vân. Cô thành khách quen rồi, một ngày ít nhất đến hai lần, buổi sáng, buổi trưa qua rủ Chu Tiểu Vân đi học không bao giờ chậm trễ, nên khá quen với mấy anh em nhà họ.

Vào phòng Chu Tiểu Vân, hihi, Đại Bảo đang hăng say luyện tập kìa!

Nghe thử nào: "… Ti vi mang đến nhiều màu sắc cho cuộc sống này, khiến cuộc sống đơn điệu của chúng ta thêm mấy phần ánh sáng…"

A, chủ đề này mới mẻ, dùng từ cũng hay.

Vương Tinh Tinh cảm thấy hứng thú ngồi trên ghế nghe.

Đại Bảo nói to rõ ràng, cộng thêm động tác hoa tay múa chân sinh động, nói xong khiến Chu Tiểu Vân, Tinh Tinh và Tiểu Bảo ra sức vỗ tay.

Tiểu Bảo nịnh hết lời: "Anh nói rất hay, em sùng bái anh!"

Tiểu Bảo vỗ mông ngựa khiến Đại Bảo mở cờ trong bụng, nhìn em trai cũng thuận mắt đáng yêu hơn thường ngày.

Vương Tinh Tinh hâm mộ nói: "Anh Đại Bảo, anh nói tốt quá. Em không bằng anh được!"

Đại Bảo trâng tráo khoác lác: "Còn phải nói, anh đã thuộc hết bài rồi."

Chu Tiểu Vân không đi vạch trần Đại Bảo, mấy ngày đầu còn lắp ba lắp bắp, cho anh ấy đắc ý một lần.

125. Chương 126: Cuộc Thi Hùng Biện (3)

Luyện một buổi trưa, Vương Tinh Tinh tự tin hơn, từ trong phòng Chu Tiểu Vân ra ngoài, bước đi hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang giống như sắp ra chiến trường.

Bước vào lớp học, hai thầy Phương Văn Siêu và Trịnh Băng đã tới, hai thầy là ban giáo khảo, các bạn trong lớp là khán giả.

Phương Văn Siêu không nhìn thấy tên Chu Tiểu Vân trong danh sách, ngạc nhiên lắm: "Chu Tiểu Vân, hoạt động có ý nghĩa như vậy sao em không tham gia?"

Chu Tiểu Vân dõng dạc nói: "Em thấy nếu em và Trịnh Hạo Nhiên đồng thời báo danh sẽ làm giảm nhiệt tình tham gia của các bạn." Cô không dám nói thẳng, có Trịnh Hạo Nhiên tương đương với mất đi một suất, nếu cô tham gia chẳng phải là không cho các bạn khác trong lớp một cơ hội sao?

Trong lòng Phương Văn Siêu luôn hi vọng vào Chu Tiểu Vân. Phóng mắt nhìn cả lớp không ai nói tiếng phổ thông tốt hơn cô. Giọng nói của Chu Tiểu Vân ngọt ngào, không vội vàng hấp tấp, tính tình trầm ổn, nếu chuẩn bị tốt có thể nắm được giải nhất chưa biết chừng?

Dưới sự chủ trì của Chu Tiểu Vân, vòng thi đấu ở lớp chính thức bắt đầu.

Đúng là rất buồn cười. Có người đang nói một nửa thì quên mất, phải đi tìm bản nháp. Có người nói lắp bắp, run rẩy từ đầu đến cuối như trúng gió. Có người thì khẩn trương, một câu nói đi nói lại bốn, năm lần, rất đặc sắc.

Chu Tiểu Vân cười đau cả bụng, các bạn đáng yêu quá.

Trịnh Hạo Nhiên xuất thủ bất phàm, giọng trầm bổng du dương rất tình cảm nói "Tôi yêu thầy cô". Cả bài đều là lời khen ngợi, nịnh hót, được các bạn vỗ tay rào rào.

Nụ cười trên mặt Trịnh Băng càng sâu, sâu trong nội tâm cảm thấy kiêu ngạo vì con trai mình. Từ nhỏ đến lớn, tính Trịnh Hạo Nhiên tranh cường hiếu thắng, có liên quan đến cách giáo dục của Trịnh Băng. Ông tự tin cho rằng, mình là giáo viên, con trai mình há chịu thua kém đứa trẻ khác?

Vì thế khi trẻ con còn tỉnh tỉnh mê mê, không biết học tập là việc gì, cả ngày chơi đùa ngoạn nháo, Trịnh Hạo Nhiên đã bắt đầu tập nói aoe, tập tính nhẩm.

Khi mới chuyển trường, Trịnh Băng cố ý xin đến lớp 4-2 dạy toán, nhân tiện chuyển cả Trịnh Hạo Nhiên đến đây. Không phải vì ông nghe tin giáo viên dạy ngữ văn lớp 4-2 Phương Văn Siêu là tài tử nổi danh, một tay chữ tốt, nói tiếng phổ thông đúng chuẩn sao?

Tất nhiên, ông phải chọn cho con mình giáo viên ngữ văn giỏi nhất. Đến lơp mới, tiếp xúc với Phương Văn Siêu một học kỳ, Trịnh Băng có ấn tượng rất tốt với anh.

Đương nhiên, đối với người trong lớp học đứng hạng nhất, danh tiếng vượt qua Trịnh Hạo Nhiên – Chu Tiểu Vân, Trịnh Băng cũng thích, có cô học trò như thế, không có thầy giáo nào ghét cả. Nói thật lòng thì, nếu con mình có thể cao điểm hơn Chu Tiểu Vân, có lẽ Trịnh Băng càng vui mừng hơn.

Lúc Tinh Tinh bước lên bục rất khẩn trương, đến khi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Chu Tiểu Vân mới bình tĩnh lại.

Thanh âm trong trẻo, đứng thẳng lưng, cộng thêm các động tác đưa tya thích hợp, khiến ai đó được đánh giá rất cao.

Chu Tiểu Vân vỗ tay đầu tiên, cả lớp hùa theo vỗ tay ầm ĩ.

Trong tiếng vỗ tay ầm trời, Vương Tinh Tinh mặt đỏ bừng, kích động về vị trí.

Tiếp theo: "Sau đây, mời bạn Lý Thiên Vũ."

Lời còn chưa dứt, đã thấy cậu bước lên bục. Chưa nói gì, Cố Xuân Lai đã khuấy động không khí, cùng những người hay chơi với Lý Thiên Vũ reo hò cổ vũ.

Chu Tiểu Vân nhíu hàng mi thanh tú: "Yên lặng!"

Mọi người mới nhỏ tiếng đi.

Lý Thiên Vũ lớn tiếng nói ra tiêu đề: "Hôm nay tôi xin diễn thuyết với đề tài là "Tôi yêu lớp mình"…"

Chu Tiểu Vân đứng cạnh chủ trì liếc mắt nhìn chân Lý Thiên Vũ khuất sau bàn giáo viên hơi run, không ngờ tên nhóc này cũng biết khẩn trương cơ đấy.

Chu Tiểu Vân vui sướng khi người gặp họa cười.

Lý Thiên Vũ nhìn thấy nụ cười của Chu Tiểu Vân, trái lại bình tĩnh hơn. Nghĩ thầm không được đi tiếp, cũng không thể để bạn ấy xem thường .

Sau khi kết thúc Lý Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cúi thấp người: "Đã nói hết, cảm ơn mọi người đã lắng nghe!"

Chu Tiểu Vân không thể không thừa nhận Lý Thiên Vũ nói khá tốt, còn làm gì nữa? Vỗ tay đi!

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân vỗ tay đầu tiên, vui sướng trở về vị trí, Cố Xuân Lai giơ ngón tay cái lên khen cậu: "Người anh em giỏi lắm, còn hay hơn Trịnh Hạo Nhiên kia!"

Lời này Lý Thiên Vũ thích nghe, cười toe toét nhìn đối thủ của mình. Vừa vặn, Trịnh Hạo Nhiên cũng nhìn qua đây rồi quay mặt đi .

Thuần túy đố kị mình nói tốt hơn hắn, Lý Thiên Vũ nghĩ thầm.

Hai vị giám khảo từ đầu không công bố điểm, hai người đang bàn xem nên chọn ai để đi thi cấp trường.

Phải chọn hai trong ba người tương đối xuất sắc: Trịnh Hạo Nhiên, Vương Tinh Tinh, còn có Lý Thiên Vũ.

Nhìn một cách khách quan, Vương Tinh Tinh đã được chọn.

Mấu chốt là trong Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ, hai người sàn sàn như nhau nên chọn ai, vấn đề này làm khó Phương Văn Siêu.

Chọn Lý Thiên Vũ? Trịnh Băng chẳng phải không thoải mái?

Chọn Trịnh Hạo Nhiên? Nhưng bài viết của em ấy không tốt bằng Lý Thiên Vũ.

Làm sao bây giờ?

Trịnh Băng cũng biết Trịnh Hạo Nhiên diễn thuyết không phải tốt nhất, dù ông rất hi vọng con trai được chọn để rèn giũa thêm nhưng không tốt nói cái gì. Cười đem vấn đề khó khăn này ném cho Phương Văn Siêu.

Phương Văn Siêu đứng trên bục giảng đầu tiên là biểu dương mười bạn hôm nay đã dự thi, cổ vũ mọi người sau này siêng tham gia các hoạt động như thế này vân vân.

Sau một loạt lời vô ích, cuối cùng đi vào chính đề: "Mặc dù các bạn học sinh đều thể hiện rất ưu tú, nhưng danh ngạch hữu hạn chỉ có thể cử hai người đi. Hai người đó là…"

Cả lớp lập tức yên tĩnh không tiếng động, mọi người vểnh tai lên lắng nghe.

Vương Tinh Tinh khẩn trương nắm chặt tay Chu Tiểu Vân tay, tim đập thình thịch.

"… Vương Tinh Tinh, Trịnh Hạo Nhiên, chúng ta vỗ tay chúc mừng hai bạn ấy nào."

Vương Tinh Tinh sung sướng cười ra tiếng, không nhìn thấy mắt đâu nữa.

Trịnh Hạo Nhiên cực kì kích động, khóe mắt lén quan sát Lý Thiên Vũ, nghĩ thầm: hừ! đấu với tôi à? Cậu chỉ giỏi nghịch ngợm gây sự hơn tôi thôi.

Bất ngờ nhất là Lý Thiên Vũ , tự cho là đã nắm chắc một suất, không ngờ bị kéo xuống không tức mới lạ.

Đáng giận nhất là nụ cười của Trịnh Hạo Nhiên cực kì chói mắt.

Sau khi Thầy Phương dặn dò Vương Tinh Tinh và Trịnh Hạo Nhiên chuẩn bị tốt liền tuyên bố tan học .

Lý Thiên Vũ xúc động muốn chạy đi xoá sạch nụ cười trên mặt Trịnh Hạo Nhiên, bị Cố Xuân Lai kéo lại: "Đừng, Tiểu Vũ, ông đừng xúc động. Bình thường đấu võ mồm với tên đó thì không sao, đừng động tay động chân! Hắn là con thầy Trịnh, dù không muốn Thầy Phương nể mặt thầy Trịnh mới đem danh ngạch cho hắn. Bỏ đi!"

Lý Thiên Vũ bất bình lắm, nhưng lời Cố Xuân Lai là sự thật. Cậu chẳng làm gì được tên đó cả?

Hừ! Tức chết cậu!

126. Chương 127: Nhân Vật Phong Vân* Trong Trường

Gần đây Vương Tinh Tinh bước đi lâng lâng, sắp không phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa. Nghĩ đến cảnh hai ngày nữa phải cầm micro nói trước toàn trường gần nghìn học sinh, cô chưa bao giờ chịu áp lực lớn đến thế.

Vì vậy, Vương Tinh Tinh rất chăm chỉ luyện tập. Hễ tan học về là quấn quít lấy Chu Tiểu Vân, bắt cô bạn đóng vai người nghe rồi nhận xét, không cho về.

Tai nghe sắp thành vết chai Chu Tiểu Vân rất mong chờ ngày thứ sáu nhanh đến, để Vương Tinh Tinh không bắt cô ngồi nghe nữa, cô mệt lắm rồi.

Tin vui bất ngờ nhất là Đại Bảo trổ hết tài năng, trở thành người duy nhất được cử đi thi.

Trong bữa cơm, khi Đại Bảo tuyên bố tin tốt này, dáng vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi giống như chắc chắn ẵm được giải nhất vậy. Với tính của anh ấy, có thể nhịn không oang oang nói ra lúc mới về nhà đã là giỏi lắm rồi.

Đại Bảo kiêu ngạo ngẩng đầu, hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Tiểu Bảo và Nhị Nha, giả vờ khiêm tốn trước lời khích lệ của ba mẹ chứ thực ra miệng đã ngoác đến mang tai rồi.

Chu Tiểu Vân vui mừng cho anh trai. Bạn có tưởng tượng được Đại Bảo kiếp trước cả ngày trốn học, đánh nhau không? Bây giờ thay đổi 180 độ như thế, sao không khiến cô vui sướng được?

Chu Tiểu Vân vẫn thực lòng nhắc nhở một câu: "Anh ơi, mỗi lớp đều cử hai học sinh tham gia thi cấp trường, từ lớp ba đến lớp năm ít nhất cũng phải hơn hai mươi học sinh! Anh nên luyện tập chăm chỉ thì hơn."

Đừng để lúc lên sân khấu lại xảy ra chuyện

Một lời thức tỉnh người trong mộng! Đại Bảo vung tay lên, rất dũng cảm đơn phương quyết định: "Anh nhất định tập luyện thật tốt, Đại Nha, em luyện cùng anh cho anh ý kiến cải tiến nhé!"

Chu Tiểu Vân thở dài, vì sao số khổ đều là cô hả? Rõ ràng tham gia thi đấu là Vương Tinh Tinh và Đại Bảo, sao cô còn bận hơn cả hai người thế này?

Nhìn đi mấy ngày nay cô bận hơn bình thường, trên trường có Vương Tinh Tinh trong nhà có Đại Bảo. Cả hai người đều khiến người khác không yên tâm, Chu Tiểu Vân khóc ròng.

Trịnh Hạo Nhiên đi lại trong lớp như gió cuốn, cực kì tự tin, nói chuyện với Lý Thiên Vũ mũi hướng lên trời: "Lý Thiên Vũ, bạn nộp vở bài tập số học đi, cả lớp chỉ có bạn chưa nộp."

Lý Thiên Vũ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đã biết."

Trịnh Hạo Nhiên trong lòng vui sướng không nói nên lời, cố ý thở dài trước mặt Lý Thiên Vũ, nói: "Aizz, không biết sao hôm đó thầy Phương lại chọn tôi tham gia thi đấu nữa. Tôi thấy biểu hiện của mình rất bình thường."

Nông cạn! Chu Tiểu Vân thầm kết luận! Cô không muốn nghe lén hai người nói chuyện, họ đứng sau lưng cô, giọng lại lớn, cô không muốn nghe cũng không được.

Lý Thiên Vũ trời sinh có bản lĩnh không tức chết người khác không dừng, cậu cười ha ha : "Tôi cũng muốn lắm chứ. Rõ ràng nói không tốt còn được chọn Đáng tiếc, tôi không có người cha làm giáo viên."

Nói xong còn giả mù sa mưa chấm chấm nước mắt không tồn tại.

Cố Xuân Lai hát đệm, giả tình giả ý vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Không sao, ông làm tốt, tôi biết chứ, tôi vĩnh viễn ủng hộ ông!"

Trịnh Hạo Nhiên giận sôi lên, bị Lý Thiên Vũ ý tại ngôn ngoại đâm trúng chỗ đau.

Khi cậu bình tĩnh lại vẫn tự hỏi vấn đề này: nếu ba cậu không phải giáo viên dạy toán của lớp này, thầy Phương có chọn cậu đi thi nữa không?

Cậu là người kiêu ngạo, từ chối thừa nhận khả năng này có thể xảy ra, vì thế luôn tìm cách trốn tránh, không nghĩ sâu về vấn đề này nữa.

Một đám người nông cạn!

Chu Tiểu Vân nghe sắp không chịu nổi, trong lòng cô cũng nghi ngờ Phương Văn Siêu làm việc có suy nghĩ đến nhân tố Trịnh Băng mà thiên vị cho Trịnh Hạo Nhiên trở thành một trong hai người đại diện cho lớp không?

Nhưng hôm đó, biểu hiện của Trịnh Hạo Nhiên không tồi. Lý Thiên Vũ chỉ là ngang tài ngang sức thôi, không rõ ràng ai nhỉn hơn ai. Vì thế dù Trịnh Hạo Nhiên được chọn cũng không thể nói bất công được.

"Các cậu yên lặng được không, chuông vào lớp vang lên rồi!" Tiếng chuông điện reo vang ầm ĩ.

Hai nam sinh đằng sau đang hung hăng như gà chọi, tâm không tình nguyện về chỗ ngồi.

Nháy mắt đã đến thứ sáu.

Hai tiết buổi chiều được nghỉ, tất cả học sinh cầm ghế xếp hàng ngồi theo lớp trên bãi đất trống trước khu nhà dạy học mới.

Học sinh các khối lớp một, lớp hai ngồi đằng trước, lớp ba đến lớp năm ngồi sau.

Bãi đất trống này không nhỏ, bình thường bọn Chu Tiểu Vân còn học thể dục ở đây.

Người đông nghịt khiến người nhìn xuống hoảng hốt, vẻ mặt Tinh Tinh đau khổ nói: "Làm sao bây giờ? Tim của tớ cứ nhảy loạn liên hồi!"

Ngô Mai ngồi cạnh Chu Tiểu Vân, nghe xong cười nói: "Tim của tớ cũng đập mà. Tâm không đập chẳng phải là người chết sao?"

Vương Tinh Tinh trừng mắt: "Tớ đã khẩn trương lắm rồi, cậu còn trêu tớ? Cậu có phải là bạn tốt của tớ không đấy?"

Ngô Mai giơ tay đầu hàng: "Đại tỷ, em sai rồi!" Bây giờ người đi thi là lão đại, trước trấn an cảm xúc của Vương Tinh Tinh để thi đấu xong rồi nói.

Đằng trước chừa lại một khoảng trống nhỏ, Hiệu trưởng Kiều và các giáo viên ngữ văn làm ban giám khảo chấm điểm.

Tuyển thủ được cầm micro, đằng sau micro có sợi dây rất dài nối với dàn loa cũ kĩ của trường.

Tiếng qua loa hơi rè, lẫn tạp âm, học sinh ngồi phía sau chỉ nghe thấy tiếng, không nhìn rõ người.

Chẳng qua mọi người mấy ai để ý bên trên nói gì. Học sinh phía dưới ầm ầm như chợ vỡ, châu đầu trò chuyện. Ồn ào quá thì có chủ nhiệm lớp xuống dưới dò xét một vòng, tất cả im bặt.

Đến chủ nhiệm lớp về chỗ, im lặng không được mấy phút học sinh lại ồn ào như cũ.

Có lẽ nghiêm túc nghe nhất là ban giám khảo ngồi trên kia.

Các bài nói đều ngắn, hai ba phút lại đổi một người.

Thứ tự lên sân khấu xếp theo lớp, Trịnh Hạo Nhiên xong liền đến phiên Vương Tinh Tinh. Vẻ mặt cô bé bi tráng "anh dũng hi sinh" bước lên đài.

Học sinh lớp 4-2 thấy đại diện lớp mình thì nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ. Biểu hiện của Vương Tinh Tinh không tệ, lúc xuống đài chạm mặt ở 4-3 Hứa Mỹ Lệ bước lên.

Lúc đi qua nhau, Vương Tinh Tinh cho Hứa Mỹ Lệ một ánh mắt khiêu khích, nhỏ kia, cuối cùng chúng ta vẫn gặp nhau ở vòng thi đấu trường. Xem mi có biểu hiện tốt hơn ta không?

Không biết có phải do Vương Tinh Tinh nguyền rủa linh nghiệm không? Đang nói một nửa Hứa Mỹ Lệ đột nhiên quên từ. Phần sau bài nói lắp ba lắp bắp.

Sau khi kết thúc, tiếng vỗ tay thưa thớt nên cô bé ủ rũ xuống. Thầm hận Vương Tinh Tinh, tất cả tại con bé đó khiến mình luống cuống, quên từ còn nói lắp.

Gặp chuyện thích đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác, bạn học Hứa Mỹ Lệ à, nên xem lại bản thân mình đi.

Hôm nay nhân vật được quan tâm nhất không phải Đại Bảo thì là ai.

Giọng Đại Bảo oang oang, dưới tác dụng cộng hưởng của micro càng phóng đại lên mấy lần. Đúng là rung trời lở đất khiến người nghe kinh hãi.

Lắng nghe thì thấy nội dung bài nói của Đại Bảo không giống các học sinh khác, nào là yêu thầy, yêu cha mẹ, yêu lớp, yêu bạn học… nghe đã muốn ngủ gật, mà là "Tôi yêu ti vi" ?

Ngồi dưới ai mà không thích xem phim hoạt hình, kịch võ hiệp?

Nhất thời mọi người đồng lòng, không ai xì xào nói chuyện mà chuyên tâm lắng nghe.

Đại Bảo bình tĩnh, không ngờ nói lưu loát từ đầu tới cuối, giành được tràng pháo tay giòn giã của khán giả. Cậu nhất thời ảo tưởng mình trở thành nhân vật phong vân*, lâng lâng đi xuống.

(Nhân vật phong vân: người làm mưa, làm gió trong trường, ý là những người nổi bật được nhiều người biết đến.)

127. Chương 128: Giấy Khen Đầu Tiên Của Đại Bảo

Sau khi kết thúc thi đấu, vừa vặn đến giờ tan học.

Ba người Vương Tinh Tinh, Chu Tiểu Vân, Ngô Mai dọc đường về tay cầm ghế con, cười đùa vui vẻ, nhất là Vương Tinh Tinh, thi đấu xong nên tâm tình đặc biệt thoải mái.

Nhớ đến cảnh Hứa Mỹ Lệ hôm nay mất mặt trên sân khấu, Vương Tinh Tinh không ngừng được cười: "Các cậu để ý không, lúc Hứa Mỹ Lệ đi mặt tái mét. Tớ thấy cực kì thống khoái!"

Ngô Mai cười khanh khách, trước đây Ngô Mai không cùng lớp với Hứa Mỹ Lệ. Chuyện kì thú của Hứa Mỹ Lệ đều từ miệng Vương Tinh Tinh, Chu Tiểu Vân nghe được. Chu Tiểu Vân phúc hậu nói đúng sự thật, Vương Tinh Tinh chỉ kém nước không thêm mắm thêm muối, phóng đại mấy lần.

Vì thế, Ngô Mai chẳng có hảo cảm với Hứa Mỹ Lệ. Bạn tốt là phải cùng phe, "Địch nhân" của Vương Tinh Tinh cũng là "Địch nhân" của cô. Nên để địch nhân hay đối thủ

Chu Tiểu Vân kéo kéo Vương Tinh Tinh ý bảo cô chú ý người đằng sau, nhưng Vương Tinh Tinh vô ý vẫn nói oang oang: "… Hôm nay Hứa Mỹ Lệ đúng là bêu xấu …"

Chu Tiểu Vân trợn mắt, được rồi, chuẩn bị "Khai chiến" đi!

Hứa Mỹ Lệ lạnh mặt nói: "Tôi bên xấu chỗ nào, bạn nói chi tiết một chút."

Nói xấu sau lưng người ta đột nhiên giọng của người đó vang lên đúng là đủ "Kinh hỉ" , Vương Tinh Tinh giật mình hoảng sợ.

Hứa Mỹ Lệ tới lúc nào? Vương Tinh Tinh im lặng dùng ánh mắt hỏi.

Tớ dùng tay kéo cậu nhắc cậu cả buổi mà cậu không thèm để ý, Chu Tiểu Vân đồng dạng dùng ánh mắt trả lời.

Hai người mắt đi mày lại trong mắt Hứa Mỹ Lệ là lộ vẻ chột dạ. Hôm nay tâm trạng Hứa Mỹ Lệ tồi tệ vô cùng. Sai lầm lúc thi mất mặt trước toàn trường không nói, còn phụ sự kì vọng của thầy giáo, trên đường còn nghe thấy Vương Tinh Tinh trắng trợn cười nhạo, điều này sao không khiến Hứa Mỹ Lệ bực mình phát cáu?

Nói đi nói lại đúng là vận khí Vương Tinh Tinh không tốt, nhiều người như vậy lại để Hứa Mỹ Lệ kia đi sau lưng các cô.

Trước mặt đấu võ mồm là một chuyện, sau lưng nói xấu người ta còn bị người ta bắt gặp, tư vị này không thoải mái tí nào.

Luôn nhanh mồm nhanh miệng Vương Tinh Tinh cũng xấu hổ, nói không ra lời.

Hứa Mỹ Lệ có lý không buông tha ép hỏi: "Vương Tinh Tinh không phải cậu luôn nói nhiều sao? Sao bây giờ như câm điếc thế! Sau lưng nói xấu người khác không biết xấu hổ."

Vương Tinh Tinh trừng mắt, quăng sự chột dạ kia vào sọt rác: "Tôi có gì phải xấu hổ, tôi chỉ nói sự thật. Cậu dám nói hôm nay lúc thi cậu không quên từ không?"

Hứa Mỹ Lệ bị Vương Tinh Tinh chọc trúng vết sẹo nổi trận lôi đình: "Vương Tinh Tinh, hôm nay tôi quên từ là lỗi của cậu. Ai bảo cậu nháy mắt cười nhạo khiến tôi căng thẳng kết quả quên mất định nói gì, tất cả là lỗi của cậu!"

Gặp qua người không biết đúng sai, nhưng chưa thấy ai không biết phải trái đến mức này.

Vương Tinh Tinh vén tay áo lên, chuẩn bị cùng Hứa Mỹ Lệ "Lý luận" "Lý luận" một trận. Đúng lúc Phương Văn Siêu đi qua, thấy mấy nữ sinh đằng trước ồn ào không dứt, cảm thấy kỳ lạ, anh cất giọng hỏi: "Mấy em đang làm gì?"

Hứa Mỹ Lệ vừa thấy được Phương Văn Siêu, lập tức qua cáo trạng: "Thầy Phương, thầy phân xử cho em với. Vừa nãy, Vương Tinh Tinh nói xấu em, bị em nghe được, em đang lý luận với bạn ấy!"

Phương Văn Siêu cũng biết tính cô học trò trước đây của lớp mình, trong ấn tượng thành tích tạm được, làm việc cũng khá, chỉ là tâm nhãn nhỏ một chút, thích cáo trạng.

Vương Tinh Tinh tất nhiên thề thốt phủ nhận, thuận tiện kéo Ngô Mai và Chu Tiểu Vân làm chứng ình.

Ngô Mai tức giận đứng về phe bạn mình, lớn tiếng nói với thầy không có chuyện này.

Phương Văn Siêu khó xử, hai bên bên nào cũng cho là mình đúng rốt cuộc ai mới nói thật? Anh đưa ánh mắt nhìn Chu Tiểu Vân nãy giờ không lên tiếng.

Chu Tiểu Vân đang suy nghĩ cách trả lời, cô nói thật một nửa: "Thầy Phương, chuyện là như vầy. Bọn em đang đi, có bàn luận về chuyện thi đấu lúc nãy. Khi Hứa Mỹ Lệ đi ngang qua đúng lúc Vương Tinh Tinh đang nói đến việc đang thi thì bạn ấy quên từ."

Những lời này rất thông minh, đầu tiên không hề nói dối, lại cực kỳ xảo diệu tránh được sự thật Vương Tinh Tinh cười nhạo Hứa Mỹ Lệ.

Hứa Mỹ Lệ không còn lời nào để nói, dù sao Vương Tinh Tinh kia không đến mức bị thầy Phương phạt, đây cũng là sự thật!

Tổng thể mà nói, tránh nặng tìm nhẹ.

Phương Văn Siêu an ủi Hứa Mỹ Lệ mấy câu, Hứa Mỹ Lệ tức giận về lớp mình. Lúc gần đi còn hung hăng trợn mắt nhìn Vương Tinh Tinh, Vương Tinh Tinh thừa dịp Phương Văn Siêu không chú ý thè lưỡi với cô nhóc đáng ghét này.

Tất nhiên Phương Văn Siêu cũng giáo dục Vương Tinh Tinh mấy câu, thuận tiện biểu dương biểu hiện của Vương Tinh Tinh khi thi. Lúc này, trong suy nghĩ của anh, nếu hôm nay đổi lại là Chu Tiểu Vân đi thi nhất định còn tốt hơn.

Lúc về đến nhà, Chu Tiểu Vân phát hiện anh trai đã có mặt ở nhà, đang thao thao bất tuyệt tả lại ẹ nghe lúc anh ấy diễn thuyết, còn cường điệu biểu hiện xuất sắc của anh ấy cùng với tràng pháo tay ầm ĩ.

Triệu Ngọc Trân chăm chú nghe, liên tục gật đầu, đồng ý thưởng cho Đại Bảo.

Vừa nghe có thưởng, Đại Bảo vểnh tai lên, truy vấn sẽ được thưởng cái gì.

Triệu Ngọc Trân nghiêm túc trả lời: "Thưởng cho con chủ nhật ở nhà được xem ti vi cả ngày."

Đại Bảo lập tức cau có, cái này khác gì không thưởng chứ. Chủ nhật nào cậu chẳng ôm ti vi cả ngày. Tiểu Bảo không thức thời đúng lúc này cười ra tiếng, bị Đại Bảo vỗ tét vào mông.

Tiểu Bảo lớn tiếng kêu đau, Đại Bảo bị mẹ mắng ột trận, ủ dột ngồi xem ti vi .

Vất vả trôi qua chủ nhật, lần đầu tiên trong đời Đại Bảo mong đợi chủ nhật qua nhanh hơn.

Vì sao? Đương nhiên vì vội vã muốn biết thành tích thi đấu của mình thế nào rồi!

Trưa thứ hai, Đại Bảo đắc ý cầm giấy khen trở về.

Được các em vây quanh, Đại Bảo nhất thời có cảm giác hãnh diện. Đây chính là tờ giấy khen đầu tiên trong năm năm tiểu học của cậu đó.

Ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cậu đỏ mắt từ lâu với giấy khen của Tiểu Vân và Tiểu Bảo, nhất là Đại Nha, giấy khen học sinh giỏi của con bé một tờ lại một tờ sắp dán kín tường. Đại Bảo nhìn mà hâm mộ, ghen tị chết đi được.

Tiểu Bảo nhỏ hơn cậu cũng thường xuyên nhận được giấy khen, đã có ba tờ, chỉ có cậu là chưa có cái nào. Sao cậu dễ chịu được?

Hôm nay Đại Bảo đã biết được cảm giác vui sướng khi cầm giấy khen về khoe.

Tiểu Bảo lẩm bẩm: "Bạn học Chu Chí Lương vinh dự nhận được giải nhì cuộc thi hùng biện của trường tiểu học Hưng Vượng nay phát giấy khen khích lệ. Hả? Anh trai, anh không được giải nhất à?"

Đúng là tự vạch áo cho người xem lưng!

Đại Bảo tức giận đáp: "Thầy của anh nói, tiếng phổ thông của anh không chuẩn nói sai mấy chỗ nên không được giải nhất, chỉ được giải nhì."

Tiểu Bảo lẩm bẩm: "Cả ngày khoe khoang còn tưởng anh được giải nhất chứ!"

Quay đầu nhìn, Đại Bảo đang nhe răng trợn mắt xoa tay đi về phía mình.

Không tốt, chạy mau! Tiểu Bảo vứt giấy khen xuống đất bỏ chạy.

"Giấy khen của tôi!" Đại Bảo vội vàng nhặt giấy khen rơi trên mặt đất lên, cẩn thận dán bảo bối của cậu lên đầu giường.

128. Chương 129: Tường Vây Và Nhà Mái Bằng

Năm nay việc buôn bán của Chu Quốc Cường lời kha khá tiền, nên nghĩ đến chuyện xây tường bao. Nhà ông có ba gian, nhà chính có hai phòng, nhà kề một phòng, một phòng bếp, một chuồng gà, một chuồng lợn cứ như vậy không ngăn ra thì không tốt. Trước đây xây nhà ngói không có tiền nên không xây tường bao. Giờ có ít tiền nên mới tính đến việc này.

Ông bảo cậu em vợ Triệu Cương chở hai xe gạch đến, mời mấy thợ xây trong thôn, chọn ngày tốt liền khởi công.

Cha của Tôn Mẫn Tôn Thành Võ hai năm qua làm khá tốt trở thành đội trưởng đội thợ xây, dẫn theo mấy đàn em, nửa tháng sau đã xây xong tường bao quanh nhà Chu Tiểu Vân.

Có tường viện, nhà cô đẹp lên hẳn. Toàn bộ sơn tưởng đỏ, cổng sắt lớn treo cái khoá to đùng rất oách.

Có một ngày Thẩm Hoa Phượng thì thầm bàn với Chu Quốc Phú: "Nhà chú hai mới mấy năm đã khá hơn nhà ta, vừa xây nhà ngói giờ lại đắp tường vây. Có lẽ một thời gian nữa nhà chú ấy còn đổ mái bằng trước nhà chúng ta đấy. Hay là, dịp này chúng ta xây luôn!"

Chu Quốc Phú đầu tiên không đồng ý, ông cảm thấy ở nhà ngói rất tốt, giờ xây nhà mái bằng rất vất vả. Hơn nữa, em trai sống tốt, ông cũng mừng thay em. Không hiểu lòng dạ đàn bà sao nhỏ mọn thế, so sánh nhau từng tí một.

Ngày nào Thẩm Hoa Phượng cũng lải nhải bên tai chồng vấn đề này: "Gạch dỡ ra có thể dùng lại, chỉ thêm nữa nước, cát, đá..., xây lên sau này chúng ta phơi lúa gạo dễ dàng hơn.

Cuối cùng, Chu Quốc Phú bị vợ thuyết phục, gật đầu đồng ý.

Thế là, Chu Tiểu Hà chuyển sang ngủ cùng Chu Tiểu Vân. Chu Chí Hải ngại chung phòng với Đại Bảo và Tiểu Bảo, thêm cậu là ba sẽ chật không thoải mái. Trực tiếp chạy đến nhà Phùng Thiết Trụ ngủ.

Phùng Thiết Trụ tất nhiên giơ hai tay tán thành, trong lòng nhẩm tính: Sau này cùng Hải đến nhà Chu Tiểu Vân không phải càng danh chính ngôn thuận, có thêm nhiều cơ hội hơn à? Hắc hắc!

Tôn Thành Võ giúp nhà Chu Quốc Cường xây tường vây không đến mấy ngày lại tới nhà Chu Quốc Phú, nói đùa nói: "Một thời gian nữa nhà bác đổ mái bằng, đến lúc đó nhớ tìm tôi nhé."

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân nhìn nhau cười, đồng thanh nói: "Tất nhiên."

Mắt thấy nhà anh cả bắt đầu đổ mái, đến lượt nhà mình chắc phải hai năm nữa?

Triệu Ngọc Trân chán nản, buổi tối đợi Nhị Nha ngủ say, nói chuyện với chồng: "Ba nó à, mình nói nhà anh cả sao thế? Nhà mình chân trước xây tường bao, nhà anh ấy chân sau đổ mái. Rõ ràng là phân cao thấp với nhà mình mà!"

Chu Quốc Cường cũng có cảm giác đó, nhưng là đàn ông, chủ gia đình, em trai của Chu Quốc Phú, ông không thể nói thật suy nghĩ trong lòng cho vợ biết, đành nhàn nhạt nói: "Gì mà phân cao thấp chứ? Đại ca muốn xây nhà mái bằng cũng là chuyện chuẩn bị trước một, hai năm, bây giờ chuẩn bị đủ không sai biệt lắm nên cũng khởi công!"

Triệu Ngọc Trân vẫn tức giận bất bình: "Nào có chuyện trùng hợp như thế! Em thấy, tám chín phần là Thẩm Hoa Phượng ghen tị. Chị ấy à, từ trước đến nay muốn trội hơn người khác, người ta hơn mình một tí cũng không được. Nhìn nhà mình xây tường bao nên đỏ mắt muốn đổ mái, phải mạnh hơn nhà mình một điểm mới thoải mái."

Lời này có lý, Chu Quốc Cường nghe xong gật đầu: "Anh cũng nghĩ chuyện này tám phần là chủ ý của chị dâu."

Triệu Ngọc Trân kích động đề nghị: "Hay là nhà mình cũng xây đi? Dù sao tiền trong tay đủ mà."

Trời ạ, còn nói Thẩm Hoa Phượng thích trội hơn người, chính mình cũng muốn nhỉnh hơn người khác.

Chu Quốc Cường kiên quyết không đồng ý: "Không được, nếu nhà mình xây ngay sau khi nhà anh Cả làm xong, sẽ khiến người ta xì xào bàn tán. Không chừng người trong thôn lại cho rằng hai anh em bất hoà. Nhất định không được."

Triệu Ngọc Trân chưa từ bỏ ý định, lại nói: "Hay sang năm chúng ta làm, sau nhà anh ấy một năm."

Chu Quốc Cường ách nhiên thất tiếu, điều này có khác gì không nhường đâu?

Ông an ủi vợ: "Nhà mái bằng đơn giản là có thêm cầu thang lên nóc, có thể phơi lúa gạo. Sau này nhà mình xây nhà lầu, trực tiếp chồng thêm một tầng là được. Anh thấy mình nên đợi thêm mấy năm, chờ trong thôn có nhà xây nhà lầu, chúng ta bỏ qua giai đoạn đổ mái bằng luôn."

Triệu Ngọc Trân giờ mới nhìn chồng bằng con mắt khác xưa, ừ, có chí khí! Bà chỉ muốn đổ mái, nhưng Chu Quốc Cường đã nghĩ nên việc xây nhà lầu. Đúng là chủ gia đình, nhìn xa trông rộng, quyết đoán không giống phụ nữ.

Triệu Ngọc Trân cảm thấy chủ ý của chồng rất hợp ý mình, không nhắc lại chuyện này nữa.

Về phần tại sao phải chờ nhà người ta xây nhà lầu, nhà mình mới xây, nó cũng có nguyên nhân cả.

Ai nguyện ý làm chim đầu đàn chứ? Không sợ người trong thôn đỏ mắt nói xấu sau lưng à? Trắng trợn khoe khoang nhà mình có tiền, ai thoải mái được? Đừng nhìn bạn bè bình thường hô hào "anh", "em" thân thiết như anh em ruột trong nhà, nhưng hễ có nhà nào khá giả hơn, rõ ràng cao hơn người khác một đoạn lớn cũng thấy khổ sở. Mọi người ghen tị, trong lời nói giấu kim châm, khiến bạn không chịu nổi đâu.

Vì thế, cho dù trong tay Chu Quốc Cường đủ tiền xây nhà lầu cũng phải kiên nhẫn, chờ đội trưởng đội sản xuất, chủ nhiệm Trường Kế Sinh xây rồi mới đến lượt nhà mình.

Chu Tiểu Vân không quen ngủ chung với Chu Tiểu Hà. Đang quen ngủ một mình bỗng nhiên có thêm một người chật chội hẳn. May mà là mùa hè không phải mùa đông, không ngủ chung chăn, nếu không còn không thoải mái nữa.

Chu Tiểu Hà tướng ngủ rất xấu, nửa đêm đôi khi còn quàng tay qua người Chu Tiểu Vân. Cô phải cẩn thận nhấc tay chị ấy ra, năm phút sau, lại như cũ.

Chu Tiểu Vân đành kiên nhẫn, nghĩ thầm hai tháng nữa được giải thoát rồi.

Không ngờ Chu Quốc Phú thuê nhiều nhân công, tranh thủ trời tạnh ráo, đẩy nhanh tốc độ, trong vòng một tháng đã xây xong. Chu Tiểu Vân giả vờ lưu luyến không rời, trong lòng cao hứng đến mức hô vạn tuế.

Cuối cùng cũng tiễn bước được đại tỷ này, a di đà phật, thiện tai thiện tai!

Thẩm Hoa Phượng cước bộ nhẹ nhàng như gió xuân, đắc ý đến mời Chu Quốc Cường qua uống rượu, nụ cười trên mặt không che giấu được.

Triệu Ngọc Trân mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào cũng phải tỏ vẻ vui mừng, nói một đống lời nịnh hót: "Chị dâu, phải chúc mừng hai người. Trong thôn nhà đổ mái bằng cực ít, chỉ có Phùng Gia Lĩnh và nhà Hứa Đại Sơn. Anh chị được xếp vào người giàu có rồi. Chúng em vui mừng thay anh chị."

Lời dễ nghe ai không thích, nhất là câu "được xếp vào người giàu có" làm cho Thẩm Hoa Phượng nghe xong đặc biệt thư thái, dặn dò Triệu Ngọc Trân qua sớm một chút rồi đến nhà khác mời.

Ngày mở tiệc, Chu Quốc Phú mời không ít khách.

Thẩm Hoa Phượng thấy sinh nhật Chu Tiểu Vân, Chu Quốc Cường làm mười mâm đã không thoải mái, lần này không ngờ cũng xêm xêm nên bà rất tự hào.

Triệu Ngọc Trân ngồi cùng bàn với tam cô lục bà, có người cười nói "Lão đại cũng đổ mái rồi, nhà cô cũng nhanh lên đi" Triệu Ngọc Trân hàm hồ ứng phó, nghĩ thầm nhà mình có xây phải xây nhà lầu.

129. Chương 130: Đại Bảo Sắp Tốt Nghiệp

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt đã đến tháng sáu.

Năm nay Đại Bảo tốt nghiệp tiểu học. Hồi đó chưa có cơ chế học sáu năm, tiểu học chỉ có năm năm. Đại Bảo vội vàng đi chụp hình lưu niệm.

Không biết tại sao lại có tiền lệ này, nhưng lúc sắp tốt nghiệp không thể không chụp ảnh với bạn bè.

Viện cớ này Đại Bảo xin mẹ mười nguyên.

Bây giờ cuộc sống được cải thiện, chất lượng cuộc sống của mọi người dần được đề cao, cho dù là dân quê khi lấy ra mười nguyên cũng không phải bận tâm suy nghĩ như trước nữa.

Triệu Ngọc Trân chỉ hơi lăn tăn một chút, rồi hào phóng đưa tiền cho con.

Đại Bảo vui vẻ ra mặt, cầm mười nguyên trong tay, cùng bọn Thạch Đầu đi đến hiệu ảnh.

Sau khi xây chợ, người dân góp tiền làm đường bê tông, hình thành một ngã tư khiến giao thông thuận tiện hơn. Các tiểu thương trong chợ Hưng Vượng cũng được mở quầy ở đây. Một loạt nhà mọc lên hai bên đường, có người khôn khéo còn bỏ tiền thuê một gian để bán hàng.

Giờ có không ít cửa hàng: tiệm cắt tóc, tiệm tạp hóa thượng vàng hạ cám*… Hiệu ảnh ở góc trong cùng, ông chủ còn rất trẻ, hơn hai mươi tuổi.

(thượng vàng hạ cám: hỗn tạp, tạp nham)

Hai ngày qua, người đến chụp đều là mấy cô, cậu học sinh, nói là muốn chụp hình tốt nghiệp. Ông chủ thấy có nhiều khách, phục vụ rất nhiệt tình chu đáo.

Đại Bảo và Thạch Đầu chung với nhau một tấm rồi cùng chụp chung với cả nhóm. Đại Bảo còn tìm trong tiệm mấy đạo cụ hoá trang rực rỡ sắc màu như diễn viên hí kịch mặc lên, tạo dáng Kim Kê Độc Lập chụp riêng một kiểu.

Chờ tiêu hơn nửa số tiền, mọi người hài lòng ra về.

Mấy ngày sau, Đại Bảo lấy ảnh chụp về cho Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo và Nhị Nha thưởng thức, đắc ý nói: "Trông tấm anh chụp một mình thế nào?"

Chu Tiểu Vân không đành lòng đả kích anh trai, cố nhịn không cười ra tiếng: "Rất đặc biệt."

Đại Bảo không vui: "Không biết thưởng thức, chỉ đặc biệt thôi à? Em không thấy anh chụp tư thế này rất oai phong, uy vũ sao?"

Tiểu Bảo không lưu tình chút nào: "Đúng đó anh à, rất oai phong uy vũ, em thấy anh mặc bộ này đã giống con gà trống hoa rồi, làm tư thế này quả thật giống hệt."

Nham hiểm! Nhất châm kiến huyết*! (Nói trúng tim đen)

Chu Tiểu Vân bội phục Tiểu Bảo đồng ngôn vô kỵ* nói thoải mái, nhìn Đại Bảo tức giận mặt lúc đỏ lúc trắng rất đặc sắc.

(đồng ngôn vô kỵ: những lời trẻ nhỏ nói thì không cần quá kiêng dè hay để ý vì tâm tư còn khờ dại)

Sau đó, trong sân nhà họ Chu gia lại trình diễn tiết mục Đại Bảo rượt Tiểu Bảo chạy mấy vòng.

Thật ra nếu Đại Bảo chạy hết tốc lực, mười Tiểu Bảo cũng không phải là đối thủ của cậu. Cậu chỉ hù dọa Tiểu Bảo thôi.

Bằng không, cái chân bé như que tăm của Tiểu Bảo bị Đại Bảo cao to khoẻ mạnh chụp một cái thì chỉ có nước nằm dưới đất gào khóc.

Tiểu Bảo không biết đây là một kiểu dung túng của anh trai. Cậu dám vuốt râu hoàng đế, sờ mông lão hổ không phải chuyện một, hai ngày. Coi như đó là phương thức giao lưu tình cảm tương thân tương ái của hai anh em họ đi.

Một lúc sau, ở bên cạnh xem náo nhiệt, Chu Tiểu Vân và Nhị Nha nghe thấy tiếng gào khoa trương của Tiểu Bảo: "Cứu, cứu! Anh trai đánh em!"

Nhị Nha cười nghiêng ngả.

Gần đến ngày thi tốt nghiệp, Đại Bảo chẳng có vẻ gì là khẩn trương, cả ngày nhàn nhã còn rảnh hơn bình thường. Chu Tiểu Vân hỏi anh: "Anh ơi, còn mười ngày nữa đến kì thi tốt nghiệp! Anh không cần ôn tập à?"

Đại Bảo lập tức bày ra tư thế lão đại, truyền thụ kinh nghiệm cho đàn em: "Em không hiểu rồi! Nào, anh trai truyền thụ cho em bí quyết đi thi."

Vừa nghe có bí quyết đi, Tiểu Bảo cảm thấy hứng thú ngó đầu sang: "Anh nói cho cả em nghe với."

Đại Bảo ỡm ờ nửa ngày mới tuyên bố: "Đi thi phải bình tĩnh, lo lắng sẽ không phát huy hết thực lực. Nghe anh đi, thi học kỳ muốn chơi nhiều, cuộc thi nhỏ thì chơi ít."

Trời ạ! Còn tưởng anh ấy có thể nói ra đạo lý gì cơ!

Tiểu Bảo cố tình truy vấn: "Nếu không đi thi thì sao?"

Đại Bảo cười hắc hắc : "Thì càng phải chơi hết mình chứ sao."

Nói trái nói phải chơi là số một. Aizz, đừng hy vọng Đại Bảo miệng chó có thể phun ra ngà voi.

Chu Tiểu Vân trong lòng đang tính chuyện khác, nên không chú ý khua môi múa mép tranh luận với hai anh em.

Gần đây cô luôn suy nghĩ một vấn đề: Đại Bảo sẽ học cấp hai ở đâu?

Gần đó đương nhiên có trường cấp hai, cách nhà mấy dặm có trường cấp Hưng Vượng, nhưng không có cấp ba. Kiếp trước cô và anh trai, em trai và cả Nhị Nha đều học cấp hai ở đó.

Chính vì thế, Chu Tiểu Vân mới không muốn để Đại Bảo giẫm lên vết xe đổ.

Trường Hưng Vượng gần nhà, đi học tiện thì tiện thật, nhưng không chú trọng chất lượng dạy học.

Điều này cũng bình thường thôi. Một trường ở nông thôn, dù điều kiện dạy học hay chất lượng giáo viên đều tương đối kém, hơn nữa chẳng có không khí học tập. đại bộ phận học sinh ham chơi, có nhiều người học xong thì nghỉ luôn hoặc bỏ dở giữa chừng.

Đại Bảo chính là một trong số đó.

Đi học về bỏ bê bài vở, lêu lổng với hồ bằng cẩu hữu, sau này không nên thân. Xét đến cùng không phải vì hoàn cảnh học tập quá tệ sao?

Đương nhiên, không thể hoàn toàn đổ lỗi cho hoàn cảnh, Đại Bảo bản thân ham chơi thành tính, đánh nhau, gây sự, trốn học đều mồi dẫn lửa.

Nhưng, hiện tại Đại Bảo thay đổi rất lớn so với kiếp trước. Nếu chọn trường tốt chưa biết chừng có thể triệt để thoát thai hoán cốt đó!

Đúng, giờ nên tẩy não cho Đại Bảo thôi.

Chu Tiểu Vân cố ý bảo Đại Bảo chờ cô cùng đi học. Trên đường đi đề cập đến vấn đề này.

Quả nhiên, Đại Bảo không hề suy nghĩ, tùy ý đáp: "Có gì phải nghĩ, học ở trường Hưng Vượng luôn. Dù sao, dù kết quả thi tốt nghiệp cao hay thấp, bên trường đó vẫn gửi thư trúng tuyển đến. Vì thế, anh thấy có đi thi tốt nghiệp hay không cũng thế cả."

Chu Tiểu Vân ra vẻ đau lòng, vừa nói vừa lắc đầu: "Anh ơi là anh, hoá ra trong cảm nhận của em anh luôn là học sinh ngoan, chăm chỉ, ham học. Sao anh có thể nói ra những lời không có chí khí như thế?"

Ham học? Chăm chỉ?

Những từ đó dùng để hình dung về mình sao? Đại Bảo choáng váng, nhất là những lời nói được nói ra từ miệng em gái học cực giỏi và ngoan ngoãn càng khiến cậu cười tươi roi rói.

Đại Bảo từ trước đến nay luôn như thế, tiếp theo Chu Tiểu Vân có nói gì cậu cũng đồng ý.

"Đại Nha, vậy em thấy anh nên thi vào trường nào?" Đại Bảo khiêm tốn hỏi.

Chu Tiểu Vân cười thầm anh đã cắn câu, trên mặt vẫn tỏ vẻ sùng bái: "Anh ơi, em thấy anh ham học, có tài ăn nói như vậy tối thiểu có thể đỗ vào một trường cấp hai trên thị trấn. Như trường Sao Mai ấy, hoàn toàn không thành vấn đề!"

130. Chương 131: Trường Cấp Hai Sao Mai

Trường Sao Mai chỉ khác một chữ so với trường Anh Minh nơi thím Ba dạy, nhưng thành tích học tập cách xa nhau mấy trăm mét. Vì thế, hai trường này hơn kém nhau không chỉ một điểm, hai điểm.

(Sao Mai là còn Anh Minh là)

Anh Minh là trường trung học cơ sở trọng điểm của cả thị trấn, quy mô lớn nhất, chất lượng dạy học tốt nhất. Trường Sao Mai thì kém hơn, chỉ là một trường trung học bình thường của thị trấn thôi. Đương nhiên, nó đã hơn hẳn trường Hưng Vượng ở nông thôn.

Vì sao Chu Tiểu Vân chỉ nhắc tới trường Sao Mai? Tất có nguyên nhân của nó.

Hồi đó, trường Sao Mai ở phía đông thị trấn, từ nhà đi xe đạp đến chỉ mất nửa tiếng đồng hồ. Sau này nếu Đại Bảo đỗ cũng không phải đi quá xa nhà. Thứ hai, trong lòng cô đang tính sau khi tốt nghiệp sẽ thi vào trường Anh Minh, sau này ở gần Đại Bảo dễ chăm sóc lẫn nhau.

Thứ ba là trường Sao Mai nổi tiếng về sở trường bồi dưỡng học sinh văn thể mỹ, như Đại Bảo tố chất thể thao tốt như vậy, nếu được học ở đây chưa biết chừng có thể khai quật được tiềm năng cũng nên.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân quan trọng nhất: trường Sao Mai dù chỉ là trường hạng ba trên thị trấn nhưng tốt hơn các trường ở nông thôn nhiều, so với các trường hot lại không bằng nên điểm trúng tuyển không cao lắm. Với sức học của Đại Bảo miễn cưỡng có thể thi đỗ.

Đại Bảo không nghĩ nhiều, sảng khoái nói: "Được, vậy hai ngày nữa anh sẽ điền trường sao Mai ở nguyện vọng một. Dù sao thi không đỗ vẫn có giấy trúng tuyển của trường Hưng Vượng gửi đến."

Thảo nào đồng ý nhanh thế, hoá ra có sẵn đường lui rồi.

Chu Tiểu Vân nhắc nhở: "Anh ơi, đây không phải là việc nhỏ, anh phải nói với ba mẹ một tiếng đấy."

Đại Bảo vô tâm nói: "Biết rồi, tối nay anh sẽ nói với ba mẹ, ba mẹ chắc chắn sẽ đồng ý."

Hi vọng là thế! Chu Tiểu Vân cầu mong ba mẹ ngàn vạn đừng luyến tiếc mỗi học kỳ phải bỏ ra hơn một trăm nguyên tiền học phí.

Tối hôm đó, cả nhà quây quần quanh mâm cơm. Thịt nướng rau củ ăn kèm củ cải muối mằn mặn và bánh ngô, Đại Bảo ăn ngon lành.

Chu Tiểu Vân liên tục nháy mắt ra hiệu cho anh trai mà anh ấy cứ cắm đầu cắm cổ ăn nên không chú ý, cô đành đá chân anh ấy dưới gầm bàn. Đại Bảo kêu "ối" một tiếng, đang muốn hỏi sao em đá anh thì thấy Chu Tiểu Vân liên tục nháy mắt mới nhớ ra mình đã quên mất chuyện quan trọng đó.

"Ừm… Ba mẹ, con muốn bàn với ba mẹ một chuyện." Đại Bảo hiếm khi nghiêm túc đến thế: "Hai ngày nữa phải điền nguyện vọng vào hồ sơ, con muốn đề nguyện vọng một là trường Sao Mai. Ba mẹ nghĩ sao?"

Triệu Ngọc Trân kinh ngạc: "Đang yên lành sao lại nghĩ đến chuyện lên thị trấn học trung học? Nghe nói học phí ở đó tốn kém lắm, đắt hơn hẳn ở nông thôn."

Biết ngay tính cách một người không thể thay đổi trong một, Chu Tiểu Vân nghĩ thầm. Cô nghĩ rằng từ khi kinh tế gia đình khá giả hơn, mẹ không còn qua chi li chuyện tiền nong nữa, hoá ra trong khung vẫn thế.

Không ngờ vấn đề đầu tiên nghĩ đến là tiền học phí. Haizz! Đúng là mẹ mà! Vĩnh viễn tính toán chi li như thế.

Đại Bảo gãi đầu, không giải thích rõ được nguyên nhân. Đúng rồi, đang yên lành sao cậu lại phải chạy đi xa thế để học trung học nhỉ? Học ở trường Hưng Vượng chỉ mất năm, mười phút đạp xe, tiện hơn nhiều!

Chu Tiểu Vân giúp đỡ anh: "Mẹ, hôm nay trên đường đi học anh đã nói với con chuyện này. Con cảm thấy suy nghĩ này của anh ấy rất tốt, nên ủng hộ. Mẹ nghĩ xem, trường cấp hai Hưng Vượng chỉ dạy trẻ con ở nông thôn, không nghiêm túc học tập. Anh ấy vốn ham chơi học ở đó như cá gặp nước, sẽ bỏ bê việc học mất! Con thấy, anh ấy nên chọn một trường cấp hai tốt hơn. Yếu tố hoàn cảnh sẽ hỗ trợ phần nào cho tương lai của anh ấy. Về phần học phí, con tin mẹ sẽ không tiếc ít tiền đó đâu!"

Lấy lý do tốt cho con cái chụp mũ xuống, Triệu Ngọc Trân không thể nói mãi vấn đề này được.

Bà nghĩ thầm: đúng vậy, chỉ cần Đại Bảo có thể học khá hơn, hoàn cảnh học tập tốt hơn một chút, tốn nhiều học phí một tí cũng không sao cả.

Chu Quốc Cường ngồi nghe rồi thầm so sánh lợi hại trong đó, sau đó mở miệng nói: "Vậy cứ điền nguyện vọng như thế đi, thi đỗ thì đi học, không đỗ thì học ở trường cấp hai Hưng Vượng, dù sao không tổn thất gì."

Chu Tiểu Vân vui mừng nói: "Cám ơn ba!"

Kỳ quái! Sao Đại Nha còn vui mừng hơn cả mình, Đại Bảo thấy lạ: "Đại Nha, hình như người nói cám ơn hẳn là anh mới đúng!"

Chu Tiểu Vân tâm trạng thoải mái, liên tục tung đạn bọc đường cho Đại Bảo: "Anh à, anh có thể học ở một trường tốt đương nhiên em vui chứ. Có người anh có chí khí như thế em đi đâu cũng có thể nở mày nở mặt. Anh là tấm gương sáng cho em đó."

Đại Bảo cười sung sướng, mắt híp thành đường chỉ.

Hì hì! Cô khác gì đâu? Chu Tiểu Vân cười tươi roi rói chẳng khác gì anh trai.

Được rồi, nhân cơ hội này khai thông tư tưởng luôn cho ba mẹ: "Ba mẹ, sang năm con lên lớp năm, con cũng muốn giống anh ghi danh ở trường trên thị trấn."

Chu Quốc Cường với Triệu Ngọc Trân còn nói được gì nữa, đương nhiên là gật đầu đồng ý rồi!

Đại Bảo vỗ ngực bảo đảm: "Anh đến học ở Sao Mai trước, sang năm em đến, anh nhất định che chở cho em, không để ai bắt nạt em gái anh!" Cậu vẫn nghĩ em cũng thi vào trường Sao Mai.

Chu Tiểu Vân cười không nói gì, cứ để cả cha mẹ cũng nghĩ thế đi! Đến lúc đó bọn họ sẽ biết, mục tiêu của cô không phải trường Sao Mai mà là trường cấp hai trọng điểm – Anh Minh cơ!

Tiểu Bảo bị ảnh hưởng lập tức tỏ thái độ: "Chị, mấy năm nữa em cũng muốn lên thị trấn học trung học."

Chu Tiểu Vân thương yêu sờ đầu Tiểu Bảo, nghĩ thầm em trai chăm học sau này nhất định sẽ thi đỗ đại học. Cô không tiếc hi sinh tất cả để giúp em đạt được mục tiêu.

Nhị Nha không chịu thua kém giơ lên cánh tay nhỏ bé: "Em cũng muốn đi học ở thị trấn."

Chu Tiểu Vân cười mắng: "Con nhóc này, đợi sang năm em vào lớp một rồi hãy nói!"

Nhìn cảnh mấy anh em hoà thuận vui vẻ, trong lòng hai vợ chồng thoải mái không nói nên lời.

Ông nghĩ: chỉ cần các con muốn lên trấn học, dù tốn nhiều tiền và vất vả đi chăng nữa, ông cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu của các con.

Giây phút ấy, người luôn vô tâm vô phế như Đại Bảo bỗng nhiên trào dâng niềm kích động, cậu thi đậu trường sao Mai.

Không thể khiến cha mẹ tha thiết chờ đợi phải thất vọng, không thể để ánh mắt sùng bái của Chu Tiểu Vân trở nên chán nản, không thể để Tiểu Bảo cười nhạo cậu có lòng mà không có lực, không thể để Nhị Nha mất niềm tin yêu vào anh trai (Đại Bảo tự nghĩ thế)…

131. Chương 132: Từ Mộng Tưởng Đến Hành Động

Đại Bảo trời sinh không giấu được chuyện gì quá ba câu, trên đường đi học không nhịn được kể với bạn thân nhất Thạch Đầu.

Thạch Đầu rất hâm mộ hùng tâm tráng chí của Đại Bảo, cũng chuẩn bị chiều đến lớp điền nguyện vọng giống bạn. Không thèm cân nhắc xem với thành tích của mình có đỗ nổi hay không, đã bắt đầu thoả sức tưởng tượng sau này hai anh em náo loạn thị trấn oai cỡ nào.

Hai người ước sau này hẹn lên cấp hai tiếp tục cấu kết với nhau làm việc xấu… À, không phải, là anh em tốt, tình cảm gắn bó keo sơn.

Đại Bảo vui vẻ nhảy chân sáo về nhà, đúng lúc Chu Tiểu Hà đang nói chuyện với Chu Tiểu Vân, thấy dáng vẻ Đại Bảo hưng phấn lắm, cô cảm thấy kỳ lạ: "Đại Bảo, ông có chuyện gì vui à, cao hứng thế?"

Chu Tiểu Vân không kịp ngăn cản Đại Bảo đã một năm một mười nói hết ra.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Chu Tiểu Hà, Đại Bảo tìm được cảm giác hư vinh, không nghĩ đến cậu mới chỉ điền nguyện vọng thôi, cách việc được vào học còn rất xa. Chưa chắc đã thi đậu đâu nhé, bạn Đại Bảo ạ.

Đến khi Chu Tiểu Hà đi rồi, Chu Tiểu Vân đau đầu có lẽ cần nói cho anh ấy hiểu: "Anh à, sao anh lại nói với chị Tiểu Hà chuyện đó?"

Đại Bảo thấy lạ: "Anh nói thật mà, vì sao không thể nói."

Chu Tiểu Vân thở dài, đúng là đầu "trâu", đừng hy vọng anh ấy nghe hiểu đàn. Vẫn nên nói thứ ngôn ngữ "Trâu" có thể nghe hiểu thôi!

Tiếng trâu… Không đúng, không phải thế, hẳn là thế này: "Anh à, hôm nay anh mới điền nguyện vọng. Còn hơn nửa tháng nữa mới thi mà, nếu anh nói bô bô ra như thế, đến lúc không thi đỗ thì sao? Anh không sợ người khác chế giễu mình khoác lác à?"

Mặc dù đây là sự thật.

Đại Bảo thích bốc phét nhưng sợ nhất bị người chê cười, nghe em gái nói có chút luống cuống: "Làm thế nào bây giờ? Anh kể hết cho Thạch Đầu rồi, Thạch Đầu còn nói muốn cùng anh thi vào trường sao Mai nữa!"

Chu Tiểu Vân không thể nói gì nữa rồi.

Quên đi, không nên nói chuyện kiểu hàm súc với người như Đại Bảo, cái gì gọi là nội liễm cái gì gọi là khiêm tốn, anh ấy không bao giờ hiểu được.

"Anh à, trong nửa tháng này anh nên chăm chỉ ôn tập, đừng để đến lúc đó thi không tốt khiến Thạch Đầu và chị Tiểu Hà cười nhạo. Hơn nữa, anh có thể đảm bảo hai người đó không kể cho người khác nghe chuyện này ư?"

Đại Bảo lập tức hiểu ngụ ý trong đó, Thạch Đầu còn đỡ, Chu Tiểu Hà kia chả khác gì loa phóng thanh. Chu Tiểu Hà biết tương đương với tất cả trẻ con trong thôn đều biết. Lần này thi không đỗ không chỉ mất hết mặt mũi, mà sau này cậu đi đường còn bị những đứa trẻ khác chỉ trỏ bàn tán nữa!

Cậu – Chu Chí Lương sao dám ngẩng đầu lên được?

Không được, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!

Lần đầu tiên Đại Bảo hiểu được lựa chọn trường Sao Mai không phải chỉ nói qua miệng, điền nguyện vọng vào giấy là xong, cậu đã nói ra thì phải cố gắng thực hiện bằng được.

Nghĩ vậy, vẫn nhàn nhã không coi kì thi tốt nghiệp ra gì như Đại Bảo bắt đầu luống cuống: "Đại Nha, em nói tiếp theo anh nên làm gì bây giờ?"

Cuối cùng cũng nhìn thấy vẻ hoang mang, lo lắng của Đại Bảo, Chu Tiểu Vân nghĩ thầm anh coi trọng nó là tốt rồi: "Anh à, em thấy anh nên ở nhà ôn bài, ít ra ngoài chơi thì hơn."

Đại Bảo thấy có lý. Vì vậy, suốt nửa thàng, cậu như biến thành một người khác. Đi học sớm, ở trường chăm chú nghe giảng, về nhà thành thật ở trong phòng đọc sách, làm bài, không hề đi chơi.

Thạch Đầu đến rủ cậu hai lần, thấy Đại Bảo không hề để ý tới mình, oán trách: "Sao lần nào tôi sang ông cũng đang đọc sách thế, tôi rủ hai lần mà ông không đi với tôi. Bực quá."

Đại Bảo cười với Thạch Đầu: "Tôi đang ôn bài, vạn nhất đến lúc thi không đỗ vào trường Sao Mai thì nguy. Tôi đã thề nhất định phải thi đỗ, không đọc sách thì làm gì?"

Thạch Đầu nghe xong thấy lạ lẫm, nhận thức Đại Bảo mười năm chưa bao giờ nghe bạn thân nói nghiêm túc, có đạo lý như thế! Nhưng điều này nhắc Thạch Đầu nhớ, hình như mình cũng ghi danh giống Đại Bảo mà.

Thạch Đầu bị sự chăm chỉ, ham học, không ngừng tiến lên của Đại Bảo ảnh hưởng, quyết định quay về nhà học bài.

Tục ngữ nói: lâm trận mới mài gươm, không sắc cũng sáng bóng. Huống chi thành tích ở lớp của Đại Bảo ở tốp giữa, chăm chỉ hơn nửa tháng, lúc đi thi cậu làm bài khá tốt. Thi xong cậu tự tin ra về.

Chu Tiểu Vân hỏi xem thi thế nào, Đại Bảo rất có lòng tin nói: "Không sao đâu, anh làm được hết."

Chu Tiểu Vân trợn mắt, mặc kệ anh ấy. Làm được và làm đúng là hai khái niệm có hiểu không?

Nhưng Đại Bảo vui vẻ chứng tỏ cũng làm được bài! Lúc này đề thi tốt nghiệp tiểu học không khó lắm, Chu Tiểu Vân chỉ mong điểm anh ấy vừa đủ điểm trúng tuyển là may lắm rồi.

Mười ngày sau mới công bố kết quả thi. Tốt nghiệp trường tiểu học Hưng Vương, Đại Bảo như ngựa hoang thoát cương, cả ngày đi chơi với Thạch Đầu.

Trong nhà không ai quản cậu. Hơn nửa tháng qua với Đại Bảo khổ sở chẳng khác gì đi đày, cuối cùng đã thi xong. Dù thi tốt hay không kết cục đã định, kệ cho cậu chơi đùa thỏa thích, hưởng thụ nghỉ hè đi!

Chu Quốc Cường và anh trai thương lượng chuyện đưa bà nội Chu Tiểu Vân về ở cùng. Giờ gia cảnh hai nhà khấm khá, không thể để một mình chú Ba phụng dưỡng mẹ mãi được.

Chu Quốc Phú không nói gì, báo với vợ một tiếng rồi gọi điện cho Chu Quốc Dân. Việc này phải để người làm anh cả như ông ra mặt.

Thẩm Hoa Phượng với chuyện tiếp mẹ chồng trở về, bảo trì thái độ trung lập, sao cũng được. Bà chỉ hỏi: "Lúc mẹ về ở nhà chúng ta hay ở nhà chú hai?"

Triệu Ngọc Trân cũng thắc mắc vấn đề này.

Lẽ thường ở nhà ai cũng được. Người già ăn uống ít, tốn được mấy đồng? Hai nhà không phải không phụng dưỡng nổi. Hơn nữa bà nội Chu Tiểu Vân mới hơn sáu mươi tuổi, nấu cơm chăm cháu đều giỏi, còn có thể làm việc nhà. Bà rất muốn đưa mẹ về ở nhà mình.

Nhưng nhà mình có những bốn đứa! Nhị Nha đã sáu tuổi còn đang ngủ với bà. Đại Bảo Tiểu Bảo dùng chung một phòng, Đại Nha mặc dù một mình một phòng nhưng phòng lại nhỏ, nếu mẹ về đây thì ngủ ở đâu? Ngược lại, nhà anh cả vừa đổ mái bằng ba gian, trái phải hai bên đều còn phòng trống. Phòng lớn có thể ở được.

Thế nhưng, Thẩm Hoa Phượng kia hay so đo với nhà mình? Chưa biết chừng vì chuyện của mẹ hai nhà lại nảy sinh mâu thuẫn. Mấy anh em trong nhà mặt ngoài hoà thuận, sau lưng ai chẳng ngầm so đo? Nhà chú ba ở thị trấn, có việc làm tốt, có nhà, điều kiện tốt nhất, không thường xuyên về được nên hơi xa cách với hai anh.

Cả Triệu Ngọc Trân và Thẩm Hoa Phượng trong lòng với việc mẹ trường kì ở nhà chú ba chăm cháu giúp việc nhà không dễ chịu gì. Hai người đều nghĩ: nhà mình bốn/ hai đứa không có ai trông đỡ, dựa vào cái gì chú Ba – Chu Chí Nguyên được ưu ái đến thế?

Nếu không phải hai vợ chồng chú Ba vẫn chu cấp nuôi dưỡng mẹ, không để nhà anh cả, anh hai phải chi đồng nào thì hai người còn lâu mới đồng ý.

Giờ nhà khá giả hơn, con chú Ba cũng đã đi học mẹ ở đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao đương nhiên phải đón mẹ về.

Mấu chốt là, ở nhà ai đây?

132. Chương 133: Bà Nội (2)

Lúc bà nội về đến nhà rất có cảm giác tự hào vẻ vang trở về quê cũ, thường xuyên đáp lời người trong thôn gặp trên đường, nụ cười trên mặt chưa hề tắt.

Ban đầu Chu Quốc Phú muốn mẹ ở nhà mình. Dù sao nhà ông nhiều phòng, nhà rộng nhưng Thẩm Hoa Phượng lẩm bẩm có vẻ không vui.

Tuy trong nhà Triệu Ngọc Trân không rộng bằng nhưng vẫn nhận việc mẹ ở nhà mình. Không thể cả hai nhà đều dùng giằng, không ai chịu đứng ra được. Nó sẽ khiến mẹ đang vui mừng trở về nghĩ thế nào?

Không có chỗ nên đành thu dọn phòng chứa đồ cạnh phòng Chu Tiểu Vân, kê giường và bàn ghế để bà cụ ở tạm.

Bà nội không để ý điều đó, vui vẻ bước vào căn phòng nhỏ vẻn vẹn mấy mét vuông.

Trong lòng Chu Quốc Cường không nói rõ nổi là có cảm xúc gì, nói với mẹ rằng: "Mẹ, trước ủy khuất mẹ ở tạm. Qua hai năm nữa, con sẽ xây nhà lầu để mẹ ở."

Bà nội nghe những lời này rất cảm động: "Con à, con có tâm mẹ biết là đủ rồi. Mẹ cái thân già này ở đâu mà chẳng như nhau? Đừng lăn tăn mãi chuyện này, các con lên đón mẹ về mẹ đã mừng lắm rồi. Ở đây cũng rất tốt."

Con dâu cả lòng dạ hẹp hòi sao bà không hiểu. Rõ ràng nhà con cả nhiều phòng lại khiến bà ở nhà con thứ hai đông nhân khẩu nhất. Không cần phải nói đây chắc chắn là chủ ý của con dâu cả Thẩm Hoa Phượng.

Thẩm Hoa Phượng không nói dễ nghe không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu ở cùng với nó dưới một mái hiên chưa biết chừng sẽ có không biết bao nhiêu cơn giận vô cớ. Con dâu Triệu Ngọc Trân tuy hay nói lỡ lời, tính tình thẳng thắn, tâm địa cũng tốt, vì thế bà cũ không có dị nghị gì với cách an bài này.

Có bà nội ở nhà, trên bàn cơm nhà họ Chu bắt đầu xuất hiện thêm nhiều món ăn ngon.

Nào là hộp rau hẹ, sủi cảo mỳ vằn thắn hay bánh dán vân vân và vân vân. Món chính hằng ngày không còn là bánh bột mì rán đơn điệu như trước kia nữa mà trở nên phong phú hơn. Đặc biệt sở trường bà nội là món bánh hành, một lớp hành băm nhuyễn, một ít dầu là có thể rán làm ra nhất nhiều lớp, hương mặn mặn xốp giòn ngon tuyệt.

Một mình Đại Bảo có thể ăn năm, sáu cái. Cả Tiểu Bảo, Nhị Nha và Chu Tiểu Vân, mấy đứa nhóc nhanh chóng yêu tay nghề nấu nướng của bà nội chết đi được.

Triệu Ngọc Trân ở nhà lúc thì bận buôn bán lúc lại vội vàng làm việc đồng áng, bình thường làm gì rảnh rỗi chuẩn bị nhiều món ngon như vậy.

Tuy nói Chu Tiểu Vân biết nấu ăn nhưng đối với phương diện này không am hiểu lắm. Giờ có bà nội hằng ngày tốn công làm ra vô số món từ bột mì, lúc ăn cơm khỏi phải nói hạnh phúc cỡ nào.

Từ lúc bà nội về, Chu Tiểu Vân lập tức trở thành trợ thủ, lúc ăn cơm dọn bát cầm đũa. Nấu cơm xào rau xong rửa bát rửa nồi gì gì đó bà nội căn bản không cho cô động vào, luôn miệng bảo cô học hành cho tốt, chuyện bếp núc không cần cô lo.

Có bà nội ở đây thật quá tốt! Chu Tiểu Vân cảm động nghĩ thầm.

Triệu Ngọc Trân càng thoải mái hơn. Việc ở nhà phần lớn cứ để cho bà cụ làm, còn có Chu Tiểu Vân phụ giúp gần như không cần bà nhúng tay.

Nhị Nha lớn rồi, không giống như trước dính lấy mẹ như hình với mẹ nữa. Đang lúc nghỉ hè nên để mẹ ở nhà thỉnh thoảng ngó mấy đứa nhỏ là được. Vì thế, mỗi buổi sáng bà chỉ cần đi chợ chính, vì không cần mang theo Nhị Nha nên làm việc nhanh nhẹn hơn nhiều.

Chu Chí Hải là một con mèo tham ăn, đến giờ cơm tối lúc hoàng hôn lập tức có mặt. Ngoài miệng nói ngon nói ngọt "Bà nội ơi", "Bà nội à" không ngừng, dỗ bà nội vui vẻ làm một đống bánh hành cho các cháu ăn.

Đối với người già, còn chuyện gì vui bằng nấu món ngon cho cháu trai, cháu gái ăn đây.

Mỗi khi thấy cảnh mấy đứa cháu tranh giành đồ ăn bà rất vui mừng, trong lòng bà nội có cảm giác thoải mái không nói nên lời, không khỏi nhớ tới Chu Chí Viễn ở thị trấn. Đứa cháu trai này thân thiết với bà nhất, do một tay bà nuôi lớn. Mình không ở đó không biết nó có ăn được cơm mẹ nó nấu không nữa.

Không lâu sau, Chu Tiểu Hà cũng bắt đầu đến cọ cơm tối.

Bà nội cho ít thịt băm trên mỗi bát mì, làm từng cái bánh nướng tròn tròn nhỏ bé thơm ngào ngạt. Hai người Chu Tiểu Hà với Chu Chí Hải ăn xong không muốn về nữa.

Thẩm Hoa Phượng đến gọi hai con về nhà ăn cơm chiều, thấy hai đứa đã ăn no giả vờ trách mắng mấy câu.

Lúc này Triệu Ngọc Trân không thể không lên tiếng: "Chị dâu à, bọn nhỏ thích ăn thì cứ để chúng thường xuyên sang đây. Tay nghề bà nội Đại Bảo đúng là rất tốt, bọn Đại Bảo ngày nào cũng ăn no bụng căng tròn."

Hai chị em dâu mặc kệ trong lòng thế nào mặt ngoài đều hòa hợp êm ấm.

Thẩm Hoa Phượng thân thiết nói chuyện với mẹ chồng một lúc lâu mới dắt hai con khoan thai ra về.

Vẻ tươi cười trên mặt Triệu Ngọc chưa hề tắt, trong lòng không hề đồng ý với cách làm của Thẩm Hoa Phượng, nghĩ thầm Thẩm Hoa Phượng ơi là Thẩm Hoa Phượng, chị không chịu đón mẹ về nhà sống cùng thì sợ rằng sau này còn phải trường kì qua đây, muốn đuổi cũng không đuổi được, trái lại còn phải nói dễ nghe. Aizz, bình thường chị ta suốt ngày nghĩ một đằng nói một nẻo!

Chu Phương biết mẹ về quê cực kì vui vẻ. Nhân lúc trong nhà không có việc gì lớn, đón mẹ qua ở với mình hai hôm. Con gái và con dâu tất nhiên khác hẳn nhau. Ngoài miệng con dâu nói rất dịu dàng nhưng trong lòng chưa chắc muốn thế. Con gái với mẹ thì có sao nói vậy thật lòng thật dạ.

Bà nội hỏi ý kiến Triệu Ngọc Trân rồi ngồi xe ba bánh đến nhà Chu Phương ở mấy ngày, còn lôi kéo cả Chu Tiểu Vân đến nhà cô ở hai ngày nữa, cô nghĩ ở nhà không có việc gì lớn nên cũng đi theo!

Đúng thời điểm nho chín, vừa vặn có thể đến nhà Ngô Mai ăn nho.

Chu Tiểu Vân và bà nội ở nhà Chu Phương rất nhàn hạ. Ngô Hữu Đức cả ngày không ở nhà, Ngô Lỗi ham chơi, trong nhà toàn nữ. Chu Phương cả ngày ngồi tâm sự với mẹ, không biết giữa hai mẹ con có gì mà nói nhiều đến thế.

Ngô Mai thì không cần Chu Tiểu Vân mở miệng đã là một cái loa phát thanh nhỏ, Chu Tiểu Vân cực kì nghi ngờ cô bé muốn lôi kéo mình về ở cùng để làm người nghe hay không.

Không ngờ không tới vài ngày trong nhà có điện thoại gọi tới. Hoá ra vợ chồng chú Ba, thím Ba dẫn Chu Chí Viễn về.

Bà nội vừa nghe thấy đứa cháu bà yêu quý nhất về lập tức vui vẻ ra mặt. Nửa tháng rồi không gặp cháu, trong lòng bà cực kì nhớ. Ngay cả bữa trưa cũng không ăn, vội trở về.

Chu Phương nghĩ thầm trong lòng mẹ quả nhiên vẫn thương nhất Chu Chí Viễn nhà anh Ba, biết mẹ kiên trì không có cách nào giữ lại, cứ để mẹ về đi, cường giữ mẹ ở lại trong lòng mẹ cũng không yên.

Chu Tiểu Vân và bà nội lại cùng nhau ngồi xe ba bánh về nhà, chưa kịp xuống xe Chu Chí Viễn từ xa nghe thấy tiếng xe vội vàng chạy tới: "Bà nội! Bà nội! Bà đã về, thiệt nhiều ngày không gặp, cháu nhớ bà chết đi được!"

Bà nội ôm cháu đầy thương yêu làm ấy đứa nhỏ đều ăn dấm chua. Chu Tiểu Vân không lên tiếng nhưng Tiểu Bảo không nhịn được nói: "Bà nội thương Viễn Viễn nhất!"

Chu Tiểu Vân kéo áo Tiểu Bảo ý bảo cậu đừng nói nữa, cố ý chuyển đề tài: "Anh Đại Bảo đâu? Sao chưa nhìn thấy anh ấy!"

Trên thực tế phần lớn người lớn ở đây đều nghe được câu nói kia của Tiểu Bảo, người có tâm tư chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Tính Tiểu Bảo đơn thuần, không nghĩ đến mình nói câu kia đã khiến người lớn rơi vào cảnh khó xử, nói với chị: "Nghe bảo hôm nay có điểm thi, anh ấy đến trường xem điểm, nhận tiện nhận thư thông báo trúng tuyển!"

Lời còn chưa dứt, đã thấy Đại Bảo cầm một tờ giấy trong tay chạy vội về.

133. Chương 135: Tin Vui

Con đỗ rồiiiiii! Ba mẹ, bà nội, em trai em gái, con đỗ trường trung học Sao Mai rồi, thứ trúng tuyển trong tay con này!

Đại Bảo hưng phấn một loạt tin vui, vui sướng không lời nào diễn tả nổi. Cậu thi tốt nghiệp khá tốt, vừa đủ điểm vào trường Sao Mai.

Chu Tiểu Vân là người đầu tiên kịp phản ứng, ôm anh trai Đại Bảo vừa cười vừa nhảy nhót, Tiểu Bảo và Nhị Nha thấy anh chị nhảy nhót tưng bừng đều qua đây góp vui.

Không ai biết Chu Tiểu Vân trong lòng cảm khái và hài lòng cỡ nào: Số phận của Đại Bảo cuối cùng đã thay đổi so với kiếp trước. Sau này con đường của anh ấy càng đi càng xa. Cô vô cùng tin tưởng điểm này, từ đáy lòng cô vì anh mà vui vẻ.

Tất nhiên hai vợ chồng Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường cũng rất vui, mời ba người nhà chú Ba vào phòng dùng cơm và giữ cả Ngô Hữu Đức lại không cho về.

Chu Quốc Dân và Tống Minh Lệ hỏi chuyện của Đại Bảo, Triệu Ngọc Trân mừng lắm một năm một mười nói hết. Trong lời nói hoàn toàn biểu lộ sự tự hào và vui vẻ.

Tất nhiên Tống Minh Lệ biết trường cấp hai Sao Mai nằm cách Trung học Anh Minh không xa, mặc dù chỉ là cấp hai bình thường trong thị trấn nhưng tốt hơn nhiều trường ở nông thôn. Từ nhỏ Đại Bảo là đứa trẻ rất nghịch ngợm, không ngồi yên một chỗ, không ngờ cũng có thể thi đỗ khiến người ta vì thế mà vui vẻ.

Bởi vậy Tống Minh Lệ thật lòng chúc mừng Triệu Ngọc Trân: "Chị dâu, chúc mừng anh chị. Sau này Đại Bảo ở trung học chăm chỉ đọc sách thì đúng là một đứa nhỏ có tiền đồ."

Lời này có ai mà không thích nghe? Huống hồ người khen là Tống Minh Lệ, được khen là đứa con trai bà thương yêu nhất – Đại Bảo? Vì thế Triệu Ngọc Trân cười rạng rỡ, trên mặt ngập tràn niềm vui.

Lúc này Ngô Hữu Đức mới biết chuyện Đại Bảo ghi danh trường trên thị trấn, không khỏi nói vài lời trách cứ Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân: "Anh Hai chị Hai, hai người để Đại Bảo điền trường trung học Sao Mai mà không nói với tụi em một tiếng. Tiểu Lỗi nhà em năm nay cũng như Đại Bảo vào cấp hai, chắc là học ở trường Hưng Vượng. Sớm biết thế, chúng em cũng bảo Tiểu Lỗi ghi danh trường kia tốt hơn, sau này đến trường cũng có bạn chơi cùng!"

Chu Quốc Cường giải thích: "Việc này không phải vì không tiện rêu rao sao, vạn nhất đứa nhỏ thi không đỗ, anh chị lại đem rêu rao khắp nơi không phải là tự mình vả vào miệng mình sao. Anh chị cũng không ngờ Đại Bảo có thể thi đỗ."

Chu Quốc Dân vội vã hoà giải khuyên hai người uống rượu, việc này không đề cập tới nữa.

Ăn cơm chiều xong, Ngô Hữu Đức sớm ra về, nhìn ra được trong lòng ông có chút không thoải mái. Chu Quốc Cường cũng không có tiện giữ em rể lại.

Chu Quốc Dân và Tống Minh Lệ ngồi chơi một lúc rồi lại sang nhà anh Cả ngồi một hồi. Đến hoàng hôn, hai vợ chồng trở về, Chu Chí Viễn ở lại.

Trước khi đi Tống Minh Lệ đưa quần áo sạch của Chu Chí Viễn cho bà nội, dặn Chu Chí Viễn buổi tối đến nhà bác Cả ngủ nhất định phải ngoan, không được gây rối.

Chu Chí Viễn mải nói chuyện với bà nội, căn bản không chú ý mẹ nói gì chỉ gật đầu.

Tống Minh Lệ ngượng ngùng nói với Triệu Ngọc Trân: "Chị Hai, trước khi đi học còn hơn một tháng, em gửi Viễn Viễn cho anh chị. Thằng bé này ở trong thị trấn một mình không có ai chơi sợ cô đơn, còn bảo muốn ở cùng bà nội. Em không nói nổi, đành phải để nó ở lại. Em đã bàn với chị dâu rồi, buổi tối để Viễn Viễn sang ngủ với Hải, ban ngày ăn cơm ở nhà chị. Thằng bé đã ăn quen cơm bà nội nấu, em nấu cơm nó nhất quyết không chịu ăn!"

Triệu Ngọc Trân vừa cười vừa nói: "Em cứ yên tâm về đi! Viễn Viễn ở chỗ chị có mấy anh chị em chơi với nó, cam đoan vui vẻ hơn hẳn trong thị trấn. Chị sẽ để ý chăm sóc nó."

Lúc này Tống Minh Lệ mới yên tâm ra về.

Triệu Ngọc Trân từ những lời Tống Minh Lệ nói hôm nay đã nhận ra điều gì đó. Sau lưng bà nói với chồng chuyện này đồng thời tỏ rõ ý kiến của mình: "Ba nó à, anh nói chú Ba có phải định để bà nội Đại Bảo đang ở nhà mình lại lên thị trấn thay các em ấy nấu cơm, giặt quần áo, coi nhà không?"

Trong lòng Chu Quốc Cường lờ mờ cũng phỏng đoán như thế nhưng không muốn thảo luận với vợ về vấn đề này, nhàn nhạt nói "Sau này chẳng phải sẽ biết" giục Triệu Ngọc Trân ngủ đi, đừng đoán mò nữa.

"Không phải em đoán mò, không phải anh cũng thấy chú Ba để Viễn Viễn lại sao? Rõ ràng muốn trước khai giảng tới đón Viễn Viễn nhân tiện đón cả bà nội Viễn Viễn đi nữa. Hai vợ chồng chú ấy tính toán cái gì, em không nhìn ra được sao?" Triệu Ngọc Trân không phục phản bác.

Chu Quốc Cường không nói gì nằm yên ngủ, Triệu Ngọc Trân đành phải dừng nói về đề tài này.

Thời gian gần đây Đại Bảo xem như là "đường làm quan rộng mở", trước mặt đồng bọn rất có mặt mũi.

Mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cậu khiến Đại Bảo lúc nào cũng lâng lâng.

Chỉ có Thạch Đầu buồn bã: "Đại Bảo, tôi còn thiếu ba mươi điểm mới thi đỗ? Hai ta sau này không học cùng nhau rồi."

Chỉ trách mình không tốt, bình thường không chăm chỉ học hành, trơ mắt nhìn đề bài không biết làm. Rõ ràng Đại Bảo lớp một lớp hai học không khác mình lắm, nhưng sau này thành tích của Đại Bảo đột nhiên hơn hẳn mình vậy nhỉ?

Đại Bảo an ủi thằng bạn thân: "Thạch Đầu, hai ta vẫn là anh em tốt, chuyện này bằng sắt không hề thay đổi. Đi, chúng ta đi bơi đi!"

Thạch Đầu đảo mắt đã quên chuyện này, đi bơi với Đại Bảo .

Chu Tiểu Hà ở nhà làm mình làm mẩy với Thẩm Hoa Phượng, muốn được như Đại Bảo đi học ở trường Sao Mai.

Trường cấp hai Sao Mai tốt cỡ nào cô cũng không biết rõ, nhưng Đại Bảo ở cách vách có thể thi đỗ mà mình thì kém mấy điểm thi trượt. Điều này khiến cô tức giận khó nhịn.

Thành tích hồi bé của Đại Bảo không tốt lắm, vẫn không bằng mình, không biết sao tới lớp bốn, lớp năm dần dần đột phá, sàn sàn bằng mình. Lần này thi tốt nghiệp còn cao hơn cô bảy, tám điểm, khiến Chu Tiểu Hà khó có thể tiếp nhận.

Tử ngày đó nghe Đại Bảo nói muốn thi vào trường Sao Mai, Chu Tiểu Hà về nhà nói với bố mẹ cũng muốn điền nguyện vọng một là trường cấp hai Sao Mai.

Làm sao mình lại thua cái tên Đại Bảo ham chơi thành tính kia chứ, lúc đó Chu Tiểu Hà khinh thường nghĩ vậy.

Tất nhiên không cha mẹ nào không đồng ý. Con cái muốn thi vào trường tốt dù sao này phải nộp nhiều học phí hơn cũng chẳng sao cả.

Vô cùng tự tin khi Chu Tiểu Hà nhìn thấy điểm của mình và thư trúng tuyển của trường Hưng Vượng lập tức trợn tròn mắt, về nhà khóc nháo ầm ĩ.

Thẩm Hoa Phượng khuyên nửa ngày không có tác dụng, bà bất đắc dĩ nói: "Tiểu Hà, không phải ba mẹ không cho con đi học cấp Hai trên thị trấn, mà là con thiếu mấy điểm không thi đậu. Điều này bảo cha mẹ làm gì bây giờ? Mẹ thấy học ở trường Hưng Vượng cũng rất tốt, đạp xe chỉ chốc lát đã đến. Nếu như học ở trường Sao Mai phải đạp xe gần một tiếng! Chúng ta không cần so sánh với Đại Bảo!"

Tuy nói vậy, trong lòng Thẩm Hoa Phượng cũng không thoải mái, bực bội khó tiêu nổi.

Sao cái đứa nghịch ngợm, hay gây sự khiến cả nhà gặp rắc rối như Đại Bảo có thể thi đỗ mà Tiểu Hà của mình lại thiếu mấy điểm chứ?

Chẳng phải sau này trước mặt Triệu Ngọc Trân nhắc tới các con cũng phải thấp đầu hơn một đoạn sao?

Chu Tiểu Hà khóc nháo nửa ngày cuối cùng cũng mệt mỏi dần dần ngừng lại, đến khi Chu Quốc Phú đồng ý mua xe đạp mới cho cô đi học cấp hai, cô mới nín khóc, mỉm cười!

134. Chương 136: Xe Đạp Mới Của Đại Bảo

Suốt một mùa hè, Đại Bảo trôi qua trong sự hưng phấn và cảm giác lâng lâng.

Mỗi khi bạn bè đầy hâm mộ nói đến chuyện cậu thi đỗ trung học Sao Mai, mỗi khi người lớn thân thiết hỏi chuyện này, Đại Bảo có cảm giác thoả mãn rất khó nói thành lời. Hoá ra cảm giác có thành tích tốt là như thế, cậu không hề ngại đem đi khoe.

Trước khai giảng một hôm, hai vợ chồng Chu Quốc Dân và Tống Minh Lệ tới đón con. Lúc tới còn mang theo một cái xe đạp Phượng Hoàng mới tinh, nói là tặng cho Đại Bảo để khi khai giảng cậu đạp xe đến trường.

Đại Bảo vui mừng quá đỗi, không đợi Triệu Ngọc Trân nói lời khách sáo đã nhảy lên xe, Tiểu Bảo hô "Anh chờ em một chút" thoáng cái nhảy lên đằng sau ngồi.

Đại Bảo đạp xe mới, chở Tiểu Bảo đi một vòng quanh thôn, sợ người khác không nhìn thấy cố ý vòng qua vòng lại ba vòng ở giữa thôn .

Chu Tiểu Hà với Chu Chí Hải ở sau nhà nhìn thấy gọi Đại Bảo dừng lại, hỏi xe ở đâu ra.

Đại Bảo không hề có hai tính tốt là khiêm tốn và điệu thấp này, lập tức thêm mắm thêm muối kể một lèo xe này là do Tống Minh Lệ tặng cho cậu: "… Thím Ba nói, xe này để mấy ngày nữa khai giảng tôi đạp đến trường."

Chu Tiểu Hà đố kị, hai mắt đỏ lên: "Thím Ba quá bất công. Tôi cũng lên cấp hai, sao thím ấy không tặng xe mới cho tôi chứ?"

Chu Chí Hải chen miệng nói: "Chị, không phải mấy hôm trước ba vừa mới mua cho chị xe mới à?"

Cái này sao giống nhau được! Chu Tiểu Hà trắng mắt nhìn em trai Chu Chí Hải. Ba mua xe ình là đương nhiên, thím Ba mua làm quà ý nghĩa hoàn toàn khác.

Đại Bảo nói chuyện không chút khách khí: "Ai bảo bà không thi đỗ chứ! Nếu như được thêm mấy điểm có phải cũng đỗ vào trường cấp hai Sao Mai không? Thím Ba chắc chắn cũng mua xe cho bà."

Lời này chọc trúng chỗ đau của Chu Tiểu Hà. Cô cứ nghĩ tới điểm này trong lòng lại không thoải mái, nghe Đại Bảo nói toạc ra như thế càng cảm thấy được mất mặt. Chu Tiểu Hà từ trước đến nay mắt cao hơn đỉnh nhưng yếu ớt, giậm chân một cái, oà khóc chạy vào nhà.

Chu Chí Hải sớm quen tính Chu Tiểu Hà xưa nay vẫn thấy nhún nhún vai cùng chơi đùa với Đại Bảo Tiểu Bảo, còn đạp xe mới đi một vòng.

Bên này, Triệu Ngọc Trân cảm động không biết nói cái gì cho phải, chưa kể đến việc thím ấy có lòng lại còn mua xe đạp cho Đại Bảo, nhân tình này bà không nhận không được.

Tống Minh Lệ cười nói dịu dàng, dù ai khó tính đến mấy không bắt bẻ được một lỗi sai nào từ cô.

Nhân lúc bầu không khí sôi nổi, hài hòa, Tống Minh Lệ nhân cơ hội nhắc lên ý định đón Viễn Viễn và bà nội cùng về.

Cô rất chú ý sử dụng từ: "Anh Hai, chị Hai, lẽ ra những lời này em không nên nói. Nhưng đều là anh em ruột, có chuyện gì em nghĩ vẫn nên nói thẳng, anh chị đừng trách. Viễn Viễn quen sống với bà, một phút cũng không muốn xa bà nội. Thì đó, bà nội mới về quê mười ngày, Viễn Viễn đã không chịu nổi la hét đòi về quê tìm bà nội. Em nghĩ, đến lúc khai giảng vẫn nên đón mẹ lên ở cùng, sau này nếu mẹ muốn về em và Quốc Dân sẽ tự mình đưa mẹ về. Anh chị thấy có được không?"

Triệu Ngọc Trân vừa nghe hai câu đã biết Tống Minh Lệ kế tiếp định nói gì, đợi Tống Minh Lệ nói xong Triệu Ngọc Trân nháy mắt với chồng, ý là em không đoán sai chứ!

Trong lòng Triệu Ngọc Trân không vui nhưng nhà người ta vừa tặng xe mới cho Đại Bảo, lời từ chối không thể nói ra được!

Thẳng thắn đưa vấn đề này cho bà cụ quyết định: "Mẹ, mẹ thấy thế nào?"

Bà nội nhìn căn phòng ở trong hai tháng, lại nhìn Chu Chí Viễn dính bên người, nhất thời trở nên khó xử.

Trở về?

Nhưng mình ở nhà thằng Hai sống rất tốt, thằng Hai và con dâu đối xử với mình không tệ. Triệu Ngọc Trân còn mua ình hai bộ quần áo, ngày thường còn mua thêm nhiều thức ăn ngon. Tính mình không ngồi yên được, thường xuyên la cà đi chơi trong thôn vô cùng vui vẻ. Nếu về chẳng phải khiến thằng Hai không thoải mái với mình sao?

Không quay về?

Lại không bỏ được Viễn Viễn, cháu trai cháu gái rất đông, nhưng bà một tay nuôi lớn và thương yêu nhất chính là đứa cháu này. Hơn nữa, thằng Ba, con dâu Tống Minh Lệ đối với với mình càng không phải nói. Bao năm qua, gần như hai người không bao giờ nổi nóng. Lần này ân cần tới đón mình cũng thỏa mãn tính hư vinh của mình. Nếu không về có phải sẽ chọc giận con dâu, sau này muốn về sợ rằng không có cơ hội thì sao?

Bà nội thầm suy nghĩ mãi không đưa ra được quyết định.

Chu Quốc Cường không đành lòng thấy mẹ khó xử như vậy : "Mẹ, mẹ không cần lăn tăn quá. Nhà con cũng là nhà mẹ. Người ta nói trong nhà có người già như có một bảo bối. Con cái tranh nhau hiếu kính mẹ cũng là cái phúc của mẹ, so với người già không ai muốn nuôi hơn hẳn chứ. Mẹ muốn về cũng được, mỗi mùa hè lại trở về một hai tháng, để phận làm con như chúng con tỏ chút hiếu tâm là được!"

Trong lòng Chu Quốc Cường nghĩ nhà mình quá nhỏ, sợ mẹ chịu khổ, căn phòng nhỏ vẻn vẹn mấy mét vuông chỉ đủ kê cái giường và một cái bàn, kém xa căn phòng rộng ở nhà chú Ba.

Tính anh Cả Chu Quốc Phú không tệ, nhưng không biết tại sao nghe Thẩm Hoa Phượng tính toán xong lại không muốn đón mẹ ở cùng.

Ông không thể không thừa nhận, giờ xem ra vẫn là nhà chú Ba thích hợp để mẹ ở hơn. Trong lòng ông thầm hạ quyết tâm: hai năm sau nhất định phải xây nhà lầu, ẹ một căn phòng rộng rãi đẹp đẽ, đón mẹ về ở cùng.

Chu Chí Viễn liên thanh làm nũng: "Bà nội, bà về với cháu đi! Bà không ở nhà cháu cũng không muốn về."

Lời của cháu trai cuối cùng khiến bà cụ hạ quyết tâm theo vợ chồng thằng Ba lên thị trấn.

Thẩm Hoa Phượng nghe Chu Chí Hải về nhà báo tin này, vội cùng chồng sang giúp bà nội thu dọn đồ đạc. Lúc này, bà vô cùng hối hận.

Bà vốn lo lắng mẹ trường kì ở lại, sau này muốn đuổi bà đi cũng khó nên không mở miệng. Nếu biết mẹ chỉ về ở hai tháng rồi đi, vô luận thế nào bà cũng nhận mẹ về sống ở nhà mình. Vừa tỏ vẻ hiếu tâm, vừa không phải lo nghĩ nhiều, lợi đôi đường.

Một đại gia đình ồn ào ăn bữa cơm trưa, sau khi ăn xong vợ chồng Chu Quốc Phú và vợ chồng Chu Quốc Cường tiễn ba người nhà chú Ba và bà nội.

Lúc gần đi, Thẩm Hoa Phượng cố ý liếc mắt nhìn xe mới của Đại Bảo, nói: "Thím Ba của Hải à, thím thật hào phóng, lại còn mua xe mới cho Đại Bảo đi học nữa."

Ngụ ý ai không nghe ra, không phải Tiểu Hà nhà tôi cũng lên cấp hai sao thím không tặng xe đạp chứ?

Chu Tiểu Hà ở nhà khóc nháo làm Thẩm Hoa Phượng rất ghen tức, Tống Minh Lệ này quá mức thiên vị.

Đến khi Chu Chí Hải nói bà nội về thị trấn, Thẩm Hoa Phượng mới hiểu được, xe này để chặn họng nhà chú Hai đây!

Nhưng mà, dù thế nào bà cũng phải nói dăm ba lời không thì sẽ bốc hoả mất.

Tống Minh Lệ hiểu tính chị dâu cả, mỉm cười xem như cam chịu. dắt Chu Chí Viễn và bà nội đi theo Chu Quốc Dân.

Thẩm Hoa Phượng nói ra được, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút, nói với Triệu Ngọc Trân: "Em Hai à, Đại Bảo nhà em thật có tiền đồ, mấy hôm nữa sẽ học cấp hai trong thị trấn."

Triệu Ngọc Trân không khách khí nhận lời khen, cười trả lời: "Đúng vậy, em vốn nghĩ Đại Bảo thi không đỗ, không ngờ Tiểu Hà luôn học giỏi sẽ thiếu mấy điểm, đúng là sai sót ngẫu nhiên!"

Thẩm Hoa Phượng bị nghẹn, tùy tiện đáp hai câu rồi về nhà.

135. Chương 137: Mua Sách (1)

Chu Quốc Cường dựa theo thời gian ghi trên thư trúng tuyển, ngày hai mươi chín tháng Tám dẫn Đại Bảo đến trung học Sao Mai báo danh. Học phí, tiền sách đúng là không rẻ, đắt gấp đôi trường ở nông thôn.

Chu Quốc Cường đưa tiền rất hào phóng. Tư tưởng lạc hậu mấy năm qua ở nông thôn đã từ từ thay đổi. Chẳng lẽ muốn con cái mình sau này lớn lên cũng như mình dựa vào mấy mẫu đất kiếm sống sao? Nếu các con đều được đọc sách, thi đỗ trường cao, tương lai giống em Ba ăn cơm của nhà nước, cầm bát sắt thì tốt biết bao!

Cứ nghĩ như thế, mấy năm sau Chu Quốc Cường luôn ủng hộ mạnh mẽ chuyện các con lên thị trấn học cấp hai, thậm chí là cấp ba, chưa từng vì tiền học phí à tiếc xót. Đương nhiên đây đều là chuyện sau này, vẫn nên nói tình huống hiện tại đã.

Từ lúc khai giảng, mỗi sáng Đại Bảo không cần ai gọi đúng sáu giờ rời giường, ăn sáng xong đạp xe nửa tiếng đến trường Sao Mai.

Đoạn đường từ nhà đến trường không phải quá xa, nói gần cũng không gần. Nếu đổi thành Chu Tiểu Vân đạp xe ít nhất mất năm mươi phút. Nhưng Đại Bảo cao lớn, chân dài, đạp xe như bay, bình thường nửa giờ là tới.

Chu Tiểu Vân rất thương anh trai mỗi ngày đi đi về về bốn lần, bàn với mẹ: "Mẹ ơi, con thấy buổi trưa bảo anh Đại Bảo đừng đạp xe về nhà ăn cơm nữa. Mẹ xem anh ấy hơn mười một giờ về đến nhà, vừa ăn xong không nghỉ được một lúc lại vội vội vàng vàng đạp xe đi học. Như thế quá mệt mỏi. Con nghĩ mẹ nên thương lượng với chú Ba thím Ba, để anh ấy đến nhà chú thím ăn cơm, qua đó chỉ mất mười phút thôi!"

Sao Triệu Ngọc Trân không đau lòng Đại Bảo chứ, bà cảm thấy ý tưởng của con gái thật tốt, bèn nói lại với chồng, để Chu Quốc Cường gọi điện cho Chu Quốc Dân.

Có lẽ đưa tiền chú thím ấy cũng không chịu nhận, sau này mua ít đồ cho Viễn Viễn là được.

Sau này Đại Bảo không về nhà ăn cơm, ở nhà chú Ba ăn, chỉ cần đi về sớm tối. Có lúc trời đầy mây, mưa to gì đó, tối cậu có thể ở nhà chú thím ngủ một đêm.

Bữa trưa ở nhà thiếu Đại Bảo, ban đầu Chu Tiểu Vân còn chưa quen, đã quen trêu đùa thói ăn như lang thôn hổ yết của Đại Bảo, giờ bữa cơm tự dưng trở nên không thú vị nữa.

Bình thường Tiểu Bảo thích nhất đấu võ mồm với anh trai. Giờ buổi trưa anh ấy không ở nhà, Tiểu Bảo cảm thấy không có tinh thần nữa.

Chờ Đại Bảo buổi tối đạp xe về, trên mặt Tiểu Bảo là sự nhiệt tình trước nay chưa từng có, chạy ra ngoài nghênh đón, đi thượng tiền nghênh tiếp, khiến Đại Bảo nhảy dựng lên.

Tiểu Bảo, nụ cười của em quá nịnh hót, người ta nhìn không quen đâu…

Sau khi Chu Tiểu Vân lên lớp năm, cô dành phần lớn thời gian cho việc học. Cô định sang năm thi vào trường cấp hai Anh Minh, mặc dù ở lớp thành tích học tập của mình không tệ, nhưng so với thành tích ở các trường tiểu học trên thị trấn, phỏng chừng cũng là tốp giữa của lớp.

Bình thường ở trong trường giáo viên không hề dạy kiến thức gì quá khó. Giờ ngữ văn chủ yếu đọc nội dung ở sách giáo khoa, môn toán cũng dựa vào ví dụ mẫu trong sách giáo khoa là chính.

Nếu muốn tăng thêm kiến thức ình, mua mấy quyển sách tham khảo hoặc tự mình nghiên cứu nhiều dạng bài tập là việc cần phải làm.

Đừng tưởng cô không biết, Trịnh Hạo Nhiên cũng định thi vào trường Anh Minh. Ở nhà thầy Trịnh thường xuyên đặc biệt dạy kèm cho bạn ấy! Mình không thể so với người ta. Cha mẹ đều là nông dân, không biết mấy chữ, bản thân vẫn nên tự vận động thì hơn.

Trong lòng Chu Tiểu Vân thầm tính chủ nhật này vào thị trấn, đến hiệu sách Tân Hoa xem.

Tiền à, tất nhiên có. Lợn đất của Chu Tiểu Vân để dành nay khá nặng, bên trong có không ít tiền, để mua sách chắc chắn dư dả.

Lúc Chu Tiểu Vân đưa ra ý định "mổ" tiểu phật Di Lặc, còn có thêm sự tài trợ của cha mẹ.

Chu Quốc Cường vừa nghe nói Chu Tiểu Vân muốn đi mua sách không nói gì, từ trong túi quần móc ra ba mươi nguyên đưa cho cô. Triệu Ngọc Trân còn hỏi: "Đại Nha, con xem có đủ hay không? Không đủ mẹ lại đi lấy thêm cho con."

Xem ra hai vợ chồng họ đã nhất trí quan điểm về vấn đề đến trường của con cái, ý thức được tầm quan trọng của việc bồi dưỡng con.

Sự thay đổi rõ ràng của cha mẹ khiến Chu Tiểu Vân rất vui vẻ, cuối cùng mọi cố gắng của cô không uổng phí. Trước đây ba mẹ cô chẳng hề quan tâm đến việc học của các con thế nào, giờ chủ động đưa tiền, sự thay đổi rõ rệt nãy khiến Chu Tiểu Vân hết sức cảm khái.

Dù sao thái độ này với con cái cũng là một một hiện tượng tốt.

Đại Bảo nhìn thấy tiền mặt mà thèm, vội vàng giơ tay phát biểu: "Ba ơi, con cũng muốn đi mua sách với Đại Nha. Giáo viên dạy ngữ văn của bọn con nói con phải đọc sách nhiều hơn."

Chu Quốc Cường rất nghi ngờ khi Đại Bảo ngay lúc đó đưa ra yêu cầu này: "Trước đây không nghe con nhắc đến. Có phải vừa thấy em gái đi mua sách, con cũng muốn đi theo không!"

Thằng nhóc này thấy tiền là sáng mắt muốn bớt tiền để tiêu chứ gì.

Nói ngoại ý tại ai mà không hiểu?

Tiểu Bảo cúi đầu cười không ngừng, ngay cả Nhị Nha cũng lêu lêu: "Anh trai, xấu hổ xấu hổ quá. Chắc chắn là xin tiền đi mua đồ chơi, đồ ăn."

Đại Bảo thẹn quá hóa giận: "Chẳng lẽ anh xin tiền chỉ để mua đồ chơi với đồ ăn thôi à?" Mặc dù cậu có ý này cũng không thể thừa nhận trước mặt các em được.

Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo và Nhị Nha đồng loatk gật đầu, trăm miệng một lời nói: "Đúng thế."

Đại Bảo mặt xám mày tro muốn cứu vãn thể diện của mình, chuyển sang làm nũng với Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, con đúng là muốn mua quyển văn mẫu mà. Mẹ cho con tiền đi!"

Triệu Ngọc Trân sớm mềm lòng, hỏi: "Vậy con muốn bao nhiêu?"

Đại Bảo vui vẻ, đuôi cáo lập tức lộ ra: "Càng nhiều càng tốt!"

Chu Quốc Cường trợn mắt nhìn sang.

Đại Bảo cười ngây ngô hạ thấp yêu cầu: "Vừa nãy con nói đùa thôi, cho Đại Nha bao nhiêu thì con lấy bấy nhiêu!"

Triệu Ngọc Trân đang định đồng ý, Chu Quốc Cường lên tiếng: "Không được, chỉ cho con hai mươi. Con phải để Đại Nha giữ tiền, muốn mua sách gì thì để em ấy trả tiền thay con."

Dựa vào cái gì, quá không tin mình rồi!

Đại Bảo yếu thế dưới sự độc tài chuyên chế của Chu Quốc Cường ngoan ngoãn gật đầu, không dám phản đối nữa. Nói đùa, hai mươi nguyên cũng không ít rồi, nếu không ngay cả hai mươi nguyên cũng không cho cậu chẳng phải là lỗ to ư?

Tiểu Bảo ngứa ngáy trong lòng, dè dặt xin: "Anh, chị, cho em đi đến hiệu sách Tân Hoa mới! Em đã lên lớp ba, cũng muốn xem qua sách văn mẫu."

Thực ra chủ yếu là muốn đi cùng góp vui thôi, ha ha!

Đại Bảo ra dáng người làm anh, vỗ ngực: "Không thành vấn đề, anh chở em."

Tiểu Bảo vô cùng vui mừng, không ngừng vỗ mông ngựa (nịnh hót), khiến Đại Bảo mở cờ trong bụng.

Nhị Nha giận dỗi, ngày mai cũng đòi đi.

Lần này Chu Tiểu Vân lắc đầu không đồng ý.

Tiểu Bảo chín tuổi, chỉ nhỏ hơn cô một tuổi, dắt đi thì không sao. Nhị Nha mới sáu tuổi, ai dám cho nó đi cùng! Nhõng nhẽo đi bộ hai bước đã bắt cõng, ai mà chịu nổi.

Nhị Nha giả vờ giả vịt rớt hai giọt nước mắt, thấy anh chị sống chết không chịu dắt bé theo, đành phải lặng lẽ gióng trống thu binh.

136. Chương 138: Mua Sách (2)

Sáng chủ nhật trời đẹp, bầu trời cao trong xanh, chim hót hoa… ừm, toả hương.

Ba anh em nhà họ Chu đúng giờ từ nhà xuất phát.

Trước khi đi, Chu Quốc Cường một lần nữa dặn Đại Bảo lớn tuổi nhất: "Đại Bảo, con lớn nhất, chắc chắn phải trông kĩ các em, có nghe thấy không? Tới hiệu sách Tân Hoa mua sách rồi về luôn, đừng la cà phố xá."

Có cha mẹ nào không lo cho con cái, nếu không có Đại Bảo mười ba tuổi đi cùng, ông cũng không yên tâm để Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo đi hiệu sách Tân Hoa.

Đại Bảo lớn phổng lên rất nhanh, mười ba tuổi đã sắp 1m7, từ xa nhìn đã giống một thanh niên. Cơ thể cậu khoẻ mạnh, hai ba bạn học cũng không phải là đối thủ của cậu.

Đại Bảo nghiêm túc ngồi lên xe, ý bảo Tiểu Bảo ngồi sau: "Ba ơi, ba cứ yên tâm. Con sẽ trông chừng hai em."

Chu Quốc Cường nghĩ thầm con không dắt hai đứa chạy loạn là tốt lắm rồi.

Ba anh em đạp hai chiếc xe đạp, một đường lắc lư, dù sao còn sớm mà không cần vội. Hiệu sách Tân Hoa nằm giữa trường Sao Mai và trường Anh Minh, vì thế Đại Bảo biết đường, không cần lo đi lạc.

Từ mấy thôn phụ cận lên thẳng thị trấn chỉ có một con đường cái khá rộng, vì thế ở trên đường gặp người quen không phải chuyện hiếm.

Chu Tiểu Vân cười, chào hỏi mấy bác cùng thôn đạp xe ngang qua. Trong lòng nghĩ thầm, hình như rất nhiều người lên trấn!

Trên thị trấn cơ hội tìm việc làm tương đối nhiều, nghe nói không ít người đều lên đây làm thuê ngắn hạn.

Làm một ngày lấy lương một ngày, vì thế phần lớn người đi trên đường đều là người làm thuê.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo đang nói chuyện, chợt nghe một giọng nói quen thuộc hô to gọi nhỏ từ phía sau truyền đến: "Chu Tiểu Vân, chờ bọn tớ với!"

A? Đây chẳng phải là giọng Lý Thiên Vũ sao?

Chu Tiểu Vân quay lại, quả nhiên là hai người Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai đang đạp xe đạp đuổi theo.

Nhân sinh nơi nào bất tương phùng a! Mỗi ngày ở trường nhìn thấy thì thôi không nói làm gì, tại sao chủ nhật đi đường cũng có thể chạm mặt chứ?

Chu Tiểu Vân không muốn để ý đến cậu ta, nhưng không ai đánh người đang cười. Lại nói thêm, có một năm học chung ngồi trước ngồi sau, dù thế nào cũng không thể khiến người ta quá mức khó xử, vì thế cô nói: "Các cậu cũng vào thị trấn à!"

Lý Thiên Vũ với lần gặp bất ngờ này rất vui vẻ, từ xa cậu đã thấy hình như là bóng lưng Chu Tiểu Vân. Vì thế, cậu vội vàng giục Cố Xuân Lai, hai người liều mạng đạp thật nhanh đuổi theo. Đến gần, hoá ra đúng là Chu Tiểu Vân thật, khiến cậu rất cao hứng, lớn tiếng gọi.

Bây giờ thấy Chu Tiểu Vân nhìn mình với vẻ mặt dễ gần thì càng khoái chí: "Đúng vậy, mấy anh em cậu vào thị trấn làm gì?"

Anh trai, em trai của Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ biết hết. Đại Bảo từng đến tìm cậu tính sổ đương nhiên có ấn tượng sâu sắc, còn Tiểu Bảo bám người vừa tan học đã đứng ở cửa phòng học chờ chị cùng về, Lý Thiên Vũ nhìn thấy rất nhiều lần.

Chu Tiểu Vân hàm hồ nói: "Đi hiệu sách Tân Hoa."

Lý Thiên Vũ kinh hỉ: "Trùng hợp quá. Tớ và Cố Xuân Lai cũng đến hiệu sách. Cùng đi đi!"

Cũng không quan tâm ba anh em nhà người ta có vui hay không, Lý Thiên Vũ lập tức tiến lên, đạp xe song song với Chu Tiểu Vân.

Cố Xuân Lai cười khúc khích đi phía sau, cậu làm gì được nữa? Không thể nói "Đúng, chúng tớ cũng đến hiệu sách Tân Hoa, nhưng mà mục đích không phải hiệu sách Tân Hoa mà là một hàng game cạnh đó!"

Trung học Sao Mai và Anh Minh nằm ở một khu phố khá sầm uất, dù sao cũng là bán cho học sinh. Vì thế, trên đường ngoại trừ hiệu sách, shop quần áo, hiệu cắt tóc, cửa hàng lưu niệm còn có rất nhiều quán game, hấp dẫn đông đảo người thích chơi game.

Cố Xuân Lai từng đến hai lần, lôi kéo Lý Thiên Vũ đến chơi. Một nguyên có thể mua được mười thẻ để chơi game, có thể chơi hơn nửa ngày, có kỹ thuật khá thì có thể chơi cả ngày, không chỉ có một trò.

Mấy cậu nhóc mười hai, mười ba tuổi có ai không thích chơi game không? Hơn nữa rất dễ nghiện, nhiều đứa trẻ vì mải chơi mà thành tích tụt dốc.

Lý Thiên Vũ là một trong số đó, Chu Tiểu Vân từng biết về quãng thời gian này của Lý Thiên Vũ. Lúc yêu nhau, cô thường nghe Lý Thiên Vũ khoác lác về lịch sử chơi game hào hùng của mình. Nghe nói chơi từ tiểu học, đến hết cấp hai vẫn say mê nên thành tích be bét. Vì thế, sau khi tốt nghiệp cấp hai không đi học nữa.

Có lẽ hôm nay cậu ta và Cố Xuân Lai đi thị trấn để vào quán game.

Chu Tiểu Vân ngoảnh mặt làm ngơ cho cậu ta nháy mắt với Cố Xuân Lai xong mới mở miệng nói: "Hai cậu chắc định đi chơi game chứ gì!"

Cố Xuân Lai buột miệng: "Sao cậu biết?"

Khi thấy Lý Thiên Vũ trợn mắt, Cố Xuân Lai mới kịp phản ứng: "Không phải, cậu đừng đoán mò. Tớ và Lý Thiên Vũ đến hiệu sách Tân Hoa mua sách tập làm văn."

Lý Thiên Vũ ra sức gật đầu phụ họa: "Đúng đúng, chúng tớ muốn đi mua sách tập làm văn."

Hai tên khẩu thị tâm phi (nghĩ một đằng nói một nẻo). Khi Lý Thiên Vũ nói dối luôn chớp mắt liên tục, đây là thói quen Chu Tiểu Vân biết rõ. Cô nhớ trước đây khi ở cùng một chỗ với Lý Thiên Vũ, chỉ cần anh không nói thật cô lập tức nhận ra, khiến anh sau lưng luôn buồn bực vì không thể chạy thoát hỏa nhãn kim tinh của cô.

(hoả nhãn kim tinh: mắt cú vọ, lấy ý từ mắt của Tôn Ngộ Không, không gì có thể che dấu được)

Bây giờ nghĩ lại tận đáy lòng vẫn có một tia rung động, dù sao bọn họ từng cùng nhau trải qua một quãng thời gian lâu như vậy!

Chìm trong ký ức Chu Tiểu Vân hoảng sợ khi nghe xe chở hàng trước mặt bóp còi ầm ĩ, vội vàng triệt tiêu sự mềm lòng, đạp xe trên đường cái đúng là không thể mất tập trung.

Trở lại đề tài vừa nãy: "Các cậu yên tâm, tớ sẽ không mách thầy Phương đâu." Cô không thích mách lẻo với giáo viên.

Lý Thiên Vũ nhìn một bên sườn mặt của Chu Tiểu Vân đột nhiên cảm giác được hành vi của mình dường như không đúng …

"Bọn tớ thật sự không đến quán game, không tin một lát nữa cậu đợi xem, tớ và Cố Xuân Lai chắc chắn cùng mọi người vào hiệu sách Tân Hoa." Lý Thiên Vũ quyết định đi cùng anh em Chu Tiểu Vân vào hiệu sách.

Quán game à? Sau này hãy nói!

Trong lòng Cố Xuân Lai không vui, nhưng bên ngoài không dám phản đối. Đừng thấy Chu Tiểu Vân ngoài miệng nói dễ nghe nhưng vạn nhất hai người bọn họ ở trước mặt cô vào quán game, sau lưng cô đi nói cho thầy Phương biết thì sao?

Được, liều mình bồi quân tử, đến hiệu sách Tân Hoa.

Trong lòng Chu Tiểu Vân đang tự hỏi rất nhiều lần một vấn đề: cô có nên nhân cơ hội này khuyên Lý Thiên Vũ một chút không?

Một năm học chung, Chu Tiểu Vân phát hiện Lý Thiên Vũ thực ra rất thông minh, đừng nhìn cậu ta thờ ơ cà lơ phất phơ nhưng học cái gì cũng rất nhanh. Tiếc rằng, tính cách ham chơi giống hệt Đại Bảo, căn bản không để tâm vào việc học. Nếu Lý Thiên Vũ có thể nghiêm túc, thành tích học tập chắc cũng không tệ.

Bây giờ cô biết Lý Thiên Vũ mới bắt đầu thích chơi game có phải cô nên khuyên cậu ta ghìm cương trước bờ vực không? Cho dù cô không muốn đối mặt hay cùng cậu ta đi trên con đường cũ.

Chu Tiểu Vân thật lòng hi vọng Lý Thiên Vũ không giống như kiếp trước, một kẻ vô tích sự không học vấn.

Dù nói thế nào, anh cũng từng là người (suốt một đời) cô yêu nhất và cũng là người quan trọng nhất (với cô)…

137. Chương 139: Thật Lòng Khuyên Bảo

Cả nhóm đến hiệu sách Tân Hoa, khoá xe đạp lại rồi vào trong hiệu sách.

Hiệu sách mấy chục mét vuông có các giá sách chật kín, sách gì cũng có, có lẽ vì là chủ nhật nên học sinh rất đông. Ở giá sách truyện xưa, thần thoại có rất đông học sinh đứng đọc chùa, hì hì, chính là người chỉ đọc mà không mua ấy.

Đại Bảo chạy thẳng tới chỗ náo nhiệt nhất, Tiểu Bảo không cam lòng tỏ ra yếu thế đuổi theo. Cố Xuân Lai cảm thấy hứng thú với truyện tranh, chọn cuốn "Tây Du ký" rồi đứng đó xem.

Chu Tiểu Vân lững thững đi một vòng, đến giá sách chất đầy tập làm văn mới ngừng lại.

Lý Thiên Vũ vội vàng lật một quyển theo, trời mới biết bên trong viết cái gì. Cậu có hứng thú rất lớn với loại sách này, lần trước thi hùng biện, bài làm là do cậu sao chép lại từ một quyển văn mẫu, chứ cậu không có khả năng viết ra hay như thế.

Trong lòng Chu Tiểu Vân đấu tranh nửa ngày, rốt cuộc thở dài gọi: "Lý Thiên Vũ!"

Lý Thiên Vũ mừng rỡ đáp: "Có!" Đứng thẳng y như binh sĩ.

Trên mặt Chu Tiểu Vân nở một nụ cười hiếm hoi, khiến Lý Thiên Vũ cảm khái: hơn một năm rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy Chu Tiểu Vân cười với mình…

Khuôn mặt Chu Tiểu Vân đột nhiên nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: "Lý Thiên Vũ, lời kế tiếp tớ nói ra có thể cậu không thích nghe. Nhưng sự thật mất lòng, hôm nay tớ chỉ nói với cậu một lần thôi, về phần có nghe vào hay không là chuyện của cậu."

Lý Thiên Vũ cười làm lành nói: "Chắc chắn nghe, chắc chắn sẽ nghe." Còn chưa biết người ta muốn nói gì đã liên tục nói chắc chắn nghe, thật không có thành ý.

Chu Tiểu Vân lại bắt đầu lạnh mặt: "Cậu và Cố Xuân Lai ham chơi tớ biết, nhưng nếu là bạn thân có lẽ nên có sự ảnh hưởng tốt đến đối phương, mà không phải kéo bạn tốt cùng sa đà. Con trai thích chơi game là chuyện thường, mấy ai không thích chơi. Nhưng cần chú ý mức độ, nếu cả ngày mê mẩn không muốn đi học thì nguy rồi. Cậu nói thật đi đã chơi mấy lần rồi?"

Lý Thiên Vũ cảm thấy Chu Tiểu Vân lạnh mặt vẫn đáng yêu như thế, nhìn đi dù cứng rắn nhưng 100% là có ý quan tâm đến mình! Chẳng qua, vấn đề này không dễ trả lời: "Một lần…"

Chu Tiểu Vân lườm Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ lập tức khai thật: "Ba lần, thật đó. Tớ và Cố Xuân Lai đã ba lần vào quán game. Mỗi lần chơi nửa ngày thôi, chủ yếu vì sợ người lớn trong nhà biết nên hai đứa đều về nhà ăn cơm trưa, không dám ở lâu."

"Tớ thấy với số lần này mà phát triển tiếp, số lần cậu tới sẽ càng ngày càng nhiều. Nghiện chơi game càng ngày càng nặng, đến khi bỏ mặc việc học hành. Năm nay cậu đã học lớp năm. Sang năm sẽ tốt nghiệp tiểu học, học cấp hai, cậu tính đến cấp hai vẫn tiếp tục chơi như bây giờ sao? Cậu không muốn học thật giỏi, giống anh tớ thi vào trường cấp hai tốt ư? Người lúc còn nhỏ không cố gắng học hành, đến khi trưởng thành hối hận cũng không muộn."

Chu Tiểu Vân cảm giác mình thật lòng khuyên bảo giống y như một bà già lải nhải, không hiểu tại sao mình phải lo cho Lý Thiên Vũ chứ. Aizz!

Đại Bảo không hề biết đã trở thành tấm gương trong miệng em gái, nếu biết chắc cậu mừng rỡ nhảy dựng lên mất.

Lý Thiên Vũ không biết nghe lọt được bao nhiêu, chỉ gật gật đầu nói: "Tớ cũng nghe nói anh trai cậu đã đỗ vào trường Sao Mai."

Chu Tiểu Vân nói: "Đây là chuyện của cậu. Tớ chỉ cảnh báo cậu thôi. Sau này làm như thế nào là chuyện của cậu, không liên quan gì đến tớ." Nói xong lập tức quay đầu rời đi, cô phải đi tìm hai anh em Đại Bảo, Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Mấy lời cô nói hôm nay có lẽ còn nhiều hơn tổng số câu nói với Lý Thiên Vũ suốt một năm, hi vọng cậu ta có thể rời xa game, không đến nỗi nghiện nặng quá

Lý Thiên Vũ nhìn thân ảnh Chu Tiểu Vân dần đi xa, trong lòng không biết là cảm giác gì, rất lâu không hề động đậy.

"Ông phát ngốc gì thế?" Cố Xuân Lai chụp một cái lên vai khiến Lý Thiên Vũ tỉnh lại.

Cậu che giấu cười cười: "Tôi đâu có phát ngốc, được rồi, ông chọn được quyển gì không?"

Cố Xuân Lai cười hì hì: "Bớt giả vờ giả vịt đi. Chúng ta thật sự đến mua sách chắc? Hai ta nên nói với bọn Chu Tiểu Vân một tiếng, bảo muốn đến nhà họ hàng, sau đó chúng ta chuồn êm, ra quán game chơi cả ngày. Hôm nay tôi mang đủ tiền ăn trưa cộng thêm tiền chơi game nguyên một ngày."

Thường ngày nếu Cố Xuân Lai có đề nghị như vậy chỉ sợ Lý Thiên Vũ đã lập tức hưng phấn nhảy dựng lên. Hôm nay không hiểu sao Lý Thiên Vũ bỗng nhiên mất đi hứng thú chơi game: "Thôi! Tiền trên người chúng ta nên lấy để mua sách tập làm văn!"

Cố Xuân Lai dùng ánh mắt quái dị nhìn Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vũ, vừa nãy Chu Tiểu Vân nói với ông cái gì thế? Mấy phút ngắn ngủi mà như kiểu ông thay đổi thành một người khác ấy."

Thật không? Vậy hãy để cậu thực sự thay đổi đi. Có vẻ Lý Thiên Vũ đã hạ quyết tâm, lần đầu tiên không chia sẻ suy nghĩ trong lòng với Cố Xuân Lai, kéo bạn đến chọn sách.

Cố Xuân Lai bị sự khác thường của Lý Thiên Vũ làm cho choáng váng, nghĩ thầm sau này nhất định phải tra khảo thằng nhóc này Chu Tiểu Vân đã nói gì với hắn, thần thần bí bí không nói cho cậu làm cậu hiếu kì chết mất.

Người ta là một cậu nhóc thích buôn chuyện, ngập tràn lòng hiếu kì mà!

Đại Bảo và Tiểu Bảo nhìn vô vàn quyển truyện xưa trước mặt, luyến tiếc buông tay. Chu Tiểu Vân lại gần hai người ngó đầu qua, ồ, Đại Bảo đang cầm một quyển "Truyện của cáo" đọc ngấu nghiến, ngay cả lúc luyện thi vào cấp hai cũng không thấy anh ấy chăm chú như thế. Còn trong tay Tiểu Bảo thì lại là một quyển "Truyện cổ Andersen", có tranh minh họa rực rỡ sắc màu. Tiểu Bảo nhìn mê mẩn ngay cả Chu Tiểu Vân đi tới bên cạnh cũng không phát hiện ra.

Chu Tiểu Vân hỏi hai người một tiếng: "Anh, Tiểu Bảo, hai người định mua quyển sách đang cầm à?"

Đại Bảo đang đọc, đầu cũng không nâng lên: "Anh sẽ mua quyển này."

Tiểu Bảo đã bị quyển "Truyện cổ Andersen" này cuốn hút, năn nỉ Chu Tiểu Vân mua cho cậu một quyển.

Đại Bảo nghe thấy lời Tiểu Bảo thì không vui: "Em mà mua thì tiền mua sách của anh và Đại Nha sẽ không đủ. Em mới học lớp ba, cần gì sách chứ, không mua!"

"Chị ~~" âm cuối kéo thật dài làm cho cả người Chu Tiểu Vân nổi da gà: "Được rồi, anh à, mua cho Tiểu Bảo một quyển đi! Tính vào tiền của em."

Tiểu Bảo thoả mãn ôm chầm lấy chị, khiến người xung quanh chú ý quay sang nhìn.

Đại Bảo nhún nhún vai không nói gì nữa.

Chu Tiểu Vân chưa hề quên mục đích chính của mình, kéo Tiểu Bảo sang bên kia chọn ình một quyển tập làm văn và hai quyển luyện đề toán học đồng bộ. (tập một và tập hai ấy)

Cộng thêm quyển truyện xưa Đại Bảo nhìn trúng, quyển đồng thoại Tiểu Bảo thích tổng cộng là năm quyển, vẫn còn thừa tiền.

Sách tập làm văn à, chỉ cần mua một quyển thôi. Cô và Đại Bảo sẽ xem chung là được, sau này còn có thể đưa cho Tiểu Bảo đọc, ừm, đông anh em thật là lợi.

Lúc trả tiền, Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai cũng chạy ra, ầm ĩ tính tiền.

Chu Tiểu Vân liếc nhìn, ồ, trong tay Lý Thiên Vũ cũng cầm quyển luyện đề toán giống cô! Không quan tâm sau này có được gì hay không, chí ít hiện tại lời mình nói đã có chút ít tác dụng! Cuối cùng cũng không uổng phí cô tốn nước bọt một hồi!

138. Chương 140: Thay Đổi

Sau khi trở về từ hiệu sách Tân Hoa, Cố Xuân Lai phát hiện ra Lý Thiên Vũ dần thay đổi.

Đi học chú ý lắng nghe, chăm chỉ làm bài hơn, tích cực giơ tay phát biểu, thành tích dần dần tăng lên, gần đây thường xuyên được thầy Phương và thầy Trịnh biểu dương.

Cố Xuân Lai nghĩ: đây đúng là Lý Thiên Vũ à? Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thấy tên nhóc này để ý việc học như thế!

Không phải cậu khen anh em của mình. Suy nghĩ của Lý Thiên Vũ thông minh linh hoạt, tên Trịnh Hạo Nhiên kia thoạt nhìn thì thông minh, thực ra còn không bằng Lý Thiên Vũ, chỉ được cái chăm chỉ.

Còn Lý Thiên Vũ thì sao, học cái gì cũng nhanh, chỉ tiếc rất lười, suốt ngày lắc lư không để tâm. Vừa vặn hợp với cậu thông đồng với nhau làm việc xấu, không đúng hẳn là rắn chuột (chung) một ổ… mà cũng không phải.

Aizz! Có lẽ cần dành thêm thời gian đọc sách nhỉ. Chỉ có vào lúc này, Cố Xuân Lai mới loáng thoáng xét lại bản thân mình một chút, nhưng một lúc sau đã vứt bỏ vấn đề này ra sau đầu.

Lại quay về sự thay đổi của Lý Thiên Vũ nhé!

Chủ nhật Tiểu Vũ cũng ít đi chơi hơn. Tuần trước cậu qua rủ tên nhóc này vào thị trấn chơi game, thế mà Lý Thiên Vũ nói gì nhỉ?

Không ngờ từ chối cậu chứ!

Lý Thiên Vũ còn nói cái gì mà, sau này cậu nên ít vào quán game thôi, phải chăm chỉ học tập.

Nghe thêm một lúc, nghe thêm một lúc, đây là lời Lý Thiên Vũ nói ra á? Lúc đó Cố Xuân Lai mở to mắt, con ngươi sắp rớt ra ngoài.

Nhưng, sự thay đổi này của Lý Thiên Vũ, Cố Xuân Lai cậu giơ hai tay tán thành. Có người anh em học giỏi, sau này lúc đi thi có thể nhắc bài mình, không phải sao?

Chỉ là không chịu đi cùng cậu đến quán game, điểm này khiến Cố Xuân Lai không vui lắm.

Đi một mình còn có ý nghĩa gì? Chơi game đương nhiên là hai người cùng chơi mới có hứng, chỉ có một mình cậu đâu còn hứng lẻ loi đạp xe vào thị trấn nữa.

Được rồi, mình và người anh em tốt ở nhà đọc sách, làm bài tập vậy!

Sự thay đổi của Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân tất nhiên từng chút từng chút một nhìn thấy. Thật ra, trong lòng cô rất vui. Không ngờ lời nói của mình thực sự có một ít tác dụng. Mặc kệ sau này Lý Thiên Vũ sẽ như thế nào, chí ít hiện tại đã quay đầu, phát triển theo hướng tốt.

Cho dù Chu Tiểu Vân nhiều lần tự nhủ thầm mình phải coi Lý Thiên Vũ như người lạ, nhưng sao cô có thể không quan tâm tí gì đến cậu ta được?

Sau khi cô sống lại, cha mẹ, anh trai, em trai, em gái và bạn bè thân thiết xung quanh đều từ từ phát sinh biến hoá. Như vậy, gặp Lý Thiên Vũ sớm hơn, sẽ làm cho rất nhiều chuyện thay đổi, khác với kiếp trước chứ?

Chu Tiểu Vân quyết định không suy nghĩ thêm vấn đề khiến cô trăm mối tơ vò không có lời giải này nữa. Tốt hơn nên quan tâm cuộc sống của mình.

Về phần Lý Thiên Vũ, chỉ cần cậu ít tới quấy rầy cô là được…

"Chu Tiểu Vân, tớ có một đề số học không hiểu, cậu có thể nhìn qua hộ tớ không?" Lý Thiên Vũ đang cầm quyển sách, khiêm tốn đến hỏi bài.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới! Trong lòng Chu Tiểu Vân nói thầm, cố ý không để ý đến cậu ta ư? Nhưng cậu ta thực sự đến hỏi bài, không giống trước đây lấy cớ bắt chuyện lung tung.

Quên đi, mình rộng lượng giúp cậu ta để cậu có thể đi trên con đường rộng thênh thang.

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn đề mục, hoá ra là đề hôm nay trên lớp, thầy dạy toán lấy ví dụ mẫu. Cô cau mày: "Đề này lúc đi học thầy giáo từng giảng qua rồi mà!"

Lý Thiên Vũ nhức đầu xin lỗi thừa nhận: "Tớ nghe không hiểu, trong đó liên quan đến cách tính đơn giản tớ không biết."

Băng dày ba thước, không phải chỉ trong một ngày đã tan. Trước đây Lý Thiên Vũ không để tâm đến việc học, giờ muốn đuổi kịp chương trình không phải việc dễ dàng.

Chu Tiểu Vân đành phải giảng lại một lần cách tính đơn giản cho Lý Thiên Vũ. Ngồi đằng sau, Cố Xuân Lai cũng vểnh tai lên nghe, gần đây cậu bị Lý Thiên Vũ ảnh hưởng nên biết thêm không ít.

Vương Tinh Tinh không thích nhìn nhất là việc Lý Thiên Vũ thường lấy cớ hỏi đề toán để tiếp cận Chu Tiểu Vân, châm chọc nói từng từ một: "A, người nào đó giờ cũng chăm chỉ nhỉ! Có phải định sang năm thi vào trung học Sao Mai không ta."

"Cậu cũng có thể nhìn ra à, thật lợi hại! Tớ chính là có ý đó." Lý Thiên Vũ từ trước đến nay chưa bao giờ nhường nhịn nữ sinh, người nói một câu cậu đáp trả hai câu là nguyên tắc cơ bản của Lý Thiên Vũ, ách… Đương nhiên, Chu Tiểu Vân là ngoại lệ.

Chỉ cần Chu Tiểu Vân chịu để ý đến cậu, cho dù là cau mày, không tươi cười cũng đủ khiến cậu hài lòng, ha ha ha…

Đương nhiên Vương Tinh Tinh không dừng lại: "Trường cấp hai Sao Mai nói muốn thi là có thể thi đỗ sao? Người nào đó không soi gương nhìn xem mình lớn lên bộ dáng gì nữa."

Lý Thiên Vũ cười ha ha: "Ngày nào tớ cũng soi gương, cảm thấy rất lạ, sao mình có thể lớn lên đẹp trai như thế chứ?"

Da mặt dày như vậy thật sự khiến người khác nghẹn họng, Vương Tinh Tinh triệt để hết nói nổi.

Chu Tiểu Vân ở bên cạnh nghe hai người nói tới nói lui, trong lòng sớm cười nghiêng ngả trên mặt lại phải giả vờ điềm tĩnh.

Không thể cười! Ngàn lần không thể cười!

Rơi vào tình huống Vương Tinh Tinh "xuất chiến" thất bại, nếu cô mà cười ra tiếng chỉ sợ Vương Tinh Tinh sẽ giận chó đánh mèo với cô.

Cố Xuân Lai không cố kỵ nhiều như Chu Tiểu Vân, sớm ôm bụng cười không ngồi thẳng được. Vương Tinh Tinh lập tức dời lửa đến đầu của Cố Xuân Lai. Hai người không đến mức động tay chân, nhưng một trận miệng lưỡi đại chiến là không thể tránh được .

Người khởi xướng Lý Thiên Vũ không có ý giúp đỡ Cố Xuân Lai chút nào, tiếp tục hỏi Chu Tiểu Vân một đề khác.

Trịnh Hạo Nhiên ngồi ở chỗ của mình, cầm một quyển số học tham khảo cắm cúi làm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên thấy Lý Thiên Vũ mặt dày mày dạn nhìn chằm chằm Chu Tiểu Vân, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nếu như Lý Thiên Vũ thật sự cho rằng cố gắng một lúc là có thể vượt qua thành tích ưu tú của mình thì quá ngây thơ rồi! Lần này thi cuối kỳ cậu nhất định phải làm bài thật tốt, cho cậu ta tự ti. Luận bản lĩnh gây sự cậu kém xa Lý Thiên Vũ, nhưng nếu nói đến việc học tập Lý Thiên Vũ ra roi thúc ngựa khó có thể đuổi kịp mình.

Cũng khó trách Trịnh Hạo Nhiên tự tin như thế. Từ nhỏ đến lớn, thành tích của cậu luôn xuất sắc, chẳng qua năm lớp bốn thua kém Chu Tiểu Vân một chút, chênh lệch chỉ khoảng ba bốn điểm.

Còn Lý Thiên Vũ thì sao, ngu ngốc, không chăm học, thành tích tốt nhất ở tốp giữa của lớp, chỉ vừa vào cố gắng nhất thời chẳng lẽ có thể sánh được với công khổ luyện của mình ư ?

Hừ! Không có cửa đâu!

Trịnh Hạo Nhiên tự tình nguyện coi Lý Thiên Vũ gần đây hăng hái cố gắng là hạ chiến thư với mình, xoa tay chuẩn bị ứng chiến!

Phương Văn Siêu càng thêm tán dương với sự thay đổi của Lý Thiên Vũ. Có giáo viên nào không thích học sinh nghiêm túc học tập chứ? Huống hồ cậu học sinh này trước kia vẫn là quỷ nghịch ngợm thích làm trò.

Lần đầu tiên Lý Thiên Vũ được thầy giáo biểu dương, cảm giác này, ha ha, càng có thêm động lực học.

Trịnh Băng đương nhiên không biết tính toán nhỏ nhặt trong lòng con trai mình. Một Lý Thiên Vũ luôn lười biếng, ngồi im trong lớp giờ hăng hái giơ tay phát biểu, ông cũng rất cao hứng.

Tiếc là nền tảng của Lý Thiên Vũ hơi yếu, học tập không phải chuyện một ngày, nửa phút muốn lọt vào tốp đầu trong lớp có chút khó khăn. Đương nhiên, so với quá khứ đã là tốt hơn nhiều lắm.

Trong giờ học Cố Xuân Lai có lúc không nhịn được nhìn Lý Thiên Vũ không chớp mắt, thấp giọng gọi bạn hai tiếng. Lý Thiên Vũ không để ý đến cậu, liếc mắt ý bảo Cố Xuân Lai nghiêm túc nghe thầy giảng bài.

Cố Xuân Lai thở dài, ỉu xìu ngồi nghe tiếng được tiếng mất. Bạn thân nhất cải tà quy chính hại cậu hiện tại quá nhàm chán!

Có ai nói cho cậu biết giờ làm gì cho đỡ chán không?

139. Chương 141: Tiến Bộ

Mọi vất vả của Lý Thiên Vũ cuối cùng cũng có hồi báo, ở kì thi cuối kì, điểm thi cả hai môn đều trên tám mươi, suýt soát chín mươi.

Lý Thiên Vũ cầm bài thi cười toe cười toét. Cao quá, từ bé đến giờ cậu chưa từng được quá tám mươi điểm đâu. Ha ha ha…

Thành tích của Cố Xuân Lai không ngờ cũng có điểm tiến bộ nho nhỏ, ngữ văn hơn bảy mươi, số học gần tám mươi điểm, là thành tích cao nhất bao năm qua.

Hai người vui vẻ ngồi tại chỗ đập tay ăn mừng: yeah!

Trịnh Hạo Nhiên không thích nhìn dáng vẻ hào hứng của Lý Thiên Vũ, cố ý giơ cao bài thi trước mặt, giả vờ oán trách: "Sao số học chỉ được chín mươi tám điểm nhỉ, hai điểm ở đề tính toán này đúng ra không nên sai. Ngữ văn càng 'tệ' hơn, 'chỉ' được chín mươi sáu điểm."

Thảo nào bạn học không chịu nghe lời cậu, quá sĩ diện, hẹp hòi!

Lý Thiên Vũ bị nói xéo, không cam lòng tỏ ra yếu thế chọc trúng nỗi đau trong lòng Trịnh Hạo Nhiên: "Lớp chúng ta ngoài Chu Tiểu Vân làm gì còn ai có thể thi được song bách chứ! Cậu không cần thấy đáng tiếc, cậu đã phát huy hết thực lực của mình rồi."

Phi trúng giữa hồng tâm! Nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Trịnh Hạo Nhiên đó.

Lần này Chu Tiểu Vân lại thi được song bách, mỗi môn cậu chỉ kém mấy điểm, nhưng mấy điểm đó giống như hồng câu vĩnh viễn không thể vượt qua.

(hồng câu : sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán – Sở ở Trung Quốc, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng)

Trịnh Hạo Nhiên vui vẻ đến khoe, mất hứng ra về, ngay cả Chu Chí Hải cũng thấy ấm ức thay cậu: "Trịnh Hạo Nhiên không cần buồn, điểm thi của cậu đứng thứ hai trong lớp chúng ta rất tốt mà, không phải cao hơn Lý Thiên Vũ rất nhiều sao!"

Cũng đúng! Trịnh Hạo Nhiên một lần nữa tỉnh ngộ, liếc nhìn Lý Thiên Vũ nghĩ thầm cậu kém tôi xa vạn dặm mà còn không biết xấu hổ chế giễu tôi! Hừ!

Lý Thiên Vũ nhìn bài thi của mình, nghĩ đến điểm của Trịnh Hạo Nhiên cao chót vót, lại thấy hình như mình chẳng vui vẻ chút nào. Ai! Vẫn kém khá xa!

Đấy là chưa nói đến Chu Tiểu Vân ngồi đằng trước, hai môn một trăm điểm, quả thực cậu còn lâu mới bằng được.

Đang trầm tư, bỗng nhiên Chu Tiểu Vân quay đầu lại: "Lý Thiên Vũ, bài thi của cậu có thể cho tớ xem một chút không?"

Tất nhiên có thể, cầm hẳn đi cũng không sao cả.

Lý Thiên Vũ lại trở nên vui vẻ, hai tay dâng lên bài thi.

Chu Tiểu Vân cảm thán, lòng mình quá mềm yếu rồi, mặt ngoài giả vờ như không có chuyện gì xảy ra xem điểm của Lý Thiên Vũ. Thực ra cuộc đối thoại của Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ một năm một mười cô đều nghe thấy hết. Ngoài miệng Lý Thiên Vũ ương ngạnh, kỳ thực vẫn bị lời của Trịnh Hạo Nhiên đả kích.

Quên đi, coi như mình làm thêm một chuyện tốt cổ vũ Lý Thiên Vũ. Có vẻ lời của mình vẫn có trọng lượng với cậu ta.

"Lý Thiên Vũ, kì thi lần này cậu làm bài không tệ! Tớ nhớ bốn năm qua cậu chưa bao giờ thi được quá tám mươi điểm."

Khi lời an ủi của Chu Tiểu Vân truyền vào tai Lý Thiên Vũ, theo bản năng cậu lấy tay véo đùi. AA, đau. Vậy thì không phải mình nghe nhầm, hoá ra Chu Tiểu Vân đang khích lệ mình thật.

Lý Thiên Vũ cười ngây ngô: "Tớ còn kém xa các cậu."

Chu Tiểu Vân mỉm cười cổ vũ: "Nếu cậu tiếp tục cố gắng như thế này, rất nhanh sẽ đuổi kịp bọn tớ, chưa biết chừng còn cao hơn tớ nữa đó."

Ở tiểu học, nội dung kiến thức tương đối đơn giản, chỉ cần chăm học làm gì có ai học dốt. Hơn nữa, Chu Tiểu Vân học cùng bạn nhỏ Lý Thiên Vũ một năm rưỡi sớm phát hiện ra, Lý Thiên Vũ rất thông minh, chỉ quá mải chơi thôi.

Lý Thiên Vũ kích động, nói năng cũng không lưu loát: "Tớ, sau này chắc chắn tớ sẽ tiếp tục cố gắng."

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm mình đã quan tâm cậu ta hết mức rồi, trả bài thi lại cho Lý Thiên Vũ, sau đó ra với em trai Tiểu Bảo đang đứng chờ ở cửa, hai chị em về nhà.

Lý Thiên Vũ ngẩn ngơ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Chu Tiểu Vân đi dần xa, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Gần đây Cố Xuân Lai thường xuyên nhìn thấy dáng vẻ cậu trầm lắng suy tư, thấy nhưng chẳng biết nói gì, vỗ vỗ vai Lý Thiên Vũ nói: "Tiểu Vũ, mình cũng về thôi!"

Lý Thiên Vũ "ừ" một tiếng, đi dọn đồ.

Cố Xuân Lai cười hì hì, thấp giọng nói: "Giờ được nghỉ rồi, tranh thủ dịp này đi quán game chơi một lúc đi. Trên người tôi còn mấy nguyên, tôi mời, thế nào?"

Trong nháy mắt Lý Thiên Vũ bị dao động một chút, lâu lắm rồi không chơi game, giờ nhắc đến, đúng là tay hơi ngứa.

Cố Xuân Lai cố gắng giật dây: "Đi đi, đi đi mà!"

Lý Thiên Vũ đang định đồng ý, trước mắt bỗng hiện lên tình cảnh Chu Tiểu Vân nói chuyện với cậu trong hiệu sách Tân Hoa: "… Số lần cậu tới sẽ càng ngày càng nhiều. Nghiện chơi game càng ngày càng nặng, đến khi bỏ mặc việc học hành. Năm nay cậu đã học lớp năm. Sang năm sẽ tốt nghiệp tiểu học, học cấp hai, cậu tính đến cấp hai vẫn tiếp tục chơi như bây giờ sao? Cậu không muốn học thật giỏi, giống anh tớ thi vào trường cấp hai tốt ư? Người lúc còn nhỏ không cố gắng học hành, đến khi trưởng thành hối hận cũng không muộn."

Đôi mắt đen láy của Chu Tiểu Vân giống như tràn ngập sự thất vọng với cậu.

Lý Thiên Vũ, mày thực sự muốn đến quán game sao?

Do dự hồi lâu, cuối cùng Lý Thiên Vũ nói: "Xuân Lai, sau này tôi sẽ không đến quán game nữa. Tôi thấy ông cũng đừng nên đến đó nữa. Hết năm nay chúng mình sắp mười ba tuổi, sắp lên cấp hai rồi. Chúng ta nên cố gắng học cho tốt, thi vào trường kha khá. Anh trai Chu Tiểu Vân – Chu Chí Lương không phải thi đỗ trường Sao Mai sao? Chúng mình cũng phải cố gắng lên!"

Cố Xuân Lai đang vô cùng chờ mong câu trả lời của Lý Thiên Vũ, không ngờ thằng bạn thân sẽ nói ra những lời này, kinh ngạc há hốc miệng: "Tiểu Vũ, hôm nay ông không phát sốt chứ!" Nói xong còn sờ trán Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ không để ý tới thằng bạn đang ăn vạ, đeo túi sách rời đi.

Cố Xuân Lai ở đằng sau hô to: "Chờ tôi với ~~ "

Không muốn chơi game thì không chơi, đừng bỏ mặc không để ý đến cậu chứ.

Mấy người Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo, có cả Vương Tinh Tinh và Ngô Mai cùng nhau đi về. Ngô Mai đề nghị với Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, cậu đến nhà tớ ở mấy ngày đi! Dù sao nghỉ ở nhà cũng không có việc gì làm."

Chu Tiểu Vân lắc đầu nói: "Tớ muốn ở lại nhà cậu chơi hai ngày, lâu lắm rồi không đến."

Tiểu Bảo nói rất chua: "Chị Tiểu Mai, chị đừng khuyên chị em nữa. Hễ đến ngày nghỉ là chị ấy tót lên xe đạp, đến nhà cậu chơi với Nữu Nữu ngay."

Trong lòng Tiểu Bảo và Nhị Nha đều thấy bất công, nhìn chị thương yêu Nữu Nữu nhà cậu mà đỏ mắt. Nhị Nha có thể không biết xấu hổ, ầm ĩ làm nũng với chị một trận, nhưng Tiểu Bảo là đàn ông con trai, sao thế được. Vì vậy, Tiểu Bảo không hề thích cô em họ bé bỏng kia tẹo nào.

Chu Tiểu Vân cười, trêu Tiểu Bảo: "Mấy lời này sao vị chua nồng thế nhỉ, chẳng lẽ bình thường chị không tốt với em hay sao? Chị chỉ đến nhà cậu chơi hai ngày, 'nhân tiện' thăm em họ thôi."

Chu Tiểu Vân bắt đầu xét lại mình, có phải mình chiều Tiểu Bảo quá không. Nhìn em ấy bây giờ có tính ỷ lại nặng thế này, sau này lớn lên sợ rằng tâm lý sẽ phát triển không bình thường mất. Uhm, phải tìm cơ hội khuyên Tiểu Bảo mới được.

Tiểu Bảo không lên tiếng, nghĩ thầm chị vừa thấy em họ đã vui vẻ ra mặt, sao em thấy thoải mái được chứ. Em mới là em trai thân yêu nhất của chị, nếu thích em gái thì trong nhà còn có Nhị Nha. Cần gì phải chạy đến nhà cậu xa tít mù như thế. Hơn nữa chị vừa đi là đi liền mấy ngày, chưa đến tết thì không chịu về.

Cậu không thích chị đi đâu.

140. Chương 142: Hạnh Phúc Giản Đơn

Tiết trời vào thu, ở nhà Triệu Ngọc Trân vội vàng mang khoai lang ra phơi.

Năm nay khoai lang trong nhà được mùa, ăn mãi không hết. Sau này bà dứt khoát bỏ hết khoai vào một nồi sắt to đùng, đổ nước sâm sấp luộc chín. Trẻ con người lớn ăn được bao nhiêu thì ăn, chỗ còn lại mang đi nuôi lợn.

Khoai lang luộc lên rất mềm ngọt, rất ngon, nhưng ngon đến mấy cũng không duy trì được khi mà ngày nào cũng phải ăn. Sau này, ngoài Chu Tiểu Vân có thể ăn hai miếng, Đại Bảo, Tiểu Bảo và Nhị Nha không chịu ăn nữa.

Chu Tiểu Vân thích nhất là mùa đông được ngồi trong nhà nhóm lửa, ngọn lửa bập bùng ánh lên khuôn mặt hồng hào, cả người ấm áp, thoải mái biết bao. Hay nhất là có thể ném mấy củ khoai lang nho nhỏ dưới đáy nồi, vùi trong tro, chờ thêm mười phút dùng cái cời gẩy gẩy khoai ra.

Bóc lớp vỏ đen đen đi, thơm ngọt nóng hổi, cắn một miếng khoai, quá ngon >.

Đại Bảo không kiên nhẫn đợi để khoai nguội một lúc rồi ăn, thường là tay trái ném qua tay phải, vừa ăn vừa la to nóng nóng, đến khi không còn nóng nữa thì đã ăn gần hết rồi.

Chỉ khi Tiểu Bảo ăn khoai lang mới được chị gái cho ăn thả phanh, vì thế ăn chẳng ít hơn Đại Bảo là bao.

Nhị Nha nhõng nhẽo, đòi chị bóc vỏ đút cho cơ.

Chu Tiểu Vân còn có thể làm gì đây? Đút!

Lại nói thêm Nhị Nha chẳng còn nhỏ nữa, sang năm đã bảy tuổi rồi, sắp học lớp một, vậy mà cứ nhõng nhẽo hoài, coi mình như bé con. Xem ra cần phải huấn luyện lại cho tốt, Chu Tiểu Vân nghĩ, đút hết củ khoai trên tay, sau này nhất định không đút cho em ấy ăn cái gì nữa.

Đã hạ quyết tâm là thế nhưng sang ngày hôm sau Chu Tiểu Vân thường xuyên trở thành tù binh khi Nhị Nha làm nũng.

Ai bảo Nhị Nha là người ít tuổi nhất trong nhà chứ? So với Tiểu Bảo còn nhỏ hơn ba tuổi! Trong nhà có ai mà không thương cô, chiều cô?

Triệu Ngọc Trân thấy khoai lang trong nhà ăn không hết, bắt đầu làm khoai lang khô trước khi mùa đông đến. Cách làm rất đơn giản, lấy dao cắt khoai lang thành những sợi dài, cho vào sàng lọc hoặc cho ra rổ đem phơi mấy ngày, đến khi khoai lang khô hết nước là có thể thu vào túi đem đi cất.

Mùa đông, trong bát cháo ngô bỏ thêm khoai lang khô, khiến cả bát cháo trở nên thơm ngọt hơn, khoai lang mềm mềm ngọt ngọt.

Năm nay Triệu Ngọc Trân còn làm một vại tương đậu bằng loại vại to nhất, một vại gần đầy cơ đấy!

Vại to đen bóng cao cỡ nửa người, cho đậu tương đã luộc chín và nước sạch vào, bên trên phủ một lớp gừng, muối rồi bịt nắp thật kín, đây chính là loại tương "hảo hạng".

Thực ra do đậu tương biến chất (potein trong hạt đậu phân giải thành các axit amin tự do) khiến nước tương trở nên sền sệt, toả ra một mùi thơm nồng, nhưng không được để trong thời gian quá dài, nếu không không thể ăn nổi. Cân nhắc thời gian chuẩn xác là một kĩ năng có độ khó cao, sao cho ăn tương đậu miệng toả hương. Nhất là trong đó có thêm một ít bí đao thì càng ngon.

Bà còn muối một âu to củ cải khô, xào một đĩa rau tuyết hồng*, bữa sáng trên bàn ăn vô cùng phong phú.

(Rau tuyết hồng tên tiếng anh Brassica juncea, dịch ra là rau mù tạt, rau ngâm, rau muối nghe kì kì nên ta để nguyên hán việt. Loại rau này trồng được quanh năm, thường được dùng để muối dưa, ướp thịt muối hoặc xào với tỏi ăn rất bổ dưỡng vì nó kích thích tiêu hoá, giảm cân, tăng cường ôxy, tốt ắt, tuy nhiên không nên ăn quá nhiều.)

Rau này hình như không có

Mỗi khi trời chuyển lạnh, món bánh bột mì rán được đổi thành bánh bao hấp, một lần hấp đủ ăn trong bốn, năm ngày trời. Triệu Ngọc Trân ngại đi mượn nồi hấp quá phiền phức, hào phóng ra mua một cái. (Có ai nhớ vụ này không ?)

Người ta có dù sao vẫn là đồ của người ta, dùng của nhà mình vẫn tốt hơn.

Bánh bao hấp vốn chẳng có vị gì, chẳng qua ăn kèm với tương đậu thì khác hẳn, ngay cả Chu Tiểu Vân cũng ăn được hai cái bánh bao. Cộng thêm bát bún rau cải thơm ngào ngạt, trẻ con ăn ngon người lớn nhìn thấy rất hài lòng.

Đại Bảo vừa ăn vừa nói: "Tết năm nay bà nội có về không ạ? Con nhớ bà nội..."

Chu Quốc Cường cảm động nhìn thằng con lớn, nghĩ thầm Đại Bảo khá lắm, đã biết hiếu thuận.

Ông chưa nghĩ xong, Đại Bảo đã nói tiếp: "Con nhớ bà nội làm bánh hành."

Hoá ra nhớ tay nghề bếp núc tuyệt vời của bà!

Thằng nhãi này, Chu Quốc Cường trợn mắt lườm Đại Bảo một cái: "Suốt ngày chỉ biết nghĩ đến ăn ăn ăn, sao không nhớ đến bà nội chứ!"

Đại Bảo thấy Chu Quốc Cường phát hỏa rất vô tội giải thích: "Con nhớ tới bà nội, nhân tiện nhớ bánh hành bà làm mà."

Cuối cùng cũng thông minh một ít.

Chu Quốc Cường hừ một tiếng, không nhìn Đại Bảo, sợ mình không nhịn được sẽ ra tay đánh con.

Triệu Ngọc Trân đề nghị: "Bọn trẻ được nghỉ, thím Ba cũng được nghỉ, chắc là có thời gian nấu cơm. Chúng ta nên đón bà nội về nhà, qua năm mới lại đưa bà đi."

Đại Bảo, Tiểu Bảo, Nhị Nha và Chu Tiểu Vân cùng hô đồng ý! Không biết là nhớ bà nội hay muốn ăn món bánh hành bà làm, kệ bọn chúng đi. Dù sao sự thật là bọn trẻ đều mong bà nội về nhà khiến trong lòng Chu Quốc Cường rất thoải mái.

Ông gật đầu: "Ngày mai anh và đại ca sẽ đi đón mẹ. Em thu dọn căn phòng kia đi, năm nay có chăn mới mua, mang ệ đắp."

Cơm nước xong, Triệu Ngọc Trân đi dọn phòng, Chu Tiểu Vân lập tức vào phụ giúp, quét nhà, lấy đồ linh tinh. Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng qua phụ, căn phòng nho nhỏ ngập tràn tiếng cười tiếng nói.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, đây chính là cuộc sống hạnh phúc mà mình muốn. Không cần có nhiều tiền, chỉ cần được sống với người thân thật vui vẻ là tốt lắm rồi. Hơn cả tình yêu, quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi người chính là tình thân, không phải sao? Còn về tình yêu, chờ mình hai mươi lăm tuổi hãy bàn đến! Hi hi!

Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú vào thị trấn đón bà nội trở về, Triệu Ngọc Trân một mình ở chợ làm không xuể. May mà có mấy đứa con phụ mẹ. Đại Bảo đẩy xe ba bánh khá vững, cậu cao lên rất nhanh giờ sắp cao bằng ba rồi.

Triệu Ngọc Trân nhìn con trai lớn dần lên cảm thấy rất hạnh phúc, thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt Đại Bảo đã lớn như vậy. Trước mắt bà như còn hiện lên dáng vẻ Đại Bảo lúc mới sinh!

Suy nghĩ vẩn vơ, Triệu Ngọc Trân được Tiểu Bảo nhắc nhở: "Mẹ, đến rồi."

Triệu Ngọc Trân vội vàng dọn sạp, gần cuối năm người đến mua thịt rất nhiều. Phần lớn đều dằn lòng mua dư mười mấy cân thịt, bà bận luôn tay luôn chân. May có Chu Tiểu Vân ở bên cạnh nhanh nhẹn tính tiền trả tiền thừa, đến buổi trưa hộp tiền đã gần đầy.

Hôm nay mấy trăm cân thịt lợn mang đến bán hết sạch, vẻ mặt Triệu Ngọc Trân tươi cười rạng rỡ.

Bây giờ ở quê, nhà nghỉ, khách sạn bắt đầu mọc lên, không ít chỗ đặt hàng ở nhà bà. Một cú điện thoại gọi tới, Chu Quốc Cường vội đến giao hàng, chưa kể đến bán buôn cho các hàng thịt lợn đều trên một trăm cân.

Đương nhiên có rất nhiều người ghen tị chạy theo phong trào. Đời sống khá giả hơn, người mua thịt càng ngày càng nhiều, không giống lúc trước trong nhà có khách mới dám bỏ tiền ra mua hai cân về tiếp cho sang. Việc buôn bán của nhà họ Chu phát đạt, ối người trông mà thèm.

Trong một khoảng thời gian ngắn, ở chợ chính mọc lên không ít hàng thịt heo. Nhưng mà, Chu Quốc Cường bán thịt giá vừa phải cũng không cân điêu nên nổi tiếng ở chợ chính, sinh ý giảm một chút căn bản không đáng kể.

Điều này cũng nhắc nhở ông một chuyện, gần đây ông thường xuyên mở rộng thị trường, chuyên đi đưa cho các hàng cơm, khách sạn, họ đều mua thịt với số lượng lớn. Nghĩ kĩ lại, nếu có thêm nhiều mối làm ăn như vậy, tiền lời không phải còn cao hơn bán lẻ ở chợ chính lắt nhắt một hai cân sao?

141. Chương 143: Nở Mày Nở Mặt

Buổi trưa về đến nhà, hai anh em Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú đã đón bà nội về.

Thẩm Hoa Phượng nhiệt tình không để cho bà nội sang nhà em dâu, luôn miệng nói bữa trưa đã làm xong, cả nhà Chu Quốc Cường cũng ngồi ăn, một hồi náo nhiệt.

Triệu Ngọc Trân vừa nhìn Thẩm Hoa Phượng thì đã nhận ra suy tính của chị ta. Mùa hè, sợ bà cụ ở đây lâu, sống chết không chịu mở miệng, giờ biết rõ bà chỉ ở một khoảng thời gian ngắn rồi lại lên thị trấn. Nỗi lo trong lòng Thẩm Hoa Phượng được bỏ xuống , sao không nhân cơ hội này biểu hiện một chút?

Triệu Ngọc Trân nói: "Chị dâu, tối qua em đã dọn xong phòng rồi, để bà nội Đại Bảo ở nhà em đi"

Thẩm Hoa Phượng cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, cười kéo tay Triệu Ngọc Trân nói: "Em hai à, lần trước chị chưa mở miệng, em đã giành mẹ về nhà mình, lần này em không được tranh với chị, nhường chị cơ hội này đi, để chị được một lần bày tỏ chút hiếu tâm."

Nói xong Thẩm Hoa Phượng còn thân thiết kéo tay bà, liên tục gọi "Mẹ" .

Chu Quốc Phú biết chớp lấy thời cơ che giấu chuyện quá khứ.

Bà nội cười, mặc kệ trong lòng con dâu nghĩ thế nào, có thể đối tốt với bà là bà đã thấy đủ. Một bà lão được con cái giành nhau đón về nhà ăn tết, đối với bà nội đúng là chuyện đáng vui mừng.

Đến đây Triệu Ngọc Trân không còn lời nào để nói, dắt các con sang nhà bác Cả ăn trưa. Thẩm Hoa Phượng chọn một phòng ở nhà chính, dọn dẹp để bà nội ở. Chu Quốc Cường nghĩ thầm đúng là rộng và thoáng hơn hẳn nhà mình.

Bà nội ở nông thôn đến tận mười lăm tháng giêng mới được chú Ba đón về thị trấn.

Chu Quốc Cường lo chuồng lợn trong nhà quá nhỏ, muốn mua thêm mấy đầu lợn về nuôi cũng không có chỗ. Thực ra, nuôi thêm vài ngày, chờ lúc thiếu thịt mới giết còn tốt hơn. Chuồng lợn trong nhà xây từ mấy năm trước, nhốt được ba con là hết mức.

Vì thế đầu xuân, nhà họ Chu bắt đầu phá chuồng lợn cũ, xây chuồng lợn mới.

Có tiền Chu Quốc Cường bỏ cả vốn, không dùng gạch vỡ mà chọn loại gạch đỏ mới tinh. Chuồng mới đủ cho bảy, tám đầu lợn, thoạt nhìn rất hoành tráng.

Chu Quốc Phú bước qua cổng vào nhà, nói đùa với Chu Quốc Cường: "Chuồng lợn nhà em còn đẹp hơn cả nhà ở."

Chu Quốc Cường cười ha ha: "Đại ca, anh đừng trêu em, em lập tức xây nhà lầu cho anh xem."

Chu Quốc Phú thật lòng vui mừng thay em trai. Hai năm qua, mắt thấy việc buôn bán của Chu Quốc Cường càng phát đạt tiền kiếm càng nhiều, làm anh cả như ông cũng vui vẻ. Ai không muốn anh em mình sống tốt hơn chứ ?

Nhớ lại mấy năm trước Chu Quốc Cường còn phát sầu vì chuyện học phí của con, hiện tại và quá khứ đúng là như trời với đất.

Chu Quốc Phú không để lời Chu Quốc Cường nói ở trong lòng, về nhà chỉ coi như chuyện vui kể cho Thẩm Hoa Phượng nghe.

Người nói vô tâm người nghe có ý, Thẩm Hoa Phượng hỏi lại: "Đúng là Quốc Cường nói với anh như thế?"

Chu Quốc Phú cảm thấy phản ứng của vợ có phần quá kích động: "Em ấy chỉ thuận miệng nói thế, chắc là nói đùa thôi. Trong thôn chúng ta chỉ có đội trưởng đội sản xuất Hứa Đại Sơn bắt đầu xây nhà lầu, nhà người khác làm sao xây được. Hai năm qua nhà em Hai đúng là buôn bán khá tốt, nhưng muốn xây nhà lầu còn kém một chút!"

Thẩm Hoa Phượng không nghĩ như vậy: "Em thấy lời này tám chín phần là Quốc Cường cố ý nói cho anh, xem phản ứng của anh thế nào, chưa biết chừng nhà chú Hai sẽ xây thật."

Chu Quốc Phú bật cười: "Em ấy muốn xây thì xây, cần gì quan tâm đến phản ứng của anh."

Thẩm Hoa Phượng trợn trắng mắt nhìn chồng : "Em thấy anh đó, người đâu mà chẳng có đầu óc gì cả. Nhà chú Hai rất khôn khéo. Bây giờ buôn bán tốt như vậy, ai không đỏ mắt ghen tị chứ. Tuy mấy năm trước nhà chúng ta mạnh hơn nhiều, nhưng bây giờ, chúng ta không bằng nhà chú ấy nữa. Nhà mình là lão đại, mới xây nhà mái bằng. Chú ấy là em, nếu xây nhà lầu trước, chẳng phải khiến chúng ta không còn mặt mũi hay sao?"

Không hiểu sao chỉ từ một câu nói đơn giản Thẩm Hoa Phượng có thể phức tạp hoá lên như thế. Nhưng, Chu Quốc Phú vốn không nghĩ nhiều, sau khi nghe vợ nói, trong lòng thực sự nghĩ kĩ chuyện này.

Aizz, dân quê đúng là so nhau chuyện nhà cửa!

Chu Quốc Cường vừa xây tường bao, đã bỏ một số tiền lớn mua xe máy ba bánh. Cái xe ba bánh kia còn to hơn xe của Ngô Hữu Đức để chở khách một tí, một chuyến có thể chở được năm, sáu đầu lợn.

Lúc chạy xe về đến cổng, Triệu Ngọc Trân đặc biệt đốt một chuỗi pháo dài, khiến bà con làng xóm đều chạy đến góp vui.

Cha Vương Tinh Tinh Vương Khang hâm mộ sờ sờ cái xe mới tinh: "Người anh em Quốc Cường à, hai năm nay chú khiến người khác ghen tị lắm đấy, loáng một cái đã mua được xe máy ba bánh."

Vợ ông Vu Thuý Liên liếc chồng nói: "Không biết bao giờ anh mới có thể lái một cái xe như vậy về nhà."

Triệu Ngọc Trân mặt mày hớn hở nói chuyện với mọi người. Chu Quốc Cường thì móc bao thuốc lá trên người ra chia cho cánh đàn ông, một điếu lại một điếu, chỉ chốc lát sau, một gói thuốc lá đã phát sạch.

Chu Quốc Cường gọi Chu Tiểu Vân qua, đưa cho con gái hai nguyên đi mua thuốc lá.

Tôn Thành Võ ồn ào nói: "A, giờ đã mua xe ba bánh sao còn xài loại Romantic nữa. Mau bảo con gái rượu mua một bao Hồng Tháp đi?"

Mọi người trong sân đều bật cười.

Chu Quốc Cường bị trêu lập tức nói: "Được, người anh em Thành Vũ đã nói thế, Hồng Tháp đắt đến mấy cũng phải mua một bao ọi người hút." Lại lấy thêm mười nguyên đưa cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân nhận ra tâm trạng của cha rất tốt, cảm thấy tâm tình của mình cũng bay lên, chạy như bay đến nhà Chu Thiến Thiến mua thuốc lá.

Mẹ Chu Thiến Thiến theo thói quen cầm một bao Romantic một nguyên bốn giác đưa cho Chu Tiểu Vân, không ngờ Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu nói: "Hôm nay cháu không mua loại này, cô lấy cho cháu một bao Hồng Tháp đắt nhất."

Trong lúc đợi lấy đồ, Chu Thiến Thiến đi ra nhìn thấy bạn. Chu Tiểu Vân nhớ ba còn ở nhà chờ mình đi mua thuốc lá, chưa kịp nói mấy câu với Chu Thiến Thiến đã chạy vội về.

Ở trong sân, cánh đàn ông hút Hồng Tháp, nói chuyện trên trời dưới đất rất vui vẻ. Đúng là thuốc đắt tiền, một bao đủ mua sáu, bảy bao Romantic, bình thường ai dám mua loại này.

Thạch Vĩnh Niên cũng đến, thấy ông Chu Quốc Cường nói đùa hỏi: "Chưa đến nửa năm sao bác đã đến thu tiền phạt?"

Thạch Vĩnh Niên quanh năm suốt tháng bị người khác trêu như thế, sớm rèn cho da mặt rất dày, thấy có thuốc lá tốt đôi mắt sáng lên, không chút khách khí đốt một điếu.

"Quốc Cường à, hai năm nay chú lăn lộn khá tốt, sinh ý càng lúc càng lớn!" Thạch Vĩnh Niên thật lòng tán thưởng.

Chu Quốc Cường vội tỏ vẻ khiêm tốn: "Chủ nhiệm Vĩnh Niên à, bác đừng trêu em. Em chỉ buôn bán nhỏ nuôi sống một nhà già trẻ. Trong nhà trước đây chạy xe đạp ba bánh, tốc độ chậm lại tốn sức, em chẳng còn biện pháp nào mới bỏ ít tiền mua xe mới. Nhà em còn kém mấy nhà có tiền trong thôn rất xa ."

Chu Quốc Cường am hiểu sâu sắc đạo lý làm người nên khiêm tốn. Ánh mắt người trong thôn đều nhìn chằm chằm tình hình các nhà. Nhà ai có tiền, ai không có tiền vĩnh viễn là đề tài muôn thuở. Từ trước đến nay ông không thích khoe khoang trước mặt người khác, nhà mình có mười phần tối đa chỉ nói có ba phần thôi. Như thế đã có không ít người ganh tị rồi.

Vì thế cho dù trong tay ông đủ tiền cũng không vội xây nhà lầu ngay. Nếu nhà mình xây nhà lầu đầu tiên, sau lưng không biết bị người khác bàn tán thành kiểu gì nữa!

Vẫn nên chờ thêm một thời gian nữa!

142. Chương 144: Học Sinh Sợ Nhất Thứ Sáu (1)

Nghe đồn học sinh sợ nhất thứ sáu, tại sao? Bởi vì chiều thứ sáu có hai tiết viết văn cố định.

Mỗi khi đến thứ sáu, đó chính là ngày các học sinh đau đầu, vắt hết óc trong thời gian quy định viết ra một bài văn, còn phải không được ít hơn năm trăm từ.

Đối với những người như Chu Chí Hải chữ chạy hết ra ngoài mà nói đúng là chuyện đau khổ nhất.

Vì thế thầy Phương chưa bước chân vào lớp, Chu Chí Hải đã than ngắn thở dài. Ngô Mai ngồi bàn đầu tiên bị ảnh hưởng, liên tục quay đầu nhìn Chu Chí Hải, thấp giọng hỏi Chu Tiểu Vân : Chu Chí Hải sao thế.

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn Chu Chí Hải mặt như mướp đắng cười nói: "Còn sao nữa, cậu nghĩ xem hai tiết sau là tiết gì?"

Tiết viết văn! Ngô Mai vỡ lẽ, thảo nào Chu Chí Hải phát sầu. Nhìn các bạn học trong lớp, có ai dám thả lỏng tinh thần không? Chẳng ai thích tiết viết văn cả.

Nhất là thầy Phương đặc biệt chú trọng việc bồi dưỡng học sinh, thường xuyên trước khi viết nói một tràng dài mới cho học sinh làm.

Chắc bạn định nói, đây không phải việc tốt sao? Giáo viên giảng giải kĩ càng, học sinh còn có gì không hài lòng nữa?

Hài lòng thì hài lòng, mấu chốt là sau đó phải chết kìa. Thầy Phương thường xuyên chỉ một bạn trong lớp đứng lên đọc bài viết của mình, chưa viết xong cũng không sao, viết tới đâu đọc tới đấy, hơn nữa cũng không giới hạn học sinh giỏi hay học sinh dốt gì gì đó. Tiện tay chỗ nào chỉ chỗ đó, sao Chu Chí Hải không lo được.

Ngô Mai nghĩ đến đây cũng thấy lo lắng. Hôm nay thầy Phương mà nổi hứng gọi cô đứng lên đầu tiên đọc bài thì hỏng bét. Mau xem lại sách làm văn đi, nhớ thêm một số từ chưa biết chừng lại cần dùng đến.

Trong lớp, bạn nhỏ nào cũng có sách tập làm văn, người người cầm quyển sách này đau khổ đọc, đương nhiên Lý Thiên Vũ cũng không ngoại lệ.

Luôn rung đùi đắc ý Cố Xuân Lai cũng thấy sợ mà nghiêm túc hơn.

Từ quyển tập làm văn trong tay các học sinh có thể nhận ra tình hình học tập của người đó. Như quyển trong tay Chu Tiểu Vân vì thường xuyên lật xem nên sớm đã sờn góc. Cô đau lòng, hoảng hốt đi tìm tờ giấy trắng cấp bọc bìa sách, cuối cùng ít hao mòn hơn.

Lý Thiên Vũ không chú ý mấy cái tiểu tiết này, tính tình xúc động, vì thế mép dưới sách tập làm văn ko bằng nhau, thường vểnh hết lên.

Cố Xuân Lai thì chẳng bao giờ đi đến nơi về đến chốn, bìa ngoài quyển sách đã viết loạn, vẽ bậy không còn nhận ra hình dáng ban đầu.

Vương Tinh Tinh thích vừa đọc sách vừa gạch chân những câu hay. Vì thế, vừa mở quyển sách của cô ra thấy trên trang giấy xuất hiện rất nhiều nét gạch chân đánh dấu câu.

Bìa sách tập làm văn của Ngô Mai dán chi chít sticker dán tường.

Từ lúc trong trường bắt đầu phổ biến loại sticker dán tường giá một phân, hai phân này, Ngô Mai lập tức trở thành fan của nó. Tiền tiêu vặt trong người tám chín phần đều dùng để mua sticker dán tường.

Mấy ngày trước còn thích thú với sticker phim hoạt hình, gần đây Ngô Mai lại bắt đầu mê mẩn sticker minh tinh. Sticker của Triệu Nhã Chi và Trịnh Thiếu Thu là hai hình cô thích nhất.

Chẳng qua, Triệu Nhã Chi diễn cổ trang trong vở Tướng thanh Càn Long thực sự rất đẹp, ý kiến cá nhân Chu Tiểu Vân không có hảo cảm lắm với tên Trịnh Thiếu Thu vứt bỏ người vợ tào khang. Nhưng Triệu Nhã Chi nội hàm xinh đẹp thanh nhã có ai mà không thích ? Chu Tiểu Vân cũng phá lệ mua mấy hình dán trong vở.

Giờ mình vẫn còn nhỏ, đừng biểu hiện quá mức khác biệt với mọi người, nếu làm vậy sẽ khiến mấy cô bạn thân nghi ngờ. Chu Tiểu Vân lấy lý do này để thuyết phục bản thân.

Sticker dần được các học sinh nhất là nữ sinh nhiệt liệt chào mừng, vừa đẹp vừa rẻ. Lột ra rồi tuỳ ý dán lên góc nào đó của sách vở là được rồi.

Theo ý của Chu Tiểu Vân chỉ nên dán vào một hai trang trong sách.

Vương Tinh Tinh dán vào ba trang. Nhưng tất cả đều kém Ngô Mai. Quyển sách gần như được dán hết, không nhận ra nổi ban đầu là sách tập làm văn nữa.

Sách giáo khoa ngữ văn, số học cũng không thể thoát khỏi ma trảo của Ngô Mai, dán chi chít khắp nơi.

Đương nhiên Chu Chí Hải chẳng dám không mua sách tập làm văn. Cậu học văn dốt nhất, thường thường chưa viết nổi một trăm từ đã cạn vốn. Như vậy sao cậu thiếu được mấy quyển sách cơ bản này ?

Bạn không nghe lầm đâu. Đúng là mấy quyển. Chu Chí Hải sợ một đoạn trong sách lại trùng với các bạn hoặc ở quyển này thầy Phương đã xem qua. Để chắc ăn cậu mua mấy quyển liền, sau đó chắp vá lung tung thành một bài.

Bạn định nói, lấy hết quyển này đến quyển khác, nội dung các câu sẽ không khớp với nhau đúng không?

Chính xác, đúng là "chẳng ra đâu với đâu" cả. Haha.

Đối với lời bình của Vương Tinh Tinh, Chu Chí Hải không cho là đúng, tự biên tự diễn nói rằng đây là cậu tham khảo sách đến bổ trợ cho não ngắn của mình.

Cậu còn than thở: "Văn chương trong thiên hạ có chỗ nào không sao chép, chỉ là xem mi có biết cách chép hay không thôi. Viết văn viết văn, không chép không được!"

Tóm lại rất giỏi ngụy biện, vậy mà được một đống nam sinh học tập theo.

Chu Tiểu Vân không có ý định đi mách lẻo. Hành vi này xuất hiện trong đám học sinh là chuyện bình thường, chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Hơn nữa, thầy Phương cũng không phải là người hiền lành dễ bị bắt nạt như vậy.

Thường thường một bạn nhỏ đứng lên dương dương đắc ý đọc đại tác phẩm của mình một lần, rồi im lặng đợi giáo viên biểu dương. Thầy Phương bắt đầu nhận xét: "Trò xxx, bài viết này của trò rất dài rất mạch lạc, câu văn trôi chảy ý văn đẹp đẽ rất tốt…"

Bạn nhỏ kia vừa nở nụ cười lập tức bị câu nói sau đó làm cho không ngóc đầu lên được : "Nhưng mà mấy câu này sao chép y nguyên trong "Chọn lọc những bài văn hay dành cho học sinh tiểu học", hơn nữa là quyển năm ngoái, không phải quyển mới xuất bản năm nay. Thầy nói không sai chứ!"

Bạn học sinh kia mặt mày ủ rũ bị tất cả học sinh trong lớp cười chê đến mức không ngóc đầu lên được.

Mấy lần như vậy, trong lớp có bạn nào dám làm như thế nữa? Mấy cô cậu mười tuổi có ai không sợ mất mặt chứ!

Lá gan Chu Chí Hải rất lớn, không dám chép kiểu đó cậu sẽ nghĩ ra kiểu mới. Haha, thầy không cho em chép cả đoạn, em sẽ "mượn" đông mượn tây mỗi chỗ một câu. Thầy Phương có lợi hại đến đâu cũng không thể nhớ hết từng câu từng chữ trong mỗi quyển sách được.

Ha ha ha! Ta cười đắc ý! Ta cười đắc ý! Chu Chí Hải nghĩ ra phương pháp đối phó, vui vẻ quay sang bắt chuyện với Trịnh Hạo Nhiên.

Trình độ viết văn của Trịnh Hạo Nhiên ở tốp đầu trong lớp, tất nhiên sẽ không lo lắng giờ viết văn này. Hai người cười đùa vui vẻ. Nói đến chỗ phấn khích, giọng nói không tránh được hơi lớn một chút. Ầm ĩ thu hút sự chú ý của một số người.

"Hai cậu có thể nói nhỏ một tí không?" Vương Tinh Tinh và Ngô Mai trăm miệng một lời nói.

Từ trước đến nay Chu Chí Hải và Vương Tinh Tinh là oan gia, từ năm nhất đến tận bây giờ vừa thấy mặt nhau đã bắt đầu đấu võ mồm thành quen rồi, theo phản xạ đáp lại một câu: "Tôi cứ nói to đấy bà làm gì được tôi?"

Ngô Mai thấy anh họ không nhường nhịn, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng.

Vương Tinh Tinh "hừ" một tiếng: "Tôi làm gì được chứ. Cùng lắm là trong tiết viết văn báo cáo với thầy Phương ai đó sao chép quyển sách trong ngăn bàn thôi."

Bị uy hiếp Chu Chí Hải lập tức thay đổi thái độ, khuôn mặt tươi cười cúi đầu khom lưng: "Vậy tôi sẽ nói nhỏ hơn, mấy bà từ từ đọc, không quấy rầy nữa."

Chiến thắng trở về, Vương Tinh Tinh đắc ý ngẩng cao đầu, đón nhận ánh mắt sùng bái của Ngô Mai.

143. Chương 145: Học Sinh Sợ Nhất Thứ Sáu (2)

Giữa lúc học sinh thấp thỏm lo sợ, tiếng chuông báo vào giờ cũng vang lên, Phương Văn Siêu từ từ bước vào lớp.

Có thể nhận ra hôm nay tâm trạng Phương Văn Siêu cực kì tốt. Đương nhiên, năm nay có thêm một cô con gái bé bỏng đáng yêu, khỏi phải nói anh vui vẻ cỡ nào. Ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng bay bổng.

Anh đứng trên bục giảng tươi cười rạng rỡ: "Các em học sinh, năm nay mọi người đã lên lớp năm, còn mấy tháng nữa các em sẽ tốt nghiệp tiểu học, chuyển đến học trong một môi trường mới. Thầy nghĩ các em chắc chắn sẽ có kì vọng rất lớn vào tương lai ! Câu hỏi được đặt ra là khi lớn lên các em muốn làm gì? Vì vậy, đề bài của hôm nay chúng ta là "lý tưởng của em"."

Trong đám học sinh xuất hiện một đợt sóng gợn nho nhỏ. Mọi người bàn luận xôn xao.

Phương Văn Siêu ổn định lại trật tự, rồi bắt đầu nói những điểm khi viết cần chú ý ở đề này, bố cục bài viết như thế nào vân vân và vân vân. Đại khái sau mười phút, cuối cùng anh chốt ạ: "... Tiếp theo các trò lấy giấy nháp ra bắt đầu viết!"

Đúng vậy, viết ra nháp một lần, viết tốt rồi mới chép vào vở. Nếu trực tiếp viết thì không biết lãng phí mất bao nhiêu tờ giấy đây.

Chu Chí Hải mừng thầm, đúng lúc trong quyển sách của mình có đề này. Nhân lúc thầy Phương đi xuống dưới, cậu lén lút giở ra.

Lý Thiên Vũ cắn môi ngồi ngẫm nghĩ một lúc, nửa ngày sau mới đặt bút viết.

Trịnh Hạo Nhiên đã dự đoán trước được đề này, có thể nói là nắm chắc mười phần, trông dáng vẻ viết liền một mạch kia chắc là sẽ dài lắm đây.

Vương Tinh Tinh cũng bắt đầu động thủ, theo bản năng cô bé nhìn sang bên cạnh, vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện Chu Tiểu Vân luôn đứng đầu tiết viết văn đang ngẩn người, chưa viết được chữ nào.

Vương Tinh Tinh chọc chọc Chu Tiểu Vân, nhẹ giọng nói: "Chu Tiểu Vân, cậu thẫn thờ gì thế, mau viết đi! Còn không đến hai mươi phút nữa, nếu không nhân lúc này viết xong, tiết sau chính là tiết đọc bài "khủng bố" đấy, lúc đó cậu đâu còn thời gian viết nữa?"

Mải chìm trong suy nghĩ, Chu Tiểu Vân được cô bạn thân thiện ý nhắc nhở nên mỉm cười đáp lại, ngoan ngoãn cầm bút máy lên, viết xuống tập giấy nháp tiêu đề : Lý tưởng của em.

Sau đó, ngòi bút ngừng lại một chút, không viết tiếp được nữa.

Lý tưởng của em? Từ nhỏ đến lớn đề bài này ai chưa từng gặp qua mấy lần?

Viết khi ở tiểu học, lên cấp hai lại viết, thậm chí lên cấp ba vẫn phải viết. Đương nhiên, kiếp trước cô mới học hết cấp hai, chưa học cấp ba nên chỉ đoán vậy thôi.

Nhưng lúc ở cấp hai, thay đổi giáo viên ngữ văn ba lần, Chu Tiểu Vân đã viết ba bài văn về 'Lý tưởng của em', hơn nữa lớp bốn, lớp năm ở cấp tiểu học cũng từng viết. Tổng cộng là làm đề bài này năm lần.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ, khi gặp đề mục này, cô chỉ biết viết sau này khi lớn lên muốn làm cô giáo, bác sĩ hoặc nhà khoa học gì gì đó, rất sáo rỗng.

Trời mới biết khi đó cô còn không biết nhà khoa học làm cái gì.

Bây giờ nghĩ lại mình ngây thơ biết bao. Lý tưởng ôm ấp từ nhỏ thì lớn lên có thể trở thành hiện thực ư? Có mấy người thực sự trở thành giáo sư, bác sĩ hoặc nhà khoa học chứ ? Phần lớn làm công nhân ở các nhà xưởng, hoặc ở bên ngoài dãi nắng dầm mưa xây nhà cho người ta, nếu không thì ở nhà buôn bán nhỏ nuôi gia đình sống tạm qua ngày.

Lý tưởng có mấy phần thực tế chứ ?

Nhưng tư duy của trẻ con giống như bị quán tính vậy, ở phương diện này luôn vẩn vơ thiếu thực tế. Bạn có thể mong chờ một đứa bé mười hai, mười ba tuổi biết cái gì là lý tưởng, cái gì là tương lai à ?

Chu Tiểu Vân, vậy lý tưởng của mày là gì?

Chu Tiểu Vân tự hỏi lòng mình như thế.

Kiếp trước mày tỉnh tỉnh mê mê cứ như vậy bình bình thường thường sống đến năm mười chín tuổi, ngu ngơ yêu Lý Thiên Vũ, kết hôn sinh con gái, trở thành bà chủ của gia đình nhỏ. Cả ngày lẫn đêm chìm trong đống công việc chất cao như núi ở xưởng, bôn ba đến mức kiệt sức vì củi gạo dầu muối. Cô làm gì có thời gian suy nghĩ về lý tưởng.

Có thể làm cho Nữu Nữu sống tốt hơn một chút, đó chính là lý tưởng lớn nhất của cô.

Vậy thì hiện tại, sau khi sống lại, lý tưởng của cô là gì?

Một gia đình ấm áp, cha mẹ hết lòng thương yêu mình, mấy anh em yêu mến đoàn kết với nhau. Gặp được một người thầy ưu tú, có một đám bạn tốt. Đây là những gì hiện tại cô đang có được. Vì thế, cô thật lòng cảm ơn ông trời, chỉ có một trái tim biết sẻ chia mới phát hiện thực ra tình yêu luôn ở quanh mình.

Thế nhưng, lý tưởng của cô ở đâu?

Sau khi lớn lên, rốt cuộc cô muốn trở thành người như thế nào, làm công việc gì, mục tiêu của cuộc sống là cái gì ?

Trở thành người có tiền chăng? Lợi dụng những gì kiếp trước mình biết về thị trường chứng khoán gì gì đó ném ra một bó tiền là có thể cơm áo không lo suốt cuộc đời này? Nhưng là hạng người này, chẳng phải cô đang khoanh bừa vào bài thi cuộc đời ư ? Thiếu động lực phấn đấu, nhân sinh còn có ý nghĩa gì ?

Trở thành nghệ sĩ hay nhà thư pháp thì sao ? Biến thành tầng lớp tư bản trong xã hội, bề ngoài xinh đẹp, gia thế tốt ? Chẳng lẽ đây là cuộc sống cô muốn ?

Không, cô không muốn cuộc sống như thế, cô chỉ muốn học thật tốt, thi đỗ đại học, tìm được công việc tốt, tay bưng bát sắt, an phận thật thà làm một cái đinh ốc nho nhỏ trong xã hội thời kì công nghiệp hoá thôi.

Có tiền lương ổn định, ột chút, tìm một người bạn trai có trách nhiệm, có thể khiến mình an tâm dựa vào, sống cuộc sống bình thản, đây mới chính là điều cô mong muốn.

Về phần làm cái gì, cô chưa nghĩ ra.

Nói chung, đầu tiên, không nên làm giáo viên.

Nhìn thì nhẹ nhàng, ngày nghỉ nhiều, thật ra làm lụng vất vả, tan tầm còn phải phiền não vì thành tích của học sinh, tiền lương lại không cao. Tệ nhất là trường kỳ tiếp xúc với phấn rất dễ bị bệnh nghề nghiệp về phổi hoặc thanh quản. Chưa từng nghe nói làm giáo viên có thể sống lâu, bình thường về hưu chưa được mấy năm đã bắt đầu sức khoẻ suy giảm, tiền lương hưu ít đến đáng thương.

Thứ hai, không nên làm bác sĩ.

Tiền lương của bác sĩ cao thì cao thật, nhưng áp lực và mạo hiểm rất lớn. Khi giải phẫu không thể có một tí tẹo sai lầm này, nếu có vạn kiếp bất phục. Hơn nữa, cả năm gần như không có ngày nghỉ, ngày lễ, ngày tết cũng phải đi làm. Công việc vất vả như vậy thích hợp cho đàn ông, chứ phụ nữ thì thảm vô cùng.

Ách, hai lý tưởng phổ biến nhất đều bị mình bác bỏ rồi, vậy cô viết gì đây ?

Trở thành nhà khoa học? Đừng đùa.

Đầu óc của cô nếu đọc sách thì còn được, chứ thật sự đi nghiên cứu khoa học, phát minh, sáng tạo thì không dùng được đâu. Cô không phải thiên tài hay thần đồng gì cả.

Hơn nữa, nhà khoa học là gì? Giống kiểu người không quan tâm đến gia đình, luôn giữ tình yêu cuồng nhiệt với khoa học cứu vớt nhân loại đang bết bát, có chỗ nào cho cô, một cô gái nhỏ bé quyết tâm có được một gia đình ấm áp chen vào chứ.

Kiếp trước cô từng đọc qua một bài viết đăng trên tạp chí nổi danh về một người phụ nữ cả đời có rất nhiều phát minh, nghiên cứu khoa học quan trọng nhưng không kết hôn, đến chết vẫn cô đơn một thân một mình.

Mặc dù, Chu Tiểu Vân không muốn lại yêu sớm, kết hôn sớm không có nghĩa cô đồng ý với cuộc sống như thế.

Phụ nữ mà, sớm muộn vẫn nên có ông xã, con cái, bên cạnh luôn có một cái lò sưởi (trong mùa đông) thì tốt biết bao.

144. Chương 146: Học Sinh Sợ Nhất Thứ Sáu (3)

Qua mười phút nghỉ giải lao ngắn ngủi, tiết thứ hai khiến tất cả học sinh lớp 4-2 vừa lo vừa sợ cuối cùng đã tới.

Phương Văn Siêu bắt đầu nhìn lướt qua một vòng, tìm kiếm mục tiêu "xuống tay".

Bình thường cười đùa có thể quậy giáo viên ngất trời thì nay ai cũng im lặng, không mấy người dám dám ngẩng đầu lên. Có ai không sợ bị giáo viên gọi lên đọc chứ.

Mỗi lần tiết đọc bài rơi vào tình trạng xấu hổ không có ai giơ tay xung phong, đều là Chu Tiểu Vân tới cứu nguy. Đáng tiếc hôm nay cô mới viết được mấy từ. Trong lòng cô mặc niệm: Thầy Phương, hôm nay xin lỗi thầy, em còn chưa viết được hai câu, không dám xấu hổ đứng lên đọc đâu!

Trịnh Hạo Nhiên giơ tay đầu tiên.

Phương Văn Siêu tán thưởng gật gật đầu, ý bảo Trịnh Hạo Nhiên đứng lên đọc.

Trịnh Hạo Nhiên viết một bài văn rất mẫu mực, thuật lại lý tưởng của mình sau khi lớn lên muốn làm một giáo viên, muốn trở thành người làm vườn chăm chỉ vất vả bồi dưỡng những mầm non của tổ quốc, muốn thiêu đốt nến đỏ, muốn tằm nhả tơ… (Mấy cái so sánh về sau bạn chịu)

Thao thao bất tuyệt, nếu dùng một cụm từ để hình dung quả thực là dời núi lấp bể, có thể thấy vốn từ ngữ của bạn nhỏ Trịnh Hạo Nhiên phong phú kinh người cỡ nào.

Được Phương Văn Siêu biểu dương, Trịnh Hạo Nhiên đắc ý ngồi xuống.

Gần đây Lý Thiên Vũ học tập rất có tiến bộ luôn được Phương Văn Siêu quan tâm, nhìn thấy ánh mắt thầy hướng về phía mình, cậu dũng cảm giơ tay lên.

"Lý Thiên Vũ, trò đọc bài viết của mình đi!" Phương Văn Siêu cảm thấy rất vui vẻ, Lý Thiên Vũ đột nhiên thay đổi khiến người làm chủ nhiệm lớp như anh có cảm giác tự hào.

Trách nhiệm của một giáo viên không phải là dạy được học sinh hay sao? Cái gì có thể so sánh với cảnh: nhìn thấy một học sinh không chăm chỉ học hành bắt đầu nghiêm túc khắc khổ đứng lên khiến con người cảm thấy tự hào chứ?

Lý Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt chế giễu, chờ xem kịch vui của Trịnh Hạo Nhiên khi quay đầu lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng: không cho cậu biết một hai cậu sẽ không biết Lý Thiên Vũ tôi lợi hại cỡ nào!

Chu Tiểu Vân không giống Vương Tinh Tinh lập tức quay đầu lại nhìn, nhưng đôi tai không tự chủ được vểnh lên, lòng hiếu kỳ trỗi dậy.

Từ trước đến nay không ôm chí lớn, tính cách lười biếng hồi bé Lý Thiên Vũ sẽ có lý tưởng lớn lao gì đây? Thật sự khiến người ta cảm thấy tò mò!

Lý Thiên Vũ bắt đầu đọc: "Từ nhỏ em cực kì thích ăn táo, nhưng gia đình không giàu có nên số lần được mua táo rất ít. Một năm em chỉ được ăn có mấy lần. Vì thế, sau này lớn lên em muốn mở một cửa hàng hoa quả thật to. Mặt tiền cửa hàng lớn như cửa hàng mậu dịch vậy, bên trong tràn ngập các loại hoa quả tươi ngon. Em muốn ăn bao nhiêu cũng được…"

Lúc đọc đến đây Lý Thiên Vũ không đọc nổi nữa, vì các bạn trong lớp đã cười lăn cười bò.

Đối với khuôn mặt vô tội của Lý Thiên Vũ, Phương Văn Siêu cố gắng nín cười nói: "Ách, lý tưởng của bạn Lý Thiên Vũ rất 'thực tế', hơn nữa có tình cảm thật sự. Viết văn mà, chính là bộc lộ tình cảm từ trong nội tâm, vì thế thầy sẽ biểu dương bạn Lý Thiên Vũ, viết rất tốt tiếp tục cố gắng lên!"

Sau khi Lý Thiên Vũ ngồi xuống , Phương Văn Siêu tiếp tục gọi tên những bạn học khác.

Có đoạn văn rất cá tính của Lý Thiên Vũ đi trước, một số bạn học có gan lớn trong lớp bắt đầu sôi nổi giơ tay. Vô vàn lý tưởng được nói ra, có người nói sau này muốn làm ông chủ lớn có tiền, có người nói sau khi lớn lên muốn làm lãnh đạo chỉ huy mấy trăm người, còn có người nói muốn tham gia đội sản xuất…

Tiết đọc văn dễ dàng trôi qua trong bầu không khí vui vẻ, nhiệt tình, không hề nguội đi chút nào.

Từ lúc Chu Tiểu Vân nghe xong bài viết của Lý Thiên Vũ thì bắt đầu ngẩn ngơ, về sau bạn học đứng lên nói gì đó cô không hề nghe thấy.

Đây là nguyên nhân thực sự về sau Lý Thiên Vũ kiên trì muốn mở cửa hàng bán hoa quả sao?

Cô vẫn cho rằng Lý Thiên Vũ ham ăn, lười làm, mở cửa hàng chẳng qua là nhất thời nổi hứng. Cô từng vì cửa hàng bán hoa quả cãi nhau rất nhiều lần với Lý Thiên Vũ.

Nhưng bất luận cô khuyên can thế nào, Lý Thiên Vũ vẫn cương quyết làm theo ý mình.

Hoá ra, trong lòng ai ai cũng có ước mơ. Làm ông chủ một cửa hàng bán hoa quả cực lớn chính là ước mơ của Lý Thiên Vũ! Nhưng đến bây giờ cô mới biết.

Cô vẫn oán giận Lý Thiên Vũ không quan tâm đến mình. Thực ra, từ khi cô có Nữu Nữu luôn vội vàng làm việc nhà, vội vàng nuôi con nhỏ, chẳng mấy khi quan tâm đến Lý Thiên Vũ.

Aizz…

Trong lòng Chu Tiểu Vân biển khơi nổi sóng, trong phút chốc ngũ vị tạp trần: chua, cay, mặn, ngọt cái gì cũng có.

Đoạn đối thoại của Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai từ đằng sau truyền đến:

Cố Xuân Lai: "Tiểu Vũ, ông thích ăn táo thế cơ à, sau này lớn lên còn muốn mở cửa hàng hoa quả bán táo?"

Lý Thiên Vũ: "Đúng thế. Nhà tôi một tháng cùng lắm mua táo được hai lần, đều bị đứa em gái, ác ma thích ăn ngon kia chén sạch, tôi có thể cắn một, hai miếng là tốt lắm rồi. Tôi nghĩ rồi, sau này lớn lên mở một cửa hàng hoa quả cực lớn. Ngoài táo, còn có lê, cam, chuối, hoa quả nào cũng có. Tôi muốn ăn cái gì có thể ăn cái đó, thích ăn bao nhiêu thì ăn. Hơn nữa mình làm ông chủ rất nhàn hạ, còn có thể lời ít tiền. Chưa biết chừng đến lúc đó tôi có vợ có con, có thể khiến người một nhà sống tốt."

Mắt Chu Tiểu Vân đã ngân ngấn nước.

Con người ai cũng có mặt ích kỉ, chỉ biết đứng trên lập trường của mình, đi trách cứ người khác, đổ hết tất cả trách nhiệm lên đầu đối phương. Chẳng lẽ cô không như thế sao?

Trước đây cô luôn thầm oán Lý Thiên Vũ không có chí tiến thủ, trong lòng anh chắc chẳng bao giờ thấu hiểu vợ mình vất vả, mệt nhọc đến mức nào?

Từ lập trường của Lý Thiên Vũ, sao anh không cố gắng kiếm tiền, để cho người thân của mình sống tốt hơn chứ? Chẳng qua, hiện thực không như ý muốn, năng lực có hạn thôi…

Vương Tinh Tinh vô tình nhìn thấy viền mắt Chu Tiểu Vân đã đỏ hoe, hoảng sợ: "Chu Tiểu Vân, cậu sao thế? Sao lại chảy nước mắt ? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Chu Tiểu Vân vội vàng bình ổn lại tâm tình, lau đi những giọt nước mắt đã rơi xuống, thề thốt phủ nhận: "Tớ có khóc đâu, vừa nãy viết văn chăm chú quá, mắt mỏi nên chảy nước mắt thôi."

Vương Tinh Tinh bĩu môi, đừng nghĩ cô ngốc nghếch nhé. Đâu có ai mải suy nghĩ viết bài có thể chảy nước mắt ra chứ. Rõ ràng là lấy cớ đáp bừa với mình mà.

Nhưng, tiếp đó dù truy vấn Chu Tiểu Vân thế nào sống chết cũng không chịu nói thật, Vương Tinh Tinh đành phải thôi.

Trong lòng Vương Tinh Tinh bất mãn nhủ thầm: Chu Tiểu Vân này thật là một hũ nút đáng ghét, lúc tâm trạng tốt còn có thể để lộ một hai câu, nhưng khi tâm trạng không tốt một cái, miệng kín như trai ngậm ngọc vậy, đánh mắng kiểu gì cũng không mở ra.

Báo hại cô muốn quan tâm cũng hết cách. Đúng quá khinh người, mặc kệ cậu ấy!

Mạnh miệng, dễ mềm lòng, cùng lắm Vương Tinh Tinh chống đỡ được một tiết rồi vẫn chủ động quay qua hỏi tâm trạng Chu Tiểu Vân thế nào, khiến Chu Tiểu Vân cảm thấy rất ấm áp. Có bạn tốt thật là đáng quý.

Lý Thiên Vũ bị hành động khác lạ của Vương Tinh Tinh thu hút sự chú ý, ló đầu lên hỏi Chu Tiểu Vân sao thế.

Sớm có thói quen hỏi chưa chắc Chu Tiểu Vân đã đáp lại, Lý Thiên Vũ phát hoảng khi thấy hôm nay Chu Tiểu Vân hỏi gì đáp nấy, trong lòng thầm nghĩ "Hôm nay Chu Tiểu Vân thật là lạ, ngày xưa mình hỏi ba câu bạn ấy đáp lại một là tốt lắm rồi. Hôm nay sao mình hỏi gì bạn ấy trả lời hết cả nhỉ?"

Bất thường, quá bất thường.

Nhưng, sự khác thường này cậu rất hoan nghênh. Ha ha. Mỗi ngày đều thế thì tốt quá.

145. Chương 147: Hái Rau Dại

Từ khi Chu Quốc Cường xây chuồng lợn mới, mua xe ba bánh mới, việc buôn bán càng bận rộn. Giờ ở chợ chính cơ bản để Triệu Ngọc Trân đi một mình, còn ông vội vàng đi xe ba bánh đến các nơi thu mua lợn. Năm nay, có thêm hai quán ăn đặt hàng ở chỗ ông, hợp đồng miệng mỗi ngày đưa bao nhiêu cân thịt lợn.

Ông bận đến mức như con thoi không ngừng chuyển động, nhưng chỉ cần kiếm được tiền bận một chút, khổ một chút có đáng gì.

Mắt thấy một mình giết lợn là việc không thể làm nổi, Chu Quốc Cường dứt khoát bỏ tiền công thuê người cùng thôn phụ một tay. Tiền công thanh toán luôn tại chỗ, thường thường còn được đưa ít thịt thừa cho người ta mang về nhà. Chẳng ai đến làm thuê, vừa kiếm được tiền, vừa có đồ mang về mà mặt mày bí xị cả?

Về sau, thường xuyên đến giúp chỉ có hai người, một là Hứa Đại Thuỷ ở cùng thôn – em trai Hứa Đại Sơn, người còn lại chính là cha của Vương Tinh Tinh, Vương Khang.

Vương Tinh Tinh rất vui vẻ khi ba cô bé ở nhà họ Chu làm công ngắn hạn, thường xuyên sau khi tan học sẽ đến nhà Chu Tiểu Vân chơi rồi cùng ba về nhà.

Cảnh tượng giết lợn thảm thiết kia khiến các cô bé trốn thật xa, không dám nhìn. Lá gan Tiểu Bảo không lớn hơn con gái bao nhiêu, mỗi khi đến lúc này còn chạy nhanh hơn cả Nhị Nha.

Một sân máu chảy đầm đìa rất dọa người, đợi thu dọn xong, mấy đứa trẻ mới dám ra khỏi phòng.

Chuồng lợn trong nhà nuôi mấy con lợn chuẩn bị thịt, bây giờ lợn trong chuồng đều thu mua từ các làng bên cạnh, không giết thì cứ để lại nuôi mấy ngày.

Thức ăn hàng ngày cho lợn trở thành một nan đề không nhỏ của gia đình. Một nồi khoai lang nấu lên để nuôi lợn, nhưng cho lợn ăn cũng chỉ được mấy bữa. Gạo xay, trấu cám cũng là loại thức ăn đủ dinh dưỡng, nếu có thêm ít rau xắt nhỏ lợn càng ăn nhiều.

Chớ coi thường việc nuôi lợn mấy ngày trước khi giết này, nếu lợn được ăn ngon chưa biết chừng có thể béo lên nhiều đấy nhé!

Triệu Ngọc Trân thấy xuân về hoa nở khí trời ngày một ấm áp hơn, khắp nơi mọc đầy rau dại, thì bắt đầu nghĩ đến việc hái về nuôi heo. Buổi sáng chắc chắn là không rảnh, chỉ có buổi chiều lúc bọn trẻ tan học về mới đi hái được.

Nhị Nha theo Triệu Ngọc Trân đến bờ ruộng, một người ngồi hái hoa dại bên cạnh chơi đùa, đợi mẹ hái đầy một rổ rồi nhảy chân sáo đi đằng sau theo mẹ trở về.

Có rau dại tươi mới một cái, mấy đầu lợn ăn khoẻ hẳn lên.

Triệu Ngọc Trân cảm thấy rất vui, chỉ tiếc không đủ thời gian để hái được nhiều hơn.

Chu Tiểu Vân bắt đầu xung phong nhận việc giúp mẹ. Thường thường lúc không phải làm bài tập như chủ nhật thời gian rảnh rất nhiều. Cô cầm một rổ mây, một tay cầm cái liềm nhỏ là có thể xuất phát.

Chỗ hái rau dại được gọi là nơi "chọn thức ăn cho lợn", đúng là rất hình tượng. Không đúng là nơi để chọn rau dại lợn thích ăn hay sao?

Không ít bé gái nhân lúc rảnh rỗi giúp đỡ gia đình đến hái rau dại nuôi lợn, thường là túm năm tụm ba cùng đi với nhau. Vừa hái vừa nói chuyện cười đùa còn có thể thoả thích đuổi nhau trên cánh đồng, thật sự là nhất cử tam (tứ) tiện.

Lúc ấy, hầu như nhà nào cũng nuôi lợn. Vì thế, vừa đến sáng chủ nhật, ba người Chu Thiến Thiến, Tôn Mẫn và Vương Tinh Tinh sẽ cầm rổ và liềm đến rủ Chu Tiểu Vân cùng đi.

Mọi người ăn sáng xong liền xuất phát, chưa đến giữa trưa chưa chịu trở về. Chu Tiểu Vân vẫn nhớ phải về sớm một chút để phụ mẹ làm cơm trưa nên thúc giục mọi người về sớm. Nếu cô không nói, có lẽ mấy người này về đến nhà thì cả nhà đã ăn cơm trưa xong lâu rồi.

Chu Tiểu Hà hâm mộ mấy cô gái được vui đùa cùng một chỗ, cũng xin Thẩm Hoa Phượng công cụ nói là cùng nhóm của Chu Tiểu Vân đi ra ruộng hái rau dại mang về nuôi lợn trong nhà.

Thẩm Hoa Phượng cảm động nghĩ thầm: đây là lần đầu tiên con gái mình hiểu chuyện thế này.

Con trai không thích tham gia hoạt động này, nhất là Đại Bảo, gần đây đang chăm chỉ luyện thư pháp, nói là muốn tham gia cuộc thi thư pháp do trường trung học Sao Mai tổ chức.

Chu Tiểu Vân không ngờ được lời nói đùa lúc trước có thể khiến anh trai kiên trì luyện viết bút lông hơn hai năm, ban đầu anh ấy viết chữ rất khó nhìn đến bây giờ có khuôn có dạng, quả thực là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có lẽ sau này còn có cơ hội phát triển, rất tốt!

Tiểu Bảo đã mười tuổi, nhưng vẫn thích dính lấy chị gái, đòi đi theo. Bị Chu Tiểu Vân cười trêu nói: "Em là con trai đi theo bọn chị một đám con gái đi hái rau dại, em có thấy ngại không?"

Tiểu Bảo trịnh trọng đáp: "Em cũng muốn giúp mẹ hái thêm nhiều rau dại hơn, giảm bớt gánh nặng ẹ. Đàn ông con trai thì sao, con trai không thể giúp gia đình làm ít việc à?"

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc này đi, đã theo đuôi còn nói ra một đống đạo lý. Ở đây có ai mà không biết Tiểu Bảo chính là cái đuôi của chị gái, chị ở đâu cậu ở đó, nghe mấy lời cậu nói ầm ĩ cười trêu. Tiểu Bảo không để bụng, chút chuyện nhỏ đã là gì, vẫn đi, cầm lấy rổ đi theo.

Nhị Nha đuổi theo sau gọi với lên: "Chị, anh trai, em cũng muốn đi."

Tiểu Bảo nghiêm mặt: "Em chỉ giỏi theo đuôi, đi đâu cũng muốn đi theo, em mới bảy tuổi chưa cầm được liềm đâu, đi theo làm gì?"

Chính mình từ đầu đến cuối cũng là theo đuôi còn không biết xấu hổ nói Nhị Nha, Chu Tiểu Hà không nể mặt cười khúc khích. Chu Tiểu Vân đoán cứ dây dưa mãi cuối cùng cũng phải đồng ý dắt Nhị Nha theo, nên không cần lãng phí nước miếng nữa, tất cả xuất phát.

Nhị Nha vui vẻ khe khẽ hát một bài.

Ở quê, trên các con đường nhỏ mọc đầy rau dại. Chu Tiểu Hà nhìn thấy không nhịn được ngồi xổm xuống hái mấy lá, bị Chu Tiểu Vân ngăn cản: "Chị Tiểu Hà, chỗ này hẹp quá, chúng ta đông người như thế sao ngồi đấy hái được? Chúng ta nên đi tiếp, tìm một ruộng rộng rộng, vừa có thể hái nhiều lại có chỗ cho Nhị Nha chơi." Những người khác nhiệt tình phụ hoạ nói phải.

Chu Tiểu Hà thấy mọi người đều lấy Chu Tiểu Vân làm chủ, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó trong lòng có điểm không phục. Rõ ràng cô lớn nhất, dựa vào cái gì phải nghe lời Chu Tiểu Vân còn nhỏ hơn mình ba tuổi chứ?

Chỉ tiếc, tất cả mọi người không dừng lại mà cứ đi về phía trước, Chu Tiểu Hà đành phụng phịu đuổi theo.

Mấy phút sau, đã tìm được địa điểm thích hợp.

Trong ruộng, lúa đã lú nhú, tất nhiên cả nhóm không thể vào đó. Đừng để hái được mấy cành rau dại lại giẫm lên lúa nhà người ta. Vì thế mọi người tìm chỗ sườn hơi dốc chênh chếch gần đó, phía dưới là cái mương dẫn nước vào ruộng tưới tắm cho lúa, không sâu lắm, giờ đang cạn nước, dưới đáy có một vạt rau dại tươi mới.

Cả nhóm hoan hô ầm ĩ rồi bắt tay vào làm. Mọi người tản ra, vừa hái rau dại vừa nói chuyện phiếm, vô cùng vui vẻ.

Chu Tiểu Vân vốn định để Tiểu Bảo và Nhị Nha chơi gần chỗ mình, nhưng Tiểu Bảo càng muốn thể hiện cậu không phải bám đuôi đội quân hái rau dại, cậu muốn thể hiện mình cũng có khả năng. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm hiếm khi nào thấy Tiểu Bảo thích tự thân vận động như thế, tuỳ em ấy vậy.

Rau dại có rất nhiều chủng loại, thường thấy nhất là cây tể thái* tươi non, Chu Tiểu Vân cố ý chọn mấy ngọn mập mập non tươi, về nhà băm nhuyễn thêm vào chỗ thịt làm nhân sủi cảo.

(Cây tể thái: tên một loài thực vật, thuộc họ Cải, hoa trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu)

Kiếp trước cô thích ăn loại nhân sủi cảo này nhất.

Chỗ nào cũng là rau dại, căn bản không cần chọn kĩ, không cần dùng đến liềm nhỏ, trực tiếp lấy tay ngắt là được, chỉ chốc lát sau, mọi người đều thắng lợi ra về, hẹn buổi chiều lại đến rồi ai về nhà nấy.

Đến sẩm tối, Chu Tiểu Vân trần riêng cây tể thái qua nước sôi một lúc, cho thêm ít muối rồi thái nhỏ. Sau đó, cô lấy máy xay thịt trong nhà, xay một cân thịt làm nhân, cho thêm muối, dầu, mì chính trộn đều.

Cán vỏ sủi cảo là công việc của Triệu Ngọc Trân, tay bà chuyển động, không ngừng lên xuống, cán từng viên bột thành lớp vỏ mỏng. Chu Quốc Cường và mấy đứa con sẵn sàng ra trận. Chu Tiểu Vân khéo léo nặn sủi cảo rất đẹp, Đại Bảo Tiểu Bảo nặn không vỡ miệng là khá lắm rồi.

Mùi của sủi cảo thật thơm, có một mùi thơm thoang thoảng không thể diễn tả nổi.

146. Chương 148: Nấu Cơm Dã Ngoại (1)

Trường học bắt đầu tổ chức hoạt động chơi xuân, tất nhiên lấy đâu ra tiền thuê xe ô tô đi thăm quan danh lam thắng cảnh chứ, có lẽ chỉ các trường trong tiểu học mới tổ chức được như thế. Còn trường ở nông thôn, để học sinh đến nơi ruộng đồng, đạp thanh trong gió xuân ấm áp đã là không tệ rồi.

Phương Văn Siêu vừa tuyên bố trước lớp việc sẽ được đi chơi xuân, học sinh bên dưới đã bắt đầu sôi sùng sục.

Anh đập bàn, lớn tiếng nói: "Các trò im lặng một chút, thầy còn chưa nói hết!" Năm phút sau, cuối cùng tiếng huyên náo đã được khống chế.

Giọng nói của Phương Văn Siêu lộ ra vài phần phần bó tay: "Ý của nhà trường là hoạt động theo lớp của cùng một khối, thời gian ấn định vào thứ sáu, buổi sáng đi chơi buổi trưa nghỉ…"

Chưa dứt lời, bên dưới lại bắt đầu reo hò.

Phương Văn Siêu bất đắc dĩ, chờ kích động qua đi mới nói: "Các em hãy nghe thầy nói hết đã. Thầy đã bàn với ba giáo viên chủ nhiệm của các lớp lớp Năm còn lại. Bởi vì trường chúng ta chủ trương không thu tiền, chỉ đi bộ chơi xuân, vì thế, chỉ có thể chọn địa điểm gần đây. Các thầy đã chọn sông Hà, vùng đó có rất nhiều cây, có hoa, có cỏ, phong cảnh cũng không tệ lắm, hơn nữa đi bộ cùng lắm nửa tiếng sẽ đến nơi. Khối lớp bốn và lớp năm đã thống nhất hoạt động, chuẩn bị mang đồ làm bếp, thực phẩm đi nấu cơm dã ngoại…"

(Sông Hà là một thị trấn thuộc tỉnh Tứ Xuyên Trung Quốc và cũng là tên một dòng sông ở đây)

Sau đó có nói thêm gì cũng không còn ai nghe nữa, mọi người quá mức hưng phấn vì tin tức tốt đến một cách đột ngột này. Nóc nhà sắp bị lật tung vì tiếng ầm ĩ rồi, Phương Văn Siêu dứt khoát về phòng làm việc, nghĩ thầm cứ để các em ấy phấn khích hết rồi lại bố trí công việc cụ thể.

Tin vui bất ngờ khiến các bạn nhỏ đều kích động. Tiết thể dục và mỹ thuật vốn là các tiết khá được yêu thích. Nhưng lúc này có ai còn có tâm trạng để ý đến thể dục, mỹ thuật tạo hình chứ, toàn nhân lúc giáo viên không chú ý chụm đầu bàn bạc.

Đến hôm sau, khi Phương Văn Siêu lên tiếng, cuối cùng học sinh cũng miễn cưỡng bình tĩnh trở lại.

Phương Văn Siêu vừa nói xong, Ngô Mai lập tức quay đầu lại nói: "Chu Tiểu Vân, Vương Tinh Tinh, ba người chúng ta nhất định phải ở một nhóm nhé!"

Vương Tinh Tinh cướp lời: "Đương nhiên rồi." Các cô ba người bạn tốt không thể tách rời nhau.

Trong lớp những bạn học khác kêu gọi bạn bè, chụm đầu ghé tai bàn tán. Những người thân thiết chắc chắn sẽ tự động gộp thành một nhóm, bên nào chưa đủ sẽ rủ thêm ai đó quan hệ không tệ cho đủ số. Nếu quan hệ không tốt ngàn vạn lần không thể ở chung một nhóm, như thế không thể chơi vui vẻ được.

Lý Thiên Vũ thấp giọng bàn luận với Cố Xuân Lai rồi ló đầu qua đây năn nỉ: "Chu Tiểu Vân, để hai chúng tớ vào nhóm các cậu nhé!"

Chu Tiểu Vân theo bản năng từ chối: "Không được!"

Lý Thiên Vũ đáng thương hỏi: "Tại sao?"

Chu Tiểu Vân muốn nói lý do là tôi không muốn để ý đến cậu, nhưng đối diện với gương mặt còn non nớt, tràn ngập ý khẩn cầu, cô gắng gượng đem lời định nói nuốt trở vào.

"Được rồi, cậu và Cố Xuân Lai vào nhóm bọn tớ đi!" Chu Tiểu Vân thầm hận chính mình vừa đến thời điểm mấu chốt đã mềm lòng. Nhưng khuôn mặt vừa xa lạ lại quen thuộc kia khiến lòng cô không cứng rắn nổi.

Lý Thiên Vũ cao hứng bàn với Cố Xuân Lai sẽ mang đồ gì đi.

Chu Chí Hải nghênh ngang đi đến cạnh bàn Chu Tiểu Vân nói: "Đại Nha, đến lúc đó anh và Trịnh Hạo Nhiên sẽ vào chung một nhóm với bọn em nhé!"

Chu Tiểu Vân thật sự muốn lườm anh ấy một cái, nghe giọng điệu này đi dứt khoát là có ý ra lệnh. Dù sao dáng vẻ của Lý Thiên Vũ cũng là khẩn cầu xem cô có đồng ý không. Chẳng qua, cũng khó trách Chu Chí Hải kiêu ngạo như vậy, ai bảo người ta là anh họ của mình chứ! Nhẫn nhịn một chút đi!

A, nếu vậy chẳng phải là Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ, hai oan gia ở chung một nhóm sao?

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng Chu Tiểu Vân vang lên, đừng để hoạt động nấu cơm dã ngoại đang vui vẻ lại bị hai người này quấy rối, phải nhanh chóng nói cho cả hai biết.

"Trịnh Hạo Nhiên, cậu qua đây một chút."

Lúc Trịnh Hạo Nhiên đi đến vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, còn có chút mừng thầm, chẳng lẽ Chu Tiểu Vân muốn mình làm nhóm trưởng của nhóm này?

Chu Tiểu Vân lại gọi Lý Thiên Vũ một tiếng, nói rõ tình huống cho cả hai: "... Đấy, tình huống tớ đã nói rõ. Các cậu nghĩ lại xem có muốn chuyển đến nhóm khác không?"

"Cậu đến nhóm khác đi." Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ đồng thanh nói. Sau khi nói xong hai bên căm tức đấu mắt với nhau, lại không hẹn mà cùng nói: "Dựa vào cái gì lại là tôi phải chuyển đến nhóm khác?"

Chu Tiểu Vân bắt đầu đau đầu, dùng tay ngăn cản cuộc đấu khẩu kế tiếp của hai người: "Hai cậu đừng cãi nhau nữa. Tớ thấy cả hai bên đều tìm nhóm khác đi, cứ cãi nhau thế này sao được. Bọn tớ muốn đi chơi chứ không phải nghe hai cậu cãi nhau."

Vương Tinh Tinh cũng nói xen vào: "Đúng vậy, đúng vậy, Lý Thiên Vũ hay là cậu với Cố Xuân Lai đến nhóm khác đi!" Ngụ ý đương nhiên là giữ lại Trịnh Hạo Nhiên. Cũng phải, gương mặt Trịnh Hạo Nhiên trắng trẻo tuấn tú lại là con trai thầy Trịnh, trong các nữ sinh cũng có danh tiếng nhất định.

Theo bản năng Chu Tiểu Vân nói đỡ cho Lý Thiên Vũ, thầm nghĩ Lý Thiên Vũ cũng không kém mà. Tuy nước da ngăm đen nhưng ngũ quan rất anh khí (khí khái hào hùng), có dã tính hừng hực…

Dừng, dừng lại, sao cứ nghĩ theo hướng này thế.

Nét mặt Trịnh Hạo Nhiên không giấu được ý cười, ánh mắt nhìn về phía Vương Tinh Tinh nhu hòa không ít. Lần đầu tiên cảm thấy nữ sinh hung dữ ngồi cạnh Chu Tiểu Vân cũng tốt đấy chứ.

Lý Thiên Vũ vô cùng khó chịu : "Vì sao không bảo Trịnh Hạo Nhiên đi lại muốn tôi đi?"

Vương Tinh Tinh cũng không sợ cậu trưng ra khuôn mặt thối: "Bởi vì tôi nhìn ông không vừa mắt chứ sao!" Dù sao, từ lần đầu tiên gặp Lý Thiên Vũ đến nay chưa bao giờ Vương Tinh Tinh thấy Lý Thiên Vũ thuận mắt cả.

Cố Xuân Lai dũng cảm đứng ra biện giải cho người anh em tốt: "Lý Thiên Vũ có chỗ nào không tốt bà nói thử xem?"

Vương Tinh Tinh đang muốn nói thẳng ra một tràng lại bị Chu Tiểu Vân che miệng nói: "Chưa nói đến ai không tốt, nhưng cậu thấy đấy Lý Thiên Vũ và Trịnh Hạo Nhiên vừa thấy mặt nhau đã như hai con gà chọi đấu qua đấu lại, hai người họ không chê phiền bọn tớ ngại phiền. Hơn nữa, thứ sáu là hoạt động theo từng nhóm nhỏ, hai người họ ở chung nhóm có thể vui nổi không?"

Đúng thế thật, Cố Xuân Lai không thể phản bác.

Lý Thiên Vũ đen mặt nói: "Một nhóm thì một nhóm, tớ cam đoan không cãi nhau với cậu ta là được chứ gì!"

Trịnh Hạo Nhiên chiếm thế thượng phong nên tâm trạng rất thoải mái, giọng điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn: "Đúng vậy, Chu Tiểu Vân, tớ đảm bảo sẽ không so đo với Lý Thiên Vũ ngang như cua, dạy mãi không sửa, xấu xa thành tính kia đâu."

Dùng một loạt các thành ngữ, trong lòng Trịnh Hạo Nhiên rất thống khoái, nhất là nhìn bộ dáng tức giận đến bốc khói của Lý Thiên Vũ thì càng hớn hở.

Ha ha ha! Lý Thiên Vũ, cậu cũng có ngày bị tôi làm tức sùi bọt mép như hôm nay! Nụ cười của Trịnh Hạo Nhiên hiện rõ trên mặt.

Chu Tiểu Vân cứ tưởng rằng chiếu theo tính tình kiệt ngạo bất tuân của Lý Thiên Vũ sớm đã nhảy dựng lên cãi ỏm tỏi với Trịnh Hạo Nhiên rồi, không ngờ cậu ta lại nhịn xuống. Điều này cũng làm cho Chu Tiểu Vân nhìn bằng con mắt khác xưa, không ngờ tính cách một người có thể biến đổi lớn như thế!

147. Chương 149: Nấu Cơm Dã Ngoại (2)

Nhóm của Chu Tiểu Vân đã có đủ bảy người, cô nghĩ thầm ở lớp tìm thêm một là đủ tám người rồi. Không cần tới chín, mười người, người nhiều càng dễ phát sinh mâu thuẫn.

Đang suy nghĩ phải đi đâu tìm thêm một người, thì lại có người chủ động tới báo danh.

Ngồi ở tổ một, Trương Tú Châu đến tìm Lý Thiên Vũ. Bình thường hay xấu hổ ra mặt, đứng Lý Thiên Vũ trước mặt nói chuyện, giọng điệu Trương Tú Châu có sự thay đổi: "Lý Thiên Vũ, tớ muốn vào chung một tổ với cậu."

Xôn xao, chà, lá gan lớn thật đó, rất thẳng thắn! Vừa nghe đã cảm thấy cô bé này đối với Lý Thiên Vũ có phần…

Đừng thấy Lý Thiên Vũ ở trước mặt Chu Tiểu Vân da mặt cực dầy, đổi lại với nữ sinh khác vẫn bộ dáng bất cẩu ngôn tiếu (kẻ trầm mặc ít nói cười, kẻ nghiêm túc): "Cậu đi hỏi tổ trưởng của nhóm tôi Chu Tiểu Vân đi, tôi không làm chủ được."

Rõ ràng là từ chối, thầm nghĩ cậu còn không thức thời cút xa một chút.

Vậy mà trên đời thật sự có nữ sinh không có mắt như thế, thật sự nghe lời chạy tới hỏi Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, cậu để tớ tham gia vào tổ các cậu đi!"

Cậu tự rước lấy sao không tự mình giải quyết? Ánh mắt của Chu Tiểu Vân quét qua.

Cứ mặc bạn ấy không để ý đến là được. Hàng lông mày đen dày của Lý Thiên Vũ nhăn lại biểu thị sự không kiên nhẫn.

Chợt tính nghịch ngợm của Chu Tiểu Vân nổi lên, khẽ gật đầu nói: "Được rồi, đúng lúc nhóm bọn tớ đang thiếu một người. Tan học mọi người tập trung, chúng ta bàn bạc vấn đề mang đồ."

Trương Tú Châu nhảy chân sáo về vị trí của mình.

Vẻ mặt Lý Thiên Vũ như không thể tin nổi: "Cậu, sao cậu lại đồng ý chứ, không phải tớ bảo nên từ chối bạn ấy sao!"

Chu Tiểu Vân hỏi ngược lại: "Tại sao phải từ chối? Nhóm chúng ta thiếu một, thêm bạn ấy không phải là đủ sao?"

Lý Thiên Vũ không phản bác nổi, trong lòng chán nản muốn chết. Không biết Trương Tú Châu kia bị sao thế, không có việc gì cứ thích lượn qua lượn lại quanh chỗ cậu, không có chuyện gì còn bắt chuyện với cậu, không thấy cậu không muốn để ý đến bạn ấy sao?

Oán trách Trương Tú Châu, Lý Thiên Vũ không hề ý thức được thái độ của mình với Chu Tiểu Vân thực ra cũng tương tự như Trương Tú Châu đối với cậu.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Lý Thiên Vũ trong lòng vô cùng vui vẻ. Lý Thiên Vũ ơi Lý Thiên Vũ à, ông trời để chúng ta gặp gỡ chẳng lẽ để tôi bắt nạt cậu cho hả giận sao?

Nghĩ lại kiếp trước không ít lần cô tức giận vì anh, mà lúc ấy tính cô hướng nội, không thích nói nhiều, chịu thiệt thòi cũng không dám nói thẳng, chỉ thầm bức bối một mình.

Còn Lý Thiên Vũ đáng ghét kia giỏi nhất khoản giả câm giả điếc, biết rõ cô tức giận cũng không ra dỗ, mỹ miều nói phụ nữ không thể chiều quá, càng chiều càng hư.

Hừ! Cứ nghĩ đến ngày suốt ngày cô không có vẻ mặt tốt nhìn cậu ta, mà cậu ta cứ cố gắng bắt chuyện với mình, khỏi phải nói trong lòng cô thống khoái cỡ nào.

Trương Tú Châu suốt ngày lượn lờ quanh Lý Thiên Vũ, tất nhiên Chu Tiểu Vân biết.

Nhớ lại trước đây Lý Thiên Vũ từng đắc ý nói ở tiểu học có bạn nữ thầm mến anh, chẳng lẽ nữ sinh không có mắt nhìn này chính là Trương mỗ mỗ sao?

Làn da Trương Tú Châu hơi đen, diện mạo bình thường, chẳng có chỗ nào giống nữ sinh xinh đẹp mà Lý Thiên Vũ từng miêu tả. Xem ra lại là lòng tự trọng của đàn ông nổi lên nên mới khoác lác với cô.

Ha ha, thử nói xem, làm gì có bạn gái xinh đẹp nào sẽ thích anh chứ, trừ phi không có mắt nhìn…

Chờ một chút, thế này chẳng phải mắng cả mình sao? Xí xóa câu cuối cùng.

Tan học, thành viên trong nhóm đều tập hợp đông đủ, đứng một vòng tròn quanh bàn Chu Tiểu Vân, bàn xem nên mang đồ gì.

Nấu cơm dã ngoại tức là đến chỗ ngoài trời tự nấu cơm ăn, vừa phải mang nhiều đồ lắt nhắt vừa phải tự mình ra tay, nghĩ đến đã thấy lo. Nhưng, lạc thú cũng ở chỗ đó. Tự mình làm, dù nấu xong có khó ăn đến mấy cũng thú vị hơn ăn cơm sẵn ở nhà.

Chu Tiểu Vân việc nhân đức không nhường ai đảm nhiệm chức nhóm trưởng.

Trịnh Hạo Nhiên tất nhiên cũng muốn làm, nhưng, Chu Tiểu Vân có uy tín lại được Ngô Mai, Vương Tinh Tinh và Lý Thiên Vũ ủng hộ, căn bản không tới lượt mình, cậu đã nghĩ đến điểm này rồi.

Không bằng ở sau nghe Chu Tiểu Vân chỉ huy đi, bạn ấy làm việc cẩn thận chu đáo, có trình tự rõ ràng, nhất định sẽ sắp xếp mọi thứ rất tốt.

Trịnh Hạo Nhiên không nhận ra rằng trong lúc vô tình cậu đã thừa nhận Chu Tiểu Vân mạnh hơn mình một chút là sự thật, đương nhiên, chỉ có "một chút" thôi.

Chu Tiểu Vân không khách sáo phân công rõ. Chu Chí Hải lấy ở trong nhà mấy cái ghế nhỏ có thể xếp lại được, loại này ở nhà bác Cả có rất nhiều.

Vương Tinh Tinh phụ trách tìm trong nhà một tấm vải lớn một tí để làm khăn trải bàn.

Ngô Mai mang gạo, Lý Thiên Vũ mang rau xanh, Cố Xuân Lai miệng to mang nồi sắt, Trương Tú Châu mang bát đũa. Cần tìm một ít nước sạch để vo gạo rửa rau, có lẽ gần đó sẽ có nước, dùng rửa rau không thành vấn đề. Mấu chốt là không thể lấy nước sông để nấu cơm, vì thế nước nhất định phải mang đi.

Về phần Chu Tiểu Vân, mang những đồ quan trọng nhất, muối mì chính dầu giấm và cả thịt. Nhà cô bán thịt lợn chẳng lẽ không có thịt để ăn sao? Hơn nữa, cô cũng mang cả nồi, muôi lấy cơm, muôi múc canh, thớt đi.

Mọi người phân công công việc xong, liền tan đi. Từng người về nhà chuẩn bị.

Sáng ngày thứ sáu, Chu Tiểu Vân cho đồ đã chuẩn bị sẵn vào một cái túi, buộc kĩ, xách đến trường.

Tiểu Bảo đi sau chị ngưỡng mộ nói: "Chị, lớp ba tụi em đi chơi xuân tự mình mang đồ ăn theo, đâu thú vị như bọn chị được nấu cơm dã ngoại chứ?"

Chưa thể trông đợi một đứa trẻ con lớp ba đã biết nấu ăn được.

Vương Tinh Tinh đến từ sớm, xách theo đồ đứng đợi. Chu Tiểu Vân kiểm tra đồ mọi người mang đi, hài lòng gật đầu. Cuối cùng cũng không quên gì.

Bất ngờ nhất là Lý Thiên Vũ mang rất nhiều loại rau, có cà tím, ớt xanh, trứng gà và rau cải, cái nào cũng được rửa sạch sẽ để trong từng túi một.

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Đây là rau nhà tớ tự trồng, hôm qua mẹ tớ đã rửa sạch hết rồi."

Ánh mắt tỏ ý khen ngợi của Chu Tiểu Vân làm cho cả người Lý Thiên Vũ thoải mái.

Ngô Mai xách một túi gạo lớn khiến Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười: "Tiểu Mai, cậu mang nhiều gạo thế này tức là muốn chúng ta đi dã ngoại mấy ngày à?"

Ngô Mai lè lưỡi: "Tớ chưa từng nấu cơm, sao biết được mang bao nhiêu là đủ, đành ước lượng xúc ở thùng gạo!"

Vương Tinh Tinh mang một mảnh vải dài hai thước vuông vắn màu xanh, đắc ý nói mảnh vải này vốn của mẹ Vu Thuý Liên chuẩn bị may hai cái rèm cửa trong nhà, cô lấy dùng trước, dùng xong mới trả lại để may rèm tiếp.

Trương Tú Châu lấy ở nhà không ít bát đũa, khoảng mười bộ. Cô bạn này nói hùng hồn rất lý lẽ rằng đến lúc đó nhỡ đâu các thầy cũng ngồi ăn thì có bát đũa dùng ngay, khiến Chu Tiểu Vân phải nhìn bằng ánh mắt khác xưa.

Trịnh Hạo Nhiên mang chai nước to, mặt khác còn có cả Sprite để uống lúc ăn cơm.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chờ hai thầy Phương Văn Siêu và Trịnh Băng đến, trên tay tất cả mọi người trong lớp đều xách túi cười toe toét, theo thứ tự các khối đồng loạt xuất phát.

148. Chương 150: Nấu Cơm Dã Ngoại (3)

Các nhóm xếp hàng tiến thẳng tới đích đến.

Chu Tiểu Vân mang không ít đồ, cũng may không nặng lắm, nhẹ hơn cái nồi sắt vừa to vừa nặng trong tay Cố Xuân Lai hay ghế con nhỏ được xếp thành một chồng trong tay Chu Chí Hải nhiều.

Lý Thiên Vũ đi đằng sau ân cần hỏi: "Chu Tiểu Vân, cậu mang nhiều đồ thế có mệt không? Để tớ xách hộ cậu nhé!"

Chu Tiểu Vân kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Lý Thiên Vũ một cái, nhóc con, còn biết nịnh cơ đấy. Thành toàn cho cậu, cầm đi , tôi thoải mái hơn hẳn.

Chu Tiểu Vân đưa túi to trong tay cho Lý Thiên Vũ, thoáng nhẹ nhàng hơn nhiều, trong lòng có cảm giác thỏa mãn rất vô lương tâm.

Lý Thiên Vũ ơi Lý Thiên Vũ à, trước đây chưa bao giờ anh đối với cô niềm nở lấy lòng như thế. Khi yêu nhau đều tùy tiện, hiện tại khác hẳn, học được cách cẩn thận chú ý từng chi tiết nhỏ.

Chu Tiểu Vân có cảm giác hãnh diện.

Cố Xuân Lai lắc lắc đầu điệu bộ khoa trương nói: "Ai, tôi cầm nồi sắt to nặng lâu lắm rồi mà không thấy ai đó hỏi thăm một tiếng nào."

Lý Thiên Vũ với câu trêu đùa của cậu giả vờ như không nghe thấy.

Chu Chí Hải cũng góp một tay: "Lý Thiên Vũ, tôi xách ghế cũng mệt lắm, chi bằng ông cầm thay tôi đi!"

Đầu của Lý Thiên Vũ không thèm xoay qua.

Da mặt không dày một tí cũng không được, nếu để ý thì hôm nay cậu sẽ bị cười thành dạng gì nữa. Đàn ông con trai đã làm còn sợ người khác chê cười sao?

Trương Tú Châu thấy dáng vẻ quan tâm săn sóc của Lý Thiên Vũ với Chu Tiểu Vân, trong lòng hơi ghen tị, cố ý nói trước mặt Lý Thiên Vũ: "Lý Thiên Vũ, trong túi của tớ toàn là bát đũa, rất nặng, tay tớ mỏi lắm rồi."

Ngụ ý trong đó cả nhóm vừa nghe đã hiểu, vểnh tai nghe Lý Thiên Vũ trả lời.

Lý Thiên Vũ không kiên nhẫn nói: "Tay xách mỏi không biết đổi sang tay khác à?"

Trương Tú Châu mếu máo, lầm lũi tự bi ai cho bản thân.

Mấy cô cậu nháy mắt ra hiệu với nhau cười ầm ĩ.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này khiến lộ trình nửa tiếng tràn ngập niềm vui, giống như trong nháy mắt đã đến bờ sông Hà.

Con sông này chảy qua mấy làng gần đó, mỗi khi nên mùa nước lên rất có tác dụng, nước tưới cho ruộng lúa đều lấy từ nó. Nước sông giờ không quá sâu, trên bờ một mảnh cỏ lau. Phía trên sườn dốc còn một hàng cây um tùm, thảm cỏ xanh mượt, hoa dại hồng hồng xanh xanh càng làm nổi bật trời xanh mây trắng, oa, đẹp ghê.

Sau khi giáo viên ra lệnh, các nhóm tản ra kiếm chỗ.

Trên bờ sông khá rộng, nếu không nhiều lớp như vậy đúng là không đủ chỗ.

Chu Tiểu Vân cảm khái nghĩ, sau này ở đây sẽ biến thành một nhà máy, cả ngày xả nước thải ra sông khiến nước sông bị ô nhiễm. Mấy năm nước làm gì còn chỗ dã ngoại lí tưởng tự nhiên như thế này nữa.

Mọi người làm theo sự phân công, đầu tiên dựng nồi và bếp. Đào một hố đất nhỏ, để nồi miệng hố, miễn cưỡng có thể sử dụng là được.

Trịnh Hạo Nhiên và Chu Chí Hải đi lượm cành cây về nhóm lửa, Vương Tinh Tinh bận rộn trải khăn lên bãi cỏ, Trương Tú Châu dọn bát đũa.

Chu Tiểu Vân càn bận hơn, chỉ huy người này bỏ gạo vào trong nồi, chỉ huy người kia nhóm lửa, lại còn vội vàng chuẩn bị nấu ăn, nhiều việc thế này, rất dễ loạn.

Phương Văn Siêu và Trịnh Băng vừa nói cười vừa đi xem tình hình. Nhìn các học sinh tay chân luống cuống, lúc thì đổ bát, lúc thì va vào nồi rất thú vị, thỉnh thoảng hai người thoải mái cười to.

Mọi người nhao nhao ồn ào làm chẳng được mấy nhưng cãi nhau thì không ít, có nhóm không phân công tốt bắt đầu đổ lỗi cho nhau.

Dạo qua một vòng, Phương Văn Siêu chú ý đến nhóm của Chu Tiểu Vân làm đâu vào đấy nhanh nhất tốt nhất.

Nhất là đầu bếp Chu Tiểu Vân, cô bé đeo một cái tạp dề hình trái tim đằng trước, cầm xẻng xào rau, còn chỉ huy người ở dưới khống chế mức lửa, rất chuyên nghiệp.

Trịnh Băng cũng cảm thấy hứng thú nhìn cậu con trai Trịnh Hạo Nhiên dưới sự chỉ đạo của Chu Tiểu Vân bê cái này lấy cái kia, cười nói với Phương Văn Siêu: "Hạo Nhiên ở nhà chẳng bao giờ làm gì cả, hôm nay coi như được rèn luyện."

Phương Văn Siêu thấy trên mặt các học trò tràn ngập nụ cười vui vẻ, trong lòng cũng vui sướng: "Ở nhà có mấy em biết nấu ăn đâu, hôm nay bố trí hoạt động như thế này rất có ý nghĩa ."

Chỉ nhìn các em ấy đã thấy hài lòng!

Chu Tiểu Vân phát huy tài bếp núc thâm tàng bất lộ, đầu tiên nấu một nồi cơm thơm ngào ngạt xới ra một bát ô tô to, sau đó làm món thịt kho tàu.

Thịt ở nhà đã được cắt thành miếng, từng miếng vừa xinh có nạc có mỡ, khoảng ba cân thịt, bỏ vào trong nồi, cho thêm hành thái nhỏ, gừng vô, mùi hương lan toả bốn phía, lại thêm ít dầu, muối, đường đảo qua đảo lại cho chảy mỡ rồi đổ nước vào đun một tiếng, thịt rất nhừ.

Mắt thấy cành cây sắp không đủ, Ngô Mai và Vương Tinh Tinh nhảy tưng tưng chạy đi nhặt.

Chu Tiểu Vân vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai sao không thấy bóng dáng.

Chu Tiểu Vân bảo Trịnh Hạo Nhiên mang túi rau tới, bắt đầu xào rau. Đến khi rau gần chín, cô thấy Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai trong tay xách hai con cá trích dương dương đắc ý đi tới.

Chu Tiểu Vân kinh hãi: "Hai cậu lấy cá ở đâu thế?" Trong lòng xẹt qua một dự cảm không tốt, đừng nói là nhảy xuống sông bắt nhé!

Lý Thiên Vũ ba hoa: "Tớ và Cố Xuân Lai mang cần câu theo, vừa đào ít giun làm mồi nhử cá, hôm nay không may lắm, câu nửa ngày mới được có hai con."

Bây giờ Chu Tiểu Vân mới chú ý tới trong tay mỗi người có một cái cần câu khá dài. Loại cần câu này có thể gập ngắn lại, giấu trong người đảm bảo không nhìn thấy, thảo nào trước đó cô không thấy có.

Giờ mà đi trách hai người cũng chẳng làm được gì nữa, dù sao cá cũng đã câu được rồi, làm nồi canh cá thôi.

Lý Thiên Vũ cầm dao ra bờ sông, làm cá sạch sẽ rồi đưa cho Chu Tiểu Vân, cô nhanh nhẹn nấu một nồi canh cá.

Tất cả sắp xếp ổn thoả, mấy cái ghế con ghép lại sẽ thành bàn ăn, bê cơm và thức ăn lên, đúng là có cảm giác tự hào.

Mấy nhóm bên cạnh thấy nhóm của Chu Tiểu Vân động tác nhanh nhất sắp được ăn cơm, có người ghen tị qua xin mấy miếng. Hai thầy Phương Văn Siêu và Trịnh Băng dưới sự mời nhiệt tình của học trò cũng ngồi vào mâm, cứ ngồi xuống đất cầm bát ăn cơm cũng có cái lạc thú của nó.

Phương Văn Siêu vừa ăn vừa gật đầu: "Chu Tiểu Vân, tài nấu ăn của em đúng là không tệ, nhất là món thịt kho tàu này rất ngon."

Đương nhiên, đây là món tủ của Chu Tiểu Vân, Đại Bảo, Tiểu Bảo, Nhị Nha đều thích ăn.

Trịnh Băng không khỏi nhìn Chu Tiểu Vân bằng cặp mắt khác xưa, tuổi không lớn lắm tài nấu nướng lại rất khá, thực hiếm có.

Về phần mấy người khác, ai cũng mải mê ăn, khiến các nhóm khác ở gần đó nhìn mà tâm ngứa. Coi đi, người ta làm thì sắc hương vị có đủ cả, nhìn lại mình không nửa sống nửa chín thì lại khét lẹt, không thể so sánh được.

Sau khi cơm nước xong lại uống một bát canh cá, mùi thơm sực lên mũi. Không ít học sinh ăn xong cũng tới xin một bát.

Chu Tiểu Vân vội vàng múc canh ọi người, Phương Văn Siêu mang máy ảnh đi chụp hình kỉ niệm.

Sau khi ăn xong lại ba chân bốn cẳng thu dọn một hồi, ăn no, chơi mệt rồi, cuối cùng mọi người lên đường về nhà.

Buổi chiều ở nhà ngủ một giấc ngon lành, ngày hôm đó trôi đi trong vui vẻ.

149. Chương 151: Kì Thi Tốt Nghiệp Cuối Cùng Đã Tới

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng tới thời khắc Chu Tiểu Vân điền nguyện vọng .

Bầu không khí trong lớp rõ ràng trở nên căng thẳng hơn. Bây giờ cuộc sống của các nhà so với trước đây cũng có sự chuyển biến tốt đẹp, càng ngày càng coi trọng việc học của con cái hơn. Nghe nói hết lớp năm không ít người định ghi danh học trường trung học ở trong thị trấn.

Trường trung học Sao Mai thoáng cái trở thành sự lựa chọn đầu tiên, dù sao điểm trúng tuyển không quá cao lại cách đây khá gần, Vương Tinh Tinh và Ngô Mai ầm ĩ muốn viết tên trường này.

Lúc viết nguyện vọng, mọi người đều rướn cổ lên hỏi xem người khác viết thế nào.

Chu Chí Hải cũng theo con sóng viết trường trung học Sao Mai, sau đó ngó đầu sang nhòm Trịnh Hạo Nhiên điền cái gì. Không ngờ Trịnh Hạo Nhiên lập tức che phần mình đã viết lại không cho Chu Chí Hải nhìn.

Chu Chí Hải lẩm bẩm một câu "Thần thần bí bí " rồi chạy đến xem Chu Tiểu Vân viết cái gì.

Không ngờ tới Chu Tiểu Vân cũng không cho nhìn, cuối cùng Chu Chí Hải bùng nổ: "Em điền trường trung học Sao Mai thì cứ điền, việc gì không để cho người khác biết. Anh cũng điền này, có phải việc gì lớn lao đâu!"

Chu Tiểu Vân cười cười, cô viết trường cấp hai Anh Minh cơ mà. Nói thật, cô cũng không nắm chắc 100%, nếu thi không đỗ chẳng phải là rất mất mặt hay sao?

Xem ra, Trịnh Hạo Nhiên cũng nghĩ giống mình rồi! Hi hi!

Ngồi phía sau Lý Thiên Vũ cũng nghển cổ tìm hiểu nguyện vọng Chu Tiểu Vân, đương nhiên không có thu hoặc gì. Nhưng mà, trong lòng cậu phỏng đoán không khác Hải lắm, chắc là Chu Tiểu Vân cũng điền trường trung học Sao Mai.

Lý Thiên Vũ cũng điền vào ô nguyện vọng của mình là trường trung học Sao Mai, nghĩ thầm cuối cùng đợt cuối này phải cố gắng ôn tập thật tốt để thi đỗ vào cùng một trường cấp hai với Chu Tiểu Vân.

Cố Xuân Lai từ trước đến nay luôn cùng chung một trận tuyến với Lý Thiên Vũ, Lý Thiên Vũ điền thế nào cậu viết thế đó.

Cho nên khi Phương Văn Siêu thu lại phiếu điền nguyện vọng của cả lớp thì ách nhiên thất tiếu, xem ra mọi người đều ý thức được tầm quan trọng của việc học cấp hai. Trong lớp có gần một phần ba học sinh viết: trường trung học Sao Mai.

Khi Phương Văn Siêu nhìn thấy phiếu của Chu Tiểu Vân và Trịnh Hạo Nhiên thì vô cùng sửng sốt.

Trường cấp hai Anh Minh ư? Đó là trường trung học tốt nhất trong thị trấn đó?

Không nhìn ra hai cô cậu học trò này rất dũng cảm.

Nhưng, Phương Văn Siêu vô cùng tự tin với học trò của mình. Trịnh Hạo Nhiên học giỏi nhiều môn không cần phải nói, Chu Tiểu Vân càng là học trò cưng của anh từ lớp một đến lớp năm. Dù trường trung học Anh Minh cao đến mấy, Chu Tiểu Vân cũng sẽ thi đỗ.

Gần đây Trịnh Hạo Nhiên càng chăm chỉ học hành hơn, ở lớp trừ lúc đi vệ sinh, ngay cả cửa lớp cũng ít ra.

Lý Thiên Vũ cũng không khác lắm. Dạo này thành tích của cậu tăng lên nhanh chóng khiến các bạn học tròn mắt há mồm, nhìn dáng vẻ dụng tâm đọc sách thế này xem ra cũng hạ quyết tâm muốn thi vào trường cấp hai trong trấn.

Cố Xuân Lai bị cậu bạn thân Lý Thiên Vũ ảnh hưởng cũng chăm chỉ hơn không ít. Đừng nhầm, suy nghĩ linh hoạt thích đùa giỡn tiểu thông minh thành tích hiện tại của Cố Xuân Lai cũng có thể xếp vào hàng trung thượng đẳng (top 15), chưa biết chừng biết đâu may mắn lại có thể thi đỗ thì sao.

Trời vừa tối, Vương Tinh Tinh lại chạy sang nhà Chu Tiểu Vân cùng cô ôn tập, lo lắng mãi thi không tốt.

Lúc này Đại Bảo đã được như nguyện. Là học sinh đầu tiên thi đỗ trường trung học Sao Mai, cậu tự nhận mình có quyền lên tiếng, ở trước mặt Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh truyền đạt kinh nghiệm đi thi.

"Hai em vào ngày cuối cùng chắc chắn phải ôn thật kĩ, tục ngữ nói lâm trận mới mài gươm, không sắc cũng bóng. Năm anh đi thi, ôn luyện tận mười ngày mới thi đậu. Lúc thi phải cẩn thận chớ lo lắng quá…"

Sau đó tỉnh lược mười phút những lời vô ích.

Chu Tiểu Vân nghe đến mức đau đầu, tật xấu nói oang oang của Đại Bảo không biết khi nào đó có thể sửa được, aizz! Đáng thương cho đôi tai của cô!

Vừa vào lớp đã nghe nói tin tức "đặc biệt", theo tin của Tôn Mẫn truyền đến, Hứa Mỹ Lệ cũng ghi danh Trường trung học Anh Minh .

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm cũng dũng cảm đấy chứ, hi vọng hai người đừng có "duyên" đến mức học cùng một lớp ở cấp hai nữa.

Vương Tinh Tinh khinh thường nói: "Bằng vào nó ư, có thể thi đậu Trường trung học Anh Minh mới là lạ. Nếu như Chu Tiểu Vân báo danh chưa biết chừng còn có chút hi vọng."

Chu Tiểu Vân theo thường lệ chỉ cười không đáp, tất cả chờ đến khi có kết quả thi hãy nói.

Đừng như Hứa Mỹ Lệ, sớm thả tin đồn ra. Thi đỗ thì tốt, nếu thi không đỗ thì mất mặt lắm! Nhưng, như thế đúng kiểu phong cách hành xử của bạn ấy!

Trong lớp phổ biến trào lưu đưa cho nhau ảnh chụp, chính là ảnh chụp mặt 3×4, ngẫm lại cũng đúng thôi, ảnh toàn thân rất đẹp nhưng đắt hơn. Học sinh nghèo có mấy ai có khả năng đưa tặng, đưa ảnh 3×4 tỏ vẻ một chút cũng không sai.

Người muốn ảnh của Chu Tiểu Vân rất nhiều. Nếu cô cố tình không đưa có vẻ lạc loài quá, nên đều đưa hết. Vì thế, cô đặc biệt đến hiệu chụp ảnh 3×4, rửa hơn mười ảnh, nghĩ thầm chắc đủ rồi chứ!

Không ngờ đến lớp vừa lôi ra đưa ọi người mà không đủ, Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười đành phải lấy phim gốc đi rửa thêm, dằn lòng rửa hơn hai mươi ảnh.

Trịnh Hạo Nhiên hơi ngại ngùng cũng hỏi Chu Tiểu Vân có thể cho ảnh không, cô không nói hai lời đưa luôn.

Lý Thiên Vũ trông mà thèm, cũng mặt dày mày dạn tới hỏi ảnh.

Chu Tiểu Vân không chút nghĩ ngợi từ chối: "Không cho!"

Lý Thiên Vũ sớm dự liệu được câu trả lời này không nổi giận tí gì, mặt mày nhăn nhở xin xỏ nửa ngày, Chu Tiểu Vân rơi vào đường cùng vẫn phải đưa hình cho cậu. Cô miễn cưỡng nhận lấy tấm ảnh 3×4 của Lý Thiên Vũ, thấy trong hình Lý Thiên Vũ tươi cười rạng rỡ đến chói mắt.

Không sao cả, Chu Tiểu Vân an ủi mình, sau khi thi xong hai người sẽ bye bye. Chỉ cần mình thi đậu trường trung học Anh Minh, là triệt để sẽ không gặp lại Lý Thiên Vũ nữa.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Chu Tiểu Vân thoải mái hơn hẳn.

Rốt cuộc chờ được đến ngày thi tốt nghiệp căng thẳng ấy, một người một bàn đều do giáo viên bên ngoài làm giám thị. Mọi người chưa bao giờ trải qua tình cảnh này ai cũng có chút hồi hộp lo lắng.

Tâm tình Chu Tiểu Vân cũng có chút kích động, nhưng có thể dằn xuống hạ quyết tâm làm bài. Sau khi làm xong, tỉ mỉ kiểm tra ba lần mới yên tâm nộp bài.

Sau khi thi xong, Vương Tinh Tinh thở phào một hơi nói: "Cuối cùng đã kết thúc, a di đà phật!"

Sắc mặt Ngô Mai không tốt lắm: "Aizz, chắc tớ lại thi trượt rồi, số học có hai bài chưa làm được!"

Chu Tiểu Vân an ủi Ngô Mai: "Đừng nghĩ đến cái này nữa, dù sao cũng thi xong rồi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, không bằng đừng nghĩ nữa. Như vậy đi, dù sao ở nhà không việc gì, ngày mai bọn mình đạp xe đến hiệu sách Tân Hoa đi dạo nhé?"

Ngô Mai và Vương Tinh Tinh vui mừng đồng ý, hẹn sáng mai tầm tám giờ đến nhà cô tập hợp rồi ra về.

Đến cổng trường, bắt gặp Trịnh Hạo Nhiên đã thi xong.

Trịnh Hạo Nhiên ngoài miệng chưa nói ra nhưng trong lòng cũng biết nguyện vọng của Chu Tiểu Vân điền giống mình, cậu thật lòng nói: "Chu Tiểu Vân, hi vọng cậu cũng thi đỗ vào trường trung học lý tưởng!"

"Cậu cũng thế, hi vọng ước mơ của hai chúng ta đều trở thành sự thật!" Chu Tiểu Vân cười rất xinh, khuôn mặt tươi cười được ánh nắng chiếu rọi vô cùng xinh đẹp, khiến trong lòng Trịnh Hạo Nhiên không hiểu sao thấy rung động lạ thường.

Chu Tiểu Vân, mong rằng chúng ta sẽ gặp nhau ở cấp hai! Trịnh Hạo Nhiên thầm nói, nhìn bóng lưng ấy càng đi càng xa.

150. Chương 152: Thư Báo Trúng Tuyển (1)

Sáng hôm sau, Ngô Mai đạp xe tới, đắc ý khoe với Chu Tiểu Vân số tiền tiêu vặt mang theo: "Đại Nha, mẹ mình ình tiền mua sách nè. Hai mươi nguyên đấy!"

Chu Tiểu Vân hé miệng cười. Hôm qua cô vừa xin bố mẹ cho đi hiệu sách, mắt Chu Quốc Cường không chớp cái nào, móc ngay ra ba mươi nguyên cho cô, hiện nó đang nằm yên vị trong túi quần!

Chốc lát sau Vương Tinh Tinh tới, cao hứng nói: "Mẹ tớ cho hơn mười nguyên, hôm nay có thể đi mua hai quyển sách hay hay về đọc, tớ rất thích "nghìn lẻ một đêm", chúng ta lên đường đi!"

Lần này Tiểu Bảo muốn đi cùng nhưng chẳng ai để ý đến cậu. Các cô gái tụ tập, con trai vẫn nên tránh xa thì hơn.

Ba cô gái mỗi người đạp một chiếc xe đạp, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, lắc lư không nhanh không chậm về phía hiệu sách Tân Hoa. Không ngờ trên đường lại gặp Hứa Mỹ Lệ.

Hứa Mỹ Lệ ngồi sau xe máy của bố là Hứa Đại Sơn, từ xa đã nhận ra ba người phía trước, vội vàng giục bố nhanh đuổi theo ba người.

Tiếng còi xe máy chói tai khiến ba cô gái không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn: A, đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tình cờ gặp ai lại gặp phải nhỏ này chứ!

Ba người đồng loạt thở dài.

Chu Tiểu Vân trước tiên kịp phản ứng lại, chào hỏi Hứa Đại Sơn trước: "Cháu chào chú! Chú và bạn đi đâu vậy ạ?"

Căn bản không hề trông đợi câu trả lời, thói quen chào hỏi của người Trung Quốc xưa nay đã như vậy rồi. "Ăn chưa?", "Đi đâu thế?", "Làm gì đó?", người hỏi cố nhiên tuỳ tiện, người đáp cũng không cần nói rõ ràng. Chỉ là lễ phép xã giao tối thiểu thôi.

Chu Tiểu Vân hỏi xong, không ngờ Hứa Mỹ Lệ nhanh nhẩu trả lời: "Tớ vừa thi xong, bố muốn dẫn tớ lên thị trấn chơi, mua cho tớ quần áo mới."

Ngôn từ trong đó vô cùng khoe khoang, điển hình kiểu ngôn ngữ "của Hứa Mỹ Lệ".

Nếu như bình thường Vương Tinh Tinh đã sớm châm chọc lại hai câu, hôm nay thấy Hứa Đại Sơn ở đây nên cố nhịn.

Hứa Đại Sơn hỏi: "Ba cháu đi đâu thế?"

Chu Tiểu Vân cười đúng mực: "Bọn cháu chuẩn bị đến hiệu sách Tân Hoa, mua ít sách về đọc."

Hứa Đại tán thưởng nói: "Ừ, mua sách đọc rất tốt." Nói rồi quay đầu hỏi Hứa Mỹ Lệ: "Hay là ba cũng dẫn con đi mua sách nhé!"

Ba người Chu Tiểu Vân âm thầm cầu khẩn trong lòng: đừng đi cùng với chúng tôi! Ngàn vạn lần đừng đồng ý.

Cuối cùng Hứa Mỹ Lệ cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, lắc đầu từ chối: "Không, ba ba, con muốn đi mua quần áo mới. Chờ ít ngày nữa thành tích được công bố, con có thể đỗ vào trường trung học Anh Minh, ba đã hứa sẽ mua váy mới cho con rồi mà."

Xôn xao, tự tin quá nhỉ!

Vương Tinh Tinh không chịu nổi nữa, cố ý ngó qua chỗ khác nói chuyện với Ngô Mai.

Lưu lại Chu Tiểu Vân vui vẻ trò chuyện với Hứa Đại Sơn mấy câu, cuối cùng Hứa Mỹ Lệ lại phát tác, bắt đầu thúc giục bố lái xe nhanh lên một chút.

Nhìn theo chiếc xe máy đã đi xa, cuối cùng ba người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vương Tinh Tinh sớm không nhịn được, phải nói ra hết những điều giấu trong lòng: "Tớ thấy Hứa Mỹ Lệ này quá buồn cười, vừa mới thi xong, thành tích còn chưa công bố, nhỏ đó cứ rêu rao khắp nơi, chẳng thấy xấu hổ tẹo nào. Ông trời phù hộ cho nhỏ không đỗ vào trường Anh Minh, để con được ác độc châm chọc nhỏ một hồi."

Ngô Mai và Chu Tiểu Vân vô cùng đồng cảm.

Trong lòng Chu Tiểu Vân thầm nghĩ, vẫn là điệu thấp lúc đỗ mới nói thì tốt hơn, nếu thi không đỗ thì nguy rồi. Không nên như người kia.

Tới hiệu sách Tân Hoa đi dạo nửa ngày, mỗi người đều chọn được cuốn sách mình yêu thích, sau khi thanh toán xong đã là buổi trưa, giờ đạp xe về nhà sợ rằng cả nhà đã ăn cơm xong rồi.

Ngô Mai đề nghị dứt khoát ở gần đó tìm quán cơm ăn một bữa, Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh đều tán thành.

Hiệu sách Tân Hoa nằm giữa hai trường Anh Minh và Sao Mai. Đi mấy bước về phía bên trái có rất nhiều quán cơm nhỏ, chuyên phục vụ học sinh, giá rẻ hương vị khá ngon, vì thế, ba người tìm một hàng nhìn có vẻ tương đối sạch sẽ rồi ngồi xuống.

Ăn cái gì đây? Gọi món ăn thì hơi đắt, mỗi người gọi một bát mì đi!

Ba cô gái mỗi người ăn một bát mỳ thịt băm, no bụng rồi đạp xe đạp về nhà.

Lúc đi ngang qua cổng trường trung học Sao Mai, Vương Tinh Tinh mộng mơ nói: "Nếu như học kỳ sau ba người chúng ta có thể cùng đến đây học, vào cùng một lớp thì tốt quá!"

Ngô Mai uể oải nói: "Aizz, sợ là tớ chẳng còn hy vọng."

Chu Tiểu Vân an ủi Ngô Mai mấy lời, ám chỉ Vương Tinh Tinh đừng nhắc tới đề tài này nữa. Vương Tinh Tinh nhanh trí lập tức đổi chủ đề, bắt đầu bàn luận về kế hoạch đi chơi hè.

Lúc này Ngô Mai mới vui vẻ trở lại, cứ như vậy đi một chút nói một chút chậm rì rì hơn ba tiếng đồng hồ mới về đến nhà.

Những ngày tiếp theo chính là những ngày khổ sở chờ đợi thư thông báo trúng tuyển chuyển về. Đối với những người như Chu Tiểu Vân mà nói, mấy ngày này trôi qua dài dằng dặc, rõ ràng chỉ có khoảng mười ngày, hết một ngày trừ đi một ngày mà lâu vô cùng. Có lẽ vì có thêm sự chờ mong, lo lắng và bất an nữa, nói chung, rất giày vò người ta!

Chờ thành tích chính thức được gửi về các trường, các lớp trong khối lớp năm như ong vỡ tổ ngồi chờ trong lớp. Phương Văn Siêu ở phòng hiệu trưởng vội vàng nhận phiếu điểm và thư thông báo trúng tuyển, nhất thời phải đợi một lúc mới về lớp.

Mọi người túm tụm thảo luận, đề tài vẫn xoay quanh chuyện có đỗ vào trường cấp hai không. Bầu không khí chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Trịnh Băng sớm lợi dụng đặc quyền dẫn Trịnh Hạo Nhiên chạy đến phòng hiệu trưởng trước. Cảnh này khiến mọi người trong lớp càng thêm khẩn trương. Nếu nói một câu thì đúng là còn ầm ĩ hơn cả chợ bán thức ăn.

Mặc dù Lý Thiên Vũ tỏ vẻ chẳng sao cả, nhưng đã quen với từng động tác nhỏ của cậu, Chu Tiểu Vân vừa thấy tay cậu gõ nhẹ xuống bàn thì biết ngay trong lòng cậu nhất định rất lo lắng, bất an.

Mỗi khi bực bội, bất an, anh sẽ lấy tay gõ nhẹ xuống bàn, sau khi sống cùng anh mấy năm Chu Tiểu Vân mới ngẫu nhiên phát hiện ra thói quen đó.

Cố Xuân Lai đang than thở: "Người anh em, mắt thấy cậu sắp được vào thị trấn đọc sách, hai anh em chúng ta sắp xa nhau rồi."

Lý Thiên Vũ còn an ủi Cố Xuân Lai: "Đừng nói như vậy, chưa biết chừng hai ta lại thi đỗ cũng nên!" Mặc dù khả năng này không lớn, nhưng có thể sẽ xảy ra chứ!

Cố Xuân Lai được cổ vũ thoáng tỉnh lại: "Ông nói đúng, kết quả còn chưa công bố, tôi không nên sớm nhụt chí."

Tim Vương Tinh Tinh đập nhanh hơn, đứng ngồi không yên, thấy Chu Tiểu Vân vô cùng bình tĩnh thì rất hâm mộ: "Chu Tiểu Vân, thành tích của cậu tốt như vậy đỗ Sao Mai là chuyện chắc chắn, đâu giống tớ sợ hãi thế này, còn hơn cả thi toàn quốc nữa."

Chu Tiểu Vân cười, khuyên bảo Vương Tinh Tinh: "Đừng nghĩ nhiều, đợi lát nữa thầy Phương vào không phải sẽ biết luôn sao? Giờ lo nhiều hơn cũng vô dụng."

Tuy nói vậy, thực ra trong lòng Chu Tiểu Vân cũng rất khẩn trương, bên ngoài vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong tâm sóng trào mãnh liệt, chỉ là người khác không nhìn ra mà thôi.

Trịnh Hạo Nhiên nhẹ nhàng khoan thai bước vào, vẻ hưng phấn kích động trên mặt không che giấu được, khiến người ta vừa nhìn đã biết cậu thi rất tốt.

Chu Tiểu Vân nhìn cậu, chỉ thấy Trịnh Hạo Nhiên cũng gật gật đầu, ám chỉ Chu Tiểu Vân cũng thi đỗ.

Nhất thời cô mở cờ trong bụng mừng không kể xiết, tim đập càng lúc càng nhanh.

151. Chương 153: Thư Báo Trúng Tuyển (2)

Phương Văn Siêu và Trịnh Băng cùng bước vào, ai được gọi đến tên thì sẽ qua chỗ anh để nhận phiếu điểm và thư thông báo trúng tuyển.

Có người vui có người buồn, Ngô Mai nhận được phiếu điểm xong thì mặt ỉu xìu, xem ra phải học ở trường trung học Hưng Vượng.

Vương Tinh Tinh lúc đi lên vô cùng nặng nề, lúc xuống thì như chim én nét mặt rạng rỡ. Giọng nói phóng đại âm độ lên mấy lần: "Chu Tiểu Vân, tớ thi đỗ trường trung học Sao Mai rồi!"

Chu Tiểu Vân thật lòng chúc mừng: "Chúc mừng cậu, Tinh Tinh."

Vương Tinh Tinh vui vẻ đến mức không biết gì nữa.

Lý Thiên Vũ nghển cổ lên ngó thư thông báo trúng tuyển của Vương Tinh Tinh : "Ủa, Vương Tinh Tinh, bà thi đỗ rồi! Bà lợi hại quá nhỉ!"

Tâm trạng Vương Tinh Tinh đang rất tốt. Luôn không vừa mắt với Lý Thiên Vũ bây giờ cư nhiên hàn huyên với Lý Thiên Vũ mấy câu, ngay cả Cố Xuân Lai cũng được khuôn mặt tươi cười của Vương Tinh Tinh đáp lại thật sự là khó có được.

Chỉ chốc lát sau, tới tên Chu Chí Hải, việc cậu thi rớt nằm trong dự liệu. Chu Chí Hải cười híp mắt về vị trí, không nhìn ra một chút khổ sở nào.

Sau khi Cố Xuân Lai cầm phiếu điểm về, biết mình đã trượt trái lại trấn định hơn, nói với Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vũ, tôi đã không hi vọng nhiều. Trông vào ông thôi, giờ tôi chỉ mong ông cũng không thi đậu, hai ta tiếp tục đến trường trung học Hưng Vượng làm một đôi anh không ra anh, em không ra em."

Lý Thiên Vũ cố bình tĩnh lại, khua môi múa mép đùa giỡn với Cố Xuân Lai: "Yên tâm, có lẽ tôi thi cũng chẳng hơn ông là mấy, trường Sao Mai tám phần không đỗ."

Tuy nói vậy, ngón tay Lý Thiên Vũ lại không tự chủ được gõ xuống bàn. Đột nhiên cảm giác thời gian trôi qua lâu đến thế, sao chưa đến tên mình chứ ?

"Lý Thiên Vũ!" Phương Văn Siêu gọi hai lần, mới nhìn thấy Lý Thiên Vũ chậm rì rì từ chỗ ngồi bước lên bục giảng.

Tim Lý Thiên Vũ đã vọt lên cổ họng, cảm thấy sắp nhảy ra ngoài mất rồi, hô hấp cũng có chút khó khăn. Nhận lấy phiếu điểm từ tay Phương Văn Siêu, cậu liếc nhanh nhìn qua một cái, trong nháy mắt tim trở về chỗ cũ.

Điểm đủ vào trường trung học Sao Mai , lúc này Phương Văn Siêu đưa thư báo trúng tuyển cho cậu, thuận tiện nói: "Lý Thiên Vũ, chúc mừng trò thi đỗ vào trường Sao Mai, năm nay trò đúng là một con đại hắc mã trong lớp ta!"

Đối với việc học không bao giờ để bụng, ở học kì cuối cùng Lý Thiên Vũ bỗng nhiên thay đổi, học tập nghiêm túc khắc khổ, mặc dù cuối cùng thành tích trong cuộc thi không được bằng hai đại vương bài trong lớp Chu Tiểu Vân và Trịnh Hạo Nhiên, nhưng cũng nằm trong mấy người xếp đầu. Tiến bộ to lớn khiến người khác ngạc nhiên.

Lý Thiên Vũ bất ngờ thi đỗ vào Sao Mai làm cho Phương Văn Siêu rất vui mừng, học sinh có tiền đồ giáo viên sao mất hứng được chứ.

Lý Thiên Vũ cười toe toét đi xuống, nhận lấy một quyền không nặng không nhẹ của bạn tốt Cố Xuân Lai: "Giỏi lắm thằng nhóc này, ông đỗ thật. Chúc mừng nhé!"

Trong lòng Cố Xuân Lai có chút buồn bã, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ thay Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ chân thành nói "Cám ơn" với Cố Xuân Lai. Hai người bạn tốt bốn mắt nhìn nhau bỗng nhiên cảm thấy ê ẩm. Sau tiết này hai người sẽ không học cùng một trường nữa, chơi với nhau từ nhỏ, lớn lên thành bạn thân, giờ học ở hai ngôi trường khác nhau sao không khiến người ta đau lòng chứ?

Ngược lại là Cố Xuân Lai an ủi Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vũ, sau này đến chủ nhật ông phải qua chơi cùng tôi đấy, đừng quên tôi là được, hai ta vĩnh viễn là bạn tốt."

Lý Thiên Vũ im lặng gật gật đầu, vui sướng vì thi đỗ Sao Mai và lưu luyến bạn thân đan xen vào nhau tạo thành một tâm trạng phức tạp đầy mâu thuẫn.

Đương nhiên Chu Tiểu Vân cũng nghe được cuộc đối thoại của hai người. Cô thật lòng thấy mừng cho Lý Thiên Vũ, nói thầm: Lý Thiên Vũ, hi vọng cậu vào trường mới có thể học tập thật tốt, sau này có thể học cao hơn gì đó có một công việc ổn định, đừng là kẻ vô tích sự như kiếp trước nữa.

Trịnh Hạo Nhiên nhìn bốn phía, vẫn yên ổn ngồi ở vị trí, thư báo trúng tuyển của cậu đã lấy được, đang ở trên người cha Trịnh Băng. Khi cậu biết điểm mình vừa vặn đỗ vào Anh Minh thì mừng như điên, lúc này còn chìm đắm trong cảm xúc vui sướng, sự chú ý đối với những chuyện xảy sinh bên ngoài giảm xuống mức thấp, ngay cả Chu Chí Hải nói chuyện với cậu cậu cũng không để ý.

Mọi người cứ đi lên, mắt thấy phần lớn bạn học đều nhận được phiếu điểm và thư thông báo trúng tuyển.

Chu Tiểu Vân lo lắng chờ đợi thầy Phương gọi đến tên mình. Tuy Trịnh Hạo Nhiên đã gật đầu cười với mình, nhưng cậu ta đâu nói trắng ra mình có thi đỗ hay không. Thậm chí cô bắt đầu hoài nghi Trịnh Hạo Nhiên làm một động tác vô tình còn cô lại hiểu sai theo ý mình mong chờ.

Nếu như, cô không thi đậu…

Chu Tiểu Vân ép bản thân chớ suy nghĩ lung tung, an tâm chờ đợi.

Khi tên của Chu Tiểu Vân được gọi đến, tay cô run nhè nhẹ, chợt phát hiện từ chỗ ngồi lên đến bục giảng, một đoạn đường ngắn ngủi lại dài đến thế.

Chu Tiểu Vân nuốt ngụm nước miếng, không nói nên lời, yên lặng mở thư thông báo trúng tuyển.

Mấy chữ "Trường trung học Anh Minh" rất to đập vào mắt.

Lòng Chu Tiểu Vân thăng hoa, tươi cười rạng rỡ như hoa, cảm thấy không khí cũng trong lành hơn.

Phương Văn Siêu vừa cười vừa nói: "Chu Tiểu Vân, chúc mừng em thi đậu trường trung học Anh Minh! Cũng chúc mừng bạn học Trịnh Hạo Nhiên thi đỗ trường trung học Anh Minh!"

Mấy chữ trường trung học Anh Minh như quả bom nổ tung trong đám học sinh, ong ong vọng lại trong lớp, phía dưới tiếng bàn tán xôn xao.

Đang ngồi ở đây ai mà không rung động vì Anh Minh? Đó là trường trung học trọng điểm tốt nhất trong thị trấn! Nghe nói còn có người từ huyện khác rất xa chạy tới học, đều là những học sinh thành tích đỉnh ới có thể thi đỗ. Phần lớn là học sinh trong thị trấn, từ trường tiểu học nông thôn thi đỗ vào Anh Minh có thể nói đã ít lại càng ít hơn.

Mấy ai có thể ngờ trong lớp thoáng cái lộ ra hai cao thủ thâm tàng bất lộ chứ?

Mười mấy ánh mắt tụ tập trên người, cảm giác này chỉ Trịnh Hạo Nhiên và Chu Tiểu Vân mới biết được.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, sau này sẽ học chung một trường.

Vương Tinh Tinh và Ngô Mai há hốc miệng, có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Ngô Mai thật lòng vui mừng vì Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, cậu giỏi quá! Tớ vui mừng cho cậu, sau này cậu sẽ trở thành học sinh trường cấp hai trọng điểm."

Vương Tinh Tinh thì có điểm chua: "Cậu giấu giếm ghê thật nha, tớ cứ nghĩ rằng cậu điền trường giống tớ, đều là trường trung học Sao Mai cơ!" Cô vốn đang vui mừng có thể tiếp tục học cùng Chu Tiểu Vân, không nghĩ tới Chu Tiểu Vân lại đỗ vào Anh Minh.

Chu Tiểu Vân khó có khi đuối lý: "Đừng giận mà, Tinh Tinh, không phải tớ muốn gạt cậu và Tiểu Mai, chỉ là không chắc chắn có thể thi đỗ nên không dám nói với hai người. Chẳng phải là sợ mất mặt hay sao!" Ngẫm lại gạt hai bạn ấy đúng là hơi quá thật.

Vương Tinh Tinh nghe thấy thế ngượng ngùng: "Aizz, tớ chỉ thuận miệng nói thế thôi, cậu cứ yên tâm. Chắc chắn tớ thấy vui thay cậu, hơn nữa còn cảm thấy rất kiêu ngạo và tự hào cơ! Bạn thân nhất của tớ đã thi đỗ trường trung học Anh Minh, đi đâu tớ cũng có mặt mũi."

Chu Tiểu Vân cảm động kéo tay Vương Tinh Tinh.

Lý Thiên Vũ sớm ngây dại, từ khi Phương Văn Siêu nói câu đó xong cậu vẫn ngẩn ngơ đến tận giờ.

Cậu muốn mở miệng hỏi: Chu Tiểu Vân, cậu thực sự thi đỗ Trường trung học Anh Minh à? Lại phát hiện mình không thể thốt nên lời. Cảm giác vui sướng sớm không cánh mà bay.

152. Chương 154: Tạm Biệt

Thời khắc mọi người lưu luyến mãi: phải rời khỏi trường học cuối cùng đã tới.

Nhìn xung quanh ngôi trường đã gắn bó năm năm, cảm xúc quyến luyến trào dâng trong lòng Chu Tiểu Vân. Năm năm học tiểu học vui vẻ đã kết thúc. Nửa tháng sau, cô sẽ bước vào một hành trình mới, bước vào ngôi trường mới, bắt đầu cuộc sống mới có giáo viên mới, bạn học mới.

Chu Tiểu Vân không cam lòng rời đi, đến tạm biệt riêng với Phương Văn Siêu.

Căn phòng ký túc của Phương Văn Siêu vẫn quen thuộc thân thiết như vậy. Trong năm năm không biết mình đã đến đây bao nhiêu lần. Chính ở đây, thầy tự tay dạy mình học cách thổi kèn harmonica, chơi đàn acordion. Chính ở chỗ này, vô số lần cô cầm chữ bút lông xin thầy chỉnh sửa. Ở đây, đã có biết bao hồi ức vui vẻ!

Phương Văn Siêu đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, thấy Chu Tiểu Vân đứng ở cửa, cười bảo cô vào.

Chu Tiểu Vân bước vào trong, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì .

"Thầy Phương…"

Ở thời khắc chia tay này, làm sao em biểu đạt được hết sự cảm kích của em với thầy? Làm sao nói hết em kính trọng thầy đến mức nào? Làm sao nói hết em yêu quý thầy ra sao? Làm sao nói với thầy rằng em không nỡ phải rời xa thầy bao nhiêu?

Nước mắt dần dần dâng lên, ngập tràn trong mắt, Chu Tiểu Vân nghẹn ngào nói không nên lời.

Lần thứ hai Phương Văn Siêu thấy Chu Tiểu Vân khóc, phản ứng y như lần đầu tiên chân tay luống cuống, lấy khăn tay trên người đưa cho cô: "Chu Tiểu Vân, đừng khóc, em lau nước mắt đi. Em thi đỗ trường trọng điểm, thầy vì em mà được kiêu ngạo, tự hào, sao em lại khóc chứ?"

Ai ngờ vừa nói xong, Chu Tiểu Vân vốn chỉ ngân ngấn nước mắt, từng giọt từng giọt lệ rơi xuống.

Trong lòng Phương Văn Siêu cũng bắt đầu chua xót .

Làm sao anh bỏ được học trò đáng yêu như thế chứ. Nhất là Chu Tiểu Vân, anh dạy cô bé năm năm, tỉ mỉ dạy cô bé viết chữ đọc sách làm văn, từng chút từng chút một nhìn cô bé lớn lên ngày càng ưu tú. Cô bé hiểu chuyện, tài giỏi, ngoan ngoãn nghe lời, chăm sóc anh chu đáo anh đều nhìn trong mắt. Trong tim, trong mắt anh đã sớm khác biệt với học sinh bình thường.

Có lẽ giống như tình cảm giữa cha và con gái vậy.

Bây giờ, cô bé thanh tú đáng yêu này sắp sửa giương cánh bay lượn, thiên nga sau giấc ngủ say cất cánh bay cao trên bầu trời. Sao trong lòng anh không có rất nhiều luyến tiếc chứ?

Giống như gốc đại thụ đứng im một chỗ chỉ có thể lưu luyến không rời nhìn bọn trẻ rời đi, còn mình chỉ đứng yên. Cảm xúc này, thật sự quá chua xót đau khổ.

Vừa kiêu ngạo, đắc ý, vừa cảm khái, buồn bã, vừa không nỡ! Nói chung, tâm trạng phức tạp, tư vị gì cũng có!

Phương Văn Siêu bị nước mắt của Chu Tiểu Vân dẫn dắt cảm xúc, cũng bắt đầu buồn bã.

Chu Tiểu Vân thoải mái khóc một trận, cuối cùng cố kìm nén, ngừng khóc.

"Thầy Phương, em đến đây để cám ơn thầy. Bao năm qua, thầy luôn tốt với em, nếu không có thầy tỉ mỉ dạy dỗ đâu có em của ngày hôm nay. Em có thể thi đậu vào Anh Minh, có hơn nửa là do công lao của thầy! Thầy bảo em làm sao mới có thể biểu đạt hết lòng biết ơn của em đây? Em học thầy môn ngữ văn năm năm, nhưng em thực sự không tìm ra từ nào thích hợp để cảm ơn thầy! Tóm lại, em muốn nói với thầy, kiếp này em mãi mãi sẽ không bao giờ quên thầy!"

Lời nói chân thật xuất phát từ nội tâm của Chu Tiểu Vân đã làm Phương Văn Siêu rung động, anh đột nhiên cảm thấy mình xúc động đến mức muốn khóc.

Một giáo viên được người học trò biết ơn như vậy là chuyện may mắn nhường nào.

Phương Văn Siêu nở nụ cười hòa nhã quen thuộc nói: "Chu Tiểu Vân, thầy cảm thấy kiêu ngạo, tự hào khi có học sinh như em. Hi vọng sau này em ở trường Anh Minh học tập tiếp tục nâng lên một tầng ới, để thầy

tiếp tục cảm thấy tự hào vì em. Đi đến đâu cũng có thể tự hào nói: nhìn đi, cô bé xuất sắc kia là học sinh cũ của tôi!"

Chu Tiểu Vân dùng sức gật gật đầu. Rồi thời điểm lưu luyến không rời chia tay đã đến, khi nhìn bóng dáng Phương Văn Siêu đi xe máy từ từ đi xa, trước mắt cô dần mơ hồ, nước mắt từ từ lướt qua hai gò má.

Hẹn gặp lại, thầy Phương! Em sẽ mãi mãi nhớ thầy!

Khi Chu Tiểu Vân hai mắt đỏ ửng đến cổng trường, bất ngờ khi nhìn thấy Ngô Mai và Vương Tinh Tinh đang đợi cô.

Ngô Mai oán trách nói: "Đại Nha, tớ và Tinh Tinh đã chờ hơn nửa tiếng đồng hồ . Sao cậu đi lâu thế?"

Chu Tiểu Vân hàm hồ giải thích mình đến chào thầy Phương một tiếng.

Ngô Mai lập tức im lặng. Có ai không biết Chu Tiểu Vân là học trò cưng của Phương Văn Siêu chứ! Tình cảm sâu đậm hơn giáo viên bình thường, Chu Tiểu Vân thi đỗ trường trung học trọng điểm, đi cảm ơn thầy một tiếng là đương nhiên.

Vương Tinh Tinh thở dài: "Aizz, vốn dĩ tớ tưởng có thể tiếp tục học chung một trường với Chu Tiểu Vân! Vì thế liều một trận, cố gắng học tập, hy vọng có thể thi đậu Sao Mai. Sớm biết cậu thi vào trường trung học Anh Minh, chẳng bằng tớ đến trường Hưng Vượng học, ít nhất có thể cùng cùng một chỗ với Ngô Mai."

Ngô Mai tiếp lời: "Đúng vậy, tớ học ở Hưng Vượng, Vương Tinh Tinh đến Sao Mai, Đại Nha vào Anh Minh. Ba chúng ta ba người bạn thân đều học ở các trường khác nhau, tớ thật không nỡ rời khỏi các cậu."

Một lời này khiến đôi mắt Vương Tinh Tinh và Chu Tiểu Vân đều đỏ lên.

Vương Tinh Tinh an ủi Ngô Mai nói: "Không sao mà, cho dù không học chung một trường chúng ta vẫn như cũ là bạn tốt. Điều này vĩnh viễn không thay đổi!"

Vĩnh viễn là rất lâu? Một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi dùng từ vĩnh viễn sợ rằng không thể thuyết phục chính mình, chỉ để trong lòng dễ chịu hơn một tí thôi.

Ngô Mai tự trách mình: "Đều tại tớ không tốt, trong ba người thành tích của tớ kém nhất. Đại Nha không cần phải nói , vẫn ưu tú như vậy, hiện tại thi đỗ trường trung học Anh Minh. Vương Tinh Tinh cũng không kém, thi đỗ Sao Mai. Duy chỉ có tớ là vô dụng nhất, kém mười điểm nữa mới vào được Sao Mai. Giá mà điểm của tớ cao thêm một tí thì tốt, tối thiểu có thể vào Sao Mai học chung với Vương Tinh Tinh! Tớ thật vô dụng!"

Nói xong lời cuối cùng, rốt cuộc Ngô Mai không kìm nén được bật khóc. Bạn thân luôn như hình với bóng học ở các trường khác nhau, sau này cơ hội chơi cùng một chỗ giảm đi rất nhiều. Mọi người đều có bạn học mới, bạn thân mới, nghĩ đến đây, sao có thể không thương cảm?

Vương Tinh Tinh an ủi Ngô Mai mấy câu, lại bị nước mắt của cô bạn tác động, cũng khóc. Chu Tiểu Vân bị nước mắt hai cô bạn thân làm trong lòng chua xót, nghĩ tới Phương Văn Siêu, không nhịn được cũng oà khóc.

Ba người bạn thân ôm nhau, khóc mãi.

Cảm giác chia tay thực sự là khó chịu.

Xa xa Trịnh Hạo Nhiên bị một màn này tác động. Cậu muốn đến nói với Chu Tiểu Vân mấy câu giờ thức thời không quấy rầy nữa. Để mấy bạn ấy thoải mái khóc một hồi đi! Đây không phải là minh chứng tốt nhất của một tình bạn đẹp sao?

Con người ai cũng phải trải qua một quá trình như vậy. Trong cuộc đời không thể thiếu phải đối mặt với sự chia lìa. Là bạn thân cũng không thể cùng với bạn trải qua xuân hạ thu đông mãi.

Bây giờ, cuối cùng đã tới lúc chia tay.

Khóc đi, các cô gái! Thoải mái rơi nước mắt của mình đi!

Sau này lớn lên, mới biết nước mắt lúc ấy của các bạn quý giá cỡ nào. Các bạn sẽ biết tình bạn lúc ấy là vô giá!

Tạm biệt, cấp tiểu học!

153. Chương 155: Lý Thiên Vũ Độc Thoại: Bao Giờ Cậu Mới Chịu Nói Chuyện Với Tớ?

Tôi tên là Lý Thiên Vũ.

Nghe nói tên của tôi rất có lịch sử, bởi vì khi tôi sinh ra là con trưởng trong nhà, lại là cháu đích tôn của một dòng học lớn. Ông nội tôi lật từ điển một tuần, cuối cùng chọn cho tôi cái tên này.

Từ nhỏ, tôi đã biết mình là đứa bé được cả nhà cưng chiều nhất. Mặc dù, gia đình tôi không giàu có, nhưng cha mẹ rất chiều tôi. Ông nội bà nội cũng rất thương tôi.

Tôi muốn cái gì ba mẹ luôn luôn cố gắng hết sức mua cho tôi. Nếu bố muốn đánh tôi, tôi chỉ cần gào to một tiếng, ông nội sẽ ngăn chặn hành vi bạo lực của bố. Tôi cảm thấy may mắn khi tìm ra cách tốt nhất để đối phó với bố. Mẹ tôi, thì càng đơn giản. Tôi nói gì bà đều gật đầu, thật ra tôi muốn làm gì thì làm cái đó bà không quản được tôi.

Nhưng, tôi luôn giả vờ ngoan ngoãn một tí. Tôi sớm phát hiện ra, người lớn đều thích diễn trò. Họ giơ cao tay đánh tôi nhưng luôn hạ xuống rất nhẹ, đánh vào người căn bản không đau!

Về sau, tôi có thêm em trai. Nhưng, em trai sinh ra cũng chẳng ảnh hưởng quá lớn đến tôi. Ở nhà địa vị được cưng chiều nhất của tôi không hề bị dao động. Qua hai năm nữa, em gái của tôi ra đời. Tôi không thích con bé động một tí là khóc nhè kia, vì thế tôi bắt đầu thường xuyên chạy ra ngoài chơi.

Cố Xuân Lai là bạn học cùng lớp với tôi từ lớp một, ở cùng thôn, hai chúng tôi chẳng khác gì anh em ruột. Nhà cậu ấy khá giả hơn nhà tôi, vì thế cậu ấy thường mua đồ ăn ngon gì đó mời tôi ăn.

Có một lần, một thằng bé còn cao hơn tôi ỷ vào to lớn bắt nạt tôi. Mấy thằng con trai khác không dám lên tiếng, chỉ có Cố Xuân Lai xông lên giật tóc thằng bé kia, còn đánh nhau với nó một trận.

Kết quả đương nhiên là Cố Xuân Lai bị đánh thê thảm. Cũng từ lần đó, tình cảm của chúng tôi càng thân thiết hơn. Chủ nhật, tôi thường đến nhà Cố Xuân Lai, ngủ chung giường với cậu ấy, hai đứa nằm trên giường nói không hết chuyện.

Năm lớp bốn, hai chúng tôi đồng thời chuyển đến trường tiểu học Hưng Vượng. Biết được chúng tôi vẫn học cùng một lớp, hai đứa hưng phấn nhảy dựng lên.

Ngày khai giảng, tôi vô cùng vui vẻ, vừa chạy về phòng học vừa ngoái đầu trêu đùa Cố Xuân Lai.

Không ngờ lại va phải một bạn nữ. Cô bé kia giận dữ nói lại một câu. Tôi cũng thờ ơ nhìn xem người mình đụng là ai.

Trong phút chốc, tôi bị đôi mắt trong veo ấy làm hoảng sợ.

Tại sao, tôi có cảm giác quen thuộc đến vậy? Giống như, tôi đã biết cô bé này từ rất lâu rồi.

Nhưng, rõ ràng đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt.

Hình ảnh ngày hôm đó in sâu trong lòng tôi. Thậm chí tôi nhớ hôm đó bạn ấy mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải bông, tóc đuôi ngựa buộc vổng rất dài, rất xinh xắn, rất dễ nhìn.

Không biết tại sao, tôi luôn muốn nói chuyện với bạn ấy.

Tôi rất muốn hỏi bạn ấy: Nè, Chu Tiểu Vân, chúng ta trước đây từng gặp nhau chưa? Sao tớ cứ có cảm giác nhìn cậu rất quen nhỉ?

Nhưng, tôi không có cơ hội này. Bởi vì, dù bạn ấy ngồi đằng trước cũng không bao giờ quay đầu lại nhìn tôi một lần.

Thế là tôi mặt dày bắt chuyện, bạn ấy cũng không để ý tới tôi.

Tôi nhìn bạn ấy nói chuyện với Chu Chí Hải, nói chuyện với Vương Tinh Tinh, nói chuyện với Ngô Mai, nói chuyện với Trịnh Hạo Nhiên, thậm chí thỉnh thoảng nói mấy câu với Cố Xuân Lai. Nhưng chưa bao giờ nói chuyện với tôi.

Ánh mắt của bạn ấy chưa bao giờ nhìn thẳng tôi, tầm mắt vừa rơi xuống người tôi lập tức dời đi chỗ khác.

Tôi không biết sự cố chấp trong lòng mình từ đâu mà đến, tôi biết rõ bạn ấy không để ý đến mình, tôi vẫn không có việc gì cứ thích mượn bạn ấy tẩy, bút máy, hỏi bài vân vân và vân vân, dù bạn ấy chẳng để ý đến! Về sau, khiến Cố Xuân Lai luôn trêu tôi, Vương Tinh Tinh cũng không cho tôi sắc mặt dễ nhìn.

Thẳng đến một ngày, tâm trạng của bạn ấy có vẻ rất tốt, không ngờ nhìn tôi mấy phút liền. Đến khi tôi nói với bạn ấy, bạn ấy lại quay đầu đi .

Aizz, Chu Tiểu Vân, bao giờ cậu mới chịu nói với tôi một tiếng?

Nếu nói trong lớp, nam sinh tôi ghét nhất ngoài Trịnh Hạo Nhiên chẳng còn ai khác. Thành tích của cậu ta cao, dễ gần, là con giáo viên, lại là lớp phó. Mọi người mạnh hơn tôi thì thôi. Tại sao Chu Tiểu Vân cười nói với cậu ta mà với tôi thì hững hờ chứ? Vì thế, suốt ngày tôi đối nghịch với Trịnh Hạo Nhiên.

Rốt cuộc có một ngày, Chu Tiểu Vân bắt đầu nói chuyện với tôi. Mặc dù vì chuyện tôi và Trịnh Hạo Nhiên cãi nhau tôi cũng thấy đủ. Hoá ra cậu đã để ý đến tôi. Như vậy, tôi có thể nghịch hơn nữa. Cái đuôi tóc dài dài luôn lắc lư trước mặt tôi, tôi rất muốn kéo thử một lần, đáng tiếc cho tới bây giờ cũng không dám.

Lúc bạn ấy chơi đàn accordion trong tiết nhạc, tôi quả thực muốn đứng lên vỗ tay. Thật dễ nghe, khi say mê hoà với âm nhạc bạn ấy rất xinh đẹp, vì sao bạn ấy xuất sắc đến thế?

Chữ viết bằng phấn đẹp đẽ trên bảng cũng là bạn ấy viết.

Tôi không biết có cái gì bạn ấy không biết không.

Bạn ấy đọc bài rất êm tai, mỗi khi đến lượt bạn ấy đọc bài tôi đều nghiêm túc lắng nghe. Nếu bạn ấy viết chữ lên bảng cho cả lớp viết chính tả, tôi chưa bao giờ quấy rối, mở vở ngoan ngoãn viết.

Tôi chỉ hi vọng bạn ấy có thể nói nhiều hơn với tôi mấy câu. Cho dù bạn ấy chỉ trừng mắt nhìn, rồi giáo huấn tôi.

Sau lưng Cố Xuân Lai không biết chê cười tôi bao nhiêu lần, nhưng tôi không biết tại sao mình lại như vậy.

Hôm ấy, tôi và Cố Xuân Lai định đến quán game. Gần đây, hai chúng tôi thường đi. Tôi rất thích chơi, tiếc là chỉ chủ nhật mới có thể đến đó.

Không ngờ tôi lại gặp Chu Tiểu Vân. Tôi mặt dày kéo Cố Xuân Lai theo bạn ấy tới hiệu sách Tân Hoa, không đi chơi game.

Ngày đó, bạn ấy nói với tôi một đoạn rất dài, còn nhiều hơn cả số câu từng nói với tôi cộng lại, từng từ từng chữ tôi đều ghi nhớ trong lòng.

Trong ánh mắt của bạn ấy có sự quan tâm tôi chưa từng thấy, mặc dù bạn ấy không muốn biểu hiện ra ngoài, nhưng tôi biết bạn ấy muốn tốt cho tôi.

Nhìn bóng lưng bạn ấy xa dần, tôi tự nhủ với mình: Lý Thiên Vũ, mày phải thay đổi bản thân thôi.

Thật ra, đây là chuyện cực kì khó khăn với tôi. Tôi lười biếng đã quen, rất ít nghiêm túc làm việc gì, đặt trái tim vào việc học thực sự rất khó, còn phải từ chối đề nghị mê người của Cố Xuân Lai đến quán game.

Nhưng khi thi cuối kì điểm thi của tôi cao hơn, trong lòng tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Hoá ra, cảm giác nghiêm túc cảm giác tiến bộ là thế này!

Bạn ấy cổ vũ tôi mấy câu, tôi cực kỳ vui sướng.

Xin lỗi, Cố Xuân Lai, tôi không bao giờ vào quán game nữa.

Tôi muốn nghiêm túc học tập, tôi muốn đuổi kịp bước chân một người.

Chẳng sợ vất vả, rất vất vả.

Tôi ghi danh trường trung học Sao Mai, mong mỏi vào cấp hai có thể học chung một lớp với bạn ấy. Trước khi thi tôi lo lắng ôn tập, tôi rất sợ tôi không thi được. Tôi hi vọng mình thay đổi tốt một chút, tôi hi vọng nhận được ánh mắt tán thưởng của bạn ấy.

Vì thế, khi cầm thư thông báo tôi rất lo lắng, rất lo lắng. Biết mình thi đỗ tôi rất kích động và cao hứng, chỉ tiếc là phải tách khỏi Cố Xuân Lai. Không sao cả, tôi và cậu ấy vĩnh viễn là bạn tốt.

Nhưng tại sao Chu Tiểu Vân lại thi đậu trường trung học Anh Minh?

Sự vui sướng của bạn ấy, khuôn mặt tươi cười của bạn ấy lay động trong mắt tôi, tôi chán nản nói không ra lời.

Hoá ra, tớ vẫn chẳng thể đuổi kịp bước chân của cậu. Khi tớ cho là mình đã chạy rất nhanh, cậu đã chạy cách tớ rất xa rất xa.

Tôi nhìn bạn ấy mừng rỡ, nhìn bạn ấy không nỡ tạm biệt bạn bè, tôi cũng muốn nói lời tạm biệt với bạn ấy.

Nhưng mà từ đầu tới cuối bạn ấy không hề quay đầu lại nhìn tôi một lần.

Tôi buồn bã cùng Cố Xuân Lai ra khỏi trường.

Hẹn gặp lại, trường tiểu học Hưng Vượng!

Hẹn gặp lại, Chu Tiểu Vân!

154. Chương 156: Con Nguyện Trở Thành Niềm Tự Hào Của Ba Mẹ

Chu Quốc Cường vừa chạy xe ba bánh đến mua lợn ở nhà Tiền Tam ở đầu đông của thôn. Trả tiền xong, đang định đi tiếp, Tiền Tam gọi ông lại, nói đến tin tức lớn trong thôn gần đây: "Người anh em Chu Nhị, tôi nghe nói Đại Nha nhà chú thi đỗ trường trung học Anh Minh. Có thật không?"

Tiền Tam thích nhất đông một câu tây một câu, mặc dù là đàn ông nhưng độ nhiều chuyện còn hơn cả phụ nữ.

Chu Quốc Cường thích nhất người khác nhắc tới đề tài này, nghe thế khuôn mặt nở nụ cười, có cả kiêu ngạo và tự hào: "Đương nhiên là thật, thư thông báo của Đại Nha đã lấy được, qua một tháng nữa sẽ nhập học."

Vẻ mặt Tiền Tam hâm mộ: "Chu Nhị, việc buôn bán kiếm tiền của chú tôi không ghen tị, nhưng ghen với chú có cô con gái giỏi như thế. Năm ngoái, Đại Bảo nhà chú thi đỗ trường trung học Sao Mai đã đủ khiến người ta kinh ngạc. Không ngờ sang năm nay Đại Nha còn giỏi hơn, vào được trường trung học trọng điểm. Chú quá tốt số mà, mấy đứa nhà tôi được bằng một nửa con chú là tôi thoả mãn rồi."

Chu Quốc Cường vội vàng khiêm tốn mấy câu, trong lòng khỏi phải nói đắc ý cỡ nào.

Trong thôn có ai không biết Đại Nha nhà mình thi đỗ Trường trung học Anh Minh chứ.

Con gái Hứa Đại Sơn đội trưởng đội sản xuất nghe nói thiếu mấy điểm, không thi đỗ, giờ cả ngày ở nhà làm ầm ĩ.

Hắc hắc, vẫn là Đại Nha nhà mình tốt, người lớn cả ngày bận rộn không hỏi đến việc học, dễ dàng đỗ vào trường trung học trọng điểm, lập tức mạnh mẽ hạ thấp con gái Hứa Đại Sơn xuống.

Trong lòng Chu Quốc Cường thống khoái.

Trong thôn nếu nói ai có tiền cũng không bằng được Phùng Gia Lĩnh, phòng khám bệnh tuy không lớn nhưng kiếm được không ít.

Nếu bàn về ai có thế cũng kém Hứa Đại Sơn, nghe nói anh em đồng hao của Hứa Đại Sơn làm cán bộ trên thị trấn!

Phùng Gia Lĩnh làm người tương đối điệu thấp, tới bây giờ nhà lầu cũng không xây đang ở nhà mái bằng. Còn Hứa Đại đã xây nhà lầu, mua xe máy đi, ở trong thôn oai phong ngời ngời.

Nhưng bây giờ ở trong thôn oai phong khiến người khác chú ý nhất là mình.

Năm ngoái Đại Bảo đã vào trường trung học Sao Mai, Đại Nha năm nay càng không chịu thua kém, thi đỗ vào trường trung học tốt nhất trong thị trấn. Điều này sao có thể không khiến người cha như ông chẳng nhận biết mấy chữ cảm thấy kiêu ngạo và tự hào chứ?

Trong thôn có con cái nhà nào có thể so sánh được với con nhà mình có tiền đồ?

Người này đừng tưởng trước mặt tỏ vẻ hâm mộ và than thở sau lưng cũng ghen tị chết đi được, đừng tưởng ông không biết, nhưng ông vẫn đắc ý.

Triệu Ngọc Trân không khác Chu Quốc Cường lắm, gần đây bán thịt lợn ở chợ chính quả thực là xuân phong đắc ý, không ai sánh bằng. Có ai gặp mà không khen con gái bà mấy câu đâu.

Lúc này chẳng còn lo lắng suy nghĩ của người khác là thật lòng hay giả ý, một mực nhận lấy lời tâng bốc rồi nói sau.

Tin tức này tất nhiên phải thông báo cho thân thích, nhà ngoại em trai Triệu Cương ầm ĩ đòi tặng quà cho Đại Nha, Triệu Ngọc Trân cười nói không cần. Thực ra trong lòng vô cùng nguyện ý.

Ngô Mai nhà Chu Phương cùng lớp với Chu Tiểu Vân, đến trường Sao Mai cũng không thi đỗ, tất nhiên không có tâm trạng đến chúc mừng bà.

Từ năm ngoái Đại Bảo thi đỗ trường trung học Sao Mai về sau, trẻ con trong thôn đến lớp năm bắt đầu nóng lòng muốn thử thi vào trường trong thị trấn. Không cần biết sự việc thế nào, có người mở đầu sẽ có vô số người đi theo.

Thẩm Hoa Phượng thấy hai con mình đều không tốt mà nhà chú Hai một đứa so với một đứa mạnh hơn, trong lòng nổi lửa. Gần đây nhìn thấy Triệu Ngọc Trân cũng mất đi khuôn mặt tươi cười,

Thẩm Hoa Phượng ở nhà mắng con trai Chu Chí Hải: "Hải, con lại đây. Con nhìn lại mình đi, cả ngày chỉ biết chơi, không cố gắng học gì cả? Đại Nha nhà người ta học cùng con từ lớp một, cùng một thầy dạy dỗ. Nhưng thành tích của con lại kém xa vạn dặm thế hả? Ngay cả trường Sao Mai cũng không đỗ, Đại Nha nhà người ta đỗ vào Anh Minh đấy. Nhìn chú hai thím hai của con đắc ý mà xem. Bao giờ con mới có tiền đồ như thế hả!"

Chu Chí Hải chẳng hề để ý nói: "Thành tích của em ấy luôn tốt, chẳng phải mẹ không biết. Con kém xa em ấy tất nhiên không thi nổi. Sau này con có tiền đồ hay không đâu chỉ thể hiện ở thành tích!" Thế là bị Thẩm Hoa Phượng tát một cái.

Chu Chí Hải vừa thấy mẹ phát hoả sớm trốn mất dạng. Hay là đi tìm Phùng Thiết Trụ giao lưu một chút nhỉ. Hắc hắc, nghe nói cậu ta cũng vào trường trung học Hưng Vượng, chưa biết chừng hai người có thể học chung một lớp!

Thẩm Hoa Phượng mắng con quá to, loáng thoáng truyền đến nhà Chu Quốc Cường.

Triệu Ngọc Trân không thèm so đo với Thẩm Hoa Phượng, lúc này cũng không sợ người khác đỏ mắt đố kị. Việc này không thể so sánh với xây nhà, phải điệu thấp giả nghèo giả khổ, chuyện con cái ai cũng tình nguyện khoe ra.

Con nhà ai nghe lời, con nhà ai nghịch ngợm, con nhà ai xinh, con nhà ai xấu, con nhà ai học giỏi, con nhà ai học dốt, trong lòng mỗi người đều có một cái cân. Người lớn nói chuyện với nhau trừ việc nhà không thể không nói đến con cái.

Chu Tiểu Vân khiến cha mẹ có thể diện rất lớn, gần đây đãi ngộ trong nhà tăng lên vùn vụt. Chu Quốc Cường đi đâu cũng muốn dắt cô theo, Triệu Ngọc Trân không có việc gì lại đưa ít tiền tiêu vặt cho cô. Tất cả khiến Chu Tiểu Vân thụ sủng nhược kinh* và khiến cô cảm khái vạn phần.

(thụ sủng nhược kinh : được sủng ái mà lo sợ)

Hoá ra, con có thể khiến cha mẹ tự hào và vui vẻ như vậy.

Lời khen của mọi người Chu Tiểu Vân nhất nhất nghe lọt tai, người ta khen mình mình còn muốn làm gì chứ?

Cười lên! Lấy bất biến ứng vạn biến. Nhưng mọi người không cần khoa trương đến thế chứ?

Chu Tiểu Vân nghe được một chuỗi lời khen dài lê thê đã sắp ói, chỉ có thể giả vờ cười, không lên tiếng, thành thành thật thật đứng nghe. Nhưng khi cô phát hiện cha mẹ rất hưởng thụ khoảnh khắc này, tâm trạng của cô liền thay đổi.

Mặt ngoài bố tỏ vẻ khiêm tốn trên thực tế trong lòng ngập tràn tự hào. Nụ cười trên khuôn mặt mẹ cũng chưa bao giờ tắt. Ngay cả khi buôn bán lời nhiều tiền cũng không thấy hai người biểu hiện vui vẻ rõ ràng ra bên ngoài đến thế.

Chu Tiểu Vân không ngờ cha mẹ sẽ vui vẻ vì mình như thế.

Kiếp trước ở nhà mình là một sự tồn tại không có tiếng tăm. Đại Bảo nghịch ngợm gây sự khiến cha mẹ đau đầu, Tiểu Bảo thân thể yếu ớt luôn sinh bệnh khiến cha mẹ yêu thương, Nhị Nha nhỏ nhất nói ngọt biết làm nũng được cha mẹ chiều nhất.

Còn mình thì sao, hướng nội văn tĩnh bình bình thường thường, không có chỗ nào đáng khoe cũng không có chỗ nào nổi bật, chỉ là một cô bé nông thôn bình thường.

Cha mẹ không phải không yêu cô, nhưng thời gian quan tâm đến cô thực sự rất ít.

Cô luôn cho rằng cha mẹ không yêu mình, luôn cho rằng mình là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, luôn cho rằng mình là đứa con không đáng có trong nhà. Vì thế thường buồn bã, dần dần lạnh nhạt với cha mẹ.

Kiếp này cô biến thành một người khác, là một cô con gái giỏi giang hiểu chuyện, làm việc nhà, giúp trông em, cha mẹ càng ngày càng coi trọng mình.

Chu Tiểu Vân luôn cho rằng nếu yêu phải biểu lộ ra bên ngoài, cứ để trong lòng người khác sao biết được ?

Mấy năm nay cô đã hiểu rõ, cha mẹ rất yêu mình. Cô cũng là bảo bối trong lòng cha mẹ, là đứa con bọn họ yêu nhất.

Vì thế, con cũng sẽ yêu cha mẹ gấp đôi!

Con tình nguyện trở thành cho cô con gái trong miệng cha mẹ, nghe lời, hiểu chuyện, giỏi giang, biết làm việc nhà, học giỏi không để cha mẹ phải lo lắng.

Nếu như, con có thể mang đến tự hào cho cha mẹ, vậy thì sau này con sẽ càng thêm cố gắng.

Không chỉ vì mình, cũng là vì cha mẹ!

Con nguyện ý trở thành niềm tự hào của cha mẹ!

155. Chương 157: Quà Tặng Của Tống Minh Lệ

Quyển 2: Thiếu niên (cấp hai + cấp ba)

Trong thị trấn, Chu Quốc Dân cũng nhận được điện thoại của anh Hai, Chu Quốc Cường hưng phấn tự hào từ đầu dây điện thoại bên kia trực tiếp truyền tới đầu này.

Chu Quốc Dân vô cùng bất ngờ và cũng vui mừng theo, điện thoại vừa đặt xuống đã báo cho bà nội tin tốt này. Bà nội rất vui, muốn về ở với anh Hai vài ngày.

Chu Quốc Dân định đợi đến chủ nhật sẽ đưa mẹ về quê.

Tống Minh Lệ nghe xong kinh ngạc nửa ngày không hoàn hồn lại: “Anh nói, Đại Nha nhà anh Hai thi đỗ vào trường em đang dạy?” Tin tức này gây ra sự chấn động cực mạnh.

Là giáo viên của Trường trung học Anh Minh, Tống Minh Lệ luôn kiêu ngạo vì công việc của mình, đương nhiên cô biết rõ điểm trúng tuyển vào trường cao bao nhiêu. Phần lớn học sinh đều đến từ trường tiểu học trong thị trấn hoặc ở thị trấn khác. Học sinh ở nông thôn có thể thi đỗ rất ít, không có mấy.

Thành tích Chu Tiểu Vân rất tốt tất nhiên cô biết, nhưng cô cũng không để trong lòng. Nghĩ thầm chỉ là một trường nhỏ ở nông thôn, cho dù tốt đến mấy có thể cao được bao nhiêu. Tối đa được như Đại Bảo thi đỗ vào trường trung học Sao Mai mà thôi, không ngờ lại vào được Anh Minh.

Năm ngoái Đại Bảo thi đậu Sao Mai, Tống Minh Lệ đã ngạc nhiên. Năm nay Chu Tiểu Vân vào Anh Minh thì càng bất ngờ hơn.

Xem ra, con nhà anh Hai sau này đều rất có tiền đồ! Không phải Tống Minh Lệ coi thường vợ chồng Chu Quốc Cường, dân quê chỉ lo kiếm tiền xây nhà, mua xe ba bánh làm sao biết cách giáo dục con cái chứ!

Có lẽ chưa từng hỏi đến bài tập ở nhà, dạy con làm bài gì gì đó. Dưới tình huống như vậy Chu Tiểu Vân có thể thi đậu vào Anh Minh chỉ có một lời giải thích: đó là bản thân rất nghiêm túc rất khắc khổ.

Ừm, đứa nhỏ như vậy cô thích!

Tống Minh Lệ lập tức tính toán sẽ mua quà gì cho Chu Tiểu Vân.

Từ khi Đại Bảo ăn cơm trưa ở nhà mình, Chu Quốc Cường thường xuyên đưa ít thịt chân giò gì đó, lấy lòng bằng cách tặng Chu Chí Viễn nhiều đồ chơi đắt tiền. Rõ ràng nhà anh ấy rất biết cách ứng đối, không thể trực tiếp đưa sinh hoạt phí, chỉ có thể biểu đạt tấm lòng bằng cách này. Bởi vậy, quan hệ hai nhà dần tốt hơn.

Năm ngoái thì mua xe đạp cho Đại Bảo, nhưng Chu Tiểu Vân cũng có xe đạp, mới mua được hai năm thôi, còn mới hơn nửa, tất nhiên không cần mua.

Hay là mua hai bộ quần áo mới đi! Vào thị trấn học, phải chú ý cách ăn mặc hơn ở nông thôn một chút, bằng không, sẽ bị bạn bè cười chê.

Tống Minh Lệ gọi điện thoại bảo Chu Tiểu Vân lên thị trấn, nói muốn dẫn cô đi mua hai bộ quần áo mới, Chu Tiểu Vân hỏi qua ý kiến cha mẹ, được đồng ý. Đồng thời cô cảm khái thím Ba thật biết ứng xử. Nhìn khí chất của người ta khác hẳn, làm việc chưa bao giờ khiến người khác soi mói được, lại rộng rãi trong khoản tiền nong.

Làm người ấy mà, nếu muốn người khác thích không thể không học cách tiêu tiền.

Bạn có thích một người vắt cổ chày ra nước không? Tất nhiên là không rồi!

Vì thế, sau này ngàn vạn lần không thể làm quỷ keo kiệt, ha ha!

Từ trước đến nay Triệu Ngọc Trân là một người không giữ được miệng, lúc Thẩm Hoa Phượng đến chơi, nói chuyện phiếm "vô tình" tiết lộ một chút. Giờ thì hay rồi, Thẩm Hoa Phượng cười híp mắt nói dăm câu rồi về nhà nói cho con gái biết việc này.

Chu Tiểu Hà lập tức tới tìm Chu Tiểu Vân, nháo muốn cùng đi thị trấn. Nhìn một cô gái mười bốn tuổi làm nũng trước mặt bạn, bạn có thể làm gì ? Sớm đầu hàng thôi.

Chu Tiểu Vân than thở hành trình tốt đẹp lên thị trấn tự dưng mọc ra một cái đuôi không vứt đi được, dứt khoát gọi thêm cả Ngô Mai. Ba chị em cùng đi chơi một ngày.

Gần đây Ngô Mai ở nhà bị mẹ Chu Phương lải nhải khiến đầu to thêm mấy cm, nhận được điện thoại của Chu Tiểu Vân vui mừng quá đỗi lập tức đồng ý. Bị Chu Phương thì thầm mấy câu: "Con nhìn Đại Nha nhà người ta đi, thi đỗ vào trường tốt, Thím Ba cố ý mua quần áo mới làm quà tặng cho con bé. Con và Tiểu Hà đi theo không phải là khó coi sao? Tiểu Hà lớn hơn thì thôi, nhưng con học chung một lớp với Đại Nha, không sợ mất mặt à."

Suốt ngày nói mấy câu này, không để người ta sống yên nữa, mặt Ngô Mai như đưa đám, cầu mong ngày mai nhanh đến.

Trong ba chị em, Chu Tiểu Hà lớn nhất, nhưng rõ ràng nhất Chu Tiểu Vân cẩn thận nhất, vì thế lúc gần đi Triệu Ngọc Trân cố ý dặn dò Chu Tiểu Vân phải chiếu cố kỹ hai người kia.

Chu Tiểu Vân gật đầu rồi đạp xe cùng Tiểu Hà, Ngô Mai đồng thời xuất phát.

Trước khi đi, Ngô Mai nhìn thấy Triệu Ngọc Trân nhét vào túi quần Chu Tiểu Vân mười mấy nguyên. Cô bé rất hâm mộ: "Đại Nha, được như cậu bây giờ thật tốt, ai ai cũng chiều cậu. Mợ Ba còn muốn mua cho cậu quần áo mới. Tớ ở nhà thì đen lắm, cả ngày bị mẹ than ngắn than dài nhắc tới nhắc lui đi sắp điên rồi."

Chu Tiểu Vân an ủi cô nói: "Tiểu Mai, đây chỉ là cấp hai thôi, sau này cậu học ở Hưng Vượng thật tốt, lên cấp ba cũng thi vào trường trên thị trấn là được. Thực ra, đọc sách ở đâu không quan trọng, chủ yếu là do bản thân mình cố gắng. Cho dù học ở trường tốt nhưng không tiếp thu được, không cố gắng cũng không thể học giỏi. Cậu thấy có đúng không?"

Lời này Ngô Mai thích nghe, từ trước đến nay cô thuộc phái vô tư, được Chu Tiểu Vân an ủi dăm ba câu, tâm trạng lập tức tốt hơn.

Chu Tiểu Hà nghe Chu Tiểu Vân nói tâm tình cũng có chút xúc động. Cấp ba ư? Hình như cô chưa nghĩ xa được đến vậy. Nhưng mà, nếu ở cấp hai nghiêm túc học một chút, cũng có thể đỗ vào trường cấp ba tốt đúng không? Tiểu Vân nói rất có lý. Dù học ở đâu chỉ cần chăm chỉ còn sợ không học giỏi sao?

Tống Minh Lệ nhìn thấy ba chị em, nhân số bỗng nhiên nhiều thêm hai có chút trở tay không kịp. Nhưng, cô hoàn hồn lại rất nhanh, thân thiết rủ Chu Tiểu Hà và Ngô Mai cùng đến cửa hàng mậu dịch shopping.

Bà nội ở nhà không có việc gì, cũng bị kéo đi góp vui.

Người già, trẻ con, cộng thêm Tống Minh Lệ, tròn sáu người cứ như vậy xuất phát. Thực sự là rất chậm.

Dạo quanh một vòng, không chọn được bộ quần áo nào ưng ý.

Ánh mắt Tống Minh Lệ tương đối độc đáo, không thuận mắt với mấy kiểu dáng bình thường. Chính bản thân cô cũng thích loại trang phục giản dị trang nhã có thể phối với nhiều đồ, mấy kiểu thịnh hành tầm thường cô một mực phủ quyết.

Chu Tiểu Hà nghĩ thầm, thím Ba thật không có mắt nhìn, cái váy màu hồng có ren trắng rất đẹp mà, còn chê quá bình thường. Mình cảm thấy rất đẹp. Nhưng, người mua đồ là Tống Minh Lệ, người được tặng là Chu Tiểu Vân, nên có vẻ ý kiến của cô không được coi trọng. Nói hai câu phát hiện không ai để ý đến mình, rốt cuộc Chu Tiểu Hà thoáng ý thức được điểm này.

Sau đó, Tống Minh Lệ lại dẫn mọi người tới một cửa hàng thời trang trẻ em độc quyền xem.

Đừng xem thường mấy cửa hàng mặt ngoài trang trí bình thường này, ở đây quần áo còn đắt hơn ở cửa hàng mậu dịch. Đều là thương hiệu thời trang trẻ em tương đối nổi tiếng, lần trước áo khoác nỉ mua cho Chu Tiểu Vân cũng mua ở đây!

Trong một cửa hàng quần áo trẻ em trang trí tương đối xa hoa, Tống Minh Lệ cuối cùng vừa ý một chiếc váy có dây đeo. Chiếc váy màu lam nhạt hình con trâu có dây đeo càng nổi bật áo sơ mi trắng bên trong, bên dưới phối với giày da trắng, là thục nữ vô cùng xinh đẹp.

Chu Tiểu Vân thay quần áo đi ra, con ngươi Chu Tiểu Hà sắp rớt xuống đất, la hét ầm ĩ "Thật xinh đẹp, cháu cũng thích."

Ngô Mai liên tục gật đầu, cô cũng thích, nhìn Chu Tiểu Vân mặc bộ quần áo này ngay cả khí chất cũng thay đổi.

Một chữ: mỹ!

Hai chữ: đẹp! Ba chữ: rất đẹp mắt!

A? Không đúng, bốn chữ (rất đẹp mắt trong tiếng Trung là:). Haha! Nhất thời xúc động, đếm chữ cũng không đúng.

156. Chương 158: Chu Tiểu Hà Và Ngô Mai

Buổi trưa Tống Minh Lệ dẫn mấy đứa cháu ra tiệm cơm gần đó ăn một bữa, buổi chiều lại đi mua sắm tiếp. Bà nội đã lớn tuổi không đi nhiều được như thế, dẫn Chu Chí Viễn về nhà.

Chu Tiểu Hà và Ngô Mai đi dạo còn hăng hái hơn cả Chu Tiểu Vân. Cái áo sơ mi này đẹp, cái váy ngắn kia thật đẹp, thảo luận bất diệc nhạc hồ (vui vẻ không ngừng).

Hôm nay thu hoạch của Chu Tiểu Vân rất phong phú, ngoài một chiếc váy có dây đeo còn có một cái áo sơ mi trắng viền hồng rất xinh, Tống Minh Lệ còn mua đôi giày da trắng cho cô nữa.

Buổi chiều đi xem ở cửa hàng thời trang trẻ em, Tống Minh Lệ lại chọn trúng một chiếc áo T-shirt dài tay màu trắng giản dị và một cái quần jean, Chu Tiểu Vân từ chối nói: "Thím Ba, hôm nay thím đã mua cho cháu rất nhiều rồi, bộ này đừng mua nữa."

Nhìn giá tiền, Chu Tiểu Vân thấy xót thay ví tiền của Tống Minh Lệ.

Tống Minh Lệ cười nói: "Nếu là bình thường cháu xin thím mua, chưa chắc thím đã mua, nhưng đây là quà tặng cho cháu. Năm ngoái chiếc xe đạp của Đại Bảo cũng tốn không ít tiền, năm nay ít nhất cũng phải mua hai bộ quần áo cho cháu, đừng khách sáo với thím."

Nói xong đẩy Chu Tiểu Vân đi thử quần áo, Chu Tiểu Vân bị đẩy vào phòng thay đồ, mặt ngoài tỏ vẻ bất đắc dĩ kỳ thực trong lòng rất vui vẻ.

Có ai không muốn mặc đẹp một chút, cô cũng là con gái mà! Bình thường Triệu Ngọc Trân không chú ý đến chuyện quần áo lắm, quần áo trên người cô phần lớn mua ở chợ hoặc may ở chỗ mẹ Vương Tinh Tinh, kiểu dáng chất lượng không thể nói là rất tốt.

Bây giờ mặc quần áo đẹp lên, cả người đẹp hơn tinh thần dâng cao.

"Oa! Bộ quần áo này cũng rất đẹp!" Chu Tiểu Hà khoa trương hô to, trong lòng vô cùng ghen tị, thầm nghĩ nếu là mua ình thì tốt biết bao!

Phong cách đơn giản mặc lên người Chu Tiểu Vân càng làm nổi bật khí chất sạch như nước, cô bé trong gương cười tủm tỉm, xinh đẹp có một không hai, vừa nhìn trước mắt đã sáng ngời.

Tống Minh Lệ rất hài lòng với con mắt của mình, hào phóng trả tiền.

Nhìn thấy ánh mắt khát vọng của Chu Tiểu Hà và Ngô Mai, trong lòng Tống Minh Lệ khẽ thở dài, không thể để hai đứa tay không ra về như vậy được. Chị dâu cả Thẩm Hoa Phượng và cô Út Chu Phương nhất định thấy khó chịu.

Được rồi, đành để ví tiền chảy máu nhiều vậy.

Ngô Mai và Chu Tiểu Hà không ngờ đi cùng góp vui mà mình cũng có quà, sau khi thím Ba nói sẽ mua cho hai người một cái váy vui vẻ hoan hô.

Chu Tiểu Hà nhìn trúng một cái váy hoa đắt tiền, mặc vào như một đoá hoa nở rộ, cô bé thích đến nỗi không chịu cởi ra. Ngô Mai nhỏ tuổi hơn Chu Tiểu Hà nhưng còn hiểu chuyện hơn, nghĩ thầm hôm nay nhân vật chính là Chu Tiểu Vân, hai đứa chỉ đi theo được hưởng ké mà thôi, không nên để mợ Ba phải tốn kém nhiều .

Cô bé chọn chiếc váy kẻ hơi nhăn giá tương đối rẻ, chất lượng bình thường kiểu dáng cũng không tệ lắm, Ngô Mai mặc vào rất đáng yêu. Cô bé nói với mợ: "Mợ Ba, cháu chọn cái này!"

Trong lòng Tống Minh Lệ như gương sáng, thản nhiên ra thanh toán.

Sau khi ba cô bé vui vẻ đạp xe về, Tống Minh Lệ kể lại chuyện này cho bà nội nghe.

Tất nhiên bà nội biết tính Chu Tiểu Hà như thế nào: "Tiểu Hà bị mẹ nó chiều quá sinh hư, từ nhỏ đã không biết tốt xấu, mười bốn tuổi còn không bằng hiểu chuyện bằng Tiểu Mai nhỏ tuổi hơn!"

Đúng vậy, chuyên chọn cái váy đắt tiền. Cũng không nghĩ xem hôm nay nữ chính là ai, cứ như là chọn quà tặng nó vậy, đúng là không biết khách sáo là gì.

Tiểu Mai hiểu biết hơn, thật ngoan, khéo chọn cái váy giá rẻ, cách giáo dục các nhà thật khác biệt!

Tống Minh Lệ tất nhiên không tiện nói gì thêm, mặc dù hôm nay bất ngờ phải chi thêm hai khoản nhưng chưa đến mức vì số tiền đó mà ăn không ngon. Hơn nữa, đừng thấy bà nội lúc này nói Tiểu Hà không tốt, nếu cô bồi thêm mấy câu, chắc chắn bà nội sẽ không vui. Dù sao cũng là cháu gái trưởng của bà.

Sau khi về đến nhà, Chu Tiểu Hà đắc ý mặc quần áo mới cho Thẩm Hoa Phượng nhìn. Thẩm Hoa Phượng thấy Tống Minh Lệ ra tay hào phóng như thế trong lòng rất cao hứng, khen Tiểu Hà mặc váy này rất đẹp. Chu Tiểu Hà cũng nghĩ như vậy, cười đắc ý.

Về đến nhà, Ngô Mai cũng mặc váy mới ẹ xem, phản ứng của Chu Phương khác hẳn Thẩm Hoa Phượng: "Tiểu Mai, hôm nay không phải mợ Ba con muốn mua quần áo mới cho Đại Nha à? Sao con cũng có đồ mới? Có phải con mở miệng xin mợ không?"

Nói câu cuối cùng, ngữ khí Chu Phương rất nghiêm khắc.

Ngô Mai vội vàng giải thích một phen, lúc này Chu Phương mới vui vẻ, tán thưởng Tống Minh Lệ biết làm việc. Tiện thể dặn Ngô Mai lên cấp hai phải học thật giỏi, tranh thủ một chút thi đỗ vào trường cấp ba tốt vân vân.

Ngô Mai vừa nghe mấy câu đã thấy đau đầu, vội vàng lấy cớ chui vào phòng.

Chu Tiểu Vân gấp gọn quần áo mới, để đến khai giảng mới mặc.

Hai ngày sau, cậu Triệu Cương tặng cho Chu Tiểu Vân một cái cặp sách đắt tiền. Bên trong cặp còn có một cái hộp bút ba tầng xa xỉ, vừa mở ra đã thấy có đủ đồ dùng học tập trong đó. Khiến rất Chu Tiểu Vân vui mừng, liên thanh nói cám ơn.

Triệu Cương vừa cười vừa nói: "Đây là do cậu đặc biệt đi rất xa đến cửa hàng mậu dịch mua cho cháu, phải mua cặp sách thật đẹp cho Đại Nha đeo lúc đến trường trung học Anh Minh chứ. Đồ dùng học tập bên trong cũng là mua ở đó!"

Trong lòng Chu Tiểu Vân rất cảm động, vừa nhìn đã biết mấy thứ này đắt tiền, quan trọng hơn cả vẫn là ở tấm lòng!

Triệu Ngọc Trân giữ Triệu Cương lại ăn trưa, Chu Quốc Cường tất nhiên muốn bồi cậu em vợ uống mấy chén. Triệu Cương ngà ngà say bắt đầu khen cháu trai và cháu gái của mình, Đại Bảo thích nghe nhất mấy câu này, ngồi bên cạnh vui vẻ ra mặt, ăn xong rồi cũng không chịu đi. Chu Tiểu Vân biết kiềm chế hơn cậu, dắt Nhị Nha vào trong phòng.

Nghĩ lại khoảng thời gian này trôi qua thật nhanh, Nhị Nha cũng sắp đi học. Chu Tiểu Vân chuẩn bị một tháng trước khi vào học bổ túc cho Nhị Nha.

Tiểu Bảo học năm nhất dễ dàng, tiếp thu rất nhanh có một ít liên quan đến cách giáo dục của chị gái.

Nghĩ mà xem, trong khi một đám trẻ con vừa đi học cái gì cũng không biết, có học sinh hiểu một hai rất dễ khiến người khác chú ý, sự quan tâm của giáo viên cũng khác hẳn.

Rất nhiều người cho rằng ở các lớp tiểu học thì không sao cả, đến khi lớn lên thành tích sẽ từ từ thay đổi, thật ra suy nghĩ đó rất sai lầm. Nếu ngay từ đầu học tương đối khá, sau này sẽ thuận lý thành chương trụ cột vững chắc thì không thể dốt được. Cái này gọi là định vị cao xuất phát càng cao!

Vì thế, quãng thời gian kế tiếp Chu Tiểu Vân đều đặt trên người Nhị Nha.

Cô lấy sách giáo khoa trước đây Tiểu Bảo dùng, dạy Nhị Nha đọc ghép vần làm đề tính nhẩm. Thực ra con người Nhị Nha rất thông minh lại tinh ranh như quỷ, vừa nói đến học đã không thích, ngồi một tí đã ngọ nguậy liên tục muốn chạy ra ngoài chơi, kém xa Tiểu Bảo ngày xưa. Chu Tiểu Vân đành phải tự móc tiền túi mua kem que dỗ Nhị Nha vừa ăn vừa học.

Tiền tiêu vặt trong túi Chu Tiểu Vân nhiều nhất trong số các anh em, chưa nói đến còn có một hộp tiền tiết kiệm. Đại Bảo tâm ngứa khó nhịn muốn đánh ý xấu với hộp tiền tiết kiệm kia, tất nhiên không dám đập vỡ, nhưng lấy một ít bên trong ra chắc là có thể nhỉ.

Tiếc rằng, lỗ nhét tiền trên đỉnh quá nhỏ, đáng giận nhất là Chu Tiểu Vân nhét tiền giấy bên trong rất chặt, không thể lấy ra được. Công tác "phòng trộm" này đúng là rất chặt chẽ.

Đại Bảo không biết làm thế nào, đành quấn quít lấy Triệu Ngọc Trân xin tiền mua que kem. Đến mùa hè, Tiểu Bảo là đáng thương nhất, bị quản chế nghiêm ngặt, không được ăn một tí đồ lạnh nào, cùng lắm là được ăn một xíu cho đỡ thèm. Nhưng, cơ thể cậu ít bị tiêu chảy nên càng ngày càng khỏe mạnh hơn.

157. Chương 159: Trường Trung Học Anh Minh Tôi Tới Đây

Trong sự chờ đợi và vui sướng của Chu Tiểu Vân, một tháng trôi qua trong chớp mắt.

Hôm tới tập trung, Chu Quốc Cường gọi điện thoại đến nhà Chu Quốc Dân từ sớm, đúng lúc người nghe điện thoại là Tống Minh Lệ.

Tống Minh Lệ nói trong điện thoại: "Anh Hai, anh cứ dắt Đại Nha qua đây đi, đến lúc đó em ra cổng trường đón hai người."

Trong lòng Chu Quốc Cường yên tâm, để điện thoại xuống thúc giục Chu Tiểu Vân nhanh một chút.

Chu Tiểu Vân đặc biệt mặc chiếc áo sơmi trắng và váy dây đeo, tết tóc đuôi sam buông trước ngực, đuôi sam dài đến thắt lưng.

Ừm, đúng là thục nữ, một trăm điểm.

Chu Tiểu Vân nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, thấy ổn rồi mới đi ra trong sự thúc giục của ba.

Kỳ thực Đại Bảo ngày mai mới đi học, hôm nay là mùng một học sinh tập trung nộp tiền cậu căn bản không cần phải đi, nhưng, sớm ở nhà phát ngán rồi Đại Bảo cũng muốn đi theo góp vui.

Nghĩ lại Đại Bảo đạp xe còn nhanh hơn mình, Chu Quốc Cường đồng ý cho cậu đi cùng. Tiểu Bảo chớp chớp mắt cũng muốn đi, tiếc là còn nhỏ không có quyền lên tiếng, đỏ mắt nhìn anh trai Đại Bảo đắc chí đạp xe đi cùng ba và chị gái.

Chu Quốc Cường không chịu để Chu Tiểu Vân tự đạp xe, ông đèo con gái. Cảm nhận được tấm lòng thương yêu của cha, cô không phản đối, ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Đại Bảo muốn biểu diễn một chút kỹ thuật lái xe cao siêu của mình, đầu tiên là đi bằng một tay, sau đó là buông cả hai tay, chiếc xe xiêu xiêu vẹo vẹo tiến về phía trước không ngờ không đổ.

Tiếng cười trong trẻo của Chu Tiểu Vân truyền vào tai Chu Quốc Cường, trong lòng ông cũng vui vẻ thoải mái theo. Đối với hành vi của Đại Bảo chỉ nhíu mày, bảo cậu không cho được phép buông cả hai tay.

Theo ý của Đại Bảo chỉ lái bằng một tay, thuận theo chiều gió dùng sức nhấn xuống bàn đạp, có sự phóng khoáng rất khác —— đây là Đại Bảo tự thấy thế.

Chu Tiểu Vân không nhịn được bật cười, tính cợt nhả của anh ấy không biết bao giờ mới sửa được.

Tự cho là mình đã đến sớm, kết quả vừa tới cổng trường trung học Anh Minh, trước cổng đã chật kín người. Xem ra, đều là phụ huynh dắt học sinh đến tập trung, nộp tiền, quả thật có không ít người.

Chu Quốc Cường dắt hai đứa bé chen tới chen lui trong đám đông, cuối cùng tới sát cổng, nhưng cổng vẫn chưa mở, không thể đi vào, đành đứng chờ thôi. Nghe bảo là phải đến đúng tám giờ mới mở cửa, người lớn đứng chen chúc trước cổng dù quen biết hay không quen cũng bắt đầu nói chuyện với nhau.

Cuối cùng, có một bảo vệ diện mạo bình thườngra mở cổng lớn, phụ huynh dẫn bọn nhỏ như ong vỡ tổ ùa vào.

Ba người Chu Quốc Cường, Chu Tiểu Vân và Đại Bảo theo dòng người đi vào khuôn viên trường,

Chu Tiểu Vân quan sát ngôi trường này thật kĩ. Ngày xưa, cô chỉ đứng từ xa nhìn cổng trường, trong ấn tượng chỉ cảm thấy đây là một ngôi trường rất lớn, rất khí thế.

Giữa trường cấp ba Anh Minh và trường cấp hai Anh Minh dùng một bức tường vây ngăn cách, đi vào từ hai cổng khác nhau. Nghe nói trường cấp ba lớn hơn cấp hai nhiều.

Nhưng theo cô thấy, khuôn viên trường cấp hai cũng khá lớn. Có lẽ diện tích phải lớn hơn trường tiểu học Hưng Vượng đến bảy, tám lần. Trung tâm là một con đường trải xi măng sạch sẽ, rộng rãi. Hai bên là vườn hoa rất rộng, trồng nhiều cỏ cây hoa lá, cạnh đó có một số toà nhà dạy học ba tầng.

Đằng sau là sân thể dục cực lớn. Trong đó có đường chạy hình vòng cung, trụ bóng rổ, bàn chơi bóng bàn v.v. chứa được hai, ba nghìn người. Mặt sân thể dục trải cỏ rất êm, lúc học sinh rảnh rỗi có thể đá bóng trên sân cỏ chắc chắn rất thích.

Hấp dẫn sự chú ý của Chu Tiểu Vân nhất chính là tủ kính trưng bày bằng thuỷ tinh. Bên trong chứa đầy các tác phẩm tranh chữ hoặc những bài viết xuất sắc. Cô xem từng cái một, không khỏi líu lưỡi, xem ra, ở đây đúng là nhân tài đông đúc, không thể coi thường.

Đại Bảo cũng là lần đầu tiên đến đây, cảm thấy hứng thú nhất với sân thể dục, nói với Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, sân thể dục trường anh không rộng bằng bên này, khu giảng đường cũng không mới, không đẹp bằng ở đây."

Đương nhiên, đây chính là trường học trọng điểm của thị trấn mà.

Trong lòng Chu Tiểu Vân trong lòng đột nhiên trào dâng một cảm giác tự hào, có sự xúc động kì lạ.

Trường trung học Anh Minh, Chu Tiểu Vân tôi tới đây!

Tống Minh Lệ đứng ở cổng tìm nửa ngày chỉ thấy người đến người đi nhưng không nhìn thấy bóng dáng Chu Quốc Cường và Chu Tiểu Vân, trong lòng không khỏi bối rối.

Đang chuẩn bị vào sân trường tìm người bỗng nhiên Tống Minh Lệ nhìn thấy nhóm ba người Chu Quốc Cường Chu Tiểu Vân Đại Bảo đang quay lại chỗ cổng lớn, cô vẫy tay ý bảo mình ở đây.

Gặp nhau, Tống Minh Lệ oán trách một câu: "Anh Hai, không phải em bảo anh đứng ở cổng lớn chờ em à? Sao anh lại dẫn các cháu vào trong sân, hại em tìm nửa ngày sốt ruột muốn chết. Năm nay em cũng được an bài dạy văn lớp sáu* kiêm chủ nhiệm lớp, bận rất nhiều việc!"

(nguyên gốc là một, lần đầu… xét trong bối cảnh là TML dạy ở trường cấp hai, vậy thì lớp thấp nhất của trường sẽ là lớp Sáu, vì thế sau này xuất hiện mấy từ này mình cũng sẽ đổi lại như vậy cho phù hợp, hình như ở TQ dù ở cấp hai nhưng lớp thấp nhất đều gọi là lớp một)

Chu Quốc Cường vội vàng cười giải thích: "Bọn nhỏ muốn đi dạo một vòng trong sân trường, anh thấy em chưa đến nên dẫn hai đứa đi quanh một vòng làm quen một chút. Không ngờ em ra nhanh như thế, thật xin lỗi."

Thấy Chu Quốc Cường xin lỗi mình như thế, Tống Minh Lệ hơi ngại, hai người khách sáo nói mấy câu.

Đại Bảo đẩy nhẹ em gái, chớp mắt: "Đại Nha, em đoán xem liệu em có được phân vào lớp của thím Ba không?"

Chu Tiểu Vân nhún nhún vai: "Tất nhiên là em muốn thế, nhưng làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!"

Nếu được phân vào lớp của thím Ba đương nhiên là không gì tốt bằng. Có một giáo viên ngữ văn kiêm chủ nhiệm như thím, chắc chắn trong lớp mình sẽ được quan tâm nhiều hơn.

Tuy nói không nên đi cửa sau, nhưng nếu đi được cửa sau có ai không muốn vào không?

Tống Minh Lệ dẫn mọi người đến phòng kế toán, báo tên Chu Tiểu Vân lấy ra thư trúng tuyển và bản phô tô sổ hộ khẩu, kê khai hồ sơ cơ bản; đăng ký xong, sang nộp học phí.

Chu Quốc Cường thầm nghĩ trường nào tốt học phí đều đắt cả, năm ngoái Đại Bảo nộp không phải là ít, nhưng năm nay học phí của Chu Tiểu Vân còn đắt hơn Đại Bảo gấp rưỡi.

Thảo nào trẻ con nông thôn vào thị trấn học cấp hai không nhiều. Thứ nhất đường sá xa hơn, thứ hai điểm trúng tuyển cao, thứ ba học phí đắt như thế, mấy nhà có thể bỏ tiền cho con học chứ.

Nhưng số tiền này Chu Quốc Cường không đau lòng chút nào. Chỉ cần bọn trẻ có thể học ở trường cấp hai tốt, ít hay nhiều tiền hơn ông cũng bỏ được. Cả ngày vất vả bận rộn là vì ai? Không phải vì con cái hay sao?

Tương lai nếu Tiểu Bảo và Nhị Nha có thể lên thị trấn đọc sách, không thi đỗ đại học thì thi vào trường đại học chuyên ngành gì gì đó cũng tốt hơn làm thuê nhiều.

Chu Quốc Cường nghĩ tới đây trong lòng hạnh phúc, cảm thấy tương lai rất tươi sáng, tốt đẹp.

Đợi nộp xong học phí, lĩnh hóa đơn Chu Quốc Cường dắt bọn nhỏ đi theo Tống Minh Lệ xem lớp của Chu Tiểu Vân ở đâu.

Bên ngoài toà nhà dạy học mới dán một tờ giấy hồng rất to, bên trên chi chít tên người. Phụ huynh học sinh đều vây quanh đó nhìn, căn bản không chen vào nổi.

Tống Minh Lệ cũng vừa mới biết được năm nay dẫn dắt lớp sáu, cô chỉ biết năm nay mình là giáo viên ngữ văn kiêm chủ nhiệm của lớp (4), ngay cả lớp có bao nhiêu học sinh, mặt mũi thế nào còn không biết.

Cô định đến phòng quản lý xem danh sách lại sợ hôm nay ở đó cũng bận không tiện xem, đành phải để Chu Quốc Cường ở đây từ từ tìm. Còn cô quay về lớp, chờ học sinh mới đến.

158. Chương 160: Lại Là Lớp (2)

Chu Quốc Cường ỷ vào vóc người ột chút chen vào bên trong tìm tên Chu Tiểu Vân ở lớp nào.

Hai người Đại Bảo và Chu Tiểu Vân nhìn một đám người lớn chen chúc, phỏng chừng cơ thể bé nhỏ của mình không chen nổi, dứt khoát vào trong vườn hoa nói chuyện phiếm chờ.

Đại Bảo nghiêm túc nói: "Đại Nha, hôm nay anh đặc biệt đến xem lớp em ở phòng nào. Một lúc nữa, anh và ba sẽ đưa em đến tận lớp, sau này anh sẽ cùng em đến trường, tan học qua chờ em cùng về nhà. Đường xa như vậy không thể so sánh với ở nông thôn, em nhất định phải theo sát sau anh."

Chu Tiểu Vân ách nhiên thất tiếu, Đại Bảo chu đáo thế này đúng là hiếm thấy.

Không ngờ kế tiếp lời Đại Bảo nói lại là: "Hơn nữa, anh phải thăm dò tình hình bạn học của em, không thể để bạn nam bạn nữ trong thị trấn bắt nạt em gái anh được. Yên tâm, có anh ở đây, tuyệt không để loại chuyện này phát sinh."

Hoá ra, đây mới là mục đích chủ yếu hôm nay Đại Bảo ương ngạnh đòi đi theo. Chu Tiểu Vân vỡ lẽ, thảo nào anh trai cứng đầu lại đòi đi theo, thì ra là muốn xem lớp mình nằm ở đâu!

Cô muốn nói "Anh trai em sẽ không để ai bắt nạt mình, anh nghĩ nhiều rồi", lại phát hiện không thể thốt nên lời.

Bởi vì, trong lòng của cô rất cảm động, rất rất cảm động.

Đại Bảo, anh thật là một ông anh tốt!

Mặc dù anh ăn nhiều, chỉ thích ăn ngon, lông bông, thích khoe khoang, nói mạnh miệng, sĩ diện có chết cũng không chịu thừa nhận mình ngốc hơn Tiểu Bảo…

Nhưng, anh tuyệt đối là người anh tốt!

Chu Tiểu Vân không che giấu được nỗi cảm động trong lòng, ánh mắt không tự chủ nhu hòa hơn nhiều. Quan sát kĩ Đại Bảo, phát hiện ra Đại Bảo mới mười bốn tuổi đã cao 1m7, vóc dáng cao to bắt đầu rắn chắc, giọng nói từ từ thành thục, đường nét khuôn mặt đã hiển lộ, không ngờ Đại Bảo đã là một thiếu niên.

Sắp trưởng thành, sắp trở thành một người đàn ông…

"Nếu có kẻ nào to gan dám coi thường em gái anh, anh sẽ vào tận lớp cho thằng đó hoặc nhỏ đó một trận, để chúng nó biết em gái Chu Chí Lương này không dễ chọc vào đâu." Đại Bảo bị em gái nhìn, nhất thời hào khí vạn trượng.

Cái gì thế này! Càng nói càng kỳ cục, quả thực là giọng điệu của bọn lưu manh mà!

Chu Tiểu Vân liếc mắt xem thường, quyết định không để ý cái người vừa đắc ý một cái đã hiện nguyên hình này rồi.

Đại Bảo là điển hình của loại người, vừa cho ít ánh nắng đã phát sáng rực rỡ. Phương pháp tốt nhất là không để ý đến anh ấy, một mình anh ấy nói mà không có người nghe dĩ nhiên là không chém nổi nữa.

Đại Bảo kéo kéo áo Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, nhìn kìa, đằng kia không phải là Hứa Mỹ Lệ và ba nó sao? Sao nhỏ đó lại ở đây nhỉ?"

Hứa Mỹ Lệ?

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, nhìn theo hướng ngón tay Đại Bảo chỉ.

Thân ảnh quen thuộc kia không phải là Hứa Mỹ Lệ sao? Bố bạn ấy Hứa Đại Sơn dắt bạn ấy đến phòng quản lí làm gì nhỉ?

Không phải bạn ấy không thi đậu sao? Sao hôm nay cũng đến trường Anh Minh?

Trong mắt Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đều lóe lên sự nghi ngờ, nghĩ mãi không thông.

Lúc này, Chu Quốc Cường người đầy mồ hôi chen ra ngoài, hưng phấn nói: "Đại Nha, con ở lớp 6-2, đi nào, ba và con đến lớp học."

Không phải lớp 6-4 à, đúng là mình đoán trúng, làm gì có chuyện trùng hợp đến mức được phân vào lớp của thím Ba. Nghe nói năm nay trường trung học Anh Minh tuyển hơn bốn trăm học sinh, tổng cộng chia thành mười lớp!

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm cô và lớp (2) thật có duyên, học tiểu học từ lớp 1-2 đến 5-2, hiện tại trung học cũng là lớp 6-2, không thể không nói đây quả thực là duyên phận!

Tên các lớp khối lớp sáu đều được đóng trước cửa phòng học, vừa vặn từ lớp 6-1 đến lớp 6-10, từ tầng một lên tầng hai.

Chu Tiểu Vân vừa đến đã thấy vị trí lớp mình.

Chu Quốc Cường đến lớp (4) báo một câu với Tống Minh Lệ trước: "Em Ba à, Đại Nha nhà anh được phân vào lớp 6-2, ngay sát vách phòng lớp em. Giờ anh dẫn con bé sang đó trước!"

Đang bận tiếp đãi phụ huynh, đăng kí cho học sinh mới Tống Minh Lệ không thể nói nhiều với Chu Quốc Cường, vội vội vàng vàng gật gật đầu nói: "Anh đi đi, em biết rồi. Anh cứ dẫn cháu sang đó đi! Nhớ buổi trưa qua nhà em ăn cơm nhé, em đã nói trước với bà nội Viễn Viễn rồi."

Chu Quốc Cường đồng ý rồi đi sang lớp 6-2.

Từ cửa phòng học nhìn vào, hắc, không ít học sinh đã đến rồi.

Người đàn ông trung niên đeo kính đang ghi danh sách đăng kí cho học sinh kia có vẻ chính là chủ nhiệm lớp .

Chu Tiểu Vân vội vàng liếc mắt đánh giá thầy chủ nhiệm mới. Ừm, nghiêm túc có thừa tươi cười không đủ, xem ra là một người bất cẩu ngôn tiếu (ít nói, nghiêm túc). Có lẽ mình phải kìm chế thể hiện một chút.

Lúc này, Chu Tiểu Vân không tự chủ được nhớ tới Phương Văn Siêu, nghĩ thầm thầy Phương thật là tốt! Suốt ngày hé ra khuôn mặt tươi cười ôn hòa, rất ít khi thấy thầy mắng to hay cáu giận với học sinh, luôn luôn lịch sự, dễ gần và thân thiết.

Lại nhìn khuôn mặt tú lơ khơ trước mắt, Chu Tiểu Vân than thở một tiếng: Em rất muốn một thầy đáng yêu như thầy Phương!

(Khuôn mặt tú lơ khơ (poker face): ý chỉ khuôn mặt lãnh đạm, khô khan khiến người khác nhìn vào thấy sợ hãi, muốn thoát khỏi tình cảnh khó xử này. Nguồn: baike)

Chu Quốc Cường bước lên trước, đưa thư báo trúng tuyển và hoá đơn học phí cho thầy giáo: "Thầy giáo ơi, tôi dẫn con đến báo danh. Phiền thầy đăng ký giúp."

Kính mắt nam liếc nhìn người đàn ông nông thôn điển hình trước mặt này, nụ cười công thức không nhiều không ít: "Được rồi, bác để đồ xuống đây! Giờ bác có thể ra ngoài trước, đứng ở cổng trường chờ con. Đã lên cấp hai rồi còn cần dắt đến lớp sao? Có phải học sinh lớp một tiểu học đâu, được rồi, bác ra ngoài đi!"

Chu Quốc Cường bị nói khiến khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, có chút xấu hổ dẫn Đại Bảo ra khỏi phòng học, ra cổng trường đứng chờ thôi.

Chu Tiểu Vân vẫn đứng yên trên bục giảng, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt quan sát của thầy giáo và bạn học.

Binh đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn!

Bước vào ngôi trường mới, hoàn cảnh mới, hãy để cô dùng thái độ mới đối mặt với nó!

Ở đây không phải trường tiểu học Hưng Vượng cô quen thuộc, không có các bạn học thân quen, không có Thầy Phương hòa nhã, cô còn là học sinh mọi mặt ưu tú, luôn giỏi hơn một bậc so với những người khác.

Trường trung học Anh Minh ngọa hổ tàng long, tôi Chu Tiểu Vân nhất định ở đây bắt đầu cuộc sống học trò mới tinh!

Kính mắt nam đánh giá Chu Tiểu Vân mấy lần rồi gật gật đầu thầm nghĩ, cô bé này vẻ mặt linh khí xem ra là đứa bé không tệ. Rồi lại nhìn thư thông báo trúng tuyển, ừm, số điểm khá cao, ở trong lớp có thể xếp vào hàng trung thượng đẳng.

Giáo viên luôn thích học sinh có thành tích tốt, đây là sự thực ở đâu cũng không hề thay đổi, giọng điệu của kính mắt nam rõ ràng ôn hoà hơn nhiều: "Em tên là gì?"

Chu Tiểu Vân âm thầm oán giận, trong thư thông báo không ghi hay sao mà còn phải hỏi lại một lần, nhưng trên mặt không dám biểu lộ tí ti bất mãn nào: "Thưa thầy, em là Chu Tiểu Vân."

Kính mắt nam viết tên Chu Tiểu Vân lên tờ danh sách trong tay, nhân tiện ghi lại cả điểm số.

Sau đó để Chu Tiểu Vân tuỳ tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Chu Tiểu Vân thấy phía sau còn chỗ trống nên bước xuống, ngồi vào chỗ.

Một nữ sinh ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm cô hồi lâu, đột nhiên kêu lên: "Cậu là Chu Tiểu Vân kia đúng không?"

Chu Tiểu Vân kia? Chẳng lẽ còn có mấy Chu Tiểu Vân?

Chu Tiểu Vân liếc nhìn nữ sinh đang nói chuyện.

A? Nữ sinh xinh đẹp này nhìn quen quen!

159. Chương 161: "kinh Hỉ" Liên Tục

Chờ một chút, cô bé này chẳng phải là Tần Tuyết kéo đàn nhị sao? Không ngờ bạn ấy cũng thi đỗ Anh Minh, còn học cùng một lớp với mình nữa.

Thật bất ngờ, đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

(Đây là một vế của hai câu thơ nổi tiếng của TQ: Hữu duyên thiên lý lai tương hội; Nhân sinh hà xứ bất tương phùng, ý của nó là: trong đời người con người ta thế nào cũng sẽ gặp được nhau, chỉ cần có duyên thì dù xa nghìn dặm cũng sẽ gặp mặt.)

Tần Tuyết quan sát Chu Tiểu Vân, giọng điệu không thể nói là thân thiện: "Cậu không phải đến từ cái gì mà Vượng tiểu học sao? Cũng thi đỗ Anh Minh cơ đấy!" Ngụ ý không cho là đúng.

Mặc dù Chu Tiểu Vân tương đối hiền nhưng cũng không phải để mặc cho người khác bắt nạt. Trong giọng điệu của Tần Tuyết có sự coi thường nhàn nhạt đối với trường học ở nông thôn khiến cho Chu Tiểu Vân vô cùng phản cảm, vì thế cô cũng nhàn nhạt trả lời: "Không chú ý liền thi đỗ."

Tần Tuyết bị nghẹn một câu, không nói nổi nữa.

Hai người biết nhau từ năm năm trước. Trong hội diễn văn nghệ toàn huyện Chu Tiểu Vân nổi bật, giành được giải nhất, mạnh mẽ đè Tần Tuyết cũng biểu diễn tiết mục nhạc cụ xuống. Tần Tuyết không hề cam lòng, nghĩ thầm năm sau nhất định được phải trả được thù này. Không ngờ lại chạm mặt đối thủ, Chu Tiểu Vân năm nào cũng tham gia thi, Tần Tuyết bị chèn ép đến nỗi chưa bao giờ giành được giải nhất.

Chu Tiểu Vân không để chuyện này trong lòng, dù sao người thắng là mình. Nhưng Tần Tuyết thì khác, năm nào cũng giành giải nhì trong lòng rất bực bội, luôn luôn oán hận nhìn con nhỏ đến từ nông thôn kia cầm giấy khen giải nhất. Trong lòng khỏi nói khó chịu cỡ nào.

(Chỗ này hơi khó hiểu. Trong truyện chỉ thấy tả CTV tham gia một lần, lần đó CTV được giải nhất, TT được giải nhì, nếu năm nào CTV cũng tham gia thì hai người không thể không nhận ra nhau như thế này được)

Không ngờ tình cờ như vậy, hai người lại học chung một lớp.

Tần Tuyết đắc ý nghĩ: hừ, Chu Tiểu Vân ơi Chu Tiểu Vân à, sau này Tần Tuyết tôi sẽ bộc lộ tài năng cho cậu xem, cậu chơi đàn accordion không tệ, nhưng trong học tập khẳng định không phải là đối thủ của tôi. (Tự tin gớm~~)

Chu Tiểu Vân không nhìn Tần Tuyết cũng đoán được bạn ấy đang nghĩ gì, không khỏi thở dài cho bản thân.

Aizz, chưa đi học đã phát hiện ra "người quen", chưa biết thế nào đã coi mình là đối thủ.

Xem ra, cuộc sống ở trung học sẽ "đặc sắc" lắm đây!

Đang suy nghĩ, Chu Tiểu Vân chợt phát hiện ở cửa phòng học có một bóng người vô cùng quen thuộc.

Hứa Mỹ Lệ!

Rõ ràng là Hứa Đại Sơn dắt Hứa Mỹ Lệ đến báo danh, trong tay còn cầm bản phô tô sổ hộ khẩu kìa!

Ông trời ơi! Đừng có nhiều kinh hỉ như thế chứ!

(Kinh hỉ: kinh ngạc + vui mừng)

Chu Tiểu Vân mệt mỏi cúi đầu, "Kinh hỉ" thật lớn thật lớn mà!

Hứa Đại Sơn và kính mắt nam nói mấy câu rồi đi ra ngoài, Hứa Mỹ Lệ cũng trả lời câu hỏi giống như Chu Tiểu Vân.

Kính mắt nam liếc nhìn Hứa Mỹ Lệ, nghĩ thầm còn thiếu mấy điểm so với điểm trúng tuyển, xem ra lại là học sinh dựa vào quan hệ đi "cửa sau".

Học sinh như vậy, trong lòng giáo viên không hoan nghênh lắm, nhưng đã tới đây giáo viên còn làm gì được nữa? Không phải là nhận lấy đơn hay sao?

Kính mắt nam bảo Hứa Mỹ Lệ tự chọn một chỗ ngồi. Mắt kính của Hứa Mỹ Lệ đảo qua lớp một vòng, tinh mắt nhận ra cô bé ngồi bàn cuối cùng đang cúi đầu kia.

Hứa Mỹ Lệ vui mừng ngồi xuống bên cạnh Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, thật khéo! Chúng ta lại là bạn học!"

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm đầu tôi đã cúi thấp như vậy, sao cậu vẫn nhìn có thể thấy tôi chứ, thực sự là…

Chu Tiểu Vân ngẩng đầu, cười lễ phép đáp lại: "Hứa Mỹ Lệ là cậu à, thật khéo."

Chu Tiểu Vân rất muốn hỏi không phải cậu không thi đỗ sao vẫn được vào học ở Anh Minh, tiếc rằng không tiện mở miệng hỏi thẳng.

Hứa Mỹ Lệ không cho đó là chuyện mất mặt, dùng giọng điệu rất kiêu ngạo nói: "Tớ vốn thiếu mấy điểm không thi đỗ, về sau bố tớ đi tìm chồng của dì hai, nhờ chú ấy tìm hiệu trưởng viết cho vài chữ, rồi tớ đến báo danh."

Chồng dì Hai của Hứa Mỹ Lệ nghe nói là cán bộ gì đó, Hứa Đại Sơn vững vàng ngồi trên ghế đội trưởng đội sản xuất bao nhiêu năm cũng do có một ít quan hệ với người đó.

Người Trung Quốc ấy mà, khắp nơi đều nói đến quan hệ tình cảm, trong trường học cũng không ngoại lệ.

Chu Tiểu Vân giả vờ tỏ vẻ hâm hộ: "Cậu có thân thích thật là tốt." Ngụ ý nếu không có người họ hàng này chưa chắc cậu đã được vào đây học đâu?

Hứa Mỹ Lệ đắc ý, căn bản không nghe ra ý ngầm trong đó, thao thao bất tuyệt nói về chồng dì Hai của mình giỏi giang cỡ nào, Chu Tiểu Vân hối hận muốn chết: Sao có thể nói đến đề tài này trước mặt Hứa Mỹ Lệ thích khoe khoang chứ? Tự làm tự chịu a!

Cũng may ánh mắt sắc bén của thầy chủ nhiệm lớp từ sau gọng kính chiếu qua đây, Hứa Mỹ Lệ đang lải nhải cuối cùng cũng ngậm miệng.

Phù, thế giới nhất thời thanh tịnh.

Chờ học sinh trong lớp lục tục đến đủ, kính mắt nam bắt đầu phát biểu: "Các em học sinh, hoan nghênh các em đến lớp 6-2, tôi là giáo viên chủ nhiệm mới cũng là giáo viên dạy toán của các em. Tôi họ Nghê, Nghê Lượng."

Nói xong xoay người viết xuống bảng đen hai chữ rất to "NGHÊ LƯỢNG" .

Phía dưới có nam sinh thấp giọng bàn tán: "Không phải là mẹ bạn à, tên thầy thật buồn cười."

(Hai từ Nghê Lượng và mẹ bạn phát âm gần giống nhau)

Mấy người lá gan lớn một chút nở nụ cười.

Thầy Nghê vừa quay đầu lại, mọi âm thanh im bặt. Hắc, khuôn mặt tú lơ khơ này rất có uy.

"Từ hôm nay trở đi, các em sẽ chính thức vào học. Các em học sinh buổi sáng đến ghi danh, buổi chiều đến nhận sách, quét dọn phòng học, về phần sắp xếp chỗ ngồi thế nào ngày mai nói sau. Bây giờ bạn nào đã ghi danh có thể về trước, hai giờ chiều lại đến."

Nói chuyện ngắn gọn, đanh thép, sạch sẽ, lưu loát không dong dài, điều này khiến Chu Tiểu Vân có thêm ít hảo cảm với thầy Nghê. Sợ nhất là giáo viên thích ê a ề à, cả ngày lải nhải mấy lời vô nghĩa, một câu có thể nói thành năm, sáu câu, đúng là làm học sinh đau đầu.

Tất cả đứng lên, tốp năm tốp ba ra khỏi lớp.

Hứa Mỹ Lệ còn muốn nói với Chu Tiểu Vân mấy câu, cô đã đoán trước nên chuồn sớm, trong lòng cầu mong ngàn vạn lần đừng trùng hợp đến mức mình với ngồi cùng bàn với bạn ấy.

Vừa ra khỏi phòng học, Chu Tiểu Vân tình cờ gặp Trịnh Hạo Nhiên.

Trịnh Hạo Nhiên vừa từ trên lầu đi xuống, tình cờ gặp Chu Tiểu Vân vừa kinh ngạc, bất ngờ và cả vui vẻ: "Chu Tiểu Vân, cậu học lớp nào?"

Chu Tiểu Vân gặp được bạn học cũ, mặc kệ quan hệ tốt hay xấu cũng là gương mặt quen thuộc, trong lòng cũng vui vẻ, cười nói: "Tớ ở lớp (2), còn cậu?"

Nhìn thấy Trịnh Hạo Nhiên từ trên lầu đi xuống, có lẽ trong khoảng từ lớp (7) đến lớp (10), lớp (1) đến lớp (6) ở dưới lầu.

Trịnh Hạo Nhiên cười đáp: "Tớ ở lớp (8), hai chúng ta không học cùng lớp thật đáng tiếc." Nếu tiếp tục được học cùng với Chu Tiểu Vân thì tốt biết bao!

Thật ra Chu Tiểu Vân thấy chẳng sao cả, dù sao quan hệ của cô với Trịnh Hạo Nhiên cũng bình thường, trước đây ở lớp cùng lắm nói với nhau mấy câu, chưa thể nói là thân quen.

Nhưng, cảm giác nhìn thấy người quen thật tốt. Ngôi trường xa lạ, giáo viên xa lạ, bạn học xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, khiến cả Hứa Mỹ Lệ cũng thuận mắt hơn không ít.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Hứa Mỹ Lệ ra khỏi lớp, thấy Chu Tiểu Vân và Trịnh Hạo Nhiên đang nói chuyện cũng qua đây góp vui. Trịnh Hạo Nhiên sớm nghe thấy đại danh của Hứa Mỹ Lệ, tuy hai người không cùng lớp nhưng cũng biết nhau. Ba người đứng nói chuyện nửa ngày rồi mới tan.

Hai người Chu Quốc Cường và Đại Bảo đã chờ đến mức sốt ruột, thấy Chu Tiểu Vân ra khỏi cổng trường vội vàng chạy ra đón.

Đạp xe thật nhanh, đến nhà chú Ba ăn cơm!

160. Chương 162: Ăn Cơm Là Một Vấn Đề Lớn

Đến nhà chú Ba, bà nội đang bận bịu trong phòng bếp, cơm nước cơ bản đã làm xong. Thím Ba đã về, bình thường chú Ba về nhà tương đối trễ, đợi thêm nửa tiếng chú mới về.

Bà nội cố ý làm một bàn toàn món ngon, có cá sốt chua ngọt, sườn kho tàu, xào ba đĩa rau cải, bữa trưa rất thịnh soạn, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Đại Bảo ăn khoẻ đã đói bụng từ lâu, ngồi vào bàn là ăn lấy ăn để, không hiểu hai chữ khách khí chút nào. Đại Bảo thường qua nhà chú Ba ăn cơm, có khi buổi tối còn ngủ lại đây. Cậu là loại người trời sinh không coi mình là người lạ, còn thoải mái hơn khi ở nhà.

Tình cảm giữa Chu Chí Viễn và Đại Bảo rất tốt, hai người cười cười nói nói cãi nhau ầm ĩ làm Chu Tiểu Vân nhớ đến lúc Đại Bảo và Tiểu Bảo ăn cơm.

Đại Bảo ngày nào cũng ăn cơm ở nhà chú Ba, vui vẻ nhất là Chu Chí Viễn. Ở nhà cậu là con một, không có anh chị em, từ trước đến nay tương đối cô độc. Giờ có thêm anh trai thì vô cùng vui mừng, ngày nào từ anh trai cũng gắn trên miệng, còn ngọt hơn cả Tiểu Bảo.

Tình cảm giữa Đại Bảo và Chu Chí Viễn bay lên nhanh chóng, phát triển đến mức sau này, dù trời không mưa Chu Chí Viễn cũng năn nỉ Đại Bảo tối ở lại ngủ với mình.

Tống Minh Lệ thấy Chu Chí Viễn dán Đại Bảo như thế, trong lòng rất cảm khái, tiếc nuối hai vợ chồng đều bận công việc, không thể cho Chu Chí Viễn thêm em trai hay em gái. Con một nhìn thì thấy ở nhà được yêu thương chiều chuộng, nhưng sự cô đơn tịch mịch đâu phải cảm giác dễ chịu?

Chu Chí Viễn thích về quê không phải vì ở đó có nhiều anh chị em họ sao?

Chu Tiểu Vân vẫn có ấn tượng rất tốt với Chu Chí Viễn. Cậu miệng như mía lùi gọi dạ bảo vâng lễ phép đầy đủ, biểu hiện gia giáo rất tốt.

Vì thế, sự giáo dục của gia đình có ảnh hưởng rất lớn tới con trẻ.

Trường học là một môi trường lớn, điều kiện học tập tốt ảnh hưởng đến việc trẻ con có tiếp thu hiệu quả của cách thức giáo dục hay không, nhưng tính cách thực sự của trẻ em không phải do cha mẹ bồi dưỡng nên hay sao?

Nhìn Chu Chí Viễn đi, tuổi không lớn lắm nhưng cách nói chuyện, hành động, đối nhân xử thế rõ ràng mạnh hơn Tiểu Bảo cùng tuổi nhiều, đây đều là công lao của chú Ba thím Ba biết cách dạy con!

Nhưng mà, mấy anh em nhà mình bây giờ cũng phát triển theo hướng tốt, tin tưởng trong tương lại cũng rất tốt.

Chu Tiểu Vân có lòng tin này.

Tống Minh Lệ một bên gắp thức ăn cho Chu Tiểu Vân vừa nói với Đại Bảo: “Đại Bảo, ăn sườn nhiều một chút.”

Đại Bảo đâu cần ai nhắc cậu, trong miệng đã nhét kín, nói chuyện mơ hồ không rõ: “Trong miệng cháu có sườn mà.” Nói xong còn nhè xương ra.

Chu Quốc Cường hơi ngại. Nhìn một bàn toàn người lớn đều ăn chậm nhai kĩ, ngay cả Chu Chí Viễn và Chu Tiểu Vân cũng rất văn nhã, Đại Bảo ở bên trong thật sự rất thu hút sự chú ý của người khác: "Đại Bảo, con ăn chậm một chút, không ai giành với con đâu!"

Đại Bảo bị Chu Quốc Cường giáo huấn tốc độ rốt cuộc chậm lại, nghĩ thầm: Đúng rồi, không phải đang ở nhà có Tiểu Bảo cùng ăn gây rối, ở nhà chú Ba gia ăn cơm không ai ngồi cùng bàn giành thịt với cậu. Hừm, đều do Tiểu Bảo, nếu không phải là nó ở nhà hay tranh giành với mình sao tạo thành thói xấu này chứ!

Đem nguyên nhân quy tội lên đầu Tiểu Bảo, trong lòng Đại Bảo lập tức cân bằng lại.

Tống Minh Lệ cười thay Đại Bảo giải vây: "Anh Hai, anh đừng trách Đại Bảo. Bình thường cháu nó ở nhà tụi em ăn cơm ít khi thế lắm, có lẽ hôm nay có thêm Đại Nha đây cháu nó vui vẻ nên thoải mái hơn."

Thật thế không? Chu Quốc Cường rất nghi ngờ. Con trai mình có đức hạnh gì, ông biết rất rõ.

Nhưng, hôm nay còn có chuyện quan trọng cần thương lượng với vợ chồng Tống Minh Lệ, Chu Quốc Dân. Ông không còn tâm trí để ý đến Đại Bảo .

"Quốc Dân, anh có chuyện muốn bàn với hai vợ chồng em một chút, chỉ là không tiện mở miệng lắm." Chu Quốc Cường xoa xoa tay, không biết nên nói thế nào.

Tống Minh Lệ thông minh cỡ nào, thoáng cái đã đoán ra: "Anh Hai, chắc anh muốn nói đến vấn đề ăn trưa của Đại Nha! Không sao không sao, để Đại Nha tan học xong cùng đạp xe với Đại Bảo đến đây đi, vừa vặn ăn cơm xong có thể ở phòng sách xem sách viết chữ gì gì đó."

Vẻ mặt Chu Quốc Cường cảm kích: "Thím Ba, em nói những lời này khiến anh rất cám ơn hai em. Năm ngoái Đại Bảo đã gây ra không ít phiền phức cho hai em, sau này có thêm Đại Nha càng làm phiền hai em hơn. Vốn dĩ anh cũng không tiện nói việc này, nhưng nghĩ đến Đại Nha một cô bé không thể ngày nào cũng đạp xe về nhà ăn cơm, đi lại đường sá xa như vậy anh thực sự không đành lòng. Bây giờ mới mặt dày nói ra những lời này, có mấy lời của em anh cũng yên lòng."

Chu Quốc Dân nói chen vào: "Anh Hai, anh khách sáo quá. Hai chúng ta là ai chứ, anh em ruột khách sáo làm gì. Hơn nữa, một năm qua thịt thăn chân giò anh mang đến chúng em cũng ăn mà, đâu nói lời nào khách sáo với anh!"

Chu Quốc Cường cười sang sảng: "Sau này mọi người đều ăn no!" Nhận được câu trả lời hài lòng, tảng đá lớn trong lòng Chu Quốc Cường cũng rơi xuống.

Tống Minh Lệ nói: "Anh Hai, anh đừng chỉ cảm ơn tụi em, bữa trưa hằng ngày đều là bà nội Viễn Viễn làm. Thật ra có mình mẹ bận rộn, anh phải hiếu kính mẹ mới đúng."

Bà nội cười xua xua tay: "Chỉ cần bọn nhỏ ăn ngon, một bà già như mẹ bận thì có sao đâu. Mau ăn đi, ngày nào bà cũng làm món ngon cho các cháu ăn."

Trong lòng Chu Quốc Cường vui mừng, làm vài chén rượu với Chu Quốc Dân.

Chu Tiểu Vân ngồi nghe mọi người nói chuyện không có cơ hội xen vào, nhưng cô cũng không cần nói chen vào làm gì.

Chuyện này trước đây cô cũng từng thầm nghĩ qua, không ngờ ba luôn nhớ đến, hôm nay nói ra.

Tình thương của cha thật ấm áp!

Ăn cơm xong, Chu Quốc Cường ở nhà còn một đống việc phải về trước. Đại Bảo chủ động xin đi giết giặc, ở lại chờ Chu Tiểu Vân cùng về.

Chu Tiểu Vân đến trường, nhận sách ngữ văn, số học, tiếng Anh, chính trị, lịch sử, địa lý, âm nhạc, mỹ thuật tạo hình, một chồng cao ngất, không nhẹ chút nào, cô cầm bọc sách mà thấy nặng trịch.

Ra cửa Đại Bảo đang đừng chờ, muốn xách hộ Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân nói: "Hay là để túi sách vào rọ xe đi anh!"

Đại Bảo cười nói: "Em quan sát không kém chút nào, mấu chốt là để vào rọ xe thì quá nặng, đầu xe chuyển động không linh hoạt, đi đường rất nguy hiểm. Để anh đeo cho! Bắt đầu từ mai để em tự đeo." Nói xong nhanh nhẹn đeo cặp sách trên lưng, đạp xe đạp.

Chu Tiểu Vân nhìn Đại Bảo đeo cặp sách màu hồng của mình mà cảm thấy buồn cười, trong lòng lại có cảm giác ấm áp.

Có anh trai thật là tốt!

Hai anh em dọc đường về cười cười nói nói, cảm giác rất tốt. Nhất là Đại Bảo, sáng sớm một mình đến trường buổi chiều lại một mình về nhà, đi đi về về chỉ có một mình. Giờ có thêm Chu Tiểu Vân làm bạn, so với trước đây vui hơn nhiều.

Nghĩ đến sau này mỗi ngày đều như thế, tâm tình Đại Bảo bắt đầu trở nên vui vẻ.

Lại nói tiếp, trường trung học Anh Minh xa hơn trường Sao Mai một tí, vì thế khi về nhà nhất định phải đi qua trường Sao Mai.

Cổng trường cấp hai Sao Mai cũng rất náo nhiệt, có không ít học sinh từ trong trường đi ra.

Chu Tiểu Vân chăm chú nhìn trong đám học sinh, chưa biết chừng lại thấy Vương Tinh Tinh!

161. Chương 163: Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng

Khi cả đám học sinh ùa ra ngoài, đông nghịt sao có thể nhìn thấy Vương Tinh Tinh có trong đó hay không chứ, Chu Tiểu Vân nhìn quanh, phát hiện muốn tìm người độ khó quá lớn, nghĩ thầm hay là thôi đi!

Không nghĩ tới muốn tình cờ gặp một người thì không gặp, không muốn nhìn thấy một người lại đột nhiên xông ra.

"Chu Tiểu Vân!"

Giọng nói quen thuộc vui vẻ không phải là Lý Thiên Vũ sao?

Chu Tiểu Vân quay lại, Lý Thiên Vũ đang đạp xe đạp chạy tới, người đàn ông trung niên bên cạnh không phải là bố chồng ở kiếp trước của cô, ba Lý Thiên Vũ Lý Hằng Quý sao?

Chu Tiểu Vân thở dài, thực sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng a!

Lý Thiên Vũ cũng tới nhận sách, đến trường mới nhất thời có chút không thích ứng kịp. Bạn thân nhất Cố Xuân Lai không ở cùng một chỗ với cậu nên thiếu đi sự hợp tác ăn ý nhất, thật sự rất cô đơn. Hơn nữa, ngay cả bạn học quen thuộc bà chằn Vương Tinh Tinh cũng không học cùng lớp với cậu. Aizz, đúng là không quen tẹp nào.

Vì con trai thi đỗ trường cấp hai trên thị trấn, Lý Hằng Quý cũng rất vui vẻ một hồi. Tuy học phí hơi đắt nhưng chưa nói hai lời đã lấy tiền ra nộp đủ. Không nghĩ tới con trai Lý Thiên Vũ cư nhiên luôn có vẻ mặt rầu rĩ không vui.

Lý Hằng Quý không hiểu hỏi: "Tiểu Vũ, trường cấp hai Khải Minh này là con kiên trì muốn thi vào sao giờ đến trường học con lại không vui vẻ?"

(trường Khải Minh chính là trường Sao Mai nhé, nếu để thế này sẽ đúng là chỉ khác một chữ so với trường Anh Minh, khi làm ebook ta sẽ sửa lại những chương khác)

Lý Thiên Vũ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng: "Ba à, ba đừng đoán lung tung. Con vui mừng không kịp nữa là!"

Vui được mới là lạ! Nghĩ đến Chu Tiểu Vân ở trường Anh Minh cách đó chỉ mấy trăm mét, Lý Thiên Vũ không tự chủ thở dài. Sau này muốn gặp mặt đã khó càng thêm khó!

Vừa nghĩ xong, trước lối đi bộ ở cổng trường có hai thân ảnh quen thuộc thoáng qua.

Đôi mắt Lý Thiên Vũ "Tách" một tiếng bật sáng, vừa nghĩ đến ai đó người ấy lập tức xuất hiện!

Vội vàng gọi to một tiếng rồi phóng xe đuổi theo.

Lý Hằng Quý vội vàng đuổi theo, trong lòng thấy lạ: Nhìn thằng bé vừa nãy còn buồn bã ỉu xìu, giờ lại cả người như được uống thuốc kích thích thế này, xem ra con trai đến tầm mười tuổi tính tình thật khó đoán.

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ tất nhiên trưng ra khuôn mặt tươi cười không mặn không nhạt, nhàn nhạt chào hỏi: "Ừ, là cậu à!"

Lý Thiên Vũ sớm quen với thái độ ôn hoà này của Chu Tiểu Vân, vừa đạp xe song song vừa đáp lời Chu Tiểu Vân: "Hôm nay cậu cũng đến ghi danh à, nhận được sách rồi sao?"

Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Lý Thiên Vũ vốn còn muốn hỏi cậu nhận bao nhiêu quyển, sách giáo khoa chỗ cậu có giống bên tớ không vân vân, nhưng vừa thấy dáng vẻ này của Chu Tiểu Vân không thể cất lời.

Lý Thiên Vũ tự nhận thông minh đổi đề tài khác: "Vương Tinh Tinh và tớ khác lớp, tớ ở lớp (1) bạn ấy ở lớp (5). Vào trường Anh Minh cậu có tình cờ gặp bạn học trước đây không?"

Nói xong thật muốn vả ình một cái, đây không phải là tự vạch áo cho người xem lưng à, trong lớp chỉ có Trịnh Hạo Nhiên và Chu Tiểu Vân thi đậu. Bạn ấy có thể tình cờ gặp ai nữa, tất nhiên là Trịnh Hạo Nhiên rồi.

Chu Tiểu Vân thật ra rất thích ý trả lời vấn đề này: "Hôm nay tớ tình cờ gặp Hứa Mỹ Lệ và Trịnh Hạo Nhiên. Giờ Hứa Mỹ Lệ là bạn cùng lớp với tớ, Trịnh Hạo Nhiên ở lớp (8) trên tầng, không học cùng lớp với tớ."

Trong lòng Lý Thiên Vũ chua chua, ngoài miệng không để lộ ra tí nào: "Hứa Mỹ Lệ á? Không phải trước đây là học sinh lớp (3) sao? Nhưng trường chúng ta chỉ có cậu và Trịnh Hạo Nhiên thi đỗ vào trường Anh Minh, không nghe nói còn có cả Hứa Mỹ Lệ nữa!"

Giọng nói Chu Tiểu Vân tràn ngập không cho là đúng: "Nghe chính bạn ấy bảo là họ hàng nhà bạn ấy tìm hiệu trưởng xin vài chữ, vào bằng cửa sau."

Lý Thiên Vũ ngạc nhiên, tìm quan hệ cũng có thể vào trường Anh Minh à? Nói đến ý này, trong đầu cậu xẹt qua một ý tưởng.

Chu Tiểu Vân không có thời gian đi quản cậu nghĩ gì, dọc đường đi cười cười nói nói với Đại Bảo , cơ bản không nói chuyện với Lý Thiên Vũ.

Lúc đến ngã ba, Lý Hằng Quý dẫn theo Lý Thiên Vũ đi một đường khác, Lý Thiên Vũ lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn mấy lần rốt cuộc đạp xe đi.

Sau khi về đến nhà, Chu Tiểu Vân mới biết được buổi chiều Chu Quốc Cường đã đóng học phí cho em gái Nhị Nha và nhận cả sách về.

Bốn anh em nhà họ Chu cũng bắt đầu đi học, Triệu Ngọc Trân nghĩ thầm cuối cùng mình có thể thảnh thơi một chút. Nhị Nha dùng bút chì viết lên bìa sách tên của mình: Chu Tiểu Nguyệt.

Khỏi phải nói, chữ không quá xấu, tối thiểu đoan đoan chính chính các nét đều chính xác. Như hiến vật quý đưa ỗi người trong nhà xem, Chu Quốc Cường sờ sờ đầu Nhị Nha cười nói: "Nhị Nha, con biết viết tên của mình rồi cơ à?" Ông còn định buổi tối sẽ dạy con viết!

Nhị Nha đắc ý nói: "Ba ơi, hè năm nay chị đã dạy con viết tên rồi, một lúc là con đã viết được ngay. Hơn nữa, con học từ chị được rất nhiều vần ghép nữa. Không tin, bây giờ con sẽ mở sách đọc cho ba mẹ nghe."

Nhị Nha không đợi Chu Quốc Cường trả lời liền đọc từng chữ từng chữ lên.

Chu Quốc Cường đâu biết cuối cùng con gái đọc đúng hay sai, liên tục khen con rất giỏi. Triệu Ngọc Trân ở bên cạnh cười không thấy mắt nữa, chỉ thấy răng thôi. Con cái một đứa tiếp một đứa đều lớn lên, đi học. Làm cha làm mẹ trong lòng bà thực sự là tự hào!

Chỉ có Chu Tiểu Vân nhíu mày: "Nhị Nha, mấy từ này em ghép vần cũng không đọc chuẩn. Đã dạy em bao nhiêu lần rồi mà vẫn đọc sai. Qua đây, chị dạy lại em lần nữa."

Nhìn tính này xem, học ai không tốt lại học Đại Bảo thích khoe khoang, đúng là người không khiến người khác bớt lo, không bằng được Tiểu Bảo.

Nhị Nha bị Chu Tiểu Vân dạy một mùa hè thật ra biết nghe lời hơn, lập tức cứ qua đó. Chu Tiểu Vân dạy Nhị Nha cách đọc ghép vần đúng.

Đại Bảo nghe xong ngứa răng cũng muốn bộc lộ tài năng: "Nhị Nha, để anh dạy em đọc."

Ba cặp mắt hoài nghi nhìn về phía cậu.

Đừng nói Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo , ngay cả Nhị Nha ít tuổi nhất đều có dáng vẻ không tín nhiệm. Điều này làm tổn thương lớn tới lòng tự trọng của bạn nhỏ Đại Bảo.

Đại Bảo quyết định biểu hiện một phen thật tốt, hừ, tuyệt không thể để ba em coi thường chính mình.

Cậu cầm lấy sách Nhị Nha giả khuông giả dạng giơ sách hắng giọng, sau đó đọc lên: a, o, e.

Chưa đọc hết, Tiểu Bảo đã không nể mặt bật cười: "Anh trai à, anh đừng dạy sai Nhị Nha. Ngay cả ghép vần cơ bản anh còn không biết xấu hổ thể hiện."

Năm Đại Bảo lớp một, lớp hai không nghiêm túc học hành. Tuy sau này có cố gắng, nghiêm túc học, kết quả không tệ. Nhưng việc ghép vần luôn có một lỗ hổng. Vì thế, tiếng phổ thông của Đại Bảo từ trước đến nay không tốt lắm.

Đại Bảo bị Tiểu Bảo chọc thủng lâm vào thế bí, xị mặt nói: "Đừng nói anh như đúng rồi thế, bằng không em thử xem?"

Thử thì thử, ai sợ ai chứ!

Tiểu Bảo cầm lấy sách bắt đầu đọc, ghép vần lưu loát tiêu chuẩn quả thực là không chê được điểm nào.

Ngay cả Chu Tiểu Vân cũng có chút sợ hãi than thở. Thật là không nhìn ra, xem ra Tiểu Bảo học ở trường rất chăm chỉ rất giỏi nhé! Cho nên mới nói, hoàn cảnh học tập hoàn toàn được quyết định bởi thái độ học tập, chỉ cần không quá ngốc làm gì có đứa trẻ nào học không tốt.

Hiện giờ thành tích của Tiểu Bảo rất tốt, không phải nguyên nhân vì bình thường vô cùng cố gắng nghiêm túc sao? Dụng tâm nghiêm túc mới là phương pháp học tập trọng yếu nhất hữu hiệu nhất.

Nhị Nha hài lòng vỗ vỗ tay: "Anh Hai, anh đọc kém chị một điểm nhưng đọc tốt hơn anh cả nhiều!"

Đến phiên Tiểu Bảo cười đắc ý .

Đại Bảo cãi cố nói: "Đây đã là gì, có bản lĩnh sau này em cũng thi đỗ trường Khải Minh đi." Đại Bảo luôn tự hào vì việc mình thi đỗ vào Khải Minh.

Tiểu Bảo một câu không nhường châm chọc này: "Năm nay em vừa lên lớp bốn, còn hai năm nữa là vào cấp hai. Sau này em muốn được như chị thi vào trường Anh Minh, ai đi học trường Khải Minh gì gì chứ. Đó đều là trường nơi các học sinh bình thường đến học, em không thèm đi."

Đại Bảo bị nói không ngóc đầu lên được, muốn phản bác lại nghĩ Tiểu Bảo nói đều là sự thực, nghĩ tới nghĩ lui đành phải nói: "Chờ đến lúc đó nhìn em có thể thi đỗ hay không đã, bây giờ đừng có khoác lác."

Khoe khoang? Đó là độc quyền của anh mà!

Tiểu Bảo không để ý tới Đại Bảo, thầm hạ quyết tâm sau này nhất định phải cùng trường cấp hai với chị.

Cố gắng lên, Tiểu Bảo!

162. Chương 164: Khắp Nơi Là Người Quen

Buổi sáng ngày chính thức tựu trường, bốn anh em chia thành hai tốp đến trường.

Tiểu Bảo gánh vác trách nhiệm nặng nề dẫn Nhị nha đi học, tan học, tay cậu nắm tay em gái đi học.

Hai người Đại Bảo và Chu Tiểu Vân phải đạp xe hơn nửa tiếng. Hơn sáu giờ đã bắt đầu từ nhà lên đường. Đồng hành còn Vương Tinh Tinh sớm tinh mơ đã tới chờ bọn họ cùng đi học.

Vương Tinh Tinh đang ríu ra ríu rít nói về chuyện hôm qua đến báo danh. Bất luận chuyện của mình thế nào, dù sao Vương Tinh Tinh luôn có cách nói thành chuyện rất thú vị.

Đến trường trung học Khải Minh thì Vương Tinh Tinh và Đại Bảo hai người vào trường trước. Chu Tiểu Vân phải đạp thêm một đoạn ngắn nữa mới đến trường mình. Trường học có một bãi để xe lớn để học sinh gửi xe đạp. Khi Chu Tiểu Vân đến chỗ đậu xe, cô phát hiện ra ở đây đã có khá nhiều chiếc xe rồi.

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ, rốt cuộc là trường trung học trọng điểm có khác. Xem ra mọi người đi học rất sớm, hoàn toàn khác hẳn với cấp một luôn thảnh thơi.

Bước vào lớp nhìn, bạn học đã tới hơn nửa. Chỉ là, có vẻ phần lớn bạn học không thân quen với nhau lắm, chỉ có mấy người nói chuyện, những người khác đều xem sách giáo khoa mới nhận.

Chu Tiểu Vân cảm nhận được không khí, học tập không giống nhau, vừa cảm khái vừa lấy sách giáo khoa ra xem.

Người cô quen trước mắt chỉ có hai người Hứa Mỹ Lệ và Tần Tuyết. Hứa Mỹ Lệ còn chưa đến, Tần Tuyết ngược lại tới rồi. Nhưng đối mặt với Tần Tuyết không thân thiện lắm, Chu Tiểu Vân cũng không muốn dùng mặt nóng áp lên cái mông lạnh của người ta. Bạn không muốn để ý đến tôi, tôi đâu nhất định phải để ý đến bạn chứ!

Hứa Mỹ Lệ vào lớp rồi thoải mái đi tới ngồi xuống cạnh Chu Tiểu Vân.

Có lẽ vì nguyên nhân trong lớp toàn gương mặt xa lạ, bây giờ nhìn Hứa Mỹ Lệ tựa hồ cũng không còn đáng ghét như trước nữa.

Hứa Mỹ Lệ không phải là loại người hư vinh, lúc nào cũng thích so sánh hơn thua, chỉ là thích khoe khoang một chút, nông cạn một chút thôi, những thứ khác đều tàm tạm. Cùng là cô bé mười mấy tuổi cùng thôn cùng lớn lên, nói chung có quen biết nên có thể nói hơn mấy câu, Chu Tiểu Vân nghĩ mình không soi mói đến vậy.

Hứa Mỹ Lệ cao hứng nói: "Chu Tiểu Vân, sáng nay cậu đi gì đến?"

Chu Tiểu Vân cảm thấy kỳ quái khi nghe câu hỏi này: "Đương nhiên tớ đạp xe đạp tới, với anh trai tớ, còn có cả Vương Tinh Tinh đi cùng. Cậu thì sao?"

Hứa Mỹ Lệ cười khúc khích nói: "Bố tớ lái xe gắn máy đưa đi. Buổi trưa tớ sẽ đến nhà dượng Hai ăn cơm, buổi chiều tan bố sẽ đến đón tớ."

Oa! Có xe đưa đón nha, xem ra bố Hứa Mỹ Lệ cũng rất thương bạn ấy.

Trẻ con dù thế nào cũng đều là bảo bối trong mắt cha mẹ mình. Hứa Mỹ Lệ nháo muốn vào trường trung học Anh Minh, Hứa Đại Sơn hơi buồn, chưa nói tiếng nào đã đến tìm anh em đồng hao giúp một tay, hiện tại lại ngày ngày đưa đi đón về, đúng là người cha tốt.

Chu Tiểu Vân từ đáy lòng than thở: "Hứa Mỹ Lệ, ba cậu đối với cậu không chê được điểm nào."

Hứa Mỹ Lệ ngẩng cao đầu, rất kiêu ngạo: "Tất nhiên rồi, ở nhà ba là người hiểu tớ nhất. Tớ muốn thứ gì ba lập tức mua cho tớ. Dù muốn đến cửa hàng mậu dịch trong thị trấn mua quần áo tốt, cũng là ba dắt tớ đi!"

Xem ra cha mẹ yêu con tuy cách thức khác nhau, nhưng tấm lòng đều giống nhau!

Chu Tiểu Vân và Hứa Mỹ Lệ tùy ý hàn huyên đôi ba câu, rồi cúi đầu đọc sách giáo khoa.

Hứa Mỹ Lệ thấy mọi người xung quanh đều tự học, nghĩ thầm mình không thể lạc hậu được, cũng mở sách ra đọc.

Khi thầy chủ nhiệm bước vào lớp, nhìn thấy cả lớp phần lớn đang đọc sách, hài lòng gật gật đầu, thuận tiện dạy dỗ mấy nam sinh luôn ngồi nói chuyện mấy câu.

Xem ra mấy bạn nam đó đều đến từ một trường, chưa biết chừng còn ở cùng một lớp, dù sao có vẻ rất quen thuộc. Từ khi vào lớp đã thấy nói không ngừng, hiện tại bị thầy Nghê nghiêm mặt dạy dỗ mấy câu sau cũng thành thật trở về vị trí.

Kế tiếp chính là sắp xếp chỗ ngồi, quét dọn vệ sinh linh tinh.

Phương pháp sắp xếp giống như thời tiểu học, đều là thấp ngồi trên, cao ngồi dưới. Có một điểm khác là, nam sinh nữ sinh tất cả ngồi cùng một dãy. Sau đó một nam một nữ ngồi cạnh nhau.

Học sinh ngồi dưới bắt đầu bàn tán xôn xao về cách thức thầy Nghê sắp xếp vị trí.

Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy kỳ lạ. Ở cấp một, nữ sinh và nữ sinh ngồi cạnh nhau, nam sinh và nam sinh ngồi cạnh nhau. Không ngờ lên lớp sáu, ý nghĩ của giáo viên đã không giống, không ngờ để nam nữ ngồi cùng bàn.

Có lẽ nghĩ rằng như vậy có thể để đi học chăm chú nghe giảng hơn, tan học mâu thuẫn có thể ít hơn.

Ngẫm lại cũng đúng, nữ sinh nếu được ngồi cạnh bạn thân mà không nói lời nào quả thực là chuyện không thể. Còn nam sinh ngồi cạnh nhau thì càng kinh khủng hơn, nói chuyện, làm điều mờ ám, thậm chí còn có thể cãi lộn, đánh nhau.

Không thể không nói, thầy Nghê rất biết cách quản học sinh. Cho nên, dù không tình nguyện, học sinh đều thành thật nghe thầy Nghê chỉ chỗ, từng người một vào vị trí, hơn mười phút sau tất cả đã ngồi vào chỗ.

Thầy Nghê quét mắt nhìn xuống lớp học một vòng, bắt đầu lên tiếng: "Các em, bắt đầu từ hôm nay các em là học sinh lớp sáu. Nếu vào trường Anh Minh, hi vọng các em đã ý thức được tầm quan trọng của việc học. Năm nhất ở cấp hai hoàn toàn khác với tiểu học, các em phải chuẩn bị sẵn tinh thần đi, vứt bỏ tất cả thói quen xấu, bắt đầu từ hôm nay nghiêm túc học hành có nghe thấy không?"

Bên dưới có tiếng trả lời thưa thớt khiến thầy Nghê không hài lòng, lại cất cao giọng hỏi một lần: "Có nghe thấy không?"

Cả lớp đồng thanh trả lời rất to: "Nghe —— rõ —— ạ!"

Ừm, thế còn đọc.

Thầy Nghê cuối cùng hài lòng, tiếp tục phát huy sở trường.

Chu Tiểu Vân vô cùng xấu hổ với hành vi có mắt không tròng của mình hôm qua. Vốn tưởng rằng đây là một thầy giáo bình thường hơi lạnh lùng, kết quả vừa nhìn vừa nghe mới biết đây là một thầy nói liên tục từ đầu đến cuối.

Cứ nói qua nói lại thế này bao giờ mới xong đây! Mấy lời đều là chăm học một chút, để tương lai có thêm hy vọng, trải qua cuộc sống tốt đẹp.

Aizz! Xem ra cuộc sống của học sinh cấp hai năm đầu tiên không tốt đẹp như ý muốn rồi!

Thật vất vả đợi thầy Nghê nói hết, đã gần mười giờ rồi. Sau đó phân công học sinh trong lớp buổi chiều mang vật dụng tới tổng vệ sinh.

Trong lớp đã có chổi lúa, mỗi học sinh phải mang khăn lau tới lau cửa sổ, lau bàn, lau tường. Còn có một chỗ rất lớn cần quét dọn đó chính là con đường trung tâm trong trường, mỗi ngày đều phải quét qua hai lần.

Chu Tiểu Vân bị phân công lau cửa sổ, nghĩ thầm việc này cũng không nhẹ nhàng lắm, phải leo lên leo xuống. Chẳng còn cách nào khác, được phân công ai dám phản đối chứ.

Đến buổi chiều là buổi tổng vệ sinh rầm rộ.

Trong lớp học có bốn cửa sổ lớn, Chu Tiểu Vân và một cô bé khác phụ trách lau một cái trong đó.

Chu Tiểu Vân nhìn cô bé này mấy lần.

Quái, sao cô bé này mình nhìn quen quen nhỉ! Giống như mình từng quen biết vậy, mặt mày ngũ quan đều có cảm giác giống như từng nhìn thấy.

Chu Tiểu Vân thử đến gần: "Tên tớ là Chu Tiểu Vân, cậu tên là gì?"

Cô bé kia cười thẳng thắn nói: "Tớ là Lưu Lộ."

Lưu Lộ?

Chu Tiểu Vân ngẩn ra.

Trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp vậy sao?

163. Chương 165: Thì Ra Có Chuyện Trùng Hợp Như Thế

Cậu Lý Thiên Vũ là Lưu Chính Thanh, trong nhà có hai cô con gái, lớn gọi Lưu Sương lớn hơn Lý Thiên Vũ ba tuổi, bé gọi Lưu Lộ bằng tuổi Lý Thiên Vũ nhưng nhỏ hơn mấy tháng.

Chẳng lẽ Lưu Lộ này chính là Lưu Lộ kia em họ Lý Thiên Vũ?

Tính tính toán toán số tuổi không khác lắm, nhìn lại gương mặt dường như càng nhìn càng thấy giống.

Kiếp trước Chu Tiểu Vân không quen thân với Lưu Lộ lắm, nhưng dù sao cũng là em họ Lý Thiên Vũ cơ hội gặp mặt không ít. Bây giờ nhìn lại ngũ quan không khác lúc lớn mấy, chỉ là bây giờ còn nhỏ còn non nớt một chút thôi.

Chu Tiểu Vân cảm thán một tiếng dài, thật là khéo mà.

Lưu Lộ thấy ánh mắt là lạ Chu Tiểu Vân trong lòng có chút sợ hãi: "Chu Tiểu Vân, sao cậu nhìn tớ như thế? Rất dọa người đó?"

Quên chưa nói, Lưu Lộ trời sanh tính tự quen thân, cởi mở hào phóng rất dễ thân cận. Chỉ chốc lát sau, hai người đã thân quen.

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ, tính Lưu Lộ cực kì tốt, làm bạn không tồi, chẳng cần quan tâm đó có phải em họ Lý Thiên Vũ hay không. Dù sao Lý Thiên Vũ cũng từng học với mình hai năm, có gặp lại cũng không đến mức kinh hãi.

Sau khi quét dọn vệ sinh xong trở về vị trí Chu Tiểu Vân đột nhiên phát hiện Lưu Lộ không ngờ ngồi đằng sau mình. Không thể không nói một câu, thì ra có chuyện trùng hợp như thế.

Đi học hơn nửa tháng, Chu Tiểu Vân từ từ thích ứng với nhịp điệu học tập của lớp sáu, hoàn toàn khác hẳn với tiểu học nhàn rỗi, căng thẳng hơn nhiều. Buổi sáng bốn tiết, buổi chiều ba tiết cộng thêm hoạt động ngoài giờ học. Giáo viên tất cả các môn đều thao thao bất tuyệt giảng một tràng rất nhanh.

Giáo viên các môn ngoài ngữ văn còn tăng thêm tiếng Anh, chính trị, lịch sử, địa lý, so với các môn chính tương đối thoải mái hơn một chút. Các bạn nhỏ thích nhất tiết âm nhạc mỹ thuật và thể dục.

Chu Tiểu Vân nhớ kĩ bài học ở cấp một, nhất định duy trì nguyên tắc làm người khiêm tốn. Khi bầu cán bộ lớp, đầu cô cúi rất thấp, kiên quyết không chịu ngẩng đầu lên, miễn cho thầy chọn trúng.

Thầy Nghê rất tinh, nghe hết một lượt tự đề cử, rồi lại lựa chọn một số người có thành tích thi đầu vào tốt tạm thời đảm nhiệm cán bộ lớp. Nhưng, chính thức bổ nhiệm phải đợi một tháng sau thành tích kiểm tra cuối tháng công bố.

Tần Tuyết với tiếng phổ thông lưu loát tự tin tự giới thiệu mình, bộc lộ hết tài năng trở thành lớp trưởng —— tạm thời.

Chỉ là, điều này cũng đủ để Tần Tuyết đắc ý rồi, lúc đi ngang qua chỗ Chu Tiểu khẽ hừ một tiếng.

Chu Tiểu Vân không để ý tới sự khiêu khích ngây thơ của cô bạn ấy.

Lưu Lộ không tồi, làm cán sự môn văn.

Nguyện vọng được làm quan của Hứa Mỹ Lệ cực kỳ mạnh, mắt thấy lớp trưởng linh tinh đã được chọn, cô bạn không vui. Khi thầy Nghê chọn tổ trưởng, cố gắng giơ tay thật cao thật cao cuối cùng đã được như nguyện.

Ánh mắt thầy Nghê lúc quét qua Chu Tiểu Vân rồi dừng lại một chút, nữ sinh này thật lạ, chưa giơ tay lần nào cả.

Ấn tượng của Nghê Lượng đối với Chu Tiểu Vân coi như khá tốt, cảm thấy cô bé văn tĩnh này học hành rất chịu khó, nghe giảng nghiêm túc, làm bài chữ viết cũng vô cùng tinh tế xinh đẹp, có lòng muốn cất nhắc cô bé làm cán sự số học.

Không biết tại sao Chu Tiểu Vân từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu, không có giơ tay, cũng không lên tiếng?

Không sao, em không lên tiếng tôi vẫn có thể chỉ định mà!

Thầy Nghê nói: "Chu Tiểu Vân, em tạm thời làm cán sự số học đi!"

Em?

Chu Tiểu Vân không giải thích được ngẩng đầu lên. Thầy có lầm hay không vậy, em đâu có giơ tay chứ!

Tiếc rằng, hiển nhiên thầy Nghê thuộc kiểu giáo viên độc tài, căn bản không cho Chu Tiểu Vân cơ hội từ chối tiếp tục chọn cán sự thể dục, cán sự lao động, cán sự văn nghệ.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ lắc đầu, như vậy cũng bị thầy chọn trúng, xem ra mình trời sinh số khổ a!

Có ý muốn đi tìm thầy nói một tiếng, nhưng vừa nghĩ đến thầy Nghê tự mình chỉ đích danh, nếu đi từ chối có phải quá không cho thầy Nghê mặt mũi không? Nếu chọc giận thầy ấy chẳng phải được không bù nổi mất sao?

Thôi, cố gắng làm cán sự số học đi!

Không phải là chuyện thu vở bài tập sao? Thu phát bài tập đều do tổ trưởng làm, cô chỉ cần mang bài tập đến phòng làm việc giáo viên thôi. Đơn giản đơn giản!

Nghĩ đến cuộc thi tháng một tháng sau, học sinh lớp Sáu mới vào cũng bắt đầu lo lắng.

Đây chính là cuộc thi đầu tiên sau khi chính thức vào trường Anh Minh. Nếu thi không tốt sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong mắt giáo viên.

Mọi người đều gắng hết sức học tập.

Chu Tiểu Vân nhìn bạn học xung quanh học hành nghiêm túc dĩ nhiên mình không thể yếu thế. Từ trước đến nay cô luôn nghiêm túc, lúc này trong hoàn cảnh học tập tốt như vậy, càng thêm như cá gặp nước.

Suy nghĩ một chút trường trung học Anh Minh đúng là mạnh hơn nhiều so với trường cấp hai Hưng Vượng. Chu Tiểu Vân Tưởng vốn tưởng khi mình ở trường tiểu học Hưng Vượng đã thuộc kiểu nghiêm túc chịu khó. Khi đã tới đây rồi, mặc dù cũng coi như học sinh nghiêm túc, nhưng không đến mức quá chói mắt.

Có thể đoán ra không khí học tập dày đặc cỡ nào.

Mỗi sáng bước vào lớp, đều có thể phát hiện ra một đám học sinh đã đến, bắt đầu đọc bài khóa môn văn hoặc học từ tiếng Anh rồi.

Từ nhà Chu Tiểu Vân tới trường mất nửa tiếng, mỗi ngày cộng lại là hơn một tiếng, chỉ lãng phí đi đường không thì đáng tiếc.

Chu Tiểu Vân nghĩ ra cách, lợi dụng khoảng thời gian này học thuộc từ tiếng Anh. Thường là cùng với Đại Bảo thay phiên nói, cứ như vậy một đường đạp xe một đường học từ hiệu quả rất tốt.

Thành tích môn tiếng Anh của Đại Bảo lập tức bay lên cao, ha ha!

Dĩ nhiên, tiếng Anh của Chu Tiểu Vân cũng không kém. Mặt khác, trong bài thi chính trị cũng có một đoạn khá dài khái niệm cần học thuộc. Không biết là ai ra đề thi nữa, toàn là mấy lý luận thóc mục vừng thối không học không được hay sao?

(Thóc mục vừng thối: ý chỉ những thứ cũ mèm, vô dụng)

Văn là môn sở trường của Chu Tiểu, đến tiết chính trị có thể nói là không ai địch nổi.

Giáo viên chính trị là một người đàn ông rất cao, thích ngẩng đầu ưỡn ngực đi giữa lớp, rất ít nhìn học sinh. Nhưng anh lại rất thích Chu Tiểu Vân. Nghĩ lại cũng đúng, có giáo viên nào không thích học sinh chăm chỉ không?

Ngữ văn bắt đầu học cổ văn, "Chi hồ giả dã". Chu Tiểu Vân cảm thấy rất hứng thú với nó. Cô luôn cảm thấy người Trung Quốc là người thông minh nhất thế giới, xem cổ nhân nói có học vấn thâm sâu vô cùng. Ở tiết ngữ văn, dù chỉ là một bài thơ cổ đơn giản mang âm luật, khi đọc trôi chảy trên miệng có mỹ cảm không diễn tả nổi.

Không cần hoài nghi, tiết ngữ văn chắc chắn là tiết Chu Tiểu Vân tập trung tinh thần nhất. Giáo viên dạy văn họ Khổng, vóc dáng không cao, có nền tảng cơ bản về môn văn sâu sắc, khi giảng bài dần lộ ra nét đặc sắc riêng.

Chu Tiểu Vân thấy mình rất may mắn từ đầu đến giờ đã gặp được hai giáo viên dạy văn giỏi.

Lớp số học, càng không cần phải nói! Chủ nhiệm lớp thầy Nghê có chiêu bài khuôn mặt nghiêm túc kia có học sinh nào không sợ, không ai dám mất tập trung. Chu Tiểu Vân Tâm nghĩ thầm dù sao mình cũng là cán sự của môn này, không thể phá hủy sân khấu của thầy số học được, nghiêm túc nghe nghiêm túc nghe đi!

Chỉ là, Chu Tiểu Vân cũng không chắc chắn lắm với thành tích của mình.

Trước kia ở Hưng Vượng tiểu học luôn đứng đầu, nhưng khi nhập học, thành tích của mình chỉ nằm trong mười cái tên đứng đầu trong lớp thôi.

Tại sao lại biết điều này? Bởi vì thầy Nghê đã dán bảng xếp hạng thành tích lên bức tường bắt mắt nhất trong lớp, đi ra đi vào muốn không nhìn thấy cũng không được.

Đây quả là thượng thượng sách đối với học sinh.

Ai không xắn tay áo lên chuẩn bị ở cuộc thi tháng lần đầu tiên Nguyệt này tỏa sáng chứ!

Chu Tiểu Vân cũng không ngoại lệ, trong lòng vừa khẩn trương vừa mong đợi.

164. Chương 166: Cuộc Thi Tháng Đầu Tiên (1)

Thi tháng là cuộc thi toàn trường. Nghe nói đề thi đều là nhờ các chuyên gia bên ngoài đặc biệt ra đề, trong trường không có. Nghe thấy thế, học sinh càng căng thẳng. Tất cả các lớp thi chéo, đằng trước đằng sau có hai giám thị không ngừng đi lại.

Đề bài chằng chịt chi chít chữ khiến người khác nhìn cũng chặc lưỡi hít hà, đâu còn thời gian lo lắng ngồi bên cạnh là ai nữa. Mọi người vùi đầu vào làm.

Đến khi làm gần xong, còn chưa kịp kiểm tra lại thì đã phải nộp bài thi rồi.

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ thời gian làm bài thi thật sít, ngay cả soát lại bài cũng không có thời gian. Xem ra sau này phải tập nâng cao tốc độ làm bài của mình. Hơn nữa, lúc làm bài phải vô cùng cẩn thận, làm sai chẳng còn thời gian sửa lại!

Sau khi thi xong bốn môn, Chu Tiểu Vân nhân dịp chủ nhật nghỉ ngơi thật tốt.

Trường trung học Anh Minh này đúng là thắt chặt, đặc biệt coi trọng chất lượng dạy học. Đại Bảo cũng không có cuộc thi tháng như thế này, xem ra đây là sáng tạo độc đáo riêng của Anh Minh.

Khó trách các thầy cô giáo vào lớp cũng giành giật với thời gian. Quản lý căng thẳng cỡ này có sự thúc đẩy rất lớn với giáo viên trong trường. Theo lời thím Ba nói, tiền thưởng của giáo viên liên quan trực tiếp đến thành tích thi. Bảo sao giáo viên không tận tâm tận lực chứ!

Không trách được mọi người đều nói chất lượng dạy học trường trung học Anh Minh rất tốt! Ngôi trường như thế, hoàn cảnh học tập như thế, giáo viên học sinh như thế, chất lượng dạy học muốn không tốt cũng không được!

Nhị Nha vào lớp Một hòa nhập không tệ lắm, nghe nói vì biểu hiện không kém được làm tổ trưởng.

Khi Chu Tiểu Vân hỏi, Nhị Nha đắc ý ngẩng cao đầu, bộc lộ nét trẻ con đáng yêu.

Chu Tiểu Vân mỗi tối ngoại trừ làm bài tập của mình còn đôn đốc cả Nhị Nha, thói quen Tiểu Bảo rất tốt căn bản không cần cô lo lắng. Nhị Nha chẳng chịu ngồi yên bao giờ mới cần quản kĩ.

Vì thế mới nói, học sinh giỏi đều từ gia đình có giáo dục đi ra.

Cha mẹ bận buôn bán kiếm tiền nuôi sống cả nhà, không có nhiều thời gian, không có sức đi hỏi chuyện học của các con. Đại Bảo và Chu Tiểu Vân đều tự học.

Không sao, các em có mình hỏi đến là được. Chu Tiểu Vân tự tin nghĩ thầm.

Sự thật đúng như thế. Dưới sự ảnh hưởng của mình, thành tích của Tiểu Bảo vững bước tăng lên, ở lớp cầm cờ đi trước. Nhị Nha mở đầu cũng không tệ, xem ra chỉ cần kiên trì bền bỉ quản lí, rèn thành thói quen học tập là có thể an tâm rồi.

Đại Bảo à, là người không có thiên phú đọc sách nhất trong bốn anh em, cũng là người có thành tích kém nhất. Năm lớp ba cực kì yếu, dù đến lớp bốn, lớp năm bắt đầu chăm chỉ, nhưng xuất phát hơi muộn nên thành tích chỉ ở tầm trung.

Hơn nữa Đại Bảo nóng tính, không thể im lặng nổi, lại không có quyết tâm học tập, vô số nguyên nhân, khiến sau khi Đại Bảo nỗ lực thi đỗ vào Khải Minh thành tích cũng không quá xuất sắc.

Chẳng qua, Chu Tiểu Vân đã thỏa mãn với anh ấy lắm rồi. Tốt nhất Đại Bảo có thể an phận đi học, không đi đường rẽ, chớ say mê chơi game, đừng đi đánh nhau gây chuyện là cô đã cám ơn trời đất.

Tác phẩm thư pháp của Đại Bảo nghe nói được tuyên truyền rộng trong trường, cả ngày giắt ngoài miệng nói không ngừng Chu Tiểu Vân muốn không biết cũng không được.

Không khen mấy câu chắc chắn sẽ phụ vẻ mặt đầy mong đợi của Đại Bảo. Khen mấy câu thì lại không quen nhìn bộ dạng đắc ý kiêu ngạo kia. Thật là mâu thuẫn mà.

Vì biểu hiện xuất sắc trong môn thể dục, năm nay Đại Bảo được chọn là cán sự thể dục.

Khi Đại Bảo mang tin tức tốt này nói cho các em, lòng tràn đầy mong nhận được vô số ánh mắt hâm mộ, kết quả lại là:

Tiểu Bảo bĩu môi: "Như thế mà cũng đem ra khoe, em ở lớp cũng làm lớp phó học tập rồi. Chỉ có học sinh có thành tích cao trong lớp mới được làm cán bộ thôi!"

Nhị Nha nhỏ tuổi nhất cũng không thèm ngó tới chức cán sự thể dục của Đại Bảo: "Anh à, anh đúng là rất hợp với chức cán sự thể dục." Nhị Nha nghĩ thầm làm cán sự thể dục thì có bản lãnh gì, phải giống như chị gái làm lớp trưởng mới oai phong.

Chu Tiểu Vân chưa bao giờ ở nhà đề cập tới chuyện mình làm cán sự số học lúc này không thể không nói một tiếng: "Anh à, giờ em đang làm cán sự số học." Đừng để Đại Bảo tự cho rằng mình không bằng anh ấy, rồi cái đuôi của anh ấy có thể vểnh lên trời. Anh ấy đúng kiểu được khen mấy câu đã bay lên chín tầng mây, thỉnh thoảng cũng nên đả kích đả kích anh ấy một chút.

Đại Bảo cảm nhận rõ sự thật tàn nhẫn này, các em ai cũng mạnh hơn mình. Không được, Đại Bảo quyết định sau này ở lớp phải biểu hiện tốt một chút, giả vờ bận rộn đi ra đi vào cho các em ấy thấy. Hừ!

Sáng thứ hai, không khí trong lớp hơi lạ. Mọi người ai cũng cố giả vờ bình tĩnh thật ra trong lòng của mỗi người đều đang gõ trống: không biết mình thi thế nào? Nghe nói hôm nay tất cả thành tích sẽ được công bố.

Sáng thứ hai đúng lúc có bốn tiết của bốn môn chính, tiết thứ nhất chính là giáo viên ngữ văn cô Khổng ra trận đầu tiên.

Tiếng phổ thông quá tốt, giọng nói cực kỳ ngọt ngào, cô Khổng có gương mặt baby, giáo huấn người khác cũng không có bao nhiêu độ uy hiếp. Lúc đọc điểm, giọng nói êm tai.

Một trăm hai mươi là điểm tuyệt đối, cũng có người thi hơn một trăm mười, kém hơn thì hơn tám mươi, hơn chín mươi. Tần Tuyết vừa nghe thấy mình thi được một trăm mười hai điểm thì vui vẻ cầm bài thi đi xuống. Đi qua chỗ Chu Tiểu Vân cô bé còn thị uy nhìn cô một cái.

Chu Tiểu Vân nghĩ không cần ngây thơ thế được không, giờ mới là môn đầu tiên đâu biết thành tích tốt hay không tốt.

Lưu Lộ là cán sự môn văn cũng không kém, cư nhiên được một trăm mười lăm điểm. Vẻ mặt Lưu Lộ vui mừng về chỗ, Chu Tiểu Vân giơ ngón tay cái về phía bạn ấy.

Chu Tiểu Vân chậm chạp không nghe thấy tên mình trong lòng thấp thỏm không yên. Ngữ văn vốn là môn ưu thế của mình, nếu thi không tốt, đúng là đã phụ lòng năm năm cay đắng nhọc lòng học thầy Phương Văn Siêu rồi.

"Lâm Ba, một trăm mười sáu điểm!"

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, Lâm Ba không phải là nam sinh ngồi cạnh mình sao? Thành tích nhập học hình như cũng không cao lắm, sao lúc thi điểm cao vậy nhỉ?

Chiều cao Lâm Ba xêm xêm cô, bình thường không thích nói chuyện, chẳng thân thiết gì lắm cô. Thường ngày, cậu ta luôn vùi đầu nghiêm túc học.

Nghe điểm cao như thế, Lâm Ba nở nụ cười, cầm bài thi về.

Chu Tiểu Vân chờ rồi chờ, đến cuối cùng mới nghe được tên của mình: "Chu Tiểu Vân, một trăm mười tám điểm!"

Ồn ào! Cả lớp xôn xao, điểm cao nhất!

Chu Tiểu Vân trước ánh mắt của bạn học thản nhiên nhận bài thi, trong lòng lại nghĩ: sao lại bị trừ hai điểm nhỉ?

Vẻ mặt Tần Tuyết cực kì đặc sắc, hung hăng nghĩ: Còn ba môn nữa, Chu Tiểu Vân, chờ xem!

Hứa Mỹ Lệ nhìn điểm của mình một trăm linh ba, than thở, chênh lệch đây chính là chênh lệch mà. Trước kia ở tiểu học Hưng Vượng luôn tự cao tự đại cho là mình rất giỏi, nhưng vừa vào Anh Minh, Hứa Mỹ Lệ rốt cuộc phát hiện mình bình thường cỡ nào.

Tâm trạng này như sự chênh lệch quá lớn giữa con sông và mặt biển, nhất thời rất khó thích ứng kịp.

Lâm Ba dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn nữ sinh thanh tú ngồi bên cạnh mình, rốt cuộc không nhịn được hỏi ra miệng: "Chu Tiểu Vân, thành tích ngữ văn của cậu rất tốt, trước kia có phải thành tích của cậu luôn cao vậy không?"

Chu Tiểu Vân nhàn nhạt nói: "Không đâu, có lẽ lần này chỉ là may mắn thôi." Dĩ nhiên trong cuộc thi lần này cô sẽ nhiều lần cố gắng "gặp may" như thế. Ha ha, trong lòng thật đắc ý vui vẻ .

Lưu Lộ thò đầu lên hâm mộ nói: "Oa, Chu Tiểu Vân, thật siêu!"

Quan hệ Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ không tệ, nghe câu nói dí dỏm cười đáp: "Kế tiếp không được đâu, đây làm môn sở trường nhất của tớ!"

Lưu Lộ liếc nhìn cô, căn bản không tin lời cô nói.

165. Chương 167: Cuộc Thi Tháng Đầu Tiên (2)

Cô Khổng biểu dương những người được điểm cao nhất một lượt. Không thể không nói đến Dương Phàm điểm đầu vào cao nhất rất nổi tiếng, ngữ văn cũng được một trăm mười bày điểm, chỉ kém Chu Tiểu Vân!

Dương Phàm tương đối cao, ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên. Bình thường suốt ngày hi hi ha ha, thuộc kiểu học sinh vô cùng thông minh, không cần tốn nhiều công chăm chỉ học giống như những người khác trong lớp. Điểm cao như thế đúng là khiến mọi người cắn răng nghiến lợi mà!

Thời điểm thầy Nghê vào lớp cả lớp yên lặng như tờ. Cách trả bài thi của thầy Nghê cũng khác giáo viên khác, thầy trả từ cao đến thấp.

Điểm tuyệt đối là Dương Phàm, cậu bé kia tiêu sái đi từ bục giảng xuống làm điên đảo một loạt nữ sinh.

Kế tiếp lại là Lâm Ba, Chu Tiểu Vân không khỏi lau mắt nhìn Lâm Ba một lần nữa. Thâm tàng bất lộ, cao thủ a!

Điểm số học của Chu Tiểu Vân cũng không tệ lắm, một trăm mười sáu điểm, cũng có thể nói xếp vào mấy thứ hạng đầu tiên.

Chu Tiểu Vân vẫn tương đối hài lòng với lần thi này, thầm nghĩ về sau cần luyện nhiều hơn dạng đề khó. Lần này cô bị đề bài cuối cùng quấn lấy, bị trừ bốn điểm, phần còn lại làm tương đối thuận lợi.

Tần Tuyết thấy mình lại thấp hơn Chu Tiểu Vân hai điểm, lỗ mũi đã tức sắp vẹo đi.

Giáo viên tiếng Anh họ Từ, cũng là nữ, hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất tây. Nếu không sao có thể dạy tiếng nước ngoài chứ, tất cả giáo viên dạy tiếng Anh đều có phong cách tây hơi khác thầy cô giáo khác một chút, khi nói chuyện cách nhấn nhá cũng không giống.

Điểm tiếng Anh của Chu Tiểu Vân không khác số học lắm, không đứng thứ nhất nhưng ít ra có thể chiếm mấy vị trí đầu. Kiến thức ngữ pháp cần tăng cường thêm.

Không thể không bội phục Dương Phàm, dễ dàng lại được điểm tiếng Anh cao nhất. Gần như trở thành thần tượng của tất cả học sinh trong lớp.

Môn cuối cùng là chính trị, thầy chính trị cầm bài thi vào lớp còn thấy kỳ quái. Bình thường xôn xao ầm ĩ, sao hôm nay lại an tĩnh như vậy, thật là khiến người khác không quen lắm.

Phải biết kỷ luật tiết chính trị là kém nhất, một đống đạo lý lớn ai mà thích nghe chứ!

Thầy Hạ chính trị tranh thủ cơ hội khó có được này tiến hành giáo dục khai thông tư tưởng cho học sinh, chủ yếu là muốn coi trọng tiết chính trị hơn, ngoan ngoãn chăm học hơn vân vân và vân vân. Bình thường tai trái nghe ra tai phải, hôm nay không ai dám mất tập trung nữa.

Thầy Hạ thuyết giáo hài lòng xong, ung dung thong thả lấy bài thi ra trả. Tất cả học sinh đều nghển cổ về phía trước. Thói quen trả bài của thầy Hạ vừa vặn ngược lại với thầy Nghê, thích từ điểm thấp đến điểm cao từ từ phát xuống.

Người lên đầu nhận bài cũng ủ rũ cúi đầu, càng về sau nụ cười trên mặt học sinh càng nhiều. Hứa Mỹ Lệ thấy điểm chính trị của mình cuối cùng thi được một trăm mười bốn điểm, vui vẻ trở về vị trí.

Chu Tiểu Vân thấy bạn học bên cạnh từng người một đi lên trong lòng nói thầm: xem ra điểm chính trị của mình không kém, chỉ còn ba bốn người mà đã đến một trăm mười sáu điểm rồi.

Đến bài thi cuối cùng thầy Hạ rốt cuộc dừng lại: "Tiếp theo là bạn Chu Tiểu Vân điểm cao nhất lớp chúng ta. Trò ấy được một trăm mười chín điểm, là bài thi chính trị điểm cao nhất trong toàn trường lần này."

Trong tiếng xì xào, Chu Tiểu Vân nhận lấy bài thi mà giống như bước lên nhận giải quán quân. Lúc xuống không thể nghi ngờ nhìn thấy ngay ánh mắt phóng lửa của Tần Tuyết.

Cô dở khóc dở cười, cô bé này cũng đúng là, coi mình như kẻ thù vậy, cả ngày so tới so lui. Mình cũng không có ý định đấu với bạn ấy. Con người mà, quan trọng nhất là tự vượt qua chính mình! Cứ so sánh với người khác thì có bản lĩnh gì!

Lần này, Chu Tiểu Vân coi như thi rất tốt, ngữ văn và chính trị quả thực là Đỗ Trạng Nguyên, số học và Anh ngữ cũng nằm trong mấy tên đầu, cộng vào trừ trừ tính tính, thấp hơn một chút so với quái thai Dương Phàm kia.

Ừ, cố gắng lên, Chu Tiểu Vân, về sau phải vượt qua Dương Phàm!

Chu Tiểu Vân không khỏi nảy sinh lòng hiếu thắng, hừ, tôi muốn thử nhìn xem chăm chỉ quan trọng hay là thông minh quan trọng hơn. Tôi không tin rồi, mình chăm chỉ nghiêm túc lại không bằng Dương Phàm đầu óc thông minh!

Dương Phàm từ sau khi nhận được bài thi chính trị, vẻ mặt không thoải mái như lúc đầu nữa. Trong lòng cậu nghĩ thầm, bạn gái nhìn văn văn tĩnh tĩnh này không đặc biệt gây chú ý, không ngờ nền tảng chắc như vậy. Điểm số học, tiếng Anh của mình khá hơn một chút, nhưng người ta điểm ngữ văn và chính trị rất cao! Không thể coi thường được!

Tan học, Hứa Mỹ Lệ tới chỗ Chu Tiểu Vân hâm mộ nói: "Chu Tiểu Vân, bây giờ tớ mới biết thành tích của cậu cao hơn tớ nhiều. Sau này tớ cũng muốn cố gắng học tập gắng sức đuổi theo cậu."

Chu Tiểu Vân rất kinh ngạc. Ơ, hôm nay Hứa Mỹ Lệ nói chuyện đúng lý hơn trước kia nhiều. Xem ra đối với Hứa Mỹ Lệ, đến trường trung học Anh Minh đọc sách là một quyết định đúng đắn!

Buổi trưa khi đến nhà thím Ba ăn cơm, Tống Minh Lệ hỏi han thành tích của Chu Tiểu Vân. Cô không khoe khoang cũng không quá khiêm tốn, thẳng thắn đọc hết các điểm.

Tống Minh Lệ lại một lần nữa phải lau mắt mà nhìn Chu Tiểu Vân. Nếu số điểm này ở lớp cô chính là xếp thứ nhất. Đứa bé này, không lạnh không lạnh không ngờ lại giỏi như vậy. Lập tức cô khen ngợi Chu Tiểu Vân một tràng.

Bà nội nghe thấy mắt cũng cười híp thành một đường thẳng. Không cần biết người khen là ai, dù sao chỉ cần khen cháu trai, cháu gái của bà là bà đã vui vẻ.

Chu Chí Viễn sợ hãi than lên tiếng: "Chị họ, chị giỏi quá! Học còn giỏi hơn anh Đại Bảo nhiều."

Đối với chuyện em gái học giỏi hơn mình Đại Bảo cũng không quan tâm lắm, sớm đã quen rồi. Cậu cũng rất vui vẻ, so với mình thi tốt còn vui hơn.

Buổi chiều vừa đến thay ca, chỉ thấy tất cả bạn học đều đang hỏi thăm tổng điểm bốn môn của nhau. Thầy Nghê sớm đã công bố rõ, sẽ dán bảng xếp hạng tổng điểm trong lớp, sau đó căn cứ vào kết quả cuộc thi điều chỉnh chức vụ cán bộ lớp.

Điều này đối với đám học sinh quá mức kích thích. Chỉ sợ trong lòng không chịu nổi!

Dương Phàm yên ổn xếp thứ nhất, Chu Tiểu Vân kém hai điểm theo sát phía sau. Xếp thứ ba không ngờ lại là Lâm Ba im lặng không lên tiếng. Lưu Lộ thứ tư, Tần Tuyết thứ năm.

Ngũ đại cao thủ trong lớp lần đầu tiên xuất hiện khiến cả lớp kinh ngạc.

Lưu Lộ cực kì vui vẻ, nói thầm sau lưng với Chu Tiểu Vân: "Cậu đừng coi thường Lâm Ba, trước kia cậu ấy cùng lớp với mình, thành tích khá tốt đấy. Chỉ là trước khi thi tốt nghiệp bị sốt, mang bệnh đi thi nên điểm số hơi thất thường, nhưng cậu đừng coi thường cậu ấy. Danh tiếng Dương Phàm thì càng lớn, hồi tiểu học cậu ấy cùng lớp với Tần Tuyết, chưa từng đứng thứ hai. Đầu óc vô cùng thông minh còn muốn nhảy vượt lớp nữa."

Chu Tiểu Vân lập tức cảm thấy kính nể, cao thủ Ngọa Hổ Tàng Long nhiều như mây!

Tất nhiên cô không biết trong mắt người khác mình là một sự bất ngờ cực kì lớn. Bình thường không có biểu hiện gì cực kì nổi trội, cùng lắm chỉ là tiết chính trị học thuộc lòng khái niệm, viết văn trôi chảy một chút tốt một chút, sao thành tích lại cao thế chứ!

Vui vẻ nhất dĩ nhiên là thầy Nghê, lớp của anh xếp thứ nhất trong khối, nhiều điểm cao nhất, có nhiều hảo mầm như vậy không cần lo sau này không dẫn đầu trong khối.

Sau đó, ban cán bộ điều chỉnh tương ứng.

Tần Tuyết làm lớp trưởng không thay đổi, Dương Phàm cũng làm lớp trưởng. Lâm Ba làm cán sự môn tiếng Anh, chức vụ của Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ không thay đổi.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, xem ra chức cán sự số học này không thoát khỏi được rồi.

166. Chương 168: Cạnh Tranh Kịch Liệt

Từ sau cuộc thi tháng đầu tiên, mấy cuộc thi tháng tiếp theo ở lớp (2) có sự cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Giữu Dương Phàm và Chu Tiểu Vân mở ra một cuộc đại chiến mạnh mẽ tranh đoạt vị trí thứ nhất.

Dương Phàm luôn tự nhận mình ưu tú nhưng cũng không thể không thừa nhận Chu Tiểu Vân là đối thủ mạnh nhất của cậu, không dễ dàng nắm giữ vị trí số một trong tay nữa. Tuy rất giỏi số học, tiếng Anh nhưng đến môn ngữ văn, chính trị Dương Phàm rõ ràng kém hơn Chu Tiểu Vân một bậc. Chu Tiểu Vân thì sao, mặt ngoài bình tĩnh thật ra trong lòng cũng ngầm so sánh, gần đây làm bài tập về nhà càng nghiêm túc hơn.

Ngữ văn và chính trị hai môn sở trường cô phải giữ được. Hơn nữa cô còn đi mua sách luyện đề ngữ pháp tiếng Anh để luyện thêm. Chỗ nào số học không biết thì đến hỏi thầy Nghê là được, dù sao cô thường xuyên đi thu bài tập số học, có cơ hội gặp mặt thầy rất nhiều.

Lâm Ba học rất tốt, học tập cũng rất chăm chỉ, cả bốn môn đều tăng, tuy không lần nào xếp thứ nhất nhưng cũng lọt vào tốp ba. Với tổng điểm tăng lên vững vàng ổn định chiếm vị trí thứ ba.

Thành tích của Lưu Lộ và Tần Tuyết không kém nhau nhiều lắm, nhưng là Lưu Lộ thắng ở môn ngữ văn khá hơn chút, số học cũng mạnh hơn Tần Tuyết một tí.

Tần Tuyết đành phải đứng thứ năm, trong lòng không nén được sự khó chịu. Nghĩ thầm trong bụng: lúc trước Dương Phàm là bạn cùng lớp luôn giỏi hơn mình thi không có lời nào để nói. Lâm Ba cũng là học sinh tiếng tăm lừng lẫy của lớp bên cạnh, thi cao hơn mình thì đành thôi. Nhưng tại sao Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân cũng cao điểm hơn mình chứ?

Có cảm giác Lưu Lộ chỉ sàn sàn với mình, mỗi lần thi chỉ chênh nhau ba bốn điểm. Nhưng Chu Tiểu Vân kia còn đáng giận hơn, có thể tranh cao thấp với Danh Dương Phàm "số một".

Tổng điểm Chu Tiểu Vân cao hơn cô rất nhiều. Cơ bản rất ít môn Tần Tuyết có thể thi tốt bằng Chu Tiểu Vân. Đã cố gắng vào tranh cao thấp với Chu Tiểu Vân giờ trong lòng Tần Tuyết khỏi phải nói chán nản cỡ nào.

Cứ như thế, mấy người cậu chạy tôi đuổi, dù ở bài kiểm tra bình thường cũng cạnh tranh. Nếu bài kiểm tra này cậu cao điểm hơn thì bài sau tôi nhất định phải cao hơn cậu.

Ở lớp 6-2, trải qua một học kì với không khí như vậy, rất ít người gây xích mích, phần lớn đều nghiêm túc, ít ai ham chơi không chăm chỉ học tập. Dù sao có mấy tấm gương này ở trong lớp kéo lên, không khí học tập không tốt được sao?

Đương nhiên người vui nhất là các giáo viên. Lòng hiếu thắng của học sinh rất mạnh, ngay cả giảng bài cũng hào hứng hơn nhiều. Vừa đưa ra câu hỏi, bên dưới một rừng cánh tay đồng loạt giơ lên. Điều này khiến các thầy cô cảm thấy rất vui.

Tiền thưởng mỗi tháng của Nghê Lượng tà tà tăng lên, sau lưng cực kì vui vẻ. Tuy ở lớp luôn bất động thanh sắc nhưng mỗi lần thi xong, đều in kết quả ra dán lên tường.

Nhất là top 10 còn dùng chữ rất to in đậm. Chưa cần đưa phần thưởng đã khiến các học sinh vì danh, ra sức phấn đấu thay thế người phía trước ngã xuống.

Xem ra cao thủ thực sự chính là thầy Nghê.

Ngay từ đầu, lớp 6-2 đã nổi danh đỉnh đỉnh trong khối lớp sau, theo sát phía sau chính là lớp 6-4 của Tống Minh Lệ.

Tống Minh Lệ thường nói đùa với Nghê Lượng: "Thầy Nghê à, cháu gái tôi Chu Tiểu Vân ở lớp của anh, trong lòng tôi không phục, hay là dứt khoát để em ấy chuyển sang lớp tôi đi!"

Tuy Nghê Lượng biết đây là nói đùa nhưng cũng sợ Tống Minh Lệ thật sự đến tìm hiệu trưởng, lập tức trong lòng thầm tính toán một hồi, ngoài miệng lại nói: "Nếu muốn tôi đổi tiểu Vân cho cô, cô phải đổi học sinh giỏi nhất trong lớp cô cho tôi. Nếu cô đồng ý tôi sẽ đổi."

Trong lớp Dương Phàm là một học sinh vô cùng thông minh, thành tích rất tốt, nhưng nếu bàn về độ chăm chỉ học tập và thành tích luôn ổn định không ai có thể vượt qua Chu Tiểu Vân. Cô bé này trải qua ba năm dạy dỗ chưa biết chừng sẽ vào được lớp tăng cường của trường cấp ba Anh Minh thì sao.

Nói thế nào Nghê Lượng cũng không chịu đổi Chu Tiểu Vân đi, bây giờ nói những lời này cũng chỉ là lời nói đùa khách sáo thôi.

Tống Minh Lệ nói đùa thì nói đùa thật, nhưng trong lòng thực sự có ý này.

Thành tích Chu Tiểu Vân rất tốt càng không cần nói thêm, lại là một cô bé khiến người khác yêu mến. Nửa năm qua ở nhà cô ăn cơm trưa, sau khi ăn cơm sẽ chủ động giúp bà nội thu dọn bát đũa, thỉnh thoảng lại quét phòng. Vô cùng chịu khó khiến người thương, hơn nữa buổi trưa rất ít khi nghỉ ngơi hoặc chơi đùa, thường là ngồi vào bàn học nhỏ của Viễn Viễn đọc sách, làm bài tập.

Vốn dĩ Chu Chí Viễn và Đại Bảo đến buổi trưa thường chạy ra ngoài chơi, giờ bị con bé ảnh hưởng cũng bắt đầu nghiêm túc học. Thành tích học tập của Đại Bảo cũng có tiến bộ, nghe nói ở lớp có thể xếp vào trung đẳng, còn cộng lên một chút, ngay cả điểm số của Chu Chí Viễn cũng tăng lên.

Có người làm gương có ảnh hưởng rất lớn.

Giờ ở nhà Chu Chí Viễn có vấn đề gì đều để lại đến buổi trưa tới hỏi Chu Tiểu Vân, số lần hỏi Tống Minh Lệ ít hẳn.

Tống Minh Lệ vui mừng nhẹ nhõm, có lúc ngồi cạnh nghe mấy đứa trẻ chuyện, phát hiện Chu Tiểu Vân giảng giải vô cùng tỉ mỉ, ưu điểm lớn nhất là rất có kiên nhẫn. Thường nói lại ba bốn lần cũng không ngại phiền.

Cô suy nghĩ một hồi, cùng lắm cô nói lại được đến lần thứ hai, nếu con mình không hiểu còn nổi giận, khó trách Chu Chí Viễn thích tới hỏi Chu Tiểu Vân.

Tống Minh Lệ tò mò hỏi: "Đại Nha, thím thấy cháu giảng bài cho Viễn Viễn rất kiên nhẫn. Sao cháu nói đi nói lại nhiều lần như thế mà không bực vậy?"

Chu Tiểu Vân cười dí dỏm: "Cháu được rèn từ chỗ Nhị Nha."

Nhị Nha luôn ầm ĩ, thật ra tính tình nóng nảy không kém Đại Bảo bao nhiêu, chỉ là thắng ở đầu óc thông minh. Bình thường là lần đầu hỏi thì bảo đã hiểu, mai hỏi lại lần nữa đã quên rồi. Nếu cô không học được cách kiên nhẫn sao giảng bài cho con bé được? Được Nhị Nha ma luyện, Chu Tiểu Vân muốn không kiên nhẫn cũng không được.

Tống Minh Lệ càng thêm thưởng thức Chu Tiểu Vân, cảm thấy động tâm thực sự muốn đến phòng hiệu trưởng nói một tiếng để con bé chuyển vào lớp mình.

Đổi với Nghê Lượng ư? Không thể được, học sinh giỏi của lớp mình không nhiều bằng lớp (2), đâu thể lấy ra một em đổi với anh ta.

Cô nghĩ rằng tất nhiên là trực tiếp bảo Chu Tiểu Vân chuyển qua. Dù sao sự thật Chu Tiểu Vân đúng là cháu gái của mình, đến chỗ hiệu trưởng không phải là không thể mở miệng.

Cô có tư tâm, một mặt vì thành tích Chu Tiểu Vân rất tốt, vào lớp cô nhất định có thể đóng góp thêm một phần vào thành tích chung của lớp, mặt khác vì tính cách của con bé cũng tốt càng ngày cô càng quý mến.

Chỉ là, tất nhiên Tống Minh Lệ làm việc không nóng vội như vậy, đầu tiên là cười trêu Nghê Lượng, lộ ra một hai điểm thăm dò phản ứng của thầy ấy. Không ngoài sở liệu, chắc chắn Nghê Lượng không vui. Đổi lại là cô cũng sẽ không đồng ý.

Ha ha!

Sau đó, Tống Minh Lệ trong lúc ăn cơm nói đến đề tài này muốn nhìm xem phản ứng của Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân rất thông minh, lập tức nghe ra ý tứ bên trong của thím Ba.

Cô bắt đầu do dự, dĩ nhiên cô cũng thích thím Ba, nhưng nếu ban đầu đã chuyển sang lớp của thím thì không sao. Hiện tại đã qua một học kỳ, nếu chọn lúc này chuyển lớp có vẻ không thích hợp lắm.

Đã biết rõ tất cả các bạn học, các thầy cô giáo cũng rất tốt với mình. Nhất là thầy Nghê, đừng thấy thầy thích nghiêm mặt giáo huấn người, lại hay càu nhàu, nhưng là người luôn suy nghĩ cho học trò, có trách

nhiệm nghiêm túc với học sinh, nhất là đối với cô luôn ưu ái có thêm, Trong lòng cô đánh giá thầy không thấp chút nào.

Nếu bây giờ chuyển đi có phải hơi quá đáng không. . . . . .

167. Chương 169: Cậu Truy Tớ Đuổi

Chu Tiểu Vân thận trọng trả lời: "Thím Ba, cháu cảm thấy ở lớp bây giờ rất tốt, đã biết rõ tất cả bạn học. Các thầy cô cũng tốt với cháu vô cùng."

Ngụ ý đương nhiên là không muốn chuyển lớp.

Tống Minh Lệ có chút thất vọng, sau đó không nhắc đến đề tài này nữa.

Con bé đã không có ý này, cô lại đi bực mình với nó thì có chút không biết tốt xấu. Coi như hết!

Thành tích kì thi cuối kì lại được công bố.

Thật là có người vui có người buồn.

Chu Tiểu Vân rốt cuộc đã bứt phá, lần đầu tiên đứng thứ nhất trong lớp. Mặc dù chỉ cao hơn Dương Phàm một điểm, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác, đây chính là lần đầu tiên cô đánh bại Dương Phàm ngồi lên vị trí số một trong lớp.

Chu Tiểu Vân cố gắng ra vẻ bình tĩnh, đừng dương dương đắc ý khiến người ta nhìn không vừa mắt.

Người còn lại chắc là các bạn ai cũng đoán được đúng không? Đương nhiên là bạn nhỏ Dương Phàm.

Nụ cười quen thuộc trên mặt Dương Phàm biến mất không thấy tăm hơi, có chút không cam tâm lại có chút không phục. Nghĩ thầm thầy chấm điểm cho Chu Tiểu Vân quá mức thiên vị, viết văn được điểm tuyệt đối. Môn văn của mình bị trừ hai điểm. Tổng điểm chênh lệch nhau một điểm, đều vì môn văn.

Cũng may, đã là bé trai mười mấy tuổi, vui buồn ít nhất có thể che giấu một chút. Không đến mức nói chua với Chu Tiểu Vân. Chỉ là, khuôn mặt tươi cười bớt chút mà thôi.

Thật ra trong lòng Lâm Ba cũng không phục. Sao mình nghiêm túc, cố gắng như vậy chung quy vẫn đứng thứ ba nhỉ? Trước kia ở tiểu học lần nào không phải là xếp số một ở lớp chứ.

Lúc này Chu Tiểu Vân cũng không chủ động lại gần ai cả, đừng khiến người khác cho rằng mình cố ý khoe khoang vậy thì không tốt lắm.

Cô không chủ động lại gần người khác, đương nhiên có người tới nói chuyện với cô. Hứa Mỹ Lệ cầm bài thi đi tới.

"Ây da, cậu thật siêu, lần này tổng điểm của cậu đứng thứ nhất đó." Hứa Mỹ Lệ hâm mộ nói, thật là không thể không bội phục Chu Tiểu Vân. Đề thi khó như thế sao vẫn được điểm cao thế nhỉ? Trừ số học thấp hơn Dương Phàm một chút, lần này ở mấy môn ngữ văn, chính trị, Tiếng Anh Chu Tiểu Vân đều cao điểm nhất, rất rất rất lợi hại.

Tiếng thán phục cực to dẫn tới người có lòng trái phải nhìn chăm chú. Lần này Tần Tuyết thi đứng thứ tư, vượt qua Lưu Lộ tâm tình vốn không tệ, nhưng bị Hứa Mỹ Lệ kêu to, trong lòng lập tức không thoải mái .

Tần Tuyết cố ý hừ lạnh một tiếng nói: "Còn không phải là phù dung sớm nở tối tàn!" Ngụ ý chính là lần sau Chu Tiểu Vân chắc chắn không vượt qua được Dương Phàm.

Đáng tiếc Dương Phàm không nhận tình của cô bé, không ngờ cũng chạy tới chúc mừng Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, chúc mừng bạn lần này thi thứ nhất."

Hô! Hai đại cao thủ tỷ thí cực kì đặc sắc!

"Xoát xoát" không biết bao nhiêu ánh mắt quăng lại đây, mấy lỗ tai đều dựng lên.

Chu Tiểu Vân cũng không bỏ qua ý khiêu khích và không phục trong mắt Dương Phàm, nghĩ thầm câu nói này giống như hạ chiến thư.

Cô cười cười đón nhận khiêu chiến: "Chúng ta cùng tiếp tục cố gắng nhé, con đường học tập sau này còn rất dài!"

Dương Phàm rất ngạc nhiên, không nhìn ra nữ sinh bình thường không hay nói chuyện tính cách luôn kiên định, có vẻ yếu đuối, nhưng trong câu nói có hàm ý khác không nhường bước chút nào, trong nhu có cương!

Dương Phàm cười, nghĩ thầm đối thủ như vậy coi như có ý tứ, gật đầu một cái rồi trở về chỗ ngồi.

Tần Tuyết bị đập mũi vào tường tự làm mình mất mặt, lẩm bẩm rồi dọn dẹp sách vở.

Hứa Mỹ Lệ vẫn không thức thời, đều tự nói một mình: "Chu Tiểu Vân, về sau tớ muốn học theo cậu, cố gắng tiến bộ."

Hứa Mỹ Lệ từ khi vào lớp 6-2, thành tích luôn vòng quanh tốp giữa, biết mình chỉ là một học sinh bình thường trong lớp. Cô bé tốt hơn thời tiểu học không biết trời cao đất rộng nhiều.

Chu Tiểu Vân cũng phát hiện Hứa Mỹ Lệ thay đổi, xem ra hoàn cảnh có ảnh hưởng rất lớn đối với việc hình thành tính cách mỗi người. Nhìn Hứa Mỹ Lệ thế này dường như không khiến người khác ghét nữa, dù sao không phải lúc nào cô bé cũng kiêu căng quá mức.

Chu Tiểu Vân tất nhiên có cảm tình nhiều hơn với Hứa Mỹ Lệ, nói chuyện cũng thân thiết hơn trước: "Hứa Mỹ Lệ, đừng nói mấy lời… học tập mình nữa, mất tự nhiên lắm. Hai chúng ta cùng cố gắng tiến bộ nhé!"

Hứa Mỹ Lệ cười thật vui vẻ, nói dăm ba câu với Chu Tiểu Vân mới trở về vị trí.

Lưu Lộ mặt mày ủ rũ ngồi tại chỗ than thở, Chu Tiểu Vân không đành lòng an ủi: "Lưu Lộ, đừng… yêu cầu mình quá cao. Lần này cậu thi đứng thứ năm đã khá lắm rồi Hơn nữa, tổng điểm chỉ chênh lệch mấy điểm thôi, không chênh nhau nhiều lắm."

Lần này cô đứng thứ nhất, cũng chỉ hơn Lưu Lộ mười điểm, không phải chênh lệch quá lớn. Như vậy có thể thấy mấy người cạnh tranh nhau cậu truy tớ đuổi kịch liệt cỡ nào.

Tính cách Lưu Lộ cởi mở, thẳng thắn, sống chung với Chu Tiểu Vân rất tốt, hiện giờ là bạn thân nhất của Chu Tiểu Vân. Trong lớp tất nhiên Tần Tuyết cũng có mấy người ủng hộ, cơ bản không nói chuyện với Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ nhiều.

Nghê Lượng vừa đi vào, lớp học đang ồn ào, học sinh theo thói quen im lặng ngay lập tức.

Nghê Lượng rất hài lòng với uy tín của mình, nhưng anh không quen trong lòng nghĩ thế nào trên mặt không giấu được để lộ khuôn mặt tươi cười. Gương mặt bài tú lơ khơ học sinh sớm đã nhìn quen, trong lớp không ít bạn học đã lén lút đánh cuộc xem Nghê Lượng có biết cười hay không.

Sau khi đơn giản tổng kết mấy câu, Nghê Lượng bắt đầu khen ngợi mấy cái tên đứng đầu lớp, trọng điểm biểu dương là hai người Chu Tiểu Vân và Dương Phàm, nghe nói đã ôm luôn cả vị trí số một số hai trong khối!

Chu Tiểu Vân Tâm trong lòng có cảm giác tự hào không diễn tả nổi, ai nói con gái không bằng con trai? Ha ha! Nhưng, mình cũng đừng đắc ý quá, số học của Dương Phàm cực siêu, mình còn phải cố gắng nhiều hơn.

Nghê Lượng cực kì am hiểu đạo khống chế học sinh, thấy trên mặt Dương Phàm vẻ cố gắng giành thắng lợi trong lòng vui mừng. Không có áp lực sẽ không có động lực, không có cạnh tranh sẽ không có tiến bộ, có đối thủ là Chu Tiểu Vân còn sợ Dương Phàm không để động lực học tập sao?

Còn có mấy người Lâm Ba im lặng, Lưu Lộ, Tần Tuyết, chẳng ai không phải là hạt giống tốt?

Có mấy học sinh ưu tú này kéo lên, không khí học tập không thể buồn tẻ được.

Nghê Lượng phát xong giấy khen còn phát thưởng. Chỉ là mấy quyển vở không đáng giá nhiều tiền nhưng thắng ở chỗ là phần thưởng của giáo viên nên ý nghĩa không giống. Các bạn học ngồi dưới đều hạ quyết tâm chuẩn bị để lần sau cao hơn.

Chu Tiểu Vân vui vẻ thu dọn sách vở, Đại Bảo đang chờ cô ngoài cửa!

Đại Bảo đã thành khách quen. Cả lớp 6-2 không ai không biết anh trai của Chu Tiểu Vân Chu Chí Lương! Mỗi ngày đúng giờ tới chờ Chu Tiểu Vân tan học, trời mưa nổi gió cũng chưa từng gián đoạn.

Lưu Lộ hâm mộ nói: "Nhìn anh cậu lại tới chờ cậu kìa, cậu thật là hạnh phúc."

Vậy sao? Cô cũng cảm thấy mình bây giờ rất hạnh phúc.

Chu Tiểu Vân cười đi cùng Đại Bảo về nhà.

168. Chương 170: Bốn Anh Em Nhà Họ Chu

Về đến nhà mới phát hiện Tiểu Bảo và Nhị Nha đã về trước, cơm trưa cũng dọn sẵn lên bàn rồi.

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân thấy bốn đứa con ngay ngắn gọn gàng có khuôn có dạng trong lòng được an ủi rất lớn, vất vả đến mấy nhìn thấy bọn nhỏ cũng cảm thấy đáng giá .

Bốn anh em nhà họ Chu sau khi ngồi xuống ăn xong bữa trưa vô cùng náo nhiệt. Từ khi Chu Tiểu Vân lên lớp sáu, cơ hội cả nhà quây quần ăn một bữa trưa rất ít .

Bây giờ bọn nhỏ đều đã lớn, ai nói đều là một bộ bảy miệng tám lưỡi rất náo nhiệt. Cảm giác đã lâu mới xuất hiện này khiến trong lòng Chu Quốc Cường rất vui, bảo vợ mang rượu lên ình.

Chu Tiểu Vân cười rất vui vẻ, ngoại trừ trong nhà có khách bình thường bố rất ít uống rượu, dù sao mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc lại phải lái xe ba bánh căn bản không có thời gian cũng không muốn uống. Hôm nay có vẻ tâm trạng của bố rất tốt!

Triệu Ngọc Trân rót rượu cho chồng, Chu Quốc Cường hạnh phúc uống một hơi cạn sạch, cảm thấy rượu hôm nay đặc biệt ngon.

Chỗ thịt bò cắt mỏng trên mâm cơm bị Đại Bảo một đôi đũa đi xuống gắp phân nửa, Tiểu Bảo vừa thấy sốt ruột cũng đi kẹp đũa vào: "Anh trai, anh đừng ăn hết một mình thế chứ, nên chừa chút cho em."

Nhị Nha không cam lòng tỏ ra yếu kém la hét: "Em cũng muốn ăn. Em cũng muốn ăn!"

Đại Bảo thấy em trai em gái gắp thức ăn đều không phải là đối thủ của mình không khỏi mặt mày rạng rỡ, thị uy nhét miếng thịt bò vào trong miệng dùng sức nhai mạnh.

Chu Tiểu Vân không thể với tới chỗ thịt bò không còn lại mấy kia, thế thì ăn ít thịt heo hầm khoai tây đi! Ừm, rất thơm!

Tiểu Bảo nhanh tay nhanh mắt, gắp được miếng thịt bò cuối cùng bỏ vào miệng, thoả mãn khép hờ mắt. Vẫn là cảm giác cướp đoạt thức ăn với anh trai ngon hơn, bình thường buổi trưa chỉ có mình và Nhị Nha hai đứa ăn cơm không thú vị.

Hiển nhiên Đại Bảo nghĩ giống Tiểu Bảo. Thường ngày ở nhà chú Ba ăn cơm trưa, cậu muốn ăn gì thì ăn cái đó, ăn căng bụng. Chu Chí Viễn và Chu Tiểu Vân căn bản không tranh với cậu. Nhưng cảm giác ở nhà tranh với Tiểu Bảo như vậy rõ ràng rất tốt, mùi vị thức ăn cũng tăng lên.

Thật là tuyệt!

Nhị Nha không hài lòng mân mê cái miệng: "Anh cả, anh Hai thật quá đáng, em chưa ăn được miếng nào cả."

Đại Bảo Tiểu Bảo đều nở nụ cười, trăm miệng một lời nói: "Ai bảo em chậm tay!"

Cũng không nghĩ kĩ, Nhị Nha có thể cướp từ tay hai người không?

Triệu Ngọc Trân vừa bực mình lại vừa buồn cười: "Đừng tranh nữa, mẹ đi lấy thêm một đĩa." May là hôm nay mua nhiều thịt bò, vốn chuẩn bị ăn hai bữa, giờ chắc không cần giữ thêm, để làm cho bọn nhỏ ăn đi!

Đại Bảo Tiểu Bảo cùng kêu hoan hô.

Chu Tiểu Vân chủ động xin đi giết giặc: "Mẹ, để con làm cho! Mẹ bồi ba uống hai chén."

Chu Quốc Cường cười haha: "Con gái cưng của ba nói rất đúng, mẹ nó theo tôi uống hai chén, một mình tôi uống rượu không thú vị."

Tửu lượng Triệu Ngọc Trân không nhỏ, bình thường không uống nhưng nếu là uống nửa cân rượu cũng không say, nghe thấy chồng nói bà cũng cười: "Được, hôm nay tôi uống với ông."

Cha mẹ mình một chén tôi một chén uống rượu có một phen náo nhiệt khác .

Chu Tiểu Vân nghĩ chỗ thịt bò còn lại ước chừng nửa cân. Cô cố ý thái nhỏ, bày đầy một đĩa, lúc bê lên còn đặt trước mặt Nhị Nha.

Lần này Nhị Nha khôn khéo hơn, dùng đũa gắp mấy miếng bỏ vào trong bát của mình, sau đó mới không nhanh không chậm ăn.

Về phần cướp bất diệc nhạc hồ hai anh em Đại Bảo và Tiểu Bảo coi như không thấy là được. Dù sao hai anh ấy luôn như thế.

Chờ ăn không sai biệt lắm, Đại Bảo mới tuyên bố: "Con muốn báo cho cả nhà một tin tốt."

Trong miệng Tiểu Bảo còn đang ăn cơm nói không rõ lắm: "Anh thì có thể có tin tức tốt gì, được học sinh giỏi à?"

Học sinh giỏi trong lớp tối đa được bốn năm người, thành tích Đại Bảo sao chen được. Rõ ràng là châm chọc Đại Bảo thôi, trong bốn anh chị em, chỉ có thành tích của cậu kém nhất, chưa bao giờ được giấy khen học sinh giỏi.

Đại Bảo trừng mắt đứng lên : "Anh không thể có tin tức tốt khác sao?" Đâm trúng vết thương lòng của người khác, Tiểu Bảo nói chuyện đúng là càng ngày càng sắc bén.

Tiểu Bảo thấy Đại Bảo thổi râu trừng mắt cả người mềm nhũn ra: "Được rồi, em không ngắt lời, anh nhanh nói đi!" Đừng chọc đến mức Đại Bảo động thủ đánh cậu, điểm này Tiểu Bảo vẫn nhìn rõ.

Lòng hiếu kỳ của Chu Tiểu Vân cũng bị Đại Bảo thu hút, anh ấy thần thần bí bí suốt đường về cũng không nói gì, xem ra theo tuổi tác tăng lên hàm dưỡng của Đại Bảo cũng tăng theo!

Đại Bảo đắc ý tuyên bố: "Sang năm trường con muốn cử người tham gia đại hội thể dục thể thao của học sinh trung học trong toàn huyện, con đã được chọn!"

Tin tốt bất ngờ này làm cho Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân hết sức vui mừng, sôi nổi khen Đại Bảo rất cừ.

Đại Bảo vui vẻ hoa mắt như uống say vậy.

Chu Tiểu Vân rất vừa lòng với Đại Bảo, vội vã hỏi chi tiết.

Hoá ra Đại Bảo là cán sự thể dục trong lớp nên thường tiếp xúc với thầy thể dục. Chân dài chạy nhanh Đại Bảo rất được thầy ưu ái. Lần này đại hội thể dục thể thao của học sinh trung học trong toàn huyện mỗi trường được chọn cử đi mấy học sinh. Đại Bảo được chọn tham gia hai hạng mục chạy đường dài 1500 mét và chạy ngắn 100 mét.

Chu Tiểu Vân nói: "Anh trai, suốt quãng đường anh cũng không nói gì với em, giấu kĩ nha!"

Đại Bảo cười ha hả nói: "Do anh đói bụng nên nhất thời không nhớ nói cho em biết thôi. Giờ ăn no một bụng thịt bò anh mới nhớ tới chuyện này."

Tiểu Bảo nói chuyện rất sát phong cảnh: "Anh trai, anh nói anh chạy có thể chạy ngược trở về hay không?"

Bị Đại Bảo trừng không dám lên tiếng nữa, nghĩ thầm mình nên chuyên tâm ăn cơm thôi!

Nhị Nha cũng tuyên bố tin tốt: "Anh trai, chị, năm nay em cũng được giấy khen học sinh giỏi."

Được Chu Tiểu Vân khen ngợi, Nhị Nha hài lòng cười. Nhị Nha cũng là người không giữ được miệng, về đến nhà đã đem giấy khen như hiến vật quý cho cha mẹ nhìn rồi. Tiểu Bảo vừa tan học đã biết, chỉ có Chu Tiểu Vân và Đại Bảo về muộn lại vội ăn cơm nên chưa biết.

Tiểu Bảo không cam lòng tỏ ra yếu thế nói: "Chị, em cũng được giấy khen học sinh giỏi." Tiểu Bảo luôn lấy chị làm mục tiêu, tích cực cố gắng tiếp tục. Trong kì thi cuối kì điểm rất cao.

Các bé à, muốn đuổi kịp đại tỷ này không dễ dàng đâu, thêm dầu vào lửa đi!

Đại Bảo nhìn cái này, lại nhìn nhìn cái kia, rất muốn hét to một tiếng: Lúc nào mình mới được một cái giấy khen học sinh giỏi chứ?

Em trai em gái đều cóm chỉ mình chưa từng được cái nào, đây quả thực là một kiểu châm chọc cực lớn với cậu!

Chu Tiểu Vân cậu không so sánh được, từ nhỏ Tiểu Bảo đấu với anh đến lớn cũng không ngừng nghỉ, nếu không quyết chí tự cường lập tức Nhị Nha nhỏ nhất đều sẽ coi thường người làm anh này.

Ô ô, người ta không muốn thế đâu!

Chu Tiểu Vân vừa nhìn gương mặt uể oải của Đại Bảo liền biết anh ấy đang suy nghĩ gì, cũng không khuyên giải anh ấy.

Biết chênh lệch là chuyện tốt, biết nên cố gắng càng là việc tốt, chưa biết chừng động lực kiểu này sẽ thúc đẩy Đại Bảo học tập càng nghiêm túc hơn!

Để anh ấy tiếp tục chán nản đi, ba người chúng ta sẽ tiếp tục ăn, hì hì!

169. Chương 171: Quả Táo Cũng Có Thể Mang Đến Mâu Thuẫn?

Lại một năm nữa trôi qua, Chu Tiểu Vân mười hai tuổi, chiều cao đã vọt lên 1m4, sắp cao bằng Chu Tiểu Hà.

Bây giờ cuộc sống trong nhà ngày càng tốt hơn, dinh dưỡng cũng được cải thiện theo, sắc mặt tái nhợt của Chu Tiểu Vân trở nên hồng hào, mái tóc dày đen nhánh. Vì thế, dường như cao hơn nhiều.

Chu Tiểu Vân nghĩ sau này mình sẽ không cao quá 1m7 chứ, kiếp trước mình cũng chỉ cao gần 1m7 thôi. Ở kiếp này, nếu cứ phát triển như thế, cao hơn một chút cũng là điều có thể xảy ra.

Không nên cao quá, con gái cao quá nhìn không đẹp. Tầm 1m7 là vừa, mình cũng không muốn đi làm mấy nghề như người mẫu hay tiếp viên hàng không.

Chu Tiểu Hà có chút đố kị nói: "Đại Nha, sao em cao lên nhanh thế? Sắp cao bằng chị rồi." Trong lòng Chu Tiểu Hà mất thăng bằng cực kì nghiêm trọng. Cô còn lớn hơn Chu Tiểu Vân ba tuổi. Bây giờ chiều cao đã ngang ngửa nhau, qua hai năm nữa, chẳng phải còn cao hơn cả mình sao?

Chu Tiểu Vân vừa cười vừa nói: "Chị Tiểu Hà, cái này em cũng không khống chế. Em cũng không muốn lớn lên cao như vậy, con gái xinh xắn nhỏ nhắn đẹp hơn nhiều."

Một câu nói dỗ cho Chu Tiểu Hà mở cờ trong bụng.

Đại Bảo cũng cao lên nhiều, đứng cạnh Chu Tiểu Vân còn cao hơn cô một cái đầu. Đi qua đi lại đã giống như một chàng trai thực thụ. Nhưng, sự thật đã chứng minh chiều cao và chỉ số thông minh không hề tỷ lệ thuận với nhau.

Nếu không, đã mười lăm tuổi rồi anh ấy còn thích cãi nhau ầm ĩ với Tiểu Bảo, chẳng ra dáng anh trai tẹo nào.

Chu Tiểu Vân coi như đã hiểu được. Đại Bảo ấy à thỉnh thoảng cũng thốt ra mấy câu tiếng người, bình thường cô đừng hy vọng anh ấy có thể giống như anh cả chiếu cố em trai em gái.

Triệu Ngọc Trân chia số thóc mới thành hai túi, để Chu Quốc Cường mang đến công ty lương thực xay xát ra gạo, sau đó sẽ chở một bao gạo lớn bằng xe ba bánh đến nhà Chu Quốc Dân.

Đồng thời còn đưa cả hai cái chân giò đến nhà Chu Quốc Dân.

Tống Minh Lệ cười trách cứ: "Anh Hai, anh và chị hai làm thế quá khách sáo rồi. Đưa nhiều gạo như vậy còn cộng thêm hai cái chân giò lớn thế nữa, đến bao giờ chúng em mới ăn hết đây?"

Chu Quốc Cường thật thà cười: "Năm sau Đại Bảo và Đại Nha nhà anh lại phải đến đây ăn cơm hàng ngày, đưa nhiều gạo thì trong lòng anh và chị Hại em cũng dễ chịu hơn một chút. Sau này, nếu gạo hết em cứ nói với anh chị một tiếng, dù sao lúa trong nhà còn rất nhiều! Các em cũng không phải đi mua gạo bên ngoài, gạo nhà mình trồng ra ăn ngon hơn mua ở ngoài nhiều."

Bà nội cười rồi cầm chân giò vào bếp nấu canh.

Khi trở về Chu Quốc Cường còn cầm theo một thùng táo. Lúc táo được mang vào nhà, mấy đứa trẻ đều vui mừng chạy qua đây lấy táo ăn.

Triệu Ngọc Trân nhìn thấy cười: "Chỗ táo này có phải do thím Ba bảo anh mang về không?"

Chu Quốc Cường gật gật đầu nói: "Đúng vậy, em ấy nói cơ quan của Quốc Dân phát ột thùng to ăn mãi không hết, bảo anh mang về ấy đứa nhỏ ăn. Anh không từ chối được nên mang hộp này về."

Triệu Ngọc Trân nghĩ thầm Tống Minh Lệ đúng là khéo xử sự, nhà mình đưa một bao gạo cô ấy đưa về một thùng táo, không biết việc này nếu để nhà anh Cả biết sẽ nói gì nữa đây.

"Ba nó à, chúng ta mang ít táo sang nhà anh Cả đi!" Triệu Ngọc Trân đề nghị.

Đương nhiên Chu Quốc Cường biết ý Triệu Ngọc Trân chưa nói hết: "Yên tâm, thím Ba bảo anh mang hai thùng táo về, nói là chúng ta một thùng, nhà anh Cả một thùng."

Nói xong Chu Quốc Cường bảo Đại Bảo đem một thùng táo khác ở trên xe mang sang nhà bác Cả.

Đại Bảo cao to sức lực lớn, dễ dàng vác thùng táo lên vai, bảo Tiểu Bảo đi cùng cậu.

Tiểu Bảo đang ăn táo với Nhị Nha, có chút không tình nguyện lắm, xua xua tay áo với Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân chủ động xin đi giết giặc: "Anh à, để em đi cùng anh!"

Đại Bảo vừa mở miệng nói chuyện thì không cản nổi, đừng để đến nhà bác Cả lại nói ra mấy điều không thích hợp. Có mình đi cùng sẽ ổn thoả hơn một chút.

Đến bác Cả gia, đúng lúc mọi người đều đang ở nhà.

Chu Tiểu Vân vừa cười vừa nói: "Bác gái, bác Cả, hôm nay ba cháu đến nhà chú Ba đưa ít mễ. Thím Ba cố ý nhờ ba cháu mang một thùng táo sang biếu bác."

Thẩm Hoa Phượng vui vẻ nhận lấy thùng táo đặt trên bàn, rồi nhiệt tình gọi Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đến ăn táo.

Chu Tiểu Vân nói: "Không cần đâu ạ, nhà cháu cũng có một thùng táo, cháu và anh về nhà ăn." Nói xong hai anh em trở về.

Vừa ra khỏi cửa, thì đụng phải Chu Chí Hải từ bên ngoài trở về, theo sau còn có Phùng Thiết Trụ.

Phùng Thiết Trụ thấy Chu Tiểu Vân thì vui vẻ chào hỏi, tán gẫu với cô mấy câu. Thấy Chu Tiểu Vân phải đi, cậu lưu luyến mãi không rời .

Chu Chí Hải giật nhẹ ống tay áo của cậu cười nói: "Thiết Trụ, đừng nhìn nữa, người đi xa rồi còn cái gì mà nhìn."

Lúc này Phùng Thiết Trụ mới thu hồi tầm mắt, trong lòng cảm thán nói: aizz, từ lúc Chu Tiểu Vân vào trường Anh Minh, muốn gặp bạn ấy một lần còn khó hơn trước đây nhiều!

Thẩm Hoa Phượng vừa ăn táo vừa nói với Chu Quốc Phú: "Chỗ táo này chẳng phải đưa riêng cho nhà ta ăn, tám phần là muốn đưa cho nhà chú Hai lại sợ nhà ta ghen tị nên mới đưa thêm một thùng cho chúng ta."

Chu Quốc Phú bực mình với kiểu vòng vòng vèo vèo của vợ: "Được rồi, có thì em cứ ăn đi, nói nhiều như vậy làm gì? Vợ chồng chú Ba quan hệ với chúng ta không tệ, dù không đưa táo cho nhà mình ăn cũng là chuyện đương nhiên. Sao không thấy em mang gì sang biếu họ?"

Thẩm Hoa Phượng không đồng ý với cách nói của chồng: "Nhà chú Hai tặng gạo, biếu thịt gì gì đó cũng là có lý do. Hai đứa nhà họ phải ăn cơm trưa ở đấy. Dựa vào cái gì mà nhà chúng ta phải tặng những thứ đó, em không tặng chẳng có gì không đúng cả."

Chu Quốc Phú có chút bất mãn: "Cả ngày em chỉ biết cằn nhằn. Nhà chú Ba không tệ với nhà ta. Năm ngoái Tiểu Hà đi theo lên thị trấn, thím Ba chẳng phải mua ột cái váy đắt như thế về sao. Bình thường hễ về quê nếu mang theo thứ gì, không phải luôn là nhà chú Hai một phần nhà chúng ta một phần. Sao em không nhớ tới điểm tốt của nhà chú ấy chứ?"

Thẩm Hoa Phượng bị mắng ột trận rốt cuộc ngậm miệng.

Nhưng không có nghĩa trong lòng bà không nghĩ nữa. Hai năm qua mắt thấy nhà chú Hai và nhà chú Ba càng lúc càng thân thiết, trong lòng Thẩm Hoa Phượng luôn không thoải mái. Trong lòng vừa oán giận Triệu Ngọc Trân rồi lại bất mãn với Tống Minh Lệ.

Rõ ràng nhà mình và nhà chú Hai gần nhau hơn, nhưng Triệu Ngọc Trân vội vã thiết lập quan hệ tốt với nhà chú Ba, trong lòng Thẩm Hoa Phượng rất khó chịu.

Còn Tống Minh Lệ thì sao, nhìn thì có vẻ đối xử với cả hai bên không khác nhau nhưng thực tế đã thấy thiên về nhà chú Hai rõ ràng hơn hẳn nhà mình.

Xa không nói, nói chuyện hai năm nay đi! Đại Bảo thi đỗ cấp hai, Tống Minh Lệ lập tức mua xe đạp mới cho Đại Bảo nhưng Tiểu Hà nhà mình thì chẳng có gì cả. Tuy Tiểu Hà không thi đỗ trường cấp hai trong thị trấn thì em cũng không thể bất công như thế được, có phải không?

Tới năm thứ hai, Đại Nha lại thi đỗ vào trường Anh Minh. Tống Minh Lệ rõ ràng chủ động mua cho Đại Nha hai bộ quần áo mới làm quà. May mà mình có mắt nhìn, bảo Tiểu Hà cũng đi theo, kết quả khiến bà rất hài lòng, Tống Minh Lệ cũng mua cho Tiểu Hà một cái váy mang về.

Nhưng vừa nghĩ đến đây là dính ánh sáng của Chu Tiểu Vân, trong lòng Thẩm Hoa Phượng không còn vui vẻ nữa.

Nhìn Đại Bảo và Đại Nha hằng ngày đều ở thị trấn ăn cơm trưa, Thẩm Hoa Phượng chỉ có thể tự nhủ trong lòng thôi.

Nếu như Tiểu Hà và Hải cũng không chịu thua kém vào thị trấn đọc sách thì có mặt mũi biết bao, giờ chỉ có thể giương mắt nhìn nói mấy câu tán phét.

Aizz!

170. Chương 172: Học Sinh Chuyển Trường Mới Đến

Học kỳ mới lại bắt đầu, bước chân Chu Tiểu Vân vui sướng bước vào lớp học.

Tần Tuyết mặc áo đi leo núi mới tinh đi đi lại lại trong lớp. Chiếc áo màu phấn hồng càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của Tần Tuyết. Bản thân cô bé cũng biết rõ điểm này, không khỏi cảm thấy kiêu ngạo vì mình có thể liên tiếp thu hút sự chú ý của nam sinh.

Vẻ mặt Tần Tuyết vốn tươi cười gặp được Chu Tiểu Vân vừa vào lớp, nụ cười càng sáng lạn hơn: "Hi, Chu Tiểu Vân, cậu tới rồi!"

Chu Tiểu Vân thụ sủng nhược kinh, ồ, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây à? Xưa nay thấy mình như thấy kẻ địch, hôm nay Tần Tuyết sao lại nhiệt tình như thế, có điểm chíp bông*. (tiếng gọi thân thương đối với trẻ mới sinh)

"Ừ, cậu còn tới sớm hơn tớ." Chu Tiểu Vân đáp lại một câu, đừng để người khác cảm thấy mình không lễ phép.

Tần Tuyết đắc ý khoe ra chiếc áo leo núi trên người mình: "Nhìn áo leo núi trên người tớ có đẹp không? Đây chính là kiểu dáng mới nhất năm nay, rất đắt tiền, hơn một trăm đấy!"

Chu Tiểu Vân vỡ lẽ, hoá ra là cố ý đến khoe với mình.

Chu Tiểu Vân khích lệ hai câu có lệ rồi trở về vị trí của mình. Ở phương diện này vẫn không nên so cao thấp với Tần Tuyết. Từ năm lớp năm, Chu Tiểu Vân cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh mặc áo phao dày và nặng, bắt đầu mặc loại áo phao nhẹ hơn. Sự khác biệt với kiếp trước, đã khiến Chu Tiểu Vân thấy đủ.

Tuy nói kinh tế trong nhà khá lên, nhưng mẹ Triệu Ngọc Trân vẫn giữ nét bản sắc của người phụ nữ nông thôn cần cù tiết kiệm, rất ít khi tốn nhiều tiền vào chuyện quần áo. Bình thường mua đồ ở chợ là tốt rồi, số lần vào cửa hàng thời trang trẻ em trong cửa hàng mậu dịch cực kì ít, trừ khi là sinh nhật các con hay có chuyện trọng đại như tham gia thi đấu. Hihi!

Hôm nay Chu Tiểu Vân mặc trên người chỉ là một chiếc áo phao màu vàng rất bình thường, so với áo leo núi mốt và đắt tiền trên người Tần Tuyết thì kém xa.

Thảo nào Tần Tuyết cố ý kéo Chu Tiểu Vân nói đề tài này!

Lưu Lộ đặc biệt phỉ nhổ vào hành vi nông cạn của Tần Tuyết. Hừ, thành tích, năng lực, nhân duyên không bằng người thì lấy sự huyênh hoang của đại tiểu thư nhà có tiền ra, cũng không biết xấu hổ.

Lưu Lộ lập tức đến trợ uy: "Có vài người trời sinh nông cạn, dù mặc quần áo hơn hai trăm cũng chẳng có chỗ nào cao quý cả."

Lưu Lộ vẫn tập múa, luận tư thái luận khí chất không hề kém Tần Tuyết, áo nỉ màu vàng mặc trên người vừa nhìn đã biết giá xa xỉ.

Tần Tuyết có chút hậm hực, nhưng gia cảnh nhà Lưu Lộ cũng không kém nhà cô. Cha Lưu Lộ là cán bộ một cơ quan trong thị trấn, mẹ thì là y tá một bệnh viện trong thị trấn. Từ trước đến giờ, cô luôn là người ăn mặc đẹp trong lớp.

Tần Tuyết nhận ra cái áo nỉ trên người Lưu Lộ còn đắt hơn cái áo leo núi của mình một chút.

Quên đi, vẫn nên về vị trí thôi!

Tần Tuyết cũng là kiểu mềm nắn rắn buông, cùng lắm nói hai câu không âm không dương, nhưng kiểu cãi nhau trước mặt này thì không làm được.

Mọi người học hặc với nhau đều để trong lòng, có ai không biết xấu hổ biểu hiện ra mặt không? Tốt xấu gì cũng là thiếu niên mười tuổi, trong mắt người lớn thì còn nhỏ, nhưng trong mắt bản thân đã là người lớn.

Dương Phàm thấy lạ khi chỗ bên cạnh mình vẫn trống không: "Các cậu có ai biết Mạc Tuệ Mẫn bị sao không? Sắp tám giờ rồi mà bạn ấy còn chưa đến. Trong lớp chỉ còn mình bạn ấy chưa đến thôi."

Thành tích của Mạc Tuệ Mẫn cũng không sai, ở trong lớp có thể chiếm được vị trí thứ mười.

Từ trước đến nay Tần Tuyết luôn thích đáp lời Dương Phàm, nhanh nhảu trả lời: "Cậu còn không biết à, nghe nói Mạc Tuệ Mẫn bị bệnh, phải xin nghỉ một học kì!"

Bên cạnh có không ít người lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, bèn quay đầu sang đây thảo luận.

Chu Tiểu Vân cũng là lần đầu tiên nghe thấy, cảm thấy rất bất ngờ.

Cô và Mạc Tuệ Mẫn giao tiếp không nhiều, cảm giác chỉ là một nữ sinh hướng nội văn tĩnh, không ngờ phải xin nghỉ học. Còn nghỉ học ở kì hai năm lớp sáu chương trình rất nặng.

Tần Tuyết thấy Dương Phàm hỏi tới tình huống cụ thể của Mạc Tuệ Mẫn, vội vàng kể hết những chuyện mình biết.

Nguyên lai Mạc Tuệ Mẫn mắc một căn bệnh tương đối hiếm thấy về đường hô hấp. Bình thường không có vấn đề lớn thì không thể vận động mạnh, không thể hít thở không khí không sạch, phải tĩnh dưỡng lâu dài. Giờ tạm nghỉ một học kì, nếu chữa không tốt vẫn phải tiếp tục nghỉ học.

Nghe hết lời của Tần Tuyết, mọi người đều tiếc hận thở dài.

Có quen hay không quen đều vì Mạc Tuệ Mẫn mà thấy đáng tiếc. Aizz, chỉ là một cô bé mới mười tuổi đã bị bệnh như vậy, đúng là làm cho người ta liên tục thở dài.

Lưu Lộ nói thầm với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, mình nói cho cậu biết một chuyện. Cậu là người thứ hai trong lớp biết đấy!"

Lòng hiếu kỳ của Chu Tiểu Vân bị khơi gợi: "Chuyện gì thế, trông cậu thần thần bí bí mau nói đi!"

Lưu Lộ nói thầm vào tai Chu Tiểu Vân: "Lớp mình sắp có một học sinh mới chuyển đến!"

Học sinh chuyển trường? Đây không phải là chuyện rất bình thường sao, có cần thần bí vậy không? Chẳng lẽ học sinh chuyển trường này có lai lịch gì?

"Có phải học sinh chuyển trường có thành tích rất tốt không?" Chu Tiểu Vân cố phát huy trí tưởng tượng tương đối hạn hẹp, chỉ có thể phỏng đoán như thế.

Lưu Lộ cười lắc lắc đầu: "Thành tích của cậu ta á, nghe nói ở trong lớp cũng không tệ lắm, nhưng không phải là rất tốt. Nhưng, học sinh đó có quan hệ rất lớn với mình đấy!"

Nụ cười của Chu Tiểu Vân trở nên cứng ngắc, bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Học sinh chuyển trường lại là có quan hệ mật thiết với Lưu Lộ à…

Nói thế, chẳng phải là anh họ của Lưu Lộ, bạn học cũ của mình bạn nhỏ Lý sao…

Thượng đế phù hộ cô chỉ lung tung.

Vừa nghĩ như thế, liền thấy chủ nhiệm lớp Nghê Lượng bước vào, đằng sau còn có gương mặt quen thuộc không phải là bạn học Lý Thiên Vũ sao?

So với trước đây cao hơn 10cm, tinh thần phấn chấn Lý Thiên Vũ mặt mày hớn hở đứng trên bục giảng, tự giới thiệu với mọi người: "Xin chào các bạn, mình là học sinh mới tới. Mình tên là Lý Thiên Vũ, năm nay mười bốn tuổi, nhà ở…"

Nghê Lượng khụ khụ cắt ngang Lý Thiên Vũ thao thao bất tuyệt: "Được rồi, cứ thế đi. Sau này dần dần sẽ quen với mọi người, trò tìm chỗ ngồi xuống đi."

Vừa vặn vị trí của Mạc Tuệ Mẫn để không, Nghê Lượng để Lý Thiên Vũ ngồi cạnh Dương Phàm.

Hai nam sinh lễ phép nhìn nhau cười, lúc này hai người còn trẻ cũng không biết chính mình sẽ trở thành người bạn thân nhất trong cuộc đời của người kia.

Lý Thiên Vũ đã sớm nhìn thấy Chu Tiểu Vân ngồi phía trên hai bàn, đáng tiếc Chu Tiểu Vân vẫn cúi đầu căn bản không liếc mắt nhìn cậu một cái.

Lưu Lộ nháy mắt với anh họ lớn hơn mình hai tháng, Lý Thiên Vũ mỉm cười đáp lại.

Lưu Lộ chọc chọc Chu Tiểu Vân nhẹ giọng nói nói: "Nghe anh Tiểu Vũ nói trước đây cậu và anh ấy là bạn học cùng lớp, sao cậu không chào anh ấy một câu?"

Đâu chỉ là cùng học! Quả thực oan gia lớn nhất kiếp trước kiếp này…

Chu Tiểu Vân than thở, không có tâm trạng nói chuyện với Lưu Lộ.

Còn tưởng rằng lên cấp hai sẽ triệt để thoát khỏi người này chứ! Sao người này cứ như âm hồn bất tán lại xông ra? !

Ông trời ơi, đừng đùa với con nữa! Trái tim của cô không chịu nổi "Kinh hỉ" lớn như thế đâu!

171. Chương 173: Dương Phàm Và Lý Thiên Vũ

Chờ Nghê Lượng ra khỏi phòng học, học sinh cũng trở nên sôi nổi hơn.

Tần Tuyết và một số bạn học tương đối thân bàn luận về tiền mừng tuổi. Đầu tiên nói rõ nhé, người ta không phải cố ý khoe, chẳng qua giọng nói hơi lớn thôi…

Người này một trăm người kia hai trăm còn có nhiều người ba bốn trăm nói bất diệc nhạc hồ, làm cho người ta hơi bị líu lưỡi.

Xem ra đầu năm nay, kẻ có tiền càng ngày càng nhiều.

Ở nông thôn nổi lên cụm từ "Vạn nguyên hộ", nghĩa là nếu nhà ai gửi ngân hàng hơn vạn nguyên thì chính là người giàu có.

Trong thị trấn, người ăn nhà nước cơm cầm tiền lương cao hoặc là dựa vào việc buôn bán làm giàu thực sự không ít, theo quan sát của Chu Tiểu Vân, số bạn học trong lớp có gia cảnh khá giả không phải con số nhỏ.

Nhà mình ở nông thôn đương nhiên cũng khá nổi bật. Chuyện Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân âm thầm lên kế hoạch xây nhà lầu, Chu Tiểu Vân đương nhiên biết. Phỏng chừng tối đa đến sáu tháng cuối năm sẽ khởi công.

Cuộc sống của nhà họ Chu càng ngày càng tốt, tiền tiêu vặt của mấy anh em cũng bay lên theo đường thẳng. Trên người Chu Tiểu Vân thường xuyên có hơn mười, hai mươi nguyên chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tết năm nay lúc phát tiền mừng tuổi, Chu Quốc Cường phát ấy đứa nhỏ từ mười đến ba mươi nguyên. Nhị Nha nhỏ thì lấy mười nguyên, Tiểu Bảo cầm hai mươi nguyên, Đại Bảo và Chu Tiểu Vân mỗi người ba mươi nguyên. Lúc tuyên bố tiền mừng tuổi sẽ không cần đưa cho bố mẹ giữ hộ nữa, khiến các con hoan hô ầm ĩ.

Nhưng so với nhóm học sinh này động một tí là tiền mùng tuổi hơn một trăm, tiền mừng tuổi của Chu Tiểu Vân tất nhiên không được coi là nhiều.

Thế nhưng với số tiền mừng tuổi hàng năm càng lúc càng cao hơn Chu Tiểu Vân đã rất hài lòng.

Nếu cái gì cũng so sánh với người khác, đến bao giờ người đó mới thấy thoả mãn chứ? Nếu sống thoải mái thì phải biết lúc nào là thấy đủ.

Chu Tiểu Vân hiểu rất rõ điểm này, trái ngược với gia cảnh ở kiếp trước, kiếp này, cô đã thấy thoả mãn với hiện tại lắm rồi.

Lưu Lộ cũng nảy sinh hứng thú với đề tài này, nói với Chu Tiểu Vân về tiền mừng tuổi của mình: "Chu Tiểu Vân, cậu đoán ba mẹ mình năm nay phát bao nhiêu tiền mừng tuổi?"

Sau đó Lưu Lộ cong lên một ngón tay cười nói: "Tròn một trăm nguyên, hơn nữa cộng thêm ông nội bà nội và họ hàng đưa cho, tổng cộng mình lời được hơn ba trăm cơ đấy. Thế nào, chủ nhật này chúng mình đi dạo hiệu sách nhé?"

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân thích đi dạo hiệu sách nên gật đầu đáp ứng.

Lúc hai người thì thầm, Lý Thiên Vũ ngồi đằng sau nhìn thấy không nhịn được qua bắt chuyện: "Lưu Lộ, em và Chu Tiểu Vân đang nói cái gì mà náo nhiệt thế?"

Lưu Lộ bằng tuổi Lý Thiên Vũ, quan hệ cũng không tệ lắm, tới giờ nói chuyện đều không khách sáo: "Con gái nhà người ta đang nói chuyện, anh qua đây chen miệng vào làm gì?"

Chu Tiểu Vân có cùng cảm nhận, ước gì Lý Thiên Vũ ngồi yên tại chỗ đừng làm phiền cô nữa.

Lý Thiên Vũ cười hì hì, cho tới bây giờ độ dày của da mặt đã qua khảo nghiệm, chút xíu ấy không thèm để vào mắt: "Chu Tiểu Vân, đã lâu không gặp." Năm ngoái chỉ thoáng nhìn thấy Chu Tiểu Vân từ xa mấy lần, cơ hội nói chuyện cũng không có, tính ra sắp nửa năm không gặp mặt.

Chu Tiểu Vân vẫn ưa nhìn như trước, không, so với trước đây còn cao hơn và xinh hơn.

Lý Thiên Vũ nhìn trộm Chu Tiểu Vân mấy lần, không dám quá phận làm càn. Vội vã chuyển tầm mắt lên mặt bàn.

Chu Tiểu Vân cứ thế "ừ" một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Lưu Lộ đang thấy lạ, vừa rồi Chu Tiểu Vân còn đang bàn tán sôi nổi với mình sao hiện tại thoáng cái đã không nói nữa.

Lại nhìn anh họ đứng một bên cũng không cảm thấy xấu hổ, Lưu Lộ càng thấy kỳ quái.

Không phải Lý Thiên Vũ nói anh ấy là bạn cùng lớp cấp một với Chu Tiểu Vân à? Xem ra quan hệ giữa hai người không thân lắm! Lúc đó nhìn dáng vẻ thân thiết của Lý Thiên Vũ cô còn tưởng rằng hai người rất thân cơ!

Giờ nhìn thấy, căn bản không phải có chuyện như vậy!

Sau này, Lưu Lộ thường xuyên được làm khán giả. Dù sao Lý Thiên Vũ không có việc gì làm lại núp theo tấm biển của cô để sang đây nói chuyện, nói một lúc lại bắt chuyện với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân tỏ ra xa cách rất ít khi để ý đến anh ấy.

Lưu Lộ cảm thấy rất thú vị, sau lưng trêu chọc Lý Thiên Vũ: "Anh Tiểu Vũ, Chu Tiểu Vân người ta không để ý đến anh, sao anh cứ đi quấy rầy người ta thế ?"

Lý Thiên Vũ nói liến thoáng một cách bài bản: "Đó là bạn ấy da mặt mỏng, kỳ thực trong lòng rất vui khi anh nói chuyện với bạn ấy. Lúc ở tiểu học, bọn anh là bạn học ngồi đằng trước đằng sau mà!"

Lưu Lộ cười thầm mãi, không quan tâm Lý Thiên Vũ nói thật hay giả, cô xem kịch vui là được.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ tiếp thu sự thực Lý Thiên Vũ lại xuất hiện lần nữa.

Có thể là tư tưởng con người chuyển biến rất nhiều, có thể vì đã là bạn học hai năm, cũng có thể bởi vì thực ra Lý Thiên Vũ cũng không khiến người ta chán ghét như trong tưởng tượng, càng có thể vì Chu Tiểu Vân có lòng tin vững chắc vào bản thân, nói chung, lần này Lý Thiên Vũ không mang đến Chu Tiểu Vân phản ứng quá lớn.

Ngày luôn trôi qua, hằng ngày mặt trời như như thường lệ mọc lên rồi lặn đi, tất cả đều làm từng bước cũng không có thay đổi quá lớn.

Chẳng quá, có thêm một con ruồi cứ ong ong bên tai mà thôi.

Không sao, chỉ coi như cậu ta không tồn tại là được.

Ngược lại, Dương Phàm và Lý Thiên Vũ nhanh chóng trở nên quen thuộc, dù sao đều con trai bằng tuổi. So với Mạc Tuệ Mẫn văn tĩnh lúc trước, Lý Thiên Vũ hoạt bát hiển nhiên càng hợp với Dương Phàm hơn.

Đừng thấy thành tích của Dương Phàm rất cao, cậu không phải là con mọt sách lúc nào cũng đọc sách. Bình thường cậu thích chơi bóng rỗ, đá bóng, với các loại hoạt động khác cũng là thành viên tích cực trong lớp.

Trong lớp không ít người có cùng sở thích, nhưng thực sự chịu khó đi chơi với Dương Phàm không nhiều.

Nói đùa, thời gian học tập khẩn trương như vậy, ai có lòng đi chơi cùng cậu chứ?

Dương Phàm cũng không để ý lắm, lúc đến giờ nghỉ giải lao, lại lấy bóng rổ ra, đến sân bóng rổ luyện ném rổ.

Lý Thiên Vũ tay chân ngứa ngáy cũng đi theo, hai người không chơi giỏi nhưng giao tình được thành lập bước đầu.

Lý Thiên Vũ đã sớm nghe Lưu Lộ nói qua trong lớp mấy học sinh có thành tích đặc biệt xuất sắc, Dương Phàm này càng nổi tiếng đứng đầu.

Nhưng giờ thấy, cũng không có gì đặc biệt lắm. Chẳng qua cậu ta chỉ là cậu trai bình thường thôi, cũng không có ba đầu hay sáu tay, cũng thích vận động như tất cả các bạn nam khác.

Chỉ có trong giờ học, Lý Thiên Vũ mới có thể thoáng lĩnh hội được sự lợi hại của Dương Phàm.

Người khác suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cách giải đề số học, bình thường Dương Phàm thờ ơ cũng giải ra được, trong lớp không ai địch nổi.

Chu Tiểu Vân dù cố gắng cỡ nào, số học thủy chung luôn kém Dương Phàm một bậc.

Chu Tiểu Vân không thể không thừa nhận, người so với người quả thật có tồn tại sự chênh lệch trời cho trong học tập. Có lúc nhìn dáng vẻ thảnh thơi của Dương Phàm thật khiến người khác đố kỵ, giống như cậu ta không cần bỏ quá nhiều công sức cũng có thể học rất tốt.

Sau khi Lý Thiên Vũ và Dương Phàm thân thiết hơn, trong học tập cũng có tiến bộ không nhỏ. Không làm được đề nào chỉ cần hỏi Dương Phàm, hai ba câu cậu ấy đã giải đáp rõ ràng, vốn số học rất bình thường Lý Thiên Vũ lại có tiến bộ không ít.

Không thể không nói một câu, có một người bạn thân thật sự rất quan trọng.

Cố Xuân Lai là bạn thân thì chỉ biết muốn lôi kéo Lý Thiên Vũ vào quán game, nhưng Dương Phàm lại có thể ảnh hưởng đến ham mê học tập của Lý Thiên Vũ.

Vì thế, lúc kết bạn cũng phải thận trọng!

Đi chơi về rất mệt nhưng cũng rất vui. Mọi người thấy đoản văn thế nào, ta không thấy phản ứng gì nên cũng hơi buồn, hiu hiu.

172. Chương 174: Xem Xét Lại Mình

Rốt cuộc Lý Thiên Vũ đã được lĩnh hội sự lợi hại của các bạn học lớp 6-2 trường cấp hai Anh Minh trong kì thi tháng.

Không nói đến điểm bình quân của lớp đứng thứ nhất trong khối, ba vị trí đầu tiên trong lớp cũng chính là ba vị trí đầu tiên của khối.

Lần này Lâm Ba đứng số một, Dương Phàm thứ hai, Chu Tiểu Vân thứ ba, tổng điểm của Lưu Lộ và Tần Tuyết bằng nhau cùng đứng thứ tư.

Năm vị trí đầu tiên đều bị năm người chiếm, quả thực là không ai có thể chen được.

Hơn nữa điểm suýt soát nhau. Lấy Lâm Ba và Dương Phàm nói đi, hai người chỉ kém nhau hai điểm thôi. Chu Tiểu Vân thì càng oan uổng, thấp hơn Lâm Ba ba điểm, thấp hơn Dương Phàm chỉ một điểm.

Lưu Lộ và Tần Tuyết kém hơn một chút nhưng cách không quá lớn.

Chu Tiểu Vân không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng không thoải mái lắm. Lúc này không chỉ là vấn đề điểm thấp hơn bao nhiêu, mà là vấn đề vị trí xếp hạng của mấy người.

Đừng tưởng rằng cô không nhìn ra, khóe miệng Lâm Ba cong lên đang rất đắc ý!

Mặt ngoài Dương Phàm tự nhiên ai biết trong lòng cậu ta nghĩ như thế nào .

Chu Tiểu Vân chán nản nghĩ: đều do môn tiếng Anh chết tiệt kia, cô khoanh sai hai câu trong đề tiếng Anh. Đó là bốn điểm đấy.

Xem ra nên đi mua một sách bài tập tiếng Anh về làm.

Trong lòng tính đến việc này, Chu Tiểu Vân ngay cả Lưu Lộ gọi mình mấy câu cũng không nghe thấy, thẳng đến khi vai bị Lưu Lộ vỗ một cái cô mới kịp phản ứng.

Lưu Lộ không nghĩ khác cô lắm, cũng muốn chủ nhật đến hiệu sách Tân Hoa xem.

Lần trước hai người đã hẹn nhau nhưng phải lùi lại bởi vì nhà Lưu Lộ có khách tới chơi, lần này hẹn nhau chín giờ sáng chủ nhật ở cửa hiệu sách Tân Hoa không gặp không về.

Lúc này, Lý Thiên Vũ ủ rũ đi tới.

Lưu Lộ theo thói quen cười trêu nói: “Hôm nay anh sao thế? Bị thầy phê bình thôi mà!”

Lý Thiên Vũ thở dài một tiếng: “Anh thì có điểm nào mà giáo viên phê bình chứ. Nhìn bọn em và Chu Tiểu Vân còn có Dương Phàm mỗi người đều ưu tú như vậy, thực sự điều đó khiến anh xấu hổ. Cùng là học sinh học chung một lớp, sao mà khác biệt giữa chúng ta lớn đến thế chứ ?”

Lần này thành tích ở lớp của Lý Thiên Vũ là vị trí thứ hai mươi tám, trong khi tổng nhân số trong lớp là bốn mươi bảy người.

Nằm ở tốp giữa còn chệch xuống phía dưới một chút, khiến vốn cho là mình đã không tồi Lý Thiên Vũ bị đả kích rất mạnh. Ở trường trung học Khải Minh, mình cũng có thể nói là nằm trong mười vị trí đầu ở lớp, sao vừa đến trường Anh Minh mình lại bị đánh về nguyên hình nhỉ!

Rất ít quan tâm đến thành tích rốt cuộc Lý Thiên Vũ bắt đầu nghĩ kĩ lại về thực lực của mình.

Ừm, buổi sáng rời giường trì trệ không học thuộc lòng. Trên lớp, nghe hiểu bài giảng nhưng sau khi tan học không kịp thời ôn tập củng cố, không mua nhiều sách luyện bài tập về luyện thêm, trọng yếu nhất là nền tảng không vững chắc.

Quyết định rồi, từ giờ trở đi mình phải cố gắng hết sức, mỗi người chung quanh đều giỏi hơn mình vậy làm sao được.

Tâm tình có chút buồn bực Chu Tiểu Vân nghe thấy Lý Thiên Vũ nói như thế thật sự có sự đồng cảm ít khi xuất hiện, không khỏi liếc mắt nhìn Lý Thiên Vũ một cái. Phát hiện Lý Thiên Vũ không phải đang nói cười mà thật tình cảm khái, cô hơi ngạc nhiên.

Xem ra thực sự hoàn cảnh có ảnh hưởng rất lớn đối với một người!

Cuối cùng Lý Thiên Vũ đã nhận ra mình lười nhác thành tính rồi sao? Cuối cùng Lý Thiên Vũ thực sự muốn thay đổi thói quen lười biếng của mình rồi sao?

Mặc kệ như thế nào, đây đều là việc tốt!

Lưu Lộ an ủi Lý Thiên Vũ nói: "Ái chà, lần này anh thi cũng đâu quá tệ, ở tốp giữa cũng không sai rồi. Lấy tư chất của anh không đổi sổ môn nào đã là vô cùng may mắn."

Ban đầu Lý Thiên Vũ nghe còn cảm thấy rất tri kỷ, thế nhưng nghe được câu cuối cùng thì không thể phân biệt rõ mình có cảm giác gì?

Lý Thiên Vũ bất mãn nói: "Lưu Lộ, em nói rõ ràng cho anh. Cái gì gọi là lấy tư chất của anh không đội sổ đã là vô cùng may mắn. Tư chất của anh rất kém cỏi à?" Người ta cũng rất thông minh mà.

Lưu Lộ cười khanh khách, cùng Chu Tiểu Vân trăm miệng một lời nói: "Đương nhiên rất kém cỏi!"

Hai cô bé nhìn nhau, cười tươi vì sự ăn ý của cả hai. Xem ra ở chung với nhau trong thời gian dài, tần suất nói lặp giống hệt nhau không khác lắm.

Lý Thiên Vũ không cam lòng bị giễu cợt, hừ một tiếng: "Lần sau anh sẽ thi thật tốt cho hai người nhìn."

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ căn bản không để ý cậu, vẫn bàn về chuyện chủ nhật đến hiệu sách.

Sáng chủ nhật, hai người Chu Tiểu Vân cùng với anh trai Đại Bảo cùng đạp xe đến hiệu sách. Không cần tìm Tiểu Bảo, đang ngồi sau xe đạp Đại Bảo kìa! Thấy anh trai chị gái đều ra ngoài, làm gì có chuyện Tiểu Bảo không theo thôi.

Nhị Nha trề môi tức giận hơn nửa ngày, các anh các chị rất quá đáng, vì sao lần nào đều bỏ rơi mình? Cô bé nhỏ nhất chẳng lẽ ngay cả quyền phát ngôn cũng không có à? Cô bé muốn mình lớn lên thật nhanh!

Trong túi quần ba anh em đều đựng tiền Triệu Ngọc Trân đưa cho, vô cùng vui vẻ đi dạo hiệu sách. Không biết từ lúc nào, chỗ này đã biến thành nơi ba anh em nhà họ Chu thích tới nhất.

Lưu Lộ đứng ở cửa hiệu sách Tân Hoa chờ Chu Tiểu Vân, thấy cả ba không khỏi cười trêu nói: "Chu Tiểu Vân, bảo tiêu lớn của cậu thì mình biết rồi, còn vị bảo tiêu nhỏ này là lần đầu tiên thấy."

Danh tiếng Đại Bảo ở lớp 6-2 rất lớn, tuyệt không thua Chu Tiểu Vân. Hôm nay trời gió mặc gió, mưa mặc mưa ở cửa phòng học chờ em gái tan học, ai không hâm mộ Chu Tiểu Vân có một người anh tốt?

Bây giờ Đại Bảo rất cao, ngũ quan lớn lên lại tuấn lãng, rõ ràng là một người đẹp trai. Nếu không phải luôn luôn lôi thôi lếch thếch một chút, không phải bẩn chỗ này thì là hôi chỗ kia, đảm bảo có thể khiến các bạn nữ ngoái đầu lại nhìn.

Về phần một bé trai khác nhỏ hơn một tí, đường nét khuôn mặt càng giống Chu Tiểu Vân hơn, đầu thấp hơn Chu Tiểu Vân một ít, gương mặt thanh tú thiên về nho nhã yếu đuối khiến cho Lưu Lộ nảy sinh tình yêu của chị gái đến.

Khi biết được là em trai Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ hài lòng luôn miệng gọi "em trai Tiểu Bảo" rất thân thiết.

Tiểu Bảo lễ phép cười đáp lại, trong lòng sớm nói thầm : ai là em trai Tiểu Bảo chị! Xưng hô buồn nôn!

Mọi người vào trong hiệu sách, lúc này mới phát hiện trong hiệu sách có không ít người, đại bộ phận đều là phụ huynh dẫn học sinh đi mua sách.

Hai thân ảnh quen thuộc phía trước không phải là Lý Thiên Vũ và Dương Phàm sao? Cả hai đang cười nói vui vẻ chọn sách số học!

Dương Phàm đang đề cử với Lý Thiên Vũ một quyển số học tương đối thực dụng, nước miếng tung bay giới thiệu đây là quyển mình thường làm bài tập hiệu quả rất tốt vân vân.

Lý Thiên Vũ cảm thấy hoài nghi thực sự có tốt như lời Dương Phàm nói hay không, nhưng nếu Dương Phàm đã một mực đề cử chắc không đến nỗi bắn tên không trúng đích, chọn nó đi!

Lưu Lộ từ xa gọi hai người: "Dương Phàm, anh Tiểu Vũ!"

Trong lòng Lý Thiên Vũ vui vẻ, lại làm bộ không biết gì, quay đầu tỏ vẻ bất ngờ: "A, mọi người cũng tới hiệu sách à! Sớm biết thế bọn anh đợi mọi người cùng vào luôn, anh và Dương Phàm đã đến hơn nửa tiếng rồi."

Khẩu thị tâm phi, rõ ràng biết kế hoạch của Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân nên rủ Dương Phàm cùng đi dạo hiệu sách. Dương Phàm nghĩ dù sao ở nhà cũng không có việc gì làm nên đi cùng, ai ngờ được chính mình lại bị Lý Thiên Vũ lợi dụng một phen!

Tiếp đó, mấy người thuận lý thành chương đi cùng nhau.

173. Chương 175: Chỗ Tốt Khi Có Nhiều Anh Em

Chu Tiểu Vân để Tiểu Bảo tự mình xem sách làm văn, cho phép Đại Bảo chọn mấy quyển sách ngoại khóa anh ấy thích, còn mình và Lưu Lộ đi chọn sách bài tập tiếng Anh.

Tiếng Anh của Lưu Lộ gần như bằng với Chu Tiểu Vân, không đặc biệt nổi bật nhưng thành tích luôn nằm trong top mười, hăng hái muốn nâng cao thành tích tiếng Anh. Hai người xem xét hơn nửa ngày chọn được một cuốn.

Lý Thiên Vũ bất chợt chui ra, hét lớn mình cũng muốn mua một quyển như vậy.

Lưu Lộ thấy trong tay cậu đã có một quyển tài liệu số học bèn khuyên: " Anh Tiểu Vũ, tham ăn quá nhiều không tốt, đầu tiên anh đánh hạ được môn số học rồi lại tấn công tiếng Anh. Hơn nữa, muốn học tốt tiếng Anh phải học viết rất nhiều, anh nên học tốt những phần cơ bản trước rồi nâng cao lên sẽ tốt hơn."

Lý Thiên Vũ nhận ra ẩn ý trong lời nói của Lưu Lộ: Tiếng Anh của anh còn chưa đủ tư cách học nâng cao đâu!

Lý Thiên Vũ bị chê cũng không dám cãi lại, ai bảo lời Lưu Lộ nói đều là sự thực, thầm nghĩ: Mình vẫn lên dành thời gian học thuộc lòng, viết chính tả trước đã!

Tiểu Bảo cao giọng gọi: "Chị, chị qua đây một chút."

Chu Tiểu Vân lập tức bỏ lại Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ chạy đến trước mặt Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, làm sao vậy?"

Tiểu Bảo vui vẻ đưa sách làm văn trong tay cho Chu Tiểu Vân: "Chị, cuốn này viết rất hay. Em đã xem qua một chút, bản này vừa mới chỉnh sửa năm nay thôi. Em mua về nhà xem qua, sau này giữ lại có thể đưa cho Nhị Nha dùng."

Chu Tiểu Vân tán thưởng vuốt tóc Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo nghĩ thật chu đáo, đi, chúng ta đi trả tiền." Thật không hổ là chị em ruột, ngay cả cách nghĩ cũng giống nhau.

Lần thứ hai cô cảm thán, có nhiều anh em đúng là có nhiều chỗ tốt! Ha ha!

Đại Bảo thích nhất xem sách kể về chuyện xưa, về điểm này Chu Tiểu Vân cũng giơ hai tay tán thành. Mặc kệ như thế nào, thích đọc truyện còn tốt hơn chạy loạn ra ngoài chơi, dù sao bồi dưỡng tính nhẫn nại cho Đại Bảo vẫn là điều rất cần thiết.

Lưu Lộ thấy Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nói chuyện vui vẻ không khỏi than thở một câu: "Tình cảm của Chu Tiểu Vân và anh, em trai thật tốt!"

Lý Thiên Vũ im lặng liếc mắt một cái, đúng thế, thật sự khiến người ta hâm mộ. Nếu có một ngày Chu Tiểu Vân cũng đối xử với cậu như vậy thật là tốt biết bao…

Lý Thiên Vũ đang mơ mộng hão huyền thì bị Dương Phàm gọi, chạy tới xem, thì ra Dương Phàm phát hiện ra một quyển sách hướng dẫn nâng cao tốc độ đọc sách.

Dương Phàm là kiểu học sinh công khai phương pháp học tập, trên thực tế, xác thực cậu không phải trả giá quá lớn như những người khác. Trời sinh thông minh, có thể nói từ nhỏ đến lớn cậu đều là người nổi bật trong lớp, hơn nữa cậu cũng không phải nhỏ nhen theo kiểu giấu giấu giếm giếm bí quyết học tập trong lòng, người khác vừa hỏi thì giả vờ không biết.

Không phải nói ai khác, chính là Lâm Ba! Cả ngày Lâm Ba vùi đầu vào học, luôn muốn cùng người khác phân cao thấp. Bình thường cậu ta cực kì khiêm tốn, hỏi cậu ta cái gì thì cậu ta sẽ trả lời mình cũng không hiểu lắm.

Dương Phàm luôn bực mình với người như thế, có cần thiết phải như thế không? Học giỏi thì tốt thật, nhưng có người cả ngày khiêm tốn khiến người khác không thoải mái, chẳng phải là sợ người khác bắt chước kinh nghiệm học tập quý giá của cậu ta à?

Thật không thú vị?

Bản thân Dương Phàm cho tới bây giờ cũng không thua kém, ai tới hỏi vấn đề gì cậu đều nghiêm túc giải trả lời, điểm này thật ra không khác gì Chu Tiểu Vân. Vì thế, ở trong lớp Lâm Ba không được mọi người yêu quý bằng Dương Phàm và Chu Tiểu Vân.

Lần này đứng thứ nhất, Lâm Ba thật sự đắc ý, đương nhiên ở trước mặt Dương Phàm và Chu Tiểu Vân chưa nói gì thế nhưng rõ ràng tươi cười ngày càng nhiều hơn.

Trong mắt Dương Phàm và Chu Tiểu Vân, nụ cười này chính là một loại khiêu khích.

Hừ, lần sau nhất định kéo Lâm Ba xuống ngựa! Dương Phàm và Chu Tiểu Vân đều nghĩ thế.

Vì thế, khi Lý Thiên Vũ rủ Dương Phàm đến hiệu sách, Dương Phàm đồng ý rất nhanh. Quả nhiên không về tay không, cư nhiên tìm được một quyển sách tham khảo không tệ.

Có thứ tốt đương nhiên là mọi người cùng chia sẻ, vì thế Dương Phàm lại gọi Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ qua cùng nhau xem. Cuối cùng, lúc thanh toán mỗi người đều mua một quyển .

Học sinh đến hiệu sách thường thường có thể xem cả buổi, đông xem tây nhìn không nói, nếu thích chuyện xưa còn có thể lật xem, quả thực là nơi học sinh thích đến nhất.

Đại Bảo xem chuyện xưa đến mê mẩn, Chu Tiểu Vân gọi thế nào cũng không chịu đi, rơi vào đường cùng cô đành đồng ý mua cho cậu, lúc này Đại Bảo mới cao hứng rời đi.

Vì sao Đại Bảo muốn mua sách phải hỏi Chu Tiểu Vân ?

Ha ha! Bởi vì Triệu Ngọc Trân đưa tất cả tiền cho Chu Tiểu Vân, muốn dùng tiền phải được Chu Tiểu Vân đồng ý.

Tiểu Bảo không chút dị nghị với việc này.

Trong lòng Đại Bảo ngàn lần không đồng ý nhưng sau mấy lần, đã sớm hiểu ra dù có nói cũng không ai để ý đến cậu, đành phải từ bỏ ý nghĩ mua gì mình thích.

Cũng khó trách Triệu Ngọc Trân không yên lòng đưa tiền cho Đại Bảo, nếu đưa tiền không biết cậu sẽ lấy tiền mua gì nữa!

Giữa trưa mọi người lên đường tự về nhà.

Bây giờ Lý Thiên Vũ ở nhà Lưu Lộ, nên đi cùng Lưu Lộ .

Chu Tiểu Vân đạp xe mệt liền bảo Tiểu Bảo tự đạp xe, cô ngồi sang xe Đại Bảo, cảm thấy trời xanh gió mát, rất hạnh phúc.

Nhị Nha đi cùng Triệu Ngọc Trân lên chợ chính, sau khi về thấy anh trai chị gái đã về, đầu tiên là vui vẻ, sau lại nghĩ: không đúng, bọn họ đi thị trấn lại không ình đi, mình không nên để ý tới bọn họ mới đúng!

Lập tức cô bé trưng ra mặt lạnh, chẳng đáng yêu chút nào .

Đương nhiên Chu Tiểu Vân biết cách dỗ Nhị Nha, lấy ra kẹo hồ lô mua cho Nhị Nha, Nhị Nha lập tức hoan hô một tiếng chạy tới.

Từ lúc sang năm mới, Nhị Nha đã bị Triệu Ngọc Trân đóng gói đưa tới ngủ cùng một giường với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân không tình nguyện cũng phải đồng ý. Nghĩ lại, đứa nhỏ tám tuổi vẫn ngủ cùng cha mẹ có điểm không tốt, trong nhà cũng không thừa phòng, mình đành chịu ủy khuất một chút!

Nhị Nha mơ ước khuê phòng của chị đã lâu, vui vẻ chuyển đến. Nói là chuyển đến có điểm khoa trương, kỳ thực chính là cầm thêm một cái gối đầu nhỏ, thêm một cái chăn vào ở là được.

Giường vốn không lớn, hai chị em mỗi người một chăn thật sự hơi chật. Nếu hai người đắp chung một chăn thì thoải mái hơn, Chu Tiểu Vân xếp gọn chăn của Nhị Nha vào hòm.

Hai chị em thân thân thiết thiết ngủ cùng một chăn, đúng là ấm áp hơn nhiều.

Nhị Nha đắc ý thoả mãn ôm cổ chị ngủ say.

Chu Tiểu Vân ngủ một mình quen rồi, đột nhiên có thêm Nhị Nha đúng là chưa quen. Không thể không nói, tướng ngủ của Nhị Nha rất xấu, vừa mới đẩy tay con bé ra thì lại thấy chân đã vắt lên.

Lại bỏ ra, cả người Nhị Nha chui vào lòng mình.

Chu Tiểu Vân bái phục mẹ chịu được Nhị Nha nhiều năm như vậy. Thảo nào, chuyển Nhị Nha sang phòng mình, giống như tống được ôn thần đi!

Nhị Nha rất thích phòng mới, dù sao buổi trưa Chu Tiểu Vân cơ bản không về, chiều cũng về muộn hơn cô bé, cô bé quang minh chính đại dùng nó như phòng mình.

Rất nhanh trên bàn có thêm mấy món đồ chơi nhỏ không đáng giá tiền, tranh dán tường, áp phích, viên thủy tinh vân vân, đầy đủ mọi thứ.

Chu Tiểu Vân phải liếc mắt một cái trái liếc mắt một cái, nghĩ thầm, thôi không nên nói Nhị Nha. Có lẽ sắp xây nhà lầu rồi, sau này mỗi đứa một phòng, hai chị em có thể ở chung với nhau bao lâu nữa?

174. Chương 176: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (1)

Đại hội thể dục thể thao học sinh trung học toàn huyện được tổ chức rầm rộ tại trường trung học Anh Minh, đây là tin tức cực lớn.

Sân vận động trường trung học Anh Minh rất lớn, có thể chứa đến hai, ba nghìn người. Hơn nữa sân vận động và mặt cỏ vừa mới được tu sửa đẹp đẽ, vì thế trung học Anh Minh được chọn đăng cai là chuyện đương nhiên.

Toàn huyện có hơn mười trường trung học đều phái thí sinh tham dự đại hội thể thao lần này, trường Anh Minh thân là chủ nhà tự nhiên càng coi trọng. Nghe nói, thí sinh tham dự đều được chọn ra từ những học sinh năm hai (lớp 7) hoặc ở năm ba mới trúng tuyển,được các giáo viên thể dục tăng cường huấn luyện trong thời gian dài.

Lần này, Đại Bảo cũng là thí sinh tham gia đại hội thể dục thể thao, gần đây nghe nói ngoại trừ những môn chính ở trường, thời gian khác cậu đều tập trung tập luyện.

Thấy thời gian Đại Bảo tan học càng ngày càng trễ, Chu Tiểu Vân liền đề nghị Đại Bảo đừng đến chờ cô tan học nữa, đổi thành lúc tan học để cô đến đợi anh.

Đại Bảo có cùng suy nghĩ, tan học để Chu Tiểu Vân đứng bên ngoài sân vận động trường Khải Minh chờ mình.

Bạn có biết nghi thức khai mạc như thế nào không? Mỗi trường chuẩn bị một đội hình đi sát nhau bước vào sân, người thì giơ bảng thẻ, người giơ cờ, trong tiếng nhạc từng nhóm người tiến vào khu vực lễ đài vô cùng náo nhiệt đẹp mắt.

Trường Anh Minh muốn tạo sự vượt trội, từ mỗi lớp chọn ra một số nữ sinh ưa nhìn tạo thành một đội hình, lên sân khấu biểu diễn thể dục nhịp điệu thúc đẩy bầu không khí đại hội thể dục thể thao thêm sôi động.

Lớp cuối cấp sắp đứng trước kì thi sát hạch, học tập khẩn trương. Vì vậy không được chọn, trọng điểm là các em học sinh lớp sáu, lớp bảy.

Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ và Tần Tuyết đều vinh dự được chọn, ngoài ba người, trong lớp còn có hai nữ sinh cao xấp xỉ nhau cùng tham gia. Một bạn là Trần Hân, một bạn tên là Hà Mộng Nghiên.

Diện mạo Trần Hân thanh tú, thành tích ở tốp giữa, là một nữ sinh hay nói, ríu ra ríu rít khiến Chu Tiểu Vân liên tưởng đến hai người bạn tốt Vương Tinh Tinh và Ngô Mai.

Trong lớp, Hà Mộng Nghiên được bầu là nữ sinh mốt nhất, là bạn của Tần Tuyết, đừng nhìn thành tích không cao nhưng khả năng quan sát người khác tương đối kĩ, đối với Chu Tiểu Vân Lưu Lộ không có va chạm quá lớn.

Chiều nào, buổi trưa sau khi học xong cũng phải đến sân vận động tham gia huấn luyện, năm nữ sinh chia thành hai phe không đi cùng nhau.

Tần Tuyết đi cùng Hà Mộng Nghiên; Trần Hân, Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân thành một nhóm, phân chia phe phái rõ ràng.

Hứa Mỹ Lệ rất muốn tham gia, lúc giáo viên thể dục vào lớp chọn người, cô ngồi thẳng lưng hi vọng được chọn, đáng tiếc diện mạo bình thường lại không cao nên không được chọn.

Hứa Mỹ Lệ thấy mấy bạn nữ xinh xắn trong lớp đều được chọn lại không có mình, trong lòng vô cùng thất vọng, lúc mấy người Chu Tiểu Vân bị gọi đi tập trung, Hứa Mỹ Lệ đều đỏ mắt.

(đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng. Từ này rất hay xuất hiện nên lâu lâu ta lại để chú thích không mọi người lại hiểu nhầm)

Nam sinh đều thích náo nhiệt, vừa tan học liền đổ xô ra sân vận động xem các bạn nữ tập luyện.

Không cần biết là tập cái gì, chỉ cần nhìn thấy tám chín, chín mươi bạn nữ xinh xắn cũng thoải mái!

Các nam sinh thầm coi đây là cuộc thi chọn người đẹp, hễ là các bạn nữ xinh xắn của lớp sáu, lớp bảy đều được chọn.

Khiến một số bạn nữ không được chọn ăn dấm chua: “Tham gia thi đấu như vậy có gì tốt, mất thời gian, còn ảnh hưởng đến học tập nữa!”

Xì, không ăn được nho thì nói nho xanh, có bản lĩnh lúc nói lời này đừng có chua như thế. Mặc kệ nói như thế nào, huấn luyện tiết mục thể dục nhịp điệu chính thức bắt đầu.

Trước tiên là lập đội, chín chín tám mươi mốt nữ sinh. Nghe nói lúc chính thức lên sân khấu sẽ loại bớt, bây giờ chọn nhiều để chọn ra những người tốt nhất.

Sau khi nghe tin tức này, các bạn nữ còn không chú tâm vào luyện tập. Nghĩ tham gia là một chuyện, nhưng có được chọn hay không lại là chuyện khác.

Nếu đã được chọn, cuối cùng bị loại thì thật mất mặt! Quay về lớp cũng không dám nhìn mặt bạn bè thầy cô.

Ngoại trừ hai giáo viên thể dục đi huấn luyện vận động viên còn lại tất cả đều đến, trong đó có giáo viên thể dục của Chu Tiểu Vân – Lục Vân Phi. Vóc dáng Lục Vân Phi khá cao, khuôn mặt lại đẹp, mới tốt nghiệp không lâu đang đứng trước một nhóm nữ sinh nũng nịu làm mẫu.

Không có cách nào khác, giáo viên thể dục đều là nam, anh trẻ nhất đành phải xuất trận.

Nhìn Lục Vân Phi biểu diễn một loạt động tác đơn giản như nước chảy mây trôi, mấy nữ sinh phía dưới phát ra một loạt tiếng hô thán phục.

Lục Vân Phi làm mẫu xong sau đó hô to khẩu hiệu cho các nữ sinh phía dưới tập theo.

Thật kì quái, thầy tập gọn gàng linh hoạt thế sao đến lượt mình tay chân luống cuống vậy trời?

Chu Tiểu Vân và Trần Hân đứng cùng một hàng đều nhìn thấy động tác của nhau không nhịn được bật cười.

Các bạn khác tập cũng không khác biệt lắm, động tác kì quặc gì cũng có.

Lục Vân Phi đứng phía trên phân tích giảng giải từng động tác, ba giáo viên khác đi lại xung quanh sửa chữa động tác sai, mới qua một buổi chiều mà các bạn nữ đã kêu mệt không chịu nổi.

Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ Trần Hân tập xong uể oải trở về lớp, mấy bạn nữ trong lớp đố kị không nhịn được, ồn ào không cho là đúng nói: "Rõ thật là khoa trương quá, có thể mệt thành như vậy à?"

Mấy người Chu Tiểu Vân đương nhiên đều nghe thấy những lời thì thầm bàn tán đó. Chịu thôi, lời nói mười phần vị chua đúng là cố tình nói ấy người Chu Tiểu Vân nghe.

Trần Hân thao thao bất tuyệt kể chuyện tập luyện vất vả, lúc đầu chỉ có một, hai người nghe, lát sau các bạn trong lớp không được tham gia đều chạy qua.

Chu Tiểu Vân gục xuống bàn nghỉ ngơi một lúc, Lưu Lộ khỏe hơn cô nhiều, vẫn đang đứng cùng Trần Hân nước miếng tung bay với các bạn trong lớp!

Đúng là học múa, thể lực rất tốt!

May mắn hằng ngày Chu Tiểu Vân đều đạp xe đạp, thể lực coi như không tệ, nghỉ ngơi một lúc cũng tạm thích ứng.

Lai nhìn hai người Tần Tuyết và Hà Mộng Nghiên, các bạn ấy còn khoa trương hơn, hai người dựa vào nhau về lớp.

Chu Tiểu Vân và Tần Tuyết bốn mắt giao nhau trong nháy mắt, đều cười khổ. Hai người vốn rất ít trao đổi nay lại đứng nói chuyện mấy câu, có chung đề tài nên khoảng cách lúc này được kéo lại gần hơn.

Đại Bảo biết Chu Tiểu Vân cũng tham gia biểu diễn hôm khai mạc, chạy hai vòng quanh sân vận động xong đợi đến lúc tuyên bố được ra về, Đại Bảo lập tức cầm lấy túi sách bên cạnh chuẩn bị đi tìm Chu Tiểu Vân.

Nam sinh bên cạnh cùng tập luyện chung mặt nghiêm túc chạy lại hỏi" "Chu Chí Lương, hôm nay em gái cậu không tới chờ cậu cùng về nhà hả?"

Con gái xinh xắn dịu dàng lại ít nói hấp dẫn không ít ánh mắt người khác.

Đại Bảo lập tức kéo dài mặt: "Cậu hỏi làm gì?" ý thức bảo hộ em gái của Đại Bảo rất mạnh, lập tức cảnh giác.

Nam sinh kia tập nhảy xa, cũng là học sinh năm hai giống Đại Bảo. Bị thái độ của Đại Bảo làm bẽ mặt, lập tức giải thích: "Tớ chỉ thuận miệng hỏi một chút, thuận miệng hỏi một chút thôi."

Kính nhờ, đừng dùng ánh mắt phòng sói nhìn cậu có được không. Người ta đã mười sáu tuổi đến thời kì trưởng thành, nhìn thấy bạn gái xinh xắn muốn ngắm nhiều một chút cũng không được sao?

Đại Bảo lườm nam sinh kia một cái, không lên tiếng. Thầm nghĩ tốt nhất là vô tình hỏi thôi, đừng hòng mơ tưởng có ý đồ gì với em gái bảo bối của cậu. Chu Chí Lương cậu cũng không phải là người dễ chọc, hừ!

Sau đó Đại Bảo không cho Chu Tiểu Vân đến sân vận động tìm mình, nói là để mình đợi Chu Tiểu Vân ở cửa lớp 6-2.

Hai anh em về nhà chậm hơn nửa tiếng so với mọi khi, cũng may mùa xuân ban ngày dài hơn về tới nhà trời cũng chưa tối.

175. Chương 177: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (2)

Edit: Sony Max Beta: Tiểu Lan

Huấn luyện hằng ngày, chủ nhật lại tập luyện thêm nửa ngày, kéo dài liên tục hơn một tháng, đến khi động tác đều hơn bắt đầu ghép nhạc luyện tiếp.

Bài hát sinh động ca từ vui vẻ, tiết tấu mạnh, ngay lập tức bắt đầu có nhiều bạn không theo kịp nhịp.

Đương nhiên không bao gồm Chu Tiểu Vân, cô luyện vậy đàn accordion nhiều năm như vậy cũng không phải là uổng công, nhạc cảm rất tốt, từ lúc ghép nhạc vào càng thuận buồm xuôi gió.

Tần Tuyết giống Chu Tiểu Vân.

Chẳng qua, hai người cũng không tập tốt bằng Lưu Lộ. Từ năm bảy tuổi Lưu Lộ đã bắt đầu học múa, kiến thức cơ bản vững chắc, loại nhảy thể dục nhịp điệu này không cần quá nhiều kỹ thuật chỉ là một bữa ăn sáng.

Động tác Lưu Lộ thực sự rất đẹp, còn tập đẹp hơn cả thầy giáo.

Lục Vân Phi dứt khoát để Lưu Lộ đứng ở hàng đầu tiên, vị trí quan trọng nhất.

Dần dần có những nữ sinh không theo kịp bị loại, từ tám mươi mốt người rút xuống hơn bảy mươi rồi đến hơn sáu mươi, đội hình đội ngũ thay đổi liên tục cuối cùng chốt lại năm mươi sáu người.

Hà Mộng Nghiên tập thêm được mấy ngày đã bị loại, tức giận đến khóc ào ào.

Trần Hân chống đỡ được đến cuối, cùng với Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ, Tần Tuyết chính thức trở thành thành viên đội thể dục nhịp điệu, trong lòng khỏi nói vô cùng cao hứng.

Sau khi chốt danh sách, trường Anh Minh quyết định mua đồng phục cho nữ sinh tham gia đồng diễn.

Các bạn nữ nghe được tin này hoan hô ầm ĩ.

Sau khi ước lượng chiều cao của mỗi người, đồng phục được phát cho từng người trước khi đại hội thể dục thể thao diễn ra hai ngày.

Chu Tiểu Vân vô cùng thích bộ đồng phục thể thao màu hồng này, vải cotton chất lượng cũng khá tốt, kiểu dáng rất đẹp quả thật là được lợi.

Nhà trường thật hào phóng! Ha ha! Kiếm được rồi! Chịu vất vả cũng nhận được đền bù!

Mặc vào diễn tập một lần, hiệu quả thật sự không còn gì để nói. Đương nhiên muốn đẹp đến mức nào chờ ngày khai mạc đại hội thể dục thể thao các bạn sẽ biết, hiện tại không nói nhiều nữa.

Đại Bảo vô cùng tự tin, Chu Tiểu Vân hỏi cậu cảm giác thế nào, Đại Bảo không chút khách khí khoe khoang: "Anh là vận động thiên tài em không biết à? Chạy ngắn, chạy bền anh đều tham gia, điều này không nói rõ vấn đề ư? Đến lúc đó cổ vũ cho anh! Anh chuẩn bị giật hai giải nhất về."

Tiểu Bảo cười nhạo Đại Bảo nói khoác, không cho anh trai chút mặt mũi nào: "Anh, chắc trường anh không ai muốn tham gia mới cử anh chạy ngắn 100 mét với chạy bền 1500 mét chứ gì!"

Đại Bảo xắn tay áo lên chuẩn bị cho Tiểu Bảo đẹp mặt.

Tiểu Bảo nhanh chân bỏ chạy, tốc độ rõ ràng không chậm, xem ra dưới sự trường kỳ "dạy dỗ" của Đại Bảo, tốc độ chạy của Tiểu Bảo càng ngày càng tăng về chất.

Chu Tiểu Vân không chấp hai kẻ dở hơi kia, trong lòng suy nghĩ ngày mai chính thức phải ra trận, đến lúc đó đừng quên động tác, không những mình mất mặt mà còn ảnh hưởng đến cả bộ mặt của trường.

Chu Tiểu Vân cảm thấy vinh dự vì tập thể, đột nhiên thấy có gánh nặng trên vai, tốt nhất là luyện tập thêm một chút!

Ngày hôm sau, các học sinh năm nhất năm hai được nghỉ học đến sân vận động làm khán giả cổ vũ, không cần quản có gì hay để xem hay không, nói chung hai ngày diễn ra đại hội thể dục thể thao không đi học thật sự là chuyện đáng mừng. Tất cả học sinh hào hứng đến sân thể dục tham dự lễ khai mạc.

Học sinh năm ba thật đáng thương, phải ở lớp học bài đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài.

Chu Tiểu Vân và một nhóm nữ sinh đứng giữa sân, đã thay hết đồng phục, chỉnh lại dải lụa màu hoa nhựa trên tay, vô cùng thu hút sự chú ý.

Đừng nói học sinh, ngay cả ban giám khảo, mấy vị lãnh đạo đều liên tiếp quay ra nhìn.

Chờ người chủ trì lải nhải xong bài diễn văn dài lê thê, lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao thức chính thức bắt đầu.

Đang tiến vào trung tâm, đầu tiên là đại biểu vận động viên trung học Anh Minh bước lên sân khấu, tiếp theo là đội hình thể dục nhịp điệu.

Năm mươi sáu nữ sinh hơn mười tuổi xinh xắn mặc đồng phục thể thao màu hồng, động tác giống hệt nhau, theo tiết tấu của tiếng nhạc từ hình vuông biến thành hình chữ nhật, rồi đến hình tam giác hình thoi, cuối cùng tay cầm đóa hoa chụm vào giữa, tay đeo rải ruy băng hướng ra ngoài vẫy, kết thúc tạo thành đóa hoa hình tròn hoàn mỹ.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Chu Tiểu Vân rốt cuộc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn các bạn nữ cùng huấn luyện, dáng vẻ đều giống như trút được gánh nặng.

Chu Tiểu Vân cười thầm, xem ra họ có cùng ý nghĩ! Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành xuất sắc, rốt cuộc có thể thoải mái xuống dưới tiếp tục xem các tiết mục khác!

Có lẽ là do đội hình đồng diễn trường Anh Minh quá náo nhiệt, các trường phía sau tham gia đều biểu diễn bình thường, không có gì hay đáng nói. Đến chín giờ, các hạng mục thi đấu chính thức bắt đầu.

Ai hứng thú với hạng mục thi đấu nào liền vây quanh bên cạnh xem.

Lưu Lộ kéo Chu Tiểu Vân đi xem thi đấu nhảy xa, nghe nói trường mình có bạn nam sinh năm hai tham gia thi đấu, không đi cổ vũ không được.

Chu Tiểu Vân vốn muốn đi tìm Đại Bảo, nhưng, lại nghĩ hạng mục thi đấu anh ấy tham dự đều diễn ra vào ngày mai hiện tại không có gì xem, liền đi theo Lưu Lộ.

Lý Thiên Vũ không biết từ đâu chui ra, chu đáo đưa hai chai nước khoáng cho Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân, mỗi người một chai.

Lưu Lộ mở chai nước khoáng uống một ngụm to: "Ôi, anh mang nước tới thật quá đúng lúc, em đang khát nước đây."

Chu Tiểu Vân vốn không muốn nhận đồ của Lý Thiên Vũ, nhưng cô cũng cảm thấy rất khát, nghĩ lại cần gì làm khổ mình, cứ uống thôi!

Chu Tiểu Vân yên lặng mở chai nước khoáng uống.

Lý Thiên Vũ nịnh nọt thành công vô cùng hài lòng nghĩ thầm không uổng công mình chạy ra tận hàng tạp hóa ngoài cổng trường mua nước.

Lý Thiên Vũ thuận lý thành chương đi phía sau Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân, hai cô bé nói chuyện cậu thỉnh thoảng lại xen một hai câu.

Nghe thấy hai người bàn luận tới tiết mục đồng diễn vừa nãy, Lý Thiên Vũ tâng bốc: "Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân, hai người biểu diễn quá đẹp, khiến tất cả học sinh trong trường đều rung động. Tớ thấy ban giám khảo, chủ tịch, hiệu trưởng đều nhìn đến trợn tròn mắt, càng miễn bàn tới học sinh lớp sáu lớp bảy, tay tớ vỗ đỏ ửng lên, bây giờ vẫn còn đau đấy!"

Lời khen ai chẳng thích nghe, hơn nữa lại là lời nói thật.

Đừng nói Lưu Lộ mặt mày rạng rỡ, Chu Tiểu Vân cũng lộ ra nụ cười bình thản.

Lý Thiên Vũ cũng không khoác lác, lúc đó cậu đứng cùng mấy nam sinh trong lớp, bị tiết mục biểu diễn đặc sắc hấp dẫn, mọi người đều liều mạng vỗ tay.

Một nhóm bạn nữ chụm lại tựa như đóa hoa quả thực khiến cho tất cả mọi người thán phục không ngớt.

Ngay cả Lục Vân Phi vất vả luyện tập cũng không ngờ cuối cùng hiệu quả có thể tốt như vậy.

Vất vả một thời gian dài cuối cùng cũng nhận được kết quả tốt, mang lại vinh dự cho trường vất vả nữa cũng đáng.

Lưu Lộ cảm thán nói: "Tớ biểu diễn ở phía trước vô cùng hồi hộp, chỉ sợ đang biểu diễn lại quên mất động tác, tớ lại đứng hàng đầu tiên, đâu có ai để nhìn theo. Đành một mực tập lại trong đầu, rất sợ bị sai."

Chu Tiểu Vân nở nụ cười, thì ra mọi người đều có suy nghĩ giống nhau!

176. Chương 178: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (3)

Lý Thiên Vũ vẫn mặt dày đi đằng sau hai người, một lúc sau liền gặp Dương Phàm.

Dương Phàm liếc mắt thấy ba người Lý Thiên Vũ, Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân, mặc kệ Tần Tuyết vẫn đi theo phía sau mình chạy tới: "Các cậu định đi xem hạng mục thi đấu nào?"

Lưu Lộ nhún nhún vai nói: "Bọn tớ định đi xem thi đấu nhảy xa, đúng lúc trường mình có người tham gia, xem náo nhiệt nhân tiện cổ vũ luôn."

Dương Phàm cười nói: "Vậy tớ đi cùng các cậu luôn."

Tần Tuyết chạy theo Dương Phàm, la hét: "Các cậu đi chỗ nào? Tớ cũng đi."

Lưu Lộ thuận miệng đáp ứng rồi nháy mắt với Chu Tiểu Vân. Chu Tiểu Vân hiểu ý Lưu Lộ mím môi cười.

Chu Tiểu Vân mười hai tuổi là người nhỏ nhất trong nhóm, mấy người Dương Phàm, Tần Tuyết, Lưu Lộ, Lý Thiên Vũ đều lớn hơn cô một hai tuổi. Các nam sinh nữ sinh mười ba mười bốn đều bắt đầu bước vào thời kỳ trưởng thành mờ mịt, ai thích người nào ghét người nào là chủ đề mà các học sinh trong lớp có hứng thú thảo luận nhất.

Nghe nói Tần Tuyết học cùng lớp với Dương Phàm từ nhỏ, vẫn có ý với Dương Phàm. Tần Tuyết nhìn thì rất kiêu kì nhưng trước mặt Dương Phàm thái độ lập tức trở nên hoà nhã, luôn thích đáp lời Dương Phàm, hay vô tình đi theo cậu, chuyện này trong lớp ai chẳng biết?

Chẳng qua, không ai cố tình làm rõ trước mặt Tần Tuyết và Dương Phàm, cùng lắm thì chỉ cười mờ ám mà thôi.

Tần Tuyết da mặt hơi dày làm như không thấy, ở phương diện này phản ứng Dương Phàm khá chậm chạp căn bản không phát hiện ra.

Đúng là 'hoa rơi có ý nước chảy vô tình' là chủ đề được các bạn trong lớp thường xuyên bàn tán.

Đặc sắc nhất chính là Lâm Ba luôn ít nói hình như có chút để ý tới Chu Tiểu Vân, hơn nữa học sinh mới chuyển trường Lý Thiên Vũ cả ngày đều chạy tới bắt chuyện với Chu Tiểu Vân, mà Chu Tiểu Vân không có hứng thú với cả hai người.

Quả thực đặc sắc hơn cả phim truyền hình!

Lưu Lộ tự nhiên hiểu rõ hành vi của Lý Thiên Vũ nhất, thường cười trộm sau lưng anh họ.

Cũng may Lý Thiên Vũ cái khác không nói, độ dày của da mặt là số một, như cũ làm theo ý mình. Thấy Chu Tiểu Vân không ình mặt mũi cũng không lùi bước, mà tìm cơ hội khác.

Năm người đi tới giữa sân vận động thì gặp Lâm Ba. Thoáng cái đội ngũ thành sáu người.

Bầu không khí có chút gượng gạo, nhất là Lâm Ba và Lý Thiên Vũ hai người liếc mắt nhìn nhau rồi lại dời ra, sau đó tìm cơ hội bắt chuyện với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân khách khí với Lâm Ba hơn so với Lý Thiên Vũ, dù sao cũng ngồi cùng bàn, bình thường cũng hay trao đổi. Mặc dù Lâm Ba rất bảo thủ, nhưng khi thảo luận với Chu Tiểu Vân rất ít khi giấu giếm, có lúc hận không thể biểu hiện sự xuất sắc của mình hơn nữa.

Người khác tới hỏi Lâm Ba, vậy thì mời tự trả lời! Lâm Ba đều trả lời: "Xin lỗi, vấn đề này tớ cũng không rõ lắm, hay cậu thử đi hỏi Dương Phàm xem?"

Tính tình Dương Phàm sôi nổi cởi mở, đương nhiên là sẵn sàng giúp đỡ, cơ bản là hỏi gì đáp nấy. Bình thường Chu Tiểu Vân khá ít nói, nhưng nếu bạn học hỏi cô vấn đề gì chắc chắn cô cũng kiên nhẫn giải đáp.

Hiển nhiên tính cách ba người có sự khác biệt, đều dụng tâm tranh giành vị trí thứ nhất. Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, bên ngoài đều coi nhau là bạn tốt.

Điều này chứng minh, con người lớn lên bắt đầu học được nói một đằng nghĩ một nẻo.

Lý Thiên Vũ có chút hậm hực, Lâm Ba vẫn đang nói chuyện với Chu Tiểu Vân, thật sự khiến người khác thấy khó chịu.

Lý Thiên Vũ dứt khoát kéo Dương Phàm đi xem thi đấu nhảy xa, Lưu Lộ Tần Tuyết không hợp nhau cũng không nói gì, cùng đi xem!

Chu Tiểu Vân chợt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Đại Bảo, vui vẻ gọi: "Anh!"

Đại Bảo vừa quay đầu lại, nhìn thấy Chu Tiểu Vân, lập tức nhếch miệng cười: "Đại… Chu Tiểu Vân, em cũng đến xem thi đấu nhảy xa à?"

Một nhóm bạn học đứng bên cạnh Chu Tiểu Vân, hai chữ "Đại Nha" cũng không thể kêu ra miệng.

Lập tức Đại Bảo đổi giọng kêu đại danh của Chu Tiểu Vân, từ đó, tên thân mật của hai anh em chính thức chấm dứt sử dụng trong trường.

Chu Tiểu Vân đi lên cười nói: "Vâng, nghe nói trường em có học sinh tham gia thi đấu môn này, chúng em tới đây xem náo nhiệt. Em có nước, anh muốn uống không?"

Đại Bảo không khách khí với em gái mình, cũng không để ý nước đã bị Chu Tiểu Vân uống qua, mở nắp uống ừng ực hết hơn nửa chai nước.

Lý Thiên Vũ đứng bên cạnh nhìn mà đau lòng, đây là mình cố ý đưa Chu Tiểu Vân uống mà!

Đại Bảo uống hết nước liền ném bình đi, lau miệng: "Phàn Siêu trường anh tham gia nhảy xa, anh sang đây cổ vũ cậu ta thi đấu, các hạng mục anh tham gia đều ở ngày mai!"

Chu Tiểu Vân khiển trách liếc mắt nhìn Đại Bảo một cái: "Anh, sao anh lại ném lung tung trong sân vận động thế, rất mất lịch sự." Nói xong cô cúi xuống nhặt chai nước dưới sân.

Đại Bảo ngượng ngùng gãi đầu: "Nhất định sau này anh sẽ không ném lung tung nữa" Nếu ném cũng không để em nhìn thấy, trong lòng Đại Bảo nói thầm một câu.

Phàn Siêu chính là nam sinh hỏi Đại Bảo "sao dạo này em gái cậu không đến chờ cậu cùng về" trên người đang mặc vải bố trắng nhảy ba lượt qua hố cát!

Nhảy xong ba lần, Phàn Siêu lau mồ hôi đi tới cạnh Đại Bảo.

Phàn Siêu liếc mắt thấy em gái Đại Bảo xinh xắn đứng bên cạnh, lập tức tươi cười rạng rỡ: "Chu Chí Lương, tớ thi đấu xong rồi! Buổi chiều sẽ nhảy cao."

Đại Bảo tuỳ tiện nói với cậu nói chuyện hai câu, thấy Phàn Siêu chưa từ bỏ ý định ánh mắt luôn nhìn Chu Tiểu Vân, lập tức kéo Phàn Siêu đi tìm thầy giáo thể dục.

Phàn Siêu có chút không tình nguyện cố liếc nhìn Chu Tiểu Vân thật lâu mới để Đại Bảo kéo đi.

Lưu Lộ chặn ánh mắt kia lại, nói với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân mau nhìn, đến trường chúng ta rồi, nghe nói là học sinh năm ba."

Chu Tiểu Vân nhìn theo hướng Lưu Lộ chỉ, là một nam sinh khá cao. Những người tham gia nhảy xa đều cao, chân lại dài, chỉ cần nhảy lên đã chiếm ưu thế!

Hai người hứng thú dạt dào, vừa xem vừa chỉ trỏ bình luận.

Dương Phàm không có hứng thú, kéo Lý Thiên Vũ đi sang bên kia xem thi đấu ném tạ.

Lý Thiên Vũ lưu luyến liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân, phát hiện Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ vừa nói vừa cười vui vẻ từ đầu đến cuối không để ý đến mình. Cậu đành phải đi cùng Dương Phàm

Tần Tuyết muốn đi cùng Dương Phàm và Lý Thiên Vũ, lại ngại là con gái dù sao không nên đi theo con trai. Vừa nãy còn có Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân đi cùng, bây giờ một mình mình không thể đi cùng hai người con trai. Quá gây sự chú ý.

Tần Tuyết khụ một tiếng: "Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân, chúng mình đi xem ném tạ đi!"

Đúng như dự đoán, Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân quay đầu lại đồng thanh nói: "Bọn tớ không muốn đi, cậu đi đi!"

Trong lòng Tần Tuyết rất buồn bực!

177. Chương 179: Bão Táp Ở Đại Hội Thể Dục Thể Thao (4)

Sáng sớm, Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đạp xe tới trường trung học Anh Minh, hôm nay là ngày thi đấu quan trọng của Đại Bảo.

Buổi sáng Triệu Ngọc Trân dậy từ sớm làm riêng món mỳ cho Đại Bảo ăn, còn nói "Ăn no ăn no cho có sức chạy".

Đại Bảo gật đầu, ăn hai bát mỳ lớn cộng thêm ba quả trứng chần nước sôi, lúc còn định ăn thêm bị Chu Tiểu Vân nhắc nhở: "Anh, anh cũng đừng ăn nhiều quá. Mọi người đều nói lúc chạy bộ không thể ăn quá no, bằng không sẽ không chạy được."

Điều này cũng đúng, Đại Bảo nhớ giáo viên thể dục cũng nói như vậy, dặn cậu sáng sớm ăn no tám phần là được. Nếu ăn quá no, bụng no căng làm gì còn sức lực chạy bộ?

Triệu Ngọc Trân có chút luống cuống: "Đều tại mẹ, muốn Đại Bảo ăn nhiều một chút, ăn hai bát lớn rồi cũng phải là quá nhiều chứ!"

Chu Tiểu Vân cười an ủi Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, mẹ cũng đừng lo lắng. Con chỉ nghe nói không nên ăn quá no chứ không phải không ăn cơm, nếu đói bụng chân nhũn ra làm sao chạy được. Sức ăn của anh con lớn, ăn nhiều như vậy chắc là vừa vặn no tám phần!"

Đại Bảo liên tục gật đầu: "Đại Nha nói rất đúng, bình thường con có thể ăn thêm một bát nữa cũng không sao. Hôm nay ăn hai bát là vừa vặn, con sẽ không ăn nữa, bây giờ xuất phát."

Tiểu Bảo thấy anh trai hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đạp xe xuất phát, vội vàng vẫy tay hô: "Anh, anh nhớ thi tốt giành giải nhất về nhé". Nói qua nói lại, nụ cười đáp lại nụ cười, tình cảm giữa hai anh em rất tốt. Dù Tiểu Bảo thích nghịch ngợm đùa giỡn với Đại Bảo, nhưng luôn thật lòng hi vọng anh trai có thể đoạt giải trở về.

Đại Bảo cười quay đầu lại: "Em cứ chờ đi!"

Sau mười giờ sáng môn điền kinh chính thức bắt đầu thi, các hạng mục thi đấu khác cơ bản đều đã kết thúc.

Năm tuyển thủ đứng dàn hàng trước vòng cung chạy sẵn sàng chuẩn bị ở tư thế xuất phát thấp, sau khi tiếng súng vang lên, các nam sinh chạy lao đi rất nhanh. Chạy ngắn một trăm mét nên các thí sinh đều dốc hết sức lực toàn thân hi vọng về đích trước.

Dây đỏ càng ngày càng gần, Đại Bảo vẫn dẫn đầu, lúc này lại gia tăng thêm sức chạy, rốt cuộc về đích đầu tiên.

Chu Tiểu Vân ở cuối đường chạy vui vẻ hoan hô.

Anh trai, anh thực sự là hình mẫu tốt.

Thi đấu một trăm mét phân thành năm nhóm, căn cứ thành tích chạy chọn ra mười tuyển thủ chạy ít thời gian nhất tham gia trận chung kết.

Đại Bảo không nghi ngờ gì nữa chắc chắn vào trong, xem thời gian từng nhóm thi đấu, Đại Bảo cười toe toét gánh nặng trong lòng nhẹ đi không ít.

Chu Tiểu Vân chuẩn bị sẵn nước cho Đại Bảo uống, sau khi Đại Bảo uống xong không tới hai phút thì chạy vào toilet. Chu Tiểu Vân vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải chỉ hướng cho Đại Bảo đi nhanh về nhanh.

Trước trận chung kết một phút đồng hồ, rốt cuộc Đại Bảo vội vàng chạy về .

Mười người chia thành hai nhóm, dựa vào thời gian chạy tiếp tục chọn ra sáu người.

Đại Bảo thấy Chu Tiểu Vân căng thẳng, tự tin hướng Chu Tiểu Vân tay pose hình chữ "V" ý bảo cô yên tâm.

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo hết sức tự tin rốt cuộc hơi yên lòng một chút. Thực sự là kỳ quái, rõ ràng người thi đấu là Đại Bảo, thế nào mà tim cô lại đập thình thình mạnh mẽ như vậy!

Chu Tiểu Vân cười nhạo chính mình quá khẩn trương, người đi thi còn không căng thẳng, cũng không biết mình chỉ là người xem thì căng thẳng cái gì. Nghĩ thì cứ nghĩ như vậy, nhưng sự thật là cổ họng cũng gào to lên!

Anh Đại Bảo, cố lên!

Đại Bảo ở nhóm thứ hai, có kinh nghiệm, thời điểm chạy nước rút Đại Bảo ra sức chạy cuối cùng cũng về nhất.

Sau khi thống kê thành tích, thời gian Đại Bảo ít nhất, chính thức giành giải nhất!

Chu Tiểu Vân vừa cười vừa nhảy nhót hết sức vui vẻ, Đại Bảo vui mừng thì càng không cần nhắc tới.

Giáo viên thể dục, bạn học của Đại Bảo đều chạy tới chúc mừng, Đại Bảo được khen sắp bay lên trời rồi.

Buổi trưa lúc ăn cơm ở nhà chú ba, bà nội nghe tin Đại Bảo chạy một trăm mét được giải nhất, vui vẻ cười toe toét. Vội vã dặn Đại Bảo ăn nhiều thịt một chút, buổi chiều chạy bền một nghìn năm trăm mét mới có sức chạy.

Đại Bảo trong miệng đầy thịt, không nói được đành gật đầu.

Từ trước đến nay Chu Chí Viễn là một tên chuyên tâng bốc, giơ ngón tay cái lên nói: "Anh Đại Bảo, anh thật lợi hại. Nhiều người tham gia thi đấu như vậy anh cũng thể giành được giải nhất. Em quá khâm phục anh!"

Đại Bảo đắc ý mãn nguyện cười, trong lòng nghĩ khi nào về nhà phải ở trước mặt Tiểu Bảo và Nhị Nha tỏ rõ uy phong một phen, ha ha ha ha!

Cơm nước xong Tống Minh Lệ để Đại Bảo nghỉ ngơi trên giường Chu Chí Viễn một giờ, sợ thanh âm quá lớn ầm ĩ Đại Bảo còn cố ý lôi Chu Chí Viễn ra ngoài.

Lúc thức dậy tinh thần Đại Bảo phấn chấn, nói thẳng giành giải nhất một nghìn năm trăm mét không thành vấn đề.

Chu Tiểu Vân nhắc nhở: "Anh ơi, chạy bền cùng chạy ngắn khác nhau. Anh không nên chạy nhanh ngay từ đầu, tốt nhất ở cuối cùng mỗi vòng lại gia tăng tốc độ, bảo tồn thể lực."

Đại Bảo gật gật đầu: "Yên tâm đi, lúc huấn luyện đã nói qua không biết bao nhiêu lần, anh sẽ chú ý."

Thi đấu buổi chiều đã kết thúc lúc bốn giờ, chỉ còn lại thi đấu chạy bền.

Đầu tiên là tiếp sức bốn trăm mét, tiếp theo là tám trăm mét, cuối cùng là một nghìn năm trăm mét.

Trái phải có khoảng hai mươi thí sinh tham gia thi một nghìn năm trăm mét, nghe nói cũng chọn sáu người về đầu tiên.

Chạy một nghìn năm trăm mét không dễ chút nào, đường chạy dài đến năm vòng. Rất nhiều thí sinh ở ba vòng đầu tiên đã không thể kiên trì chạy tiếp, có mấy người nửa đường rời khỏi thi đấu.

Từ đầu Đại Bảo chạy ở tốp giữa, hết vòng ba vượt lên thứ ba, vòng thứ tư vượt lên thứ hai, mắt thấy còn một vòng cuối cùng. Đại Bảo cảm thấy chân càng ngày càng nặng, mồ hôi tích lại một giọt lại một giọt chảy xuống, giống như một vòng cuối cùng cách rất xa không thể chạy đến đích.

Chợt nghe tiếng hô quen thuộc: "Anh, mau đến uống nước."

Thì ra là Chu Tiểu Vân đang chạy ngay bên cạnh mình!

Đại Bảo vừa chạy vừa uống, uống hơn phân nửa bình nước đầy, sau đó đưa bình lại cho Chu Tiểu Vân.

Có Chu Tiểu Vân tươi cười cổ vũ, đoạn đường cuối cùng này Đại Bảo bắt đầu gia tăng tốc độ.

"Anh ơi, cố lên!" Chu Tiểu Vân không theo kịp bước chạy của Đại Bảo, tiếng reo hò lại truyền đến tai Đại Bảo.

Như một tiếng trống làm tinh thần Đại Bảo thêm hăng hái vượt qua nam sinh luôn chạy trước mình, rốt cuộc về đích đầu tiên.

Các bạn học nhanh chóng tới đỡ Đại Bảo, dìu cậu đi chậm một lúc rồi mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Nếu vừa kịch liệt vận động xong mà ngồi xuống luôn, cơ thể con người sẽ không chịu nổi.

Chu Tiểu Vân cũng chạy tới, đi cùng Đại Bảo trên bãi cỏ mấy phút, sau đó lấy bánh mì mình mới mua ở cửa hàng. Đại Bảo không khách khí, cắn vài miếng đã ăn hết, lại uống hai ngụm nước.

Đại Bảo ngồi trên cỏ thở dốc cười nói: "Chu Tiểu Vân, thấy anh hôm nay biểu hiện thế nào?". Trong giọng nói tràn ngập tự hào!

Chu Tiểu Vân không biết tại sao mắt lại ngân ngấn nước, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Anh, anh vẫn luôn là tấm gương tốt! Hôm nay biểu hiện super xuất sắc!"

Trong cảm nhận của em anh là người anh tốt nhất, ưu tú nhất!

178. Chương 180: Tiền Thưởng Tiêu Như Thế Nào Đây?

Edit: Sony Max Beta: Tiểu Lan

Khi về nhà, hai chân Đại Bảo mỏi nhừ, không đạp nổi xe. Cũng may bây giờ mới hơn bốn giờ, Chu Tiểu Vân giúp Đại Bảo đạp xe chậm như rùa bò gần một tiếng mới về tới nhà.

Triệu Ngọc Trân lo lắng chờ ở cửa, thấy Đại Bảo Chu Tiểu Vân về cao hứng chạy ra đón.

Không kịp hỏi đã thấy Đại Bảo đắc ý nói: "Mẹ, hôm nay con giành được tận hai giải nhất!"

Triệu Ngọc Trân vui mừng khôn xiết, đặc biệt khen con mình thật giỏi. Khen nhiều đến nỗi khuôn mặt Đại Bảo đều hiện lên vẻ ngượng ngùng, thật sự là hiếm thấy, hiếm thấy!

Chu Quốc Cường chạy xe ba bánh trở về, ở trên xe hỏi chuyện của Đại Bảo: "Mẹ nó, hôm nay Đại Bảo thi chạy như thế nào?"

Triệu Ngọc Trân cười vô cùng thỏa mãn: "Ba nó, Đại Bảo nhà mình thi chạy được tận hai giải nhất!"

Chu Quốc Cường vô cùng vui vẻ đi mua rượu, thức ăn, nói buổi tối phải uống một chén để chúc mừng, còn dặn Triệu Ngọc Trân làm mấy món ăn Đại Bảo thích.

Triệu Ngọc Trân vâng một tiếng, vào trong nhà lấy hai quả bầu dục (bầu dục: thận của lợn ý) đặt lên thớt chuẩn bị xào cho Đại Bảo ăn, mặt khác làm thêm thịt kho tàu.

Chu Quốc Cường chạy đến nhà bán trên vỉa hè có quen biết mua hai cân thịt bò mang về. Thịt bò chín kĩ có màu hồng, thơm ngào ngạt, chỉ cần cắt ra là ăn được ngay, vừa chế biến nhanh vừa ăn rất ngon, đây là món mà mấy đứa con, nhất là Đại Bảo thích ăn nhất.

Quý thì quý, nhưng chỉ cần bọn nhỏ thích ăn cũng sẽ không luyến tiếc.

Lúc ăn cơm tối, lần đầu tiên Đại Bảo hưởng thụ cảm giác tuyệt vời như chúng tinh phủng nguyệt (chúng tinh phủng nguyệt: tất cả vì sao đều vây quanh mặt trăng – ý nói Đại Bảo là người trung tâm, được mọi người vây quanh), ba mẹ không cần phải nói, ngay cả Tiểu Bảo cũng nịnh hót không dứt khiến trong lòng Đại Bảo vô cùng thoải mái.

Nhị Nha tuổi còn nhỏ nhưng khéo nói không ai có thể địch nổi, một ngụm hô "Anh, anh thật quá giỏi" khiến Đại Bảo có cảm giác chuếnh choáng như uống say.

Chu Tiểu Vân cười nói ba mẹ: "Anh con ở đại hội thể dục thể thao toàn huyện đoạt giải nhất một trăm mét và một nghìn năm trăm mét, sau này thi cấp tỉnh thành tích còn có thể tăng thêm!"

Đại Bảo đã nghe qua giáo viên thể dục nhắc tới việc này, lại nghe Chu Tiểu Vân nói như thế, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Qua vài ngày, Đại Bảo chính thức nhận được giấy chứng nhận, không phải loại giấy khen mỏng dính mà là giấy chứng nhận đỏ dày dặn chắc chắn, Đại Bảo cầm hai giấy chứng nhận coi mà như cầm bảo bối.

Tiểu Bảo vô cùng hâm mộ muốn mượn xem, Đại Bảo diễu võ dương oai nói: "Xem một lát thôi, xem xong phải đưa anh. Đừng làm hỏng hay làm bẩn, cái này còn quý giá hơn giấy khen học sinh xuất sắc của em nhiều."

Nhiều người có thể nhận giấy khen học sinh xuất sắc, mấy ai có thể như mình được huyện phát giấy chứng nhận! Đấy là còn chưa nhắc tới nhà trường còn thưởng 100 nguyên ình nữa.

Đại Bảo dương dương tự đắc cố tình khoe tiền thưởng trước mặt Tiểu Bảo, không hề có ý định đưa tiền thưởng cho ba mẹ.

Triệu Ngọc Trân Chu Quốc Cường cười cười, chẳng ai thèm để ít tiền của con vào mắt, để con tự mang đi tiêu đi!

Tiểu Bảo còn chưa có nhìn kỹ, Đại Bảo đã lấy giấy chứng nhận về, muốn nhìn nữa thì thấy bộ dạng vểnh đuôi đắc ý của Đại Bảo trong lòng Tiểu Bảo tức giận: "Hừ, có gì đặc biệt hơn người. Học kỳ sau trường em sẽ chọn học sinh tham gia thi học sinh giỏi toàn huyện, đến lúc đó em sẽ giành giải nhất trở về."

Đại Bảo cũng không chấp lời nói chua lòe của Tiểu Bảo, thật hiếm khi cùng em trai phân cao thấp mà có thể chiếm thế thượng phong đủ có thể viết vào 'Sử kí của nhà họ Chu'. Nhóc con, để ngươi đỏ mắt đi!

Chu Tiểu Vân cười híp mắt nói: "Anh, anh chuẩn bị dùng tiền thưởng này như thế nào?"

"Mua một ít đồ ăn ngon, chơi…". Đại Bảo không cần nghĩ ngợi nói, chợt nhìn thấy ánh mắt xem thường của Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo, Nhị Nha không khỏi đổi giọng: "… thì chắc chắn không được, tiền thưởng nên tiêu có ý nghĩa. Anh sẽ mua cái đài mang theo bên người để nghe băng Tiếng Anh."

Chiếm được sự khen ngợi, trong lòng Đại Bảo âm thầm kêu khổ, ôi, làm anh thật khó!

Kỳ thực, cậu đã dự định lấy một khoản mua mô hình ô tô loại mới ra, giá khoảng tám mươi đến chín mươi nguyên, tính toán vừa đủ mua một chiếc cộng thêm mua một ít đồ ăn vặt, thật hạnh phúc!

Hic, kế hoạch đều bị xáo trộn.

Đại Bảo đã nói tự nhiên không dám chữa lại, đành phải đi cùng Chu Tiểu Vân đến cửa hàng mậu dịch mua một cái đài nhỏ mang về, hơn một trăm nguyên nên chất lượng tương đối tốt, không đủ tiền số còn lại tự nhiên ba mẹ lấy tiến túi ra cho.

Hơn nữa, ba mẹ cũng rất hào phóng, thưởng cho Đại Bảo một trăm nguyên, mua một cái đài nhỏ xong còn thừa mấy chục nguyên!

Tiếp theo đến cửa hàng ghi âm và ghi hình mua sách và nguyên bộ băng từ Tiếng Anh, Đại Bảo nhìn hộp băng từ màu sắc rực rỡ trong lòng ngứa không chịu được: "Đại Nha, ". Không phải thời gian đi học, Đại Bảo vẫn quen gọi nhũ danh của Chu Tiểu Vân, có cảm giác thân thiết: "Mua cho anh hộp băng nhạc của nhóm Tiểu hổ đội nghe một chút đi!" (Tiểu hổ đội: nhóm nhạc nổi tiếng cuối thập niên 80 đầu thập niên 90 của Đài Loan gồm 3 thành viên: Tô Hữu Bằng, Ngô Kỳ Long và Trần Chí Bằng)

Chu Tiểu Vân mềm lòng, tuổi này các thiếu nam thiếu nữ có ai không mê Tiểu hổ đội? Nào là "Vườn vui chơi táo xanh", nào là "Yêu", nào là "Bươm bướm bay", nghe nhiều nên thuộc ai không thích hát ai không thích nghe?

Được, vậy mua cho anh ấy một hộp đi!

Được như nguyện Đại Bảo vô cùng vui vẻ tay trái cầm hai hộp băng từ tiếng Anh tay phải cầm một hộp tuyển tập bài hát của Tiểu hổ đội.

Tại sao lại lấy hai hộp băng từ tiếng Anh? Đấy là đương nhiên, Chu Tiểu Vân thuận tay cũng mua ình một hộp. Nghe nói sau này thi tiếng Anh có khả năng sẽ có mục nghe, lúc này không luyện sao tốt được?

Hơn nữa, nghe chính là cản trở lớn nhất khi học tiếng Anh, trẻ em Trung Quốc học tiếng Anh thường phát âm không chuẩn, học nghe băng từ nhiều một chút đương nhiên không phải chuyện xấu.

Đại Bảo cười nói: "Anh giữ lại băng từ đợi sau này Tiểu Bảo lên cấp haisẽ đưa cho em ấy dùng."

Có nhiều anh em thật tốt, ha ha!

Trời vừa tối Đại Bảo bắt đầu hí hoáy nghịch cái đài, băng tiếng Anh nhất định phải nghe. Em gái trở về chắc chắc sẽ đột kích vào kiểm tra, không biết tại sao cứ nhìn đôi mắt to sáng ngời kia trong lòng Đại Bảo sẽ cảm thấy chột dạ.

Vì vậy, Đại Bảo rất tự giác luôn nghe xong băng tiếng Anh mới nghe đến bài hát mình yêu thích. Tiểu Bảo kích động lấy một bên tai nghe, hai anh em chụm đầu dựa vào cùng một chỗ nghe cỡ nào vui vẻ.

Chu Tiểu Vân thì sao, bình thường phải đợi đến chủ nhật mới có thể lấy đài nhỏ đi nghe băng, vừa nghe vừa bắt chước, hiệu quả đương nhiên có.

Trong giờ Tiếng Anh phát âm chuẩn được cô Từ biểu dương mấy lần.

Lưu Lộ vừa nghe nói Chu Tiểu Vân nghe băng vội vã về nhà bảo ba mua ình một cái, Lý Thiên Vũ được thơm lây, được nghe nhờ không ít, thành tích tiếng Anh tiến bộ rất nhiều.

Không chỉ có tiếng Anh, gần đây Lý Thiên Vũ học tập tiến bộ rất nhiều, rõ ràng nhất là số học. Xem ra ngồi cùng Dương Phàm bị ảnh hưởng theo chiều hướng tốt tương đối lớn.

Ngữ văn chính trị cần đọc thuộc lòng rất nhiều, Lý Thiên Vũ thường cùng Lưu Lộ ở trên đường đến trường vừa đi vừa học, có Lưu Lộ kéo, thành tích Lý Thiên Vũ như đường thẳng tăng vọt.

Cho nên mới nói, môi trường ảnh hưởng rất lớn đến học tập của một người, bạn bè xung quanh còn có ảnh hưởng lớn hơn.

Một đám người đều cố gắng chăm chỉ học tập, Lý Thiên Vũ theo sau làm gì có cơ hội nghịch ngợm gây sự, phần lớn thời gian đều học, trở nên biết thân biết phận luyện tập khiến Chu Tiểu Vân cũng không dám tin.

Xem ra tách khỏi Cố Xuân Lai, Lý Thiên Vũ thay đổi rất lớn!

179. Chương 181: Chèo Thuyền

Kết thúc học kỳ, Lý Thiên Vũ lập tức nhảy lên vị trí thứ mười ba trong lớp.

Nghê Lượng biểu dương cậu thật to trước lớp, khiến Lý Thiên Vũ mặt mũi hưng phấn đỏ bừng.

Nghê Lượng nghĩ thầm, vốn tưởng rằng cậu học sinh chuyển trường dựa vào quan hệ này thành tích không ra gì. Ai ngờ qua một học kì biểu hiện coi như không tệ, thành tích tiến bộ lớn như vậy, là một mầm non tốt đáng vun đắp!

Sự thay đổi lớn nhất của Lý Thiên Vũ là thói quen yêu thích từ từ thay đổi, không nói thái độ học tập dần trở nên nghiêm túc, sau giờ học dần dần bắt đầu thích chơi bóng rổ.

Hiện tại một nhóm nam sinh trong lớp lấy Lý Thiên Vũ và Dương Phàm cầm đầu, ngay cả chủ nhật cũng chạy đến sân thể thao chơi bóng rổ.

Con trai trưởng thành tương đối chậm, cứ tiếp tục thay đổi theo chiều hướng này, Lý Thiên Vũ sẽ biến thành hình dáng gì ai mà biết được?

Chu Tiểu Vân cũng không biết, cô không để ý tới Lý Thiên Vũ không có nghĩa là cô thờ ơ, sự thật vừa đúng ngược lại, sự thay đổi tích cực của Lý Thiên Vũ cô đều nhìn trong mắt.

Muốn một người thay đổi triệt để không phải chuyện ngày một ngày hai. Cứ giữ thái độ đứng ngoài quan sát đi!

Ít nhất Lý Thiên Vũ hiện giờ không có bộ dạng lười biếng thành tính là chuyện tốt.

Còn những thứ khác, sau này cần quan sát thêm!

Lý Thiên Vũ học tập có tiến bộ nhanh chóng có thể thi vào hàng ngũ tầm trung trong lớp, điều này Tiểu Vân không thấy lạ, một người nghiêm túc hay không nghiêm túc nhìn một cái là có thể nhìn ra. Nếu thật sự dụng tâm học, làm gì có người không học tốt, Lý Thiên Vũ lại không ngu ngốc ngược lại đầu óc còn tương đối thông minh. Nếu cứ tiếp tục chăm chỉ học như vậy đến một ngày có thể lọt vào tốp đầu của lớp cũng không phải là chuyện không thể.

Chu Tiểu Vân thua Dương Phàm ba điểm, đứng thứ hai trong lớp, Lâm Ba một lần nữa đứng thứ ba.

Học kỳ sau mọi người sẽ cạnh tranh tiếp, giờ nghỉ hè thôi!

Lý Thiên Vũ và Dương Phàm hẹn nhau đến chơi bóng rổ, mấy bạn nam nhà không xa đây cũng rối rít nói muốn đi cùng, sau này phát triển đến các bạn nam lớp khác cũng qua chơi cùng.

Mùa hè này Lý Thiên Vũ trôi qua rất náo nhiệt rất khoái trá.

Chu Tiểu Vân ở nhà cũng có rất nhiều chuyện đang đợi, mang thức ăn lên chợ khi mẹ đi bán thịt lợn này, đôn đốc Nhị Nha làm bài tập hè này, coi chừng Đại Bảo đọc sách này. Tiểu Bảo nghiêm túc ở phương diện này không cần tâm khiến Chu Tiểu Vân đỡ tốn một phần tâm tư.

Cô trở về chính là giúp Đại Bảo luyện bút lông, luyện lại kĩ năng chơi đàn đã lâu không động tới, giặt quần áo, giúp mẹ nấu cơm, một ngày có rất nhiều việc phải làm, bận rộn đến tối.

Quan trọng hơn là chơi đùa vui vẻ mấy cô bạn thân trước kia, bồi dưỡng tình cảm, đây là chuyện quan trọng nhất trong mùa hè này.

Bình thường cơ hội tiếp xúc của Vương Tinh Tinh với Chu Tiểu Vân ít đi rất nhiều, cơ hội gặp mặt Ngô Mai thì càng hiếm hoi, ba cô bạn thân tụ tập cùng một chỗ, vui vẻ có chuyện nói mãi không hết. Cực kì vui vẻ khi kể về một năm qua ở trường học mới.

Chu Tiểu Vân giờ mới biết thì ra Vương Tinh Tinh cũng nằm trong ban cán bộ ở lớp. Vương Tinh Tinh hung dữ quản lớp rất có thủ đoạn rất được giáo viên yêu quý! Thành tích học tập của Ngô Mai cũng có tiến bộ không ít, hùng tâm tráng chí nói hai năm nữa muốn thi đậu vào trường cấp ba trên thị trấn để được gặp mặt bạn thân.

Ba người chơi trong phòng Chu Tiểu Vân cả một buổi chiều không đi ra ngoài, khiến cho người ta thấy lạ khi con gái ở cùng nhau không biết có nhiều chuyện gì mà nói mãi không hết như thế.

Đêm đó Ngô Mai cũng không chịu về, năn nỉ bác hai Chu Quốc Cường gọi điện thoại ẹ Chu Phương thay mình, còn mình lại chạy nhanh như làn khói. Đoán chừng là sợ Chu Phương sẽ càu nhàu cô mấy câu dứt khoát không dám đứng gần điện thoại.

Chu Quốc Cường gọi điện thoại nói một tiếng Chu Phương tất nhiên không thể không đồng ý, Ngô Mai vui vẻ nhảy cẫng lên, la hét muốn vài ngày nữa mới về nhà.

Còn sợ không có chỗ ngủ ư?

Cầm cái chiếu to đùng trải xuống sân thượng mái bằng của nhà Chu Tiểu Hà, mấy cô bé ngủ cùng nhau vừa mát vừa vui vẻ.

Chu Tiểu Hà hoan nghên nhiệt liệt Ngô Mai và Chu Tiểu Vân, nhị nha dĩ nhiên không thể không đi theo, bốn chị em lăn lộn trên chịu không ầm ĩ mới lạ.

Chu Chí Hải ngứa ngáy trong lòng không nhịn được, không chịu yếu thế cũng cầm cái chiếu khác trải lên sân thượng, gọi Đại Bảo và Tiểu Bảo, ba anh em cũng ngủ cùng nhau.

Mỗi ngày buổi tối ăn cơm xong sớm, tắm qua, mấy cô cậu nhóc rối rít chạy lên sân thượng. Tâm sự trò chuyện khỏi phải nói vui vẻ cỡ nào.

Ha ha, đúng là những ngày hè vui vẻ!

Không quá hai ngày sau, Ngô Lỗi cũng đến, mấy anh em như ong vỡ tổ chạy ra hồ bơi lội. Trong mấy người, Đại Bảo lớn tuổi nhất đương nhiên là anh Cả, dẫn theo ba cậu em cả ngày ngụp lặn trong hồ nước không thấy bóng dáng.

Chu Tiểu Vân ngay cả muốn bắt cũng không thể bắt được bóng dáng Đại Bảo, nghĩ thầm sang năm chính là thời kì Đại Bảo thi vào cấp ba phải cố gắng rất nhiều, để cho anh ấy trong lúc nghỉ hè được vui chơi thoải mái một chút đi.

Chuồng heo trong nhà không ngừng có thêm lợn mới được thu mua, Triệu Ngọc Trân bắt đầu mua trấu cám về đút cho heo. Chỉ là, bên trong loại thức ăn cho heo này không có một số chất dinh dưỡng như trong các loại rau cỏ kia.

Đại Bảo xung phong nhận việc vớt bèo trong hồ về nuôi lợn.

Loại thực vật tên là bèo này có lá tròn nho nhỏ mọc khắp đồng cỏ và các ao hồ, thông thường đều là một khóm to một khóm to. Không cần tốn nhiều sức, cầm mấy cái rổ đi men theo hồ nước là đến nơi.

Mấy cô bé Chu Tiểu Vân cầm rổ đi cạnh hồ. Ba cậu bé Đại Bảo, Chu Chí Hải Ngô Lỗi cởi sạch, chỉ còn lại cái quần đùi, nhảy xuống hồ, không ngừng vớt bèo bỏ vào trong rổ.

Khi một rổ đầy, Tiểu Bảo phụ trách mang rổ về nhà, đổ vào sân, rồi đem rổ không ra.

Chu Tiểu Vân, Chu Tiểu Hà, Ngô Mai và Nhị Nha về cơ bản chỉ cần phụ trách ngồi cạnh xem náo nhiệt là được rồi.

Triệu Ngọc Trân cho bèo, một ít cám và thêm ít nước lã vào nồi, quấy đều lên rồi cho lợn ăn. Mấy con lợn béo núc ních rúc đầu một chỗ ăn liên tục. Vì thế, bà khen mấy đứa một hồi.

Đến khi bèo ở bên cạnh hồ nước không còn nhiều lắm, Đại Bảo lại chú ý đến phần giữa hồ. Nhưng ở giữa hồ nước tương đối sâu, bình thường không dám bơi lại gần. Giờ nên làm gì đây?

Đương nhiên là có biện pháp, nhà ông Tam ở đầu thôn có cái thuyền gỗ nhỏ, bình thường đậu ven hồ. Đi nói với người ta một tiếng, cầm nước theo là có thể chèo thuyền ra giữa hồ. Thế nhưng, đáng tiếc chính là thuyền không quá lớn, tối đa chỉ có thể ngồi ba, bốn người.

Có ai không muốn ngồi lên, dạo quanh hồ một vòng?

Đại Bảo thực sự là anh cả, bước lên thuyền đầu tiên.

Chu Tiểu Hà, Chu Chí Hải, và Ngô Lỗi động tác nhanh, chạy tót xuống thuyền rồi. Chừa lại Chu Tiểu Vân dắt theo Nhị Nha, Ngô Mai và Tiểu Bảo ở trên bờ chờ.

Đại Bảo biết chèo thuyền tuyệt đối không có vấn đề, nhưng phối hợp với Ngô Lỗi hai người mỗi người một bên khiến thuyền đảo quanh vòng vòng nhưng không thể đi về phía trước.

Đại Bảo rất sốt ruột, đã khoác lác nãy giờ, nếu không thể chèo thuyền đi chẳng phải là bị mấy em cười nhạo sao? Ai ngờ, càng cuống thuyền càng không chịu đi, cứ vòng vo mấy vòng liền bên cạnh hồ.

Chu Tiểu Vân ngồi đợi tha hồ cười lăn cười bò. Thay đổi thành Chu Chí Hải và Chu Tiểu Hà kết quả cũng thế cả.

Mấy người hết cách, đành ủ rũ đi xuống nhìn Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo, Ngô Mai, Nhị Nha lên thuyền nhỏ. Nhắc cũng lạ, ban nãy thuyền nhỏ làm cách nào cũng không chịu đi, dưới sự hợp tác chung sức của Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo lại từ từ tiến về phía trước. Ngô Mai và Nhị Nha hoan hô ầm ĩ.

Thực ra chèo thuyền không cần tốn nhiều sức, chỉ cần hai bên cân đối cùng chèo một hướng là được. Ban nãy bọn Đại Bảo sai ở phối hợp không tốt. Còn Tiểu Bảo và Chu Tiểu Vân ăn ý với nhau, hiển nhiên mạnh hơn nhiều.

Sau này, bèo không hái thêm được nhiều, bởi vì Đại Bảo không phục nên lần thứ hai lên thuyền thử xem. Về phần kết quả thế nào thì…

Ha ha, dù sao sau này Đại Bảo rất thích đến hồ tập chèo thuyền, thề không cho Tiểu Bảo theo dõi cậu.

180. Chương 182: Nhà Lầu, Nhà Lầu Đó

Bây giờ Chu Quốc Cường là nhân vật có số có má trong thôn. Dù có khiêm tốn trước mặt người khác cũng không thể điệu thấp mãi, người trong thôn mắt sáng như tuyết đấy nhé. Ai không nói nhà Chu Quốc Cường là "Vạn nguyên hộ" trong thôn?

Trong nhà có một chiếc xe đạp ba bánh được Triệu Ngọc Trân sử dụng, mỗi sáng sớm đúng giờ lên chợ chính. Về cơ bản đều bán hết chỗ thịt mang đi, càng không cần nhắc tới Chu Quốc Cường cả ngày chạy xe máy ba bánh đi các nơi giao thịt. Ngay cả đội sản xuất Hứa Đại Sơn thấy Chu Quốc Cường đều phải rút điếu thuốc mời, thân thiết gọi: "Quốc Cường".

Con người mà, hễ có ít tiền địa vị trong mắt người khác cũng khác hẳn. Chu Quốc Cường có cảm thụ sâu sắc với đạo lý này.

Quá khứ, trong nhà nghèo rớt, đứa nhỏ ăn nhiều, quần áo mặc, mọi thứ cũng không bằng người ta, đi lại trong thôn không cần người khác nói cũng có cảm giác mình thấp hơn người khác một cái đầu. Nhưng mấy năm nay buôn bán, tiền lãi không ít, giao thiệp rộng hơn trước đây không biết bao nhiêu lần. Ngay cả Chu Quốc Cường cũng cảm thấy mình nói chuyện hay làm việc mạnh mẽ hơn hẳn.

Hoàn cảnh tác động tới tính cách con người, những lời này không sai chút nào. Chu Quốc Cường không khỏi cảm khái nói.

Tự nhiên cũng có người sẽ nói chua loè: "Tôi bảo này người anh em Quốc Cường, mấy năm nay việc buôn bán của chú đắt hàng, có không ít tiền đâu nhỉ. Sao vẫn còn ở nhà mái ngói?"

Chu Quốc Cường luôn luôn khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, em chỉ nuôi gia đình sống qua ngày, nuôi vợ nuôi con thôi, nhà lầu em làm gì có tiền xây?"

Hai năm qua những người nói lời này dần dần ít đi, đương nhiên có thể bởi vì vợ chồng Chu Quốc Cường đi đâu cũng tươi cười rạng rỡ đón chào, mọi người cũng không có lí gì nói toạc ra.

Triệu Ngọc Trân mắt thấy năm nay Phùng Gia Lĩnh cũng xây nhà hai tầng, trong lòng cả ngày suy nghĩ về việc xây nhà, luôn nhắc đến việc này bên tai Chu Quốc Cường.

Chu Quốc Cường thở dài nói: "Mẹ nó à, tôi cũng muốn xây nhà, muốn hai ba năm nay rồi. Tôi vốn định đợi nhà Hứa Đại Sơn trong thôn xây nhà lầu, tiếp đó là nhà Thạch Vĩnh Niên, rồi đến Phùng Gia Lĩnh. Gần như các nhà giàu nhất trong thôn xây chồng tầng lên thì nhà mình cũng có thể xây. Nhưng, giờ tôi nghĩ thế này, nhà anh Cả vẫn đang ở nhà mái bằng. Hai anh em ở sát vách, nhà em Hai xây nhà lầu trước nhà anh Cả, sợ bị người ta nói xấu. Tôi cũng sợ anh Cả khó chịu trong lòng sau này hai anh em lại có mâu thuẫn!"

Chu Quốc Cường lo lắng chuyện này không phải không có lý. Trong thôn có hai anh em ruộng sống dựa vào nhau, chỉ vì đường ranh giới phân chia đất đai mà gây náo loạn, thậm chí đánh nhau. Anh em khi trưởng thành mỗi người có gia đình riêng, bắt đầu gảy bàn tính riêng, làm việc nên có kế hoạch, đúng mực mới ổn.

Triệu Ngọc Trân có chút bất mãn lẩm bẩm: "Hai năm nay chúng ta đã đủ tiền xây nhà lầu. Ban đầu anh nói chờ thêm hai năm nữa, chờ đội trưởng đội sản xuất, chỉ nhiệm sinh đẻ có kế hoạch xây thì nhà ta xây. Giờ thì sao, nhà Hứa Đại Sơn, nhà Thạch Vĩnh Niên, thậm chí nhà Phùng Gia Lĩnh đã xây rồi, nhà mình đợi nhà anh Cả đến tận lúc nào. Nếu nhà anh ấy không xây, có phải nhà chúng ta cũng ở nhà mái ngói cả đời không? Em thì không sao cả, nhưng bọn nhỏ đều là hai người chung một phòng, ngay cả bà nội về cũng không có chỗ ở. Anh thực sự không muốn xây nhà lầu để trong nhà rộng rãi hơn à?"

Muốn, sao lại không muốn, muốn mấy năm rồi.

Chu Quốc Cường bị Triệu Ngọc Trân nói như thế ngẫm lại đúng là có chuyện như vậy, dứt khoát tìm một cơ hội nói thẳng với anh cả xem!

Vừa vặn hai ngày nữa chính là sinh nhật Chu Quốc Cường. Nhân dịp này, Chu Quốc Cường mời cả nhà anh Cả sang nhà ăn cơm.

Chu Quốc Phú không biết nội tình, đi cùng Thẩm Hoa Phượng dắt theo Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải vô cùng vui vẻ đến. Một bàn thức ăn ngon làm cho bọn nhỏ ăn miệng bóng loáng dầu mỡ, đợi bàn bọn nhỏ ăn xong, Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú cầm chén rượu lên, bắt đầu uống rượu. Bên này Triệu Ngọc Trân cũng rót cho Thẩm Hoa Phượng một chén, hai chị em dâu tửu lượng cũng khá, uống cũng náo nhiệt.

Chu Quốc Cường dựa vào cảm giác say loáng thoáng nhắc tới ý định xây nhà lầu với anh cả Chu Quốc Phú.

Chu Quốc Phú kinh ngạc trong giây lát, chén rượu thoáng dừng lại một chút, sau đó lại như không có việc gì uống cạn. Để chén rượu xuống, ông nói: "Em Hai à, nhà em ngày càng khá giả, là anh trai anh cũng cảm thấy vui mừng thay em. Chuyện em xây nhà lầu đại ca tất nhiên là ủng hộ em. Mấy anh em nhà họ Chu chúng ta nổi danh trong thôn, chưa từng cãi lộn trước mặt người ngoài. Anh sẽ không vì chuyện này mà nói ba nói bốn, em cứ yên tâm đi!"

Đừng nhắc tới trong lòng Chu Quốc Phú nghĩ thế nào, nói mấy câu này vẫn rất hay. Thẩm Hoa Phượng liếc mắt nhìn Chu Quốc Phú một cái, rốt cuộc không nói gì. Trong lòng Chu Quốc Cường thoải mái hẳn, cùng Chu Quốc Phú anh một chén em một chén uống không ngừng.

Đợi hai vợ chồng anh Cả đi rồi, Chu Quốc Cường đi ngủ luôn. Ông mỗi khi uống khá nhiều rượu phải ngủ cả buổi, vì thế bình thường rất ít khi uống thả phanh, sợ lỡ việc buổi chiều.

Triệu Ngọc Trân vội vàng thu dọn một bàn lớn toàn bát đũa, chỉ chốc lát sau thấy Chu Tiểu Vân tiến vào giúp, có giúp đỡ hiệu quả làm việc nhanh hơn rất nhiều.

Bên kia, Chu Quốc Phú về đến nhà cũng lên giường nằm một lúc, chuẩn bị hưởng thụ khoái chí ngủ một giấc, nhưng Thẩm Hoa Phượng bị nghẹn khuất nên xả xuống đầu Chu Quốc Phú: "Anh còn có tâm tư ngủ à. Em nói rồi, sao vợ chồng chú Hai hôm nay lại mời cả nhà chúng ta bốn người sang ăn cơm chứ? Ai dè là bày Hồng Môn yến. Người ta vốn định xây nhà lầu, đặc biệt mời chúng ta đến báo một tiếng để diễu võ dương oai. Sao anh cả cái rắm cũng không thả một cái, cứ đồng ý nhẹ nhàng như thế?"

Chu Quốc Phú vừa bực mình lại vừa buồn cười phản bác: "Chú Hai có tiền muốn xây nhà lầu nói cho chúng ta một tiếng đó là lễ phép, anh có thể nói gì chứ. Chẳng lẽ nói: vậy hả, anh biết rồi, chú đừng xây. Anh có quyền gì nói lời này?"

Điều này cũng đúng, Thẩm Hoa Phượng bị hỏi lại á khẩu không trả lời được.

Nửa ngày sau, Thẩm Hoa Phượng không cam lòng nói: "Vậy chúng ta cứ trơ mắt nhìn nhà chú Hai chồng tầng như vậy à? Sau này nhà mình thể nào cũng thấp hơn nhà chú ấy một cái đầu."

Chu Quốc Phú thở dài: "Quên đi, nói mấy lời này thì đừng nói nữa. Anh em sống hoà thuận không phải là chuyện xấu, lời này ở nhà nói một chút thì chẳng sao, nếu như ở ngoài ngàn vạn lần đừng buột miệng. Nếu để cho người có lòng nghe thấy lại nói chúng ta là anh Cả không rộng lượng? Nếu truyền tới tai chú Hai, chúng ta không còn mặt mũi nhìn người nữa."

Thẩm Hoa Phượng không lên tiếng, đạo lý này sao bà lại không hiểu, thế nhưng có thể không thể hiện ra mặt hay không bà không chắc chắn có thể làm được.

Trong lòng vẫn nỗi phiền muộn nói không nên lời mà!

Đừng nói Thẩm Hoa Phượng, dù hai vợ chồng Chu Quốc Dân trên thị trấn nghe thấy việc này cũng ngạc nhiên không nói nên lời.

Nhà anh Hai mới xây nhà ngói năm, sáu năm, giờ lại bắt đầu xây nhà lầu. Xem ra nhà anh Hai càng ngày càng khá giả hơn.

Tống Minh Lệ cười châm biếm nhưng trên mặt lại chẳng có ý cười: "Quốc Dân, vợ chồng mình lấy tiền lương nhưng lại kém cả anh Hai chị Hai cả ngày bán thịt lợn. Giờ nếu bảo chúng ta lấy tiền ra xây nhà lầu thì mình cũng không thể lấy ra được."

Trong lòng Chu Quốc Dân nghĩ không khác lắm, nhưng ở trước mặt Tống Minh Lệ không thể phụ họa theo: "Đừng có nói mò, hai chúng ta sao kém nhà anh Hai được. Hai anh chị ấy có ít tiền dù sao cũng là do ở nông thôn vùi đầu kiếm được, chúng ta là người thành phố, lấy tiền lương của nhà nước, làm sao có thể đánh đồng?"

Hai câu này làm cho Tống Minh Lệ thoải mái trong lòng một chút, nhưng bà vẫn không nhịn được nhớ tới tình cảnh lúc mới kết hôn.

181. Chương 183: Nhà Lầu, Nhà Lầu Đó (2)

Tống Minh Lệ quen Chu Quốc Dân khi Chu Quốc Dân vừa tới làm ở bưu cục không bao lâu, có người quen giới thiệu hai người yêu nhau một năm rồi kết hôn.

Phòng ở là đơn vị Chu Quốc Dân góp tiền xây, hai người không phải bỏ ra nhiều tiền lắm. Vì thế dễ dàng ổn định cuộc sống ở trong thị trấn. Đó là do Tống Minh Lệ không thích nông thôn lắm, luôn cảm thấy chen chúc chật chội, không vệ sinh sạch sẽ, ngay cả chỗ ngủ cũng không có.

Nhà Chu Quốc Phú còn rộng một chút. Nhà anh Hai Chu Quốc Cường là nhà tranh ba gian, trong nhà có hai người lớn kèm thêm hai đứa con, khỏi phải nói ngột ngạt cỡ nào. Sau khi Tiểu Bảo và Nhị Nha sinh ra, tình cảnh càng thêm khốn khổ. Không đến mức không đủ cơm ăn nhưng cũng là một hộ tương đối khó khăn trong thôn.

Sau khi sinh Chu Chí Viễn, Tống Minh Lệ lập tức quang minh chính đại đón bà nội lên thị trấn ở chung. Ở nông thôn, nhà mấy anh em không có điều kiện để bà nội ở thoái mái nên không có lí do gì phản đối, một lần đón chính là mười năm.

Từ khi nào cuộc sống của Chu Quốc Cường càng ngày càng tốt nhỉ?

Hình như là từ khi bắt đầu bán thịt lợn, không đến hai năm đã xây được nhà ngói, sau này chỉ nghe nói dành dụm được ít tiền nhưng chưa từng thấy vợ chồng anh Hai khoe khoang.

Tống Minh Lệ cũng nghĩ, dân quê bán thịt lợn ở chợ chính có thể kiếm được bao nhiêu, có thể nuôi sống mấy đứa con thật tốt đã coi như không tệ.

Hiện tại bỗng nhiên nghe Chu Quốc Dân nói nhà anh Hai muốn xây nhà lầu, sao Tống Minh Lệ có thể không sợ hãi kinh ngạc đây?

Tiền xây nhà lầu cũng không phải là cần một ít thôi!

Tống Minh Lệ nghĩ đến điểm này trong lòng có chút không thoải mái. Từ trước đến nay cô luôn tự hào vì hai vợ chồng có công việc chính thức, cuộc sống khá giả nhất. Nhưng giờ so sánh với nhà anh Hai đã thấy ngay chênh lệch. Cái khác không nói, chỉ nói tiền mặt có sẵn trong tay thì nhà mình đã không thể bằng nhà anh ấy.

Tống Minh Lệ suy nghĩ như thế, khi nói với bà nội việc này, giọng điệu không khỏi có vị hơi chua: "Mẹ, hiện tại nhà anh Hai khá nhất trong ba anh em, sắp xây nhà lầu rồi. Sau này không thể tránh được chuẩn bị ẹ một phòng, đón mẹ về nhà hưởng phúc thôi!"

Bà nội cười rạng rỡ: "Hôm nay Quốc dân đã nói với mẹ việc này, mẹ rất mừng. Nhà Quốc Cường đông con nhất, gánh vác nặng nhất, không ngờ bây giờ không còn sống khó khắn. Xây nhà lầu, tốt tốt tốt!"

Liên tiếp ba từ tốt làm ặt Tống Minh Lệ đen lại, nghĩ thầm nói mấy lời này với mẹ già coi như vô ích. Đều là con của bà làm gì có chuyện bà có ý kiến gì.

Bà nội lúc này cũng phát hiện ra lời nói của mình hình như hơi quá, vội vã bổ sung thêm một câu: "Quốc Cường chưa chắc đã chuẩn bị phòng ẹ đâu. Mẹ ở với các con rất tốt, không muốn đi đâu cả."

Khẩu thị tâm phi! Tống Minh Lệ liếc mắt đã nhận ra bà nghĩ một đằng nói một nẻo, quên đi, không cần so đo. Đã là người lớn tuổi sao có thể nói chuyện chu toàn mọi mặt như lớp thanh niên được.

Khi hai người Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đến ăn cơm trưa, Tống Minh Lệ làm bộ lơ đãng nhắc đến đề tài này.

Đại Bảo ngay lập tức nổi hứng, khoa tay múa chân nói ở nhà đang mua gạch, đá, xi măng. Chu Tiểu Vân đá đá Đại Bảo, thế nhưng Đại Bảo căn bản không phải là người biết quan sát. Cậu vừa nói vừa kỳ quái liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái, đại ý là anh nói rất hay rất tốt sao em lại đá anh.

Chu Tiểu Vân sợ bị Tống Minh Lệ nhìn ra manh mối, đành phải cúi đầu ăn cơm, bên tai không ngừng truyền đến tiếng khoe khoang thao thao bất tuyệt của Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân thầm cảm thán trong lòng. Anh Đại Bảo ơi là anh Đại Bảo, rốt cuộc đến lúc nào anh mới trưởng thành, biết khách sáo, không thấy thím Ba cười miễn cưỡng thế nào ư?

Nhưng, điều này cũng cảnh tỉnh Chu Tiểu Vân.

Đó chính là, khi nhà mình chính thức khởi công, mình và Đại Bảo ở đâu đây?

Trọ ở trường? Nhưng ở trường Anh Minh, chỉ có học sinh cấp ba mới được ở ký túc xá, học sinh cấp hai không có ký túc xá. Ở trường Khai Minh thì nghe nói có, nhưng Chu Tiểu Vân sao yên tâm để Đại Bảo vào ở ký túc xá nam sinh chứ?

Đại Bảo vốn không phải người chăm chỉ, bình thường ở nhà có cô nhìn còn có thể học nghiêm túc một chút. Nếu ở trong trường lại bị bạn học nam rủ đi quán game hoặc chạy ra ngoài chơi thì làm sao đây? Không được, giải pháp này phủ quyết đầu tiên.

Ở nhà thím Ba? Con đường này hình như cũng không thống. Nhà thím Ba có ba phòng phủ, chú Ba thím Ba một phòng, Chu Chí Viễn một phòng, lại thêm bà nội một phòng. Bốn miệng ăn ở nhà chung cư vốn chẳng phải quá rộng rãi. Nếu cô và Đại Bảo mặt dày mày dạn đến ở thì quá không biết xấu hổ.

Đại Bảo và Chu Chí Viễn ngủ chung giường chẳng qua là thỉnh thoảng, nếu ở lâu dài hai, ba tháng, chưa chắc thím Ba đã bằng lòng. Cô ngủ chung giường với bà nội chẳng phải là quấy rầy người già nghỉ ngơi à? Huống hồ, ba người làm bài tập không có chỗ ngồi lớn như thế.

Đừng nhìn hằng ngày ăn trưa thím Ba không có ý kiến gì. Cũng là vì bữa trưa cơ bản không cần thím ấy làm, tất cả do bà nội nấu. Hơn nữa, nhà mình thường tặng gạo, tặng thịt, không ít lần mang đồ lên thị trấn tặng. Nếu không, nhà nào có hai đứa bé ngày nào cũng đến ăn trưa trong thời gian dài chắc sẽ không đồng ý đâu.

Chu Tiểu Vân ở nhà thím Ba rất chú ý có chừng có mực, thím Ba cười híp mắt không nói gì nhưng trong lòng thật ra là người cực kì săm soi. Nếu Đại Bảo đùa quá lố hoặc nói quá lớn thím Ba sẽ cau mày. Nhưng, điều này cũng khó trách, chú Ba thím Ba hai người cũng có thói quen ngủ trưa. Nếu nói nhao nhao ồn ào sao có thể ngủ nổi.

Vì thế, vì điều này Chu Tiểu Vân không ít lần ở sau lưng nhắc nhở Đại Bảo ở nhà chú Ba phải chú ý một chút. Đại Bảo vô tâm không để trong lòng, chẳng qua chỉ hạ giọng nói xuống một chút thôi.

Nếu buổi tối ở lại đây, còn liên quan đến việc ăn, ngủ, giặt giũ, mấy việc nhỏ nhặt phiền toái, chưa biết được sẽ nháo ra bao nhiêu điểm không tốt, lộ ra bên ngoài khi có mâu thuẫn?

Đừng để nhà hai anh em thân thiết vì việc này ồn ào khó chịu, vậy thì cái được còn hơn cả cái mất.

Nếu sang ở nhà bác Cả hình như càng là chuyện không thể.

Nhà mình có tận bốn anh em, Tiểu Bảo và Nhị Nha đều học tiểu học ở đây đi theo Chu Chí Hải và Chu Tiểu Hà còn chấp nhận được. Nếu cô và Đại Bảo trở về thì lấy đâu ra chỗ ngủ? Hơn nữa, vừa khai giảng xong chưa lâu, đã nghe nói bọn Đại Bảo sắp có tiết tự học buổi tối. Đầu tháng ba đương nhiên sẽ bắt đầu thắt chặt. Nếu về muộn rồi đạp xe về nhà thì không tiện chút nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là thuê phòng trọ. Nhưng, đây không phải là chuyện nhỏ, phải về nhà bàn bạc lại với cha mẹ mới được.

Nghĩ ra biện pháp, trên đường về nhà Chu Tiểu Vân nhắc tới chuyện thuê phòng với anh trai Đại Bảo, Đại Bảo không ngoài dự đoán rất ngạc nhiên: "Thuê phòng vừa phải dùng đến tiền lại không thoải mái, chúng ta ở nhà chú Ba không được sao."

Chu Tiểu Vân giải thích cả buổi, thấy Đại Bảo vẫn cau mày, trực tiếp đơn giản nói: "Dù sao về nhà em sẽ nói chuyện này với ba mẹ, lúc đó anh phải đệm thêm vào, có nghe thấy không?"

Quen thói độc tài của em gái, Đại Bảo không hề phản đối, gật đầu đáp ứng. Dù sao, nghe Chu Tiểu Vân nói sẽ không sai. Hình như từ rất lâu trước đây đã như vậy rồi.

182. Chương 184: Phòng Cho Thuê (1)

Kỳ thực không cần Chu Tiểu Vân nói, hai vợ chồng Chu Quốc Cường cũng cố gắng suy nghĩ vấn đề chỗ ăn ngủ ấy đứa nhỏ. Chu Tiểu Vân có thể nghĩ ra, người lớn chưa chắc đã không nghĩ ra. Trong lòng Chu Quốc Cường đang nghĩ đến nghĩ đi không biết nên làm thế nào cho phải. Nhị Nha và Tiểu Bảo thì thôi, qua ở cùng Chu Tiểu Hà, Chu Chí Viễn. Nhưng Đại Bảo và Đại Nha thì ở đâu đây?

Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường bàn cả buổi cũng không nghĩ ra ý kiến gì hay. Ở nhà chú Ba là bớt lo nhất, nhưng cũng như suy nghĩ của Chu Tiểu Vân, ăn bữa trưa đã làm phiền nhà người ta lắm rồi, nếu lại ở hai, ba tháng chưa chắc người ta đã vui đâu.

Nhà chú Ba là nhà chung cư, ở bốn người chỉ là vừa đủ thôi, có thêm hai đứa bé thì quá chật. Còn nữa, tính tình Đại Bảo nghịch ngợm, nếu lại gặp phải chuyện gì không thoải mái, chẳng phải là xảy ra mâu thuẫn giữa hai nhà à?

Thế nhưng, không ở nhà chú Ba thì để bọn nhỏ ở đâu đây? Nghe nói trường của Đại Bảo còn có ký túc xá, nhưng Chu Tiểu Vân học ở Anh Minh chỉ có cấp ba mới được trọ ở trường!

Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Sau khi Chu Tiểu Vân trở về nói ý nghĩ của mình cho cha mẹ, thật bất ngờ khi được cả Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân nhất trí tán thành.

Đúng rồi, có thể thuê phòng để bọn nhỏ ở mấy tháng. Vừa vặn Đại Bảo phải tự học buổi tối thì tiện hơn, không cần vội vàng chạy về.

Tốn tiền thì cứ tốn đi, không cần quan tâm về ít tiền này.

Chu Tiểu Vân vốn tưởng rằng phải phí nước miếng một hồi mới có thể làm cha mẹ gật đầu, cô còn định nhờ Đại Bảo ở bên cạnh giúp một chút tay. Ai ngờ cha mẹ hào phóng đồng ý như vậy, nhất thời cô không quen lắm.

Tiểu Bảo vừa nghe trong lòng có chút không vui: "Chị, chị với anh chuyển đến ở phòng cho thuê cạnh trường, thế chẳng phải là một tuần mới về một lần sao?" Vậy chẳng phải là năm ngày cậu không nhìn thấy chị?

Chu Tiểu Vân cười véo hai má Tiểu Bảo: "Vậy em phải học thật giỏi, sang năm cũng thi vào trường Anh Minh, học cùng trường cấp hai với chị, được không?"

Tiểu Bảo vừa nghe thấy thế tâm trạng lập tức tốt hơn, hào hùng vạn trượng nói: "Đó là đương nhiên, nhất định em phải thi đậu vào trường Anh Minh. Ngay bây giờ em, em sẽ vào đọc sách." Nói xong, cậu chui vào trong phòng đọc sách ôn bài.

Đại Bảo cười ha ha, nước mắt vì cười nhiều sắp chảy ra rồi. Tiểu Bảo nói gió chính là mưa thật quá buồn cười… Đang cười lăn cười bò, Đại Bảo giật thót mình khi thấy Tiểu Bảo mặt nhăn lại cau mũi, thò đầu ra khỏi phòng.

Tiểu Bảo thấy dọa Đại Bảo đắc ý nhảy chân sáo về phòng, lần này đến lượt Tiểu Bảo cười hì hì.

Nhị Nha cũng có chút luyến tiếc anh trai chị gái, nhưng cô bé khá hơn Tiểu Bảo. Chỉ chốc lát sau đã ném vấn đề này ra sau đầu, vui vẻ chuẩn bị đồ chuyển sang nhà bác Cả ngủ.

Nếu muốn chọn chỗ thuê phòng đương nhiên phải chọn chỗ gần một tí. Nằm giữa trường Anh Minh và Khải Minh có một con phố. Trên con phố đó có rất nhiều hàng ăn, quán cơm, tiệm tạp hoá nhỏ, tiệm cắt tóc, cửa hàng bán quần áo, cửa hàng ghi âm và ghi hình,… cần cái gì có cái đó. Hiệu sách Tân Hoa yêu thích của Chu Tiểu Vân cũng nằm trên con đường đó. Con phố có một tên dễ nghe gọi "Phố Thượng Hải", có lẽ là muốn được thơm lây nhờ dính tên thành phố lớn.

Đương nhiên trên phố Thượng Hải cũng có rất nhiều nhà dân cho thuê, Chu Quốc Cường dẫn hai người Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đi xem cả buổi cuối cùng cũng nhìn trúng một chỗ.

Gia đình này ra ngoài làm thuê rất ít trở về, chỉ lưu lại một ông cụ hơn sáu mươi tuổi ở nhà trông nhà. Ông cụ họ Tăng, rất dễ gần, khách khí.

Phòng ở nằm trên tầng hai của ngôi nhà. Ông cụ ở tầng dưới. Trên lầu có hai phòng ngủ và một toilet, có cả một phòng bếp nhỏ. Phòng không quá lớn nhưng ăn điểm ở chỗ tuy nhỏ nhưng vuông vức. Trong phòng ngủ đã có sẵn giường và tủ quần áo đơn giản tủ, chỉ cần mang đệm, chăn, gối và quần áo là có thể vào ở. Hay nhất là chỗ cầu thang cũng có cửa ngăn cách lầu trên lầu dưới, có thể khóa lại từ bên trong.

Chu Tiểu Vân khá hài lòng với căn phòng này, Đại Bảo đương nhiên càng không có đề nghị gì hay, liên tục gật đầu đồng ý. Chu Quốc Cường thoả thuận với ông Tăng tạm thời thuê ba tháng, sau này nếu tiếp tục thuê lại đóng tiền.

Chu Quốc Cường nộp đủ ba tháng tiền thuê. Nhân tiện vào chủ nhật, chạy xe ba bánh mang hai bộ chăn, đệm từ trong nhà đến. Đương nhiên Triệu Ngọc Trân cũng đi theo, trong tay cầm một cái túi, bên trong là quần áo của Chu Tiểu Vân và Đại Bảo. Tiểu Bảo, Nhị Nha cũng đòi đi theo.

Cứ như vậy, người một nhà vui vẻ ngồi lên xe ba bánh thẳng tiến tới phố Thượng Hải.

Sau khi quan sát cả phòng, Triệu Ngọc Trân cũng rất hài lòng, cách trường của Đại Bảo và Chu Tiểu Vân rất gần, chỉ mất mấy phút đi bộ, sau này hai người không cần đạp xe đến trường nữa. Hơn nữa phòng ở rất sạch sẽ, chỉ quét qua là được. Sau khi trải chăn đệm lên giường, bà xếp quần áo vào tủ.

Chu Tiểu Vân cầm chổi quét một lần, chỉ huy Đại Bảo dùng cây lau nhà lia qua một lượt. Tiểu Bảo và Nhị Nha thì cầm khăn lau cọ cọ khắp nơi. Chỉ trong chốc lát, bốn anh em đã quét dọn sạch sẽ cả tầng.

Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường tất nhiên có chuyện quan trọng khác cần làm. Hai người lau dọn ở phòng bếp hơn nửa ngày, dọn đến mức phòng bếp phát sáng.

Chu Quốc Cường đi xuống lầu, đến cửa hàng bán gas cách đó không xa, mua một bình gas đầy dưới, còn mua thêm một cái nồi cơm điện nho nhỏ, một ấm trà mới và hai bình nước.

Triệu Ngọc Trân thì dắt bọn nhỏ đến cửa hàng mua đồ dùng hàng ngày. Bàn chải đánh răng, kem đánh răng, cốc nước, khăn mặt, chậu rửa mặt, chậu rửa chân, kem dưỡng da, cái lược, mọi thứ đều mua đủ, trong tay mỗi người cầm kín đồ mới trở về.

Sắp xếp tất cả mọi thứ xong, Chu Quốc Cường dẫn theo một nhà già, trẻ đến tiệm ăn.

Ngồi trong quán cơm, mấy đứa nhỏ líu ríu thảo luận sẽ ăn món gì. Chu Quốc Cường không tại sao lại nhớ đến cảnh mấy năm trước dẫn Chu Tiểu Vân vào thị trấn ăn cơm, giờ nghĩ đến con bé chỉ gọi một đĩa khoai tây xào mà trong lòng có chút chua xót.

Chu Quốc Cường vừa cười vừa nói: "Muốn ăn cái gì cứ nói, thích ăn cái gì hôm nay chúng ta sẽ ăn cái đó."

Cuối cùng có một ngày có thể thẳng lưng lớn tiếng nói ra những lời này, Chu Quốc Cường cảm thấy đây quả thực là hạnh phúc và niềm vui lớn nhất của người cha. Có chuyện gì khiến cha mẹ hài lòng hơn khi có thể thoả mãn yêu cầu của con cái chứ?

Đại Bảo ầm ĩ nói muốn ăn thịt bò, cậu tuyệt đối mê thịt bò, thích ăn thịt bò nhất. Tiểu Bảo đã sớm bị huấn luyện không kén ăn, ăn được hết. Nhị Nha cười hì hì muốn ăn tôm, Chu Quốc Cường gọi một bàn. Thêm một phần thịt kho tàu, một phần đậu tằm rang, bữa cơm này đúng là tốn không ít tiền.

Có thể nhìn các con ăn ngon, Chu Quốc Cường cảm thấy tiền này tiêu rất có giá trị.

Triệu Ngọc Trân thấy Chu Quốc Cường trả tiền cũng đi theo nhìn, đau lòng nói: "Mình cũng thật là, con nó nói ăn thịt bò mình liền gọi thịt bò, nói ăn tôm mình liền gọi tôm, mấy món này rất đắt đó! Tiền bữa cơm này đủ cho nhà mình ăn mấy ngày."

Chu Quốc Cường cười nói: "Bọn nhỏ thích là được."

Triệu Ngọc Trân lại càu nhàu thêm mấy câu, đại ý là hôm qua và hôm nay đã tốn không ít tiền, vừa nộp tiền thuê nhà vừa mua đồ lại vừa ra hàng ăn cơm.

Chu Quốc Cường sớm biết tính vợ. Không phải vợ mình tiếc tiền, chẳng qua phải lải nhải hai ba câu thì trong lòng mới thoải mái, cứ để bà ý nói đi.

Chủ cửa hàng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, khách sáo đưa thuốc mời Chu Quốc Cường. Ông châm thuốc, rất thoải mái hỏi thăm giá thịt lợn trong thành. Đây là thói quen buôn bán, đi đến đâu cũng không bỏ được.

183. Chương 185: Phòng Cho Thuê (2)

Ông chủ cửa hàng bắt đầu kể khổ với Chu Quốc Cường, nói hiện giờ thịt lợn quý như thế nào, có khi đi chợ muộn thì không thể mua được thịt ngon.

Chu Quốc Cường nổi lên ý định lôi kéo mối hàng, nói ra mình chính là người bán thịt lợn, có thể cung cấp dịch vụ giao hàng tới tận cửa. Chỉ cần gọi điện thoại trong vòng nửa tiếng có thể đến giao. Còn đảm bảo giá rẻ có ưu đãi. Ông chủ cửa hàng hào hứng, lưu lại số điện thoại bàn nhà Chu Quốc Cường, nói thẳng sau này có nhu cầu sẽ gọi điện thoại cho ông.

Sang hôm sau, quán cơm gọi điện đến đặt thử.

Chu Quốc Cường lập tức bỏ xuống việc đang làm trong tay, đưa đầu lợn, móng lợn, cật, đại tràng họ cần đến. Lúc trả tiền, chiếm được hảo cảm của ông chủ, ông ấy trở thành khách hàng lâu dài của Chu Quốc Cường, đồng thời còn giới thiệu không ít quán cơm khác cho Chu Quốc Cường. Ông không ngờ chính mình trong lúc vô tình đã mở một nguồn tài nguyên mới, càng hăng hái chạy xe ba bánh.

Đây là chuyện sau này tạm thời không đề cập tới, hiện giờ nói đến chuyện người một nhà Chu Quốc Cường ăn xong bữa trưa đi.

Dặn dò Chu Tiểu Vân, Đại Bảo trông Tiểu Bảo với Nhị Nha ở trong phòng đợi một lúc. Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân đến nhà chú Ba. Bất luận thế nào cũng phải nói một tiếng.

Đến đúng lúc Chu Quốc Dân và Tống Minh Lệ đều đang ở nhà, thấy hai vợ chồng Chu Quốc Cường vốn bận rộn không ngờ đều đến thì rất ngạc nhiên.

Bà nội vội vàng hỏi: "Hai con ăn cơm trưa, trong bếp còn ít thức ăn, mẹ đi hâm nóng cho các con nhé."

Triệu Ngọc Trân liên tục nói không cần, con đã ăn ở ngoài rồi.

Tống Minh Lệ oán trách nói: "Anh Hai chị Hai, cái này anh chị không đúng rồi, sao vào thị trấn một chuyến cũng không đến nhà chúng em ăn cơm chứ? Quá khách sáo rồi."

Chu Quốc Cường cười nói: "Hôm nay anh chị vào thị trấn không phải vì chuyện dùng cơm, chủ yếu là có một số việc cần làm."

Chu Quốc Dân nghe ra trong câu nói có ý nghĩa khác, hình như chưa nói hết, vội hỏi: "Anh Hai đừng thừa nước đục thả câu nữa, có chuyện gì anh cứ nói thẳng!"

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Triệu Ngọc Trân uyển chuyển kể lại chuyện thuê phòng ở ấy đứa nhỏ.

Người phát biểu ý kiến đầu tiên chính là bà nội: "Hai con cũng thật là, cần gì phải lãng phí một khoản tiền? Bảo mấy đứa đến đây ở chẳng phải là được sao, để Đại Nha ngủ với ta, Đại Bảo ngủ với Viễn Viễn. Cùng lắm chen chúc mấy tháng thôi."

Tống Minh Lệ liếc mắt nhìn bà nội một cái, nét mặt lại cười nói: "Đúng vậy, anh Hai chị Hai, chẳng lẽ anh chị không coi chúng em là em ư. Việc nhỏ thế còn cần thuê phòng à? Mau trả phòng, ngày mai để bọn nhỏ đến nhà chúng em ở đi."

Chu Quốc Dân liên tục phụ họa.

Triệu Ngọc Trân tất nhiên không thể đáp ứng, khách sáo từ chối một hồi: "Tiền thuê nhà chị đã thanh toán rồi, dù muốn trả lại cũng không được. Vốn dĩ anh chị cũng từng nghĩ đến để bọn nhỏ ở chung với các em, nhưng Quốc Cường nói cũng đúng. Một ngày ba bữa buổi tối ở lại làm phiền các em. Còn nữa, nhà các em cũng chỉ lớn như thế thôi, bọn nhỏ vào ở với bọn em thì quá chật chội. Giờ anh chị thuê một phòng trên đường Thượng Hải, cách hai trường rất gần. Bọn nhỏ đến trường hay tan học đều tiện, tuần sau Đại Bảo phải đi tự học buổi tối, đúng lúc càng tiện."

Chu Quốc Cường cũng bổ sung thêm một câu: "Hôm nay anh chị đã thu dọn xong phòng cho bọn nhỏ. Bây giờ bốn anh em đang đợi ở đấy. Tổng cộng có hai phòng, Đại Bảo và Đại Nha mỗi người một phòng, còn có phòng bếp và nhà vệ sinh, điều kiện cũng không tệ lắm. Sẽ không để bọn nhỏ chịu khổ."

Người ta đã nói như vậy, Chu Quốc Dân và Tống Minh Lệ tất nhiên không còn lời nào để nói.

Bà nội lo lắng: "Sau này mấy đứa ăn cơm thì làm sao bây giờ, hay là mỗi ngày cứ sang đây ăn cơm đi. Hai đứa có quần áo gì cần giặt thì cứ mang đến đây mẹ giặt cho."

Bà nội thật hiền từ!

Vấn đề này Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân lúc ăn cơm đã bàn qua với Chu Tiểu Vân, Đại Bảo.

Triệu Ngọc Trân thương yêu con cái tất nhiên muốn bọn nhỏ mỗi ngày đúng giờ đúng giờ đến nhà chú Ba báo danh, lý do của cô rất đầy đủ: "Dù sao cơm hằng ngày tụi nhỏ ăn đều do bà nội làm, Tống Minh Lệ có phải động ngón tay nào đâu. Dù hằng ngày đến ăn thì em ấy có thể có ý kiến gì."

Chu Quốc Cường lại kiên trì ý kiến phản đối: "Nói thì nói thế, nhưng dù sao cũng là nhà hai vợ chồng chú Ba. Con nhà mình đã quấy rầy một năm rồi, Đại Bảo thì đã hai năm, cũng không thể đến ăn như vậy. Trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng thời gian quá dài nhất định người ta sẽ ngại phiền phức. Dù là anh em ruột nhưng mỗi người đã từng kết hôn, có con cái riêng, đã là hai nhà, làm việc cũng phải chú

ý đúng mực. Đợi đến lúc người ta nói ra những lời này thì cũng đã muộn. Em thấy chúng nó cũng nên tự giác một chút đừng đi ăn cơm. Trên con đường này có nhiều quán cơm mà, cứ để bọn nhỏ ra ăn, Đại Nha cũng biết nấu cơm, có thời gian tự mình nấu là được!"

Chu Tiểu Vân cũng rất tán thành cách nghĩ của Chu Quốc Cường, Đại Bảo rất ngốc ở phương diện này, dù sao chỉ cần có cơm cho anh ấy ăn thì anh ấy ở đâu cũng được. Triệu Ngọc Trân bị thuyết phục, mặc dù cũng tiếc sau này có nhiều thêm một khoản sinh hoạt phí nhưng cuối cùng cũng nhất trí ý kiến này.

Bây giờ không ngoài dự đoán bà nội nhắc đến vấn đề này.

Chu Quốc Cường lúc này ra mặt: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng vấn đề này, Đại Nha từ năm bảy tám tuổi đã bắt đầu biết nấu ăn. Sau này con bé ở cùng Đại Bảo, tự mình nấu cơm ăn hoặc ra ngoài ăn cũng được, quần áo có thể mang về để Triệu Ngọc Trân giặt, không cần phiền đến mẹ."

Bà nội không lên tiếng, trong lòng rất thương các cháu. Đứa nhỏ mới được mấy tuổi, đã tự mình nấu cơm, sau này làm gì có thời gian học tập chứ!

Ý nghĩ của bà nội về điểm đều hiện hết trên mặt. Sau khi hai vợ chồng Chu Quốc Cường đi, Tống Minh Lệ khuyên bà nội: "Mẹ, mẹ đừng quá đau lòng, con cảm thấy anh Hai nói rất có đạo lý. Đại Bảo mười lăm tuổi, Đại Nha cũng đã mười hai tuổi, đã là thiếu niên thiếu nữ, học được cách tự chăm sóc bản thân là việc tốt, sau này thi đỗ cấp ba và đại học cũng phải như thế, cần thời gian thích ứng cũng tốt."

Bà nội lúc này mới hơi tiêu tan, nhưng, trong lòng bà lại đang nghĩ: Hai vợ chồng thằng Hai chắc chắn là lo Tống Minh Lệ suy nghĩ, căn bản không tiện cho tụi nhỏ qua đây ăn cơm.

Anh em ruột ở chung còn phải chú ý tiểu tiết nhỏ này.

Trong lòng bà nội đột nhiên có chút bi thương, chợt nhớ lại cảnh hồi nhỏ ba thằng con trai và cô con gái ở chung tương thân tương ái.

Con người luôn trưởng thành, tại sao bắt đầu suy nghĩ và cố kỵ nhiều hơn như thế chứ?

Trong lòng Chu Quốc Dân cũng có vài ý tưởng, khi nói chuyện với Tống Minh Lệ thở dài thật sâu: "Nhà anh Hai gia xây nhà lầu anh không giúp tí gì, ngay cả bọn nhỏ cũng không để chúng ta giúp đỡ chăm sóc. Điều này khiến người ta bàn tán. Không biết nhà anh cả chị cả sẽ nói chúng ta như thế nào nữa?"

Tống Minh Lệ lại không cho là đúng: "Ngược lại em cảm thấy chuyện anh Hai chị Hai làm hôm nay rất thoả đáng. Cái gì gọi là tự động tự giác hành xử, đây là ví dụ rõ rành rành. Nếu anh chị ấy không nói lời nào đã nhét hai đứa vào nhà chúng ta, vậy nhà chúng ta chẳng phải sẽ trở nên rối loạn sao. Nếu thực sự hai đứa ở đây xảy ra chuyện gì chúng ta không thể không chịu trách nhiệm. Hơn nữa, nhà chúng ta không lớn không có chỗ ở là sự thật. Nói chen chúc thì dễ, thật sự ở chắc chắn sẽ rất phiền phức, đến lúc đó lại nảy sinh mâu thuẫn với anh chị thì không đáng. Hiện giờ rất tốt!"

Chu Quốc Dân ngẫm lại cũng đúng, không nói gì nữa, chỉ thở dài thật lâu.

Đã trưởng thành, đều có gia đình riêng của mỗi người.

Đã từng là anh em ruột giờ cũng phải suy tính vì bản thân.

184. Chương 186: Cuộc Sống Mới

Từ đó, Chu Tiểu Vân và anh trai Đại Bảo bắt đầu cuộc sống mới.

Buổi sáng, Chu Tiểu Vân luôn có thói quen sáu giờ rời giường. Dĩ vãng từ nhà đến trường phải đạp xe hơn nửa tiếng, mỗi ngày phải dậy từ sớm, nên giờ dậy sớm đã thành thói quen, muốn nằm lâu trên giường cũng không được. Đúng lúc tranh thủ được thời gian sáng sớm đọc qua sách, học từ mới, hiệu quả rất tốt.

Đại Bảo thật ra rất muốn ngủ nướng, tiếc rằng Chu Tiểu Vân thức dậy, sẽ gõ cửa gọi cậu rời giường. Cậu cố nằm thêm chưa được năm phút nữa thì bị tiếng đập cửa không ngừng bền bỉ của em gái mạnh mẽ lôi dậy khỏi giường, âm thanh ấy xuyên vào não chẳng ai chịu nổi. Sau khi thức dậy mặc quần áo rửa mặt sau đó cậu và Chu Tiểu Vân cùng nhau học từ đơn Tiếng Anh, ôn lại bài khoá, ôn lại chính trị.

Sau đó hai người xuống tiệm ăn nhỏ dưới lầu ăn sáng. Muốn ăn bánh bao nhân hay cháo đều có cả. Muốn ăn quẩy bánh nướng ư, cũng có luôn. Còn có cả mỳ vằn thắn, sủi cảo vân vân, rất nhiều món.

Chỉ cần tốn hai, ba nguyên là hai anh em đã có thể ăn rất no. Bánh quẩy hai phân tiền một cái vừa to vừa thơm, bánh bao chỉ ba phân một cái, nhân thịt rất nhiều. Cần gì mệt mỏi nấu bữa sáng chứ. Còn bữa trưa, Chu Tiểu Vân sẽ nấu cơm tẻ bằng nồi cơm điện nhỏ, mỗi ngày hai anh em chỉ cần một món mặn một món canh là đủ ăn.

Đại Bảo ăn cơm không chú ý món lắm nhưng nhất định phải đủ phân lượng. Lúc Chu Tiểu Vân nấu ăn luôn nấu một bát canh đầy. Có lúc buổi trưa ăn không hết thì để lại tối ăn.

Đại Bảo bắt đầu học tự học buổi tối. Hằng ngày sau khi cơm nước xong cậu sẽ đến lớp đến hơn tám giờ mới về.

Chu Tiểu Vân một mình thu dọn xong, phát hiện nếu ngồi trong môi trường yên tĩnh làm bài tập hiệu quả cao hơn rất nhiều.

Ngẫm lại bình thường bốn anh em anh một câu em một câu, đâu có điểm nào giống đang làm bài tập, thực sự giống chợ chính náo nhiệt hơn. Lúc làm bài cũng không có nhiều thời gian tập trung. Giờ một mình làm bài phải tiết kiệm được một nửa thời gian so với bình thường.

Chỗ thời gian thừa ra ấy vừa vặn đọc thêm được sách, ngoại trừ sách giáo khoa Chu Tiểu Vân còn đến cửa hàng cho thuê sách trên phố thuê mấy quyển về đọc.

Tứ đại danh hào của Trung Quốc, tác phẩm nổi tiếng thế giới như: "Loạn thế giai nhân", "Giản Ái", còn có các quyển "Văn xuôi của Chu Tự Thanh", "Lỗ Tấn văn tập". Chu Tiểu Vân càng ngày càng mê mẩn trong thế giới của sách.

Cá nhân cô rất thích Tam Mao và Tịch Mộ Dung, yêu nhất chính là Trương Ái Linh. Ngược lại về La Lan thì cô cảm thấy rất bình thường, không biết tại sao trước đây ba người được đặt song song, tạo thành tứ đại tài nữ của Đài Loan.

Trong Tam Mao du ký, đoạn đến Sahara là đặc sắc nhất, nhất là tình yêu của cô và Hà Tây càng khiến Chu Tiểu Vân thở dài không thôi.

(Du kí: ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch. Chỗ này thiếu chút nữa bạn nhầm sang Cuộc đời phiêu bạt của Tam Mao)

Ngòi bút của Tịch Mộ Dung tinh tế tỉ mỉ, viết thơ hay văn xuôi đều ưu nhã như thế, tựa như một dòng sông rộng chảy hiền hoà, làm cho người đọc xong mà tâm trạng vẫn còn thoải mái hồi lâu. Khiến cho người đọc lo lắng chính là tiểu thuyết văn xuôi của Trương Ái Linh. Cách viết văn xuôi rất tài giỏi, khiến cho người ta có cảm giác phân biệt rõ ràng, nhưng tiểu thuyết thì lại khiến người đọc đau thương thảm thiết.

Bỗng nhiên Chu Tiểu Vân có cảm hứng vô tận với các nhà văn.

Cô đến cửa hàng bách hoá mua một cái laptop xinh xắn, dày dặn, chắc chắn, bắt đầu viết một số đoạn tuỳ cảm hứng. Tương tự như nhật ký nhưng lại không thể nói là nhật ký thực sự, dù sao khi cảm xúc đến muốn viết cái gì thì viết cái đó.

Vốn dĩ viết văn rất tốt, đến giờ viết văn, Chu Tiểu Vân càng toả sáng, khiến ngay cả cô Khổng cũng bắt đầu lấy bài văn của Chu Tiểu Vân như bài văn mẫu diễn cảm đọc trước cả lớp một lần sau đó khen không dứt miệng.

Chu Tiểu Vân mơ hồ bắt đầu sinh ra một ý nghĩ, mình cũng có thể viết một sô bài văn gửi đến tạp chí không? Một số tạp chí đặc biệt phát hành cho học sinh không phải vẫn đăng các bài viết sao? Chi bằng mình cứ dứt khoát gửi thử xem.

Đương nhiên việc này không tiện nói cho người khác biết, ngay cả Đại Bảo cũng không biết.

Chu Tiểu Vân chép lại mấy địa chỉ đăng trên báo "học sinh trung học". Đặt trứng trong nhiều giỏ là đúng, chỗ này không được chưa biết chừng chỗ kia lại đồng ý ấy chứ?

Chữ viết tay bằng bút máy của Chu Tiểu Vân có tác dụng rất lớn. Cô tỉ mỉ sao bài viết trên bản thảo thành bốn bản, cũng may chỉ là văn xuôi ngắn chỉ có mấy trăm từ. Nếu dài thêm một chút chắc không viết nổi, chỉ là chép lại cẩn thận đã mỏi chết đi được.

Sau đó cô nhét vào phong bì, bên ngoài ghi thêm địa chỉ rồi mang đi gửi, tất nhiên việc này đều tiến hành lén lút.

Đại Bảo thấy em gái cả ngày thần thần bí bí có chút kỳ quái, bình thường buổi tối trở về không gõ cửa đã vào phòng Chu Tiểu Vân xem.

Chu Tiểu Vân đã tính toán kĩ, đồ vật sớm cất hết vào ngăn bàn, tất nhiên Đại Bảo không thể phát hiện ra cái gì. Nhưng, cô vẫn nghiêm khắc cảnh cáo Đại Bảo một tiếng: "Anh à, sau này anh vào phòng em không thể gõ cửa trước đợi em ra mở mới vào ư? Cứ xông vào như thế rất bất lịch sự."

Đại Bảo không cho là đúng nói: "Trước đây ở nhà mình không phải đều thế à." Làm gì có cửa, toàn là rèm che, cứ thế vào là được cần gì gõ cửa chứ.

Chu Tiểu Vân bị ngẩn ra, nhưng vẫn kiên trì ý kiến của mình.

Cuối cùng Đại Bảo mới nhớ ra bây giờ em gái đã dần dần trưởng thành, là một thiếu nữ, đành gật đầu đồng ý.

Tống Minh Lệ và Chu Quốc Dân tới đây một chuyến, thấy hai người Chu Tiểu Vân và Đại Bảo ở khá tốt, lúc về nhà miêu tả lại cho bà nội hình dung một lần: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi! Hai đứa Đại Nha và Đại Bảo ở đó rất tốt, ngay ngắn rõ ràng còn giỏi hơn người lớn một tí. Bữa sáng ra quán ăn, bữa trưa bữa tối Đại Nha tự tay nấu. Giờ việc học không quá vất vả, thời gian con bé rảnh rỗi rất nhiều."

Bà nội lại bảo Tống Minh Lệ dẫn mình đến một chuyến, thấy Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đúng như lời Tống Minh Lệ nói sống rất tốt cuối cùng cũng yên lòng.

Nhưng, khi bà nội đã biết đường, luôn tranh thủ buổi trưa nấu cơm xong, sang đây muốn giặt quần áo thay Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười, vội vàng giành lại chậu trong tay bà nội, bên trong đó có hai đôi tất và quần lót tối qua thay ra. Còn về quần áo mặc thì gom lại, chủ nhật về nhà giặt..

"Bà nội, chỗ này cứ để cháu làm, bà không cần động tay đâu. Để cháu tự giặt là được, từ lúc tám tuổi cháu đã giặt quần áo rồi."

Chu Tiểu Vân khuyên can mãi cuối cùng cũng khuyên được bà nội buông tay khỏi chậu, nhưng, bà nội không chịu ngồi yên lại đi lấy chổi quét nhà. Không cho quét nhà, được rồi, bà lấy thêm khăn đi lau bàn, nếu không cho nữa thì đi thu dọn phòng bếp. Dù sao bà nội chắc chắn có thể tìm được việc để làm.

Chu Tiểu Vân cảm thấy có bà nội thật tốt, tình cảm mến thương này quả thật ấm tới tận đáy lòng.

Gần đây thành tích Đại Bảo có tiến bộ, về nhà nói cho Chu Tiểu Vân biết thi trắc nghiệm ở lớp đứng thứ chín. Vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt, cô không khen hai, ba câu cũng không được.

Ừm, xem ra lúc trước suy nghĩ đúng, Đại Bảo tiết kiệm được thời gian đi về dành cho học tập, có vẻ rất có hiệu quả .

Về phần Chu Tiểu Vân thì thôi, học tập luôn chăm chỉ chưa bao giờ lười biếng, hiện tại cũng không nhìn ra là có tiến bộ hay không.

Nhưng, sức sống nhiều hơn là thật. Buổi trưa có thời gian ngủ nghỉ ngơi, không giống ở nhà thím Ba muốn ngủ cũng không thể không biết xấu hổ nằm xuống được.

Huống chi không có Tiểu Bảo và Nhị Nha quấy rầy, thời gian buổi tối cơ bản đều do Chu Tiểu Vân tự mình sắp xếp, chưa nói đến bên tai yên tĩnh thoải mái hơn nhiều. Nhưng, đến chủ nhật khi về nhà Chu Tiểu Vân không quên đôn đốc, kiểm tra bài vở cả tuần của hai đứa.

Tiểu Bảo tiếp nhận nhiệm vụ chị giao cho, bắt đầu mỗi tối kèm Nhị Nha cùng làm bài tập đọc sách.

185. Chương 187: Sóng Gió Về Ranh Giới

Chu Phương đạp xe đến nhà anh Hai Chu Quốc Cường, nhìn thấy nhà cũ đã bị phá bỏ, đang bắt đầu đổ nền, không nhịn được kinh ngạc: "Anh Hai chị Hai, em vừa nghe nói anh chị xây nhà lầu nên bớt chút thời gian qua đây xem có gì cần em giúp không. Mới đó mà anh chị đã bắt đầu khởi công rồi. Tốc độ thật không chậm!"

Chu Quốc Cường khởi động xe ba bánh đang định ra ngoài, thấy em gái tới thì dừng xe lại hàn huyên mấy câu.

Từ trước đến nay tình cảm của Chu Phương với Chu Quốc Cường thân thiết nhất, đi thẳng vào vấn đề nói: "Anh Hai, anh nghĩ anh có đủ tiền xây nhà không? Nếu không đủ phải nói ngay với em, hơn thì em không có nhưng ba nghìn năm nghìn vẫn đủ, đừng khách sáo."

Trong lòng Chu Quốc Cường rất cảm động, vẫn là em gái tốt, anh Cả và em Ba nói thì dễ nghe, cũng đã thông suốt nhưng không hề nói mấy lời này: "Không cần đâu, anh và chị Hai em dành dụm mấy năm, đại khái tiền cầm trong tay xây nhà hẳn là đủ. Cám ơn sự quan tâm của em, nếu thiếu chắc chắn anh sẽ nói với em."

Chu Phương oán trách nói: "Anh Hai, anh nói cái gì khách sáo thế. Chúng ta là anh em ruột mà, em không quan tâm anh thì quan tâm ai! Trong bốn anh em anh là người đầu tiên xây nhà lầu, đã cho họ Chu chúng ta vinh dự rất lớn!"

Lời này đúng như lời trong lòng Chu Quốc Cường, ông kích động nói: "Anh cũng nghĩ như vậy, em xem trong thôn mới có ba, bốn gia đình xây nhà lầu. Lần này anh xây nhà cũng được coi là hộ tương đối khá giả trong thôn. Đúng là anh muốn người trong thôn nhìn anh, nhìn Chu Quốc Cường anh cũng có ngày này. Mấy năm trước nghè khó, bọn nhỏ muốn đọc sách cũng không chi nổi tiền, sao có thể nghĩ anh cũng có ngày hôm nay chứ? Nói đi nói lại, đều phải cảm ơn em lúc đó cho anh vay tiền mua xe ba bánh!"

Chu Phương nhớ lại mấy năm trước anh Hai Chu Quốc Cường lo lắng không yên đến vay tiền mình, không khỏi bật cười.

Triệu Ngọc Trân biết ý định của Chu Phương khi đến đây thì cảm động lắm. Chuyện dệt hoa trên gấm thì ai cũng thích làm, nhưng người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đã ít lại càng ít, vẫn là Chu Phương tốt nhất! Một phần tâm ý này không nhận cũng phải nhận.

(Ý nói, khi thành công thì người người bu vào nịnh nót, ví như dệt hoa trên gấm, làm sự vật đã đẹp lại càng đẹp hơn. Còn khi người đó khó khăn thì hiếm có người dám giúp đỡ – đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi)

Chu Phương dịu dàng từ chối ý tốt của vợ chồng Chu Quốc Cường muốn giữ bà ở lại ăn cơm, nói thẳng trong nhà còn hai đứa đang chờ mình rồi đạp xe về. Để lại hai vợ chồng sau lưng than thở nửa ngày.

Thời điểm mấu chốt này mới nhìn rõ lòng dạ con người!

Đương nhiên, hai anh em khác cũng xem như không tệ. Chu Quốc Phú không nói hai lời đã thu xếp cho Tiểu Bảo và Nhị Nha nhà mình, thông cảm hai vợ chồng mình bận bịu không có thời gian con cái, không chỉ cho chỗ ngủ mà lo cả vấn đề ăn uống khiến mình bớt đi không ít chuyện. Hai vợ chồng em Ba không có việc gì thì sẽ đến thăm Đại Bảo và Đại Nha, coi như là không tồi.

Triệu Cương em trai Triệu Ngọc Trân nhận việc chở gạch, chở xi – măng, kéo thép vân vân. Lúc thanh toán chỉ lấy tiền vật vốn khiến cho Chu Quốc Cường bớt đi không ít tiền.

Trong lòng Chu Quốc Cường có chút băn khoăn, thường cứng rắn nhét thêm ít tiền vận chuyển cho Triệu Cương. Đã giúp chở vật liệu một đồng tiền không lấy thì thôi lại còn giúp vác xuống, làm cho Chu Quốc Cường rất cảm động.

Triệu Cương tất nhiên sống chết không chịu nhận, còn nói: "Anh Hai chị Hai, anh chị đừng khách sáo thế. Việc lớn khác em không thể giúp, chỉ có thể đỡ cho ạnh chị những thứ này. Nếu anh chị không đủ tiền cứ nói với em, em bớt thêm cho anh chị, chút tiền đó em vẫn có."

Lời này nói xong trong lòng hai vợ chồng nóng lên, đành phải thường xuyên giữ Triệu Cương lại ăn bữa trưa.

Xây nhà lầu luôn cần người trông nom, hai vợ chồng đành phải thay phiên ở nhà coi chừng, thực sự không có ai thì nói với Thẩm Hoa Phượng ở sát vách một tiếng nhờ bà qua đây trông hộ một lúc.

Thẩm Hoa Phượng cười liên tục nói đồng ý, so với nhà mình xây nhà còn vui vẻ hơn.

Sau lưng bà lại nói với Chu Quốc Phú vấn đề ranh giới giữa hai nhà: "Nhà chúng ta và nhà chú Hai trước đây ở riêng đã từng bàn về ranh giới. Đất trồng rau nhà chúng ta nhỏ vì thế được thêm 10 cm đất nền. Nhưng hôm nay em sang nhà chú Hai xem, hình như lúc đổ nền không chú ý nên lấn sang mấy cm rồi. Này chẳng phải là mạnh mẽ chiếm của nhà mình à. Trên giấy tờ nhà cũng không ghi rõ ranh giới, ranh giới này chỉ là hai nhà chúng ta hồi đó nói miệng, phải làm sao bây giờ đây?"

Chu Quốc Phú không để mấy lời của Thẩm Hoa Phượng trong lòng: "Chỉ là mấy cm bé bằng bàn tay, cần tính toán rõ ràng thế à?"

Dù sao cũng là anh em ruột, nếu chỉ vì thế đã cãi lộn với nhau chẳng phải là khiến cho người khác chê cười à.

Nhưng, Thẩm Hoa Phượng không nghĩ như vậy: "Mấy cm bé bằng bàn tay thì sao, dù bé cũng là đất nhà chúng ta, của chúng ta. Dựa vào cái gì phải nhường lại cho nhà chú ấy chiếm lấy. Xây nhà lầu trước thì rất giỏi chắc, có thể chiếm diện tích nhiều hơn chắc, em không để cho bọn họ được như ý đâu."

Nói trắng ra là không muốn cho vợ chồng Chu Quốc Cường thoải mái thôi.

Chu Quốc Phú không lên tiếng, dù sao chắc chắn ông sẽ không nói lời này.

Thẩm Hoa Phượng thừa dịp buổi chiều vợ chồng Chu Quốc Cường đều ở nhà đặc biệt chạy sang nói chuyện này: "Chị bảo này, hai bác của Hải à, hai em cũng đừng trách chị nói chuyện khó nghe, tính toán chi li. Từ trước đến nay chị là loại người có chuyện gì không hài lòng phải nói ra mới dễ chịu, hôm nay chị đành ăn ngay nói thật . Lúc hai nhà chúng ta chia đất trồng rau, các em lấy hơn nửa phần nên bảo để cho nhà chị 10 cm đất nền, nhưng bây giờ nhà nền nhà các em đã lấn sang mấy cm. Em xem…"

Nói ở đây, Thẩm Hoa Phượng cố ý dừng lại, muốn xem phản ứng của vợ chồng Chu Quốc Cường.

Chu Quốc Cường đầu tiên là sửng sốt, sau đó chạy tới nhìn. A, đúng là rộng hơn trước đây một tí. Có lẽ là lúc thợ xây làm rộng tay hơn một chút. Nhưng, chuyện xây nhà này đâu thể không sai tí gì được?

Trong lòng Chu Quốc Cường hơi trách chị dâu, nhưng không thể nói gì. Đàn ông không thể không biết xấu hổ đứng đây tính toán chi li với phụ nữ được.

Triệu Ngọc Trân thì khác, lập tức phản ứng lại: "Có lẽ lúc thợ xây làm không chú ý nhiều đổ rộng hơn, giờ em ngay lập tức bảo bọn họ phá bớt chỗ này đi."

Thẩm Hoa Phượng tất nhiên không thể không giả vờ kéo Triệu Ngọc Trân lại, giả mù sa mưa nói: "Ôi chao, chị cũng chỉ nói thế thôi. Anh em ruột cần gì tính toán nhiều như vậy, em nói có đúng hay không? Cứ tiếp tục xây đi, coi như anh chị chịu thiệt một chút!"

Nói rất hay giống như bị oan ức rất lớn.

Chờ Thẩm Hoa Phượng đi, Triệu Ngọc Trân tức đến mức ngứa răng rất muốn chửi ầm lên: "Ba nó à, anh nói chị ta có phải cố ý muốn chúng ta khó chịu không. Rõ ràng chính là nhìn chúng ta xây nhà lầu ghen tị nên khiến chúng ta khó xử. Lời này thật quá đáng giận, em thực sự muốn mắng lại chị ta mấy câu."

Chu Quốc Cường lắc lắc đầu nói: "Chị dâu nói cũng có chút đạo lý, nhưng, đất nhà chúng ta đã đổ nền xong rồi, mấy cm này tính sao đây? Nếu sau này có tin đồn về chuyện này anh không chịu nổi."

Triệu Ngọc Trân nghĩ đến cái mặt của Thẩm Hoa Phượng kia tức giận không biết xả vào đâu: "Được, không cần nhận "Nhân tình" của chị ta. Chúng ta đưa hai phân* cho chị ta, xem chị ta còn nói lung tung được gì."

(nguyên gốc là , ta tra các kiểu mà không hiểu làm gì nên đành để là đưa tiền đền bù)

Cũng chỉ có thể như thế, Chu Quốc Cường gật đầu đồng ý.

Hai ngày sau, Triệu Ngọc Trân tìm một cơ hội đưa hai phân cho Thẩm Hoa Phượng, Thẩm Hoa Phượng được gãi đúng chỗ ngứa, giả vờ từ chối một lúc rồi vui vẻ nhận lấy.

Triệu Ngọc Trân nói với Chu Quốc Cường: "Em bảo này nhà chúng ta xây cao lên một chút. Tầng ba ột thước, làm thêm gác xép để đồ, dứt khoát khiến người khác càng đỏ mắt hơn."

Lần này Chu Quốc Cường không phản đối. Thà rằng tốn thêm một ít tiền cũng phải cố giữ vẻ bề ngoài, có lúc con người lo lắng nhiều quá sống thật mệt mỏi.

Không có cách nào, người sống cần có mặt mũi mà.

186. Chương 188: Mối Tình Đầu Của Bọn Con Trai (1)

Từ lúc Lưu Lộ biết Chu Tiểu Vân bắt đầu thuê phòng sống ở ngoài thì lòng bắt đầu ngứa ngáy, nghĩ thầm tìm một cơ hội đến xem, chơi một chút.

Chu Tiểu Vân đương nhiên nhiệt tình mời, nhưng có điều kiện kèm theo: "Cậu đi thì được, nhưng cái tên Lý Thiên Vũ con riêng kia cậu đừng dẫn theo."

Thật là, luôn đi theo sau Lưu Lộ tìm cơ hội bắt chuyện với mình. Trong lòng Chu Tiểu Vân ngàn lần không muốn để ý đến cậu nhưng lại không tiện quá đáng khiến cậu khó xử, đánh phải lạnh lùng nói làm cậu nổi giận bỏ đi.

Nhưng, chiêu này trước đến nay đối với Lý Thiên Vũ không có hiệu quả quá lớn.

Lưu Lộ sớm nhìn thấu tâm tư bé nhỏ của Lý Thiên Vũ, nghĩ thầm cuối cùng vẫn là anh họ của mình nên giúp đỡ một ít. Mặc dù ai cũng nhìn ra Chu Tiểu Vân không thích để ý đến anh ấy!

Lưu Lộ vừa nghe mấy lời này của Chu Tiểu Vân lời này: "Đại tiểu thư à, mình còn chưa nói muốn dẫn anh ấy đi có được không? Nếu cậu có ý nghĩ này thì tớ có thể nói cho anh ấy biết một tiếng."

Đầu Chu Tiểu Vân lắc như trống bỏi: "Ngàn vạn lần cậu đừng nói cho cậu ấy."

Lưu Lộ đồng ý thì đồng ý, nhưng Lý Thiên Vũ ở nhà cô. Mỗi ngày, hai người cùng đi học cùng tan học cô muốn đi một mình căn bản không thể gạt được Lý Thiên Vũ.

Thấy lúc tan học Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân bí bí mật mật tan học đi về một hướng Lý Thiên Vũ tinh mắt bu lại: "Hai cậu muốn đi đâu, để tớ làm hộ hoa sứ giả."

Lưu Lộ phì phì: "Ai muốn anh làm hộ hoa sứ giả, em đến nhà mới của Chu Tiểu Vân chơi một lát có lẽ muộn một chút về nhà. Anh về trước đi, thuận tiện báo với cả nhà thay em một tiếng."

Lý Thiên Vũ vạn phần không tình nguyện bước đi, con ngươi xoay tròn nghĩ ra một chủ ý: "Anh vẫn nên đi cùng rồi chờ hai em thì hơn, một mình anh về cũng không có ý nghĩa. Anh và em cùng đến nhà Chu Tiểu Vân."

Lý Thiên Vũ nhiệt tình đưa ra đề nghị bị Lưu Lộ hắt một chậu nước lạnh: "Thôi đi, nghĩ hay quá ta. Chu Tiểu Vân người ta chỉ mặt gọi tên không muốn cho anh đi theo, anh đừng mơ."

Lý Thiên Vũ lập tức bị đả kích nghiêm trọng, oan ức nhìn về phía Chu Tiểu Vân, lại phát hiện cô giả vờ như không nghe thấy, quay đầu đi chỗ khác.

Chìm trong đau thương, Lý Thiên Vũ thật sự muốn rống ra lệ nam nhi: Sao lại bài xích mình như thế, nhìn dáng vẻ ghét bỏ của Chu Tiểu Vân, thật sự là đả kích sâu sắc trái tim nhiệt huyết của thiếu niên mà.

Lưu Lộ rốt cuộc không đành lòng, đi thương lượng với Chu Tiểu Vân : "Chu Tiểu Vân, nếu không cứ để anh ấy đi cùng đi. Cậu nhìn dáng vẻ anh ấy kìa, thật đáng thương."

Chu Tiểu Vân thở dài, nhìn Lý Thiên Vũ như cà tím héo rũ, không có tinh thần như bình thường cũng có chút không đành lòng.

Một lát sau, Chu Tiểu Vân khẽ gật đầu.

Lý Thiên Vũ lập tức sống lại, cao hứng cầm túi sách hộ Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân. Cộng thêm cái túi sách của cậu nhìn qua rất giống người bán túi.

Có người hầu cầm túi hai cô bé đi lại thoải mái hơn, đến phòng chỉ mất mấy phút nhưng Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân đi mất mười phút đồng hồ. Còn phải đến buồng điện thoại công cộng gọi điện thoại về nhà báo một tiếng đêm nay về muộn.

Chậm rãi tản bộ thực sự là vui vẻ, chỉ khổ người đằng sau xách túi sách Lý Thiên Vũ. Đừng nói, thật đúng là rất nặng mà! Thấy Chu Tiểu Vân cuối cùng dừng lại ở một căn nhà hai tầng nhỏ, Lý Thiên Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Lộ tham quan một vòng rồi chậc chậc tán thưởng: "Chu Tiểu Vân, cậu với anh trai ở đây chắc chắn rất thoải mái. Vừa không có người lớn ở bên cạnh quản đông quản tây, muốn làm gì thì làm cái đó, muốn ăn gì thì mua, thích đi ngủ lúc nào thì ngủ, thật hạnh phúc mà!"

Chu Tiểu Vân trắng mắt liếc nhìn vị đại tiểu thư không vướng khói lửa nhân gian này một cái: "Cậu nói nghe hay nhỉ, hằng ngày buổi trưa buổi tối mình phải nấu cơm cho hai người ăn, bình thường tiêu tiền cũng không dám tiêu quá nhiều. Nhà mình còn đang xây nhà lầu, đúng lúc cần dùng đến tiền đấy! Làm gì khoa trương đến mức như cậu nói."

Nhưng, thời gian tự do rất nhiều là thật. Dường như có thêm rất nhiều thời gian thuộc về mình, bây giờ đọc sách để giải thích đã trở thành việc Chu Tiểu Vân thích nhất.

Lưu Lộ liếc mắt một cái đã nhìn thấy một chồng sách ở đầu giường Chu Tiểu Vân, nhào tới lật ra. Oa, tiểu thuyết, văn xuôi, thơ ca, du ký, lịch sử rất nhiều rất nhiều sách.

"Chu Tiểu Vân, những sách này đều là cậu mua sao?" Lưu Lộ xem hoa cả mắt.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Mua hết thì tốn bao nhiêu tiền, phần lớn đều là thuê. Trên con đường này có mấy tiệm cho thuê sách cơ, mình thường xuyên đi dạo một vòng lựa mấy quyển về đọc. Làm thẻ thuê tháng đọc càng rẻ, dù sao anh trai phải tự học buổi tối, chỉ có một mình mình ở nhà. Làm bài xong không có việc gì lại không có tivi để xem nên đọc sách."

Lưu Lộ cảm thấy Chu Tiểu Vân thì thầm nói chuyện, Lý Thiên Vũ ngồi bên cạnh đợi, không ai để ý đến anh ấy mà cũng không cảm thấy buồn chán.

Chu Tiểu Vân bớt thời gian liếc mắt nhìn cậu, nghĩ thầm người này thay đổi ghê thật. Kiếp trước Lý Thiên Vũ là người không thể ngồi yên, nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng. Giờ thì ngược lại, ngồi đàng hoàng ghế sắp nửa tiếng rồi mà không hề thấy một tí gì là không kiên nhẫn. Tính thích ứng của người này thật là cao.

Chỉ chốc lát sau, Đại Bảo sẽ về. Còn chưa tới trên lầu đã bắt đầu ồn ào: "Đại Nha, anh đói bụng rồi." Tan học xong cậu còn chạy đi đá bóng với bạn học, bụng sớm đã trống rỗng.

Đến khi lên lầu, cậu mới phát hiện hôm nay trên lầu có thêm hai vị khách nhỏ.

Lý Thiên Vũ Đại Bảo sớm biết từ lâu, không cần phải nói, không có hảo cảm lắm với cậu ta.

Nhưng với em họ của Lý Thiên Vũ – Lưu Lộ lớn lên xinh đẹp như một đoá hoa khiến cho người ta có ấn tượng khá tốt. Con trai mười lăm mười sáu tuổi, trái tim thiếu niên đã bắt đầu rung động, thấy con gái đẹp thì bắt đầu niềm nở đây chính là thiên tính của nam sinh.

Chu Tiểu Vân lần đầu tiên nhìn thấy một mặt này của Đại Bảo, không khỏi có chút ngạc nhiên. Nhìn Đại Bảo lúc thì châm trà lúc thì rót nước Chu Tiểu Vân không tự chủ được cười rộ lên, xem ra Đại Bảo cũng tới tuổi có mối tình đầu rồi!

Trong nhà còn lại ít gạo tẻ, Chu Tiểu Vân nấu một ít cháo, bảo Đại Bảo xuống lầu mua một ít bánh bao lên, rồi nói Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ ngồi xuống ăn tối.

Lý Thiên Vũ được dính ánh sáng của Lưu Lộ ăn nhờ một bữa thật sự rất hạnh phúc, nhất là bát này vẫn là Chu Tiểu Vân tự mình múc cho cậu đấy! Ừm, được từ từ ăn.

Dưới lầu có nhà bán bánh bao nhân thịt, bánh bao làm rất ngon. Đại Bảo bình thường có thể ăn năm cái, hôm nay thấy có hai khách nên cố ý mua mười cái bánh bao mang lên.

Chu Tiểu Vân bật cười: "Anh trai, anh mua nhiều như vậy có phải muốn nuôi heo không!" Cùng lắm cô chỉ ăn được một, hai cái thôi.

Lý Thiên Vũ vội nói: "Một mình tớ có thể ăn bốn năm cái bánh bao, chỗ bánh bao ấy không coi là nhiều."

Trắng trợn nhận mình là "heo", Chu Tiểu Vân cười khúc khích mãi, đây chính là tự mình nhận, không phải cô mắng cậu ta. Lý Thiên Vũ sờ sờ đầu cuối cùng cũng kịp phản ứng, mình gián tiếp thừa nhận mình là heo, cười hắc hắc.

Bốn người ngồi vây quanh bàn ăn nhỏ, vừa ăn vừa nói chuyện bầu không khí rất vui vẻ.

Lý Thiên Vũ thấy tâm tình Chu Tiểu Vân không tệ nhân cơ hội nói chuyện với cô. Nhận được câu trả lời, cậu vui vẻ đến mức không nhận ra phương hướng.

Hôm nay nhất định là ngày may mắn, ha ha ha!

187. Chương 189: Mối Tình Đầu Của Bọn Con Trai (2)

Đại Bảo cũng trở nên chăm chỉ hơn. Vốn ăn tối xong sẽ đến trường tự học luôn, hôm nay cậu còn thu dọn bát đũa rồi ề à mãi không chịu đi. Chu Tiểu Vân đơn giản để Đại Bảo biểu hiện, cùng với Lưu Lộ vào trong phòng làm bài tập.

Lý Thiên Vũ đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cũng lấy bài ra, quang minh chính đại lấy cớ hỏi bài để không phải đi.

Đại Bảo mượn cơ hội ở lại trong phòng đợi một chút đến khi Chu Tiểu Vân thúc giục hai lần mới không tình nguyện đến trường.

Đợi đến khi ba người làm bài xong đã là khoảng tám giờ, Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ đi bộ về cũng mất chừng mười phút. Chu Tiểu Vân tiễn bước hai người, chợt cảm thấy thế giới yên tĩnh trở lại, hừm, lại đọc tiểu thuyết vậy.

Đại Bảo đúng tám giờ rưỡi trở về, thấy Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ đã đi rồi thì hơi thất vọng: "Lưu Lộ về sớm vậy à!"

Còn sớm á, đại ca à, hơn tám giờ rồi đó.

Chu Tiểu Vân không để ý đến Đại Bảo, vào bếp đun nước, bảo anh ấy tắm rửa rồi đi ngủ.

Sau này Đại Bảo lại thường xuyên nhớ đến việc này, hữu ý hoặc vô tình hỏi chuyện của Lưu Lộ.

Đương nhiên với kỹ xảo nói chuyện vụng về của Đại Bảo thì không giấu giếm được hỏa nhãn kim tinh của Chu Tiểu Vân, mệt cho Đại Bảo còn tự nhận là rất khéo léo chứ!

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, không cần quản tâm tư nhỏ bé của Đại Bảo.

Con trai mà, đến tuổi này trong lòng tất nhiên sẽ gợn sóng, bất luận một cô bé xinh đẹp nào xuất hiện bên cạnh đều trở thành tiêu điểm của bọn họ.

Đại Bảo tất nhiên không có khả năng ngoại lệ, dù sao thích cái đẹp là bản tính trời cho của on người, không thể bóp chết thì chi bằng thả ra. Muốn yêu sớm dưới mí mắt của cô là chuyện không thể xảy ra, vậy tuỳ anh ấy đi.

Tâm tình Lý Thiên Vũ không khác Đại Bảo lắm, nhưng, cậu hơn hẳn Đại Bảo vì còn là bạn học của Chu Tiểu Vân, thường xuyên ở chung một chỗ, giờ giờ phút phút nào cũng có thể thấy .

Mặc dù thời gian bạn ấy để ý đến cậu rất ít, có thể đếm được!

Nhưng muốn gặp là có thể thấy, cảm giác này thật tốt! Lý Thiên Vũ cảm thấy ngày tháng trôi qua thật thoải mái, nếu có thể đuổi con ruồi chướng mắt vo ve bên Chu Tiểu Vân đi thì càng vui vẻ hơn.

Cậu nói chính là người đeo kính giả vờ tri thức Lâm Ba đó!

Lâm Ba ỷ vào chính mình ngồi cùng bàn, được tiếp xúc nhiều hơn với Chu Tiểu Vân. Lúc thì mượn bút lúc thì thảo luận bài, làm cho Lý Thiên Vũ nhìn mà tức giận, trong lòng đỏ mắt không thể cân bằng.

Chu Tiểu Vân cậu thật quá bất công, nói chuyện với Lâm Ba thì mỉm cười như gió xuân, nói chuyện với mình thì như là mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt, thực sự là…

Chỉ dám oán giận trong lòng Lý Thiên Vũ không dám biểu hiện tí tẹo bất mãn nào trước mặt Chu Tiểu Vân, cậu bé thật đáng thương!

Lớp bảy có thêm một môn mới là vật lý. Giáo viên họ Cát, râu ria lôi thôi chính là ông già hơn bốn mươi tuổi, nhưng, giảng bài thực sự rất đặc sắc. Các học sinh đều thích tiết của thầy. Nhưng, nghe giảng bài thì nghe rất say mê, nhưng gặp được công thức vật lý phức tạp thì bắt đầu đau đầu.

Chu Tiểu Vân học vật lý tàm tạm, không tính là quá tốt. Lưu Lộ và Tần Tuyết cũng rơi vào tình huống giống cô.

Các nam sinh lại khác hẳn, học tốt vật lý phần lớn đều là nam sinh. Dương Phàm và Lâm Ba ở tiết vật lý đều rất sôi nổi, ngay cả Lý Thiên Vũ học vật lý cũng không kém.

Bài kiểm tra giữa tháng Lý Thiên Vũ nhờ thành tích môn lý thậm chí lọt vào tốp đầu.

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ, thảo nào có người thường nói con trai thích hợp với ban tự nhiên còn con gái thích hợp với ban xã hội. Xem thiên phú của mình, nếu ở ban xã hội, ngữ văn chính trị đều là sở trường không nói, học tiếng Anh cũng rất nhẹ nhàng. Nhưng đụng tới số học và vật lý, mình thúc ngựa cũng khó đuổi kịp bọn Dương Phàm, Lâm Ba bọn họ.

Nhưng, bây giờ Chu Tiểu Vân tâm trạng rất tốt, thi không được thứ nhất cũng không sao, dù sao ở trong lớp luôn nằm trong top ba. Cố gắng làm hết sức của mình là được rồi!

Trong lòng Lâm Ba chín chắn hơn nhiều so với nhiều bạn cùng lớp, suy nghĩ nhiều, gánh vác cũng nặng. Thi không được thứ nhất là chuyện lớn không thể cứu vãn nổi. Dương Phàm và Chu Tiểu Vân mặc dù cũng muốn đứng thứ nhất, nhưng không đứng thứ nhất thì cùng lắm thở lại rồi lập tức ném việc này ra sau đầu.

Lâm Ba thì không được, nếu có một lần thi không tốt, dù chỉ là bài kiểm tra nhỏ, cậu cũng sẽ buồn bã rất lâu, không hề tươi cười.

Bình thường bạn bè của Lâm Ba không nhiều, ở trong lớp chưa nói là hoà hợp, thuộc về loại người tương đối ích kỷ bảo thủ, cả ngày vùi đầu học tập rất ít khi thấy cậu ra ngoài chơi. Cũng chính vì thế, lúc nói chuyện với Chu Tiểu Vân thì cười nhiều hơn.

Chu Tiểu Vân cảm thấy Lâm Ba sống thật mệt mỏi.

Nghe nói cha mẹ Lâm Ba kỳ vọng ở cậu rất cao, Lâm Ba tuổi không lớn nhưng tâm tư quá nặng thắt lưng đã hơi cong, có biểu hiện chưa già đã yếu.

Nhìn kính mắt dần dần dày lên, Chu Tiểu Vân còn thấy mệt thay cậu.

Dương Phàm và Lý Thiên Vũ sống thoải mái biết bao.

Mới lớp bảy thôi mà, còn chưa tới đầu tháng ba thời gian cần chăm chỉ ôn luyện đây, sao không nhân dịp này thoải mái vui chơi một tí?

Mấy nam sinh trong lớp tự thành lập một đội bóng rổ, vừa đến giờ hoạt động ngoại khóa là ra chơi bóng. Gần như tất cả con trai trong lớp đều hăng hái tham gia, đương nhiên Lâm Ba là ngoại lệ.

Nhìn thấy các nam sinh như ong vỡ tổ chạy đi chơi bóng rổ, Lâm Ba chua lè nói: “Còn không bằng dành nhiều thời gian cho học tập, chơi bóng có thể so sánh với thành tích được không? Hừ!”

Đáng tiếc cậu ta tự quyết định không mấy ai để ý tới.

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ thông thường cũng nhân lúc nghỉ giữa giờ hoạt động một chút, lên cấp hai, nữ sinh nhảy dây giảm đi mạnh mẽ nhưng không phải là không có, đôi lúc cũng đi nhảy dây.

Nữ sinh hồi đó thịnh hành một trò chơi nho nhỏ khá đơn giản, thắt một sợi len thật dài trên tay, sau đó quấn vào tay lật sang bên này là có thể làm ra nhiều hình rất đa dạng. Hai người Chu Tiểu Vân với Lưu Lộ chơi khá tốt.

Hứa Mỹ Lệ là cao thủ trong cao thủ, trong lớp không mấy nữ sinh có thể so sánh với cô. Xem ra con người lớn lên cũng thay đổi nhiều hơn.

Giờ quan hệ giữa Chu Tiểu Vân và Hứa Mỹ Lệ không quá tệ, chỉ cần Hứa Mỹ Lệ không khoe khoang nữa thì vẫn là một cô bé không xấu.

Tính cách Trần Hân khá nóng nảy cũng hợp tính Chu Tiểu Vân, chơi cũng khá thân.

Tần Tuyết và Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ đấu hơn một năm, nhưng nảy sinh ra tình cảm khác. Cái gọi là tình cảm "khác" chính là mỗi một lần thi có kết quả không phải nhìn điểm mình trước mà quan tâm đến thành tích của đối thủ đầu tiên. Từ bài kiểm tra nhỏ đến cuộc thi tháng lớn đến thi cuối kì, hễ là cái gì có thành tích đều bị Tần Tuyết lấy ra làm chiến trường thi đấu không biết mệt.

Xem ra Tần Tuyết ở mặt này có điểm tương tự với Lâm Ba.

Tâm tư của Tần Tuyết đối với Dương Phàm từ trước đến nay bị các học sinh lấy ra làm đề tài câu chuyện. Có người cố ý eo éo trước mặt Tần Tuyết, nói Dương Phàm thế này Dương Phàm thế kia. Con gái da mặt luôn hơi mỏng một chút Tần Tuyết tối đa nói được hai câu đã bại trận.

Đáng tiếc nếu có người ở Dương Phàm trước mặt nói thế này thế kia, thông thường Dương Phàm đều không có phản ứng gì.

Kỳ lạ là, Tần Tuyết một cô bé xinh đẹp "rất tây" như thế Dương Phàm hình như cũng rất thờ ơ. Xem ra Dương Phàm ở giữa một đám con trai mối tình đầu rục rịch vẫn là tương đối muộn.

188. Chương 190: Tam Bát Tuyến

Ánh mắt Nghê Lượng sáng như tuyết. Học sinh trong lớp bắt đầu lăn tăn con sóng nhỏ trong lòng tất nhiên anh biết cả. Cái anh quan tâm nhất là mấy học sinh có thành tích tốt. Nhưng, hiện nay xem ra hình như không có người nào ảnh hưởng đến việc học của mình.

Nghê Lượng cảm thấy hài lòng, khi xử lý học sinh về vấn đề này, giáo viên phải đặc biệt chú ý chừng mực. Có manh mối về yêu sớm nhất định phải đúng lúc bóp chết, thế nhưng lại không thể làm ảnh hưởng đến việc học sinh nam học sinh nữ kết bạn bình thường. Một khi xử lý không tốt sẽ chữa lợn lành thành lợn què thì không ổn.

Vì thế, cách thức xử lý của Nghê Lượng là im lặng, lặng lẽ quan sát tỉ mỉ, phân tách từng cá nhân riêng biệt để xử lý.

Nếu cảm thấy ai đó có hành vi hơi quá, thì gọi học sinh đó lên phòng làm việc hỏi han trò chuyện một hồi, thực sự là nói chuyện phiếm nhé. Sau đó kín đáo chỉ ra nên đợi thêm, cố gắng học thật tốt, không nên phân tán tinh thần.

Qua thời gian dài, ai cũng biết chỉ cần gần đến lúc tan học thầy Nghê Lượng ngoắc tay với ai, thì người đó chính là phần tử khả nghi trong mắt thầy giáo.

Các nam sinh bị gọi lên nhiều hơn, vì thế hồi đó trong đám nam sinh rất lưu hành một câu nói như vậy: "Này, cậu chưa từng bị giáo viên gọi lên phòng làm việc à?"

Dường như đi đến phòng làm việc tâm sự với giáo viên là chuyện đáng tự hào, phát sáng cỡ nào.

Nữ sinh thì thôi, bị gọi lên rất ít. Dù sao da mặt nữ sinh mỏng hơn, Nghê Lượng lại là giáo viên nam, thường xuyên gọi nữ sinh vào phòng làm việc hình như không ổn lắm.

Đây là vì từng có án lệ trước đó. Trước đây có một giáo viên nam thường xuyên gọi nữ sinh lên phòng làm việc tâm sự, kết quả bị người nhà nữ sinh đó đến gây náo loạn, làm ầm ĩ rằng giáo viên đó quấy rối nữ sinh. Nên cuối cùng lấy lý do thầy giáo kia bị điều động công tác để kết thúc.

Ngẫm lại cũng phải chú ý, vì thế đối với nữ sinh Nghê Lượng tương đối ôn hoà hơn. Đến cả Tần Tuyết cũng không bị gọi đi nói chuyện, xem ra Nghê Lượng chuẩn bị mở một con mắt nhắm một con mắt .

Chú ý chừng mực không để phát triển thành yêu sớm là nguyên tắc cơ bản của Nghê Lượng, về phần ai thích ai, ai ghét ai, ai thích nói chuyện với ai, điểm này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của giáo viên.

Cũng không thể nam nữ sinh nói chuyện cũng không cho phép chứ!

Nhưng, gần đây sự việc ở lớp 6-3 sát vách đã cảnh tỉnh Nghê Lượng.

Ở lớp 6-3, hai em học sinh yêu đương rồi viết thư tình cho nhau, bị giáo viên phát viện, gọi cả người nhà đến để xử lý chuyện này. Việc này ầm ĩ huyên náo khiến toàn bộ khối lớp bảy không người không biết không người không hiểu. Nghe nói tỏ thái độ nhận sai coi như hài lòng, trường học định để hai người chuyển lớp để kết thúc.

Nghê lượng vội vàng dành hẳn một tiết để tiêm một mũi dự phòng cho các học sinh. Từ tầm quan trọng của việc học nói đến chuyện thi đậu vào trường cấp ba Anh Minh không dễ, từ người nhà vất vả đến tương lại. Từng câu nói không có hai từ "yêu sớm" nhưng vẫn ngấm ngầm ám chỉ rằng học sinh khi chơi với nhau phải chú ý nam nữ khác biệt.

Chu Tiểu Vân nghe mà buồn ngủ, nghĩ thầm thầy Nghê Lượng không đi làm mấy nghề như bà mối thật là đáng tiếc. Nói thật nhiều, nói lắm bài thật!

Đầu Tần Tuyết không dám ngẩng lên, trực giác những câu thầy giáo nói đều đang nói mình. Thực ra cô cũng đang nói chính mình. Chẳng qua cô nghĩ nhiều thôi, Nghê Lượng lớn giọng nói bên dưới có mấy học sinh dám ngẩng đầu lên, ưỡn ngực chứng tỏ không phải đang nói đến mình chứ!

Tần Tuyết sau tiết đó thu liễm hơn nhiều.

Lý Thiên Vũ cũng bị xách lên phòng làm việc nói qua, nên ở lớp thật thà hơn nhiều. Trước đây không có việc gì cậu luôn thích lượn qua lượn lại gần chỗ Chu Tiểu Vân, giờ thành thật hơn rất ít khi đến.

Chu Tiểu Vân hô to thật thoải mái.

Sớm biết chiêu này dùng được với cậu ta, Chu Tiểu Vân đã sớm đi tìm giáo viên nói một tiếng, thiếu đi con muỗi vo ve bên cạnh tai, yên tĩnh hơn nhiều!

Ngay sau đó Lâm Ba cũng bị gọi lên "Tâm sự" với thầy Nghê Lượng. Vốn dĩ không nói nhiều, hình như Lâm Ba còn ít nói hơn.

Giữa nam nữ học sinh cũng bắt đầu nổi lên "Tam bát tuyến" . Chính là dùng phấn trắng ở vị trí chính giữa vạch ra một đường. Giải thích trước tay ai không thể vượt qua ranh giới này.

Từ nay về sau, nam nữ sinh trong lớp cãi nhau nhiều hơn hẳn. Nghe thử nội dung thì phần lớn cũng là vì "Tam bát tuyến" rồi khắc khẩu. Không là tay của cậu chờm lên thì là tay của cậu lấn sang một ít, mấy việc nhỏ này.

Lớp trưởng Tần Tuyết quản kỷ luật mà đau đầu.

Lâm Ba không hé răng cũng tìm một viên phấn tìm vị trí kẻ một đường. Xem ra đúng là định phân rõ giới hạn với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân cảm thấy người này thật mạc danh kỳ diệu, trước đây vẫn luôn là cậu ta chủ động tìm mình thảo luận vấn đề, giờ tự nhiên lại làm ra vẻ phân rõ giới hạn cho ai nhìn chứ!

Không phải tôi vội vã muốn nói chuyện với cậu có được không.

Vì thế vốn đang gọi là hài hòa, quan hệ giữa hai người thoáng cái bị đóng băng. Chu Tiểu Vân cũng không để ý đến việc này. Nghĩ thầm tôi còn không hiếm lạ gì đến cậu, cách xa tôi một chút càng tốt.

Chu Tiểu Vân có vấn đề gì khó hiểu thì quay đầu thảo luận với Lưu Lộ, về Dương Phàm ở xa hơn một ít, cũng có thể thảo luận mấy câu. Nhìn Dương Phàm người ta đi, trong lòng không có quỷ quỷ tự nhiên thái độ thẳng thắn, làm ra dáng vẻ đó cho ai nhìn chứ!

Trong lớp, không cần đến "Tam bát tuyến" làm phức tạp lên chính là hai người Dương Phàm và Lý Thiên Vũ. Dù sao đều là nam sinh quan hệ lại không tồi, không cần vẽ vời gì cả theo người ta. Tan học hai người vai kề vai đi chơi bóng, đúng là một đôi mê bóng rổ.

Chu Tiểu Vân thỉnh thoảng cũng xem nam sinh chơi bóng rổ.

Bóng lưng mấy cậu nhóc chơi bóng rổ còn có chút non nớt, không đủ thành thục, kỹ thuật chưa thể nói là tốt, chỉ dựa vào sự say mê và nhiệt huyết thôi. Nhưng, những giọt mồ hôi đầm đìa cùng với tuổi trẻ thật sự làm cho người xem cảm thấy khoái trá từ tận đáy lòng.

Sau này bắt đầu có giáo viên thể dục đứng ra chỉ dạy, chính là người dạy bọn Chu Tiểu Vân nhảy thể dục nhịp điệu Lục Vân phi. Anh chơi bóng rổ rất tốt, dẫn theo mấy nam sinh đến sân bóng rổ, bắt đầu chia thành hai đội, hấp dẫn không ít ánh mắt nữ sinh.

Có nữ sinh vây quanh xem, các nam sinh chơi bóng rổ càng mạnh mẽ hơn.

Cho nên nói mà, các giáo viên làm sao quản lý chặt chẽ được nam nữ sinh, trong lúc đó thầm mến nhau là chuyện không tránh khỏi. Đây là thiên tính con người, đến tuổi này sẽ có tâm tư như thế quả thật rất bình thường.

Chỉ cần khắc chế một chút không để phát triển, áp dưới đáy lòng thầm thích một người là giấc mộng đẹp đẽ đầy hoa của các thiếu niên thiếu nữ. Chưa chắc sẽ ảnh hưởng đến học tập, chưa biết chừng có người bởi vậy có động lực học tập hơn ấy chứ.

Ví dụ chính là bạn học Lý Thiên Vũ của chúng ta đồng học, từ lúc chuyển trường tới đây mới qua một học kì, thành tích đã tiến bộ hẳn. Thành tích thi của ba kì thi thắng dần dần tăng lên, từ sau vị trí thứ mười từ từ bò lên trên vị trí thứ mười. Đã được các giáo viên liệt vào dạng học sinh có tiềm lực nhất.

Thích Lý Thiên Vũ nhất chính là thầy vật lý.

Lý Thiên Vũ được trời phú ở môn vật lý, học rất tốt, trong bài kiểm tra ở lớp từng có thành tích huy hoàng đứng thứ nhất. Cho dù đến bài thi học kì, thành tích môn vật lý cũng giữ vững trong năm cái tên đầu tiên, thoáng cái tổng điểm đã cao hơn.

Nhưng Lý Thiên Vũ vẫn không hài lòng với mình lắm, nghĩ thầm nhìn người ta đi, Dương Phàm, còn có cái tên Lâm Ba nhìn không thuận mắt kia nữa, đương nhiên còn có Chu Tiểu Vân, Tần Tuyết, đến cả em họ Lưu Lộ cũng giỏi hơn mình.

Đừng nhụt chí, tiếp tục cố gắng đi Lý Thiên Vũ, mày có thể làm được.

Lý Thiên Vũ hít thật sâu, ném bóng vào rổ.

Trúng rồi!

Thắng đến một tràng vỗ tay.

Lý Thiên Vũ cười lau bớt mồ hôi, tràn đầy lòng tin vào tương lai.

189. Chương 191: Tiền Tiêu Vặt

Tiểu Bảo một tuần mới có thể gặp anh chị một lần, cứ đến tối thứ sáu Tiểu Bảo lại ở trong nhà dài cổ ngóng trông. Từ xa nhìn thấy thân ảnh đạp xe đạp của Chu Tiểu Vân và Đại Bảo, Tiểu Bảo đã nhanh chân chạy tới đón.

Đại Bảo cảm động định xuống xe ôm Tiểu Bảo một cái, nghĩ thầm không hổ là em trai mình, thấy mình trở về vui vẻ như vậy.

Chẳng ngờ, Tiểu Bảo bỏ qua cậu, chạy sang bên cạnh vui sướng gọi "Chị, chị".

Đại Bảo trợn trắng mắt, thầm mắng một câu "Quỷ bất công". Tiểu Bảo từ nhỏ đến lớn luôn đối nghịch với cậu, nhưng vừa đếnbên cạnh Chu Tiểu Vân thì lại nhu thuận nghe lời và bám dính lấy.

Quá khinh người, quá không để anh trai nó vào mắt.

Đại Bảo đang khó chịu trong lòng, nhìn thấy em gái Nhị Nha vui vẻ chạy tới bên cạnh mình trong lòng mới thoải mái hơn một chút, vẫn là Nhị Nha tốt, so với Tiểu Bảo không lương tâm kia tốt hơn nhiều.

Đại Bảo để Nhị Nha lên ngồi sau xe, sau đó đưa Nhị Nha đến cửa hàng mua đồ ăn vặt.

Quỷ kế nhỏ thực hiện thành công Nhị Nha cười giống tiểu hồ li. Từ nhỏ Nhị Nha chính là người xem sắc mặt giỏi nhất, vuốt mông ngựa giỏi nhất, dỗ người giỏi nhất. Tốn ít công sức nhất đạt được lợi ích thực tế lớn nhất luôn luôn là nguyên tắc của Nhị Nha.

Bình thường buổi tối là một bữa tiệc lớn, sau khi ăn xong hai anh em Chu Tiểu Vân, Đại Bảo đến nhà mấy đứa bạn trong thôn ngủ nhờ một đêm.

Trong nhà, các lầu các phòng còn chưa xây xong, ngủ bên trong sẽ bị lạnh, nhà bác cả đã có Tiểu Bảo, Nhị Nha tự nhiên không thể tới. Hơn nữa, Chu Tiểu Vân và Đại Bảo cũng không sợ không có chỗ ngủ hai buổi tối. Đại Bảo thì đến nhà Thạch Đầu. Chu Tiểu Vân thì có lúc đến nhà Vương Tinh Tinh, có lúc lại đến nhà Tôn Mẫn.

Tôn Thành Võ mang theo một nhóm người lợp ngói Giang Môn làm việc rất tận tâm, Triệu Ngọc Trân tự nhiên không thể bạc đãi người ta, ngày ngày làm thức ăn ngon chiêu đãi. Rượu thì không thể uống, một đám say khướt buổi chiều còn làm gì được nữa?

Gần đây, ở trong trường Tiểu Bảo thường xuyên bị thầy giáo xách đi học thêm, có lẽ thời gian sắp tới thi học sinh giỏi đủ khiến Tiểu Bảo bận việc. Cả ngày thấy Tiểu Bảo ôm sách luyện thi đọc ngấu nghiến, không biết hiệu quả thế nào.

Chu Tiểu Vân quan tâm hỏi Tiểu Bảo ôn tập ra sao, Tiểu Bảo không để trong lòng, hàm hồ nói chắc cũng không tệ lắm!

Đại Bảo cười trêu nói: "Không tốt cứ việc nói thẳng, anh đây cũng không cười nhạo em!"

Tiểu Bảo trả lời một cách mỉa mai: "Kể cả không được cũng còn hơn anh."

Hai anh em đấu võ mồm sớm thành thói quen, trong nhà cũng không ai để ý đến hai người, nên làm gì thì đi làm cái đó.

Cuộc thi diễn ra vào sáng thứ ba, địa điểm tại trường tiểu học Thực Nghiệm trên thị trấn.

Học sinh lớp năm trường tiểu học Hưng Vượng có bốn người tham gia thi đấu, ngồi chung xe với thầy giáo, nửa ngày sẽ trở lại.

Chu Tiểu Vân rất quan tâm đến thành tích của Tiểu Bảo, buổi tối đặc biệt chạy đến buồng điện thoại công cộng gọi điện về nhà hỏi han. Tiểu Bảo biết chị gái gọi điện thoại về rất bất ngờ, vui sướng nhận ống nghe nói chuyện với Chu Tiểu Vân.

Đến khi Chu Tiểu Vân hỏi tình huống thi đấu, Tiểu Bảo dè dặt trả lời cũng không tệ lắm. Kỳ thực Tiểu Bảo cảm thấy mình thi rất tốt, có điều thành tích còn chưa công bố đã khoe khoang lỡ may đến lúc có kết quả thi không tốt lắm thì thật quá mất mặt! Không phải ai cũng thích khoe khoang giống anh Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân có chút yên lòng, tính tình Tiểu Bảo cô rất rõ ràng. Không nói đến giọng nói rất bình tĩnh, nếu nói không tệ thì sự thực đúng là thi không tệ.

Gần đây Chu Quốc Cường thường mang thịt vào thị trấn, mỗi lần đi theo thói quen đều đến chỗ trọ của Chu Tiểu Vân và Đại Bảo nhìn một cái. Có lúc ông còn cố ý mang đồ ăn ngon đến. Nếu không, lại đưa gạo, mì. Còn có hai cân thịt lợn và hai cân thịt bò chín qua đây, nói là cho Chu Tiểu Vân và Đại Bảo ăn ngon một chút.

Đại Bảo vừa thấy thịt bò hai mắt liền tỏa sáng, cũng khó trách người lớn lên khỏe mạnh giống như trâu. Thực ra cuối tuần về nhà Triệu Ngọc Trân đều đưa sinh hoạt phí cho Chu Tiểu Vân, đủ tiền thức ăn một tuần cho hai anh em Chu Tiểu Vân và Đại Bảo.

Chẳng qua, Chu Quốc Cường luôn lo lắng bọn nhỏ không đủ tiền tiêu, thường tìm thời gian đến thăm các con, âm thầm, kín đáo đưa thêm tiền cho Chu Tiểu Vân và Đại Bảo, để cho hai anh em bọn họ lúc thích ăn đồ ăn vặt gì thì có tiền mà mua.

Chu Quốc Cường còn dặn riêng, số tiền này không thể nói ẹ biết. Cũng không phải Triệu Ngọc Trân luyến tiếc cho đứa nhỏ tiền tiêu chỉ là nếu bà biết cho nhiều hơn cũng khó tránh khỏi cằn nhằn.

Chu Tiểu Vân thật muốn hô to "Ba vạn tuế", quan tâm rất nhiều! Còn biết cho cô và Đại Bảo ít tiền tiêu vặt.

Nhắc tới mới nhớ, sau khi lên trung học, Chu Tiểu Vân phát hiện gia cảnh bạn học xung quanh đều rất tốt. Đại bộ phận nhà ở trong thị trấn, không ít bạn có cha mẹ đều là công nhân viên. Trên người mỗi người đều mang mấy nguyên, hơn mười nguyên tiền tiêu vặt là chuyện rất bình thường, còn có bạn mang mấy chục nguyên trong túi quần!

Chu Tiểu Vân cũng không so sánh tị nạnh gì với các bạn khác.

Chẳng qua, ý nghĩ muốn tiêu tiền trong đầu cũng nhiều thêm, có lúc muốn mua quyển sách, có lúc muốn mua hộp băng từ, có lúc thích cái bút rồi quyển vở, có lúc lại muốn ăn đồ ăn vặt gì đó ngon ngon. Nói chung, trong túi quần có tiền trong lòng thực sự thấy kiên định hơn!

Đại Bảo thấy Triệu Ngọc Trân toàn đưa sinh hoạt phí cho Chu Tiểu Vân giữ khó tránh khỏi có chút chua. Hơn nữa, cậu lại không phải mua đồ ăn, không phải nấu cơm, tiêu gì thì lấy từ chỗ em gái, cũng rất thoải mái tự tại.

Chẳng qua, lúc Chu Tiểu Vân được cho tiền tiêu vặt, cậu thấy của Chu Tiểu Vân nhiều hơn mình hơn mười nguyên, trong lòng thực sự thấy không công bằng.

"Ba, ba quá bất công! Dựa vào cái gì cho con hai mươi nguyên, em gái con lại là hơn ba mươi nguyên. Chuyện con cần dùng tiền còn nhiều hơn so với nó." Đại Bảo lên án.

Chu Tiểu Vân mắt lạnh thoáng nhìn: "Anh, vì sao anh có chuyện cần dùng tiền nhiều hơn em? Tiền tiêu vặt của anh đều dùng làm gì thế?"

Này… Đương nhiên là mua đồ uống, mua đồ ăn vặt, mua băng từ dùng…

Đại Bảo rụt đầu không lên tiếng, thật hối hận tại sao mình lại nhắc tới cái này, bị giáo huấn cũng phải thôi! Đáng đời, thực sự là tự tìm, hai mươi nguyên cũng tốt rồi, một ngày bốn năm nguyên đấy. Hơn nữa, trong tay em gái còn có sáu bảy mươi nguyên Triệu Ngọc Trân cho, đủ hai người dùng.

Cậu làm chi mà tự tìm khổ…

"Ba luôn muốn nói với con, trong bốn anh em con lớn nhất, hẳn là nên làm tấm gương tốt cho em trai em gái mới đúng. Thế nhưng con xem lại xem, cơm đều là em gái làm sẵn cho con ăn, cũng không chịu quét dọn, làm gì có dáng vẻ người làm anh. Trên người có tiền đi mua đồ ăn, đồ uống đều vào bụng của con nhỉ, em gái con có tiền đều đi mua sách đọc. Nếu con cũng đi mua sách đọc, ba sẽ cho con nhiều tiền tiêu vặt hơn…"

Khí thế của Chu Quốc Cường kinh người, hung hăng mắng cho Đại Bảo thông suốt.

Đại Bảo ai oán liếc Chu Tiểu Vân đang khúc khích cười một cái, nghĩ thầm em đúng là không biết nghĩ, không thấy anh bị mắng thảm như vậy sao? Mau tới giải cứu anh đi!

Cuối cùng Chu Tiểu Vân thấy thân thể Đại Bảo sắp cúi xuống sát đất mới mở miệng giúp Đại Bảo một phen: "Ba à, anh thường xuyên đá banh tiêu hao thể lực mua ít đồ uống bánh mì gì đó đều cần thiết, dù sao chưa từng vào quán game. Điểm ấy con có thể đảm bảo."

Lời thề son sắt của Chu Tiểu Vân có sức thuyết phục hơn nhiều thứ, sắc mặt Chu Quốc Cường hòa hoãn xuống, nói chuyện thêm một lúc mới đi.

Có điều, trước khi đi còn dặn dò Đại Bảo một tiếng: muốn cậu làm việc nhà nhiều hơn, đừng suốt ngày chơi đùa, phải học tập, giúp đỡ em gái vân vân.

Sau khi bị dạy dỗ, Đại Bảo có chút lương tâm, thường giúp quét rác gì gì đó. Rửa bát thì thôi, không cần. Sau khi Đại Bảo đánh vỡ cái bát thứ hai, Chu Tiểu Vân đã cấm cậu vào phòng bếp. Tiếp tục như vậy bát đũa đều vỡ thì lấy gì ăn cơm.

190. Chương 192: Nhà Lầu Mới Của Chu Gia

Sau hơn một tuần lễ, thành tích thi của Tiểu Bảo được công bố, cư nhiên đạt giải nhất của huyện.

Tiểu Bảo cầm giấy chứng nhận đỏ thẫm oai vệ trở về, mặt khác còn có phần thưởng —— một cái bút máy.

Phần thưởng gì gì đó không quan trọng, mấu chốt là chuyện được giải nhất này làm cho Tiểu Bảo vô cùng hưng phấn. Phải biết rằng tiểu học Hưng Vượng có bốn người đi, hai người đoạt giải ba, một người còn không có cả phần thưởng! Chỉ có cậu được giải nhất, điều này làm sao có thể không làm cậu cao hứng đây!

Nghe nói số học sinh được giải nhất chỉ chiếm một phần mười. Ở nông thôn trường học cử học sinh đi thi có thể được hạng nhất đã ít lại càng ít!

Tiểu Bảo nhận được giấy chứng nhận chuyện thứ nhất muốn làm chính là gọi điện thoại vào trong thị trấn báo cho Chu Tiểu Vân một tiếng.

Đáng tiếc hôm nay là thứ năm, tuy trong nhà có điện thoại, nhưng chỗ chị lại không có điện thoại, đành phải kiên nhẫn chờ tới tối thứ sáu.

Vừa tới nhà nghe được tin tức tốt Chu Tiểu Vân hài lòng ôm Tiểu Bảo xoay một vòng.

Đại Bảo muốn nhìn xem giấy chứng nhận có bộ dáng gì: "Tiểu Bảo, mang giấy chứng nhận ra đây cho anh nhìn, xem có giống của anh lần trước hay không."

Tiểu Bảo định ở trước mặt Đại Bảo khoe khoang: "Anh được phát chính là giấy chứng nhận của đại hội thể dục thể thao, của em chính là giải nhất thi học sinh giỏi biết không? Sao có thể giống nhau được? Không cùng một cấp bậc đâu."

Đại Bảo sau khi xem xong trả lại cho Tiểu Bảo, ra vẻ khinh thường nhìn lại nói: "Không phải là chữ mặt trên không giống thôi sao? Cái khác anh thấy cũng chẳng khác nhau lắm." Giống nhau là bìa cứng đỏ thẫm, chẳng qua nội dung khen thưởng không giống nhau mà thôi.

Tiểu Bảo đứng đầu ngọn giótự nhiên sẽ không tính toán vấn đề giấy chứng nhận với Đại Bảo. Dù sao lẽ phải tại lòng người, người nào không biết thi học sinh giỏi ở tiểu học có sức nặng cỡ nào? Nghe nói đến khi thi vào trung học còn được cộng điểm cơ!

Nhị Nha xem các anh tranh đấu gay gắt vui vẻ ở bên cạnh châm ngòi nói: "Anh cả, anh xem anh hai rất coi thường anh nhé!"

Đại Bảo lập tức liếc mắt nhìn Tiểu Bảo một cái, cảm thấy Nhị Nha nói không sai tí nào. Nhìn dáng vẻ Tiểu Bảo mắt không thèm ngẩng lên rõ ràng là khinh thường mình, phát huy sở trường đặc biệt – đánh người.

Tiểu Bảo nhanh chân bỏ chạy nhưng làm sao chạy thoát khỏi tay anh trai nhận hai giải nhất chạy bền và chạy nhanh, bị tóm ngay lập tức.

Hai người vừa đánh vừa cười, động tĩnh rất lớn khiến vợ chồng Chu Quốc Cường đều bị hấp dẫn lại đây.

Bị cưỡng chế phải buông em trai ra Đại Bảo không dám động thủ lần nữa, lại nhe răng trợn mắt với Tiểu Bảo.

Dù sao hai anh em càng đánh càng ầm ĩ, tình cảm càng thắm thiết.

Có điều, Chu Tiểu Vân cũng không tha cho thói gây xích mích ly gián của Nhị Nha. Tiểu hẹp hòi, tuổi còn nhỏ, thói xấu không ít, cái gì cũng dám nói, Đại Bảo Tiểu Bảo đánh nhau cũng tại nó. Nhị Nha bị chị gái dạy dỗ tỏ vẻ thông suốt, lập tức vỗ ngực cam đoan không bao giờ như vậy nữa vân vân.

Ai biết có thể quản nó được mấy ngày?

Nhà lầu nhà Chu Tiểu Vân chính thức hoàn công, lần này chú ý trang trí hơn. Dưới lầu vẫn là nền xi măng, trên lầu toàn bộ là sàn gạch.

Bốn phòng trên lầu, hai lầu tổng cộng là tám căn phòng, trên cùng còn làm một cái lầu giả ba tầng. Nói là lầu nhưng như gác xép, cao hơn một thước dùng để đựng các đồ linh tinh thì vẫn đủ.

Phòng bếp và hai gian phòng ở bên cạnh một lần nữa trở thành nhà mái bằng.

Nhà lầu mới vô cùng khí phái xinh đẹp, ở trong thôn xem như là độc nhất.

Thời điểm xây nhà lầu, Chu Quốc Cường nghĩ tới con cái nhà mình tuổi cũng đã lớn, ít nhất phải có mỗi người một phòng. Bọn nhỏ ở vừa đủ bốn gian phòng trên lầu hai.

Lầu dưới, hai vợ chồng Chu Quốc Cường ở một phòng, giữa hai phòng là phòng khách, rất rộng, có thể lái xe ba bánh vào. Còn lại một phòng để khi bà nội về quê ở lại.

Nhiều phòng cũng tốt, để hai gian nhà kề một gian chuyên đựng lương thực còn một gian khác để thịt heo, không bao giờ chật chội giống như trước nữa.

Chu Tiểu Vân thích nhất là bên dưới cầu thang tại lầu một xây một cái toilet rộng rãi. Cuối cùng cũng có phòng tắm.

Đến cuối năm sau khi thu dọn xong xuôi Chu Quốc Cường mời anh em bạn bè thân thiết làm mười mâm. Lần này không cần phải mượn nhà bác cả nữa, ngay tại nhà mình đủ chỗ bày được mười mâm.

Khi Triệu Cương đến, anh mang theo một quả pháo rất dài, bắn lên trời tiếng nổ đùng đoàng mấy phút mới dừng, trẻ con các nhà đều chạy sang xem náo nhiệt.

Tôn Thành Võ và Chu Quốc Cường là bạn cũ, đương nhiên được mời tới, nhìn nhà lầu xinh đẹp trong lòng Tôn Thành Võ rất đắc ý. Đây chính là căn nhà một tay mình dốc lòng dẫn người xây nên đó!

Không nói ngoa chứ, riêng trên nền đất này có xây thêm lầu nữa cũng không có vấn đề gì, tuyệt đối chắc chắn. Nhìn mái nhà xem, ở giữa vểnh lên, hai bên hơi thấp hơn thật là đẹp.

Tất nhiên, cũng tốn không ít tiền. Tiền dự tính ban đầu căn bản không đủ, cuối cùng chi vượt kế hoạch tận mấy ngàn đồng.

Tiền mặt trong tay Chu Quốc Cường thiếu một ít đành mượn em gái Chu Phương, ước chừng cùng lắm là nửa năm sau có thể trả hết.

Chu Phương hào phóng cho Chu Quốc Cường vay, dù sao nhà mình (Chu Phương) cũng chưa có ý định xây nhà, chưa vội dùng.

Ngày vui như vậy bà nội đã sớm trở về, bà ở trong căn phòng mà Chu Quốc Cường chuẩn bị sẵn cho bà mà nước mắt lăn dài. Phòng mới có giường, có đệm chăn mới, gian phòng rộng lớn sáng sủa là do con trai chuẩn bị riêng cho bà. Có con như vậy, làm mẹ còn cầu gì nữa!

Vương Tinh Tinh, Tôn Mẫn, Chu Thiến Thiến, mấy cô nhóc cộng thêm Chu Tiểu Hà đều theo Chu Tiểu Vân lên lầu tham quan phòng mới, đối với sàn nhà bóng loáng ca ngợi không ngớt, càng không cần nhắc tới bàn học, giá sách mới tinh.

Phòng Chu Tiểu Vân ở bên cạnh, cô tự mình chọn. Phòng ở giữa này lớn hơn một chút so với ba gian phòng còn lại, có thể chứa thêm một cái giá sách. Giá sách này chỉ mình Chu Tiểu Vân có, là cô xin Chu Quốc Cường nhờ bác cả làm riêng ình. Bàn học, giá sách cộng thêm băng ghế đều có màu trắng ngà, lịch sự tao nhã lại đẹp, rất hợp với màu sắc nền nã của sàn nhà.

Giường cũng mới làm, Chu Quốc Cường kiên quyết gọi người đến chặt mấy cây gỗ hơn mười năm sau nhà xuống, đưa vật liệu gỗ cho anh cả làm ỗi đứa nhỏ một cái giường mới. Giường của bà nội bọn nhỏ cũng là mới đóng. Hơn nữa đóng thêm mấy chiếc bàn học, giá sách của Chu Tiểu Vân, vật liệu gỗ vừa đủ dùng.

Lúc trả tiền công Chu Quốc Phú sống chết không chịu nhận, vẫn là Chu Quốc Cường cố nhét mới miễn cưỡng nhận. Dù sao đóng này nọ thực sự không ít, Chu Quốc Cường không thể để anh cả làm không công cho nhà mình.

Người có tay nghề kiếm tiền cũng không dễ!

Đại bộ phận người trong thôn đều tặng quà, tiệc rượu xong đều tham quan lầu trên lầu dưới, khen nhà lầu mới của nhà Chu Quốc Cường không dứt miệng.

Sau lưng, người trong thôn ai ai cũng bàn luận: "Mọi người xem, trong thôn hiện giờ nhà Chu Quốc Cường mới là nhà có tiền. Nhà lầu kia xây lên thật đẹp thật khí phái, so với nhà lầu Hứa Đại Sơn xây hai năm trước còn đẹp hơn!"

Hai người Thẩm Hoa Phượng và Tống Minh Lệ bên ngoài đều nói lời êm tai. Chỉ là trong lòng mọi người nghĩ gì chỉ có mình biết. Sau khi về thấy nhà chú hai giàu như vậy thì kêu ca mãi.

Thẩm Hoa Phượng nhiều lần lải nhải anh xem nhà chú hai xây nhà lầu đẹp, chúng ta lúc nào mới có thể xây nhà lầu như vậy vân vân. Chu Quốc Phú nghe nhiều đau cả đầu.

Đương nhiên Tống Minh Lệ sẽ không lải nhải mãi không thôi, chỉ là, với việc bà nội ở lại nhà Chu Quốc Cường ăn tết vẫn loáng thoáng biểu đạt sự bất mãn của mình. Hôm nay bà nội vui vẻ khỏe mạnh, cứ như ở nhà mình bị ngược đãi tới nhà bác hai thì như được giải cứu vậy.

Chu Quốc Dân chọn giả vờ câm điếc, biết Tống Minh Lệ chẳng qua là nhìn thấy nhà anh Hai xây nhà lầu trong lòng không thoải mái mượn đề tài để giải tỏa một chút mà thôi. Để cô ấy nói đôi câu đi!

191. Chương 193: Ước Mơ Trở Thành Sự Thật

Bà nội ở quê qua năm mới đến mười lăm tháng giêng mới trở về thị trấn.

Triệu Ngọc Trân muốn năm sau hai anh em Chu Tiểu Vân và Đại Bảo trả phòng, chẳng phải có thể tiết kiệm tiền thuê nhà, tiền sinh hoạt phí sao?

Chu Quốc Cường thì cảm thấy chuyện này tốt nhất nên hỏi ý kiến bọn nhỏ, bởi vậy lúc đang ăn cơm hỏi ý kiến riêng của Chu Tiểu Vân và Đại Bảo.

Đại Bảo hiếm khi được phát biểu ý kiến: "Ba mẹ, con cảm thấy không nên trả phòng. Hiện tại mỗi tối con tham gia giờ tự học đến tám rưỡi mới kết thúc, nếu về nhà thì quá muộn. Hơn nữa, Đại Nha và con tiết kiệm được thời gian đến trường nên thời gian thoải mái hơn rất nhiều. Con thấy ở gần trường rất tiện."

Nếu mỗi ngày về nhà cậu làm gì còn có thời gian đá banh với nhóm bạn cùng lớp! Chỉ là, Đại Bảo thông minh không nhắc tới chuyện này.

Chu Tiểu Vân kinh ngạc liếc nhìn anh trai một cái, hiện tại suy nghĩ vấn đề rất toàn diện!

Chu Tiểu Vân nói: "Con cũng đồng ý với ý kiến của anh, mấy tháng nữa anh con sẽ thi giữa kì. Con thấy anh ấy giành nhiều thời gian học tập sẽ tốt hơn." Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy ở gần trường rất tiện. Đi bộ mấy phút là tới trường, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian!

Chu Quốc Cường vỗ tay quyết định: Phòng trọ vẫn tiếp tục thuê.

Triệu Ngọc Trân không còn lời nào để nói, nghĩ thầm nếu bọn nhỏ đều nghĩ như vậy sẽ không trả phòng nữa. Năm mới, hai vợ chồng kiếm thật nhiều tiền cho bọn nhỏ đọc sách đi học cho thật tốt.

Thời gian tựa như nước chảy trôi qua rất nhanh, bây giờ đã đầu tháng ba, Đại Bảo cũng sắp đối mặt với cuộc thi giữa kì.

Dù sao Đại Bảo rất ít khi động não tự hỏi vấn đề trong tương lai, theo lời cậu nói chính là "Xe đến trước núi ắt có đường", đến lúc đó còn sợ không vào được cấp ba sao? Không cần nghĩ nhiều như vậy, đến lúc điền nguyện vọng rồi hãy nói!

Gần đây Tiểu Bảo càng ngày càng chăm chỉ. Nghe nói hiện tại thành tích ở trong lớp đều là số một số hai. Mục tiêu của Tiểu Bảo rất rõ ràng, cấp hai sẽ thi vào trung học Anh Minh. Học cùng trường trung học với chị gái trở thành tâm nguyện lớn nhất của Tiểu Bảo.

Bây giờ, Chu Tiểu Vân thấy mình cũng không cần quan tâm quá mức đến Đại Bảo, Tiểu Bảo, mọi người dần dần lớn lên bắt đầu có ý nghĩ của riêng mình. Không cần đem ý nguyện của cô áp đặt cho người khác, chỉ cần mọi người dựa trên suy nghĩ, nguyện vọng của mình tiến tới là tốt rồi.

Lúc Nghê Lượng đi vào phòng học cầm theo một phong thư gửi bảo đảm đưa cho Chu Tiểu Vân.

Trống ngực Chu Tiểu Vân đập "Thình thịch", trực giác sẽ có việc tốt phát sinh. Vừa cầm tới tay, quả là không sai chút nào, là thư của tạp chí "học sinh trung học" gửi tới.

Chu Tiểu Vân không thể không biết ngượng mở thư ở trong lớp, lén lút nhét vào cặp sách đợi sau khi tan học sẽ xem.

Ai biết một màn này đều bị Lưu Lộ ngồi phía sau bắt gặp, cô hiếu kỳ ló đầu hỏi: "Chu Tiểu Vân, cậu cất thư gì vậy? Hình như là thư của tạp chí gửi tới, chẳng lẽ cậu đặt tạp chí người ta gửi qua bưu điện cho cậu?"

May mắn Lưu Lộ không suy đoán sang những phương diện khác, trực tiếp cho là Chu Tiểu Vân dùng tiền đặt tạp chí sau đó thư của tạp chí gửi tạp chí tới.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ nói dối: "Đúng vậy." Ông trời phù hộ, con gái nói dối sẽ không bị dài mũi.

Thật vất vả đợi đến tan học, Chu Tiểu Vân lấy tốc độ trước nay chưa từng có trở về nhà.

Vừa mở phong thư ra đọc, quả nhiên bên trong là một tờ thông báo và hai phụ lục kèm theo, cô đưa lên miệng hôn chụt chụt hai cái.

Thật tốt quá! Rốt cuộc bản thảo gửi đi đã được tạp chí nhận.

Từ năm ngoái đến bây giờ ít nhất Chu Tiểu Vân đã viết ra khoảng mười bài, mỗi bản thảo đều sao thành ba bốn bản gửi đến các tòa soạn khác nhau, tính tổng số đây cũng là bản thảo thứ ba mươi mấy bốn mươi. Chẳng qua, viết bài gửi đi tựa như "đá chìm đáy biển, biệt vô âm tín". (đá chìm đáy biển, biệt vô âm tín: không có tin tức gì)

Đôi lúc, Chu Tiểu Vân không tránh khỏi cảm thấy thất vọng, chán nản. Phải chăng vì mình viết không tốt? Hay có tài nhưng không gặp thời không tìm được người thưởng thức? Rõ ràng mình đã viết rất tận tâm! Vậy mà gửi đi một lần lại một lần đều không nhận được hồi âm khiến Chu Tiểu Vân nảy sinh hoài nghi đối với chính mình. Xem ra trình độ của mình vẫn chưa đủ! Tuy nói ở lớp thậm chí là toàn khối mình viết văn đứng số một số hai, nhưng có lẽ vẫn còn cách một đoạn rất xa mới có thể đăng bài viết!

Không nghĩ tới, lần này bản thảo lại được nhận. Đến kỳ phát hành chắc chắn phải đến quầy bán báo mua hai tờ về nhà giữ lại làm kỉ niệm.

Chu Tiểu Vân vui vẻ tươi cười rạng rỡ, Đại Bảo trở về lúc nào cũng không biết.

Đại Bảo liếc nhìn em gái đang phấn khích thì cảm thấy rất lạ, hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ lộ rõ vui mừng trên mặt như vậy của nó! Đừng nhìn em gái còn nhỏ hơn cậu ba tuổi nhưng từ lâu con bé đã không có thói quen nói nhiều ríu rít giống bọn con gái bình thường. Dáng vẻ vui sướng hiện rõ như vậy cũng là lần đầu tiên xuất hiện, khiến Đại Bảo không khỏi tò mò với thứ trong tay cô.

Đột nhiên giật lấy tờ giấy trong tay Chu Tiểu Vân, Đại Bảo đọc to: "Chúc mừng bản thảo của bạn…"

Không đợi đọc hết một câu, đã bị Chu Tiểu Vân giành lại.

Tâm tình Chu Tiểu Vân đang tốt không thèm so đo với Đại Bảo, hừ, nhét lại tờ giấy vào phong thư rồi mang thư đi cất vẫn là tốt nhất.

Đại Bảo thích hỏi rõ ràng mọi vấn đề, thấy em gái cố làm ra vẻ bí mật không nói với mình rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thì lấy làm khó chịu.

Đại Bảo đi theo sau Chu Tiểu Vân vào phòng bếp, lần thứ mười hỏi: "Đại Nha, lá thư này đến cùng là viết cái gì? Xin em đấy nói cho anh biết đi!"

Tâm tình Chu Tiểu Vân vui sướng bay phiêu đãng trên mây, hơn nữa tin tức tốt như vậy cũng thật sự muốn tìm người chia sẻ một chút. Thấy dáng vẻ Đại Bảo thật lòng muốn biết cô nghĩ thầm thôi nói cho anh ấy biết, dù sao sau này sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ biết: "Bài viết em gửi tới toà soạn được chọn, thư gửi cho em là thông báo còn có tờ đơn gửi tiền nhuận bút!"

Một lúc lâu Đại Bảo mới tiêu hóa hoàn toàn những gì Chu Tiểu Vân nói, sung sướng hô to: "Wow, Đại Nha, em bây giờ là nhà văn nhí. Mau nói cho anh biết, tiền nhuận bút là bao nhiêu? Em phải mời anh đồ ăn vặt đấy nhé."

Có cần phóng đại như vậy không, bản thảo mới được chọn một lần đã gọi là nhà văn, vậy danh xưng nhà văn không tránh khỏi chẳng có gì đáng giá sao. Chu Tiểu Vân vốn nghĩ như vậy, nhưng không thể nhịn được lộ ra khuôn mặt tươi cười. Có điều, lần này khao phải suy nghĩ thật kĩ, một ít tiền nhuận bút làm sao có thể bỏ ra mua đồ ăn vặt này nọ! Vẫn nên giữ lại làm kỷ niệm thôi! Ha ha!

Chu Tiểu Vân dặn dò Đại Bảo đừng nói lung tung, cô cảm thấy chỉ để người trong nhà biết là được rồi. Chuyện tuyên dương khoe khoang khắp nơi này cô không làm được.

Đại Bảo không cho là đúng với thái độ cẩn thận từng li từng tí của Chu Tiểu Vân: "Gì chứ giấu giấu giếm giếm, bài viết của em vừa đăng có tên ai mà không biết!"

Chu Tiểu Vân tức giận nói: "Đương nhiên là em dùng bút danh, dù sao anh cũng đừng nói linh tinh, em mà nghe được chuyện này từ miệng người khác em sẽ tìm anh tính sổ."

Đại Bảo lập tức thề kiên quyết không kể tí gì cho bất kì ai, sau đó không ngừng tra hỏi bút danh của Chu Tiểu Vân là gì. Lần này có thế nào Chu Tiểu Vân cũng không tiết lộ, mặc kệ Đại Bảo hỏi thế nào cũng không nói gì.

Đại Bảo không có biện pháp nào với Chu Tiểu Vân, thật không hiểu trong lòng con bé nghĩ gì, đây là chuyện tốt có gì mà phải giữ bí mật không nói cho người khác biết. Đổi lại là cậu, ước gì cho cả thiên hạ biết! Tốt nhất là để Lưu Lộ cũng biết, biết đâu Lưu Lộ sẽ dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình…

Trí tưởng tượng của Đại Bảo bay xa mộng đẹp lại nổi lên!

192. Chương 194: Bí Mật Của Chu Tiểu Vân

Chu Tiểu Vân gửi bản thảo càng thêm nhiệt tình, nghĩ thầm sáng tác giống như chạy marathon, phải kiên trì mới được. Có khởi đầu tốt như vậy, cô phải tiếp tục cố gắng hơn nữa.

Tạp chí có bài đăng đầu tiên của Chu Tiểu Vân được cô mua rồi đặt ở đầu giường, bài viết ở giữa tập san. Là một bài văn với tiêu đề "Đi qua thời thơ ấu", bút danh Chu Hàm.

Có phải thấy tên này nhìn rất quen không, dường như đã từng nhìn thấy đúng không?

Đúng rồi, đây là tên lúc Chu Tiểu Vân sáu tuổi muốn đổi tên ình, đáng tiếc cuối cùng thất bại. Không sao, sử dụng làm bút danh cũng rất tốt, không phải sao? Ha ha!

Chu Tiểu Vân yên lặng tính toán một chút, gửi đi khoảng mười bản thảo ngẫu nhiên mới có một bài được đăng, thực ra tỉ lệ vẫn rất thấp!

Có điều, không phải nói "Có chí ắt làm nên" "Trên đời không có việc khó chỉ cần cố gắng"sao? Cô tin, chỉ cần tiếp tục kiên trì, một ngày nào đó bản thảo được đăng sẽ càng ngày càng nhiều.

Về phần tiền nhuận bút, Chu Tiểu Vân mang tới ngân hàng mở một tài khoản tiết kiệm, mỗi lần nhận được tiền nhuận bút sẽ mang tới bưu điện gửi vào sổ tiết kiệm.

Lấy ra dùng? Nói đùa à, sao cô bỏ ra tiêu được! Đặt ở một chỗ. Tích trữ, liếc mắt nhìn qua một cái trong lòng cũng thấy thoải mái cả buổi sáng!

Không lâu sau, bí mật này vẫn bị phát hiện.

Người đầu tiên cảm thấy kỳ lạ chính là Nghê Lượng. Thư của Chu Tiểu Vân luôn được gửi tới trường học trước, đến tay Nghê Lượng, cuối cùng mới đến tay cô. Một lần Nghê Lượng còn chưa chú ý, hai lần ba lần Nghê Lượng đã cảm thấy kì lạ.

Cô bé này thường nhận được thư mình là giáo viên chủ nhiệm nhất định phải để ý một chút, thư gửi tới đều là của tạp chí nào đó, đừng nên là lừa gạt người mới tốt.

Nghê Lượng từng nghe ở lớp khác có hiện tượng nữ sinh quen bạn qua thư, tuổi còn nhỏ cái gì mà quen bạn qua thư! Rõ ràng chính là dấu hiệu yêu sớm. Hành vi này nhất định phải xem xét kĩ càng.

Đương nhiên Nghê Lượng không biết một tuần Chu Tiểu Vân gửi ra ngoài bao nhiêu bức thư, nếu không nhất định sẽ bị giật mình.

Trong lớp bạn học thấy Nghê Lượng gọi Chu Tiểu Vân tới phòng làm việc thì sôi nổi ầm ĩ.

Tần Tuyết vui sướng khi người gặp họa nói với Hà Mộng Nghiên: "Cậu xem Chu Tiểu Vân bị thầy Nghê gọi lên phòng làm việc. Nhất định là nói chuyện với bạn nam nào đó hơi nhiều!"

Nhất là Dương Phàm, Tần Tuyết nghĩ đến chỗ này thì lại tức. Dương Phàm thường xuyên thảo luận vấn đề nào đó với Chu Tiểu Vân, cùng nói cùng cười khiến Tần Tuyết nhìn đỏ mắt. Thành tích của cô ta cũng tốt, vì sao Dương Phàm không thảo luận với cô ta ? Khi cô ta nói chuyện với cậu, cậu lại luôn tỏ vẻ khó gần!

Hà Mộng Nghiên ở đằng sau hùa theo: "Đúng vậy, tớ thấy cậu ấy ngồi cạnh Lâm Ba, hai người thường xuyên nói chuyện khẳng định bị thầy Nghê nhìn thấy."

Tai Lâm Ba thính nghe thấy hai người nhắc đến tên mình, quay đầu lại tặng cho hai nữ sinh một cái liếc mắt cảnh cáo. Gần đây cậu đâu dám nói chuyện với Chu Tiểu Vân, bị thầy Nghê nhắc nhở giờ cậu không muốn thành thật cũng không được.

Tần Tuyết bị Lâm Ba liếc mắt có chút chột dạ, lập tức chuyển đề tài không hề bàn luận chuyện này nữa.

Trong lòng Lưu Lộ thật sự lo lắng, dù sao dựa theo phong cách của thầy Nghê gọi một bạn học lên văn phòng đúng là không có việc gì tốt. Lần này Chu Tiểu Vân vì chuyện gì mà bị gọi đi? Chẳng lẽ nguyên nhân vì hôm nay Chu Tiểu Vân lại nhận được một phong thư nữa sao?

Gần đây Chu Tiểu Vân nhận được thư hình như hơi nhiều, phải biết rằng một lớp năm mươi học sinh một tuần cũng không nhận được quá hai phong thư, mà một mình cậu ấy đã chiếm một phong, hình như tuần trước cũng có. Làm sao thầy giáo có thể không để ý!

Dương Phàm bỡn cợt hích vai Lý Thiên Vũ: "Lý Thiên Vũ, có phải gần đây cậu lại đi quấy rối Chu Tiểu Vân người ta không? Nếu không tại sao thầy Nghê lại gọi Chu Tiểu Vân đi nói chuyện?"

Lý Thiên Vũ hô to oan uổng: "Tớ nào dám! Lần trước tớ bị gọi lên văn phòng xong mỗi ngày đều thành thành thật thật đợi một chỗ, cũng không dám đi tìm Chu Tiểu Vân nói chuyện." Cậu muốn đi cũng không có cái gan ấy, mất thầy Nghê rất lợi hại! Hơn nữa Lý Thiên Vũ vô cùng hoài nghi trong lớp có cơ sở ngầm của thầy Nghê, nếu không vì sao trong lớp phát sinh chuyện to chuyện nhỏ gì đều không qua khỏi mắt thầy ấy?

Có điều, trong lớp không dám tùy ý đi nói chuyện không có nghĩa là sau khi tan học không tìm cơ hội. Dù sao sau khi tan học Lưu Lộ sẽ đến chỗ phòng trọ của Chu Tiểu Vân làm bài tập, cậu thuận lý thành chương đi theo.

Ha ha, Lý Thiên Vũ nghĩ tới đây cũng không hề tỏ vẻ đắc ý khiến người khác chú ý. Cậu cũng không ngốc, việc này ở lớp không thể nhắc đến. Nếu bị thầy Nghê biết chẳng phải cơ hội tốt như vậy đều bị lấy đi sao?

Trong lớp bề ngoài yên lặng kỳ thực bên trong đã nổi sóng, nhìn thì thấy người nào cũng tỏ vẻ thành thật không quan tâm nhưng có ai trong lòng không bàn tán này nọ?

Lấy Lâm Ba làm ví dụ, bên ngoài giống như nói chuyện với Chu Tiểu Vân ít đi rất nhiều, còn cố ý lấy ranh giới "Ba tám tuyến" phân rõ khoảng cách. Nhưng thật ra tà tâm của thằng nhóc kia chưa chết, ánh mắt nhìn Chu Tiểu Vân không bình thường Lý Thiên Vũ đã sớm nhìn ra.

Lý Thiên Vũ lúc nào cũng chú ý tới động tĩnh của Lâm Ba, Dương Phàm nhìn thấy không khỏi buồn cười, thường giễu cợt cậu. Lý Thiên Vũ chỉ cười ha ha nhưng vẫn không thay đổi.

Trong lòng Lý Thiên Vũ vẫn đang suy nghĩ thầy Nghê gọi Chu Tiểu Vân lên nói chuyện gì: "Dương Phàm, cậu nói xem thầy Nghê gọi Chu Tiểu Vân lên văn phòng vì chuyện gì? Chẳng lẽ thư Chu Tiểu Vân nhận được là thư tình nam sinh nào viết sao?" Càng nghĩ càng có khả năng, hiện tại không ít nam sinh mười

tuổi gan lớn, phải chăng có nam sinh viết thư tình cho Chu Tiểu Vân cố tình gửi qua đường bưu điện để che giấu tai mắt mọi người.

Dương Phàm vỗ đùi Lý Thiên Vũ một cái: "Người anh em, có phải cậu bị choáng đầu hay không? Ai viết thư tình lại dám quang minh chính đại gửi qua bưu điện tới đây như thế, không sợ tới tay chủ nhiêm lớp mở ra nhìn hay sao!"

Lý Thiên Vũ nghĩ cũng thấy có lý. Vậy thì có chuyện gì đây?

Bên này ở trong lớp bạn học bàn tán xôn xao, bên kia Chu Tiểu Vân không biết tại sao lại bị Nghê Lượng gọi tới văn phòng.

Trong văn phòng, phần lớn giáo viên đã đi dạy, chỉ còn lại hai ba người đang sửa bài tập.

Vẻ mặt Nghê Lượng ôn hòa bảo Chu Tiểu Vân ngồi xuống, sau đó bắt đầu nói bóng nói gió hỏi chuyện thư từ.

Thực ra Chu Tiểu Vân đã sớm đoán được ý Nghê Lượng khi gọi cô tới. Từ trước đến nay cô luôn theo nề nếp thành thật nghiêm túc, không làm trái nội quy của trường, thành tích lại ổn định, còn không phải vì thời gian này luôn nhận được thư có chút kì lạ sao?

Chu Tiểu Vân đang do dự có nên nói thật hay không.

Nếu có thể, Chu Tiểu Vân thật sự không muốn nói ra. Cô không thích nói chuyện mình gửi bản thảo đi khắp nơi, giải thích không tốt thầy giáo lại cho rằng đây là biểu hiện làm việc không đàng hoàng ảnh hưởng tới học tập?

Mắt thấy trong lời nói của thầy Nghê đã bắt đầu dò hỏi có phải quen bạn qua thư hay không, có phải là của bạn nam gửi tới hay không, có phải là thư tình hay không, mấy câu linh tinh.

Chu Tiểu Vân không muốn nói thật cũng không được, giải thích dăm ba câu đơn giản, sợ thầy Nghê không tin, vừa lúc trên người cầm một phong thư lấy ra đưa cho thầy Nghê xem.

Nghê Lượng xem nội dung cụ thể của bức thư cuối cùng cũng yên lòng. May không phải là thư tình, may mắn may mắn.

193. Chương 195: Vô Tình Nhớ Ra

Không ngoài dự liệu, đầu tiên Nghê Lượng khen Chu Tiểu Vân một hồi, ngay sau đó lại nhắc nhở Chu Tiểu Vân ngàn vạn lần không nên bởi vậy mà ảnh hưởng đến học tập vân vân. Cô luôn miệng cam đoan sau đó vui vẻ ra khỏi văn phòng trở về lớp.

Dựa theo tình huống trước mắt có lẽ thầy Nghê tuyệt đối sẽ không tuyên dương chuyện này trước cả lớp. Dù sao vẫn sợ sẽ làm ảnh hưởng tới việc học của học sinh, nếu phân tán sự chú ý khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến học tập một chút.

Về phần Chu Tiểu Vân, thứ nhất thái độ học tập nghiêm túc chăm chỉ, có ấn tượng rất tốt với giáo viên, thứ hai gần đây thành tích vẫn trong top đầu, hai tháng gần nhất cũng không xuống dốc, vì thế Nghê Lượng khoan dung bỏ qua không đề cập đến chuyện này nữa.

Chỉ là sau này lúc nào có thư, khi Nghê Lượng đưa cho Chu Tiểu Vân mặt luôn luôn mỉm cười làm cho cả lớp cảm thấy kinh ngạc khó hiểu.

Thật ra trên cương vị giáo viên mà nói, Nghê Lượng rất thưởng thức Chu Tiểu Vân. Vừa thông minh cố gắng lại kiên định, có mục tiêu lý tưởng của riêng mình. Cho dù dành thời gian sau khi học xong viết bản thảo cũng không ảnh hưởng tới kết quả học tập. Chẳng qua, học sinh khác trong lớp của mình cũng chưa chắc có thể làm được như vậy.

Vì thế, ở lớp Nghê Lượng không nhắc tới chuyện Chu Tiểu Vân gửi bản thảo trước mặt học sinh khác. Nghĩ thầm có một nhân tài như Chu Tiểu Vân là đủ rồi.

Lưu Lộ quả thực vô cùng tò mò, cả ngày quấn quít lấy Chu Tiểu Vân hỏi rốt cuộc ngày đó Nghê Lượng gọi cô lên văn phòng nói chuyện gì. Chu Tiểu Vân chỉ cười không đáp, khiến lòng hiếu kỳ của Lưu Lộ càng lớn.

Lý Thiên Vũ không dám đứng gần chẳng qua cái tai lại vểnh lên rất cao, muốn nghe một chút hai người đang nói cái gì.

Có điều, Chu Tiểu Vân nhất định không nói gì. Nhìn vẻ mặt Lưu Lộ bất mãn thì biết cô bé lại ủ rũ quay về!

Lưu Lộ nghiến răng uy hiếp: "Chu Tiểu Vân, rốt cuộc cậu có nói hay không, nếu không nói chắc chắn tớ sẽ tuyệt giao với cậu!" Thật là, khơi ra lòng hiếu kì của người ta bây giờ lại không nói cho người ta biết, rất quá đáng!

Rốt cuộc Chu Tiểu Vân phải giơ tay đầu hàng: "Được rồi, hôm nay lúc tan học sẽ nói cho cậu biết. Trong lớp nhiều người như vậy tớ làm sao nói được!" Lúc này Lưu Lộ mới vừa ý.

Chu Tiểu Vân cảm thán: Haiz, có bạn thân dễ lắm sao? Cũng không biết như thế nào, bạn ấy luôn thích làm rõ mọi chuyện. Không nói chính là không coi bạn ấy là bạn thân, đây là lí luận, logic của ai chứ?

Kiếp trước cô có rất ít bạn bởi vì cô không thích nói chuyện, tính cách không thú vị! Giống hũ nút, muốn gì cũng không nói cho người khác biết, dần dần các bạn nữ xung quanh chơi thành nhóm gạt bỏ cô ra ngoài.

Vì thế, kiếp này Chu Tiểu Vân rất quý trọng những người bạn tốt mình có. Cô biết rõ mùi vị cô độc khó chịu nhường nào.

Tan học Lưu Lộ gọi Lý Thiên Vũ đi cùng, Chu Tiểu Vân liếc một cái, Lý Thiên Vũ tự động lui về phía sau mấy mét để hai cô bé yên lặng nói chuyện.

Chợt nghe Lưu Lộ không ngừng nói "A", "Thật không", "Cậu thật lợi hại", biểu tình tràn ngập kinh ngạc lẫn hâm mộ. Khiến cho Lý Thiên Vũ không nghe được hai người nói gì càng ngứa ngáy khó nhịn. Chu Tiểu Vân thì cậu không dám tới hỏi, có điều Lưu Lộ dễ đối phó hơn. Chút nữa mời con bé uống sữa chua chẳng lẽ còn không hỏi được?

Hôm nay Đại Bảo ra cửa sớm, đến dưới lầu đúng lúc gặp ba người Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ. Lưu Lộ đang la hét bắt Chu Tiểu Vân mời mình ăn gì đó.

Chu Tiểu Vân nhớ ra trong nhà cũng không có gì để ăn, dứt khoát mời mấy người tới quán cơm nhỏ ăn cơm tối luôn! Từ lúc Đại Bảo nhìn thấy Lưu Lộ thì bắt đầu cười ngây ngô, Chu Tiểu Vân giục mấy lần cậu mới biết em gái nhờ mình mang túi sách lên lầu.

Mặc dù phố Thượng Hải không rộng, nhưng cũng đông đúc. Có không ít học sinh tới đây dùng cơm, vì vậy mọc lên khá nhiều quán cơm nhỏ xinh đẹp giá cả lại không quá cao.

Chu Tiểu Vân dẫn mấy người tới một quán cơm rang, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng buôn bán khá tốt. Chủ yếu do tay nghề của chủ quán không tồi, cơm rang trứng, cơm rang rau xanh, cơm rang thịt bò, các món cơm rang đều ăn rất ngon, giá lại không đắt.

Đầu tiên Chu Tiểu Vân gọi ình một đĩa cơm rang rau xanh rồi gọi cho Đại Bảo một đĩa cơm rang thịt bò, Lưu Lộ giơ tay nói muốn một suất cơm rang trứng. Quay đầu lại tìm, hả? Vừa mới chớp mắt, Lý Thiên Vũ đã chạy đi đâu rồi.

Mặc kệ, gọi một suất cơm rang Dương Châu cho Lý Thiên Vũ đi! Nhớ lại đây chính là món mà trước kia cậu ta thích ăn nhất.

Chu Tiểu Vân một bên trả tiền một bên khinh bỉ chính mình, lâu như vậy rồi mà vẫn còn nhớ Lý Thiên Vũ thích ăn cái gì, thật là đồ ngu.

Ngồi chờ cơm rang mang lên, chốc lát sau Lý Thiên Vũ chạy tới tay cầm bốn chai nước ngọt.

Lý Thiên Vũ đưa cho Đại Bảo một chai Côca, Lưu Lộ một chai Sprite, chính mình uống nước chanh. Cuối cùng đưa một chai nước dừa tới trước mặt Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên ngẩng đầu, cô vẫn luôn thích vị ngọt ngào của nước dừa nhưng thật ra rất ít uống, điều này ngay cả Đại Bảo cũng không biết. Tại sao Lý Thiên Vũ lại biết…

Lý Thiên Vũ lo lắng hỏi: "Tớ cũng không biết cậu thích uống gì, thuận tay lấy cái này cho cậu. Có phải cậu không thích hay không?" Nhìn nét mặt Chu Tiểu Vân kì lạ, chẳng lẽ không thích uống?

Chu Tiểu Vân trấn định lại, lắc lắc đầu nói: "Tớ uống cái gì cũng được, cái này là được rồi."

Nói xong, mở nắp bình chậm rãi uống một ngụm, nước dừa màu trắng ngà mát lạnh ngọt ngào, uống vào miệng không rõ là vị gì.

Chu Tiểu Vân chợt nhớ tới thời gian yêu Lý Thiên Vũ thường thích đi công viên, khi đó anh ấy một chai nước cam, mình một chai nước dừa có thể uống cả buổi sáng, hai người ngốc nghếch ngồi một chỗ không biết lấy ở đâu ra chuyện mà nói nhiều như vậy.

Đột nhiên cô cảm thấy trong lòng khổ sở trong miệng cũng đắng chát.

Lý Thiên Vũ thấy đĩa của mình là cơm rang Dương Châu vui vẻ kêu lên: "Đây là loại cơm rang tớ thích ăn nhất!" Nói xong ăn liên tục mấy miếng.

Đến khi Lưu Lộ nói cho cậu biết cơm này là Chu Tiểu Vân gọi cho cậu, Lý Thiên Vũ ăn càng vui vẻ, cảm thấy cơm rang đặc biệt ngon!

Chu Tiểu Vân im lặng khác thường không khiến Đại Bảo và Lưu Lộ chú ý đến, bởi vì hai người đang bận nói chuyện phiếm!

Nước miếng Đại Bảo bắn tứ tung, kể chuyện ở trường cậu chơi đá bóng với bạn cùng lớp, Lưu Lộ nghe Đại Bảo ba hoa chích chòe cười khanh khách không ngừng. Đại Bảo thấy Lưu Lộ lắng nghe lời mình nói, dáng vẻ thật sự đáng yêu lại càng nói hăng say. Nghĩ thầm nếu có thể thường xuyên nhìn thấy Lưu Lộ đáng yêu như vậy thì tốt!

Ấn tượng của Lưu Lộ với Đại Bảo coi như không tồi, có điều cô cũng không biết Đại Bảo thích mình. Nếu biết có lẽ sẽ không nói cười vui vẻ với Đại Bảo như vậy, đã sớm lánh xa rồi.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân vẫn cúi đầu ăn cơm không lên tiếng, lấy làm lạ hỏi: "Chu Tiểu Vân, cậu sao thế? Đến giờ vẫn không thấy cậu nói gì, có chỗ nào không thoải mái phải không?"

Chu Tiểu Vân miễn cưỡng cười cười: "Không có gì."

Lý Thiên Vũ, anh mà cũng có lúc cẩn thận như vậy sao?

Lần thứ hai Chu Tiểu Vân rơi vào hồi ức, lần thứ hai hoảng hốt.

Lý Thiên Vũ là kiểu đàn ông luôn cẩu thả qua quýt, nhiều lúc cô tức giận nhưng anh ta cũng không phát hiện ra. Lúc hết tức nói cho anh ta biết, anh ta lại nói kiểu "Sao anh lại không nhìn ra được là em đang tức giận nhỉ".

Vì cái này mà Chu Tiểu Vân ngầm nảy sinh không biết bao nhiêu hờn dỗi.

Có người con gái nào lại không muốn có một người đàn ông ôn nhu, quan tâm chăm sóc, luôn đi sau mình hỏi han ân cần, quan tâm đến mình?

Đáng tiếc, Lý Thiên Vũ không phải người đàn ông như vậy.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, chẳng lẽ kiếp này Lý Thiên Vũ sẽ thay đổi, có tính cách hiền lành ư? Đó cũng không phải là chuyện xấu.

194. Chương 196: Cuộc Thi Hát (1)

Sau khi ăn xong Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ ra về.

Đại Bảo có chút lưu luyến bịn rịn, Chu Tiểu Vân nhìn mà thầm buồn cười. Định trêu đùa anh trai hai câu nhưng sợ anh ấy xấu hổ quá lại thẹn quá hóa giận, thôi vậy! Có lẽ qua một thời gian nữa Đại Bảo sẽ dần dần quên Lưu Lộ.

Ha ha, mối tình đầu của thiếu niên!

Trên đường về, Lý Thiên Vũ liên tục tra hỏi Lưu Lộ rốt cuộc thư của Chu Tiểu Vân có bí mật gì, Lưu Lộ đã hứa với Chu Tiểu Vân là sẽ giữ kín bí mật, vì thế mặc kệ Lý Thiên Vũ hỏi thế cô cũng không nói.

Lý Thiên Vũ vò đầu bứt tai vội muốn chết nhưng không biết làm sao, lần này Lưu Lộ ngậm miệng rất chặt.

Xem ra, Lý Thiên Vũ phải tốn thêm nhiều công sức mới được!

Trong phòng học Nghê Lượng thông báo chuyện trường học chuẩn bị tổ chức cuộc thi "Bài ca yêu nước", khiến tất cả học sinh xôn xao. Cuộc sống học tập rất buồn tẻ, vì vậy có một chút sắc màu đã có thể làm ọi người hào hứng.

Một người hát cũng được, hai người hát cũng hay, ba người bốn người càng nhiều càng tốt, chỉ cần ca khúc bày tỏ lòng yêu nước là được. Nghê Lượng nói chuyện này xong, phân công ban cán sự lớp thương lượng các tiết mục sẽ thực hiện. Trên nguyên tắc mỗi lớp tham gia hai tiết mục.

Tần Tuyết thích hoạt động kiểu này nhất, nói đến hoạt động vui chơi giải trí Tần Tuyết đã cảm thấy thời điểm mình có cơ hội phát huy sở trường đến rồi. Đương nhiên Chu Tiểu Vân sẽ không tranh với bạn ấy, bạn ấy thích thế nào thì làm thế ấy. Dương Phàm và Lâm Ba là nam sinh đối với lĩnh vực này không am hiểu cũng không phát biểu ý kiến gì.

Cuối cùng xảy ra tranh chấp lại là Lưu Lộ và Tần Tuyết.

Tần Tuyết kiên trì muốn chọn hai người trong lớp mỗi người hát một ca khúc khúc dự thi, Lưu Lộ thì cho rằng nhiều người nhiều sức mạnh tạo thành một dàn đồng ca nhỏ thì càng có khí thế.

Hai người bên nào cũng cho là mình phải, giằng co nhau không nhân nhượng nhau, nhất thời rơi vào tình thế căng thẳng.

Chu Tiểu Vân đi ra hòa giải: "Nếu vậy, để cả lớp tham gia thảo luận đưa ra ý tưởng đi. Dù sao cũng là hoạt động thay mặt tập thể giành vinh quang cho cả lớp, nên nghe ý kiến của mọi người mới đúng."

Cuối cùng mọi người cũng đồng ý, nhân lúc hoạt động ngoại khóa đưa ra cho tập thể lớp cùng thảo luận.

Thật ra, Tần Tuyết có mục đích riêng. Cô rất muốn tự mình tham gia một tiết mục bộc lộ năng khiếu cũng bộc lộ năng lực của chính mình, nghĩ thầm nếu một mình ẵm giải nhất thì sẽ rất hãnh diện.

Chẳng qua, phần lớn các bạn trong lớp đều có ý tưởng giống Lưu Lộ. Đối với bài ca yêu nước, nếu có thật nhiều người hát tự nhiên sẽ tạo ra khí thế áp đảo người khác!

Tần Tuyết rơi vào đường cùng đa số thắng thiểu số, trong lớp quyết định chọn ra một số bạn hát tương đối khá tạo thành một dàn đồng ca nhỏ, sau đó chọn hai bài hát.

Sau đó, lại phát sinh vấn đề ai tham gia, ai không tham gia.

Trong lớp có năm mươi người, ai không muốn tham gia góp vui. Nhưng có rất nhiều bạn hát không tốt cơ bản không thể hát được. Mượn nam sinh Trương Khải làm ví dụ, là người đầu tiên giơ tay muốn tham gia, vấn đề là giọng hát của cậu ta đã nổi danh cả lớp không ai không biết. Ai dám cho cậu ta tham gia!

Trương Khải thấy mình không được chọn rất không phục: "Tớ hát rất tốt, không tin bây giờ tớ sẽ hát "Vườn vui chơi táo xanh"." Bình thường ở trong lớp Trương khải rất thích nghêu ngao một số ca khúc được yêu thích, có điều không hát to là được.

Phía dưới không biết ai hét lên: "Thôi đi, cậu đừng có gọi sói tới đây!"

Cả lớp cười vang, mặt Trương Khải đỏ bừng ngồi xuống.

Nhất thời, trong lớp ồn ào như cái chợ vỡ. Nói gì cũng có. Có người đề nghị thi đấu một vòng trong lớp rồi chọn, cũng có người đề nghị nhờ giáo viên dạy nhạc trợ giúp chọn nhân tài, lợi hại nhất là đề nghị cả lớp cùng hát một lượt rồi chọn những người hát to nhất khiến mọi người cười to không ngớt.

Mặc kệ như thế nào, đều dễ dàng khiến mọi người vui vẻ là thật.

Tần Tuyết cũng không có biện pháp, dứt khoát mặc kệ các bạn trong lớp nói như thế nào thì nói, đến lúc đó để thầy Nghê quyết định là được.

Nghê Lượng rất không hài lòng với kết quả lớp trưởng báo cáo: "Cái gì? Chuyện này còn phải để thầy giúp các em đi chọn người? Vậy thầy chọn nhiều cán sự lớp như thế làm gì? Em, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ nữa, ba người làm tốt việc này đi, đến lúc thi đấu nếu tiết mục của lớp mà rớt ở phía sau xem thầy có xử lí mấy người các em hay không?"

Nói một hồi khiến Tần Tuyết mặt mày xám tro quay về.

Chu Tiểu Vân nghe được thầy Nghê chỉ đích danh tên của mình không khỏi thầm than xui xẻo, xem ra mặc kệ cũng không được rồi! Mặc dù bình thường Tần Tuyết hô to gọi lớn nhưng nếu gặp chuyện lớn đều không lo lắng chu toàn, căn bản không khiến mọi người phục. Lưu Lộ thì thích phân cao thấp với Tần Tuyết đến cuối cùng thường lạc đề.

Xem ra mình trời sinh mệnh khổ rồi!

Ba nữ sinh đem băng ghế xếp thành một hàng trên bục giảng, thừa dịp thời gian tự học buổi trưa bắt đầu tiếp nhận đăng kí của mọi người, tình cảnh vô cùng náo nhiệt thú vị.

Thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng các bạn phía dưới bình luận, bạn này hát tốt bạn kia hát không hay, bên dưới tự động trở thành đội ngũ ban giám khảo.

Vừa khéo tiết đầu tiên chính là tiết âm nhạc, giáo viên âm nhạc là nữ vô cùng xinh đẹp mới hơn hai mươi tuổi họ Diệp, cô dứt khoát cho cả lớp tiếp tục hoạt động vừa rồi. Chính mình thong thả quay trở về văn phòng.

Bên dưới các bạn đăng kí, tiết mục dự thi tạm thời là "Bài ca tổ quốc", "Quốc ca" mỗi bài hát hai câu. Cô, Tần Tuyết, Lưu Lộ làm ban giám khảo.

Cái gì, ngay cả "Bài ca tổ quốc" hát như thế nào cũng không biết? Người kế tiếp người kế tiếp, thời gian ít như vậy sao có thì giờ dạy các cậu hát như thế nào.

Bạn kia hát "Quốc ca" cũng có thể sai nhịp, thật bội phục cậu ta. Mau trở về học lại đi, chuyện thi đấu cũng không khiến cậu phải lo.

Cứ như vậy mà làm, rất nhiều nam sinh đến gây sự đều bị đuổi ra.

Sao có thể không đến báo danh, ba đóa hoa tươi trong lớp đều ngồi đây, nam sinh nào có thể nhịn không chạy đến?

Ngay cả Dương Phàm và Lý Thiên Vũ đều vui vẻ chạy qua báo danh góp vui.

Giọng Lý Thiên Vũ khá hay, Chu Tiểu Vân không khỏi nhớ tới kiếp trước Lý Thiên Vũ thích nhất đi hát karaoke, thực ra giọng hát cũng không đến nỗi.

Không ngoài ý muốn, Lý Thiên Vũ nhận được ba phiếu thông qua, vui vẻ rạo rực quay về vị trí, nghĩ thầm có năng lực thật tốt lại có thể luyện tập cùng một chỗ với Chu Tiểu Vân nhiều hơn một chút, thật hạnh phúc!

Nói thật ra, Dương Phàm hát không được tốt lắm, đừng nhìn cậu ta rất thông minh, số học không người nào có thể địch nổi, nhưng hiển nhiên lại thiếu hụt tế bào âm nhạc. Chẳng qua, tình bạn với Dương Phàm không tệ, nếu như nói thẳng cậu ta bị loại thì sẽ khiến cậu ta mất mặt?

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ liếc mắt nhìn nhau, đều ăn ý ném vấn đề khó khăn này cho Tần Tuyết quyết định. Mặt Tần Tuyết đỏ ửng có lẽ nhìn Dương Phàm thế nào cũng thấy vừa ý, không đợi Dương Phàm hát xong Tần Tuyết đã nói: "Được rồi, cậu qua."

Cái gì? Trình độ như vậy cũng có thể thông qua? Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ hai mặt nhìn nhau, đây cũng quá thiên vị! Không thấy bên dưới có người phản đối sao?

Giọng Trương Khải hô to nhất: "Không công bằng, không công bằng, Dương Phàm hát không hay bằng tớ? Dựa vào cái gì cậu ta được chọn tớ thì bị loại."

Tần Tuyết liếc mắt lườm cậu ta một cái, hung dữ nói: "Chỉ bằng vào ba người bọn tớ là người quyết định do thầy Nghê chỉ định, nếu cậu không phục có thể đi nói với thầy."

Vừa đưa ra chiêu bài thầy Nghê, Trương Khải đã ỉu xìu ngồi xuống, không dám lớn tiếng phản đối nữa, khẳng định cậu ta chỉ dám oán thầm trong lòng.

Chu Tiểu Vân rất bất đắc dĩ: Chị hai à, đó là ý kiến của mình chị có được không, đừng kéo tôi và Lưu Lộ theo vào!

Dương Phàm đắc ý đi xuống.

195. Chương 197: Cuộc Thi Hát (2)

Đương nhiên số lượng nữ sinh lên hát thử còn nhiều hơn, phần lớn chọn đi thi đều là nữ sinh. Hứa Mỹ Lệ biết mình được chọn vô cùng vui mừng. Trần Hân và Hà Mộng Nghiên đều trúng tuyển.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Xin hỏi còn có bạn nào muốn đăng kí nữa không, nếu không đăng kí đến đây là kết thúc."

Lời còn chưa dứt, đã có người tiến lên bục giảng.

Không ngờ lại là Lâm Ba! Âm thanh huýt gió nổi lên bốn phía. Ai đã từng nhìn thấy Lâm Ba hát? Trong lớp, cậu ta trầm mặc ít nói nhất, thuộc dạng nam sinh lười giao tiếp, ngay cả chơi bóng rổ cũng không chịu đi thật sự là hiếm thấy.

Hiện tại muốn tham gia thi hát, thật sự khiến mọi người liên tưởng đến nguyên nhân Chu Tiểu Vân trong ban giám khảo. Rất nhiều người huýt gió. Tần Tuyết quát lớn một tiếng tất cả mọi người mới im lặng.

Sau đó Lâm Ba hát thử hai câu, không ngờ hát cũng cũng không tệ lắm, thông qua! Cuối cùng lúc thống kê số người, vừa đúng mười sáu người, sáu nam sinh mười nữ sinh.

Quyết định chọn người xong thì bắt đầu tập luyện. Chỉ là xếp hàng hình gì cũng phiền toái rất lâu, cuối cùng chọn đội hình ba năm bảy.

Bên cạnh đó Chu Tiểu Vân phụ trách đệm nhạc bằng đàn accordion.

(Đội hình ba năm bảy là 15 người thêm CTV là 16 người nhé)

Chủ ý đệm nhạc cũng không phải Chu Tiểu Vân tự mình nói ra, chủ yếu là do không tìm được băng từ làm nhạc đệm, lại không dám nhờ giáo viên âm nhạc sợ cô không nể mặt không đến.

Hứa Mỹ Lệ nhiều chuyện nói: "Không phải Chu Tiểu Vân biết kéo đàn accordion sao, để Chu Tiểu Vân đệm nhạc là được." Lý Thiên Vũ nhiệt liệt tán thành.

Nhớ năm đó trong giờ âm nhạc Chu Tiểu Vân thường xuyên thế chỗ Phương Văn Siêu đệm đàn cho cả lớp! Kéo đàn accordion cũng khá tốt.

Đương nhiên Tần Tuyết cũng biết, cho dù cô không thích Chu Tiểu Vân cũng phải thừa nhận Chu Tiểu Vân chơi đàn accordion xác thực khá tốt. Bây giờ Tần Tuyết hối hận sao mình lại học chơi đàn Nhị nhỉ? Lả lướt thanh nhã không biểu diễn được ở nơi thanh nhã, cũng không thể chơi thông thường được. Nếu không bây giờ đã có cái mà cạnh tranh rồi.

Hiện tại, đành phải chắp tay nhường cơ hội chơi trội tốt như vậy cho Chu Tiểu Vân! Chẳng qua, Tần Tuyết cũng cướp được nhiệm vụ giới thiệu chương trình vào tay.

Chu Tiểu Vân vừa tìm nhạc phổ trong sách âm nhạc, lại gọi điện thoại bảo Chu Quốc Cường mang đàn accordion tới. Ở nhà khổ luyện hai ngày mới bắt đầu mang đàn accordion tới đệm nhạc cho các bạn.

Từ lúc lên cấp hai, thời gian Chu Tiểu Vân luyện đàn rất ít, chỉ có thể tập hai, ba tiếng lúc về nhà vào chủ nhật. Cũng may không quên cái căn bản của đàn accordion. Hiện tại kéo đàn accordion rất trôi chảy, cảm giác không tồi.

Mỗi ngày thừa dịp sau khi tan học hơn mười người tự động ở lại trường luyện một tiếng, Chu Tiểu Vân tự nhiên không kịp về làm cơm cho Đại Bảo ăn, đành để Đại Bảo tùy tiện tìm quán cơm ăn cái gì đó.

Nghe nói các lớp khác đều khua chiêng gõ mõ rầm rộ luyện tập, tất cả mọi người lớp 7-2 đều phải cố lên!

Chờ đến thời gian thi đấu chính thức cũng luyện tập được hơn nửa tháng, mấy người Tần Tuyết tràn đầy lòng tin giành giải nhất, mang vinh dự về cho lớp.

Chu Tiểu Vân cũng bị các bạn cuốn hút, nghĩ thầm mình nên luyện đàn nhiều hơn, đến lúc đó cũng đỡ xảy ra sai sót gì.

Gần đây không có cả thời gian đọc sách, làm bài tập xong liền tập đàn, Chu Tiểu Vân biết mình thuộc nằm lòng bản nhạc nhắm mắt cũng không đàn sai mới vừa lòng.

Lưu Lộ đề nghị thống nhất về mặt trang phục, đồng phục thì không yêu cầu. Vậy cũng quá tốn.

Khí trời đang ấm áp, hiện tại bắt đầu mặc áo sơ mi, dứt khoát không phân biệt nam nữ đều mặc áo sơ mi trắng, phía dưới phối với quần đen. Các bạn nữ tóc dài buộc đuôi ngựa cao cao giống nhau, thống nhất mặc đồ trắng giày thể thao. Bên ngoài che phủ quần áo khác, không ai biết riêng đội hát lớp 7-2 mặc quần áo giống nhau đi hát.

Nơi thi đấu chính là bãi đất trống trong ký túc xá của trường, ở giữa là khoảng trống xung quanh ngồi kín học sinh. Hàng thứ nhất là các giáo viên âm nhạc cộng thêm thầy hiệu trưởng vân vân có nhiệm vụ làm ban giám khảo.

Chờ tiết mục biểu diễn của mấy lớp phía trước qua đi, đến phiên lớp 7-2 ra sân.

Chừng hơn mười học sinh xếp thành hàng lên sân khấu, gần nhìn kiểu dáng khác nhau, xa nhìn màu sắc quần áo thống nhất đánh mạnh vào giác quan mọi người. Hơn nữa không giống các tiết mục trước đó phần lớn chỉ có hát, lớp này lại có một nữ sinh đệm nhạc bằng đàn accordion.

Ban giám khảo, các thầy cô đến các học sinh đều rất hứng thú, mong đợi tiết mục biểu diễn.

Lúc này Tần Tuyết cũng bước lên trước, dùng micro giới thiệu tiết mục rất tự nhiên, chuyên nghiệp, rất có phong cách của minh tinh.

Tiếng đàn du dương êm ái, tiếng ca rõ ràng trong trẻo vang lên, khiến tất cả học sinh cùng thầy cô giáo đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc kết thúc cả nhóm cúi chào khán giả bên dưới, nghênh đón là tràng vỗ tay như sấm dậy.

Học sinh lớp 7-2 lớn tiếng khen hay, bị ánh mắt sắc bén của Nghê Lượng ngăn lại mới bình ổn.

Tuy thế nhưng trong lòng Nghê Lượng rất đắc ý. Nhóm hát đã ình mặt mũi, Chu Tiểu Vân kéo đàn accordion thật đúng là êm tai, đúng là một thiếu nữ "tuệ chất lan tâm". Hát cũng rất tốt, có lẽ giành giải thưởng cũng không thành vấn đề! Ha ha ha!

Tống Minh Lệ từ lớp mình đi bộ qua, giọng nói hơi hơi chua: "Thầy Nghê, dàn đồng ca của lớp thầy thật xuất sắc!"

Nghê Lượng cười nói: "Điều này không liên quan gì đến tôi, đều do các em trong lớp tự luyện tập, hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy." Nụ cười kia cũng tỏ rõ sự đắc ý ra mặt!

Tống Minh Lệ thở dài nói: "Vận khí của thầy thật tốt, lớp 7-2 không chỉ có thành tích luôn ổn định ở vị trí thứ nhất, ngay cả hoạt động vui chơi giải trí cũng xuất sắc như vậy! Có học sinh như vậy thực sự là may mắn của giáo viên."

Đương nhiên ẩn ý là không phải trình độ của anh cao như thế nào mà là anh may mắn có nhiều học sinh xuất sắc.

Nghê Lượng không có khả năng nghe không hiểu, có điều, anh ta cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, lập tức không mềm không cứng trả lời: "Đúng vậy, lúc lập danh sách xong là tự các giáo viên chọn lớp, tôi cũng rất may mắn."

Đúng là thế, không ai cố tình đi chọn học sinh giỏi. Lựa chọn ngẫu nhiên rồi kí là vận khí của mỗi cá nhân, ai bảo cô không có cái may mắn kia?

Xem ra tranh đấu giữa các thầy cô cũng thật gay gắt!

Tống Minh Lệ cười cười trở về, trong lòng cũng không vui vẻ như biểu hiện bên ngoài. Thành tích dạy học có quan hệ trực tiếp đến tiền thưởng, mỗi lần thi tháng xong căn cứ xếp hạng cuối cùng để phát tiền thưởng cho giáo viên, hơn nữa tiền trợ cấp chủ nhiệm lớp cũng có quan hệ mật thiết đến chuyện này.

Lớp Tống Minh Lệ lần nào cũng xếp sau lớp 7-2, điều này sao không khiến người tự nhận dạy tốt như Tống Minh Lệ khó chịu! Nếu mình có học sinh như vậy đảm bảo mỗi lần lấy tiền thưởng mình sẽ được tối đa, hừ! Có gì đặc biệt hơn người.

196. Chương 198: Nguyện Vọng Một Của Đại Bảo

Không ngoài sở liệu, trong cuộc thi lớp 7-2 biểu diễn nổi bật, giành giải nhất trở về.

Lúc giấy khen được dán trên tường lớp học mọi người đều vỗ tay reo hò nhảy nhót. Nhất là mười sáu bạn tham gia thi đấu, ai cũng phấn khích vẻ mặt đỏ bừng, tập luyện vất vả cuối cùng cũng được hồi báo.

Nghê Lượng đặc biệt tuyên dương ba người Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ, Tần Tuyết trước cả lớp, khen các cô tổ chức hoạt động tốt làm việc nghiêm túc có trách nhiệm.

Trong lòng Chu Tiểu Vân có chút vui sướng, giành vinh quang về cho lớp không phải cũng là ình nữa sao? Lớp tốt thì mình đi đến chỗ nào sống lưng cũng đều thẳng tắp.

Ngày trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến tháng năm, rốt cuộc cũng đến thời điểm Đại Bảo điền nguyện vọng. Giáo viên cho các học sinh chủ nhật về nhà thương lượng cùng gia đình, thứ hai phải điền nguyện vọng.

Trên đường về Đại Bảo nói việc này với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân vừa đạp xe vừa hỏi: "Anh, anh có dự định gì không! Thi Trung chuyên hay thi cấp ba để sau này thi đại học?

(Trung chuyên là tên gọi tắt của trường dạy nghề hạng vừa, bình thường bắt đầu sau khi kết thúc chín năm giáo dục bắt buộc, trung chuyên càng coi trọng đào tạo kỹ năng chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp đều nắm giữ kỹ năng tương ứng của ngành nghề đó, có thể làm nghề đó luôn. Nhìn cái tên là lạ bạn phải gg baidu ngay, khá là giống trường trung cấp nghề ở Việt Nam)

Bây giờ thi Trung chuyên và trường sư phạm là lựa chọn thịnh hành, điểm chuẩn cũng không thấp hơn thi vào trường cấp ba trọng điểm. Hơn nữa sau ba năm có thể đi làm, không ít học sinh đã chọn lựa thi Trung chuyên hoặc trường sư phạm, cùng với cấp ba trọng điểm được gọi là "Top ba" nguyện vọng.

Điều không tốt chính là không thể cùng báo danh, ví dụ như nếu một người muốn thi Trung chuyên thì không thể đồng thời báo danh trường sư phạm, nếu điền trường sư phạm là nguyện vọng hai có đủ điểm trường sư phạm người ta cũng không công nhận. Giống vậy, nếu điền cấp ba trọng điểm là nguyện vọng hai cũng sẽ không trúng tuyển.

Mặc dù có thể điền ba nguyện vọng, nhưng trường thuộc "Top Ba" chỉ có thể trúng tuyển khi điền là nguyện vọng một. Thi trượt trường này, trường kia cũng không nhận.

Nguyện vọng khắc nghiệt! Sơ sẩy một cái là phải đến trường cấp ba phổ thông đợi ba năm, đáng tiếc chế độ thi kiểu này qua mấy năm nữa mới cải cách, hiện tại nếu không vừa lòng cũng không có biện pháp. Chế độ như vậy không tuân thủ không được!

Hiển nhiên Đại Bảo đã suy nghĩ đến vấn đề này: "Anh muốn chọn trường Trung chuyên, thành tích của anh không cao chưa chắc đã thi đậu vào cấp ba trọng điểm, nếu là trường cấp ba phổ thông chắc gì ba năm sau anh đã thi đỗ đại học."

Chu Tiểu Vân không khỏi nhìn Đại Bảo với cặp mắt khác xưa, suy nghĩ thực sự rất chín chắn!

Buổi tối trên bàn cơm đề tài này là chuyện quan trọng nhất được cả nhà thảo luận sôi nổi.

Chu Quốc Cường nghe Đại Bảo nói xong rất tán thành, Triệu Ngọc Trân lại cảm thấy sau này con trai lớn tuổi thi đại học là tốt nhất. Hai người mặc kệ nhân vật chính Đại Bảo tự ý tranh luận.

Đại Bảo cũng mặc kệ cha mẹ nói gì đó, tốc độ đũa gắp thức ăn nhanh như "mãnh hổ hạ sơn" (mãnh hổ hạ sơn: hổ dữ xuống núi),cũng khó trách, đây là thời điểm hay ăn chóng lớn, "Bán tên đầy tớ ăn khoẻ và người già" câu này chí lý một chút cũng không sai.

(Mình tìm mãi câu này mà không thấy. Chắc ý là những người đầy tớ khoẻ thì ăn quá tốn, người già thì không có sức lao động, vì thế phải bán hai loại người này đi chăng ><>

Tiểu Bảo thích nhất là phân cao thấp với anh trai, cơ bản cả bát thịt đều vào bụng hai người.

Tiểu Bảo ăn khá nhiều mới ngừng đũa nói: "Anh, anh thật sự không định thi vào trường cấp ba Anh Minh à? Nhưng em đã điền nguyện vọng một là cấp hai Anh Minh, em muốn ba anh em chúng mình có thể học cùng một trường!"

Đại Bảo lắc lắc đầu nói: "Anh muốn điền nguyện vọng một là Trung chuyên, không định thi cấp ba." Trong xương tủy không phải là người thích đọc sách, bây giờ trong lớp có thể đứng trong top mười đã là giới hạn của Đại Bảo, rất khó có thể tiến xa hơn.

Tiểu Bảo cười trêu nói: "Anh Đại Bảo, anh không thi cấp ba là do sợ không thi đỗ vào trường cấp ba Anh Minh à?" Trước mặt anh em nhà mình sợ gì mất mặt, nói thẳng là thi không được đi.

Bị đâm trúng chỗ đau, mặt Đại bảo đỏ lên: "Đương nhiên là bởi vì anh không thích cấp ba, muốn thi còn sợ thi không được sao? Chỉ là anh muốn tốt nghiệp sớm một chút rồi đi làm, không muốn trong nhà thêm gánh nặng mà thôi."

Ngay lập tức lời Đại Bảo nói khiến Triệu Ngọc Trân cảm động nước mắt lưng tròng, gọi Đại Bảo là đứa con trai hiểu chuyện. Thật khiến Đại Bảo xấu hổ không thôi, vốn không nghĩ tới điều này chỉ thuận miệng nói ra. Nào ngờ mẹ dễ bị cảm động như vậy.

Nhị Nha thích nói leo: "Anh, vậy sau này em giống anh thi Trung chuyên, không thi cấp ba."

Đại Bảo lập tức dạy dỗ Nhị Nha: "Anh là anh cả, đương nhiên phải nghĩ nhiều hơn, em còn nhỏ nghĩ cái này làm gì, sau này em đọc sách cho tốt cố gắng thi đại học." Nếu cậu có bản lĩnh này sẽ không chọn Trung chuyên!

Bước đầu xác định nguyện vọng của Đại Bảo đã xong, kế tiếp chính là thương lượng vấn đề ghi danh trường Trung chuyên nào. Có thể kể ra ba trường, Đại Bảo lấy từ trong túi sách ra mấy tờ đơn giáo viên phát, mặt trên chi chít toàn tên mấy trường Trung chuyên còn có điểm chuẩn trúng tuyển năm ngoái để tham khảo.

Bây giờ trường trung chuyên HOT nhất là bưu điện và thủy lợi, có điều, Đại Bảo tự mình hiểu lấy trực tiếp không thèm nhìn. Không thấy điểm cao hù chết người sao, cậu có trình độ đó thì đã đi thi cấp ba Anh Minh rồi.

Nhà bên cạnh Chu Tiểu Hà giống Đại Bảo cũng đang chọn lựa, thực sự là buồn phiền! Có lẽ đoán Đại Bảo cũng đang bận chuyện điền nguyện vọng, sáng sớm thứ bảy Chu Tiểu Hà đã tới tìm Đại Bảo thương lượng.

Suy nghĩ của Chu Tiểu Hà và Đại Bảo không khác nhau lắm, chẳng qua là con gái thôi, khẳng định thiên về trường sư phạm, về sau được phân công làm giáo viên tiểu học cũng tốt.

Hai người hiếm khi tìm được tiếng nói chung thảo luận cùng nhau.

Thứ hai thời điểm tới trường, Đại Bảo điền lên giấy mấy nguyện vọng vào các trường mà cả nhà đã bàn bạc. Ba trường có đặc điểm chung là đều ở trong tỉnh, trên cơ bản là ở xung quanh tỉnh. Nguyện vọng một là một trường thể thao rất nổi tiếng trong huyện.

Xem ra Đại Bảo dự định phát huy sở trường của mình, sau này tốt nghiệp trung chuyên thể thao có thể làm giáo viên thể dục vân vân.

Chu Tiểu Vân vừa nghĩ tới hình ảnh Đại Bảo làm giáo viên thể dục dắt theo một đám học sinh nhỏ trong tiết thể dục đã cảm thấy buồn cười, từ nhỏ nghịch ngợm gây sự sai lầm gì cũng đều mắc phải, sau này Đại Bảo có thể thành thầy giáo sao?

Quả thực là đời người như một vở diễn!

Nguyện vọng của Tiểu Bảo rất rõ ràng đã sớm đem mục tiêu trong mười năm tới định ra, hiện tại thi vào cấp hai Anh Minh là nguyện vọng lớn nhất, sau này lại thi cấp ba rồi thi đại học.

Chu Tiểu Vân có khi nghĩ, thật đúng là không thể xem thường cậu em nhỏ Tiểu Bảo, có lẽ sau này trong bốn anh em người có tiền đồ nhất chính là nó!

Cuối cùng tháng sáu đã đến, đầu tiên là thi trung chuyên mượn trung học Anh Minh làm trường thi vào ba ngày mùng bảy, mùng tám, mùng chín tháng sáu, sau đó được nghỉ ba ngày, tiếp đó đây lại là địa điểm thi vào cấp ba. Nhờ phúc của cuộc thi, mọi người được nghỉ đều tươi cười rạng rỡ.

Mình Chu Tiểu Vân ở lại thị trấn nấu cơm cho Đại Bảo cộng thêm đưa anh đi thi.

Đại Bảo luôn miệng nói không cần, bắt em gái ở cổng trường chờ mình dưới cái nắng chói chang cũng quá cực khổ. Có điều, Chu Tiểu Vân kiên trì, Đại Bảo cũng không có biện pháp đành phải tùy cô.

Rất khéo, trường thi của Đại Bảo ngay tại trung học Anh Minh. Sáng sớm Chu Tiểu Vân theo anh trai tới bên ngoài trường thi. Thời gian thi chính thức bắt đầu, tất cả mọi người đều phải chờ bên ngoài cổng trường.

Hơn nữa, trường này người theo đi thi thật đúng là không ít. Xem ra càng ngày càng nhiều người bắt đầu ý thức được tầm quan trọng của học tập nên đối với thi cử càng thêm coi trọng.

Chu Tiểu Vân ở giữa một rừng người cũng khiến người khác chú ý, người ta đều là ba mẹ đưa đi thi, cô là em gái đi theo anh trai cũng rất hiếm thấy!

197. Chương 199: Chơi Tú-lơ-khơ

Edit: Sony Max

Beta: Tiểu Lan

Đến ngày thi cuối cùng, rốt cuộc Chu Quốc Cường bớt chút thời giờ vào nội thành chuyển hàng, chẳng qua, giao thịt ấy tiệm cơm xong trong nhà còn có việc nên phải quay về.

Chu Tiểu Vân đi mua một chiếc mũ đội trên đầu che nắng, đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang hai tiếng còn không phải chịu tội, thật quá nóng!

Mồ hôi chảy ra liên tục, mới đứng một lúc mà đã uống hết hai bình nước khoáng.

Chờ tới khi toàn bộ kì thi kết thúc đông đảo học sinh bước ra, Chu Tiểu Vân tìm kiếm bóng dáng Đại Bảo, rốt cuộc ở một nhóm học sinh nhìn thấy Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân gắng sức vẫy tay hô: "Anh ơi, ở đây!"

Đại Bảo phấn khởi chạy tới, sau đó lấy nước khoáng trong tay Chu Tiểu Vân, uống ừng ực ừng ực hết nửa bình mới bắt đầu nói chuyện: "Anh chết khát rồi, cuối cùng cũng thi xong!"

Chu Tiểu Vân nhìn sắc mặt Đại Bảo thấy cũng không kém, nghĩ thầm chắc là thi cũng không tồi lắm đúng không! Dù sao điểm đỗ nguyện vọng một trường thể thao Phượng Tường cũng không quá cao, có lẽ với thành tích của Đại Bảo vẫn có thể thi đậu.

Hai anh em vô cùng cao hứng đạp xe về nhà.

Triệu Ngọc Trân đã sớm làm xong một bàn thức ăn ngon chờ Chu Tiểu Vân và Đại Bảo trở về.

Mấy ngày nữa Tiểu Bảo sẽ thi lên cấp hai, gần đây mỗi ngày đều ở nhà chăm chỉ học tập không chịu đi đâu cả. Ăn cơm cũng chỉ ăn một bát, đến nói cũng không nói quá hai câu.

Chu Tiểu Vân gọi: "Tiểu Bảo, em ăn no chưa? Sao ăn cơm cũng không tập trung thế, có muốn ôn tập cũng không cần phải gấp gáp mấy phút! Ăn thêm ít nữa đi."

Từ trước đến nay Tiểu Bảo rất nghe lời Chu Tiểu Vân, thành thật ngồi xuống ăn thêm nửa bát cơm.

Tâm trạng Đại Bảo rất tốt, dù sao mặc kệ thi thế nào cũng đã xong, kế tiếp chỉ chờ công bố thành tích không cần làm gì cả. Cậu tính toán hết rồi, ngoan ngoãn ở nhà chơi mấy ngày rồi tính.

Triệu Ngọc Trân hỏi Đại Bảo thi thế nào, Đại Bảo có chút không kiên nhẫn trả lời: "Dù sao con cũng làm hết, con cũng không biết đáp án có đúng hay không." Ha ha, đúng kiểu trả lời của Đại Bảo.

Chu Quốc Cường nháy mắt với Triệu Ngọc Trân ý bảo vợ đừng tra hỏi nữa. Triệu Ngọc Trân rất không vui khi phải đình chỉ đề cập đến đề tài này.

Sau lưng Triệu Ngọc Trân bực tức oán giận Chu Quốc Cường: "Thật là, con em đi thi chẳng nhẽ em hỏi hai câu cũng không được? Em quan tâm một chút cũng không được hay sao?"

Chu Quốc Cường nói: "Con mới thi xong để cho con chơi vui vẻ mấy ngày rồi lại hỏi, sau này có kết quả đương nhiên em sẽ biết. Thi tốt cũng thế thi không tốt cũng thế, bây giờ thi xong rồi chắc chắn không thể thay đổi, có gì tốt mà hỏi."

Triệu Ngọc Trân tỉnh ngộ, đúng vậy, nhỡ may Đại Bảo thi không tốt mình lại hỏi như vậy sao Đại Bảo lại không buồn! Thôi quên đi, người lớn còn so đo cùng đứa nhỏ làm gì. Vẫn là tùy con mới tốt!

Ngày hôm sau Chu Tiểu Vân còn phải đi học, buổi chiều liền đạp xe lên thị trấn. Mấy ngày nữa, Tiểu Bảo cũng thi xong. Dường như Tiểu Bảo thi rất tốt, khi về nhà mặt mày cười rạng rỡ.

Đại Bảo trêu ghẹo nói: 'Tiểu Bảo, xem ra đối với em mà nói vào cấp hai Anh Minh chỉ như một bữa ăn sáng!"

Tiểu Bảo giữ lại điểm mấu chốt, úp mở đáp một tiếng. Biết đâu đến lúc đó lại trượt tốt nhất bây giờ không nên khoe khoang.

Đợi Chu Tiểu Vân và Nhị Nha chính thức được nghỉ, bốn anh em bắt đầu kì nghỉ hè vui vẻ.

Hiện tại mỗi người một phòng, có điều, Đại Bảo Tiểu Bảo và Nhị Nha vẫn có thói quen đến phòng Chu Tiểu Vân chơi.

Phòng của Chu Tiểu Vân lớn hơn một chút, có một chiếc bàn học xinh đẹp, có một giá sách cao cao, một cái tủ bằng gỗ và một cái giường. Rõ ràng bố cục không khác nhau lắm, nhưng phòng Chu Tiểu Vân vẫn lịch sự tao nhã hơn so với phòng của ba người Đại Bảo.

Hay là vì rèm cửa bằng voan mỏng? Hay là do màn mỏng màu lam nhạt? Hoặc do bức tranh phong cảnh tươi đẹp trên tường? Nếu không thì chính là những cuốn sách rực rỡ muôn màu trên giá sách?

Dù sao thì phòng Chu Tiểu Vân cũng đẹp đẽ, sạch sẽ, gọn gàng. Từ trước đến nay là đại bản doanh của mấy anh em.

Tới mùa hè, trải chiếu lên sàn nhà rồi ngồi trên đó rất mát, quạt trần quay vù vù, vô cùng thoải mái.

Mọi người ai cũng có ít tiền tiêu vặt, không có việc gì lại đi mua que kem để giải khát chống nóng, vừa đánh bài vừa ăn kem đó mới thực sự là thoải mái!

Bốn người ngồi cùng một chỗ, đầu tiên là đánh theo phe, cứ bốn mươi điểm là lên cấp. Tiếc rằng Đại Bảo thua nhiều luôn trách Nhị Nha làm liên lụy mình không thể thắng.

Nhị Nha ấm ức phản bác: "Anh, anh đừng đẩy trách nhiệm lên người em có được không? Rõ ràng đều là lỗi của anh sao có thể trách em?"

Mắt thấy hai người cãi nhau ầm ĩ Chu Tiểu Vân đành phải đề nghị đổi lại cách thức chơi.

Nhị Nha hứng thú dào dạt nói: "Hay là chúng ta chơi 'Nổ súng xe'?" Rất đơn giản, chỉ cần một người đánh ra một quân bài tú-lơ-khơ nếu mình có quân bài tiếp được để hai quân ghép thành một chữ có hình giống nhau là có thể đem bài thắng về nhà, cuối cùng ai nhiều bài nhất người ấy thắng.

Tiểu Bảo chỉ cười nhạt đối với kiểu chơi bài không cần nhiều kỹ thuật này.

Đại Bảo lại đồng ý, bởi vì cậu chơi 'Nổ súng xe' giỏi nhất là chơi ăn gian, chỉ cần lúc đánh bài nhanh mắt nhìn trộm bài trong tay người khác một chút thì chỉ có thắng không thua!

Tiểu Bảo nhìn thấy mắt anh trai lóe sáng liền biết anh có chủ ý gì, kiên quyết không đồng ý chơi 'Nổ súng xe'. Hừ, hồi bé bị Đại Bảo lừa không biết bao nhiêu lần, hiện tại cậu không thèm chơi kiểu này nữa!

Chu Tiểu Vân thấy ba người bọn họ tranh luận không ngớt, dứt khoát lấy sách ra xem. Đúng thật là, chơi bài tú-lơ-khơ để giải trí thôi mà, có cần thiết tranh luận đến đỏ mặt tía tai như vậy không?

Cuối cùng Tiểu Bảo đưa ra cách chơi Đại Bảo và Nhị Nha đều đồng ý: tính hai mươi bốn điểm.

Cách chơi cũng rất đơn giản, chia bài tú-lơ-khơ thành bốn phần bằng nhau. Một người lấy ra một tờ giấy đặt trước mặt, mặc kệ cộng hay trừ đi mỗi số đều chỉ được dùng một lần, chỉ cần có thể đem kết quả tính thành hai mươi bốn là được. Đây là trò tính toán chữ số.

Ai có đáp án thì nói "Có" một tiếng sau đó công bố đáp án. Không tính ra thì phải dán một tờ giấy trắng lên mặt, mặt khác "ăn" hết số bài kia về nhà mình. Cuối cùng chỗ trong tay ai hết đầu tiên thì thắng.

Đại Bảo cảm thấy rất thú vị, la hét phải khiến mặt Tiểu Bảo dán đầy giấy.

Tiểu Bảo cười ha ha không ngừng, tươi cười tựa như sắp vượt qua tiểu hồ ly làm cho Chu Tiểu Vân cười khúc khích không ngừng. Có lẽ Đại Bảo lại phải chịu thua thiệt.

Quả nhiên, tốc độ của Tiểu Bảo vô cùng nhanh, bình thường bên này bài vừa để xuống bên kia đã có kết quả. Chu Tiểu Vân tính cũng rất nhanh, tốc độ của Nhị Nha và Đại Bảo luôn chậm hơn, có lúc còn không tính được.

Nhị Nha bị dán hai tờ giấy liền cảm thấy khó chịu, không chịu chơi tiếp.

Chu Tiểu Vân dắt Nhị Nha xuống lầu mua kem ăn.

Đại Bảo không rõ sự tình, tiếp tục chơi với Tiểu Bảo. Cũng không ngẫm lại Tiểu Bảo học số học rất tốt, cậu đâu phải đối thủ của Tiểu Bảo?

Đợi Chu Tiểu Vân và Nhị Nha trở lại, mặt Đại Bảo bị dán đầy giấy. Tiểu Bảo đang xé giấy thấm chút nước miếng dán vào cằm Đại Bảo!

Nhìn Đại Bảo thua tơi bời quá buồn cười, Chu Tiểu Vân và Nhị Nha đều ha ha nở nụ cười.

198. Chương 200: Được Như Ý Nguyện

Đại Bảo trời sinh tính tình bướng bỉnh nóng nảy, thua thảm như vậy mà vẫn còn kiên trì chơi tiếp.

Lúc đầu Tiểu Bảo còn rất cố gắng, về sau thì có chút hối hận. Trông Đại Bảo kiểu này nhất quyết không chịu thua, chơi tới khi nào mới xong đây! Mà Đại Bảo lại rất kiên nhẫn chơi, không cho phép Tiểu Bảo nửa đường rời khỏi.

Tiểu Bảo kêu khổ không ngừng, bắt đầu lặng lẽ giả vờ thua. Nếu không, chỉ bằng đầu óc của Đại Bảo lại chơi tiếp hai ngày cũng không phải đối thủ của cậu.

Đại Bảo thắng một ván, cuối cùng cũng dương dương tự đắc xuống lầu ăn cơm tối.

Tiểu Bảo lau mồ hôi nói: "Thua so với thắng còn khó hơn!" Làm bộ không tính được quá mệt mỏi! Dĩ nhiên Chu Tiểu Vân nhìn ra, ngay cả Nhị Nha bé nhất cũng cười khúc khích.

Ở nhà chờ hơn mười ngày, cuối cùng cũng có kết quả. Sáng sớm Đại Bảo đã đạp xe đến trường.

Chu Tiểu Vân ở nhà đợi Đại Bảo trở về, đột nhiên có cảm giác thời gian trôi qua rất chậm. Cô dứt khoát lên chợ giúp mẹ bán thịt. Tiểu Bảo, Nhị Nha cũng muốn đi theo, ba chị em đi bộ mấy phút tới chợ chính. Triệu Ngọc Trân thấy ba đứa nhỏ đều tới cười híp mắt gọi các con qua giúp mình.

Đúng lúc buôn bán bận rộn, một mình Triệu Ngọc Trân vừa cắt thịt, nhận tiền xay thịt, chặt sườn thì đúng là luống cuống tay chân. Chu Tiểu Vân nhanh nhẹn giúp Triệu Ngọc Trân xay thịt, Tiểu Bảo tính tiền vừa nhanh lại đúng, Nhị Nha ở bên cạnh thỉnh thoảng đưa túi nilon qua. Có con cái tới giúp Triệu Ngọc Trân thở phào nhẹ nhõm.

Đến mua thịt chủ yếu là người quen, vừa cười vừa nói: "Mấy đứa nhỏ nhà chị một đứa so với một đứa càng có khả năng, xem ra sau này chuyện làm ăn không sợ không có người tiếp nhận."

Đã thành thói quen khuôn mặt Triệu Ngọc Trân luôn tươi cười với mọi người : "Nghe cô nói kìa, tôi cũng không muốn sau này lớn lên các con giống tôi. Đứa nhỏ phải đọc sách mới tốt, cầm bát sắt còn tốt hơn tất cả."

Thừa dịp Triệu Ngọc Trân nói chuyện phiếm với khách hàng, Chu Tiểu Vân lấy một ít tiền lẻ trong hộp định đi mua thức ăn.

"Mẹ, con đi mua thức ăn nhé." Chu Tiểu Vân nói gì Triệu Ngọc Trân căn bản không lưu ý chỉ đáp một tiếng, chờ đến lúc Chu Tiểu Vân dắt theo Nhị Nha đi không thấy bóng dáng Triệu Ngọc Trân mới kịp phản ứng.

"Tiểu Bảo, chị con dắt Nhị Nha đi đâu vậy?"

Tiểu Bảo bật cười: "Mẹ, không phải lúc đi chị con nói ẹ rồi sao? Chị ấy lấy tiền lẻ đi mua thức ăn, chắc là muốn làm ít đồ ngon cho anh con về ăn!"

Lúc này Triệu Ngọc Trân mới nhớ ra sáng sớm nay Đại Bảo đi đến trường trung học Khải Minh lấy phiếu điểm.

Trong lòng Triệu Ngọc Trân cũng cảm thấy thấp thỏm, ôi, không biết Đại Bảo thi như thế nào, thật hy vọng thi được điểm cao!

Chu Tiểu Vân dắt Nhị Nha đi loanh quanh mua đồ nấu ăn. Ừm, làm món thịt băm xào lá tỏi vàng đi, đây chính là món mà Đại Bảo khá thích. Sau đó mua một ít củ cải nước, trộn lẫn với đường và giấm là đồ nhắm Chu Quốc Cường thích nhất. Lại mua thêm hai quả cà chua, Tiểu Bảo thích ăn trứng xào cà chua nhất.

Nhị Nha liếc thấy quầy bán thịt bò, kéo Chu Tiểu Vân chạy tới.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ, quả thực là giống Đại Bảo, thích ăn thịt bò. Hơn mười nguyên một cân! Quên đi, mua mười nguyên vậy!

Số tiền mang theo đã tiêu gần hết, Chu Tiểu Vân mới cùng Nhị Nha mang theo một đống thức ăn dẹp đường hồi phủ, Tiểu Bảo vẫn ở chợ chính giúp Triệu Ngọc Trân.

Chu Tiểu Vân về tới nhà như ngựa không ngừng vó, vội vàng làm cơm. Hiện tại nhà cô có nồi cơm điện, nấu cơm nhàn hơn nhiều so với trước đây. Vo gạo cho ít nước rồi ấn nút chờ một lúc là được ăn cơm thơm ngào ngạt.

Trong nhà vẫn còn giữ lại bếp củi, hơn nữa lại mới mua thêm bếp than. Lúc sử dụng thì kéo chốt mở một chút ngọn lửa sẽ to hơn, một mình làm cơm cũng không giống như trước vừa phải nhóm lửa vừa phải xào rau vội vàng chạy hai nơi.

Lúc Chu Tiểu Vân xào rau, sai Nhị Nha bưng bát cầm đũa. Chỉ chốc lát sau, bốn món ăn đã đặt trên bàn.

Nhìn thời gian, vừa vặn mười một giờ rưỡi. Kỳ quái, sao giờ này Đại Bảo còn chưa về?

Chu Tiểu Vân đi tới cửa nhìn xung quanh một lúc, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng Đại Bảo.

Vẻ mặt Đại Bảo phấn khởi xe chưa dừng hẳn đã hô to: "Đại Nha, mau đến xem phiếu kết quả của anh." Cậu giơ cao cao phiếu điểm trong tay .

Chu Tiểu Vân bị lây sự phấn khích từ Đại Bảo, nhìn thoáng qua rồi reo hò. Điểm đủ đỗ nguyện vọng một trường thể thao Phượng Tường!

Nhị Nha cũng muốn chạy qua xem, không biết nhìn có hiểu hay không.

Đúng lúc Triệu Ngọc Trân và Tiểu Bảo đẩy xe ba bánh trở về, thấy ba người Đại Bảo, Chu Tiểu Vân, Nhị Nha ở cửa cười vui sướng như vậy Triệu Ngọc Trân vẫn lo lắng không yên liền thả lỏng. Xem ra, nhất định là Đại Bảo thi tốt.

Tiểu Bảo xông tới ôm Đại Bảo một lúc. Đại Bảo bị nhiệt tình của Tiểu Bảo làm giật mình, có điều, lập tức kịp phản ứng, hai anh em thỏa mãn ôm nhau xoay một vòng.

Triệu Ngọc Trân cười bảo bọn nhỏ vào trong nhà, ở trước cửa nói nhao nhao ồn ào người ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì?

Đúng một tuần sau Đại Bảo nhận được giấy báo trúng tuyển. Mà ba ngày trước Tiểu Bảo cũng nhận được thông báo trúng tuyển tới tay.

Nhà họ Chu gọi là song hỷ lâm môn. (Song hỉ lâm môn: hai việc vui tới cùng lúc)

Chu Quốc Cường đi đến chỗ nào cũng đều nở mày nở mặt, Triệu Ngọc Trân nói chuyện cùng mọi người luôn luôn tươi cười không ngừng.

Thi đỗ trường Trung chuyên đâu phải chuyện dễ dàng! Còn nữa, Tiểu Bảo cũng thi đỗ trung học Anh Minh, nhìn cả thôn có con cái nhà ai có thể so sánh với con cái nhà mình đây!

Chu Tiểu Hà thi không đỗ nguyện vọng một, chẳng qua nghe nói là đủ điểm đỗ nguyện vọng hai giáo viên mầm non. Nghĩ đến Chu Tiểu Hà nũng nịu sau này trở thành một cô giáo mầm non cả ngày dỗ dành trẻ con Chu Tiểu Vân đã cảm thấy buồn cười.

Xem ra, tương lai mỗi người mà nói đều không thể biết trước được! Ai biết mình sau này sẽ trở thành như thế nào đây?

Ngô Lỗi học ở trường cấp hai phổ thông, nhưng cuối cùng chưa hết cấp hai đã bỏ học.

Hình như con đường của mỗi người đều xảy ra những biến đổi không ai biết, Chu Tiểu Vân biết rõ tất cả nhưng chỉ có thể đem bí mật chôn sâu tận đáy lòng.

Hi vọng, mỗi người đều có thể sống thật tốt! Chu Tiểu Vân chân thành mong đợi.

Thẩm Hoa Phượng tiên phong làm hai bàn tiệc rượu, mời hết thân thích bạn tốt trong nhà đến uống rượu.

Bữa cơm này cũng không phải là ăn không trả tiền, có ai không đưa phong bao đỏ cho Chu Tiểu Hà! Chu Tiểu Hà nhận được phong bao đỏ cười rất thỏa mãn.

Chu Tiểu Vân thấy khuôn mặt Chu Tiểu Hà tươi cười rạng rỡ, trong lòng lẩm bẩm: Chị Tiểu Hà, hi vọng sau này chị sẽ trở thành một giáo viên mầm non ưu tú, chớ mang theo cái tính nóng nảy vì được nuông chiều tới trong lớp. Ha ha!

Đại Bảo đỏ mắt ghen tị, về nhà thỉnh thoảng hỏi: “Ba mẹ, lúc nào nhà mình mới mời mọi người tới dùng cơm?”

Tiểu Bảo cười nói: “Anh ghen tị chị Tiểu Hà lấy được nhiều phong bao đỏ như vậy chứ gì! Yên tâm, của anh cũng sẽ không ít đâu. Chúng ta có hai bác, một cậu lại thêm bác cả, cô, chú ba, thân thích cũng không ít đâu!”

Lời này nói trúng tâm tư của Đại Bảo, Đại Bảo tính toán một chút mặt mày liền rạng rỡ. Xem ra mình cũng có thể nhận được một khoản! Ha ha ha ha!

Chu Quốc Cường không chấp nhận được bộ dáng tham tiền của Đại Bảo, một cái tát định giơ lên Đại Bảo chạy trối chết: “Ba, nói là được rồi cần gì phải đánh con!”

Người ta đã mười sáu tuổi rồi! Là người lớn rồi! Có thể đừng động chút là đánh hay không! Ô ô, số khổ mà!

199. Chương 201: Vệ Sĩ Mới

Năm nay đúng là Chu Quốc Cường phải nộp không ít học phí. Nhị Nha học tiểu học tốn ít nhất thì không đáng kể.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo, một đứa đầu lớp tám, một đứa đầu lớp sáu đều là một khoản không nhỏ, nhưng còn có thể gánh vác được. Nhưng tất cả vẫn không cao bằng học phí ở trường thể thao của Đại Bảo. Cũng may còn chưa bắt đầu thời kỳ nộp phí bồi dưỡng phí, nếu không một năm mấy nghìn nguyên thì dân quê khó mà đóng nổi!

May mà số tiền học phí này Chu Quốc Cường còn có thể chịu được. Hai tháng trước ông vừa trả hết tiền vay Chu Phương để xây nhà, chỗ tiền mặt có trong tay không nhiều. Bây giờ nộp hết tiền học phí, cơ bản không còn mấy.

Aizz, có nhiều con cũng không dễ nuôi.

Sau này còn phải gánh vác tiền sinh hoạt phí cho các con ở ngoài, không nỗ lực thì kiếm đâu ra tiền chứ! Nghĩ tới điểm này, bước chân bận rộn của Chu Quốc Cường càng không ngừng lại.

Đại Bảo học trường thể thao ở đầu tây của huyện, gần ranh giới giáp với huyện Lân. Đạp xe đạp hơn một tiếng gần hai tiếng, ngồi xe khách thì nhanh hơn một tí một tiếng là đến nơi. Đại Bảo mang theo mấy bộ quần áo đến trường.

Tiểu Bảo thì thôi, vừa vặn ở lại căn phòng trống trước đây của Đại Bảo trong phòng trọ thuê với Chu Tiểu Vân.

Xem ra, phòng này phải thuê tiếp, nếu không bọn nhỏ chạy tới chạy lui sao chịu nổi, nhất là khai giảng năm nay Chu Tiểu Vân bắt đầu có tiết tự học buổi tối.

Mỗi ngày sau khi tan học cô về làm cơm tối, ăn cơm xong lại đến trường tự học gần hai tiếng. Mỗi tối cũng có giáo viên đến thay phiên trông lớp. Trong giờ tự học có thể hỏi vấn đề chưa hiểu, cũng có thể làm bài tập, cũng có thể tự đọc sách. Ít ra, thoải mái hơn tiết học ban ngày một chút.

Có mấy nam sinh còn nhân cơ hội này thể hiện sự ga lăng với các nữ sinh. Buổi tối các cậu sẽ hộ tống nữ sinh mình ngưỡng mộ trong lòng về nhà, đây là việc mà mỗi thiếu niên đều vui vẻ, tình nguyện làm nhất.

Tám giờ tối, học sinh lớp tám đạp xe dưới ánh trăng về nhà cũng thành một phong cảnh đặc biệt. Lý Thiên Vũ cũng muốn tìm cơ hội biểu hiện, tiếc rằng căn bản không hề có cơ hội.

Đợt này vừa gần tới tám giờ, em trai bảo bối của Chu Tiểu Vân sẽ đúng giờ xuất hiện, đứng đợi trước cửa phòng tự học.

Lưu Lộ thu dọn cặp sách liếc mắt nhìn thấy Tiểu Bảo em trai Chu Tiểu Vân đang chờ ngoài cửa, lập tức che miệng cười: "Chu Tiểu Vân, vệ sĩ của cậu lại thay đổi rồi à!"

Chu Tiểu Vân tất nhiên biết Lưu Lộ đang nói Tiểu Bảo, cũng cười theo: "Đúng vậy, anh trai mình học trường thể thao, một tuần mới về nhà một lần. Giờ vừa vặn em trai mình học lớp sáu, nên ở trong phòng cũ của anh mình!"

Thật ra Chu Tiểu Vân cũng đã nói rất nhiều lần, nói Tiểu Bảo đừng chạy tới chờ cô tan học nữa. Quãng đường mất có mấy phút, dọc đường về còn có bạn học cùng đường, sao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nhưng Tiểu Bảo rất ngang, mặc kệ Chu Tiểu Vân nói gì đều làm theo ý mình. Làm cho Chu Tiểu Vân thở dài than thở một chút, Tiểu Bảo đã trưởng thành bắt đầu có chủ kiến của riêng mình, không giống như hồi bé luôn nghe lời cô nữa.

Đương nhiên Chu Tiểu Vân không biết sau lưng Đại Bảo và Tiểu Bảo còn có một cuộc đối thoại như sau:

Đại Bảo xách balo lên trường thể thao, trước hết gọi riêng Tiểu Bảo ra một bên dặn dò: "Tiểu Bảo, anh ở trường phải một tuần mới có thể về nhà một lần. Trọng trách bảo vệ Đại Nha anh sẽ giao cho em. Nhất là đầu năm nay chị em lên lớp tám, mỗi tối đều phải đến trường học tự học về rất muộn, nhất định em phải chờ chị em rồi hai chị em về cùng nhau, nhớ nhé?"

Có không ít nam sinh luôn nhìn chằm chằm em gái cậu, đừng tưởng rằng Đại Bảo không biết. Hừ, mấy thằng nhóc choai choai đừng tưởng rằng Đại Bảo này đi rồi là có thể ra tay với Chu Tiểu Vân. Còn có người nối nghiệp Tiểu Bảo đấy!

Tiểu Bảo trịnh trọng gật gật đầu: "Em biết rồi anh à, không cần anh nói nhất định em sẽ bảo vệ chị thật tốt."

Tiểu Bảo còn làm triệt để hơn Đại Bảo. Mỗi sáng cậu đi cùng chị đến trường, buổi trưa tan học sẽ tới chờ chị cùng về, buổi chiều cũng thế. Sau khi ăn cơm tối xong cậu còn hộ tống chị đến trường, hai tiếng sau lại đến đón về. Toàn bộ hành trình cẩn thận đồng hành khiến cho Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười, nói rõ không biết bao nhiêu lần cô không cần nhưng không hề có chút tác dụng nào.

Sự cố chấp của Tiểu Bảo còn hơn cả Đại Bảo!

Mấy ngày nay cuối cùng Chu Tiểu Vân được lĩnh giáo một mặt khác của Tiểu Bảo. Thật kỳ lạ, trước đây Tiểu Bảo rất ngoan, nghe lời cô nhất, nhưng mới qua hai năm sao lại phát triển thành tính cách như vậy. Cũng may Tiểu Bảo chỉ đặc biệt kiên trì ở điểm này, những phương diện khác vẫn giống như trước đây.

Chu Tiểu Vân cảm nhận được tấm lòng yêu chị, bảo vệ chị của Tiểu Bảo, nghĩ thầm đành kệ thằng bé vậy. Có lẽ cũng chỉ là hứng thú lúc đầu thôi, một thời gian nữa chưa biết chừng lại quên mất.

Vạn vạn lần không thể ngờ tới, qua hơn một tháng, hành động đưa đón chưa từng gián đoạn mà còn có xu thế trầm trọng hơn. Thời gian tự học buổi tối chưa kết thúc thằng bé đã đứng đây chờ.

Lưu Lộ không ngừng hâm mộ: "Chu Tiểu Vân, vốn tưởng rằng anh trai cậu đã tốt với cậu lắm rồi, nhưng bây giờ nhìn em trai cậu mới đúng là thuộc bộ tộc yêu chị đúng chuẩn đấy. Làm cho người ta hâm mộ chết đi được." Mỗi ngày có một cậu em đẹp trai đưa đi đón về như thế đúng là hâm mộ bạn ấy chết mất.

Chu Tiểu Vân trêu ghẹo cô: "Không phải cậu cũng có một anh trai đưa đi đón về làm bạn sao?" Chính là Lý Thiên Vũ đó. Lý Thiên Vũ ở nhà Lưu Lộ, vì thế thường là hai người cùng đến cùng về.

Lưu Lộ liếc mắt nói: "Quên đi, cả ngày tìm cơ hội, muốn giật dây mình đến chỗ cậu làm bài tập, đừng cho là mình không biết mưu kế nho nhỏ này của anh ấy. Tai của mình sắp bị anh ấy lải nhải lên vết chai rồi."

Chu Tiểu Vân lập tức không nói gì nữa, về điểm này tâm tư nhỏ của Lý Thiên Vũ mọi người đều biết, cô không ngốc đương nhiên cũng nhìn ra. Ban đầu cô chỉ cảm thấy buồn cười, đời người đúng là không thể đoán trước được. Có ai biết được rằng lúc Lý Thiên Vũ nảy mầm xuân tình sẽ gửi gắm tình yêu đầu đời của thiếu niên lên người cô chứ!

Mặc dù hạ quyết tâm không để ý tới cậu ta nhưng trong lòng Chu Tiểu Vân mỗi khi nghĩ đến điểm này cũng rất thoải mái.

Kiếp trước Lý Thiên Vũ chưa hề theo đuổi cô, cô đã ngu ngơ ở chung một chỗ với anh ta. Con gái chưa từng được trải qua thời kỳ được nam sinh theo đuổi mãnh liệt đã rơi vào lưới tình là hành động không hề khôn ngoan tẹo nào. Sau này nhớ lại Chu Tiểu Vân luôn cảm thấy vô cùng hối hận. Như là hàng hạ giá ấy mà cứ nhắc tới là Lý Thiên Vũ lại nói: "Đều do em tình nguyện, có ai ép em đâu". Nghe đi đây có phải là kiểu người yêu nhau nên nói không.

Không ngờ đến kiếp này Lý Thiên Vũ lại thích cô trước, điều này làm cho Chu Tiểu Vân có cảm giác thoả mãn rất không nhân đạo: Lý Thiên Vũ ơi Lý Thiên Vũ à, rốt cuộc cũng có ngày này, anh phải cẩn thận đến gần tôi, lấy lòng tôi! Đáng tiếc, bất luận thế nào tôi cũng sẽ không để ý đến anh.

Thu dọn cặp sách Chu Tiểu Vân ra khỏi phòng học, cùng Tiểu Bảo về nhà.

Hai chị em vừa cười vừa nói, dưới ánh đèn đường bóng hai người trải rất dài rồi hoà vào nhau, gắn bó chặt chẽ với nhau. Đột nhiên lúc này Chu Tiểu Vân cảm thấy có Tiểu Bảo làm bạn thật là tốt.

Sau khi về đến nhà, cô đã nhìn thấy nước nóng được đun sẵn rồi.

Ở điểm này, Tiểu Bảo mạnh hơn Đại Bảo nhiều. Phàm là quét rác, rửa bát, đun nước nóng mấy việc vặt vãnh này Tiểu Bảo đều làm rất tốt, khiến cho cô rảnh rỗi hơn.

Trên phương diện làm việc nhà, Đại Bảo không hề có thiên phú và kiên nhẫn, giao việc cho anh ấy, anh ấy cũng làm nhưng tuyệt đối sẽ làm người sai anh ấy hối hận.

Rửa bát vỡ bát à? Bình thường bình thường!

Đun nước nóng, nước đã cạn khô mà vẫn chưa tắt bếp gas ư? Đã làm đã làm!

Quét rác còn quét không sạch á? Đương nhiên, đương nhiên!

Aizz, vẫn là Tiểu Bảo tốt hơn!

200. Chương 202: Thư Tình (1)

Cuối cùng Tiểu Bảo đã được như ý nguyện vào học ở trường cấp hai Anh Minh, khỏi phải nói tâm trạng cả ngày luôn vui vẻ. Mỗi ngày được đi học cùng chị, tan học về cùng nhau, cuộc sống này thật tươi đẹp biết bao. Cuộc sống bây giờ của Tiểu Bảo so với năm ngoái hạnh phúc hơn nhiều.

Từ lúc Chu Tiểu Vân và Đại Bảo ở lại phòng trọ trên thị trấn thì cơ bản một tuần chỉ về một lần. Tiểu Bảo mỏi mắt mong chờ thêm một tuần mới được nhìn thấy chị gái. Hiện tại thật tốt, mỗi ngày ở cùng một chỗ với chị. Thực ra, cho dù Đại Bảo không dặn, chắc chắn hằng ngày Tiểu Bảo cũng sẽ đến chờ chị tan lớp tự học.

Nghe nói ở cấp hai có rất nhiều nam sinh xấu, luôn theo đuổi nữ sinh rồi nói chuyện yêu đương với họ gì gì đó. Tiểu Bảo nghĩ thầm hừ có tôi Tiểu Bảo ở đây, các người cách chị tôi xa một chút.

Đừng tưởng rằng cậu không nhận ra, hôm nay đứng chờ ở lớp chị, cậu cũng phát hiện ra luôn có một nam sinh thò đầu sang rồi bắt chuyện với chị, hình như là bạn cùng bàn với chị. Còn có Lý Thiên Vũ bạn học cùng hồi tiểu học của chị nữa.

Ấn tượng của Tiểu Bảo về Lý Thiên Vũ không tốt lắm. Tuy trước đây cũng đã gặp mấy lần tương đối quen mặt nhưng vừa thấy dáng vẻ cẩn thận lấy lòng kia của Lý Thiên Vũ là Tiểu Bảo đã không vừa mắt.

Cách xa một chút cho tôi! Đừng đảo quanh chị tôi nữa.

Tiểu Bảo vừa đến tan học đã nhìn chị chằm chằm, kiên quyết không để cho bất luận nam sinh nào có mưu đồ gây rối có cơ hội tiếp cận chị. Khiến cho các nam sinh lớp 8-2 không biết làm gì, muốn tìm một cơ hội hộ tống Chu Tiểu Vân về nhà cũng không có, thực sự là…

Chu Tiểu Vân phát hiện từ lúc lên lớp tám, bầu không khí học tập trong lớp trái lại không sôi nổi như trước đây. Có thể là vì tới lớp tám không ít nam sinh, nữ sinh bắt đầu vào thời kỳ trưởng thành gây rối. Trước đây chỉ là giai đoạn thăm dò, nhưng tới lớp tám, không ngờ có không ít người "luyện tập" thật sự.

Lớp nào mà không có đôi có cặp? Không dám công khai thì đã lan truyền xôn xao trong các học sinh, có ai mà không biết.

Ngay cả lớp cô cũng bắt đầu có người nói chuyện yêu đương đấy thôi! Hà Mộng Nghiên và Trương Khải bị người khác bắt gặp chủ nhật hẹn hò ở công viên, việc này sớm truyền ra khắp lớp. Nghe nói ở lớp khác còn kinh hơn, nửa công khai liếc mắt đưa tình trong lớp.

Chủ nhiệm lớp cả ngày như đề phòng cướp, liếc qua liếc lại nhưng không có bằng chứng rõ ràng, chỉ là học sinh truyền miệng nên không thể xử phạt, cùng lắm là gọi lên nói chuyện thôi. Xử lý không đến nơi đến chốn, người bị gọi lên nói chuyện mặt ngoài thì vâng vâng dạ dạ thanh minh kiên quyết không yêu sớm, sau lưng lại có đôi có cặp.

Nghê Lượng không có việc gì thì luôn ở trong lớp tận tâm thuyết giáo, tiếc rằng hậu quả xa xa không được như thời kì lớp bảy.

Có thể nguyên nhân là học sinh đều đã mười lăm mười sáu tuổi, đã đến thời kì phản loạn! Đa số mọi người tận tình khuyên bảo sẽ không nghe vào tai, trái lại còn rất đắc ý vì hành vi của mình.

Chu Tiểu Vân rất muốn nói, ngàn vạn đừng yêu sớm! Yêu sớm thường hại cả đời người đấy! Dù sao, cô tuyệt đối sẽ không tham gia vào. Vẫn nên nghiêm túc học tập mới đúng.

Sau lưng các nữ sinh bắt đầu bàn luận đến vấn đề nhạy cảm như ai phát dục tốt, ai bắt đầu mặc áo ngực vân vân. Trong lớp, Hà Mộng Nghiên chính là đối tượng được mọi người bàn luận nhiều nhất, ngực bạn ấy phát triển từ rất sớm, người khác còn là Thái Bình Dương bạn ấy đã phát triển gần bằng thiếu nữ rồi. Hơn nữa gia cảnh lại tốt nên thường xuyên ăn mặc đẹp, trang điểm mốt, trong đám nữ sinh bạn ấy luôn gây chú ý nhất.

Trong lớp không ít bạn nữ bắt đầu có kinh, đến thời gian này, các thiếu nữ luôn nũng nịu nói: "Xin hộ mình với thầy Lục dạy thể dục, mình muốn xin nghỉ tiết này để nghỉ ngơi", trong lòng các bạn nữ khác cũng hiểu rõ.

Chu Tiểu Vân nhỏ tuổi hơn một chút, nên thời kì phức tạp này tạm thời còn chưa đến. Cô nghĩ thầm tốt nhất nên chờ thêm một, hai năm nữa là tốt nhất, mỗi tháng tới một lần thật sự rất phiền phức.

Đương nhiên, học sinh nghiêm túc học tập vẫn là chiếm đại đa số. Như Dương Phàm, Lâm Ba, Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ, hay Lý Thiên Vũ… Còn Tần Tuyết đi đâu rồi?

Dạo này hình như tâm trạng Tần Tuyết cũng thay đổi, gần đây thành tích bắt đầu giảm xuống, kỳ thi tháng còn rớt khỏi top mười nên đang bị giáo viên gọi lên nói chuyện liên tục.

Đống đạo lý lớn của Nghê Lượng hình như cũng không thuyết phục được Tần Tuyết. Trong giờ học, tinh thần của Tần Tuyết luôn lơ đãng, không được tập trung như trước đây. Cô luôn thích nhìn sang chỗ ngồi của Dương Phàm, sau này, bị chuyển đi chỗ khác mới thu liễm lại.

Lúc chơi bóng sau giờ học Lý Thiên Vũ lấy việc này ra trêu Dương Phàm: "Dương Phàm, cậu làm gì mà Tần Tuyết đã nóng vội đến mức này rồi, thành tích còn giảm nhanh như vậy."

Ở trước mặt Lý Thiên Vũ, Dương Phàm đánh chết cũng không thừa nhận việc này có liên quan đến mình: "Cậu đừng đoán mò, tớ và Tần Tuyết không có gì cả."

Cùng lắm là Tần Tuyết viết thư cho cậu nhưng cậu không trả lời thôi. Nhưng chuyện này có liên quan đến vấn đề danh dự của con gái nên chắc chắn Dương Phàm sẽ không nói ra, đành phải lặng lẽ xé thư, vứt vào thùng rác.

Lý Thiên Vũ liếc xéo Dương Phàm một cái căn bản không tin lí do thoái thác của cậu bạn: "Thôi đi, cậu đừng giả vờ ngớ ngẩn để lừa đảo trước mặt tớ. Người ta Tần Tuyết có ý với cậu không phải chuyện ngày một ngày hai, mau khai ra ình, có phải cậu ấy viết thư tình cho cậu nhưng cậu không để ý đến người ta không?"

Thuận miệng nói mò lại trúng. Dương Phàm hoảng sợ cho rằng chuyện này Lý Thiên Vũ đã biết, lại nhìn thấy cậu bạn cười toe toét, cậu mới hiểu bạn mình cũng chỉ thuận miệng nói mò thôi nên mới yên lòng: "Không thể nào, cậu chớ nói lung tung, nếu như lan truyền trong lớp Tần Tuyết đâu còn mặt mũi nào nhìn người khác? Đến lúc đó tìm cậu tính sổ, chuyện này không liên quan đến mình."

Lý Thiên Vũ còn muốn hỏi đến cùng lại bị một câu của Dương Phàm ngăn cản khiến cho nói không ra lời: "Mình bảo này, gần đây hình chỉ cơ hội nói chuyện của cậu và bạn kia ít đi hẳn nhỉ!"

Aizz, ngực lúc nào cũng nhói đau mà!

Tiểu Bảo em trai Chu Tiểu Vân thấy cậu như thấy kẻ thù vậy, thật sự không hiểu cậu đắc tội em ấy lúc nào. Hại cậu giờ muốn tìm cơ hội nói chuyện với Chu Tiểu Vân ít đi hẳn. Ngẫm lại năm ngoái còn có thời gian tốt đẹp được cùng làm bài với Chu Tiểu Vân, cùng ăn cơm với bạn ấy. Nhưng đến học kỳ này thì chỉ cần vừa để sách xuống, thằng bé chướng mắt kia đã đến rồi. Cơ bản Lý Thiên Vũ chưa kịp bắt chuyện với Chu Tiểu Vân đã thấy bạn ấy đi về cùng em trai rồi.

Bình thường ở trong lớp đã rất ít khi được nói chuyện với Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ nghĩ tới đây lại buồn bã ỉu xìu.

Lần này đến phiên Dương Phàm cười hì hì: "Người anh em, chớ nhụt chí, con gái thôi mà, phải từ từ theo đuổi. Để mình dạy cho cậu hai câu."

Lý Thiên Vũ giật mình, cảm thấy hứng thú, ngay cả bóng rổ cũng không chơi, châu đầu với Dương Phàm bàn luận xôn xao.

Dương Phàm dạy đến dạy đi kỳ thực cũng chỉ là hai câu kia: Một là phải kiên trì, chính là kiên trì như sắt đá, có da mặt dày còn sợ không lay chuyển được con gái sao? Hai là, phải biết biểu đạt. Cậu đã từng thổ lộ với Chu Tiểu Vân chưa, chưa từng chứ gì? Như vậy sao được, phải nghĩ biện pháp ám chỉ, để cho bạn ấy biết cậu thích mình mới đúng!

Quân sư quạt mo ra chiêu đều là cách người khác đã dùng mãi rồi, chính là viết thư tình.

Đầu Lý Thiên Vũ lắc lắc như trống bỏi: "Quên đi, cậu đừng nói nữa, đời này tớ không bao giờ viết thư tình cho con gái."

Trong đầu Lý Thiên Vũ luôn phỉ nhổ chuyện viết thư tình này. Đây là việc quá sến, cậu còn lâu mới làm.

Lúc đứng đợi một mình, Lý Thiên Vũ lại không tự chủ được nghĩ tới kế sách Dương Phàm đưa ra: Viết thư tình! Viết thư tình…

Hay là, cậu thử xem?

201. Chương 203: Thư Tình (2)

Hôm thứ hai, cũng vì chuyện thư tình này lớp 8-2 mà nổi lên sóng to gió lớn.

Sự việc là thế này:

Vào tiết thể dục buổi sáng. Bởi vì thời tiết khói bụi mù, học sinh các lớp được tự do hoạt động, nên rất nhiều người đứng dưới mái hiên nói chuyện phiếm.

Hứa Mỹ Lệ đến chỗ của Hà Mộng Nghiên muốn mượn vở ghi của bạn ấy xem một lúc, không ngờ kết quả từ trong vở ghi chép rơi ra một tờ giấy.

Hứa Mỹ Lệ lập tức tò mò liếc mắt nhìn qua một cái, chờ thấy rõ nội dung bên trong xong thì ngạc nhiên kêu lên. Lúc này thu hút sự chú ý của các bạn học khác trong lớp.

Có nam sinh nhân cơ hội này xôn xao ầm ĩ: Thư tình, thư tình đó, đây chính là thư tình trong truyền thuyết!

Nghê Lượng đứng ngoài phòng học cũng bị thu hút nên qua xem. Cầm tờ giấy, sắc mặt anh lập tức trở nên u ám, bảo các nữ sinh đi tìm Hà Mộng Nghiên lên văn phòng nói chuyện ngay lập tức.

Đi toalet vừa về đến cửa lớp, Hà Mộng Nghiên còn chưa hiểu rõ có chuyện gì xảy ra đã bị mọi người hộ tống lên văn phòng.

Nghê Lượng bảo tất cả học sinh đứng ngoài văn phòng về lớp đợi, sau đó đóng sầm cửa lại. Hà Mộng Nghiên nhìn thấy tờ giấy trong tay Nghê Lượng thì trong đầu lập tức ong một tiếng. Mấy chữ "Sự việc đã bại lộ" nhanh chóng xẹt qua trong đầu.

Lặng lẽ yên lặng là một chuyện, nhưng bị tóm gáy lại là chuyện khác. Chứng cứ vô cùng xác thực làm sao cô chối cãi được. Càng khiến cho người khác tuyệt vọng chính là Trương Khải còn ký tên vào cuối tờ giấy, thế này thì không muốn nhận cũng không được.

Hà Mộng Nghiên bật khóc, ngược lại làm cho Nghê Lượng không biết nói từ đâu. Anh đành phải cho Hà Mộng Nghiên về nhà sớm để bình tĩnh lại, buổi chiều mời phụ huynh đến trường gặp mặt. Nghê Lượng cầm tờ giấy chạy thẳng tới lớp học, Trương Khải luôn liều lĩnh bị thầy gọi ra ngoài phê bình một trận sau đó ủ rũ vào lớp.

Buổi chiều, phụ huynh Hà Mộng Nghiên và Trương Khải đến đủ.

Trong văn phòng vô cùng náo nhiệt, không chặn nổi những người hiếu kỳ đứng xem. Nghê Lượng cũng không ngăn cản, nghĩ thầm cho các em ấy chứng kiến hậu quả nghiêm trọng cũng tốt, xem các em còn dám yêu sớm hay không. Hừ!

Đợi đến khi Nghê Lượng nói muốn đình chỉ việc học của hai học sinh để có thời gian xử lý thì các phụ huynh cũng bắt đầu luống cuống. Mắt thấy đã lên lớp tám rồi, đây chính là khoảng thời gian học tập quan trọng nhất, nếu học kỳ này bị đình chỉ ở nhà đợi thì sau này sao thi vào cấp ba nổi?

Nói hết lời, ngàn lần xin vạn lần năn nỉ, cuối cùng Nghê Lượng cũng đồng ý, tạm thời chỉ bắt nghỉ ba ngày, để hai người ở nhà tự xem xét lại bản thân, tuần sau có thể đi học bình thường. Phụ huynh học sinh phải giáo dục lại các em, nếu tái phạm lỗi này thì sẽ phải nghỉ học để xử lý.

Hà Mộng Nghiên khóc sướt mướt và Trương Khải sắc mặt khó coi lần lượt được cha mẹ đưa về nhà.

Khi Nghê Lượng bước chân vào lớp thì phát hiện cả lớp im lặng không hề có một âm thanh nói chuyện nào, anh lạnh mặt nói: "Các em học sinh cũng nhìn thấy rồi đấy, hai người Hà Mộng Nghiên và Trương Khải lớp chúng ta có hiện tượng yêu sớm. Trương Khải lại còn viết thư tình cho Hà Mộng Nghiên. May mà phát hiện sớm, nếu cứ tiếp tục phát triển, thành dáng vẻ gì không ai có thể biết được. Các em mới hơn mười tuổi, bây giờ học tập mới là chuyện quan trọng nhất đối với các em. Có bài học này các em hãy thu hồi trái tim mình về chỗ cũ đi."

Ánh mắt anh sắc bén đảo qua cả lớp, rất nhiều học sinh cúi đầu xuống. Chột dạ ấy mà, ai mà không rụt cổ lại trước ánh mắt như ra đa kia chứ.

Tần Tuyết nghe được hai chữ thư tình thì cả cơ thể chấn động, lặng lẽ quay đầu liếc mắt nhìn Dương Phàm dường như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng cô rất khó chịu: Aizz, cậu ấy xử lý thư tình của mình thế nào nhỉ? Hi vọng là cất đi, ngàn vạn lần đừng để trong cặp sách lại bị phát hiện. Đến lúc đó…

Tần Tuyết càng nghĩ càng thấy sợ. Cô rất hối hận thời điểm đó nhất thời xúc động đi viết thư tình. Dương Phàm nhìn vẻ mặt đáng thương Tần Tuyết thì có chút không đành lòng, nghĩ thầm phải tìm cơ hội nói cho bạn ấy biết bức thư kia đã bị mình xé đi, ném vào thùng rác rồi mới được.

Trong lòng Lý Thiên Vũ cũng đang chạy loạn. Cậu nghĩ thầm: May mà mình không nghe lời xúi giục ma quỷ của Dương Phàm viết thư tình quái quỷ gì đó. Lúc đó cậu cũng hơi động lòng nhưng vẫn chưa bắt tay viết đã bị sự kiện bùng nổ trong lớp làm giật mình. Nếu đổi lại chuyện này bị phát hiện trên người Chu Tiểu Vân… Không được, cậu không thể mang đến loại phiền phức kiểu này cho bạn ấy được!

Lý Thiên Vũ hạ quyết tâm kiên quyết không viết mấy thứ như thư tình, đó chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Phải giấu thật sâu tình cảm này tận đáy lòng, không để ai nhìn thấy.

Chờ đến tuần sau, tinh thần rõ ràng Hà Mộng Nghiên sa sút hẳn, ngay cả nói cũng không chịu nói. Lúc cô nhìn Hứa Mỹ Lệ như nhìn thấy kẻ thù. Hứa Mỹ Lệ cũng rất vô tội, nghĩ thầm: mình đâu có cố ý, ai bảo cậu vứt thư tình Trương Khải viết ình bừa bãi cơ! Mang theo tới trường học là chuyện vô cùng nguy hiểm! Lúc này Trương Khải rất muốn nói chuyện với Hà Mộng Nghiên, nhưng cô đã không chịu để ý đến cậu nữa.

Trong lòng Dương Phàm đấu tranh gay gắt, cuối cùng, nhân lúc tan học một ngày nào đó, thời gian này mọi người đã về gần hết, lấy lí do cần thảo luận bài gọi Tần Tuyết lại.

Tần Tuyết lập tức hiểu Dương Phàm muốn nói với mình chuyện gì.

Hai người cùng đi ra khỏi trường, vừa vặn nhà cả hai nằm cùng hướng, có đi cùng cũng không khiến người khác chú ý. Dương Phàm vô tình nhắc tới đề tài này, trong lòng cứ do dự mãi không biết mở miệng thế nào.

Tần Tuyết không nhịn được hỏi: "Dương Phàm, tờ giấy mình đưa cho cậu ấy, cậu làm gì với nó rồi?" Càng về sau giọng cô càng ngày càng nhỏ gần như không nghe được nói gì.

Đương nhiên Dương Phàm biết cô đang hỏi cái gì, cũng nhẹ giọng trả lời: "Mình đã xé và bỏ vào thùng rác rồi, cậu yên tâm đi, sẽ không bị phát hiện đâu. Chúng ta hãy dồn hết tâm tư vào việc học nhé, trong học tập quan tâm lẫn nhau cùng nhau tiến bộ." Nói xong, Dương Phàm vượt lên trước.

Đầu tiên Tần Tuyết thở phào một hơi, sau đó lại cảm thấy trong lòng chua sót. Aizz, quả nhiên đã ném thư tình của mình đi rồi. Chẳng lẽ Dương Phàm không thích mình chút nào sao…

Tần Tuyết chợt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ có liên quan đến Dương Phàm. Khi hai người cùng lớp cùng trường tiểu học, từ trước đến nay Tần Tuyết chỉ có thể đứng thứ hai trong lớp nhưng trong lòng rất phục Dương Phàm xuất sắc kia.

Nhìn bạn ấy thật dễ dàng, hình như không cần phí nhiều công sức đã có thể đứng thứ nhất trong kì thi, thật quá siêu! Không biết bắt đầu từ khi nào Tần Tuyết càng ngày càng quan tâm đến Dương Phàm nhiều hơn, có lẽ từ lúc lên cấp hai thì phải!

Đầu lớp sáu, Tần Tuyết cảm thấy rất hưng phấn khi hai người lại học chung một lớp. Nhưng cô dần dần phát hiện quan hệ của cô và Dương Phàm rất bình thường. Thậm chí còn không thân thiết bằng Chu Tiểu Vân mới đến…

Dương Phàm vẫn luôn tươi cười, có vẻ chơi với ai cũng thân, nhưng Tần Tuyết vô cùng hi vọng mình sẽ được quan tâm, coi trọng một cách đặc biệt không giống với mọi người.

Tình cảm dần dần tích tụ cuối cùng đến năm lớp tám thì bùng nổ, Tần Tuyết rất hâm mộ khi nhìn cặp đôi Hà Mộng Nghiên và Trương Khải. Cuối cùng cô lấy hết can đảm viết thư tình cho Dương Phàm. Bên trên hàm súc chỉ ra mình có cảm tình với cậu, hi vọng hai chúng ta có thể là đôi bạn thân thiết.

Không nghĩ tới, không hề có hồi âm khiến cả ngày Tần Tuyết không yên lòng, thành tích bắt đầu tụt dốc.

Biết chuyện của Hà Mộng Nghiên và Trương Khải bị lộ, Tần Tuyết mới bối rối, vạn nhất thư mình viết cho Dương Phàm cũng bị phát hiện thì phải làm thế nào đây? Tần Tuyết càng nghĩ càng sợ hãi. Không ngờ hôm nay Dương Phàm lại tìm cơ hội nói riêng cho cô biết bức thư ấy đã bị xé từ lâu rồi.

Tần Tuyết nghĩ thầm, xem ra tuổi mình còn nhỏ căn bản không tư cách nói lời yêu, vẫn nên chăm chỉ học tập thì tốt hơn!

202. Chương 204: Sinh Nhật (1)

Trải qua việc này, các nam sinh nữ sinh ở lớp 8-2 có nề nếp hẳn. Có lẽ dù không trung thực cũng sẽ tiến hành hoạt động một cách lặng lẽ sau lưng, còn bề ngoài vẫn khá im ắng.

Im ắng mới là lạ! Ai biết trong lòng mọi người suy nghĩ gì chứ!

Không thấy lại có bạn học lấy cớ sinh nhật "Làm mưa làm gió" à? Không biết bắt đầu từ ai, chỉ cần có người đến ngày sinh nhật sẽ mời mấy người bạn thân thiết đến nhà ăn một bữa. Có điều vẫn là hoạt động của từng nhóm riêng lẻ, không mở rộng ra cả lớp.

Phong trào này lan đi rất nhanh, Chu Tiểu Vân cũng được mời tham gia buổi sinh nhật.

Trần Hân cười híp mắt đến mời Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, tối thứ sáu tuần này đến nhà mình ăn bữa cơm nhé. Thứ sáu là sinh nhật mình, cậu nhất định phải đến đấy!" Không đợi Chu Tiểu Vân từ chối cô đã chạy đi mời Lưu Lộ.

Chu Tiểu Vân ngẩn ra, này… Có thể không đi được không…

Lưu Lộ đợi khi Trần Hân không có trong lớp, tìm cơ hội lặng lẽ tới hỏi Chu Tiểu Vân có đi hay không. Trong lòng Chu Tiểu Vân cũng rất khó xử. Nếu đi cũng hơi rắc rối, không đi cũng không được, chơi với cậu ấy khá thân nên cậu ấy đã đến mời, không đi thì đúng là quá không nể mặt rồi. Hai người nhìn nhau, cùng thở dài: hay là đi đi!

Hôm nay là thứ tư, còn hai ngày nữa mới đến thứ sáu. Chu Tiểu Vân hẹn Lưu Lộ cùng đến cửa hàng lưu niệm trên đường Thượng Hải xem rồi chọn món quà sinh nhật cho Trần Hân, tay không mà đến thì quá kỳ cục.

Gần đây trong đám học sinh rất lưu hành việc tặng thiệp âm nhạc chúc mừng, vừa mở ra đèn đỏ sẽ sáng lên. Bài hát "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ" tự động vang lên, lúc đóng lại tiếng nhạc sẽ biến mất. Giá dao động từ hai đến năm nguyên, còn tuỳ trình độ tinh xảo. Lưu Lộ nhìn trúng một tấm thiệp nhạc chúc mừng giá năm nguyên, vừa mở ra, bên trong có hình vẽ lập thể vô cùng đẹp mắt.

Chu Tiểu Vân dạo qua một vòng trong cửa hàng, giữa một loạt món quà rực rỡ sắc màu, cô chọn đi chọn lại. Cửa hàng lưu niệm này chuyên bán cho học sinh, quà tặng này nọ không đắt lắm, giá cả lại ổn định.

Có nhiều loại thiệp chúc mừng, cũng có các loại sổ với nhiều hình vẽ khác nhau, còn có rất nhiều đồ chơi be bé tinh xảo.

Chu Tiểu Vân mua đồ luôn dựa trên nguyên tắc thực tế, phải dùng được nên vừa ý một quyển nhật ký có khoá nhỏ. Quyển sổ rất dày, có lẽ viết một năm cũng không thành vấn đề, bên trong là giấy màu, sờ rất mịn. Hơn nữa, bên cạnh có cái khoá nhỏ xinh xắn, cực kỳ đáng yêu. Giá cũng vừa phải, sáu nguyên.

Lưu Lộ liếc mắt nhìn qua đã thích ngay, lay lay tay Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, chờ tháng sau đến sinh nhật mình, cậu cũng tặng quyển nhật ký kiểu này ình nhé, được không?"

Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười: "Được được được, đến lúc đó mình nhất định sẽ mua một quyển tặng cho cậu, được chưa!" Thật phục cậu ấy, chưa từng thấy ai muốn tặng quà mà nói thẳng ra như thế.

Hai cô bé cười đùa vui vẻ đi chọn đồ trong cửa hàng lưu niệm thu hút ánh mắt của không ít nam sinh.

Có một người mặc quần ống loe, tóc húi cua tự nhận là cool boy lên tiếng : "Hi, em gái xinh đẹp đằng trước học ở trường nào thế?"

Lưu Lộ hừ lạnh một tiếng: "Tôi học ở trường nào mắc mớ gì đến anh?"

Cái tên tóc húi cua kia cùng lắm chỉ mười tám mười chín tuổi, nghe vậy cười: "Nói cho anh đi, sau này anh đến tìm các em rủ đi chơi."

Thật là khiến người khác buồn nôn, anh ta còn tự ình là tình thánh chứ. Cũng không soi lại gương đi.

Chu Tiểu Vân kéo Lưu Lộ còn đang muốn mắng hai câu đi.

Nghe từ đằng sau truyền đến tiếng cười khả ố, Lưu Lộ tức giận đến nỗi mặt trắng bệch: "Chu Tiểu Vân, cậu kéo mình làm gì, mình còn muốn mắng cho hắn ta một trận. Đúng là đồ không biết xấu hổ!"

Chu Tiểu Vân khuyên nhủ: "Quên đi, người như thế cậu không để ý đến hắn ta thì hắn sẽ im miệng. Cậu càng để ý hắn càng đắc ý, cậu không thấy khi hắn nhìn phản ứng của cậu thì hắn càng có tinh thần à?" Phương pháp tốt nhất chính là mau mau tránh đi không để ý tới hắn, dĩ nhiên hắn ta sẽ tự làm mất mặt.

Lưu Lộ nghĩ lại đúng là có chuyện như vậy, không nói gì nữa. Hai người cất những món quà được gói lại đẹp đẽ vào túi của riêng mình.

Chiều thứ sáu vừa đến lớp, Trần Hân đặc biệt chạy tới nói cho hai người: "Hai cậu lúc tan học đứng ở cổng trường chờ tớ một lát nhé, đến lúc đó chúng ta cùng đi. Nếu không tớ sợ các cậu không tìm được nhà tớ."

Trông tư thế này hình như mời không ít người!

Chu Tiểu Vân biết rõ hỏi không lịch sự nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu: "Trần Hân, cậu mời bao nhiêu bạn học trong lớp đến nhà thế?"

Trần Hân cười nói: "Không nhiều, chừng mười người mà thôi."

Mười người, mà thôi?

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ lặng lẽ trao đổi ánh mắt, từ trong ánh mắt đó đọc lên được dấu chấm than!

Trần Hân nói tiếp: "Vốn tớ định mời hai mươi người, nhưng trong nhà không rộng lắm, sợ không tiếp đãi được hết. Vì thế đành mời mười mấy bạn, hay chơi với tớ thì tớ đều mời đến. Có mấy bạn không thể mời được, đúng là không có cách nào khác." Trần Hân lộ ra dáng vẻ rất đáng tiếc và đau lòng.

Trong lòng Chu Tiểu Vân cảm thán: Nhìn người ta tổ chức sinh nhật kìa, thanh thế lớn như vậy. Cô còn chưa từng nghĩ đến việc mời bạn thân đến sinh nhật của mình đâu.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đi cùng nhau.

Khi Tiểu Bảo chạy đến cửa phòng học còn thở hổn hển một lúc, Chu Tiểu Vân yêu thương vỗ vỗ lưng cậu: "Chu Chí Kiệt, em từ từ đi thì không. Ai bảo em chạy nhanh như vậy." Đã là thiếu niên mười hai tuổi, không thể cứ gọi là "Tiểu Bảo", "Tiểu Bảo". Lúc ở trường thì giống nhau gọi thẳng tên chính thức.

Tiểu Bảo bình tĩnh một lúc mới tốt hơn: "Em cầm hộ chị cặp sách về nhà trước."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, để quà trong cặp sách của Lưu Lộ, rồi đưa cặp sách của mình cho Tiểu Bảo mang về trước.

Vốn dĩ đêm nay phải về nhà (ở quê ý), nhưng nếu muốn tham gia buổi sinh nhật của bạn học Trần Hân thì không biết lúc nào mới kết thúc. Chu Tiểu Vân muốn để Tiểu Bảo về nhà trước, mình thì sáng hôm sau mới về.

Tiểu Bảo không đồng ý: "Chị, một mình em ở ngoài tùy tiện ăn cái gì đó là được. Sau đó em sẽ làm bài tập về nhà, một mình em không sao đâu. Ngày mai hai chúng ta cùng về!"

Như vậy cũng tốt, cô cũng không yên tâm lắm chuyện Tiểu Bảo một mình đạp xe về với quãng đường xa như vậy! Dặn Tiểu Bảo thay mình gọi điện thoại về nhà báo một tiếng, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đứng ở cổng trường chờ Trần Hân.

Lưu Lộ thở dài lại nói bằng giọng điệu không thể chua hơn: "Chu Tiểu Vân ơi Chu Tiểu Vân à, thành tích của cậu tốt như vậy, viết văn hay, lại biết chơi đàn accordion mình chưa từng ghen tị với cậu. Nhưng cậu còn có anh trai luôn thương cậu, em trai yêu mến cậu như thế làm ình quá ghen tỵ."

Bình thường Đại Bảo luôn có vẻ vô tâm, không để ý, nhưng chỉ cần có ai tới gần Chu Tiểu Vân đã bắt đầu sôi sục tinh thần, quá thương Chu Tiểu Vân mà! Tiểu Bảo thì càng không cần phải nói, cậu em trai nghe lời, ngoan ngoãn, tỉ mỉ chăm sóc này thực làm cho người ta đỏ mắt!

Lưu Lộ rất muốn cướp Tiểu Bảo về làm em trai của mình! Nhà Lưu Lộ có hai chị em, Lưu Lộ lại là em nên chỉ có thể nghe lời chị. Vì thế nhìn thấy Chu Tiểu Vân có một cậu em trai đáng yêu như thế thì đúng là trông mà thèm.

203. Chương 205: Sinh Nhật (2)

Chu Tiểu Vân nghe vậy nở nụ cười: "Không phải cậu cũng có chị à?"

Lưu Lộ có chị gái tên là Lưu Sương, lớn hơn Lưu Lộ bốn tuổi.

Lưu Lộ xua tay nói: "Đừng nhắc đến bà chị mình nữa, lớn hơn mình bốn tuổi nên cứ coi mình như con nít ý, cũng không thèm nghe ý kiến của mình. Mình cũng có năng lực chả kém gì chị ấy, nhà người ta đều là con út được cưng chiều, nhà mình thì ngược lại, cha mẹ đều thiên vị chị ấy."

Nói nghe thật đáng thương, Chu Tiểu Vân cũng không bị dáng vẻ đáng thương của cô bạn đánh lừa: "Đừng đùa nữa, lần trước không phải cậu chẳng bảo cậu muốn cái gì ba mẹ sẽ mua cho cậu cái đó à? Thế không gọi là chiều cậu thì là gì?" Đúng là không biết đủ gì cả! Quần áo trên người Lưu Lộ luôn là loại đắt nhất trong lớp, vừa nhìn đã biết cha mẹ đã tốn khá nhiều tiền trên người bạn ấy.

Lưu Lộ cười làm lành nói: "Cái mình nói không liên quan đến đời sống vật chất, mình nói đến đời sống tinh thần cơ. Không thể mãi mãi coi mình như trẻ con được đúng không. Mình vẫn luôn mong trong nhà có thêm một đứa em nhỏ để ình trải nghiệm cảm giác làm chị. Mình nói cái gì nó nghe cái đó, cảm giác này thật tuyệt!"

Chu Tiểu Vân không để ý tới cô bạn, để mặc bạn ấy bơi trong mộng tưởng hão huyền đi.

Từ xa, Trần Hân dẫn theo một đám bạn học đến.

Hả, đều là bạn học cùng lớp. Đếm thử xem nào, đúng là không ít, ít nhất cũng mười hai, mười ba người. Phần lớn đều là bạn nữ, bên trong chỉ có Dương Phàm, Lý Thiên Vũ và Chung Lập Uy là ba nam sinh.

Chung Lập Uy và Trần Hân là bạn cùng bàn, hai người luôn bị mọi người đồn là một đôi. Chu Tiểu Vân lập tức đoán được dụng ý của Trần Hân khi mời Dương Phàm và Lý Thiên Vũ, có lẽ sợ mời một mình Chung Lập Uy thì quá gây chú ý nên mới mời thêm hai người kia để nguỵ trang!

Thực ra đây chỉ là lý do thứ nhất. Lý do thứ hai đương nhiên vì trong lớp không hề thiếu nữ sinh có hảo cảm với Dương Phàm và Lý Thiên Vũ. Trần Hân mời hai người tới vì để cho các nữ sinh đến làm khách có thêm cơ hội tiếp cận.

Đúng thôi, Dương Phàm có thành tích tốt, đầu óc thông minh, tính tình thẳng thắn từ trước đến nay chiếm được rất nhiều cảm tình của các bạn nữ. Còn Lý Thiên Vũ, hiện tại tốt xấu gì là một tiểu soái ca, thích vận động để phát triển chiều cao, chiều cao của cậu trong đám bạn đã ít có đối thủ. Tất nhiên cậu cũng thành đối tượng ái mộ của không ít nữ sinh.

Đến lớp tám Lý Thiên Vũ được đề bạt làm cán sự môn hoá, trở thành một thành viên trong ban cán bộ lớp, có thể nói là tiến bộ thần tốc. Từ vị trí thứ hai mươi tám lúc đầu khi mới chuyển đến thì nay ở kì thi tháng trước đã đứng thứ tám, có thể nói là một nhân tố tiềm năng trong lớp 8-2.

Nhưng, trước mặt Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân tính tình cậu dễ chịu, hay cười, hoạt ngôn không có nghĩa là khi nói chuyện với các bạn nữ cũng có dáng vẻ đó, thường là vẻ mặt lạnh lùng ít tươi cười. Nghe nói không ít nữ sinh cảm thấy nam sinh như thế rất cold*. (Nguyên văn là khốc, mình không biết để thế nào nữa ==)

Chu Tiểu Vân nghe Lưu Lộ kể lại những lời này thì bò ra cười cả buổi, dáng vẻ đó của cậu ta mà cũng được gọi là cold? Thật không biết mắt các bạn nữ bây giờ thế nào nữa.

Lý Thiên Vũ sớm biết rằng Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ cũng đi, nên lúc nhìn thấy Lưu Lộ mặc áo khoác màu xanh và Chu Tiểu Vân với nụ cười xinh đẹp thì trong lòng rất vui vẻ.

Dương Phàm cúi đầu cười hai tiếng, cậu thích nhất là nhìn vẻ mặt này của Lý Thiên Vũ. Dáng vẻ trái tim bay phấp phới của thiếu niên đúng là làm cho người khác mở rộng tầm mắt!

Dương Phàm rất không lương tâm nghĩ, cũng may Chu Tiểu Vân chưa từng đáp lại cậu ấy, nên cậu ấy vẫn chưa xác định được rõ ràng. Nếu không, không bị thầy Nghê Lượng mắng thối đầu mới là lạ.

Một nhóm thiếu nữ đẹp như hoa cộng thêm ba nam sinh, tổ hợp thật sự rất bắt mắt, trên đường đi thu hút ánh mắt của không ít người.

Nhân vật chính Trần Hân hôm nay cố ý mặc một bộ quần áo mới, khuôn mặt tỏa sáng rất có tinh thần, so với bình thường còn đẹp hơn ba phần, được vây quanh bởi các bạn học thì càng cười tươi hơn. Tạm thời Chung Lập Uy không tiện đến gần Trần Hân, vẫn quấn quít lấy Dương Phàm và Lý Thiên Vũ nói chuyện, ba nam sinh tự nhiên đi thành một nhóm.

Nhà Trần Hân cách trường học không quá xa, ước chừng đi mất mười lăm, mười sáu phút. Khi đến nhà Trần Hân, đập vào mắt là một ngôi nhà lầu nhỏ đèn đuốc sáng trưng, trên chiếc bàn tròn rất to trong phòng khách bày sẵn một cái bánh sinh nhật và mấy bình Sprite.

Mẹ Trần Hân – Quả Pháp là một phụ nữ trang điểm đúng mốt, khách sáo mời bọn nhỏ vào nhà sau đó chui vào bếp nấu ăn.

Lưu Lộ tò mò hỏi: "Trần Hân, sao không thấy ba cậu đâu?"

Trần Hân là con gái một trong nhà, ba cô buôn bán có rất nhiều tiền, mẹ chỉ ở nhà làm nội trợ.

Trần Hân cười đáp: "Ba tớ đang nấu ăn trong bếp không tiện ra, sáng nay ba đã nói với tớ là hôm nay ba mẹ chuyên phụ trách phục vụ, không dự tiệc cùng để tớ và các cậu có thể ăn uống, chơi đùa thoải mái."

Tất cả học sinh đến đều thán phục, cha mẹ đúng là rất chiều Trần Hân!

Sau khi bày hết thức ăn lên bàn, thật sự không thể mời được cha mẹ Trần Hân lên ngồi cùng, hai cô chú ấy tiếp tục trốn trong bếp bận rộn.

Còn chờ gì nữa? Thắp nến, hát bài hát chúc mừng sinh nhật và tặng quà thôi!

Trần Hân nhận quà của các bạn, cười đến nỗi mắt híp thành một đường chỉ, không thể mở ngay tại chỗ nên tất cả chỗ quà được cất trong tủ, trông cao cao như toà núi nhỏ vậy.

Thắp nến xong, mọi người đồng thanh hát sinh nhật vui vẻ.

Không thể không nhắc đến chuyện mọi người giựt giây Chung Lập Uy hát bài Happy birthday to you bằng tiếng Anh, mặt cậu bé đỏ ửng nhưng vẫn hát. Dương Phàm và Lý Thiên Vũ cười quái dị vỗ tay ầm ĩ. Các nữ sinh cũng cười khúc khích.

Bầu không khí thực sự rất thoải mái, hơn nữa đồ ăn rất hợp khẩu vị, xem như là cả khách và chủ đều vui.

Sau khi cơm nước xong, Chu Tiểu Vân theo thói quen giúp thu dọn bát đũa, Mẹ Trần Hân cố ý giành lấy bát đũa trong tay cô rồi đẩy cô ra khoảng đất trống trước nhà chơi đùa với các bạn. Con gái tụ tập với nhau luôn có chuyện nói mãi không hết, nói dài nói bao nhiêu lâu cũng không thấy mệt. Chờ đến tám rưỡi, Chu Tiểu Vân liếc mắt ra hiệu với Lưu Lộ nên về thôi. Cuối cùng mọi người giải tán, ai về nhà nấy.

Rốt cuộc Lý Thiên Vũ đã có cơ hội thể hiện, kiên quyết đòi đưa Chu Tiểu Vân về.

Trần Hân vừa cười vừa nói: "Lý Thiên Vũ, cậu phải hộ tống Chu Tiểu Vân an toàn về đến nhà mới được quay về đấy nhé."

Lý Thiên Vũ đồng ý rất to, miệng cười không khép lại được.

Chu Tiểu Vân từ chối mấy lần nhưng Lý Thiên Vũ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Cậu là con gái đi về một mình đương nhiên tớ không yên tâm, nhất định tớ sẽ hộ tống cậu về tận nơi."

Chu Tiểu Vân bĩu môi, chỉ mấy bạn nữ bên cạnh có ánh mắt trông mong: "Cậu tiễn các bạn ấy về đi, tớ không cần."

Lý Thiên Vũ sửng sốt, lập tức kịp phản ứng: "Nhà các cậu ấy đều gần đây, có Dương Phàm tiện đường với các cậu ấy rồi."

Vô tội bị gọi đến tên Dương Phàm bất đắc dĩ cam đoan, nhất định sẽ đưa mọi người về tận nhà.

Giờ không thể tìm được lý do gì cự tuyệt nữa, Chu Tiểu Vân trực tiếp kéo theo cả Lưu Lộ, khiến cho Lý Thiên Vũ lòng tràn ngập mong đợi có thế giới của hai người đành giương mắt nhìn. Ai, vẫn nên thành thật đi phía sau làm người hầu đi!

Từ xa đã nhìn thấy Tiểu Bảo đứng ở cửa nhìn ngó xung quanh, sau đó chạy sang đón chị.

Lý Thiên Vũ cũng không tìm được lý do ở lại nữa, chỉ có thể về cùng Lưu Lộ. Trước khi đi rốt cuộc cậu không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn lần cuối.

Dưới đèn đường, nụ cười Chu Tiểu Vân rất dịu dàng động lòng người. tiếc rằng, nụ cười đó lại dành cho em trai bạn ấy. Ai!

204. Chương 206: Mãi Mãi Yêu Thầy

Tết Nguyên Đán sắp đến, Chu Tiểu Vân theo thói quen mua thiệp chúc mừng về viết.

Vừa mới viết mấy chữ thầy Phương, Tiểu Bảo vào trong phòng nhìn thấy: "A, chị lại viết thiệp chúc mừng cho thầy Phương à?"

Chu Tiểu Vân cười gật đầu nói: "Ừ!" Hàng năm vào Ngày Nhà giáo, Tết Nguyên Đán, công việc không thể thiếu của cô là viết thiệp chúc mừng cho Phương Văn Siêu.

Rời khỏi trường tiểu học Hưng Vượng đã hai năm rưỡi nhưng Chu Tiểu Vân luôn hoài niệm những kỉ niệm từng có với thầy. Trong cuộc đời cô, thầy là người thầy đáng kính nhất, sao cô có thể không nhớ đến thầy đây.

Năm đầu tiên ra trường Chu Tiểu Vân còn bớt thời giờ trở về thăm Phương Văn Siêu hai lần, giờ học tập đang vào giai đoạn khẩn trương nên không đi được. Nhưng cô không hề quên việc gửi thiệp chúc mừng cho thầy.

Tiểu Bảo ngồi cạnh xem Chu Tiểu Vân viết những gì. Chu Tiểu Vân đuổi cậu ra ngoài. Ra đi, lúc viết mà có người ngồi bên cạnh thì rất không tự nhiên, đâu còn cảm xúc gì viết nữa.

Ừm, viết gì mới được đây! Chu Tiểu Vân suy nghĩ hồi lâu, bắt đầu viết.

Gửi thầy Phương thân yêu, thầy khoẻ không ạ? Rời khỏi trường tiểu học Hưng Vượng, rời khỏi thầy đã hơn hai năm, không lúc nào em không nhớ đến thầy…

Ba ngày sau, vừa bước chân vào phòng làm việc, Phương Văn Siêu đã bị Hiệu trưởng Kiều gọi lại: "Thầy Phương, có thư của thầy này!"

Trong văn phòng, những đồng nghiệp khác hâm mộ nói: "Thầy Phương, cô học sinh này của thầy thật ngoan. Hằng năm Ngày Nhà giáo và Tết Nguyên Đán đều đúng hẹn gửi thiệp đến, làm cho chúng ta đỏ mắt chết đi được."

Nhìn khắp thiên hạ, thực sự hiểu được tri ân có mấy người?

Phương Văn Siêu vừa nhìn, kiểu chữ khải nắn nót ngay ngắn kia không phải bút tích của Chu Tiểu Vân thì có thể là ai?

Trong lòng anh thoáng qua một tình cảm ấm áp và cảm động, anh cười mở bức thư ra. Đập vào mắt là một tấm thiệp chúc mừng rất đẹp, bên trong còn kèm theo một bức thư được gấp thành hạc giấy.

Phương Văn Siêu bật cười vì tâm tư tinh tế của cô bé, đây đúng là việc các thiếu nữ thích làm, ngay cả gửi thư cũng phải gấp thật đẹp.

"Gửi thầy Phương kính yêu:

Rời khỏi trường tiểu học Hưng Vượng, rời khỏi thầy đã hơn hai năm, không lúc nào em không nhớ đến thầy. Giờ thầy vẫn khoẻ chứ ạ? Lúc đi dạy thầy phải tự giữ sức khoẻ ình, lúc nào mệt mỏi thì lâu lâu phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Không biết năm nay thầy dạy lớp mấy ạ?

Lúc nào em cũng hoài niệm lại quãng thời gian học tiểu học. Từ lớp một, thầy đã bắt đầu dạy em môn ngữ văn. Dưới sự dạy dỗ của thầy, em được học chữ Hán, cách ghép vần, viết chữ, biết đọc sách, viết cách văn hay. Em càng muốn cảm ơn thầy vì thầy đã dạy em chơi đàn accordion. Có thể nói, không có thầy sẽ không có em của ngày hôm nay.

Được thầy dìu dắt, cùng làm bạn em mới được trải qua những năm tiểu học vui vẻ như vậy. Thực sự rất cảm ơn thầy!

Mặc dù bây giờ em có thêm rất nhiều giáo viên mới, các thầy cô cũng rất tốt với em. Nhưng từ tận đáy lòng em vẫn muốn nói với thầy một câu: Thầy vĩnh viễn là người thầy em kính yêu nhất, trong lòng em khó quên nhất.

Hiện tại em đã học lớp tám, việc học tương đối nặng, mỗi lần thi phải thi sáu môn. Nhưng nhờ công của thầy, thành tích ngữ văn của em vẫn rất tốt, hơn nữa môn chính trị và tiếng Anh cũng không kém, ở trong lớp vẫn ổn định trong top ba (trước mặt thầy em sẽ không khiêm tốn đâu). Chỉ có số học là hơi kém một chút, còn hoá học và vật lý đều có thể đứng ở trong năm, sáu vị trí dẫn đầu của lớp.

Lần trước tổng điểm của em lại thứ nhất trong lớp, thầy có vui vẻ, tự hào vì em không? Hihi.

Ở trước mặt thầy nói mấy chuyện này không biết thầy có thích nghe không, nhưng mỗi lần em thi không kém em lại rất muốn kể với thầy.

Em muốn nói với thầy giờ em học rất tốt, rất chăm chỉ. Em còn muốn phát huy hết khả năng để thi vào lớp tăng cường của trường cấp ba Anh Minh.

Hi vọng lần sau viết thư cho thầy cũng là lúc em báo tin tốt đã thi đỗ.

Chúc thầy luôn khỏe mạnh! Làm việc thuận lợi! Mãi mãi vui vẻ! Mãi mãi hạnh phúc!

Học sinh mãi mãi yêu thầy: Chu Tiểu Vân "

Phương Văn Siêu đọc lại ba lần rồi mới chậm rãi cất bức thư, mở ngăn tủ bên dưới, bên trong chất đầy thiệp chúc mừng và cả thư hai năm qua Chu Tiểu Vân gửi đến. Sau khi tốt nghiệp cũng có học sinh của anh gửi thiệp chúc mừng đến, chỉ là chưa từng có ai kiên trì như Chu Tiểu Vân.

Từng câu từng chữ như hiện lên trước mắt anh, giờ phút này, Phương Văn Siêu cảm thấy trong lòng thật ấm áp, thật ấm áp.

Là một giáo viên còn mong được đền ơn như thế nào nữa? Học trò từ tay mình cất cánh bay ra ngoài, mắt nhìn cô bé càng bay càng cao, đây không phải là việc mình mong đợi nhất hay sao?

Hơn nữa, còn hiểu được tri ân hiểu được sự hồi báo như thế, bỗng nhiên Phương Văn Siêu cực kì nhớ cô bé với tóc đuôi ngựa rất dài, luôn văn tĩnh kia. Cô bé luôn chăm chỉ học tập, làm mỗi việc đều cố gắng

làm thật tốt, cô bé với nụ cười nhẹ càng ngày càng tràn ngập lòng tự tin, cô bé như con chim ưng bé bỏng giương cánh bay lượn trên bầu trời cao…

Anh tận mắt nhìn cô từ một cô bé non nớt từ từ lớn lên trở thành một thiếu nữ xuất sắc, sao anh không thường xuyên nhớ đến cô chứ?

Qua vài ngày, Chu Tiểu Vân bất ngờ nhận được thư hồi âm của Phương Văn Siêu.

Mừng không kể xiết cô không thể chờ đợi được bóc thư ngay trong lớp. Cô đã gửi rất nhiều thiệp chúc mừng nhưng đây là lần đầu tiên thấy thầy hồi âm.

Nội dung bức thư rất đơn giản, chỉ có mấy câu ngắn ngủi, toàn là lời cổ vũ như sau:

"Chu Tiểu Vân:

Thấy thư của em thật vui! Thiệp chúc mừng của em thầy đã nhận được, em vẫn luôn nhớ đến thầy, thầy cảm thấy rất vui mừng. Hi vọng em có thể nỗ lực hết sức mình trong năm lớp tám này, cố gắng thi đỗ trường cấp ba trọng điểm, thầy sẽ im lặng luôn chú ý, quan tâm đến em. Mặc kệ sau này em đi đến đâu, hãy luôn nhớ về thầy Phương để tiếp tục cố gắng.

Chúc chuyện em mong ước trở thành hiện thực, vạn sự như ý!

Phương Văn Siêu."

Chữ viết đẹp đẽ bằng bút máy của Phương Văn Siêu quả thật có thể lấy làm bảng chữ mẫu.

Chu Tiểu Vân đọc đi đọc lại mấy lần, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Uhm, về nhà phải cất thật kĩ mới được.

Lý Thiên Vũ sớm liếc thấy Chu Tiểu Vân cầm bức thư trong tay, nhìn bạn ấy đọc say sưa không biết bao nhiêu lần cũng không buông tay, cậu nói thầm: không phải là tên nào viết thư tình chứ!

Lý Thiên Vũ cố ý đi qua chỗ Chu Tiểu Vân giả vờ phải ra khỏi lớp, lúc đi ngang qua căng mắt nhìn bức thư. May mà chữ Phương Văn Siêu khá lớn, Lý Thiên Vũ rất may mắn nhìn thấy ba chữ "Phương Văn Siêu" ở phần lạc khoản.

Lý Thiên Vũ đi dạo một vòng bên ngoài lớp học, tâm trạng rất tốt. Thì ra là Phương Văn Siêu – thầy Phương hồi tiểu học. May mắn không phải là nam sinh. Nhưng sao thầy Phương lại viết thư cho Chu Tiểu Vân nhỉ? Chẳng lẽ bạn ấy viết thư cho thầy trước rồi thầy hồi âm lại?

Càng nghĩ càng thấy có thể, nghĩ đến hồi tiểu học, thầy Phương thiên vị Chu Tiểu Vân cỡ nào, Lý Thiên Vũ lại thấy ghen tị. Chưa từng thấy giáo viên nào tốt với học sinh như vậy, để Chu Tiểu Vân làm lớp trưởng, bê sách bài tập ngữ văn, làm báo bảng, quản việc trong lớp vân vân và vân vân. Hễ ai có mắt cũng nhìn ra thầy rất yêu mến Chu Tiểu Vân.

Cái này thì liên quan gì đến mình? Mình ghen tị gì chứ.

Cứ thế Lý Thiên Vũ đi dạo loanh quanh với những suy nghĩ vẩn vơ. Thẳng đến khi chuông vào học lại vang lên lúc này cậu mới hoang mang chạy về lớp.

205. Chương 207: Tiết Sinh Học Xấu Hổ

Tiết này là tiết sinh học. Giáo viên dạy sinh học là nam, cũng đeo kính.

Chu Tiểu Vân phát hiện, lên cấp hai giáo viên đeo kính ở đâu cũng có, xem ra đều là chăm chỉ học tập mới thi đỗ đại học sư phạm! Hi hi!

Đúng lúc đến tiết dạy sinh lý tuổi dậy thì. Thầy giáo còn trẻ, chưa kết hôn rất xấu hổ nên để cho học sinh tự học còn mình đứng trên bục giảng quản lớp.

Chu Tiểu Vân mở sách giáo khoa ra, xôn xao, thảo nào thầy giáo không tiện giảng bài. Bài trong sách chia làm hai phần nói riêng về nam sinh, nữ sinh. Phần của nam sinh chủ yếu nói về đặc điểm của thời kỳ phát dục như vỡ giọng, cao hơn linh tinh, cũng không có gì đáng nói cả.

Mấu chốt là phần của nữ sinh thì quá đặc sắc. Bắt đầu từ lúc ngực phát triển đến khi có kinh nguyệt lần đầu tiên, những chữ này làm cho nam sinh, nữ sinh trong tuổi dậy thì nhìn thấy đều xấu hổ.

Có cậu bé tinh quái cố ý ở trước mặt nữ sinh ngồi cùng bàn lật đến trang sách kia, bị cô bé mắng một câu: "Lưu manh!"

Thấp giọng mắng một câu khi truyền đến tai lại khác, cậu ta bèn mượn đề tài này để nói chuyện của mình, giơ tay xin nói: "Báo cáo thầy, em đang đọc sách, Hà Mộng Nghiên ngồi cùng bàn lại mắng em là lưu manh."

Ánh mắt tất cả học sinh trong lớp xoẹt xoẹt nhìn về phía Hà Mộng Nghiên khiến cô bạn đỏ mặt tía tai cúi đầu.

Thầy dạy sinh khụ một tiếng, đại thể cũng hiểu rõ vì sao học sinh lại mâu thuẫn: "Được rồi, các em tự đọc sách của mình đi."

Nhưng cả lớp lại không thể khôi phục sự im lặng như lúc đầu, thầm thì nói chuyện nhiều hơn, liên tục có tiếng cười trộm. Con trai ai mà không muốn nhìn kỹ một chút.

Có hai cậu nam sinh ranh mãnh ngồi trước ngồi sau dứt khoát chụm đầu vào nhau cùng nghiên cứu, còn cố ý giơ tay hỏi thầy là xem cùng nhau có được không. Thầy dạy sinh ậm ừ đáp một tiếng, thật sự rất muốn lau mồ hôi! Nhìn mấy đứa học sinh này xem, đúng là tiểu quỷ, năm đó khi anh nhìn thấy còn đỏ mặt nửa ngày trời.

Trong lúc vô tình ánh mắt của Chu Tiểu Vân và Lâm Ba chạm nhau, không ngờ cô phát hiện mặt Lâm Ba ửng đỏ cúi đầu. Điều này làm cô vừa bất ngờ vừa thấy buồn cười. Tốt xấu gì kiếp trước cô cũng là người từng kết hôn, có con, mấy cái nhỏ nhặt này còn không để vào mắt.

Chu Tiểu Vân tùy ý lật lật, nhìn thấy trang nói về kinh nguyệt của nữ mới ngừng lại. Ừm, đều nói con gái mười ba mười bốn tuổi có kinh lần đầu là chuyện rất bình thường. Theo cô biết đa số nữ sinh trong lớp đã có kinh nguyệt rồi!

Cũng khó trách, ai chẳng lớn tuổi hơn cô, còn một tháng nữa cô mới mười bốn tuổi! Không vội không vội, muộn thì tốt hơn! Kiếp trước hình như là năm mười lăm tuổi mới có thì phải, có lẽ kiếp này cũng tầm đó.

Lưu Lộ giật giật áo Chu Tiểu Vân ý bảo cô đưa tai lại gần đây, giọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: "Ê, Chu Tiểu Vân, cái kia của cậu đã tới chưa?"

Vấn đề này có thể lấy ra thảo luận trong lớp sao, Chu Tiểu Vân oán trách liếc mắt nhìn Lưu Lộ nhưng vẫn khẽ lắc đầu một cái.

Lưu Lộ bĩu bĩu môi nói: "Của mình cũng chưa đến, không biết bao giờ mới có." Chỉ có kinh nguyệt đến mới tính là con gái thật sự, Lưu Lộ thấy đa số nữ sinh trong lớp đã đến kinh tháng sau mà mình còn chưa tới thì trong lòng rất bất mãn. Trong tiết thể dục, luôn có nữ sinh thích lên xin thầy được nghỉ tiết về lớp nghỉ ngơi khiến cô cực kỳ hâm mộ.

Giọng hai người rất nhỏ có lẽ không ai nghe thấy đâu, nhưng Chu Tiểu Vân vẫn cảm thấy ở lớp học mà thảo luận vấn đề này trong lòng rất mất tự nhiên. Cô nháy nháy mắt với Lưu Lộ, hếch hếch miệng sang bên cạnh ám chỉ với Lưu Lộ rằng bên cạnh còn có nam sinh đấy! Cuối cùng Lưu Lộ cũng ngậm miệng, cúi đầu đọc sách.

Lúc tiếng chuông tan học vang lên, thầy dạy sinh thở phào nhẹ nhõm, chưa bao giờ có cảm giác tiết học này trôi qua chậm như vậy. Ở cấp hai, đoạn nhạc đệm nhỏ nhiều không đếm xuể. Nói ví dụ như, có nam sinh giơ tay đặt câu hỏi về nội dung trong sách, có nữ sinh tố cáo nói nam sinh cố ý đọc to nội dung trong sách rồi cứ ề à.

Nhìn thầy dạy sinh như trút được gánh nặng về văn phòng, Chu Tiểu Vân cười thầm mãi.

Mấy tiết sinh lý tuổi dậy thì kiểu này nên tách riêng nam nữ mới đúng. Để giáo viên nam dạy nam sinh, giáo viên nữ dạy nữ sinh còn hợp lý. Nghe nói mấy tiết giáo dục giới tính ở nước ngoài đều làm thế cả, người Trung Quốc thì thôi, nói tên bài học còn ngại và xấu hổ, cả giáo viên cũng không chịu giảng bài, haha!

Cuối tiết còn có một đoạn nhạc đệm nhỏ, Hà Mộng Nghiên bị cậu bạn ngồi cùng bàn bắt nạt nên cảm thấy oan ức. Cô bé cảm thấy bị uỷ khuất sâu sắc nên nằm úp xuống mặt bàn không chịu dậy, có lẽ đã rơi vài giọt nước mắt. Trương Khải ngồi sau nhìn thấy tất cả, không nói tiếng nào gọi nam sinh kia đến toalet "tâm sự trao đổi" một tí.

Trương Khải rất ranh mãnh, hễ chỗ nào có thể thấy tuyệt không đánh vào, chuyên môn đánh vào người. Cậu bạn kia bị đánh, chịu khổ mà không nói ra được, trở về lớp thành thật nói xin lỗi với Hà Mộng Nghiên.

Hà Mộng Nghiên thấy ánh mắt quan tâm của Trương Khải thì có thể đoán đại khái có chuyện gì xảy ra. Cô rất cảm động, tro tàn giữa hai người lại bùng cháy, nhưng lần này cả hai càng cẩn thận dè dặt hơn, kiên quyết không viết thư tình để bị lưu lại bằng chứng.

Mắt các bạn học cùng lớp đều sáng như tuyết , mũi còn thính hơn chó, nhanh chóng ngửi thấy hơi thở không bình thường giữa hai người. Đó là mùi tình yêu đấy. Nhưng, ở các lớp bây giờ ít thì có một đôi, nhiều thì ba bốn đôi, các học sinh nhìn quen lắm rồi, sẽ không ngạc nhiên giống như ban đầu nữa, cùng lắm là sau lưng lấy những người này ra trêu đùa, trước mặt thì nháy mắt ra hiệu thôi.

Hễ không có việc gì thì Nghê Lượng vẫn ở trong lớp tiến hành giáo dục tư tưởng. Chưa chắc anh đã không biết đến gợn sóng nhỏ lăn tăn trong lớp, nhưng không thể nắm được chứng cứ rõ ràng nên chẳng thể xử lý được trường hợp nào. Chỉ là tần suất gọi học sinh lên văn phòng lại nhiều hơn.

Có thể nói như thế này, kiểu học sinh chăm chỉ học tập thì càng học nghiêm túc, không muốn học tâm tư bay tán loạn thì dứt khoát thả trâu đi ăn cỏ. Thành tích trong lớp chia thành hai cấp bậc. Tình huống này không chỉ xảy ra ở lớp 8-2 mà ở các lớp khác cũng vậy. Lúc rảnh rỗi các thầy cô ngồi nói chuyện với nhau cũng thường nhắc tới đề tài này, vì thế mà đau đầu.

Nghê Lượng và Tống Minh Lệ ngồi trong cùng một văn phòng. Trong văn phòng cũng có mấy giáo viên chủ nhiệm lớp khác, lúc nói chuyện phiếm tự nhiên nhắc tới đề tài học sinh yêu sớm.

Tống Minh Lệ thở dài đầu tiên: "Lớp tôi có một cậu học sinh thành tích rất tốt, giờ thì cả ngày mất hồn mất vía, thường xuyên viết thư tình ột nữ sinh. Hôm thi thử rụng hơn mười người, làm tôi đau đầu chết đi được."

Đề tài này lập tức được hưởng ứng, Nghê Lượng cũng nói tình huống trong lớp mình. Các thầy cô ngồi cạnh cũng sôi nổi nói hùa theo. Xem ra vấn đề này rất lớn, là tình trạng chung khiến cho các giáo viên đau đầu xử lý.

Tống Minh Lệ chợt nhớ đến một vấn đề, vội hỏi Nghê Lượng: "Thầy Nghê, giờ cháu gái tôi Chu Tiểu Vân ở lớp thầy thì sao?" Chu Tiểu Vân có ngoại hình thanh tú dịu dàng đừng nên trở thành mục tiêu của các nam sinh mới tốt.

Nghê Lượng lắc lắc đầu nói: "Chu Tiểu Vân thì rất ngoan, 'gián điệp' của tôi báo lại rằng trong lớp đúng là có nam sinh thích trò ấy nhưng trò ấy không hề để ý đến, vẫn luôn chăm chỉ học tập." Quả nhiên trong lớp có cơ sở ngầm của giáo viên!

Lúc này Tống Minh Lệ mới yên tâm.

206. Chương 208: Bị Ốm

Một năm mới lại đến, học tập càng thêm khẩn trương. Bài tập chồng chất như núi, trái mấy bài trong sách phải mấy bài luyện thêm hằng ngày. Mỗi ngày phải làm một xấp bài thi rất dày làm cho người ta không thở nổi.

Gần đây Chu Tiểu Vân không có thời gian đi viết bài gửi báo, cô nghĩ giờ vẫn nên lấy việc học làm trọng, chờ thi đỗ vào cấp ba Anh Minh thì suy nghĩ thêm về chuyện này.

Lưu Lộ than thở: "Cả ngày bài tập, bài tập, đến bao giờ mới thoát khỏi đây!" Hiện tại tan tiết cũng không có cả thời gian nghỉ ngơi, giáo viên này chưa đi giáo viên khác đã đến chờ trước cửa lớp. Cơ bản là ngoại trừ thời gian đi vệ sinh, thời gian còn lại đều ngồi trong lớp.

Chu Tiểu Vân an ủi cô bạn cũng là an ủi mình: "Sắp rồi, cậu không thấy trên bảng có viết đếm lùi đến ngày thi à?"

Từ học kỳ này, Nghê Lượng viết ngay lên bảng đen đồng hồ đếm lùi đến ngày thi. Mỗi ngày những người trực nhật đến sớm sẽ ghi lại số: Cách kì thi vào lớp ba còn có xx ngày.

Mọi người cũng căng thẳng theo, giờ không lo lắng cũng không được. Còn hơn một tháng nữa là đến kì thi vào cấp ba rồi? Cố gắng suốt ba năm giờ đã nhìn thấy đích đến cuối cùng.

Hôm nay khi làm bài kiểm tra, độ mẫn cảm che giấu thành tích của các học sinh đã không còn cao như hồi đầu nữa. Người thi tốt thì cười tươi, thi không tốt thì thở dài, chưa than thở xong thì giáo viên đã cầm bài kiểm tra khác đến.

Mau cất mấy cái buồn thương xuân thu kia đi, lấy bút ra bắt đầu làm bài nào.

Gần đây tâm trạng Tần Tuyết dần dần tốt lên, khôi phục lại thành tích tiêu chuẩn như trước đây, làm cho Nghê Lượng rất vui vẻ. Bất luận thế nào phải nắm chắc các học sinh giỏi trong lớp, lúc này ai còn chia bình quân chứ. Học sinh giỏi chăm chỉ càng nhiều càng tốt, thi vào trường cấp ba trọng điểm phải trông chờ vào những người này.

Dạo này tư tưởng vốn dao động của Tần Tuyết cũng bình tĩnh lại. Có lẽ trong một thời gian ngắn Dương Phàm sẽ không đáp lại tình cảm của mình, vậy mình càng phải cố gắng học thật tốt. Đợi sau này thi đỗ cấp ba rồi hãy nói. Đừng để đến lúc đó thi trượt, trắng tay vậy thì hỏng bét.

Còn Lý Thiên Vũ thì càng chăm chỉ hơn, tiềm lực của con trai mà đã phát huy thì không thể xem thường. Dựa vào hai môn hoá học và vật lý sở trường, cậu cũng bắt đầu chen vào các vị trí đứng đầu trong lớp.

Không trách có người nói đến một tuổi nào đó con trai sẽ chiếm ưu thế hơn trong học tập. Không ít nam sinh trước kia rất bình thường cũng bắt đầu dần dần vọt lên, ngược lại tỉ lệ các nữ sinh xếp thứ hạng cao từ từ giảm đi. Làm cho ba đại cao thủ bên nữ sinh Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ và Tần Tuyết cũng thoáng khẩn trương trong lòng.

Thi thi thi, bảo bối của giáo viên, điểm điểm điểm, vận mệnh của học sinh!!!

Tuyệt chiêu sở trường của các giáo viên là thi, sau đó là xếp hạng. Xếp hạng bài kiểm tra, xếp hạng tổng điểm, còn bắt đầu xếp hạng trong từng khoá, cả ngày tận tâm chỉ bảo chính là để nâng cao thành tích, nâng cao điểm. Đúng là khiến học sinh đến hít thở cũng khó khăn.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, lớp tám đã thế này, không biết tương lai lên cấp ba sẽ thế nào nữa.

Đúng thời khắc mấu chốt này, Lâm Ba lại bị ốm.

Nghê Lượng thấy Lâm Ba liên tục xin nghỉ ba ngày thì bắt đầu sốt ruột. Lâm Ba là một tuyển thủ hạt giống trong lớp, nếu ở thời khắc mấu chốt này không theo kịp thì nguy.

Lưu Lộ lặng lẽ nói thầm với Chu Tiểu Vân: "Lúc Lâm Ba thi lên cấp hai cũng bị thế, mấy tháng trước kì thi luôn xin nghỉ học vì ốm, cuối cùng đến ngày thi không phát huy được hết nên khi nhập học, thành tích cậu ấy chỉ xếp hạng ở tốp giữa."

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ: Không phải là chứng trầm cảm trước khi thi đấy chứ, làm gì có chuyện trùng hợp như thế vừa đến thi học kỳ thì sinh bệnh? Tuy nhân duyên của Lâm Ba trong lớp không tốt lắm, nhưng cũng không phải là loại nam sinh khiến người khác tránh xa. Cậu ngồi cùng bàn với cô hai ba năm coi như là quan hệ không tệ. Thấy Lâm Ba luôn xin nghỉ không đi học Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy lo lắng thay cho cậu ấy.

Khi Nghê Lượng thấy ba mẹ Lâm Ba đến xin nghỉ học dài hạn cho con một tháng thì sốt ruột lắm rồi. Tuy về cơ bản chương trình đã xong, nhưng trước mắt là cửa ải ôn tập quan trọng nhất. Lúc này thời gian vô cùng quý giá, sao lại xin nghỉ thời gian dài đúng lúc này?

Nước mắt mẹ Lâm Ba rơi lã chã: "Thầy Nghê, vợ chồng tôi cũng sốt ruột lắm. Thằng bé này không biết làm sao từ mấy hôm trước đã bắt đầu không có hứng ăn cơm gì cả, hỏi bị làm sao nó cũng không chịu nói, giờ cả cơm cũng không ăn. Tôi và ba nó sốt ruột đưa nó vào bệnh viện huyện kiểm tra, thầy thuốc chỉ nói

là áp lực tâm lý của nó quá lớn cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Chúng tôi đành phải đến xin nghỉ với thầy, chứ trong lòng chúng tôi còn sốt ruột hơn bất kì ai."

Nghê Lượng an ủi hai người một lúc, chờ cha mẹ Lâm Ba đi rồi anh mới bớt thời giờ về lớp tiến hành một tiết chính trị tư tưởng.

Chu Tiểu Vân ngồi dưới nghe thì cảm thấy rất kì quái. Thầy Nghê ngày nào cũng chỉ cường điệu học nhiều hơn đừng quá thả lỏng, hôm nay thì sao, đổi hướng gió vòng vo nói học sinh phải chú ý kết hợp học tập và nghỉ ngơi, chú ý ăn uống vân vân? Đợi sau khi nghe hết cô mới vỡ lẽ, chắc thầy sợ trong lớp lại xuất hiện hiện tượng như Lâm Ba!

Khả năng chịu đựng áp lực của Lâm Ba thật quá kém. Bình thường thì cậu ấy rất ưu tú, vừa đến thời gian thi quyết định thì như dây xích bị đứt rời. Sau này đi làm ngồi trên cương vị cao thì sao, làm sao thích ứng được!

Dù sao cũng là bạn học sớm chiều ngồi chung bàn, nghe Nghê Lượng nói chuyện của Lâm Ba mọi người đều lo lắng cho cậu ấy.

Dương Phàm đề nghị: "Mình bảo này, chúng ta góp tiền mua ít đồ đến thăm Lâm Ba đi! Một mình cậu ấy ở nhà chắc chắn rất buồn, cuối tuần này chúng ta đi thăm cậu ấy." Chiếm được sự nhất trí tán thành của đa số bạn học trong lớp.

Mỗi người góp một, hai nguyên tiền tiêu vặt, cuối cùng được mấy chục nguyên mua thực phẩm dinh dưỡng gì đó. Đương nhiên không thể tất cả bạn học trong lớp đến nhà Lâm Ba cả, có vẻ phô trương quá. Vậy chọn ra mấy người đại diện đi.

Dương Phàm và Tần Tuyết là lớp trưởng nhất định phải đi, Chu Tiểu Vân là bạn cùng bàn với Lâm Ba không đi không được, hơn nữa còn có Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ xung phong đi cùng, tổng cộng có năm người.

Lý Thiên Vũ nghĩ thầm: Lâm Ba tôi rất đồng tình với cậu, nhưng nếu Chu Tiểu Vân đi đâu tôi nhất định phải đi theo, không phải tôi nghĩ xấu đâu nhưng cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi thêm một thời gian đi… Cậu bé nào đó trong lòng có ý nghĩ xấu nghĩ đến chỗ đắc ý thì nở nụ cười hắc hắc.

Nhìn thấy mọi người bên cạnh dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, Lý Thiên Vũ mới hoàn hồn lại, vội vã mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng ngồi thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc đọc sách.

Trong mấy người chỉ có Lưu Lộ biết đại khái vị trí nhà Lâm Ba, tất cả hẹn nhau sáng hôm đó đến trường tập hợp rồi cùng đến. Lúc đi mua đồ, ba người Tần Tuyết, Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân đi cùng nhau, lúc này đang lo lắng cho bạn làm gì các cô còn có tâm tư cãi nhau nữa nên bàn bạc vào cửa hàng mậu dịch đi xem một vòng.

Trong cửa hàng mậu dịch, ba người mua hai hộp tinh ba ba Trung Quốc, nghe nói có hiệu quả rất tốt để bồi bổ cơ thê nên mua hai hộp cho Lâm Ba uống, lại mua thêm ít bánh, tay cầm hai túi quà lớn. Tất cả được để ở nhà Chu Tiểu Vân gần trường nhất, sau đó sáng thứ bảy cô sẽ mang đi rồi cùng đến nhà Lâm Ba.

(Tinh ba ba Trung Quốc: sản phẩm này làm từ ba ba TQ, thịt nhãn, cẩu kỷ, nhân bo bo, táo, ngân nhĩ và mật ong; có tác dụng trừ an thần, hư âm bổ huyết, nhuận phổi, tốt cho da dày, não và cơ thể, an thần hết mệt mỏi. Với người già, có tác dụng tẩm bổ cho cơ thể khoẻ mạnh, với trẻ em thì giúp tăng cường trí thông minh, thúc đẩy quá trình phát triển, người sau khi phẫu thuật, mới ốm dậy thì mau chóng bình phục. Những năm chín mươi sản phẩm dinh dưỡng chăm sóc sức khoẻ này bán rất chạy nhưng sau do tác dụng không được như quảng cáo, có điểm gian dối nên từ từ biến mất. Nguồn: baike)

Chu Tiểu Vân bảo Tiểu Bảo về nhà trước, Tiểu Bảo không đồng ý, nhất định phải chờ chị rồi chiều thứ bảy hai chị em cùng về.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ nói: "Tiểu Bảo, không phải chị không muốn về sớm. Nhưng chị không biết đến nhà Lâm Ba mất bao lâu mới về. vạn nhất phải ở đó cả ngày thì sao? Em cứ về trước đi, ngoan, nghe lời!"

Tiểu Bảo không tình nguyện đồng ý.

207. Chương 209: Nhìn

Đúng lúc tối thứ sáu Đại Bảo ngồi xe đến tìm Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo, Chu Tiểu Vân định để hai anh em về nhà trước.

Không ngờ Đại Bảo cũng không đồng ý, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Không được, để một mình em ở đây anh không yên tâm. Thế này đi, anh với Tiểu Bảo sẽ đi chơi trong thành một tí nhân tiện chờ em. Lúc nào xong chúng ta cùng về."

Tiểu Bảo cảm thấy bao năm qua chưa bao giờ nghe Đại Bảo nói đúng ý cậu như thế, cao hứng gật đầu tán thành. Thiểu số phục tùng đa số, Chu Tiểu Vân giơ tay đầu hàng .

Dưới tầng có một cửa hàng điện thoại công cộng, cô gọi về nhà báo với cha mẹ một tiếng. Tiếng reng reng vang lên. Nhấc máy nghe điện thoại là Nhị Nha.

Ở đầu kia Nhị Nha rất hưng phấn, nhưng vừa nghe nói các anh chị không về thì lập tức mặt mũi nhăn lại như bà già, rầu rĩ không vui oán giận: "Chị, chị, anh Cả, anh Hai đều không về, em ở nhà một mình rất buồn chán!"

Thật quá đáng, thường xuyên mặc kệ em gái nhỏ là mình ở nhà, anh Cả anh Hai đều thiên vị, chỉ thích chị không thương cô, ô ô!

Chu Tiểu Vân đành phải nhẫn nại dỗ Nhị Nha mấy câu: "Nhị Nha, không phải bọn chị không quay về, mà là chị thực sự có việc. Ngày mai mới về nhà được. Chị khuyên anh Cả, anh Hai em về trước nhưng cả hai đều muốn ở lại chờ chị, chị cũng chẳng còn cách nào khác. Được rồi, em ở nhà nghiêm túc làm bài tập, ngày mai chị mua bánh ngọt về cho em." Dỗ mãi cuối cùng mới dỗ được bà cô này vui vẻ trở lại.

Đại Bảo đứng bên cạnh sớm nghe hết, không nhịn được nói: "Để ý đến nó nhiều thế làm gì, trực tiếp nói cho nó biết có việc không về ngay không được sao."

Chu Tiểu Vân che miệng cười, nói thì dễ, sợ rằng nếu đổi lại là anh ấy cũng phải cẩn thận lấy lòng. Nhị Nha nhỏ nhất, cả nhà ai không nâng niu con bé trong lòng bàn tay.

Ba anh em đi ăn cháo và bánh bao sau đó lên lầu.

Đại Bảo và Tiểu Bảo ở một phòng, buổi tối Chu Tiểu Vân tranh thủ lấy bài tập ra làm. Nhưng lượng bài tập rất nhiều, không thể làm xong trong một buổi tối, cô nghĩ thầm vẫn nên đi ngủ sớm một chút, đừng để sáng sớm ngày mai lại không dậy nổi.

Vừa đặt lưng xuống giường chưa kịp nhắm mắt, Tiểu Bảo với vẻ mặt không vui đã bước vào. Chu Tiểu Vân ngạc nhiên hỏi lý do. Cậu bất mãn trách Đại Bảo ngủ hỗn, chân gác loạn lên người người khác, chảy nước miếng, thỉnh thoảng còn ngáy.

Chu Tiểu Vân cười, hai anh em Đại Bảo và Tiểu Bảo mặc dù trước đây thường ngủ chung một phòng nhưng ít khi ngủ chung giường. Tiểu Bảo thích sạch sẽ, yên tĩnh thảo nào ghét bỏ Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân nghĩ nghĩ, nhấc chăn lên bảo Tiểu Bảo lên ngủ chung với mình. Dù sao cô mới mười bốn tuổi Tiểu Bảo mới mười ba tuổi, đều là trẻ con. Hai chị em ngủ chung một giường, đều mặc quần áo ngủ nên không có gì đáng ngại .

Tiểu Bảo hài lòng chui vào ổ chăn, chỉ chốc lát đã ngủ say. Trước khi ngủ cậu còn mơ mơ màng màng thầm nghĩ hôm nào phải hỏi chị xem trên giường có xịt nước hoa không mới được, vì có một mùi rất thơm!

Đại Bảo ngủ một giấc tỉnh dậy thì thấy lạ, Tiểu Bảo chạy đi đâu rồi?

Chu Tiểu Vân dậy từ sớm, lúc gần đi thấy hai anh em đều đang ngủ say cũng không đánh thức, tự mình xách túi nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Xuống dưới lầu, cô uống một bát lạt canh nóng hổi lại ăn thêm một miếng bánh nướng và một cái bánh quẩy, ăn vừa ngon vừa no. Lúc đến trường học thì thấy Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ đã đến rồi.

Lý Thiên Vũ nhanh tay nhận việc xách túi.

Chu Tiểu Vân hỏi Lưu Lộ: "Hai người còn đến sớm hơn cả mình, ăn sáng chưa? Nếu chưa ăn hai người qua bên kia ăn cái gì đi?"

Lưu Lộ vừa cười vừa nói: "Mình ăn ở nhà rồi mới đến, đến đây thì phát hiện bọn mình đến sớm nhất. Chờ Dương Phàm và Tần Tuyết một lúc!"

Sau đó Lưu Lộ bà tám hỏi Lý Thiên Vũ: "Anh Tiểu Vũ, anh thân với Dương Phàm nhất, anh nói hai người Dương Phàm và Tần Tuyết rốt cuộc có phải một đôi không?"

Điều này đã trở thành một trong hai câu đố lớn của lớp 8-2. Câu đố còn lại chính là rốt cuộc Chu Tiểu Vân có cảm tình với Lâm Ba hay với Lý Thiên Vũ. Sau lưng mọi người bàn tán sôi nổi, tính tò mò của Lưu Lộ rất mạnh, tìm cơ hội hỏi Lý Thiên Vũ.

Nói thật ra, Lý Thiên Vũ cũng không nhìn ra Dương Phàm và Tần Tuyết có quan hệ thân thiết gì. Muốn nói hai người không có gì cả thì không giống; nhưng ương ngạnh nói hai người có gì đó, lại không nhìn ra. Dù sao Dương Phàm ngậm miệng rất chặt đừng hòng hỏi được gì.

Thấy Lý Thiên Vũ lắc lắc đầu, Lưu Lộ có chút thất vọng, aizz, còn tưởng rằng có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người chứ!

Chu Tiểu Vân trêu Lưu Lộ: "Sao cậu đã nhiều chuyện hệt như bà chủ gia đình rồi vậy."

Lời còn chưa nói hết, cô bị Lưu Lộ rượt đuổi, hai cô bé vui cười đùa giỡn tạo nên một bức tranh thanh xuân rất đẹp. Lý Thiên Vũ ở bên cạnh ngây người nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Chu Tiểu Vân.

Nếu như mỗi ngày bạn ấy đều vui vẻ cười với mình như thế thì tốt biết bao.

"Bộp" Một cái vỗ vào vai Lý Thiên Vũ. Cậu bị giật mình quay lại. Ái chà, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Dương Phàm tới. Đi theo sau Dương Phàm chính là Tần Tuyết, hai người cùng đường nên cô cố ý mượn cơ hội này bảo Dương Phàm đi cùng.

Dương Phàm thấy vẻ mặt Lý Thiên Vũ cười quái dị lập tức biết ngay trong đầu cậu bạn đang suy nghĩ gì, thấp giọng giải thích: "Tần Tuyết bảo mình cùng đi đến trường, tiện đường thôi mà."

Cái này gọi là càng tô càng đen, Lý Thiên Vũ nhướn nhướn lông mày dáng vẻ muốn bao nhiêu đáng ghét có bấy nhiêu. Dương Phàm không giải thích nữa, nghĩ thầm cậu ấy không tin cũng kệ, dù sao cây ngay không sợ chết đứng!

Mọi người cùng đi đến nhà Lâm Ba.

Đại khái chừng mười phút mới đến nơi, Lưu Lộ cũng không nhớ rõ nhà Lâm Ba cụ thể là nhà nào, đang định gõ cửa hỏi thăm. Đúng lúc này cánh cửa sắt của một căn nhà mở ra, mẹ Lâm Ba xuất hiện.

Mẹ Lâm Ba thấy bạn học của con trai đến thăm thì rất vui, vội vã mời mọi người vào nhà ngồi chơi.

Dương Phàm đẹp trai mở miệng nói: "Cô ơi, Lâm Ba đâu rồi ạ? Hôm nay chúng cháu đại diện cho các bạn trong lớp đến thăm bạn ấy, đây là một chút tấm lòng của cả lớp." Lý Thiên Vũ vội đặt quà lên bàn.

Mẹ Lâm Ba cảm động nhận lấy quà, nói với năm người Lâm Ba đang nằm nghỉ ngơi trong phòng trên gác!

Dưới sự dẫn đường của mẹ Lâm Ba, năm người đi lên lầu. Quan sát xung quanh Chu Tiểu Vân phát hiện nhà Lâm Ba không khác nhà Trần Hân lắm, hình như cũng rất giàu. Đồ đạc đắt tiền, ngay cả phòng cậu ấy cũng có sôfa.

Đang nằm trên giường chợt nhìn thấy nhiều khuôn mặt quen thuộc như vậy, Lâm Ba lập tức vui vẻ, kích động, muốn xuống giường. Được mẹ khuyên nên cậu chỉ có thể ngồi dậy, tựa vào thành giường, trò chuyện với các bạn. Nhìn nét mặt con trai toả sáng, trong lòng mẹ Lâm Ba rất vui. Bà lén ra khỏi cửa, định làm ấy đứa nhỏ một bữa cơm trưa ngon lành.

Hôm nay lời Lâm Ba nói còn nhiều hơn so với một tuần bình thường ở lớp, tinh thần tốt lên nhiều. Nghe nói bạn học trong lớp đều góp tiền mua quà thăm mình, Lâm Ba cảm động viền mắt đỏ ửng.

Chu Tiểu Vân dịu dàng khuyên nhủ: "Lâm Ba, chúng tớ không biết cậu bị làm sao, nhưng cả thầy Nghê, và tất cả các bạn trong lớp đều quan tâm đến cậu. Mọng cậu sớm ngày bình phục quay lại lớp. Cậu nhất định phải giữ gìn sức khoẻ, tẩm bổ cơ thể thật tốt nhé!"

Lâm Ba nhìn vẻ mặt quan tâm của Chu Tiểu Vân, gật đầu thật mạnh.

208. Chương 210: Họp Phụ Huynh (1)

Lý Thiên Vũ ngồi bên cạnh rất không vui. Thấy Lâm Ba nhìn Chu Tiểu Vân cười như thằng ngốc, trong lòng cậu sao thoải mái nổi. Nhưng, tốt xấu gì người ta cũng là bệnh nhân, so đo lúc này hình như rất không có đạo đức. Vẫn nên rộng lượng bỏ qua đi!

Thực ra không phải Lâm Ba mắc bệnh nặng. Có thể do ở nhà cha mẹ kỳ vọng quá cao ở cậu, cũng có thể là cậu kỳ vọng quá cao ở bản thân, trong lòng không thể thả lỏng khiến khẩu vị nhanh chóng giảm đi, tinh thần không tốt. Bác sĩ chỉ kê mấy loại thuốc cân bằng thần kinh cho Lâm Ba ở nhà uống, bảo cậu không nên suy nghĩ nhiều, an tâm nghỉ ngơi, tâm trạng sẽ tốt hơn.

Mọi người hàn huyên với Lâm Ba mấy câu, tất cả đều là lời an ủi cậu.

Sắc mặt Lâm Ba tối sầm lại: "Có lẽ qua một tháng này, tớ sẽ bỏ lỡ rất nhiều tiết, sợ rằng thành tích thi không tốt."

"Như vậy đi, sau này đến chủ nhật chúng tớ sẽ mang sách và tài liệu giáo viên phát đến giúp cậu ôn tập." Chờ nhìn thấy ánh mắt cảm kích của Lâm Ba, Lý Thiên Vũ mới ý thức được mình vừa nói cái gì. Cậu nghĩ thầm, mày quá tốt bụng rồi, còn giúp tình địch của mình nữa chứ!

Dương Phàm cũng vội vàng nói: "Đúng vậy, sau này giáo viên mà phát tài liệu gì tớ cũng sẽ lấy một phần cho cậu, đến chủ nhật tớ sẽ cùng Lý Thiên Vũ đến đây."

Tâm trạng Lâm Ba vui lên, được cười cười nói nói với các bạn nên tinh thần tốt hơn nhiều.

Vốn không có khẩu vị, trưa nay Lâm Ba đã xuống giường, ăn cơm với các bạn. Mẹ Lâm Ba hài lòng lúc sới cơm tay hơi run run. Đến xế chiều mọi người tạm biệt ra về, Lâm Ba rất không nỡ lưu luyến nhìn mọi người ra khỏi cổng.

Ngẫm lại chính mình chưa từng có một người bạn thân thực sự. Nhìn Dương Phàm và Lý Thiên Vũ ôm vai bá cổ, trong lòng Lâm Ba hơi buồn. Cậu luôn phong bế mình trong thế giới một người, không hề có tri kỉ hay bạn bè để nói chuyện. Đó thực sự là cuộc sống cậu muốn sao?

Mẹ Lâm Ba và ba cậu lên lầu đến xem con, mẹ cậu chảy nước mắt: "Tiểu Ba, sau này ba mẹ không bao giờ ép con nữa, con thi bao nhiêu điểm cũng được, không cần đứng thứ nhất đâu. Chỉ cần con khoẻ mạnh là cha mẹ đã thấy đủ lắm rồi."

Lâm Ba gật gật đầu, cảm nhận được tình yêu tấm lòng của cha mẹ với mình, trong thế giới màu xám hình như bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

Trên đường Lưu Lộ cảm khái nói: "Nhìn Lâm Ba thật đáng thương, chỉ nằm một mình ở nhà như thế, trong lòng cậu ấy khó chịu cỡ nào! Sau này lúc rảnh rỗi chúng ta thường xuyên đến thăm cậu ấy đi, còn có thể vận động những bạn học khác trong lớp đến nói chuyện với cậu ấy. Nếu không cứ buồn như vậy, buồn chán mãi khéo lại bệnh nặng hơn."

Tần Tuyết và Chu Tiểu Vân gật đầu. Con gái hay mềm lòng, nhìn dáng vẻ yếu ớt của Lâm Ba ai mà không đành lòng. Còn Dương Phàm và Lý Thiên Vũ lại bàn về chuyện giúp Lâm Ba học bù. Khi Nghê Lượng biết về mấy hành vi tự phát này, anh khen ngợi năm người trước lớp, cũng tỏ vẻ tán thành với việc làm của mọi người.

Có giáo viên ủng hộ, hai người Dương Phàm và Tần Tuyết phát huy trách nhiệm của lớp trưởng, huy động người tình nguyện trong cả lớp để các bạn thay phiên nhau đến nhà Lâm Ba nói chuyện, khuyên bảo cậu ấy. Buổi trưa đi cũng được, sau giờ tự học đi cũng được.

Nghe nói biện pháp này rất hữu hiệu, giờ sắc mặt Lâm Ba khá lên nhiều, bắt đầu ôn lại bài. Vốn định nghỉ ngơi một tháng kết quả rút ngắn thành hai tuần lễ sau sẽ đi học. Khi Lâm Ba bước vào lớp, các bạn học sinh dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt đón chào cậu. Mắt cậu hơi ướt, cảm thấy cả người ấm áp.

Vì thế, sau khi khỏi bệnh, tính cách Lâm Ba thoải mái hơn hẳn. Bắt đầu nói chuyện nhiều hơn với các nam sinh, cũng chịu ra khỏi lớp ra ngoài vận động một chút.

Kì thi cấp ba càng tới gần, trước khi thi chừng một tháng trường học sẽ mời tất cả phụ huynh của học sinh lớp tám đến họp.

Buổi chiều thứ sáu, trước hết các phụ huynh đến hội trường nghe hiệu trưởng phát biểu, sau đó sẽ về lớp của con giao lưu với chủ nhiệm lớp. Nghê Lượng không hổ là chủ nhiệm lớp có kinh nghiệm dạy học phong phú, nói rõ ràng rành mạch làm cho các phụ huynh nghe liên tục gật đầu.

Thực ra, lúc này còn có thể nói gì nữa? Đơn giản là cường điệu tầm quan trọng của khoảng thời gian ôn tập cuối cùng này, phụ huynh phải phối hợp với trường học để các học sinh ăn uống dinh dưỡng, nghỉ ngơi đầy đủ, đảm bảo ngủ đủ giấc để có cơ thể khoẻ mạnh học hành.

Thầy nói liên tục làm Chu Quốc Cường ngồi ở vị trí của Chu Tiểu Vân có chút đứng ngồi không yên. Ngẫm lại hai đứa Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo ở phòng trọ trong thị trấn, bình thường một tuần ông đến thăm con được một hai lần đã là nhiều, đâu có thời gian hỏi qua tình hình học tập của các con? Nhìn các vị phụ huynh xung quanh thảo luận nên giáo dục con cái như thế nào là một phụ huynh tốt, Chu Quốc Cường không dám nói xen vào.

Tất cả học sinh đứng cuối lớp nghe Nghê Lượng nói chuyện, Chu Tiểu Vân cẩn thận phát hiện ra khuôn mặt đen đen của cha mình không được tự nhiên. Xem ra dù buôn bán nhiều hơn nữa trong khung ba vẫn là người dân quê thật thà, vào những trường hợp như thế này rất mất tự nhiên.

Trong lúc này Nghê Lượng tiến hành hoạt động tiếp theo, bắt đầu gọi tên phụ huynh lên phát biểu. Có thể gọi tên phụ huynh của ai lên phát biểu? Đương nhiên là phụ huynh của các học sinh có thành tích xuất sắc trong lớp đứng lên nói vài lời để cho những người khác học tập cách giáo dục con cái.

Đầu tiên là ba của Dương Phàm đứng lên. Ba Dương Phàm ở đơn vị là lãnh đạo nên nói chuyện đâu ra đấy rất hùng hồn từ chuyện năm lớp sáu, lớp bảy đến lớp tám, nói hơn mười phút mới dừng.

Trong lòng Chu Quốc Cường càng cuống. Lúc này ông mới nhớ ra Chu Tiểu Vân đã nói với ông là phải phát biểu, nhưng ông đang bận bù đầu, vội vàng giết lợn, cùng lắm là thay được bộ quần áo mặc trên người làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện phát biểu này?

Hồi Đại Bảo họp phụ huynh ông cũng đi, nhưng không đến lượt ông phát biểu, giờ nhìn tình cảnh này trong lòng ông đúng là hơi tự ti. Nhìn các phụ huynh ngồi trong lớp, ai nấy đều mũ áo chỉnh tề, nói chuyện tỏ vẻ nho nhã, một người đàn ông nông thôn như ông lẫn trong đó rất chói mắt.

"Phụ huynh em Chu Tiểu Vân đến rồi sao?" Nghê Lượng gọi hai lần Chu Quốc Cường mới ý thức được nói đến mình, vội vã đáp một tiếng: "Đến rồi, đến rồi!"

Chu Quốc Cường vừa nói vừa vội vàng đứng lên, không chú ý khiến băng ghế dài đổ "ầm" một tiếng dọa mọi người giật mình. Đã có phụ huynh cúi đầu cười ra tiếng.

Tần Tuyết "xì "một tiếng bật cười, quay đầu buôn với Hà Mộng Nghiên, thỉnh thoảng còn có thể nghe mấy từ "nông dân" vân vân phát ra từ miệng cô.

Chu Tiểu Vân nổi giận, bình thường Tần Tuyết không thích cô, hay giở mấy trò ngáng chân, so đo với cô, cô cũng cho qua. Nhưng ngang nhiên giễu cợt cha cô như thế thì rất quá đáng.

Có cái có thể nhịn, có cái không thể nhìn. Ánh mắt sắc lạnh của Chu Tiểu Vân liếc qua, Tần Tuyết lập tức cảm nhận được, hơi chột dạ trước ánh mắt của Chu Tiểu Vân, lập tức im miệng không nói gì nữa.

Xem ra, Tần Tuyết cũng chỉ là người bắt nạt được kẻ yếu thôi.

209. Chương 211: Họp Phụ Huynh (2)

Chu Quốc Cường có chút chán nản vì mình quá kích động, tự nhắc mình phải bình tĩnh, bọn nhỏ đều đứng đằng sau phía cuối phòng học nhìn đấy, ở đây còn có nhiều phụ huynh, thầy cô giáo như vậy, ngàn vạn lần không lên làm mất mặt con gái Chu Tiểu Vân.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Chu Quốc Cường cũng trấn tĩnh lại, nâng ghế lên về vị trí cũ rồi đứng tựa vào giống như một học sinh lưng thẳng tắp.

Nghê Lượng bắt đầu giới thiệu: "Thưa các bậc phụ huynh, đây chính là ba của bạn Chu Tiểu Vân lớp chúng ta. Chu Tiểu Vân là một nữ sinh có hạnh kiểm tốt, học sinh giỏi toàn diện, nhiệt tình học tập nghiêm túc và kiên định, từ đầu năm đến nay thành tích đều rất tốt, luôn ở trong top ba của lớp. Sau đây xin mời ba của bạn Chu Tiểu Vân lên nói đôi lời về phương pháp giáo dục con gái của mình."

Các bậc phụ huynh vỗ tay hưởng ứng.

Chu Quốc Cường nghĩ thầm, hôm nay bằng bất cứ giá nào, tốt xấu gì mình cũng phải nói nhiều hơn vài câu, lúc đầu bộ dạng khách sáo giống như giao tiếp với mọi người lúc bình thường, khiêm tốn một phen sau đó trọng tâm chính là khen ngợi Chu Tiểu Vân:

"Nói đến giáo dục con gái, điểm này tôi rất xấu hổ, bởi vì tôi chỉ là nông dân đến một chữ to cũng nhận ra, cả ngày bận rộn buôn bán nhỏ ở nông thôn chu cấp cho con cái ăn học, vì vậy chưa thể nói tới được giáo dục gì.

Chu Tiểu Vân nhà tôi từ lúc bắt đầu lên sơ trung học đều thuê phòng trọ bên ngoài, đến bây giờ cũng được khoảng hai năm. Mỗi ngày đều tự mình nấu cơm, bây giờ còn phải chăm sóc em trai nữa, thực sự rất có năng lực.

Tất cả đều dựa vào chính mình, thành tích đều là tự mình cố gắng giành lấy tất cả, người làm ba như tôi đây cảm thấy rất hổ thẹn, không có năng lực gì giúp đỡ trên phương diện học tập. Tôi chỉ mong kiếm thật nhiều tiền cho con cái thêm chút sinh hoạt phí để chúng được ăn ngon mặc đẹp.

Tôi nghĩ đây cũng là trách nhiệm của bậc làm cha mẹ như chúng ta!"

Chu Quốc Cường ăn nói thật thà khiến không ít phụ huynh đồng tình, có người dẫn đầu vỗ tay.

Lúc Chu Quốc Cường ngồi xuống vụng trộm quay đầu lại nhìn Chu Tiểu Vân một cái, nhìn thấy con gái hài lòng hướng về phía mình giơ ngón tay cái lên, tâm tình Chu Quốc Cường cuối cùng cũng bình ổn.

Chờ mấy vị phụ huynh thay mặt phát biểu xong chính là thời gian tự do trao đổi. Phụ huynh có thể tùy ý đưa ra câu hỏi cũng có thể trao đổi riêng với thầy cô giáo.

Bầu không khí bắt đầu nhộn nhịp. Ai không muốn thừa dịp này hỏi thăm một chút tình hình thành tích của con mình có khả năng vào trường trung học trọng điểm hay không.

Chu Quốc Cường nói chuyện với mẹ Lâm Ba ngồi cùng bàn.

Bây giờ, yêu cầu của mẹ Lâm Ba đối với Lâm Ba giảm đi không ít, từ lúc thân thể Lâm Ba bình phục lại bắt đầu đến trường đã nói với Lâm Ba con thích học trường gì thì học, mẹ đều ủng hộ con. Tươi cười trên mặt Lâm Ba càng ngày càng nhiều, tự nhiên trong lòng người làm mẹ cũng được an ủi, thành tích dù có quan trọng cũng không quan trọng bằng thân thể mạnh khỏe của con cái!

Mẹ Lâm Ba có ấn tượng rất tốt với Chu Tiểu Vân, quan tâm hỏi Chu Quốc Cường sau này có dự định gì cho con gái chưa.

Chu Quốc Cường thật thà cười nói: "Chỉ cần nó thích. Thích học trường gì đều theo ý nó."

Hai "đại nhân" tìm được tiếng nói chung trò chuyện rất vui vẻ.

Các học sinh đứng phía sau cũng bắt đầu nói cười rộn ràng. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ thường xuyên tán gẫu về vấn đề thi vào cấp ba, Chu Tiểu Vân hỏi: "Lưu Lộ, hình như ba cậu yêu cầu cậu rất cao đúng không, vừa rồi lúc phát biểu nói muốn cậu thi đậu lớp tăng cường của trường cấp ba Anh Minh cơ mà."

Vẻ mặt Lưu Lộ nhăn nhó thở dài: "Đúng vậy, cũng không ngẫm lại nhân số lớp tăng cường ít như vậy, các trường trung học trong nội thành lại thêm các trường trung học ở huyện khác nữa không biết có bao nhiêu học sinh tới thi. Trường cấp ba Anh Minh, lấy một trăm người đầu tiên chia thành hai lớp tăng cường, đâu có dễ dàng thi đậu như vậy! Ba tớ kì vọng vào tớ quá nhiều."

Thực ra mục tiêu của Chu Tiểu Vân cũng giống vậy, có điều không phải yêu cầu của người nhà mà là mong muốn của chính cô, đặt ra mục tiêu vì chính mình. Đều nói không lên cấp ba chính là tiếc nuối, đời người không toàn vẹn, cô vẫn coi chuyện kiếp trước bỏ học sớm là tiếc nuối lớn nhất, kiếp này nhất định phải vào học ở trường cấp ba tốt nhất mới được.

Sau khi an ủi Lưu Lộ mấy câu, Chu Tiểu Vân hỏi mong muốn của chính Lưu Lộ: "Cậu định thi trường nào? Chẳng lẽ cậu không muốn lên cấp ba à?" Thành tích của Lưu Lộ rất tốt thi vào trường cấp ba Anh Minh hẳn là không có vấn đề gì.

Lưu Lộ lắc đầu nói: "Thực ra tớ định thi vào trường sư phạm, sau ba năm có thể làm giáo viên tiểu học, tớ cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Cần gì phải thi Đại học chứ!" Đây chính là nguyện vọng thực sự của Lưu Lộ, ngay từ nhỏ cô đã quyết định làm một giáo viên tiểu học.

Chu Tiểu Vân cười nhạo nói: "Ba mẹ cậu sẽ đồng ý sao?"

Lưu Lộ nói: "Đương nhiên không đồng ý. Bắt ép tớ vứt bỏ ý định này không thi cấp ba không được. Tớ cũng không hiểu, nhỡ may sau này thành tích ở cấp ba không tốt, không thi đỗ đại học vậy phải làm thế nào?"

Nữ sinh lên cấp ba thành tích tụt dốc có rất nhiều ví dụ, đều nói nữ sinh lên cấp ba tâm lí sẽ thay đổi còn có thể phân tâm vào chuyện yêu đương, Lưu Lộ luôn lo sợ mình cũng sẽ giống như vậy, nghĩ thầm tốt nhất là sớm thi vào trường sư phạm!

Chu Tiểu Vân nghĩ, Lưu Lộ nói cũng rất có lý, mỗi người có một lí tưởng cũng không sai, đáng tiếc đã định trước Lưu Lộ phải nghe ý kiến người trong nhà, ý kiến của chính cô không quan trọng.

Lý Thiên Vũ đứng phía sau hai tai vểnh lên một mực nghe trộm, lúc này không nhịn được nói chen một câu: "Chu Tiểu Vân, sau này cậu định thi trường nào?"

Lưu Lộ nhanh nhảu trả lời: "Đương nhiên là lớp tăng cường của cấp ba Anh Minh rồi. Cái này còn phải hỏi!" Thành tích của Chu Tiểu Vân tốt như vậy, trong khối cũng có thể nằm trong top đầu. Khả năng thi đậu rất cao.

Chu Tiểu Vân mỉm cười, không phủ nhận đương nhiên chính là thừa nhận.

Lý Thiên Vũ tính toán trong đầu. Hiện tại cậu có thể đứng ở vị trí thứ bảy hoặc thứ tám trong lớp, sau này nếu như nỗ lực hơn chưa biết chừng có thể cao hơn một hai bậc, ở trong khối vẫn có thể xếp trong top năm mươi, sáu mươi. Tính như vậy khẳng định thi đỗ vào cấp ba Anh Minh không có vấn đề gì, quan trọng làcó thi được vào lớp tăng cường hay không thì vẫn rất mơ hồ.

Không biết ai là người nghĩ ra lớp tăng cường này, trong lòng Lý Thiên Vũ vô cùng oán giận.

Các học sinh tất nhiên bàn luận sôi nổi. Các phụ huynh thảo luận còn nhiệt liệt hơn. Nghê Lượng cố ý chuyển trọng tâm đến phụ huynh của nhóm hạt giống* mình xem trọng, trao đổi ý kiến riêng với từng người. (hạt giống: những người xuất sắc nhất trong một tập thể)

Chu Quốc Cường thấy Nghê Lượng nói Chu Tiểu Vân có hi vọng đứng trong top một trăm thì cười không thể khép miệng được. Có con gái như vậy hôm nay ở trong phòng học ông cảm thấy đặc biệt hãnh diện tự hào.

Đợi buổi họp phụ huynh kết thúc trời cũng đã tối mịt, Chu Quốc Cường cho cả hai người Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo lẫn xe đạp lên xe ba bánh rồi lái xe về nhà.

Đại Bảo ngồi xe đã về tới nhà từ sớm, cảm thấy hứng thú đối với chuyện họp phụ huynh hôm nay, quấn quít lấy Chu Quốc Cường hỏi hôm nay ông nói những gì.

Triệu Ngọc Trân cũng rất tò mò. Nghe Chu Quốc Cường kể lại sinh động như thật Triệu Ngọc Trân hận chính mình không thể đi họp phụ huynh.

Nhị Nha còn nhỏ rất tinh ranh an ủi Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, sau này đến lúc phải đi họp phụ huynh, mẹ đi họp cho con nhé." Triệu Ngọc Trân cười ôm con gái nhỏ một cái.

Chủ đề kế tiếp dĩ nhiên là nói tới nguyện vọng của Chu Tiểu Vân. Lúc trước Đại Bảo cũng kiên trì tự mình điền nguyện vọng. Vì thế vợ chồng Chu Quốc Cường rất dân chủ hỏi nguyện vọng một của Chu Tiểu Vân.

210. Chương 212: Lý Tưởng Của Chu Tiểu Vân

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một lúc quyết định nói ra điều trong lòng, với những người thân thiết nhất trong nhà không cần giấu giấu diếm diếm thuyết phục: "Ba mẹ, con nghĩ ghi trường cấp ba Anh Minh ở nguyện vọng một, các trường cấp ba khác con sẽ không điền. Dù sao với thành tích của con vẫn nắm chắc thi đỗ vào cấp ba Anh Minh, chỉ là con muốn nằm trong top một trăm.

Nghe nói căn cứ vào xếp hạng, tiền học phí phải nộp sẽ không giống nhau. Top mười miễn hoàn toàn, từ vị trí thứ mười một đến vị trí thứ hai mươi miễn một nửa, con nghĩ nên thử một lần."

Đại Bảo lập tức vuốt mông ngựa, giơ ngón tay cái lên: "Có chí khí! Đại Nha, anh tin em sẽ làm được."

Tiểu Bảo cũng nói: "Đúng vậy chị. Em cũng nghĩ như thế. Chị nhất định sẽ được như ý nguyện."

Nhị Nha không cướp được nói đầu tiên có điều lời nói rất ngọt: "Chị của em nhất định là người giỏi nhất!"

Chu Tiểu Vân cảm động nhìn một vòng, cảm thấy có anh trai, em trai, em gái cổ vũ hình như trong lòng có tự tin hơn. Chu Quốc Cường gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành,

Thật ra Triệu Ngọc Trân lại có cách nghĩ khác. Bà vốn cảm thấy con gái tốt hơn hết là sớm một chút thi vào một trường trung chuyên, trường sư phạm gì đó, đỡ phải lên cấp ba rồi thành tích lại trượt dốc. Hơn nữa, mấy đứa con trong nhà đều đi học, thật sự bà và Chu Quốc Cường có thể chu cấp được sao? Các khoản học phí, sinh hoạt phí này không phải là số lượng nhỏ.

Thế nhưng thấy dáng vẻ kiên định của Chu Tiểu Vân, lời Triệu Ngọc Trân định nói ra đến khóe miệng rồi lại cố nuốt trở lại. Chỉ cần là mong muốn của con cái thì chiều theo con vậy!

Từ đó về sau, nhà họ Chu cũng tạo thành thói quen như vậy. Vô cùng tôn trọng lý tưởng nguyện vọng của con cái, không tham dự vào lựa chon của con cái, sau khi Tiểu Bảo Nhị Nha lớn lên đều chiếu theo lệ như vậy mà thực hiện, Chu Tiểu Vân thường cười nhà mình thật là dân chủ. Đây đều là chuyện sau này.

Nói một chút về cuộc sống của Chu Tiểu Vân trước khi thi đi!

Xác định được nguyện vọng rồi, Chu Tiểu Vân không chú tâm vào đấy nữa, giành tất cả thời gian để ôn tập, đối học sinh mà nói, điểm là vũ khí số một, không cần nghĩ đến cái khác nữa. Có thể thuộc thêm một từ đơn, có thể thành thạo hơn một công thức, làm thêm một đề số học, đọc thuộc lòng thêm một bài văn đối với mình mà nói đều rất quan trọng.

Biết đâu vào thời gian chạy nước rút cuối cùng này có thể bắt trúng mấu chốt thêm được hai điểm?

Có ý nghĩ như vậy cũng không chỉ một, hai người, nhìn bầu không khí học tập trong lớp có thể nhận ra được.

Bài học mới buổi sáng xong hết rồi, cả ngày đều là ôn tập, ôn tập lại ôn tập, luyện đi luyện lại. Nghê Lượng đùa giỡn gọi đây là "Hầm", xem ai có thể qua được cửa ải này.

Các thầy cô cũng vội vàng bận nhiều việc, đưa ra các bài luyện tập, chấm điểm, sửa chữa rồi tổng kết, vất vả ba năm cuối cùng chỉ còn trông chờ vào lần thi tốt nghiệp này. Nếu thi tốt tự nhiên tiền thưởng không phải con số nhỏ, cảm giác thành tựu cũng không giống!

Chu Tiểu Vân bê vở số học đúng lúc đụng phải Trịnh Hạo Nhiên cũng bê vở đi. Thành tích của Trịnh Hạo Nhiên trong lớp 8- 8 cũng đứng số một số hai rất nổi bật, hai người thấy nhau tự nhiên cũng nói chuyện dăm ba câu.

Suy nghĩ của Trịnh Hạo Nhiên và Chu Tiểu Vân cơ bản giống nhau. Hai người đều nói mấy câu cố gắng này nọ rồi trở về lớp.

Cách thời gian thi còn một tuần, các học sinh xếp hàng đi chụp ảnh tốt nghiệp*.

(ảnh tốt nghiệp*: giống như ảnh lưu niệm hay kỉ yếu ở Việt Nam)

Mệt mỏi cực nhọc xếp thành hàng xong "Tách tách", "Tách tách" hai tiếng là xong việc, đợi đến lúc lấy được ảnh mỗi người đều tìm xem mình đứng ở đâu trong bức ảnh.

Chu Tiểu Vân nhìn trong hình hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy chính mình ở hàng thứ hai.

Hàng thứ nhất đều là giáo viên, thầy hiệu trưởng và thầy chủ nhiệm, từ hàng thứ hai trở đi chỉ nhìn thấy nửa người phía trên, có thể nhìn thấy đầu của mọi người dày đặc đằng sau.

Quên đi, cất ảnh nào, sau này có thời gian từ từ xem lại!

Không thấy bây giờ hai người Dương Phàm, Lý Thiên Vũ không chơi cả bóng rổ sao? Đều chăm chỉ học tập! Thật khó mà nói kết quả lần thi cuối cùng này. Người học giỏi chưa chắc đã thi tốt, người học bình thường chưa chắc đã thi không tốt.

Cuộc thi mà, còn phải dựa vào tố chất của mỗi người, phát huy thế nào khi đến trường thi, bình tĩnh cẩn thận cũng rất quan trọng.

Hiện tại không thịnh hành tặng nhau ảnh chụp to hai tấc* (1 tấc = 3,715cm, có nơi ghi = 4cm) giống như hồi tốt nghiệp tiểu học nữa mà là ảnh màu toàn thân bảy tấc mới lấy ra tặng nhau.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi ăn cơm trưa xong, Chu Tiểu Vân đến quán chụp ảnh trên đường chụp vài tấm ảnh. Tiểu Bảo đi theo cũng muốn chụp một ảnh chung với chị, Chu Tiểu Vân cười hì hì ôm cổ Tiểu Bảo cùng chụp.

Ở lớp ảnh chụp cũng được coi như một món quà lớn, ai tới cũng đưa ra một tấm, người đưa ảnh cho Chu Tiểu Vân cũng không ít, cuối cùng, đếm một chút. Cô nhận được hơn ba mươi tấm hình, nhét đầy một album ảnh, ha ha!

Sau đó, trước khi thi được nghỉ một ngày ọi người nghỉ ngơi. Chu Tiểu Vân dứt khoát không xem quyển sách nào cả, thả lỏng cho đại não thư giãn thật tốt, đầu óc căng như dây, cung căng quá đứt không phải chuyện gì tốt!

Cả ngày đó làm gì? Buổi sáng ngủ nướng, buổi chiều ở nhà không đi đâu cả, lười biếng không làm gì hết.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, Chu Tiểu Vân cảm thấy tinh lực tràn trề, đầu óc đặc biệt minh mẫn, cầm theo hộp bút, giấy báo dự thi rồi xuất phát.

Thi trong ba ngày, ngữ văn số học một trăm hai mươi điểm, thêm cả Tiếng Anh, chính trị, hóa học, vật lý đều là một trăm điểm, nói cách khác tổng điểm là sáu trăm bốn mươi điểm. Địa điểm thi của Chu Tiểu Vân ngay tại trung học Anh Minh, nhìn thí sinh xung quanh cơ bản đều không nhận ra, chủ yếu ở lớp khác. Bạn học cùng lớp chỉ có Trần Hân là cùng trường thi.

Trần Hân căng thẳng, trước khi thi mấy phút vẫn còn đọc sách, thấy Chu Tiểu Vânbình tĩnh ngồi yên một chỗ trong lòng không ngừng hâm mộ.

Trông người ta đã chuẩn bị hết kìa! Đều tại chính mình bình thường không chăm chỉ, bây giờ trong đầu không nắm vững kiến thức, trong lòng lo lắng. Không xem làm sao mà được!

Chu Tiểu Vân không muốn Chu Quốc Cường đưa đi thi, chẳng qua, Tiểu Bảo lại theo đến, nói là đến động viên tinh thần cho chị.

Chu Tiểu Vân chợt nhớ năm ngoái lúc Đại Bảo thi cũng là mình đi cùng. Nhà người ta đều là người lớn đưa đi thi. Tới nhà cô đổi thành em trai em gái đưa đi. Ha ha!

Chẳng qua, có Tiểu Bảo đi cùng cũng tốt, chờ thi xong thì đi với em ấy đến quán ăn một bữa thật ngon, mấy ngày nay Triệu Ngọc Trân cho tiền ăn uống gấp đôi mọi khi, nói là nhất định phải ăn ngon.

Cô nghĩ thầm mình không cần phí sức đi nấu cơm, ra quán gọi hai phần thức ăn ngon ăn một lần.

Ngày đầu thi môn ngữ văn, từ trước đến nay môn này là sở trường của Chu Tiểu Vân, đầu tiên là lướt nhanh toàn bộ đề thi một lần, sau đó viết đến tên trường, tên lớp, họ tên, môn thi và số báo danh chính xác. Sau đó tô vào tờ đáp án.

Cách tô đáp án có chút phiền phức, phải dùng bút chì 2B cẩn thận tô kín toàn bộ vào ô đáp án mới được.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn bài luận thì vui vẻ "Lý tưởng của em"!

Từ khi lên cấp hai, đã luyện đề làm văn này ít nhất hai lần, cộng thêm viết hồi tiểu học nữa là ba lần. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, mình cũng không nên viết quá khoa trương. Vẫn là trung thực an phận viết ra lý tưởng mình có thể làm được! Dựa vào đó viết lớn lên sau này tôi muốn trở thành một nhà văn, viết văn xuôi sáng tác thơ ca, viết tiểu thuyết, kiên trì thực hiện ước mơ của mình.

Chủ đề này khá hay, hơn nữa đây cũng chính là điều mà Chu Tiểu Vân hướng tới. Vì vậy dưới ngòi bút của cô, bài văn như nước ào ào tuôn ra hết sức lưu loát tự nhiên, lúc dừng lại cũng viết được tới tám trăm từ.

Kiểm tra hai lần mới tới thời gian nộp bài thi, Chu Tiểu Vân cảm thấy rất hài lòng nộp bài, ra khỏi trường thi.

211. Chương 213: Thi Tốt Nghiệp

Đến khi ra khỏi phòng thi đã thấy ồn ào, bên ngoài cổng trường chật kín người, toàn bộ là ba mẹ thí sinh chen chúc đợi con cái thi xong.

Trần Hân đuổi theo Chu Tiểu Vân hỏi cô thi thế nào, Chu Tiểu Vân gật gật đầu chỉ nói cũng được, chuyện khoe khoang cô không làm được. Hiển nhiên Trần Hân thi bình thường vì thế sắc mặt không tốt, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Chu Tiểu Vân khích lệ hai câu: "Trần Hân, còn tận năm môn chưa thi phía sau mà, bây giờ mới là môn đầu tiên. Đừng chán nản, thất vọng cậu nên tiếp tục cố gắng. Dù sao cuối cùng căn cứ vào tổng điểm sáu môn chứ không phải lấy thành tích mỗi môn này."

Trần Hân nghĩ lại cũng thấy vậy, vẫy tay cười nói tạm biệt Chu Tiểu Vân.

Đi tới cửa gặp Lưu Lộ vừa thi ra, Lưu Lộ ôm lấy Chu Tiểu Vân hô to nói: "Tại sao hai đứa mình không được xếp thi cùng phòng nhỉ? Lại để tớ thi cùng phòng với Tần Tuyết, haizz!" Không phải oan gia không gặp mặt!

Chu Tiểu Vân hỏi Lưu Lộ thi thế nào, Lưu Lộ nhẹ nhàng trả lời thi cũng không tệ lắm. Ngữ văn cũng là môn sở trường của Lưu Lộ, xem ra không có vấn đề gì.

Tiểu Bảo sớm mua một chai nước đứng cạnh cổng nhìn quanh, vừa thấy Chu Tiểu Vân tay trong tay với Lưu Lộ đi ra, cậu vui mừng chạy lên đón.

Chu Tiểu Vân hạnh phúc hưởng thụ cảm giác có người phục vụ, nhìn Tiểu Bảo cẩn thận mở nắp đồ uống. Cô chỉ cần uống là được, đồ uống mát lạnh trôi xuống bụng thật thoải mái, thật đã!

Ba Lưu Lộ – Lưu Chính Thanh đợi ở đằng xa, Lý Thiên Vũ cũng đứng bên cạnh Lưu Chính Thanh, Chu Tiểu Vân cười chia tay Lưu Lộ đi về cùng Tiểu Bảo. Chưa kịp nói gì với Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ tiếc nuối đưa ánh mắt nhìn theo hình bóng kia rời đi.

Chu Tiểu Vân dẫn Tiểu Bảo đến quán cơm trên đường gọi hai món ăn, một bát canh, thêm hai chén cơm tẻ. Hai chị em ăn no căng mới về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Bảo sợ Chu Tiểu Vân ngủ quên, chính mình không chịu ngủ, khăng khăng canh thời gian cho chị.

Tình huống tương tự này khiến Chu Tiểu Vân nhớ lại thời gian này năm ngoái chính mình cũng chăm sóc Đại Bảo như thế. Trong lòng chảy qua một dòng ấm áp. Đón nhận ý tốt của Tiểu Bảo thôi! Chu Tiểu Vân an tâm ngủ, đợi đến một rưỡi Tiểu Bảo gõ cửa đúng lúc cô mở mắt tỉnh dậy.

Chiều thi môn số học, buổi chiều mùa hè nóng bức không chịu nổi, hơn nữa đề số học cực kì khó, thật khiến người ta có chút phiền lòng nôn nóng. Chu Tiểu Vân cố kiềm chế, nâng cao quyết tâm, cẩn thận làm từng bài một.

Năm phút trước khi nộp bài thi Chu Tiểu Vân kiểm tra lại thì phát hiện ra làm sai một bài, cô vội vã sửa lại. May mà ở một phút đồng hồ cuối cùng thì sửa xong, cô thở ra một hơi dài, may mắn may mắn! Bài này chiếm năm điểm đấy!

Ngày thứ hai thi chính trị và Tiếng Anh đều là môn sở trường của Chu Tiểu Vân, thi xong cảm giác cũng khá tốt. Ngày thứ ba mới là khảo nghiệm chân chính với Chu Tiểu Vân.

Lần nào Chu Tiểu Vân cũng chỉ được khoảng chín mươi điểm môn vật lý, hôm nay không dám làm qua loa đại ý* (qua loa đại ý: ở đây nghĩa là không xem trọng, làm ẩu) chút nào, cẩn thận làm từng tí từng tí một. Cũng may vật lý không phải quá khó! Không gặp phải bài nào đặc biệt khó xem như là vạn hạnh*. (vạn hạnh: vô cùng may mắn)

Tình hình của môn hóa học và vật lý cũng không khác nhau lắm. Môn hóa Chu Tiểu Vân học cũng khá tốt nhưng không thi được điểm tối đa, chỉ cố làm hết sức thôi.

Chờ sau khi thi hóa học xong, ra khỏi phòng thi các học sinh hoan hô nhảy nhót. Mặc kệ thế nào. Kì thi tốt ngiệp cuối cùng cũng kết thúc.

Chuyện cần làm tiếp theo chính là chờ đợi, đợi kết quả thi, đợi giấy báo trúng tuyển gửi tới. Có nóng nảy cũng không có tác dụng gì. Việc các học sinh có thể làm chỉ có thể là chờ đợi.

Tiểu Bảo còn phải ở lại trường đi học, Chu Tiểu Vân dứt khoát cũng ở lại thị trấn tiếp tục đợi. Cô hào hứng thuê tiểu thuyết về đọc hai ngày. Từ lúc lên cấp hai đến nay đúng là không có dịp được đọc tiểu thuyết thoải mái như vậy.

Chiều thứ sáu Đại Bảo sớm ngồi xe tới đây, vừa nhìn thấy Chu Tiểu Vân liền không thể đợi được hỏi: "Đại Nha, em thi thế nào? Bao nhiêu điểm?"

Chu Tiểu Vân bật cười nói: "Anh, có phải anh hồ đồ rồi không, em vừa mới thi được hai ngày làm sao biết kết quả chứ! Có lẽ phải hơn một tuần nữa mới có kết quả."

Đại Bảo vỗ đầu một cái: "Đúng vậy! Anh không có thời gian đưa em đi thi vì thế xế chiều hôm nay một mình ngồi xe qua đây luôn. Muốn hỏi xem em được bao nhiêu điểm, aizz, năm ngoái anh cũng thi rồi sao năm nay lại quên phải hơn mười ngày mới có kết quả chứ?"

Chu Tiểu Vân bật cười ha ha. Nói rằng cô thi xong cảm thấy rất tốt, đoán là sẽ không kém lắm, cô không có thói quen khoác lác.

Huống chi nhớ lại mình phát huy khá tốt tâm tình vui vẻ thật sự là không tồi.

Đại Bảo sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) thấy khuôn mặt Chu Tiểu Vân hồng hào, tinh thần tràn đầy có lẽ Chu Tiểu Vân thi khá tốt, cũng yên lòng, vì mình buồn lo vô cớ mà cảm thấy buồn cười

Từ nhỏ đến lớn có lúc nào thành tích của Đại Nha quá kém khiến mình phải lo lắng chứ!

Ba anh em cười cười nói nói đạp xe về nhà, hai chiếc xe đạp một chiếc Đại Bảo đi một chiếc Tiểu Bảo đi, Chu Tiểu Vân muốn đi một mình cũng không được.

Cô nhún người nhảy lên, ngồi phía sau xe Đại Bảo. Dọc đường Chu Tiểu Vân khe khẽ hát cảm thấy cực kỳ vui sướng. Thật ra năm nay Tiểu Bảo mười ba tuổi đạp xe cũng rất ổn định, có điều cô vẫn cảm thấy Đại Bảo khỏe mạnh như vậy không nên uổng phí, bắt Đại Bảo nỗ lực hơn để Tiểu Bảo được thoải mái một chút đi! Ha ha!

Về tới nhà, Triệu Ngọc Trân vội trong vội ngoài bắt đầu làm cơm tối. Chu Quốc Cường chạy xe đến quán đồ ăn nguội mua một ít rau trộn. Thực ra có mỗi Chu Tiểu Vân thích ăn rau trộn với dưa chuột, miến, lạc luộc nhất.

Triệu Ngọc Trân lại bắt đầu hỏi: "Đại Nha, con thi thế nào?"

Không đợi Chu Tiểu Vân trả lời Chu Quốc Cường đã trừng mắt: "Có gì hay mà hỏi, thi thì thi xong rồi."

Triệu Ngọc Trân có chút tủi thân. Đại Bảo thi xong không cho hỏi, Đại Nha thi xong cũng không cho bà hỏi hai câu? Thành tích của Đại Bảo không phải quá tốt, không cho hỏi sợ Đại Bảo mất hứng. Nhưng thành tích của Đại Nha luôn tốt! Hỏi hai câu thì sao chứ, bà quan tâm một chút cũng không được sao?

Chu Tiểu Vân thấy Triệu Ngọc Trân bị Chu Quốc Cường mắng một câu rất vô tội, vội vàng nói: "Hỏi cũng không sao ạ, con thi cũng khá tốt, dù sao cũng phát huy giống như mọi khi. Không gặp phải đề nào không làm được."

Hai câu nói khiến Chu Quốc Cường, Triệu Ngọc Trân đều rất vui vẻ. Chu Quốc Cường theo lệ cũ uống rượu với Triệu Ngọc Trân.

Đại Bảo đã mười bảy tuổi có chút càu nhàu, nghĩ thầm lớn như vậy rồi mình còn không biết rượu có vị gì đây? Chu Quốc Cường nghe thấy cười ha ha rót cho Đại Bảo một chén nhỏ: "Đại Bảo cũng mười bảy tuổi rồi. Sắp trưởng thành. Hôm nay con cũng nếm thử rượu đi."

Đại Bảo không thể chờ đợi được, uống một hơi cạn sạch chén nhỏ rượu sau đó "Phụt" một tiếng phun hết ra. "Cay quá!" Đại Bảo thè lưỡi ra thở dốc, rất giống con vật nào đó.

Tiểu Bảo cười ha ha chảy cả nước mắt, Nhị Nha và Chu Tiểu Vân cũng vui vẻ.

Đại Bảo không thể tức giận với cha mẹ, cũng xấu hổ không dám phát hoả với hai em gái, thế nên cái tên Tiểu Bảo cười thở không ra hơi kia xui xẻo rồi.

"Tiểu Bảo em cười cái gì mà cười, em cũng uống thử một chén xem?" Đại Bảo mượn đề tài để nói chuyện giải vây ình.

Tiểu Bảo không thèm để ý tới cậu, lau nước mắt lắc đầu: "Em không uống đâu, lại giống như anh phun ra đầy bàn, ai mà ăn được nữa? Đều là vi khuẩn, chậc chậc chậc! Thật mất vệ sinh thật không văn minh!"

Đại chiến giữa hai anh em lại nổ ra! Dù sao nếu không động thủ Đại Bảo chưa bao giờ là đối thủ của Tiểu Bảo!

212. Chương 214: Lý Tưởng Và Hiện Thực

Đầu tháng ba học sinh thi tốt nhiệp xong, một số học sinh vẫn phải tới trường hoạt động, Dương Phàm Lý Thiên Vũ cộng thêm mấy nam sinh trong lớp đều tới trường chơi bóng rổ!

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn thấy Lưu Lộ ở cạnh sân bóng rổ, chạy tới tán gẫu với Lưu Lộ những chuyện trong mấy ngày qua.

Lưu Lộ oán giận nói: "Trời này mà phải đi học, chán quá! Nếu không đi học lại không biết nên làm gì, càng chán hơn!"

Đây chính là bệnh chung của học sinh! Khi đi học không thích làm bài tập, ngại giáo viên nói quá nhiều, ngại học tập quá mệt, không muốn đến trường, thấy cuộc sống quá buồn tẻ. Thế nhưng đến lúc được ra trường lại cảm thấy cuộc sống trống rỗng nhàm chán, hai tay không hoạt động quả thực không biết nên để chỗ nào mới tốt.

Thời gian này thực sự quá buồn chán, Lưu Lộ vừa nghe thấy Lý Thiên Vũ muốn đến trường chơi bóng rổ cùng mấy nam sinh vội đi theo.

May mà chỗ chơi bóng rổ ở sân vận động cách lớp học khá xa, nếu không đã sớm có thầy hiệu trưởng, chủ nhiệm ra đuổi người.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Tớ cũng giống cậu, định ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt. Nhưng lại cảm thấy quá nhàm chán, tốt hơn hết là tới trường đi dạo một chút."

Ơ? Người ném bóng rổ kia chẳng phải là Lâm Ba sao!

Chu Tiểu Vân có chút kinh ngạc: "Từ lúc nào Lâm Ba cũng bắt đầu chơi bóng rổ vậy!" Trước đây cậu ta còn ghét chơi bóng vì sợ ảnh hưởng tới học tập cơ mà.

Lưu Lộ nín cười tiết lộ với Chu Tiểu Vân: "Trước kia cậu ấy có áp lực quá lớn, cả ngày đều học tập hoàn toàn không bỏ chút thời gian để chơi, cậu nghĩ rằng cậu ấy không biết chơi bóng rổ à? Nghe anh Tiểu Vũ nói Lâm Ba cũng rất thích chơi bóng rổ!"

Chu Tiểu Vân nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm Ba, nghĩ thầm như vậy không phải tốt hơn sao, ba mẹ không nên kì vọng quá cao ở con cái nếu không sẽ khiến con cái bị áp lực!

Bỗng nhiên trái bóng rổ chuyển hướng bay tới chỗ Chu Tiểu Vân, cô dùng một tay đón được. Quay sang nhìn, thì ra là Lý Thiên Vũ cố ý ném tới.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân đón được trái bóng rổ mình ném qua thì cười vô cùng thoải mái hô to: "Hai người cũng qua đây chơi đi!"

Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ nhìn nhau cười, chơi thì chơi, ai sợ ai!

Có nữ sinh chơi cùng, lập tức các nam sinh đều tỏ ra lịch sự, không cướp cũng không giành, vừa ném bóng vừa nói chuyện phiếm cũng rất tốt.

Chu Tiểu Vân ném ba lần cuối cùng cũng trúng một quả, vui vẻ nở nụ cười, nụ cười rực rỡ hơn cả những đóa hoa.

Lưu Lộ không phục cũng muốn ném thử, kết quả là năm lần liên tiếp đều trượt, trái cuối cùng lăn xung quanh khung rổ một vòng lại rơi ra ngoài. Cô dỗi nói không chơi nữa, kéo Chu Tiểu Vân ra cửa hàng ngoài trường mua đồ uống.

Lý Thiên Vũ lớn tiếng kêu gào bảo Lưu Lộ mang nước khoáng tới đây ọi người. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ giống như người chuyên chở, giúp mọi người lấy hai bình nước trở lại.

Mỗi nam sinh cầm một chai ngồi ngay trên cỏ uống. Quả bóng rổ xoay tròn lăn bên cạnh cũng không ai thèm nhặt, cậu một câu tớ một câu nói cười vui vẻ. Dương Phàm hỏi Chu Tiểu Vân thi như thế nào, Chu Tiểu Vân nhún nhún vai tỏ ý mình thi cũng tốt.

Dương Phàm cũng cười nói: "Chắc là tớ thi cũng tốt, tớ cảm thấy lần này hạnh phúc nhất là môn ngữ văn không quá khó." Mọi người sôi nổi phụ họa, ai cũng nói mình thi thế nào.

Lâm Ba – người vốn để ý tới thành tích nhất lại nói: "Tớ thi điểm thấp một chút cũng không sao, bởi vì tớ không thi vào trường cấp ba Anh Minh."

Cái gì? Bạn học ở đây đều thất kinh, thành tích của Lâm Ba cao như vậy tại sao không đăng kí thi vào Anh Minh?

Lâm Ba thản nhiên cười: "Thực ra, không phải do ba mẹ cả ngày ép tớ, có lẽ tớ cũng không cố gắng được như vậy. Tớ không muốn tiếp tục học, tiếp tục sống như vậy nữa. Tớ thi Trung chuyên, nguyện vọng một là trường bưu điện. Hi vọng sẽ đỗ!"

Mọi người ở đây đều im lặng. Thật khó mà có thể nói trước được tương lai. Ai biết sau này mình sẽ như thế nào?

Chu Tiểu Vân có phản ứng đầu tiên vừa cười vừa nói: "Cũng là bạn học Lâm Ba của chúng ta có dũng khí thi trường bưu điện, có khi điểm còn cao hơn điểm vào trường cấp ba Anh Minh ấy chứ. Sau này học xong, bố trí công tác đều ở bưu điện thật là tốt."

Những người khác cũng sôi nổi đồng ý.

Lý Thiên Vũ nhiệt tình nhất, nghĩ thầm cuối cùng tên Lâm Ba chướng mắt này cũng cách xa tầm mắt của Chu Tiểu Vân. Bất kể thi thế nào sau này chắc chắn không học chung một trường. Ha ha ha!

Tới ngày có kết quả, các học sinh đều tới sớm, không có kiên nhẫn chờ tại lớp dứt khoát chạy lên văn phòng tìm thầy Nghê xem điểm. Bàn làm việc của Nghê Lượng bị học sinh vây kín, người nào người nấy sốt ruột tìm kiếm kết quả của mình. Lúc Chu Tiểu Vân đến bị cảnh tượng trước mắt hù dọa. Trời ạ, còn náo nhiệt hơn cả chợ!

Dương Phàm xem xong, vui mừng lộ rõ trên mặt, sáu trăm mười lăm điểm, nhất định là cao nhất!

Chu Tiểu Vân vui vẻ chúc mừng Dương Phàm. Trong lòng cô cũng lo lắng không yên. Mình thi tốt nghiệp được bao nhiêu điểm đây? Bỗng nhiên lo được lo mất. Đột nhiên cánh tay bị nắm lấy, nhìn qua thì ra là Lưu Lộ.

Lưu Lộ cũng rất hồi hộp, nắm chặt cánh tay Chu Tiểu Vân đến phát đau. Lý Thiên Vũ đứng phía sau Lưu Lộ, vẻ mặt cũng căng cứng.

Đến lúc bạn học vây quanh phía trước dần dần tản ra, cuối cùng Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ, Lý Thiên Vũ cũng có cơ hội nhích lên phía trước.

Đầu Nghê Lượng đầy mồ hôi ngẩng lên. Chờ tới khi thấy ba người Chu Tiểu Vân đứng trước mặt, vẻ mặt luôn luôn nghiêm túc lại lộ ra tươi cười. Vẫy vẫy tay với ba người, đầu tiên là phiếu điểm của Chu Tiểu Vân. Thành tích sáu môn ghi riêng ở trên: Ngữ văn một trăm mười tám, Số học một trăm mười lăm, Chính trị chín mươi chín, Tiếng Anh chín mươi tám, Vật lý thấp một chút chín mươi ba, Hóa học chín mươi tư. Tổng cộng chẳng phải là sáu trăm mười bảy điểm, còn cao hơn Dương Phàm tận hai điểm?

Chu Tiểu Vân không thể tin được vào mắt mình, nhìn đi nhìn lại ba lần vẫn là kết quả đấy lúc này mới tin mình thực sự thi được điểm cao như vậy.

Tổng điểm của Lưu Lộ là năm trăm chín mươi sáu, Lý Thiên Vũ vậy mà có thể thi được năm trăm tám mươi sáu điểm. Trên mặt ba người đều nở nụ cười.

Nghê Lượng cũng rất vui mừng, thành tích của Chu Tiểu Vân và Dương Phàm cực kì cao, chắc chắn đứng số một số hai, có lẽ những học sinh trường khác thi vào cấp ba Anh Minh cũng không có mấy người được điểm cao như vậy! Hơn nữa Lâm Ba cũng được sáu trăm điểm. Kết quả thi tốt nhiệp của lớp 8-2 không lớp nào bằng được.

Điểm của Lưu Lộ và Tần Tuyết cũng không thấp, mà người có tiềm năng – Lý Thiên Vũ lần này phát huy cũng rất tốt, khiến cho Nghê lượng rất thoải mái.

Nửa tháng sau, mọi người đều nhận được giấy báo trúng tuyển. Lâm Ba như mong muốn đỗ trường bưu điện, Chu Tiểu Vân nhập học với thành tích sáng chói đứng thứ nhất và Dương Phàm với tổng điểm cao thứ hai, khiến chủ nhiệm lớp Nghê Lượng nhận hết nổi bật.

Đương nhiên Lưu Lộ, Tần Tuyết cũng nằm trong top một trăm, ngoài ý muốn chính là Lý Thiên Vũ vừa khéo xếp thứ một trăm, miễn cưỡng đứng cuối bảng. Cho dù xếp cuối bảng, Lý Thiên Vũ cũng rất vui vẻ. Thật là mãn nguyện! Trần Hân cũng trên điểm chuẩn, song, Hà Mộng Nghiên lại không đỗ, đành phải học trường cấp ba khác cùng Trương Khải.

Lúc ra về các học sinh có chút buồn bã, nhưng mà đa số cũng vào được trường tốt!

Cấp ba Anh Minh! Chúng tôi tới đây !

213. Chương 215: Lý Thiên Vũ Độc Thoại – Đến Bao Giờ Tớ Mới Có Thể Đuổi Kịp Bước Chân Của Cậu?

Tôi là Lý Thiên Vũ.

Từ khi lên cấp hai, tôi vẫn không có chút tinh thần nào.

Cuối cùng ba tôi hỏi: “Không phải con muốn vào thị trấn học trung học sao? Có chuyện gì mà ngày nào cũng bày ra dáng vẻ không có tinh thần vậy?” Tôi cười nói với ba không có gì.

Có lẽ, nụ cười kia rất khó nhìn.

Tôi có thể vực dậy được tinh thần sao? Chu Tiểu Vân ở cách đó không xa ngay tại trung học Anh Minh nhưng ngay cả gặp mặt một lần cũng khó, một học kỳ mà tôi chỉ nhìn thấy bạn ấy mấy lần từ phía xa.

Bạn tốt nhất của tôi – Cố Xuân Lai lại học ở nông thôn, trường trung học Hưng Vượng, chúng tôi chỉ có thể gặp nhau vào chủ nhật.

Tôi cảm thấy thật cô đơn, thật lẻ loi.

Đến Tết cậu cũng trở về, tình cảm của tôi với em họ Lưu Lộ luôn tốt, con bé nói với tôi về bạn bè trường lớp của nó. Tôi chợt nghe thấy một cái tên vô cùng quen thuộc – Chu Tiểu Vân.

Thì ra, Chu Tiểu Vân ngồi phía trước Lưu Lộ, thì ra hai người đã là bạn tốt của nhau, thì ra, tôi vẫn nhớ kỹ cô bé kia – thật ra cách tôi cũng không quá xa.

Tôi năn nỉ cậu chuyển trường cho tôi.

Chu Tiểu Vân từng nói, Hứa Mỹ Lệ dựa vào quan hệ mà chuyển tới trường Anh Minh, thế thì, tại sao tôi không thử một lần? Đầu tiên cậu không do dự, sau này, vẫn là mẹ thương tôi nói với cậu một tiếng, cậu mới đồng ý.

Tôi nhấn mạnh rằng tôi muốn học cùng lớp với Lưu Lộ, dễ dàng chăm sóc lẫn nhau. Cậu khen tôi rất nhiều nói tôi làm anh lại biết chăm sóc em họ, Lưu Lộ cũng cười dịu dàng, chỉ có tôi tự mình biết, chấp niệm* trong lòng tôi vì ai đó. (chấp niệm*: cố chấp + mong nhớ)

Chu Tiểu Vân, tôi đến đây, tôi có thể học cùng lớp với cậu*.

Cậu có biết, lúc cậu báo cho tôi biết chuyện đã thành, tôi có vui sướng biết bao nhiêu không? Cậu có biết, lúc tôi cam đoan với ba mẹ ở trường mới nhất định sẽ học thật tốt, sẽ không làm bọn họ thất vọng có bao nhiêu là thật. Cậu có biết, tối hôm trước ngày nhập học tôi hồi hộp cả đêm không ngủ?

Khoảnh khắc bước vào phòng học tôi thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Chu Tiểu Vân, nhưng ngay lập tức bạn ấy lại cúi đầu. Không sao! Chúng ta sắp là bạn học rồi, sau này sẽ có rất nhiều thời gian gặp mặt. Tâm tình của tôi rất tốt, vô cùng tốt!

Thái độ của Chu Tiểu Vân đối với tôi vẫn giống như lúc còn học tiểu học, thản nhiên đôi lúc gần như lạnh nhạt, ít khi nhìn tôi lại càng ít khi để ý đến tôi.

Thế nhưng, tôi vẫn vô cùng hạnh phúc. Khi bạn muốn nhìn thấy ai đó, cô ấy lại ở ngay trước mắt lúc nào bạn cũng có thể nhìn thấy được, bạn còn gì để phàn nàn nữa?

Sau cuộc thi tháng đầu tiên, tôi vô vùng suy sụp. Tôi vẫn luôn cảm thấy mình không tồi. Thế nhưng vì sao khi thi tôi chỉ đứng thứ hai mươi tám?

Lưu Lộ đứng thứ tư, Chu Tiểu Vân đứng thứ ba, bạn nam luôn cười hì hì ngồi cùng bàn với tôi đứng thứ hai, mà cái tên đáng ghét ngồi cùng bàn Chu Tiểu Vân lại đứng thứ nhất? Vì sao bọn họ so với tôi lại chênh lệch nhiều như vậy?

Chu Tiểu Vân, đến bao giờ tôi mới có thể đuổi kịp bước chân của cậu?

Khi tôi cảm thấy mình đã chạy rất nhanh lại nhận ra cậu vẫn đứng ở giao lộ kế tiếp cách tôi xa như vậy, tôi phải làm gì bây giờ?

Tôi nghĩ, tốt nhất là nên xem xét lại bản thân, cố gắng nhiều hơn nữa.

Tôi ở nhà cậu, luôn đi cùng Lưu Lộ đến trường, cùng tan học, buổi sáng cùng Lưu Lộ học thuộc lòng (môn Văn), buổi trưa học từ mới (môn Tiếng Anh), buổi tối làm bài tập xong lại xem sách tham khảo.

Không hiểu, có thể hỏi Lưu Lộ, ở trường có thể hỏi Dương Phàm ngồi cùng bàn. Tôi dần dần phát hiện ra, khi tôi dành toàn bộ tinh thần và sức lực cho việc học, tôi cảm nhận được một loại vui vẻ khác.

Dương Phàm là một nam sinh rất tốt, cởi mở hào phóng lại nghĩa khí hiền hòa, rất nhanh tôi và cậu ấy trở thành bạn tốt.

Tôi bắt đầu đi chơi bóng rổ cùng Dương Phàm, mỗi khi đến thời gian hoạt động ngoại khóa chính là lúc chúng tôi vui sướng nhất. Quán game, bàn bi-a cách tôi càng ngày càng xa.

May mắn hơn nữa là Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân là đôi bạn tốt. Cuối cùng dựa vào Lưu Lộ tôi cũng có thể nói chuyện với Chu Tiểu Vân nhiều hơn.

Tôi biết chuyện hai người định đi đến cửa hàng sách qua Lưu Lộ, tôi hẹn Dương Phàm cùng đi. Quả nhiên gặp bọn họ. Haizz, đến bao giờ Chu Tiểu Vân mới có thể tươi cười đáng yêu như vậy với tôi đây? Yêu cầu của tôi thực sự không cao, chỉ cần cô ấy cười với tôi một cái như vậy thôi cũng rất khó sao?

Chu Tiểu Vân, tính tình cậu ôn hòa đối với ai cũng tốt, đối cái tên đáng ghét Lâm Ba kia cũng rất hòa nhã nhưng vì sao lại không chịu cười một chút với tôi?

Lưu Lộ rất tốt với tôi, giải thích vì tôi, cuối cùng tôi cũng được tới phòng trọ Chu Tiểu Vân thuê, được ăn món cháo chính tay Chu Tiểu Vân làm, tôi cảm thấy thật thơm thật ngon. Lưu Lộ, sau này nhất định phải thường xuyên tới. Anh ủng hộ em!

Cuối cùng thành tích học tập của tôi cũng bắt đầu khá hơn, dần dần tôi cũng có thể đứng gần vị trí thứ mười. Sau đó, tôi lọt top mười. Tôi tự nói với mình, nỗ lực lên nào, Lý Thiên Vũ, mày là một thằng con trai chẳng lẽ lại vĩnh viễn học không bằng một người con gái sao?

Chu Tiểu Vân, tôi rất khát vọng có thể đuổi kịp bước chân của cậu.

Trong lớp dần dần có nhiều bạn học nam nữ mắt đi mày lại. Tôi cũng bị gọi lên văn phòng nói chuyện. Muốn hô to oan uổng quá, tôi thật sự không tới quấy rầy Chu Tiểu Vân! Tôi cũng không dám!

Sau này cơ hội nói chuyện càng ít hơn, tôi lại không dám mượn Lưu Lộ làm cớ để nói chuyện với Chu Tiểu Vân nữa. May là thỉnh thoảng vẫn có cơ hội theo Lưu Lộ tới nhà Chu Tiểu Vân làm bài tập.

Nhưng, chuyện Chu Tiểu Vân liên tục nhận được thư là sao? Chẳng lẽ là nam sinh viết thư tình cho cô ấy? Tôi lo lắng bất an. Thấy thầy Nghê gọi Chu Tiểu Vân lên văn phòng tôi càng hoảng hốt cho đến khi Chu Tiểu Vân bình tĩnh trở về phòng học tôi mới yên tâm.

Tôi hỏi thế nào Lưu Lộ cũng không chịu nói chuyện vì sao Chu Tiểu Vân nhận được thư. Chẳng qua, nếu muốn biết còn sợ không tìm được chân tướng sao? Tôi dùng "mỹ thực" cộng thêm năn nỉ cuối cùng Lưu Lộ cũng dao động. Từ Lưu Lộ tôi cũng biết chuyện Chu Tiểu Vân gửi bản thảo.

Chu Tiểu Vân, làm sao tôi có thể đuổi kịp bước chân của cậu đây? Vì sao khi tôi đến gần cậu hơn một chút lại nhận ra thật ra cậu vẫn đang cách tôi rất xa?

Hết năm nhất, công việc học tập bắt đầu bận rộn. Trong lớp xuất hiện chuyện yêu đương. Bên ngoài, tôi tỏ vẻ coi thường thực ra trong lòng lại hâm mộ, vô cùng hâm mộ.

Tôi rất muốn nghe theo Dương Phàm viết thư tình cho Chu Tiểu Vân, mặt mũi nam sinh rất quan trọng à? Không, so với mặt mũi còn có cái quan trọng hơn.

Thế nhưng, việc Hà Mộng Nghiên và Trương Khải bị phát hiện khiến tôi cảm thấy rất may mắn vì mình do dự nên chưa thực sự viết cái gọi là thư tình.

Chu Tiểu Vân, tôi không muốn mang đến bất cứ phiền phức gì cho cậu!

Tôi có thể chôn sâu tình cảm của mình xuống tận đáy lòng, không đi quấy rầy cậu thì sẽ không bị cậu từ chối. Không biết tại sao tôi vẫn luôn biết, cậu nhất định sẽ không chút do dự từ chối tôi. Mặc dù, tôi không biết tại sao cậu lại lạnh lung với tôi như vậy.

Trần Hân mời tôi đi dự sinh nhật tôi lập tức nhận lời. Lâm Ba bị bệnh tôi cũng nhiệt tình yêu cầu cùng đi thăm. Bởi vì tôi biết, cậu sẽ ở đó cho dù cậu không để ý đến tôi. Tôi cũng muốn có mặt ở nơi em xuất hiện như vậy.

Tôi biết cậu muốn thi vào lớp tăng cường cấp ba Anh Minh, tôi biết thành tích của mình kém rất nhiều, tôi cũng biết muốn vào học cùng một lớp với cậu là một loại hi vọng xa vời, tôi biết, tất cả tôi đều biết.

Thế nhưng, tôi vẫn không kìm nén được khát vọng trong lòng. Tôi muốn đứng trong top một trăm, lên cấp ba lại được học cùng lớp với cậu, muốn đuổi kịp bước chân của cậu. Cảm ơn ông trời quan tâm đã cho tôi đạt được ước nguyện.

Có thể cậu vẫn đang đứng phía trước chỉ lưu lại bóng lưng cho tôi, thế nhưng tôi sẽ cố gắng đuổi theo từng dấu chân của cậu. Cố gắng trở thành người đàn ông ưu tú trong cảm nhận của cậu.

Tôi tới đây, cấp ba Anh Minh!

Tôi đến đây. Chu Tiểu Vân!

214. Chương 216: Tương Lai Ở Trong Tay Mình (1)

Chu Tiểu Vân nhận được giấy báo được trúng tuyển yên tâm ngủ một giấc thật ngon, lo lắng trong lòng cuối cũng cũng hết khi biết được kết quả thi, ngủ cũng ngon hơn.

Gần đây Đại Bảo phải ở lại trường nhận huấn luyện riêng, nghe nói là thay mặt cả trường đi tham gia thi đấu gì đó, Đại Bảo là tuyển thủ hạt giống môn điền kinh đương nhiên được chọn. Trời nắng to như vậy cũng không về nhà phải ở trường cũng rất vất vả.

Nghe nói thi sát hạch cuối kỳ thành tích của Tiểu Bảo nằm trong top đầu của lớp, Chu Tiểu Vân rất vui mừng. Mới chớp mắt Nhị Nha đã mười tuổi, trong ấn tượng cô em gái hay khóc nhè thích làm nũng thì ra cũng đã lớn như vậy khiến Chu Tiểu Vân cảm thấy bùi ngùi, cuộc sống này trôi qua thật nhanh!

Chu Tiểu Vân ở nhà không có việc gì làm, đúng lúc đôn đốc Tiểu Bảo và Nhị Nha làm bài tập hè. Chưa bao giờ cô được nghỉ hè nhẹ nhàng thoải mái như vậy, thi đỗ trường cấp ba mình mơ ước chỉ còn chờ khai giảng, khỏi phải nói cảm giác này thật tuyệt.

Hơn nữa mỗi ngày không có bài tập, thật là thoải mái. Có điều, Chu Tiểu Vân cũng không dám thư giãn quá lâu, phải biết rằng kiếp trước tốt xấu gì mình cũng đã tốt nghiệp cấp hai, vì thế từ tiểu học đến cấp hai thành tích học tập tốt cũng là chuyện đương nhiên. Thế nhưng, sau này lên cấp ba sách vở đối với nàng mà nói không có ấn tượng gì, lúc này nếu đi mượn được sách giáo khoa cấp ba xem trước có phải tốt không?

Chu Tiểu Vân hăng hái hành động. Đại Bảo và Chu Tiểu Hà không học cấp ba chắc chắn không có sách, có điều Ngô Lỗi học ở trường cấp ba phổ thông chắc chắn có sách giáo khoa lớp mười, đi mượn chuẩn bị bài trước một chút.

Nói là làm. Đầu tiên, Chu Tiểu Vân gọi điện thoại đến nhà cô nhờ Ngô Lỗi tìm tất cả sách để vào một chỗ, hôm sau đạp xe đến nhà cô Út. Tiểu Bảo cũng đạp xe đèo thêm Nhị Nha phía sau đi cùng chơi với Chu Tiểu Vân.

Thái độ của Nhị Nha rất kiên quyết. Tuyên bố mình đã mười tuổi rồi không còn nhỏ nữa, các anh chị đi đâu cũng không thể bỏ lại mình được. Xem ra Nhị Nha vẫn rất tức giận vì chuyện lần trước các anh chị bỏ rơi mình!

Chu Tiểu Vân cười hì hì nhéo khuôn mặt Nhị Nha một lúc, cảm thấy em gái tỏ ra chững chạc đàng hoàng vô cùng đáng yêu. Cùng đi thôi, vốn dĩ chỉ có một cái đuôi (chính là Tiểu Bảo) chính thức tăng thành hai cái (thêm Nhị Nha).

Ngô Mai đứng ở cổng nhìn ngó trên đường một lúc lâu cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh vô cùng bắt mắt đang đạp xe của Chu Tiểu Vân.

Ngô Mai vui vẻ vẫy tay, đợi tới lúc Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo dừng lại, cô hờn dỗi nói: "Thế mà nói sáng sớm hôm nay sẽ tới đây! Chín giờ đến nơi rồi mấy người mới tới. Đi xe đạp còn không bằng người ta đi bộ, thật là."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Đi chậm mới tốt. Đi nhanh như vậy làm gì! Còn nhiều thời gian mà." Hiện tại thứ cô nhiều nhất chính là thời gian.

Tiểu Bảo đạp xe vào nhà cô, cùng Nhị Nha lễ phép chào hỏi cô. Ngô Mai không thể đợi được nữa, báo tin tốt cho Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, tớ thi đỗ trường Y trên thị trấn, vừa nhận được giấy báo trúng tuyển

hôm qua. Vốn định tới nhà cậu chơi thuận tiện báo cho cậu biết, không nghĩ tới hôm qua anh tớ nói hôm nay cậu sẽ đến nhà tớ, nhưng mà tớ rất thích."

Chu Tiểu Vân vừa mừng vừa sợ, ôm Ngô Mai reo lên. Trường y ư, sau này Ngô Mai sẽ trở thành y tá mặc trang phục y tá màu trắng. Đúng là cuộc sống, thực sự không thể biết tương lai sẽ như thế nào!

Chị họ Chu Tiểu Hà nũng nịu học giáo viên mầm non, Đại Bảo nghịch ngợm phá phách thi đỗ cao đẳng thể thao, Ngô Mai ngây thơ nhát gan lại thi đỗ trường y. Nghĩ tới đây, Chu Tiểu Vân thật lòng vui sướng thay Ngô Mai. Với bọn nhỏ mà nói hết cấp hai có thể thi đỗ trung chuyên cũng là chuyện đáng để kiêu ngạo.

Xem ra trong ba năm học cấp hai Hưng Vượng ở nông thôn, Ngô Mai vô cùng chăm chỉ nỗ lực đây! Hiển nhiên, Ngô Mai cũng hỏi tới kết quả thi của Chu Tiểu Vân, vừa nghe đến sáu trăm mười bảy điểm, hai mắt Ngô Mai trợn tròn: "Đại Nha, cậu học như thế nào vậy? Đỗ cấp ba Anh Minh là chắc chắn rồi!" Mình chẳng qua chỉ thi được hơn năm trăm ba mươi điểm mà thôi.

Tiểu Bảo vô cùng hãnh diện nói chen vào: "Đấy là đương nhiên, chị của em còn xếp hạng nhất cơ, miễn hoàn toàn học phí không phải nộp tí gì." Tiểu Bảo rất tự hào, có chị gái xuất sắc như vậy, đến chỗ nào lưng cũng thẳng tắp.

Chu Tiểu Vân bị Ngô Mai khen có chút đợi không được, kéo Ngô Mai vào trong nhà nói chuyện với cô cô Chu Phương. Nhanh nhanh chuyển đề tài, bị người khác dùng ánh mắt sùng bái nhìn như vậy thật sự không quen lắm!

Trên mặt cô cô Chu Phương không che giấu được sự kiêu ngạo tự hào, kêu Chu Tiểu Vân Tiểu Bảo và Nhị Nha đến rồi thì cứ đi chơi. Còn mình thì nhanh chóng vào bếp nấu cơm cho bọn nhỏ có một bữa ăn ngon.

Ăn cơm trưa xong, Chu Tiểu Vân cầm sách giáo khoa Ngô Lỗi đã dùng qua định ra về, thế nhưng đã lâu Ngô Mai không gặp Chu Tiểu Vân. Lưu luyến không rời, không chịu cho cô đi.

Chu Phương sớm nhìn ra suy tính của Ngô Mai. Ngô Mai thi đỗ trường Y khiến Chu Phương rất tự hào. Vì vậy gần đây rất nuông chiều Ngô Mai ngoan ngoãn nghe lời, Chu Phương sảng khoái nói:"Tiểu Mai, dù sao con ở nhà cũng không có việc gì. Đi cùng Đại Nha đến tới nhà cậu Hai chơi hai ngày rồi về."

Ngô Mai vui vẻ "Yeah". Chạy vào phòng sắp xếp hai bộ quần áo mang đi. Chu Tiểu Vân vừa nhìn Ngô Mai thu dọn vừa cười nói: "Được rồi. Mùa hè mang thêm một bộ là được. Nếu không đủ, mặc của tớ cũng được mà!"

Nói tới đây, Ngô Mai tỏ vẻ không vui: "Đại Nha, cậu nói vậy là muốn giễu cợt tớ có đúng không?" Cũng không nhìn một chút cậu ấy cao hơn 1m6, cao hơn mình nửa cái đầu.

Chu Tiểu Vân cười ha ha: "Nếu chê quần áo của tớ quá rộng. Vậy cậu có thể mặc của em gái tớ cũng được!" Trăm phần trăm chính là giễu cợt. Ngô Mai hét lên, lao đến cù Chu Tiểu Vân, Chu Tiểu Vân cười ha ha trốn tránh.

Năm nay Chu Tiểu Vân thực sự cao hơn nhiều. 1m65 so với con gái cùng lứa đã là cao rồi. Thân thể lại đang dậy thì, đã có dáng vẻ của thiếu nữ. So sánh thì Ngô Mai đáng yêu hơn, khuôn mặt búp bê, cao không tới 1m6 nhìn thế nào cũng thấy nhỏ nhắn.

Ngô Mai ở nhà Chu Tiểu Vân mấy ngày. Mỗi ngày chơi cùng Chu Tiểu Vân buổi tối cũng ngủ chung. Ban ngày tất nhiên là muốn đi tìm bạn tốt Vương Tinh Tinh. Năm nay Vương Tinh Tinh thi cũng khá tốt, nghe nói cũng đủ điểm vào cấp ba Anh Minh.

Mặc dù lọt vào top một trăm là không thể nhưng tốt xấu gì cũng coi như thi đỗ. Ngồi cùng bạn tốt, ríu ra ríu rít nói chuyện phiếm hết sức vui vẻ. Ách, Chu Tiểu Vân phụ trách ngồi nghe là được rồi.

Năm nay, kết quả thi của Chu Chí Hải nhà bên cạnh chỉ bình thường, dự định vào trường cấp ba phổ thông học. Cuối cùng tốt ngiệp cấp hai xong lại chấm dứt sự nghiệp học tập.

Ngồi trong phòng, Vương Tinh Tinh mời hai người Chu Tiểu Vân ăn dưa hấu. Vừa ăn vừa nói chuyện, lời nói có chút không rõ:

"Này, các cậu biết chưa. Phùng Thiết Trụ và Chu Chí Hải học cùng một trường cấp ba. Chu Thiến Thiến thì thôi, hình như học trung chuyên gì ấy. Nhà Tôn Mẫn muốn cậu ấy đi làm thuê. Cậu ấy sống chết không chịu, muốn đi học cấp ba, đang náo loạn cùng người trong nhà đấy!"

215. Chương 217: Tương Lai Ở Trong Tay Mình (2)

Chu Tiểu Vân đương nhiên cũng đã nghe tin của người bạn ngày xưa. Cô rất buồn tại sao Tôn Thành Võ lại muốn Tôn Mẫn đi làm thuê nhỉ? Mới mười sáu tuổi, đi xin làm công ai người ta nhận chứ!

Ngô Mai suy đoán: "Có phải ba bạn ấy không đồng ý cho bạn ấy thi cấp ba không?"

"Sai!" Vương Tinh Tinh tuyên bố đáp án chính xác, "Là mẹ bạn ấy không đồng ý, nghe nói không muốn Tôn Mẫn tốn tiền đi học, ra ngoài kiếm tiền để xây nhà lầu!"

Chu Tiểu Vân thở dài một hơi: "Chuyện muốn xây nhà lầu có thể hiểu, nhưng cũng không thể bắt Tôn Mẫn nghỉ học chứ!"

Đúng là thói xấu của nông dân, tại sao không bắt anh Tôn Mẫn bỏ học đi làm thuê! Ghét nhất là thấy chuyện kiểu này, chẳng lẽ con gái thì không cần đi học chắc? Chẳng lẽ con gái thì bị xem nhẹ, thì phải hi sinh sao?

Chẳng lẽ con gái thì không quan trọng bằng con trai sao? Mặc dù Tôn Mẫn học xong cấp ba không chắc sẽ thi được đại học, nhưng bất kể thế nào vẫn có cơ hội, con gái học nhiều mấy năm chẳng phải là chuyện gì xấu!

Bỗng nhiên Chu Tiểu Vân nghĩ tới kiếp trước của mình. Chẳng phải vì người nhà xem nhẹ nên tốt nghiệp cấp hai xong đã nghỉ học! Thử nghĩ xem, một đứa con gái mới mười mấy tuổi đã sớm va chạm xã hội thì có gì tốt?

Làm thuê kiếm tiền, sau đó yêu đương kết hôn sinh con sớm có gia đình, trên cơ bản chính là như vậy. Dù sao ở trường học còn có chút hạn chế, nhưng đã ra xã hội thì sẽ là như vậy. Thanh niên còn không phải như đám ruồi bọ dán mắt vào. Có cô gái hoài xuân* nào có thể chống cự lại đây? (Hoài xuân*: đang trong thời kì mơ mộng, tơ tưởng yêu đương)

Chà, nghĩ thật xa.

Có điều, Chu Tiểu Vân vẫn tỏ ra cực kì không đồng ý với chuyện như vậy, Ngô Mai cũng phát biểu ý kiến của mình, cách nghĩ cũng không khác Chu Tiểu Vân lắm.

Cuối cùng Vương Tinh Tinh cũng ăn xong miếng dưa hấu trong tay, vứt vỏ vào trong chậu rồi đề nghị: "Hôm nào rảnh rỗi chúng mình tới nhà Tôn Mẫn tìm bạn ấy tâm sự đi."

Ngô Mai không thân với Tôn Mẫn lắm, từ chối cho ý kiến. Chu Tiểu Vân gật gật đầu đồng ý. Nhắc tới cũng khéo, vừa mới định đi tìm Tôn Mẫn, lúc đi mua xì dầu thì gặp bạn ấy trên đường. Nhìn vẻ mặt Tôn Mẫn buồn bã Chu Tiểu Vân có chút không đành lòng, gọi Tôn Mẫn một tiếng.

Tôn Mẫn tình cờ gặp Chu Tiểu Vân thì rất bất ngờ, trò chuyện với Chu Tiểu Vân một lúc biết tin cô sắp sửa học ở trường cấp ba Anh Minh thì thật lòng chúc mừng bạn. Lại nghĩ đến bản thân mình, lập tức sắc mặt Tôn Mẫn đượm buồn.

Chu Tiểu Vân sợ Tôn Mẫn buồn, không dám nói chuyện mình thi được bao nhiêu điểm, khuyên Tôn Mẫn kiên trì học cấp ba.

Tôn Mẫn thở dài: "Tớ cũng muốn, nhưng mẹ tớ sống chết không đồng ý. Bà nhờ dì Hai tớ tìm giúp xưởng may quần áo xin cho tớ học việc sau đó học hỏi rồi trở thành thợ may chính thức."

Chu Tiểu Vân rầu rĩ một lúc, thật giống với kiếp trước của mình! Không phải cô cũng làm ở xưởng may quần áo sao? Sau đó mới chuyển đến xưởng đồ chơi. "Tôn Mẫn, ba của cậu nghĩ thế nào?"

Tôn Mẫn than thở: "Thật ra ba tớ không phản đối, nhưng nhà tớ đều do mẹ tớ quyết định. Mẹ tớ nói, nếu như tớ thi đậu cấp ba trọng điểm giống cậu và Vương Tinh Tinh thì sẽ cho tớ đi học. Mà tớ lại thi không tốt, thiếu gần mười điểm so với điểm chuẩn, chỉ có thể nói số tớ không tốt!"

Chuyện nhà người khác Chu Tiểu Vân không tiện nhiều lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tôn Mẫn gượng cười tạm biệt mình. Cô đi đến nhà Chu Thiến Thiến mua một túi xì dầu, sau khi trở về ngồi trong sân ngẩn người.

Nhị Nha cười hì hì chạy tới: "Chị, chị ngẩn ngơ ở đây làm gì vậy?" Thật là. Gọi mấy lần cũng không đáp lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Chu Tiểu Vân xúc động khuyên: "Nhị Nha, sau này em nhất định phải học tập thật tốt, thi đỗ đại học, ra trường tìm một công việc tốt, gia đình mình như vậy chỉ có chính mình thật cố gắng mới có tương lai."

Cha mẹ chỉ là dân quê bình thường, buôn bán kiếm tiền có chút dư dả nhưng cũng không tính là giàu có sung túc, nhiều lắm thì có thể chu cấp cho bốn anh em đến trường, có cuộc sống thường thường bậc trung.

Đấy còn là chưa nói tới sắp đặt chuyện tương lai cho con cái như thế nào.

Chu Tiểu Vân thật lòng hi vọng mấy anh em sẽ có cuộc sống tốt, ít nhất là có sự thay đổi so với kiếp trước. Đại Bảo khiến mọi người lo lắng nhất, cuối cùng cũng không đi con đường giống khi xưa, cho dù tương lai có thế nào nhưng so kiếp trước vô cùng khác biệt. Tiểu Bảo học tập chăm chỉ trưởng thành hiểu chuyện, Chu Tiểu Vân rất ít phải lo lắng cho cậu.

Mà em gái nhỏ nhất này, vô cùng yếu ớt lại sợ chịu khổ, về bản chất rất giống Đại Bảo, mình lại ở trong thị trấn cả ngày đến trường không có thời gian lo cho nó, trước đây còn có Tiểu Bảo ở nhà đôn đốc. Nhưng bây giờ Tiểu Bảo cũng lên cấp hai, ba mẹ đều bận rộn buôn bán làm sao chăm lo cho nó được?

Hiện tại khiến Chu Tiểu Vân phải bận tâm nhất chính là cô em gái Nhị Nha này!

Nhị Nha vỗ ngực cam đoan với chị gái: "Chị, sau này em nhất định giống chị học tập thật tốt, đứng thứ nhất trong lớp! Sau này thi đỗ đại học danh tiếng cho chị xem."

Người nhỏ, khẩu khí không nhỏ.

Chu Tiểu Vân bật cười. Con bé này đúng là tiểu quỷ khiến mọi người thương yêu! Nói đến nịnh hót, vuốt mông ngựa là hạng nhất. Người trong nhà ai không cưng chiều nó?

Chu Tiểu Vân ôm Nhị Nha lên lầu, hướng dẫn Nhị Nha làm bài tập hè. Chính mình cũng vừa lúc chuẩn bị xem trước sách giáo khoa lớp mười.

Tương lai, thật ra nằm trong tay chính mình, muốn có tương lai thế nào thì phải cố gắng, trả giá giống vậy. Chu Tiểu Vân thầm nghĩ "cần cù bù thông minh" huống chi mình tuyệt không ngốc, coi như là khá thông minh.

Chỉ cần cố gắng thật nhiều còn sợ học không tốt sao? Chưa học cấp ba thì sao chứ, tất nhiên các học sinh khác cũng là lần đầu tiên học, không tin mình học kém hơn những người khác. Đọc sách thôi!

Vương Tinh Tinh không có việc gì sẽ tới tìm Chu Tiểu Vân chơi, nhìn thấy cô bạn ngày ngày ở nhà chịu khó học tập, không nói lên lời: "Chu Tiểu Vân, còn chưa vào năm học bạn đã đọc sách rồi vậy!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Tớ chỉ chuẩn bị bài trước một chút thôi, đọc trước sách giáo khoa một lần, chỗ nào xem không hiểu thì nhớ kĩ trong lòng, đến lúc đi học sẽ nghe giảng nghiêm túc hơn."

Chà, phương pháp này không tồi. Thảo nào Chu Tiểu Vân người ta, từ nhỏ đến lớn thành tích đều tốt hơn mình nhiều! Vương Tinh Tinh không thể không khâm phục, cũng đi mượn sách giáo khoa xem cùng Chu Tiểu Vân. Hai người cười cười nói nói thật ra lại vui vẻ hơn nhiều.

Tiểu Bảo thì thôi, không cần phải nói. Chắc chắn là lấy sách giáo khoa cũ của Chu Tiểu Vân ra xem trước! Vương Tinh Tinh tỏ ra là người chị lớn: "Tiểu Bảo, chỗ nào xem không hiểu tới hỏi chị, chị sẽ giảng cho em"

Ve mặt Tiểu Bảo rất lạnh lùng: "Hãy gọi em Chu Chí Kiệt!" Nhũ danh Tiểu Bảo này ngoại trừ anh chị cha mẹ ra, những người khác cũng có thể tùy tiện gọi bậy sao? Cậu đã mười ba tuổi, là đại nam nhi rồi có được không.

Vương Tinh Tinh bị "đâm" rất ngượng ngùng. Aizz, trẻ con tuổi này đều kỳ quái khó hầu hạ. Chu Tiểu Vân cười trộm thích thú. Thật hiếm khi nhìn thấy Vương Tinh Tinh phải kinh ngạc!

Gần đây, Đại Bảo rất bận rộn, thậm chí ngay cả chủ nhật cũng không về. Chu Tiểu Vân ở nhà nhắc tới mấy lần. Tiểu Bảo đề nghị: "Chị, hay chị em mình ngồi xe đi xem anh Đại Bảo đi! Nhân tiện mang đồ ăn ngon cho anh ấy, chắc chắn là huấn luyện rất vất vả, trời nóng như vậy luyện tập chạy bộ nhiều sẽ rất mệt!"

Chu Tiểu Vân gật đầu đồng ý, bàn bạc với ba mẹ mang theo một ít đồ ăn vặt Đại Bảo thích, mang thêm một trăm nguyên sinh hoạt phí, cùng Tiểu Bảo ngồi xe đến trường cao đẳng thể thao Phượng Tường.

Nhị Nha khóc hờn nửa ngày mà anh chị cũng cho đi theo, khàn giọng ngẫm nghĩ: Bé muốn nhanh lớn lên hơn! Đi chỗ nào cũng không ình đi, rất quá đáng!

216. Chương 218: Cao Đẳng Thể Thao Phượng Tường

Vui vẻ lắc lư ngồi xe hơn một tiếng cuối cùng đã tới cao đẳng thể thao Phượng Tường, đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo tới trường Đại Bảo học nha!

Chu Tiểu Vân cảm thấy cả người không thoải mái, dạ dày cuộn lên không ngừng, cuối cùng lúc xe dừng ở ven đường thì ói ra. Sao cô lại quên mình là chuyên gia say xe nhỉ! Tính nhầm tính nhầm rồi!

Tiểu Bảo vội vàng vỗ lưng chị, sốt ruột hỏi: "Chị, chị sao rồi? Có thoải mái hơn chút nào không?" Thật ra nôn được thoải mái hơn nhiều, Chu Tiểu Vân rất hối hận không đi xe đạp tới, coi như mất nhiều thời gian hơn nhưng so với ngồi xe phải chịu say xe thì tốt hơn nhiều!

Tiểu Bảo săn sóc xách tất cả đồ trong tay, kéo tay chị đi về hướng cao đẳng thể thao.

Cao đẳng thể thao Phượng Tường là trường thể thao rất nổi danh trong tỉnh, quy mô rất lớn, nằm tại chỗ giao nhau giữa thị trấn và huyện lân cận. Xe buýt công cộng tới thẳng cao đẳng thể thao Phượng Tường, trước cổng trường rất rộng rãi.

Hơn nữa, con đường này còn rất đông đúc, các loại cửa hàng nhỏ, quán game quán bi-a. Trước bàn bi-a hầu như là học sinh, đều là một đám con trai chừng mười tuổi. Sắc mặt Chu Tiểu Vân có chút trắng bệch, bị say xe còn chưa phục hồi tinh thần.

Tiểu Bảo lo lắng hỏi: "Chị, nếu không chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi trước một chút đã!" Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lay động, phát hiện bốn phía thực sự có rất nhiều quán cơm nhỏ, quán ăn vặt giống nhau .

Chờ một chút, sao tên con trai cười ha ha trước bàn bi-a kia lại quen vậy? Áo cộc tay màu trắng quần soóc màu xanh da trời, cái đầu cao cao, khuôn mặt tươi cười tuấn tú, này, đây không phải anh Đại Bảo sao?

Tiểu Bảo sớm hô lên: "Anh ơi!" Đại Bảo đánh bi-a với bạn học thắng một ván đang đắc ý cười lớn. Bỗng nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Bảo suýt nữa cho rằng mình gặp ảo giác, mắt nhìn khắp nơi xung quanh.

Bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của em gái em trai. Đại Bảo mừng rỡ, ra sức vẫy tay: "Chu Tiểu Vân, Chu Chí Kiệt. Anh ở đây này." Cuối cùng cũng nhớ ở bên ngoài phải gọi đại danh* (đại danh: tên khai sinh, phân biệt với nhũ danh: tên thân mật), ở nhà gọi Đại Nha Tiểu Bảo thì thôi, có người ngoài gọi vậy chẳng lẽ muốn gây sự chú ý.

Đại Bảo đợi Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo tới đây, ngay lập tức phát hiện sắc mặt Chu Tiểu Vân không bình thường: "Em sao thế? Sắc mặt rất khó nhìn!" Tiểu Bảo nói: "Chị bị say xe." Đại Bảo lập tức bỏ gậy bi-a xuống, nói với bạn học: "Phàn Siêu. Không chơi nữa . Em trai, em gái tớ tới rồi."

Phàn siêu và Đại Bảo là bạn học từ trước, hai người cùng thi đỗ cao đẳng thể thao Phượng Tường, trăm phần trăm là bạn bè. Có điều, xét thấy Phàn Siêu có tình cảm khác thường với Chu Tiểu Vân, vì thế Đại Bảo kiên quyết không rủ Phàn Siêu vào trong nhà chơi.

Phàn siêu cười xòa nói: “A, em gái Tiểu Vân tới à. Xe này lắc thật lợi hại, nhanh nhanh đến kí túc xá của bọn anh nghỉ ngơi một chút”. Rất khéo là Phàn Siêu ở cùng một ký túc xá với Đại Bảo. Cậu trợn mắt lườm Phàn Siêu. Nghĩ thầm cậu ta gọi cái gì mà em gái Tiểu Vân quá buồn nôn, là em gái tôi chứ cậu đừng có kêu loạn.

Đại Bảo đón lấy túi trong tay Tiểu Bảo, nhìn bên trong đều là thứ mình thích ăn mặt mày hớn hở. Dẫn Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo tới phòng mình trong ký túc xá. Phàn Siêu vờ như không nhìn thấy dáng vẻ ghét bỏ của Đại Bảo, đi theo sau mãi cho đến tận ký túc xá, Đại Bảo nháy mắt ra hiệu thế nào Phàn Siêu nhất định không đi.

Chu Tiểu Vân uống một chén nước mới tốt hơn một chút. Vừa có tinh thần một chút cô lập tức gặng hỏi Đại Bảo: “Anh, không phải anh nói mỗi ngày đều huấn luyện vì thế không thể về nhà à? Sao hôm nay lại có thời gian ra bên ngoài đánh bi-a?”

Đại Bảo cười ha ha định lừa gạt cho qua chuyện này, chẳng qua vừa thấy đôi mắt to đen nhánh của Chu Tiểu Vân bình tĩnh nhìn mình, trong lòng liền chột dạ. Cậu cười ha ha làm lành: “Quả thật ngày nào cũng phải huấn luyện. Hôm nay không phải thứ bảy sao, thầy giáo cho bọn anh nghỉ ngơi một ngày. Ngày mai nhận huấn luyện nhiều hơn. Anh thấy có một ngày nghỉ thôi nên không về nhà nữa. Ra ngoài thư giãn cho thoải mái. Không tin, em hỏi Phàn Siêu đi.”

Lúc này, cuối cùng Phàn Siêu cũng có chút công dụng. Phàn Siêu tất nhiên giúp Đại Bảo: “Đúng vậy, em gái Tiểu Vân, anh và Chu Chí Lương rất ít ra ngoài chơi bi-a , nhiều nhất là mỗi ngày huấn luyện xong chỉ đi chơi một hai tiếng thôi.”

Được lắm, nhờ cậu ta nói giúp, cậu ta lại giúp thêm phiền, nói hết tất cả. Đại Bảo liếc mắt, nghĩ thầm xong rồi. Đợi bị mắng là vừa! Quả nhiên, Chu Tiểu Vân nhướng tròng mắt đen nhánh lên, nói chuyện rất dịu dàng: “Anh, mỗi ngày anh huấn luyện xong mới ra chơi ‘Một hai tiếng’ bi-a thôi sao?”

Đại Bảo thấy dáng vẻ Chu Tiểu Vân như vậy, thái độ lập tức mềm nhũn chỉ còn thiếu nước không cúi đầu khom lưng: “Đừng nghe Phàn Siêu nói lung tung, cậu ta hay đi. Anh thì rất ít.” Một bên lặng lẽ hướng Phàn Siêu nháy mắt ra hiệu.

Đáng tiếc. Phàn Siêu mải nhìn Chu Tiểu Vân. Làm sao còn chú ý nhìn Đại Bảo nháy mắt ra hiệu! Phàn Siêu theo phản xạ phản bác: “Sao tớ lại nói lung tung. Mỗi lần đều là hai đứa mình đi cùng nhau”, chờ nói xong mới “ hậu tri hậu giác” nhìn thấy Đại Bảo méo mặt, ngẫm lại. Không tốt rồi. Lúc nãy mình nói gì nhỉ!

Đại Bảo vừa giải thích với Chu Tiểu Vân, một bên oán hận thầm nghĩ: “Được lắm, Phàn Siêu. Đợi em trai em gái tôi về xem tôi trừng trị cậu tên nhóc này thế nào!”

Tiểu Bảo cười đến đau bụng. Miễn cưỡng nói giúp Đại Bảo một phen: “Chị, chị đừng nói anh. Có thằng con trai nào không chơi bi-a. Nghiêm túc hiếu học giống em lại không thích chơi thực sự là nam sinh tốt hiếm thấy. Chị đừng yêu cầu cao như vậy đối với anh ấy. Con trai giống anh ấy rất bình thường”

Đại Bảo trừng mắt với Tiểu Bảo. Nghĩ thầm đây là mày giúp anh hay nói xấu hả!

Chu Tiểu Vân cũng bị đùa bật cười. Ngẫm lại Đại Bảo cũng không làm nhiều chuyện khác, chỉ chơi bi-a mà thôi. Con trai sao có thể không có ham mê nào chứ? “Anh, không phải là em không cho anh đánh bi-a. Chỉ cần không nghiện, không làm lỡ việc học tập huấn luyện là được” Chu Tiểu Vân rất khoan dung nói.

Đại Bảo vui đến nỗi muốn nhào lộn một vòng: “Chắc chắn không ảnh hưởng, chắc chắn không ảnh hưởng!” Thông suốt muôn năm! Cậu cũng không phải hay đi chơi bi-a. Mỗi ngày huấn luyện xong, lúc không có việc gì mới đi chơi. Một hai tiếng thôi. Ha ha!

Đợi Chu Tiểu Vân hết khó chịu, cô không nhìn nổi giường đệm của anh trai vừa bẩn lại lộn xộn chất đầy tất thối. Giúp Đại Bảo thu gọn một hồi xong lại đi ra ao giúp Đại Bảo giặt áo may ô, tất bẩn.

Tiểu Bảo tức giận nói: “Anh, anh cũng thật quá đáng. Chị thật vất vả đến chỗ anh chơi một chuyến, còn phải thay anh dọn giường đệm, giặt tất thối.” Cậu ngăn lại. Đáng tiếc Chu Tiểu Vân không nghe cậu.

Đại Bảo cũng rất ngượng ngùng, đành lấy chổi quét rác trong phòng! Phàn Siêu cũng đặc biệt nhanh chóng thu dọn đệm giường của mình, còn sắp xếp gọn gàngdụng cụ đánh răng rửa mặt của mọi người.

Những người khác trong kí túc xá lục tục trở về đều không thể tin được hai mắt của mình. Từ lúc nào mà hai tên đại lười trong kí túc xá lại chăm chỉ, chịu khó như vậy!

Đợi đến lúc Chu Tiểu Vân thanh tú xinh xắn mang quần áo đã giặt sạch sẽ trở về. Mấy nam sinh đều có biểu hiện giống hệt nhau. Đến lúc ăn trưa, Đại Bảo dẫn riêng Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo ra quán cơm bên ngoài ăn. Những người khác đều mang đôi mắt chờ mong, muốn đi cùng chẳng qua Đại Bảo không nói gì thực sự không dám đi theo làm thùng cơm.

Phàn Siêu ỷ vào giao tình thân thiết giữa mình và Đại Bảo đi theo. Một đường cười làm lành. Dù sao Đại Bảo cũng không cho hắn sắc mặt tốt! Tiểu Bảo thì thôi, hừm, ý thức phòng sói so với Đại Bảo còn mạnh hơn! (ý bảo Phàn Siêu là sói vì tăm tia CTV :D)

Phàn Siêu bị chèn ép không có cơ hội nói chuyện với Chu Tiểu Vân. Than vãn trong lòng: Tại sao ác với tôi như vậy! Đây chính là mối tình đầu của người ta! Nói hai câu cũng không cho! Đừng có coi tôi giống như tên sắc lang* có được không. (sắc lang: chỉ những người háo sắc)

217. Chương 219: Tập Quân Sự (1)

Sau khi đi xung quanh trường Đại Bảo một lần, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo chuẩn bị về nhà. Nhớ tới phải chịu xóc nảy hơn một giờ, Chu Tiểu Vân bắt đầu mặt ủ mày ê.

Đại Bảo nghe Phàn Siêu nói uống thuốc chống say xe có tác dụng vội vàng chạy đi mua. Chu Tiểu Vân không đành lòng từ chối ý tốt của anh trai, uống xong viên thuốc nhỏ kia mới lên xe. Sự thực chứng minh, không phải thuốc chống say xe đối với ai cũng có tác dụng. Ít nhất là không có tác dụng gì với Chu Tiểu Vân.

May mắn là trên đường đi Tiểu Bảo chăm sóc cô nhiều hơn, không ngừng nói chuyện với cô. Cuối cùng, lúc xuống xe Chu Tiểu Vân cũng không nôn ra. Cho dù dạ dày vẫn cuộn lên rất khó chịu.

Chu Tiểu Vân than thở: "Sau này còn muốn thi Đại học danh tiếng. Sức khỏe thế này thì đi xa làm sao được! Aizz!"

Đại Bảo tham gia thi đấu xong cuối cùng đã trở về. Có điều, ở nhà không được một tháng, trước lúc khai giảng lại phải đến trường.

Ngày hai mươi tháng tám, Chu Quốc Cường đưa Chu Tiểu Vân đi nhập học . Không phải nộp học phí thật nổi bật! Toàn bộ khối lớp mười cũng chỉ mười người mà thôi. Tiền chỉ là chuyện nhỏ. Quan trọng là rất có mặt mũi!

Chu Tiểu Vân được phát một bộ quân phục, sau đó bắt đầu cuộc sống bảy ngày tập quân sự. Nhân tiện nói rõ một chút. Lớp mười có hai mươi lớp. Học sinh trong top một trăm được chia ra thành hai lớp, lớp 10-1 và lớp 10-2. Đây là lớp tăng cường trong truyền thuyết đấy!

Bên ngoài mặc dù không gọi như vậy. Thế nhưng có học sinh nào không hiểu? Mười tám lớp khác chỉ gọi là lớp bình thường. Lúc chia lớp dựa theo hình chữ S để chia. Học sinh đã lên cấp ba nhất định biết cái gì gọi là chia lớp chữ S!

Dựa vào thành tích nhập học của toàn bộ học sinh trên danh sách. Sau đó hạng nhất được phân vào lớp 10-1. Hạng hai và hạng ba phân vào lớp 10-2. Hạng bốn lại phân vào lớp 10-1. Cứ như vậy mà tính. Học sinh trong top một trăm vừa vặn phân thành hai lớp. Chừng mười lớp khác cũng chia lớp theo cách này. Cơ bản có thể duy trì lực học của học sinh trong mỗi lớp tương đối đồng đều.

Thật bất hạnh, Chu Tiểu Vân lại bị phân vào cùng lớp với bạn học Lý Thiên Vũ. Lý Thiên Vũ vui đến nỗi cười không khép miệng lại được. Được nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của Chu Tiểu Vân cũng là một loại hưởng thụ rất lớn!

Chu Tiểu Vân thở dài, nghiệt duyên ơi nghiệt duyên!

Bạn tốt Lưu Lộ cũng cùng lớp với mình mới khiến cho tâm tình của Chu Tiểu Vân tốt hơn. Mà Dương Phàm và Tần Tuyết thì cùng được phân đến lớp 10-2. Thực ra các lớp khác có rất nhiều bạn học trước đây. Có điều bây giờ đều bị chia ra. Trong một lớp, gặp được một hai gương mặt quen thuộc trước kia là chuyện rất vui vẻ.

Không ngờ là Trịnh Hạo Nhiên cũng ở lớp 10-1. Trịnh Hạo Nhiên có thành tích nhập học tương đối khá, cũng xếp hạng thứ mười mấy. Sau khi nhìn thấy Chu Tiểu Vân, khuôn mặt Trịnh Hạo Nhiên không giấu được ý cười.

Không thể không nhắc là Vương Tinh Tinh phân vào lớp 10-3. Mà Hứa Mỹ Lệ cũng bị phân vào lớp 10-3. Đúng thật là không phải oan gia không tụ đầu! Nói cho cùng đều lớn hơn vài tuổi, gặp lại cũng không giống như trước đây mắt to trừng mắt nhỏ. Trần Hân thì nghe nói được phân vào lớp 10-7.

Kiến trúc của trường cấp ba Anh Minh tương đối giống cấp hai, nhưng diện tích thì lớn hơn gấp đôi, bên trong thiết lập căng tin, ký túc xá còn có cửa hàng tắm giặt, phòng chờ vân vân. Học sinh tốt nghiệp trung học ở mấy thị trấn xung quanh đều điền nguyện vọng một là cấp ba Anh Minh, cũng do cấp ba Anh Minh quản lý nghiêm ngặt, chất lượng dạy học rất tốt.

Ngay cả sân vận động cũng lớn hơn nhiều so với trường cấp hai. Tất cả học sinh lớp mười mặc trang phục quân đội, xếp hàng tập quân sự tại trung tâm sân vận động, đi đứng nghiêm nghỉ, khí thế luyện tập hừng hực.

Đến huấn luyện những học sinh mới đều là những người đã tham gia quân ngũ, đến từ các doanh trại bộ đội đóng quân tại địa phương, thế nhưng giọng nói lại vô cùng kì lạ dạng gì cũng có. Thì ra mấy anh bộ đội đẹp trai đó đều đến từ khắp mọi nơi trong cả nước!

Chu Tiểu Vân choáng váng vì quân phục quá rộng, áo dài tới đùi, quần phải xắn nhiều lần, may mắn là có thắt lưng mặc cùng, nếu không e rằng lúc bước đi quần tụt xuống sẽ bị ngã. Ha ha!

Nhìn lại các bạn học cùng lớp, đều không khác nhau lắm. Con gái cũng phải xắn tay áo lên mới được. Mọi người đều mặc quần áo giống nhau. Nhìn qua đúng là rất giống nhau, không nhìn ra xấu đẹp. Chỉ có điều, Chu Tiểu Vân vẫn nhìn thấy có một nữ sinh vô cùng chói mắt.

Cao khoảng 1m6 thấp hơn một chút so với Chu Tiểu Vân, khuôn mặt xinh đẹp, trước đây thấy Tần Tuyết đã đẹp, thế nhưng bạn nữ này rất có khí chất hình như còn đẹp hơn! Có cảm giác đây là một tiểu thư khuê các.

Lưu Lộ luôn nghĩ khuôn mặt mình đẹp có điều cũng không thể không thừa nhận nữ sinh này không thua mình chút nào. Lúc nghỉ ngơi thì thầm to nhỏ với Chu Tiểu Vân: “Cậu nhìn nữ sinh kia xem, người đâu thật xinh đẹp”

Chu Tiểu Vân cười, hiếm khi nghe được Lưu Lộ khen ngợi ai đó! Thật ra, dáng người Lưu Lộ thanh mảnh. Thường xuyên tập múa, khí chất xuất chúng, cũng là một cô bé rất ưu tú, đi đến chỗ nào cũng thu hút ánh mắt của các nam sinh. Mà Chu Tiểu Vân thì càng không cần phải nói. Làn da trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh, ánh mắt lạnh nhạt, khí chất toàn thân tựa như linh khí* (câu này rất khó giải thích, ý là một người có một cái gì đó không thể nói rõ được lại rất thu hút người khác), vì vậy số ánh mắt rơi vào trên người cô càng nhiều hơn.

Nhất là nghỉ hè xong, Chu Tiểu Vân bắt đầu dậy thì, thiếu nữ giống như nụ hoa e ấp xinh đẹp bắt đầu nở, khiến bạn nữ sinh kia cũng đang âm thầm quan sát cô phải sợ hãi than lên vì kinh ngạc!

Bạn nữ đó tên là Thiệu Sắc Vi, từ trường trọng điểm cấp hai huyện bên cạnh thi vào cấp ba Anh Minh, nghe nói cũng là con gái của cán bộ cao cấp, gia cảnh không giống với người bình thường.

Thành tích của Thiệu Sắc Vi nhất định rất tốt. Lúc nhập học xếp thứ tư, nghe nói người xếp hạng nhất cũng là con gái, trong lòng sớm đã muốn biết rốt cuộc là người như thế nào, nghĩ thầm nhất định là mắt cận rất nặng, một con mọt sách chính cống.

Kết quả lúc tập quân sự nhìn thấy Chu Tiểu Vân, Thiệu Sắc Vi giật nảy mình. Mắt ngọc mày ngài thanh tú xinh đẹp, làm gì có điểm nào giống con mọt sách? Xem ra núi cao còn có núi cao hơn, không thể kiêu ngạo quá mức!

Mấy nữ sinh đều có tâm tư riêng, đúng là con gái luôn luôn vì vấn đề diện mạo mà quấn quýt bàn tán, ai cũng không ngoại lệ! Còn có một chuyện đặc biệt kỳ lạ. Vốn trong lớp chỉ có năm mươi học sinh. Nhưng sau hai ngày tập quân sự lại có thêm một học sinh nữa, là một nam sinh mặt rỗ hơi xấu lại còn núc na núc ních.

Nghe nói tên là Cao Tòng Soái! Tên thật sự rất kêu đáng tiếc người lớn lên lại không giống thế. Chẳng lẽ là đi của sau vào sao? Chu Tiểu Vân thầm phỏng đoán.

Trong lớp có rất nhiều bạn học bát quái, tự nhiên sẽ có người gièm pha: "Hừ. Các bạn biết chưa? Ba của Cao Tòng Soái là phó huyện trưởng huyện mình đấy! Nghe nói hồi tiểu học Cao Tòng Soái học không được tốt lắm. Là dựa vào quan hệ mới vào được cấp hai Anh Minh, hiện tại lại vào lớp tăng cường, đúng là có một người ba tốt thật sự rất quan trọng!"

Bát quái này là từ Lôi Hoành Tường lớp 4, học sinh đắc ý nhất của thím ba Tống Minh Lệ, thành tích hạng nhất có điều tính cách hơi khác nam sinh bình thường một chút, đặc biệt thích buôn chuyện. Cậu ta đứng bên cạnh Lý Thiên Vũ thì thầm rất nhanh quen thuộc. Tiếng nói tự động truyền tới tai Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ.

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ liếc nhìn nhau. Từ trong mắt nhau nhìn thấy ý cười. Xem ra, cuộc sống học sinh ở cấp ba sẽ rất đặc sắc đây!

218. Chương 220: Tập Quân Sự (2)

Thật ra tập quân sự vừa mệt lại vừa chán, phải đứng xếp hàng lúc mặt trời nóng bức hai mươi phút. Mắt nhìn chóp mũi, hai tay thả lỏng bên người, hai chân khép lại, cùng lắm có thể nhúc nhích đôi mắt và con ngươi, còn đâu phải thành thành thật thật giữ nguyên tư thế.

Rất nhanh đã có người không chịu nổi. Người thứ nhất nhấc giơ tay báo cáo chính là Cao Tòng Soái: "Báo cáo thầy, em muốn đi toilet."

Thầy dạy quân sự còn rất trẻ mới hơn hai mươi tuổi. Không thích nhất chính là dáng vẻ này, nghiêm nghị nói: "Lúc nãy nghỉ ngơi không phải là để cho các em đi vệ sinh sao? Hiện tại không được phép đi, lúc nào nghỉ thì đi. Đây là tập quân sự, em cho là trò chơi thích nghỉ thì nghỉ chắc?"

Wow wow, thật lạnh lùng! Các nữ sinh ngay lập tức thán phục. Như vậy mới gọi là nam tử hán chứ! Chỉ là không phải tiếng phổ thông! Chu Tiểu Vân nghe huấn luyện viên nói chuyện thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng. Giọng vùng Phúc Kiến thật nặng!

Chỉ có điều hiện tại cô cũng cảm thấy rất mệt, đứng mỏi chết được. Mắt vừa chuyển nhìn thấy Lưu Lộ đứng nghiêm. Nhớ tới Lưu Lộ đã từng nói: "Hồi bé tớ luyện kỹ năng căn bản còn khổ hơn mấy cái này, đứng nghiêm với tớ mà nói không tính là cái gì."

Lưu Lộ chịu khó học múa thật sự rất có lợi! Tất cả mọi người đều tỏ ra thống khổ, duy chỉ có Lưu Lộ trông rất thoải mái, khiến Chu Tiểu Vân hết sức ghen tỵ. Chẳng qua, rõ ràng là có người còn không chịu được bằng Chu Tiểu Vân, có một học sinh nữ lớp khác cũng đang luyện tập "tư thế quân đội" ở sân vận động thì ngất xỉu.

Ngay lập tức tiếng hô rộ lên. Mấy học sinh bên cạnh vội vàng đưa bạn nữ ngất xỉu tới phòng y tế của trường ở gần đấy. Các học sinh mới nói chuyện nhao nhao ồn ào vô cùng lộn xộn. Huấn luyện viên đành phải cho các học sinh ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ mấy phút.

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống thở dốc. Mệt thật! Lưu Lộ cười hì hì nói: "Chịu không nổi sao, cái này đối với tớ chỉ như một bữa ăn sáng!" Chu Tiểu Vân nịnh nọt nói: "Biết rồi. Đại tiểu thư. Cậu rất lợi hại. Tớ không được vậy. Thắt lưng đau chết mất, chân cũng như bị chặt đứt." Không tập luyện quân sự, nhất định không biết đó là chuyện thống khổ như thế nào.

Các nam sinh cũng mệt thở hổn hển, trực tiếp than phiền. Tuy nhiên chỉ dám nhỏ giọng sợ bị huấn luyện viên nghe thấy. Hôm qua có một nam sinh phàn nàn bị huấn luyện viên nghe thấy. Kết quả mọi người được nghỉ ngơi cậu ta lại bị phạt tiếp tục đứng "tư thế quân đội", thật đáng thương.

Vết xe đổ còn đấy. Vì thế không ai dám lớn tiếng phàn nàn gì cả. Nói thầm trong lòng, ngoài miệng thì miễn đi!

Lý Thiên Vũ và Trịnh Hạo Nhiên đứng cùng hàng, hồi tiểu học hai người cũng học cùng lớp hai năm. Chỉ có điều nhất định hồi đó cảm tình không được tốt. Mỗi người quay đầu sang một bên kiên quyết không nói chuyện!

Đúng là hai nam sinh cực kì ấu trĩ. Bây giờ tuổi cũng lớn hơn nhiều, không đến nỗi suốt ngày đấu võ mồm không yên như hồi nhỏ. Ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau lập tức dời đi chỗ khác. Ha ha! Xem ra sau này có trò hay để xem.

Huấn luyện viên lại đây. Bắt đầu dạy các học sinh hát quân ca. Các học sinh đều cảm thấy rất hứng thú. Vừa nghe nói học hát, lưng eo đau mỏi liền biết mất, thắt lưng thẳng tắp xếp hàng ngồi ở trên cỏ, hát quân ca nâng cao tinh thần, "Một hai ba bốn", "Trở về tập bắn". Vừa vỗ tay vừa hát vô cùng hăng hái.

Các lớp khác cũng bắt đầu hát. Giống như thi đấu, một lớp so với một lớp hát càng to hơn. Điều này sao có thể thua? Này có khác gì thi ai gào to? Toàn thể học sinh tinh thần rất tỉnh táo. Thế nên phải đánh bại lớp 10-2 bên cạnh.

Giọng Lý Thiên Vũ to rõ ràng, hát rất tốt bị huấn luyện viên chọn trúng bắt nhịp cho cả lớp. Xí, cái tên Lý Thiên Vũ này tinh thần tốt thật, đứng phía trước bắt nhịp cho cả lớp. Lập tức khiến các bạn trong lớp đều tích cực hưởng ứng.

Người bắt nhịp lớp 10-2 cũng là người quen. Chính là Tần Tuyết. Hai lớp thi đấu giống như đi hành quân khiến cho các học sinh lớp khác chú ý, liên tiếp hướng bên này nhìn xem. Nghĩ thầm lớp 10-1 với 10-2 thật là trâu. Hát cũng hăng hái như vậy. Không hổ là lớp tăng cường!

Vì tích cực hát được nghỉ ngơi hơn nửa tiếng. Các học sinh hô to đã nghiền vẫn tiếp tục muốn hát. Đáng tiếc, các huấn luyện viên lại bắt đầu hô khẩu hiệu đứng lên luyện tập. Mọi người đều tỏ ra tiếc nuối, không tình nguyện đứng dậy. Chấn chỉnh đội hình.

"Toàn thể lớp có mặt. Nghiêm, nghỉ. Nghiêm! Đi đều bước! Một, hai, một hai một…!" Huấn luyện viên nói tiếng phổ thông không tốt, hô thành "Vịt, ngẫu, vịt ngẫu vịt!"

Chu Tiểu Vân cố nén cười thật sự vất vả. Nhìn các bạn học bên cạnh. Sớm có người nhịn không được cười ra tiếng. Mà huấn luyện viên lại trang nghiêm không hiểu mình có gì không đúng. Tiếp tục lớn tiếng hô khẩu lệnh. Ha ha. Tập quân sự cũng có lúc rất thú vị!

Sau đó chính là bên trái quay, bên phải quay, đằng sau quay. Nhắc tới cũng kỳ lạ. Động tác đơn giản như vậy sao có thể không làm được? Thường xuyên có bạn học làm sai. Chắc có lẽ quay nhiều quá.

Cao Tòng Soái vô cùng buồn cười. Người ta đằng sau quay là quay theo bên phải, cậu ta lại thích quay từ bên trái ra sau. Huấn luyện viên có "hỏa nhãn kim tinh" thoáng cái liền chú ý tới cậu ta. Không lưu tình bắt cậu ta một mình đứng bên cạnh luyện tập đằng sau quay. Đáng thương Cao Tòng Soái luyện tập không biết bao nhiêu lần mới được tha.

Điều này làm cho tất cả mọi người khôm dám có tâm đùa giỡn, đều nghiêm túc luyện tập. Tuy huấn luyện viên tuổi còn rất trẻ nhưng vừa cẩn thận tỉ mỉ lại rất nghiêm túc cộng thêm không nhân nhượng. Vẫn nên chú ý thì tốt hơn.

Mấy cô gái mới hơn mười tuổi bị phạt đứng giữa trời nắng trông thật khó coi! Sau ba ngày, cuối cùng cũng có dáng vẻ của đội hình đội ngũ. Chỉ có điều, mỗi người bị phơi nắng đen thui.

Lưu Lộ ghen tị nhìn Chu Tiểu Vân hơi đổ mồ hôi mà gương mặt vẫn trắng nõn: "Cậu cũng phơi nắng dưới ánh mặt trời mấy ngày, tại sao da cậu vẫn trắng trẻo sạch sẽ mà tớ lại đen đi nhiều như vậy?"

Chu Tiểu Vân liếc Lưu Lộ một cái. Trông bộ dáng khoa trương của Lưu Lộ. Chẳng qua là mặt đỏ hơn một chút mà thôi nào có quá lên như bạn ấy nói. Có điều, đúng là Chu Tiểu Vân phơi nắng cũng không bị đen da. Mồ hôi toát ra lại càng lộ ra khuôn mặt trắng nõn, trong trắng lộ hồng. Không biết có bao nhiêu nam sinh trong lớp đang lén lút ngắm trộm cô!

Còn chưa tán gẫu được hai câu. Huấn luyện viên "công chính nghiêm minh" đã bắt đầu triệu tập mọi người luyện tập "đi nghiêm"! Nhắc tới "đi nghiêm" còn khó hơn quay trái quay phải. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm còn mệt hơn "tư thế quân đội" nhiều. Dù sao cái kia cũng chỉ phải đứng im, không giống như bây giờ một tư thế lại một tư thế bước đi vô cùng thống khổ!

Huấn luyện viên đứng tại chỗ hô "Vịt" (cũng chính là một), đoàn người cũng phải đưa cánh tay phải ra để ở trước ngực, chân trái kéo thẳng đá lên phía trước. Trong lòng đều mong chờ huấn luyện viên hô tiếp "Ngẫu" (hai) để chân được thả xuống.

Mà lúc này huấn luyện viên lại bắt đầu kiểm tra. Cánh tay này không để chính xác. Cái chân kia duỗi không thẳng. Thật sự rất cẩn thận, nhân tiện chỉnh sửa các tư thế không chính xác của các bạn học.

Trong lòng mỗi người đều gào thét. Chân cũng bắt đầu lắc lư. Tại sao vẫn chưa tiến hành bước tiếp theo? Ai có thể giữ nguyên được hai phút! Cao Tòng Soái đáng ghét lại bắt đầu liên lụy tới mọi người, chỉ vì một mình hắn mà huấn luyện viên còn bắt mọi người duy trì tư thế này, yêu cầu độ chính xác cao trong hai phút ba mươi giây.

219. Chương 221: Tập Quân Sự (3)

Có bạn học bắt đầu đánh trống reo hò: "Huấn luyện viên để ột mình Cao Tòng Soái ra bên cạnh luyện đi ạ!" Đừng làm liên luỵ đến cả lớp chịu khổ cùng chứ, thà rằng đi diễu hành còn hơn phải đứng như lũ ngốc một chỗ làm tư thế này.

Đề nghị này được mọi người nhất trí tán thành, sôi nổi phụ họa.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn. Chậc. Dẫn đầu không phải bạn học Lý Thiên Vũ sao? Lần đầu tiên nghe cậu ấy nói chuyện dễ nghe như thế.

Vẻ mặt Cao Tòng Soái đau khổ ra một bên, oán hận nhìn cái tên lên tiếng đầu tiên Lý Thiên Vũ. Nghĩ thầm thù này tôi sẽ nhớ kỹ. Đúng là đồ bỏ đá xuống giếng. Cậu cũng đâu muốn thế, tư thế không đúng cậu cũng rất chán nản có biết không?

Tất cả học sinh lớp 10-1 cuối cùng được giải thoát, bắt đầu luyện đi diễu hành. Đây chính là cái gọi là vui vẻ được thành lập dựa trên sự đau khổ của người khác. Nhìn Cao Tòng Soái đứng đằng kia bị huấn luyện viên chỉnh đi chỉnh lại trong lòng ai không vui sướng khi người gặp họa, dù sao chỉ cần người chịu tội không phải là mình là được, haha!

Cách huấn luyện ma quỷ cuối cùng cũng có tác dụng, nửa giờ sau Cao Tòng Soái về đơn vị, đi coi như tạm được.

Huấn luyện viên thấy các học sinh dần dần bắt đầu có cảm giác đi đứng nghiêm nghỉ. Trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, trong lúc nghỉ ngơi cổ vũ biểu dương tất cả một hồi.

Ai nấy nghe xong đều mặt mày rạng rỡ, không ngờ huấn luyện viên lại nói: "Nhưng mà, chỉ tạm được thôi, còn cách yêu cầu của tôi rất xa. Buổi huấn luyện ngày mai cường độ tăng gấp đôi, cố gắng trong buổi kiểm duyệt cuối cùng lấy được vị trí thứ nhất!"

Cái gì, cường độ còn tăng gấp đôi? Tất cả học sinh gào lên, không được, huấn luyện viên, xin thầy hạ thủ lưu tình đi…

Không quan tâm bạn có tình nguyện hay không. Dù sao luyện tập càng ngày càng khẩn trương, thời gian nghỉ ngơi càng ngày càng ngắn. Giờ tất cả đều trông ngóng đến tiết hát quân ca.

Không được. Lý Thiên Vũ thừa dịp mấy phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, cùng toàn thể học sinh nam trong lớp đến tìm huấn luyện viên "thương lượng".

Trong mấy người, Lý Thiên Vũ nịnh nọt giỏi nhất, cười tươi nói: "Huấn luyện viên, các bạn trong lớp cử chúng em làm đại biểu đến xin với thầy một chút. Chúng em đều nhất trí cho rằng thầy hát quân ca rất hay, chúng em muốn học theo thầy. Thầy xem, hay là tranh thủ một chút thời gian này dạy chúng em hát hai, ba bài có được không ạ?"

Nói đến câu cuối cùng, cái đuôi rốt cuộc lộ ra. Dạy hai ba bài hành khúc, dù vừa hát vừa dạy cũng mất gần một tiếng đồng hồ, còn kéo cả lớp tới làm đệm lưng, thật là ranh mãnh.

Huấn luyện viên bị vỗ mông ngựa trong lòng thoải mái. Nhìn dáng vẻ các học viên buồn bã ỉu xìu anh quyết định pha trò kích thích các em một chút, gật đầu đồng ý nhưng nói chỉ dạy hát một bài.

Lý Thiên Vũ vui vẻ chạy ra công bố tin tức tốt, tất cả hoan hô.

Lưu Lộ vui sướng nhảy dựng lên: "Yeah. Thật tốt quá. Nếu hát mãi từ nay cho đến khi tập quân sự kết thúc thì tốt quá!" Khi huấn luyện cũng không thấy bạn ấy có tinh thần như thế, Chu Tiểu Vân cũng nở nụ cười.

Được nghỉ ngơi nhiều hơn cũng tốt, cuối cùng Lý Thiên Vũ cũng làm được một việc thuận theo ý kiến dân tình!

Lớp khác cũng bị huấn luyện đến mức hấp hối. Thấy lớp 10-1 được ngồi xuống bãi cỏ học hát thì sốt ruột. Ầm ĩ yêu cầu cũng được như thế.

Trong chốc lát, tiếng hát liên tiếp vang lên, rất náo nhiệt.

Lần này, huấn luyện viên dạy quân ca là một ca khúc thể hiện sự đau thương của người lính. Ca từ lay động lòng người vô cùng, nhất là câu: "Những chiến hữu thân yêu, ai không có nhà, ai không có mẹ" làm cho những người đến từ huyện khác cũng cảm động lây.

Thiệu Sắc Vi nhớ tới mình là con gái một trong nhà, từ trước đến nay được cưng chiều, là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ. Giờ cô bắt đầu trọ ở trường, sống cuộc sống một mình, còn phải tập quân sự vất vả như vậy thì trong lòng rầu rĩ buồn bã nên rơi lệ.

Trong lớp không ít bạn học có cùng tình cảnh như Thiệu Sắc Vi. Các nữ sinh đều đa sầu đa cảm, cũng có mấy nữ sinh lau nước mắt. Trước mặt Thiệu Sắc Vi bỗng nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay. Cô ngẩng đầu nhìn lên, là Chu Tiểu Vân đưa tới.

Chu Tiểu Vân mỉm cười, đợi Thiệu Sắc Vi nhận lấy khăn tay rồi rất thức thời quay đầu lại. Không phải tất cả mọi người đều thích bộc lộ mặt yếu đuối của mình trước mặt người khác. Thiệu Sắc Vi này vừa nhìn thì biết là người có lòng tự tôn rất cao. Đừng nên có lòng tốt lại làm người ta ngại.

Thiệu Sắc Vi lập tức có thêm hảo cảm với Chu Tiểu Vân. Đúng là một nữ sinh hiểu rõ lòng người, tâm tư tinh tế!

Huấn luyện viên vừa thấy rất nhiều nữ sinh mắt đỏ hồng thì trong lòng cười thầm. Ai chưa từng có thời làm tân binh chứ! Khi đó bọn họ cũng bị bài quân ca này làm cảm động, nhiều khi cả con trai cũng ở sau lưng lén chùi nước mắt. Giờ lấy ra dùng, quả nhiên hiệu quả rất tốt.

May mắn. Tâm tư huấn luyện viên tương đối mềm yếu tốt bụng. Ừm, đây là huấn luyện viên tự nhận thế. Vì thế sau khi bài hát này kết thúc, anh lại bắt đầu một bài mới "tuổi mười tám". Bài hát này có tiết tấu vui vẻ, vô cùng êm tai.

Mọi người bị lay động. Bầu không khí thương cảm chẳng mấy chốc hết sạch, chỉ cần được ngồi ở đây, hát bài gì cũng được.

"Mười tám tuổi, mười tám tuổi, tôi tòng quân vào bộ đội. Chiếc nơ đỏ rực ghi dấu tuổi hoa của tôi. Mặc dù không mang huy hiệu của trường đại học nhưng tôi vẫn hô to vạn tuế vì sự lựa chọn của mình. A! Trong sinh mệnh được tham gia vào quân ngũ, cả đời sẽ không cảm thấy hối hận! A! Trong sinh mệnh được tham gia vào đội quân tài giỏi, cả đời cũng sẽ không hối hận!"

Tiếng hát du dương êm tai vang lên, khiến Chu Tiểu Vân cũng bắt đầu nảy sinh hào khí muốn vào quân đội. Sức hút của tiếng hát thật mạnh.

Lý Thiên Vũ hát hăng hái nhất. Trong lòng cậu mừng thầm. Huấn luyện viên ơi huấn luyện viên à, thầy cứ hát tiếp đi đừng dừng lại, nếu chúng ta hát thêm nửa tiếng nữa là kết thúc huấn luyện rồi. Hì hì!

Trong lúc mọi người đang vui vẻ cười thầm, trong lòng vị huấn luyện viên trẻ tuổi cũng đang đắc ý. Nếu đàn áp quá mức chắc chắn không được, thỉnh thoảng cũng phải thả ọi người dễ chịu một tí.

Sau đó lại huấn luyện còn không sợ các cô các cậu không có tinh thần sao? Khẳng định hiệu quả gấp bội. Hắc hắc, đạo ột thước, ma đạo của tôi ười trượng. Ha ha!

Đến ngày cuối cùng, kết thúc đợt tập quân sự, bắt đầu thời gian kiểm duyệt quân huấn. Lưu Lộ hô to "Vạn tuế "

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm cuối cùng cũng kết thúc. Ngày tháng gian khổ đã đến ngày cuối! Thế nhưng không biết tại sao, lại có cảm giác hơi lưu luyến không nỡ. Đây là những kỉ niệm quý giá trong đời, nếu chua bao giờ trải qua sẽ không thể hiểu rõ được cảm giác vừa yêu vừa hận này.

Lớp 10-1 lên sân khấu đầu tiên. Đội ngũ bước chân chỉnh tề, tinh thần dân cao làm cho huấn luyện viên thầm vui mừng, đắc ý ưỡn cao ngực.

Sau khi tất cả kết thúc, học sinh lớp 10-1 hoan hô ầm ĩ.

Huấn luyện viên đến tạm biệt các em học sinh. Đầu tiên vẫn là cười híp mắt, khen mọi người mấy câu: "Hôm nay các em biểu hiện rất tốt. Mỗi người đều đi rất tuyệt. Tôi đứng cạnh nhìn các em mà cảm thấy tự hào. Đợt tập quân sự này đã kết thúc. Tôi biết mọi người đều không thích tôi. Bởi vì tôi luôn yêu cầu mọi người rất nghiêm khắc. Giờ tôi phải đi rồi, sau này các em có thể viết thư cho tôi."

Huấn luyện viên không nói gì nữa. Trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập sự lưu luyến. Trải qua một tuần gắn bó với các cô bé, cậu bé đáng yêu này, sao có thể không nảy sinh tình cảm đây?

Vừa nãy còn nhảy cà tưng cao hứng, nhiều người đã chảy nước mắt. Hoá ra, giữa người với người cũng có duyên phận như thế. Vốn là những người không biết nhau, trong một tuần ngắn ngủi đã nảy sinh cảm tình.

Nhưng, trong cuộc đời không có bữa tiệc nào không tàn. Chia tách là không thể tránh khỏi.

Hẹn gặp lại, huấn luyện viên đáng yêu!

220. Chương 222: Cậu Em Trai Tốt Nhất

Sau khi tập quân sự được về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Chu Tiểu Vân về nhà đợi ba ngày, sau đó cùng với Tiểu Bảo hai chị em mang quần áo còn xách theo rất nhiều thức ăn mang ở nhà lên tiến vào thị trấn.

Lần này không phải đạp xe đi đâu nhé, Chu Quốc Cường lái xe ba bánh đưa hai con vào thị trấn.

Thực ra, lên cấp ba là có thể ở lại trường, rất nhiều người đều chọn trọ ở trường. Vương Tinh Tinh cũng thế.

Nghe nói điều kiện ở ký túc xá của trường cấp ba Anh Minh coi như không tệ, hơn nữa căng tin cũng rất tốt.

Thế nhưng, Chu Tiểu Vân không muốn ở trong trường. Bởi vì trong túc xá ở tập thể mỗi giây mỗi phút phải sống chung với một đống nữ sinh, còn phải phí tâm tư thiết lập quan hệ tốt với mọi người, cái đó cũng không sao. Mấu chốt là thời gian không được tự do, có quy định thời gian buổi tối phải tắt đèn đi ngủ. Cô muốn đọc thêm hay viết thêm cái gì đó đều không tiện.

Bạn nói xem, bên cạnh có một đống người nhìn thì bạn còn làm ăn được gì nữa?

Lại nói, Tiểu Bảo không có chỗ ở khác, phòng trọ không thể trả, đương nhiên là ở với Tiểu Bảo thì tốt hơn.

Chu Quốc Cường triệt để quán triệt nguyên tắc tôn trọng con cái. Điểm này làm cho Chu Tiểu Vân vô cùng vui mừng. Nói gì ba đều đồng ý, cảm giác này thật tốt.

Hơn nữa Chu Quốc Cường còn có khuynh hướng càng ngày càng chiều con cái. Bạn xem thương con đạp xe đường xa vất vả nên bỏ công lái xe ba bánh đưa đón, không thể không nói đúng là một người cha tốt.

Ở nhà, Triệu Ngọc Trân chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon để Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo mang theo. Cô mở ra xem, có cả bánh bích quy, đường, táo, lê thì thôi, sao ở đây còn có cả một lọ tương thịt bò?

Triệu Ngọc Trân cười nói: "Anh Đại Bảo của con lần trước về nhà mẹ mua nhiều hơn một lọ. Con với Tiểu Bảo cũng mang một lọ đi ăn đi, lúc ăn bánh màn thầu phết lên thì rất ngon."

Tình thương của mẹ có ở mọi nơi. Trong lòng Tiểu Bảo cao hứng nhất. Cậu vốn nghĩ chị khai giảng xong sẽ trọ trong trường, chỉ còn lại mình cậu thì buồn biết bao. Không ngờ chị lại tuyên bố vẫn ở chung phòng trọ với cậu. Yeah, thật tốt.

Hai chị em lại bắt đầu cuộc sống ở trường, điểm khác biệt là người làm cơm buổi trưa đổi thành Tiểu Bảo. Bởi vì Chu Tiểu Vân tan học muộn hơn nên thông thường Tiểu Bảo sẽ về nhà trước, tranh thủ lúc này Tiểu Bảo dùng nồi cơm điện nấu ít cơm, sau đó sẽ rửa sạch rau. Chờ chị về đến nhà chỉ cần thái rồi nấu canh là có thể ăn cơm.

Lần thứ hai cô than thở, Tiểu Bảo thật tốt.

Bạn xem, quét rác nấu cơm rửa bát mọi việc đều làm được, ngay cả phòng của mình cũng thu dọn sạch sẽ không muốn Chu Tiểu Vân phải phiền lòng. Nhớ trước đây khi ở với Đại Bảo, cái gì cũng đến tay cô phải làm. Hơn nữa, anh ấy còn có tật hay vứt đồ lung tung, không phải ném loạn tất thối thì lại vứt loạn đồ ăn vặt, cô còn phải đi sau thu dọn. Đúng là một trời một vực không thể so sánh được.

Tiểu Bảo hiện tại chưa cao lắm, vẫn thấp hơn Chu Tiểu Vân một chút. Cô rất thích đi bên cạnh Tiểu Bảo sau đó so với Chu Tiểu Vân vẫn đang thấp một ít, Chu Tiểu Vân tổng yêu đi ở Tiểu Bảo bên người sau đó vô cùng thân thiết kiểm tra đo ngang chiều cao của cậu.

Tiểu Bảo cười hắc hắc cực kỳ đáng yêu.

Làn da Tiểu Bảo trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, nghe nói ở lớp cũng có nhân duyên rất tốt, nhiều nữ sinh thầm thích thằng bé đấy.

Chu Tiểu Vân luôn vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo. Nghĩ thầm không biết sau này sẽ cô gái nào may mắn có một người bạn trai như Tiểu Bảo đây, dù sao trong cảm nhận của Chu Tiểu Vân em trai cô là tốt nhất!

Tìm bạn trai phải tìm người như Tiểu Bảo vậy, cẩn thận săn sóc dịu dàng nghe lời chịu khó, càng nói càng cảm thấy Tiểu Bảo thật tuyệt!

Nét đáng yêu nhất của Tiểu Bảo chính là vô cùng dính người. Trước đây cậu đã quen với việc cùng chị gái tan học, đi học. Bây giờ chị lên cấp ba, cách cậu một bức tường, tuy vẫn đi học cùng chị nhưng không thể tan học cùng về được. Bởi vì thời gian tan học của Chu Tiểu Vân chung quy thượng muộn hơn một lúc.

Tiểu Bảo đành phải một mình về nhà trước, nghĩ thầm về sớm cũng có cái hay, có thể làm thêm nhiều việc để chị đỡ vất vả hơn.

Khi Chu Tiểu Vân về nhà thấy em trai đã giặt sạch hết đống tất tối qua rồi thì rất cảm động: "Tiểu Bảo, sao em còn giặt tất, cứ để đó chị về giặt là được mà." Con trai có mấy người giặt tất chứ!

Tiểu Bảo vừa cười vừa nói: "Có gì đâu chị. Mỗi lần đều là chị giặt, sau này đến lượt cứ để em. Hằng ngày chị phải làm nhiều bài tập như vậy, còn bớt thời gian đọc sách viết bản thảo, làm gì có nhiều thời gian thế. Em mới cấp hai, chưa học nặng như chị, việc nhà cứ để em làm nhiều hơn, không sao đâu mà."

Đương nhiên Tiểu Bảo đã sớm biết đam mê của Chu Tiểu Vân, đó chính là đọc sách viết bản thảo. Hiện giờ bản thảo của cô đều giao cho Tiểu Bảo mang đến bưu điện!

Chu Tiểu Vân vẫn suy nghĩ việc này. Nếu địa chỉ trên phong bì viết tên trường là tiện nhất, dù sao trường học có bộ phận chuyên nhận thư. Nhưng cô lại không muốn cho giáo viên và học sinh trong trường biết, vậy phải làm sao đây?

À, có rồi, vậy thì cứ viết địa chỉ gửi đến là phòng trọ này đi.

Ông Tăng rất tốt, mỗi lần nhận giúp, chờ Chu Tiểu Vân về thì đưa lại thư cho cô. Thời gian dài, cô cảm thấy làm phiền ông quá nên không có việc gì thì lại xuống nói chuyện với ông.

Con trai con dâu của ông Tăng đều ra ngoài làm thuê, cháu trai cũng ra đi học ở nơi sách, chỉ còn mình ông ở nhà, vì thế rất cô đơn. Thấy Chu Tiểu Vân chịu nói chuyện với mình, ông cười rất mãn nguyện.

Thật ra, con người khi đến tuổi già cần nhất không phải là có người nói chuyện với mình mà là có người nghe mình lải nhải thôi. Chu Tiểu Vân kiên trì nghe ông Tăng nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần chuyện

hồi bé của cháu trai. Thấy ông ấy kể không biết mệt, cô cũng cảm nhận được rõ ràng sự cô đơn của ông cụ. Xem ra, ông Tăng rất nhớ cháu mình.

Tiểu Bảo là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. Lúc Chu Tiểu Vân đi tự học buổi tối, cậu sẽ xuống lầu, nói chuyện với ông, thuận tiện đi đón chị.

Giờ tự học của lớp mười vốn dành cho học sinh trọ ở trường, dài hai tiếng từ sáu giờ rưỡi đến tám giờ rưỡi. Đọc sách, làm bài tập hay ôn bài đều được. Mỗi tối sẽ có một giáo viên đến trông lớp, không biết có thể hỏi giáo viên.

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đương nhiên học ngoại trú, nhưng đều kiên trì ngày nào cũng đi tự học. Dù sao ở đây có giáo viên, nên đi thì tốt hơn.

Trong lớp có hơn nửa học sinh trọ ở trường, học sinh ngoại trú chỉ chiếm một phần nhỏ, đương nhiên giáo viên cũng yêu cầu học sinh ngoại trú phải đến tự học.

Chu Tiểu Vân bắt đầu cuộc sống không khác năm lớp tám lắm. Làm việc và nghỉ ngơi gần như giống nhau. Còn Tiểu Bảo thì vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa bắt đầu hành trình đưa đón chị gái.

Mỗi ngày ăn tối xong, Tiểu Bảo sẽ theo Chu Tiểu Vân tới trường học, sau đó đến hơn tám giờ lại đứng ngoài phòng học chờ. Vốn dĩ vào trường phải trải qua một hồi xét hỏi ở phòng thường trực mới được vào, nhưng không đến một tháng, chú ở phòng thường trực đã quen với cậu bé Tiểu Bảo dẻo miệng.

Hiện giờ Tiểu Bảo qua cổng trường cấp ba rất tiện, bình thường chỉ nói một câu "Chú ơi, cháu đến chờ chị cháu" là chú ấy sẽ mở cổng cho.

Ở lớp 10-1, còn ai không biết vệ sĩ nổi tiếng đại danh đỉnh đỉnh của Chu Tiểu Vân chứ?

Haha, có thể coi Tiểu Bảo là hình mẫu chuẩn mực của em trai tốt nhất.

221. Chương 223: Chủ Nhiệm Lớp Mới

Nào, giới thiệu qua một chút về lớp mới và giáo viên mới của Chu Tiểu Vân.

Ở cấp ba, tất cả các khối đều học trong một toà nhà. Lớp 10-1 và 10-2 là trâu nhất, đương nhiên một trăm người cao điểm nhất trong kì thi đầu vào không trâu mới lạ đó.

Hai lớp ở sát vách nên lúc đi ra đi vào dễ chạm mặt. Chu Tiểu Vân thường xuyên gặp Tần Tuyết, hai người đều là học sinh ngoại trú, lúc tan học thường xuyên ra khỏi lớp đi về phía cổng trường.

Nhắc tới cũng lạ, từ trước đến nay không hợp tính, giờ hai người nếu chạm mặt còn có thể nói một, hai câu. Trước đây ở cùng lớp cũng không chào hỏi. Hiện tại thấy nhau còn mỉm cười gật đầu, có lúc còn nói mấy câu về cuộc sống và việc học.

Lưu Lộ bình luận như thế này: "Mọi người lớn cả rồi, đương nhiên không còn ngây thơ giống trước đây!" Nói rất hay y như triết gia vậy.

Vương Tinh Tinh luôn ngưỡng mộ lớp 10-1: "Hâm mộ cậu quá đi, Chu Tiểu Vân. Cậu nói xem sao thành tích học tập của cậu có thể tốt thế chứ? Ai, tớ rất muốn được học cùng lớp với cậu." Cùng lớp gặp mặt nói chuyện cũng tiện hơn!

Chu Tiểu Vân cười cười: "Tớ nghĩ chắc là tớ chăm chỉ bù lại!"

Tư chất của cô không kém, nhưng cũng không phải cô gái thông minh tuyệt đỉnh. Kiếp trước học đến cấp hai rồi bỏ học, đương nhiên cũng có quan hệ với thành tích học tập. Từ nhỏ đến lớn cô đều là học sinh bình thường ở tốp giữa, lên cấp hai học hoá học, vật lý càng kém hơn.

Vì thế, kiếp này Chu Tiểu Vân đọc sách cực kỳ nghiêm túc, trước đây từng học rồi nhưng trải qua nhiều năm có thể nhớ được bao nhiêu chứ? Chẳng qua là lúc đầu có nền tảng hơn mọi người một tí thôi, giờ lên cấp ba, cô càng không dám buông lỏng.

Nhưng, Chu Tiểu Vân thắng ở điểm kiếp này nền tảng rất vững, thái độ lại nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn, nên mới có quang cảnh hiện tại. Không phải do nghiêm túc cố gắng thì là cái gì?

Nếu ai trọng sinh cũng đều thi được điểm tuyệt đối thì làm gì còn chuyện lưu ban? Một người trưởng thành chỉ đến cấp hai, mấy ai còn nhớ được kiến thức cũ để thi được điểm cao, thi qua gần như là quên hết.

Vì thế, Chu Tiểu Vân thật sự cực kỳ chăm chỉ. Nếu quãng thời gian học ở cấp hai đã là căng thẳng, thì lên cấp ba bắt đầu là khảo nghiệm thật sự.

Có chín môn học: ngữ văn, số học, tiếng Anh, chính trị, hóa học, vật lý, lịch sử, sinh vật và địa lý. Sách giáo khoa một chồng cao nặng mấy cân, thêm một chồng tư liệu giáo trình ôn tập, cặp xách trước kia sớm không đựng đủ nữa. Chu Tiểu Vân đặc biệt đi mua một cái balo rộng rãi đựng sách, đeo lên lưng đúng là nặng.

Về sau, Chu Tiểu Vân cũng học theo cách các học sinh ở trường, để lại những quyển sách giáo khoa không nặng lắm hoặc đã hoàn thành bài tập, ôn xong đặt trong ngăn bàn, không cần ngày nào cũng mang đi nữa.

Ai, cuối cùng ba lô cũng nhẹ đi một chút. Chu Tiểu Vân vui vẻ nói với Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, chúng ta cứ đeo cặp sách nặng như vậy sớm muộn gì lưng cũng còng cho xem!"

Tiểu Bảo bật cười, cặp sách của hắn cũng rất nặng. Sau này, cậu còn không chịu để chị cầm balo, cứ muốn một mình cầm hai cặp.

Chu Tiểu Vân thật sự không đành lòng, nếu là anh trai Đại Bảo thì thôi, dù cầm ba túi cô cũng không thương. Anh ấy chính là đầu trâu, khoẻ cực kỳ. Nhưng nhìn thân thể nhỏ bé của Tiểu Bảo, tuy không hề suy yếu, sinh bệnh giống kiếp trước đã khỏe mạnh hơn không ít, nhưng vẫn thiên về kiểu gầy yếu.

Sao cô có thể để Tiểu Bảo đeo balo thay mình chứ?

Chu Tiểu Vân kiên trì tự mình đeo: "Tiểu Bảo, chị biết em thương chị. Nhưng chị cũng rất thương em mà. Em vốn đã không cao lắm, người lại gầy yếu, chị không thể tăng thêm gánh nặng cho em." Lời không nói ra miệng là, bị chèn ép quá không lớn được thì làm sao đây?

Tiểu Bảo thấy chị vừa nhắc tới chiều cao của mình cũng hơi chán nản. Chị chỉ lớn hơn mình một tuổi thôi mà đã cao hơn 1m6 rồi. Nhưng bây giờ mình vẫn thấp hơn chị nửa cái đầu. Bao giờ mình mới cao hơn một chút đây?

Chu Tiểu Vân vừa thấy dáng vẻ buồn rầu của Tiểu Bảo thì biết mình vô tình lại chọc trúng chỗ đau của thằng bé. Cô vội vã chữa cháy: "Tiểu Bảo, con trai thường lớn muộn hơn. Em mới mười ba tuổi thôi, sau này nhất định sẽ cao như anh Đại Bảo vậy. Hơn nữa, cha mình cao 1m75, mẹ cũng 1m65, có gien di truyền tốt như vậy em còn lo gì nữa."

Tiểu Bảo vừa nghĩ cũng thấy đúng, cuối cùng tạm thời gác lại vấn đề này.

Nhưng, anh Đại Bảo từ nhỏ đến lớn đều cao hơn bạn bè cùng tuổi, giờ còn cao hơn cha một tí.

Tiểu Bảo chỉ có thể an ủi mình, nhất định đúng như chị nói phát triển muộn hơn thôi. Không cần buồn, sau này ít nhất mình cũng có thể cao như cha.

Học sinh lớp 10-1 cộng thêm Cao Tòng Soái là năm mươi mốt người, nam sinh rõ ràng nhiều hơn nữ sinh một chút.

Chủ nhiệm lớp là giáo viên ngữ văn Diệp Lan. Nghe nói cô Diệp Lan này rất giỏi. Mới hơn ba mươi tuổi nhưng tuổi nghề dạy học của cô ấy đã có mười năm, nghe nói dạy rất giỏi. Chuyên môn ngữ văn rất chắc, kinh nghiệm chủ nhiệm lớp phong phú. Nghĩ lại cũng đúng, giáo viên lớp tăng cường chẳng phải là đội ngũ rất giỏi sao.

Diệp Lan không cao lắm, chưa đến 1m6, tóc dài buộc sau gáy rất có khí chất của mỹ nữ cổ điển. Nói chuyện từ tốn, nhỏ nhẹ khiến cho người ta thấy như tắm gió xuân. Học sinh nhìn thấy thì rất vui vẻ, vừa nhìn đã biết đây là cô giáo dễ tính, sau này thì… Hắc hắc…

Nhưng, Chu Tiểu Vân không hề dám xem thường cô Diệp này. Nhìn cách cô ấy xếp vị trí chỗ ngồi có thể nhìn ra cô ấy là một giáo viên chủ nhiệm rất có bản lĩnh.

Nam nữ ngồi xen kẽ là một trong các mánh khoé của giáo viên, đây là phương pháp tốt nhất phòng ngừa học sinh đi học nói chuyện hoặc có người trốn học. Ba năm cấp hai của Chu Tiểu Vân cũng xếp như thế.

Nhưng, chủ nhiệm lớp mới cô Diệp Lan hoàn toàn khác giáo viên chủ nhiệm hồi cấp hai.

Ở cấp hai việc làm giáo viên phòng bị, đau đầu nhất chính là vấn đề yêu sớm, một đám học sinh đều mười sáu, mười bảy tuổi đang độ hoa nở, làm gì có thiếu nữ nào không có mùa xuân, thiếu niên nào không ôm ấp một mối tình? Nếu để nam nữ ngồi xen kẽ chưa biết chừng lại tác hợp ra bao nhiêu đôi cũng nên. Vì thế biến đổi một chút, nam ngồi với nam, nữ ngồi vơi nữ.

Hơn nữa, căn cứ vào thành tích nhập học cô Diệp khéo léo xếp học sinh trọng điểm bồi dưỡng ngồi trên hoặc ngồi giữa. Vì thế, Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi đương nhiên chiếm vị trí đẹp nhất trong lớp và trở thành bạn cùng bàn.

Lưu Lộ ngồi sau Chu Tiểu Vân một hàng, hai người lại là vị trí trước sau. tv vừa quay đầu lại thì Lưu Lộ nghịch ngợm cười nói: "Duyên phận đó, đây chính là "cục phân" trong truyền thuyết!" Chu Tiểu Vân lập tức nghe ra ý ngầm trong đó, buồn cười mãi.

(Từ duyên phận và cục phân trong tiếng Trung có phát âm giống nhau đều là yuánfèn)

Trịnh Hạo Nhiên thì ngồi ngang hàng với Chu Tiểu Vân, nhưng cách một lối đi nên chỉ có thể từ xa trông lại. Còn Lí Thiên Vũ bất luận là chiều cao hay thành tích đều vững vàng ngồi ở vị trí cuối cùng. Chính thức trở thành bạn cùng bàn với một tên trâu bò khác Cao Tòng Soái. Không thể không nói đúng là oan gia ngõ hẹp?

Hai người cả ngày mắt to trừng mắt nhỏ, tan học lại cãi nhau ầm ĩ, ách, đương nhiên thời điểm lên lớp thì không dám. Các giáo viên ai nấy mắt như đèn pha, đâu dám làm ra động tĩnh gì lớn.

222. Chương 224: Tranh Cử (1)

Bảo sao Chu Tiểu Vân không bội phục cô Diệp Lan chứ. Biết rõ Cao Tùng Suất có ô dù lớn, là con cháu cán bộ cao cấp cũng dám đá cậu ta xuống hàng cuối, đây không phải là việc giáo viên nào cũng có dũng khí làm.

Chỉ với điểm này, Chu Tiểu Vân đã nảy sinh hảo cảm với chủ nhiệm mới.

Ha ha, Lí Thiên Vũ, cậu ngồi cuối cùng tôi ngồi bàn đầu tiên, xem cậu quấy rầy tôi bằng cách nào, dù có quay đầu lại cũng có nhiều bạn học che khiến cô không nhìn thấy mặt cậu ta. Quá tốt!

Nghĩ vậy, tâm trạng Chu Tiểu Vân cực kỳ tốt!

Hai ngày sau hôm khai giảng, cô Diệp mang đến ọi người một 'Kinh hỉ'!

Cái gì? Những người ghi danh ứng cử vào ban cán bộ sẽ phải tiến hành tranh cử trước lớp? Ai có nhiều phiếu thì người đó sẽ đắc cử?

Cô Diệp nhìn học sinh ngồi phía dưới châu đầu bàn luận ầm ĩ thì mỉm cười giải thích hai câu: "Đúng, các em đều là học sinh có thành tích cao nhất, phải học cách tự đề cử mình. Tôi chỉ biết về các em giới hạn ở thành tích nhập học, hi vọng các em ngồi dưới với dũng khí và tài ăn nói của mình sẽ lưu lại cho tôi ấn tượng sâu sắc."

Thật lợi hại, nói mấy câu ngắn ngủn đã khơi dậy được tính tích cực của toàn thể học sinh, nghe nói rất nhiều người đang chuẩn bị lên bục giảng bộc lộ tài năng.

Trong lớp có chín cán sự các môn, sau hai lớp trưởng chính phó, còn có uỷ viên vui chơi giải trí, uỷ viên lao động, uỷ viên thể dục và bốn tổ trưởng. Như vậy liên tiếp phân bổ xuống, cán bộ lớp đúng là không ít. Chiếm một phần ba cả lớp, nhưng mỗi người chỉ có thể chọn một vị trí lên tranh cử, tự đề cử mình để lôi kéo phiếu bầu.

Số người nhắm vào ghế lớp trưởng nhiều nhất, ít nhất cũng phải có năm sáu người. Đây chính là vị trí cao nhất trong cán bộ lớp, chỉ dưới giáo viên, có năng lực ai mà không muốn làm lớp trưởng?

Nhưng, trong lớp người đứng số một, số hai như Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi đều hướng về vị trí lớp trưởng, vì thế suy nghĩ của những người khác bắt đầu đổi hướng.

Ừm, làm cán sự môn học cũng không sai, vị trí hot nhất là ngữ văn, ai mà không muốn thân cận với cô chủ nhiệm lớp chính là giáo viên ngữ văn chứ!

Các bạn không có thành tích học chiếm ưu thế thì xoa tay chuẩn bị tranh cử ở vị trí uỷ viên vui chơi giải trí, uỷ viên lao động, uỷ viên thể dục hoặc tổ trưởng, được lựa chọn nhiều chức vị hơn!

Tất cả mọi người bắt đầu vắt hết óc nghĩ bản nháp bài diễn thuyết tranh cử.

Bề ngoài Thiệu Sắc Vi không tỏ vẻ gì sau lưng lại sửa bài diễn thuyết trong ký túc xá hết lần này đến lần khác. Có nữ sinh ở cùng phòng với Thiệu Sắc Vi trong ký túc xá khi nói về chuyện này thì khẩu khí rất khoa trương: "Hi, tớ nói các cậu nghe này, Thiệu Sắc Vi lợi hại lắm, viết bài diễn thuyết dài cực kỳ, tớ thấy vị trí lớp trưởng này chắc chắn nằm trong tay bạn ấy!"

Nữ sinh lưỡi dài ấy là Sở Đình Đình, ngồi cùng bàn với Lưu Lộ, thấy Thiệu Sắc Vi bước vào lớp thì vội vàng im miệng không nói nữa.

Đương nhiên Chu Tiểu Vân cũng nghe thấy, vốn không đem chuyện này để trong lòng, thế nào cũng được cô cũng nổi lên tâm lý ganh đua. Thiệu Sắc Vi vừa nhìn thì biết ngay là một nữ sinh ưu tú, còn hơn cả Lưu Lộ và Tần Tuyết. Bất luận là diện mạo, khí chất, thành tích đều có thể so sánh với Chu Tiểu Vân, là một nữ sinh nổi bật nhất trong đám đông.

Giờ hai người lại ngồi cùng bàn, cả ngày ngồi cùng một chỗ. Mặt ngoài cả hai đều hòa hòa khí khí tình cảm không tệ, thực ra trong lòng đều tồn tại tâm lý ganh đua cao thấp. Đối thủ như vậy sao không khiến máu trong người Chu Tiểu Vân sôi trào hừng hực chứ?

Đến đây đi, Thiệu Sắc Vi. Nhìn xem rốt cuộc là bài diễn thuyết của cậu viết tốt hay là tôi viết tốt hơn. Cái khác không nói, chứ viết văn vẫn là sở trường Chu Tiểu Vân.

Bây giờ Chu Tiểu Vân đã viết không dưới mười bài văn xuôi, thơ ngắn, bình thơ vân vân. Nhưng bài hùng biện thì vẫn là đề tài chưa khiêu chiến qua.

Chu Tiểu Vân bắt đầu cân nhắc xem nên viết như thế nào. Dù sao cô đã đau khổ suy nghĩ rất nhiều lần, sửa chữa, luyện nói vô số lần ở nhà.

Lúc này Chu Tiểu Vân mới bội phục mình có mắt nhìn xa. May mà ở ngoài không trọ trong trường nên có nhiều không gian tự do hơn. Luyện nói đến nửa đêm cũng không ai quản, điểm ấy sợ là Thiệu Sắc Vi không được bằng mình!

Mục tiêu của Lưu Lộ là chức cán sự môn ngữ văn, ở cấp hai cô từng làm cán sự môn này ba năm liền, lại có thành tích ngữ văn gần với Chu Tiểu Vân. Tuy vậy cô nhưng vẫn vô cùng lo lắng.

Lưu Lộ cố tình đưa bài hùng biện của mình cho Chu Tiểu Vân xem, lúc tan học hai người chụm đầu vào nhau lẩm bẩm.

Chu Tiểu Vân nhìn lướt qua bài viết của Lưu Lộ một lần. Ừm, viết khá tốt, cô gật đầu giơ ngón tay cái.

Lưu Lộ thở phào nhẹ nhõm: "Cậu nói tốt mình mới an tâm, mình chưa bao giờ viết bài hùng biện tranh cử cả." Đúng là việc làm mới mẻ, nhưng, cô thích. Ha ha!

Ngồi cùng bàn Sở Đình Đình ngó đầu sang xem, Lưu Lộ nhanh chóng cất bài viết đi, đây không phải là thứ ai cũng xem được. Sở Đình Đình chua lè nói hai câu, tất nhiên là nói Lưu Lộ keo kiệt ngay cả bài diễn thuyết cũng không lấy ra cho người ta xem học tập vân vân và vân vân.

Lưu Lộ không thua người ta về khoản miệng lưỡi, lập tức nói, vậy cậu đưa bài viết của cậu cho tớ xem đi. Sở Đình Đình lập tức lặng lẽ rút quân không nói gì nữa. Ai mà không muốn duy trì cảm giác thần bí, lấy ra sớm chả có gì hay cả.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy hết. Trông đi, ai nói cuộc sống của học sinh trung học phổ thông rất khô khan, không phải rất có ý tứ sao?

Diệp Lan tận dụng hai tiết viết văn. Phía trên bảng đen viết tám chữ to: Tuyên ngôn tranh cử, triển lãm phong thái. Mặt khác còn đặc biệt tìm học sinh tính phiếu. Ai nói xong tuyên ngôn tranh cử sẽ đứng tại chỗ để bạn học giơ tay biểu quyết, mỗi người một phiếu. Cả lớp năm mươi mốt học sinh ngoại trừ người đứng trên bục, vừa vặn có năm mươi phiếu. Bạn học nào có số phiếu cao nhất ở chức vụ đó sẽ trúng cử.

Sau khi đọc xong nguyên tắc, bầu không khí căng thẳng kỳ lạ bắt đầu lan tới.

Ai là người đầu tiên lên bục?

Ánh mắt Diệp Lan quét một vòng quanh lớp, vừa cười vừa nói: "Như vậy đi, chúng ta để những người tranh cử chức tổ trưởng lên trước, tính phiếu trực tiếp sau đó cắt cử chức vụ. Tiếp đó là ủy viên thể dục, ủy viên lao động, ủy viên vui chơi giải trí, tiếp theo là cán sự các môn và cuối cùng là tranh cử lớp trưởng."

Tiến hành theo chất lượng, từ nhỏ đến lớn càng ngày càng kịch liệt, cũng để cho các học sinh tạm thời thả lỏng.

Những bạn học phải lên trước còn có chút nhăn nhó không tự nhiên, nhưng, khi Cao Tòng Soái nghênh ngang bước lên bục tình huống hoàn toàn thay đổi.

Chưa mở miệng nói, Lý Thiên Vũ ngồi dưới đã cố ý vỗ tay cổ vũ, có vài nam sinh khác cũng góp vui vỗ tay nhiệt liệt.

Cao Tòng Soái tiêu sái vung tay lên: "Cám ơn các bạn đã ủng hộ cổ vũ mình, mình không làm được chức uỷ viên lao động thì đúng là quá xin lỗi mọi người!" Phía dưới cười vang, đã từng thấy người da mặt dày nhưng chưa từng thấy ai mặt dày như vậy.

Cao Tòng Soái không phải chưa từng suy nghĩ về tình hình của mình. Vốn dĩ, thành tích cậu không tốt, chỉ dựa vào quan hệ của ba để vào lớp 10-1. Chủ nhiệm lớp cô Diệp không chút khách khí ình ngồi bàn cuối cùng. Xem ra sau này muốn có đãi ngộ đặc thù gì cũng rất khó khăn. Phải biểu hiện thật tốt để đổi mới cách nghĩ của giáo viên về mình mới được.

Tổ trưởng à, chức này quá bé không lên!

Ủy viên thể dục à, chạy thì chậm, nhảy cũng không cao đừng góp chân náo nhiệt làm gì!

Ủy viên vui chơi giải trí à, thật ra cũng cảm thấy hứng thú đáng tiếc cậu mà hát thì mọi người chạy hết, không dây!

Cán sự học tập? Đừng đùa nữa, lấy thành tích nhập học ra đã đủ mất mặt lắm rồi, càng không cần nói đến chức lớp trưởng.

Nghĩ tới nghĩ lui, vậy tranh cử ủy viên lao động đi!

223. Chương 225: Tranh Cử (2)

Tài ăn nói của Cao Tòng Soái cũng không tệ lắm, mặc dù viết văn ngang phè nhưng thắng ở gan lớn giọng nói to dõng dạc, không ngờ được hơn hai mươi phiếu bầu.

Cô Diệp tuyên bố chung kết tại chỗ khiến Cao Tòng Soái vui muốn lật trời. Ban cán bộ đó ban cán bộ đó, tôi Cao Tòng Soái cũng được vào ban cán bộ rồi!

Dương dương đắc ý Cao Tòng Soái ngẩng đầu ưỡn ngực trở về vị trí, vì Lý Thiên Vũ giơ tay đầu tiên bỏ phiếu khiến cậu có cảm giác cực kỳ thoả mãn, quyết định cũng bầu cho cậu ta một phiếu. Hai người bắt tay giảng hòa.

Lý Thiên Vũ cười trộm mãi, nghĩ thầm cái tên ngốc ngồi cạnh này chắc chắn chưa bao giờ biết uỷ viên lao động sẽ mệt thành dáng vẻ ma quỷ như thế nào đâu, không thấy trong lớp không ai cạnh tranh vị trí này với cậu ta à? Việc khổ nhất, mệt nhất và bẩn nhất thường giao cho uỷ viên lao động đi làm, ha ha!

Cao Tòng Soái thấy Lý Thiên Vũ vẫn cười còn tưởng rằng cậu ta đang vui vì mình, không khỏi có chút cảm động: Ừm, thằng nhóc này cả ngày cãi nhau ầm ĩ với mình nhưng đến thời điểm mấu chốt coi như có nghĩa khí.

Từ đó về sau quan hệ giữa hai người hòa hoãn hơn nhiều.

Chỉ chốc lát sau, đến lượt Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ hắng giọng một cái rồi đi lên bục giảng. Liếc mắt lướt qua cậu đã nhìn thấy Chu Tiểu Vân —— Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi ngồi ở hàng đầu tiên gần bục giảng ở dãy giữa, muốn không nhìn thấy cũng không được.

Tim Lý Thiên Vũ đập "thình thịch", vội vàng tự nhủ mình phải trấn tĩnh lại, lấy ra bản thảo mình đã chuẩn bị tốt ra đọc.

Xôn xao, Lý Thiên Vũ muốn tranh cử chức gì?

Cái gì, cái gì? Uỷ viên thể dục? Chúc mừng cậu, nói đi!

Nghe Lý Thiên Vũ nói thao thao bất tuyệt này: "… Nếu như mình được làm uỷ viên thể dục, đầu tiên sẽ thành lập một đội bóng rổ trong lớp, bình thường tiến hành nhiều hoạt động thể dục làm phong phú cuộc sống ngoại khoá của mọi người. Mình cho rằng, học sinh không chỉ có việc học là quan trọng nhất mà phải thường xuyên vận động, bởi vì mọi người phải có một thân thể khỏe mạnh sau đó mới có thể tập trung tốt hơn cho học tập. Nếu mình may mắn được chọn, nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng…" Kế tiếp cậu nói một chuỗi kế hoạch dài và cam đoan rất rõ ràng.

Cả cô Diệp đứng một bên cũng liên tục gật đầu, trong mắt có thêm không ít hảo cảm với cậu nam sinh có nước da ngăm ngăm, đẹp trai, cao cao này.

Cao Tòng Soái giơ tay tán thành đầu tiên. Đếm phiếu nào, hehe, ba mươi tám phiếu! Tuyệt đối là số phiếu cao, được chọn!

Lý Thiên Vũ hài lòng tiêu sái xuống dưới, lúc đi qua chỗ Chu Tiểu Vân liếc mắt một cái, thì thấy cánh tay Chu Tiểu Vân giơ lên chưa kịp hạ xuống. Trong lòng cậu vô cùng thoải mái, bước đi cũng nhẹ nhàng như làn gió thổi qua. Đương nhiên Lưu Lộ phải ủng hộ anh họ, tay cũng giơ rất cao!

Đợi bỏ tay xuống, Lưu Lộ không thể đợi được vỗ vỗ vai Chu Tiểu Vân thì thầm: "Chu Tiểu Vân, anh Tiểu Vũ vừa diễn thuyết rất tốt, không nhìn ra anh ấy còn có tài ăn nói."

Chu Tiểu Vân cúi đầu không nói, nhớ kiếp trước Lý Thiên Vũ thích kết giao với bạn bè, nhân duyên tốt một cách thần kỳ nhưng cũng không phát hiện anh ta có thể ăn nói trôi chảy thế. Cô nghĩ thầm mặt này của Lý Thiên Vũ đừng nói Lưu Lộ ngay cả cô cũng chưa từng nhìn thấy!

Giống như đang nhìn một người khác vậy, Chu Tiểu Vân dần dần có chút mơ hồ. Nam sinh này vẫn là Lý Thiên Vũ trong trí nhớ làm việc gì đều cà lơ phất phơ sao?

Hình như… Càng lúc càng thay đổi lớn hơn…

Đang nghĩ xuất thần, Chu Tiểu Vân bị người mới lên bục tên Sở Đình Đình hấp dẫn. Hoá ra mục tiêu của Sở Đình Đình là ủy viên vui chơi giải trí!

Không nghe không biết, vừa nghe thì giật mình, Sở Đình Đình từng luyện đàn violon rất nhiều năm. Người mà cả ngày nói luôn mồm, không hiểu lúc Sở Đình Đình kéo đàn violon có thể hiện được khí chất cổ điển ưu nhã hay không?

Ở trong lớp Sở Đình Đình thuộc kiểu nữ sinh nói siêu nhiều, dù sao trong lớp luôn nói không ngừng, ở ký túc xá cũng thế. Thành tích nhập học của cô coi như không tệ, nhìn cũng được, hơn nữa, cô lại là người biết nhiều tên bạn học trong lớp nhất. Vừa khai giảng không lâu, rất nhiều người còn chưa biết hết tên bạn học thì Sở Đình Đình đã thuộc tên các bạn như lòng bàn tay. Không thể không công nhận đúng là lợi hại.

Ủy viên vui chơi giải trí không phải cần người tài giỏi như thế sao? Quả thực là chức vụ đặt ra dành riêng cho Sở Đình Đình.

Tốt thôi, giơ tay ủng hộ!

Đạt được gần bốn mươi phiếu, Sở Đình Đình cũng vui vẻ rạo rực bước xuống. Đương nhiên Lưu Lộ phải chúc mừng cô bạn ngồi cùng bàn một chút, vừa mới nói hai câu đã đến lượt mình bị gọi tên, đột nhiên Lưu

Lộ thấy rất căng thẳng. Chu Tiểu Vân đánh mắt với Lưu Lộ ý bảo mình sẽ ủng hộ cậu. Lưu Lộ nhận được sự cổ vũ của bạn thân hơi lo lắng bước lên bục.

Tranh cử cán sự môn ngữ văn có ba người, hai người còn lại đều là nam sinh.

Cuối cùng, Lưu Lộ với vóc dáng cao ráo, xinh xắn được nhiều phiếu nhất, trúng cử.

Lúc này phải cảm khái, ai nói đẹp thì vô ích? Đi đâu cũng chiếm được cảm tình và có ấn tượng hơn người khác hai phần, hơn nữa, rõ ràng trong lớp nam nhiều nữ ít, nam sinh càng thích ủng hộ các bạn nữ xinh đẹp.

Kết quả chính là, tỉ lệ nữ sinh được tuyển ban cán bộ hơi cao! Ha ha!

Lưu Lộ lướt nhẹ về vị trí, có cảm giác thành tựu không nói nên lời. Chu Tiểu Vân quay đầu lại bắt tay Lưu Lộ chúc mừng, cô bé cười hì hì.

Trịnh Hạo Nhiên lên tranh cử cán sự số học, cũng hài lòng trở về vị trí.

Hết tiết giải lao mấy phút, tiết thứ hai tiếp tục.

Cuộc tranh cử tiếp theo là đặc sắc và then chốt nhất, tranh cử chức chính và phó lớp trưởng. Cô Diệp nói thế này, tất cả những người ứng cử chức lớp trưởng lên bục nói, cuối cùng người có số phiếu cao nhất là chính lớp trưởng, số phiếu cao thứ hai là phó lớp trưởng.

Ai muốn làm phó lớp trưởng chứ, muốn làm đương nhiên phải làm chính. Ngoài Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi, còn có hai nam sinh tham gia tranh cử.

Nhắc tới hai nam sinh này lai lịch cũng không nhỏ. Một người là con trai của hiệu trưởng tên Ân Vĩnh Kiện, học giỏi nhiều môn thành tích nhập học chỉ sau Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi. Một người khác chính là Lôi Hồng Tường, trước kia là học sinh ưu tú trong lớp của Tống Minh Lệ. Hơn nữa, cậu ta là một "ông tám" lắm mồm hiếm thấy trong các nam sinh. Khi tập quân sự nhanh chóng quen thân với Lý Thiên Vũ, tan học thường rì rầm nói chuyện không yên.

Chu Tiểu Vân thấy khó chịu, sao lại có nam sinh lắm mồm thế không biết? Đúng thật là, cánh rừng lớn loài chim nào cũng có, loại người nào cũng có thể gặp. Nhưng hiện giờ những người đó đều là đối thủ của mình, không thể lơ là.

Trong chốc lát cả bốn người đều im lặng, không ai muốn lên bục trước. Rất rõ ràng càng đến cuối sẽ được lợi hơn, bởi vì ban đầu chung quy có nhiều bạn có thái độ quan vọng, càng về sau chưa biết chừng sẽ giơ tay nhiều hơn.

Chu Tiểu Vân chủ động đứng lên: "Cô Diệp, nếu không để em lên trước ạ!"

Chậm một bước Thiệu Sắc Vi có chút hối hận, cô vừa nghĩ ra, nếu như không thể là người cuối cùng thì là người đầu tiên lên bục cũng không tệ, ít nhất có cảm giác mới mẻ, có thể giáng đòn phủ đầu với các đối thủ khác. Thật là, sao lại đứng lên chậm hơn sau Chu Tiểu Vân một tí chứ.

Xem ra, tâm tư Chu Tiểu Vân cũng thay đổi rất nhanh! Chu Tiểu Vân nghĩ không khác Thiệu Sắc Vi lắm, nghĩ thầm các cậu không chịu nói thì để tôi bắn phát đầu đi. Xem khẩu pháo của tôi nổ có vang hay không?

Cuối cùng, cô đứng trên bục, quay mặt xuống dưới, bên dưới vô cùng im lặng.

224. Chương 226: Tranh Cử (3)

Giây phút đứng trên bục, ánh mắt các bạn trong lớp đều nhìn chằm chằm vào bạn, ai nấy dựng thẳng tai muốn nghe bạn nói gì đó, loại cảm giác này thực sự rất kỳ diệu.

Chưa nói tới khẩn trương, ngược lại Chu Tiểu Vân cảm thấy tinh thần mình dâng cao hơn bao giờ hết. Giống như là đối mặt với một lần khiêu chiến trong cuộc đời, cả người tiến vào trạng thái tập trung cao độ.

Ừm, cảm giác này rất tốt, giống như nắm chắc mười phần thắng, sự tự tin chất đầy trong tim.

Chưa nói lời nào thế nhưng Chu Tiểu Vân đứng trên bục với trạng thái này đã giành được rất nhiều cảm tình của mọi người bao gồm cả cô Diệp.

Cô có khuôn mặt thanh lệ, đôi mắt đen láy, làn da trắng nõn, môi đỏ và mái tóc dài đến thắt lưng khiến mọi người cảm thấy như trước mắt sáng ngời.

Có thể cô không phải nữ sinh có khuôn mặt xinh đẹp nhất trong lớp, cũng không phải nữ sinh biết trang điểm hợp mốt nhất, càng không phải là nữ sinh có vóc người phát triển tốt nhất, nhưng cô lại là người hấp dẫn người khác nhất. So với các bạn nữ líu ra líu rít, nụ cười hàm súc của Chu Tiểu Vân và khí chất luôn trầm tĩnh như nước chính là nét thần vận khác hẳn các nữ sinh bình thường.

Lúc này, từ nhỏ đến lớn đều là tâm điểm trong mắt các giáo viên và bạn học Thiệu Sắc Vi cũng không thể không thừa nhận, Chu Tiểu Vân là một cô gái mà có thể nói rằng mọi mặt đều vô cùng ưu tú. Chu Tiểu Vân xuất sắc không hề thua chính mình.

Trong lòng Thiệu Sắc Vi càng giương cao ý chí chiến đấu. Chu Tiểu Vân, trong việc học trong cuộc sống, chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng, xem xem rốt cuộc là ai ưu tú hơn.

Chu Tiểu Vân dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn ngọt ngào nói lên tuyên ngôn tranh cử của mình. Dù sao cũng là bản thảo được chuẩn bị kỹ càng, tài viết văn của cô có thể được phát huy trọn vẹn, câu chữ tỉ mỉ chặt chẽ khiến người nghe cảm nhận được khí thế trong đó.

Tranh cử ư, đầu tiên phải nói ra sở trường của mình sau đó phải trình bày nếu mình được lên làm lớp trưởng sẽ có kế hoạch và dự định gì, không quan tâm có thể làm được hay không, trước hết phải nói ra được đã.

"… Bây giờ chúng ta chưa quen với nhau lắm, nếu để ình tự khen chính mình thì đúng là không hay. Nhưng, hôm nay, nếu đã đứng ở nơi này, mình sẽ ăn ngay nói thật, không thêm mắm thêm muối cũng không khiêm nhường. Ở tiểu học mình từng đảm nhiệm chức lớp trưởng năm năm, vẫn luôn tận tâm tận lực giúp thầy cô quản lý lớp. Lên cấp hai, mình làm cán sự số học ba năm. Cuối cùng mình đã tổng kết được năm đặc điểm quan trọng nhất của cán bộ lớp đó là nghiêm túc, cẩn thận, phụ trách, suy nghĩ toàn diện và làm việc chu đáo. Mình không thể đảm bảo mình là người thích hợp nhất để làm lớp trưởng, mình chỉ có thể bảo đảm nếu như mình được làm lớp trưởng nhất định sẽ cố gắng hết sức mình làm tốt mỗi việc được giao…" sau đó là liên tiếp các kế hoạch. Cô Diệp nghe cũng liên tục gật đầu.

Nói xong, ba người Lý Thiên Vũ, Lưu Lộ và Trịnh Hạo Nhiên vỗ tay đầu tiên, sau đó là tiếng vỗ tay của cả lớp.

Chu Tiểu Vân cười, trong nháy mắt khuôn mặt như đoá hoá nở rộ vô cùng chói mắt. Cô biết, hôm nay xem như mình đã thành công, mặc dù ba đối thủ còn lại chưa lên đài.

Khi bỏ phiếu Thiệu Sắc Vi rất có phong độ giơ tay, đối thủ là đối thủ, nhưng người ta ưu tú như vậy điểm phong độ này mình vẫn phải có. Thế nhưng, trong lòng cô hối hận lần thứ mười tại sao mình không lên đầu tiên. Hối hận chết đi được! Cơ hội tốt như vậy bị Chu Tiểu Vân đoạt mất rồi!

Bạn tính phiếu cao giọng hô lên số phiếu bầu: "Chu Tiểu Vân, năm mươi phiếu!"

Cả lớp ồ lên, nhìn nhau, hoá ra tất cả đều giơ tay!

Chu Tiểu Vân mỉm cười khom người cúi chào, bước xuống dưới. Lưu Lộ còn hưng phấn kích động hơn cả Chu Tiểu Vân, liên tục giơ ngón tay cái lên. Thiệu Sắc Vi cũng thật lòng chúc mừng Chu Tiểu Vân một tiếng, đương nhiên mặt ngoài có vẻ rất chân thành.

Tiếp theo lên đài chính là Ân Vĩnh Kiện, lúc này trong lòng cậu rất căng thẳng. Có người đầu tiên là Chu Tiểu Vân phát huy tốt như vậy thực sự khiến cho những người lên sau có áp lực rất lớn. Nhưng biểu hiện của cậu coi như khá tốt, tự trình bày đâu ra đấy rất có phong cách quý phái, nhìn ra được tố chất rất tốt.

Ân Vĩnh Kiện được bốn mươi lăm phiếu, thở phào nhẹ nhõm về vị trí.

Lôi Hồng Tường không còn ôm hi vọng đối với việc mình có thể lên làm lớp trưởng. Khi lên bục cậu lấy ra bản thảo mình viết đọc một lần đến khi hết. Nhưng trước khi kết thúc, Lôi Hồng Tường còn nói mấy câu chọc cười mọi người: "Các bạn học thân mến, từ trước đến nay mình luôn tự nhận là ưu tú nhưng hôm nay

cuối cùng mình cũng minh bạch cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Mình không mong được nhiều phiếu, miễn là đừng để mình đầu trần đi xuống là được!"

Các học sinh cười vang, cả cô Diệp cũng cười cả người run rẩy. Chưa thấy qua ai dở hơi như cậu ta.

Lý Thiên Vũ ở dưới trợ giúp cho bạn tốt, lập tức hô một tiếng "Tốt"! Sau đó dẫn đầu giơ tay. Lôi Hồng Tường đếm đếm mình cũng gần được bốn mươi phiếu, cười ha ha về chỗ. Dù sao mình không được chọn, kế tiếp ngồi xem kịch vui thôi.

Thiệu Sắc Vi là người cuối cùng lên đài, tâm trạng vẫn thấp thỏm bình tĩnh trở lại.

Oa, lại một người không cần cầm giấy, trực tiếp nói. Đủ để nhìn ra Thiệu Sắc Vi tự tin bao nhiêu.

Cô Diệp đứng bên cạnh vẫn mỉm cười dịu dàng, trong lớp thực sự là ngọa hổ tàng long nhân tài nào cũng có! Là chủ nhiệm lớp, cô luôn ôm thái độ lạc quan, cổ vũ khi các học sinh tranh đấu gay gắt.

Không có cạnh tranh sẽ không có động lực, không có động lực lấy đâu ra thành tích tốt? Có nhiều mầm non tốt như vậy còn sợ không cạnh tranh được với lớp 10-2 sao?

Thiệu Sắc Vi với ngũ quan tinh xảo xinh xắn rất được yêu thích, còn chưa nói đến tiếng phổ thông lưu loát, rõ ràng không hề kém Chu Tiểu Vân. Các bạn trong lớp sôi nổi giơ tay, Thiệu Sắc Vi vừa thấy các bạn ủng hộ mình như vậy trong lòng rất khoái trá.

Chờ một chút, vì sao mới có bốn mươi chín phiếu? Ai không giơ tay?

Thiệu Sắc Vi nghe xong số phiếu làm bộ lơ đãng quét mắt nhìn khắp lớp một vòng, thoáng thấy được nam sinh ngồi bàn dưới cùng đẹp trai như ánh mặt trời kia. Lúc này cậu đang cười nói gì đó với Cao Tòng Soái nhưng có thể thấy rõ ràng cậu ta không giơ tay.

Đó không phải là người vừa tranh cử uỷ viên thể dục Lý Thiên Vũ sao?

Lý Thiên Vũ, vì sao cậu không bầu một phiếu cho tôi? Tôi có điểm nào kém Chu Tiểu Vân?

Hôm nay xem như tôi – Thiệu Sắc Vi nhớ kỹ mặt cậu.

Thiệu Sắc Vi thua một phiếu làm phó lớp trưởng, còn Chu Tiểu Vân thì làm chính lớp trưởng.

Thiệu Sắc Vi cảm thấy trong lòng có một cỗ uất khí không thể phát tiết. Mặt ngoài còn phải tỏ ra bình thường dường như không có việc gì về vị trí. Ngồi xuống lúc nhận câu chúc mừng của Chu Tiểu Vân, Thiệu Sắc Vi cười hàn huyên với cô hai câu.

Nhưng, trong lòng Thiệu Sắc Vi đang nghẹn uất! Thầm nghĩ: Chu Tiểu Vân, tạm thời tính cậu thắng một lần. Sau này cuộc sống còn dài, chúng ta lần sau đấu tiếp.

Hôm nay, với hoạt động tranh cử, biểu hiện của các cá nhân khiến cô Diệp đánh giá rất cao, sau đó cô còn cử Ân Vĩnh Kiện làm bí thư chi bộ của lớp, Lôi Hồng Tường làm phó bí thư. Xem như mọi người đều vui vẻ!

Chu Tiểu Vân đúng là lần thứ hai nhìn cô giáo với cặp mắt khác xưa, thật không ngờ cô Diệp còn giấu chiêu này.

Cô Diệp còn nói: "Các em hãy lấy đề tài tranh cử hôm nay viết một bài văn." Hoạt động hot như vậy còn sợ bạn không có nội dung gì để viết sao?

Cho nên mới nói, người thắng lớn nhất là cô Diệp!

225. Chương 227: Long Tranh Hổ Đấu

Lớp 10-1 và lớp 10-2 tự nhiên là đối thủ cạnh tranh, việc đáng làm thì phải làm. Đừng nói học sinh, ngay cả chủ nhiệm lớp hai lớp gặp nhau đều mỉm cười sau lưng lại tiềm tàng sóng cuộn trào mãnh liệt.

Chủ nhiệm lớp 10-2 là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi tên Tiêu Quân, điển hình của người nham hiểm, lúc nói chuyện với Diệp Lan trong lời nói như thể trong bông có kim.

Diệp Lan dịu dàng ăn nói nhỏ nhẹ ứng phó cho xong. Nghĩ thầm chia lớp theo hình chữ S, thực lực cơ bản tương đương. Nhưng cô chiếm được cái danh lớp 1 dễ nghe hơn, tất nhiên trong lòng thầy Tiêu Quân này vô cùng không phục. Xem ra sau này cuộc chiến về xếp thứ hạng của các học sinh là không thể tránh được .

Nhưng, ngoài mềm trong cứng Diệp Lan tràn đầy lòng tin với mình.

Cái gọi là anh có thủ đoạn của anh, tôi có phương pháp của tôi, xem ai giỏi hơn đi! Từ trước đến nay Tiêu Quân có tiếng là quản lớp chặt chẽ cẩn thận. Tan tiết học sinh chỉ đi nhà vệ sinh một lúc đã bị xách vào lớp.

Từ trước đến nay thích chơi vui vẻ, lúc tan học Dương Phàm tìm đến bạn tốt Lý Thiên Vũ, ở trước mặt cậu bạn kêu khổ không ngừng: "Lý Thiên Vũ, cậu không biết giờ mình thảm thế nào đâu. Cả ngày thầy Tiêu nhìn mình chằm chằm, cả thời gian chơi bóng rổ mình cũng không có."

Lý Thiên Vũ làm chức uỷ viên thể dục tuân thủ hứa hẹn thực sự hiệu triệu mấy nam sinh trong lớp thành lập đội bóng rổ. Nghe nói mọi người còn tự bỏ tiền túi mua đồng phục thống nhất, mỗi ngày đến tiết hoạt động ngoại khoá và cả sau khi tan học đến sân chơi với các nam sinh trọ trong trường.

Dương Phàm ở lớp không có thời gian rỗi, đành phải tranh thủ lúc tan học ra ngoài trường lượn một vòng rồi lại về trường chơi bóng rổ với bọn Lý Thiên Vũ. Lúc vào trường cậu còn phải đặc biệt chú ý Tiêu Quân có ở đó hay không, nếu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia trong sân trường Dương Phàm lập tức ủ rũ về nhà.

Không có cách nào khác, thầy Tiêu quản cậu cực kỳ chặt, trực tiếp hạ chỉ cuộc thi tháng đầu tiên cậu chắc chắn phải xếp thứ nhất. Dương Phàm nghĩ thầm em cũng muốn đứng đầu kì thi nhưng dù vậy cũng không thể tước đi sở thích chơi bóng rổ của em chứ.

Lý Thiên Vũ đồng tình vỗ vỗ Dương Phàm: "Thầy Tiêu lớp các cậu quá lợi hại. Cô Diệp của bọn tớ tới bây giờ nói chuyện đều với vẻ mặt tươi cười ăn nói nhỏ nhẹ, so với cái thầy cười giả tạo của các cậu nhìn thoải mái hơn nhiều."

Đúng vậy, con trai mười mấy tuổi có ai không muốn đối diện với một cô giáo trẻ đẹp, ai lại muốn nhìn một ông chú mặt đầy nếp nhăn?

Lưu Lộ đi sau Lý Thiên Vũ đang nói chuyện với Chu Tiểu Vân, nhìn dáng vẻ Dương Phàm cực kỳ đau khổ không nhịn được bật cười: "Dương Phàm, cậu đừng lên mặt ở đây nữa. Ai mà không biết cậu là hạt giống số một trong mắt thầy Tiêu. Nghe nói, ngày đầu tiên đi học thầy ấy đã chỉ định cậu làm lớp trưởng rồi!"

Chu Tiểu Vân đồng cảm, gật gật đầu: "Đúng vậy, thầy Tiêu khi lên lớp chúng tớ cũng thường xuyên nhắc đến cậu!" Giáo viên dạy lớp 10-1 và lớp 10-2 cơ bản giống nhau. Cô Diệp Lan dạy ngữ văn cả hai lớp kiêm chủ nhiệm lớp 10-1, còn Tiêu Quân dạy số học hai lớp kiêm chủ nhiệm lớp 10-2.

Trong tiết số học, Tiêu Quân thường nhắc tới học sinh ưu tú Dương Phàm lớp thầy học giỏi như thế nào, vì thế Dương Phàm ở lớp 10-1 cũng nổi như cồn.

Dương Phàm không cam lòng tỏ ra yếu thế lập tức đáp lại: "Cô Diệp trong tiết ngữ văn cũng nói các bạn nữ lớp 10-1 học văn rất giỏi, nhất là Chu Tiểu Vân, Thiệu Sắc Vi, Lưu Lộ. Các cậu sắp thành ba đoá hoa rồi."

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ nhìn nhau cười, ba đóa hoa? Ngoại hiệu này không tồi! Đây chính là ca ngợi cao nhất dành cho nữ sinh, nhận! Nhận!

Hai người Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đương nhiên là bạn thân tri kỉ. Còn Thiệu Sắc Vi hiện tại ngồi cùng bàn với cô. Chưa nói tới có tình cảm rất thân thiết cũng có thể nói dăm ba câu, mỗi ngày đều khách khí. Nhưng trong lòng sớm phân cao thấp khiến hai người không thể trở thành bạn tốt. Cho dù là đối thủ cạnh tranh, hai cô cũng coi nhau là hình mẫu để thưởng thức, nói tóm lại, giao tiếp coi như không khó khăn lắm.

Trong lớp mấy nam sinh cũng không thể coi thường: Ân Vĩnh Kiện, Lôi Hồng Tường, Trịnh Hạo Nhiên trước đây ai cũng là người nổi bật ở lớp của mình, bây giờ đều tụ lại trong cùng một lớp. Chẳng phải là cao thủ nhiều như mây sao.

Chớp mắt, cuộc thi tháng đầu tiên của tất cả các lớp đã tới. Tiêu Quân ân cần dạy bảo ở trong lớp cường điệu: Dương Phàm nhất định phải được thi thứ nhất; trò xxx, em nhất định phải được tiến vào top 10; xxx, em tốt nhất phải vào được top 20 vân vân vân. Nói ngắn gọn, tóm lại phải thi tốt hơn lớp 10-1.

Diệp Lan nghe vậy mỉm cười, cô không áp dụng phương pháp như vậy. Bình thường môi trường học tập tương đối thoải mái hơn một ít, kết hợp giữa học và chơi cũng rất quan trọng. Mặt khác, lúc ở lớp động viên học sinh nghiêm túc đi thi Diệp Lan nói chuyện cũng rất kỹ xảo.

"Các em học sinh. Đây là cuộc thi tháng đầu tiên khi các em vào lớp mười, hi vọng mọi người phải khắc sâu trong tư tưởng tầm quan trọng của nó, nghiêm túc ôn tập đạt được thành tích cao. Chúng ta là lớp mười mấy?"

Thình lình nảy ra câu hỏi làm ọi người sửng sốt, chợt kịp phản ứng, cùng hô to: "Lớp 10-1."

Diệp Lan nhìn chăm chú mấy lần, ánh mắt cổ vũ và mong chờ khiến học sinh kích động không thôi: "Hi vọng các em có thể không phụ với danh hiệu này của lớp chúng ta. Bây giờ các em cảm thấy tự hào vì được ở lớp 10-1, sau này lớp 10-1 phải tự hào vì có các em."

Mấy câu ngắn ngủi đã khiến mọi người nổi lên một loại ý thức trách nhiệm và cảm giác vinh dự, tiến tới nghĩ đến cuộc thi này nhất định phải cố gắng mới không làm tên lớp và cô giáo của mình thất vọng!

Trong lòng Chu Tiểu Vân thán phục: Cô Diệp, cô đúng là giỏi khuấy động, nói không nhiều, lại nói đúng trọng tâm, hiệu quả tuyệt vời!

Thiệu Sắc Vi như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái, nghĩ thầm đây chính là đối thủ lớn nhất hiện nay của mình. Cuộc thi lần này sẽ khảo nghiệm một chút thực lực thật sự của cả hai!

Nói thật, trong hai ngày đi thi thực sự mệt chết đi được. Chu Tiểu Vân chưa bao giờ thi kiểu nửa ngày thi hai môn, ở giữa chỉ có mười phút đi nhà vệ sinh như thế này. Còn chưa hồi phục lại tinh thần sau khi thi một môn, thì môn thi tiếp theo lại bắt đầu.

Vùi đầu vào viết và viết rồi lại viết và viết, quá mệt.

Chờ thi xong tất cả các môn đúng lúc là chủ nhật, về nhà nghỉ ngơi thật tốt chờ thứ hai đến xem thành tích!

Chu Quốc Cường lái xe ba bánh vào thị trấn đón hai chị em Chu Tiểu Vân về nhà. Cô ngồi ở phía trên nói chuyện trên trời dưới đất với Tiểu Bảo đứng ở phía sau xe. Vốn lên xe đã say xe Chu Tiểu Vân ngồi loại phương tiện giao thông như xe ba bánh bốn phía thông gió đón ánh sáng này lại không hề có phản ứng gì.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Ba ơi, sau này bất kể con đi đâu, cha hãy lấy xe ba bánh này chở con đi nhé, con ngồi xe ba bánh của ba thấy thoải mái nhất."

Chu Quốc Cường cười ha ha nói: "Con gái yêu của ba, dù con có đến Bắc Kinh ba cũng tình nguyện lái xe ba bánh đưa con đi học."

Hai cha con cô nở nụ cười

Nói cũng đúng, Chu Tiểu Vân đoán rằng có lẽ đời này mình không có duyên phận với xe cộ.

226. Chương 228: Anh Trai Đại Bảo Đáng Yêu Nhất

Đại Bảo về nhà từ sớm, cầm trong tay tờ giấy chứng nhận hài lòng cười mãi không ngừng.

Chu Tiểu Vân vừa thấy thế vội vàng hỏi: "Anh à, lần trước anh tham gia thi đấu đứng thứ mấy?" Đại Bảo tham gia cuộc thi điền kinh của học sinh cấp tỉnh vì thế anh ấy phải chịu huấn luyện cả mùa hè!

Miệng của Đại Bảo cười ngoác đến mang tai, tự đại khoác lác nói: "Anh chạy đương nhiên là nhanh nhất, nếu không phải là phía trước có một người chạy nhanh hơn anh một chút xíu, thì anh đã đứng nhất rồi."

Tiểu Bảo cười không có ý tốt: "À, hoá ra anh chỉ đứng thứ hai. Không phải anh nói anh chạy nhanh "nhất" sao?" Tiểu Bảo cố ý cường điệu chữ "nhất" này!

Đúng là thằng nhóc không làm người khác thích Đại Bảo bất mãn trừng Tiểu Bảo một cái, dùng ưu thế chiều cao của mình liếc nhìn Tiểu Bảo: "Nếu không phải anh xuất phát chậm hơn cậu ta một chút thì sao anh không chạy nhanh bằng cậu ta chứ. Hừ, lần sau có đi thi nhất định anh phải lấy vị trí thứ nhất về."

Nhớ tới này Đại Bảo cũng có chút chán nản. Thật ra lúc huấn luyện cậu vẫn thể hiện rất xuất sắc, đến ngày thi đấu chính thức, nói đi nói lại chưa từng trải qua nhiều cuộc thi nên trong lòng cậu rất căng thẳng.

Luôn căng thẳng lo lắng, vì thế khi hiệu lệnh vang lên cậu chạy xuất phát muộn một giây. Chỉ vì một giây này khiến cậu vuột mất vị trí số một. Khi cuộc thi kết thúc, thầy dẫn đội thể dục an ủi cậu nói đừng lo, sau này tham gia nhiều cuộc thi kiểu này sẽ khắc phục được vấn đề đó. Cầm bằng khen đứng thứ hai đã không tệ rồi, dù sao cũng là thi đấu cấp tỉnh mà! Đại Bảo được khuyên bảo một hồi đã ném việc này ra sau ót, cầm giấy chứng nhận ngồi xe về nhà.

Thực ra trong lòng Tiểu Bảo cũng rất vui mừng thay anh trai Đại Bảo, nhưng, ngoài miệng nhất định phải đấu mấy câu. Đây là hình thức ở chung của hai anh em, không cãi nhau ầm ĩ ngược xuôi, nhao nhao ồn ào thì lại không quen.

Nhưng, đến bao giờ cậu mới cao được như anh Đại Bảo chứ.

Tiểu Bảo ngửa đầu nhìn anh ấy cao hơn mình rất nhiều, trong lòng thở dài não nề. Anh Đại Bảo chỉ lớn hơn mình bốn tuổi, thế mà sao lại cao hơn mình nhiều thế nhỉ? Tiểu Bảo đố kị nghĩ: Anh ấy có thể ăn có thể ngủ không tim không phổi, chắc là phát triển chiều cao không dài trí óc, mình thông minh hơn anh ấy nhiều.

Chu Tiểu Vân cầm lấy giấy chứng nhận của Đại Bảo mở ra xem một chút, thật lòng chúc mừng nói: "Anh trai, anh thật giỏi!"

Đại Bảo hehe cười ngây ngô.

Nhị Nha chen qua đây, kiên quyết muốn gia nhập trận doanh nói chuyện với các anh chị, reo lên: "Anh ơi anh ơi, em cũng muốn xem!"

Đại Bảo như hiến vật quý lập tức đưa giấy chứng nhận bằng bìa cứng cáp cho Nhị Nha nhìn: "Nhị Nha, anh nói cho em biết nhé. Cuộc thi điền kinh này quy mô cực kỳ lớn. Trong số người mà trường cao đẳng thể thao của bọn anh đưa đi thi, anh trai em lợi hại nhất, đứng thứ hai đấy!"

Nhị Nha miệng ngọt như mật cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, dùng sùng bái ánh mắt nhìn Đại Bảo nói: "Anh ơi, anh lợi hại như vậy sao? Em muốn khoe với tất cả bạn học cùng lớp và những người em quen biết rằng anh trai của em là giỏi nhất, chạy nhanh nhất, không ai sánh bằng."

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nghe mà nổi da gà rớt đầy đất. Nhị Nha vỗ mông ngựa cũng thái quá, trông Đại Bảo lại rất vui vẻ, rất hưởng thụ.

Đại Bảo đắc ý xoè ra tiền thưởng: "Nhìn xem, trường còn phát tiền thưởng cho anh nữa!" Tròn hai trăm nguyên, Đại Bảo giấu trong túi quần vốn không định lấy ra, tương đương với có tiền riêng. Kết quả bị Nhị Nha nịnh hót đến choáng váng quên hết tất cả lại lấy ra khoe, nghĩ thầm để em trai em gái cũng được dính ánh sáng.

Nhị Nha khoa trương hô thật to, thỏa mãn đầy đủ lòng hư vinh của đồng chí Đại Bảo, cậu vung tay lên: "Nhìn trúng cái gì, anh trai đi mua tặng em!"

Không đợi Nhị Nha lên tiếng, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Tiểu Bảo sán lại: "Anh Đại Bảo, anh được nhiều tiền thưởng như vậy à? Em rất khâm phục anh, có nhiều người thi đấu như thế mà anh có thể đứng thứ hai, không hổ là anh trai của Chu Chí Kiệt này! Anh quả thực là thần tượng và mục tiêu phấn đấu của em!"

Nịnh hót cao cấp có hiệu quả không giống người thường, huống chi còn xuất phát từ miệng Tiểu Bảo trước đến nay thích bới móc, tính cảnh giác của Đại Bảo lập tức bị vứt lên chín tầng mây: "Nói đi, thích gì, anh cũng mua cho em!"

Chỉ chờ câu này của anh thôi! Tiểu Bảo cười trộm không ngớt: "Anh, lần trước trong hiệu sách Tân Hoa em nhìn trúng một quyển Tân Hoa đại tự điển, bản chỉnh sửa mới ra, anh mua nó cho em đi!"

Cái gì? Tân Hoa đại tự điển? Sao nghe có vẻ đắt tiền vậy?

Đại Bảo tỉnh lại, phân vân chần chừ nửa ngày: "Quyển Tân Hoa đại tự điển kia có phải rất đắt hay không, Tiểu Bảo, anh..." Tiểu Bảo vội cười làm lành: "Không mắc không mắc, hơn bốn mươi mà thôi." Thật dày, lại cứng cáp. Bên trong có thể tra từ ngữ thành ngữ vân vân, vì thế đề giá rất cao.

Hơn bốn mươi? Mà thôi?

Đại Bảo bắt đầu xót ruột. Đánh bi-a cũng chỉ một, hai nguyên, đến tiệm cơm ăn món ngon cũng chỉ mười nguyên. Sao một quyển từ điển đã hơn bốn mươi, thế này quá đắt rồi.

Đại Bảo lưỡng lự mãi giữa lời hứa, sĩ diện và tiền tiết kiệm.

Tiểu Bảo nhìn ra Đại Bảo có dấu hiệu nuốt lời, vội vã bồi thêm một câu: "Anh Đại Bảo nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh nói chuyện giữ lời, sau này em sẽ giống như anh Đại Bảo là một người đàn ông chân chính!"

Ba chữ "Người đàn ông" vừa ra, còn sợ Đại Bảo nuốt lời sao?

Đại Bảo khụ khụ: "Đương nhiên anh nói chuyện sẽ giữ lời, ngày mai sẽ dẫn em đi mua." Trong lòng ruột đau quặn lại, hơn bốn mươi nguyên đó, cứ thế không cánh mà bay.

Nhị Nha vội vàng nói: "Em cũng muốn đi, đừng lần nào ba anh chị ra ngoài cũng ném một mình em ở nhà. Nhân tiện anh mua cho em mấy quyển chuyện xưa để em ở nhà xem giải buồn."

Chuyện xưa? Còn muốn mấy quyển?

Đại Bảo lập tức tính toán tiền riêng của mình còn lại bao nhiêu.

Chu Tiểu Vân cười khúc khích nửa ngày, thật sự làm người ta buồn cười. Tính tình của Đại Bảo đúng là thật thà đáng yêu, đã mười bảy tuổi còn cao hơn cả ba lại không nhịn được nghe hai câu nịnh hót, sống chết giữ mặt mũi. Đúng là kiểu con vịt chết còn mạnh miệng. Tiểu Bảo và Nhị Nha ai không biết tính này của anh ấy?

Trong bốn anh em, Đại Bảo dễ bị "bắt nạt" nhất! Có lẽ dinh dưỡng đều để phát triển người rồi, đại não quá ít nếp nhăn! Ha ha!

Đại Bảo than thở nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được nói: "Yên tâm đi, Đại Nha, ngày mai cùng đi, cũng có phần của em. Thích sách gì anh mua cho em." Trong cả nhà, Đại Bảo vẫn rất thương Chu Tiểu Vân.

Trong lòng Chu Tiểu Vân ấm áp, khẽ gật đầu.

Anh trai Đại Bảo đáng yêu quá! Ai mà không thích có anh trai như vậy?

Lúc ăn cơm tối, Chu Quốc Cường cười ha ha, Triệu Ngọc Trân cũng cười không ngớt, cầm bình rượu đưa cho chồng rót rượu.

Đại Bảo nhớ lần trước bị sặc rượu mất hết mặt mũi, thấy bình rượu thì rụt lại, có lẽ trong một thời gian ngắn không còn dũng khí uống rượu.

Chu Tiểu Vân ăn cơm tối, nói giỡn với anh trai, em trai, em gái, nói chuyện phiếm với ba mẹ, cảm thấy rất hạnh phúc rất hạnh phúc.

227. Chương 229: Thành Tích Ơi Thành Tích

Thứ hai này, thật là có người vui có người buồn.

Người vui mừng là Dương Phàm, lần này thực sự đứng thứ nhất toàn khối. Con trai mà, đâu kìm chế được, đứng thứ nhất Dương Phàm hài lòng lắm.

Chủ nhiệm lớp Tiêu Quân cười còn hài lòng hơn cậu, mặc dù tổng thể mà nói vẫn là thành tích lớp 10-1 cao hơn một chút, chiếm phân nửa trong top 10. Nhưng vị trí thứ nhất nằm trong lớp mình đã khiến Tiêu Quân cảm thấy hài lòng.

Tổng điểm của Chu Tiểu Vân thấp hơn một ít, đứng thứ hai trong lớp, thứ ba trong khối.

Thiệu Sắc Vi thấy tổng điểm của mình cao hơn Chu Tiểu Vân hai điểm, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Đương nhiên không thể cười quá mức hớn hở, đều là thiếu nữ mười sáu tuổi, ai lại không biết thu liễm như thế.

Chu Tiểu Vân rất nhanh vứt bỏ một tia mất mát, thi xong thì cho qua đi, lần sau lại nghiêm túc cố gắng hơn là được. Nói tóm lại, mất điểm nhiều nhất vẫn là môn vật lý. Lên lớp mười một được chọn khoa mình nhất định sẽ chọn khoa văn. Mấy môn hoá học, vật lý này mình không giỏi lắm.

Kỳ thực, Chu Tiểu Vân nghĩ như vậy cũng là quá mức khiêm tốn. Điểm hóa học, vật lý của cô đương nhiên thấp hơn điểm ngữ văn, chính trị một chút, thực ra ở lớp cũng có thể tiến vào top mười.

Trong lúc vô tình, Chu Tiểu Vân yêu cầu đối với bản thân càng ngày càng cao. Con người mà, dù tốt rồi còn muốn tốt hơn nữa, vĩnh viễn không dễ dàng cảm thấy thỏa mãn! Ha ha, bẩm sinh rồi!

Lưu Lộ thì càng thêm buồn, trước đây ở cấp hai cô vẫn nằm trong top đầu ở lớp nhưng đến lớp mười chỉ đứng thứ mười, trình độ ở top trung đẳng. Chênh lệch như thế khiến cô không thích ứng kịp. Chỉ có thể nói, có nhiều cao thủ quá!

Chu Tiểu Vân thấp giọng an ủi Lưu Lộ mấy câu: "Được rồi, Lưu Lộ, đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Thi cũng thi qua rồi, thành tích cũng có rồi, lần này không được như ý lần sau chúng ta cố gắng hơn nữa! Đứng quên lớp chúng ta là lớp tăng cường, ở trong top mười của lớp cũng là top ba mươi, bốn mươi trong khối đấy. Thành tích này tương đối khá rồi, cậu đừng yêu cầu ở mình quá cao."

Lưu Lộ tỉnh lại: "Ừm, cậu nói đúng. Sau này chúng ta tiếp tục cố gắng, tranh thủ lần sau thi tốt hơn một chút!"

Vừa nói xong, Lý Thiên Vũ ủ rũ đi tới, thở dài không dứt.

Lưu Lộ hô một tiếng: "Anh Tiểu Vũ, tổng điểm của anh thế nào?"

Lý Thiên Vũ rầu rĩ nói: "Không được tốt lắm, có lẽ chỉ đứng ở top giữa trong lớp thôi!"

Đứng ở vị trí gần bốn mươi, trong toàn khối chắc là ở khoảng chín mươi. Nếu so sánh với bọn Dương Phàm Chu Tiểu Vân, chắc giống như so sánh với Thái Bình Dương vậy.

Lưu Lộ ban nãy còn rầu rĩ không vui giờ lại bắt đầu khuyên bảo: "Được rồi, anh Tiểu Vũ, lúc anh nhập học đứng thứ năm mươi trong lớp. Hiện tại thi như vậy phải nói anh đã có tiến bộ rất lớn. Đừng có dáng vẻ buồn bã ỉu xìu nữa. Em tin ở anh, lần sau nhất định anh sẽ thi thật tốt. Cậu nói đúng không, Chu Tiểu Vân?"

Cuối cùng còn lái sang cả Chu Tiểu Vân. Đang cúi đầu nghe Chu Tiểu Vân kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Lưu Lộ có ý cười bỡn cợt.

Lưu Lộ chết tiệt này, trong lòng Chu Tiểu Vân thầm mắng một tiếng, biết rõ cô không thích để ý đến Lý Thiên Vũ lại còn kéo cô sang nói chuyện với cậu ta nữa.

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu ta, Chu Tiểu Vân không nỡ nhẫn tâm quá, hiếm khi ôn nhu an ủi cậu hai câu: "Đúng vậy, tớ cảm thấy Lưu Lộ nói rất có lý, thành tích của cậu có tiến bộ rất lớn, ngẫm lại trước đây như thế nào, bây giờ không phải rất tốt sao? Hơn nữa tớ thấy chỉ cần cậu chăm chỉ học tập, sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt."

Mấy câu nói đó có hiệu quả hơn Lưu Lộ nói nhiều, tinh thần Lý Thiên Vũ rung lên, cảm thấy toàn thân đều tràn trề sức lực.

Thiệu Sắc Vi một mực thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên cảm giác được bộ dáng Lý Thiên Vũ ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Vân rất chướng mắt.

Vì sao Lý Thiên Vũ chưa bao giờ dùng ánh mắt như thế nhìn mình chứ? Thành tích của cô tốt hơn Chu Tiểu Vân, cô lớn lên xinh đẹp hơn Chu Tiểu Vân (Thiệu Sắc Vi tự nhận thế), vì sao Lý Thiên Vũ chưa nhìn cô bằng ánh mắt này? Nhưng, lúc này, ba người đang nói cười nên không ai để ý đến sắc mặt Thiệu Sắc Vi hơi khó coi.

Ân Vĩnh Kiện cầm bài thi bị khoanh một bài đến hỏi Thiệu Sắc Vi, Thiệu Sắc Vi rụt rè thảo luận với cậu ta về đề này.

Ân Vĩnh Kiện thi cũng được xem là tốt, đứng thứ ba trong lớp, cùng với Lôi Hồng Tường, Trịnh Hạo Nhiên đứng trong mười cái tên đầu của khối.

Ân Vĩnh Kiện đã sớm nhắm vào Thiệu Sắc Vi vừa đẹp vừa có khí chất, thường lấy cớ thảo luận bài để đến tìm Thiệu Sắc Vi nói chuyện. Lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

(Lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết: Thời xuân thu, khi Ngụy đế Tào Mao tại vị, đại tướng quân Tư Mã chuyên quyền âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy. Một lần Tào Mao tức giận nói với các quan đại thần : "Lòng dạ Tư Mã Chiêu, ngay đến người đi đường cũng biết". Ý chỉ người có dã tâm vô cùng rõ ràng, mọi người ai nấy đều rõ.)

Giao tình giữa Lôi Hồng Tường và Lý Thiên Vũ không tệ, thấy Lý Thiên Vũ đang nói chuyện với hai đại mỹ nữ trong lớp cũng chui qua đây, cười hì hì nói giỡn không yên.

Cá nhân Chu Tiểu Vân có ấn tượng không tệ với Lôi Hồng Tường, chỉ cảm thấy đó là một nam sinh thông minh hoạt bát, có mặt ở đâu thì ở đó sẽ không tẻ nhạt. Dù sao một cậu cũng có thể nói bằng ba nữ sinh.

Lôi Hồng Tường cái gì cũng tốt, chỉ là mặt thích buôn chuyện này làm cho Chu Tiểu Vân có điểm không chịu nổi. Nghe nữ sinh nói nhỏ nói này nói kia Chu Tiểu Vân đã không kiên nhẫn, lại nghe một tên con trai như cậu ta ở đó nói đông nói tây thực sự là hết nói nổi.

Giờ Lôi Hồng Tường đang ôm cổ Lý Thiên Vũ cười nhạo bạn học Cao Tòng Soái trong lớp.

Lời dạo đầu thông thường của Lôi Hồng Tường là như thế này: "Các cậu biết gì chưa?" Sau đó quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn nhân vật chính không ở trong lớp thì mới dám nói bậy nói bạ: "Cao Tòng Soái đứng thứ gần ba trăm trong khối, ở trong lớp chúng ta vững vàng chiếm vị trí thứ nhất từ dưới lên. Nghe nói, thành tích này đã có tiến bộ rất lớn so với cấp hai. Không biết hồi cấp hai thành tích cậu ta thế nào nhỉ?"

Tai Trịnh Hạo Nhiên rất thính, nghe được tên Cao Tòng Soái lập tức cũng châu đầu qua đây: "Các cậu đang nói Cao Tòng Soái à? Hồi cấp hai tớ cùng lớp với cậu ấy."

Không nhìn ra nam sinh mà buôn chuyện cư nhiên còn lắm mồm hơn cả nữ sinh. Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ từ trước đến nay không hợp nhau, hiện tại ở cùng một chỗ cũng nói say sưa. Chu Tiểu Vân dùng ánh mắt thán phục nhìn ba nam sinh đang chụm đầu vào nhau giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Trịnh Hạo Nhiên nói một loạt chuyện lý thú về Cao Tòng Soái:

Nghe nói, ba Cao Tòng Soái là phó huyện trưởng của huyện này, trong nhà rất có tiền. Điểm cuộc thi từ tiểu học lên cấp hai thiếu một tí. Ba cậu ta gọi một cuộc điện thoại cho hiệu trưởng là xong.

Nghe nói, bản thân Cao Tòng Soái phóng túng, trong nhà lại có tiền có thế, ở trong lớp hơi bị khó bảo. Ở cấp hai tội lớn tội nhỏ liên tục chưa bao giờ thiếu, nhưng giáo viên không thể làm gì cậu ta.

Nghe nói, đi theo Cao Tòng Soái có một bang phái hồ bằng cẩu hữu (ý chỉ bạn xấu), nhưng khi thi cấp ba phần lớn những người này đều không đỗ Anh Minh nên đi học ở các trường khác. Hại Cao Tòng Soái vốn tiền hô hậu ủng rầm rộ gần đây rất cô đơn. Hiện nay muốn tìm mấy người hầu lại không tìm được người thích hợp (chủ yếu là rất nhiều người không để ý đến cậu ta, lên cấp ba lại là lớp tăng cường, trước kia các học sinh trong lớp này có ai không phải là học trò giỏi? Làm gì có ai rảnh rỗi thoải mái chơi với cậu ta?)

Còn nghe nói…

Nghe thấy chuông vào học vang lên, nói nước miếng bay tứ tung Trịnh Hạo Nhiên và Lôi Hồng Tường và đang nghe nhập thần Lý Thiên Vũ rốt cuộc lưu luyến chia tay về vị trí.

Lý Thiên Vũ vừa đi vừa nghĩ: Cái tên Cao Tòng Soái này xem ra có chút ý tứ, sau này tôi sẽ "tôi luyện", "tôi luyện" cậu thật tốt! Hắc hắc.

228. Chương 230: Uỷ Viên Lao Động Đáng Thương Nhất

Cao Tòng Soái rất nhanh phát hiện ra, mình trăm phương ngàn kế vào được lớp tăng cường là một quyết định sai lầm cỡ nào!

Một bang người hầu đều đi hết, chỉ mình cậu lẻ loi. Trước đây từng cùng lớp chỉ có Trịnh Hạo Nhiên, nhưng quan hệ giữa hai người rất bình thường, không thể nói là thân quen.

Được, bạn bè không có, đi tìm là được. Đáng tiếc, Cao Tòng Soái tìm một vòng cũng không tìm được ai. Cậu rất chán nản, tại sao cả đám người nếu không phải học thì lại đi chơi bóng rổ chứ?

Chẳng lẽ không ai có thể bồi mình đi đánh bi-a, chơi máy chơi game, xem phim, mấy hoạt động vui chơi giải trí hiện đại vui vẻ này sao?

Nhất là thằng nhóc Lý Thiên Vũ ngồi cùng bàn này. Từ lúc khai giảng đã lén đâm Cao Tòng Soái một cái, người mà lòng dạ bé tí như cái móng tay Cao Tòng Soái lập tức ghi thù.

Vừa vặn hai người còn ngồi cùng bàn, Cao Tòng Soái nghĩ thầm mình phải cho cậu ta biết mùi mới được.

Cao Tòng Soái đấu qua đấu với lại Lý Thiên Vũ mới phát hiện ra biện pháp trong quá khứ kia không thể dùng được. Nếu động khẩu, Lý Thiên Vũ châm chọc khiêu khích là cao thủ, nếu đánh nhau, mình còn thấp hơn cậu ta một cái đầu. Nếu nói về học tập, mình càng không bằng được.

Cao Tòng Soái bắt đầu liên tục quấy rầy Lý Thiên Vũ nghe giảng trong lớp. Động tác nhỏ này, chạm vào một tí này nhiều không kể xiết.

Cao Tòng Soái vui vẻ nghĩ thầm: Xem cậu làm gì được tôi?

Không sao cả, Lý Thiên Vũ có chiêu gậy ông đập lưng ông. Không phải chỉ cậu mới có thể giở trò? Tôi cũng thế. Ai sợ ai chứ!

Lúc nào hai người cũng châm chọc nhau!

Thẳng đến khi tranh cử cán bộ, Cao Tòng Soái mới có thay đổi quan niệm về Lý Thiên Vũ. Nghĩ thầm bình thường Lý Thiên Vũ không sao đến thời điểm mấu chốt coi như có chút nghĩa khí, hơn nữa, lại là bạn cùng bàn, cả ngày đấu qua đấu lại cũng không ổn.

Thẳng thắn, bắt tay giảng hòa đi!

Lý Thiên Vũ thấy Cao Tòng Soái trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào, nghĩ thầm mình cũng không thể quá hẹp hòi, coi như là bạn bè bình thường ngồi chung một chỗ đi. Tục ngữ nói, bán anh em xa không bằng láng giềng gần! Ngồi cùng bàn cũng coi như là một loại duyên phận khó có được.

Quan hệ giữa hai người từ từ tốt hơn nhiều, Cao Tòng Soái thấy Lý Thiên Vũ chuẩn bị lập đội bóng rổ cũng hào hứng yêu cầu tham gia.

Nói đùa à, không ít nam sinh trong lớp đều tham gia, mình mà không vào sẽ bị lạc đàn. Chưa nói đến có biết chơi bóng rổ hay không, trước hết cứ chiếm một vị trí đã, sau này cũng có lý do quang minh chính đại đến sân thể thao chơi.

Lý Thiên Vũ cũng phát hiện ra ưu điểm của Cao Tòng Soái, đó là cực kỳ hào phóng.

Khi đó, trên người học sinh có mười mấy nguyên tiền sinh hoạt phí cũng là bình thường, có khi một hai tuần lễ mới về nhà một chuyến trong túi có một, hai trăm nguyên cũng không phải số tiền quá lớn.

Thế nhưng Cao Tòng Soái người ta mỗi khi bỏ tiền túi ra liên tục toàn là mấy trăm nguyên, điển hình của kiểu học sinh gia đình có điều kiện nhiều tiền nhất.

Hai ba nguyên một chai nước, Cao Tòng Soái thường xuyên một lần mua liền mười mấy chai. Mỗi người uống đồ cậu ta mua dù sao cũng phải chìa ra sắc mặt hoà hoãn chứ. Vì thế, qua thời gian dài, chuyên gia xa xỉ Cao Tòng Soái coi như được các nam sinh rất hoan nghênh. Lý Thiên Vũ từ từ phát hiện Cao Tòng Soái ngoài lòng dạ hơi nhỏ thì tính cách coi như không xấu. Có lẽ cũng do hoàn cảnh gia đình tạo thành

Cao Tòng Soái đi đâu khi nói chuyện đều có bệnh hay thổi phồng da trâu một ít. Thực ra, không ghét cậu ta giống như trước đây nữa.

Cao Tòng Soái rốt cuộc hoà nhập được với các nam sinh, tâm tình rất vui vẻ.

Đứng thứ nhất từ dưới lên trong lớp? Chuyện này trong dự liệu rồi, hơn nữa thành tích này còn có tiến bộ rất lớn so với trước đây. Cao Tòng Soái được chính cha mình biểu dương nhiệt liệt, phần thưởng là một trăm nguyên tiền tiêu vặt.

Xa hoa Cao Tòng Soái không nói hai lời mua đồ ăn vặt mời các bạn học xung quanh. Hành động này rất nhanh chiếm được cảm tình của mọi người.

Cao Tòng Soái nghĩ thầm mặc dù không giống như trước có người theo đuôi đi chơi khắp nơi nhưng cuộc sống bây giờ cũng có một niềm vui khác.

Người ta học tập, mình cũng học, người ta chơi bóng rổ, mình cũng đi. Người ta làm gì mình làm cái đó, nguyên tắc của Cao Tòng Soái là nơi nào có náo nhiệt thì đi chỗ đó, kiên quyết không để lạc khỏi đơn vị!

Được chọn làm uỷ viên lao động Cao Tòng Soái thực sự rất vui vẻ một khoảng thời gian. Mỗi khi đến dịp quét dọn vệ sinh trong lớp và khu vệ sinh cậu lại hăng hái tinh thần hơn.

Bạn xxx, cậu dọn sạch chỗ này đi, được rồi, cầm chổi lên!

Bạn xxx, cậu kê lại bàn đi!

…

Khi Cao Tòng Soái khoa tay múa chân, nước miếng tung bay thì tìm được cảm giác thành tựu và hứng thú với cuộc sống, đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tầy gang, cậu bắt đầu cảm thấy không bình thường.

Vì sao vệ sinh lớp cậu là người đầu tiên bị phê bình? Vì sao cô Diệp luôn chỉ định cậu đi đổ rác? Vì sao trong lớp hỏng chổi đều do cậu tự bỏ tiền đi mua? Vì sao cái đinh trên cửa rơi xuống cũng do cậu đi đóng lại? Vì sao…

Bận đến mức quay vòng vòng Cao Tòng Soái không kịp suy nghĩ lắt léo trong đó, nhưng ở trong lòng luôn suy nghĩ, suy nghĩ vấn đề này: Không phải mình nằm trong ban cán bộ sao? Tại sao mỗi ngày lại phải làm nhiều như vậy?

Đấy, một tuần tổng vệ sinh một lần lại đến rồi.

Cô Diệp bước vào phòng học đã nói: “Cao Tòng Soái, em phụ trách vấn đề phân công công việc cho các bạn trong lớp, nhất định phải quét tước sạch sẽ cả trong và bên ngoài lớp học, tranh thủ được tiên tiến khi bình xét vệ sinh!”

Cao Tòng Soái vừa nghe cô nói ưỡn ngực đáp vâng rất vang dội.

Đợi cô giáo đi rồi, cáo mượn oai hùm Cao Tòng Soái tiêu sái đứng trên bục giảng bắt đầu bố trí công việc tổng vệ sinh.

Quét rác, vẩy nước, lau cửa sổ, lau cửa, thu dọn bục giảng, đổ rác rưởi, cuối cùng còn dư lại dọn nhà vệ sinh.

Cao Tòng Soái đang muốn gọi tên lại phát hiện mọi người đều cúi đầu. Cậu lo lắng, dọn nhà vệ sinh vừa mệt lại bận, việc này để ai làm đây?

Nhà vệ sinh nữ do lớp khác dọn, lớp mình chỉ cần dọn nhà vệ sinh nam, vậy thì cử nam sinh đi.

“Lý Thiên Vũ…”

Không đợi Cao Tòng Soái nói xong Lý Thiên Vũ đã cướp lời: “Không phải cậu phân công tớ đứng trên ghế lau hết ống đèn tuýp sao?” Lý Thiên Vũ cao lớn, việc này không ai khác ngoài cậu.

Đúng nhỉ, vậy…

“Lôi Hồng Tường…”

Lôi Hồng Tường cợt nhả nói: "Tớ phải đi quét rác ở khu vệ sinh, không phải cậu vừa mới phân công à?"

Cũng đúng, Cao Tòng Soái hậu tri hậu giác phát hiện trong lớp cơ bản nam sinh cậu đều được phân công việc rồi: "Vậy ai chưa được phân việc mời giơ tay đi quét dọn vệ sinh!"

Không một ai giơ tay.

Các nam sinh trăm miệng một lời nói: "Chỉ còn lại cậu."

Cao Tòng Soái trợn tròn mắt. Sao chỉ còn lại mình?

Cậu sắp chết còn muốn giãy dụa một chút: "Tớ phụ trách chỉ huy giám sát…"

Lôi Hồng Tường cướp lời nói: "Chúng ta đều tự giác rất cao không cần cậu giám sát, cậu cứ yên tâm đi dọn nhà vệ sinh đi!"

Cao Tòng Soái nhìn các nam sinh ồn ào và các nữ sinh cười khúc khích, căn bản không ai đồng tình cậu, đành phải ai thán thở dài đi dọn nhà vệ sinh.

Bận đầu đầy mồ hôi toàn thân thối hoắc Cao Tòng Soái bất đắc dĩ thở dài: Cậu nhất định là uỷ viên lao động đáng thương, đáng thương nhất trong ban cán bộ lớp. Ô ô!

Lần sau không bao giờ cậu muốn làm công việc vừa bẩn vừa mệt này nữa!

Đáy lòng Cao Tòng Soái âm thầm thề, đáng tiếc tới lần tổng vệ sinh sau mọi người đều nói, Cao Tòng Soái quét dọn nhà vệ sinh sạch sẽ nhất khiến lớp được xếp hạng cao trong toàn khối, vì thế tiếp tục để cậu làm vẻ vang cho lớp vân vân.

Cao Tòng Soái khóc không ra nước mắt, aizz, khéo qua thời gian cậu lại thành nhân viên quét dọn nhà vệ sinh chuyên nghiệp mất?

229. Chương 231: Tiệc Tối Tết Nguyên Đán (1)

Mấy ngày nay Sở Đình Đình phấn khích không thôi, mắt thấy sắp đến tiết Nguyên Đán, cô Diệp đã nói sẽ để các học sinh thoải mái một chút, tổ chức một bữa tiệc tối Nguyên Đán. Vẫn cảm thấy mình chưa có dịp phát huy tài năng lần này Sở Đình Đình có tinh thần hẳn.

Đầu tiên là đứng trước lớp lên giọng dào dạt tình cảm vận động. Thực ra không cần phát động nhiều, cả ngày học mệt mỏi, mọi người vừa nghe nói thứ Sáu tuần sau được nghỉ nửa buổi không cần đi học sớm hăng hái kích động đứng lên.

Lôi Hồng Tường dẫn đầu ồn ào, ngồi dưới gào to không ngớt: "Mọi người mua nhiều đồ ngon đến lớp ăn đi!" khiến mọi người cười vang.

Sở Đình Đình gật gật đầu: "Có đồ ăn là đương nhiên, chúng ta nộp quỹ lớp đi, còn phải trang trí lớp học một chút. Mọi người thấy thu quỹ lớp bao nhiêu thì hợp?"

Ngồi dưới cái gì cũng nói được, có người đề nghị nộp hai nguyên, bị bạn học bên cạnh xì một câu: "Một người hai nguyên cả lớp mới có một trăm lẻ hai nguyên, chút tiền ấy đủ mua cái gì?"

Bạn học đưa ra đề nghị nộp hai nguyên bị cười mãi. Đúng thật là, nếu mời cả các giáo viên tham gia, chút tiền ấy quá ít.

Cao Tòng Soái cao giọng nói: "Tớ đề nghị mỗi người nộp hai mươi nguyên, mua được nhiều đồ ăn lại trang trí lớp thật đẹp."

Tiếng xuýt xuýt bên dưới càng lớn, Trịnh Hạo Nhiên bĩu môi nói: "Nhà cậu có tiền chúng tớ ai cũng biết, nếu không một mình cậu nộp nhiều lên mọi người nộp ít đi."

Hai mươi nguyên thì lại hơi nhiều! Thiệu Sắc Vi lên tiếng: "Như vậy đi, tớ thấy chúng ta điều hòa một chút, hai nguyên quá ít hai mươi lại quá nhiều, chi bằng chúng ta mỗi người nộp mười nguyên!"

Con số này cũng hợp lý, chưa đến mức không nộp được mà nếu nộp cũng không đau lòng, lại đủ cho cả lớp liên hoan một bữa, không ít người giơ tay tán thành.

Chuyện quỹ lớp cứ quyết định như vậy. Sở Đình Đình chủ động đề nghị hai chính, phó lớp trưởng thu quỹ lớp, khi đi mua đồ sẽ gọi thêm mấy người đi xách. Người xách đồ tất nhiên phải là nam sinh cao ráo mạnh khoẻ. Vừa thấy có hai đoá hoa Thiệu Sắc Vi và Chu Tiểu Vân của lớp, có rất nhiều nam sinh giơ tay muốn tham gia vào tổ đi mua đồ này.

Lúc này Sở Đình Đình làm náo động, đầu tiên gọi tên Lưu Lộ đi cùng. Lưu Lộ lớn lên ở thị trấn, quen thuộc với nơi này tất nhiên có bạn ấy đi là tốt nhất. Hơn nữa, mấy bạn nữ đi chung nói chuyện cũng tiện hơn.

Nam sinh à, cũng chọn bốn người. Ân Vĩnh Kiện, Lôi Hồng Tường đều là bí thư chi bộ đoàn đương nhiên phải đi cùng, sau đó thì sao, đến người cao nhất lớp lại đẹp trai Lý Thiên Vũ, còn người cuối cùng thì…

Sở Đình Đình đứng trong lớp nhìn tới nhìn lui vẫn chưa quyết định được. Dù sao cũng nên để ban cán bộ đi, vậy cho Trịnh Hạo Nhiên đi cùng vậy.

Vừa định mở miệng, Cao Tòng Soái đứng tại chỗ nói: "Khi đó tớ sẽ mang cả bộ dàn TV, VCD, micro của nhà tớ đến, hát hay làm gì cũng náo nhiệt hơn." Ngụ ý rất rõ ràng, tớ đã cống hiến nhiều như vậy cậu không thể không cho tớ đi cùng chứ.

Sở Đình Đình thấy Cao Tòng Soái nói vậy đúng là khó mà mở miệng từ chối, lập tức tuyên bố Cao Tòng Soái cũng vào tổ mua đồ. Cậu ta vui vẻ rạo rực ngồi xuống.

Trịnh Hạo Nhiên liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái, nghĩ thầm mình cũng muốn đi sao không gọi tên mình chứ, lại để cái tên đáng ghét Lý Thiên Vũ đi theo. Đáng tiếc Trịnh Hạo Nhiên da mặt mỏng không làm được chuyện tự đề cử mình, đành phải không cam lòng nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn đáng ghét của Lý Thiên Vũ thầm mắng một câu: Cười thật khó coi!

Trịnh Hạo Nhiên và Lý Thiên Vũ không hợp nhau là chuyện tồn tại đã lâu, lịch sử cụ thể có thể truy về hồi là bạn cùng lớp tiểu học, hai người từng cãi nhau không ít lần. Giờ lại học cùng lớp, chỉ có thể dùng mấy từ: oan gia ngõ hẹp để hình dung.

Nhưng, bây giờ đều đã mười sáu, mười bảy tuổi, chẳng ai có thể như lúc tiểu học mở miệng là gió nổi lên dao bay đầy trời, cùng lắm là cậu bắn lén một câu tôi đâm lại sau lưng một cái mà thôi.

Mượn thành tích cuộc thi tháng gần đây nhất nói đi, Trịnh Hạo Nhiên đứng thứ tám trong lớp, trong khối ở top hai mươi, thực ra đã là thành tích rất tốt.

Còn Lý Thiên Vũ thì sao, thành tích thong thả tiến bộ ở top giữa, từ lần đầu tiên ba mươi tám về sau ba mươi tư rồi đến lần này thứ ba mươi, có thể thấy được xu thế tăng lên.

Hai người khó mà nhường nhau —— tan học lúc đi nhà vệ sinh gặp nhau, Trịnh Hạo Nhiên cố ý thở dài châm chọc Lý Thiên Vũ: "Tớ đi thi 'liền' đứng thứ tám, trong khối 'mới' đứng thứ mười bảy, thực sự là không được tốt lắm." Tôi đứng thứ tám đã không được tốt lắm vậy cậu đứng thứ ba mươi càng không ra sao hết?

Lý Thiên Vũ đương nhiên nghe ra ý ngầm, giả mù sa mưa vỗ vỗ vai Trịnh Hạo Nhiên nói: "Người anh em, cậu phải cố gắng lên. Ở lớp chúng ta, đứng thứ nhất thứ hai luôn luôn là hai người Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi giằng co, cậu với Ân Vĩnh Kiện, Lôi Hồng Tường phải cố gắng lên. Đừng để các nữ sinh xem thường, cười nhạo nam sinh không ra hồn chứ!"

Trịnh Hạo Nhiên bị nghẹn không nói ra lời, thầm hận da mặt Lý Thiên Vũ dày và tránh nặng tìm nhẹ. Sao lại liên quan đến chuyện nữ sinh chứ?

Nhưng, lời Lý Thiên Vũ nói đúng là sự thực.

Lần đầu tiên Thiệu Sắc Vi thi tốt hơn một chút sau đó đổi thành Chu Tiểu Vân đứng thứ nhất. Dù sao số một số hai luôn đảo quanh hai bạn ấy, thật khiến mấy nam sinh có thành tích tốt không có mặt mũi.

Học sinh mà, đầu tiên chẳng phải nhìn vào thành tích à?

Cô Diệp cũng có tuyệt chiêu, công bố thứ hạng trong lớp là chuyện đương nhiên, lợi hại nhất chính là bạn học nào có tiến bộ đặc biệt lớn, thi đặc biệt tốt có thể tự do lựa chọn điều chỉnh vị trí ngồi. Chiêu này có thể thúc đẩy tính tích cực của học sinh rất lớn.

Lấy Lý Thiên Vũ mà nói đi, qua hơn nửa học kỳ biểu hiện tiến bộ hiển nhiên là có quyền đổi chỗ.

Ách, từ hàng thứ nhất từ dưới lên chuyển lên hàng thứ hai từ dưới lên…

Cao Tòng Soái và Lý Thiên Vũ đương nhiên cùng chuyển lên, vốn cô Diệp không có hảo cảm lắm với Cao Tòng Soái. Học sinh vào bằng cửa sau thì thành tích có chỗ nào tốt chứ? Hơn nữa, Cao Tòng Soái này có tiếng là chơi bời bên ngoài, cha là phó huyện trưởng, đến lúc đó có lỗi lầm khó mà nói được, mắng lại không xong, thì giáo viên xử lý thế nào đây?

Vì thế, lúc khai giảng cô Diệp trước hết ra oai phủ đầu với Cao Tòng Soái, đầu tiên là khuyên bảo trò ấy, chờ trò ấy thành thật thì sẽ suy nghĩ đến việc đổi chỗ.

May mà sau hơn nửa học kỳ tiếp xúc, cô Diệp dần dần thay đổi cách nhìn với Cao Tòng Soái. Mặc dù thành tích hơi kém một tí, tiếp thu chậm lại hấp ta hấp tấp thế nhưng bản tính cũng không tệ lắm, cử trò ấy làm uỷ viên lao động không phải rất tốt sao?

Liên tục rất nhiều tuần lớp 10-1 đều chiếm được danh hiệu vệ sinh lớp sạch, điều này tất nhiên có công lao của Cao Tòng Soái.

Đến lúc điều chỉnh vị trí, cô Diệp biết thời biết thế đẩy Cao Tòng Soái và Lý Thiên Vũ cùng lên trước một hàng.

Nếu muốn lại lên trên thì phải nhìn biểu hiện sau này. Chỉ thế, Lý Thiên Vũ cũng đã hài lòng.

Cậu yên lặng đếm. Trong lớp có bốn tổ, tổ một tổ hai có bảy hàng, tổ ba tổ bốn có sáu hàng. Chu Tiểu Vân ngồi bàn đầu tiên. Ừm, không phải mình cũng ở hàng thứ năm rồi sao? Cách bạn ấy càng ngày càng gần, ha ha!

230. Chương 232: Tiệc Tối Nguyên Đán (2)

Quỹ lớp chưa bao giờ nộp đủ nhanh chóng như vậy. Các học sinh tấp nập lên nộp tiền.

Sở Đình Đình lại càng bận hơn, để các bạn học tự suy nghĩ chuẩn bị một tiết mục rồi báo danh ở chỗ Sở Đình Đình. Bạn ấy vội vàng chỉnh lý, viết mấy từ đơn giản miêu tả tiết mục, sau đó lại phát sầu vì việc nên hợp tác với ai dẫn chương trình tiệc tối.

Theo lý thuyết nên đi tìm Thiệu Sắc Vi và Chu Tiểu Vân là ok. Cả hai đều ưu tú xuất sắc, tiếng phổ thông cũng lưu loát nhất, nhưng nếu chọn một trong hai, trong lòng người còn lại ắt không vui —— Đây là Sở Đình Đình suy bụng ta ra bụng người, thực ra Chu Tiểu Vân không hào hứng với mấy hoạt động náo nhiệt như thế này lắm.

Sở Đình Đình nghĩ thầm dứt khoát đi tìm một người khác vậy. Đương nhiên, Lưu Lộ cũng rất thích hợp, nhưng trong lớp sợ nhiều bạn nam lại có ý kiến? Đều là nữ sinh chủ trì, hay là tìm một nam sinh làm người chủ trì nhỉ?

Thảo nào Sở Đình Đình muốn làm ủy viên vui chơi giải trí. Chỉ với tính cách thích suy nghĩ phiền não mấy vấn đề nhỏ này cô cũng là người thích hợp nhất, ai có thể như cô ấy vô tư cả ngày suy nghĩ mấy vấn đề lông gà, vỏ tỏi vậy chứ.

Sở Đình Đình tìm Lưu Lộ thương lượng, Lưu Lộ nhún nhún vai nói: “Vậy cậu tìm một nam sinh hợp tác làm chủ trì đi, nói đi, cậu xem trọng người nào?”

Lời nói vui đùa lại làm cho hoạt bát hướng ngoại Sở Đình Đình mặt ửng đỏ ỏn ẻn nũng nịu nói: “Nói gì thế? Mình chỉ muốn tìm một người chủ trì tiệc tối cùng thôi, cái gì mà coi trọng người nào, thật khó nghe!”

Thực ra, trong lòng Sở Đình Đình sớm đã chọn một người.

Chủ trì tiệc tối mà, đương nhiên phải tìm một bạn nam thích nói chuyện thích làm náo động lại khôi hài, cởi mở, hài hước. Mấy điều kiện này đặt ra ngoài Lôi Hồng Tường thì không ai hợp hơn!

Lôi Hồng Tường nhận được lời mời lập tức đáp ứng, quả nhiên không tìm nhầm người. Nếu như đổi thành một nam sinh hay xấu hổ, xấu hổ không dám nói ra đúng là sẽ không dễ đồng ý như vậy.

Lôi Hồng Tường và Sở Đình Đình thảo luận với nhau về các tiết mục đơn.

Lưu Lộ chuẩn bị bộc lộ tài năng trong dịp này, báo danh đầu tiên, nói sẽ múa dân tộc.

Còn Sở Đình Đình đương nhiên muốn biểu diễn sở trường của mình, kéo cây đàn violon làm rung chuyển cả lớp. Cô xoa xoa tay chủ nhật về nhà đặc biệt mang đàn violon đến ký túc xá, nghe nói không có việc gì lại kéo mấy cái.

Không ngờ Thiệu Sắc Vi cũng đăng kí tiết mục hát kinh kịch, nhưng hát cái gì thì tạm thời giữ bí mật, đến lúc đó tự biết.

Chu Tiểu Vân vốn không định chuẩn bị tiết mục gì, nhưng Sở Đình Đình lại nói ban cán bộ lớp phải làm gương, mỗi người chuẩn bị một tiết mục, rơi vào đường cùng cô đành phải ghi danh thổi kèn acmonica. Mang đàn accordion đến lớp thì quá nặng, dùng kèn acmonica thổi một khúc ứng phó cho qua là được.

Cao Tòng Soái nhảy nhót nửa ngày nói sẽ hát một bài. Nghe nói Lý Thiên Vũ cũng đăng kí một tiết mục.

Một chuỗi dài tiết mục đơn làm hai người chủ trì Sở Đình Đình và Lôi Hồng Tường mặt mày rạng rỡ, xem ra đối với buổi liên hoan này mọi người rất nóng lòng mong đợi.

Trưa thứ năm, "tổ mua đồ" chính thức hành động, buổi trưa mọi người không tranh thủ về nhà mà cùng đến căng tin trong trường ăn một bữa đơn giản, sau đó đạp xe đạp xuất phát.

Thiệu Sắc Vi và Sở Đình Đình đều trọ ở trường không có xe, các nam sinh khác tranh nhau xun xoe. Cuối cùng, Thiệu Sắc Vi giống như ban ơn ngồi lên xe Ân Vĩnh Kiện khiến cậu ta vui vẻ mặt mày hớn hở. Sở Đình Đình cười híp mắt ngồi lên xe Lôi Hồng Tường.

Lý Thiên Vũ đi xe chở Lưu Lộ, Cao Tòng Soái thấy xe ba nam sinh kia đều chở ba nữ sinh xinh đẹp thì đỏ mắt không ngớt, đề nghị Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, tớ thấy đi xa như vậy cậu đừng đạp xe nữa, để tớ đèo cậu nhé!"

Chu Tiểu Vân vừa định lắc đầu thì thấy Lý Thiên Vũ nói chen vào: "Cao Tòng Soái, cậu xen vào náo nhiệt gì thế? Chu Tiểu Vân có xe mà, cần gì ngồi xe cậu?" Có ý đồ bất lương thì cút xa một chút! Lý Thiên Vũ la ó ầm ĩ trong lòng.

Cao Tòng Soái không nhường ai: "Kỳ quái, tớ bảo Chu Tiểu Vân ngồi xe tớ thì có quan hệ gì với cậu, người ta Chu Tiểu Vân còn chưa phản đối cậu ở đó ồn ào gì chứ."

Lý Thiên Vũ bị đốp lại thì ngạc nhiên, mặt nghẹn đỏ bừng cũng không nặn ra nổi một chữ.

Cao Tòng Soái thấy Lý Thiên Vũ hiếm khi trở thành bại tướng dưới "miệng" của mình thì trong lòng thầm đắc ý.

Chu Tiểu Vân vốn không muốn ngồi xe Cao Tòng Soái nhưng thấy dáng vẻ đau khổ của Lý Thiên Vũ đột nhiên có cảm giác rất thoải mái, dứt khoát để xe đạp lại, ngồi lên xe cậu ta.

Cao Tòng Soái hài lòng đến mức, chỉ thiếu nước không viết mấy chữ "Tôi cười rất vui vẻ" trên mặt.

Lý Thiên Vũ hận đến ngứa răng, đạp xe phía sau không cam lòng. Tại sao Chu Tiểu Vân có thể ngồi xe tên Cao Tòng Soái kia chứ? Muốn ngồi cũng nên ngồi xe của mình mới đúng…

Vẫn là Lưu Lộ hiểu rõ lòng anh họ nhất, ở phía sau lặng lẽ nói: "Anh Tiểu Vũ, nếu không em đổi chỗ với Chu Tiểu Vân nhé?"

Lý Thiên Vũ thật sự xúc động muốn nói đồng ý, sau lại suy nghĩ một chút: Không đúng, dù Lưu Lộ nói muốn đổi xe Chu Tiểu Vân chưa chắc đã đồng ý, đến lúc đó chẳng phải mình sẽ bị Cao Tòng Soái cười thảm hại hơn à? Hay là thôi đi!

Nghĩ tới đây, Lý Thiên Vũ lắc lắc đầu nhẹ giọng nói: "Quên đi, anh miễn cưỡng đèo em vậy!"

Cái gì gọi là miễn cưỡng? Lưu Lộ mở to mắt nhìn, tốt xấu gì người ta cũng là một nữ sinh xinh đẹp, lời này của anh họ quá khinh người. Thực sự là…

Dù sao Lưu Lộ phổng mũi trừng mắt lườm thì Lý Thiên Vũ ở phía trước căn bản không nhìn thấy, nhưng Sở Đình Đình đi bên cạnh lại thấy, quan tâm hỏi: "Lưu Lộ, cậu sao vậy? Mặt bị rút gân à?"

Lại thêm một người không có mắt! Lưu Lộ liếc mắt, đây đâu phải gương mặt rút gân, rõ ràng là đang tức giận có được không.

Mắt Thiệu Sắc Vi thỉnh thoảng liếc Lý Thiên Vũ đang nhìn chằm chằm về phía Chu Tiểu Vân, không biết nên diễn tả sự không thoải mái trong lòng như thế nào, cố ý tìm cái đề tài nói chuyện với Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ một bên nói chuyện với Thiệu Sắc Vi một bên không yên lòng nhìn Chu Tiểu Vân, trong lòng không ngừng nói thầm: Hay cho cái tên Cao Tòng Soái, dọc đường đi không nhìn đường cho kĩ lại quay đầu nói chuyện với Chu Tiểu Vân, xem tôi sau này gây phiền phức cho cậu thế nào…

Dáng vẻ Thiệu Sắc Vi và Lý Thiên Vũ cười cười nói nói tự nhiên cũng rơi vào mắt Chu Tiểu Vân. Cô muốn giả vờ như không thấy nhưng hai người lại đi ngay sau cô, dù có quay đầu sang chỗ khác thì giọng họ vẫn chui vào tai.

Trong lòng cô đột nhiên có cảm giác chua chua không hiểu nổi. Bình thường thấy Lý Thiên Vũ hì hì theo sau mình đặc biệt chướng mắt, luôn muốn người này cách mình càng xa càng tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy cậu ta và Thiệu Sắc Vi cười cười nói nói như thế Chu Tiểu Vân lại cảm thấy trong lòng ẩn ẩn có loại cảm giác mất mát. Lòng phụ nữ thật là mâu thuẫn.

Sở Đình Đình và Lôi Hồng Tường lại là đôi vui vẻ nhất, hai người hi hi ha ha vô cùng náo nhiệt.

Đích đến là chợ bán buôn thực phẩm nổi tiếng nhất thị trấn, có rất nhiều đồ ăn vặt, giá lại rẻ. Bốn nam bốn nữ vừa cười vừa trò chuyện rất nổi bật trong đám đông.

Chỉ chốc lát sau trong tay các nam sinh đã xách một đống túi lớn, túi nhỏ. Hạt dưa này, bánh bích quy này, tôm que này, khoai sấy này, đậu sôcola này, nhiều món ngon khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Lúc gần về, lại đến cổng chợ mua ít nước quả. Lúc này sẽ nhìn ra chỗ tốt của việc có nam sinh đi cùng, túi nặng đều do họ xách, các cô bé hầu như không cần động tay.

Lưu Lộ quen đường ở đây nhất, lại dẫn đoàn người đến một cửa hàng mua ít hoa giấy linh tinh về trang trí.

Mua gần đủ rồi, lên đường về phủ thôi!

231. Chương 233: Tiệc Tối Nguyên Đán (3)

Mua một đống đồ không có chỗ để nên tạm thời đành để trong phòng ký túc của Sở Đình Đình và Thiệu Sắc Vi. Trong ký túc xá còn có các nữ sinh khác trong lớp, thấy một đống lớn đồ ăn vặt thì mở cờ trong bụng ngoài miệng lại nhao nhao đòi "nếm thử" rồi vươn tay ra.

Lúc này lập trường Sở Đình Đình rất kiên định, chỉ cho phép mọi người lấy một ít, thực sự chỉ nếm thử mấy miếng thôi.

Sở Đình Đình quay đầu đi giả vờ không nghe thấy mấy câu càu nhàu, nếu như nói thêm mấy câu chắc chắn sẽ cãi nhau to.

Thiệu Sắc Vi cười giảng hoà: "Đến tối mọi người sẽ được ăn thoải mái mà, đây vốn là đồ mọi người bỏ tiền mua!"

Cuối cùng cũng dẹp yên được.

Buổi sáng thứ sáu, lúc mọi người đi học rõ ràng không chuyên tâm như ngày xưa. Trong tiết ngữ văn, cô Diệp chỉ mỉm cười, ai mà chưa từng trải qua thời học sinh? Tâm trạng nóng ruột này có thể hiểu được.

Nhưng, tới tiết số học Tiêu Quân lại có chút mất hứng. Ngược lại anh không đồng ý chuyện tổ chức tiệc tối Nguyên Đán này, nghĩ thầm thời gian học tập rất quý giá sao có thể lãng phí cả một buổi chiều chứ?

Nhưng việc lớp 10-1 làm tiệc tối đã truyền sôi sùng sục khắp lớp 10-2, Tiêu Quân đối mặt với yêu cầu mãnh liệt là được đãi ngộ giống như lớp 10-1 của các học sinh thì không thể tránh được gật đầu đồng ý.

Vì thế Tiêu Quân nảy sinh bất mãn với Diệp Lan, nếu không phải là Diệp Lan khơi mào học sinh lớp 10-2 nào dám đưa ra yêu cầu như thế?

Diệp Lan cười trước sự bực tức của Tiêu Quân, dù sao cũng là đồng sự, giáo viên cùng nhiều năm, tính cách Tiêu Quân như thế nào tất nhiên cô biết rõ.

Nắm chắc từng giây từng phút thời gian học tập vắt kiệt tinh thần và sức lực của mỗi học sinh chính là cách làm của Tiêu Quân.

Anh ta làm chủ nhiệm lớp nào thì thành tích lớp đó hạng nhất là không phản đối, nhưng học sinh cũng bị quản chặt nhất, rất đáng thương. Diệp Lan cho rằng, việc học của học sinh rất khô khan nhàm chán, không có việc gì thì để học sinh giải trí, thả lỏng một chút cũng không có gì đáng trách.

Ở phương diện thúc đẩy tính tích cực trong học tập của học sinh Diệp Lan rất có tâm đắc. Thường thường những học sinh lớp cô dạy càng hoạt bát vui vẻ. Đây cũng là điểm Tiêu Quân không phục nhất.

Rõ ràng anh càng cố gắng thắt chặt thời gian hơn, nhưng vì cái gì lớp anh dạy luôn kém hơn lớp Diệp Lan một chút chứ? Trông Diệp Lan luôn có dáng vẻ không nhanh không chậm từ tốn thật sự là khiến người khác không phục.

Dáng vẻ của Tiêu Quân trong tiết số học luôn tản mát ra lửa giận, hung hăng mắng học sinh xối xả. Cái gì mà mê muội, mất cả ý chí, không có chí tiến thủ tự do ham chơi vân vân và vân vân, một đống lớn từ ngữ đổ xuống đầu học sinh. Thẳng thắn mà nói, lúc Tiêu Quân phát giận thực sự tương đối đáng sợ, các học sinh đều bị mắng thành thành thật thật cúi đầu nghe. Trong lòng nghĩ thế nào đương nhiên là một chuyện khác.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm: Cũng may chủ nhiệm lớp là cô Diệp, nếu như đổi thành vị này thì hỏng bét, chẳng phải là ngày nào cũng sống trong bão tố à.

Thiệu Sắc Vi nghĩ thầm: Thầy Tiêu nói cũng không phải hoàn toàn không có lý, nhưng là học sinh chúng em vẫn hy vọng được thả lỏng thoải mái một tí chứ không phải bị ép thật chặt.

Lý Thiên Vũ thì thầm nghĩ: Dương Phàm ơi Dương Phàm à, cả ngày cậu sống dưới gậy dâm uy của thầy Tiêu, mình thực sự đồng tình với cậu, nếu đổi lại là mình chắc chịu không nổi.

Trong đám học sinh vẫn có người không biết thời thế. Đang lúc Tiêu Quân mắng hăng nhất chợt phát hiện có một người không an phận ngọ nguậy tại chỗ. Đến gần nhìn, lại là Cao Tòng Soái.

Một đống lớn lời mắng đến bên miệng Tiêu Quân lại nuốt xuống, hóa thành một câu đơn giản như gió thoảng mây bay: "Em ngồi yên đi."

Cao Tòng Soái không dám lộn xộn, ngồi thành thật không ít.

Nhìn thấy Cao Tòng Soái, Tiêu Quân lại có bực tức muốn trút xuống: Dựa vào cái gì con trai của phó huyện trưởng đi cửa sau lại vào lớp 10-1? Chẳng lẽ lớp 10-2 của mình không tốt sao? Mình có điểm nào không bằng Diệp Lan?

Nói đến nói đi, chính là không phục.

Chuông tan học rốt cuộc vang lên, Chu Tiểu Vân thầm nghĩ a di đà phật thiện tai thiện tai, nhìn theo Tiêu Quân ra khỏi phòng học mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Cả lớp từ im lặng không một tiếng động thoáng cái khôi phục náo nhiệt ầm ĩ.

Tiết cuối cùng là tiết thể dục, Lý Thiên Vũ xin xỏ giáo viên để được hoạt động tự do ———— thực ra muốn nhân cơ hội này trang trí phòng học.

Cao Tòng Soái lấy một chiếc ống đặc biệt chuyên thổi bóng bay, thổi một chùm to trang trí trên tường rất đẹp mắt.

Sở Đình Đình buộc hoa giấy mua về lại sau đó để ấy nam sinh cao lớn dùng băng dính trong suốt dán ở góc tường, sáng bừng cả góc, mười phần có không khí. Lưu Lộ và Thiệu Sắc Vi khéo tay, dùng giấy màu cắt thành bông hoa dán trên cửa sổ, cực kỳ đẹp.

Về phần Chu Tiểu Vân thì sao, cô đang ở phụ trách chuyện quan trọng nhất. Đó chính là viết mấy chữ to "Nguyên đán vui vẻ" trên bảng đen. Chữ bằng phấn trắng rất đẹp, tinh tế, nhỏ nhắn là kiểu chữ Khải tiêu chuẩn, chữ trắng viền hồng, cực kỳ bắt mắt.

Thiệu Sắc Vi liếc mắt nhìn, rất khâm phục Chu Tiểu Vân. Cái khác không nói, riêng một tay chữ đẹp này đã mạnh hơn mình rất nhiều.

Tiếp theo nhìn Chu Tiểu Vân dùng vài nét phấn màu hồng lớt phớt vẽ ra hoa kết hợp với cành lá màu xanh, phía dưới tiếng huýt gió nổi lên bốn phía.

Một chữ, mỹ!

Chu Tiểu Vân không hài lòng lắm, nhìn qua một lượt muốn chỉnh lại lá cây một chút, đang định cầm khăn lau xoá đi. Không ngờ đúng lúc này khăn lau bảng tự động bay đến trước mặt mình.

Một cánh tay cầm khăn lau bảng ân cần đưa tới trước mắt mình.

Chu Tiểu Vân cầm lấy vừa cười vừa nói: "Cám ơn!" Ai cẩn thận như thế nhỉ, quay đầu lại, hoá ra là bạn học Lý Thiên Vũ.

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, đây là vinh hạnh của tớ." Lý Thiên Vũ ở bên cạnh một mực chú ý đến động tác của Chu Tiểu Vân, đoán rằng bạn ấy chưa hài lòng lắm với bức vẽ của mình nên vội vã đưa khăn lau bảng, thật bất ngờ nhận được nụ cười của bạn ấy. Cậu cười cực kỳ thoả mãn.

Nụ cười của Chu Tiểu Vân vụt tắt, phụng phịu quay đầu lại không để ý đến Lý Thiên Vũ nữa.

Lý Thiên Vũ cảm thấy rất oan uổng, sao vuốt mông ngựa lại vồ hụt lên đùi ngựa thế nhỉ?

Trịnh Hạo Nhiên cười vui sướng khi người gặp họa, đáng đời! Cả ngày tìm cơ hội xum xoe, cũng không nhìn người ta Chu Tiểu Vân có thích để ý đến cậu ta không! Nhìn Lý Thiên Vũ nếm mùi thất bại đúng là khoái trá!

Lý Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, đổ cơn giận lên đầu Trịnh Hạo Nhiên: "Cậu cười cái gì mà cười? Răng cậu trắng lắm à?"

Trịnh Hạo Nhiên gật gật đầu nói: "Tôi cảm thấy răng tôi rất trắng, dù sao tôi cười đâu có phạm pháp. Tôi thích cười thì cười cậu quản được chắc?"

Đích thực là không quản được, oán hận lườm Trịnh Hạo Nhiên một cái, Lý Thiên Vũ về vị trí của mình.

Đối với đoạn nhạc đệm nhỏ này, tất nhiên Chu Tiểu Vân nghe thấy hết. Nói thật, cô không thích Lý Thiên Vũ nhưng khi nhìn Trịnh Hạo Nhiên cười nhạo cậu ta, cô lại thấy không thoải mái. Vì thế, khi nói chuyện với Trịnh Hạo Nhiên cô cũng dần xa cách.

Mạc danh kỳ diệu Trịnh Hạo Nhiên vô tội nghĩ thầm: Mình làm sai gì nhỉ, sao Chu Tiểu Vân lại cư xử như thế với mình?

Đôi mắt bát quái của Lôi Hồng Tường lồi ra, quét tới quét lui giữa ba người, cảm thấy cực kỳ thú vị. Cậu quyết định sau này sẽ quan tâm mật thiết đến họ, để sự nghiệp buôn chuyện của mình tiến thêm một bước nữa.

232. Chương 234: Bộc Lộ Bản Lĩnh Nhỏ Bé (1)

Gần một giờ trưa, Thiệu Sắc Vi và Sở Đình Đình cộng thêm mấy nữ sinh khác xách hết đồ ăn để ở ký túc xá đến.

Các học sinh dần dần có mặt. Bàn học trong lớp được kê gọn lại, chừa ra một khoảng trống ở giữa.

Cao Tòng Soái để ba cậu ta cử chú lái xe và quản gia chở TV, VCD đến. Cậu ta đứng ở đằng kia chọc ngoáy nửa ngày mãi mới cắm đúng hết các jack, âm thanh hai micro vang lên, hiệu quả không tệ.

Ân Vĩnh Kiện mang máy ảnh đến. Nói muốn chụp ảnh cho buổi tiệc hôm nay.

Sở Đình Đình thấy Chu Tiểu Vân đến thì hò hét bảo cô đi chia đồ ăn ọi người. Một người Chu Tiểu Vân đương nhiên không làm kịp, vì thế cùng với Thiệu Sắc Vi, hai người bận việc nửa ngày.

Táo à, mỗi người một quả. Chuối tiêu à, mỗi người một quả. Hạt dưa mỗi người một nắm ——

Phát đến người cuối cùng, còn dư lại khá nhiều. Chu Tiểu Vân đề nghị để tất cả trên bục giảng chờ giáo viên đến thì mời thầy cô ăn. Thiệu Sắc Vi gật đầu tán thành. Hai người nói là làm, bê một đống đồ ăn để trên bục giảng. Oa, một đống lớn!

Chu Tiểu Vân một bên bận việc một bên lại thấy lạ. Sao hôm nay Lưu Lộ đến trễ vậy? Đang nghĩ thì Lưu Lộ thở hổn hển bước vào. Cô ấy mặc một bộ trường bào rất đẹp, đội mũ wei wu er zu* nhỏ, còn bện tóc thành mười bím nhỏ xinh xắn. Quả thực khiến cả lớp kinh diễm! (từ này theo nguyên gốc nhé, mình không tra ra được)

Lưu Lộ không để ý đến người khác khoa trương la to, đi thẳng tới Chu Tiểu Vân triển lãm một chút: "Đẹp không?"

Chu Tiểu Vân học theo nam sinh huýt gió: "Đẹp ngây người. Cậu tới trễ như vậy là để ở nhà sửa soạn hả?"

Lưu Lộ vừa cười vừa nói: "Đúng vậy. Quần áo, mũ là tớ đi mượn. Mẹ thắt bím tóc cho tớ mất cả buổi trưa." Đẹp thì đẹp thật, chỉ là làm hơi mất công một chút.

Nhưng múa Tân Cương sao có thể không phối hợp với trang phục và cách trang điểm chứ? Chỉ nhảy không thì không có ý nghĩa. Đương nhiên phải bộc lộ hết tài năng.

Người có ý nghĩ như Lưu Lộ đúng là không ít. Rất nhiều người cầm CD đưa cho "DJ" Cao Tòng Soái để cậu ta nhớ kỹ bật CD.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy sau lưng Lý Thiên Vũ đeo một cái túi rất lớn thì thấy lạ: "Lưu Lộ, anh cậu mang gì thế?" Hình như là một nhạc cụ gì đó!

Lý Thiên Vũ cướp câu trả lời: "Trực tiếp hỏi tớ là được rồi, tớ mang theo đàn ghi-ta, một lúc nữa chuẩn bị biểu diễn tiết mục đàn hát."

Ánh mắt nghi hoặc của Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn Lý Thiên Vũ một cái. Cậu ta? Đánh đàn ghi-ta? Cậu ta học cái này từ bao giờ?

Lý Thiên Vũ thích hát thì khỏi nói, nhưng bao năm qua chưa từng nghe nói đến việc anh ta biết đánh đàn ghi-ta.

Lưu Lộ thì thầm giải thích vào tai Chu Tiểu Vân: "Đàn ghi-ta này vốn là của chị mình, sau này chị mình học mấy buổi thì không muốn học nữa nên bị anh Tiểu Vũ chiếm lấy. Mùa hè năm nay anh ấy mới bắt đầu luyện, được nửa năm thôi."

Chu Tiểu Vân vỡ lẽ, nhìn về phía Lý Thiên Vũ ánh mắt nhiều hơn một tia thâm ý. Lý Thiên Vũ, anh có thể thay đổi nhiều đến mức nào? Tôi mỏi mắt mong chờ.

Lý Thiên Vũ bị ánh mắt Chu Tiểu Vân nhìn có điểm chột dạ, nghĩ thầm lát nữa phải đàn thật hay, chớ phụ sự kỳ vọng của Chu Tiểu Vân đối với mình. Thì ra cậu tự động lý giải ánh mắt của Chu Tiểu Vân là chờ mong!

Lý Thiên Vũ, cậu đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, mau tỉnh lại đi!

Diệp Lan cẩn thận trang điểm rồi bước vào phòng học, học sinh không biết lớn nhỏ hô: "Mỹ nữ tới rồi!"

Diệp Lan cười mắng một câu, trong lòng thực ra vô cùng hưởng thụ. Phụ nữ mà, bất kể là già đến đâu cũng không ngoại lệ, ai không muốn nghe người khác khen dung mạo của mình? Không quan tâm đến khuôn mặt thì đâu phải là phụ nữ!

Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng. Chuẩn bị, bắt đầu!

Đừng chạy ra chứ. Đây là tiệc tối không phải chạy bộ.

Sở Đình Đình và Lôi Hồng Tường đều dụng tâm chọn quần áo đẹp, mỗi người cầm một micro, bắt đầu đọc diễn văn mở màn bữa tiệc.

Hai người không hổ là nữ sinh "bà tám" và nam sinh "ông tám" trong lớp. Một chuỗi một chuỗi từ tuôn ra ngoài. Có thể nói là hợp tác rất tốt.

Sau phần khai mạc, các tiết mục chính thức trình diễn. Ban đầu đều là tiết mục hát. Ca khúc phổ biến nhất đương nhiên là "Lòng yếu mềm", cơ hồ thành cả lớp hát đồng ca.

Một ca khúc "Lòng yếu mềm" của Lôi Hồng Tường kéo lại bầu không khí của cả lớp, vốn đang mải ăn mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay.

Sở Đình Đình ngọt ngào giới thiệu chương trình: "Sau đây xin mời bạn Lưu Lộ mang đến cho chúng ta một điệu múa Tân Cương vũ "Allah mộc hãn""

Cái khác không nói. Chỉ nhìn một cách đơn thuần Lưu Lộ xinh đẹp xoay người uốn lượn biểu diễn đã là cảnh đẹp ý vui. Các nam sinh vỗ hào hứng đến mức tay đỏ ửng. Bản nhạc nhẹ nhàng vang lên. Lưu Lộ lần đầu tiên biểu diễn trước mặt các bạn học khả năng vũ đạo xuất sắc của mình. Eo thon mềm mại, cánh tay thon dài linh hoạt biểu diễn đầy đủ sức hút quyến rũ của điệu múa dân tộc.

Tiếng vỗ tay không dứt, mặc dù trời hơi lạnh nhưng Lưu Lộ vẫn nhảy toát mồ hôi. Có thể thấy được cô chú tâm cực kỳ nghiêm túc đến mức nào, Diệp Lan không nhịn được nói hay. Lưu Lộ trong tiếng reo hò khen ngợi của cả lớp vui vẻ đi xuống.

Chu Tiểu Vân ôm Lưu Lộ một cái: "Lưu Lộ, cậu giỏi quá!" Chu Tiểu Vân thật lòng khen, cô còn chưa từng nhìn thấy bạn ấy múa đâu.

Khuôn mặt Lưu Lộ đỏ bừng cười còn rạng rỡ hơn hoa đào, hôm nay đúng là đã biểu diễn rất thành công.

Sau đó, mọi người – các cao thủ dồn dập thể hiện tài năng.

Sở Đình Đình kéo đàn violon. Luôn cười hì hì quát to ồn ào ầm ĩ không có hình tượng gì lúc Sở Đình Đình kéo đàn violon không ngờ cũng có vài phần khí chất. Cả lớp vỗ tay như sấm dậy, bắt đầu tiến vào cao trào.

Ân Vĩnh Kiện vẫn bận rộn chụp ảnh, thầm hối hận sao không mang nhiều cuộn phim hơn.

Thiệu Sắc Vi duyên dáng yêu kiều đứng trước lớp. Giọng nói thanh thuý hạ giọng xướng lên một đoạn kinh kịch rất nổi tiếng "Tô Tam khởi giải". Có người ở phía dưới muốn huýt sáo bị Ân Vĩnh Kiện ngăn lại.

Ân Vĩnh Kiện liên tục chụp ảnh, cảm thấy Thiệu Sắc Vi lúc này thực sự rất đẹp.

Thiệu Sắc Vi mặt mày hớn hở trở về chỗ ngồi, như có như không nhìn về phía Lý Thiên Vũ, phát hiện cậu cũng vỗ tay ình, trong lòng cô thoải mái hẳn.

Lôi Hồng Tường và Sở Đình Đình trao đổi ánh mắt, bắt đầu chỉ mục tiêu về phía cô Diệp Lan luôn nở nụ cười.

"Các bạn, sau đây chúng ta hoan nghênh cô Diệp biểu diễn cho chúng ta một tiết mục, được không?" Lôi Hồng Tường lớn tiếng đề nghị, được mọi người nhất trí ủng hộ.

Thấy các học sinh sôi nổi vỗ tay, Lôi Hồng Tường càng lên tinh thần: "Cô Diệp!"

Bên dưới có ăn ý cùng hô to "Tới đây!" mấy lần liền. Diệp Lan vốn lắc đầu không muốn nhưng thấy các học sinh nhiệt tình kêu gào. Nghĩ thầm hôm nay mình cũng lên hát một bài chia vui với các em vậy.

Thấy Diệp Lan đi giữa lớp, các nam sinh nữ sinh đều hoan hô.

Diệp Lan từ trong đống CD của học sinh chọn một bài hát cũ nghe nhiều nên thuộc: "tình khúc 1990" của La Đại Hựu.

Âm nhạc du dương vang lên. Giọng Diệp Lan ngọt ngào, cất tiếng hát êm tai êm tai.

"Đôi mắt đen lúng liếng và khuôn mặt tươi cười của em, thật khó mà quên được dung nhan em đã thay đổi. Ánh sáng nhẹ nhàng trốn đi như thế, quay đầu nhìn lại đã vội vàng qua mấy năm —- "

Học sinh ngồi dưới xúc động cùng nhau hát lên. Từng gương mặt trẻ tuổi, tràn ngập sức sống. Hoảng hốt, Diệp Lan dường như cũng nhìn thấy những năm tháng học trò đã mất đi của mình.

Đúng là trong nháy mắt đã vội vàng qua mấy năm!

233. Chương 235: Bộc Lộ Bản Lĩnh Nhỏ Bé (2)

Trong tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi của học sinh, Diệp Lan lấy lại tinh thần, cười đưa micro cho người chủ trì.

Cô nhìn các học sinh tràn trề sức sống trong lòng có một niềm vui sướng nói không nên lời. Thời khắc hạnh phúc nhất của giáo viên chắc là được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của các học sinh. Ngày thường các cô cậu học sinh nghịch ngợm ham chơi thích làm mấy chuyện lén lút giờ nhìn lại đều thấy đáng yêu hơn nhiều.

Cao Tòng Soái thấy mọi người đều lên bục biểu diễn cũng sốt ruột, ám chỉ Sở Đình Đình đẩy tiết mục của mình lên sớm hơn. Mọi người đều được lên bộc lộ bản sự, đương nhiên cậu cũng muốn được mát mặt một chút.

Sở Đình Đình cảm thấy nên nể mặt người bỏ tiền, bỏ công lại bận rộn như Cao Tòng Soái một chút, đẩy tiết mục của cậu vốn ở đằng sau lên phía trước.

Cao Tòng Soái dương dương đắc ý đi lên, đầu tiên là nói mấy lời vô ích: "Đã đến Nguyên Đán, mình đứng ở đây chúc mọi người Nguyên Đán vui vẻ, cơ thể khỏe mạnh, học tập tiến bộ…"

Phía dưới sớm có bạn học không khách khí hô lên: "Ít nói lời vô ích thôi, vào chính đề đi!" Chọc cả lớp cười vang.

Cao Tòng Soái bất mãn lườm tên nam sinh lên tiếng kia một cái, thì ra là Duyên Cổ Hạo có nhân duyên kém nhất! Nam sinh này cũng không có tật gì lớn, chỉ là há miệng ra thì chọc người khác ghét, tính tình có điểm kỳ dị, người khác không thích nghe cái gì cậu ta lại nói cái đó.

Cao Tòng Soái thấy Cổ Hạo quấy rối mình thì trong lòng rất khó chịu, thế nhưng, hiện tại biểu diễn tiết mục quan trọng hơn.

Cao Tòng Soái hạ trung bình tấn, ra một chiêu. Hoá ra là biểu diễn võ thuật!

Lý Thiên Vũ dẫn đầu vỗ tay, hô một tiếng "Hay", mở to mắt nhìn Cao Tòng Soái.

Cao Tòng Soái nghe được tiếng vỗ tay thì càng lên tinh thần, uy vũ sinh phong đánh một bài trường quyền thường gặp. Phối hợp với nhạc càng oai phong hơn.

"Ngạo khí đối mặt vạn trọng, nhiệt huyết như ánh mặt trời đỏ, đảm (can đảm, gan dạ) như sắt khí khái như thép tinh, lòng dạ (rộng) hàng trăm trượng ánh mắt (nhìn) xa vạn dặm, ta nỗ lực làm nước mạnh làm hảo hán, làm hảo hán, mỗi ngày phải tự mình cố gắng, nhiệt huyết nam nhi hán còn sáng chói hơn vầng thái dương…"

Âm nhạc hào hùng làm nền vô cùng phù hợp, bài quyền của Cao Tòng Soái rất phổ biến nhưng cộng thêm âm nhạc nhiều hơn ba phần khí thế.

Chu Tiểu Vân vừa vỗ tay vừa nghĩ: Đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đong bằng đấu. Cao Tòng Soái này lúc mới khai giảng thoạt nhìn là một học sinh đi cửa sau không được mọi người thích, nhưng gần qua một học kỳ lại thấy không tệ.

Làm uỷ viên lao động ngoài ý muốn rất hợp, bộ dáng lôi thôi được sửa lại không ít, hơn nữa lại thích náo nhiệt sốt sắng tham gia các hoạt động của lớp, dần dần không khiến mọi người ghét nữa.

Cao Tòng Soái thấy mình được mặt mày rạng rỡ, vui mừng rạo rực lại làm tiếp công việc "DJ".

Tiệc tối tiếp tục tiến hành, hai người Lôi Hồng Tường và Sở Đình Đình lấy trò chơi trước đó được chuẩn bị sẵn ra xâu chuỗi chương trình.

Trò chơi cổ nhất đương nhiên là "Đánh trống truyền hoa", tiếng nhạc dừng lại ai đang cầm bông hoa giấy đỏ thẫm kia thì phải bước ra biểu diễn một tiết mục.

Người đầu tiên bị dính là Cổ Hạo, cậu ta nói rằng không biết hát, không khiêu vũ, không biết kể chuyện xưa túm lại cái gì cũng không biết.

Điều này cũng không làm khó được Lôi Hồng Tường nhanh trí, cậu cười nói: "Nếu cậu không biết làm gì vậy cậu nhảy kiểu con thỏ đi, cũng không thể không biểu diễn gì rồi lại đi xuống. Nếu thế chúng tớ làm sao chơi tiếp được nữa?"

Cổ Hạo dù không vui cũng không thể khiến nhiều người tức giận, đành phải uất ức nhảy kiểu con thỏ.

Một nam sinh cao 1m7 lại giả vờ là tiểu bạch thỏ đáng yêu nhảy nhót, cảnh tượng đó thực sự buồn cười không tả được. Chu Tiểu Vân cười đau cả bụng, Lôi Hồng Tường này lắm chiêu thật, sao có thể nghĩ ra trò này chứ?

Có màn mở đầu này, những trừng phạt tiếp theo có đủ loại thiên kì bách quái (kỳ lạ, quái gở). Học chó sủa, đi như mèo chỉ là chuyện nhỏ, càng khôi hài hơn là bắt nữ sinh nói giọng nam, còn nam sinh lại học kiểu nũng nịu của nữ sinh khiến mọi người cười nghiêng ngả.

Bầu không khí náo nhiệt thu hút cả học sinh các lớp khác sang xem.

Dương Phàm sớm nghe được tiếng cười nói nhao nhao ồn ào của lớp 10-1 ở sát vách. Lớp mình tổ chức tiệc thì không thú vị lắm nên cậu giả vờ đi vệ sinh để ngó sang. Đi đến cạnh cửa sổ lớp 10-1 nghe được bên trong truyền ra tiếng cười ầm ĩ, cậu hiếu kỳ ngó đầu vào, thấy bên trong vui đùa náo nhiệt như thế thì cực kỳ hâm mộ.

Tiêu Quân không đồng ý lắm với việc liên hoan nên chỉ cho các học sinh chơi một tiếng. Bạn nói một tiếng có thể chơi được trò gì chứ, tính tích cực của các bạn trong lớp bị đả kích lớn, dáng vẻ đó càng làm nổi bật bữa tiệc ầm ĩ vô cùng náo nhiệt của lớp 10-1.

Lý Thiên Vũ liếc qua thì nhìn thấy cậu bạn thân sắt thép của mình đứng ngoài cửa sổ nghển cổ vào nhìn. Cậu vội vàng chen ra ngoài gọi Dương Phàm một tiếng: "Dương Phàm, sao cậu lại đứng đây, vào trong chơi một lát."

Dương Phàm rất muốn nhưng nghĩ kĩ lại lắc đầu: "Quên đi, một lúc nữa thầy Tiêu lớp chúng tớ sẽ đến, có lẽ còn phải học tiếp nữa!"

Lý Thiên Vũ không tin nổi: "Không thể nào, chiều hôm nay các lớp chẳng phải được chơi cả buổi chiều à, sao lại phải học?" Còn gọi gì là tiệc tối Nguyên Đán, nghĩ sau đó còn phải đi học chẳng phải là làm mọi người tụt hứng.

Dương Phàm thở dài: "Ai nói không phải chứ! Lớp chúng tớ kém xa lớp các cậu, thấy các cậu náo nhiệt như thế vui biết bao. Lớp tớ chỉ ăn chút gì đó và hát hò, đâu có TV rồi VCD to như lớp cậu. Cô Diệp đến dự với các cậu, thầy Tiêu lớp tớ còn chẳng đến."

Lý Thiên Vũ đồng tình nhìn Dương Phàm, nghe Dương Phàm ói ra mật vàng (thổ lộ sự đau khổ).

Hai người đứng cạnh cửa sổ trò chuyện nhưng khi ánh mắt Lý Thiên Vũ thoáng nhìn người tiếp theo lên sân khấu là ai thì lập tức không chịu bồi Dương Phàm nữa: "Đến tiết mục của Chu Tiểu Vân rồi, tớ phải vào xem đây không nói với cậu nữa."

Không đợi Dương Phàm đáp lời Lý Thiên Vũ chui vào lớp. Dương Phàm tức giận, cái đồ trọng sắc khinh bạn.

Nhưng, thấy Chu Tiểu Vân thổi kèn acmonica, Dương Phàm cũng cảm thấy có chút hứng thú đứng cạnh cửa sổ nghe. Tiếng kèn chất phác du dương, đúng là rất êm tai.

Dương Phàm nghe mà tâm trí bay bổng, thầm nghĩ Chu Tiểu Vân đúng là người đa tài đa nghệ lắm tài, thảo nào thằng nhóc Lý Thiên Vũ kia cả ngày đi theo phía sau như con ruồi vậy.

"Dương Phàm!" Từ đằng sau truyền đến giọng nói quen thuộc.

Dương Phàm nhìn lại, thì ra là Tần Tuyết.

Tần Tuyết tùy tiện tìm cái cớ đi ra thì phát hiện Dương Phàm đang đứng cạnh cửa sổ lớp 10-1, mừng rỡ hô một tiếng.

Nương theo ánh mắt Dương Phàm hướng vào bên trong, cô nhìn thấy Chu Tiểu Vân đang đứng giữa lớp biểu diễn thổi kèn acmonica. Cô không bao giờ quên được tiết mục này, biểu hiện trên mặt có vẻ mất tự nhiên. (ai không nhớ xem lại mấy chương đầu nhé)

Dương Phàm thấy sắc mặt Tần Tuyết không đúng có chút hiếu kỳ: "Tần Tuyết, cậu từng nghe Chu Tiểu Vân thổi kèn acmonica à? Ba năm cấp hai hình như chưa từng nghe nói bạn ấy có tài này mà!"

Tần Tuyết đánh trống lảng cười cười: "Đương nhiên tớ từng nghe, lại nói tiếp đã là chuyện bảy, tám năm trước rồi."

Vậy mà dường như còn rành rành trước mắt. Con người thực sự là động vật kỳ quái, tựa hồ trong nháy mắt đã lớn bổng như vậy.

Tần Tuyết thổn thức không thôi, đứng cạnh cửa sổ kể cho Dương Phàm nghe chuyện cũ năm xưa của cô và Chu Tiểu Vân. Nói thế này thật kỳ lạ, giống như hai người giờ đã trưởng thành rồi vậy, ha hả!

Dương Phàm chăm chú nghe khiến trong lòng Tần Tuyết cũng vui vẻ. Hình như rất lâu rồi cô chưa nói chuyện nhiều với Dương Phàm như thế này?

Từ sau lần cô lén đưa thư tình cho Dương Phàm…

234. Chương 236: Bộc Lộ Bản Lĩnh Nhỏ Bé (3)

Bên ngoài phòng học Dương Phàm và Tần Tuyết đang trò chuyện hăng say, bên trong phòng học một khúc kèn acmonica du dương của Chu Tiểu Vân cuối cùng đã kết thúc.

Lý Thiên Vũ kích động đứng lên vỗ tay nói hay, Cao Tòng Soái vừa vỗ tay vừa khen: "Chu Tiểu Vân thổi kèn acmonica thực sự rất êm tai, người lớn lên lại xinh đẹp, tính cách dịu dàng như vậy, tại sao có thể có bạn nữ toàn diện thế nhỉ?"

Phóng mắt nhìn nữ sinh trong lớp, một người so với một người càng hung dữ. Nhìn tới nhìn lui chỉ có Chu Tiểu Vân dịu dàng là đáng yêu nhất, cũng không thích chọn ba nói bốn (buôn chuyện ý), lúc nào cũng văn văn tĩnh tĩnh mỉm cười lúc nào nhìn cũng cảm thấy thoải mái.

Lý Thiên Vũ liếc mắt nhìn Cao Tòng Soái khen không dứt miệng, cảnh cáo: "Nhìn cái gì mà nhìn." Mau thu lại tâm tư xấu đi.

Cao Tòng Soái không thích nghe Lý Thiên Vũ nói kiểu này nhướn lông mày hỏi lại: "Tôi khen Chu Tiểu Vân người ta thì liên quan gì đến cậu?"

Là không có quan hệ gì, mình đâu phải là gì của bạn ấy! Nghĩ tới đây, Lý Thiên Vũ hơi buồn, cậu có tư cách gì đi cảnh cáo người khác chứ?

Nghĩ thì nghĩ vậy, ngoài miệng Lý Thiên Vũ không chịu yếu thế chút nào: "Cậu còn nói thêm tôi sẽ báo cáo với cô Diệp, tôi sẽ nói cậu thích Chu Tiểu Vân."

Cao Tòng Soái lẩm bẩm hai câu rốt cuộc không dám lên tiếng nữa, nói đến giáo viên thì vẫn có lực chấn nhiếp lớn. Nếu Lý Thiên Vũ thực sự đi đâm thọc thì sao? Vẫn nên hàm súc hơn.

Thiệu Sắc Vi thấy Chu Tiểu Vân được hoan nghênh như vậy trong lòng có chút cảm giác, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận Chu Tiểu Vân thổi kèn acmonica khá hay. Đúng là một đối thủ thật mạnh! Thiệu Sắc Vi không tự chủ được nghĩ như vậy.

Chu Tiểu Vân âu yếm vuốt ve cây kèn acmonica, tự dưng lại nghĩ tới thầy Phương Văn Siêu kính yêu. Cây kèn này chính tay thầy Phương đưa cho cô. Đã nhiều năm như vậy, cô đã bảo quản rất tốt nhưng không thể tránh khỏi lớp vỏ bên ngoài hơi cũ.

Nhìn Chu Tiểu Vân ngẩn ra, Lưu Lộ cười hì hì vỗ vỗ vai bạn: "Nghĩ gì thế?"

Chu Tiểu Vân giật mình tỉnh lại cười cười, chuyển chủ đề khác nói với Lưu Lộ chứ không nói đến chuyện của Phương Văn Siêu.

Có một số chuyện, có vài người chỉ cần để trong lòng là được rồi, nói ra sợ rằng sẽ ít đi một phần cảm giác. Chu Tiểu Vân chưa bao giờ nhắc tới Phương Văn Siêu trước mặt người khác, có thể ở trong lòng cô, đó là ký ức quý giá và đáng quý trọng nhất.

Tiệc tối dần dần đi về hồi kết, mọi người ăn nửa ngày chơi nửa ngày cũng bắt đầu mệt mỏi, từ ngẩng cao đầu dần dần cúi thấp, tiếng vỗ tay bắt đầu thưa thớt.

Diệp Lan tìm một ghế ngồi xuống, thân thiết trò chuyện với Ân Vĩnh Kiện.

Con trai hiệu trưởng đương nhiên được đối xử khác biệt hơn một ít, hơn nữa, Ân Vĩnh Kiện có thành tích ưu tú và làm việc cẩn thận khiến Diệp Lan tương đối thưởng thức cậu.

Đương nhiên Ân Vĩnh Kiện không thể thao thao bất tuyệt được như Lôi Hồng Tường —— trên thực tế không nam sinh trong lớp có thể nói nhiều như Lôi Hồng Tường. Nhưng, khi Diệp Lan nói chuyện với Ân Vĩnh Kiện vẫn cảm giác được đây là một cậu bé có tâm tư tinh tế, nói chuyện có chừng mực khiến mọi người có hảo cảm.

Tiết mục cuối cùng rốt cuộc ra sân, bầu không khí vắng lặng vì Lý Thiên Vũ cầm đàn ghi-ta lên sân khấu mà một lần nữa náo nhiệt trở lại.

Bởi vì Lý Thiên Vũ là uỷ viên thể dục trong lớp lại là đội trưởng đội bóng rổ nên có quan hệ khá tốt và lực hiệu triệu nhất định trong đám nam sinh, chưa bắt đầu biểu diễn đã có người vỗ tay ủng hộ.

Lôi Hồng Tường và Lý Thiên Vũ có quan hệ không tệ, dùng giọng điệu khôi hài nói: "Xin mời hoàng tử đàn ghi-ta Lý Thiên Vũ trong lớp ta mang đến ọi người một bài "Ngồi cùng bàn với cậu"!"

Da mặt Lý Thiên Vũ rất dày, thế nhưng khi nghe thấy Lôi Hồng Tường trêu gọi cậu là "hoàng tử đàn ghi-ta" cái gì đó thì da mặt suýt nữa không đỡ được. May mà làn da ngăm đen nên có đỏ lên một chút cũng không bị mọi người nhìn ra.

Lôi Hồng Tường bê ghế cho Lý Thiên Vũ ngồi, còn chân chó cầm micro đưa tới miệng Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ khụ khụ, ý bảo Lôi Hồng Tường để micro ra xa. Bị cậu ta nháo như vậy, cậu vốn có một chút xíu khẩn trương không cánh mà bay, nghĩ thầm hôm nay mình phải thể hiện trước mặt mọi người và trọng điểm là biểu hiện thật tốt trước mặt Chu Tiểu Vân mới được.

Nhìn người con trai vừa quen thuộc lại vừa xa lạ ngồi đó gảy đàn ghi-ta, tiếng đàn ghi-ta tinh tinh tang tang làm bạn với giọng nam trung còn có chút non nớt vang lên trong lớp, Chu Tiểu Vân không biết nên diễn tả tâm trạng lúc này của mình thế nào.

Tựa hồ có chút mờ mịt có chút thất lạc.

Chàng trai đó đang từ từ thay đổi, thay đổi càng ngày càng ưu tú, thành tích càng ngày càng tốt, biết vươn lên, không còn thích chơi máy game, thích chơi bóng rổ, lại còn biết đánh đàn ghi-ta, làm việc càng ngày càng thận trọng, dần có lòng kiên nhẫn và nghị lực…

Nhưng, người này còn là Lý Thiên Vũ trước đây cô từng yêu sâu đậm ư?

Hình như đã biến thành một người khác, bóng dáng trước kia của Lý Thiên Vũ rất nhạt rất nhạt, nhạt đến mức Chu Tiểu Vân sắp không tìm được người trong trí nhớ nữa.

Chu Tiểu Vân có cảm giác hoang mang không biết mình đang ở nơi nào.

Em vẫn là em trước đây ư? Anh ấy vẫn là anh trước đây ư? Nếu như những năm tháng kiếp trước và ký ức dần dần xoá nhoà, vậy thì chẳng lẽ kiếp trước của chúng ta cũng sẽ bị vùi trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng, trở thành ký ức xa xôi trong lòng em sao? Em có thể hoàn toàn quên được hồi ức đó không? Như vậy, cái gì từng có bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất? Yêu cũng được, hận cũng được, tất cả như chưa từng có sao?

Lúc này Chu Tiểu Vân rất muốn tìm một góc không có người để chui vào, im lặng một mình. Mỗi khi cô có tâm sự đều không muốn nói ra mà muốn phát ngốc như vậy, giống như bọc quanh mình một lớp kén, không để bất kỳ ai quấy rầy.

Đây là một ca khúc mọi người yêu thích được Lý Thiên Vũ hát khá êm tai.

"Ngày mai không biết cậu có nhớ tới không, ngày hôm qua cậu đã viết nhật ký.

Ngày mai không biết cậu còn nhớ rằng, cậu từng rất thích khóc không. Khi đó trời luôn rất xanh ngày luôn trôi qua quá chậm, cậu luôn nói tốt nghiệp xong sẽ cách xa chỉ trong chớp mắt mọi người đi về các hướng khác nhau…"

Đúng vậy, con người luôn hy vọng quãng thời gian tốt đẹp nhất sẽ vĩnh viễn dừng lại, nhưng lại không được như mong muốn, cố tình trôi qua rất nhanh rất nhanh.

Ánh mắt Chu Tiểu Vân dừng lại trên người Lý Thiên Vũ, nhưng suy nghĩ đã bay cực xa.

Thẳng đến khi Lý Thiên Vũ đứng dậy khom người chào, thẳng đến khi các học sinh bắt đầu ồn ào vỗ tay, thẳng đến người chủ trì tuyên bố tiệc tối kết thúc các học sinh bắt đầu bắt tay vào quét tước vệ sinh kéo bàn chuyển ghế, Chu Tiểu Vân rốt cuộc chậm rãi trở về hiện tại.

Vẫn chú ý đến Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ cảm thấy bạn ấy có gì đó không đúng. Bạn nữ với ánh mắt mơ màng bất định vẻ mặt do dự kia là Chu Tiểu Vân thật ư? Chu Tiểu Vân luôn luôn là cô gái hờ hững kiên định ngoài mềm trong cứng, chưa từng thấy bạn ấy có giây phút thất thố như vậy.

Lý Thiên Vũ biết rõ Chu Tiểu Vân chưa từng ình sắc mặt tốt vẫn đến gần: "Chu Tiểu Vân, cậu làm sao vậy?"

Chu Tiểu Vân nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia đột nhiên có cảm giác đau đầu, chưa nói hai lời đã xoay người ra khỏi phòng học. Giây phút này, cô thực sự không muốn nhìn thấy Lý Thiên Vũ, vẫn cố kiềm chế sự thống khổ trào dâng trong lòng.

Đúng là âm hồn bất tán Lý Thiên Vũ, anh có biết mỗi lần tôi nhìn thấy anh sẽ lại nhớ tới những chuyện trước kia một lần không!

Lý Thiên Vũ đáng ghét, anh có biết sự tồn tại của anh với tôi mà nói là một sự giày vò và dằn vặt cỡ nào không?

Lý Thiên Vũ đáng ghét, khi nào anh mới biến mất trong cuộc sống của tôi!

Giọng nói Lý Thiên Vũ rõ ràng vẫn có thể nghe thấy, cậu đuổi theo cô ra khỏi lớp, Chu Tiểu Vân không quay đầu lại mà chạy về nhà.

Lý Thiên Vũ do dự một chút, cuối cùng không đuổi theo nữa.

Sợ rằng dù đuổi theo cậu ấy cũng sẽ không để ý đến mình…

235. Chương 237: Điểm Tựa Vĩnh Viễn

Tiểu Bảo ngâm nga một khúc hát nho nhỏ bước vào cổng nhà, bước lên lầu theo thói quen cậu hô to: "Chị, em đã về!"

Chờ chị ra nghênh đón với khuôn mặt tươi cười, Tiểu Bảo thấy không có bất kỳ lời nào đáp lại thì cảm thấy kỳ quái. Cậu nghĩ thầm chẳng lẽ chị không ở nhà? Nhưng ông Tăng dưới lầu rõ ràng nói chị đã về từ sớm rồi mà!

Tiểu Bảo đi đến trước cửa phòng chị. Cậu gõ gõ cửa vẫn không thấy có phản hồi gì thì đẩy cửa đi vào. Cậu thấy trên giường có người, chăn đắp cao cao hở ra, xem ra chị đang ngủ nướng trong chăn rồi!

Tiểu Bảo cười hì hì đi tới trước giường: "Chị, trời còn chưa tối sao chị đã ngủ rồi. Chúng ta thu dọn một chút đợi ba lên đón hai chị em mình về đi!"

Đợi mấy phút vẫn không thấy chị đáp lại, Tiểu Bảo bắt đầu cảm thấy không bình thường. Chẳng lẽ chị ngủ thật rồi? Không đúng nha, cho dù đang ngủ cũng bị cậu đánh thức mới đúng. Không thể ngủ say vậy chứ!

Chẳng lẽ chị bị ốm rồi? Tiểu Bảo nghĩ đến khả năng này lập tức sốt ruột, vội vã giật chăn ra. Đập vào mắt cậu lại là khuôn mặt đầy nước mắt của Chu Tiểu Vân.

Tiểu Bảo thất kinh: "Chị, chị sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Rất lâu rồi cậu chưa thấy chị rơi lệ. Trong trí nhớ của cậu, rất nhiều năm trước từng có một lần như vậy.

Từ lúc về, Chu Tiểu Vân vẫn trốn trong chăn. Chính bản thân cô cũng không biết mình đang đau khổ vì cái gì, dù sao nước mắt không thể ngừng rơi.

Không. Nước mắt này không phải chảy vì Lý Thiên Vũ.

Có lẽ vì những năm tháng và cả tình yêu đã mất đi.

Hai mắt Chu Tiểu Vân đẫm lệ, trông thấy vẻ mặt lo lắng của em trai Tiểu Bảo. Cô không nhịn được nhào vào lòng Tiểu Bảo khóc oà lên.

Tiểu Bảo sợ đến mức ôm chị không dám cử động tí nào. Đành phải vỗ vỗ lưng chị, trong miệng thỉnh thoảng an ủi nói: "Có gì không thoải mái thì chị cứ khóc lên, khóc xong sẽ không sao nữa! Không phải còn có em ở đây sao, lát nữa kể cho em biết, xem em có thể giúp đỡ được gì không."

Tiếng nức nở của Chu Tiểu Vân dần dần nhỏ xuống. Nỗi đau khổ trong lòng hình như cũng theo nước mắt dần dần chảy ra. Trong lòng dần dần sáng tỏ hơn.

Lúc này, chợt nghe tiếng gào ầm ĩ của Đại Bảo truyền đến: "Đại Nha, Tiểu Bảo, anh tới rồi!"

Thường thường chiều thứ sáu Đại Bảo sẽ ngồi xe đến tìm em trai, em gái. Sau đó chờ Chu Quốc Cường lái xe ba bánh tới đón ba anh em cùng về nhà.

Chiều hôm đó sau khi tan học Đại Bảo an vị ngồi xe buýt công cộng đến. Trong lòng cậu đang thấy lạ. Mọi khi vừa nghe giọng của mình rống lên, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo đã ra nghênh đón rồi.

Hôm nay sao thế nhỉ? Chẳng lẽ hai đứa nó chưa về à?

Không thể nào. Ông Tăng dưới lầu rõ ràng nói cho cậu biết Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo một trước một sau về hết rồi mà!

Tiểu Bảo nào có tinh thần đi quan tâm đến Đại Bảo kêu gào, không kiên nhẫn nói: "Anh, anh mau vào đây đi. Chị đang khóc nè!"

Cái gì? Đại Bảo lập tức chạy như bay vào phòng. Liếc mắt thấy ngay Chu Tiểu Vân đang nằm trong lòng Tiểu Bảo khóc nức nở.

Cơn tức của Đại Bảo "phừng phừng" bùng cháy. Phản ứng đầu tiên chính là: "Đại Nha, ai bắt nạt em. Nói cho anh biết, ngay bây giờ anh sẽ đi đánh nó!"

Trông Đại Bảo xắn tay áo bộ dáng sát khí đằng đằng giống như muốn đi chém người vậy, rất đáng sợ.

Tiểu Bảo nghĩ thầm. Nói giỡn thì nói giỡn cợt nhả thì cợt nhả, sau này chớ nên chọc anh trai giận thật. Sát khí như vậy nếu đổi lại là cậu sẽ không chịu nổi, thân thể nhỏ bé này sao đỡ nổi ba quyền hai chưởng của anh ấy chứ!

Chu Tiểu Vân vốn khóc nửa ngày tâm tình đã tốt hơn nhiều, lại bị Đại Bảo ầm ĩ như thế đâu còn hứng thú khóc nữa, lau nước mắt. Cô đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa tay, xả ít nước rửa mặt, nước nóng áp lên mặt thoải mái hơn rất nhiều.

Hai anh em Đại Bảo, Tiểu Bảo đi sau một đường truy vấn, Tiểu Bảo tương đối có kiên nhẫn còn đỡ. Nhưng Đại Bảo nóng tính thấy Chu Tiểu Vân hỏi thế nào cũng không chịu nói thì nóng nảy: "Thế thì anh không hỏi em nữa, giờ anh sẽ đến lớp em xem. Hỏi các bạn học của em là biết ngay hôm nay em bị ai bắt nạt." Nói xong, cậu quay đầu muốn đi.

Chu Tiểu Vân gọi ngay lại: "Anh đừng đi. Trường bọn em tan học hết rồi, trong lớp làm gì có người nữa?" Cô đã về hơn nửa tiếng, có lẽ các học sinh cũng đã về hết.

Đại Bảo giậm chân: "Vậy em thành thành thật thật nói cho anh biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, đừng hỏi mãi không nói. Em muốn anh tức chết à?"

Chu Tiểu Vân đúng là rất ít khi thấy Đại Bảo nổi nóng như vậy, nhìn kỹ. A. Trời đang lạnh không ngờ anh ấy toát cả mồ hôi, có thể thấy giận đến mức nào.

Chu Tiểu Vân vội vàng nói không có gì, trong lòng cực kỳ cảm động. Nhìn sang vẻ mặt quan tâm của em trai Tiểu Bảo thì lòng cô càng thêm ấm áp.

Người thân mới là điểm tựa vĩnh viễn của mình.

Đại Bảo và Tiểu Bảo quan tâm, bảo vệ cô như thế, mặc dù phương thức khác nhau nhưng tấm lòng đều là chân thành, tha thiết.

Chu Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy hành vi của mình hôm nay rất ngốc. Đang yên đang lành sao lại nghĩ ngợi lung tung, khóc xong thì thông suốt chứ.

Đáng lẽ hôm nay là một ngày cực kỳ vui vẻ. Kết quả lại bị mình làm cho hỏng bét. Liên đới khiến Đại Bảo sốt ruột, Tiểu Bảo lo lắng, thực sự là không nên!

Đại Bảo nghi hoặc liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái. Thấy hai mắt con bé còn có chút hồng nhưng tinh thần có vẻ tốt hơn nhiều thì cậu mới yên lòng, không còn vô cùng lo lắng giống như lúc nãy nữa.

Chu Tiểu Vân đành phải nói dối, bảo rằng trong tiệc tối hôm nay biểu diễn không tốt, bị xấu mặt vì thế về nhà mới khóc, vân vân và vân vân.

Nghe xong mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của cô, không ngờ Đại Bảo tin thật. Cậu thở phào nhẹ nhõm: "Việc nhỏ bé xíu ấy mà cũng khóc, thảo nào mọi người đều nói con gái làm từ nước, được rồi, đừng đau lòng nữa. Chuyện lớn như hạt vừng đã qua rồi, cố gắng lên có nghe thấy không?"

Chu Tiểu Vân nhu thuận gật gật đầu.

Tiểu Bảo thờ ơ lạnh nhạt. Cậu không dễ bị gạt như Đại Bảo, tâm tư kín đáo tinh tế nên Tiểu Bảo cảm thấy rõ ràng Chu Tiểu Vân đang nói dối.

Chị là kiểu phụ nữ đến trường sẽ phát huy thất thường ư? Cứ xem như tiết mục không diễn tốt. Chị ấy là kiểu nữ sinh vì mấy chuyện nhỏ này mà khóc lóc sướt mướt à?

Đương nhiên là nói dối thôi. Nói dối kiểu này cũng chỉ lừa được Đại Bảo ngây thơ. Dù sao Tiểu Bảo sẽ không tin. Nhưng giờ cậu không vội vã vạch trần. Chừng mấy ngày nữa tâm trạng của chị bình tĩnh trở lại rồi hỏi cũng không muộn. Có Đại Bảo ở bên cạnh xen vào, chưa biết chừng chuyện đơn giản cũng trở thành phức tạp. Vẫn nên chờ sau này lúc nào Đại Bảo không có mặt hãy hỏi lại!

Thấy tâm tình Chu Tiểu Vân bình phục, Đại Bảo bắt đầu nói về những chuyện thú vị trong trường mình. Tiểu Bảo vội vã nói xen vào, nói khí thế ngất trời với Đại Bảo. Hi vọng chị có thể nói nhiều hơn để đỡ buồn.

Cảm nhận được ý tốt của hai anh em, cô bắt đầu nở nụ cười.

Có cả anh trai, em trai tốt như vậy thực sự là chuyện hạnh phúc. Bọn họ không phải là chỗ dựa lớn nhất của mình sao? Còn có ba, mẹ và em gái nữa.

Tất cả quá khứ cứ để nó trôi vào dĩ vãng đi. Con người luôn phải nhìn về phía trước. Mỗi ngày luôn phải trôi qua. Bây giờ không phải cô đang dựa theo lý tưởng của mình chậm rãi bước từng bước một à?

236. Chương 238: Trọng Nam Khinh Nữ

Khi Chu Quốc Cường đến trời đã tối rồi, bây giờ là mùa đông trời tối nhanh hơn. Sau khi ông đi đưa thịt ột nhà, còn thừa hai vụ khác đành để sáng sớm ngày mai giao. Ông muốn đi nhanh một chút đón các con nên lái xe nhanh hơn một chút so với bình thường.

Nghe thấy tiếng xe ba bánh, Chu Tiểu Vân, Đại Bảo và Tiểu Bảo lập tức xuống lầu.

Bên cạnh ghế của Chu Quốc Cường có một chỗ tự nhiên là để cho Chu Tiểu Vân. Cô từng muốn để Tiểu Bảo ngồi, đáng tiếc bảo thế nào thằng bé cũng không chịu. Còn nói cái gì "Em không sao, em là con trai, hẳn phải để con gái ngồi mới đúng". Nghe lời này nhiều phong độ ghê cơ. Chu Tiểu Vân quả thực cảm thấy kiêu ngạo vì mình có cậu em trai như vậy.

Đại Bảo và Tiểu Bảo đứng sau thùng xe, dọc theo đường đi gió lạnh lạnh thấu xương cũng không thổi bay được tiếng cười nói vui vẻ.

Nhị Nha sớm đứng ở cửa ngóng trông. Từ xa nghe thấy tiếng xe ba bánh vội vàng quay đầu lại gọi: "Mẹ, ba ba chở các anh chị về rồi!" Triệu Ngọc Trân đang bận nấu cơm, đáp một tiếng như đã biết rồi tiếp tục bận việc.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy trong nhà sáng đèn, lòng ấm lên.

Vẫn là nhà mình tốt nhất!

Nhị Nha lao về phía Chu Tiểu Vân đầu tiên: "Chị!" Chu Tiểu Vân đáp một tiếng, ôm con bé vào lòng.

Triệu Ngọc Trân đúng lúc bê thức ăn lên bàn, gọi bọn nhỏ ăn cơm chiều. Trời lạnh, bà đặc biệt chuẩn bị một nồi lẩu thịt dê dưa chua mà các con thích ăn nhất. Rót ít rượu đun nóng hầm hập, ăn đến ấm lòng ấm dạ.

Đại Bảo thích nhất ăn thịt, lúc ăn cơm với Tiểu Bảo chỉ có thể dùng châu chấu dùng mấy từ: châu chấu bay qua, gió cuốn mây tan để hình dung.

Chu Tiểu Vân ngồi vào bàn cơm thì phát hiện có món mình thích ăn nhất bột khoai lang cuộn chiên, cô ăn năm sáu khối mới cảm thấy mỹ mãn.

Triệu Ngọc Trân nhìn bọn nhỏ ăn ngon cũng vui vẻ, thấy Chu Tiểu Vân dừng đũa vội vàng nói: "Đại Nha, con ăn thêm chút nữa đi, hôm nay mẹ cố ý làm nhiều một chút. Đợi ngày kia lúc con đi mẹ làm sẵn cho các con mang tới trường ăn."

Năm nay khoai lang trong nhà bội thu, Triệu Ngọc Trân đặc biệt làm nhiều bột khoai lang hơn.

Nói đến bột khoai lang tin rằng rất nhiều đứa trẻ nông thôn không hề xa lạ, thông thường phụ nữ nông thôn đều biết làm. Đầu tiên dùng nước rửa khoai lang, sau đó dùng máy đánh thành dạng keo sền sệt, cho thêm nước rồi để lắng lại, hình thành hạt bột nhỏ ở thể rắn chính là bột khoai lang. Không biết làm thế nào lại biến thành một cục một cục tròn be bé to to như quả dưa đỏ vậy, tròn xoe lăn tròn rất thú vị. Nghe nói gia công thêm chút nữa sẽ thành miến.

Chu Tiểu Vân không biết cụ thể cách làm thế nhưng cô thích những món ăn làm ra từ bột khoai lang nhất.

Bột khoai lang và bột mì khác nhau, nó càng dính một chút thì càng thơm hơn.

Cách làm đại khái phân thành hai loại, một loại là dùng bột khoai lang thêm ít nước, một chút muối, một chút hành băm nhỏ quấy đều, đảo trên chảo nóng sẽ nở ra như bánh quẩy vậy. Quệt một ít dầu lên hai mặt, cuối cùng dưới đáy bát cũng có một lớp váng dầu. Không nhìn ra hình dạng gì, nhưng dùng một chiếc đũa chọc một góc thực sự thơm ngon vô cùng.

Cách làm thứ hai thì khó hơn. Đầu tiên nặn bột khoai lang thành viên tròn, cho vào nồi để qua một bên cho nguội bớt. Băm một ít cải trắng, thêm ít đậu hũ thái hạt lựu, thêm dầu, muối, hành thái làm nhân, để

nhân vào chính giữa vỏ bằng bột khoai lang, xoáy thành sợi mảnh. Dùng dao cắt thành từng đoạn, cuối cùng cho từng đoạn vào chảo rán sơ một chút. Rán đến khi thành màu vàng óng thì rớt ra đĩa, ngoài giòn trong mềm, vừa ăn ngon vừa đẹp.

(Chỗ này ta edit theo câu chữ thui nhé, nhiều chỗ không hình dung nổi TT~TT)

Bột khoai lang cuốn vốn là món ăn bình thường trong các gia đình, sau này không biết tại sao được các quán cơm đưa vào thực đơn, bột khoai lang vốn không đáng giá mấy đồng sau khi biến hoá nhanh chóng có giá hơn mười nguyên một đĩa.

Mấy năm sau, người làm ruộng dần ít đi, thanh niên đều ra ngoài làm công kiếm nhiều tiền, còn mấy ai làm bột khoai lang nữa? Những thứ tốt đẹp trôi qua thật nhanh!

Ngừng lại ngừng lại, đừng nghĩ đến mấy chuyện bó tay chịu trói này nữa, dừng xuân thương thu buồn đi, sống vui vẻ mới là chuyện quan trọng nhất.

Bụng ăn no căng Chu Tiểu Vân giúp mẹ thu dọn bát đũa, Triệu Ngọc Trân không từ chối con gái phụ. Nhìn con gái nay đã thành thiếu nữ cao bằng mình, trong lòng Triệu Ngọc Trân cảm khái rất nhiều.

Giống như chỉ trong nháy mắt, con gái bé bỏng đã lớn đến thế rồi.

Trẻ lớn lên người già đi, những lời này thực sự không giả chút nào.

Cuối năm là khoảng thời gian hai vợ chồng Chu Quốc Cường bận rộn nhất. Bận rộn buôn bán Chu Quốc Cường không thể không mời thêm hai công nhân tạm thời làm ở nhà.

Chu Quốc Cường đã nghĩ đến chuyện sẽ chuyên bán sỉ, việc bán lẻ thịt heo không kiếm được nhiều tiền, hơn nữa vợ ông ngày nào cũng mất nửa buổi sáng làm việc này.

Bàn bạc với Triệu Ngọc Trân, bà lại kiên trì phản đối.

"Hằng ngày anh đi thu lợn về, giết lợn đi đưa thịt lợn gì gì đó. Còn bán ở chợ chỉ cần mình em là đủ. Hai chúng ta vẫn phân công như vậy không phải rất tốt sao? Hơn nữa, chớ xem thường quầy thịt lợn của em, mỗi ngày có thể kiếm không ít tiền. Tối thiểu đủ cho người một nhà ăn uống chi tiêu vặt. Đại Bảo, Đại Nha, Tiểu Bảo nhà chúng ta đều ra ngoài đọc sách, sau này còn phải để tiền cho hai đứa Đại Nha Tiểu Bảo học đại học. Tiền học phí, sinh hoạt phí cũng không phải con số nhỏ, chúng ta nhân lúc hiện tại có sức khoẻ nên vất vả một chút, buôn bán tốt như vậy nếu để mất thì rất đáng tiếc!" Triệu Ngọc Trân nói cũng có lý.

Chu Quốc Cường đành phải tạm thời buông tha ý định này, thực ra ông thương vợ. Một mình bà sáng sớm phải rời giường nấu cơm, sau đó ra chợ, đến trưa vội vàng trở về nấu bữa trưa cho Nhị Nha. Sau khi thu dọn xong còn phải phục vụ mấy con lợn béo trong nhà, còn trồng mấy mẫu ruộng, cả ngày chăm lo mọi việc bận rộn như con quay chuyển động không ngừng, không nghỉ ngơi một giây một phút nào.

Dưới sự kiên trì của Chu Quốc Cường, gà vịt đều bán sạch, thực sự không có thời gian sức lực đi hầu hạ mấy loại gia cầm nhỏ đó. Ông vốn định không bán lẻ nữa để cho vợ rảnh rỗi hơn, nhưng Triệu Ngọc Trân sống chết không chịu nên đành thôi.

Hai vợ chồng vì mấy đứa con được đến trường nên cố kiếm thật tiền. Bây giờ tư tưởng của Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân tương đối khai sáng tiến bộ, chỉ cần con cái nhà mình có tương lai dù phải vất vả kiếm tiền cho bọn nhỏ đi học cũng đáng giá.

Trong thôn cũng có người tiếc tiền học phí nên sau khi đứa nhỏ tốt nghiệp trung học đã ra làm công. Con gái Tôn Thành Võ Tôn Mẫn không phải là ví dụ sao? Nghe nói con bé đang làm trong xưởng quần áo của họ hàng. Nghe đồn nhận tiền lương chỉ chừa một phần nhỏ tiêu vặt còn lại đều nộp cho gia đình dành tiền xây nhà.

Triệu Ngọc Trân nhắc tới chuyện này cũng than thở: "Tôn Mẫn mới mấy tuổi đã để con bé đi làm công, vợ chồng Tôn Thành Võ cũng bỏ được."

Người như vậy đúng là không phải chỉ có một, hai người, nghe nói ở thôn Lân có một gia đình con gái thi đỗ trường cấp ba trọng điểm nhưng không cho con gái lên thị trấn đọc sách. Nói là tiền học phí, sinh hoạt phí quá đắt! Nếu như đổi thành con trai thi đỗ chắc chắn sẽ không nói như vậy!

Có vài người bỏ được một số tiền lớn dùng trên người con trai, lại tiếc tiền cho con gái học cấp ba. Họ luôn cảm thấy con gái lớn lên sẽ gả đi, là người nhà người khác, dùng tiền cho cũng phí phạm, tóm lại tiện nghi cho nhà người khác.

Thật không biết loại tư tưởng trọng nam khinh nữ này của dân quê đến bao giờ mới thực sự chuyển biến đây. Aizz, con gái nông thôn muốn trở nên xuất sắc không biết phải vượt qua bao nhiêu khó khăn!

237. Chương 239: Cán Bộ Thôn Mới Nhậm Chức

Sang năm mới, Hứa Đại Sơn đến tìm Chu Quốc Cường.

Có cái gọi là không có việc không lên điện tam bảo, Chu Quốc Cường mời một điếu thuốc rồi còn dùng bật lửa châm thuốc cho Hứa Đại Sơn.

Hai người ngồi xuống ghế băng dài, bắt đầu nói về việc nhà.

Chu Quốc Cường nhận ra Hứa Đại Sơn Sơn có việc đến tìm mình, hỏi thẳng: "Người anh em Đại Sơn à, anh có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi! Tôi trời sinh nói thẳng tính không thích quanh co lòng vòng, anh đừng lằng nhằng nữa, tôi còn rất nhiều chuyện phải làm!"

Hôm nay Chu Quốc Cường vừa mới rời giường đã nhận được điện thoại của mấy quán cơm gọi tới, sau khi thoả thuận đơn đặt hàng, ông rất bất ngờ khi được tự lựa chọn thời gian giao hàng, chỉ cần bảo người đưa hàng tới là được. Làm chuyện gì đều lấy uy tín làm đầu, Chu Quốc Cường vì luôn giữ chữ tín, uy tín tốt mới có khả năng từ từ khuyếch trương việc kinh doanh thành quy mô lớn như bây giờ.

Hứa Đại Sơn cười hắc hắc nói rõ ý đồ đến.

Chu Quốc Cường không ngờ Hứa Đại Sơn lại đến mời ông làm kế toán trong thôn.

Kế toán cũ của thôn đã lớn tuổi, làm việc chậm chạp, vì thế năm nay đã bảo ông ấy lui xuống, chuẩn bị tìm một người trẻ tuổi có khả năng đưa lên vị trí này.

Nói thật, làm kế toán trong thôn không được trả nhiều tiền lương, không thể so sánh với nhân viên công vụ có cấp bậc, chỉ có thể xem là cán bộ "chân đất", nhưng cũng là một công việc béo bở. Dù sao cũng là cán bộ nhỏ nửa nhà nước, bao nhiêu đàn ông trong thôn đỏ mắt chờ mong cũng không xin được việc này đâu?

Hứa Đại Sơn nghĩ đến nghĩ đi rồi nghĩ đến Chu Quốc Cường.

Chu Quốc Cường từng tốt nghiệp cấp hai, có thể nhận mặt mấy chữ, biết tính sổ, lại làm ăn buôn bán nên tính tình khôn khéo, biết đối nhân xử thế, là một nhân tuyển để chọn vào chức kế toán thôn.

Chu Quốc Cường ngẩn người, căn bản không nghĩ tới chuyện tốt như vậy lại rơi xuống đầu mình. Cán bộ thôn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ở trong mắt dân quê coi như là nhân vật có máu mặt, đi đường cũng có thể diện. Ông chưa từng nghĩ tới có một ngày cơ hội này lại tự tìm đến cửa.

Đương nhiên Chu Quốc Cường không đồng ý ngay, đây chẳng phải là việc nhỏ, vẫn nên suy nghĩ kĩ một chút mới thỏa đáng.

Hứa Đại Sơn vỗ vỗ vai Chu Quốc Cường: "Người anh em Quốc Cường à, chú suy nghĩ thật kỹ đi, hai hôm nữa trả lời anh. Nhưng, đây là cơ hội tốt hiếm có. Bình thường không cần làm nhiều, cơ bản không ảnh hưởng đến việc buôn bán của chú. Quan hệ giữa hai ta vốn không tệ, nếu không, hương trưởng (chức vụ ngang bằng trưởng thôn) vừa nói với tôi chuyện này tôi liền nghĩ ngay tới chú. Nếu như chú đồng ý tôi sẽ đi nói với hương trưởng một tiếng!"

Đây tuyệt đối là ban ơn lấy lòng (cố ý giúp người để được mang ơn), đương nhiên Chu Quốc Cường không thể không cảm kích. Mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, chỉ dựa vào việc Hứa Đại Sơn đến tìm ông đầu tiên đã là một ân tình không nhỏ.

Chu Quốc Cường cười tiễn bước Hứa Đại Sơn, trong lòng suy nghĩ hai hôm nữa mua Đường Yên (1 loại thuốc lá) biếu Hứa Đại Sơn.

Chu Quốc Cường nghĩ đi nghĩ lại trong đầu. Nếu đồng ý, chỉ sợ sau này nhiều việc ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của mình. Mặt khác, không tránh khỏi phải xã giao nhiều với người trong thôn, tất nhiên phải nghĩ nhiều lo nhiều.

Nhưng nếu không đồng ý, chẳng phải từ chối ý tốt của Hứa Đại Sơn ư? Hơn nữa làm kế toán vừa lấy thêm một phần tiền lương vừa có thể diện, chuyện tốt kiểu này e rằng không còn đến nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không quyết định được, Chu Quốc Cường bàn với vợ về việc này.

Triệu Ngọc Trân kinh hỉ: "Ba nó à, đây không phải là chuyện tốt à, sao anh lại không đồng ý? Sau này anh cũng là cán bộ thôn, hơn nữa có thêm mặt mũi. Có thể nhận tiền lương, thật tốt quá!"

Chu Quốc Cường trợn trắng mắt liếc Triệu Ngọc Trân một cái: "Em chỉ nhìn thấy mặt tốt sao không nghĩ tới mặt khuất chứ? Sau này nếu anh bận chuyện của thôn không kịp bán hàng thì làm sao đây?" Tiền lương thì được mấy đồng, có thể so sánh với việc buôn bán kiếm tiền nhiều không? Đàn bà mà, đúng là kiến thức thiển cận, suy nghĩ vấn đề phiến diện,

"Anh định từ chối việc này à?" Triệu Ngọc Trân hỏi.

Chu Quốc Cường lại chần chừ.

Triệu Ngọc Trân nhận ra mâu thuẫn trong lòng chồng: "Lại tiếc phải không? Em nói anh ấy, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, cứ đồng ý trước rồi tính sau, tương lai nếu không làm tốt hoặc không muốn bị ảnh hưởng thì cứ từ chối là được."

Đúng rồi. Sao mình không nghĩ ra nhỉ? Một câu đánh thức người trong mộng! Chu Quốc Cường vỗ đùi: "Đúng vậy. Hai ngày nữa anh sẽ mời Hứa Đại Sơn đến uống rượu."

Hứa Đại Sơn nhìn thấy Chu Quốc Cường mời mình đến uống rượu trong lòng tự nhiên biết có chuyện, thân thiết vai kề vai với Chu Quốc Cường đi tới nhà ông.

Triệu Ngọc Trân bận rộn bưng ra mấy thứ đồ nhắm.

Hứa Đại Sơn vừa uống rượu vừa trò chuyện với Chu Quốc Cường, nói: "Em dâu, em cũng tới uống hai chén đi. Không cần xào rau nữa. Đồ nhắm đủ rồi!"

Triệu Ngọc Trân cười nói: "Sắp xong rồi đây. Trong nồi còn con cá hấp. Bê lên rồi em sẽ uống với anh hai chén."

Chưa đến chủ nhật, Đại Bảo, Tiểu Bảo, Chu Tiểu Vân sẽ không trở về. Trong nhà chỉ còn lại một mình Nhị Nha.

Chu Quốc Cường nhìn quanh bàn ăn có chút quạnh quẽ, khẽ thở dài. Lúc nói chuyện với Hứa Đại Sơn, ông vô tình nhắc tới chuyện liên quan đến việc học của bọn nhỏ.

Nói đến việc này, Hứa Đại Sơn càng nói to hơn: "Người anh em Quốc Cường à, mấy năm gần đây nếu nói đến việc giáo dục con cái, anh phục chú nhất. Thôn mình hễ nhắc tới con chú, có ai không giơ ngón tay cái lên? Đại Bảo học ở cao đẳng thể thao. Đại Nha nhà chú ở trường cấp ba Anh Minh thành tích đứng số một số hai, con gái anh về vẫn kể lại. Nghe nói thành tích Tiểu Bảo cũng rất tốt. Chú có những đứa con giỏi giang như vậy thật khiến người khác hâm mộ."

Nhắc tới chuyện này trong lòng Chu Quốc Cường thầm đắc ý. Ngoài miệng đương nhiên phải khiêm tốn mấy câu. Tiện thể khen hai đứa con nhà Hứa Đại Sơn cũng rất giỏi vân vân.

Triệu Ngọc Trân bê đĩa cá lên, rót rượu bồi Hứa Đại Sơn uống mấy chén. Bà luôn miệng cảm ơn khiến Hứa Đại Sơn rất hưởng thụ chỉ chốc lát sau đã uống say khướt ra về.

Chu Quốc Cường lấy cớ đi tiễn. Đứng trong sân thì thầm với Hứa Đại Sơn mấy câu. Lại dúi Đường Yên cho Hứa Đại Sơn mang về, tất nhiên thiên ân vạn tạ (vô cùng cảm ơn) ông xem trọng và đề cử mình.

Hứa Đại Sơn giả vờ từ chối mấy câu, rồi kẹp Đường Yên trong tay xiêu xiêu vẹo vẹo đi về.

Trình tự nhậm chức rất đơn giản. Đầu tiên Hứa Đại Sơn dẫn Chu Quốc Cường đến uỷ ban một chuyến, gặp mặt hương trưởng. Sau đó đơn giản tiếp nhận sổ sách từ kế toán tiền nhiệm là được.

Chủ nhật, Chu Tiểu Vân cùng với Đại Bảo, Tiểu Bảo trở về nghe nói cha lên làm cán bộ thôn cũng vui mừng cho cha.

Mặc dù không lấy được mấy đồng tiền lương nhưng có thứ còn ý nghĩa lớn hơn tiền nhiều! Coi như đã bước chân vào tầng lớp thượng tầng trong thôn. Bây giờ muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền dù hơi nhỏ thôi.

Chu Quốc Cường làm việc cũng dần dần có hiểu biết về công việc kế toán của thôn, đúng là không có nhiều việc lắm.

Xã cắt cử thôn thu tam hai ngũ tiền (cũng chính là thuế nông nghiệp), lúc đó mới bận rộn mấy ngày. Hơn nữa thêm cả thời gian thu tiền ủng hộ người nghèo mới có việc cần làm. Dù sao Hứa Đại Sơn nói gì ông làm theo đó. Việc buôn bán ở nhà không bị ảnh hưởng.

Ngược lại bởi vì làm kế toán thôn nên quầy thịt của vợ chồng Chu Quốc Cường có thêm nhiều người tới mua hơn.

Triệu Ngọc Trân cả ngày mặt mày rạng rỡ, hai vợ chồng bà đúng là càng bận càng vui, cảm thấy hiện tại ngày trôi qua thật nhanh.

238. Chương 240: Chị Em Dâu

Chu Quốc Cường dần dần cảm nhận chỗ tốt khi làm cán bộ thôn. Đi đâu ông cũng được chào hỏi, người tranh nhau mời thuốc, châm thuốc cho ông càng ngày càng nhiều. Việc buôn bán chẳng những không bị ảnh hưởng trái lại càng thêm náo nhiệt, mỗi tháng được lĩnh nhiều thêm một khoản tiền lương, còn ông hình như không biết từ lúc nào đã thành nhân vật số một trong thôn.

Anh Cả Chu Quốc Phú nhìn em trai mình càng ngày càng khá cũng thấy mặt mũi được thơm lấy. Nhà em tốt và nhà anh trai tốt cũng giống nhau cả thôi. Đương nhiên Thẩm Hoa Phượng suy nghĩ khác chồng, luôn cảm thấy nhà mình bị chèn ép. Sau lưng không ít lần phàn nàn khiến Chu Quốc Phú nghe đau cả đầu.

Đàn bà lắm mồm thật đáng sợ, vì sao đàn ông không thích tranh cãi với phụ nữ? Bởi vì chỉ cần đáp lại một câu sẽ đưa tới nhiều lời lắm nhảm hơn. Vì thế, Chu Quốc Phú thông minh lựa chọn mắt điếc tai ngơ, dù sao một mình bà ấy nói, không ai tiếp lời một lúc sẽ dừng lại.

Nhưng, nếu chú Hai làm cán bộ thôn đương nhiên phải thiết lập quan hệ tốt với hai vợ chồng chú ấy. Thẩm Hoa Phượng tự nhận là người rất biết thời thế. Đương nhiên bà sẽ không bỏ qua cơ hội hàn gắn mối quan hệ với vợ chồng Chu Quốc Cường.

Thẩm Hoa Phượng cứ ba, năm tiếng lại qua nhà Chu Quốc Cường chơi, thấy Triệu Ngọc Trân bận trong vội ngoài có lúc cũng xắn tay giúp. Đôi lúc Triệu Ngọc Trân bận quá không kịp làm việc nhà nông, bà chủ động ra ruộng làm thay.

Cũng biết Thẩm Hoa Phượng cố gắng làm lành, Triệu Ngọc Trân không thể không nhận ân tình này, hơn nữa, vốn là anh em ruột nên dù sau lưng có ý kiến trước mặt cũng không để lộ ra chút nào.

Vì thế, quan hệ hai nhà một lần nữa hoà thuận trở lại.

Từ lần trước xây nhà lầu náo loạn về địa giới, Triệu Ngọc Trân và Thẩm Hoa Phượng nói chuyện vẫn không nóng không lạnh, có chút lãnh đạm, luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái. Vừa nghĩ tới là khó chịu, ngay cả Chu Quốc Cường cũng có chút bất mãn với anh Cả Chu Quốc Phú. Hai, ba năm qua, quan hệ hai nhà luôn căng thẳng như vậy, thẳng đến lần này Thẩm Hoa Phượng liên tục chủ động cầu hoà thì mới dịu bớt.

Chạng vạng Thẩm Hoa Phượng làm mấy món bảo chồng mời hai vợ chồng Chu Quốc Cường qua nhà ăn cơm chiều.

Triệu Ngọc Trân không từ chối được nên đi cùng Chu Quốc Cường dẫn theo cả Nhị Nha sang ăn cơm, sau khi ăn xong Nhị Nha ngoan ngoãn về nhà làm bài tập.

Hai anh em Chu Quốc Phú và Chu Quốc Cường anh một chén em một chén vừa uống vừa trò chuyện, rất lâu rồi hai người không ngồi đối diện, nói thật với nhau thế này, từ chuyện hồi nhỏ nói đến hiện tại thời gian trôi qua thật nhanh khiến cả hai than thở không thôi.

Triệu Ngọc Trân và Thẩm Hoa Phượng cũng câu được câu không nói chuyện. Hai chị em dâu đương nhiên khác hai anh em. Người ta nói anh em như tay thể, gãy xương vẫn còn liền gân lời này không sai chút nào, Chu Quốc Phú và Chu Quốc Cường sớm xí xoá điểm không thoải mái này.

Thế nhưng Triệu Ngọc Trân dù ngoài cười tươi trong lòng vẫn có chút không thoải mái, Thẩm Hoa Phượng giả vờ như không có chuyện gì nói đông xả tây với Triệu Ngọc Trân, hai người biểu hiện ra ngoài thì vẫn là chị em dâu rất thân thiết, trong lòng mỗi người đang suy nghĩ gì ngoài mặt đều giấu rất tốt.

Thẩm Hoa Phượng cảm thán: "Tiểu Hà học giáo viên mầm non, mấy tuần mới trở lại một lần. Hải cũng đã lớp mười, ăn cơm xong thì trốn luôn vào phòng không biết đang bận làm gì. Tụi nhỏ đúng là càng lớn càng ngày càng khó quản."

Triệu Ngọc Trân phụ họa: "Đúng vậy, hiện tại bọn trẻ đã trưởng thành, có lúc thật sự không hiểu trong lòng bọn chúng đang nghĩ gì, Đại Bảo nhà em đã mười tám tuổi, sắp thành đàn ông rồi. Bọn nhỏ lớn lên mỗi ngày còn chúng ta càng ngày càng già đi!"

Chị em dâu cuối cùng cũng tìm được đề tài chung, trò chuyện rất ăn ý.

Thẩm Hoa Phượng luôn lấy làm kiêu ngạo vì con gái của mình Chu Tiểu Hà, con bé vừa đẹp lại thi đỗ giáo viên mầm non, thêm một năm nữa là tốt nghiệp, đến lúc đó vào nhà trẻ làm việc còn mình chỉ việc ở nhà, nghĩ tới đây Thẩm Hoa Phượng rất hài lòng.

Nghe Thẩm Hoa Phượng nói đến Tiểu Hà nhà mình tốt thế nào, Triệu Ngọc Trân tự nhiên sẽ không tỏ ra yếu thế, bắt đầu khen con gái mình Chu Tiểu Vân: "Chị dâu à, trước mặt người một nhà cần gì nói chuyện khách sáo, trong mấy đứa nhỏ nhà em chỉ có Đại Nha là đỡ lo nhất. Thành tích tốt tất nhiên không cần phải nói, hơn nữa hiểu chuyện tài giỏi, trọ trong thị trấn học chưa từng khiến hai vợ chồng em phải lo lắng tí gì. Giờ Tiểu Bảo và Đại Nha một tuần mới về nhà một lần, Đại Bảo cũng thế. Em cả tuần chỉ ngóng trông đến chủ nhật tất cả bọn nhỏ về nhà, cả nhà tụ tập rất náo nhiệt, thật vui vẻ biết bao!"

Nhắc tới Chu Tiểu Vân, Thẩm Hoa Phượng không thể không thật lòng khen ngợi mấy câu.

Đêm khuya, lúc về nhà đầu lưỡi Chu Quốc Cường đã xoắn lại, nói không rõ, anh Cả Chu Quốc Phú cũng uống không ít, có lẽ không mạnh hơn ông bao nhiêu.

Tật xấu lớn nhất của Chu Quốc Cường chính là khi uống rượu say thì thích nói không ngừng, Triệu Ngọc Trân đau đầu vì bị làm phiền, luôn miệng giục chồng đi ngủ.

Triệu Ngọc Trân nghĩ thầm, sau này hạn chế để anh ấy uống rượu, say rượu lè nhè lại ngủ thẳng đến ngày hôm sau. Có lúc sáng dậy chưa tỉnh rượu còn ảnh hưởng đến công việc!

Chu Phương nghe nói anh Hai lên làm cán bộ thôn cũng thấy vui cho anh, đạp xe đạp đến chúc mừng.

Tình cảm giữa Chu Quốc Cường và Chu Phương luôn rất tốt, thấy Chu Phương tới Chu Quốc Cường rất cao hứng. Hai anh em mới nói mấy câu thì ông nhận được điện thoại phải ra ngoài giao thịt. Lúc gần đi Chu Quốc Cường mời Chu Phương buổi trưa ở lại ăn cơm.

Chu Phương không chịu: "Được rồi, em chỉ đến thăm anh thôi. Chị Hai ở chợ bán thịt đã đủ bận, lại bảo chị ấy về nấu cho em ăn thì không tốt lắm, em nên về thì hơn. Em còn phải về nấu cơm cho Tiểu Lỗi nữa!"

Chu Quốc Cường đang bận, đành để Chu Phương về.

Buổi trưa Triệu Ngọc Trân mới biết chuyện cô em chồng tới, oán giận trách chồng: "Anh thật là, cô Út bọn nhỏ hiếm có dịp tới một lần, sao anh không giữ cô ấy ở lại ăn một bữa hãy về?"

Chu Quốc Cường cũng bất đắc dĩ: "Em ở chợ, anh lại phải đi giao thịt, trong nhà chẳng có ai, anh bảo em giữ cô ấy lại ăn cơm thế nào. Anh đã nói rồi, chúng ta dứt khoát dẹp cái sạp ở chợ đi, đâu đến mức bận không có ai trông nhà như thế này."

Nhị Nha giơ tay phát biểu: "Con có thể trông nhà."

Chu Quốc Cường trừng mắt: "Con không cần đến trường à?"

Nhị Nha cười hì hì, cô cũng chỉ nói vậy thôi, đâu có thật sự muốn coi nhà.

Triệu Ngọc Trân vừa thấy Chu Quốc Cường nhắc lại vấn đề khiến bà đau đầu này thì lập tức im miệng, dù sao bà cũng tiếc nếu phải dẹp quầy ở chợ. Bán nửa buổi có thể kiếm được mấy chục nguyên, có lúc còn được hơn một trăm.

Chu Quốc Cường bó tay với vợ. Nói thế nào bà ấy cũng không đồng ý, thực ra hiện tại chỉ dựa vào lượng bán buôn thịt lợn cũng rất khả quan, chỉ là bà ấy tiếc mỗi ngày nhận tiền mặt sáng loá nên không chịu dừng.

Chu Quốc Cường còn làm gì được, tuỳ bà ấy vậy, lúc nào cũng muốn giữ ít tiền lời kia.

Ba đứa nhỏ Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo, Đại Bảo đều đi học trường ở trong thị trấn, sinh hoạt phí mỗi tháng càng ngày càng nhiều, không phải con số nhỏ. Hơn nữa, đứa nhỏ lớn rồi phải mua quần áo, giầy dép tốt hơn trước đây, đâu đâu cũng phải dùng đến tiền. Cũng khó trách Triệu Ngọc Trân thà rằng chính mình vất vả một chút cũng muốn tiếp tục buôn bán.

Kỳ thực Triệu Ngọc Trân nghĩ rất xa, một năm nữa Đại Bảo tốt nghiệp đến lúc đó không còn là gánh nặng trong nhà. Thế nhưng Chu Tiểu Vân thành tích tốt như vậy nắm chắc suất vào được đại học, sau này học phí là con số lớn, bây giờ phải dành tiền cho bọn nhỏ.

Còn có Tiểu Bảo nữa!

Cho nên mới nói, không cố gắng kiếm tiền sao được!

239. Chương 241: Chơi Xuân (1)

Xuân về hoa nở, chuyện hạnh phúc nhất chính là nhà trường tổ chức đi chơi xuân, lúc cô Diệp tuyên bố tin vui này trên lớp, tiếng hoan hô như lật tung nóc nhà.

Cả ngày chỉ học tập rất nhàm chán, đi ra ngoài du xuân về ý nghĩa thì là học ngoại khóa một ngày nhưng được chơi, ăn ngon ở ngoài, nói chuyện phiếm với các bạn, chụp ảnh vân vân.

Nói chung là học sinh không ai không thích chơi xuân. Đóng mười nguyên tiền xe? Không thành vấn đề, gọi là có chút đóng góp.

Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi làm lớp trưởng, lớp phó đương nhiên đứng ra thu tiền, các học sinh nộp tiền rất nhanh, không thấy ai kéo dài thời gian không chịu nộp.

Lúc thu tiền còn xảy ra chuyện ồn ào. Chu Tiểu Vân phụ trách ghi họ tên, Thiệu Sắc Vi phụ trách thu tiền, phân công rất rõ ràng, ai ngờ lúc thu tiền xong đếm lại tiền thì phát hiện ra một tờ năm mươi nguyên giả.

Vẻ mặt Thiệu Sắc Vi chán nản, phải biết rằng tiền này là chính mình phụ trách thu, lúc bận rộn loạn quá thu phải tiền giả, rõ là đen đủi.

Chu Tiểu Vân soi tờ năm mươi nguyên giả kia dưới ánh mặt trời quan sát cẩn thận, phát hiện tờ tiền giả này thực sự rất giống, cảm giác so với tiền thật không kém bao nhiêu, thiếu sự cảnh giác, không xem xét cẩn thận dưới ánh mặt trời chắc chắn không phát hiện được.

Chu Tiểu Vân thấy dáng vẻ Thiệu Sắc Vi buồn rầu an ủi: "Chúng mình hỏi các bạn trong lớp một câu đi, chưa biết chừng người nộp cũng không biết tiền mình đóng là tiền giả. Tớ nghĩ hẳn là không phải cố ý nộp đâu."

Sắc mặt Thiệu Sắc Vi dễ nhìn hơn một chút, đi cùng Chu Tiểu Vân đứng trên bục giảng nói ra sự việc. Nộp tờ năm mươi nguyên cũng chỉ có bốn năm người, chốc lát sau mấy bạn học đều đi tới.

Từng người từng người phân biệt, có điều, ai có thể nhớ rõ tờ tiền mình nộp trông như thế nào. Mấy tờ tiền này nhìn cũng không khác nhau lắm? Cuối cùng có một nam sinh mặt mụn tên là Trương Vĩ nói: "Tờ tiền này hình như là của tớ."

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt với Thiệu Sắc Vi. Đúng như Chu Tiểu Vân nói, Trương Vĩ cũng không biết đấy là tiền giả, nghe nói lúc mua đồ ở cửa hàng tạp hóa bên ngoài chủ quán trả lại cho cậu ta.

Trương Vĩ lấy ra bốn mươi nguyên trên người rồi mượn bạn thêm mười nguyên, nộp tiền xong liền nổi giận đùng đùng ra cổng trường tìm chủ quán cửa hàng kia. Trong lớp có mấy học sinh nam đều đi cùng!

Về sau câu chuyện càng đặc sắc, nghe nói chủ quán sống chết không thừa nhận tiền giả là của ông ta, Trương Vĩ đưa bạn học đi cùng ra làm nhân chứng. Cãi nhau ầm ĩ nửa ngày, thiếu chút nữa đánh nhau với chủ quán.

Ông ta thấy một đám thanh niên nhất quyết không bỏ qua, cuối cùng không cam lòng bỏ ra một tờ năm mươi nguyên khác đổi lấy tờ tiền giả về.

Chu Tiểu Vân than thở nói: Ông chủ này rõ ràng bắt nạt học sinh lúc mua đồ không cẩn thận, không xem kĩ tiền thật hay giả, cố ý đưa tiền giả cho Trương Vĩ.

Chuyện này khiến Chu Tiểu Vân tỉnh ngộ, xem ra sau này dù là mua đồ gì cũng phải chú ý chuyện tiền bạc. Cửa hàng làm ăn bất lương, có ông chủ lòng dạ đen tối cũng rất nhiều!

Chu Tiểu Vân ăn cơm trưa xong đến một siêu thị mới mở ở gần đấy, tuy địa điểm chơi xuân của Tiểu Bảo khác chỗ của Chu Tiểu Vân nhưng chắc chắn đều phải mang theo đồ ăn. Hai chị em ở siêu thị lấy đầy hai túi các đồ mình thích ăn.

Khi trở về Tiểu Bảo có chút lo lắng nói: "Chị, ngày mai chơi xuân phải ngồi xe, chị bị say xe đến lúc đó nên làm gì bây giờ?" Đúng vậy, đây cũng là điều Chu Tiểu Vân đang lo lắng.

Cảm giác say xe vô cùng khó chịu, đến lúc đó đừng có mà đang vui vẻ lại vì xe xóc nảy mà nôn ọe thì thật không tốt! Tiểu Bảo đưa ra ý kiến: "Hay là uống thuốc say xe!"

Vẻ mặt Chu Tiểu Vân đau khổ nói: "Uống thuốc say xe á, lần trước đến chỗ anh, lúc về chị cũng uống thuốc, làm gì có tác dụng." Không biết đối với người khác có hiệu quả không, dù sao với cô cũng không có tác dụng gì.

Không biết Tiểu Bảo nghe ở đâu mấy phương thuốc dân gian, để Chu Tiểu Vân dùng thử. Cô nghĩ thầm đừng ăn lung tung, đỡ phải lên xe lại phun ra. Cô không ăn gì đã đến trường.

Trong lớp các bạn học cũng lần lượt tới, tụm ba tụm năm cùng một chỗ đùa giỡn nói chuyện phiếm. Trịnh Hạo Nhiên cố ý mặc một bộ quần áo mới, trắng trẻo sạch sẽ trông rất lịch sự. Ngồi bên cạnh và nói chuyện với Chu Tiểu Vân.

Hôm nay Chu Tiểu Vân mặc một bộ trang phục thể thao màu nhạt, mái tóc dài tới thắt lưng thì buộc cao tết thành đuôi ngựa thả trước ngực, toát ra vẻ xinh đẹp hoạt bát hiếm thấy, vô cùng rạng rỡ.

Cao Tòng Soái thậm thà thậm thụt đi qua đây mượn cơ hội nói chuyện với Chu Tiểu Vân. Đối với Cao Tòng Soái, cô chưa nói tới thích nhưng cũng không ghét, ở trong mắt cô chẳng qua là một người bạn học bình thường, liền trò chuyện mấy câu!

Chỉ có điều, một màn Chu Tiểu Vân nói chuyện vui vẻ với Cao Tòng Soái bị Lý Thiên Vũ vừa bước vào phòng học nhìn thấy nên vô cùng khó chịu. Lưu Lộ đương nhiên muốn tới nói chuyện với Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ da mặt dày đi theo phía sau.

Lý Thiên Vũ vừa nói chuyện với Chu Tiểu Vân vừa không dấu vết đẩy Cao Tòng Soái lùi ra phía sau, Lý Thiên Vũ cao hơn lại to hơn Cao Tòng Soái, đáng thương Cao Tòng Soái bị bắt ép ra phía sau đứng.

Cao Tòng Soái không cam lòng muốn tiến lên phía trước, đáng tiếc Lý Thiên Vũ giống như ngọn núi lớn ngăn chặn mọi đường đi, hai cánh tay làm trợ thủ đắc lực gác lên mặt bàn hai bên khiến cậu không thể làm gì được.

Lưu Lộ thấy một màn như vậy cười mãi. Chu Tiểu Vân chỉ làm như không nhìn thấy, không muốn để ý tới kẻ dở hơi.

Lý Thiên Vũ vốn đang vui mừng vì đuổi được Cao Tòng Soái đi, nhưng vừa nhìn thấy Chu Tiểu Vân đang tự nhiên nói cười vui vẻ cùng Trịnh Hạo Nhiên và Lưu Lộ căn bản không để ý tới mình, trong lòng không khỏi tức giận: Trịnh Hạo Nhiên tên tiểu bạch kiểm này, luôn bắt chuyện với Chu Tiểu Vân, vừa nhìn đã biết có ý đồ xấu xa!

Lưu Lộ nghe nói Chu Tiểu Vân chưa ăn cơm sáng vội đem đồ ăn vặt mình mang theo: "Chu Tiểu Vân, tớ mang theo nhiều đồ ăn ngon lắm, cậu ăn một chút đi! Không ăn cơm thì chịu sao được! Nghe nói ngồi xe tận hơn một tiếng cơ!"

Địa điểm du xuân ở một vùng nông thôn trong huyện, hình như là bia mộ của tám mươi hai liệt sĩ. Thời kháng chiến Nhật anh dũng hi sinh nên tên của tám mươi hai chiến sĩ được mai táng ở địa phương, hoạt động này rất có ý nghĩa giáo dục.

Chỉ đường đi rất xa, nhà trường phối hợp với đơn vị giao thông công cộng thuê hơn mười chiếc xe buýt chuyên đưa đón. Xe buýt đang đỗ trong sân trường xếp thành một hàng dài rất hoành tráng.

Chu Tiểu Vân nghĩ tới đã thở dài: "Tớ cũng mang theo một đống đồ ăn, nhưng không dám ăn! Tớ say xe, sợ nửa đường lại nôn ra!"

Trịnh Hạo Nhiên nói chen vào: "Nghe nói bụng rỗng mà ngồi xe càng dễ say xe hơn đấy!"

Có chuyện như vậy sao?

Chu Tiểu Vân nghi hoặc nhìn về phía Lưu Lộ, Lưu Lộ nhún nhún vai: "Tớ cũng không biết đâu, tớ ngồi xe đâu có bị say." Cuối cùng Lý Thiên Vũ cũng có cơ hội nói chuyện: "Tớ đã từng nghe nói, không ăn cái gì mà bị say xe càng khó chịu, muốn nôn cũng không nôn được gì."

Thật quá kì lạ, Chu Tiểu Vân không biết chuyện Lý Thiên Vũ và Trịnh Hạo Nhiên nói là thật hay giả, có điều, hình như bụng đang đói. Hay là thừa dịp chưa xuất phát ăn một chút? Chu Tiểu Vân mở túi của mình lấy bánh mì và nước chanh ra.

Lưu Lộ ngửi thấy mùi thơm từ thức ăn của Chu Tiểu Vân cũng bắt đầu thèm ăn, lấy đồ ăn vặt ra ăn cùng cô.

240. Chương 242: Chơi Xuân (2)

Lý Thiên Vũ xum xoe muốn dâng lên đồ ăn ngon mình mang đến. Bị Cao Tòng Soái nhanh tay nhanh mắt cầm ăn mất, cậu đuổi theo Cao Tòng Soái muốn cướp về. Hai người ầm ĩ chạy quanh phòng học khiến cả lớp vây xem đùa giỡn.

Lý Thiên Vũ đang chạy rất nhanh thiếu chút nữa va trúng cô Diệp vừa bước vào phòng học. Cậu vội vã đỡ cô Diệp khỏi ngã, khom lưng cúi người xin lỗi: "Em xin lỗi cô. Em không cố ý."

Một bên oán hận nhìn chằm chằm Cao Tòng Soái. chuẩn bị đi tìm cậu ta tính sổ. Cô Diệp bị hoảng sợ, hung hăng phê bình Lý Thiên Vũ một trận. Đáng thương Lý Thiên Vũ bị mắng đến đầu cũng không ngẩng lên được.

Cô Diệp thông báo các học sinh ra ngồi xe chuẩn bị xuất phát. Phút cuối cùng còn nhấn mạnh một câu: "Lớp chúng ta và lớp 10-2 ngồi chung một xe, chỗ ngồi chắc chắn không đủ. Hi vọng các em nâng cao tác phong không tranh đoạt chỗ ngồi."

Cái gì? Một trăm người ngồi một chiếc xe?

Các học sinh vừa nghe còn chú ý gì đến phong độ với chả tác phong. Chen lấn nhau ra khỏi phòng học muốn lên xe buýt.

Chu Tiểu Vân đoán chắc chắn mình không cướp được chỗ. Một chiếc xe tối đa ba bốn mươi chỗ ngồi. Nữ sinh sao có thể tranh nhau như lang như hổ giống nam sinh đây? Lưu Lộ vốn định chạy tới, thấy Chu Tiểu Vân đi chậm như rùa rất kỳ quái: "Chu Tiểu Vân, chúng mình cũng phải nhanh một chút! Chậm là hết mất chỗ."

Chu Tiểu Vân hỏi ngược lại: "Nhanh là có thể cướp được sao? Cậu nhìn một đám nam sinh này xem sao có thể nhanh bằng họ được." Nói cũng đúng. Lưu Lộ dứt khoát giống Chu Tiểu Vân không nhanh không chậm đi tới.

Học sinh lớp 10-2 cũng đến rồi. Không ít nam sinh cao to chen lên xe trước cướp được vị trí. Chờ mọi người lên gần hết, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ mới cùng lên xe.

Trong xe người đẩy người thực sự không rộng lắm. Chu Tiểu Vân tự mình an ủi nghĩ: Tay vịn cũng chẳng cần dùng đến. Xung quanh toàn là người. Lưu Lộ nắm chặt tay Chu Tiểu Vân. Hai người dựa vào cùng một chỗ cảm thấy giống lạp xưởng kẹp trong nhân bánh mì.

Lý Thiên Vũ sớm chen lên xe, cướp được vị trí cạnh cửa sổ ở phía trước rất đẹp. Cậu ta ở trên xe ngó nghiêng nhìn xung quanh. Mắt thấy Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ lên xe cuối cùng đứng chen chúc ở cửa.

"Chu Tiểu Vân. Lưu Lộ. Bên này!" Ở trong xe quá ồn ào, hét to không ăn thua gì, gọi vài lần Chu Tiểu Vân mới nghe thấy.

Thấy ánh mắt của Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ cùng nhìn qua đây, Lý Thiên Vũ hài lòng vẫy vẫy tay ý bảo hai người chen qua. Chu Tiểu Vân không muốn đi nhưng bị Lưu Lộ lôi qua. Mấy bước ngắn ngủn mà mất tận năm phút đồng hồ mới tới nơi. Khiến Chu Tiểu Vân hoàn toàn hiểu thế nào là chen chúc nửa bước khó đi.

Bạn tốt Dương Phàm ngồi phía ngoài Lý Thiên Vũ. Hai người vừa lên xe liền ngồi cùng nhau. Dương Phàm thấy Lý Thiên Vũ mặt mày tỏa sáng, tự nhiên minh bạch người nào đang tới. Ngoại trừ Chu Tiểu Vân còn có thể là ai?

Chu Tiểu Vân và Dương Phàm chào nhau một tiếng. Bạn học cũ mà. Hiện tại không học chung lớp thế nhưng vẫn có thể thỉnh thoảng gặp mặt. Tình bạn giữa hai bên cũng không có gì trở ngại. Hai người bắt chuyện với nhau, Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ bị gạt sang một bên.

Lý Thiên Vũ mở cửa sổ ra. Nhường chỗ của mình cho Chu Tiểu Vân ngồi. Cô lắc lắc đầu không chịu đi qua: "Để Lưu Lộ ngồi đi!"

Lưu Lộ cười nói: "Đây chính là chỗ anh Tiểu Vũ cướp riêng cho cậu. Bên cạnh cửa sổ vừa thoáng gió, sáng sủa vừa có thể thưởng thức cảnh đẹp ven đường. Chẳng phải cậu bị say xe à? Cậu nên qua đó ngồi đi!"

Chu Tiểu Vân ngẩng đầu. Đúng lúc thấy Lý Thiên Vũ lộ ra sự hòa nhã. Người con trai này mỗi khi đối mặt với mình sẽ tỏ ra dè dặt cẩn thận từng li từng tí khiến Chu Tiểu Vân thổn thức không thôi. Kiếp trước gần như chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Được rồi. Tội gì mà không nhận chứ. Bản thân mình bị say xe đứng ở đây bị đẩy đến đẩy đi khó chịu biết bao trong khi xe chưa bắt đầu chạy dạ dày đã quay cuồng. Tốt hơn hết là ngồi cạnh cửa sổ, hít thở nhiều một chút không khí trong lành!

Dương Phàm thấy Lý Thiên Vũ nhường chỗ ngồi cũng đành đứng lên nhường chỗ cho Lưu Lộ. Lưu Lộ vui vẻ nói tiếng cám ơn rồi cùng Chu Tiểu Vân ngồi xuống. Hai nam sinh thân hình cao lớn đứng bên cạnh nói chuyện với nhau.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân ngồi vào chỗ mình cướp riêng cho bạn ấy thì toàn thân đều cảm thấy thư thái. Không thể tập trung nói chuyện với Dương Phàm được. Mắt luôn không tự chủ liếc nhìn cô gái thanh tú xinh đẹp bên cửa sổ.

Hôm nay Chu Tiểu Vân mặc một bộ quần áo thể thao. Đội thêm một chiếc mũ mềm màu lam nhạt, dáng thể thao đơn giản nền nã. Thoạt nhìn thanh lệ* động lòng người (thanh lệ*: thanh tú + xinh đẹp). Từ lúc lên lớp mười, toàn bộ quần áo là Chu Tiểu Vân tự đi mua.

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân đều chuộng màu xanh da trời. Không ít quần áo đều là màu xanh da trời, một ít xanh đậm một ít xanh nhạt. Kiểu dáng không quá cầu kì thời thượng chủ yếu là đơn giản hào phóng. Nói đến phong cách ăn mặc, cô bị ảnh hưởng khá nhiều từ thím ba Tống Minh Lệ!

Tống Minh Lệ mặc quần áo trang điểm cũng rất có phong cách. Từ nhỏ Chu Tiểu Vân đã yêu mến thím ba. Chu Tiểu Vân cảm thấy phụ nữ nên giống như thím ba. Không cần quá đẹp nhưng phải có khí chất khiến cho người ta liếc nhìn cảm thấy thoải mái mới là điều quan trọng nhất.

Bọn nhỏ ngày một lớn lên. Ở nông thôn không có cửa hàng bán quần áo (chỉ có nhà may quần áo). Hơn nữa Triệu Ngọc Trân rất bận rộn căn bản có thời gian vào thị trấn mua quần áo cho các con. Vì thế Triệu Ngọc Trân dứt khoát đưa tiền cho Chu Tiểu Vân tự đi mua.

Chu Tiểu Vân không chỉ mua quần áo ình có lúc còn mua quần áo giúp anh trai em trai. Quần áo của Đại Bảo phải chịu được ma sát, chịu được bẩn. Kiểu dáng không cần quá chú ý nhưng chất lượng nhất định phải tốt. Nếu không căn bản không mặc được.

Quần áo của Tiểu Bảo chủ đạo là màu nhạt. Chất lượng không cần quá tốt thế nhưng kiểu dáng đều khá đẹp. Bởi vì Tiểu Bảo khá sạch sẽ dáng người gầy yếu, mặc quần áo màu nhạt vừa nhã nhặn hơn lại không thấy quá gầy.

Về quần áo của Chu Tiểu Vân, phần lớn là không quá đắt tiền. Có điều cô kiên quyết không chịu mua mấy loại mặc không tới hai ngày đã bị xù vô cùng khó chịu. Cô thà rằng mua quần áo chất lượng một chút nhưng không phải quá đắt.

Bộ thể thao trên người này chính là quần áo mới mua gần đây. Tám mươi nguyên một bộ. Giá cũng có thể chấp nhận được. Kiểu dáng màu sắc đều là loại Chu Tiểu Vân thích. Mặc vào khiến không ít nam sinh nhìn với ánh mắt ái mộ.

Chỗ khác không nói. Ở trên xe này số nam sinh nhìn trộm cũng không phải ít. Nam sinh lớp 10-2 có ai không nhận ra "ba đóa hoa" tiếng tăm lừng lẫy lớp 10-1? Thiệu Sắc Vi kiều diễm Lưu Lộ xinh đẹp Chu Tiểu Vân thanh nhã. Hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt của đám nam sinh.

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ lại thường ngồi cùng một chỗ. Hai người ở giữa đám nữ sinh đều rất nổi bật., sau lưng vô số nam sinh ngắm nhìn. Thiệu Sắc Vi lên xe tự nhiên không lo không có người nhường chỗ. Ân Vĩnh Kiện có lòng Tư Mã chiêu không ai không biết. Đang đứng phía sau nói chuyện cùng Thiệu Sắc Vi kìa.

Thiệu Sắc Vi nhìn qua tầng tầng lớp lớp người thấy Lý Thiên Vũ và Dương Phàm đứng phía trước Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ. Cô không tự chủ được liếc nhìn Lý Thiên Vũ đang cười thoải mái kia.

Đối với chuyện cậu thể hiện rõ có tình cảm với Chu Tiểu Vân, cô cảm thấy có chút không phục. Chu Tiểu Vân, Thiệu Sắc Vi tớ có điểm gì kém cậu? Vì sao cậu ta (LTV) chưa từng dùng ánh mắt giống như nhìn cậu để nhìn tớ?

241. Chương 243: Chơi Xuân (3)

Xe từ từ chuyển bánh, Chu Tiểu Vân bắt đầu cảm thấy dạ dày không thoải mái, vội vã mở cửa sổ rộng hơn một chút, khí lạnh gió xuân tràn vào, khó chịu bị thổi bay, dường như dễ chịu hơn.

Lúc này trong xe rất nhiều người không khí rất ngột ngạt, hơn nữa nói chuyện nhao nhao ồn ào thật sự vừa buồn bực lại chật chội, Chu Tiểu Vân dứt khoát thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Gió xuân quất vào mặt là chuyện vô cùng thích thú, đi hết một đoạn đường lớn bắt đầu rẽ ngoặt vào nông thôn. Hiện ra trước mắt đều là một màu xanh biếc, những ruộng lúa mạch gợn sóng nhấp nhô, còn có từng khóm hoa cải vàng óng đong đưa trong gió, dùng sức hít thở liền ngửi thấy mùi thơm.

Vừa mới cảm thấy đoạn đường này coi như cũng dễ chịu, Chu Tiểu Vân bắt đầu thấy khó chịu, có chuyện gì sao tự nhiên xe lại xóc nảy ghê thế? Thì ra đoạn đường này là đường đá, thảo nào xóc nảy như vậy!

Dạ dày vốn bình thường rồi bị xóc nảy lại bắt đầu cảm thấy khó chịu, từng trận từng trận buồn nôn khiến Chu Tiểu Vân muốn phun ra. Nếu không phải ngồi ngay cạnh cửa sổ, mặt hướng ra phía bên ngoài có lẽ đã sớm không chịu nổi.

Chu Tiểu Vân oán giận thể chất dễ say xe của mình một trăm lần, chóng mặt kinh khủng! Nghe nói phía sau phải đi qua một đoạn đường đất, thật không biết có thể chịu tiếp được nữa không.

Trên xe còn có những nữ sinh khác say xe, có một bạn bị say rất nặng đã nôn ra. Mấy bạn xung quanh trốn không kịp, thậm chí bắn lên chân của một bạn nam. Mấy bạn ngồi gần nữ sinh kia hét ầm lên, thực sự là cảnh tượng náo nhiệt không nói nên lời.

Tiếu Quân ngồi ở vị trí kế bên tài xế vội vàng bảo tài xế lái chậm lại một chút để xe ổn định, lại đưa nữ sinh bị say xe rất nặng kia lên ngồi phía trên nghỉ ngơi một chút.

Xe thì chắc là không thể dừng lại, một đoàn xe dài đi ngay phía sau. Đường này khá hẹp chỉ đủ ột xe đi, không đủ hai chiếc xe chạy song song, phía trước dừng thì phía sau cũng phải dừng.

Mùi chua nhanh chóng lan tỏa trong xe. Các học sinh kêu ca phàn nàn, thúc giục mở tất cả các cửa sổ trên xe cho thoáng khí.

Bây giờ Chu Tiểu Vân lại cảm thấy may mắn khi mình nhận tâm ý của Lý Thiên Vũ, nếu đổi lại thành cô đang đứng ở chỗ lắc lư đó chỉ sợ cũng nôn ra rồi! Cảm giác bị mọi người ghét bỏ trách cứ kia thật khó có thể chịu được.

Ngồi cạnh cửa sổ chỗ tốt lớn nhất chính là cho dù muốn nôn cũng có thể phun ra ngoài đường, mặc dù đây là hành vi mất vệ sinh, vô giáo dục, không bảo vệ môi trường…

Chu Tiểu Vân một mực cố sức chịu đựng, thế nhưng bị say xe là chuyện không thể khống chế, càng nghĩ càng khó chịu càng nhịn càng muốn nôn ra.

Lý Thiên Vũ vẫn luôn chú ý Chu Tiểu Vân, thấy sắc mặt cô tái nhợt không thích hợp lập tức hiểu được cô bắt đầu say xe: "Chu Tiểu Vân, cậu muốn ói ra phải không, nếu cậu buồn nôn thì cứ nôn ra ngoài cửa sổ đi."

Chu Tiểu Vân nghe thấy giọng của Lý Thiên Vũ liền quay đầu, miễn cưỡng cười nói: "Tớ không sao." Nói thế nào người ta cũng có ý tốt, không để ý tới thì quá không hợp tình hợp lý.

Lưu Lộ cũng cảm thấy sắc mặt Chu Tiểu Vân rất khó nhìn, quan tâm nói: "Đúng vậy, Chu Tiểu Vân, nếu như không thoải mái thì nôn ra đi, chịu đựng như vậy cũng không phải chuyện tốt!"

Chu Tiểu Vân nói chuyện cùng Lưu Lộ một lúc phát hiện hình như cảm thấy dễ chịu hơn, sau đó bắt đầu nói chuyện cùng vài người xung quanh. Cô không ngừng nói để dời đi sự chú ý. Tình trạng say xe giảm đi rất nhiều.

Lý Thiên Vũ cũng không vui vẻ vì chuyện Chu Tiểu Vân chịu để ý tới mình, thỉnh thoảng cậu lại liếc Chu Tiểu Vân một cái, thấy sắc mặt Chu Tiểu Vân khá hơn so với vừa nãy mới yên lòng.

Cô Diệp bảo Sở Đình Đình bắt nhịp cho các bạn xung quanh ca hát, nghĩ thầm có việc để làm có thể phân tán một chút sự chú ý, tránh cho số người say xe càng ngày càng nhiều. Nếu như tất cả đều nôn ra sàn xe thì vô cùng rắc rối.

Giọng Sở Đình Đình to rất có tác dụng, đầu tiên chỉ có mấy người hát theo, sau đó số người hát càng ngày càng nhiều, chỉ chốc lát sau, hầu như mọi người trên xe đều hát. Ban nãy còn cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, nhưng từ khi bắt đầu ca hát bất giác thời gian trôi qua rất nhanh. Xe đi hết đường đất sau lại đi thêm hơn mười phút cuối cùng đã tới.

Chu Tiểu Vân vỗ vỗ ngực, cuối cùng cũng tới, lúc xuống xe có cảm giác đứng không vững, có điều may không nôn. Lưu Lộ đỡ Chu Tiểu Vân vài bước, chờ cô đỡ hơn mới vào nghĩa trang liệt sĩ.

Cô Diệp đã nói từ trước, các học sinh tự do hoạt động, bữa trưa tự mình giải quyết, buổi chiều hai giờ tất cả phải quay lại. Một lát sau các học sinh liền tụm năm tụm ba cùng tìm chỗ chơi.

Đương nhiên Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đi cùng nhau, phía sau có thêm Lý Thiên Vũ và Dương Phàm, một lát sau, lại thêm vào Cao Tòng Soái và Lôi Hoành Tường. Mấy người cùng nhau đi vào bên trong.

Nghĩa trang liệt sĩ cũng không có hoa cỏ gì rất đẹp, phần lớn trồng cây tùng um tùm xanh thẫm, bầu không khí thấm đẫm vẻ trang nghiêm. Đỉnh tháp cao cao, đường bê-tông thật dài, trong nhà trưng bày rất nhiều hình ảnh tư liệu thời kì chiến tranh kháng Nhật.

Chu Tiểu Vân lấy giấy bút chuẩn bị sẵn trong túi, vừa nhìn vừa tốc kí (ghi lại ngắn gọn).

Dương Phàm đang ăn, thấy Chu Tiểu Vân cầm vở ghi chép liên tục nở nụ cười: "Cậu đến chép tài liệu hay là đến chơi?" Có điều, nhà trường chọn chỗ chơi xuân như thế này cũng thật bái phục. Lúc này còn nhân cơ hội tiến hành giáo dục học sinh, khiến mọi người chơi cũng không tận hứng.

Chu Tiểu Vân trả lời lại một cách mỉa mai: "Tớ cũng không thông minh như cậu, cô Diệp yêu cầu khi trở lại phải viết bài cảm nhận nộp lên nhà trường, tớ không chép một ít tài liệu lấy gì mà viết?"

Lý Thiên Vũ nói tiếp: "Chơi xuân thì tốt rồi, nhưng lại bắt viết bài cảm nhận thì mất đi ý nghĩa." Thời gian vui chơi, trong lòng còn lo lắng chuyện viết bài thật mất hết tinh thần.

Lưu Lộ giễu cợt Lý Thiên Vũ: "Đừng lo, anh cứ làm hết sức không tốt cũng không sao, dù sao lớp chúng ta chỉ chọn năm người viết văn nộp lên chắc là không chọn anh đâu." Trong lớp nhân tài đông đúc, cao thủ như mây, người viết văn tốt không ít.

Nhắc tới chuyện viết bài luận, Lưu Lộ cũng lo lắng, cô chính là lớp phó học tập môn ngữ văn, nếu như bài viết không tốt thì rất mất mặt. Vội vàng tìm Chu Tiểu Vân mượn giấy rồi đi xung quanh tìm tư liệu hữu dụng.

Trình độ viết văn của Cao Tòng Soái rõ ràng là vô cùng tệ, vừa nghe viết văn liền đau đầu, chạy đi xem tranh ảnh. Lôi Hoành Tường, Lý Thiên Vũ và Dương Phàm cũng nhìn ngó xung quanh, xem một chút Dương Phàm cảm thấy không có ý nghĩa nên đề nghị tìm một chỗ đánh bài tú-lơ-khơ.

Lôi Hoành Tường hăng hái đồng ý, Cao Tòng Soái vừa nghe đánh bài tú-lơ-khơ thì dựng thẳng tai: "Tớ cũng muốn chơi, tớ cũng muốn chơi." Dương Phàm quay sang Lý Thiên Vũ nhếch mép hỏi: "Thế nào? Có đi không?"

Lý Thiên Vũ lưu luyến nhìn cô gái đang cúi đầu viết lách gì đó, có chút không nỡ rời đi. Thực hi vọng cô quay đầu lại nhìn mình một cái. Cao Tòng Soái cũng không khách khí, lôi kéo Lý Thiên Vũ bước đi.

Bốn người vào trong rừng, lấy báo cũ trải xuống đất dưới gốc cây tùng rồi ngồi xuống bắt đầu chơi tú-lơ-khơ. Mấy bạn học đi qua chỉ trích: "Ở chỗ này mà lại đi đánh tú-lơ-khơ, thật quá đáng."

Được cái mấy tên này da mặt rất dày, tỏ vẻ mắt điếc tai ngơ. Một lát sau, thấy có mấy nam sinh lớp khác tốp năm tốp ba cũng qua đây chơi tú-lơ-khơ. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đi bộ hết một vòng tìm một cái ghế đá ngồi xuống, hai người lấy đồ ăn vừa ăn vừa nói chuyện, thoải mái vô cùng.

242. Chương 244: Bất Ngờ

Cả Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đều thu hút rất nhiều ánh mắt. Chu Tiểu Vân mười lăm tuổi và Lưu Lộ mười bảy tuổi giống như hai đóa hoa tươi, mấy nam sinh đi tới khó tránh khỏi muốn nhìn nhiều hơn một chút.

Cánh rừng lớn loại chim gì cũng có, có ba bốn người là nam sinh lớn tuổi hơn đến đây bắt chuyện. Chu Tiểu Vân nhíu mày, không muốn để ý tới loại phần tử vô vị này, kéo Lưu Lộ muốn rời đi.

Lưu Lộ căm giận mắng một câu, chính vì một câu này mà gặp phải họa. Tên cầm đầu kia chính là một tên lưu manh tóc dài quá tai, mặc một quần ống loe, quần áo trên người còn dính một vài vết dầu, vừa nhìn biết ngay là phần tử bất lương.

Nam sinh kia ngăn cản Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ: "Anh nói này hai em, anh chỉ muốn bắt chuyện cùng các em một chút thôi mà, có cần thiết phải mắng chửi người khác như thế sao?"

Lưu Lộ còn muốn mắng, bị Chu Tiểu Vân kéo ống tay áo, căm giận không mở miệng. Nam sinh nói câu gì đấy với hai nam sinh phía sau, ba người cất tiếng cười to. Chu Tiểu Vân cố giữ yên lặng: "Xin cho đi nhờ, chúng tôi phải quay về."

Nam sinh buông tay: "Đừng như vậy, có duyên mới gặp được nhau, chúng ta nên làm quen với nhau mới phải, anh là Cố Vạn Bảo lớp 11-8. Xin hỏi hai em tên gì."

Lưu Lộ trừng mắt: "Cút ngay!" Cố Vạn Bảo cười hì hì đột nhiên vươn tay ra kéo Lưu Lộ: "Cút thì cút thật quá vô tình rồi!" Lưu Lộ hét ầm lên.

Chu Tiểu Vân vung tay đẩy tay tên kia ra, lạnh lùng nói: "Tự trọng một chút, chúng ta đều là học sinh cùng trường, nếu như anh còn như vậy tôi lập tức đi tìm chủ nhiệm lớp mấy anh." Mặc dù cô không muốn gây chuyện hi vọng dàn xếp ổn thỏa, nhưng cũng tuyệt đối không đứng nhìn bạn tốt Lưu Lộ bị người ta bắt nạt .

Cố Vạn Bảo sửng sốt, nhắc đến giáo viên trong lòng có chút bất ngờ. Thật không nhìn ra nữ sinh điềm đạm thanh tú này lại quyết đoán gan dạ sáng suốt như vậy, ừ, hắn thích!

Cố Vạn Bảo lại thay đổi mục tiêu, chuyển sang dây dưa với Chu Tiểu Vân, học sinh vây xem bên cạnh càng ngày càng nhiều, xem ra giống như không có ai dũng cảm đứng ra. Không ít người biết chuyện nói xấu chỉ trỏ Cố Vạn Bảo, Cố Vạn Bảo ở khối lớp 11 có tiếng tăm lừng lẫy là tên du côn lêu lổng, đánh nhau gây chuyện yêu đương khiến giáo viên đau đầu không dứt, không ai dám tuỳ tiện trêu chọc hắn.

Học sinh năm nhất (lớp 10) không ai không biết Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ, nghĩ thầm hai cô gái xinh xắn như thế này chỗ nào không đi lại chạy đến ghế đá bên này ngồi, đụng phải người như Cố Vạn Bảo cũng coi như xui xẻo.

Ân Vĩnh Kiện học cùng lớp vừa vặn nhìn thấy, nghĩ thầm hay là đi báo cho cô giáo chủ nhiệm một tiếng cho thỏa đáng, vội vàng chạy đi tìm cô giáo. Lý Thiên Vũ có điểm tâm thần không yên, giống như sẽ xảy ra chuyện gì. Liên tiếp đánh sai mấy quân bài, bị Dương Phàm ngồi đối diện oán trách hai câu.

Lý Thiên Vũ cũng để ý tới rừng cây này, con đường này là con đường chính trưng bày bia tưởng niệm, dựa vào tính cách của Chu Tiểu Vân nhất định sẽ đi qua đây. Cậu vừa đánh bài tú-lơ-khơ vừa nhìn xung quanh, thật kỳ quái hơn mười giờ rồi tại sao hai người còn chưa đi tới đây chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy có gì không đúng, Lý Thiên Vũ dứt khoát ném bài xuống nói: "Không đánh nữa, tớ đi tìm mấy người Lưu Lộ đây, đã nửa ngày rồi mà hai người còn chưa qua đây." Cậu ta không chơi nữa, ba người đành phải thu dọn đồ đạc cũng đi ra khỏi rừng cây tùng.

Ân Vĩnh Kiện vội vã đi tới, Lôi Hoành Tường lắm miệng hỏi một câu: "Cậu đi nhanh như vậy làm gì?" Ân Vĩnh Kiện vừa thấy mấy người bọn họ rất nhanh kể lại chuyện xảy ra một lần, lời còn chưa nói hết liền thấy Lý Thiên Vũ xông ra ngoài, Cao Từ Soái theo sát phía sau.

Dương Phàm ngay cả gọi cũng không kịp trơ mắt nhìn Lý Thiên Vũ chạy ra ngoài. Cũng khó trách, một là em họ thân như em gái, một là cô gái vẫn luôn thầm mến, vừa nghe nói hai người bị mấy nam sinh ngăn cản quấy rầy sao không vội cho được.

Dương Phàm vội vàng đuổi theo, nghĩ thầm Lý Thiên Vũ ngàn vạn đừng xúc động lại đánh người gì đó. Lôi Hoành Tường ôm lòng xem kịch vui cũng đi theo, bằng trực giác cậu cho rằng nhất định sẽ có một màn trình diễn đặc sắc. Không đi tới giúp vui quả thực có lỗi với chính mình.

Bên này một vài học sinh xem náo nhiệt vây quanh, không có ai dám quá phận tới gần. Cố Vạn Bảo thấy mọi người thờ ơ lại càng được đằng chân lân đằng đầu, nói chuyện càng ngày càng quá đáng.

Đừng thấy Lưu Lộ lớn hơn Chu Tiểu Vân hai tuổi, nhưng thật sự lại không bình tĩnh bằng Chu Tiểu Vân, trong lòng luống cuống. Chu Tiểu Vân tự nói với lần nữa, mình phải bình tĩnh thật bình tĩnh, mình cũng từng làm việc nặng một thời gian, tại sao phải sợ thằng nhóc còn đang mọc lông mao như hắn?

Chẳng qua, Cố Vạn Bảo nói chuyện suồng sã thì cũng thôi, đằng này hiện tại hắn ta bắt đầu dây dưa động thủ. Con gái toàn thân đều quý giá, hắn chạm vào bất cứ chỗ nào dù chỉ một chút cũng chiếm được lợi lớn.

Từ xa Lý Thiên Vũ đã thấy một nam sinh đang kéo tay Chu Tiểu Vân cơn tức bùng lên, vọt tới nhanh như chớp, một đấm đánh trúng mặt Cố Vạn Bảo.

Cố Vạn Bảo không đề phòng bị ăn một đấm đau đớn quát to, phản xạ định buông tay. Mọi người ồ lên, phát triển thêm vai phụ, đặc sắc tuyệt vời! Người vây xem thoáng cái nhiều hơn, đứng bên cạnh sôi nổi bàn tán nam sinh đi lên đánh Cố Vạn Bảo một quyền này là ai.

Cao Tòng Soái chính là người thích gây rối, ở bên cạnh lớn giọng hô rất nóng lòng muốn thử. Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân khiến cho người ta say mê. Trong lòng cậu có chút tiếc nuối vì sao mình lại chậm một bước so với Lý Thiên Vũ chứ.

Chu Tiểu Vân cũng bị một màn này làm sợ ngây người, quá giống kịch đi! Chưa từng nghĩ có một ngày tiết mục này lại xảy ra với mình, anh hùng cứu mỹ nhân? Lý Thiên Vũ vì cô mà đánh nam sinh này? Quả thực là bất ngờ trong bất ngờ*!

Hai nam sinh đứng sau đỡ lấy Cố Vạn Bảo, Cố Vạn Bảo mắng một câu thô tục. Cho tới bây giờ chỉ có hắn bắt nạt người khác, bị đánh thì thật hiếm thấy, chuyện này làm sao hắn có thể nuốt trôi, nhẫn nhịn được.

Lý Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, đánh nhau cùng Cố Vạn Bảo. Hai nam sinh cao to đánh nhau giống như hai con trâu chọi, đều là cơn tức đầy mình. Hai nam sinh phía sau Cố Vạn Bảo cũng chạy tới giúp, Cao Tòng Soái tự nhiên "nghĩa bất dung từ" lên sân khấu.

Dương Phàm thấy Lý Thiên Vũ một mình đối phó hai người trong lòng bất bình, tóm một nam sinh trong đó giật ra. Lôi Hoành Tường miệng chậc chậc liên tục theo dõi trận đấu, vừa lúc liếc thấy Ân Vĩnh Kiện đưa mấy giáo viên đến đây.

Lôi Hoành Hường lập tức lớn tiếng hô lên: "Tất cả dừng tay tất cả dừng tay, thầy giáo tới rồi!" Cao Từ Soái và Dương Phàm còn có hai nam sinh khác đều dừng tay, chỉ có Lý Thiên Vũ và Cố Vạn Bảo vẫn đánh nhau không chịu ngừng.

Cố Vạn Bảo lo lắng học kỳ này mình đã bị giáo viên xử lý hai lần, chủ nhiệm lớp từng nói nếu hắn lại phạm sai lầm hắn sẽ bị đuổi học, cho nên muốn dừng tay. Lý Thiên Vũ hừ một tiếng cho hắn thêm một đạp mới dừng.

Cố Vạn Bảo ăn đau tức giận muốn tiếp tục đánh, bị hai nam sinh phía sau kéo lại. Các thầy giáo ở cả khối 10 và khối 11, vừa thấy Cố Vạn Bảo đều đau đầu, ai không nhận ra người chuyên gây sự đánh nhau Cố Vạn Bảo chứ? Trong lòng đều nhận định nhất định hắn là người gây chuyện trước.

Sau chuyện vừa rồi cuối cùng Lưu Lộ cũng phục hồi tinh thần, thấy thầy giáo tới Lưu Lộ giọng nhỏ như hạt đậu kể lại mọi chuyện.

243. Chương 245: Nam Sinh Nghĩa Khí

Lưu Lộ vừa núp bên người Chu Tiểu Vân, hiện tại lại nhanh mồm nhanh miệng kể lại sự tình một cách rõ ràng mạch lạc. Đương nhiên trọng điểm là phải nhấn mạnh Cố Vạn Bảo vô sỉ quấy rối như thế nào, còn chuyện anh họ Lý Thiên Vũ động thủ đánh người trước chỉ nói qua loa sơ sài.

Cố Vạn Bảo không phục phản bác: "Cô nói chuyện cũng quá tránh nặng tìm nhẹ nhỉ, cậu ta ra tay trước cơ mà." "Cậu ta" đương nhiên chỉ người đang điềm nhiên như không Lý Thiên Vũ.

Chu Tiểu Vân khinh thường nhìn Cố Vạn Bảo, lời lẽ sắc như dao: "Vậy xin hỏi là ai muốn động thủ với chúng tôi trước? Anh nhiều lần làm phiền chúng tôi, không chỉ phát ngôn bừa bãi về sau còn muốn động tay động chân, vì sao anh không nói? Bạn học cùng lớp chúng tôi trọng nghĩa khí giúp đỡ đó là hành vi nhiệt tình làm việc tốt, nếu như cậu ta không đánh một quyền đúng lúc ấy, tôi và Lưu Lộ đã bị mấy anh động tay đông chân rồi. Anh có mặt mũi gì mà dám đứng trước mặt chúng tôi phê bình ai ra tay trước, loại người như anh bị đánh thực sự là đáng đời!"

Hiếm khi nói thao thao bất tuyệt, lúc này miệng lưỡi Chu Tiểu Vân rất nhanh nhẹn, Cố Vạn Bảo lập tức im tịt. Trong số các thầy giáo tới thì có chủ nhiệm lớp của Cố Vạn Bảo, thầy giáo dáng người cao lớn xụ mặt xách Cố Vạn Bảo qua một bên "Tâm sự".

Cô Diệp vội đi qua an ủi Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ. Quần áo Lý Thiên Vũ bị xé rách lúc đánh nhau cộng thêm tóc tai lộn xộn, quả thực giống anh hùng cái bang thời hiện đại.

Lưu Lộ chưa từng cảm thấy anh họ đẹp trai như vậy, đứng bên cạnh Lý Thiên Vũ nịnh hót không dứt. Lý Thiên Vũ nghe xong cực kì hưởng thụ, một bên lại liếc nhìn Chu Tiểu Vân, bất ngờ nhận được nụ cười của cô.

Trái tim Lý Thiên Vũ không tự chủ được "thình thịch" nhảy loạn. Đột nhiên cảm thấy vừa rồi xúc động ra tay đánh người là chuyện quyết đoán sáng suốt nhất từ khi sinh ra đến nay. Nhìn kìa, Chu Tiểu Vân đang cười với cậu đấy! Ha ha ha ha!

Đang ngây ngô cười, Lý Thiên Vũ bị Diệp Lan mặt sưng lên hung hăng mắng một trận: "Lý Thiên Vũ. Anh qua đây! Anh xem bộ dáng của anh bây giờ đi, đâu khác gì du côn lưu manh? Ân Vĩnh Kiện thấy chuyện xảy ra thì biết đi tìm giáo viên. Anh thì hay rồi thích dũng cảm đánh đấm, lại còn động thủ đánh người trước, đây là hành vi gì anh có biết không, chủ động đánh nhau gây sự sẽ bị kỷ luật xử phạt anh biết không?"

Lý Thiên Vũ lập tức ỉu xìu: "Cô Diệp, cô tha thứ cho em đi! Cái khác không nói. Vừa rồi là em sốt ruột quá mới ra tay. Bình thường em rất hiền lành ngoan ngoãn cũng không đánh nhau. Chủ yếu là do tình huống vừa rồi thật sự gấp gáp. Cậu nói đi Cao Tòng Soái."

Bị điểm danh, Cao Tòng Soái trượng nghĩa đứng ra giúp đỡ: "Đúng rồi cô Diệp. Tên nam sinh kia động tay động chân với Chu Tiểu Vân, còn kéo cánh tay Chu Tiểu Vân không buông, em nhìn thấy tức giận cũng muốn chết xông lên đánh tên kia. Đáng tiếc tay chân không nhanh bằng Lý Thiên Vũ." Nói xong còn có chút tiếc hận lắc lắc đầu, tay chân vung vẩy như thể muốn đấm đá tiếp.

Cô Diệp thực sự là dở khóc dở cười. Nhìn kẻ dở hơi này nói chuyện giống như đánh nhau là chuyện vô cùng vinh quang vậy.

Dương Phàm đứng bên cạnh chen miệng nói: "Cô Diệp, sự tình hôm nay thực sự không thể trách Lý Thiên Vũ. Đổi lại là ai cũng không nhịn được. Lưu Lộ là em họ thân thiết của Lý Thiên Vũ. Chu Tiểu Vân lại là bạn học với Lý Thiên Vũ từ cấp hai tới bây giờ. Bị nam sinh đùa giỡn trêu chọc đương nhiên Lý Thiên Vũ sẽ tức giận. Hành vi hôm nay mặc dù không thể coi là hợp lý nhưng cũng là hợp tình! Cô hãy khoan dung xử phạt Lý Thiên Vũ ạ!"

Dương Phàm đương nhiên cũng là học sinh đắc ý của cô Diệp. Thấy Dương Phàm cũng giúp Lý Thiên Vũ nói chuyện sắc mặt cô Diệp cũng ôn hòa hơn.

Dương Phàm lén nháy mắt trao đổi cùng Lý Thiên Vũ. Trong lòng hiểu rõ không cần nói ra: có lẽ cô Diệp sẽ không phạt Lý Thiên Vũ. Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân đều xin tha giúp Lý Thiên Vũ. Có cả Lôi Hoành Tường và Ân Vĩnh Kiện bên cạnh tiếp lời, cuối cùng cô Diệp cũng nói đợi sau này về lớp rồi từ từ xử lý Lý Thiên Vũ.

Sau này về lớp rồi từ từ xử lý? Ha ha, tương đương với hoãn lại hình phạt cũng chính là không chấp hành. Bên kia Cố Vạn Bảo bị mắng mặt mày xám xịt rối tinh rối mù, chắc chắn không tránh khỏi phải mời phụ huynh tới, đuổi học hay không thì rất khó nói.

Chờ giáo viên đi hết, bạn học vây xem mới tản đi. Lôi Hoành Tường giơ ngón tay cái về phía Lý Thiên Vũ: "Uầy, người anh em, hôm nay tớ thật khâm phục cậu, thực sự dám đánh nhau với học sinh lớp 11, cậu không sợ sau này hắn tới tìm cậu kiếm chuyện à?"

Lúc đó Lý Thiên Vũ thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ bằng trực giác liền xông lên đánh người, nào có suy nghĩ những chuyện khác. Hiện tại Lôi Hoành Tường nhắc tới mới thấy vấn đề này đúng là không lớn không nhỏ.

Lôi Hoành Tường kể về tên con trai tóc dài đã đạt được quang vinh lịch sử kia.

Nghe nói ngay từ đầu Cố Vạn Bảo chính là phần tử cá biệt ở trường cấp ba Anh Minh, cả ngày chơi game đánh bi-a, rõ ràng trọ ở trường lại thường xuyên trắng đêm không về, thích đánh nhau, đã qua vài lần yêu đương, quen biết với rất nhiều phần tử bất lương ngoài xã hội, thanh niên cần tìm việc làm. Bạn học cùng lớp phần lớn không ai dám trêu chọc hắn, nữ sinh thấy hắn thì trốn thật xa, điều này cũng khiến tính cách Cố Vạn Bảo càng thêm ngang ngược, có cảm giác như thể hắn là đại ca của trường này.

Nghe thế Chu Tiểu Vân không khỏi lo lắng cho Lý Thiên Vũ, loại người này vừa nghe đã thấy không phải tốt lành gì, bây giờ vì mình Lý Thiên Vũ lại trêu chọc tới người như thế, thật không biết sau này sẽ mang tới bao nhiêu rắc rối nữa?

Lý Thiên Vũ âm thầm suy nghĩ, thấy ánh mắt quan tâm của Chu Tiểu Vân trong lòng tất nhiên là vô cùng dễ chịu: "Không cần lo lắng, binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn, trường học cũng không phải là nơi hắn có thể mặc sức làm càn."

Cao Tòng Soái nghĩa khí vỗ vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Lý Thiên Vũ. Nếu Cố Vạn Bảo dám tới tìm cậu gây sự, cứ nói với tớ, tớ sẽ tìm nhóm anh em tốt trước đây qua giúp, không tin không trị được hắn" nói giống như mình là đại ca xã hội đen không bằng.

Lý Thiên Vũ cười cười. Cảm thấy Cao Từ Soái có thể nói ra lời như vậy thật khiến người khác cảm động. Hai người từ trước tới nay không ít lần ầm ĩ, quan hệ cũng chưa nói là tốt. Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra một điểm của Cao Từ Soái: rất trọng tình cảm.

Dương Phàm không nói gì, chỉ cánh tay kéo tay Lý Thiên Vũ chặt một chút. Lý Thiên Vũ dùng sức gật gật đầu, cảm giác cuối cùng mình cũng có bạn tốt đáng giá kết bạn. Lôi Hoành Tường thấy mọi người đều tỏ thái độ. Mình không nói câu gì thật áy náy, vội vã thề thốt nói nếu có chuyện gì, mình tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.

Chu Tiểu Vân bị mấy tên con trai đùa giỡn nở nụ cười, đúng là đoạn phim truyền hình cẩu huyết! Một đoạn nhạc đệm qua đi.

Đương nhiên toàn bộ hành trình mấy nam sinh đều đi cùng nhau. Cuối cùng Lý Thiên Vũ không cần tốn sức suy nghĩ tìm lý do, trong lòng thực sự vui sướng.

Chu Tiểu Vân hiếm khi hòa nhã với Lý Thiên Vũ khiến cậu cảm thấy hôm nay thực sự là một ngày hạnh phúc. Buổi trưa mọi người ăn hơn một nửa đồ ăn vặt mang theo. Một giờ trưa nhóm người Chu Tiểu Vân ra xe, ngồi trên xe đợi đến lúc về. Không ra sớm sợ không có chỗ trống mà ngồi.

Chu Tiểu Vân lại ngồi sát cửa sổ, trên đường về cười cười nói nói cùng mọi người xung quanh, tình trạng say xe nhẹ hơn rất nhiều. Xem ra uống thuốc không có tác dụng, nói chuyện phiếm mới là phương thuốc dân gian hữu dụng!

244. Chương 246: Chuyện Về Sau

Qua chuyện này, nghe nói phụ huynh Cố Vạn Bảo được mời lên phòng hiệu trưởng thương lượng "mời chuyển trường" – dễ nghe hơn so với bị đuổi học, nội dung thực chất là giống nhau, dù sao trường này cũng không chứa được "nhân vật lớn" như vậy.

Phụ huynh khóc lóc cầu xin không có tác dụng, bất đắc dĩ cho Cố Vạn Bảo chuyển trường, chuyển tới trường cách Anh Minh rất xa.

Cuối cùng Lý Thiên Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, có người như thế ở xung quanh quả thực là quả bom hẹn giờ. Không biết lúc nào sẽ tới gây phiền toái, nhà trường xử lý như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Hành động của Lý Thiên Vũ ở khối mười được các học sinh xôn xao truyền đi, ngoài ý muốn trở thành "chàng trai hành hiệp trượng nghĩa" trong cảm nhận của nữ sinh, cũng được các nam sinh trong lớp ủng hộ nhiệt liệt.

Chuyện đó cũng không đáng nói, chuyện khiến Lý Thiên Vũ hài lòng nhất chính là thái độ Chu Tiểu Vân đối với mình có chuyển biến nhất định. Cách khuôn mặt tươi cười chào đón còn xa, nhưng so với trước kia thì không hờ hững lạnh lùng như vậy nữa!

Tâm trạng Lý Thiên Vũ rất tốt, cả ngày vui tươi hớn hở. Cô Diệp vốn chuẩn bị phê bình Lý Thiên Vũ trước lớp một trận, về sau cũng không làm gì cả.

Tận đáy lòng mà nói, cô Diệp cũng có chút tán thưởng hành vi của Lý Thiên Vũ. Con trai mà, nên nhiệt huyết một chút, sao có thể trơ mắt nhìn em họ của mình và bạn học bị nam sinh khác bắt nạt mà không lên tiếng? Đây chẳng phải là khuyến khích chuyện sai trái sao?

Mặt ngoài nghiêm khắc phê bình thật ra trong lòng âm thầm tán dương nên trước mặt hiệu trưởng cô Diệp cũng vì Lý Thiên Vũ nói không ít lời hữu ích, vì thế chi tiết Lý Thiên Vũ động thủ đánh người trước được bỏ qua, không chịu bất cứ hình phạt nào.

Chẳng những vậy, cô Diệp còn nhân cơ hội này phân Lý Thiên Vũ vào ban cán sự lớp môn thể dục. Lý Thiên Vũ và Cao Tòng Soái hai tên anh không ra anh em không ra em ngồi ở bàn thứ tư, đập tay ăn mừng.

Say này Trịnh Hạo Nhiên nghe chuyện Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ "Gặp nạn", vội vàng chạy tới thể hiện sự quan tâm an ủi, trong lòng lại buồn bực vì sao cơ hội làm người tốt lại bị Lý Thiên Vũ cướp mất.

Cơ hội thể hiện tốt như vậy! Có nam sinh nào trong lòng không lén lút ôm mộng đẹp được "gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ" cứu cô gái mình ngưỡng mộ từ trong tay kẻ xấu?

Thiệu Sắc Vi nghe xong chuyện này thì rất đố kị, cô thầm nghĩ: Vì sao Chu Tiểu Vân luôn luôn nhận được nhiều sự quan tâm, có nhiều nam sinh quan tâm cô ta như vậy? Chuyện này xảy ra với mình có phải tốt không!

Chu Tiểu Vân cơ bản không bị ảnh hưởng nhiều, người khác nói gì thì nói cô cũng chỉ cười mà thôi. Nhưng sự rung động trong lòng chỉ có mình cô biết được! Khi im lặng một mình, trước mắt cô lại hiện lên tình cảnh lúc Lý Thiên Vũ đánh nhau với Cố Vạn Bảo.

Lúc đó trong lòng cô cũng rất run sợ, bên ngoài lại phải giả bộ kiên cường mạnh mẽ vì bảo vệ Lưu Lộ nên cố đối đầu với Cố Vạn Bảo, Lý Thiên Vũ chưa nói một lời đã đi lên đấm tên nam sinh đáng ghét kia một cái, lôi hắn ta ra đánh nhau với cậu ấy.

Khoảnh khắc đó, Chu Tiểu Vân thực sự rung động.

Có lẽ bởi vì tại thời điểm mấu chốt Lý Thiên Vũ đã đứng ra; có lẽ là vì bảo vệ cô, vì cô mà Lý Thiên Vũ mới đánh nhau với người khác; có lẽ vì lúc đó Lý Thiên Vũ rất "MAN" xóa tan một ít khúc mắc với cậu ấy từ trước tới nay…

Cho dù trước kia cô không muốn gặp Lý Thiên Vũ biết bao, thì bây giờ Chu Tiểu Vân cũng phải thành thật thừa nhận, cô không có cách nào ghét cậu ấy được.

Chỉ vì mình cười với cậu ấy mà mặt mày cậu ấy đã tươi cười rạng rỡ, Chu Tiểu Vân cảm thấy trái tim mình càng ngày càng mềm mại. Thôi được, coi cậu ấy giống như một người bạn ngồi cùng bàn đi!

Cái gì cũng không biết, không phải Lý Thiên Vũ thực vô tội sao! Cô tội gì phải luôn luôn cách xa người ta ngàn dặm! Nghĩ thông chuyện này, cô nói chuyện với Lý Thiên Vũ nhiều hơn một chút. Đương nhiên, cũng chỉ nhiều hơn so với trước đây được một chút mà thôi.

Muốn cô lập tức với đối xử cậu ấy như bạn tốt là chuyện không thể nào. Dù thế Lý Thiên Vũ đã cảm thấy rất thỏa mãn. Nhìn xem, hiện tại nói chuyện với Chu Tiểu Vân, cô lại để ý tới cậu, thỉnh thoảng còn tươi cười vui vẻ với cậu. Thật quá hạnh phúc!

Chậc chậc chậc, hạt giống xuân tình của thiếu niên nào đó nảy mầm thật đáng thương!

Tiểu Bảo nghe nói chị gái gặp chuyện nguy hiểm tức giận đến mức mặt trắng bệch. Bình thường cậu rất ghét Lý Thiên Vũ, lúc đứng đợi chị gái tan học gặp phải Lý Thiên Vũ lại có thể chủ động nói cám ơn.

Lý Thiên Vũ có chút thụ sủng nhược kinh* (được sủng ái mà lo sợ), nói đấy là chuyện mình nên làm.

Lý Thiên Vũ đã quá quen thuộc với em trai bảo bối của Chu Tiểu Vân. Có điều từ lúc bắt đầu lên cấp hai thằng bé đã không hòa nhã với mình, hôm nào Chu Tiểu Vân phải tham gia giờ tự học buổi tối đều đến đón bạn ấy về, cũng không cho "người khác" có cơ hội tiếp cận.

Khuôn mặt thanh tú rất giống Chu Tiểu Vân nhưng cả ngày lại lạnh nhạt đăm chiêu, ngoại trừ Chu Tiểu Vân rất ít khi tươi cười với "người khác". Đương nhiên, "người khác" này là chỉ bạn học Lý Thiên Vũ!

Hiện tại thấy Tiểu Bảo đi tới nói chuyện với mình, quả thực khiến Lý Thiên Vũ không nói lên lời. Đương nhiên cảm ơn là chuyện cảm ơn, đợi Chu Tiểu Vân đi ra Tiểu Bảo vẫn theo thói quen kéo tay chị đi về nhà, khiến "người khác" rớt lại phía sau không biết nên làm gì.

Phản ứng của Tiểu Bảo còn tương đối ôn hòa, lúc Đại Bảo biết chuyện Cố Vạn Bảo đã chuyển tới trường khác học.

Đại Bảo tức giận gân xanh nổi lên, nắm đấm siết chặt, mặt mày dữ tợn, khiến Tiểu Bảo đứng bên cạnh rùng mình. Lần thứ hai ở trong lòng nhắc nhở bản thân: bình thường đùa vui một chút thì không sao, ngàn vạn lần chớ chọc Đại Bảo thực sự tức giận, quá dọa người. Không biết lúc Đại Bảo nổi nóng có thể làm ra chuyện gì nữa.

Chu Tiểu Vân vội vàng trấn an Đại Bảo: "Anh, anh đừng nóng giận. Lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, vả lại nam sinh kia cũng không làm gì em, hơn nữa lúc đó bạn học cùng lớp em – Lý Thiên Vũ kịp thời đấm hắn một cái rồi kéo hắn ra xa."

Đương nhiên Đại Bảo cũng biết Lý Thiên Vũ, chẳng phải tên kia cứ thích dính lấy em gái mình như miếng da trâu sao. Cuối cùng cũng làm được chuyện có ích, sau này có gặp mặt sẽ đối tốt với cậu ta một chút.

Về phần chuyên nam sinh kia dây dưa lôi kéo cô nửa ngày tốt nhất là không nói cho anh Đại Bảo, anh ấy mà biết thì càng tức giận. Sắc mặt Đại Bảo có chút dịu đi, chẳng qua, vẫn kiên trì muốn biết tên nam sinh kia.

"Cố Vạn Bảo", Đại Bảo lẩm nhẩm thì thầm trong miệng, cái tên này xem như cậu nhớ kỹ. Sau này không nên để cậu nhìn thấy, hừ! Trong lòng hạ quyết tâm, vẻ mặt Đại Bảo khôi phục bình thường, dĩ nhiên cũng cẩn thận giấu giếm Chu Tiểu Vân, coi như chuyện dừng lại ở đây.

Mấy tuần lễ sau truyền đến tin tức Cố Vạn Bảo đã chuyển trường bị một đám nam sinh tìm tới cửa đánh một trận, Chu Tiểu Vân tức đến giậm chân. Nam sinh cao 1m78, tóc húi cua,mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, chẳng phải là anh Đại Bảo sao!

Sao cô có thể cho rằng lúc đó Đại Bảo đã bỏ qua thì sẽ không đi gây sự nữa? Những năm gần đây Đại Bảo thay đổi an phận thủ thường hơn rất nhiều, khiến Chu Tiểu Vân quên mất những chiến công to lớn của anh ấy kiếp trước. Khi nào anh ấy mới khiến người khác bớt lo đây?

245. Chương 247: Gặp Rắc Rối

Không biết Đại Bảo từ đâu nghe được chuyện Cố Vạn Bảo chuyển trường, dẫn anh em bạn học ở cao đẳng thể thao tới tận nơi đánh Cố Vạn Bảo một trận nhừ tử. Anh ta bị đánh mặt mũi bầm dập, nghỉ học ở nhà hơn một tuần lễ, truyền mấy bình nước.

Đại Bảo bị gia đình người ta gọi tới thẳng thắn không khiêng dè thừa nhận, còn nói cái gì "Tiền thuốc men phải bồi thường hôm nay đánh Cố Vạn Bảo coi như là trút giận thay cho em gái tôi", Quá lớn lối…quá kiêu ngạo đi!

Giáo viên trường cao đẳng thể thao nhận được điện thoại liền tới cửa nhận người, ra sức mắng Đại Bảo một trận. Sau đó xử phạt Đại Bảo, bắt Đại Bảo ở nhà xem xét lại mình một tuần không cho phép đến trường, lúc nào nhận ra lỗi sai thì viết một bản kiểm điểm nộp lên trường.

Sau khi nhận được điện thoại của giáo viên Chu Quốc Cường chạy xe ba bánh tới thẳng cao đẳng thể thao, nhận lỗi xin lỗi giáo viên hồi lâu, rồi bằng lòng bồi thường toàn bộ tiền thuốc men cho nam sinh bị đánh kia sau đó mới đưa Đại Bảo về nhà.

Chu Tiểu Vân vô cùng nôn nóng, lúc đó đã định đạp xe về nhà thăm anh trai luôn. May là hôm đó trời tương đối ấm áp, cô và Tiểu Bảo đều đạp xe lên thị trấn. Chiều thứ Tư vừa tan học hai chị em cùng đạp xe về nhà. Chẳng quan tâm đến giờ tự học buổi tối, về nhà thăm anh trai trước rồi tính.

Từ xa đã nhìn thấy lầu nhỏ nhà mình đèn đuốc sáng trưng, Chu Tiểu Vân nóng ruột đạp xe càng nhanh. "Loạch xoạch" một tiếng – xe bị tuột xích. Đúng là nhà đã dột lại gặp mưa đêm! Chu Tiểu Vân thở phì phì xuống xe. Đường chỉ còn vài bước cũng không lắp lại dây xích, dắt xe về.

Tiểu Bảo thấy Chu Tiểu Vân sốt ruột khuyên nhủ: "Chị, chị đừng lo lắng quá, về nhà hỏi tình huống rõ ràng rồi tính."

Sau lưng Tiểu Bảo thầm dựng thẳng ngón tay cái với hành động của anh trai, cái tên Cố Vạn Bảo kia thực sự đáng ăn đòn, anh trai làm quá đúng. Đáng tiếc lúc đánh người không cho cậu đi theo, đáng tiếc quá.

Cửa mở rộng, hai chị em vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng gầm long trời lở đất của Chu Quốc Cường ở trong sân.

"Mày cái thằng đầu đất, không đến trường học cho tốt lại dẫn người đi đánh nhau, đây là hành vi gì mày biết không? Nếu không phải tao cúi đầu khom lưng xin tha thứ rồi nhận lỗi với giáo viên nửa ngày, mày sẽ

bị phạt thật nặng, sau này sẽ bị lưu lại trong hồ sơ. Hiện tại bị ghi một lần lỗi nhỏ, mày có còn dáng vẻ của học sinh hay không? …"

Chu Tiểu Vân vội vã gọi: "Ba ơi!"

Chu Quốc Cường nhìn thấy Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo về thì cảm thấy rất bất ngờ. Buổi trưa hôm nay gọi điện thoại về, Chu Tiểu Vân mới biết chuyện này, Chu Quốc Cường cho rằng thứ sáu hai đứa mới về không ngờ tối nay đã vội về nhà.

Sắc mặt Chu Quốc Cường thoáng chốc dịu đi: "Mau cất xe vào nhà, báo ẹ con một tiếng để cơm tối mẹ con nấu thêm nhiều món ngon."

Tiểu Bảo "Vâng" một tiếng rồi vào bếp, lúc đi ngang qua chỗ Đại Bảo dùng vai đụng vào Đại Bảo một chút, còn nháy mắt mắt lén nhìn dựng thẳng ngón tay cái với anh trai. Đại Bảo lập tức hiểu ý Tiểu Bảo, nhếch miệng cười. Vừa mới hé miệng cười, đúng lúc Chu Quốc Cường quay đầu nhìn thấy.

Vốn cơn tức đã hạ xuống, bây giờ lửa giận lại "Bùng" lên Chu Quốc Cường mắng: "Mày còn dám cười à, mày thực sự là chết cũng không biết hối cải. Hôm nay tao không đánh mày không được!" Lâu chưa động thủ, Chu Quốc Cường thấy Đại Bảo cao hơn so với mình một cái đầu thực sự không có cách nào đánh, dứt khoát ra sân tìm gậy gỗ.

Đại Bảo vừa thấy Chu Quốc Cường định đánh thật liền hoảng sợ. Chu Tiểu Vân liên tục nháy mắt ra hiệu Đại Bảo chạy vào bếp tạm thời trốn tránh, có mẹ ở đấy gậy của ba có thể đánh xuống người anh trai sao?

Lúc Đại Bảo hiểu ra, với ưu thế học chạy nhanh chóng "Vèo" hai ba bước bỏ chạy vào bếp. Chu Quốc Cường vừa tìm được gậy gỗ quay lại nhìn thấy một màn này càng tức giận, đuổi theo.

Nhưng không ngờ cánh tay bị kéo lại, nhìn lại là Chu Tiểu Vân, Chu Quốc Cường hậm hực buông gậy mắng một câu: "Thằng nhóc này, suốt ngày khiến ba tức chết."

Cha mẹ nhà ai nghe được con cái gặp rắc rối mà vui vẻ cho được, bất kể nguyên nhân gì đánh người là sự thực, lại bị xử phạt bồi thường tiền thuốc men, khiến Chu Quốc Cường một bụng lửa giận.

Chu Tiểu Vân mềm mỏng khuyên nhủ Chu Quốc Cường: "Ba, ba đừng tức giận nữa. Nguyên nhân của việc này đều do con, muốn trách thì trách con đừng trách anh con ba à."

Chu Quốc Cường đã sớm nghe Đại Bảo kể lại chuyện Cố Vạn Bảo quấy rầy Chu Tiểu Vân, lúc này thở dài nói: "Đại Nha à, không phải ba không thương con, ba nghe được việc này cũng rất tức giận, nhưng dù sao không thể chủ động đi đánh người, hành vi đánh nhau này có khác gì tên du côn. Ba sợ anh con thích đánh đấm như thế này, sau này phải làm gì mới tốt đây!" Đằng sau hành vi thô bạo chính là tấm lòng yêu thương con của người ba!

Làm sao Chu Quốc Cường không đau lòng con gái mình? Người làm cha nghe được loại chuyện như vậy cơn tức cũng bốc lên, nếu đổi lại là ông chỉ sợ cũng phải lôi đứa bắt nạt em gái mình đánh ột trận nên thân!

Chu Tiểu Vân và Chu Quốc Cường tâm sự một chút, thấy tâm tình Chu Quốc Cường bình tĩnh không ít còn nói thêm: "Ba, con đi qua khuyên anh ấy. Con tin anh ấy, lần này chủ yếu là do con bị quấy rối anh ấy mới làm ra chuyện như vậy, sau này anh ấy sẽ không thế nữa."

Chu Quốc Cường gật gật đầu đi vào nhà (phòng khách) đợi bình tĩnh mới ra ngoài. Đại Bảo trốn ở phòng bếp thấy Chu Tiểu Vân đi vào lại không nhìn thấy bóng dáng cha vui mừng hỏi: "Đại Nha, ba đâu?"

Khi biết Chu Quốc Cường vào nhà rồi, Đại Bảo hài lòng huýt sáo. Ừm, an toàn qua cửa! Triệu Ngọc Trân vừa làm cơm vừa trách mắng Đại Bảo mấy câu. Đại Bảo không đau không ngứa đáp ứng.

Chu Tiểu Vân khuyên Đại Bảo: "Anh, tẹo nữa anh phải nói xin lỗi với ba, cam đoan sau này không bao giờ làm chuyện như vậy nữa. Lần này vì chuyện của anh ba tức giận không nhẹ đâu! Anh cũng thật là, không phải em đã nói với anh, tên Cố Vạn Bảo kia bị bạn cùng lớp em – Lý Thiên Vũ đánh rồi lại bị nhà trường "mời chuyển trường", cũng coi như là báo ứng. Việc gì anh phải đi tìm hắn ta gây phiền phức, không phải là tự tìm chuyện phiền toái ình sao!"

Đại Bảo cười hì hì nói: "Xin lỗi thì có thể, nhưng cam đoan thì anh không thể. Lần sau nếu vẫn có loại nam sinh không có mắt như vậy bắt nạt em, chắn chắn anh sẽ đánh hắn!"

Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười, vừa vui vừa buồn cười lại cảm động. Anh Đại Bảo… thật khiến người ta vừa yêu vừa giận!

Tiểu Bảo thẳng thắn ra mặt ủng hộ anh trai: "Anh, em cảm thấy chuyện này anh làm rất đúng, chính là tấm gương sáng cho em. Nếu ai dám ức hiếp chị em cũng muốn hành động giống như anh."

Chu Tiểu Vân nghe thấy thì đau đầu: "Tiểu Bảo, em lại muốn làm gì." Một Đại Bảo đã đủ khiến người ta phiền lòng, Tiểu Bảo hiểu chuyện nhu thuận ngàn vạn lần không thể giống như vậy.

Cô nói đến miệng đắng lưỡi khô, bạo lực không phải cách giải quyết vấn đề tốt nhất, lấy bạo chế bạo thì sự việc càng ngày càng phức tạp vân vân vân vân. Đại Bảo tỏ vẻ rất tán thành gật gật đầu, về phần trong lòng có nghĩ như vậy hay không thì không biết.

Nhị Nha đợi ở bên cạnh hâm mộ nói: "Chị, anh cả đối với chị thật là tốt." Ở trong lòng các bé con anh trai như vậy thật đúng là vô cùng "suất" *. (suất*: đẹp trai, xuất sắc)

246. Chương 248: Di Truyền

Edit: Sony Max Beta: Tiểu Lan Đại Bảo lập tức đề phòng: "Nhị Nha, có phải trong trường cũng có người bắt nạt em không. Nói cho anh, ngày mai anh sẽ đi đánh nó."

Nhị Nha hoan hô một tiếng, ôm Đại Bảo: "Anh, nghe anh nói những lời này trong lòng em rất vui vẻ. Có điều, yên tâm đi, làm gì có ai dám ăn hiếp em." Miệng của cô bé cũng không tha ai, không bắt nạt người khác đã là tốt rồi.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ vỗ đầu, thôi rồi, nói nửa ngày đều vô ích, trông dáng vẻ Đại Bảo chết cũng không chịu hối cải căn bản không nghe lọt tai.

Toàn phần tử bạo lực… Haizz…

Chỉ có điều, trong lòng Chu Tiểu Vân vẫn cảm động không nói nên lời. Nói thế nào thì không ai dám tán thành với cách làm của Đại Bảo, thế nhưng tấm lòng che chở các em của Đại Bảo rất tha thiết chân thành khiến người ta cảm thấy ấm áp…

Chưa bao giờ Tiểu Bảo cảm thấy kính nể Đại Bảo như vậy, nói: "Anh, trước đây em vẫn "mắt chó nhìn người thấp"*, cảm thấy anh rất ngốc "vai dài sức rộng óc lại ngắn"*, dễ xúc động, hay lỗ mãng, thích khoe khoang lại ưa sĩ diện…"

(Mắt chó nhìn người thấp*: đánh giá thấp người khác vì tự ình là giỏi hơn; vai dài sức rộng óc ngắn*: đầu óc ngu si tứ chi phát triển)

Một loạt tính từ liên tiếp khiến mặt Đại Bảo một trận hồng một trận tím không tự chủ được định vén tay áo lên đánh người, may mà lời kế tiếp của Tiểu Bảo thay đổi khiến sắc mặt Đại Bảo tốt lên: "Có điều, từ chuyện này em đã nhìn ra, anh tuyệt đối là một người đàn ông, dám làm dám chịu. Em tuyên bố, từ nay về sau anh chính là thần tượng của em!"

Nói xong lời cuối cùng, mặt mày Đại Bảo rạng rỡ vô cùng đắc ý, cậu vừa được khen nói chuyện rất hí hửng: "Không có gì, không có gì, anh cũng chỉ hỏi thăm qua mấy bạn học trước đây một chút, vừa lúc có một người đang học chung trường với hắn. Sau đó anh liền kéo mấy người bạn tốt ngồi xe đến trường của bọn họ, tìm được lớp hắn rồi gọi hắn ra. Anh nói cho em biết nhé, anh cũng không lôi hắn ra chỗ khác, đánh hắn một trận ngay tại lớp…"

Càng nói càng đắc ý, Đại Bảo căn bản không lưu ý Chu Tiểu Vân liên tục nháy mắt, không ngừng thao thao bất tuyệt cộng thêm khua chân múa tay vui sướng.

"Mày rất lợi hại, trước mặt bạn học đánh người ta một trận, chắc là rất thoải mái nhỉ!" Chu Quốc Cường nghiến răng cầm gậy.

Đại Bảo thuận miệng đáp một câu: "Tất nhiên rất thoải mái." Ủa? Hình như giọng nói này không phải của Tiểu Bảo! Bất tri bất giác Đại Bảo quay lại, nhìn thấy Chu Quốc Cường đen mặt đang giương cao cây gậy trong tay.

"Mẹeeeeee" Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng Đại Bảo phát ra, cậu lấy tốc độ nhanh như chớp chạy vội tới phía sau Triệu Ngọc Trân. Chu Quốc Cường bị tiếng kêu của Đại Bảo làm giật mình, nghĩ thầm chẳng phải gậy còn chưa chạm vào người nó sao, sao có thể kêu như gặp quỷ vậy.

Triệu Ngọc Trân đau lòng con trai tự nhiên nói giúp Đại Bảo: "Được rồi được rồi, người cũng đánh rồi, tiền thuốc men nhà mình bồi thường là được. Nếu nói sai cũng là nam sinh kia sai trước. Dựa vào đâu đến quấy rầy Đại Nha nhà chúng ta, con gái gặp phải chuyện như vậy đã chịu nhiều thiệt thòi. Nếu để em nói thì cậu ta bị Đại Bảo đánh một trận cũng là đáng đời."

Đại Bảo cảm thấy mẹ đúng là tri âm của mình, liên tục gật đầu. Triệu Ngọc Trân thấp hơn Đại Bảo một cái đầu, Đại Bảo trốn ở sau lưng mẹ làm động tác gì, cơ bản cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một hai.

Chu Quốc Cường thấy bộ dáng Đại Bảo không biết tự kiểm điểm lại bắt đầu tức giận: "Bà chỉ biết che chở nó, lần này không dạy bảo nó cho tốt, nhỡ may sau này nó làm ra chuyện gì thì sao? Tránh ra, tôi đánh nó hai gậy cho nó nhớ thật lâu."

Đại Bảo đáng thương kéo áo Triệu Ngọc Trân: "Mẹ!"

Triệu Ngọc Trân quay đầu lại vỗ vỗ Đại Bảo: "Không có chuyện gì, hôm nay có mẹ ở đây sẽ không để cho ba con động vào con một đầu ngón tay." Ngang nhiên khiêu khích!

Chu Quốc Cường tức giận mắng: "Con hư tại mẹ lời này không sai chút nào!"

Triệu Ngọc Trân nghiêm mặt: "Đúng vậy, em chính là mẹ hiền, muốn nuông chiều con của em. Anh xem Đại Bảo đi, năm nay đã 18 tuổi, còn cao hơn vợ chồng mình, đã là người đàn ông trưởng thành, ý tốt của anh chính là đánh nó sao? Hơn nữa, lần này dù Đại Bảo hành động không đúng, nhưng động cơ là đúng, con gái chúng ta bị người ta ức hiếp, nó là anh trai sao có thể không bảo vệ? Em gái anh – Chu Phương năm đó bị một tên thanh niên choai choai chặn ngang đường bắt chuyện, anh còn chạy đến tận nhà người ta đánh người ta một trận. Sao lại không cho phép Đại Bảo xả giận thay em gái?"

A! Bốn anh em đồng loạt nhìn về phía Chu Quốc Cường. Thì ra năm đó ba cũng là thanh niên nhiệt huyết cơ đấy!

Mặt Chu Quốc Cường đỏ lên, cũng may trời tối không nhìn ra. Ông mất tự nhiên nói: "Chúng ta đang nói chuyện của Đại Bảo, tại sao lại nói đến chuyện trước kia. Hai chuyện không thể nhập làm một, tính chất không giống nhau …"

"Khác nhau thế nào? Khác nhau thế nào?" Triệu Ngọc Trân một câu cũng không nhịn: "Chu Phương năm đó đã hai mươi tuổi, thanh niên người ta ái mộ em nó, muốn làm quen một chút anh đã chạy đến nhà người ta, Đại Nha mới mười lăm tuổi bị chúng nó dùng lời nói quấy rầy, lại định động tay động chân, không nghiêm trọng hơn so với năm đó à? Đại Bảo yêu thương em gái có gì không đúng? Đánh cũng đánh, phạt cũng bị phạt, bây giờ còn có thể thế nào? Anh đánh Đại Bảo một trận thì giải quyết được vấn đề gì, cả ngày mắng Đại Bảo cái này không tốt cái kia cũng không tốt. Em thấy Đại Bảo nhà chúng ta là một chàng trai tốt, con cái nhà ai cũng không tốt bằng Đại Bảo nhà mình."

Mắt thấy ba mẹ chiến tranh, trong khi đó mấy đứa con cũng không có chuyện gì. Chu Tiểu Vân sớm tiếp nhận đi lấy chảo xào rau. Tiểu Bảo dọn bàn, Nhị Nha xếp bát đũa, Đại Bảo đi bê ghế.

Tới lúc sắp xếp xong, Chu Tiểu Vân ra mời ba mẹ vào ăn cơm tối. Chu Quốc Cường sớm bị Triệu Ngọc Trân nói đến phát cáu, buồn bực tới dùng cơm. Ăn một chén liền bỏ bát đũa vào phòng xem ti vi.

Đại Bảo nghẹn nửa ngày không dám nói chuyện, chờ Chu Quốc Cường đi rồi mới dám lên tiếng: "Mẹ, chuyện vừa rồi mẹ kể có thật không? Trước đây vì cô cô ba con đi đánh người sao?"

Thấy Đại Bảo hỏi chuyện này, tai Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo, Nhị Nha đều dựng thẳng, thật đặc sắc!

Triệu Ngọc Trân mở miệng chiếm thế thượng phong* (thắng lợi tuyệt đối) tâm tình rất đắc ý, kể vài chuyện cũ lúc Chu Quốc Cường còn trẻ cho bốn anh em Chu Tiểu Vân.

Bốn anh em nghe rất chăm chú!

Rất nhiều chuyện nếu Triệu Ngọc Trân không kể mấy anh em đúng là không biết, thì ra năm đó tính tình ba cũng rất táo bạo, hay bao che khuyết điểm. Ngày đó Chu Phương lớn lên xinh xắn, thường có thanh niên đến bắt chuyện, Chu Quốc Cường vì Chu Phương tìm đến nhà người ta tuyệt đối không chỉ một hai lần.

Không thấy tình cảm anh em giữa Chu Phương và Chu Quốc Cường là tốt nhất sao?

Một mặt là tuổi tác gần nhau nhất, phương diện khác đương nhiên nguyên nhân là từ nhỏ đến lớn Chu Quốc Cường vẫn luôn thương yêu em gái, đối với em gái tốt nhất. Vì thế, Chu Phương cũng vẫn rất thích anh Hai bao che khuyết điểm này.

Đại Bảo sợ hãi than ra tiếng: "Thì ra lúc ba còn trẻ lợi hại như vậy!" Có tư thế của người muốn noi theo.

Triệu Ngọc Trân nói lời thấm thía: "Đại Bảo, con đừng trách ba con. Ông ấy cũng vì muốn tốt cho con thôi, không muốn con đi vào con đường lệch lạc. Người lớn chúng ta cả đời là nông dân không có cơ hội vượt ra ngoài, hiện tại chỉ hi vọng mấy anh em các con có tiền đồ! Con không thể không có việc gì, suốt ngày đánh nhau bỏ bê học tập đâu đấy!"

Mấy câu nói này khiến Đại Bảo im lặng. Một lúc lâu sau, cậu mới chậm rãi gật gật đầu. Chu Tiểu Vân cảm thấy rất vui mừng, xem ra cuối cùng Đại Bảo cũng tiếp thu được. Hi vọng sau này anh ấy có thể ít xúc động hơn, gặp chuyện cũng nghĩ trước làm sau!

247. Chương 249: Làm Khách (1)

Rạng sáng hôm sau, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo dậy thật sớm đạp xe đến trường. Lúc sắp đi Đại Bảo vẫn còn đang ngáy khò khò ở trên giường!

Chu Tiểu Vân rất bội phục Đại Bảo sống "vô tâm vô phế" (không tim không phổi) nhưng cũng kiên định hơn so với người khác, gây họa xong còn có thể ăn ngon ngủ tốt đúng là hiếm thấy. Đại Bảo ở nhà thêm mấy ngày sang tuần tới có lẽ cũng phải lên trường.

Cuối cùng Chu Tiểu Vân cũng bớt lo lắng, dọc đường đi cười cười nói nói với Tiểu Bảo dường như ngay lập tức đã đến trường rồi. Thật kì lạ, đường vẫn dài như vậy, tại sao hôm nay cảm thấy đạp xe một lát đã tới? Xem ra, vì mấy năm nay đến trường tan học đi nhiều quá mà quen thuộc.

Không kịp cất xe vào phòng trọ, hai chị em dứt khoát mang xe gửi trong sân trường. Chỗ để xe của trường cấp ba Anh Minh cực lớn, học sinh ngoại trú rất nhiều người đi xe đạp, bãi xe có thể chứa mấy trăm chiếc xe.

Nhắc tới cũng khéo, khóa kỹ xe đạp, đầu vừa ngẩng lên đã nhìn thấy Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ đạp xe đến. Chu Tiểu Vân đứng bên cạnh đợi Lưu Lộ dựng xe, hai người vai kề vai đi tới phòng học, phía sau đương nhiên là Lý Thiên Vũ.

Lưu Lộ hỏi Chu Tiểu Vân về chuyện của Đại Bảo, cuối cùng hâm mộ nói: "Nếu như tớ có anh trai như vậy thì thật là tốt!" Cảm giác có anh trai che chở thực sự khác biệt.

Lý Thiên Vũ kháng nghị nói: "Lưu Lộ, em nói lời này thật không có lương tâm? Không phải anh vừa nghe thấy em bị người ta bắt nạt là xông lên đánh tên nhóc con Cố Vạn Bảo kia à? Em còn chê anh không phải là anh trai tốt à!"

Lưu Lộ liếc cậu ta một cái: "Em nói là anh ruột, anh chỉ là anh họ của em, không giống nhau có biết không hả."

Chu Tiểu Vân cười nhìn hai người đấu võ mồm, nói Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ là anh em họ thật ra cũng không khác anh em ruột là mấy. Từ lúc Lý Thiên Vũ vào thị trấn đi học vẫn luôn ở nhà Lưu Lộ, đã nhiều năm. Đổi lại là nhà khác chưa biết chừng đã sớm đuổi Lý Thiên Vũ đến trường ở trọ, là do cậu của Lý Thiên Vũ rất thương yêu Lý Thiên Vũ vẫn đối xử với cậu ta như con trai mình, tình cảm với Lý Thiên Vũ mới tốt như vậy .

Lý Thiên Vũ ăn mặc cũng không kém người khác, còn không phải do cậu mợ đối tốt với cậu ta à. Hoàn cảnh gia đình nhà cậu ta rất bình thường, còn không bằng nhà Chu Tiểu Vân!

Đương nhiên Lưu Lộ cũng biết Đại Bảo, hơn nữa có ấn tượng khá tốt với anh ấy. Lần này vừa nghe nói Đại Bảo dẫn bạn học cùng trường đi tìm tên Cố Vạn Bảo đáng ghét kia còn đánh hắn một trận trước mặt nhiều người, Lưu Lộ lập tức sinh ra một loại cảm giác sùng bái anh hùng.

Con gái mà, đều thích mơ mộng, ở trong tưởng tượng của Lưu Lộ hình tượng Đại Bảo phi thường vĩ đại. Lưu Lộ quấn quít lấy Chu Tiểu Vân kêu chủ nhật muốn tới nhà cô làm khách.

Đương nhiên Chu Tiểu Vân sẽ không từ chối, mời Lưu Lộ tối thứ sáu về nhà cô ngủ một đêm, cả ngày hôm sau sẽ chơi đùa vui vẻ sau đó chủ nhật lại cùng nhau vào thị trấn.

Vừa nghe nói được ở nhà Chu Tiểu Vân chơi hai ngày Lưu Lộ rất vui vẻ, về nhà làm nũng kiên trì xin phép cha mẹ đồng ý.

Tối thứ sáu Lưu Lộ vui sướng cùng Chu Tiểu Vân Tiểu Bảo đạp xe tới nhà Chu Tiểu Vân. Lý Thiên Vũ nói mình cũng phải về nhà cũng đạp xe đi cùng, qua hơn nửa đoạn đường tới tận ngã ba mới lưu luyến không rời chuyển hướng.

Đương nhiên Lưu Lộ biết Lý Thiên Vũ rất muốn đi cùng, đáng tiếc lần này phải ngủ qua đêm ở nhà Chu Tiểu Vân, chắc chắn anh ấy không đi được, ở xa một chút thì tốt hơn. Trưa nay Chu Tiểu Vân gọi điện thoại báo cho ba mẹ một tiếng rằng sẽ đưa bạn học về nhà chơi hai ngày.

Triệu Ngọc Trân vừa nghe vội vã giúp Chu Tiểu Vân dọn dẹp phòng, thực ra phòng của cô vẫn rất sạch sẽ căn bản không cần quét dọn, quét nửa ngày cũng không quét ra tí rác nào.

Đại Bảo ở nhà hai ngày, không được đi đâu nhiều nhất là xem ti vi, buồn đến chết, cả ngày lười biếng không có tinh thần. Nghĩ đến còn phải viết bản kiểm điểm đáng ghét cậu càng đau đầu, nghĩ thầm Chu Tiểu Vân viết văn tốt nhất, tính chờ cô trở lại giúp mình viết.

Nghe nói Chu Tiểu Vân muốn dẫn bạn học về nhà chơi Đại Bảo cũng không để trong lòng, tưởng là bạn học mới quen ở cấp ba.

Chờ nghe được tiếng Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo vào cửa, còn có một giọng nói trong trẻo của con gái có chút quen thuộc, bỗng nhiên trong lòng Đại Bảo khẽ động: Chẳng lẽ, là người kia tới…

Đại Bảo trở mình từ trên giường chạy ra, nhìn qua cửa sổ xuống dưới lầu. Cô bé trẻ tuổi xinh xắn đáng yêu kia không phải Lưu Lộ thì là ai?

Đại Bảo giống như trúng thuốc kích thích đột nhiên rất có tinh thần, vội vàng sửa sang lại quần áo đi giầy, vuốt lại mái tóc ngắn, cuối cùng xác định đã thu thập thỏa đáng mới vội vội vàng vàng xuống lầu.

Chu Tiểu Vân cất giọng hô: "Anh ơi, mau xuống đây, có khách đến chơi!" Đại Bảo hô: "Anh xuống đây, xuống đây!" Lời còn chưa dứt người đã vọt tới trước mặt Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ, Lưu Lộ bị hoảng sợ: Wow, tốc độ thật kinh người!

Chu Tiểu Vân cười trộm, tật xấu thích thể hiện của Đại Bảo kiếp này sợ là không sửa được, làm như sợ người ta không biết anh ấy học cao đẳng thể thao, sở trường là chạy nhanh ấy. Ha ha!

Đại Bảo giả vờ tự nhiên chào hỏi Lưu Lộ, trong lòng giống như có tiếng trống "Thùng thùng thùng" không ngừng, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Lưu Lộ không cảm thấy Đại Bảo có gì khác thường, cũng cười lên tiếng chào Đại Bảo, sau đó để Chu Tiểu Vân dẫn mình đi, lễ phép chào hai vợ chồng Chu Quốc Cường.

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân có ấn tượng rất tốt với Lưu Lộ, con gái trong thị trấn nhã nhặn lễ phép, nói chuyện lễ độ chu đáo, luôn miệng "Chú" "Dì", lại rất xinh đẹp, đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Đại Bảo vẫn đi theo phía sau, mắt nhìn chằm chằm Lưu Lộ luyến tiếc rời đi. Từ lúc cậu lên cao đẳng thể thao, chỉ có năm thứ nhất lúc đi tìm Chu Tiểu Vân mới tình cờ gặp Lưu Lộ hai lần, gần một năm nay không gặp em ấy, nhìn em ấy hiện tại càng ngày càng xinh đẹp thật khiến người ta động lòng không dứt.

Mười tám tuổi thời kì yêu đương của nam sinh đây…

Chu Tiểu Vân đem mọi cử động của Đại Bảo nhìn ở đáy mắt, tìm một cơ hội để ngăn Đại Bảo: "Này, kín đáo chút!" Trông cặp mắt nhìn chằm chằm kia, không sợ khiến Lưu Lộ bị dọa sao.

Cuối cùng Đại Bảo cũng thu liễm lại một chút. Tiểu Bảo rất thông minh, vừa nhìn liền đoán ra anh Đại Bảo có điểm không thích hợp. Nghĩ thầm thì ra anh Đại Bảo thích chị Lưu Lộ, ha ha! Ánh mắt thật khá!

Lúc ăn cơm tối, Triệu Ngọc Trân làm riêng mấy món đồ ăn, Lưu Lộ vừa ăn vừa khen: "Dì à, tay nghề của dì thật tốt, làm đồ ăn rất ngon, trách không được Chu Tiểu Vân lớn lên trắng trẻo xinh đẹp như vậy, nhất định là do thường được ăn cơm dì làm." Nói một hồi dỗ Triệu Ngọc Trân rất vui vẻ.

Chu Tiểu Vân rất vui khi thấy bạn mình đến chơi được người trong nhà hoan nghênh, thấy Lưu Lộ ở nhà mình tự nhiên thoải mái cô càng vui hơn. Thảo nào hai người có thể trở thành bạn tốt, trên phương diện nào đó tính cách cũng rất giống nhau, nói thí dụ như: nói ngọt này, lễ phép này, biết nói chuyện, không tùy tiện này, khiến mọi người yêu thích này…

Được rồi, không kể nữa, cứ tự biên tự diễn như thế cơm không ăn nổi nữa bây giờ.

248. Chương 250: Làm Khách (2)

Sau khi ăn cơm xong, dưới sự hướng dẫn Chu Tiểu Vân Lưu Lộ đi dạo quanh nhà họ Chu một vòng. Ách, Đại Bảo, Tiểu Bảo, Nhị Nha cùng tiếp khách.

Không có biện pháp, ai bảo anh em nhà họ Chu đều lễ phép hiếu khách lại nhiệt tình như vậy! Đây là theo cách nói của nhà nước, vụng trộm tiết lộ một chút, chủ yếu là Đại Bảo mặt dày theo sau, Nhị Nha đi theo giúp vui, Tiểu Bảo thì lại là tới xem náo nhiệt.

Hormone đang lan tràn, Đại Bảo không để ý đến Tiểu Bảo đang cười trộm xấu xa, sự chú ý của cậu vẫn tập trung trên người Lưu Lộ, nào có tinh thần đi ngó biểu cảm trên mặt Tiểu Bảo!

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo ân cần giới thiệu cho Lưu Lộ bên này, bên kia dứt khoát im lặng, nghĩ thầm để anh Đại Bảo có cơ hội biểu hiện tốt mới được, dù sao mình làm em gái cũng phải giúp anh trai một chút. Thật ra là thích nhìn dáng vẻ "phát xuân" của Đại Bảo. Ha ha!

Nhị Nha mới mười một tuổi, có điều là con quỷ tinh ranh, chớp mắt to len lén hỏi Chu Tiểu Vân: "Chị, chị Lưu Lộ không là bạn học của chị à? Tại sao anh Cả lại nói chuyện với chị ấy vui vẻ như vậy, nhìn dáng vẻ này còn giống hơn chị!"

Chu Tiểu Vân vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Nhị Nha: "Trẻ con hỏi việc này làm gì, chơi một chút rồi đi làm bài tập đi."

Nhị Nha không phục quệt miệng: "Em mười một tuổi rồi, không phải trẻ con nữa. Anh chị lúc nào cũng coi em là trẻ con, phiền chết. Hơn nữa, bài tập em đã sớm làm xong, em sẽ đi theo phía sau anh chị."

Trông này, cái miệng nhỏ nhắn chậc chậc mở miệng tuôn ra một tràng, đúng là nhanh mồm nhanh miệng. Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ đầu hàng: "Được rồi, em không phải trẻ con là người lớn rồi! Đi cùng các anh các chị vậy!"

Miệng vừa ồn ào mình không phải là trẻ con, đã con nít cười thỏa mãn. Chu Tiểu Vân thương yêu xoa đầu Nhị Nha, em gái bé bỏng, thực khiến người ta thương yêu.

Mọi người đi tới phòng Đại Bảo, Đại Bảo nhanh tay lẹ mắt vứt tất thối qua một bên, lại treo quần áo thay ra vứt trên giường lên. A? Sao lại có vỏ đồ ăn vặt trên bàn? Nhanh nhanh ném vào sọt rác.

Đại Bảo vừa dọn dẹp vừa tự mắng mình: Chỗ nào cũng ném lung tung, không biết dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, đúng là mất điểm nặng. Chu Tiểu Vân không đành lòng thấy dáng vẻ Đại Bảo luống cuống tay chân, nhịn cười giúp anh thu dọn một chút.

Lưu Lộ cười cười: "Mọi người đừng dọn dẹp nữa, coi tớ như khách làm chi, khiến tớ không tự nhiên. Phòng con trai có chút bẩn là chuyện bình thường, không sao." Đại Bảo chợt cảm thấy như gặp được tri âm, ngừng tay đến nói chuyện cùng Lưu Lộ.

Lưu Lộ nhìn thấy trên tường có một tờ giấy chữ viết bằng bút lông thì cảm thấy rất thích thú, khen không dứt miệng nét chữ kia. Đợi đến khi Chu Tiểu Vân giới thiệu đây là kiệt tác của anh Đại Bảo, Lưu Lộ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: "Chu Chí Lương, anh thật lợi hại, chữ thư pháp này viết thật là đẹp!"

Đại Bảo khụ khụ, sợ mình không nhịn được cười ra tiếng, tận lực giả bộ bình tĩnh nói: "Luyện mấy năm thôi, không tính là quá đẹp."

Tiểu Bảo đi sau nói thêm: "Anh, ở trước mặt chị Lưu Lộ anh đừng tỏ ra khiêm tốn khách khí như vậy, chữ viết bút lông của anh khá tốt, trước đây lúc còn học cấp hai anh ấy thường có tác phẩm được mang đi trưng bày cơ ạ!"

Đại Bảo cảm kích liếc nhìn Tiểu Bảo, được, vẫn là em trai hiểu mình, biết chính cậu không có cách nào khoe khoang nên giúp cậu nói ra.

Đại Bảo lại nghĩ tới lúc Chu Tiểu Vân đốc thúc mình luyện chữ, nghĩ thầm đúng là em gái quá tốt với mình thật, nếu không phải khi đó em ấy vẫn luyện cùng mình sao mình có thể kiên trì luyện tiếp!

Đại Bảo trong lòng nghĩ gì cơ bản đều hiện hết lên mặt, Chu Tiểu Vân mỉm cười tiếp nhận ánh mắt cảm kích của Đại Bảo.

Anh trai, cuối cùng có một ngày anh đã cảm nhận được lúc đó em "dụng tâm lương khổ" (chăm chỉ, khổ sở để đạt được ý đồ) thế nào, tất cả vất vả đều rất đáng giá.

Lưu Lộ tấm tắc khen ngợi, Đại Bảo nhân tiện lấy ra các loại giấy khen giấy chứng nhận lúc mình tham gia đại hội thể dục thể thao nhận được cho Lưu Lộ xem. Hai người nói nói cười cười. Nhìn nét mặt Đại Bảo tỏa sáng, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo hiểu ý nhìn nhau cười.

Lúc tới phòng Tiểu Bảo, Lưu Lộ kinh ngạc cảm thán nói: "Chu Chí Kiệt, phòng của em thật chỉnh tề sạch sẽ! Mọi thứ ngăn nắp gọn gàng, giường chiếu được xếp gọn, còn sạch sẽ hơn phòng con gái."

Tiểu Bảo cười hì hì: "Chị Lưu Lộ, không phải tất cả con trai đều lôi thôi lếch thếch đâu ạ." Còn liếc mắt nhìn Đại Bảo một cái. Đại Bảo thừa dịp Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân nói chuyện trừng mắt nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo làm mặt quỷ, khiến Đại Bảo rất tức giận. Thằng quỷ này, ban nãy còn ở trong lòng khen nó, rút lại rút lại.

Phòng Nhị Nha có hơi bừa bộn một chút, có điều, bên trong thật sự có quá nhiều mấy thứ vụn vặt linh tinh. Nhị Nha đắc ý mang ra khoe những thứ bé thích sưu tầm: tranh dán tường đẹp, dây chun, kẹp tóc, mấy món đồ chơi nhỏ vân vân. Đều là mấy thứ linh tinh các bé gái thích. Tiêu chuẩn lựa chọn của Nhị Nha rất đơn giản, phàm là màu sắc rực rỡ, có đính hạt thủy tinh là đẹp.

Chu Tiểu Vân có chút ghét bỏ nhìn đống đồ vật này nọ, đúng là không có mấy thứ có thể xem vừa mắt, xem ra trình độ thưởng thức của Nhị Nha cần phải nâng cao rồi!

Cuối cùng tới phòng Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ tự nhiên tìm ghế ngồi xuống tinh tế quan sát. Thoải mái sạch sẽ là cảm giác đầu tiên, sau đó xem xét tỉ mỉ mới nhìn ra nét độc đáo của gian phòng.

Giống như đồ thủ công mỹ nghệ nhỏ tự chế trên bàn kia, dùng lon đồ uống bỏ đi chế thành ống đựng bút, giống như chậu hoa đặt trong góc kia, cả chiếc chuông gió treo ở cửa vân vân.

Dễ thấy nhất chính là giá sách cao cao, chứa rất nhiều sách. Giá sách màu vàng nhạt có ba tầng, mỗi tầng đều để gần một nửa sách, sách làm văn, truyện xưa, tạp chí, diễn nghĩa, lịch sử, văn xuôi, tiểu thuyết, cái gì cần có đều có.

(Diễn nghĩa: lấy sự kiện lịch sử nhất định làm bối cảnh, lấy tư liệu truyền thuyết và sách sử làm nền tảng, thêm vào một số chi tiết xây dựng thành những cuốn tiểu thuyết chương hồi như "Tam quốc chí", "Tuỳ Đường diễn nghĩa")

Lưu Lộ hoan hô một tiếng nhào tới bên cạnh giá sách lật xem. Chu Tiểu Vân ở bên cạnh nói: "Bốn anh em tớ đều để sách ở trên giá này, không phải tất cả là của một mình tớ." Có điều chín mươi phần trăm sách là của Chu Tiểu Vân mà thôi.

Phần lớn tiền tiêu vặt của Chu Tiểu Vân đều dùng vào đây, mục tiêu của cô là nhét đầy giá sách. Có lẽ mấy năm nữa có thể hoàn thành mục tiêu này!

Lưu Lộ tìm được một cuốn tiểu thuyết ngồi xem, chắc là nhất thời sẽ không buông ra. Chu Tiểu Vân nháy mắt, Nhị Nha ngoan ngoãn đi ra, Tiểu Bảo lôi Đại Bảo không tình nguyện đi ra ngoài. Đại Bảo xuống dưới lầu xem ti vi có chút thấp thỏm, luôn nhớ nhung muốn lên lầu.

Tiểu Bảo huých Đại Bảo nói: "Anh, anh đừng nhìn lên trên lầu nữa. Để chị nói chuyện với chị Lưu Lộ đi, chúng ta là con trai đứng bên cạnh đợi không thích hợp. Hai anh em mình xem ti vi là được, anh đừng nghĩ đến chuyện lên lầu."

Đương nhiên Đại Bảo biết đạo lý này, buồn bã ỉu xìu gật gật đầu.

Tiểu Bảo lặng lẽ nói nhỏ vào tai Đại Bảo: "Lúc đi trên đường em nghe chị nói chị Lưu Lộ sẽ ở nhà chúng ta chơi hai ngày, ngày mai chưa đi, ngày kia mới cùng em và chị vào thị trấn."

Ngụ ý chính là, đừng nóng vội, thời gian còn rất nhiều! Đại Bảo lập tức thay đổi sắc mặt, tính toán đến lúc đó sẽ đi cùng Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo vào thị trấn. Tới đấy rồi bắt một chuyến xe nữa đến trường cao đẳng thể thao cũng không muộn được!

249. Chương 251: Làm Khách (3)

Lưu Lộ từ nhỏ ở thị trấn nhưng với nông thôn cô cũng không xem như xa lạ. Trước đây cô thường về chơi nhà anh Lý Thiên Vũ ở nông thôn, vì thế thấy Chu Tiểu Vân giúp Triệu Ngọc Trân thu dọn bát đũa, tất nhiên Lưu Lộ không thể không phụ một tay.

Sao Triệu Ngọc Trân có thể để khách đến nhà mình phải làm việc, vội vàng bảo Chu Tiểu Vân dẫn Lưu Lộ đi chơi.

Triệu Ngọc Trân thu dọn một chút rồi đạp xe ba bánh đi chợ bán hàng, Chu Tiểu Vân muốn đi theo lại sợ Lưu Lộ ngại chợ không sạch sẽ.

Lưu Lộ cười sang sảng nói: "Tớ đang muốn xem người ta bán hàng ở chợ như thế nào, đi, cùng đi nào!" Chu Tiểu Vân rất thích tính cách không câu nệ tiểu tiết tuỳ ý của Lưu Lộ, kéo tay bạn cùng đi đến chợ.

Đại Bảo thích nhất là ngủ nướng nhưng hôm nay lại dậy từ rất sớm. Thấy Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đi chợ chính Đại Bảo vội vàng đuổi theo, Tiểu Bảo đương nhiên cũng theo đuôi. Lịch sử theo đuôi này đã kéo dài rất nhiều năm, phải đem nó phát dương quang đại (phát huy, nâng cao, làm rạng rỡ truyền thống).

Nhị Nha có bạn đến rủ bé đi chơi, mấy cô bé cùng thôn kéo Nhị Nha đi. Nhìn Nhị Nha trong nhóm bạn không ngờ rất có dáng vẻ làm thủ lĩnh, mấy cô bé khác xem Nhị Nha như Thiên Lôi sai đâu đánh đó (hành động theo người khác; bắt chước theo mà làm), khiến Chu Tiểu Vân rất buồn cười. Không khỏi nhớ lại cảnh tượng năm đó cô và mấy người bạn tốt ở chung một chỗ. Vương Tinh Tinh thì có thể tình cờ gặp, nhưng rất lâu rồi chưa gặp mấy bạn Ngô Mai, Chu Thiến Thiến và Tôn Mẫn. Thật hoài niệm!

Đi một vòng quanh chợ chính, Đại Bảo, Tiểu Bảo ở lại giúp mẹ bán thịt, Chu Tiểu Vân kéo Lưu Lộ đi mua thức ăn chuẩn bị về nhà làm cơm.

Lưu Lộ nhìn Chu Tiểu Vân thuần thục rửa rau, thái rau, xào rau quả thực mắt choáng váng, biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác. Chu Tiểu Vân còn nhỏ hơn mình hai tuổi đấy, sao đã biết nấu ăn siêu vậy rồi! Lưu Lộ cùng lắm chỉ lấy hộ cái bát, đôi đũa gì gì đó, những việc khác không xen tay vào được.

Xem ra mình ở nhà đúng là đại biểu điển hình của kiểu mười ngón tay không dính nước, Lưu Lộ tự xét lại mình trong lòng một chút rồi la hét muốn đi theo Chu Tiểu Vân học nấu ăn. Chu Tiểu Vân thấy bạn hưng

trí bừng bừng, không nỡ dập tắt hăng hái của bạn ấy, đưa xẻng cơm cho Lưu Lộ chỉ huy Lưu Lộ xào thức ăn.

Nồi nóng, đổ dầu.

Được rồi được rồi, cho thêm ít hành thái gừng để tạo hương vị.

Đừng sợ, nhanh cho ớt xanh thái nhỏ và khoai tây bỏ vào nồi, dùng xẻng đảo đều không được dừng lại, sau đó thêm chút giấm chua.

Xì dầu? Ngàn vạn lần đừng cho xì dầu nhé, xào ra khoai tây mà có màu đen thui thì rất khó nhìn đấy!

Không ngừng cho thêm ít nước, đừng để dính nồi, cuối cùng thêm một chút muối, một chút mì chính và tẹo dầu ăn.

Cho ra đĩa, bê đi, cuối cùng cũng thành công!

Nhìn dáng vẻ luống cuống tay chân của Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân còn thấy mệt hoảng (mệt mỏi + hoảng sợ) hơn. Đợi Lưu Lộ bê đĩa đi rồi, Chu Tiểu Vân kiên quyết không cho Lưu Lộ xào rau: "Đại tiểu thư ơi, cậu ở bên cạnh nhìn mình xào rau đi." Lại để Lưu Lộ xào rau Chu Tiểu Vân sắp không nhìn nổi nữa, không biết đĩa khoai tây xào ớt xanh trên bàn kia có ăn được không.

Cuối cùng Lưu Lộ cũng nhận thức được cái gì gọi là chênh lệch, nhìn Chu Tiểu Vân nhanh nhẹn xào rau tạo nên món ăn thơm ngào ngạt hương vị mê người, Lưu Lộ than thở: "Xem ra sau này tớ cũng phải học nấu ăn thật ngon!"

Chu Tiểu Vân hé miệng cười, nấu cơm là một môn học khó, không nghiên cứu cân nhắc và thường xuyên thực hành thì đâu thể học giỏi được! Lưu Lộ cũng chỉ nói vậy thôi, hằng ngày ba mẹ bạn ấy đều nấu sẵn cơm dẻo canh ngọt đợi bạn ấy về ăn cơm, làm gì có cơ hội luyện tập.

Buổi trưa người nhà họ Chu sáu người cộng thêm Lưu Lộ là bảy miệng ăn ngồi vào bàn, trên bàn cơm nhà họ Chu cho tới bây giờ đều rất náo nhiệt. Điều này khiến Lưu Lộ từ trước đến nay luôn tuân thủ quy định của ba "Ăn không nói ngủ không nói" hâm mộ vạn phần. Nhìn cả nhà Chu Tiểu Vân ăn cơm thật náo nhiệt a!

Chu Tiểu Vân cười giải thích với bạn: "Ăn cơm là lúc nhà mình náo nhiệt nhất, nhất là anh và em trai của tớ, lúc ăn cơm mà không tranh nhau món ăn thì mọi người lại không quen."

Đại Bảo bị nói trở nên xấu hổ, chiếc đũa vươn ra chậm một nhịp, miếng thịt gà cậu nhìn trúng bị Tiểu Bảo nhanh tay gắp mất.

Đại Bảo cảnh cáo chính mình: Hàm súc, nhất định phải hàm súc. Đừng để mất mặt trước mặt Lưu Lộ, nhìn Lưu Lộ hàm chứa ý cười liếc mình một cái, Đại Bảo choáng váng đến nỗi không biết thứ bỏ vào trong miệng là thứ gì. Nhai và nhai, hả? Đây là mùi vị gì?

Đại Bảo vừa ăn vừa ồn ào: "Em gái, tay nghề của em thụt lùi kinh khủng vậy, hôm nay khoai tây xào sao khó ăn thế!" Có vị khét, còn có hạt muối không tan đúng lúc bị Đại Bảo ăn vào miệng.

Đại Bảo bị mặn khụ khụ thành tiếng, đang muốn nhổ thức ăn trong miệng ra, lúc này giọng nói bỡn cợt của Chu Tiểu Vân vừa vặn vang lên: "Món này là Lưu Lộ xào, không phải em làm nhé!"

Đại Bảo nghe nói thế sặc một cái, hối hận mình há mồm nói chuyện quá nhanh. Đem thức ăn đã tới bên miệng cố nuốt xuống bụng, cậu miễn cưỡng nở nụ cười cứng ngắc: "Nếm lại thì thấy, cũng không tệ lắm, cũng không tệ lắm!"

Lưu Lộ xấu hổ mặt đỏ hồng: "Em không biết nấu ăn, đây là lần đầu tiên em xuống bếp, xấu hổ quá, xào ra món ăn khó nuốt như vậy."

Triệu Ngọc Trân ở bên cạnh hòa giải: "Lưu Lộ cháu đừng nói thế, cháu mới lớn thế này, không biết nấu ăn cũng là rất bình thường. Con gái tới hơn hai mươi tuổi kết hôn rồi lại học nấu cơm cũng không muộn."

Càng nói thế, Lưu Lộ càng ngượng ngùng, nhắc tới chuyện kiểu như kết hôn trước mặt thiếu nữ mười mấy tuổi càng khiến người ta không được tự nhiên.

Đại Bảo cố nuốt thức ăn vào trong bụng, trái với lương tâm khen hai câu. Khuôn mặt Lưu Lộ dần lộ ra ý cười.

Tiểu Bảo cậu nhóc tinh quái này nảy ra chủ ý để anh Đại Bảo lấy lòng chị Lưu Lộ, đưa đĩa khoai tây xào ớt xanh để trước mặt Đại Bảo, vẻ mặt còn nghiêm túc nói: "Anh trai, anh thích ăn khoai tây xào như thế thì để anh ăn cả đấy!"

Trong lòng Đại Bảo hận đến ngứa ngáy muốn đánh người, trên mặt còn phải tươi cười tỏ vẻ "Rất vui lòng nhận". Đại Bảo vùi đầu ăn một miếng khoai tây xào lại thêm một miếng cơm to —— nếu không, thật không dễ dàng nuốt nổi. Chỉnh được Đại Bảo một lần, Tiểu Bảo dù bận vẫn ung dung gắp miếng thịt gà đưa vào miệng, ừh, ngon!

Lưu Lộ không nhìn ra hai anh em Đại Bảo Tiểu Bảo sóng cuộn trào mãnh liệt, vừa cười nói với Chu Tiểu Vân vừa ăn cơm. Khi ăn còn khen Chu Tiểu Vân kho thịt gà và nấu canh cá rất ngon.

Đại Bảo vừa ăn vừa thở dài trong lòng: Món khoai tây xào này đúng là không ăn nổi, nhưng nhìn ở điểm đây là Lưu Lộ lần đầu tiên nấu ăn vẫn nên ăn nhiều một chút! Hạ quyết tâm cuối cùng Đại Bảo ăn hết sạch cả đĩa khoai tây xào.

Tiểu Bảo thấy Lưu Lộ đi theo Chu Tiểu Vân vào phòng bếp, cười híp mắt khích lệ Đại Bảo: "Anh trai, anh thật lợi hại, chị Lưu Lộ xào khó ăn như vậy anh vẫn ăn hết được, em thấy, chắc chắn trong lòng chị ấy rất cảm động."

Những lời này có thể nói đến tâm khảm của Đại Bảo. Cậu tỉ mỉ nhớ lại biểu cảm ban nãy của Lưu Lộ, tự cho rằng nụ cười của Lưu Lộ đều hướng về phía mình. Vốn chuẩn bị giáo huấn Tiểu Bảo một hồi, tâm trạng Đại Bảo rất tốt dứt khoát bỏ qua chuyện này.

Tiểu Bảo cười trộm, sách lược đánh một gậy lại ột cục đường đúng là rất hiệu quả. Chớ thực sự chọc giận anh Đại Bảo.

250. Chương 252: Làm Khách (4)

Lúc xế chiều, Chu Tiểu Vân dẫn Lưu Lộ đi bộ một vòng quanh thôn. Hai người vừa đi vừa trò chuyện vô tình đi tới ruộng, Chu Tiểu Vân chỉ vào khoảnh đất nhà mình trồng rau cho Lưu Lộ thấy, đột nhiên nhớ lại trước đây thường đi đào rau dại.

Lưu Lộ nghe Chu Tiểu Vân nhắc tới cây tể thái, sủi cảo thì thèm chảy nước miếng, truy vấn Chu Tiểu Vân loại rau dại nào là cây tể thái.

(Chi tiết xem lại chương 147)

Chu Tiểu Vân bật cười: Đại tiểu thư ở thị trấn tất nhiên không biết cây gì gọi là cây tể thái!

"Nè, chính là nó." Cô khom lưng nhổ lên một gốc cây tể thái tươi non cho Lưu Lộ nhìn, Lưu Lộ lật tới lật lui nhìn hồi lâu rồi hỏi một câu: "Cây tể thái làm sủi cảo ăn rất ngon à? Không biết làm có phức tạp không."

Chu Tiểu Vân hiểu ngay, hoá ra vị đại tiểu thư này muốn ăn món sủi cảo làm từ cây tể thái. Quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy làm gì, cứ nói thẳng là được. Nhưng từ điểm này có thể nhìn ra, nhà Lưu Lộ gia giáo thực sự rất tốt!

Chu Tiểu Vân nhìn ngắm bốn phía, chỗ này có không ít cây tể thái chỉ là không có dao cũng chẳng có rổ, làm thế nào bây giờ? Về nhà lấy vậy, cô hạ quyết tâm kéo Lưu Lộ quay đầu lại, vừa đi được hai bước, đã thấy hai anh em Đại Bảo Tiểu Bảo đi tới.

Từ xa đã nghe tiếng Đại Bảo ồn ào: "Tìm các em nửa ngày, sao lại chạy tới đây."

Chu Tiểu Vân cố hết sức tạo cơ hội cho anh trai, kéo Tiểu Bảo về nhà lấy rổ lấy liềm, để Đại Bảo và Lưu Lộ ở ruộng chờ. Đại Bảo vui mừng quá đỗi, cảm thấy trên đời này chỉ có em gái tốt nhất! Lưu Lộ có ấn tượng rất tốt với Đại Bảo, hỏi cậu về chuyện đánh người xảy ra gần đây.

Hễ nhắc tới việc này là Đại Bảo lên tinh thần, nói từ việc làm sao mình nghe được tên trường của Cố Vạn Bảo, lại dẫn bạn học ngồi xe đến trường kia tìm Cố Vạn Bảo như thế nào, cuối cùng càng anh dũng đánh Cố Vạn Bảo một trận ra sao vân vân.

Lưu Lộ nghe nhập thần, để lộ ra lúc Cố Vạn Bảo quấy rầy nữ sinh ngoại trừ Chu Tiểu Vân còn có mình. Sau khi biết Đại Bảo cực kỳ hối hận, sớm biết thế lúc đó đánh tên kia mạnh hơn một chút.

Hai người Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo chậm rì rì về nhà, lại chậm rì rì cầm rổ và liềm ra ruộng. Tiểu Bảo đề nghị: "Chị, chúng ta đi nhanh lên một chút nhé, làm sủi cảo phải nặn vỏ, trộn nhân còn phải cán mỏng vỏ, rất lâu."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Không sao, dù gì buổi tối cũng không có chuyện gì khác, cùng lắm thì ăn cơm chiều muộn một chút!" Từ trước đến nay Tiểu Bảo rất nghe lời Chu Tiểu Vân, nghe vậy cũng không thúc giục, đi với tốc độ sên bò. Một đoạn đường ngắn ngủi bình thường đi mất mấy phút, hôm nay cố gắng kéo dài tận nửa tiếng.

Rất xa đã nhìn thấy Đại Bảo nước miếng tung bay nói gì đó, Lưu Lộ nghe rất chuyên tâm thỉnh thoảng chen vào đôi lời.

Tiểu Bảo chọc chọc Chu Tiểu Vân: "Chị, chị nhìn đại ca xem." Dáng vẻ phát xuân quá rõ ràng.

Chu Tiểu Vân che miệng nở nụ cười: "Đại ca đã mười tám tuổi, tha cho anh ấy đi! Có nam sinh nào đến tuổi này không như vậy, thấy nữ sinh là mắt tỏa sáng." Tiểu Bảo nghĩ thầm sau này nhất định em sẽ không như vậy, quá khó coi, quả thực là mất hết mặt mũi con trai.

Chu Tiểu Vân kêu Lưu Lộ qua đào cây tể thái với mình, cô mang theo hai cái liềm vừa vặn mỗi người một cái. Đại Bảo đoạt lấy rổ, cầm trong tay chạy sang, Tiểu Bảo mừng rỡ thoải mái chẳng phải làm gì.

Chỉ chốc lát sau, đã đào được nửa rổ cây tể thái, Chu Tiểu Vân ước lượng có làm hai bữa cũng đủ, lúc này mới gọi Đại Bảo và Tiểu Bảo cùng về nhà.

Ở nhà, thịt được đặt trên xe để trong nhà kề, Chu Tiểu Vân chọn một miếng thịt sườn ba phần mỡ bảy phần nạc, nhân tiện truyền thụ kinh nghiệm cho Lưu Lộ đứng bên cạnh: Làm sủi cảo ý, không nên làm tất cả bằng thịt nạc, nhất định phải hơi béo một chút mới thơm ngon, không cần quá nhiều mỡ, mỡ không vượt quá một nửa cũng được.

Lưu Lộ ở bên cạnh nhìn Chu Tiểu Vân bận rộn quả thực hoa cả mắt, còn phải dùng nước sôi trần qua cây tể thái này một lần, rồi rửa lại hai lần để hết vị chát, sau đó thái thật nhỏ. Lưu Lộ xung phong nhận việc thái nhỏ

Chu Tiểu Vân thấy việc này không cần nhiều hàm lượng kỹ thuật lắm, nghĩ thầm để Lưu Lộ tự làm chắc là không sao, nên đưa dao cho bạn. Còn cô cầm miếng thịt heo đã rửa sạch, cho vào cối xay trong nhà, xay nhuyễn.

Bây giờ việc buôn bán tốt hơn, trước đây cối xay thịt nhỏ thủ công sớm đổi thành cối xay thịt lớn chạy bằng điện, có thể xay thịt, cắt nhỏ miếng thịt vân vân.

Chu Tiểu Vân xay thịt thành miếng nhỏ, rồi để anh trai Đại Bảo ngồi băm. Dùng cối xay ra thịt không ngon bằng tự băm, dù sao Đại Bảo ở bên cạnh nhàn rỗi cũng thảnh thơi, không cần lãng phí sức lao động.

Hôm nay Đại Bảo nghe lời một cách khác thường, vui vẻ đi băm thịt làm nhận —— Lưu Lộ đang ở đó băm cây tể thái vừa vặn hai người có thể vừa làm vừa trò chuyện, ha ha ha ha!

Chu Tiểu Vân bận rộn làm vỏ, Tiểu Bảo lau sạch sẽ mặt bàn, Nhị Nha đi tìm chày cán bột.

Lúc nặn sủi cảo là thú vị nhất, mỗi người một tay, nặn ra sủi cảo thiên kì bách quái hình dạng gì cũng có. Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường đi mua lợn đến giờ chưa về, bốn anh em cộng thêm Lưu Lộ bận rộn nửa ngày mới xong.

Chu Tiểu Vân phụ trách cán vỏ, chày cán bột ở trong tay cô vô cùng linh hoạt. Chỉ thấy Chu Tiểu Vân cầm một viên bột nhỏ cán một chút, lại cán nhẹ thêm hai cái, một cái vỏ sủi cảo tròn đều hơi mỏng đã hiện ra.

Cuối cùng Lưu Lộ cũng hoà một ván ở việc làm sủi cảo, nặn ra sủi cảo có khuôn có dạng. Bị Chu Tiểu Vân đả kích thương tích đầy mình cuối cùng Lưu Lộ cũng tìm về được một chút lòng tin, nghĩ thầm mình làm cũng được đấy chứ, sủi cảo này gói rất đẹp!

Nhị Nha nhỏ nhất, nhưng bàn tay khéo léo hơn hai anh trai nhiều, mấy giây một cái tốc độ nhanh nhất.

Chu Tiểu Vân cảnh cáo Nhị Nha ham tốc độ một tiếng: "Chu Tiểu Nguyệt, em nặn sủi cảo niết chặt một chút, giống như em thì sủi cảo nặn ra cho vào nồi sẽ ở riêng." Vỏ đi đằng vỏ, nhân đi đằng nhân. Nhị Nha cười hì hì, cuối cùng cũng chậm lại, bóp chặt vỏ sủi cảo hơn.

Tiểu Bảo cẩn thận làm rất kiên nhẫn, nặn sủi cảo hình dạng không đẹp nhưng rất chắc chắn. Nặn sủi cảo xấu nhất không ai khác ngoài Đại Bảo, vỏ sủi cảo đẹp đẽ bị cậu bóp đến nỗi không còn hình dáng, không phải nhân lộ ra thì toàn là vỏ, quá ít nhân.

Nhị Nha cười chê anh trai mấy câu, Đại Bảo lơ đễnh cười hắc hắc. Con trai mà, mấy ai biết làm việc này, nếu không phải nể tình Lưu Lộ ở đây, cậu đã sớm lẩn đi xem ti vi, làm gì có chuyện lãng phí thời gian ở đây dài như vậy.

Chu Tiểu Vân sau khi cán hết chỗ vỏ sủi cảo, cũng ra nặn sủi cảo. Vừa để xuống, cái sủi cảo xinh xắn nhỏ nhắn ngay lập tức dìm tác phẩm của mọi người xuống.

Lưu Lộ thở dài: "Còn tưởng rằng tớ nặn không tệ, xem ra không thể so với cậu được!" Lưu Lộ triệt để quỳ gối trước tay nghề bếp núc của Chu Tiểu Vân.

Buổi tối ăn xong món sủi cảo cây tể thái thơm ngào ngạt, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ đi tản bộ. Đại Bảo la hét cũng muốn đi theo, thêm cả Tiểu Bảo Nhị Nha, năm người cùng xuất phát.

Gần đó bắt đầu xuất hiện bàn bi-a, Đại Bảo tay ngứa ngáy muốn đánh mấy ván. Không ngờ Lưu Lộ cũng đồng ý, hỏi ra mới biết cô từng đi theo anh họ Lý Thiên Vũ đi đánh bi-a nên cũng biết chơi. Mọi người chơi bi-a rất vui.

Gió ban đêm mát lạnh thổi hiu hiu, hình ảnh thiếu nữ cầm gậy bi-a cười thoải mái kia trở thành hồi ức đẹp đẽ vĩnh viễn không thể quên được trong lòng Đại Bảo.

251. Chương 253: Người Ái Mộ Tiểu Bảo

Chiều chủ nhật, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo còn có Lưu Lộ đồng loạt xuất phát. Đương nhiên Đại Bảo cũng đi theo, đạp xe chở Chu Tiểu Vân, đi bên cạnh là Lưu Lộ và Tiểu Bảo, muốn vui vẻ có bao nhiêu vui vẻ.

Đến thị trấn, Đại Bảo lưu luyến không rời lên xe buýt công cộng đến cao đẳng thể thao, trong lòng vô cùng thất vọng: aizz, không biết lần sau được gặp lại Lưu Lộ là khi nào.

Bản thân Lưu Lộ thì không có cảm giác gì, cô thần kinh trì độn, không phát hiện ra Đại Bảo có tình cảm với mình. Nhưng, qua hai ngày ở chung này, cô thật sự có ấn tượng rất tốt về Đại Bảo. Sau đó, Lưu Lộ đạp xe về nhà mình.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo hai người không có việc gì làm, thoải mái cùng nhau dạo phố. Con đường dưới lầu càng ngày càng nhộn nhịp, các cửa hàng ở mặt tiền xuất hiện càng ngày càng nhiều. Có không ít cửa hàng cho thuê sách, quà lưu niệm chuyên dành cho học sinh, đếm sơ sơ hơn mười hàng. Đương nhiên Chu Tiểu Vân thích nhất là cửa hàng cho thuê sách. Nộp ít tiền thế chấp, trả ít tiền thuê, muốn đọc loại sách nào cũng có.

Nhưng, buổi đi dạo hôm nay không đến tiệm cho thuê sách, mà là cửa hàng bán quần áo.

Chu Tiểu Vân phát hiện ngực mình bắt đầu phát triển, nếu mặc loại áo trước đây thì rất khó chịu, nên đi mua áo lót cho thiếu nữ thì tốt hơn. Tìm cửa hàng chuyên bán đồ nội y, dặn Tiểu Bảo đứng ở cửa chờ mình, Chu Tiểu Vân đi vào.

Tiểu Bảo liếc mắt một cái thấy khắp nơi trong cửa hàng đều treo đồ nội y thì mặt hồng rực, nói với chị mình đến cửa hàng sách gần đó chờ sau đó chạy nhanh như làn khói.

Chu Tiểu Vân thấy Tiểu Bảo chạy nhanh hơn thỏ thì có chút ngạc nhiên, nghĩ lại hiểu ra, chắc là xấu hổ đây mà! Thực sự cô không coi Tiểu Bảo là con trai, luôn cảm thấy đó là em trai mình chứ chưa hề nghĩ đến Tiểu Bảo đã là thiếu niên mười bốn tuổi. Nhưng, Tiểu Bảo mặt đỏ đúng là rất đáng yêu! Ha ha!

Chu Tiểu Vân vừa bước vào cửa hàng đã có một người phụ nữ trung niên tiếp đón, phục vụ nhiệt tình khiến cô cảm thấy không mua đồ gì ở đây thì quả thực xin lỗi bà.

Thử mấy lần, cô mua một áo lót màu trắng thuần khiết cộng thêm một chiếc màu xanh nhạt. Áo lót mặc sát người nên chắc chắn phải chọn loại chất lượng tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển. Vì thế, cô đặc biệt chọn cửa hàng này, thoạt nhìn có vẻ bán đồ nội y chất lượng tương đối cao. Giá hơi đắt một chút, nhưng mặc cũng thoải mái. Ở phương diện này con gái không thể bạc đãi chính mình. Lại mua thêm hai cái quần lót mới, đến khi ví tiền vơi đi một phần ba, Chu Tiểu Vân mới ngừng tay.

Sau khi lên cấp ba, sinh hoạt phí nhiều hơn trước đây, phần của Tiểu Bảo cũng giao cho Chu Tiểu Vân cầm. Chu Quốc Cường không cần lén lén lút lút kín đáo đưa cho bọn nhỏ tiền sinh hoạt phí, hiện tại Triệu Ngọc Trân cầm tiền buôn bán hằng ngày trong tay hào phóng đưa sinh hoạt phí khiến người ta líu lưỡi.

Ống đựng tiền tiết kiệm cũ ở nhà sớm chật kín, Chu Tiểu Vân thực sự tiếc nếu phải đập bể, thế nhưng không đập thì đầy quá, không thể nhét tiền vào nữa. Chọn ngày lành giờ tốt, cô nhịn đau đập bể phật Di Lặc cười híp mắt đi theo mình bao năm qua, lấy hết tiền bên trong gửi vào sổ tiết kiệm. Tiền nhuận bút đương nhiên được rất ít, nhưng số tiền tiêu vặt tích cóp nhiều năm rất khả quan. Bây giờ, quyển sổ tiết kiệm này đã có con số hàng trăm. Việc quan trọng không cần dùng đến, để mua mấy thứ mình thích như sách, quần áo, giầy dép cũng tiện hơn.

Nhưng, Chu Tiểu Vân phát hiện mình căn bản không có cơ hội sử dụng "tiền tiết kiệm". Cuối tuần tiền sinh hoạt phí mẹ đưa cho cô cũng có thể để lại một ít, trong sổ tiết kiệm các con số tăng trưởng thong thả ổn định theo hướng đi lên.

Chu Tiểu Vân cảm thấy hiện tại đời sống vật chất có thể xem là thường thường bậc trung, không thể so với một số bạn học có nhiều tiền trong lớp nhưng cô đã thấy thoả mãn. Cuộc sống luôn phát triển theo hướng càng ngày càng tốt đẹp.

Chu Tiểu Vân mua đông mua tây sau đó cầm túi đen đi tìm Tiểu Bảo, trong một cửa hàng cho thuê sách thì tìm thấy em trai.

A? Có một nữ sinh rất đáng yêu đứng bên cạnh Tiểu Bảo kìa!

Chu Tiểu Vân hứng thú, đánh giá nữ sinh kia, cảm thấy cô bé này bộ dạng cũng không tệ lắm, lúc nói chuyện với Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn cười rạng rỡ như hoa. Chẳng lẽ là bạn cùng lớp của Tiểu Bảo?

Chu Tiểu Vân tiến lên phía trước gọi "Chu Chí Kiệt". Đây là ước định ngầm ăn ý giữa bốn anh em nhà họ Chu, chỉ cần có mặt người ngoài thì sẽ gọi họ tên chính thức, nhũ danh chỉ "truyền lưu" trong bốn anh em. Con trai lớn thế rồi lại bổ nhào tới gọi "Tiểu Bảo", "Tiểu Bảo" chẳng phải làm cho Tiểu Bảo xấu hổ?

Cô bé kia đúng là bạn cùng lớp của Tiểu Bảo, ở gần đó, khi đi dạo hiệu sách bất ngờ chạm mặt Tiểu Bảo thì mừng khôn kể xiết, bắt chuyện với cậu.

Lúc nói chuyện với cô bé kia, Tiểu Bảo luôn nho nhã lễ độ, khuôn mặt mỉm cười nhưng lại không quá phận, hấp tấp mà giữ vững một khoảng cách nhất định, khiến Chu Tiểu Vân rất ít nhìn thấy mặt này của em trai hơi kinh ngạc một chút.

Thật sự không nhìn ra, khi nói chuyện với con gái Tiểu Bảo có tiền đồ hơn hẳn anh trai sốt sắng muốn lấy lòng nhiều. Nhưng Chu Tiểu Vân vẫn rất thích. Hihi! Em trai bảo bối của mình nhìn mặt nào cũng thuận mắt.

Cô bé này bộ dạng xinh xắn nhỏ nhắn, lại cùng lớp với Tiểu Bảo, là một trong những người thích "soái ca nhỏ" – bạn học Chu Chí Kiệt. Từ đôi mắt không thể che giấu kia cũng có thể đoán được tâm tư nhỏ bé của cô.

Trong lòng Chu Tiểu Vân có ý xem kịch vui đứng bên cạnh nhìn nữ sinh tên là Khâu Vũ Hàm và Tiểu Bảo nói chuyện. Khâu Vũ Hàm miệng rất ngọt, luôn miệng chị ơi chị à khiến Chu Tiểu Vân có hảo cảm hơn với

cô bé.

Thế nhưng rõ ràng Tiểu Bảo không vui mừng khi gặp cô. Lễ phép hàn huyên mấy câu rồi thôi khiến Khâu Vũ Hàm đứng cạnh có vài phần xấu hổ, lại luyến tiếc cứ thế rời đi. Cứ như vậy mọi người giằng co đứng yên tại chỗ.

Chu Tiểu Vân không đành lòng, nghĩ thầm con gái da mặt mỏng tiếp tục như vậy chẳng phải rất xấu hổ? Nên xoa dịu không khí thôi! Cô khách sáo hàn huyên cùng cô bé mấy câu, Khâu Vũ Hàm thấy Chu Tiểu Vân chủ động nói chuyện với mình thì rất cao hứng, hào hứng trò chuyện.

Nói một hồi, Chu Tiểu Vân phát hiện cô bé này rất thích náo nhiệt, nói từ đầu đến cuối vừa vội vừa nhanh. Không thích bắt chuyện với người lạ, mười phút sau Chu Tiểu Vân bại trận đầu hàng.

Tiểu Bảo mẫn cảm nhận thấy cảm xúc của chị đã thay đổi, thản nhiên nói với Khâu Vũ Hàm một câu "Tớ và chị có việc phải đi trước hẹn gặp lại" rồi kéo Chu Tiểu Vân đi.

Chu Tiểu Vân đi vài bước quay đầu lại nhìn, thấy cô bé kia đang tội nghiệp nhìn mình và Tiểu Bảo lại cảm thấy cô bé thật đáng thương .

Chu Tiểu Vân nói đùa: "Tiểu Bảo à, không nhìn ra em cũng có mị lực nhỉ, Khâu Vũ Hàm kia thích em có phải không?"

Thật bất ngờ câu trả lời Tiểu Bảo rất chín chắn: "Cái gì mà là thích? Thiếu niên thiếu nữ bé tí tuổi đầu thì biết cái gì là thích? Một đám nữ sinh ấu trĩ, ai nấy líu ríu líu ríu, không ai khiến em nhìn thuận mắt cả."

Thiếu nữ đáng yêu hẳn là như chị vậy, văn văn tĩnh tĩnh không nói nhiều nhưng khi nói chuyện thì dịu dàng hiểu ý người khác, một khi cười rộ lên khiến người ta như mộc xuân phong… (cảm thấy ấm áp như hoa cỏ gặp gió xuân)

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, xem ra Tiểu Bảo trưởng thành rất sớm, câu nói này rất có trình độ có tư tưởng riêng. Đâu có điểm nào giống tiểu nam sinh mười bốn tuổi chứ, còn chín chắn hơn anh trai Đại Bảo!

Hai chị em vừa đi vừa trò chuyện, về nhà lại tiếp tục nói, càng nói Chu Tiểu Vân càng phát hiện ra không thể xem thường Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, với tính cách xoi mói này của Tiểu Bảo không biết sau khi lớn lên sẽ thích cô bé thế nào nhỉ! Hì hì!

252. Chương 254: Nghỉ Hè

Ngày gió yên sóng lặng tiếp tục trôi đi, nháy mắt đã tới nghỉ hè.

Hai người Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo thu dọn quần áo, chờ Chu Quốc Cường lái xe ba bánh chở cả hai về nhà. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm bắt đầu kì nghỉ hè trước hết cứ dành mấy ngày làm hết bài tập, thời gian còn lại dùng để đọc sách linh tinh thì thật thoải mái!

Chu Tiểu Vân làm việc luôn theo nguyên tắc chính là việc phải làm nhiều chớ làm ít, làm sớm hơn hẳn làm muộn, lo lắng làm vội vàng thì không thể đảm bảo chất lượng. Vẫn nên hoàn thành tất cả bài tập sớm một chút, lúc chơi trong lòng cũng yên tâm hơn.

Thói quen tốt của Chu Tiểu Vân ảnh hưởng đến cả Tiểu Bảo và Nhị Nha, ba người ở nhà không ra ngoài, dùng bốn năm ngày làm xong tất cả bài tập của kì nghỉ hè.

Tiểu quỷ Nhị Nha này nếu không có Chu Tiểu Vân ở bên cạnh đốc xúc sớm đã trốn ra, con bé thông minh nhưng luôn không kiên định nghiêm túc, thích lười biếng một chút. Có Chu Tiểu Vân ở nhà trông con bé rõ ràng nghiêm túc hơn bình thường.

Ở mặt này Tiểu Bảo mạnh hơn em gái nhiều, cậu dưỡng thành thói quen tốt từ lúc đến trường gần như không khiến Chu Tiểu Vân phải lo lắng vì việc học tập của mình.

Trong mấy anh em, tất nhiên Đại Bảo cần bận tâm nhất. Chu Tiểu Vân hồi tưởng lại mấy năm nay không khỏi bội phục sự kiên nhẫn của mình, từng giọt từng giọt vì Đại Bảo có thể nói là hao hết tâm tư! Cũng

may Đại Bảo rốt cuộc không phụ nỗi khổ tâm của cô, bây giờ ở cao đẳng thể thao học có khuôn có dạng. Anh ấy đã trở thành nhân vật có chút danh tiếng trong trường học —— số lần ra thi đấu càng ngày càng nhiều, cầm về giấy khen giấy chứng nhận cũng càng ngày càng nhiều.

Về phần thành tích học tập của Đại Bảo ư, chỉ cần đủ tốt nghiệp là được, dù sao đã thi đỗ, tiếp đó chỉ cần có thể đạt tiêu chuẩn qua môn là được, ha ha!

Đại Bảo ở nhà nghỉ hè chơi mấy ngày rồi bị giáo viên gọi điện thông báo phải đến trường, nghe nói phải tham gia tập huấn khẩn cấp chuẩn bị tham dự giải thi đấu điền kinh của tỉnh mấy tháng sau.

Chu Tiểu Vân thấy lạ, bình thường huấn luyện thì thôi, cần gì trời nóng thế này còn xách con người ta tới trường học tập huấn! Cách ngày thi đấu không phải còn mấy tháng cơ mà? Gấp gáp như vậy làm gì?

Đại Bảo giải thích rõ Chu Tiểu Vân mới hiểu được, hoá ra trước lần thi đấu này có một lần đấu loại ở huyện, qua đấu loại ở huyện thì được tham gia đấu loại vòng ngoài, ba vị trí đầu tiên mới có tư cách tham gia thi đấu trên đỉnh. Chính cái gọi là qua năm cửa, trảm sáu tướng, tiền đồ gian nan vân vân, thảo nào giáo viên thể dục gấp rút gọi Đại Bảo đi thế!

Trước đây Đại Bảo từng tham gia thi đấu không ít lần, nhưng vào nhìn độ cẩn thận cũng cảm thấy lần thi này vô cùng quan trọng!

Đại Bảo huấn luyện vài ngày được nghỉ về nhà xin sinh hoạt phí lấy quần áo, Chu Tiểu Vân quan tâm hỏi tình huống huấn luyện: "Anh trai, anh huấn luyện có phải rất vất vả không, anh chịu nổi không?"

Vốn không trắng gì cho cam, bây giờ Đại Bảo quả thực thành người Châu Phi da đen, cả ngày dưới ánh nắng chói chang kiên trì tập luyện không đen mới lạ. Thân thể Đại Bảo thoạt nhìn càng rắn chắc, cánh tay lộ ra nổi rõ bắp, cẳng chân săn chắc hữu lực.

Đại Bảo kể khổ: "Aizz, sao có thể không vất vả! Mỗi ngày anh huấn luyện đổ mồ hôi khéo hứng được cả chậu, ít nhất phải uống hơn mười bình nước khoáng! May mà đều là trường học cung ứng, nếu để bọn anh tự mua chắc phá sản mất."

Sau đó, Đại Bảo lại khoe khoang tầm quan trọng của cuộc thi lần này: "Đại hội thể dục thể thao lần này do tỉnh tổ chức , một năm một lần. Nghe nói để tỉnh chọn ra nhân tài dự bị trong phong trào thể dục thể thao, vì thế các tuyển thủ dự thi về cơ bản không vượt quá hai mươi, phần lớn đến từ trường cao đẳng thể thao. Trường bọn anh chọn ra tuyển thủ là tuyển thủ hạt giống của huyện, có lẽ qua vòng đấu loại không thành vấn đề. Đến vòng loại vòng ngoài thì phải cẩn thận hơn một chút, ba vị trí đầu tiên mới có tư cách tham gia thi đấu trên tỉnh!"

Đại Bảo miệng thì nói nghiêm trọng, vẻ mặt lại là tự tin mười phần, xem ra rất chắc chắn sẽ lọt vào vòng trong!

Chu Tiểu Vân cổ vũ Đại Bảo mấy câu, Nhị Nha nịnh hót một đống, Tiểu Bảo cười híp mắt vỗ vai Đại Bảo biểu thị sự im lặng ủng hộ, Đại Bảo đeo balo cất sinh hoạt phí xua tay tạm biệt các em sau đó kích động ngồi xe về trường.

Không có Đại Bảo ở nhà dường như thiếu người náo nhiệt, nhưng nghĩ đến anh ấy thay đổi càng ngày càng xuất sắc, Chu Tiểu Vân không nhịn được cảm thấy kiêu ngạo vì anh trai.

Có lẽ sẽ có một ngày như vậy, Đại Bảo trở thành niềm tự hào của cả nhà…

Viễn cảnh tốt đẹp khiến người ta chờ mong a!

Chu Tiểu Vân ở nhà đợi đủ bốn năm ngày không ra ngoài, chờ tất cả bài tập làm xong mới động đậy, muốn tìm bạn bè chơi, cứ ở nhà mãi cũng buồn.

Ai ngờ, chị họ Chu Tiểu Hà đã tìm tới cửa.

Chu Tiểu Hà từ lúc lên huyện học giáo viên mầm non vẫn trọ ở trường rất ít khi trở về, Thẩm Hoa Phượng ở nhà thường oán giận: "Đại Bảo nhà chú Hai cuối tuần nào cũng về, Tiểu Hà nhà chúng ta sao thứ bảy không thường về nhà chứ, không biết hằng ngày ở trường bận làm gì."

Chu Tiểu Hà không thích về lại nghe mẹ lải nhải, số lần trở về càng thưa thớt. Nhưng, kì nghỉ dài hạn hai tháng này không về cũng không được. Muốn chơi cũng phải có đồng bọn chứ, mọi người đều về nhà cô ở trường học lẻ loi có ý nghĩa gì? Thôi, đành về vậy.

Thích đi dạo phố mua sắm Chu Tiểu Hà ở nhà được mấy ngày bắt đầu ngồi không yên, chán đến chết Chu Tiểu Hà nghĩ đến việc hẹn Chu Tiểu Vân lên thị trấn chơi.

Chu Tiểu Vân ngẫm lại cũng đồng ý, đề nghị gọi điện thoại bảo cả Ngô Mai đi cùng.

Đương nhiên Chu Tiểu Hà càng thích có nhiều người sẽ náo nhiệt, Chu Tiểu Vân là một hũ nút không thích nói chuyện, nhưng Ngô Mai đáng yêu hơn, ừh, gọi đi. Ngô Mai nhận được điện thoại thì vô cùng vui vẻ thay quần áo mới sang. Tính ra sắp hai tháng Chu Tiểu Vân không gặp Ngô Mai, hai người gặp mặt vô cùng thân thiết.

Chu Tiểu Hà liên tục thúc giục nhanh xuất phát, sắp chín giờ rồi, cứ kéo dài mãi trời quá nóng thì không thể đi nổi.

Chu Tiểu Vân nói với Chu Quốc Cường một tiếng: "Cha, con và chị Tiểu Hà còn có Ngô Mai lên thị trấn chơi ạ. Chắc là trước khi trời tối mới trở về."

Chu Tiểu Hà đi dạo phố không mất nửa ngày mới lạ, muốn trở về sớm cũng không được.

Chu Quốc Cường nghe thấy thế từ trên người lấy ra hai trăm nguyên cho con gái mua hai bộ quần áo đẹp.

Từ chối không cần? Nói đùa à, cha cho tiền cầm lấy là đạo lý hiển nhiên. Hơn nữa, bây giờ kinh tế trong nhà càng ngày càng tốt, tiền tiêu vặt cho con cái càng ngày càng nhiều là sự thật không tránh được.

Chu Tiểu Vân không khách khí nhận lấy, nghĩ thầm mua quần áo xong có thể cất đi được không ít, haha.

Tiểu Bảo vừa thấy Chu Tiểu Vân muốn đi ra ngoài theo phản xạ muốn đi cùng, bị Chu Tiểu Hà cười trêu nói: "Từ nhỏ đến lớn cứ theo đuôi Đại Nha mãi, đã mười bốn tuổi rồi sao em còn chưa sửa được tật xấu này. Cẩn thận sau này lớn lên ẻo lả đấy."

Ngô Mai cười ha ha, dù sao đều là chị em, dù sao nói thẳng nói thật cũng không sợ ai giận. Tiểu Bảo bị tôi luyện nhiều năm như vậy, mấy lời không đến nơi đến chốn này nghe xong đúng là không có cảm giác gì lắm.

Chu Tiểu Vân bị câu nói Chu Tiểu Hà đánh thức, đúng vậy, Tiểu Bảo sắp thành chàng trai rồi, cả ngày đi theo sau mình sao được. Ba chị em đi dạo phố chắc chắn là xem quần áo, giầy dép của con gái, chưa biết chừng mua một ít đồ riêng tư, dẫn theo Tiểu Bảo thì không tiện. Sau này nên để Tiểu Bảo tiếp xúc với con trai cùng lứa nhiều hơn mới đúng…

253. Chương 255: Đi Dạo Phố

Tiểu Bảo vừa thấy Chu Tiểu Vân nhíu mày liền biết hôm nay đừng hòng được đi theo, vẻ mặt cậu đau khổ lui qua một bên, trơ mắt nhìn ba người Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà, Ngô Mai đạp xe đi.

Trong lòng Tiểu Bảo thì thào oán giận: Chu Tiểu Hà đáng ghét này, nếu không phải chị ấy lắm miệng sao chị không dẫn theo cậu chứ!

Nhị Nha cười hì hì nhảy ra: "Anh Hai, mấy chị ấy đi hết rồi, hay là anh xem ti vi với em nhé!" Tiểu Bảo cũng rất thương em gái, cậu nắm tay Nhị Nha hai người cùng xem ti vi.

Chu Tiểu Hà vừa đạp xe vừa than thở: "Trời nắng chói chang thế này, không ngồi xe còn phải đạp xe đạp, chị sắp chết vì phơi nắng rồi." Hơn nữa, nắng gắt độc như vậy nếu đen da thì sao?

Chu Tiểu Vân nghe Chu Tiểu Hà than thở nửa ngày cũng không biết nói gì. Đạp xe đạp đương nhiên do cô đề nghị và duy trì. Cô ngồi xe sẽ say xe dĩ nhiên muốn tự đạp xe đi, Chu Tiểu Hà vốn không muốn nhưng có Ngô Mai cùng phe ủng hộ Chu Tiểu Vân. Một phiếu chống lại hai phiếu không cần nói cũng biết là Chu Tiểu Hà bại trận.

Không thể tránh được từ khi ra khỏi nhà Chu Tiểu Hà đã bắt đầu oán giận, lẩm bẩm vừa nóng lại mệt rồi sẽ đen da, mãi đến lúc vào thị trấn vẫn không im miệng.

Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà cùng nhau lớn lên hiểu rõ tính cách chị họ nhất, kệ cho chị ấy cằn nhằn đi. Dù có cằn nhằn không phải cũng ngoan ngoãn đạp xe tới sao? Hắc hắc!

Ngô Mai không quen nhìn dáng vẻ lải nhải kia của Chu Tiểu Hà, nói Chu Tiểu Hà mấy câu: "Chị Tiểu Hà, sắp đến thị trấn rồi, có phải chị đừng nên nói nữa không. Tai em sắp mọc kén rồi này. Đại Nha say xe, tự đạp xe lại giảm được tiền xe cộ cũng đâu có gì không tốt."

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn Ngô Mai một cái, Ngô Mai trừng mắt nhìn lại, ý là cậu không tiện nói thì tớ nói thay cậu.

Chu Tiểu Hà vừa im lặng bên tai không có ai cằn nhằn ngay lập tức dễ chịu hơn hẳn, Chu Tiểu Vân và Ngô Mai nói chuyện với nhau về cuộc sống trong trường học của mỗi người. Vốn đang chuẩn bị tức giận, Chu Tiểu Hà không nhịn được cũng tham gia vào đề tài này. Một cấp ba, một mầm non, một y tá, cuộc sống của ba người không hề giống nhau, nghe một chút chuyện ở trường người khác đúng là có cảm giác mới mẻ thú vị!

Vào trong thị trấn người nhiều hơn, ba thiếu nữ đẹp như hoa hấp dẫn nhiều ánh mắt. Có một số thanh niên cố ý đạp xe theo sau huýt sáo.

Ngoài miệng Chu Tiểu Hà quở trách mấy câu kì thực trong lòng vô cùng đắc ý, nghĩ thầm chẳng phải vì cô lớn lên xinh đẹp hay sao?

Đầu Chu Tiểu Hà cao hơn Ngô Mai một chút, khuôn mặt đẹp trang điểm hợp mốt, tượng như đóa hoa nở rộ tươi tắn kiều diễm. Ngô Mai lớn lên xinh xắn đáng yêu, giống nụ hoa nhỏ chọc người yêu thích. Chu Tiểu Vân tú lệ lịch sự tao nhã, như nụ hoa bao bọc đóa hoa. Nói chung, ba chị em mỗi người một ưu điểm. Tổ hợp như vậy sao không khiến các chàng trai trẻ liên tiếp ngoái nhìn đây.

Chu Tiểu Vân nhớ tới chuyện Cố Vạn Vảo lần trước trong lòng hơi sợ hãi, bảo Ngô Mai một tiếng đạp xe nhanh một chút, khiến Chu Tiểu Hà không phản ứng kịp há hốc mồm. Cô hô to "Chờ chị một chút" rồi vội vã giẫm bàn đạp đuổi theo, không ngờ, hoảng loạn nên dùng sức quá mạnh. Một tiếng răng rắc vang lên, tuột xích.

Chu Tiểu Vân và Ngô Mai nghe được tiếng vang thì ngừng lại, nhìn Chu Tiểu Hà chán nản dắt xe đi tới.

Làm sao bây giờ? Tìm chỗ sửa!

Đương nhiên Chu Tiểu Vân không am hiểu chuyện sửa xe này. Xe đạp của cô nếu xảy ra vấn đề cơ bản đều do Đại Bảo và Tiểu Bảo giải quyết —— bơm xe là việc của Đại Bảo, lau chùi bị Tiểu Bảo thầu. Khi đứt xích sẽ lấy dây xích từ xe Tiểu Bảo sang đổi rồi đến hàng sửa xe mua dây xích khác.

May mắn gần đó có một cửa hàng sửa xe, ông chủ trẻ tuổi chỉ mất hai, ba phút đã xử lý xong dây xích.

Chu Tiểu Hà lấy tiền ra trả, chàng trai trẻ hơn hai mươi tuổi không chịu nhận. Vốn chỉ là việc nhỏ, hơn nữa đối với một thiếu nữ xinh đẹp sao có thể nhận của người ta một nguyên.

Chu Tiểu Hà cảm thấy sức hấp dẫn của mình được thể hiện toàn bộ, lần thứ hai đạp xe tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

Chu Tiểu Hà dẫn hai người Chu Tiểu Vân và Ngô Mai tới một con phố rất phồn hoa mới ngừng lại. Con đường này đều là cửa hàng bán quần áo, chuyên bán quần áo cho các chàng trai cô gái mới lớn. Giá không đắt, kiểu dáng tương đối mới mẻ, độc đáo dễ nhìn.

Chu Tiểu Vân và Ngô Mai hai mặt nhìn nhau, nhìn Chu Tiểu Hà quen thuộc như đang đi trong nhà mình. Xem ra đến nơi này không ít rồi!

Bình thường Chu Tiểu Vân mua quần áo đều là ở cửa hàng quanh trường, xa nhất thì là quanh cửa hàng mậu dịch. Không biết con đường này tên là gì, cô chưa tới bao giờ. Ngô Mai không khác Chu Tiểu Vân lắm.

Hai người dưới sự hướng dẫn của Chu Tiểu Hà bắt đầu đi dạo phố.

Chu Tiểu Vân giờ mới thấy được sự lợi hại của Chu Tiểu Hà, vào một cửa hàng cũng mất một buổi sáng, trái một bộ phải một chiếc thử liên tục không ngừng. Hai dãy cửa hàng rất dài vòng vo mấy nhà đã đến trưa.

Không cần phải đi xa, phụ cận có rất nhiều quán ăn vặt. Ba chị em tìm một cửa hàng sạch sẽ một chút gọi ba phần bì lạnh, mùa hè ăn bì lạnh mát nhất, vừa giải nhiệt vừa ăn ngon.

Buổi chiều tiếp tục đi dạo, Chu Tiểu Hà thử lại chiếc thứ mười lăm cuối cùng hạ quyết tâm mua một cái váy liền áo.

Ngô Mai có chút líu lưỡi: "Chị Tiểu Hà, váy này chị cũng dám mua á?"

Quá ngắn, vừa mới đến đùi một tí (tức là ngang ngang đùi đó).

Lúc này con gái thường mặc váy có độ dài dưới đầu gối khoảng hai ba cm, nếu Chu Tiểu Hà mua váy này Ngô Mai đúng là không dám gật bừa.

Chu Tiểu Hà không quan tâm nói: "Váy này rất đẹp, chị thích sẽ mua, đâu phải quá ngắn!"

Chu Tiểu Vân bắt đầu bội phục công phu mặc cả của Chu Tiểu Hà, chào giá hơn một trăm chị ấy mặc cả xuống bốn mươi, đôi co với chủ nửa ngày cuối cùng chốt ở giá bốn mươi lăm nguyên. Lợi hại!

Chu Tiểu Vân tự hỏi mình đúng là không dám oang oang cò kè mặc cả với người bán, bớt một thêm hai liên tục cả buổi như thế. Bình thường cô hay mua trong các cửa hàng gần trường nên cũng chỉ băn khoăn muốn giảm một chút thôi.

Chu Tiểu Hà vừa lên tiếng đã chém xuống hơn nửa khiến Chu Tiểu Vân cảm thấy có chút không thể tin nổi. Xem ra, chỉ Chu Tiểu Hà cũng có mặt lợi hại!

Chu Tiểu Hà rất Chu Tiểu Vân khen mình thì cười đắc ý, truyền thụ kinh nghiệm mặc cả cho.

Vì Chu Tiểu Hà khéo mồm khéo miệng, Chu Tiểu Vân tốn ba mươi nguyên mua được một chiếc váy liền áo có viền hoa, Ngô Mai cũng chỉ mất hai mươi nguyên mua một chiếc T-shirt.

Chu Tiểu Vân thấy số tiền mình mang theo trên người mới dùng một ít, đơn giản kéo Chu Tiểu Hà và Ngô Mai di chuyển đến hàng quần áo nam.

Trong cửa hàng chuyên bán đồ thể thao, cô mua cho anh trai Đại Bảo một bộ quần áo thể thao mùa hè, lại mua cho Tiểu Bảo một cái áo sơ mi ngắn tay cộng thêm một cái quần soóc. Tiếc là trên con đường này không có cửa hàng thời trang trẻ em nên không mua được quần áo cho Nhị Nha.

Chu Tiểu Vân nghĩ nếu không mua cho Nhị Nha có lẽ về nhà con bé lại chu mỏ lên, ngẫm lại vẫn cũng mua cho con bé một cái váy kẻ đi!

Đúng lúc trong một cửa hàng có chiếc váy kẻ số nhỏ nhất được giảm giá vì có lỗi nhỏ, Chu Tiểu Vân bảo Ngô Mai mặc thử cảm thấy vẫn tốt nên bỏ tiền mua.

Bị đả kích Ngô Mai ai thán nói: "Aizz, lúc nào mình mới cao lên đây, ngay đến Nhị Nha cũng sắp cao hơn mình rồi."

Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà cười khúc khích.

Ba người về đến nhà thì trời vừa tối, Ngô Mai gọi điện thoại về nói muốn ở nhà bác Hai chơi hai ngày mới về. Tất nhiên Chu Phương không có lý gì không đồng ý.

Tiểu Bảo vui vẻ cầm quần áo chị mua cho cậu đi mặc thử. Nhị Nha đôi mắt trông mong nhìn vào túi.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm may mà cũng mua váy cho Nhị Nha, nếu không rất khó chống đỡ được ánh mắt đáng thương của con bé —— mặc dù, Nhị Nha có hơn nửa đều là giả vờ. Ha ha, ranh mãnh không phải chuyện ngày một ngày hai.

Nhị Nha được mua cho váy đẹp thì hoan hô. Đi, đi vào mặc thử, đẹp ơi là đẹp!

254. Chương 256: Rốt Cục Thành Thiếu Nữ

Sáng sớm tỉnh lại, Chu Tiểu Vân bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

Bụng hơi quặn trướng trướng còn đau lâm râm, Chu Tiểu Vân có dự cảm, cởi quần lót ra nhìn, quả nhiên là thế. Aizz, kinh nguyệt lần đầu tới.

Chu Tiểu Vân lập tức mặc quần áo tìm quần lót sạch để thay, trong nhà có băng vệ sinh Triệu Ngọc Trân dùng còn lại đúng lúc lấy ra dùng.

Mùa hè mười lăm tuổi, cuối cùng Chu Tiểu Vân trở thành thiếu nữ thật sự.

Nói thật, làm trẻ con lâu như vậy, gần như cô đã quên cảm giác đến mỗi tháng một lần này. Đi đứng cũng cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa lúc này băng vệ sinh thực sự chưa hoàn thiện, không có cánh nhỏ, lại dày cộm nên không thoải mái tẹo nào. Cũng có thể là mẹ tiết kiệm đã quen, không nỡ bỏ tiền mua băng vệ sinh đắt một chút. Dù sao, Chu Tiểu Vân cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Bụng bắt đầu đau, bên dưới cơ thể như có cái gì đó chảy ra, mang theo tất cả tinh lực của Chu Tiểu Vân, sắc mặt khác thường, hơi tái.

Tiểu Bảo thấy Chu Tiểu Vân yếu ớt dáng vẻ không có một chút sức lực nào thì đặc biệt lo lắng, quan tâm hỏi: "Chị, chị sao thế? Chị bị ốm à?"

Chu Tiểu Vân đâu thể không biết xấu hổ nói nguyên nhân thực sự với Tiểu Bảo, hàm hồ nói mình hơi đau bụng. Không ngờ Tiểu Bảo nghe xong thì nằng nặc bắt Chu Tiểu Vân đến bác sĩ, cô không ngăn cản kịp, trơ mắt nhìn em trai chạy vội đi tìm ba mẹ.

Triệu Ngọc Trân ở chợ chính, Chu Quốc Cường có ở nhà. Vừa nghe Tiểu Bảo kêu gào nói Chu Tiểu Vân đau bụng, ông lo lắng, muốn dẫn con gái đến phòng khám ngay lập tức.

Chu Tiểu Vân nghe Chu Quốc Cường nói mặt nhất thời đỏ lên, nếu bị thế này mà đến phòng khám bệnh thì xấu hổ lắm. Bác sĩ Phùng mà hỏi thì mình biết thế nào trả lời?

Nghĩ mà to đầu, Chu Tiểu Vân lắc đầu nguầy nguậy không chịu đi. Chu Quốc Cường vừa thấy sắc mặt con gái từ tái nhợt biến thành đỏ bừng cho rằng cô sốt, vội giơ tay sờ trán con thử nhiệt độ. Cảm thấy hình như hơi nóng thật, ông lập tức sốt ruột, kéo tay định dắt cô đến phòng khám.

Cô dở khóc dở cười, lại không biết nên nói nguyên nhân thực sự thế nào. Chẳng lẽ nói "Ba đừng lo chỉ vì kinh nguyệt đến nên con hơi đau bụng thôi"? Cô không mặt dày đến mức nói được thế.

Chu Quốc Cường đã dắt xe đạp ra ngoài, ý bảo Chu Tiểu Vân ngồi lên trên.

Biết không tránh thoát, Chu Tiểu Vân hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói: "Ba ơi, con không bị bệnh đâu, chỉ là bệnh vặt của con gái thôi."

Chu Quốc Cường còn chưa hoàn hồn lại, liên tục truy hỏi bệnh vặt của con gái là gì, ông đang thấy lạ: con gái có thể bị bệnh gì chứ?

Chu Tiểu Vân khó xử cắn môi, thế này vẫn không rõ? Bảo cô giải thích tiếp thế nào?

"Chính là bệnh một tháng đến một lần…"

Chu Quốc Cường nghe xong không ngờ cũng có chút xấu hổ, vội vã nói "Nghỉ ngơi thật tốt" rồi dắt xe đạp vào trong phòng. Trong lòng Chu Quốc Cường vừa có cảm giác kiêu ngạo mừng rỡ vì "Nhà có con gái mới lớn", lại có cảm giác mất mát của người cha.

Trong mắt ông con gái bé bỏng đã trở thành thiếu nữ… Thực sự quá nhanh… Giống như chỉ trong chớp mắt, bọn nhỏ đều trưởng thành…

Tiểu Bảo thấy Chu Quốc Cường dắt xe đạp vào trong thì cảm thấy kỳ quái, theo sau hỏi: "Ba ơi, không phải ba nói muốn dẫn chị đến phòng khám sao? Tại sao lại không đi? Mặt chị trắng bệch rất dọa người, vẫn nên dẫn chị ấy đi khám xem!"

Lần này đến phiên Chu Quốc Cường xấu hổ, không biết nên giải thích sao với Tiểu Bảo, dứt khoát bảo cậu đứng yên một bên đi.

Tiểu Bảo tức giận nghĩ: Ba thật là kỳ cục, chị không thoải mái đau bụng cũng không dẫn chị đi khám? Hừ! Mình sẽ dẫn chị đi. Nghĩ như vậy, cậu chạy vào phòng tìm Chu Tiểu Vân.

Cô bị sự cố chấp và thương chị của Tiểu Bảo làm đau đầu không dứt, bình thường chỉ cảm thấy Tiểu Bảo bám người nhưng cố chấp như vậy vẫn là lần đầu lĩnh giáo. Nói bao nhiêu lần không sao thằng bé vẫn không tin, kiên trì muốn dẫn mình đến chỗ Phùng Gia Lĩnh nhìn một chút.

Đúng là suy nghĩ cố chấp, ai! Thế nhưng, Tiểu Bảo cũng vì yêu chị sốt ruột quá mới như vậy a!

Điều này đương nhiên Chu Tiểu Vân có thể cảm nhận được, vừa vui vừa buồn cười lại bất đắc dĩ Chu Tiểu Vân đành phải giải thích hàm hồ cho em trai nghe.

Tiểu Bảo thấy Chu Tiểu Vân ấp a ấp úng càng thêm sốt ruột, chờ nghe rõ chị nói cái gì cuối cùng cậu cũng yên tâm. "À, hoá ra chị đau bụng là vì vậy, không nói sớm một chút hại em lo lắng, đến giờ còn tưởng chị ăn đồ lạnh gì đó bị tiêu chảy chứ! Được rồi, chị, chị đừng chạy lung tung, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày thật tốt." Tiểu Bảo nói dài dòng, căn dặn Chu Tiểu Vân như ông cụ non.

Ngược lại Chu Tiểu Vân cảm thấy mình quá gò bó, người một nhà còn phân biệt gì nam nữ, nói ra sớm đã không có nhiều chuyện như vậy. Nhưng cô vẫn đánh giá thấp tính cẩn thận của Tiểu Bảo.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Bảo bê cốc nước ấm tới đây : "Chị, cốc nước ấm này cho thêm đường trắng, chị uống vào hẳn là sẽ thoải mái một chút."

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên hỏi: "Em học được cái này ở đâu?"

Tiểu Bảo vừa cười vừa nói: "Ở tiết sinh lý tuổi dậy, tiết này có một giáo viên đến cho chúng em tự đọc sách, em đọc kĩ một lượt. Hai nữ sinh bên cạnh thì thầm to nhỏ rằng đến lúc có 'cái kia' đau bụng nên làm gì, có một người nói uống nước đường sẽ đỡ đau hơn nên em nhớ kỹ."

Kỳ thực uống nước đường đỏ tốt hơn, nhưng trong nhà thực sự không tìm thấy đường đỏ, đành phải lấy đường trắng đến góp đủ số.

Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn uống hết cốc nước đường, nước ấm ngọt ngào. Uống xong, hình như bụng đỡ đau hơn, Chu Tiểu Vân thân thiết gật gật đầu với Tiểu Bảo, trong lòng cô rất ấm áp và cảm động.

Buổi trưa Tiểu Bảo xung phong nhận việc nấu cơm, nấu cơm bằng nồi cơm điện, xào rau có bếp than, tay nghề Tiểu Bảo không tệ.

Chu Quốc Cường đến chợ chính, trên đường về nói với vợ chuyện của con gái. Triệu Ngọc Trân kinh ngạc, về nhà vội vã gọi con gái qua một bên hỏi tỉ mỉ. Thấy Chu Tiểu Vân chiếu cố bản thân mình thoả đáng bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó bắt đầu tiến hành giáo dục đơn giản về kinh nghiệp cho Chu Tiểu Vân, ví dụ không thể uống nước lạnh, không thể ăn đồ lạnh, không nên bị cảm lạnh vân vân.

Đau khổ nhất chính là không nên ăn dưa hấu, bởi vì dưa hấu cũng có tính lạnh rất lớn gì đó, nghe nói trong thời gian kinh nguyệt ngàn vạn lần con gái đừng ăn. Nếu ăn đồ lạnh rất dễ tạo thành kinh nguyệt quá nhiều hoặc trong thời gian hành kinh bị ốm, nghiêm trọng hơn còn có thể tạo thành một loạt vấn đề phụ khoa trong tương lai.

Chu Tiểu Vân đương nhiên biết mấy điều này, nhưng nghe mẹ thân thiết dặn này dặn kia cô vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Triệu Ngọc Trân lấy ra một ít tiền lẻ cho Chu Tiểu Vân, bảo cô xế chiều đến siêu thị mới mở trên đường cái mua ít băng vệ sinh tốt mà dùng.

Chu Tiểu Vân sớm giặt sạch quần lót bẩn mang đi phơi khiến Triệu Ngọc Trân chậc chậc khen con gái đúng là chu đáo, ngay cả việc này cũng không cần bà lo lắng. Nhìn Chu Tiểu Vân cao gần bằng mình, trong lòng bà thổn thức. Con gái đã lớn, trở thành thiếu nữ rồi…

255. Chương 257: Bạn Cũ

Sau khi Chu Tiểu Vân ngủ trưa ở nhà, đi dạo trên đường phố một vòng.

Hai năm qua so với trước đây đường phố sầm uất hơn hẳn, xuất hiện rất nhiều cửa hàng bán quần áo giày dép, còn có một siêu thị quy mô không nhỏ. Mua đồ cũng tiện hơn.

Chu Tiểu Vân dẫn Nhị Nha cùng đi siêu thị, Tiểu Bảo cũng theo sau. Đại khái cậu đoán được chị muốn mua cái gì, nên nghe lời đứng ở cửa chờ. Cô vòng vo một lúc ở gian đồ dùng vệ sinh cá nhân. Lúc này không có nhiều hãng băng vệ sinh, loại có cánh chỉ có hai ba hãng, giá đắt hơn một chút. Cô chọn hai gói loại vải bông, để có bà chủ siêu thị dùng túi đen đựng.

Nhị Nha không quan tâm chị mua cái gì, sớm chạy tới quầy bán đồ ăn vặt tìm đồ ăn ngon. Chỉ chốc lát sau, hai tay cầm hai túi đồ ăn vặt Nhị Nha cười hì hì đi tới. Khỏi cần phải nói, lại là Chu Tiểu Vân trả tiền.

Cô đã quen với tính ham ăn của Nhị Nha, rất tự nhiên trả tiền, nhưng muốn nói một câu: "Nhị Nha, không phải em cũng có tiền tiêu vặt à? Sao còn muốn chị trả tiền cho em."

Nhị Nha nịnh hót: "Ôi trời chị gái yêu quý của em ơi, đi cùng chị cần gì cô em gái nhỏ bé như em phải bỏ tiền túi chứ. Với số tiền tiêu vặt ít ỏi đáng thương của em chị cứ để em tự tiêu nha!" Nói đến đây, Nhị Nha lại oán giận. Anh trai Đại Bảo học cao đẳng thể thao, ở trường sinh hoạt phí rất tốn kém —— bởi vì ăn nhiều, haha! Chị Chu Tiểu Vân, anh Tiểu Bảo một cấp hai một cấp ba nên tiền sinh hoạt phí cũng không ít, tiền của hai người đều do chị quản! Chẳng lẽ đến cuối tuần đã dùng hết? Nếu không tiêu hết cũng được tự giữ lại.

Duy độc có cô nhỏ tuổi nhất lại học tiểu học, cơ bản không có tiền tiêu vặt, tiêu một xin một, không cho hơn. Hại lúc nhìn thấy anh chị nhận sinh hoạt phí cô trông mà thèm, cảm thán bao giờ mình mới có một ngày như thế. Chỉ ột hai nguyên thì quá ít. Nguyện vọng lớn nhất của Nhị Nha chính là nhanh nhanh lớn lên, tốt nhất lớn lên như chị vậy…

Anh chị đều ra ngoài đọc sách chỉ còn Nhị Nha ở nhà một mình, khó trách cô bé cô đơn tịch mịch. Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân luôn luôn bận buôn bán, làm gì có tâm tình đến an ủi tâm hồn bé nhỏ yếu đuối của cô chứ. Aizz! Ghét nhất là anh cả chị hai anh ba, ba người đi đâu cũng đi cùng nhau, ném một mình cô ở lại.

Nhị Nha nghĩ thầm bao giờ mình mới trưởng thành đây! Mình cũng muốn có sống cuộc sống trọ ở ngoài, cuối tuần về nhà lấy sinh hoạt phí!

Chu Tiểu Vân nghe xong lời Nhị Nha nói "Xì" một tiếng bật cười, con bé này miệng ngọt như mật từ trước đến nay luôn khôn lỏi tinh ranh, có cơ hội chiếm tiện nghi của anh chị tuyệt không bỏ lỡ.

Như cô biết, Đại Bảo Tiểu Bảo chỉ cần một người ở nhà liền bị mấy câu dỗ ngon dỗ ngọt của Nhị Nha dỗ đi mua đồ ăn vặt cho con bé. Cũng đừng trách Đại Bảo Tiểu Bảo, đến cô không mạnh hơn là bao. Không thể chống cự lại Nhị Nha làm nũng đáng yêu, mỗi lần đều ngoan ngoãn bỏ tiền túi ra hay sao? Haha!

Đồ trong tay hai chị em đều được Tiểu Bảo xách, đây là phẩm chất tốt Đại Bảo Tiểu Bảo cùng sở hữu —— chỉ cần có hai người bọn họ ở đó, Chu Tiểu Vân chưa bao giờ phải xách đồ nặng. Về phần bao nhiêu thì coi là "Đồ nặng"? Ừm, ước chừng hai kg trở lên!

Đang chuẩn bị dẫn Tiểu Bảo Nhị Nha về nhà, Chu Tiểu Vân bất ngờ chạm mặt bạn cũ đã lâu không gặp —— Phùng Thiết Trụ.

Hai người Phùng Thiết Trụ và Chu Chí Hải đang đi về phía siêu thị, vừa đi Phùng Thiết Trụ vừa bàn với cậu bạn mua ít đồ ăn vặt về ăn —— Phùng Thiết Trụ vẫn là dáng vẻ tròn trịa trước kia, đầu cao hơn nhưng vòng hai cũng tăng theo tương ứng. Từ xa nhìn, người như quả cầu vậy.

Mắt Phùng Thiết Trụ tuỳ tiện thoáng nhìn qua, hình bóng quen thuộc kia bỗng nhiên đập vào mắt… Cậu hưng phấn chạy nhanh về phía trước, Chu Chí Hải còn đang thấy lạ, từ trước đến nay Phùng Thiết Trụ luôn thong thả, hôm nay sao nhanh nhẹn vậy?

Nhìn ra đằng trước, xôn xao, đây chẳng phải là ba chị em họ Chu à! Cao cái nhất chính là Chu Tiểu Vân càng lớn càng xinh đẹp, thảo nào Phùng Thiết Trụ kích động như thế! Ha ha ha ha…

Chu Tiểu Vân nhìn Phùng Thiết Trụ cảm thấy rất thân thiết, nói chuyện với cậu. Cảm giác gặp bạn cũ thời tiểu học đúng là không giống bình thường, dường như trong lúc đó chưa từng trải qua bao nhiêu tháng

năm, giật mình đã trở về hồi bé. Nói chuyện không cần suy nghĩ mà nói luôn, cảm giác này thực sự rất tốt.

Phùng Thiết Trụ vẫn là dáng vẻ ngốc ngốc hiền lành trước đây, còn to gấp đôi hồi tiểu học, khiến cô nói đùa: "Phùng Thiết Trụ, gia cảnh nhà cậu luôn tốt nhỉ! Thảo nào từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thấy cậu gầy đi?" Lời nói đùa kiểu này thốt ra từ miệng Chu Tiểu Vân đúng là hiếm thấy.

Phùng Thiết Trụ cười hắc hắc không ngừng, luôn vui vẻ căn bản không để ý đến mấy câu nói giỡn của cô. Chu Chí Hải đứng bên cạnh nhìn bạn thân Phùng Thiết Trụ khuôn mặt nhỏ đỏ lên cảm thấy rất có ý tứ, ừm, nhưng mà, hẳn là mặt trái bưởi đỏ lên mới đúng. Ha ha!

Tiểu Bảo và Nhị Nha tất nhiên cũng biết Phùng Thiết Trụ, đều là người lớn lên cùng một thôn làm gì có chuyện không quen. Đứng ở cửa siêu thị cậu một câu tớ một lời rất náo nhiệt. Bà chủ siêu thị thấy cửa bị mấy đứa bé chắn lối, rất khách sáo đề nghị bọn họ tìm một nơi khác tán ngẫu.

Chu Tiểu Vân nhìn, đúng rồi, năm người đứng chắn cửa làm cho người khác ra vào không tiện, vẫn nên nhanh nhanh rời đi đừng chậm trễ việc buôn bán của người ta.

Rất lâu rồi Phùng Thiết Trụ chưa gặp Chu Tiểu Vân, khó có dịp chạm mặt nên muốn trò chuyện lâu hơn với bạn ấy. Mắt thấy bạn ấy muốn đi thì rất sốt ruột, cậu liên tục nháy mắt ra hiệu với Chu Chí Hải.

Chu Chí Hải thầm than mình mệnh khổ, mời Chu Tiểu Vân Tiểu Bảo và Nhị Nha cùng đến quán ăn vặt nào đó ăn một chút.

Nhị Nha hoan hô đầu tiên: "Anh Tiểu Hải, có phải anh mời không?"

Chu Chí Hải thương cái túi tiền của mình phải chảy máy nhiều, trên mặt còn phải giả vờ một nghìn lần nguyện ý một vạn phần nhiệt tình thực sự quá đau khổ. Phùng Thiết Trụ cảm kích liếc mắt nhìn Chu Chí Hải một cái, cậu đưa mắt đáp lại, ý là sau này có cơ hội Phùng Thiết Trụ phải mời khách. Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo Nhị Nha vào quán nướng, không để ý tới hai chàng trai đằng sau nháy mắt ra hiệu.

Quán ăn vặt có món đậu chiên giòn*, còn có thịt xiên. Chỉ năm giác một miếng hoặc một xiên, rán vàng cho thêm ít tương ngọt, không quan tâm có vệ sinh hay không nuốt luôn vào bụng, quá ngon.

(: nguyên văn cv là du tạc thối can, gg trans là đồ khô chiên, ta đọc thấy thành phần chính là đậu phụ trắng, giấm, mè, tương ớt, muối, dầu hạt cải nên đổi thành món này)

Lượng ăn cơm của Tiểu Bảo gần bằng anh trai Đại Bảo, thuộc loại ăn tương đối nhiều. Nhị Nha thì càng khỏi nhắc đến, nhìn con bé ăn ngon lành không hiểu tại sao lớn lên không hề bị mập.

Chu Chí Hải một bên bảo Chu Tiểu Vân cũng ăn nhiều một chút một bên trong lòng nhỏ máu. Aizz, sao Tiểu Bảo Nhị Nha ăn nhiều vậy, mười mấy nguyên trên người cậu có lẽ sắp không cánh mà bay. Cũng may Phùng Thiết Trụ một mực nói chuyện với Chu Tiểu Vân không để ý đến ăn uống, nếu không chút tiền còm ấy chưa chắc đã đủ!

Ăn xong này nọ, Phùng Thiết Trụ ầm ĩ nói muốn đến nhà Chu Chí Hải chơi, "vừa vặn" cùng đường với Chu Tiểu Vân.

Tiểu Bảo liếc qua là biết ngay âm mưu nhỏ của Phùng Thiết Trụ, nể tình anh ta ở cùng thôn cậu không tiện trưng ra bộ mặt khác cho anh ta nhìn. Dù sao, ở trong mắt Tiểu Bảo, những nam sinh muốn tiếp cận chị gái đều giống nhau, không phải người tốt!

256. Chương 258: Tài Bếp Núc

Lần đầu tiên kinh nguyệt của Chu Tiểu Vân kéo dài hơn một tuần lễ, lại đúng vào mùa hè nóng nực, thật khiến người ta vừa dễ nổi nóng vừa chán nản.

Triệu Ngọc Trân an ủi Chu Tiểu Vân: "Lần đầu tiên của con gái luôn kéo dài một chút, sau này sẽ không vậy nữa, cùng lắm là bị bốn năm thôi."

Đương nhiên cô biết, chỉ là vẫn thấy quá phiền. Bụng đau âm ỉ, đi đứng không được tự nhiên, chỉ một lúc lại phải vào nhà vệ sinh, tắm chỉ có thể đứng tắm, dưới vòi hoa sen lau mình, không được ăn bất cứ đồ gì

lạnh… Làm phụ nữ thật phiền, sau này mỗi tháng đều tới một lần, lăn qua lăn lại mệt người. Chu Tiểu Vân bắt đầu hoài niệm cuộc sống trước đây, trẻ con thật tốt a, đâu có nhiều phiền não như vậy.

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng kết thúc ở ngày thứ chín. Lúc Chu Tiểu Vân soi gương cảm giác sắc mặt mình không hồng hào như xưa, xem ra cần bồi bổ thêm.

Trong một lần Đại Bảo về nhà, đắc ý báo cho người thân rằng mình đã qua vòng sơ tuyển, cố thêm một chút nữa là có thể qua vòng đấu loại vòng ngoài.

Thời gian Nhị Nha ở nhà ít nhất, thường bị bạn bè kéo ra ngoài chơi. Ngược lại thời gian Tiểu Bảo ra ngoài ít hơn em gái. Chu Tiểu Vân khuyên cậu nên ra ngoài nhiều hơn, chơi với các bạn cùng trang lứa, Tiểu Bảo bất đắc dĩ nói: "Chị, không phải em không muốn đi, mà là bạn học của em đều về nhà nghỉ hè rồi, nào có ai chơi cùng!"

Hơn nữa, Tiểu Bảo có rất ít bạn thân, ở lớp cậu thuộc tuýp người có nhân duyên không tồi nhưng tuyệt không chủ động bắt chuyện với người khác ———— không khác Chu Tiểu Vân lắm.

Chu Tiểu Vân mỗi ngày nằm ườn ở nhà ôm quạt điện, quạt trần to đùng treo ngược trên đỉnh đầu mỗi lần chuyển động phát ra âm thanh kinh thiên động địa như động đất, nhưng vẫn thổi ra gió nóng. Tắt đi, thì càng nóng càng khó nhịn.

Cô nghĩ ra một cách hay, dùng cây lau nhà thấm nhiều nước lau ướt qua một lần, trong phòng sẽ mát mẻ hơn. Lại bật quạt thổi, quả nhiên mát nhanh hơn hẳn.

Trước khai giảng, cuối cùng Đại Bảo kết thúc đợt tập huấn về nhà nghỉ ngơi hơn mười ngày. Cậu đắc ý tuyên bố mình vững chắc giành được thành tích số một trong vòng sơ tuyển, là hạt giống tuyển thủ được giáo viên xem trọng nhất. Từ đáy lòng cô cảm thấy rất hài lòng vì anh trai.

Tuổi Đại Bảo đã lớn nên không tiện nhảy xuống hồ tắm, lớn như vậy còn cởi hết đồ đi bơi không phải bị người ta cười nhạo à? Nhưng, trời nóng như vậy chỉ ở nhà đúng là buồn chán.

Vừa đến chạng vạng Đại Bảo giựt giây Tiểu Bảo cùng cậu ra phố đánh bi-a, Tiểu Bảo không có hứng thú không chịu đi. Cậu thấy không thể kéo được em trai bất động thì cảm thấy rất không thú vị, lầm bầm bảo Tiểu Bảo là một "con mọt sách". Lời chưa nói dứt liền thấy hai đôi mắt quay sang lườm.

Một đôi là của Chu Tiểu Vân, cô trách lườm anh một cái. Anh trai à, chính mình không thích học tập còn muốn dẫn cả Tiểu Bảo theo, đánh bi-a rất dễ nghiện, nam sinh tốt cố đánh bi-a sẽ bỏ phí việc học, nguy hiểm gần bằng máy chơi game.

Một đôi là của Tiểu Bảo. Cậu đáp lễ nói: "Em chính là con mọt sách, nhưng, con mọt sách không phải ai ai cũng làm được. Những người khác chậm hiểu chỉ biết đọc chuyện xưa, tiểu thuyết võ hiệp, phỏng chừng mấy quyển sâu hơn một chút, hơi nội hàm một chút có xem cũng không hiểu. Muốn làm con mọt sách cũng cần bản lĩnh!" Nói xong, Tiểu Bảo còn thở dài lắc đầu, dáng vẻ vô cùng đau khổ, khiến Đại Bảo tức giận nghiến răng nghiến lợi. So đấu võ mồm cậu đâu thể là đối thủ của Tiểu Bảo.

Đại Bảo đành phải chuyển mục tiêu vào Chu Chí Hải, lúc này coi như tìm được tri kỷ. Người cùng sở thích Chu Chí Hải vừa nghe đánh bi-a mắt toả sáng, hai người hằng ngày khoảng ba, bốn giờ trời không còn quá nắng thì ra phố, chưa đến lúc trời tối giờ ăn cơm thì chưa về.

Đại Bảo ăn cơm tối xong còn muốn đi, bị Chu Tiểu Vân nhìn thấy lập tức ngăn lại. Nhắc một thôi một hồi làm cậu đau đầu vô cùng giơ cờ trắng đầu hàng, ngoan ngoãn ngồi ở nhà xem ti vi hoặc đọc tiểu thuyết gì gì đó.

Trên giá sách của Chu Tiểu Vân có rất nhiều sách, bình thường cô bận học có nhiều quyển chưa xem qua, hiện tại vừa vặn có thời gian, cả ngày ngoại trừ ăn ăn ngủ ngủ chính là đọc đọc sách.

Chu Tiểu Vân đã viết hết một quyển sổ dày giờ lại thay đổi một quyển, lúc có cảm hứng, văn xuôi, bài báo, thơ ca, nghĩ cái gì viết cái đó. Nếu như bạn làm chuyện mình thích, bạn sẽ rất vui vẻ đi làm, tuyệt không cảm thấy mệt. Cô là như thế, không những không cảm thấy mệt trái lại cảm thấy tâm trạng đặc biệt khoan khoái.

Mùa hè này trôi qua coi như thư thái.

Chu Tiểu Vân ở nhà lần thứ hai trở thành bếp chính, Triệu Ngọc Trân không cần lo trước lo sau, có về nhà muộn cũng không sao, ngược lại về đến nhà chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng. Hơn nữa, cô nấu cơm rất ngon, tuyệt đối không kém mẹ.

Cô rất thích bỏ chút công sức và tâm tư khi làm bếp, nhìn ba mẹ anh em ăn ngon lành mình cũng thấy vui.

Ví dụ như, ì đã cán sẵn vào trụng đun sôi sau đó thả vào nước lạnh để mát, trộn ít dưa chuột cắt lát, đậu xanh nha cộng thêm muối, giấm chua, tương ớt thành salad để trên chính là mì lạnh, vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại ăn ngon.

Đại Bảo – đại thực khách này một người có thể ăn hai ba bát, vừa ăn vừa khen ngon lại xin thêm một bát, Chu Tiểu Vân vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh à, anh ăn từ từ, cẩn thận sặc..." Nói chưa dứt lời liền thấy Đại Bảo ôm cổ khoa tay múa chân muốn uống nước.

Chu Tiểu Vân không kịp đi rót nước thuận tay múc bát nước lạnh cho Đại Bảo, Đại Bảo uống một hớp lớn mới nuốt xuống. Tiểu Bảo cười nghiêng ngả, Nhị Nha cũng cười khanh khách không ngừng.

Ngoại trừ mì lạnh, cô còn thích làm mì xào.

Bước đầu tiên trụng mì của mì lạnh và mì xào giống nhau, lại chuẩn bị thêm ít đồ khô thanh đạm như giá, khoai tây nạo sợi, rau cần các loại. Cho dầu vào, phi hành, gừng thái nhỏ cho thơm, sau đó nhanh tay cho đồ khô vào trong nồi xào qua. Chờ khi tất cả mọi thứ gần chín, ì vào đảo qua hai ba cái, thêm ít muối và mì chính vừa ăn là có thể cho ra đĩa.

Mì xào bán ở quán cơm quá nhiều mỡ, ăn vài miếng đã thấy ngấy cả người, còn mì xào Chu Tiểu Vân làm ăn ngon miệng, càng ăn càng thấy ngon. Tiểu Bảo thích ăn mì xào kiểu này nhất.

Đại Bảo cần nhằn bảo Chu Tiểu Vân khi xào mì cho thêm ít thịt băm, cậu là động vật ăn thịt tiêu chuẩn, hai bữa không ăn thịt đã cảm thấy trong bụng như không có gì, trong miệng không còn vị giác. Thịt băm à, trong nhà có nhiều mà. Có lúc còn có thể thêm bớt đa dạng thành mì xào tim gan các loại.

Nhị Nha lúc ăn cơm ầm ĩ: "Nếu như mỗi ngày chị ở nhà nấu cơm cho bọn em ăn thì quá tốt, chị làm ăn ngon hơn cả mẹ." Mấy câu thông suốt vỗ mông ngựa làm Chu Tiểu Vân toàn thân thoải mái.

Nhưng cô biết rõ Nhị Nha nói không đáng tin, có lẽ ở trước mặt mẹ sẽ đổi thành "Vẫn là mẹ nấu cơm ngon nhất ". Haha!

Cơm rang trứng, canh rau cần, cháo khoai lang, cháo mặn rau cải, đổi mới đa dạng, món nào cũng ngon. Ngay cả Chu Tiểu Vân cũng cảm giác gần đây khả năng bếp núc của mình tiến rất xa. Còn không phải, cô bắt đầu học bà nội, không có việc gì làm thì nghịch ngợm làm ít mì phở.

Ở quê có người chuyên làm đồ sắt, Chu Tiểu Vân bảo người bán hàng làm một cái chảo thật dày, cho lên bếp than vừa nấu được cơm vừa có thể rán bánh, vừa tiện lại ăn ngon.

Chu Tiểu Vân thích làm trứng gà bánh nhất, bánh rán vừa chín thì đập một quả trứng gà lên trên, ăn vào thơm nức mũi. Thế nhưng, một tay cô làm không xuể, một mình làm bột cả buổi sáng. Bên này bánh vừa để ra đĩa, bên kia hai anh em đã tranh nhau cướp.

Vẻ mặt Nhị Nha đau khổ không nhanh tay tranh kịp, Chu Tiểu Vân thương em gái bánh trứng gà vừa làm xong lót giấy trực tiếp đưa cho cô mới khiến Nhị Nha vui vẻ.

257. Chương 259: Vì Sao Ưu Tú Như Vậy

Kì nghỉ hè nhàn nhã thoáng cái đã qua, lại sắp đi học.

Đại Bảo ở nhà sớm đợi đến mức không nhịn được, hai ngày trước đã mang quần áo lên trường.

Chu Tiểu Vân cùng Tiểu Bảo thu dọn mọi thứ xong, Chu Quốc Cường lái xe chở bọn nhỏ vào thị trấn, thuận tiện nộp tiền thuê nhà nửa năm tiếp theo. Ông Tăng ở chung với hai đứa bé một thời gian dài, rất thích hai đứa trẻ hiểu chuyện, tán gẫu mấy câu với Chu Quốc Cường.

Mùa hè là mùa buôn bán ế ẩm, Chu Quốc Cường không bận, khó có dịp lòng thanh thản ngồi xuống hàn huyên cùng ông Tăng.

Chu Tiểu Vân dẫn Tiểu Bảo lên tầng trên làm tổng vệ sinh phòng. Hai tháng không có người ở nên vô cùng hơi, quét rác, lau bàn, bận bịu hồi lâu.

Tiểu Bảo làm việc chịu khó có ích, khiến Chu Tiểu Vân thoải mái không ít. Chờ sau khi thu dọn xong, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo theo cha tới nhà chú Ba ăn trưa.

Bà nội từ lúc nhận được điện thoại bắt đầu bận rộn.

Vừa khéo, hôm nay Chu Quốc Dân cũng về sớm, thấy anh hai Chu Quốc Cường đã ở vui vẻ nói chuyện với anh. Chu Quốc Dân đùa trêu: "Anh Hai, nhà chúng ta cuối cùng cũng có cán bộ."

Chu Quốc Cường vừa nghe liền biết Chu Quốc Dân đang trêu mình vì việc trở thành kế toán thôn, cười ha ha: "Anh là cán bộ chân đất của thôn, tiền lương một năm có thể bằng tiền lương một tháng của em đã quátốt."

Hai anh em cười cười nói nói, cả Tống Minh Lệ cũng lấy Chu Quốc Cường ra đùa: "Anh Hai, anh đừng khách sáo thế, một năm tiền lương của Quốc Dân không bằng tiền lời buôn bán một tháng của anh chị đâu!"

Chu Quốc Cường lại cười cho qua, mặc dù biết Tống Minh Lệ đang nịnh hót nói đùa để ông vui nhưng ông vẫn rất vui sướng. Trước đây người đàn ông bởi vì bần cùng có chút hèn mọn sớm biến thành khôn khéo lõi đời tinh minh rồi, kinh tế mỗi ngày một chuyển biến tốt đẹp khiến ông đi đến đâu đều thẳng lưng.

Hiện tại ở trong thôn dù khổ cũng là cán bộ nhỏ, vẫn là kế toán quản lý tiền bạc, người có chức cao hơn cũng phải liếc mắt nhìn Chu Quốc Cường một cái.

Chu Quốc Cường từng thổn thức sau lưng Triệu Ngọc Trân về nhiều chuyện: Con người, thực sự không ngờ được chính mình sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, mấy năm trước Chu Quốc Cường ông nhà nghèo đông con là người đàn ông bần cùng cầm kẻng vang loong coong, giờ việc buôn bán đâu vào đấy, còn lái xe ba bánh làm cán bộ thôn trộn lẫn không kém.

Ai có thể nghĩ đến ông cũng có ngày hôm nay? Trước đây trong ba anh em phải nói ông nghèo nhất không tiền đồ nhất, hiện tại tình huống này dường như đang từ từ thay đổi.

Hơn nữa có đứa con làm ông tự hào, Chu Quốc Cường cảm thấy cuộc sống của mình đang chạy trên con đường rộng thênh thang. Sau này ư, sẽ càng ngày càng tốt…

Chu Quốc Dân muốn uống hai chén với anh, Chu Quốc Cường dù thế nào cũng không chịu. Hai người lôi kéo mãi, từ phòng bếp bưng thức ăn ra Chu Tiểu Vân chen miệng nói: "Bác Ba, ba cháu lát nữa còn phải lái xe ba bánh, không uống rượu thì tốt hơn."

Chu Quốc Cường suy nghĩ cũng đúng, thấy con gái nói ra tâm tư của mình vội phụ họa: "Đúng vậy, chưa biết chừng về nhà còn có việc, anh không nên uống rượu lúc này. Uống xong phải ngủ trưa một lúc, chị Hai em chờ lại sốt ruột."

Triệu Ngọc Trân kiên trì không cho Chu Quốc Cường uống rượu buổi trưa, buổi tối có thể uống dù sao uống xong ngủ không bỏ lỡ việc buôn bán ngày hôm sau. Thế nhưng buổi trưa thì khác, uống rượu xong say xỉn nói luyên thuyên buổi chiều không thể làm việc gì, vậy sao được!

Chu Quốc Dân đành phải lấy bia ra để Chu Quốc Cường uống một lon, lần này ông không từ chối, cụng lon với em trai. Chu Chí Viễn lấy mấy lon côca ở trong phòng ra, uống cùng Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân không thích uống mấy đồ này, cô là giống người hiếm thấy chỉ thích uống nước lọc từ trước đến nay không thích uống đồ gì khác —— ngoại trừ nước dừa, haha!

Hai người Chu Chí Viễn và Tiểu Bảo đều học ở trường cấp hai Anh Minh, nhưng không cùng một lớp.

Tống Minh Lệ khen Chu Tiểu Vân mấy câu, đề tài lại chuyển hướng tới Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo hiện tại đúng là càng ngày càng có tiền đồ, lần trước thi cuối kỳ đứng trong top mười của khối! Viễn Viễn chỉ đứng thứ hai mươi thôi."

Chuyện này đương nhiên Chu Tiểu Vân biết, cô cười nói: "Thím Ba, Tiểu Bảo chỉ nghiêm túc học hành thôi, Viễn Viễn cũng rất tốt, yêu cầu của thím với em ấy quá cao rồi."

Tống Minh Lệ cười mà không nói, yêu cầu rất cao à? Có thể không cao ư?

Chính cô là giáo viên, từ nhỏ đã cẩn thận giáo dục Chu Chí Viễn yêu cầu nghiêm khắc, tới cấp hai càng không dám buông lỏng, đốc thúc Chu Chí Viễn rất chặt. Giáo viên lớp Chu Chí Viễn quen Tống Minh Lệ nên rất quan tâm đến cậu. Ở lớp bình thường Chu Chí Viễn đều đứng ở mấy vị trí đầu, trong toàn khối cũng có thể đứng thứ hai mươi. Lẽ ra, thành tích này cũng rất tốt, Tống Minh Lệ đã thỏa mãn.

Thế nhưng, Tống Minh Lệ vừa nghĩ tới lúc học cấp hai Chu Tiểu Vân xuất sắc cỡ nào, trong lòng lại mất thăng bằng. Nhìn Tiểu Bảo không chớp mắt thì sao, không ngờ cũng giỏi hơn Chu Chí Viễn, trong lòng cô càng không biết tư vị.

Chẳng lẽ cô một giáo viên ưu tú trường trung học trọng mà dạy dỗ con cái kém hơn hai vợ chồng Chu Quốc Cường ở nông thôn sao? Dựa vào cái gì Chu Chí Viễn cũng không bằng cả Tiểu Bảo chứ?

Chu Chí Viễn rất thông minh, học tập lại dụng công cũng không ham chơi, về nhà không đi chơi không phải làm gì, chỉ cần làm bài tập, ôn bài vở.

Mà hai chị em Chu Tiểu Vân thì sao, trọ bên ngoài vừa nấu cơm, rửa bát, quét tước, thu dọn, việc vặt cũng phải chính mình làm, nếu nói thời gian không có nhiều bằng Viễn Viễn mới đúng.

Chẳng lẽ vì hai chị em Chu Tiểu Vân đặc biệt thông minh sao? Chu Tiểu Vân khéo léo vừa nhìn là biết một cô bé thông tuệ. Nhưng Tiểu Bảo, trắng trẻo yếu đuối đích thực không thấy thông minh, xem ra thuộc về dạng con trai có vẻ đẹp nội tâm!

Nhìn lại chồng mình Chu Quốc Dân, so sánh với Chu Quốc Cường đen hơn thô ráp hơn, Tống Minh Lệ thấy lạ, sao bác Hai dạy dỗ con cái đứa nào cũng ưu tú như vậy.

Tống Minh Lệ không nhịn được hỏi: "Anh Hai, thành tích Đại Nha ở cấp hai đều là số một số hai, thành tích Tiểu Bảo cũng tốt như vậy, nghe nói Đại Bảo hiện tại ở trường cao đẳng thể thao cũng rất tốt. Bình thường anh dạy dỗ các cháu thế nào! Nói ra cho em học tập học tập với."

Chu Quốc Cường bị hai câu của Tống Minh Lệ làm cho suýt nữa phụt bia ở trong miệng ra. Vất vả mãi ông mới uống xuống được chỗ bia đó, cười nói: "Thím Ba của bọn nhỏ à, không phải là em lấy anh ra khai đao chứ! Anh chỉ học hết lớp sáu, việc này không phải em không biết, tụi nhỏ học bài gì làm bài gì anh đều chưa thấy qua, nói gì đến dạy dỗ hay giáo dục. Anh có thể đưa tiền lãi cho các con học hành đã là tốt lắm rồi. Em là giáo viên chuyên ngành giáo dục. Nói học tập anh chẳng phải cười anh sao!"

Hai vợ chồng Chu Quốc Cường chưa từng đưa ra bất cứ yêu cầu gì với việc học của các con, mỗi lần các con cầm giấy khen về nhà sẽ vui vẻ vỗ vỗ vai con là xong chuyện, hồi bé thành tích của Đại Bảo không ra gì cũng chưa bao giờ lo lắng.

Đơn giản mà nói, bốn anh em nhà học Chu đều thuộc loại hình "nuôi thả" —— tự mình muốn học bao nhiêu, định học đến đâu, có thể học thế nào thì bấy nhiêu.

Đáp án lần này nằm trong dự đoán của Tống Minh Lệ, lại làm cho chính tai cô nghe được càng thêm than thở.

Nếu chẳng quan tâm sao bọn nhỏ đều ưu tú như vậy chứ!

Thật khiến con người ta tâm lý không thăng bằng mà! ! !!

258. Chương 260: Bà Nội Bị Bệnh (1)

Chu Tiểu Vân hé miệng cười, lời than thở của thím Ba lọt vào tai cô không thể nghi ngờ là lời khen lớn nhất. Hoá ra, không chỉ có mình thay đổi giỏi hơn kiếp trước rất nhiều, mà ngay cả anh trai Đại Bảo và em trai Tiểu Bảo cũng càng ngày càng xuất sắc. Em gái Nhị Nha nhỏ nhất tạm thời không nhìn ra sau này thế nào, nhưng hiện nay cũng là một học sinh tiểu học học giỏi nhiều môn. Viễn cảnh tốt đẹp gần như mong ước!

Chu Tiểu Vân có cảm giác thành tựu như kiểu làm người không cần danh tiếng, hoá ra anh chị em đều tốt mới là tốt đẹp thật sự!

Bà nội ở trong bếp mãi chưa ra khiến cô thấy lạ, lại gọi lần nữa: "Bà nội, bà nội..." Vào bếp xem, không ngờ cô thấy bà nội đang ôm bụng, gập người không đứng thẳng được, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Chu Tiểu Vân đầu tiên thấy sợ hãi sau đó đỡ lấy bà, miệng vội vã gọi: "Ba ơi bác Ba thím Ba, mọi người mau vào đây!"

Chu Quốc Cường và Chu Quốc Dân Tống Minh Lệ nghe thấy tiếng Chu Tiểu Vân vô cùng ngạc nhiên, không hẹn mà cùng chạy vào bếp. Liếc mắt nhìn thấy ngay vẻ mặt đau đớn của bà nội.

Chu Quốc Cường thất kinh, vội vàng hỏi: "Mẹ, mẹ sao thế?"

Bà nội miễn cưỡng mở miệng: "Mẹ không sao, chỉ là bụng hơi đau." Nói xong một câu ngắn ngủi mà trên trán bà chảy rất nhiều mồ hôi, xem ra không phải đau bình thường.

Chu Quốc Dân thấy tay bà nội che ở vùng gan, lại nhìn bà nội cố nén đau trong lòng hoảng loạn: "Anh Hai, có phải mẹ bị bệnh cấp tính gì không?"

Tống Minh Lệ ngược lại tỉnh táo nhất: "Khoan thảo luận cái này, ngay bây giờ chúng ta đưa mẹ đến bệnh viện trước!"

Chu Quốc Cường và Chu Quốc Dân một trái một phải dìu bà nội ra đón xe taxi, chạy thẳng tới bệnh viện tốt nhất trong thị trấn. Tống Minh Lệ dặn mấy đứa nhỏ ở nhà đừng chạy lung tung rồi đi theo.

Chu Tiểu Vân đâu còn tâm tình ăn cơm nữa, Chu Chí Viễn la hét đòi đi theo đi bị Tống Minh Lệ quát lớn mấy câu tâm trạng cũng rất xấu, tình huống của Tiểu Bảo không khác chị lắm.

Bữa cơm này không ăn nổi nữa. Chu Tiểu Vân thu dọn bát đũa xong, lo lắng ở lại nhà chú Ba chờ đợi.

Lúc này cô rất hối hận không đạp xe đạp vào thị trấn, nếu không có thể đạp xe đến bệnh viện xem tình hình rồi? Ở đây chờ vô ích khiến người ta sốt ruột a!

Chu Chí Viễn nghĩ ra một cách: "Mấy chị em mình ngồi xe buýt công cộng đi, ngay cửa có trạm xe bus đến bệnh viện, nửa tiếng là đến nơi."

Còn làm sao nữa? Đi xe bus thôi, chẳng cần quan tâm say xe hay không say xe.

Chu Tiểu Vân dẫn Tiểu Bảo và Chu Chí Viễn ra khỏi cửa, đứng dưới mái hiên chờ xe buýt công cộng. Bình thường cách mười phút thì có một chuyến, nhưng hôm nay cố gắng đợi hơn hai mươi phút mà chưa thấy.

Chu Chí Viễn tức giận chửi ầm lên: "Xe bus chết tiệt này, sao lâu như thế mà không thấy cái xe nào!" Vừa nói xong thì thấy một chiếc xe bus từ từ đi tới, không kịp oán giận nữa, nhanh chóng lên xe.

Hôm nay trên xe có không ít người. Trong xe vừa vô vị vừa nóng, vừa bước lên xe Chu Tiểu Vân có nỗi xúc động muốn xuống xe ngay lập tức.

Tiểu Bảo thương lượng với người ngồi cạnh cửa sổ. Chàng trai kia vốn không muốn mở cửa sổ hộ nhưng thấy bên cạnh Tiểu Bảo là Chu Tiểu Vân thì mắt sáng lên lập tức thay đổi thái độ mở cửa sổ ra, còn ân cần nhường chỗ ngồi.

Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu nói "Cám ơn tôi đứng được rồi", làm cho chàng trai tầm hai mươi tuổi kia huých phải từ chối uyển chuyển.

Thật vất vả lung lay lắc lắc đến gần bệnh viện, lúc xuống xe Chu Tiểu Vân nôn khan, muốn nôn thứ gì đó mà không nôn được cũng đủ khó chịu. Tiểu Bảo vỗ vỗ lưng Chu Tiểu Vân thấp giọng hỏi chị thế nào.

Chu Tiểu Vân gượng cười, thực sự không có cách nào nói mình rất tốt. Thôi đừng nói mấy thứ này, vào bệnh viện tìm người trước!

Bệnh viện huyện là bệnh viện lớn nhất, tốt nhất trong thị trấn này, có mấy dãy nhà. Người đến người đi không biết đi đâu tìm.

Chu Tiểu Vân quyết định thật nhanh đầu tiên tìm ở phòng cấp cứu trước, nếu bà nội đau quá, đến bệnh viện chắc chắn phải khám gấp.

Hỏi một y tá đi ngang qua phòng cấp cứu ở đâu, Chu Tiểu Vân cùng Chu Chí Viễn, Tiểu Bảo vội vội vàng vàng chạy vào dãy nhà đằng sau.

Vừa tới cửa phòng cấp cứu thì nhìn thấy Tống Minh Lệ đứng bên ngoài, cô nhìn thấy ba người Chu Tiểu Vân mắt mở to: "Không phải bảo các con ở nhà đợi sao? Sao lại chạy hết đến bệnh viện?"

Chu Tiểu Vân vô tâm giải thích hỏi tình huống của bà nội.

Tống Minh Lệ thở dài: "Hôm nay ngồi trực ở phòng cấp cứu là bác sĩ thâm niên ở bệnh viện này, vừa thấy tình trạng của bà nội thì lập tức đề nghị kiểm tra toàn thân. Ba cháu và bác Ba của cháu đều đang ở trong, thím vừa đi lấy số thứ tự, có lẽ đêm nay phải nằm viện."

Mấy đứa trẻ đều biến sắc, hình như rất nghiêm trọng!

Chu Tiểu Vân không dám nghĩ tới khả năng bà nội bị bệnh rất nặng gì đó, mặc dù hiện tại xem ra rất có thể...

Chờ rồi chờ, chờ lại chờ, thời gian dường như đình trệ ở thời khắc này. Trên tường chiếc đồng hồ tạch tạch nửa ngày mới di chuyển một đoạn nhỏ khiến Chu Tiểu Vân nhìn cũng sốt ruột.

Chu Quốc Cường và Chu Quốc Dân ra ngoài, thấy bọn nhỏ đến cũng trách mắng mấy câu.

Chu Tiểu Vân lo lắng hỏi: "Ba, chú Ba, kết quả kiểm tra của bà nội thế nào ạ?"

Vẻ mặt Chu Quốc Cường lo lắng nhưng phải giả vờ không sao để an úi bọn nhỏ: "Đã tiêm thuốc giảm đau cho bà, hiện tại bà nội không đau nữa, đang tiến hành kiểm tra. Đêm nay ở lại quan sát một đêm, có lẽ ngày mai mới có kết quả kiểm tra."

Chu Tiểu Vân sát ngôn quan sắc* (xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người) có linh cảm tình huống không lạc quan, lòng chìm xuống.

Hai đứa Tiểu Bảo và Chu Chí Viễn đã mười bốn tuổi, đâu dễ dàng lừa cho qua như vậy, mỗi người đều có vẻ mặt buồn bã.

Chu Quốc Dân nói: "Anh Hai, em thấy chúng ta nên nhanh chóng gọi điện báo tình huống cho đại ca và chị dâu. Mọi người cùng đến bệnh viện bàn bạc."

Chu Quốc Cường gật gật đầu, cùng Chu Quốc Dân ra gọi điện thoại.

Qua nửa tiếng mới thấy hai người quay lại, Chu Quốc Dân thấp giọng nói mấy câu với vợ, Tống Minh Lệ gật gật đầu rồi đi ra ngoài.

Chu Tiểu Vân tai thính loáng thoáng nghe được mấy từ "rút tiền", "nộp phí", nghĩ thầm nhất định là chú Ba bảo thím Ba đến ngân hàng rút tiền nộp viện phí trước.

Một y tá mặc đồ trắng ra gọi, nói là đã sắp xếp bà nội vào phòng bệnh, người nhà có thể vào thăm nom.

Chu Quốc Cường và Chu Quốc Dân bước nhanh đi theo sau y tá, ba người Chu Tiểu Vân cũng đi theo.

Phòng bệnh nằm ở dãy nhà lớn phía sau. Một phòng lớn kê sáu giường bệnh, bà nội vừa vặn nằm cạnh cửa ra vào.

Bà nội được tiêm thuốc giảm đau nên đỡ đau hơn, cuối cùng đã có thể nói chuyện. Chu Quốc Dân không dám nói cho bà nội chuyện bác sĩ bảo có khả năng bệnh tình nghiêm trọng không quá lạc quan, hai anh em Chu Quốc Cường đều thống nhất nói không có vấn đề gì lớn.

Bà nội không chịu nằm viện, la hét đòi về nhà: "Quốc Cường Quốc Dân, mẹ hết đau rồi, về thôi! Một đêm ở đây tốn bao nhiêu tiền đấy. Về nhà đi, ngày mai lại đến xem kết quả kiểm tra." Bà nội tiết kiệm cả đời a!

Chu Tiểu Vân nhìn cha từ trước đến nay ăn to nói lớn giờ như thay đổi thành người khác, trong lòng có cảm giác nói không nên lời. Có thể Chu Quốc Cường không được tính là người đàn ông tốt, nhưng là một người cha rất thương con, là một người con ngoan, rất hiếu thuận với mẹ.

Trước khi trời tối, hai người Chu Quốc Phú và Chu Phương chạy tới, đi cùng còn có Ngô Hữu Đức.

Chu Phương và Chu Quốc Phú biết qua tình hình trong điện thoại đã bàn với Chu Quốc Cường Chu Quốc Dân, ở trước mặt bà nội phải giả vờ không có vấn đề gì to tát, mặc dù trong lòng đều lo lắng như lửa đốt, thế nhưng phải miễn cưỡng vui mừng cười nói dễ nghe.

Bà nội được con trai con gái vây quanh, khuôn mặt đầy nếp nhăn mỉm cười, trong lòng rất vui. Thật ra, sao bà không biết tình trạng cơ thể mình chứ. Bụng đau không phải chuyện ngày một ngày hai, ban đầu chỉ hơi đau, bà cũng không để trong lòng, nghĩ thầm bệnh vặt tốn tiền vào bệnh viện kiểm tra làm gì. Già rồi ai chẳng bị mấy bệnh vặt vãnh, chắc qua mấy bữa là ổn.

Ai ngờ, đau đớn càng ngày càng nhiều, số lần càng ngày càng rõ ràng, bà nội vẫn gạt chưa nói, thẳng đến lần này đau không chịu nổi bị Chu Tiểu Vân phát hiện, việc này mới bị các con biết.

Tống Minh Lệ đưa trước viện phí rồi vào phòng bệnh, thấy Chu Quốc Phú và Chu Phương tới lên chào hỏi.

Trời tối, người lớn đến căng tin trong bệnh viện ăn cơm, Chu Tiểu Vân bảo Tiểu Bảo và Chu Chí Viễn cũng đi ăn cơm, còn mình thì kiên trì ở lại với bà nội. Chu Phương cũng không chịu đi, ở lại cùng Chu Tiểu Vân.

Tống Minh Lệ nhìn tình huống này cũng không có ý tứ đi ăn cơm, dặn ba anh em dẫn hai đứa nhỏ đi ăn cơm trước sau đó mua hộp cơm về.

Bà nội xua tay: "Minh Lệ, con dẫn Đại Nha đi ăn cơm đi, để Phương Phương ở lại với mẹ."

259. Chương 261: Bà Nội Bị Bệnh (2)

Chu Quốc Cường ngồi cạnh giường dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ bà nội nửa ngày, cuối cùng cũng trấn an được bà.

Chu Phương gần bốn mươi tuổi nhưng tới miệng bà nội thì biến thành "Phương Phương", xem ra mặc kệ lớn cỡ nào trong mắt mẹ, con cái vĩnh viễn là đứa con bé bỏng.

Tống Minh Lệ kéo Chu Tiểu Vân không tình nguyện cùng đến căng tin.

Ra khỏi phòng bệnh nụ cười của ba anh em đều lột xuống, bàn luận về tình hình bệnh của bà, kết quả kiểm tra đến chiều mai mới có. Giờ không ai dám nói chắc là bệnh gì, nhưng theo lời bác sĩ khả năng tương đối nghiêm trọng.

Chu Quốc Cường an ủi mình cũng an ủi Chu Quốc Phú, Chu Quốc Dân: "Bác sĩ luôn phóng đại bệnh lên một tí, hù dọa bệnh nhân và người thân một chút, thực ra không nghiêm trọng như họ nói."

Chu Quốc Phú và Chu Quốc Dân liên tục phụ họa, trước khi có kết quả ai cũng ôm hy vọng tốt lành nhất. Chẳng ai có tâm tình ăn tối, ăn qua loa một chút lại về phòng với bà nội và Chu Phương.

Chu Phương đang nói chuyện phiếm với bà nội, trong lúc hai mẹ con nói chuyện bầu không khí tự nhiên khác hẳn, không cần che đậy, bà nội có chút bất an hỏi: "Phương Phương, hiện tại mấy anh con đã đi rồi, chỉ có hai mẹ con mình. Con thành thật nói ẹ biết, có phải mẹ bị bệnh nặng hay không!"

Con trai bà đương nhiên bà biết rõ, cả đám mặt mũi tươi cười sự thật là sắc mặt ngưng trọng, khiến lòng bà thấp thỏm bất an, đặc biệt giữ riêng con gái lại hỏi cho rõ.

Chu Phương căng thẳng, trên mặt cố tươi cười: "Mẹ, mẹ đừng đoán mò, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, bảo mẹ nằm viện để đỡ phải chạy tới chạy lui hơn nữa tiện quan sát. Chờ ngày mai có kết quả kiểm tra rồi, mẹ cứ yên tâm."

Bà nội thấy giọng điệu con gái tự nhiên cũng yên lòng một chút, nghĩ thầm chắc con gái không giấu giếm mình đâu.

Chu Phương nửa thật nửa giả oán trách bà nội: "Mẹ, mẹ cũng thật là, đau bụng không phải chuyện ngày một ngày hai, sao lại gạt tụi con không nói chứ? Nếu không phải lần nay đau quá bị Đại Nha nhìn thấy, mẹ còn định giấu giếm tụi con đến lúc nào? Không thoải mái phải đến bệnh viện kiểm tra chứ!"

Bà nội thở dài: "Chẳng phải mẹ không muốn các con lo lắng à, cả đám bận rộn như vậy, lại phải bận tâm vì bà già này, mẹ không đành lòng!" Hơn nữa, người già có ai thích đến bệnh viện? Tới bệnh viện không bệnh cũng có thể tra ra bệnh.

Chu Phương một bên an ủi bà nội một bên trong lòng chua xót khổ sở. Mẹ cả đời vất vả, già rồi còn bận lòng vì người thân. Chỉ mong ông trời thương xót, phù hộ ẹ không bị bệnh gì nặng!

Chu Quốc Cường mang cơm về cho Chu Phương bảo em ăn luôn cho nóng.

Chu Quốc Dân nói: "Đại ca Anh Hai chị, trời không còn sớm, mọi người cứ về đi! Đêm nay em ở đây với mẹ, Mĩ Lệ, ngày mai chị còn khai giảng đi làm, chị cũng dẫn Viễn Viễn về đi."

Chu Quốc Cường, Chu Quốc Phú và cả Chu Phương không ai chịu đi, đều muốn lưu lại trông mẹ. Các anh em cãi nhau không nhường, vẫn là bà nội lên tiếng: "Quốc Phú Quốc Cường, hai người các con về trước đi! Đêm nay để Quốc Dân ở lại đây với mẹ là được. Phương Phương, con và Hữu Đức cũng về nhà đi. Dù sao mẹ cũng không bị bệnh gì nặng, có lẽ ngày mai có thể ra viện rồi. Đừng ở đây nữa, vội vàng gấp gáp làm gì." Lời vừa nói ra, Chu Quốc Cường, Chu Quốc Phú, Chu Phương đành phải nghe theo.

Chẳng lẽ nói ẹ thật ra bệnh của mẹ rất nghiêm trọng mọi người không yên lòng? Hay là cứ gạt trước rồi nói sau!

Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo còn có Chu Chí Viễn ngày mai cũng phải khai giảng, lưu luyến không rời tạm biệt bà nội ngồi xe trở về.

Chu Quốc Cường đưa Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo về phòng trọ rồi lái xe ba bánh quay lại đón đại ca Chu Quốc Phú cùng về, em gái Chu Phương và em rể Ngô Hữu Đức hai người đi xe riêng về trước rồi.

Dọc đường đi, trong tiếng xe vang ì ùng, hai anh em mỗi người một tâm tư tính toán vô tâm nói chuyện với nhau, về đến nhà ai về nhà nấy bàn với vợ việc này.

Thẩm Hoa Phượng nhíu mày, phản ứng đầu tiên chính là: "Tiền nằm viện là nhà chú Ba nộp, anh nhìn xem bao nhiêu, có phải mấy nhà chia đều hay không."

Chu Quốc Phú không kiên nhẫn nói: "Em chỉ suy nghĩ đến việc này thôi à, bây giờ nói đến tiền nong làm gì, sau này mấy anh em ngồi lại tự nhiên sẽ bàn tới."

Thẩm Hoa Phượng bất mãn phản bác: "Em suy nghĩ đến việc này thì có gì không đúng, mẹ già có bệnh chữa bệnh nên bỏ tiền chúng ta sẽ bỏ tiền, thái độ của em thì sao, tiền là chuyện nhỏ à? Nếu mẹ bị bệnh nặng, tiền chính là chuyện lớn!" Lời này tuy khó nghe nhưng không phải không có đạo lý, nếu là phẫu thuật mất mấy nghìn, hơn vạn, tiền là vấn đề quan trọng nhất.

Chu Quốc Phú nghĩ lại đúng là có chuyện như vậy, không lên tiếng để mặc Thẩm Hoa Phượng cằn nhằn.

Triệu Ngọc Trân nghe chồng nói lại đầu tiên nghĩ đến chính là: "Ba tụi nhỏ à, này nếu phải phẫu thuật nằm viện mỗi ngày có cần người trông nom không, nhà chúng ta bận như thế không dễ dàng rút ra thời gian rảnh đâu!"

Chu Quốc Cường trợn mắt: "Lời này của em có ý gì? Chuyện gì quan trọng hơn thân thể của mẹ? Em còn có tâm tư nghĩ đông nghĩ tây."

Lúc này có thể nhận ra con trai và con dâu khác biệt. Các con trai đều lo lắng thân thể của mẹ, con dâu lại suy nghĩ về vấn đề tiền và chăm sóc.

Triệu Ngọc Trân bị Chu Quốc Cường mắng hai câu không lên tiếng nữa, trong lòng không ngừng tính toán.

260. Chương 262: Anh Em Đồng Lòng

Ngày đầu tiên khai giảng, trong lòng Chu Tiểu Vân không yên luôn cau mày, Lưu Lộ thoáng cái nhìn ra có gì đó không đúng, hỏi Chu Tiểu Vân: "Hi, sao ngày đầu tiên đi học đã sầu mi khổ kiểm (~ mặt ủ mày ê) thế này, một tháng nghỉ ở nhà chưa nghỉ ngơi đủ à!"

Chu Tiểu Vân kể lại việc bà nội bị bệnh, cuối cùng than thở: "Chiều hôm nay hẳn là có kết quả, giờ tớ đang rất lo lắng!"

Lưu Lộ "A" một tiếng: "Bà nội cậu nằm ở bệnh viện huyện nhỉ, mẹ mình làm y tá trưởng khu phòng bệnh ở bệnh viện đó đấy!"

Như nhắc mới nhớ, Chu Tiểu Vân cũng nhớ ra, không phải mẹ Lưu Lộ làm y tá trưởng bệnh viện huyện à? Nếu bà nội nằm viện chưa biết chừng sau này còn phải nhờ đến mẹ Lưu Lộ!

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ chụm đầu vào nhau thì thầm to nhỏ.

Buổi trưa hai vợ chồng Chu Quốc Cường Chu Quốc Phú đến bệnh viện, vợ chồng Chu Phương hai tiếng sau cũng đến. Chu Quốc Dân xin nghỉ một ngày một mực ngồi ngốc ở trong viện, chỉ có Tống Minh Lệ bởi vì khai giảng vô cùng bận rộn, không có cách nào xin nghỉ vắng họp.

Khi kết quả kiểm tra được đưa ra, tim mọi người đứng trong phòng làm việc như sắp nhảy ra khỏi họng.

Nhìn miệng bác sĩ hết mở lại đóng nói ra tin tức làm ọi người đều rét lạnh: Là u, ở mặt trên gan, đã là giai đoạn 2 tiếp cận giai đoạn cuối, nhất định phải mau chóng phẫu thuật. Nếu tiếp tục kéo dài e rằng sẽ chuyển sang giai đoạn cuối, đến lúc đó phẫu thuật đã quá muộn.

Chu Phương nghe xong lập tức khóc oà lên, Ngô Hữu Đức đứng bên cạnh thấp giọng an ủi vợ. Ba anh em Chu Quốc Cường trong lòng run lên, sắc mặt từng người khó coi, như sấm sét giữa trời quang khiến mọi người trong chốc lát không phản ứng kịp.

Bác sĩ đã quen nhìn phản ứng của gia đình bệnh nhân, dặn mọi người bàn bạc kĩ, nếu đồng ý phẫu thuật thì nộp viện phí, bệnh viện sẽ nhanh chóng sắp xếp ca phẫu thuật.

Chu Quốc Cường không biết mình ra khỏi cánh cửa kia như thế nào, trong giây phút đó đột nhiên ông cảm bước chân nặng như đeo chì. Nhìn sang bên cạnh Chu Quốc Phú và Chu Quốc Dân, tình huống giống ông. Mắt Chu Phương hồng hồng, không biết nói gì.

Thẩm Hoa Phượng và Triệu Ngọc Trân cũng cảm thấy khó thở, nhưng tất nhiên tốt hơn Chu Phương nhiều, hai người đi cạnh Chu Phương khuyên bảo.

Triệu Ngọc Trân thở dài nói: "Cô Út của Đại Bảo à, em đừng khóc, việc đã đến nước này khóc cũng vô dụng. Cũng may bệnh tình bà nội Đại Bảo chưa tới giai đoạn cuối, không phải bác sĩ đã nói sao, làm phẫu thuật khả năng chữa khỏi lên tới 80%. Tỷ lệ này rất cao."

Thẩm Hoa Phượng phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, chờ ba anh em thương lượng với nhau rồi quyết định bước tiếp theo. Chị và chị Hai em vào phòng bệnh trước, để mẹ ở một mình ở đó thì không ổn. Em bình tĩnh bình tĩnh, nếu cứ thế này để mẹ nhìn thấy trong lòng bà sẽ nghĩ thế nào!"

Thẩm Hoa Phượng và Triệu Ngọc Trân hai chị em dâu vào phòng bệnh bồi bà nội. Chu Phương cùng Ngô Hữu Đức còn có ba anh em nhà họ Chu đứng ngoài hành lang nhỏ giọng bàn bạc.

Phẫu thuật đương nhiên phải làm, hơn nữa càng nhanh càng tốt, hiện tại mấu chốt là vấn đề nộp viện phí. Số tiền kia không phải con số nhỏ, chẳng nhà ai ngay lập tức lấy ra được nhiều tiền như vậy.

Chu Quốc Phú làm anh Cả lúc này đương nhiên phải đi đầu tỏ thái độ: "Như vậy đi, bốn anh em chúng ta trước hết nhà nào có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, sau này này còn nằm viện, truyền nước, uống thuốc, trị liệu bất kể tốn kém bao nhiêu tiền, cuối cùng số tiền này anh là anh Cả anh bỏ ra nhiều hơn cũng không sao."

Chu Quốc Cường lập tức nói: "Đại ca, anh nói gì vậy, em thấy thế này đi, ba anh em chúng ta bỏ ra nhiều hơn một ít, để em gái bỏ ra ít hơn..."

Chu Phương nghe xong lời này không vui: "Anh Hai, anh nói lời này em không thích nghe, em là con gái thì sao, không phải cũng đứa con do mẹ sinh ra và nuôi lớn à? Vì sao đến thời điểm này lại bài trừ em ra ngoài? Em chỉ muốn đóng góp một phần tâm ý của mình thôi? Cả bốn nhà chia đều đi!"

Chu Quốc Phú luôn miệng nói tốt, mặc kệ nói thế nào, các anh em không lùi bước ngược lại tranh nhau bỏ tiền khiến trong lòng ông rất cảm động.

Chu Quốc Dân nhỏ nhất chưa lên tiếng, lúc này mới chen miệng nói: "Như vậy đi, em thấy trước tiên nói thử mỗi người có thể lấy ra bao nhiêu tiền mặt, gom lại nộp đủ tiền viện phí. Đến lúc đó đại ca ghi lại con số, chờ mẹ xuất viện rồi hãy thảo luận tiếp vấn đề này."

Chu Quốc Phú suy nghĩ rồi nói trong nhà có thể lấy ra hai nghìn nguyên tiền mặt. Chu Phương và Ngô Hữu Đức nói nhỏ với nhau, hùng hồn nói có thể lấy ra chừng ba nghìn. Trong tay Chu Quốc Dân hiện có tiền gửi ngân hàng cũng tầm khoảng ba nghìn.

Phí phẫu thuật cộng thêm nằm viện đại khái cần một vạn bốn nghìn nguyên, sáu bảy nghìn còn lại lấy đâu ra? Mấy người không hẹn mà cùng nhìn Chu Quốc Cường.

Không đợi mọi người lên tiếng, Chu Quốc Cường đã giành tỏ thái độ trước: "Tiền còn lại em sẽ bỏ ra." Bây giờ việc buôn bán của ông rất tốt, tiền mặt linh hoạt, trong mấy anh em hẳn là có kinh tế tốt nhất .

Chu Quốc Dân luôn lo lắng cuối cùng thả lỏng một chút, vấn đề lớn nhất đã giải quyết, chuyện tiếp theo chẳng phải là dễ làm hay sao? Chu Quốc Dân có tâm tình nói đùa: "Anh Hai, đã bảo mấy năm nay việc buôn bán của anh có lời mà, nói chuyện cũng bắt đầu có dáng vẻ của người giàu có."

Chu Quốc Phú và Chu Phương cũng buông lỏng, tươi cười.

Chu Quốc Cường bị cười trêu không tự nhiên nói: "Đừng lấy anh ra pha trò nữa, anh làm gì được coi là người giàu có!" Nhưng ở thời khắc mấu chốt có thể lấy ra nhiều tiền một lúc thế này, trong lòng ông vẫn rất tự hào .

Chu Quốc Phú nói: "Cứ như vậy đi, ba người chúng ta để hết tiền ở chỗ em, em nộp tiền phẫu thuật gì gì đó cần dùng đến tiền cứ ghi lại, cuối cùng chúng ta quyết toán."

Chu Phương cũng nói: "Đúng vậy, anh Hai, bây giờ anh làm kế toán trong thôn, sở trường nhất là tính sổ sách. Mẹ nằm viện chi phí cũng do anh quyết toán đi."

Chu Quốc Cường nhún nhường không được đành phải nhận lời.

Kế tiếp bốn anh em bắt đầu bàn xem nên giải thích tình hình với bà nội và vấn đề trông nom thế nào.

Bên này hai người Thẩm Hoa Phượng và Triệu Ngọc Trân ở trong phòng bệnh bồi bà nội nói chuyện phiếm, bà nội thấy sắc mặt hai người không đúng truy hỏi cuối cùng mình bị bệnh gì.

Triệu Ngọc Trân khó xử, nói với bà thế nào đây? Giấu giếm cũng không thể gạt mãi được, dù sao cũng phải làm phẫu thuật!

Thẩm Hoa Phượng gánh vác trọng trách khuyên nhủ, uyển chuyển nói một phần lời của bác sĩ cho bà nội nghe. Chỉ nói có một cái nhọt nhỏ, làm tiểu phẫu là có thể lấy nhọt ra, không có gì đáng ngại. Về phần cái gì sắp đến giai đoạn cuối, làm phẫu thuật có một tỷ lệ mạo hiểm nhất định thì một câu cũng không dám nói.

Ngay cả thế này cũng đủ khiến bà nội khiếp sợ, lão lệ tung hoành. Người già luôn ôm một cảm giác sợ hãi với động dao phẫu thuật, bà nội cũng không ngoại lệ, la hét đòi về nhà không mổ.

Đúng lúc bốn anh em đến cửa, thấy bà nội bị kích động lập tức bước lên phía trước khuyên.

Chu Quốc Phú biết là Thẩm Hoa Phượng lắm miệng lườm vợ một cái, người đàn bà lắm mồm này, lời này có thể tùy tiện nói sao?

Thẩm Hoa Phượng bị Chu Quốc Phú lườm trong lòng cũng không thoải mái, kéo Triệu Ngọc Trân đi ra, thấp giọng oán giận: "Nhìn đi, chúng ta làm vợ đâu dễ. Không nói thì bị cho là giấu giếm sự thật; lúc nói, kết quả là trách chị. Xem ra chúng ta làm vợ bình thường chỉ coi là một nửa người nhà, đến thời điểm này sẽ biến thành người ngoài, nói gì cũng sai."

Triệu Ngọc Trân tràn đầy đồng cảm gật gật đầu

261. Chương 263: Làm Dâu Khó

Đúng thôi, không phải mẹ ruột sao có thể như Chu Phương mọi chỗ thân thiết chu đáo. Không quan tâm thì không tốt, quá quan tâm lại có vẻ giả tạo.

Nói chuyện thì càng cần chú ý, một giây không chú ý cũng có thể bị lấy ra đâm chọc, tại thời điểm mẫn cảm này, mấy anh em mới thực sự đồng lòng. Hai chị em dâu phải cẩn thận lời ăn tiếng nói và việc làm.

Cả người đàn ông nhà mình cũng không đứng về phía mình mà! Làm dâu khó quá!

Trong phòng bệnh Chu Phương dụng tâm an ủi bà nội, nếu đã nói ra, lại tiếp tục giấu giếm hình như càng không đúng. Điểm này Thẩm Hoa Phượng không sai, dù sao cũng phải lên bàn mổ muốn gạt cũng chẳng gạt được!

Lời từ trong miệng Chu Phương nói ra hiệu quả tuyệt nhiên khác, tâm tình bà nội bình tĩnh lại, rốt cuộc tiếp nhận sự thật này.

Chu Phương và Thẩm Hoa Phượng nói không khác nhau lắm, chỉ là nhấn mạnh làm phẫu thuật có thể tốt lên, về phần sau này có mạo hiểm hay phải trường kỳ điều dưỡng một mực không đề cập tới.

Các con sôi nổi ở bên cạnh phụ họa, làm bà nội vừa vui vừa buồn. Buồn là vì . mình bị bệnh phẫu thuật nằm viện, vui mừng vì con trai con gái đều hiếu thuận, bà còn có gì không thấy thoả mãn đây!

Bà nội chợt nhớ tới ra, truy hỏi phẫu thuật phí tốn bao nhiêu tiền.

Chu Quốc Phú cười nói: "Mẹ, chuyện tiền nong mẹ không cần cần lo lắng, mấy nghìn nguyên bọn con gánh vác, mỗi người góp một ít là đủ rồi. Không nhiều đâu!"

Mấy anh em Chu Quốc Cường sớm thương lượng chuyện tiền bạc phải gạt bà cụ, vì thế trước mặt bà, số tiền giảm đi hơn một nửa.

Ngay cả thế bà nội cũng xót: "Nhiều tiền như vậy à! Để mẹ nói, mẹ thấy đừng làm phẫu thuật, có cái nhọt nhỏ cứ để nó ở đó đi!" Ở trong mắt bà nội, bốn năm nghìn nguyên đã là con số lớn không tưởng, không biết nếu nói cho bà biết phía trước còn thiếu số một nữa, bà sẽ có phản ứng gì.

Chu Quốc Dân nghĩ thầm đề nghị của mình quả nhiên chính xác, may mà nói thiếu đi một vạn, nếu để mẹ biết phí phẫu thuật hơn một vạn, sợ rằng sẽ không làm phẫu thuật mà len lén chuồn về nhà.

Đêm đó để Chu Phương ở lại qua đêm, Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú Chu Quốc Dân còn có Ngô Hữu Đức ai về nhà đó chuẩn bị tiền.

Chu Tiểu Vân biết bà bị bệnh gì bèn bàn với Tiểu Bảo đến bệnh viện thăm bà nội.

Tiểu Bảo nói: "Chị, hai chúng ta đều phải đến trường, buổi tối đi rồi trở về thì không tiện, nếu không trưa mai hai chị em mình đi!" Buổi trưa ăn cơm xong lên xe đi đi về về có lẽ kịp đến trường.

Chu Tiểu Vân tính toán thời gian, gần trường học vừa vặn có bến xe bus, ngồi xe đi về mất một giờ, đến bệnh viện có thể ở lại chừng nửa tiếng. Ừm, buổi trưa đi.

Chu Phương một mực ở trong phòng bệnh nói chuyện với bà nội, buổi trưa thấy hai chị em Chu Tiểu Vân tới rất kinh ngạc: "Đại Nha, cháu và Tiểu Bảo đến khi nào? Đã ăn trưa chưa?"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Cô Út cô Út, cháu và Tiểu Bảo ăn cơm ở quán cơm dưới lầu rồi mới ngồi xe tới, vừa vặn chúng cháu tới, cô đi cơm đi!"

Chu Phương ừ một tiếng vào căngtin ăn cơm.

Bà nội thấy cháu trai cháu gái đến thăm bà cảm động nói không ra lời, cứ cầm tay Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo không buông.

Chu Tiểu Vân thấy sắc mặt bà không tốt trong lòng thầm lo lắng, xem ra bệnh của bà không nhẹ! Qua hai ngày ngắn ngủi bà nội đã gầy đi thấy rõ.

Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú đến đúng lúc Chu Tiểu Vân cùng Tiểu Bảo chuẩn bị đi, Chu Quốc Cường thấy con mình có lòng như vậy cũng được an ủi, nhưng vẫn cường điệu: "Hai đứa an tâm đến trường đi, chuyện ở đây có người lớn ở không cần các con bận tâm."

Gom xong tiền phẫu thuật, được sắp xếp mổ vào hai ngày sau. Nghe nói bác sĩ phụ trách ca phẫu thuật này là bác sĩ trưởng khoa nội nổi tiếng nhất bệnh viện huyện, có nhiều kinh nghiệm.

Chu Quốc Dân chạy tiền, móc nối không ít quan hệ mới tìm cho bà nội bác sĩ tốt nhất. Phẫu thuật là chuyện lớn như vậy đương nhiên muốn tìm bác sĩ có kỹ thuật tốt mới khiến người nhà yên tâm.

Chu Quốc Cường lén hỏi Chu Quốc Dân: "Quốc Dân, chú xem chúng ta có nên đưa phong bì cho vị bác sĩ này không?"

Năm kia ba Thạch Vĩnh Niên cùng thôn cũng mổ, nghe chú ấy nói đưa phong bì cho bác sĩ mổ là luật bất thành văn ở bệnh viện.

Chu Quốc Dân lập tức nhìn Chu Quốc Cường với cặp mắt khác xưa, nghĩ thầm mấy năm nay anh Hai hiểu rất rõ đạo lí đối nhân xử thế, có cùng suy nghĩ với mình.

Về chuyện này đương nhiên bốn anh em phải ngồi xuống thương lượng, đưa bao nhiêu? Đưa như thế nào? Đều là vấn đề. Trong phòng bệnh bên cạnh bà nội không thể không có người, để Ngô Hữu Đức ở đó, mấy anh em lại đứng ở hành lang bàn việc này.

Chu Quốc Phú hiển nhiên không nghĩ đến vấn đề này, trong lúc nhất thời hơi ngẩn ra. Nhưng đương nhiên ông không phản đối. Thẩm Hoa Phượng đi cùng có chút không vui, nghĩ thầm đây chẳng phải là lại bắt các nhà bỏ tiền à?

Triệu Ngọc Trân cũng có ý kiến vì nhà mình bỏ tiền nhiều nhất, tối hôm qua Chu Quốc Cường về nhà đã nói với bà việc này nhưng bà cũng không vui. Tuy nói là nhà mình tạm thời chi ra, sau này các nhà tính sổ chia đều, nhưng ai biết "sau này" là lúc nào! Trong nhà xây nhà lầu xong đã chi đi hơn nửa số tiền tiết kiệm, điều này sao khiến Triệu Ngọc Trân thoải mái được!

Hiện giờ vừa nghe nói lại phải bỏ tiền đưa phong bì gì gì đó cho bác sĩ, Triệu Ngọc Trân và Thẩm Hoa Phượng giống nhau đều không lên tiếng .

Đối với chuyện này, Tống Minh Lệ lại có chút tán thành, còn khai thông tư tưởng cho chị dâu cả, chị dâu thứ: "Ở bệnh viện bác sĩ phụ trách ca mổ nhận phong bì của bệnh nhân là lệ cũ, ca phẫu thuật lớn như vậy đương nhiên hi vọng người ta có thể làm việc tận tâm một chút. Chỉ cần lúc làm phẫu thuật có thể cố hết sức phụ trách, tốn chút tiền cũng đáng."

Thẩm Hoa Phượng cười hơi mất tự nhiên: "Nghe em nói kìa, việc này các chị sao có thể không đồng ý. Chỉ cần tốt ẹ, tốn chút tiền các chị cũng không nói gì." Lúc này Triệu Ngọc Trân không thể không bày tỏ thái độ, vội vã phụ hoạ nói mấy câu.

Chu Quốc Dân cảm thấy vẫn là vợ mình khai sáng nhất, hiểu đạo lý nhất, nhìn xa trông rộng, trên mặt cũng có ánh sáng.

Chu Phương đưa ra vấn đề mọi người quan tâm nhất: "Thế ta đưa bao nhiêu thì ổn?"

Chu Quốc Dân do dự một lúc, nói: "Em đây cũng chỉ nghe nhà người ta nhắc đến, hình như căn cứ vào phí phẫu thuật nhiều hay ít mà đưa phong bì cũng khác. Em đánh giá như tình trạng của mẹ, ít cũng phải đưa hai nghìn nguyên mới có khả năng ra tay!"

Tống Minh Lệ có chút ngạc nhiên, số tiền này hình như quá nhiều. Càng chưa cần nói chưa thấy qua mấy trường hợp này như Thẩm Hoa Phượng và Triệu Ngọc Trân. Trong lúc nhất thời bàn luận sôi nổi.

Chu Quốc Phú nhướng mày: "Anh nói này chú Tam, số tiền này có phải nhiều quá không? Anh thấy, đưa mấy trăm nguyên là hợp lý." Lúc ấy, tiền lương công chức, viên chức bình thường mới có mấy trăm thôi. Miệng Chu Quốc Dân nói ra hai nghìn làm mọi người đều kinh hãi.

Chu Quốc Cường cũng gật đầu: "Đúng vậy, phong bì chỉ thể hiện tấm lòng. Chúng ta đã nộp nhiều phí phẫu thuật. Anh thấy, theo ý đại ca, đưa tám trăm nguyên đi! Vừa coi được lại dễ nghe, mỗi nhà hai trăm

nguyên cũng không nhiều."

Chu Quốc Dân bị các anh trai oán giận một trận cũng rất vô tội, trước đây anh chưa từng đưa phong bì, chỉ nghe người ta nói tiêu chuẩn đưa tiền như thế thấy không sai nên mới kể, ai nghĩ đến sẽ rước lấy đến nhiều ý kiến như vậy.

Người đi đưa phong bì ngoài Chu Quốc Dân thì còn ai, anh quanh co lòng vòng cuối cùng cũng có thể móc nối được ít quan hệ với bác sĩ phụ trách kíp mổ. Tìm một người trung gian làm việc này thỏa đáng, trái tim mới để xuống.

262. Chương 264: Các Con Dâu

Bà nội vào phòng giải phẫu tròn bốn tiếng, ca phẫu thuật mới kết thúc.

Vẻ mặt bác sĩ mệt mỏi nói cho ba anh em Chu Quốc Cường ca phẫu thuật rất thành công, kế tiếp nằm viện và phối hợp trị liệu chắc sau này không có trở ngại gì lớn.

Mấy người con cả trai cả gái kích động thiếu chút nữa rớt nước mắt, cảm ơn bác sĩ rối rít. Chỉ cần bệnh của bà cụ có thể chữa tốt, tiêu bao nhiêu tiền cũng đáng!

Thẩm Hoa Phượng nghĩ thầm cuối cùng tiền phong bì không đưa không.

Việc tiếp theo chính là mỗi ngày truyền nước uống thuốc kiểm tra, bốn anh em cắt cử chia lượt ở trong phòng bệnh đợi. Chu Phương bảo Ngô Lỗi đợt này qua nhà họ hàng ở, trên cơ bản mỗi ngày đều ở lại bệnh viện.

Ban ngày Chu Quốc Cường bận buôn bán giao hàng, buổi tối lại đến gác đêm, qua mấy ngày, râu ria xồm xàm tiều tụy một vòng lớn.

Triệu Ngọc Trân thấy chồng mệt như vậy rất thương: "Ba nó à, em thấy buổi tối anh đừng đi nữa! Ban ngày có cô Út ở đó coi chừng, sau này tối để em đi là được. Anh đừng đi đi lại lại quá nhiều, ngọn nến đốt hai đầu cháy rất nhanh!"

Chu Quốc Cường phản bác: "Đó là mẹ ruột của tôi, có mệt cũng phải đi trông."

Triệu Ngọc Trân bị nghẹn nói không ra lời, tức giận nói: "Được được được, anh là người con có hiếu anh muốn tỏ lòng hiếu thảo, vậy anh cứ mỗi ngày vội vã thế đi. Chờ ngày nào đó anh mệt gục xuống cả nhà này cũng tuột dốc theo!"

Càng nói càng tức giận, càng nghĩ càng đến ức, Triệu Ngọc Trân lén lau nước mắt.

Chu Quốc Cường lập tức mềm lòng, liên tục nhận lỗi: "Chẳng qua anh sốt ruột quá nên giọng điệu mới nặng chút thôi, mình đừng giận anh. Anh xin lỗi mình." Câu cuối cùng còn dùng giọng kinh kịch eo éo quái dị kéo dài âm.

Triệu Ngọc Trân không muốn để ý đến chồng nhất thời không nhịn được bị chọc bật cười, cười mắng câu "Chết tội không đứng đắn".

Đoạn thời gian này Chu Quốc Phú không có tâm tư làm việc gì, người ta đưa tới vật liệu gỗ tới để trong sân cũng không đoái hoài đến. Thẩm Hoa Phượng ở bên cạnh cằn nhằn lải nhải: "Buổi tối anh đi thay phiên em không có ý kiến, nhưng này ban ngày anh cần gì phải đến đó chứ, nằm viện không phải chuyện một ngày hai ngày, anh không thể tiếp tục bỏ mặc mọi chuyện trong nhà!" Chỗ nào cũng phải dùng tiền mà chỉ chi ra bên ngoài ai chịu được!

Chu Quốc Phú cũng không tốt hơn Chu Quốc Cường bao nhiêu, mặt tóp đi không ít: "Ban ngày không thể để một mình em gái ở đó, tôi là anh Cả tôi không đi ai đi?"

Thẩm Hoa Phượng bất mãn nói: "Thế chú Hai và chú Ba đâu?"

Chu Quốc Phú nhíu mày: "Em bớt so sánh mù quáng đi, ban ngày chú Hai lái xe ba bánh đưa thịt, buổi làm của chú Ba không dễ xin nghỉ được, tôi đi nhiều hơn một chút chẳng sao!"

Thẩm Hoa Phượng trợn to mắt đanh đá nói: "Chú Hai còn biết phải buôn bán, sao anh không nghĩ đến việc kiếm tiền hả?" Chú Ba đi làm tôi không tiện so sánh với, nhưng chú Hai cũng là việc buôn bán tình huống không khác nhà mình lắm, chẳng phải thế sao?

Chu Quốc Phú không còn cách nào với vợ: "Việc buôn bán của nhà chú Hai đâu giống nhà mình, vật liệu gỗ anh cứ để trong nhà cất một tuần nửa tháng cũng không có vấn đề, nói với người ta một tiếng làm muộn một chút là được. Nhưng thịt heo nhà chú Hai mỗi ngày có nhiều đơn đặt hàng như vậy, nếu chú ấy ngừng sau này muốn kiếm lại không dễ. Hơn nữa, lúc nộp tiền phẫu thuật chú Hai cũng nộp nhiều nhất."

Thẩm Hoa Phượng lẩm bẩm nói: "Sau này chẳng phải chia đều bốn nhà." Nhưng, bà cũng ngừng miệng.

Chu Quốc Phú cảm thấy bên tai yên tĩnh hẳn, vội vã ngồi xe đi bệnh viện.

Tống Minh Lệ mỗi ngày phải lên lớp cơ bản không rút ra thời gian đến bệnh viện, đến thứ bảy chủ nhật vội vã đến bệnh viện trông bù hai ngày. Việc chăm người ốm là chuyện giày vò người ta nhất. Bà cụ làm phẫu thuật xong rất yếu, mỗi ngày đi nhà cậu cũng cần người đỡ, ngồi dậy nằm xuống không tiện. Tống Minh Lệ trông nửa ngày đã mệt, eo mỏi lưng đau, không nhịn được bội phục Chu Phương ngày nào cũng đến. Con gái đúng là không giống, con dâu không thể làm được như cô cả ngày không rời một bước.

Từ hồi Chu Tiểu Vân lên cấp ba, phải đi học cả thứ bảy, cuối tuần chỉ còn ngày chủ nhật được nghỉ cả ngày. Tiểu Bảo từ đầu tháng ba, cũng bắt đầu học thứ bảy, tới chiều thứ bảy sau khi tan học hai người lại đến bệnh viện. Buổi tối không có chỗ ngủ lại, nên hôm sau lại đến.

Chu Tiểu Vân bảo ba lái xe chở xe đạp lên, hai chị em đạp xe qua lại mặc dù chậm một chút, nhưng cuối cùng không phiền phức vụ say xe.

Lúc này Đại Bảo đang bận huấn luyện, gọi điện thoại về nói mấy cuối tuần này sẽ không về. Chu Quốc Cường nghĩ thầm chuyện của bà nội tạm thời không nói với Đại Bảo, dù sao đã làm phẫu thuật sau này ngày tháng điều dưỡng rất dài!

Chu Quốc Dân giống hai anh, nhanh chóng hốc hác. Ban ngày đi làm buổi tối ngủ ở giường xếp cũng rất hại người! Cũng may có ba anh em nên có thể thay phiên nghỉ ngơi.

Chu Phương là người mệt nhất, Chu Quốc Cường thương em gái bảo Ngô Hữu Đức đưa Chu Phương về nhà nghỉ ngơi hai ngày lại đến.

Chu Phương không chịu về: "Anh Hai, các anh ban ngày đều bận, em sẽ ở đây chăm sóc. Nếu như em về nhà, ban ngày mẹ để ai chăm?"

Chị dâu thứ Triệu Ngọc Trân đi chợ chính, chị dâu Ba Tống Minh Lệ lên lớp, duy chỉ có chị cả nhàn nhất. Nhưng, tính cách của Thẩm Hoa Phượng Chu Phương thế nhất thanh nhị sở, ngoài miệng nói thật dễ nghe kỳ thực trong lòng một bụng cong cong vòng vòng, đừng nên chủ động mở miệng bảo chị ấy đến còn tốt hơn.

Chu Quốc Phú không thể không lên tiếng: "Không sao, anh ở đây mà, đến lúc đó anh bảo chị dâu em cũng qua đây. Hai vợ chồng bọn anh ở đây trông, em cứ yên tâm đi!"

Lúc này Chu Phương không còn lời nào để nói, nói thật, cô mệt lắm rồi, về nhà nghỉ ngơi hai ngày cũng tốt.

Bà nội nói chuyện còn yếu: "Aizz, bà già này lại gây thêm phiền phức cho các con, mấy đứa bận như thế còn phải đến chăm mẹ..." Nói xong nghẹn ngào nước mắt lăn dài.

Chu Quốc Cường ngồi xổm bên giường lau nước mắt cho bà cụ, trong lòng ê ẩm: "Mẹ, lúc này mẹ nói gì thế? Chẳng phải đánh vào mặt tụi con à!"

Chu Quốc Dân cũng nói: "Mẹ, mẹ cứ nghỉ ngơi, dưỡng tốt thân thể là được có thế bọn con mới yên tâm."

Bà nội nhìn từng gương mặt đứng trước giường cảm động lắm.

Bên cạnh trên giường bệnh cũng là một bà cụ, thấy bên này con trai con gái đứng xung quanh giường rất hâm mộ, lúc rảnh nói với bà nội: "Bà là người có phúc khí đó, sinh bệnh con trai con gái con dâu đều đến cùng bà. So với bà tôi kém xa, cái thằng con không nên thân của tôi không chịu bỏ tiền thuốc men, nằm viện vẫn là con gái tôi bỏ tiền."

Nói đến đây tinh thần bà kia thoáng cái tỉnh táo: "Ai nói không phải chứ, tôi không chỉ được hưởng phúc của con cái, còn có phúc của con dâu. Bà xem, đây chính là con dâu vợ thằng cả nhà tôi!"

Khuôn mặt Thẩm Hoa Phượng tươi cười trò chuyện vui vẻ với hai bà cụ. Biết rõ bà cụ cố ý nói lời này nịnh hót mình Thẩm Hoa Phượng vẫn có chút thoải mái, trong ba con dâu chẳng phải chỉ có một mình bà đến bệnh viện bồi mẹ sao?

Triệu Ngọc Trân ở nhà mãi cũng không được, buổi trưa cơm nước xong cũng tới bệnh viện, bảo là muốn đổi cho Thẩm Hoa Phượng về nhà nghỉ ngơi. Nhún nhường một phen, Thẩm Hoa Phượng thong thả về nhà. Tống Minh Lệ nghe nói xong cũng xin nghỉ đến hai buổi chiều đến, nghĩ thầm cùng là con dâu, lúc này không thể để bà cụ soi mói được. Cũng may Chu Phương nghỉ ngơi hai ngày khôi phục tinh thần lại chạy tới bệnh viện.

Bà nội thương yêu con gái oán trách nói: "Sao con không ở nhà thêm hai ngày!"

Chu Phương cười cười, khó nói rằng mình không yên lòng, sợ mấy chị dâu chăm mẹ không tốt, không có kiên nhẫn hầu hạ không chu đáo!

263. Chương 265: Ai Sẽ Chăm Sóc Bà Nội?

Sau một tháng bà nội có thể xuất viện, ba anh em Chu Quốc Cường thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã qua được thời kỳ khó khăn nhất.

Chu Quốc Dân có chút khó xử nói việc Tống Minh Lệ đã nhắc: "Anh cả, anh hai, sau khi xuất viện các anh có thể đón mẹ về nông thôn ở tạm một thời gian được không? Em và Minh Lệ đều phải đi làm cả ngày, sợ không có thời gian chăm sóc mẹ..."

Chu Quốc Cường phất phất tay: "Quốc Dân, chú khó xử anh có thể thông cảm, không nói nhiều nữa, anh sẽ gọi xe đưa mẹ về nhà anh ở, chú cứ về nhà thu xếp ít quần áo đồ dùng đưa sang là được..."

Nói ra được chuyện này Chu Quốc Dân nhẹ nhõm hơn rất nhiều, từ lúc nghe nói mẹ có thể xuất viện, Tống Minh Lệ cứ suốt ngày thì thầm bên tai anh hai vợ chồng đều đi làm không có thời gian chăm sóc mẹ...

Ngẫm lại cũng đúng, tuy nói mẹ đã xuất viện nhưng trong thời gian ngắn hạn chắc chắn không dễ dàng bình phục, dù sao cũng phải có người chiếu cố ăn uống bài tiết! Hai người Tống Minh Lệ và Chu Quốc Dân đều phải đi làm, Chu Chí Viễn lại đi học, chẳng có ai ở nhà sao chăm sóc bà cụ được?

Cho nên Tống Minh Lệ cực lực đề nghị anh nói với Chu Quốc Cường và Chu Quốc Phú xem nhà ai có điều kiện đưa mẹ về nhà chăm sóc một thời gian. Do dự hồi lâu rốt cục khi ba anh em tề tựu cũng nói ra được, mà Chu Quốc Cường không nói hai lời lập tức đồng ý, khiến anh (Chu Quốc Dân) vô cùng cảm kích.

Chu Quốc Phú nói: "Chú hai, hay cứ để anh đón mẹ về nhà đi, hai cô chú còn bận việc làm ăn cả ngày, mà anh bình thường đều ở nhà, chị dâu chú chỉ làm việc nông cũng không quá bận. Chú cứ để mẹ ở nhà anh đi!"

Chu Quốc Cường nghĩ thấy anh nói cũng có lý, hai nhà ở ngay cạnh nhau, nếu có vấn đề gì tuỳ thời giúp được.

Tống Minh Lệ về nhà thu xếp cho bà nội hai túi quần áo, gấp gọn tất cả quần áo mùa đông để vào.

Thẩm Hoa Phượng thấy Chu Quốc Dân xách đến bao lớn bao nhỏ, chanh chua nói: "Ối chà, quần áo mùa đông cũng đem hết đến đây, có vẻ muốn mẹ ở đây rất lâu nhỉ! Chúng ta muốn đón mẹ về đã nhiều năm, nếu không phải lần này mẹ sinh bệnh, chắc chúng ta cũng chẳng có cơ hội hiếu thuận với mẹ!"

Chu Quốc Dân nhạy cảm nhận ra thâm ý trong lời nói của chị dâu: Vợ chồng chú ba cứ giữ mẹ trong nội thành giúp cơm nước cho cháu, hiện tại mẹ đổ bệnh lại bắt đầu buông tay không muốn chăm sóc, thật không biết xấu hổ!

"Chị dâu, chị nói lời này thật khiến em không ngẩng đầu lên được, chỉ là em và Minh Lệ đều phải đi làm cả ngày không thể chăm sóc mẹ nên mới đến nhờ gia đình chị mà."

Thẩm Hoa Phượng hừ lạnh, mang Tống Minh Lệ ra ép người chắc, đi làm thì cao hơn bà một cái đầu đúng không.

Chu Quốc Phú đưa mẹ vào phòng thu dọn chỗ ở xong, ra ngoài thấy sắc mặt Chu Quốc Dân không tốt lắm, biết chắc là Thẩm Hoa Phượng vừa nói móc gì đó liền trừng vợ một cái rồi quay sang nói với Chu Quốc Dân: "Quốc Dân, chú để đồ đạc ở đây, sau này nếu rảnh thì thường xuyên đến thăm mẹ, mọi chuyện cứ để anh chị lo, chú yên tâm đi làm đi!"

Chú Quốc Dân cũng cảm thấy lúc này không tiện lưu lại, vào phòng chào mẹ một tiếng rồi ra về.

Chu Quốc Dân vừa đi, Chu Quốc Phú kéo Thẩm Hoa Phượng ra sân, nhỏ giọng nói: "Em lại nói lời gì khó nghe phải không?" Nếu không tại sao Chu Quốc Dân lại có vẻ xấu hổ như vậy.

Thẩm Hoa Phượng không cho là đúng: "Tôi có nói lời gì khó nghe đâu chứ, lời tôi nói đều là sự thật. Khi mẹ còn khỏe mạnh có thể chăm sóc cơm nước nhà cửa thay con cháu thì không đến lượt chúng ta, hiện tại đau yếu bệnh tật cần người hầu hạ thì chúng ta phải làm, anh xem cô em dâu của anh còn sắp xếp toàn bộ quần áo mùa đông nhét cho chúng ta kia kìa, lần này chắc để mẹ ở đây cho chúng ta chăm luôn quá!"

Chu Quốc Phú khẽ quát vợ nói nhỏ lại, đừng để bà nội nằm trong phòng nghe thấy. Nếu để mẹ nghe thấy chẳng phải khiến mẹ nghĩ các con ghét bỏ bà sao?

Chu Quốc Phú nhỏ giọng nói: "Lời này nếu nói với anh thì được, chứ trước mặt mẹ cấm em nói lung tung."

Thẩm Hoa Phượng không tình nguyện đáp ứng, nghĩ thầm mình không thể cam đoan ngày sau không lỡ miệng nhé.

Triệu Ngọc Trân biết bà dọn về ở nhà anh cả trong lòng cũng rất thoải mái, nói thật cái việc chăm sóc người bệnh này cũng không phải việc đơn giản gì cho cam, làm tốt thì không nói, nếu làm không tốt sẽ bị chỉ trích rằng không thật tâm hiếu thuận với mẹ chồng. Bà từng nghĩ đến vấn đề này, biết vợ chồng chú ba bận rộn không có thời gian chăm sóc mẹ, chỉ có thể nhờ cậy nhà mình và nhà bác cả. Còn nhà Chu Phương? Nói đùa gì vậy, có ba anh con trai ở đây mà lại để mẹ sang cho cô út chăm sóc, vậy không bị người ta mắng chết mới là lạ, ba anh em Chu Quốc Cường đừng hòng ngẩng đầu lên làm người. Nếu mẹ về ở nhà mình, chắc việc buôn bán ở chợ sẽ phải tạm ngưng, hiện tại thật vui vẻ, mọi việc cứ để cho Thẩm Hoa Phượng đau đầu đi, bà không cần lo lắng gì nữa.

Mỗi ngày Chu Quốc Cường đều chạy qua nhà anh ít nhất ba lần, thịt lợn, giò heo mang sang suốt như không cần tiền vậy.

Chu Quốc Phú thấy vậy cũng cảm thấy băn khoăn, nói: "Chú hai à, mẹ muốn ăn gì cứ để anh chị đi mua là được rồi, chú mang nhiều đồ sang như vậy làm gì?"

Thẩm Hoa Phượng thì tủm tỉm cười cất đồ đi, cướp lời: "Đều là con trai của mẹ, anh hiếu thuận chẳng lẽ Quốc Cường bất hiếu sao?" Nhìn cái chân giò này này, thật nhiều thịt, hắc hắc!

Chu Quốc Cường cũng cười nói: "Lời này của chị dâu thật đúng ý em, không đón mẹ về nhà ở em đã rất áy náy rồi, anh cứ để em hiếu thuận với mẹ đi." Ông rất quan tâm sức khỏe của mẹ, lại sợ Thẩm Hoa Phượng keo kiệt không nỡ mua đồ ăn ngon cho bà nên luôn lấy thịt tươi ngon nhất mang sang ẹ tẩm bổ.

Chu Quốc Dân cũng thường xuyên trở về thăm mẹ, còn mua thêm rất nhiều đồ mà bà thích ăn, lại chưa từng đề cập đến vấn đề tiền thuốc. Chu Quốc Phú muốn anh tính toán tổng cộng tiền thuốc để mấy nhà cùng nhau chia đều, nhưng lúc ấy anh nhảy dựng lên: "Anh nói vậy là muốn em xấu hổ chết sao, em và Minh Lệ không thể chăm sóc mẹ đã rất áy náy, cực khổ nhất là anh cùng chị dâu đó, chút tiền thuốc ấy đâu thể so với công sức chăm sóc mẹ của anh chị chứ!"

Lời này không tồi, sắc mặt Thẩm Hoa Phượng cuối cùng cũng dãn ra chút ít. Nói thật, mặc dù bà có nhiều tật xấu như keo kiệt, nhỏ mọn, hay phàn nàn,... nhưng chăm sóc mẹ rất chu đáo, thấy mẹ khỏe lên từng ngày, ba anh em Chu Quốc Phú cũng thấy an tâm.

Chu Phương cứ hai ngày sẽ đến thăm mẹ một lần, mỗi lần đều đỡ bà ra ngoài tâm sự, lại giặt hết quần áo bẩn của bà, đa phần đều đến sau khi ăn cơm xong, gần tối mới về.

Thẩm Hoa Phượng cũng rất vui vẻ để lại quần áo của bà cụ cho Chu Phương giặt, ngoài miệng lại khách khí vài câu: "Cô Út của Hải thật là, quần áo của mẹ cứ để chị giặt, làm phiền em thế này sao được."

Chu Phương cười tươi: "Chị dâu, mẹ về đây ở đã phiền toái chị không ít, em là con gái mẹ, giúp mẹ giặt ít quần áo này có tính là gì."

Hai người ngoài mặt coi như vui vẻ, người với người ở chung, có được sự ăn ý mặt ngoài này đã rất tốt rồi, nếu còn cố suy đoán người ta nghĩ gì trong lòng, vậy chắc chắn không thể chung sống hòa bình được.

264. Chương 266: Chiến Tranh Lạnh

Sau khi lên cấp hai, thứ bảy Chu tiểu Vân cũng phải đi học, mỗi này tám tiết sáng bốn chiều bốn, học tập nặng nề, không phải chỉ một từ "mệt mỏi" có thể miêu tả hết được. Tiểu Bảo lên lớp mười, cũng học cả thứ bảy giống Chu Tiểu Vân.

Mỗi tuần chỉ được nghỉ một ngày, về nhà còn phải làm bài tập, khiến Chu Tiểu Vân không thể không cảm thán học tập thật sự càng ngày càng khẩn trương.

Ở kỳ thi đầu tiên Tiểu Bảo đứng thứ năm toàn khối, thoả mãn cười toe toét.

Sau khi Chu Tiểu Vân biết chuyện vui vẻ khen ngợi em trai, tiện thể nói mình có tổng điểm đứng đầu toàn khối trong cuộc thi tháng, cuối cùng cô đã vượt qua cả Thiệu Sắc Vi và Dương Phàm.

Tiểu Bảo luôn lấy chị là vinh dự, cũng giống như Chu Tiểu Vân lấy cậu làm niềm tự hào vậy.

Hai chị em đến tối thứ bảy mới đạp xe về nhà, vừa vào nhà vứt cặp sách xuống rồi chạy sang nhà bác cả thăm bà nội.

Sau một thời gian được chăm sóc cẩn thận, bà nội đã có thể xuống giường đi lại, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải đang cùng xem TV với bà nội, chiếc TV nhỏ trong phòng bà nội là do Chu Quốc Cường bỏ tiền ra mua. Một lần bà thuận miệng nói ngồi mãi trong phòng nhàm chán không có việc gì làm, Chu Quốc Cường lập tức đi mua một chiếc TV 17 inch về khiến bà cảm động, lau nước mắt.

Người già đến một thời điểm nào đó thì tính tình chẳng khác trẻ con là mấy, không biết từ lúc nào bà cũng trở nên mau nước mắt, cảm xúc vui vẻ hay hơi chút cảm động đều được bà diễn tả bằng nước ,ắt.

Chu Quốc Cường thấy mẹ vui vẻ như vậy trong lòng cũng rất vui sướng, thầm nghĩ vì việc này ầm ĩ một trận với vợ cũng đáng. Triệu Ngọc Trân thấy chồng lấy tiền mua ti vi cho bà nội trong lòng vô cùng không vui, càu nhàu mấy câu với chồng.

Lý do của Triệu Ngọc Trân rất đầy đủ, rất có lý: "Chẳng phải mẹ đang sống tại nhà bác cả sao? Anh thường xuyên mang thịt mang xương qua đó em không để ý, dù sao cũng dùng để tẩm bổ cho bà. Nhưng nếu bà buồn chán thì nhà bên đó không biết đường chuyển TV vào phòng ẹ xem sao? Cần gì chúng ta phải bỏ tiền mua TV? Nếu về sau mẹ không sống ở nhà bác cả nữa, chẳng lẽ anh mặt dày bê TV về. Đây chẳng phải anh xài tiền phung phí thì là cái gì, hay anh muốn khoe khoang rằng hiện tại nhà mình giàu có nhất trong số các anh em hả? Anh có từng nghĩ đến bác Cả và chú ba sẽ suy nghĩ thế nào không hả?"

Chu Quốc Cường vốn chỉ muốn thể hiện một chút lòng hiếu thảo với mẹ để bà có tivi xem đỡ buồn, chưa từng nghĩ nhiều như vậy, lúc này nghe Triệu Ngọc Trân nói, ông bắt đầu mất kiên nhẫn, nói: "Thôi được rồi, mua thì đã mua rồi, có lẽ nào mang trả lại. Anh Cả và chú Ba nghĩ gì tôi mặc kệ, dù sao tôi chỉ làm theo trái tim mình."

Triệu Ngọc Trân tức nghẹn không nói được gì, đã mấy ngày dỗi không chịu nói chuyện với Chu Quốc Cường rồi, nhưng ông không biểu lộ gì trước mặt mẹ, mỗi ngày vẫn như thường lệ ghé qua xem ti vi cùng bà nội, trò chuyện với bà cả ngày.

Bà thấy thế thấp thỏm không yên, hỏi: "Quốc Cường à, chiếc TV này tốn không ít tiền đúng không? Có phải vì vậy mà vợ con giận dỗi với con không? Hình như mấy ngày nay mẹ không thấy Ngọc Trân tới." Triệu

Ngọc Trân mỗi sáng bận rộn ở chợ, thông thường đến xế chiều cũng sẽ ghé qua đây trò chuyện với bà một lúc, nhưng hai ngày nay lại không thấy bóng người, khiến bà không nhịn được suy đoán nguyên nhân.

Đương nhiên Chu Quốc Cường lắc đầu phủ nhận, chỉ nói là trong nhà tương đối bận, nguyên nhân tuyệt không phải vì Triệu Ngọc Trân tức giận.

Lúc sau hai người Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo sang thăm lại khiến bà cười tươi như hoa nở, mang ngay một ít hoa quả Chu Quốc Dân đưa đến ra cho hai chị em ăn. Chu Tiểu Vân không nỡ từ chối một mảnh tâm ý của bà, cô cùng Tiểu Bảo mỗi người cầm một quả cam, bóc vỏ ra ăn.

Chu Tiểu Hà ghen tị nhìn Chu Tiểu Vân nói: "Đại Nha, chị nhớ mấy năm trước em còn nhặt đồ cũ của chị mặc mà, sao chỉ trong chớp mắt em đã lớn, cao hơn chị nhiều như vậy."

Chu Tiểu Hà tự nhận mình lớn lên xinh đẹp, ăn mặc thời trang, nhưng khổ nỗi chiều cao của cô lại hơi khiêm tốn, thật sự vô cùng hâm mộ Chu Tiểu Vân vóc dáng cao ráo thon thả.

Chu Tiểu Vân khẽ mỉm cười, lúc này dù nói gì cũng không tốt, cứ để chị ấy xả ra một hai câu bực tức là được rồi.

Chu Tiểu Hà nói vài câu thấy Chu Tiểu Vân chỉ mỉm cười không nói thì hậm hực ngậm miệng.

Chu Chí Hải thấy chỉ có Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo đến liền hỏi: "Hình như đã lâu không thấy Đại Bảo về." Đại Bảo vẫn là đến cuối tuần của mấy tuần mới trở về một lần, cầm lấy ít quần áo và tiền sinh hoạt sang thăm bà nội một lúc rồi vội vàng rời đi.

Chu Tiểu Vân giải thích: "Anh ấy đã vượt qua vòng đấu loại thành phố, hiện tại phải nắm chắc thời gian huấn luyện chuẩn bị lên tỉnh tham gia thi đấu, bởi vậy mấy tuần nay không về được."

Bà nội vui mừng gật gật đầu: "Đại Bảo bây giờ thật có tiền đồ." Có thể lên tỉnh thi đấu, điều này khiến bà vô cùng tự hào, có đứa cháu như vậy, đi đâu bà cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực.

Chu Chí Hải tỏ vẻ hâm mộ, nói: "Giờ Đại Bảo thật giỏi, sau này chắc chắn có thể trở thành vận động viên. Haizz, không biết sau này em có thể làm gì nhỉ." Thành tích cậu chỉ tầm tầm bậc trung, đoán không thể thi đỗ đại học rồi, haizz, tương lai một mảnh đen kịt xa vời a!!!

Chu Tiểu Vân nhớ hồi bé từng ở bên tai Đại Bảo khen ngợi vận động viên uy phong như thế nào, hiện tại nghĩ lại dường như chuyện mới xảy ra hôm qua vậy.

Một lúc sau, Nhị Nha vui vẻ chạy sang gọi Chu Tiểu Vân về ăn tối.

Về đến nhà, Chu Tiểu Vân nhạy cảm phát hiện không khí giữa cha mẹ có gì đó không đúng, hai người lớn mà cãi nhau còn làm ra cử chỉ vô cùng ngây thơ như vậy: một người quay sang đông, một người quay sang tây không thèm liếc nhau một cái.

Tiểu Bảo liếc Chu Tiểu Vân, ý bảo cô tìm một cơ hội khuyên nhủ hai người một chút, Chu Tiểu Vân gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần cha mẹ cãi nhau, Chu Tiểu Vân liền đóng vai trò người hòa giải, hai người có con gái làm "dầu bôi trơn" từ bên trong cũng có thể làm hòa, thông suốt sớm hơn một chút.

Đại Bảo mở miệng không nói ra được mấy câu dễ nghe, Tiểu Bảo đủ kiên nhẫn, ăn nói tốt nhưng lại không thích làm người hòa giải, Nhị Nha còn nhỏ không nói được, vậy nên trong bốn anh em, người có thể "ra trận" chỉ còn Chu Tiểu Vân.

Cho nên, mỗi khi cha mẹ chiến tranh lạnh, phản ứng đầu tiên của Nhị Nha là đợi chị về khuyên nhủ thì tốt rồi.

Chu Tiểu Vân thấp giọng hỏi Nhị Nha nguyên nhân cha mẹ giận dỗi, Nhị Nha mấp máy môi nói không ra tiếng, nói ba lượt Chu Tiểu Vân mới nhìn ra Nhị Nha nói đến "TV".

TV? TV gì cơ?

Chu Tiểu Vân bỗng nhớ lại hôm nay đến thăm bà nội có thấy một chiếc TV mới trong phòng bà, xem ra ba ba vì tỏ lòng hiếu thuận đã bỏ tiền ra mua TV mà không hỏi qua ý kiến mẹ.

Chu Tiểu Vân đoán đúng đến tám chín phần, Triệu Ngọc Trân tức giận vì Chu Quốc Cường không bàn bạc trước với bà đã đi mua TV về – đương nhiên, bằng lương tâm mà nói, nếu Chu Quốc Cường có nói trước thì bà cũng không đồng ý.

Chu Tiểu Vân cố ý nhắc đến chủ đề chiếc TV: "Ba ơi, con vừa chơi ở chỗ, trong phòng bà rõ ràng có thêm một chiếc TV mới. Con hỏi mới biết thì ra là ba mua, bà nội thật hạnh phúc, có được người con hiếu thuận như ba vậy!"

Chu Quốc Cường vui sướng nhướn mày, Triệu Ngọc Trân tức thì hừ lạnh một tiếng.

265. Chương 267: Nghĩ Thông Suốt

Chu Quốc Cường khoe khoang: "Nhìn đi, cả con gái cũng nói như vậy. Làm con hiếu thuận mua ẹ cái ti vi tính là gì."

Lúc này Triệu Ngọc Trân không thể không lên tiếng: "Tôi không phải không cho anh hiếu thuận, tối thiểu anh nên nói cho tôi biết trước một tiếng chứ! Len lén mua sau này mới nói với tôi ý là chuyện đã xảy ra rồi hả."

Chu Tiểu Vân mới hiểu, mẹ tức giận là vì trước đó cha không nói trước, không tôn trọng mẹ!

Chu Quốc Cường cuối cùng đuối lý, ông lẩm bẩm: "Không phải sợ anh sợ nói với em em không đồng ý nên mới tiên trảm hậu tấu!" Dùng đầu ngón chân cũng biết Triệu Ngọc Trân nhất định không đồng ý.

Triệu Ngọc Trân tai thính nghe được lời chồng nói lập tức phản bác: "Anh đừng có coi lòng dạ tôi như con gà, ai nói tôi chắc chắn không đáp ứng. Anh từ từ thương lượng chắc gì tôi đã không đồng ý."

Chu Tiểu Vân viện cớ nịnh hót mẹ: "Cái này phải trách ba, thời gian này mẹ con đâu có nghĩ thấp quá? Với bà nội cho tới bây giờ chưa từng phản đối, cả tiền thuốc men nhà mình bỏ ra trước nhiều nhất mẹ cũng chưa lên tiếng! Con nghĩ, nếu trước đó ba nói với mẹ một tiếng. Mẹ chắc chắn sẽ không tức giận đúng không?" Triệu Ngọc Trân không khỏi gật gật đầu.

Chu Quốc Cường lúc này làm sao không biết dụng ý của con gái, thấy con gái liên tục chớp mắt ra hiệu với mình. Trong lòng ông cười thầm con bé này nhanh trí, ngoài miệng ngoan ngoãn nhận lỗi.

Triệu Ngọc Trân tức giận mấy ngày sớm tiêu tan gần hết, lại bị Chu Tiểu Vân và Chu Quốc Cường một xướng một hát đâu còn tức giận, sắc mặt bắt đầu hòa hoãn. Lại thấy chồng ân cần gắp một miếng cánh gà mình thích bỏ vào bát, cuối cùng Triệu Ngọc Trân nở nụ cười tươi cười.

Thấy cha mẹ lại hoà hảo, ba anh em chợt cảm thấy không khí mát mẻ hẳn.

Nhị Nha khoa trương hít sâu: "Oa, mấy ngày nay con bước đi đều nhẹ chân nhẹ tay không dám thẳng lưng, hiện tại rốt cuộc nhìn thấy ánh mặt trời!" Vẫn là người một nhà hoà thuận mới tốt!

Triệu Ngọc Trân cười mắng: "Con ấy, nha đầu chết tiệt kia tâm nhãn nhiều."

Sao Nhị Nha phải cẩn thận như thế? Chẳng phải sợ một khi không tốt sẽ bị lấy ra làm nơi trút giận à! Nếu đổi thành cẩu thả và không biết nhìn sắc mặt như Đại Bảo ở nhà, không chừng bị trút giận bao nhiêu lần!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cùng cười.

Chu Quốc Cường rèn sắt khi còn nóng nói: "Cái kia, hôm nay mẹ còn hỏi em, nói sao mấy ngày nay chưa thấy em, bà sợ hai vợ chồng mình cãi nhau, tức anh nên mới không chịu đến chỗ bà. Anh thấy nếu ngày mai em rảnh thì qua chỗ mẹ ngồi một lúc đi!"

Triệu Ngọc Trân không lớn tình nguyện gật gật đầu, nghĩ thầm bà cụ đúng là khôn khéo, chú ý tới cả chi tiết nhỏ này. Hai ngày nay trong lòng bà không thoải mái không muốn đến chỗ mẹ, một mặt là tiếc tiền mua ti vi, về phương diện khác lại là không muốn nói chuyện với chị dâu Thẩm Hoa Phượng, theo tính cách của chị ta không chừng sẽ nói gì đó!

Chuyện Triệu Ngọc Trân lo lắng cũng có lý, mấy anh em thấy Chu Quốc Cường mua ti vi không có cảm giác gì, thế nhưng Thẩm Hoa Phượng và Tống Minh Lệ lại có.

Tống Minh Lệ ở trước mặt Chu Quốc Dân nhíu mày: "Quốc Dân, anh nói xem anh Hai sao lại âm thầm cũng không nói trước một tiếng đã mua ti vi ẹ rồi? Đây chẳng phải khiến chúng ta khó coi à! Dù sao cũng nên là mấy anh em cùng góp tiền mua chứ!" Người ta chẳng phải sẽ nói nhà con thứ Ba trong thị trấn keo kiệt tiếc bỏ tiền?

Chu Quốc Dân cảm giác đầu to ra, sao đàn bà cứ ở mấy việc lông gà vỏ tỏi này nọ dây dưa mãi chứ? Ba anh em ai có tiền ai tiêu nhiều cứ tiêu, cần tính toán chi li như thế!

Lý do Thẩm Hoa Phượng tức giận càng nhiều, bà cụ ở nhà mình, mà chú Hai không hé răng đã chuyển tivi sang đây. Người biết sẽ nói con trai thứ hiếu thuận, người không biết còn không nói mình ngược đãi bà cụ à?

Thẩm Hoa Phượng không ngừng cằn nhằn trước mặt Chu Quốc Phú: "Mẹ anh thật là, muốn xem ti vi cứ nói với em một tiếng em chuyển tivi trong phòng cho bà là được, giờ khen ngược, để chú Hai làm người tốt, em đây cực cực khổ khổ cả ngày hầu hạ bà lại biến thành người xấu."

Phương pháp tốt nhất Chu Quốc Phú đối phó với Thẩm Hoa Phượng chính là mắt điếc tai ngơ, có lúc chiêu này dùng được có lúc tác dụng hoàn toàn ngược lại, chỉ nhìn một cách đơn thuần xem mức độ vợ tức giận cỡ nào.

Nếu không phải chuyện gấp gáp, Thẩm Hoa Phượng thấy Chu Quốc Phú không lên tiếng mặc bà quở trách trong lòng rất cao hứng, nhưng nếu như Thẩm Hoa Phượng cho rằng là chuyện lớn mà Chu Quốc Phú vẫn giả ngu bỏ ngoài tai lời bà nói thì càng nổi giận. Tình huống hiện tại chính là loại thứ hai. Thẩm Hoa Phượng thấy Chu Quốc Phú không lên tiếng oán giận càng ngày càng hăng say, lại nói hầu hạ bà cụ mệt thế nào khổ ra sao.

Chu Quốc Phú nghe không nổi nữa: "Quần áo của mẹ tôi chẳng phải đều do cô Út của bọn nhỏ sang đây giặt à? Hằng ngày bà nấu cơm ẹ ăn còn mệt chỗ nào?"

Thẩm Hoa Phượng bị cắt ngang sửng sốt, chợt bạo phát: "Một ngày ba bữa cơm không mệt người à? Buổi tối còn phải đun nước hầu mẹ rửa chân, sáng sớm đổ bô đi tiểu, việc này không phải đều do tôi làm sao? Cả ngày tôi phải ở nhà, sợ mẹ anh không có ai chăm sóc, không dám đi đâu, mấy chuyện này sao anh không nói?"

Chu Quốc Phú bại trận, dỗ ngon dỗ ngọt một hồi thật vất vả mới trấn an được Thẩm Hoa Phượng kích động.

Lúc Triệu Ngọc Trân đến thăm bà cụ, do có thừa tức giận Thẩm Hoa Phượng cố ý đến phòng bà nội đi một vòng, (trong lời nói) mặc giáp mang gậy khen ti vi mới mua mấy câu.

Trong lòng đầy bụng oán khí Triệu Ngọc Trân bất động thanh sắc nói: "Quốc Cường nhà em quý ở chỗ thật lòng, việc này chưa thương lượng với đại ca một tiếng đã tự ý làm chủ mua ti vi đến. Lúc ấy em nói, chị dâu nhất định sẽ oán giận anh, tiêu tiền tại sao không thông tri cho người ta một tiếng!"

Vừa nghe Triệu Ngọc Trân nhắc đến tiền, Thẩm Hoa Phượng lập tức vòng vo đổi gió, cười trò chuyện với bà hai câu đã chạy ra ngoài.

Triệu Ngọc Trân oán hận thầm nghĩ, đàn ông nhà mình thực sự là hảo tâm không làm ra chuyện tốt, đã bỏ tiền còn bị người ta nói lạnh nhạt, cục tức này nghẹn ở cổ họng nuốt không nuốt trôi được!

Bà nội sát ngôn quan sắc cẩn thận nói: "Ngọc Trân à, có phải Quốc Cường trước đó không nói với con một tiếng đã mua ti vi đến không? Ai, đừng trách Quốc Cường, đều tại bà già này, nói cái gì buồn chán muốn xem ti vi nói..."

Triệu Ngọc Trân cắt ngang lời hối hận của bà nội: "Mẹ, mẹ đừng đa tâm. Việc này Quốc Cường đã bàn với con rồi mới làm, mẹ cứ yên tâm xem tivi, cái khác mẹ đừng nghĩ nhiều. Con và Quốc Cường rất tốt, không tức giận." Triệu Ngọc Trân luôn miệng cam đoan bà nội mới yên lòng.

Đúng lúc này Chu Phương đến, nhìn thấy Triệu Ngọc Trân liền khen anh: "Chị Hai, không phải em khen anh trai mình, anh Hai đúng là người đàn ông tốt, đối xử với mẹ không chê điểm nào. Có tấm gương như anh ấy, sau này Đại Bảo Tiểu Bảo nhà chị chẳng phải cũng tranh nhau hiếu thuận anh chị?"

Triệu Ngọc Trân bị đùa nở nụ cười, Chu Phương vừa nói như thế, tâm tình nà khá hơn nhiều. Một việc chỉ nhìn một cách đơn thuần bạn nghĩ thế nào, nếu là theo phương diện này đúng là không phải chuyện xấu.

Triệu Ngọc Trân nghĩ đến tương lai lúc mình già đi, Đại Bảo Tiểu Bảo tranh nhau hiếu thuận mình thì nở nụ cười.

266. Chương 268: Đại Bảo Xuống Bếp Ký

Sau khi thi đấu xong, Đại Bảo được thả mấy ngày về nhà nghỉ ngơi, trạm dừng chân đầu tiên là chỗ trọ của Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo.

Trên người cậu luôn có chìa khóa, mở cửa vào phòng thì thấy hai em đều chưa về. Nhìn lại đồng hồ đeo tay, ừm, mới mười giờ thôi, chắc hai đứa đang học!

Đại Bảo nghẹn đầy một bụng lời muốn nói cho em trai em gái biết, hiện tại phải ngồi đợi hai đứa về thực sự là sốt ruột chết đi được. Cậu đột nhiên nảy ra ý định, nghĩ thầm chi bằng nấu bữa trưa cho Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo một kinh hỉ đi. Nghĩ đến cảnh tượng em gái kinh ngạc mở to mắt, Tiểu Bảo kinh hỉ nói "Anh trai em rất sùng bái anh", Đại Bảo tự tưởng tượng tự cười một mình.

Xuống lầu đến quầy thực phẩm dạo qua một vòng, mua ít cải trắng và miến, trong phòng bếp vẫn còn thịt không cần mua, lại mua ít thịt bò chín về cắt ra là ổn. Đại Bảo cầm túi thức ăn hưng phấn lên lầu, một bên bận việc một bên hồi tưởng lại các bước Chu Tiểu Vân nấu cơm.

Gạo? Đơn giản, không phải cho ít nước lã, dùng tay chà xát mấy lần à, cậu tùy tiện vo qua gạo rồi đổ nước. Nhưng, đổ bao nhiêu nước đây? Đại Bảo lo lắng, đúng là chưa bao giờ để ý lúc em gái cắm cơm đổ bao nhiêu nước vào nồi cơm điện.

Nếu không? Đổ nhiều một chút? Đại Bảo nghĩ thầm nhiều nước ít ra còn hơn đổ ít, nếu ít nước quá cơm không chín thì sao? Ừm, vẫn nên đổ nhiều một chút!

Thịt bò à, dễ làm, dùng dao cắt thịt bò thành mấy miếng to xếp ra đĩa. Thịt đã chín để sẵn trong bát to, cậu nhanh tay nhanh chân rửa sạch nồi, cũng không bỏ cải trắng vào nồi đảo qua một chút mà trực tiếp cho cả thịt và cải vào, bật bếp đun.

Được rồi, còn có miến, Đại Bảo bỏ một bọc miến to vào nồi, phát hiện nồi không đủ chỗ lại ba chân bốn cẳng bỏ ra một ít.

Nói chung, tình hình cực kỳ hỗn loạn!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo một trước một sau về đến nhà, nhìn thấy Đại Bảo đã chuẩn bị sẵn cơm nước chờ hai người, không nhịn được trợn mắt há hốc mồm, kỳ tích a! Không ngờ Đại Bảo cũng biết nấu cơm!

Đại Bảo thấy dáng vẻ hai em kinh ngạc thì nảy sinh cảm giác thành công, cười hì hì kêu hai đứa qua đây chuẩn bị ăn cơm.

Chu Tiểu Vân ôm thái độ quan vọng (cân nhắc, xem xét tình hình) đi vào bếp, thấy nguyên bản phòng bếp nhỏ sạch sẽ ngăn nắp hiện tại rối loạn, không khỏi vỗ vỗ trán. Chịu đựng, chịu đựng, nằm trong dự đoán. Sao nước lại vung vãi đầy đất? Sao trong nước lại có lá? Sao trên mặt đất lại có bát vỡ? Sao trên bệ bếp ngổn ngang bừa bãi vậy?

Vẻ mặt Đại Bảo vô tội giải thích: "Lúc anh rửa rau không biết tại sao đổ nước rửa ra nhà, rau có nhiều lá không ăn được nên để luôn trong nước. Lúc thái thịt không chú ý đánh vỡ cái bát, còn trên bệ này à, hắc hắc, anh cũng không biết tại sao lại thành như vậy."

Chu Tiểu Vân thở dài, tay chân nhanh nhẹn thu dọn.

Tiểu Bảo vỗ vỗ vai Đại Bảo nói: "Anh trai, anh vẫn nên ít vào phòng bếp thì hơn!"

Đại Bảo hắc hắc cười, ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn, hắc hắc!

Trên bàn bày một đĩa thịt bò chén, một bát thịt kho cải trắng, miến lớn và một bát canh trứng cà chua.

Đại Bảo vung tay gọi: "Nào, xới cơm, ăn cơm thôi!"

Tiểu Bảo mở nồi cơm điện, nhíu mày: "Anh, anh nấu món gì thế này!" Cơm không ra cơm, cháo không ra cháo, nửa sền sệt.

Đại Bảo liếc mắt nhìn thè lưỡi, ôi, quá nhiều nước!

Chấp nhận vậy, ăn tạm đi!

Chu Tiểu Vân gắp một miếng thịt bò, haha, một miếng có thể cắt thành ba bốn miếng nhỏ. Hai người Đại Bảo Tiểu Bảo đều không để ý, nói thẳng ăn như thế thích hơn.

Miến cho vào quá sớm nát nhừ, vừa gắp đã vỡ vụn. Đại Bảo lanh trí vào bếp lấy ra ba thìa mỗi người một cái, múc ăn là được thôi!

Mấy tảng thịt khô Chu Tiểu Vân mang đến chuẩn bị ăn làm thịt kho tàu đã bị Đại Bảo dùng hết, cả bát đầy toàn thịt! Thôi đừng nói nữa, cố chịu ăn đi!

Tiểu Bảo không khách khí vừa ăn vừa phê bình: Canh cà chua quá mặn, cải trắng còn chưa rửa!

Đại Bảo xấu hổ không có chỗ chui, cố lên mặt: "Đã nấu cho em ăn còn chê này chê nọ." Đúng là thằng nhóc khiến người ta ghét!

Chu Tiểu Vân trấn an Đại Bảo: "Anh chưa bao giờ xuống bếp nấu cơm, hôm nay đã là phá lệ. Tiểu Bảo, đừng chê bai nữa, ăn mau đi! Chị cảm thấy anh Đại Bảo hôm nay làm không quá tệ, ví dụ như…" Khen cái gì được đây, cơm không được không thể giơ lên, thịt bò thái không vuông không tròn chỉ thể dùng một chữ —— dày, canh cà chua mặn không thể nhập miệng. Đúng là không tìm ra cái gì khen được.

Nhìn mặt Đại Bảo tràn đầy chờ mong, Chu Tiểu Vân thật vất vả nặn ra một câu: "Thịt kho cải trắng này rất tốt."

Đại Bảo hài lòng cười, thật là một đứa trẻ đơn thuần! Lời nói dối rõ ràng thế này cũng cho là thật…

Tiểu Bảo không nể mặt cười ha ha, thịt này là trước đó chị đã nướng qua đặt trong bếp, nếu để Đại Bảo tự mình nướng thịt thật sự cậu không dám ăn.

Đại Bảo lập tức tuyên bố tin vui của mình: "Anh tham gia thi đấu hai hạng mục: chạy nhanh một trăm mét và bốn trăm mét tiếp sức, một trăm mét đứng thứ nhất, thi tiếp sức đứng thứ hai."

Chu Tiểu Vân nghe xong mừng rỡ vô cùng, vội vàng chúc mừng Đại Bảo, đây đúng là tin vui lớn!

Tiểu Bảo cười hì hì: "Anh trai, sau này anh có cơ hội làm vận động viên chuyên nghiệp không, em thấy tư chất của anh không làm vận động điền kinh viên thì thật đáng tiếc."

Đại Bảo nhún nhún vai nói: 'Nghe nói lần này thi đấu xong đội điền kinh của tỉnh sẽ chọn ra hai người, anh nghĩ anh vẫn có cơ hội! Coi như không nắm chắc vào đội điền kinh của tỉnh, thì đội huấn luyện điền kinh thành phố đã sớm nói với hiệu trưởng trường bọn anh muốn chiêu mộ anh vào đó. Yên tâm đi, người tài giỏi giống như anh đây đi đến đâu chẳng bị giành giật, nửa năm nữa anh có thể tốt nghiệp, đến lúc đó nhất định sẽ có chỗ tốt để đi."

Đại Bảo giả vờ không quan tâm lộ tin vui này ra, kỳ thực trong lòng sớm đắc ý, mong đợi em trai em gái khen mình mấy câu! Kết quả đương nhiên không làm cậu thất vọng, Chu Tiểu Vân nghe xong vui mừng đến độ chảy ra nước mắt.

Đại Bảo vừa thấy em gái chảy nước mắt liền luống cuống: "Đại Nha, đang vui vẻ nói sao em lại rơi nước mắt?" Con gái thật kì lạ, lúc thương tâm khóc, lúc hài lòng cũng muốn khóc.

Chu Tiểu Vân lau nước mắt: "Không sao, chỉ là em quá vui mừng."

Quá vui mừng khi nhìn thấy Đại Bảo mỗi ngày trở nên ưu tú, quá vui mừng nhìn thấy anh ấy tự tin nói mình là một nhân tài. Quá vui mừng nhìn thấy anh ấy từng bước đi đến tương lai sáng lạn…

Trong lòng Chu Tiểu Vân cảm khái thực sự không thể nói ra miệng, chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác vui sướng và cực kỳ cảm động, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiểu Bảo cũng rất cao hứng vì anh trai, cậu huých Đại Bảo: "Anh được đấy, anh trai, nhìn trong mấy anh em nhà chúng ta, anh sẽ trở thành người đầu tiên nổi tiếng. Sau này em phải lấy anh trở thành mục tiêu phấn đấu."

Đối với Đại Bảo mà nói, đây đã là lời khen ngợi cao nhất. Người nói lời này là Chu Tiểu Vân thì thôi có thể lý giải, nếu là Nhị Nha đó là đương nhiên lúc nghe được chuẩn bị móc tiền, còn Tiểu Bảo nói thì như đốt pháo chúc mừng vậy.

267. Chương 269: Nhị Nha Buồn Rầu

Đại Bảo ở trong thị trấn đợi một ngày, tối ngủ tất nhiên ngủ cùng một giường với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ngại Đại Bảo ngáy to nói nhiều muốn ngủ cùng Chu Tiểu Vân, bị cô kiên quyết ngăn cản.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm sau này vẫn nên kiêng kị một chút tốt hơn, mấy ngày nữa mình sẽ mười sáu tuổi. Mọi người đều nói mười sáu tuổi là tuổi dậy, là giây phút đẹp nhất của một thiếu nữ sắp bước qua tuổi trưởng thành, đại biểu cho thiếu nữ ấy đã lớn, nếu vẫn thân thiết như thế với Tiểu Bảo có vẻ không ổn!

Vẻ mặt Tiểu Bảo ỉu xìu, ôm gối lại chen chúc cùng một giường với Đại Bảo, bị tiếng ngáy o o của anh làm cho không ngủ được. Đầu tiên cậu dùng giấy vệ sinh vo thành cục tròn nhé vào lỗ mũi anh ấy, tiếng hành quân khò khò im lặng được một lúc. Đang lúc cậu đắc ý chuẩn bị đi vào giấc ngủ ngọt ngào, không ngờ tiếng ngáy càng kinh thiên động địa hơn lại phát ra từ trong miệng anh ấy.

Nhìn Đại Bảo há to mồm ngáy, bực mình Tiểu Bảo oán hận thấp giọng mắng: "Nhìn sau này có cô gái nào chịu được tiếng ngáy của anh, làm vợ anh không."

Không nghĩ ra cách nào khác, Tiểu Bảo đành phải tìm bông nhét vào tai mình, cuối cùng cũng yên tĩnh được một chút để ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Tiểu Vân thức dậy nửa ngày cũng không thấy Tiểu Bảo rời giường đành phải vào trong phòng Tiểu Bảo gọi cậu một tiếng, kêu hai tiếng Tiểu Bảo hoàn toàn không có phản ứng. Chu Tiểu Vân cảm thấy kỳ quái đẩy Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, rời giường."

Còn buồn ngủ Tiểu Bảo mở to mắt lấy bông trong tai ra, sau đó ngáp một cái hỏi: "Chị, sao chị dậy sớm vậy?"

Chu Tiểu Vân vừa bực mình vừa buồn cười: "Còn sớm à, giờ đã sáu giờ rưỡi rồi, một lúc nữa phải đi học."

Tiểu Bảo quá sợ hãi, lấy tốc độ cực nhanh trước nay chưa từng có từ trên giường nhảy xuống, mau chóng mặc quần áo rửa mặt, xuống dưới lầu mua hai bánh bao vừa đi vừa ăn, đến trước cổng trường vừa vặn ăn xong.

Chu Tiểu Vân giống em, vừa đi vừa ăn, nuốt miếng cuối cùng thì đến trường.

Cuộc sống học tập bận rộn lại bắt đầu!

Đại Bảo ngủ thẳng đến mười giờ mới bò dậy, mặc quần áo tử tế xong chuẩn bị về quê, để lại tờ giấy trên bàn yên ổn ngồi xe trở về. Lúc về đến nhà trong nhà không có một bóng người cửa lớn khóa chặt, Đại Bảo không nói gì đi đến chợ chính. Quả nhiên, ba mẹ đều ở đây cả!

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân thấy con trai về đều vô cùng vui vẻ, tính ra Đại Bảo gần một tháng chưa về nhà.

Triệu Ngọc Trân thấy Đại Bảo đen đi một chút, gầy đi một chút thì thương lắm, quyết định đi mua một ít đồ ăn ngon cho con trai bồi bổ.

Đại Bảo vừa nghe ăn ngon đã cảm thấy bụng bắt đầu kêu "ục ục", đến giờ mình còn chưa ăn gì!

Triệu Ngọc Trân bảo chồng trông sạp còn mình chạy ra cửa hàng bánh ngọt bên ngoài chợ mua ít bánh ngọt và bánh mì, để Đại Bảo ăn tạm trước.

Đại Bảo ăn hết cái này đến cái kia, gió cuốn mây tan a, không trách được có câu bán tên đầy tớ ăn khoẻ khiến ông đây nghèo, lời này không sai chút nào.

Buổi trưa Triệu Ngọc Trân đặc biệt làm mấy món Đại Bảo thích ăn, liên tục gắp thức ăn vào bát con, thẳng đến khi trong bát cao như núi nhỏ không để được nữa mới thôi.

Nhị Nha chua chua nói: "Mỗi lần đại ca trở về sẽ làm món đại ca thích ăn, chị về sẽ làm món chị thích ăn, cho tới lúc này mẹ chưa bao giờ làm món con thích ăn cả!" Nói thì nói thế, Nhị Nha không ăn chậm chút nào. Tốc độ hạ đũa chả chậm hơn anh Đại Bảo bao nhiêu.

Triệu Ngọc Trân nghe xong lời này không ngừng cười: "Con bé chết tiệt này chỉ nói mò, mấy năm nay anh chị con không ở nhà chỉ có một mình con, chẳng phải vẫn theo khẩu vị của con à? Chỉ đến chủ nhật hoặc nghỉ lễ mới làm thêm món cho các anh chị, mà con vẫn không tha!" Con bé lòng dạ hẹp hòi này.

Đại Bảo cũng cười nói: "Cẩn thận sau này ăn thành mập nhé, nên thon thả như chị em mới đẹp."

Câu này có thể nói đâm trúng chỗ đau của Nhị Nha, trước đây không cảm giác mình béo, thế nhưng lên lớp năm cô bắt đầu phát hiện mình đang phát triển thành con nhóc béo, cằm dần dần đầy lên. Khiến Nhị Nha khó xử.

Ăn ít đi? Thế nhưng, nhiều đồ ăn vặt ngon như vậy bỏ bớt loại nào cũng tiếc! Khi tới bữa ăn chính mẹ Triệu Ngọc Trân thường làm món ngon hoa mỹ nói rằng để Nhị Nha ăn nhiều tốt cho cơ thể, Nhị Nha chờ ăn đến lúc bụng tròn vo mới nhớ ra sự thật mình đang dần dần béo phì.

Khiến Nhị Nha chịu không nổi là có một lần Triệu Ngọc Trân dẫn cô đi chợ. Ở chợ nhìn trúng một cái quần bó rất đẹp. Mẹ đã đồng ý mua, cô mừng như điên vào thử mới phát hiện kéo tới đùi thì không lên được nữa.

Nhị Nha ủ rũ từ chợ quay về, liên tiếp mấy ngày tâm tình vẫn phiền muộn.

Triệu Ngọc Trân không hiểu tâm lý thích đẹp của con gái nhỏ, coi việc này như chuyện cười nói cho Chu Quốc Cường nghe, Chu Quốc Cường cũng cười ha ha, chỉ cảm thấy con gái út vô cùng đáng yêu.

Từ trước đến nay ở trong lớp Nhị Nha là học trò cưng của giáo viên, hé ra cái miệng ngọt nhỏ cộng thêm gương mặt xinh xắn khiến cô luôn thảo được niềm vui của thầy cô. Trong các bạn học cô cũng có nhân khí nhất định, cuối cùng năm lớp năm đã được như nguyện làm tới chức lớp trưởng.

Trong lớp có mấy nam sinh nghịch ngợm không phục trong giờ học thường gọi "Con nhóc béo" .

Nhị Nha hận nghiến răng nghiến lợi, cô chỗ nào béo hả, chẳng qua so với bé gái bình thường mập hơn một xíu thôi, vẫn là tiểu nữ sinh thật đáng yêu dễ thương! Sao có thể gọi người ta là con nhóc béo chứ…

Hiện tại lại bị Đại Bảo nhắc đến chỗ đau, tâm trạng Nhị Nha lập tức chuyển âm u, môi bĩu lên.

Đại Bảo chưa cảm giác được lời mình nói đã làm lòng tự trọng nho nhỏ của Nhị Nha bị thương, còn nói: "Nhị Nha, anh nhớ năm ngoái em còn chưa mập vậy đâu, có phải năm nay ăn nhiều đồ ăn vặt quá không. Anh nói này, em nên ăn ít đi một chút, con gái và con trai không giống nhau. Con trai béo tí không sao, con gái béo thì không đẹp."

Nhị Nha nghiến răng nghiến lợi nói: "Em có chỗ nào béo hả!"

Không thể không nói Đại Bảo không biết nhìn sắc mặt, thực sự nghiên cứu khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị Nha, sau đó nghiêm trang nói: "Ừm, chính là trên khuôn mặt có nhiều thịt một chút, cằm có vẻ hơi tròn, trên người thì mặc nhiều quần áo nên anh không nhìn được."

Mặt Nhị Nha lúc trắng lúc xanh, lôi ra tuyệt chiêu chuyên đối phó với Đại Bảo cứ rắc muối lên miệng vết thương của cô.

Oa…

Đột nhiên oà khóc Nhị Nha khiến mọi người giật nảy mình, Chu Quốc Cường vội vàng hỏi: "Đang ăn cơm làm chi khóc a!"

Nhị Nha nghẹn ngào bụm mặt: "Đại ca… Đại ca…"

Chu Quốc Cường nghe xong nửa ngày chưa nghe ra Nhị Nha nói cái gì, không kiên nhẫn ông lập tức chỉ đầu thương nhắm ngay vào Đại Bảo vô tội: "Đại Bảo, có phải con lại bắt nạt em gái không?"

Cái gì gọi là "Lại"?

Cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ bắt nạt em ấy nhá, không bị con quỷ nghịch ngợm Nhị Nha bắt nạt đã không sai. Từ trước đến nay chỉ động thủ không động não Đại Bảo đâu phải là đối thủ của em trai em gái —— trong tình huống không động thủ chỉ có Đại Bảo bị bắt nạt!

Bị cha mắng một trận Đại Bảo cúi đầu, ai thán: Vì sao bị thương luôn là mình hả?

Nhị Nha gào khan một lúc không hề thấy có nước mắt, nhanh như chớp ti tí nhìn qua kẽ tay ra bên ngoài, thấy Đại Bảo bị mắng mặt mũi bầm dập cô cực kì vui.

Hừ, cho anh dám nói em béo!

268. Chương 270: Nhị Nha Ăn Uống Điều Độ Ký

Chủ nhật Chu Tiểu Vân về nhà cảm giác rất kỳ lạ, sao ánh mắt sốt ruột của Nhị Nha cứ nhìn tới nhìn lui trên người mình, ánh mắt kiểu nghiên cứu này làm cho người ta sởn tóc gáy.

Trước khi Nhị Nha nhào lên muốn sờ sờ mình, Chu Tiểu Vân rốt cuộc không thể nhịn được nữa mở miệng hỏi: "Nhị Nha, sao em cứ nhìn chị như thế?"

Nhị Nha bĩu bĩu môi: "Em chỉ muốn nhìn chị một chút vì sao vẫn thon thả như thế vậy? Anh trai giễu cợt em là con nhóc béo!" Tinh tế quan sát, Nhị Nha phát hiện lời anh trai nói đúng là không sai. Cao cao thon thả chị vừa đẹp lại có khí chất, mình nóng ruột thấp thấp tròn tròn đứng bên cạnh buồn bã thất sắc, nghĩ tới đây tâm tình Nhị Nha lại tụt dốc.

Chu Tiểu Vân bật cười, nhìn kỹ mặt Nhị Nha, ừm, hình như gần đây thực sự tròn hơn. Nhưng, còn cách béo một đoạn! Ở trong mắt Chu Tiểu Vân, em gái nhỏ châu tròn ngọc sáng thật đáng yêu!

Nhị Nha được khen mặt mày rạng rỡ, trong mấy anh em Chu Tiểu Vân nói chuyện có độ tin cậy cao nhất, lời này nếu là Nhị Nha tự nói ra sợ rằng cô cũng không tin tưởng. Lời này do chị Chu Tiểu Vân nói á, hiệu quả khác hẳn.

Tiểu Bảo không rõ chuyện gì nghiêm túc qua đây, nhìn Chu Tiểu Vân và Nhị Nha ở một bên nói thầm, chen miệng vào: "Chị, chị và em gái đang nói thầm gì đó! Haha, Nhị Nha, dạo này có phải em ăn nhiều quá không, ở nhà mẹ làm nhiều món ngon cho em ăn hả, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này tròn…"

Chu Tiểu Vân ra sức ho.

Đúng lúc tiếp thu được tín hiệu đương nhiên Tiểu Bảo sẽ không giống Đại Bảo không có mắt, lập tức cứng rắn chuyển lời định nói vòng vo qua: "… Ừm, tỉ mỉ nhìn kĩ, không phải rất tròn! So với Phùng Thiết Trụ thôn mình còn kém xa."

Lấy ai làm ví dụ không tốt, mà lại chọn nổi danh béo mập Phùng Thiết Trụ, Phùng Thiết Trụ là mặt tròn tiêu chuẩn, nhìn xa tựa như cái đĩa tròn vậy.

Nhị Nha bẹp bẹp miệng mếu máo rất có dáng vẻ sắp khóc nhè tại chỗ.

Chu Tiểu Vân thở dài, ôm Nhị Nha vài trong phòng, chuẩn bị khuyên bảo con bé. Cô nháy mắt ra hiệu bảo Tiểu Bảo đang thò đầu ra nhìn và Đại Bảo cách xa một chút, xem như cô đã nhận thức rõ. Hai anh em đều có sở trường đổ thêm dầu vào lửa, đừng để đang nói rất tốt lại bị hai người bọn họ trộn lẫn.

"Nhị Nha, đừng khóc nữa, nghe chị nói này. Con gái muốn đẹp là đúng, có nữ sinh nào không thích mặc đẹp, trang điểm đẹp, lớn lên xinh xắn chứ. Nhưng thích chưng diện cũng nên có một mức độ, không thể quá phận. Giống như em vậy, vì béo một chút gầy một chút mà ở chỗ này rơi nước mắt cũng là quá mức. Nghe chị nói, lau nước mắt đi!"

Chu Tiểu Vân dịu dàng nói nửa ngày, cuối cùng Nhị Nha lau sạch nước mắt.

Chu Tiểu Vân lại nói tiếp: "Nữ sinh xuất sắc thực sự nên có nội hàm, tu dưỡng, có khí chất, chừa ra một gương mặt xinh đẹp có ích gì, chẳng lẽ con người có thể trẻ tuổi đẹp mãi cả đời không già sao? Sau này nhớ phải đọc sách chăm học tập hơn, cô gái có học vấn có tri thức mới là vẻ đẹp chân chính. Từ trong ra ngoài luôn tản mát ra ánh sáng."

Chu Tiểu Vân tận tình khuyên bảo cuối cùng cũng có một giọt tác dụng, Nhị Nha chần chừ hỏi: "Chị, lời chị nói dường như em nghe hiểu lại giống như không hiểu. Ý của chị là không liên quan đến béo một chút hay gầy một chút, con gái phải chăm chỉ học tập tăng thêm tu dưỡng mới tốt đúng không?"

Chu Tiểu Vân cười ôm Nhị Nha, thật là một cô bé băng tuyết thông minh, sau này lớn lên không biết sẽ thông minh đến mức nào nữa!

Dưới sự khuyên bảo của chị, cuối cùng Nhị Nha cũng tạm thời gác lại vấn đề phiền lòng này. Nhị Nha bé nhỏ lần đầu tiên liên hệ giữa khiếu thẩm mỹ và nhân sinh quan.

Chị nói có điểm thâm ảo, không thể hiểu hết, hi vọng sau này lớn lên cô cũng có thể biến thành nữ sinh như lời chị nói! Nhưng, Nhị Nha vẫn rất hâm mộ chị Chu Tiểu Vân.

Cánh tay dài nhỏ, chân nhỏ thon dài, cằm trái xoan, bụng bẹp bẹp, thật dễ nhìn —— Khi hai chị em vào nhà tắm, Nhị Nha lại quan sát kĩ một chút chút, ha hả!

Mặc dù đã quyết định làm nữ sinh có nội hàm như lời chị nhưng, Nhị Nha còn hy vọng mình gầy đi một tí. Cô lén cho rằng, nếu chú trọng cả vẻ bên ngoài và nội hàm, chẳng phải vẹn toàn đôi bên?

Không dám nói cho bất kì ai, Nhị Nha bắt đầu ăn uống điều độ rất vất vả.

Đối với Nhị Nha mà nói, chuyện này thực sự là vô cùng thống khổ. Nhìn Triệu Ngọc Trân cố ý làm thịt viên rán tươi mới xốp giòn, cô thèm đến mức nước bọt đều chảy ra, nhìn anh Đại Bảo nghỉ ở nhà một miếng ăn một viên cực kỳ vui vẻ, ý chí của cô lại từ từ dao động.

Hay là, cứ ăn hôm nay, việc ăn uống điều độ ngày mai lại nói?

Anh trai chị gái đi học cả, ở nhà chỉ còn lại một mình Nhị Nha. Mỗi lần Triệu Ngọc Trân đi chợ không quên mua mấy món đồ ăn vặt ngon ở chợ mang về.

"Nhị Nha, mẹ mua đậu phộng đường con thích ăn nhất này…"

"Nhị Nha, bánh gạo này ăn được không, còn nóng hổi đấy, nhanh đến ăn…"

"Nhị Nha, mau đến xem hôm nay mẹ mua cho con món gì ngon này…"

… …

Cái gọi là ngày mai sẽ làm, ngày mai sao mà lâu đến quá. Nhị Nha luôn giãy giụa do dự giữa đồ ăn ngon và trở nên thon thả. Mỗi khi đồ ăn thắng lợi cô bé ăn ngấu nghiến, trong lòng chung quy vẫn xẹt qua ý nghĩ thế này: bắt đầu từ ngày mai nhất định phải khắc chế, không thể lại ăn như thế …

Từ từ vào tháng chạp, trong sự chờ đợi của bọn nhỏ năm mới đến rất nhanh.

Trong nhà đương nhiên không thiếu đồ ăn ngon, một ngày ba bữa buổi trưa buổi tối đầy thịt cá không nói, bình thường đồ ăn vặt cũng không ngừng. Chu Quốc Cường bàn tay to bỏ tiền cho Đại Bảo Chu Tiểu Vân ra siêu thị trên đường cái mua hai gói to đồ ăn vặt để bọn nhỏ Tết đến ăn thoả thích.

Hạt dưa, kẹo những thứ này đều là vật bình thường không kỳ lạ, còn có thịt bò khô, kẹo đường hình con thỏ màu trắng nhân hạt thông, bánh bích quy, bánh ngọt này đó bình thường rất ít được ăn. Nhị Nha một bên đấu tranh trong lòng một bên hung hăng nhét vào túi.

Miệng không dừng Nhị Nha vừa ăn vừa sám hối trong lòng, thực sự là đau khổ a!

Di? Túi màu sắc rực rỡ này là cái gì? Khoai tây chiên? Em thích ăn em thích ăn để lại hết cho em! Em nhỏ nhất, không cho anh trai chị cướp của em…

Kết quả là mặt Nhị Nha lại tròn thêm, bụng nhỏ nhô ra.

Sang năm mới, Triệu Ngọc Trân mang Nhị Nha đi tắm, liếc mắt liền phát hiện Nhị Nha lại béo lên. Không sao, ở trong mắt cha mẹ, vĩnh viễn sẽ không chê con gái béo. Ở trong mắt Triệu Ngọc Trân, dáng vẻ này của Nhị Nha rất khỏe mạnh thật đáng yêu đấy.

Vì thế Triệu Ngọc Trân thật lòng khen: "Nhị Nha, con như bây giờ vừa đúng, trông khuôn mặt nhỏ nhắn này tròn tròn rất dễ coi! Chị con anh Hai đều giống như con vậy mới đẹp!"

Nhị Nha không nói gì, trong lòng đang nhỏ máu!

Tại sao lại béo lên! Ngay cả mẹ cũng bắt đầu nói mặt mình tròn tròn, không cần nhéo…

269. Chương 271: Kì Thi Toàn Quốc Tới (1)

Học kỳ mới bắt đầu không lâu, thì tới kì thi quan trọng nhất của lớp mười một cấp ba: Kì thi toàn quốc. Không biết tại sao kì thi toàn quốc kiểu này vẫn có thể tiếp tục kéo dài, học sinh không đủ tư cách thi toàn quốc cũng không có quyền lợi dự thi vào trường cao đẳng.

Đây chẳng phải là một loại kì thị đối với học sinh có thành tích kém sao? Dựa vào đâu mà đến trường cao đẳng cũng không cho người ta dự thi? Có phải là quá tàn nhẫn không?

Mệt mỏi vất vả đọc sách nhiều năm, cuối cùng ở giai đoạn chạy nước rút lại bắt người ta rời khỏi cuộc thi, đây chính là chuyện rất vô nhân đạo.

Mà cố tình quy định này lại được công khai, hơn nữa giáo viên ở trong lớp động một tẹo lại mang cuộc thi toàn quốc này ra hù dọa học sinh: Cái gì mà nếu như em không vượt qua kì thi toàn quốc thì cứ chờ mà lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp trung học rồi về nhà đi, kiểu nói này luôn treo ở cửa miệng của giáo viên lớp mười một.

Có lẽ các thầy cô đều có ý tốt mong muốn học sinh nghiêm túc học tập trước kì thi, chỉ là không thể nghi ngờ khiến tinh thần các học sinh căng thẳng hơn. Cho dù một số học sinh có thành tích tốt nắm chắc trong lòng cũng không nhịn được gõ lên hồi chuông lớn.

Ngàn vạn lần không thể thi trượt, không phải không có ví dụ. Nghe nói năm ngoái có một học sinh, bình thường thành tích tương đối khá, đến khi đi thi phát huy thất thường nên không qua được kì thi toàn quốc.

Tên học sinh đen đủi kia rơi vào đường cùng phải chuyển trường, bắt đầu học lại từ lớp mười, khiến người ta than thở mãi không thôi. Vì thế, gần đây trong lớp người người cảm thấy bất an, chưa bao giờ bầu không khí học tập nặng nề như vậy cũng hợp tình hợp lý thôi.

Cả ngày đầu cúi quá thấp, cổ vô cùng khó chịu, Chu Tiểu Vân thở dài để bút xuống lắc lắc cổ, dùng tay ấn ấn cổ mấy cái. Một bàn tay khác thay thế tay cô, Chu Tiểu Vân không cần nhìn cũng biết là Lưu Lộ. Cũng không quay đầu lại đã cảm ơn: "Cám ơn nhiều nhé. Lưu Lộ đại tỷ."

Lưu Lộ cười nói: "Vì ngài phục vụ là vinh hạnh của tiểu nhân, nếu Chu đại mỹ nữ ở trong lớp hô to một tiếng "Cổ mình đau quá" không biết có bao nhiêu người đến tranh nhau phục vụ cho ngài, sao có thể đến phiên tiểu nhân."

Chu Tiểu Vân bị chọc bật cười. Lưu Lộ này, luôn nói chuyện phóng đại .

Thiệu Sắc Vi ở bên cạnh liếc nhìn Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ vui tươi hớn hở cười đùa, nghĩ thầm hai người này bây giờ còn có tâm tình nói giỡn thực sự là kỳ quái, đây chính là thời khắc quan trọng. Hai ngày nữa là đến kì thi toàn quốc rồi!

Giờ tự học sáng sớm bị các giáo viên chiếm giữ, giáo viên này vừa ra khỏi cửa giáo viên khác đã bước vào, khiến Chu Tiểu Vân cảm thấy lạ. Nghĩ thầm các thầy cô chắc đã thảo luận trước trên văn phòng rồi, không muốn bỏ phí một phút nào!

Lôi Hoành Tường giỏi nhất là gây náo nhiệt, đầu tiên làm một bài thơ hiện đại, ở trong lớp cao giọng đọc diễn cảm: A! (tác giả: không biết tại sao, thơ hiện đại đều thích lấy "A" làm mở đầu, có lẽ là muốn biểu đạt tâm tình!)

"A! Kì thi toàn quốc lớp mười một, tôi mười tám tuổi nó lặng yên đi tới, mang đến biết bao nhiêu phiền não. Tôi muốn đánh bại nó, để nó nhìn tôi nhấc cao chân mạnh mẽ tiến vào cánh cửa đại học!"

Hay! Không ít học sinh vỗ tay ầm ĩ.

Hiện tại An Vĩnh Kiện và Lôi Hoành Tường ngồi cùng bàn, bị mấy câu thơ không giống thơ, từ không giống từ của Lôi Hoành Tường chọc đến bật cười. Trịnh Hạo Nhiên hơi ngẩng đầu nhìn, cười cười rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Cao Tùng Soái không có tâm trạng nhất, đành cười một cái, mặt ủ mày chau nói với Lôi Hoành Tường: "Cậu thì thi toàn quốc xong mạnh mẽ tiến vào cánh cửa đại học, nhưng tớ lại có khả năng bị kì thi toàn quốc kia đè một phát bẹp luôn!"

Học sinh nam nữ trong lớp đều cười vang, nói chuyện khiến người khác không thích Cổ Hạo âm dương quái khí bảo: "Không vấn đề gì, ba cậu có bản lĩnh như vậy, chuẩn bị cho cậu vào đại học cũng không thành vấn đề." Nhắm thẳng vào chuyện Cao Tùng Soái cấp một cấp hai đều đi cửa sau vào.

Cao Tùng Soái đáp lại: "Ba tớ cũng nói như vậy, đến lúc đó cho tớ học trường đại học dân lập, nhưng nếu như tớ không thi qua kì toàn quốc chẳng phải là quá khó coi." Thì ra vấn đề cần quan tâm nhất chính là thể diện!

Mặc dù Lý Thiên Vũ và Cao Tùng Soái cãi nhau ầm ĩ không lúc nào yên tĩnh, nhưng thấy Cổ Hạo nói Cao Tùng Soái như vậy, trong lòng Lý Thiên Vũ có chút không thoải mái. Đương nhiên chuyện Cao Tùng Soái đi cửa sau là sự thật, nhưng Cổ Hạo lại nói như thế trước mặt bạn học cả lớp thì rất quá đáng.

Tục ngữ nói "người muốn mặt, cây muốn da" đâm thẳng vào chỗ đau của người ta cũng quá "Cái kia". Lý Thiên Vũ trượng nghĩa giúp Cao Tùng Soái một phen: "Đừng không có lòng tin với bản thân mình như vậy, nghe nói thi toàn quốc chỉ là thi một chút về kiến thức cơ bản rất dễ thông qua, số người vượt qua cũng phải 90%! Tớ tin cậu nhất định có thể qua được."

Cao Tùng Soái và Lý Thiên Vũ giả vờ giả vịt bắt tay nhau, cùng nhau cố gắng.

Cổ Hạo phí công làm vợ lẽ cảm thấy mất mặt, hậm hực ngồi xuống. Anh ta không muốn xảy ra xung đột với Lý Thiên Vũ. Tuy trong lớp thành tích của Lý Thiên Vũ không cao thế nhưng nhân duyên lại khá tốt, đáng nói nhất là đội bóng rổ của trường, có không ít anh em tốt đấy! Tốt hơn hết không nên chuốc lấy phiền phức.

Lúc cô Diệp vào lớp cầm theo mấy phong thư, rõ ràng Chu Tiểu Vân lại có thư. Chu Tiểu Vân nhận được một bức màu xanh, một cái tên quen thuộc đập vào mắt. Thì ra thư gửi từ trường bưu điện của Lâm Ba!

Trong hai năm qua, Lâm Ba vẫn gửi thư qua đây, đương nhiên không phải quá nhiều, khoảng một hai tháng sẽ gửi một phong. Trong thư chủ yếu nói một chút về cuộc sống các kiểu, không nói chuyện khác.

Chu Tiểu Vân có lúc hồi âm có lúc không, cô mơ hồ cảm giác được Lâm Ba có tình cảm với mình nhiều hơn trước. Nếu mỗi phong thư đều hồi âm, cô sợ Lâm Ba sẽ có một loại ảo giác, lại càng sợ cậu ta gửi thư đến nói tới chuyện không nên nói. Không hồi âm lại, tốt xấu gì cũng là bạn từ hồi cấp hai lại ngồi cùng bàn ba năm, không hồi âm lại thì quá vô tâm. Vẫn là khoảng năm ba phong thư hồi lại một bức thể hiện ý tứ.

Lưu Lộ bát quái cười trộm vỗ vai Chu Tiểu Vân: "Lại là bạn học cũ gửi thư tới!"

Chu Tiểu Vân vốn muốn giải thích hai câu lại thấy tai Sở Đình Đình dựng thẳng lên chờ nghe lập tức ngậm miệng, nếu để Sở Đình Đình nghe được cái gì tương đương với bạn học cả lớp đều biết.

Cô không có hứng thú lan truyền chuyện riêng của mình. Nháy mắt ám chỉ sau lưng mình cho Lưu Lộ nhìn, rồi quay đầu đi làm bài thi.

Sở Đình Đình không nghe được gì thất vọng thở dài, cuộc sống học sinh lớp mười một khô khan như vậy nếu có một tin hot cho cả lớp giải trí có phải tốt không.

Mắt vừa chuyển Sở Đình Đình đã có chủ ý chuẩn bị lúc rảnh rỗi sẽ tìm Lưu Lộ hỏi thăm một ít nội tình. Đương nhiên phải thừa dịp Chu Tiểu Vân không có ở trong lớp…

Sở Đình Đình vừa đọc sách vừa liếc trộm động tĩnh của Chu Tiểu Vân, nhân lúc cô đứng dậy đi vệ sinh, Sở Đình Đình cuối cùng bắt được cơ hội.

"Hi, Lưu Lộ, cậu với Chu Tiểu Vân là bạn cùng lớp từ cấp hai đúng không, cậu có biết thư của Chu Tiểu Vân là ai gửi tới không?" Sở Đình Đình khai thác Lưu Lộ. Đương nhiên Lưu Lộ biết rõ cô bạn cùng lớp Sở Đình Đình này là nhân vật như thế nào, có hỏi kiểu gì cũng không để lộ.

Sở Đình Đình chưa từ bỏ ý định, nghĩ rằng ở cấp hai Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân cũng học cùng một lớp, chưa biết chừng cậu ta sẽ biết! Tràn đầy lòng hiếu kì, cô không kiềm chế được quay đầu xuống bàn Lý Thiên Vũ hỏi thăm.

Học kì mới bắt đầu Lý Thiên Vũ và Cao Tùng Soái đều đồng loạt có thành tích tốt. Đương nhiên là do hai người tiến bộ không ít. Người luôn chiếm giữ vị trí số một đếm ngược – Cao Tùng Soái cuối cùng không phải đội sổ, Lý Thiên Vũ cũng đạt được vị trí hai mươi trong lớp, cô Diệp lập tức cho hai người cùng ngồi lên phía trên.

270. Chương 272: Kì Thi Toàn Quốc Tới (2)

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân lại nhận được thư của Lâm Ba gửi mặt đen lại, nghĩ thầm thằng nhóc này đã đi rồi còn viết thư đến làm chi? Một tháng một phong, thời gian còn rất chuẩn, cậu sớm đã không vừa mắt, không cách nào tưởng tượng nổi, nghẹn một bụng khó chịu không có chỗ phát ra.

Trùng hợp có người đưa tới cửa giúp cậu trút giận. Lý Thiên Vũ xị mặt, lạnh lùng nói: "Rảnh rỗi quá thì mang bài tập thầy cô giao ra làm, đừng cố tình đi hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác. Nhàm chán quá không có chuyện gì để nói hả?"

Đụng phải đống bụi, Sở Đình Đình rất chán nản, nói thế nào thì mình cũng là một bạn nữ tướng mạo xinh đẹp, thành tích lại tốt —— đây là Sở Đình Đình tự nhận, cái tên Lý Thiên Vũ này quá không nể mặt, đâu có ai nói chuyện với bạn nữ như thế!

Từ trước đến nay trong lòng Sở Đình Đình không chịu đựng nổi giữ kín chuyện gì, trở lại ký túc xá thì lải nhải kể lại chuyện này cho Thiệu Sắc Vi.

Đang chuẩn mang phích đi lấy nước, Thiệu Sắc Vi nghe thấy tên của Lý Thiên Vũ tay hơi khựng lại một chút, dường như trong lòng có một góc nào đó đang lay động. Thiệu Sắc Vi an ủi Sở Đình Đình hai câu rồi ra khỏi ký túc xá. Vừa đi cô vừa chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Lý Thiên Vũ thật sự là một nam sinh kì lạ, nói rất nghiêm túc hình như không giống, sau khi tan học cậu ta luôn sôi nổi chơi cùng đám con trai trong lớp. Nói cậu ta không tiến bộ, từ lớp mười tới nay thành tích một mực nâng cao là sự thật, từ lúc khai giảng đếm ngược đến bây giờ đã chen chân vào top giữa của lớp không phải là chuyện dễ! Trong lớp rất nhiều cao thủ, sao cậu ta dễ dàng làm được như vậy? Cái đầu cao cao, làn da rám nắng (bánh mật), đôi mắt đen láy, trên khuôn mặt đẹp trai luôn có nụ cười như chẳng hề quan tâm. Nụ cười như kiểu không thèm để chuyện gì trong lòng… Chỉ khi nào nhìn thấy cô bé kia cậu ta mới ân cần, khắp nơi bày ra bộ dạng cẩn thận lấy lòng khiến Thiệu Sắc Vi không nhịn được vị chua bốc lên.

Phải chăng vì cô bé kia là đối thủ lớn nhất của mình cô mới để ý đến như vậy? Hay là trong lòng cô sớm lặng lẽ in sâu hình bóng của nam sinh trong sáng như ánh mặt trời kia…Thiệu Sắc Vi không muốn nghĩ sâu về vấn đề này.

Tâm tư của con gái luôn lạ lùng, gặp phải người suốt ngày bày tỏ tình cảm khắp mọi nơi Ân Vĩnh Kiện, Thiệu Sắc Vi lại thấy chướng mắt, còn người không đặt mình trong mắt Lý Thiên Vũ, cô lại thấy cậu ta rất có cá tính.

Đúng là tình cảm rắc rối của con gái!

Cả chín môn đều ra trận, phải thi toàn bộ. Thi tròn ba ngày khiến người ta đầu óc choáng váng, não căng ra.

Lại còn là trường duy nhất đặc biệt mời giáo viên trường khác đến giám thị! Thanh thế thật lớn! Xem ra địa vị kì thi toàn quốc ở cấp ba gần giống với thi vào trường cao đẳng!

Chu Tiểu Vân phát hiện đề bài của kì thi toàn quốc thực sự không khó, chủ yếu là kiến thức cơ bản, phần khó một chút để phân loại tuyệt đối không vượt quá 10%, có thể nói tỉ lệ rất nhỏ.

Thi xong phát hiện vẻ mặt mỗi người đều rất nhẹ nhàng, xem ra cảm nhận của mọi người cũng không khác nhau lắm! Lưu Lộ mời Chu Tiểu Vân đến nhà mình làm khách, Chu Tiểu Vân lấy cớ muốn về thăm bà nội làm lí do từ chối. Nói thật, vừa nghĩ tới chuyện gặp mặt cha mẹ Lưu Lộ, trong lòng cô đã cảm thấy quái dị.

Thi xong theo lệ thường phải nghỉ ngơi, mặc dù chỉ có hai ngày ngắn ngủi cũng khiến các học sinh vui vẻ. Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo thoải mái đi về nhà. Vừa để đồ đạc xuống, hai chị em chạy ngay sang nhà bên cạnh thăm bà nội.

Nghỉ ngơi gần nửa năm, sắc mặt bà nội hồng hào hẳn, xuống giường đi lại không có vấn đề gì, Chu Tiểu Vân thấy thế rất vui. Xem ra bác gái mồm miệng có chút xấu xa thế nhưng làm người không tệ lắm, chăm sóc bà nội tương đối chu đáo.

Chu Tiểu Vân gặp Chu Chí Hải cũng được nghỉ ở nhà, Chu Chí Hải nhắc đến kì thi toàn quốc thì than thở: "Điểm thi toàn quốc của anh có lẽ hơi thấp, chưa chắc có thể qua được!"

Tuy nói không ôm hy vọng thi vào đại học, không có nghĩa là không muốn tham gia thi cao đẳng! Chu Chí Hải vẫn ôm tâm lý một phần vạn chuyện mèo mù đụng phải cá rán để suy xét một năm sau thi vào trường cao đẳng.

Chu Tiểu Vân có chút ngạc nhiên, đề thi toàn quốc đơn giản như vậy Chu Chí Hải còn lo lắng không qua? Xem ra ngoài miệng bác gái luôn nói thành tích của Chu Chí Hải không ra gì đúng là sự thật! Đương nhiên cô không nói thẳng đề bài đơn giản như vậy vân vân, không thể đâm bị thương lòng tự trọng của người ta!

Chu Tiểu Vân uyển chuyển nói: "Anh Tiểu Hải, anh đừng ở đây lo lắng nữa. Nghe nói thi toàn quốc đến cuối cùng cơ bản mọi người đều qua, số người trượt rất ít. Em nghĩ anh cũng có thể qua."

Chu Chí Hải thở dài: "Hy vọng là thế, chỉ hi vọng anh đừng rơi vào số ít là được." Nghĩ đến mẹ mình hay lải nhải Chu Chí Hải lại nhức đầu, nếu như không phải chưa có kết quả kì thi toàn quốc không biết đã bị chửi thành bộ dáng gì nữa!

Chu Tiểu Hà hừ khẽ đi đến, chào Chu Tiểu Vân một tiếng. Năm nay cô bắt đầu đi thực tập, ở một trường tiểu học ngay trong thị trấn. Với chuyện thực tập, Chu Tiểu Hà vô cùng nhiệt tình. Chu Tiểu Vân nghĩ đến cảnh chị họ nũng nịu tay chân luống cuống chăm sóc mấy đứa nhỏ không nhịn được bật cười.

Bà nội nhìn Chu Tiểu Hà xinh đẹp, nhìn Chu Tiểu Vân thanh lệ, nhìn sang Tiểu Bảo trắng nõn thanh tú, lại nhìn Chu Chí Hải khỏe mạnh sáng sủa, cảm thấy cháu trai cháu gái của mình đều rất ưu tú.

Ở trong mắt người già, đương nhiên cháu mình là tốt nhất! Ha ha! Tiểu Bảo thấy bà nội muốn đi ra ngoài phơi nắng, vội vàng bê ghế ra. Bà nội vui mừng nở nụ cười.

Chu Tiểu Vân đột nhiên phát hiện hình như Tiểu Bảo cao hơn rất nhiều, nếu hôm nay không đứng cùng một chỗ đúng là cô không phát hiện ra! Hiện tại để ý đến mới thấy em trai đã cao hơn mình rồi!

Lúc Chu Tiểu Vân cảm khái nói chuyện này cho Tiểu Bảo lại nhận được mấy câu trêu của Tiểu Bảo: "Chị, chị cảm thấy em thoáng cái đã cao hơn chị, nhưng em lại cảm thấy quá chậm! Trong lớp chỉ có thể tính vào nhóm giữa, mới cao bằng chị. Mỗi ngày em đều soi gương mong đợi mình lớn nhanh, cao lên một chút đấy!"

Tốt nhất là cao giống như anh Đại Bảo, nói vậy sau này có người dám khi dễ chị của cậu có thể tự mình đứng ra không phải trơ mắt nhìn Đại Bảo làm anh hùng nữa. Ha ha! Tiểu Bảo rơi vào ảo tưởng tốt đẹp không cách nào tự thoát khỏi.

Chu Tiểu Vân liếc nhìn Tiểu Bảo, sớm phát hiện ra Tiểu Bảo đang suy nghĩ viễn vông. Nhóc con này lớn lên, không biết mỗi ngày suy nghĩ những gì trong đầu. Nếu Tiểu Bảo vẫn giống như hồi bé đơn thuần ngây thơ, không biết nên vui mừng hay nên khổ sở.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, lần thứ hai Chu Tiểu Vân trở lại trường học. Không ngoài sở liệu, đại bộ phân bạn học đều thông qua kì thi toàn quốc lần này. Nghe nói chỉ có một số cực ít không qua được.

Toàn bộ lớp 10-1 đều qua kì thi toàn quốc. Lúc cô Diệp tuyên bố tin tốt này, cả lớp hoan hô nhảy nhót. Đương nhiên người vui mừng, sung sướng nhất là Cao Tùng Soái. Vốn trong lớp người có nguy cơ nhất chính là cậu ta, hiện tại thấy mình cũng qua, sao có thể không vui vẻ?

Mặc dù, điểm thấp lè tè… Không sao, chỉ cần qua là được. Đạt tiêu chuẩn muôn năm! Khuôn mặt cô Diệp cũng tươi cười tỏ rõ sự vui mừng, học sinh trong lớp mình một trăm phần trăm qua kì thi toàn quốc lần này, cô Diệp cũng có cảm giác hãnh diện.

Các em học sinh đáng yêu, hãy tận hưởng giờ khắc vui sướng này đi! Qua mấy ngày nữa các em sẽ tách ra. Ngay lập tức tới lúc phân ban tự nhiên và xã hội…

271. Chương 273: Ban Tự Nhiên, Ban Xã Hội (1)

Thoải mái không được mấy ngày các học sinh lại xôn xao bàn tán vì chuyện phân ban tự nhiên hay xã hội.

Kỳ thực đối với các học sinh mà nói, phân ban tự nhiên và xã hội là chuyện rất đáng mừng. Vốn phải học tận chín môn, hiện tại phân ra tự nhiên và xã hội chỉ học sáu môn, chắc chắn sẽ giảm gánh nặng cho các học sinh vì bớt được một số môn.

Chỉ có điều, cuối cùng nên lựa chọn ban tự nhiên hay xã hội đây?

Thường thì ban tự nhiên học toán, lý, hóa, sinh sau này thi đại học chuyên ngành nhiều nhất, nhưng đương nhiên ban xã hội có vẻ dễ thở hơn ban tự nhiên một chút, chủ yếu là học thuộc lòng gì đó, rất thích hợp cho nữ sinh học.

Đương nhiên cứ là nữ sinh phải chọn ban xã hội thì quá thành kiến (phiến diện), ai nói con gái thì không thể chọn ban tự nhiên? Nữ sinh thông minh cũng rất nhiều đấy nhé! Thiệu Sắc Vi không nói hai lời ghi tên vào ban tự nhiên.

Chu Tiểu Vân không thèm tranh cái này với cô ta, bạn thích ban tự nhiên là chuyện của bạn, tôi không cần vì chứng minh tôi giỏi hơn bạn mà đi học ban tự nhiên.

Chu Tiểu Vân sáng suốt lựa chọn ban xã hội. Từ trước đến nay ngữ văn và chính trị đều là điểm mạnh, lịch sử địa lý đối với cô mà nói chỉ như một bữa ăn sáng, ngược lại hóa học vật lý lại khiến cô đau đầu.

Bây giờ chuyện Chu Tiểu Vân chọn ban xã hội là chuyện tất nhiên. Cho dù có học sinh bàn tán, đồn đại thành tích không tốt mới chọn ban xã hội cũng không thể dao động quyết tâm của cô. Nghĩ đến sau này tạm biệt mấy môn hóa học, vật lý, sinh học, cô vui như mở cờ trong bụng!

Mấy đại cao thủ trong lớp trừ Chu Tiểu Vân ra hầu như đều chọn ban tự nhiên. Ân Vĩnh Kiện này, Lôi Hoành Tường này, rồi Trịnh Hạo Nhiên và Thiệu Sắc Vi nữa, đều chọn ban tự nhiên.

Gần đây Lưu Lộ rất đau đầu, mỗi ngày đều than thở vì chuyện phân khoa. Bản thân cô thì muốn vào ban xã hội nhưng ba mẹ cô lại kiên quyết bắt cô chọn tự nhiên. Lý do là: Học ban tự nhiên sau này thi đại học có nhiều ngành tốt, ra trường dễ xin việc hơn.

Lưu Lộ đang kháng nghị với người trong nhà, không biết có thể thay đổi được không.

Nam nữ mười bảy mười tám tuổi đã bắt đầu có suy nghĩ của riêng mình, bất đồng ý kiến với người lớn là chuyện rất bình thường. Lúc có xung đột, ai nên nghe ai? Đó mới là một vấn đề cần quan tâm.

Lưu Lộ hâm mộ nói: "Chu Tiểu Vân, ba mẹ cậu quá tốt với cậu, cậu muốn chọn cái gì thì chọn cái đó, căn bản không can thiệp vào. Không giống hai vị kia nhà tớ, haizz, nói thế nào cũng không có tác dụng, tớ sắp bị phiền chết rồi." Chu Tiểu Vân nhớ tới phản ứng của Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân không khỏi hiểu ý mỉm cười, về điểm này cha mẹ cô thực sự rất tốt "Theo ý con thích cái gì thì chọn cái đó", thật tốt!

Chu Tiểu Vân an ủi Lưu Lộ: "Cậu đừng trách ba mẹ, ba mẹ can thiệp cũng là xuất phát từ tình yêu thương dành cho cậu. Có thể cậu không đồng ý cách nhìn của họ, nhưng ba mẹ cậu yêu thương quan tâm đến cậu là điều không thể nghi ngờ. Cậu có thể quyết tâm kiên trì với lí tưởng của mình, thế nhưng không nên vì thế mà trách cứ ba mẹ."

Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ! Nào có cha mẹ nào không yêu thương con cái đâu!

Sau khi Chu Tiểu Vân trùng sinh (sống lại đúng với thân xác của mình) cuối cùng cũng cảm nhận sâu sắc điểm này, có lẽ một số cha mẹ có cách biểu đạt tình yêu thương rất cực đoan rất quá đáng, nhưng đều giống nhau ở tấm lòng vì con cái!

Lưu Lộ nghe Chu Tiểu Vân khuyên xong bất mãn nói: "Đương nhiên cậu sẽ nói như vậy, vì ba mẹ cậu quá tốt với cậu lại không bắt cậu chọn ban tự nhiên. Cậu không biết ba mẹ tớ kì vọng vào tớ bao nhiêu đâu, cả ngày ân cần dạy bảo nói này nói nọ. Bây giờ nhìn thấy hai người bọn họ đầu tớ sẽ đau, sao có thể đứng trên lập trường của họ suy nghĩ chuyện này chứ, tớ không tỏ thái độ với họ là tốt lắm rồi." Chu Tiểu Vân hết chỗ nói, nhà này đúng là ai cũng khó bảo!

Lưu Lộ lại thì thào oán giận tới chị gái Lưu Sương: "Chị tớ cũng thật là, thành tích tốt như vậy làm gì. Thi đậu đại học danh tiếng lại trúng chuyên ngành hot nhất. Hại tớ bị lấy ra so sánh, ba tớ ở nhà nói chị gái con thế này thế nọ, đúng là tớ không được như chị ý có cách nào khác đâu!"

Chu Tiểu Vân không có cách nào khuyên nhủ, đành vỗ vỗ vai Lưu Lộ tỏ vẻ ủng hộ mà thôi. Có rất nhiều chuyện cần tự mình đối mặt, người khác không thể nói nhẹ nhàng hai câu là có thể giải quyết. Hi vọng cha mẹ Lưu Lộ cuối cùng có thể hiểu và thông cảm cho bạn ấy!

Dĩ nhiên Tiểu Bảo biết chuyện chị gái chọn ban xã hội, cậu cực kỳ tán thành: "Chị, em vẫn cảm thấy chị đặc biệt thích hợp học ban xã hội, tương lai thi ngành tiếng Trung, mỗi ngày quan sát, viết lách gì gì đó, thật tốt!"

Chu Tiểu Vân nhận được ủng hộ của em trai cười sung sướng. Có người nhà hiểu và ủng hộ thật sự vô cùng hạnh phúc!

Không biết tại sao có nhiều người vẫn có cái nhìn phiến diện (định kiến: ý ở đây là không tốt) về ban xã hội, rất nhiều bậc cha mẹ gấp gáp bắt đứa nhỏ chọn ban tự nhiên. Rõ ràng học lý hóa không tốt, sau này học chẳng phải càng vất vả sao? Khiến người khác không hiểu nổi!

Sở Đình Đình phân vân đắn đo giữa hai ban, cuối cùng cũng dũng cảm lựa chọn ban xã hội. Theo như Sở Đình Đình nói đó là: "Trai đẹp ban tự nhiên rất nhiều, phần lớn nam sinh đều chọn ban tự nhiên, điều này khiến tớ tràn đầy hi vọng với ban tự nhiên. Đáng tiếc thành tích ba môn lý hóa sinh của tớ không ra gì, đành phải nhịn đau tạm biệt các soái ca."

Khuôn mặt buồn bã của Lưu Lộ cũng bị đùa bật cười. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm tốt nhất đừng bị phân vào cùng lớp với Sở Đình Đình, cả ngày nghe cậu ta huyên thuyên tai sắp chai rồi!

Lúc tan học chạm mặt Dương Phàm, kỳ thực Chu Tiểu Vân không cần hỏi cũng biết Dương Phàm sẽ chọn ban tự nhiên nhưng vẫn lễ phép hỏi. Dương Phàm cười đáp: "Đương nhiên tớ chọn ban tự nhiên rồi, được rồi, cậu có biết Lý Thiên Vũ chọn ban tự nhiên hay ban xã hội không?"

Chuyện này Chu Tiểu Vân thật sự không biết, trước kia tin tức này không cần cô hỏi thăm Lưu Lộ sẽ nói cho cô biết, nhưng hai ngày nay tâm tình bạn ấy đang bết bát nào có tâm tư nhắc tới chuyện Lý Thiên Vũ chọn ban nào.

Dương Phàm thấy Chu Tiểu Vân không biết thì nói chuyện mình biết ra: "Lần trước lúc tớ tình cờ gặp cậu ấy có hỏi, lúc đó cậu ấy nói muốn suy nghĩ một chút. Tớ thấy lạ, chuyện này có gì phải suy nghĩ. Hóa học vật lý đều là sở trường của cậu ấy, ngược lại chính trị lịch sử đều không tốt, tốt nhất nên chọn ban tự nhiên, chẳng lẽ lại học ban xã hội? Không biết thần kinh cậu ấy có bình thường không."

Chu Tiểu Vân giật mình, giống như có ý nghĩ nào đó lướt qua đầu lập tức cô quăng nó ra khỏi tâm trí. Chắc Lý Thiên Vũ không vì muốn cùng lớp với mình mới chọn ban xã hội đâu! Chắc là không đâu…

Hai ngày nay đề tài học sinh nói luôn là chuyện này, nếu không, Vương Tinh Tinh sẽ không tới tìm Chu Tiểu Vân nói chuyện phiếm. Chu Tiểu Vân thấy Vương Tinh Tinh đến cảm thấy rất vui vẻ. Gặp mặt nói chuyện với bạn tốt cũ (à thoải mái nhất, nghĩ cái gì thì nói cái đó.

Vương Tinh Tinh vừa tới đã tuôn ra chuyện khổ tâm: "Chu Tiểu Vân, cậu không biết gần đây tớ bị mẹ tớ nói nhiều đến thế nào đâu. Không biết bà nghe được từ đâu mấy lời nói linh tinh như ban tự nhiên tốt hơn

ban xã hội, không nói lí lẽ đã bắt tớ không chọn ban tự nhiên không được, tớ với bà đả thông tư tưởng kiểu nào cũng không có tác dụng. Haizz!" Chu Tiểu Vân bật cười, nhà nào cũng giống như thế, đặc biệt mù quáng mặc kệ có thích hợp hay không đều bắt con cái chọn ban theo ý mình, thực sự quá kì lạ!

Chu Tiểu Vân an ủi bạn tốt của mình: "Được rồi, về nhà nói chuyện với ba mẹ cậu thật tốt, chúng ta cùng nhau chọn ban xã hội đi!" Vương Tinh Tinh nghe nói Chu Tiểu Vân cũng chọn ban xã hội vui vẻ nở nụ cười, nói thẳng về nhà đi tìm ba mẹ làm công tác tư tưởng.

272. Chương 274: Ban Tự Nhiên, Ban Xã Hội (2)

Ngày cuối cùng phải quyết định lựa chọn ban tự nhiên hay ban xã hội. Lúc Lưu Lộ nhảy chân sáo vào lớp học, khuôn mặt vui sướng không cách nào che giấu được. Lập tức Chu Tiểu Vân biết cách mạng của cô đã thành công.

Quả nhiên, Lưu Lộ còn chưa đặt túi sách xuống đã bắt đầu thông báo tin tốt: "Chu Tiểu Vân, tớ đứng đây trịnh trọng tuyên bố, ba mẹ tớ đã đồng ý để tớ chọn ban xã hội rồi!"

Chu Tiểu Vân cất túi sách thay Lưu Lộ, cười hỏi: "Cậu dùng phương pháp gì khiến ba mẹ cậu đầu hàng vậy?"

Lưu Lộ lấy lại vẻ xinh đẹp lanh lợi mọi khi: "Đương nhiên là lấy tình cảm đánh động rồi! Cậu không biết, đêm qua ngay cả cơm tối tớ cũng không ăn ngồi nói chuyện với ba mẹ cả buổi, thấy tình cảnh tớ nước mắt tuôn trào cuối cùng ba mẹ cũng gật đầu đáp ứng. Haizz, quả thực chính là chiến tranh thế giới. May mà anh Tiểu Vũ ở bên cạnh hát đệm, nếu không, một mình tớ chống không nổi."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, suy nghĩ một chút vẫn không nhịn được hỏi: "Lý Thiên Vũ chọn ban tự nhiên hay ban xã hội vậy?"

Một giây chờ đợi Lưu Lộ trả lời kia, Chu Tiểu Vân chợt phát hiện không ngờ mình lại có chút khẩn trương. Rốt cuộc cô hi vọng cậu ta chọn ban xã hội hay chọn ban tự nhiên đây… Cô cũng không biết… Lưu Lộ cười, nghĩ thầm tớ còn tưởng cậu có thể nhịn không thèm hỏi cơ đấy! Ha ha, xem ra vẫn quan tâm đến anh họ tớ, nếu anh Tiểu Vũ mà biết còn không vui đến chết?

"Mấy ngày nay anh Tiểu Vũ cũng lo nghĩ mãi, người nhà thì mặc kệ anh ý chọn, tùy ý anh ấy. Nhưng bản thân anh ấy lại không đưa ra được quyết định, lúc thì chọn cái này lúc lại chọn cái kia, mãi đến tối hôm qua mới hạ quyết tâm…"

Lưu Lộ lải nhải nói nửa ngày cũng chưa nói vào chính đề, cố ý muốn Chu Tiểu Vân sốt ruột. Kết quả lại khiến Lưu Lộ thất vọng, vẻ mặt Chu Tiểu Vân rất bình tĩnh không nhìn ra điều gì.

Trong lòng Lưu Lộ lầu bầu thật sự quá mất mặt, sau đó mới nói đáp án: "Anh Tiểu Vũ chọn ban tự nhiên!" Đáp án trong dự liệu, mặt ngoài Chu Tiểu Vân cười nhạt, trong lòng lại xẹt qua cảm giác khác lạ đến tột cùng là gì chính cô cũng không nói rõ được…

Sau này người kia sẽ không cùng lớp với mình nữa, sẽ không cả ngày nhăn nhăn nhở nhở chạy qua chạy lại trước mặt cô, sẽ không mặt dày chạy tới tiếp chuyện, sẽ không có cơ hội cẩn thận lấy lòng, sẽ không chạy đến khuấy đảo hồ nước yên lặng của cô, sẽ không khiến cô đau đầu phiền lòng nữa..

Thế nhưng, vì sao trong lòng cô lại có cảm giác mất mát buồn bã không thể dùng lời nào để diễn tả như thế..

Lý Thiên Vũ đeo balo tiến vào lớp, bình thường ngẩng đầu mà bước hôm nay cậu lại tỏ ra không còn chút sức lực nào, đầu cúi thấp ánh mắt nhìn thẳng xuống đất giống như trên mặt đất sẽ có vàng xuất hiện vậy.

Bạn học chào hỏi, cậu buồn bã ỉu xìu đáp lại cũng không buồn để ý. Lý Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tiểu Vân, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của cô…

Giờ khắc này, trái tim Lý Thiên Vũ đập thình thịch, gần như lạc lối trong đôi mắt sâu thẳm kia. Chu Tiểu Vân dời ánh mắt trước, khéo léo nghiêng người nói chuyện với Thiệu Sắc Vi để hình bóng Lý Thiên Vũ ra khỏi tầm mắt của mình.

Lý Thiên Vũ thất vọng thở dài, từ từ đi tới vị trí của mình. Cậu ngồi phát ngốc, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Người khác nhìn thấy tình cảnh như sau: Lý Thiên Vũ giống như một đầu gỗ ngồi đó không động đậy, Cao Tùng Soái bạo dạn vỗ Lý Thiên Vũ một phát: "Này, ngồi đây phát ngốc gì thế!"

Bình thường khẳng định Lý Thiên Vũ sẽ nhảy dựng lên làm ầm ĩ một trận với Cao Tùng Soái, hai người nửa đùa nửa thật cãi nhau ầm ĩ là chuyện bình thường, vì thế Cao Tùng Soái vỗ Lý Thiên Vũ xong, nhanh chóng nhảy ra xa làm tư thế phòng thủ.

Đáng tiếc, hôm nay Lý Thiên Vũ như lão tăng nhập định, không thèm nhúc nhích, khiến cậu ta cảm thấy mất mặt, cảm giác mình làm chuyện gì đó rất ngốc, Cao Tùng Soái ngồi vào chỗ bất mãn lẩm bẩm nói: "Làm sao lại thế này, cậu có tâm sự gì à!"

Lý Thiên Vũ mặc kệ cậu ta, thay đổi tư thế lại ngồi thiền. Lôi Hoành Tường chạy qua gọi Lý Thiên Vũ: "Lý Thiên Vũ, cô Diệp gọi mấy nam sinh bọn mình tới phòng làm việc dọn ít đồ."

Bình thường là người nhiệt tình nhất, nhưng hôm nay Lý Thiên Vũ lại thiếu hăng hái, xua tay nói: "Không đi, cậu gọi người khác đi đi!"

Lôi Hoành Tường kiên quyết kéo Lý Thiên Vũ ra khỏi chỗ: "Thôi đi, đừng ở chỗ này dở chết dở sống nữa, không phải chỉ là phân ban chia lớp thôi sao, cũng không phải sau này chết già không gặp lại, chẳng phải vẫn ở cùng một trường à? Muốn gặp còn đầy cơ hội kìa! Đi một lát thôi, cô Diệp chỉ đích danh cậu đi, không muốn đi cũng phải đi!"

Lôi Hoành Ttường rất thông minh, Lý Thiên Vũ dành tình cảm cho Chu Tiểu Vân cũng bị cậu sớm nhìn ra, hai người lại có giao tình tốt như vậy đương nhiên không thể không biết. Một năm nay Lôi Hoành Tường không ít lần cười nhạo Lý Thiên Vũ.

Chỉ có điều, bây giờ nhìn bộ dáng Lý Thiên Vũ chán chường như vậy thật sự khiến người khác không đành lòng, Lôi Hoành Tường "kín đáo" an ủi Lý Thiên Vũ mấy câu, sau đó lôi Lý Thiên Vũ đi làm cu li.

Phòng làm việc đang được tổng vệ sinh, các giáo viên ở đây thu dọn đồ đạc, đương nhiên quét dọn làm vệ sinh đều là những học sinh số khổ (xui xẻo).

Nhiệm vụ chủ yếu của Lôi Hoành Tường, Lý Thiên Vũ và mấy nam sinh nữa là khiêng bàn. Bàn làm việc khá nặng nếu không có bốn năm người nâng thì không thể di chuyển, khiêng ra dọn qua rồi đặt lại vào chỗ cũ, nhiều bàn như vậy khiến mấy nam sinh mệt phờ.

Sau khi Lý Thiên Vũ bận rộn, tâm tình mới tốt hơn một chút, bắt đầu có tinh thần nói chuyện phiếm.

Cô Diệp chỉ đạo các học sinh dọn dẹp, cô hòa ái dễ gần nhưng gương mặt lại thiếu sự vui vẻ, nghĩ đến những học trò mình vất vả cực nhọc dạy dỗ gần hai năm nay lại bị chia ra vì chuyện phân ban, trong lòng cô Diệp cảm thấy rất khó tiếp thu.

Giống như đứa con mình vất vả nuôi lớn lại gọi người khác là mẹ… Đương nhiên, đây chỉ là cách so sánh nhưng lúc này cô Diệp lại có loại cảm giác như vậy! Các học sinh ưu tú sẽ chia ra phân vào các ban, thật sự cô rất luyến tiếc.

Nhưng mà có luyến tiếc cũng chẳng ăn thua gì. Rất nhiều chuyện không xảy ra giống như mong muốn của mình, không có cách nào, chúng ta chỉ có thể học cách thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Nguyện vọng phân ban xác định xong, căn cứ thành tích thi toàn quốc bắt đầu chia lớp. Mặt ngoài thì chẳng phân biệt lớp chọn lớp thường, thật ra cấp ba Anh Minh vẫn luôn thiết lập một hai lớp tăng cường. Nhà nước chủ trương tất cả chia ra không phân nặng nhẹ, sau lưng chẳng phải vẫn ngầm làm thế à?

Nhà trường cũng có tính toán riêng, đầu tiên tập hợp phần lớn học sinh giỏi vào hai lớp tăng cường, những người sẽ thi vào trường đại học cao đẳng đều đến từ đội hình xuất sắc nhất này. Hoàn cảnh học tập như vậy, học sinh sao có thể không dốc sức ra học đây? Cạnh tranh lớn đại biểu cho động lực của học sinh còn lớn hơn nữa.

Mặt khác, chung quy sẽ có vài trường hợp đặc thù, học sinh có phụ huynh đặc biệt sẽ có những yêu cầu đặc biệt. Con trai hiệu trưởng ở trong đó chỉ có thể coi như bình thường, vấn đề đó là con của cán bộ, có ai không muốn xếp con mình vào trong lớp đó.

Vì thế, học sinh trong lớp tăng cường nếu không phải thành tích đặc biệt tốt thì nhất định có quan hệ. Nói chung, các giáo viên tiếp nhận lớp tăng cường vừa là vinh dự nhưng cũng là chuyện rất khó xử.

273. Chương 275: Lớp Chọn Một Ban Tự Nhiên Và Lớp Chọn Một Ban Xã Hội

Cô Diệp là giáo viên giỏi môn ngữ văn tiếp quản lớp chọn một ban xã hội là chuyện đương nhiên, lại tiếp tục làm chủ nhiệm lớp.

Chu Tiểu Vân thấy cô Diệp dễ mến vẫn làm chủ nhiệm lớp trong lòng rất vui vẻ, nói thật ra, cô vô cùng thích Diệp Lan.

Giáo viên tốt chân chính là người như thế nào? Trong lòng mỗi người có một tiêu chuẩn, tiêu chuẩn của Chu Tiểu Vân chính là giáo viên hồi tiểu học thầy Phương Văn Siêu. Trong cảm nhận của cô, người đàn ông lịch sự nho nhã đó vẫn là mẫu đàn ông tiêu biểu nhất.

Cô Diệp cũng rất tốt, cô khá xinh đẹp tính cách lại ôn hòa thân thiết, đối với học sinh có thủ đoạn (phương pháp) nhưng tuyệt đối không khiến người khác phản cảm. Giáo viên tốt như vậy biết đi đâu mà tìm?

Trong lòng Chu Tiểu Vân cho rằng Diệp Lan giỏi hơn Tiếu Quân rất nhiều. Thành tích của Lưu Lộ vào ban xã hội cũng dư dả —— quên chưa nói, phần lớn cao thủ đều chạy tới ban tự nhiên, thành tích của Lưu Lộ ở ban xã hội có thể xếp vào top đầu. Khiến Lưu Lộ tìm được cảm giác thành tựu trước đây.

Điều khiến Chu Tiểu Vân vui mừng nhất là bạn tốt Vương Tinh Tinh cũng cùng lớp với cô.

Vương Tinh Tinh ở trước mặt Chu Tiểu Vân líu ríu nói hơn nửa ngày kể lể "huyết lệ sử" (chuyện khó khăn đầy máu và nước mắt) đã qua: "Chu Tiểu Vân cậu không biết tớ về nhà đấu tranh bao lâu mẹ tớ mới đồng ý cho tớ chọn ban xã hội đâu, cuối cùng tớ thực sự không có cách nào liền nói với mẹ tớ là: thành tích của Chu Tiểu Vân ở trong khối cũng đứng số một số hai, bạn ấy còn chọn ban xã hội sao con không thể chọn? Cứ như vậy, cuối cùng mẹ tớ cũng gật đầu đồng ý."

Chu Tiểu Vân "Xì" bật cười, Vương Tinh Tinh này thật là, đã nhiều năm như vậy rồi, cái tính bộp chộp vẫn chưa sửa đổi. Rất giống như đốt cây pháo. Lại còn lấy mình làm tấm khiên, không biết nên vui vẻ hay là kiêu ngạo đây.

Vương Tinh Tinh thần bí hề hề tiết lộ: "Cậu đoán xem, Hứa Mỹ Lệ bị phân đến lớp của ai?" Chu Tiểu Vân hứng thú, từ khi lên cấp ba Vương Tinh Tinh và Hứa Mỹ Lệ học cùng lớp hai năm, hai người này vẫn đối đầu như cũ, không ít lần cãi nhau.

Thực ra, Chu Tiểu Vân cảm thấy Hứa Mỹ Lệ là người không xấu, chỉ có điều, Vương Tinh Tinh yêu ghét rõ ràng, không có thiện cảm với Hứa Mỹ Lệ.

Vương Tinh Tinh nhắc tới chuyện này mặt mày hớn hở: "Hứa Mỹ Lệ cũng muốn chọn ban xã hội, kỳ thực với thành tích của cô ta nếu chọn ban xã hội chưa biết chừng sẽ cùng lớp với chúng ta, nhưng ba cô ta lại kiên quyết bắt chọn ban tự nhiên, thành tích toán lý hóa đặt ở đó kìa, còn chẳng bằng nổi tớ, sao vào lớp chọn được. Nghe nói bị phân vào lớp thứ 12 ban tự nhiên."

Địa vị của ban tự nhiên và xã hội không giống nhau. Tổng cộng có hai mươi lớp, hơn sáu mươi phần trăm học sinh chọn ban tự nhiên, vì thế ban tự nhiên tổng cộng có mười bốn lớp, mà ban xã hội ít quá chỉ có sáu lớp.

Có một câu nói được lưu truyền trong miệng rất nhiều người, cái gì mà "Học giỏi toán lý hóa, đi khắp thiên hạ cũng không sợ", không cần biết ban tự nhiên có ưu thế hay không dù sao cũng có rất nhiều người tin nó.

Lớp chọn một ban xã hội cơ bản bắt gọn một mẻ tất cả mầm non tốt của ban xã hội.

Lớp chọn một ban tự nhiên lại không giống thế, dựa vào thành tích thi toàn quốc trong số người tiến vào lớp chọn một có rất nhiều người trước đây là học sinh hai lớp tăng cường. Về sau xét thấy điểm cao quá nhiều, nghe nói ban tự nhiên lại tổ chức thi một lần nữa mới tuyển người vào lớp chọn.

Rất nhiều bạn học Chu Tiểu Vân quen biết đều ở lớp chọn một ban tự nhiên. Dương Phàm này, Thiệu Sắc Vi này, Ân Vĩnh Kiện này, Trịnh Hạo Nhiên này, Tần Tuyết nữa, làm người ta kinh ngạc nhất chính là Lý Thiên Vũ cũng vào được lớp chọn một.

Lý Thiên Vũ không giỏi chính trị, sử địa, chỉ có điều, hóa học vật lý sinh học toàn là môn sở trường, nghe nói đứng chót bảng (tên ở cuối danh sách lớp chọn một).

Chu Tiểu Vân nghe Lưu Lộ hình dung rất sinh động không nhịn được cười, chót bảng? Lý Thiên Vũ lúc học lớp mười cũng đứng chót bảng, chẳng phải về sau lại tiến bộ đứng trong top giữa ở lớp sao? Nam sinh nỗ lực học tập, thành tích tiến bộ lớn hơn nữ sinh rất nhiều, nhất là lúc ở cấp ba.

Có lời đồn bôi nhọ chỉ số thông minh của nữ sinh, "Con gái lên cấp ba thành tích rất dễ trượt dốc", những lời này không phải không có lý. Các thiếu nữ như hoa bắt đầu thích chưng diện, thích trang điểm, tâm trí bắt đầu phân tán, không tập trung vào học tập. Rất nhiều nữ sinh ở cấp hai thành tích khá tốt lên tới cấp ba bắt đầu từ từ trượt dốc.

Lấy thứ hạng trong khối làm ví dụ, một trăm tên đầu tiên nữ sinh chiếm tỉ lệ càng ngày càng ít, tới lớp mười một ít đến mức có thể đếm được. Nếu không phải có hai người Chu Tiểu Vân và Thiệu Sắc Vi vất vả chống đỡ toàn cục, hai mươi tên đầu tiên cơ bản không thấy bóng nữ sinh.

Vì thế, lớp chọn ban tự nhiên cao thủ như mây như rừng là có thể hiểu được. lần đầu tiên thi tháng sau khi chia lớp cũng đủ chứng minh điểm này.

Ở ban xã hội, Chu Tiểu Vân luôn xếp vị trí số một, so với người đứng thứ hai điểm cao rất nhiều, khiến cho những người khác không theo kịp. Ban tự nhiên cạnh tranh kịch liệt hơn, mấy vị trí đứng đầu điểm rất sát nhau.

Dương Phàm đứng nhất, Thiệu Sắc Vi theo sát phía sau xếp thứ hai, Ân Vĩnh Kiện đứng thứ ba, điểm người đứng thứ tư thứ năm kém hơn một chút.

Hỏi Chu Tiểu Vân vì sao biết? Điều này sao không biết được! Hai lớp ở tầng trên tầng dưới, muốn không biết cũng khó! Hơn nữa, danh sách một trăm người đứng đầu được công bố công khai! Ai không nhìn thấy?

Ban lãnh đạo trường cấp ba Anh Minh quá "trâu", bộ giáo dục có văn bản quy định rõ ràng không cho phép phân ban không cho phép xếp hạng học sinh. Chuyện cấp ba Anh Minh có lớp tăng cường mọi người đều biết, chỉ thiếu nói ra bên ngoài thôi, các lãnh đạo sao không biết?

Biết cũng không có biện pháp, con trai con gái thân thích của mình đều ở lớp đó đọc sách, sao có thể đi phản đối? Mở một con mắt nhắm một con mắt là được!

Sau mỗi lần thi tháng tất nhiên sẽ có xếp hạng, không chỉ xếp, còn quang minh chính đại dán thông báo giống như sợ mọi người không nhìn thấy. Các học sinh đi qua thấy, các giáo viên đi ngang qua thấy, ngay cả phụ huynh tới cũng thấy.

Dán chính là để ọi người nhìn, không phục anh chị có thể chuyển trường! Thứ trường cấp ba Anh Minh không thiếu nhất chính là học sinh! Cấp ba trọng điểm chính là trâu, phụ huynh còn phải cẩn thận nói chuyện với giáo viên "Xin lỗi thầy/cô giáo, thành tích của cháu nó không tốt khiến thầy/cô lo lắng" các kiểu.

Haizz, thói đời này!

Kéo hơi xa rồi, lại nói đến chuyện lớp chọn một ban xã hội và ban tự nhiên đi! So với ban tự nhiên khói thuốc súng tràn ngập, ban xã hội có vẻ yên lặng hơn nhiều.

Ban xã hội chủ yếu là nữ, đại khái khoảng sáu mươi phần trăm là nữ sinh. Ban tự nhiên thì lại trái ngược, nam sinh chiếm hơn nửa. Vốn trong trường học tỉ lệ nam nữ đã mất cân đối, nam sinh luôn nhiều hơn —— cái này được quy cho truyền thống tư tưởng trọng nam khinh nữ, rất nhiều người nhiều gia đình liều mạng muốn sinh một đứa con trai.

Phần lớn nữ sinh đều chọn ban xã hội, nữ sinh ban tự nhiên ít đến đáng thương. Từ lúc Tiếu Quân làm chủ nhiệm lớp chọn một ban tự nhiên có thần khí hơn không ít, bước đi như gió. Ở trước mặt Diệp Lan có cảm giác hãnh diện.

Đối với chuyện này Diệp Lan không cho là đúng, ban tự nhiên với ban xã hội không phải như nhau sao, có cần phải hạ thấp ban xã hội như vậy không?

Tiếu Quân thấy thành tích thi tháng của lớp mình cao như vậy rất vui mừng, có điều chỉ nói hai câu trước mặt Diệp Lan: "Trước đây mầm tốt lớp 11-1 cũng thi không lại lớp 11-2, nếu có Chu Tiểu Vân thì tốt hơn."

274. Chương 276: Tin Vui

Diệp Lan vừa cười vừa nói: "Thôi đi, hiện tại lớp của tôi sao có thể so sánh với lớp của anh. Anh đừng nghĩ tới học sinh tốt nhất của lớp tôi nữa, hiện tại Chu Tiểu Vân là trụ cột của lớp tôi đó. Tôi trông cậy vào trò ấy."

Tiếu Quân cười ha ha, sau này cũng ngượng không dám nhắc tới đề tài này.

Đương nhiên Diệp Lan cực kỳ thích Chu Tiểu Vân, có lẽ không có giáo viên nào không thích nữ sinh bình tĩnh thận trọng thông minh điềm đạm như vậy. Làm đâu chắc đấy, nghiêm túc cố gắng làm đến nơi đến chốn, vĩnh viễn không cần lo lắng cô bé gặp sai lầm. Học sinh như vậy có thêm nhiều người nữa thì quá tốt!

Huống chi, trình độ môn ngữ văn của Chu Tiểu Vân rất cừ.

Chu Tiểu Vân viết văn có thể coi như bài văn mẫu. Trên thực tế, Diệp Lan cũng làm như vậy, cô thường lấy bài văn của Chu Tiểu Vân đọc trước lớp, khiến Chu Tiểu Vân rất xấu hổ. Khoa trương hơn chính là lúc Diệp Lan dạy ngữ văn lớp chọn một ban tự nhiên cũng lấy bài văn của Chu Tiểu Vân ra đọc.

Lúc tình cờ gặp Thiệu Sắc Vi, cô ta sẽ cười nói: "Chu Tiểu Vân, hôm nay cô Diệp lại lấy đại tác phẩm của cậu đọc trước lớp tớ đấy, viết rất hay!" Chu Tiểu Vân mẫn cảm nhận ra trong lời nói của cô bạn cùng bàn trước kia có một tia địch ý không dễ phát hiện.

Chu Tiểu Vân cười nói chuyện phiếm với Thiệu Sắc Vi mấy câu, nét mặt hai người lúc nói chuyện rất hòa hợp, nhưng trong lòng mỗi người đang suy nghĩ gì thì không ai biết.

Chờ Chu Tiểu Vân đi rồi, ý cười trên mặt Thiệu Sắc Vi dần dần biến mất, nhìn bóng lưng Chu Tiểu Vân có chút thất thần: Chu Tiểu Vân, vì sao hiện tại không học chung lớp nhưng cậu vẫn luôn xuất hiện xung quanh tôi chứ! Cô Diệp thích cậu như vậy, luôn luôn tán tụng ca ngợi cậu, trong mắt nam sinh đó chỉ có cậu, khi nói chuyện với tôi cậu ấy thường tỏ ra rất lãnh đạm, chẳng lẽ tôi vĩnh viễn không thể bằng cậu sao?

Hiển nhiên Chu Tiểu Vân không biết cơn sóng dữ trong lòng Thiệu Sắc Vi, cô vừa đi vừa thấy khó hiểu, tại sao cô luôn mơ hồ cảm thấy Thiệu Sắc Vi có một loại địch ý đối với mình? Nụ cười trên mặt cũng không thể che được cảm giác kỳ quái ẩn sâu trong đôi mắt kia.

Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu đơn giản không nghĩ đến nữa, dù sao sau này cơ hội tiếp xúc gần như không có, Thiệu Sắc Vi thích thế nào thì thế ấy đi!

Chủ nhật về nhà, Đại Bảo xuân phong đắc ý*, hăng hái thông báo một tin tức tốt khiến cả nhà kích động.

Không ngờ Đại Bảo lại được huấn luyện viên đội tuyển điền kinh của tỉnh nhìn trúng!

~Đại Bảo sắp gia nhập đội tuyển điền kinh của tỉnh!

Nghề nghiệp của Đại Bảo bây giờ chính là vận động viên!

(Xuân phong đắc ý: câu thành ngữ này có xuất xứ như sau: Nhà thơ đời Đường Mạnh Giao thời trẻ ẩn cư ở núi Tung Sơn, được mẹ khuyến khích nên đã vào kinh thành Trường An dự thi nhiều lần nhưng đều không đỗ. Mãi đến năm 41 tuổi mới đỗ tiến sỹ, trong lòng tràn ngập niềm vui bèn viết mấy câu thơ:

(tích nhật ác xúc bất túc khoa, kim triêu phóng đãng tư vô nhai. Xuân phong đắc ý mã đề tật, nhất nhật khán tận Trường An hoa), tạm dịch là: Ngày xưa bẩn thỉu chẳng dám khoe, sáng nay phóng khoáng ý vô bờ. Gió xuân đắc ý vó ngựa lẹ, một ngày xem hết hoa Trường An. Trường An là kinh thành hoa lệ, xem hoa đây chỉ hoa lệ, tinh hoa, tươi đẹp của Trường An chứ không phải bông hoa.

Ban đầu câu thành ngữ chỉ sự việc đắc ý, trong lòng hứng khởi vui vẻ, ngày nay người ta lại dùng nó để nói về những sự việc không được xem xét , nghiên cứu cẩn thận hoặc làm cái gì cũng qua loa và sơ sài.)

Tin tức khiến Chu Tiểu Vân chấn động nửa ngày không nói ra lời. Trước đây cô từng nghe anh ấy nhắc tới chuyện tỉnh đang chọn tuyển thủ, lúc đó Đại Bảo còn nói không sao cả, dù sao vào đội điền kinh của thành phố cũng không thành vấn đề.

Nửa năm nay không nghe Đại Bảo nhắc lại chuyện này, Chu Tiểu Vân sớm cho rằng nhất định là anh ấy nói đùa, không ngờ mang tới sự vui mừng lớn như vậy! Trái tim sắp không chịu nổi rồi!

Chu Quốc Cường phản ứng lại đầu tiên, cười không thấy mắt đâu chỉ thấy răng, bàn tay to mạnh mẽ vỗ lên người Đại Bảo: "Tốt tốt tốt" ba chữ tốt liên tiếp, sau đó không nói thêm lời nào khác nữa.

Triệu Ngọc Trân có chút mờ mịt, nhìn Đại Bảo đang vui vẻ, lại nhìn Chu Quốc Cường hài lòng không nói nên lời, nửa ngày sau mới xác định tin mình vừa nghe đều là sự thật. Triệu Ngọc Trân ôm lấy Đại Bảo còn cao hơn so với mình một cái đầu: "Con trai, con đúng là đứa con trai tài giỏi của mẹ." Viền mắt bà ươn ướt, giọng nói nghẹn ngào.

Tiểu Bảo nắm chặt tay đấm một quyền vào ngực Đại Bảo: "Anh, anh thực sự là tấm gương tốt."

Đầu tiên bị Chu Quốc Cường dùng bàn tay sắt vỗ mạnh đã đau nhe răng trợn mắt nay lại bị Tiểu Bảo đập một cái vào ngực Đại Bảo kêu lên một tiếng: "Ai ui", "Tiểu Bảo, em xuống tay quá độc ác vậy! Anh là anh ruột em đấy!"

Ai còn đi quản Đại Bảo kêu cái quỷ gì? Chu Tiểu Vân không che giấu được sự kích động cùng vui sướng trong lòng: "Anh ơi, anh giỏi quá! Em cảm thấy tự hào vì anh…" Nước mắt trào dâng, nhanh chóng rơi xuống.

Đây là những giọt nước mắt vui sướng hạnh phúc, cũng là những giọt nước mắt bùi ngùi xúc động.

Anh Đại Bảo, cuối cùng anh cũng tránh xa quỹ đạo kiếp trước đi trên con đường rộng mở, cuối cùng anh cũng trở thành một thanh niên ưu tú, cuối cùng anh cũng không phụ sự kỳ vọng của em đối với anh, giúp cả nhà chúng ta được hãnh diện tự hào…

Nhị Nha đang cười đùa ầm ĩ, thấy Chu Tiểu Vân và Triệu Ngọc Trân rơi lệ cô bé cũng bị ảnh hưởng "Oa" khóc lên.

Tiếng vang kinh thiên động địa khiến Chu Tiểu Vân và Triệu Ngọc Trân đều giật mình, cảm xúc đã bị cắt đứt nhưng vẫn chảy nước mắt. Nhìn dáng vẻ Nhị Nha gào khan không giọt lệ nào, hai người không khỏi nở nụ cười.

Chu Tiểu Vân thương yêu vỗ cái đầu nhỏ Nhị Nha: "Được rồi, đừng gào khóc nữa, gào nửa ngày chẳng thấy rơi một giọt nước mắt!" Nhị Nha cười hì hì. Lúc này Chu Quốc Cường đi báo tin vui lớn cho bà nội, sau khi bà nội biết luôn miệng nói "Tốt" khiến Đại Bảo đứng một bên vui vẻ cười ngây ngô.

Chu Quốc Phú và Thẩm Hoa Phượng khen không dứt miệng, khen Đại Bảo như thể trên trời có dưới đất không, nhất là Thẩm Hoa Phượng, bà vui mừng giống như đứa nhỏ nhà mình được chọn trúng vậy.

Cho tới bây giờ Đại Bảo đều là người không chống cự nổi trước lời khen, lại bắt đầu lâng lâng. Chẳng qua, lúc này chẳng ai để ý chuyện Đại Bảo đắc ý cả. Cần phải như vậy!

Chu Quốc Cường đi đến đâu cũng vang lên tiếng chúc mừng, trên người ông nhét thêm bao nhiêu thuốc lá cũng không đủ dùng. Về sau ông dứt khoát đi siêu thị mua hai cây thuốc để trong nhà.

Hứa Đại Sơn ồn ào bắt Chu Quốc Cường mời ăn cơm. Chu Quốc Cường liên tục gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên."

Triệu Ngọc Trân đến chợ chính bán thịt đều thấy rất hãnh diện. Có ai thấy bà mà không khen Đại Bảo hai câu? Con trai có tiền đồ khiến người làm mẹ cũng cảm thấy kiêu ngạo tự hào.

Chu Phương nghe được tin tức qua điện thoại xong vui vẻ chạy tới kéo tay Đại Bảo không buông: "Xem nào, hiện tại cháu trai tôi rất có tiền đồ, người làm cô cũng cảm thấy vinh quang lây!"

Đại Bảo không biết nói gì chỉ cười. Chu Tiểu Vân sau lưng hiếu kỳ hỏi Đại Bảo: "Anh, chuyện lớn như vậy sao cho tới bây giờ không thấy chút tiếng gió nào thế!"

Theo tính cách của Đại Bảo chẳng phải một việc bé tí đã loan ra ọi người trong biết? Lần này tin tức tốt tới đột nhiên như vậy, trước đó lại không có nửa điểm dấu hiệu, thật khiến người ta trở tay không kịp!

Đại Bảo thành thật đáp: "Bởi vì trước đó anh cũng không biết, nghe huấn luyện viên nói ban đầu quyết định nội bộ anh sẽ không được chọn, chỉ có điều lúc thi đấu anh thể hiện xuất sắc được huấn luyện nhìn trúng, thầy kiên trì muốn chọn anh, tranh cãi rất lâu mới chuyển người được chọn thành anh. Với anh mà nói, giống như miếng bánh thịt rơi từ trên trời xuống, anh bị đập trúng hôn mê."

Bản thân Đại Bảo cũng không dám tin mình có thể được chọn! Tất cả tới bất ngờ như vậy, khiến Đại Bảo không có sự chuẩn bị trước không biết phương hướng ra sao. Thật giống như nằm mơ… Đại Bảo ngây ngốc nở nụ cười.

Tiểu Bảo đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ Đại Bảo đắc ý vui mừng ngốc nghếch không khỏi cảm thán: Đúng là người ngốc có phúc của người ngốc, nhìn người kém thông minh như Đại Bảo có lẽ sau này lại là người có tiền đồ nhất trong nhà!

Thật là thế sự khó lường!

275. Chương 277: Say Rượu

Mấy ngày nữa Đại Bảo phải ngồi xe đi, lần này đi xa nhà thực sự, không biết bao lâu mới được về một lần! Triệu Ngọc Trân bận rộn thu thập hành lý cho Đại Bảo, thiếu cái gì lập tức đi mua, rất sợ mang thiếu đồ.

Đại Bảo đứng bên cạnh nhìn rất bất đắc dĩ: "Mẹ, sao cả áo bông mùa đông mẹ cũng xếp vào để con mang đi?" Bây giờ mới là đầu mùa hè có được không.

Triệu Ngọc Trân không quay đầu lại nói: "Nhỡ may đến lúc đó phải huấn luyện gấp không cho con trở về làm sao bây giờ? Đương nhiên cũng phải mang theo."

"Vậy thì cũng không cần mang khăn mặt, kem đánh răng, bàn chải đánh răng theo chứ, đến đó rồi mua cũng được mà." Đại Bảo thấy mẹ cầm khăn mặt phân vân một chút rồi nhét vào rương hành lí bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Triệu Ngọc Trân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Trong nhà cái gì cũng có sẵn, con ra bên ngoài sống không quen, bị người ta lừa gạt thì sao?"

Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo, Nhị Nha đứng bên cạnh nhìn đều vui vẻ. Chu Tiểu Vân nghĩ tới hình ảnh Đại Bảo bị mấy cái rương lớn vây lại, bộ dạng đáng thương không khỏi nở nụ cười. Đại Bảo lẩm bẩm: "Trực tiếp mang theo hai cái chăn bông cho xong."

Không ngờ Triệu Ngọc Trân cũng nghĩ tới chuyện có mang chăn bông đi được không, Đại Bảo thật muốn cho cái miệng lắm lời này hai cái tát.

Đại Bảo giả vờ đáng thương năn nỉ nói: "Mẹ, mẹ thu thập ít một chút được không? Con phải ngồi mấy tiếng trên xe, đường dài hành lý nhiều thế này con lấy ra sao được!"

Chu Tiểu Vân cũng lên tiếng phụ họa: "Đúng vậy, mấy thứ linh tinh sang bên kia rồi đi mua! Đừng để huấn luyện viên thấy anh trai con bao lớn bao nhỏ giống như nông dân ra thành phố, chưa biết chừng các thành viên cũ sẽ bởi vậy mà xem thường anh con!"

Triệu Ngọc Trân dừng một chút, thấy Chu Tiểu Vân nói rất có lý. Nghe nói người ở thành phố lớn luôn giữ một số định kiến đối với những người đến từ huyện thành nhỏ, nếu Đại mang một đống lớn đồ vật này nọ đi chẳng phải khiến cho người ta cười nhạo? Đến lúc đó đưa cho Đại Bảo nhiều tiền một chút mang theo, thiếu cái gì thì mua là được.

Nghĩ thông suốt điểm này, Triệu Ngọc Trân lại bắt đầu lôi một đống đồ linh tinh ra ngoài, áo bông lấy ra, khăn mặt gì đó cũng lấy ra, cũng bỏ lại hai đôi giầy cũ.

Chỉ chốc lát sau, ba túi hành lý ban đầu biến thành một túi lớn. Toàn thân Đại Bảo thoải mái, cảm kích liếc nhìn Chu Tiểu Vân. Cô nháy mắt mấy cái ý bảo không cần cảm ơn.

Trước khi đi nhất định phải mời họ hàng thân thích, bạn bè tốt đến ăn một bữa cơm, Chu Quốc Cường đặc biệt đến khách sạn đặt hai bàn thức ăn ngon, lại mua hai chai rượu tốt.

Mấy anh em đương nhiên đều tới, bà nội thân thể tốt hơn cũng đến. Còn có dì Cả dì Hai thật lâu chưa gặp, người lớn ngồi một bàn, bọn nhỏ ngồi một bàn, vô cùng náo nhiệt. Đại Bảo thu không ít tiền lì xì, giàu lên vì một khoản tiền nhỏ này.

Chu Quốc Phú, Chu Quốc Dân, Ngô Hữu Đức, Triệu Cương luân phiên kính rượu Chu Quốc Cường. Chu Quốc Cường được anh em bạn bè khen tâm trạng vui vẻ, chỉ cần mời rượu ai đến cũng không từ chối, hết một chén lại uống thêm một chén. Kết quả thế nào – đương nhiên uống say rồi!

Đại Bảo và Tiểu Bảo một trái một phải đỡ cha về nhà, Đại Bảo thấy Tiểu Bảo cố hết sức, vội nghiêng người cha về phía mình nhiều hơn một chút. Tiểu Bảo thở phào nhẹ nhõm, một người đàn ông nặng một trăm năm sáu mươi cân (1 cân TQ = 1/2kg) không phải là người mà một đứa trẻ vị thành niên như cậu có thể đỡ được.

Lúc này cậu lại hâm mộ Đại Bảo to con, trông anh ấy có vẻ rất dễ dàng giống như không tốn tí sức lực nào, lại nhìn chính mình mệt mỏi thở gấp, Tiểu Bảo thở dài: người so với người tức chết người! Quên đi, mình thuộc về loại người có trí tuệ, sao so được sức mạnh với Đại Bảo.

Dọc đường đi miệng Chu Quốc Cường không ngừng nói, một hồi la hét muốn uống rượu, một hồi lại ồn ào nói mình chưa say nên không cần người đỡ. Không chút để ý đẩy Đại Bảo và Tiểu Bảo ra, Tiểu Bảo không chú ý bị đẩy thiếu chút nữa ngã xuống.

Chu Tiểu Vân vội đỡ Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, em có sao không?" Tiểu Bảo lắc lắc đầu nói mình không sao, chỉ có điều, đánh chết cậu cũng không đỡ con ma men ba ba kia nữa.

Vóc dáng Đại Bảo cao to, chỉ đỡ cánh tay của Chu Quốc Cường – Chu Quốc Cường say lờ đờ mắt nhập nhèm vẫn còn ba hoa với Chu Quốc Dân: "Quốc Dân, em nói anh say à? Anh không say, chút rượu ấy tính là gì, uống một chai nữa anh cũng không sao." Nói chuyện đã không còn lưu loát, còn nói mình không say!

Chu Quốc Dân biết rõ không thể tranh luận chuyện gì với người say rượu, nếu như không theo ý của anh ấy chỉ sợ anh ấy sẽ quấn quít lấy bạn không yên. Vì thế, Chu Quốc Dân dùng giọng điệu dỗ trẻ con nói: "Em biết anh không say, tửu lượng của anh rất lớn mà, chút rượu ấy tính gì. Chúng ta về nhà lại uống tiếp!"

Chu Quốc Cường nhếch miệng cười, nói thế còn nghe được: "Quốc Dân này, anh thực sự rất vui mừng, cuối cùng con trai của anh cũng có tiền đồ. Trong lòng anh rất rất rất vui mừng…"

Đại Bảo nghe Chu Quốc Cường nói mấy câu đó rất nhiều lần, không biết tại sao trong lòng vừa kích động vừa tự hào lại có cảm giác không nói nên lời.

Thì ra, ba hung dữ với mình nhất, xấu nhất lại hay động thủ nhất là vì quan tâm tới mình! Cách yêu thương của ba luôn âm thầm, chôn sâu tận đáy lòng không dễ dàng thấy…

Đợi đến lúc về tới nhà, men rượu bốc lên khiến Chu Quốc Cường lập tức đổ xuống giường, tiếng ngáy rung trời. Triệu Cương nói một tiếng với chị gái Triệu Ngọc Trân rồi đưa bà ngoại và các chị về.

Chu Quốc Dân và Tống Minh Lệ đứng một bên nói chuyện với bà nội. Chu Quốc Dân thấy cuối cùng bà nội cũng khỏe lên trong lòng rất vui mừng. Người già và người trẻ không giống nhau. Nếu người trẻ tuổi làm phẫu thuật hai, ba tháng là có thể hồi phục, còn người già phẫu thuật xong phải điều dưỡng rất lâu. Xem ra, bà nội ở nông thôn sống rất tốt!

Đương nhiên Tống Minh Lệ muốn tới cảm ơn Thẩm Hoa Phượng và Chu Quốc Phú, Thẩm Hoa Phượng cười nói đây là chuyện mình nên làm.

Triệu Ngọc Trân tiếp lời: "Lần này đúng là vất vả cho chị dâu, mỗi ngày em đều vội vàng bận rộn, thời gian qua không giúp đỡ được nhiều. Xem chị dâu chăm sóc bà nội bọn nhỏ thật tốt, bà còn hơi béo lên!"

Thẩm Hoa Phượng cười nói: "Cái này phải cảm ơn em với Quốc Cường mới đúng, mẹ ăn thịt này xương này rồi chân giò sao có thể không béo được. Cả nhà bọn chị cũng được hưởng sái, bây giờ chị còn béo lên không ít so với năm ngoái!" Nhìn kĩ lại, vốn Thẩm Hoa Phượng đã đẫy đà giờ hình như mập hơn một chút thật!

Tống Minh Lệ thật lòng nói: "Chị Hai, sau này Đại Bảo nhà chị rất có triển vọng, đừng nói ở vùng nông thôn, ngay cả trên thị trấn cũng không có mấy người giỏi như vậy đâu! Em thật sự hâm mộ chị!"

Ban đầu Tống Minh Lệ nghe được tin này cũng rất ngạc nhiên, Đại Bảo từ nhỏ đến lớn chỉ biết nghịch ngợm gây sự nay sắp trở thành vận động viên? Tin này chấn động không thua gì động đất cấp bảy!

Thẩm Hoa Phượng cũng hâm mộ không thôi nói: "Đúng vậy, cuối cùng nhà họ Chu chúng ta cũng có người vượt trội. Chúng ta ai cũng thấy vinh dự!" Bà không nhịn được nhớ đến con trai nhà mình Chu Chí Hải, haizz, khi nào mới giống Đại Bảo có tiền đồ đây…

Gần đây nụ cười trên mặt Triệu Ngọc Trân không bao giờ tắt. Con trai của mình có tiền đồ là chuyện rất đáng tự hào, nghĩ đến Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo và Nhị Nha, đột nhiên bà cảm thấy có con cái như vậy tương lai thật đáng chờ mong.

Còn có cái gì so sánh được với chuyện bọn nhỏ trở nên nổi bật, khiến cho người làm mẹ vui mừng hơn đây! Chu Quốc Cường ngủ một giấc thật say, thẳng đến lúc ăn cơm tối mới tỉnh lại, uống bát cháo xong lại tiếp tục đi ngủ.

Ngày xưa nếu như vậy Triệu Ngọc Trân sớm đã lải nhải bắt dậy rồi, hôm nay Chu Quốc Cường uống nhiều hơn nữa cũng có thể châm chước, thôi cứ theo ý ông ấy đi!

276. Chương 278: Tiễn Biệt

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo muốn ở nhà với Đại Bảo thêm mấy ngày cũng không được, hai người phải đi học! Sau khi biết tin tốt của Đại Bảo, nguyện vọng vào cấp ba của Tiểu Bảo ít được quan tâm hơn. Dù sao mục tiêu của Tiểu Bảo chỉ có một, đó chính là trường cấp ba Anh Minh.

Chu Tiểu Vân cổ vũ Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, cố gắng thi vào top mười, đến lúc đó học phí được miễn hoàn toàn!" Năm đó Chu Tiểu Vân thi được hạng nhất!

Tiểu Bảo cười ha ha nói: "Chị, chị yên tâm, em sẽ cố gắng hết sức." Thấy vẻ mặt Tiểu Bảo tự tin, Chu Tiểu Vân cảm thấy vô cùng vui mừng.

Đại Bảo ra khỏi nhà sống là bước quan trọng nhất, như vậy kế tiếp đến lượt mình và Tiểu Bảo! Cô tràn đầy lòng tin, chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt!

Lưu Lộ nghe chuyện của Đại Bảo thì kinh hỉ (ngạc nhiên+ vui mừng), hai mắt mở to: "Oa, Chu Tiểu Vân, anh trai cậu thật lợi hại!" Trong mắt học sinh vận động viên giống như là chuyện vô cùng tốt!

Chu Tiểu Vân liếc nhìn Lưu Lộ, nghĩ thầm anh trai tớ vẫn có ý với cậu đấy, xem ra cậu ấy không phát hiện ra tí gì. Bình thường Lưu Lộ lanh lợi thế sao ở phương diện này lại chậm chạp như vậy! Ai, anh Đại Bảo đáng thương luôn tâm tâm niệm niệm (nhớ mong) Lưu Lộ mà!

Vừa nhắc tới Đại Bảo anh ấy xuất hiện liền. Đại Bảo cười hì hì lưng đeo túi hành lí đến lớp tìm Chu Tiểu Vân. Cô thấy anh đến tìm mình thì rất bất ngờ: "Anh, sao anh lại đến đây?" Không phải nói ngày mai mới đi sao?

Đại Bảo nhức đầu: "Ở nhà đợi rất nhàm chán, anh nghĩ vào thị trấn tìm em với Tiểu Bảo. Dù sao ngày mai mới đi, đồ đạc anh mang cả rồi. Đến lúc đó anh ngồi xe đi là được."

Đại Bảo lưng đeo túi to thu hút rất nhiều ánh mắt của nữ sinh trong lớp, Đại Bảo ưỡn ngực, mắt ngắm Lưu Lộ đứng bên cạnh Chu Tiểu Vân. Trong lòng Chu Tiểu Vân hiểu rõ, cười nói với Đại Bảo: "Như vậy đi, anh cứ về trước, tan học em sẽ về. Tối nay em mua một ít đồ ăn lạnh, xào hai món nấu một bữa thật ngon cho hai anh em."

Đại Bảo đáp một tiếng, lại lên tiếng chào Lưu Lộ rồi mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra. Sở Đình Đình chạy đến bên cạnh Chu Tiểu Vân: "Wow, Chu Tiểu Vân, đó là anh trai cậu à! Thật giỏi thật hấp dẫn nha!" Hai mắt Sở Đình Đình biến thành trái tim hồng nói.

Chu Tiểu Vân bị cách nói của Sở Đình Đình chọc cười. Đại Bảo mặt mày anh tuấn hiện tại cũng đẹp trai hơn, tất nhiên sẽ có nữ sinh thích, chậc chậc, về nhà phải nói cho Đại Bảo nghe để anh ấy đắc ý một chút.

Lúc tan học Chu Tiểu Vân ngăn Lưu Lộ lại: "Lưu Lộ, tối nay đến nhà tớ dùng cơm đi, ăn xong đúng lúc chúng ta cùng đến trường học giờ tự học buổi tối."

Lưu Lộ có chút chần chừ: "Như vậy không tốt đâu, anh trai cậu muốn ở cùng các cậu, trong lúc đó chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói, tớ ở bên cạnh chẳng phải rất..."

Chu Tiểu Vân không nói gì kéo ngay Lưu Lộ đi: "Đừng nói thế, cậu và anh tớ biết nhau không phải một hai ngày, ba anh em tớ có ai cậu chưa quen? Cùng ăn cơm cho vui, chắc chắn anh tớ sẽ rất mừng!" Mấu chốt là anh tớ hi vọng cậu tới! Chu Tiểu Vân thầm nói trong lòng.

Lưu Lộ nhún nhún vai: "Vậy được rồi, tớ đi nói với anh Tiểu Vũ một tiếng. Để anh ấy về nhà ăn cơm chiều nhân tiện nói cho ba mẹ tớ một tiếng."

Vừa đi tới cửa phòng học, đã thấy hai người Lý Thiên Vũ và Dương Phàm lắc lư từ lầu hai xuống. Lý Thiên Vũ vừa thấy Chu Tiểu Vân cả người tràn trề sức lực, một đường chạy chậm (chắc kiểu đi nhanhJ) tới. Dương Phàm theo sát phía sau, mang tâm trạng xem kịch vui.

Lý Thiên Vũ nghe chuyện Lưu Lộ muốn đi đến nhà Chu Tiểu Vân ăn cơm theo phản xạ nói: "Hai nữ sinh như bọn em buổi tối đi rất không an toàn, vẫn nên để anh đi theo sẽ thỏa đáng hơn, đừng giống như lần có nam sinh đến làm phiền."

Cái cớ thật tốt nha, Lý Thiên Vũ đắc ý. Ở đây có ai nghe mà không hiểu Lý Thiên Vũ mặt ngoài chính nghĩa kỳ thực trong lòng đang mừng thầm? Dương Phàm giễu cợt nói: "Đúng vậy, nên để Lý Thiên Vũ đi cùng cho an toàn."

Lưu Lộ cũng đồng tình với anh họ của mình, quay đầu nhìn Chu Tiểu Vân một cái. Thấy bạn ấy đứng im không có phản ứng giống như không nghe thấy, Lưu Lộ đành phải nói: "Được rồi, không cần anh đi cùng, vài bước đường sẽ không có chuyện gì đâu. Buổi tối lúc đến giờ tự học sẽ nhờ anh trai Chu Tiểu Vân đưa đi."

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân không nói câu gì thất vọng thở dài, đi cùng Dương Phàm.

Dương Phàm vừa đi vừa cười Lý Thiên Vũ: "Lại giẫm phải cái đinh, đáng đời!" Cũng không biết kín đáo một chút.

Tâm trạng Lý Thiên Vũ không tốt đấu khẩu vài câu với Dương Phàm, tiếng hai người cãi nhau truyền vào tai Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân giả vờ như không nghe thấy nói với Lưu Lộ: "Đi thôi!" Lưu Lộ tự mình cảm thấy thông cảm, ôi chao, anh Tiểu Vũ thật đáng thương.

Đại Bảo sớm mua mấy đồ ăn lạnh trở về, xét thấy lần trước kinh nghiệm xuống bếp thê thảm, anh không dám vào bếp "Thi thố tài năng" nữa. Rất nhanh Chu Tiểu Vân đã xào xong hai món nóng, bày bàn, mở đồ uống.

Lúc Tiểu Bảo trở về liếc mắt thấy Lưu Lộ cũng ở đây, ngọt ngào gọi "Chị Lưu Lộ", khiến Lưu Lộ rất có thiện cảm. Đại Bảo thấy Chu Tiểu Vân mời Lưu Lộ về ăn cơm chiều trái tim nhảy loạn, trước sau vô cùng ân cần niềm nở.

Lưu Lộ nâng chén chúc mừng Đại Bảo: "Chúc mừng anh, Chu Chí Lương. Hy vọng sau này anh có tiền đồ rực rỡ." Đại Bảo nhìn dung nhan xinh đẹp kia, trong lòng nóng bừng. Vẫn là em gái mình tri kỉ, biết mình trước khi đi muốn gặp Lưu Lộ thực sự mời em ấy đến đây.

Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ, Tiểu Bảo đều phải đến tiết tự học buổi tối, Đại Bảo đi theo sau đưa Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ tới tận cửa phòng học rồi lưu luyến không rời trở về. Tối hôm đó, người từ trước tới nay dính gối đầu là ngủ – Đại Bảo rất lâu không ngủ được, hình ảnh lay động trước mắt chính là giọng nói và bóng hình của cô gái kia.

Trong lòng Đại Bảo thầm nói: "Lưu Lộ, hiện tại chúng ta còn quá nhỏ, em đang học cấp ba mới mười tám tuổi, chờ sau này lên đại học anh sẽ theo đuổi em...". Chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, cuối cùng Đại Bảo cũng chìm vào mộng đẹp.

Vé xe của Đại Bảo là tám giờ sáng, trước đó một ngày Chu Tiểu Vân đã xin phép Diệp Lan. Tuy việc học rất quan trọng nhưng không quan trọng bằng việc đi tiễn Đại Bảo, lần này rời nhà không biết bao lâu mới

có thể gặp lại.

Đương nhiên Tiểu Bảo cũng xin phép nghỉ, hai chị em đúng sáu giờ tỉnh dậy. Ăn xong điểm tâm, chưa kịp xuống lầu, vợ chồng Chu Quốc Cường đều đến đây lại còn dắt theo Nhị Nha.

Đại Bảo rất bất ngờ: "Ba, mẹ, con đã nói ba mẹ không cần đi tiễn con rồi mà? Con tự mình ra bến xe ngồi xe là đến nơi, huấn luyện viên sẽ chờ con ở đó."

Triệu Ngọc Trân cười nói: "Hôm nay mẹ nghỉ đi chợ chính, con trai mẹ đi xa chắc chắn mẹ phải tới tiễn con rồi." Chu Quốc Cường không nói gì nhưng hiển nhiên có cùng suy nghĩ với Triệu Ngọc Trân.

Nhị Nha cười hì hì: "Anh, mấy ngày trước em đã xin phép cô giáo rồi." Đại Bảo cảm động tới ôm em gái út một cái. Đại Bảo đi cùng cả nhà tới bến xe, một huấn luyện viên hơn bốn mươi tuổi thêm một vài tuyển thủ đã ở đó chờ cậu!

Lưng Đại Bảo đeo túi lên xe ô tô đường dài, từ phía trong cửa kính ra sức vẫy tay ra bên ngoài. Xe từ từ chuyển bánh, Đại Bảo nhìn hình bóng cha mẹ và các em càng ngày càng bé, không biết tại sao nước mắt tràn mi.

Hẹn gặp lại, ba! Hẹn gặp lại, mẹ! Hẹn gặp lại, Đại Nha! Hẹn gặp lại, Tiểu Bảo! Hẹn gặp lại, Nhị Nha! Con nhất định sẽ huấn luyện thật tốt trở thành vận động viên vĩ đại khiến mọi người được kiêu ngạo tự hào…

Nhìn xe dần dần đi xa, nước mắt Triệu Ngọc Trân vẫn cố nén cuối cùng cũng chảy ra, Chu Tiểu Vân Tiểu Bảo và Nhị Nha đều khóc. Chu Quốc Cường an ủi mọi người: "Đừng khóc, huấn luyện viên nói lễ mừng năm mới sẽ cho Đại Bảo trở về…" Nói xong viền mắt Chu Quốc Cường cũng ươn ướt.

Đại Bảo vì sao con vừa mới đi, chúng ta đã bắt đầu nhớ con rồi…

277. Chương 279: Tiểu Bảo Thi Tốt Nghiệp

Thời gian Tiểu Bảo thi rất nhanh đã đến, trường cấp ba Anh Minh trở thành trường thi, các học sinh thi trong ba ngày. Đương nhiên Chu Tiểu Vân chưa về nhà, ở lại tiếp sức cho em trai.

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang thật không dễ chịu chút nào, thế nhưng cảm giác chờ đợi lại tràn đầy hi vọng và vui sướng. Cô lại nhớ tới cảnh trước đây lúc Đại Bảo thi vào cấp ba cô cũng đến đợi, chỉ chớp mắt, Tiểu Bảo đã thi rồi.

Sau khi Tiểu Bảo thi xong đi khắp nơi tìm bóng dáng của chị gái, tiếc rằng bên ngoài cổng trường có quá nhiều phụ huyng đưa con đi thi, nhất thời tìm hồi lâu vẫn chưa thấy.

Một giọng nói ngọt ngào của bạn nữ từ phía sau truyền đến: "Chu Chí Kiệt, cậu tìm ai vậy?" Tiểu Bảo quay lại, quả không sai, là Khâu Vũ Hàm cùng lớp.

Tiểu Bảo thực sự không có thiện cảm đối với nữ sinh thích quấn quít nói chuyện với mình, lớn lên coi như cũng khá, vấn đề là rất ồn ào khiến người ta không chịu nổi, cũng không biết nhìn sắc mặt. Rõ ràng vẻ mặt cậu không kiên nhẫn nhưng vẫn tới trước mặt cậu nói sau đó mặc kệ cậu có thích nghe hay không liền tự biên tự diễn không ngừng, con gái như thế cậu không thích.

Khâu Vũ Hàm thấy bộ dạng lạnh nhạt của Tiểu Bảo trong lòng rất tủi thân, cô cũng là cô bé xinh đẹp người gặp người thích, vì sao nam sinh này luôn thờ ơ với sự tiếp cận của cô như vậy!

Chu Tiểu Vân nhìn chằm chằm về phía cổng trường, liếc mắt thì thấy Tiểu Bảo… Phía sau Tiểu Bảo có một nữ sinh đi theo. Cô bé kia trông khá quen, hình như tên là Khâu Vũ Hàm gì đó, là bạn học của Tiểu Bảo thì phải.

Chu Tiểu Vân cao giọng gọi: "Chu Chí Kiệt, ở đây!" Tiểu Bảo nghe được giọng nói quen thuộc lập tức nở nụ cười tươi, nhìn về phía giọng nói phát ra, vừa khéo nhìn thấy Chu Tiểu Vân đang giơ cao tay vẫy vẫy.

Tiểu Bảo bỏ lại nữ sinh phía sau, ném lại câu "Tớ đi đây" rồi chạy về phía chị, quá nhiều người, muốn chạy nhanh cũng khó. Đầu tiên Chu Tiểu Vân đưa bình nước khoáng cho em trai giải khát, sau đó lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cậu.

Tiểu Bảo cười hì hì đưa mặt qua để Chu Tiểu Vân lau sạch sẽ mồ hôi trên mặt, Chu Tiểu Vân cười nói: "Lớn như vậy rồi còn giống trẻ con." Sau đó nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thoải mái híp mắt lại, haizz, vẫn là chị tốt nhất, nữ sinh dịu dàng điềm đạm vẫn tốt nhất. Chu Tiểu Vân hỏi Tiểu Bảo: "Này, cô bé kia vẫn đang nhìn chúng ta kìa. Lần trước chị gặp là cô bé này, tên là Khâu Vũ Hàm phải không?"

Tiểu Bảo quay đầu nhìn xung quanh liếc Khâu Vũ Hàm một cái, không nói gì lại quay đầu lại: "Mặc kệ bạn ấy đi, chúng ta đi đâu ăn cơm đây? Em sắp chết đói rồi, chị không biết hôm nay lúc thi rất mệt óc, đề số học khó vô cùng, em chết bao nhiêu tế bào não mới giải được hết các bài đấy…"

Tiểu Bảo làm nũng không khác gì Nhị Nha, bây giờ cậu còn cao hơn Chu Tiểu Vân nhưng vẫn giống như trước, là cậu em trai hay đi theo làm cái đuôi nhỏ bên cạnh cô. Chu Tiểu Vân thương yêu ôm Tiểu Bảo, cô bé kia bị hai chị em vứt ra sau đầu.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo tới tiệm cơm gần đó gọi hai phần rau xào, một bát canh trứng với cà chua, lượng cơm Tiểu Bảo ăn khá nhiều không kém Đại Bảo là bao, ăn hai bát cơm mới dừng đũa.

Buổi trưa Chu Tiểu Vân dặn Tiểu Bảo ngủ một chút, cậu ngoan ngoãn nghe lời đi ngủ. Đương nhiên Chu Tiểu Vân không ngủ, cô phải thay Tiểu Bảo canh thời gian! Ba ngày nói chậm cũng chậm nói nhanh cũng nhanh, chờ tất cả đều thi xong cuối cùng Tiểu Bảo cũng được thả lỏng.

Chu Tiểu Vân hỏi Tiểu Bảo thi thế nào, cậu nghĩ một lúc mới nói: "Vào cấp ba Anh Minh không thành vấn đề, vào top mười thì em không chắc chắn lắm."

Hiển nhiên Chu Tiểu Vân biết thói quen nói chuyện của Tiểu Bảo, không dám cam đoan vào top mười tức là có hi vọng rất lớn! Tiểu Bảo về nhà, Chu Tiểu Vân ở lại đây một mình, không có cách nào khác, cô còn phải đi học!

Thời tiết oi bức, cứ ở mãi trong phòng học thật sự rất khó chịu. Chỉ ngồi một lát, đã bị nóng một thân đầy mồ hôi. Trên trần phòng học, quạt thổi vù vù lại thổi ra gió nóng, khiến cho người ta càng thêm bực bội.

Vương Tinh Tinh trời sinh có tính hấp tấp, giờ lên lớp rất thích chạy đến chỗ ngồi của Chu Tiểu Vân. Hơn nữa, lại đang càu nhàu: "Hôm nay nóng chết đi được, không biết phải chịu qua mười ngày nóng bức thế nào đây. Tốt nhất là được nghỉ hè sớm."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Cậu nghĩ hay thế, còn mong được nghỉ hè! Nghỉ hè năm nay chắc chắn chúng ta phải ở trường học bù, học sinh cuối cấp đi hết rồi, người chịu tội đến lượt chúng ta." Hôm trước trong phòng làm việc, vô tình Chu Tiểu Vân nghe thấy cô Diệp nhắc tới chuyện học bù.

Vương Tinh Tinh khoa trương thở dài: "Không biết phải trôi qua mùa hè nóng bức dài lê thê này thế nào nữa!" Còn phải ở lại trường học bù? Ông trời ơi, tha cho con đi mà!

Chu Tiểu Vân tỏ thái độ thuận theo tự nhiên đối với chuyện này. Đây là lệ cũ, chẳng nhẽ nghỉ hè học sinh lớp 11 lên lớp 12 không nên học bù? Có mệt có khổ cũng phải cắn răng mà chịu.

Chiều thứ bảy lúc tan học, Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh giao hẹn cùng nhau đạp xe về nhà. Dọc đường đi hai người cười cười nói nói rất vui vẻ, lúc về đến nhà trời vẫn chưa tối!

Vừa vào tới cửa đã thấy khuôn mặt Triệu Ngọc Trân tỏa sáng tươi cười: "Đại Nha, anh con ở đội điền kinh trên tỉnh gọi điện thoại về." Chu Tiểu Vân cảm thấy hứng thú nghe mẹ lải nhải nội dung cuộc điện thoại của anh trai.

Đội điền kinh của tỉnh ngay ở thành phố N, nghe nói điều kiện ăn ở rất tốt, Đại Bảo đến đó ăn được uống được ngủ cũng ngon, chỉ có một điều khó thích ứng đó là mỗi ngày phải nói tiếng phổ thông.

Đáng tiếc, lúc Đại Bảo gọi điện thoại về cô không ở nhà, nếu không cũng được nói chuyện với anh ấy một lúc. Tiểu Bảo ở nhà cả ngày buồn muốn chết, thấy chị về cậu vui vẻ hơn bất kì ai khác.

Sau khi cơm nước xong, hai chị em đi dạo nói chuyện phiếm, Nhị Nha sống chết đòi đi theo, cô đành phải dắt theo Nhị Nha cùng ra khỏi nhà. Mặc dù ban ngày thời tiết rất oi bức, thế nhưng buổi tối khí trời khá mát mẻ, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi qua, gió thổi còn mạnh hơn quạt điện nhiều.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nói đến chuyện thi vào cấp ba, tiện thể nhắc tới chuyện nghỉ hè mình phải học bù. Nhị Nha bĩu môi nói đầu tiên: "Chị, chị phải học bù có phải sẽ được ở lại thị trấn không!" Chu Tiểu Vân gật gật đầu, có lẽ một tuần học sáu buổi, về nhà một ngày chủ nhật thôi.

Nhị Nha thất vọng thở dài: "Thế thì nghỉ hè thật chán! Chị, cuối năm em mới lên lớp sáu. Ghét thật, tại sao phải học sáu năm, nhanh một chút lên cấp hai có phải tốt không!" Vì sao anh chị không phải học sáu năm đến lượt mình lại đổi thành chế độ tiểu học sáu năm chứ! Đáng ghét, người ta muốn nhanh một chút lên học cấp hai!

Chu Tiểu Vân nhìn bộ dạng Nhị Nha nhăn nhó chán nản nở nụ cười. Con nhóc Nhị Nha này, cả ngày mong sớm được vào thị trấn học cấp hai, mà hiện tại thay đổi thành chế độ tiểu học sáu năm, lại phải học nhiều thêm một năm, khiến con bé vô cùng tức giận!

Nghe nói chị phải ở trường học bù, chân mày Tiểu Bảo cũng nhíu lại, chị ở đấy một mình sao cậu yên tâm được! Một mình đi về giờ tự học buổi tối thật sự rất không an toàn.

Tiểu Bảo hạ quyết tâm tìm cách ở lại thị trấn với chị. Về phần tìm lý do gì? Được rồi, từ từ suy nghĩ sẽ ra thôi.

278. Chương 280: Ba Tháng Hè Học Thêm

Trước khi nghỉ hè nhà trường đặc biệt tổ chức một buổi họp phụ huynh. Trong buổi họp, các thầy cô nói đi nói lại nhấn mạnh hết lần này đến lần khác chính là hai chữ – điểm số, điểm số quyết định tất cả.

Các phụ huynh đồng ý sôi nổi kí tên lên giấy, tỏ vẻ tất cả là do tự nguyện – tự nguyện học thêm tự nguyện nộp học phí, khó trách phải họp phụ huynh, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì học hè phải thu tiền!

Chu Quốc Cường ký xong lấy tiền từ trên người ra muốn nộp tiền. Cô Diệp cười nói: "Cảm ơn anh đã ủng hộ công tác của tôi, chỉ có điều tiền này chờ lúc học hè mới bắt đầu thống nhất thu. Hôm nay không cần nộp!"

Phụ huynh đứng bên cạnh có ý tốt cười vang (ý là không phải cười để), mặt Chu Quốc Cường thoáng cái đỏ bừng. Chu Tiểu Vân nhịn cười, kéo cánh tay Chu Quốc Cường đi ra.

Được nghỉ ba ngày, đương nhiên Chu Tiểu Vân phải về nhà. Về đến nhà, cô không đi đâu mấy ngày chỉ lao vào đọc tiểu thuyết, cảm thấy những ngày như vậy thật thoải mái.

Nhị Nha lười biếng làm bài tập hè, Tiểu Bảo dốc sức đảm nhiệm trọng trách phụ đạo (hướng dẫn).

Thi xong chờ kết quả, gần đây Tiểu Bảo gần như là người rảnh rỗi nhất trong nhà, Tiểu Bảo quen bận rộn bỗng nhiên không có chuyện gì để làm đúng là không quen! Cậu vui lòng đến làm thầy giáo hướng dẫn Nhị Nha làm bài tập, ôn tập kiến thức.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm thế này mình giảm đi không ít việc, Tiểu Bảo thật là tốt, ha ha!

Năm nay chị họ Chu Tiểu Hà đối mặt với việc phân công công tác sau tốt nghiệp, có người nói có cơ hội được giữ lại, đến lúc đó sẽ được thực tập ở nhà trẻ trong nội thành (thị trấn). Thẩm Hoa Phượng nhắc tới con gái nhà mình thường mừng rỡ cười toe toét, cha mẹ luôn thấy hãnh diện vì con cái!

Chu Tiểu Hà đến rủ Chu Tiểu Vân lên thị trấn chơi, Chu Tiểu Vân không thể tránh được nói: "Chị Tiểu Hà, không phải em không muốn đi, mà ngày mai em phải đi học hè, không có thời gian đi đâu!"

Chu Tiểu Hà vô cùng thất vọng, lại về nhà gọi điện thoại gọi Ngô Mai một tiếng. Ngô Mai vui vẻ đồng ý. Chạng vạng hôm đó Chu Tiểu Vân đạp xe lên thị trấn. Nói thật, đã quen cùng đi cùng về với Tiểu Bảo, nay đột nhiên còn một mình đúng là không quen! Lúc đạp xe cảm thấy con đường dài hơn rất nhiều.

Một mình nấu cơm một mình ăn cơm, sau đó tắm rửa đi ngủ, không có ai để nói chuyện. Chu Tiểu Vân bắt đầu cảm thấy có chút cô đơn, thì ra không chỉ có Tiểu Bảo thích dính lấy cô, vô tình mình cũng ỷ lại vào Tiểu Bảo làm bạn!

Học hè chính thức bắt đầu, khí trời nóng bức học tập khô khan khiến người ta không còn chút sức lực nào. Chu Tiểu Vân thuộc về kiểu người có nghị lực siêu cường, các bạn học đều rất uể oải, cô lại nghiêm túc học tập thành ra vô cùng nổi bật.

Cô Diệp nhìn trong mắt, cảm khái trong lòng: Cô gái như thế sao mà không học giỏi, sao mà không khiến mọi người yêu thích đây? Không kiêu ngạo không nóng nảy không nhanh không chậm, khiến các giáo viên đều thưởng thức!

Thành tích ở trong lớp ban xã hội của Lưu Lộ cũng xếp vào top đầu, tìm về sự tự tin với trước đây Lưu Lộ thoải mái hơn nhiều, điều khiến người ta vui mừng nhất chính là cô Diệp xếp chỗ cho cô và Chu Tiểu Vân ngồi cạnh nhau. Lưu Lộ đặt túi sách bên cạnh Chu Tiểu Vân, cười hì hì nói: "Hai đứa mình cuối cùng cũng ngồi cùng bàn, bắt tay cái nào!"

Chu Tiểu Vân mỉm cười, tay nắm tay Lưu Lộ. Vừa vặn Vương Tinh Tinh ngồi ngay đằng sau, muốn nói gì quay đầu lại là được, vô cùng thuận tiện. Cô bắt đầu cảm thấy mặc dù học hè khổ một chút, nhưng trong đó cũng có lạc thú (niềm vui).

Ở nhà làm gì có bạn tốt cùng học như vậy! Hơn nữa, dù sao nghỉ hè cũng chỉ là học bù, sẽ không quản lý chặt như bình thường.

Sân trường to như vậy chỉ có học sinh lớp 11 lên lớp 12, học xong ra vườn trường đi bộ cũng không ai quản. Vì thế, học ba tiết buổi chiều xong rất nhiều nam sinh bắt đầu chơi bóng rổ, chưa tới giờ tự học buổi tối chưa chịu dừng.

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ thường nhân lúc này đi dạo trong sân trường, Lưu Lộ hay giả vờ vô tình dẫn Chu Tiểu Vân tới cạnh sân vận động. Lúc đầu Chu Tiểu Vân cũng không để ý, khi nhìn thấy bóng rổ lại nhìn thấy nam sinh cao cao trong đám con trai kia cô mới kịp phản ứng.

Thì ra Lưu Lộ cố ý dẫn mình tới đây! Chu Tiểu Vân liếc Lưu Lộ một cái, thấy bạn ấy cười hì hì không một chút chột dạ. Cô có thể làm gì bạn ấy bây giờ? Ký ai chi tắc ai chi (Tương tự "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng")! Vừa lúc thưởng thức các nam sinh chơi bóng rổ.

Hiện tại Dương Phàm và Lý Thiên Vũ là bạn cùng lớp, có thể nói là như hình với bóng. Đương nhiên chơi bóng rổ không có khả năng thiếu cậu ta. Lại nhìn tiếp, thấy Cao Tùng Soái, Lôi Hoành Tường, đúng là không ít người quen!

Học sinh cấp ba chơi bóng rổ, tự nhiên không quá chú ý đến cái gọi là đội hình người nào làm gì, có bao nhiêu thì chơi bấy nhiều, nhiều người cũng toàn bộ lên hết một lượt. Liếc mắt thấy bên trong có khoảng mười nam sinh.

Người la to người chơi vô cùng náo nhiệt. Lý Thiên Vũ và Dương Phàm có kĩ thuật tốt hơn một chút, Lý Thiên Vũ một người chuyền bóng Dương Phàm một người ném bóng, trúng!

Hay! Lưu Lộ vỗ tay lớn tiếng la hét. Lý Thiên Vũ nhìn thấy Lưu Lộ đến cùng Chu Tiểu Vân, toàn thân tỉnh táo tràn đầy tinh thần. Dương Phàm đương nhiên sẽ phối hợp, cướp được cầu liền truyền cho Lý Thiên Vũ, để Lý Thiên Vũ biểu diễn một chút.

Lý Thiên Vũ có cú ném bóng ăn ba điểm rất đắc ý với kết quả. Lưu Lộ chân chó vuốt mông ngựa (nịnh hót) nói: "Anh Tiểu Vũ, thật lợi hại, xa như vậy cũng ném trúng."

Lý Thiên Vũ cười ngượng ngùng: "Chuyện nhỏ!" Sau đó liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái, cảm thấy Chu Tiểu Vân mặc váy đỏ da trắng như ngọc vô cùng tú lệ (thanh tú+xinh đẹp), nhìn không chớp mắt.

Dương Buồn cũng thở gấp đi tới, đầu tiên là chào Lưu Lộ một tiếng, sau đó hào phóng khen Chu Tiểu Vân một câu: "Chu Tiểu Vân, rất ít khi thấy cậu mặc quần áo màu đỏ, mặc bộ này thật sự rất xinh đẹp!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Cám ơn đã khen!" Khoan hãy nói, cô thực sự rất ít khi mặc quần áo màu đỏ! Bộ váy màu đỏ nhạt trên người này kiểu dáng rất đơn giản tự nhiên, cô rất thích nên mới mua, mặc lên người hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Chu Tiểu Vân có làn da trắng mặc váy kiểu này lại càng bắt mắt. Nếu không, tại sao mấy nam sinh chơi bóng bên kia liên tiếp nhìn về phía bên này đây! Lý Thiên Vũ không có tâm trạng chơi bóng tiếp, đề nghị ra siêu thị nhỏ ngoài cổng trường mua ít đồ ăn.

Chu Tiểu Vân không muốn đi lắm, nhưng lại bị Lưu Lộ kéo đi. Lưu Lộ thấy dáng vẻ vui sướng của Lý Thiên Vũ, nghĩ thầm anh Tiểu Vũ, em đối với anh hết lòng quan tâm giúp đỡ như thế, nếu Chu Tiểu Vân vẫn không chịu để ý đến anh vậy không thể trách em nha.

Chu Tiểu Vân nói chuyện với Lý Thiên Vũ rất ít, chỉ có điều, thế này đã đủ khiến cậu mãn nguyện.

Mỗi người cầm chai nước uống đi từ trong siêu thị ra, đúng lúc đụng phải người bán kẹo hồ lô. Chu Tiểu Vân thích ăn kẹo hồ lô nhất, chua chua ngọt ngọt nhớ đến đã chảy nước miếng.

Không đợi cô mở miệng, Lý Thiên Vũ lấy tiền nói: "Cho cháu hai xiên hồ lô!" Sau đó ân cần đưa cho Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ mỗi người một xiên. Dương Phàm đứng bên cạnh quấy rối, la hét cậu cũng muốn ăn.

Lý Thiên Vũ trừng mắt: "Muốn ăn sao cậu không tự mình mua đi!" Dương Phàm nào thật muốn ăn, chẳng qua là lấy Lý Thiên Vũ ra đùa cho vui mà thôi. Mà người bán kẹo hồ lô kia lại tưởng thật, thật sự lại lấy thêm một xâu hồ lô từ trên cây gậy cao kia xuống đưa cho Dương Phàm.

Lần này Dương Phàm đúng là tự bê đá đập chân mình, rơi vào đường cùng đành bỏ tiền ra mua một xâu. Lý Thiên Vũ, Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân không nhịn được bật cười.

Dương Phàm cầm xâu hồ lô bắt Lý Thiên Vũ giải quyết giúp hắn, Lý Thiên Vũ cười chạy mất, Dương Phàm nhanh chân đuổi theo. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ vui vẻ ở phía sau nhìn hai người cãi nhau ầm ĩ.

279. Chương 281: Tiểu Bảo Tới

Chu Tiểu Vân học xong tiết tự học buổi tối theo thói quen ra ngoài cửa lớp học, chợt nhớ ra giờ là nghỉ hè Tiểu Bảo không đến, không nhịn được thở dài. Một mình về nhà vậy!

Lưu Lộ chạy tới nói: "Chu Tiểu Vân, một lúc nữa tớ và anh Tiểu Vũ sẽ đưa cậu về!"

Chu Tiểu Vân cười cười: "Không cần đâu, tớ về nhà có mấy bước chân, đâu cần có người đưa về chứ! Tớ tự về một mình thôi." Mấy năm này cô đúng là rất hạnh phúc, đầu tiên có anh trai Đại Bảo, sau đó là em trai Tiểu Bảo, đã hình thành một thói quen có người đứng chờ mình tan tiết tự học tối. Hiện tại đột nhiên một mình đi về đúng thật có chút không quen.

Thực ra quãng đường ngắn ngủi ấy có đèn đường đi một mình căn bản không sao cả, trong lòng Chu Tiểu Vân nghĩ thoáng tập cho quen với cuộc sống một mình đi về, học hè mới bắt đầu thôi!

Đang nói, Lý Thiên Vũ cầm theo túi sách đi tới, không nói gì nhưng đi theo sau muốn đưa Chu Tiểu Vân về nhà.

Chu Tiểu Vân nói mấy lần không cần thì phát hiện Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ căn bản không để ý cô đang nói gì, hai người vẫn theo sát phía sau.

Cô còn làm gì được nữa? Đưa về thì để hai người bọn họ đưa đi! Dù sao không phải chỉ có một mình Lý Thiên Vũ, Lưu Lộ cũng ở đây!

Dọc đường đi, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ cười cười nói nói, Lý Thiên Vũ thấy hai cô bé nói hợp gio còn mình gần như không chen miệng vào được, đành phải im lặng đi theo sau. Thế nhưng, cho dù không có cơ hội nói chuyện với Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ vẫn cảm thấy đây là buổi tối hạnh phúc nhất từ lúc cậu sinh ra cho tới giờ.

Khi đến nơi, Chu Tiểu Vân quay đầu lại nói cám ơn hai người sau đó mở cửa lên lầu.

Dưới lầu Lý Thiên Vũ đứng lặng đi hồi lâu bị Lưu Lộ giục mấy lần mới chậm rì rì đi về với Lưu Lộ. Trong lòng cậu không nhịn được rầu rĩ: Sao phòng trọ này cách trường học quá gần thế, vừa đi mấy bước đã đến rồi? Aizz!

Lý Thiên Vũ vừa vui vẻ được hai ngày rồi không còn cơ hội nữa. Bởi vì đồng chí Tiểu Bảo đã vào thị trấn.

Trong lúc Lý Thiên Vũ hào hứng hết tiết tự học chạy đến cửa lớp một ban xã hội thì phát hiện một bóng người quen thuộc. Trong lòng cậu thầm thở dài, xong rồi, muốn đưa Chu Tiểu Vân về nhà ư, chắc chắn không có cửa đâu.

Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân ra khỏi cửa lớp học thì gặp Tiểu Bảo, Lưu Lộ cười nói: "Ồ, vệ sĩ lại xuất hiện rồi! Xem ra không cần tớ và anh Tiểu Vũ đưa cậu về nữa!"

Chu Tiểu Vân nhìn thấy em trai Tiểu Bảo cũng bất ngờ và vui sướng.

Tiểu Bảo cầm túi sách cho chị, nói "Hẹn gặp lại" với Lưu Lộ rồi hai chị em cười cười nói nói ra về.

Lưu Lộ thấy mặt Lý Thiên Vũ như cà gặp sương có chút đồng tình: "Anh Tiểu Vũ, chúng ta cũng về thôi!" Lý Thiên Vũ cúi đầu đáp một tiếng.

Lúc này hai chị em Chu Tiểu Vân đang trò chuyện vui vẻ rất thoả mãn!

Chu Tiểu Vân hỏi: "Tiểu Bảo, sao tối nay em đã lên thị trấn rồi?"

Tiểu Bảo cười nói: "Ngày mai thành tích thi cấp hai của bọn em sẽ công bố, vì thế tối nay em đạp xe đến. Vốn định đi sớm nhưng mẹ muốn em ở nhà ăn cơm tối rồi mới đi, vì thế hơi muộn một chút. Nhưng may mắn kịp tới đón chị tan tiết tự học. Hai ngày nay không có em ở đây, xem ra đều là chị Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ đưa chị về nhỉ!" Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Sau đó Tiểu Bảo còn nói thêm: "Chị, ngày mai em xem kết quả xong sẽ không về nữa, ở lại nội thành với chị. Dù sao em ở nhà đợi cũng không có việc gì làm, không bằng ở lại đây chuẩn bị bài vở, đọc sách lớp mười trước!"

Chu Tiểu Vân càng ngạc nhiên: "Tiểu Bảo, em được nghỉ sao không về nhà ở đây rất buồn chán mà!"

"Sao lại buồn chán chứ? Ở nhà mới thật sự là buồn chán! Em lại không thích xem ti vi, em đã mang sách lớp mười trước đây của chị đến rồi, cứ quyết định vậy đi, em sẽ ở lại nội thành."

Tiểu Bảo lấy cớ muốn chuẩn bị bài, đọc sách giáo khoa lớp mười trước để được ở lại thị trấn. Điều này làm cho Chu Tiểu Vân vừa cảm động lại buồn cười, Tiểu Bảo đáng yêu thật thích bám người a, không biết lúc nào mới lớn lên thành chàng trai đây.

Đương nhiên cô biết kỳ thực Tiểu Bảo chỉ mượn cớ, ở lại đây với cô thôi. Quên đi, tuỳ em ấy vậy!

Thật lòng mà nói, cô cũng bị thói quen với Tiểu Bảo làm hư, buổi tối không ai tới đón cô đúng là thấy không quen. Hơn nữa cảm giác về đến nhà chỉ có một mình thật sự rất đơn, có Tiểu Bảo ở cùng thật tốt!

Cẩn thận như thế săn sóc chu đáo như vậy, không biết sau này Tiểu Bảo sẽ tìm được bạn gái như thế nào nữa. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, đó nhất định là may mắn của cô bé kia.

Sau khi Tiểu Bảo nhận được tờ phiếu điểm, cậu vui sướng chạy đến trước cửa lớp học tìm chị. Lúc này Chu Tiểu Vân đang trong giờ tự học, liếc thấy vẻ mặt vui mừng của Tiểu Bảo đứng ngoài lớp. Cô giật mình, chắc là Tiểu Bảo đến báo với mình thành tích thi của em ấy!

Chu Tiểu Vân lập tức đứng dậy đi ra ngoài lớp. Lúc này có thể nhìn ra chỗ tốt của việc làm lớp trưởng. Không cần báo cáo với bất kỳ ai, muốn ra ngoài cứ đứng dậy đi ra thôi.

Tiểu Bảo thấy Chu Tiểu Vân đi ra vui vẻ chạy tới: "Chị, mau đến xem thành tích của em này!"

Chu Tiểu Vân nhận lấy tờ giấy hơi mỏng kia, không thể chờ đợi được liếc mắt nhìn. Oa, thành tích thi các môn đều rất tốt!

Tiểu Bảo hưng phấn nói: "Tổng điểm của em đứng thứ tư trong khối, giáo viên bảo chắc là sẽ lọt vào top mười trong học sinh mới của trường cấp ba Anh Minh."

Cô hài lòng kéo tay em trai. Tiểu Bảo, em giỏi quá! Em đúng là rất giỏi!

Chu Tiểu Vân giục Tiểu Bảo gọi điện thoại về nhà, Tiểu Bảo ừ một tiếng rồi chạy như bay về.

Lúc Chu Tiểu Vân quay trở lại lớp mặt mày hớn hở khiến cho rất nhiều bạn học ngạc nhiên. Bình thường rất ít khi nhìn thấy Chu Tiểu Vân lộ rõ vẻ vui sướng ra bên ngoài như vậy, cô luôn luôn mỉm cười nhàn nhạt, mỉm cười lễ phép, rất hiếm thấy thần sắc hứng khởi như lúc này.

Vương Tinh Tinh thấy Tiểu Bảo đến tìm Chu Tiểu Vân lập tức đoán được vì sao cô bạn vui vẻ như vậy: "Chu Tiểu Vân, có phải thành tích thi tốt nghiệp của Tiểu Bảo rất tốt không!"

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, kiêu ngạo nói: "Đúng vậy, đứng thứ tư trong khối, có lẽ có thể lọt vào top mười của lớp mười, được miễn toàn bộ học phí đấy!"

Vương Tinh Tinh khoa trương "Oa" rất to, rước lấy đông đảo ánh mắt. Chu Tiểu Vân liếc mắt nhắc nhở, Vương Tinh Tinh mới thu liễm lại.

Lưu Lộ ở bên cạnh nghe được cũng vui vẻ cho bạn: "Chu Tiểu Vân, em trai cậu thật giỏi! Không, phải nói là hai chị em cậu đều rất giỏi mới đúng."

Chu Tiểu Vân không kìm nén được sự vui sướng trong lòng. Nhìn thấy anh trai em trai càng ngày càng xuất sắc cô còn thấy vui hơn cả mình thi đứng thứ nhất! Bây giờ Đại Bảo trở thành vận động viên, thành tích Tiểu Bảo rất tốt, thằng bé lại chăm chỉ học hành; Nhị Nha thông minh lanh lợi khiến mọi người yêu mến, sự thay đổi này khiến cô xúc động vô cùng.

Thêm một năm nữa, đến lượt mình tốt nghiệp cấp ba rồi! Chu Tiểu Vân, mày nhất định phải cố gắng lên, tranh thủ thi vào trường đại học danh tiếng, đỗ chuyên ngành mình thích, sau này ra trường tìm một công việc tốt.

Chu Tiểu Vân thầm cổ vũ chính mình, từ nay về sau, càng chăm chỉ học tập hơn. Liên đới đến Lưu Lộ ngồi cùng bàn và Vương Tinh Tinh ngồi đằng sau cũng nghiêm túc học tập hẳn!

280. Chương 282: Nhị Nha Quỷ Phá Phách

Một tuần sau, thư trúng tuyển của Tiểu Bảo được gửi đến tận tay. Hai vợ chồng Chu Quốc Cường cảm thấy năm nay nhất định là một năm may mắn của cả gia đình.

Đại Bảo vào đội điền kinh của tỉnh, Tiểu Bảo lại thi đỗ vào trường cấp ba Anh Minh với thành tích cao hơn nữa được miễn toàn bộ học phí. Một loạt tin tốt đến liên tiếp khiến Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân cả ngày tươi cười không khép miệng.

Vốn dĩ hai vợ chồng thỉnh thoảng còn ầm ĩ vì một vài mâu thuẫn nhỏ gì gì đó, hiện tại đâu còn tâm tư nhàn hạ đó. Nên liều mạng kiếm tiền cho bọn nhỏ đọc sách đi!

Không cần nộp học phí cấp ba cho Tiểu Bảo làm giảm đi một khoản chi lớn. Học phí ở trường Anh Minh năm sau lại cao hơn năm trước, so sánh với học phí năm Chu Tiểu Vân học lớp mười đã tăng lên khá nhiều.

Bây giờ cuộc sống của con người càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, sinh hoạt phí bọn nhỏ cũng như nước lên thì thuyền lên.

Đại Bảo đến thành phố lớn việc ăn uống đã có đội điền kinh lo, nghe nói mỗi tháng còn được phát tiền lương, khiến Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân giảm đi không ít tâm sự. Thế nhưng, Triệu Ngọc Trân vẫn lo con trai không đủ tiền tiêu, luôn muốn đưa thêm cho Đại Bảo tiền sinh hoạt phí nhiều một chút.

Hiển nhiên Chu Quốc Cường không ngăn cản, còn bảo vợ mỗi lần gửi tiền nhớ gửi nhiều thêm ký một chút.

Đại Bảo nhận được tiền lại gọi điện thoại về nói: "Ba à, con ở đây đâu có cơ hội nào để dùng đến tiền, tháng trước mẹ gửi mấy trăm nguyên con còn chưa dùng hết mà. Đừng gửi tiền cho con nữa, à từ tháng sau con bắt đầu được nhận tiền lương rồi."

Chu Quốc Cường nói chuyện với con trai mấy câu, Triệu Ngọc Trân ở bên cạnh đợi một lúc rồi nhận lấy điện thoại nói chuyện với Đại Bảo.

Chỉ nghe thấy một chuỗi dài dong văn tự của Triệu Ngọc Trân như sau: "Đại Bảo à, mỗi ngày con ở đó có được ăn no không, muốn ăn cái gì thì đi mua mà ăn, đừng tiết kiệm đấy nhé. Không đủ tiền tiêu thì báo về nhà một tiếng, mẹ sẽ đi gửi cho con. Hai hôm nay trời nóng nhớ mỗi ngày phải tắm rửa thay quần áo đấy…"

Đầu bên kia Đại Bảo vừa nghe vừa gật đầu. Đồng đội đứng bên cạnh nghe thấy tiếng lải nhải truyền ra từ tai nghe điện thoại đều nở nụ cười. Đại Bảo vội vàng cắt ngang lời mẹ, nói thêm hai câu rồi cúp điện thoại.

Triệu Ngọc Trân ý do vị tẫn (chưa thoả mãn) nói: "Sao cúp điện thoại sớm như vậy, em còn chưa dặn dò đủ mà!"

Bị Chu Quốc Cường cười trêu nói: "Đại Bảo đã lớn vậy rồi, đâu cần em cằn nhằn nhiều nữa."

Triệu Ngọc Trân lại không cảm thấy Đại Bảo đã trưởng thành. Dù Đại Bảo còn cao hơn bà một cái đầu, nhưng trong mắt bà vẫn chỉ là một đứa trẻ. Con trai dù lớn hơn nữa, trong mắt mẹ mãi chỉ là đứa nhỏ thôi!

Chủ nhật Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo trở về nghe nói Đại Bảo gọi điện thoại về đều bóp cổ tay than thở, sao không đụng dịp anh ấy gọi điện thoại về chứ? Được nói chuyện với anh ấy mấy câu thì tốt biết mấy!

Lại không được gọi điện đến sợ quấy rầy Đại Bảo huấn luyện, mấy ngày không gặp anh ấy đúng là rất nhớ!

Đối với hành vi Tiểu Bảo vào thị trấn chờ, Nhị Nha bày tỏ sự kháng nghị mạnh mẽ: "Anh Hai, anh vào trong thành với chị, đại ca cũng không ở nhà, chỉ còn lại một mình em ở nhà rất buồn chán đó!"

Tiểu Bảo không để ý tới lời phản đối của cô bé, vẫn làm theo ý mình như cũ.

Nhị Nha làm ầm ĩ đòi vào trong thành ở mấy ngày, Chu Quốc Cường không có cách nào khác đành phải lái xe đưa Nhị Nha tới.

Nhị Nha chưa bao giờ được ở phòng trọ bên ngoài, vô cùng hưng phấn hiếu kỳ. Lúc hỏi cái này, lúc lại hỏi cái khác, cũng khiến Tiểu Bảo không cô đơn.

Lúc Chu Tiểu Vân tan học về, Tiểu Bảo đã nấu cơm nước xong, Nhị Nha thân thiết chạy tới: "Chị, em gái thân yêu của chị tới rồi!"

Chu Tiểu Vân bị sự kinh hỉ bất ngờ này làm giật mình, ôm Nhị Nha cười nói: "Sao em không ở nhà đợi mà tới đây?"

Nhị Nha trề môi đến mức có thể treo lọ: "Ai bảo chị phải học hè ở trường, anh Hai lại vào nội thành ở với chị? Trong nhà chỉ còn lại một mình em chán chết." Bình thường đến trường thì thôi, nhưng nghỉ hè vẫn chỉ có một mình ở nhà thật là chán, ba mẹ đều bận rộn sao có thời gian chơi với cô.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Các bạn thân mến của em đâu?" Hình như cô nhớ năm ngoái nghỉ hè rất ít khi nhìn thấy Nhị Nha ở nhà, luôn có một nhóm bạn kéo con bé đi chơi.

Nhị Nha dừng một chút: "Ai nha, chơi với bọn nó chẳng vui gì cả."

Khẩu thị tâm phi! (nói một đằng nghĩ một nẻo)

Chu Tiểu Vân liếc mắt đã nhận ra Nhị Nha trong ngoài bất nhất, tỉ mỉ suy nghĩ, ừm, nhất định là con bé này tìm lý do để ở đây mấy ngày. Nhị Nha luôn có một sự hâm mộ kỳ lạ và khát khao với việc trọ bên ngoài, muốn sớm trải nghiệm một chút!

Chu Tiểu Vân không vạch trần con bé, con bé muốn ở đây mấy ngày cũng được. Dù sao Tiểu Bảo cũng không có việc gì làm, để thằng bé dẫn đi chơi mấy ngày.

Tay nghề bếp núc của Tiểu Bảo coi như rất khá, nấu cơm thơm nức, xào một bát khoai tây cà chua và mua thêm một tai lợn về. Mở bình Sprite, ba người ăn uống rất thoải mái.

Nhị Nha cảm thấy quá đã, nhìn xem, có ăn có uống, không có người lớn ở bên cạnh dài dòng, muốn làm gì thì làm gì thật thoải mái a!

Sau khi Chu Tiểu Vân đi học, Nhị Nha quấn quít lấy Tiểu Bảo đòi dẫn cô ra đường Thượng Hải đi dạo.

Tiểu Bảo bất đắc dĩ trời thì nóng còn phải dẫn Nhị Nha đi, nhân tiện mua một đống đồ ăn vặt để lấp cái dạ dày không đáy của con bé, sau đó mua mấy quyển truyện tranh cho con bé đọc.

Nhị Nha vung tay hô to: "Em quyết định rồi, em sẽ ở lại đây đến hết kì nghỉ hè!"

Tiểu Bảo nghe xong rất đau đầu, tha cho cậu đi, aizz!

Buổi tối tất nhiên Nhị Nha ngủ cùng Chu Tiểu Vân, đầu giường có một cái quạt điện nhỏ. Cô cẩn thận chỉnh số nhỏ nhất, ban nãy còn líu ra líu ríu, Nhị Nha chơi cả ngày cuối cùng cũng mệt mỏi, ngủ vù vù.

Chu Tiểu Vân cẩn thận nằm bên cạnh con bé, nghĩ thầm ngày mai phải dậy sớm mình nên ngủ thôi.

Chỉ chốc lát sau, một cơ thể tròn vo nóng hầm hập lại dán qua đây, một tay đặt trên ngực Chu Tiểu Vân, một chân cũng gác qua người. Chu Tiểu Vân thở dài, sao lại quên mất tướng ngủ xấu của Nhị Nha chứ? Ai, chịu đựng một chút đi, có lẽ con bé ở lại hai ngày rồi về.

Đáng tiếc Chu Tiểu Vân tính sai rồi, đọc truyện tranh say sưa. Nhị Nha căn bản không chịu về. Chiều thứ bảy về nhà một ngày đến chủ nhật, Nhị Nha kiên trì ngồi lên xe đạp Tiểu Bảo lại đến.

Triệu Ngọc Trân cười nói với Chu Quốc Cường: "Đứa nhỏ nhà người ta vừa đến nghỉ hè đều trở về, nhà chúng ta thì ngược lại, khác hẳn nhà người khác. Nghỉ hè bọn nhỏ đều thích chạy vào thị trấn."

Chu Quốc Cường cười ha ha: "Tùy bọn chúng đi. Thích ở đâu thì ở đó."

Chu Tiểu Vân bắt đầu ngóng trông kì nghỉ hè trôi qua nhanh một chút. Con bé Nhị Nha này ngày nào cũng ngủ với cô hại cô hiện tại mỗi ngày chỉ ngủ được mấy tiếng.

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân ngủ không sâu, lại quen ngủ một mình, có Nhị Nha ở cạnh lật qua lật lại sao ngủ được!

Tiểu Bảo nhìn viền mắt Chu Tiểu Vân bắt đầu có vết thâm nhàn nhạt thì thương lắm, không cần nghĩ cũng biết Nhị Nha gây họa.

Tiểu Bảo nghĩ hết cách thuyết phục Nhị Nha trở về cũng không có hiệu quả, Nhị Nha cảm thấy cuộc sống trôi qua thế này thật thoải mái, đâu chịu đi. Cậu cũng bó tay, xị mặt Nhị Nha không sợ, nói dễ nghe thì con bé cười hì hì, dù sao nhất quyết không quay về.

Cũng may ba tháng học hè của Chu Tiểu Vân cuối cùng đã kết thúc. Trước khi khai giảng đương nhiên phải cho nghỉ mấy ngày để các học sinh nghỉ ngơi.

Chu Tiểu Vân như trút được gánh nặng, vội vàng cùng Tiểu Bảo đóng gói Nhị Nha mang về nhà.

281. Chương 283: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (1)

Hai tuần sau Đại Bảo lại gọi điện về nhà, lần này cuối cùng có Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo ở nhà. Qua điện thoại Đại Bảo biết Tiểu Bảo đỗ vào lớp tăng cường của trường Anh Minh thì cực kỳ vui vẻ, ầm ĩ đòi nói mấy câu với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhận điện thoại, hai người ở trong điện thoại cười đùa vui vẻ.

Đại Bảo bày ra dáng đại ca: "Tiểu Bảo, em lên lớp mười nhớ học tập thật giỏi, sau này thi vào đại học tốt. Ngàn vạn lần đừng yêu sớm gì gì đó, càng không được học chơi máy game, học đánh bi-a…"

Tiểu Bảo vừa nghe vừa gật đầu, hiếm có một lần không đấu võ mồm với anh, khiến cho Đại Bảo thật vất vả được một lần làm anh trai đúng nghĩa.

Tiểu Bảo chuyển điện thoại cho Chu Tiểu Vân, Chu Tiểu Vân vừa mới gọi một tiếng "Anh" chưa nói gì khác đã nghe Đại Bảo tuôn ra một tràng: "Đại Nha, năm nay em cấp ba, đây chính là thời điểm mấu chốt. Ngàn vạn lần đừng để ý tới mấy nam sinh kia, có nghe thấy không? Nếu có ai dám quấy rầy ngươi em em cứ nói cho anh, anh ngồi ô tô đường dài về đánh nó!"

Chu Tiểu Vân nghe xong cười mãi, anh Đại Bảo này. Lời tuy thô lỗ nhưng khiến người ta mát lòng!

Chu Tiểu Vân quan tâm hỏi cuộc sống ở đó của Đại Bảo.

Đại Bảo lướt qua việc huấn luyện gian khổ, chỉ nói điều kiện ăn ở đều rất tốt, cả nhà cứ yên tâm. Cô vừa nghe là biết anh ấy giấu giếm không nói việc huấn luyện rất vất vả. Chắc là cũng sợ người trong nhà lo lắng cho anh ấy!

Luôn luôn cẩu thả không ngờ Đại Bảo cũng học được suy nghĩ vì người khác.

Chu Tiểu Vân vừa vui mừng lại vừa chua xót. Đại Bảo. Hi vọng anh ở bên ngoài sống thật tốt. Trưởng thành là người đàn ông chân chính! Mọi người trong nhà đều yên lặng ủng hộ anh!

Sau khi học kỳ mới khai giảng, bầu không khí đột nhiên căng thẳng hơn.

Lớp 12, tới thời điểm học tập mấu chốt nhất. Nhiều năm học tập, sắp đến lúc thi vào đại học, bước vào đợt khảo nghiệm thực sự ột tầm ới.

Thời gian các giáo viên vào lớp càng ngày càng dài, thời gian tan học nghỉ ngơi càng ngày càng ngắn, càng ngày càng nhiều bài thi, bài tập chồng chất như núi, sách trên bàn chất cao che khuất khuôn mặt mỗi người chỉ còn một nửa. Chu Tiểu Vân muốn quay đầu lại nói chuyện với Vương Tinh Tinh cũng phải nghiêng đầu.

Ai, cấp ba à!

Chu Tiểu Vân phát hiện thiếu đi mấy môn hóa học, vật lý, sinh học việc học hình như dễ hơn một chút. Bài tập ban xã hội có nhiều hơn cũng chỉ là đọc thuộc lòng viết nhiều. Chả bù cho ban khoa học tự nhiên, một đề bài cao thâm thường nghiên cứu nửa ngày chưa chắc đã tìm ra cách giải, so sánh với ban xã hội, các học sinh ban này càng thêm vất vả.

Đương nhiên, có người học tập mệt mỏi vất vả, cũng có rất nhiều học sinh bắt đầu dời sự chú ý ra khỏi sách vở.

Không ít nam sinh chạy ra ngoài chơi game đánh bi-a, bị giáo sư bắt được mắng một tràng, bắt viết kiểm điểm, sau đó đâu lại hoàn đấy, có khối người như vậy.

Ban xã hội cơ bản là thiên hạ của nữ sinh, nam sinh có thành tích tốt rất ít, đếm được trên đầu ngón tay. Tiểu thuyết võ hiệp lặng yên chuyền tay trong đám nam sinh.

Mấy cửa hàng cho thuê sách gần đó có tiểu thuyết Kim Dung, Cổ Long rất được hoan nghênh, có nhiều nam sinh trọ ở trường thường thức suốt đêm đọc tiểu thuyết. Không có đèn thì sao? Hắc. Dễ thôi, bật đèn pin soi! Liên quan đến đèn pin và pin con thỏ cũng thành hàng hoá dễ bán.

Các nữ sinh lại thích xem các tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Các câu chuyện yêu hận triền miên rất hợp khẩu vị các bạn nữ đang thời kỳ trưởng thành, không ít người vì nhân vật trong sách mà lúc lười lúc khóc sụt sùi.

Lúc này các bạn nữ nói chuyện với nhau thường xoay quanh đề tài mỗ thư mỗ nam mỗ nữ chính tiến triển thế nào. Nếu ai nói chưa đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao chắc chắn sẽ bị các nữ sinh khác cười chê là lạc hậu.

Ách, Chu Tiểu Vân cũng xem qua.

Cô rất thích cách hành văn tinh tế của Quỳnh Dao. Một nghìn câu chuyện chủ yếu có một điệu lấy nước mắt của người đọc thì không có gì để nói, nhưng bên trong không thiếu ngôn từ đẹp. Nhất là một số ít bài thơ ngắn vô cùng cảm động.

Chu Tiểu Vân không cần trốn tránh, muốn đọc thì đến tiệm cho thuê sách quang minh chính đại đặt ở đầu giường thưởng thức.

Vương Tinh Tinh ở trong túc xá của trường, muốn xem tiểu thuyết mà thời gian ký túc xá tắt đèn quá sớm, mỗi ngày sau tiết tự học chỉ có nửa tiếng đến một tiếng để đọc sau đó bị tắt đèn.

Dùng đèn pin ở trong chăn đọc sách hại mắt thì thôi, mấu chốt là bất giờ sẽ có giáo viên đến ký túc kiểm tra đột xuất, bị bắt được không phải chuyện đùa đâu.

Vương Tinh Tinh cực kỳ hâm mộ Chu Tiểu Vân tự do: "Chu Tiểu Vân, cậu quá sướng, mỗi tối muốn đọc lúc nào thì đọc lúc đó. Không giống bọn mình, đáng thương chết mất."

Chu Tiểu Vân ách nhiên thất tiếu: "Cậu đừng khoa trương như vậy có được không, giờ tự học buổi tối tan lúc gần chín giờ, về nhà đâu có thời gian xem tiểu thuyết chứ! Về nhà gần như tớ chỉ tắm rửa rồi ngủ luôn."

Cùng lắm đọc được nửa tiếng thôi. Đọc thời gian dài không đảm bảo được giấc ngủ hôm sau đi học sẽ ngủ gà ngủ gật, giáo viên nói gì đâu thể nghe lọt.

Vương Tinh Tinh thở dài: "Dù sao ở bên ngoài trường học quá tốt, tiếc rằng ba tớ kiên quyết không đồng ý cho tớ thuê phòng trọ ở ngoài, nếu không tớ đã sớm chuyển ra."

Vương Tinh Tinh về nhà nói với cha mẹ mấy lần, đều bị cha mẹ bác bỏ. Lý do thứ nhất, thuê trọ tốn tiền hơn ở trường. Lý do thứ hai, một người nấu cơm tốn thời gian. Lý do thứ ba, không khống chế được thời gian, sẽ thức đêm xem tiểu thuyết.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, sợ Vương Tinh Tinh yêu sớm. Lúc này ở một nơi tự do, thích đi đâu thì đi cũng không ai quản, nếu như hẹn hò với nam sinh thì sao? Vẫn là trọ ở trường ổn thỏa hơn.

Vương Tinh Tinh phản kháng vô hiệu, càng thêm hâm mộ Chu Tiểu Vân.

Trông người ta Chu Tiểu Vân, cha mẹ thật khai sáng, từ lúc cấp hai để bạn ấy trọ ngoài trường, một lần ở là mấy năm! Thật làm cho người ta hâm mộ!

Chu Tiểu Vân nghe Vương Tinh Tinh nói một tràng cười mãi. Đối lập với cha mẹ của các bạn học khác, cha mẹ cô ở phương diện này rất tốt.

Không can thiệp việc học của cô, không can thiệp cuộc sống của cô, trên căn bản là cầu được ước thấy. Ừ, thật hạnh phúc!

Vốn dĩ đối với việc này cô Diệp mở một con mắt nhắm một mắt, không hỏi đến nhiều lắm. Mà lại có người mê mẩn đọc tiểu thuyết mang sách đến lớp, khi đi học còn lén nhìn. Chờ ánh mắt của giáo viên quét tới thì nhanh chóng nhét sách vào ngăn bàn. Gan lớn thì trực tiếp để dưới sách giáo khoa.

Các giáo viên đều rất nhức đầu vì việc này. Ai chưa từng ở trên lớp tịch thu tiểu thuyết của học sinh để trong ngăn bàn hoặc đặt bên dưới cúi xuống đọc chứ? Tất nhiên tiết ngữ văn thì không ai dám, tiết của cô chủ nhiệm ai dám to gan làm vậy. Đến tiết chính trị, lịch sử, địa lý thì khó nói.

Diệp Lan thấy có giáo viên phàn nàn với mình về vấn đề này, hiển nhiên phải đứng trước lớp tiến hành một hồi phê bình giáo dục. Lúc đó các học sinh đều vâng vâng dạ dạ, sau lưng làm gì khó mà quản.

Diệp Lan từng đi qua thời kỳ trưởng thành, đương nhiên hiểu rõ sự rung động bất an của học sinh. Lúc này giáo viên có nói nhiều hơn cũng phản tác dụng. Rất nhiều nam sinh nữ sinh liên tục hoạt động ngầm. So sánh tương đối mà nói, đọc tiểu thuyết ngôn tình tiểu thuyết võ hiệp hình như không phải vấn đề lớn.

Yêu sớm mới là vấn đề khiến người ta đau đầu.

282. Chương 284: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (2)

Nói đến chuyện yêu đương của học sinh cấp ba thật khiến các giáo viên líu lưỡi.

Thông thường độ tuổi ở khoảng mười tám, mười chín, đều là các thiếu nam thiếu nữ tới thời kỳ phản nghịch của tuổi trưởng thành, nói yêu thương như thành một loại bản năng.

Trên lớp học lén truyền tờ giấy nhỏ, sau khi tan học chạy ra ngoài trường hẹn hò, chủ nhật các đôi các cặp ẩn hiện ngoài công vườn, còn có hiện tượng nam sinh nữ sinh đi qua đêm. Giáo viên tuần tra ký túc xá mỗi ngày, buổi tối một lần sáng sớm một lần, rất sợ có học sinh một mình ra khỏi ký túc, một đêm không về.

Nhưng mà, có một số việc khó lòng phòng bị.

Nghe nói có mấy nam sinh cấp ba chuyên môn nhân lúc nửa đêm leo tường chuồn ra khỏi ký túc, sau đó khi trời chưa sáng hẳn lại leo tường vào. Việc này lặng lẽ truyền lưu trong đám học sinh, không ai không biết.

Đương nhiên các giáo viên cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh phát hiện ra tệ nạn này ở ký túc. Về sau đổi thành mỗi đêm phái một người tới gác đêm —— nói đơn giản, chính là ngủ trong ký túc với học sinh.

Phương pháp này quả nhiên hữu hiệu, hiện tượng nửa đêm leo trộm bờ tường bị hạn chế đáng kể. Nhưng, trên có chính sách thì dưới có đối sách. Rất nhanh, lục tục có học sinh bắt đầu lấy đủ loại lý do để ra ngoài thuê phòng ở. Lý do rất hoàn mỹ, có chủ nhiệm lớp nhất thời không bắt bẻ sẽ đồng ý .

Kết quả, mới qua mấy tuần đã xảy ra chuyện lớn ầm ĩ.

Hoá ra, không ngờ có một nam sinh và một nữ sinh khác lớp thuê phòng bên ngoài ở chung với nhau. Việc này nhấc lên sóng to gió lớn trong đám học sinh, ngay lập tức náo động toàn trường.

Cô gái kia tên là Trầm Linh, là nữ sinh nổi tiếng xinh đẹp. Chàng trai tên Lâm Đông, thành tích bình thường, nhà rất có tiền. Hai người vốn sau khi phân ban không còn chung lớp. Nghe nói hồi lớp mười hai người đã mắt đi mày lại, về sau phát triển thành một đôi bán công khai, xúc động nhất thời chạy ra ngoài trường ở chung.

Trong phòng hiệu trưởng, cha mẹ Trầm Linh nước mắt giàn giụa, phụ huynh Lâm Đông cũng bị gọi tới.

Sau khi Chu Tiểu Vân nghe nói về việc này có chút khiếp sợ, đây là học sinh ở đâu, sao lá gan lớn vậy chứ! Đương nhiên, chính cô kiếp trước cũng là người yêu đương quá sớm nhưng, dù sao cũng là người trưởng thành rồi sau này mới bắt đầu luyến ái.

Nghe nói Trầm Linh còn chưa đủ mười tám tuổi đâu!

Thật sự là…

Không tìm nổi từ ngữ để hình dung.

Trầm Linh là một nữ sinh ở lớp ba ban xã hội, học tập bình thường nhưng có chút tiếng tăm —— lớn lên đẹp lại yêu trang điểm, đi đến đâu cũng có thể thu hút những ánh mắt như lang như hổ của một đống nam sinh.

Chu Tiểu Vân có chút ấn tượng với Trầm Linh, lúc này không nhịn được thấy nuối tiếc thay nữ sinh này.

Đã là cấp ba, ngoại trừ chuyện này trường học chắc chắn sẽ đưa ra hình thức xử phạt nghiêm khắc, không biết sẽ sản sinh ra ảnh hưởng như thế nào với cuộc sống về sau nữa!

Sở Đình Đình thích nhất hỏi thăm tin tức bát quái kiểu này, đi bộ một vòng rồi bắt đầu tuyên bố trong lớp về "Lời đồn" mới nhất, à, không, là diễn biến tình huống mới nhất.

Nghe nói, trường học muốn đuổi học Lâm Đông.

Nghe nói, trường học muốn "khuyên" Trầm Linh nghỉ học.

Nghe nói, phụ huynh tới hết lần này đến lần khác thương lượng với trường học mà vô hiệu.

Nghe nói, rất lâu rồi hai người chưa đi học.

Lại nghe nói…

Một đống tin tức lớn nhỏ bay múa đầy trời, kích thích tình cảm đã lâu không thấy của các học trò —— kỳ lạ là đi học thì buồn bã ỉu xìu, vừa tan học buôn chuyện về tin đồn thì ai nấy đều có tinh thần hào hứng. Nữ sinh gặp mặt luôn xoay quanh tin tức hot nhất trong khối tiến triển ra sao. Các nam sinh hàm súc hơn một tẹo, nhưng, cũng chỉ một tẹo thế này thôi.

Có nam sinh nào ngoài miệng không châm chọc mấy câu kì thực trong lòng hâm mộ không thôi? Đúng là một sự việc khiến người ta kích thích! Thoả sức tưởng tượng một chút cũng làm cho các nam sinh kích động không thôi, hận không thể đổi nam chính kia thành chính mình.

Sóng trước chưa yên sóng sau đã tới (Nguyên văn: Nhất ba vị bình, nhất ba lại khởi), chưa đến nửa tháng, không ngờ lại có tin đồn Trầm Linh mang thai.

Nếu như nói ngay từ đầu sự việc "ở chung" là một quả bom nhỏ, như vậy chuyện "mang thai" chính là một quả bom nguyên tử, oanh tạc vườn trường, nhanh chóng sôi trào. Rất rất rất chấn động!

Không biết tin tức này truyền ra từ miệng ai, dù sao mấy ngày ngắn ngủi đã ầm ĩ đến mức mọi người đều biết.

Nghe nói sau này nhà trường khai trừ học bạ (đuổi học) của cả hai người.

Nếu xin xỏ được thì may mắn một chút, tìm một trường cấp ba ở nơi khác chuyển trường là được. Nhưng nếu là khai trừ học bạ thì tính chất hoàn toàn khác hẳn, muốn chuyển trường cũng rất khó khăn.

Đã không có học bạ, có trường học nguyện ý tiếp nhận học sinh như vậy? Hơn nữa, nếu không phải phạm vào sai lầm cực kỳ nghiêm trọng trái với giáo lý nội quy của trường học, có trường học lại xử phạt học sinh như thế hả?

Tất nhiên Chu Tiểu Vân cũng biết tin tức đầu đề ở vườn trường, mấy tin tức này lưu truyền trong đám học sinh với tốc độ có thể sánh bằng tốc độ ánh sáng. Chu Tiểu Vân ngồi ở vị trí không lên tiếng đã có người tới "báo cáo" diễn biến mới nhất.

Thấy không, "Kèn đồng lớn" Sở Đình Đình lại tới: "Các cậu có nghe nói không, nhà Trầm Linh kia gây náo loạn với nhà ông chủ Lâm, thiếu chút nữa người hai nhà đã xông vào đánh nhau?" Thoáng cái, hấp dẫn một nhóm người nghe khá lớn.

Vương Tinh Tinh và Lưu Lộ sớm cảm thấy hứng thú chụm đầu lại gần, Chu Tiểu Vân mặt ngoài bất động thanh sắc, tai không tự chủ được dựng lên nghe Sở Đình Đình lại hóng được tin tức gì.

Sở Đình Đình rất đắc ý khi thấy một đống nữ sinh vây quanh mình, chia sẻ tin tức mình mới nghe được cho tất cả mọi người. Các nữ sinh đều thích truy hỏi cặn kẽ, người này hỏi một câu, người kia hỏi một câu, lập tức làm cho người chỉ nghe hời hợi Sở Đình Đình im tịt.

Sở Đình Đình quyết định sau khi hết tiết lại đi dạo đến chỗ bạn học cũ trước đây. Nữ sinh kia ở lớp ba khoa văn, là bạn cùng lớp của Trầm Linh giao tình không tệ lắm, biết rất nhiều tin tức. Ừm, hỏi một chút sau đó đến nói ọi người.

Đây đúng là kịch ngôn tình khẩu huyết lúc tám giờ, còn là phát sóng liên tục nhiều tập, thật sự đặc sắc vạn phần.

Dù sao hai nam chính nữ chính trong tin đồn kia từ lúc bị phát hiện không thấy xuất hiện ở trường. Có lúc Chu Tiểu Vân thầm nghĩ cũng phải cảm ơn những người này, không có chuyện kiểu này chế thuốc, cuộc sống của học sinh cấp hai cấp ba giống như một đầm nước chết không chút gợn sóng sợ hã.

Tới học kỳ sau, có thêm tin tức truyền đến, nghe nói hai người Trầm Linh và Lâm Đông sẽ kết hôn —— không biết phụ huynh hai nhà bàn bạc thế nào mà ra được kết quả này.

Chu Tiểu Vân không gia nhập vào nhóm thảo luận bát quái, không biết sao cô lại nghĩ đến một việc: hai người này chưa đủ tuổi kết hôn, không biết lúc làm lễ có cầm giấy hôn thú không nữa.

Sau đó chợt cười mình đa tâm, ở nông thôn hai vợ chồng trẻ bày bàn tiệc rượu coi như đã kết hôn rồi. Có cầm giấy hôn thú hay không lại thành thứ yếu. Dù sao chỉ cần cha mẹ hai bên thừa nhận là được!

Chủ nhiệm các lớp người người cảm thấy bất an, rất sợ lại phát sinh loại chuyện kiểu này. Mỗi này có giáo viên vào lớp ngoại trừ dạy học tập chính còn cảnh cáo học sinh chớ nên yêu sớm.

Cô Diệp nói chuyện hòa nhã thân thiết, thế nhưng thái độ lại rất kiên quyết, dùng giọng điệu nhu hòa nhưng kiên định lên tiết tư tưởng chính trị không biết bao nhiêu lần cho các học sinh.

Lại không biết, đến tuổi này các thiếu nam thiếu nữ ái mộ lẫn nhau chính là phản ứng tâm sinh lý tự nhiên, há chỉ vì mấy câu có thể ngăn cản?

Dù thế nào Chu Tiểu Vân cũng không nghĩ tới, luôn luôn thành thật an phận như mình rất nhanh cũng bị cuốn vào loại chuyện kiểu này.

283. Chương 285: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (3)

Hai ngày nay Chu Tiểu Vân bị lạnh bụng. Cô thấy có chút không thoải mái, sau khi tan học vào nhà vệ sinh sắc mặt cô tái nhợt. Cô nghĩ thầm hôm nay trên đường về nhà nên ghé qua hiệu thuốc mua thuốc gì đó uống.

Lưu Lộ thấy sắc mặt cô khó coi vội vàng hỏi cô làm sao vậy.

Chu Tiểu Vân hữu khí vô lực đáp: "Đừng hỏi nữa, hôm qua lúc ngủ không biết tại sao lại đá chăn xuống đất, nửa đêm tớ lạnh quá, tỉnh lại mới kéo chăn lên giường. Sáng nay vừa tới trường học bụng bắt đầu không thoải mái, đã vô nhà vệ sinh hai ba lần rồi." Sự việc này chỉ do ngẫu nhiên, bình thường Chu Tiểu Vân ngủ không bao giờ đạp chăn cả.

Lưu Lộ vỡ lẽ, hoá ra bị tiêu chảy, không trách được sắc mặt cô ấy tái nhợt khó coi như vậy.

Buổi trưa trên đường về nhà Chu Tiểu Vân đến hiệu thuốc gần đó mua một ít thuốc, uống thuốc xong cảm giác hình như đỡ hơn.

Đầu giờ chiều bước vào lớp, theo thói quen cô liếc mắt nhìn xung quanh, lác đác mấy học sinh trọ ở trường, còn trong các học sinh ngoại trú cô đến sớm nhất.

A? Hình như trong ngăn bàn có một bức thư? Cô nghi ngờ mở tờ giấy được gấp làm bốn kia, bên trong kín chữ. Nhìn kĩ, sao lại có mấy chữ "thích" nhỉ. Đọc hết mấy câu rốt cuộc cô xác định được đây là một bức thư tình viết ình!

Cô nhanh chóng lướt qua một lượt, có chút dở khóc dở cười, nhìn ra trình độ viết thư tình của vị này không tốt, vòng vo mấy câu không liền mạch, trước sau đá nhau. Ở cuối không kí tên, kết bằng một câu cực kỳ buồn nôn "Người ái mộ bạn".

Chậc chậc, sao không có một tí gì vui sướng và kích động khi nhận được thư tình nhỉ!

Chu Tiểu Vân tự thấy có chút buồn cười, đương nhiên có một số nam sinh trong tối ngoài sáng tỏ vẻ quá hảo cảm với mình, nhưng nhận được một bức thư tình kiểu này đúng là lần đầu tiên! Ha! Coi như bổ khuyết một chỗ trống trong cuộc đời con người! Cô thuận tay nhét bức thư này vào túi sách, không để chuyện này trong lòng.

Không ngờ, từ nay về sau liên tiếp mấy ngày, mỗi ngày cô lại lấy ra từ trong ngăn bàn một bức "thư tình", xem bút tích rõ ràng là của một người .

Như vậy, rốt cuộc nhân sĩ thần bí này là ai?

Như vậy, rốt cuộc nhân sĩ thần bí này là ai?

Chu Tiểu Vân thầm suy luận, hằng ngày đến buổi trưa trong lớp chỉ có học sinh trọ ở trường. Như vậy có thời gian lén lút nhét thư vào ngăn bàn mình hẳn là nam sinh trọ ngay trong trường.

Có khi nào là người lớp khác? Ý nghĩ này vừa loé lên bị gạt bỏ ngay, không đúng, nếu có người ngoài liên tục ra vào lớp lại quanh quẩn gần chỗ ngồi của mình hẳn là sớm bị bạn học cười nhạo nói ra mới đúng.

Thế thì chính là nam sinh trong lớp! Từ trước đến nay nam sinh ban xã hội luôn ít hơn, trọ ở trường tối đa có mười người. Lại so sánh với mấy người đến lớp trước mình để loại trừ bớt, cuối cùng mục tiêu tập trung ở ba người.

Chu Tiểu Vân yên lặng quan sát, phát hiện mỗi khi ánh mắt của mình rơi vào người ba nam sinh này, có một dường như không có việc gì, có một cười toe toét chào hỏi mình, còn có một ngay lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác, đầu cúi thấp xuống.

Cô gần như có thể kết luận người viết thư tình ình chính là nam sinh tên Mạnh Phàm này. Nếu không chột dạ tại sao mỗi khi mình nhìn cậu ta lại cúi đầu? Còn chưa nhắc tới bình thường nói chuyện với mình luôn lắp bắp đỏ mặt.

Chu Tiểu Vân lợi dụng chức vụ lớp trưởng, lúc ra vào phòng làm việc giáo viên mở vở bài tập của Mạnh Phàm ra xem. So sánh với nhau, cô càng xác định, rõ ràng là bút tích của một người!

Mặc dù có thể đại khái đoán ra là ai, nhưng người ta không kí tên chứng tỏ không muốn để mình biết cậu ta là ai. Chẳng lẽ mình chạy huỳnh huỵch đến trước mặt Mạnh Phàm nói: "Nè, phiền cậu sau này đừng viết thư cho tôi nữa?" à?

Đúng là khiến người ta nhức đầu!

Có điều không để ý tới hình như cũng không thỏa đáng, khi Chu Tiểu Vân lấy ra khỏi ngăn bàn bức thư thứ sáu thì thở dài. Ánh mắt cô quét một vòng, những bạn học khác trong lớp đều đang đọc sách, một số đang nói chuyện phiếm.

Không ai để ý đến Chu Tiểu Vân lấy một bức thư ra khỏi ngăn bàn. Cô nhanh chóng mở ra nhìn, quả nhiên vẫn là chữ viết đó, phong cách đó.

Lúc này cô phải bội phục chút thông minh của người viết thư. Nếu bỏ vào phong thư thì rất dễ bị nhìn thấy, gấp thành tờ giấy nhỏ kiểu này, giấu trong tay không khiến người ta chú ý, tiện tay bỏ vào ngăn bàn bên trên đống sách, hiển nhiên hành động này dễ hơn nhiều.

Cô quay đầu lại nhìn Mạnh Phàm. Mạnh Phàm thấy Chu Tiểu Vân nhìn mình thì giả vờ bình tĩnh, nói chuyện giết thời gian với người bên cạnh.

Ngay cả Chu Tiểu Vân cũng hoài nghi mình có tìm nhầm đối tượng rồi không.

Không được, không thể bỏ mặc chuyện này tiếp tục phát triển. Bây giờ chưa đến mức tạo thành ảnh hưởng quá lớn, quá phức tạp đến cuộc sống học tập của cô nhưng nếu cứ im lặng không hé răng, nhận thư chưa biết sẽ phát triển thành bộ dáng gì nữa, sẽ rất khó nói.

Vạn nhất thay đổi suy nghĩ của người ta thì sao? Không thể để cậu ta có chỗ trống ảo tưởng này nọ.

Chu Tiểu Vân quyết định hành động.

Hành động một, đầu tiên là lấy ra hết số thư nhận được trong khoảng thời gian này, sau đó lặng lẽ đi tìm cô chủ nhiệm Diệp Lan, nói rõ tình huống.

Đương nhiên bước đầu tiên này rất quan trọng, nếu khiến cô giáo có manh mối lầm tưởng mình cũng yêu sớm thì không tốt.

Diệp Lan nhìn mấy bức thư kia, liếc mắt một cái đã nhận ra chữ viết mặt trên. Không sai, đúng là chữ của Mạnh Phàm.

Nghĩ đến nam sinh tên Mạnh Phàm này, thành tích trong lớp ở mức trung bình, tính cách tương đối hướng nội, không ngờ có can đảm làm chuyện như vậy. Xem ra con trai trong thời kỳ trưởng thành không thể xem thường.

Diệp Lan chuẩn bị tìm Mạnh Phàm nói chuyện và động viên.

Hành động hai, Chu Tiểu Vân cố tình ăn trưa đến trường luôn, quả nhiên khi đến, trong lớp vừa mở cửa, chỉ có một mình Mạnh Phàm.

Mạnh Phàm lấy lý do muốn đến lớp sớm ôn bài để mượn chìa khóa lớp trong tay bạn giữ chìa, vừa mở cửa theo thói quen đi đến chỗ của Chu Tiểu Vân. Không đợi cậu bỏ bức thư trong tay vào ngăn bàn, đúng lúc này Chu Tiểu Vân đi tới cửa phòng học .

"Mạnh Phàm, cậu đứng ở chỗ tớ làm gì?" Giọng nói trong trẻo của Chu Tiểu Vân vang lên, làm Mạnh Phàm giật mình vội vàng nhét bức thư vào cặp xách của mình.

"Không có việc gì, không có việc gì!" Trời rất lạnh, Mạnh Phàm lại toát mồ hôi hột.

Chu Tiểu Vân thấy dáng vẻ cậu ta khẩn trương có chút buồn cười, nhưng lúc này ngàn vạn lần không thể chìa ra khuôn mặt tươi cười cho cậu ta, ngàn vạn lần không thể làm cậu ta tưởng rằng mình rất vui mừng khi nhận được thư tình đó.

Cô nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì là được rồi, gần đây trong ngăn bàn của tớ luôn xuất hiện vật gì đó không nên xuất hiện, hi vọng sau này không nên có nữa."

Gương mặt Mạnh Phàm lúc hồng lúc xanh.

Chu Tiểu Vân thấy cậu ta xấu hổ lại có chút không đành lòng. Vẫn là một cậu nhóc to xác, đừng nói thẳng quá làm tổn thương tấm lòng người ta.

Giọng điệu cô hoà hoãn hơn: "Chúng ta là học sinh, phải đặt lòng ở việc học. Nên giúp đỡ quan tâm lẫn nhau, cố gắng nửa năm sau thi đỗ vào trường đại học lý tưởng, cậu nói đúng không?"

Mạnh Phàm gật đầu lia lịa, bức thư nhỏ nắm trong tay bị siết chặt không còn hình dáng, sau đó im lặng về chỗ ngồi.

284. Chương 286: Cấp Ba Ơi Cấp Ba À (4)

Chỉ chốc lát sau, có bạn học trọ ở trường khác đến, phá vỡ tình cảnh xấu hổ này.

Diệp Lan đúng lúc đi tìm Mạnh Phàm nói chuyện —— đương nhiên là lặng lẽ. Chuyện này nếu gióng trống khua chiêng chẳng phải làm bị thương mặt mũi con trai, hơn nữa cũng tạo thành ảnh hưởng không nên có trong lớp. Nên lặng lẽ xử lý ổn thoả, thật ổn thoả.

Trước lời nói thấm thía của Diệp Lan, Mạnh Phàm cúi đầu.

Mỗi câu nói của Diệp Lan không đề cập tới việc yêu sớm mà toàn nói đến tác hại của yên sớm. Nhắc tới cha mẹ đã vất vả như thế nào để kiếm tiền cho em đến trường đọc sách, nếu không học tập thật tốt không sợ làm người nhà thất vọng vân vân và vân vân.

Mạnh Phàm lại liên tưởng đến hành động buổi trưa của Chu Tiểu Vân lúc này cậu mới kịp phản ứng. Hoá ra đây là Chu Tiểu Vân khéo léo nhắc nhở chính mình!

Diệp Lan dịu dàng khuyên Mạnh Phàm thông suốt, cuối cùng nói: "Mạnh Phàm à, còn nửa năm nữa sẽ thi tốt nghiệp cấp ba, có thể nói lúc này là thời khắc học tập quan trọng nhất. Lúc này em càng không thể phân tâm! Ở lớp cô sẽ không nói bất kì chữ nào về nội dung buổi nói chuyện hôm nay của cô trò mình, em hãy yên tâm. Có một số việc chỉ có cô, em và Chu Tiểu Vân biết. Cô không nói, Chu Tiểu Vân càng không nói. Hi vọng sau này em đặt toàn bộ trái tim ở học tập, đừng làm chuyện điên rồ. Được không?"

Mặt Mạnh Phàm đỏ bừng vâng dạ.

Cuối cùng đã giải quyết được chuyện này, Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm.

Việc này xử lý coi như thành công và bí ẩn, tốt nhất là không làm bị thương lòng tự trọng của Mạnh Phàm lại uyển chuyển biểu đạt ý từ chối. Quả nhiên mấy ngày sau gió yên sóng lặng, trong ngăn bàn không còn phát hiện bức thư gì nữa.

Mạnh Phàm nhìn thấy Chu Tiểu Vân còn có chút mất tự nhiên, nhưng thấy cô vẫn dịu dàng trước sau như một thì dần dần yên lòng.

Ngay cả người có đường tin tức riêng, vừa thấy gió thổi cỏ lay đã quay đầu sang Sở Đình Đình cũng không phát hiện Chu Tiểu Vân có một tia khác thường. Có thể thấy được Chu Tiểu Vân che giấu thành công! Haha!

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm dù sao không thể để các bạn học khác nhìn ra, nhất là Sở Đình Đình, đến lúc đó mấy hành động như nháy mắt ra hiệu chỉ trỏ này nọ sẽ khiến Mạnh Phàm khổ sở biết bao! Không phải cũng là tự thêm ình sự phiền não không có thời hạn à?

Tiếp tục khiêm tốn điệu thấp một chút nào!

Sau khi kết thúc thi cuối kỳ, đã tới nghỉ đông. Học sinh lớp mười một lục tục rời trường, chỉ có học sinh lớp mười hai số khổ bị giữ lại. Nghe nói phải lên lớp đến hai mươi tám tháng chạp mới nghỉ. Các học sinh thất vọng than thở suốt!

Thành tích thi cử của Tiểu Bảo ở lớp mười vững vàng xếp trong mười cái tên đầu tiên, nghe nói thành tích Chu Chí Viễn nhà thím Ba cũng không tệ, đứng thứ hai ba trong khối!

Chu Tiểu Vân vốn định dẫn Tiểu Bảo đến nhà chú Ba gia ăn bữa cơm, về sau nghe Tiểu Bảo nói như thế thì thấy không nên đi! Thím Ba thấy Tiểu Bảo thi còn tốt hơn Chu Chí Viễn lại bắt đầu nói này nói nọ.

Cô không nhịn được nhớ tới tình cảnh mùa hè đến nhà chú Ba thím Ba dùng cơm. Thành tích xuất sắc của Tiểu Bảo được miễn học phí toàn bộ, làm thím Ba rất đỏ mắt. Ngoài mặt nhiệt tình khen Tiểu Bảo, kỳ

thực trong lòng nghẹn một bụng tức giận. Nụ cười trên mặt Tống Minh Lệ nụ cười trên mặt luôn có chút mất tự nhiên.

Hiển nhiên Chu Tiểu Vân có thể nhìn ra, sau này lúc nói chuyện với thím Ba luôn cố gắng tránh nhắc tới đề tài thành tích này, để thím đỡ phiền lòng.

Chu Chí Viễn vẫn bị Tống Minh Lệ lấy mục tiêu tinh anh để bồi dưỡng, bình thường yêu cầu đã rất cao rất nghiêm ngặt. Tống Minh Lệ thấy Tiểu Bảo có thành tích tốt hơn Chu Chí Viễn nhà mình, đương nhiên trong lòng sẽ không phục không thoải mái. Từ điểm này đủ để nhìn ra lòng dạ Tống Minh Lệ rất cao a!

Tiểu Bảo nhún vai, có đến nhà chú Ba ăn cơm hay không chẳng sao cả. Dù sao Chu Tiểu Vân nói cái gì thì là cái đó. Chị dặn cậu nếu gặp thím Ba lúc nói chuyện phải chú ý một chút, cậu gật gật đầu.

Tiểu Bảo nói với Chu Tiểu Vân: "Chị, bọn chị phải đi học đến tận hai tám tháng chạp, nếu không, em ở đây với chị, sau đó hai chị em mình cùng về." Đúng lúc làm xong đống bài tập nghỉ đông trước, về nhà thoải mái đón năm mới náo nhiệt.

Chu Tiểu Vân suy tư một chút: "Thôi vậy, gần đến cuối năm việc buôn bán nhà mình cực kỳ bận. Chị thấy em vẫn nên về nhà giúp mẹ vội mấy ngày, hằng ngày mang cơm ra chợ ẹ."

Tiểu Bảo không tình nguyện lắm: "Không phải ở nhà còn có Nhị Nha sao?"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Nhìn em ấy thô thế kia thì làm được gì, chỉ có em trầm tĩnh làm việc cẩn thận. Em về trước đi, dù sao bọn chị học tiếp cũng chỉ còn một tuần nữa, một mình chị ở lại không sao. Cùng lắm thì mấy ngày nữa chị không đến tiết tự học, ở nhà đọc đọc sách, ôn tập ôn tập."

Cuối cùng Tiểu Bảo bị khuyên về nhà.

Chu Tiểu Vân còn một mình nấu cơm thì ngại, dứt khoát buổi trưa buổi tối vào căng tin của trường ăn.

Phải nói, căng tin của trường đúng là khá tốt. Cơm nước không đắt, mùi vị tạm được. Chu Tiểu Vân hằng ngày đơn giản đều ăn ở đó.

Hoan nghênh cô nhất không ai khác ngoài Vương Tinh Tinh. Vừa tan học sẽ tới kéo Chu Tiểu Vân đến căng tin ăn cơm, mỗi người gọi một món ngồi cùng bàn, đặc biệt náo nhiệt.

Có lúc đụng phải Mạnh Phàm, Chu Tiểu Vân lễ phép gật gật đầu, trái lại Mạnh Phàm cúi đầu xin lỗi rồi lướt qua.

Vương Tinh Tinh cực kỳ bát quái truy vấn: "Nè, cái cậu Mạnh Phàm này sao vừa thấy cậu thì đỏ mặt hả, có phải có ý gì với cậu không?"

Chu Tiểu Vân thấy dáng vẻ này của Vương Tinh Tinh phản kích đáp: "Bình thường cậu hung dữ với nữ sinh lắm sao vừa thấy Uông Tử Kỳ lớp chúng ta thì dịu dàng ngay hả?"

Uông Tử Kỳ là soái ca số một của lớp một ban xã hội, hơi ẻo lả một chút, nhưng thành tích nằm trong tốp năm. Cái tên Uông Tử Kỳ là bạch mã hoàng tử trong mắt không ít nữ sinh đấy!

Tính cách Vương Tinh Tinh hào sảng mạnh mẽ chính là cây ớt nhỏ nổi danh trong lớp, như vừa thấy Uông mỗ nào đó thì không mạnh mẽ nổi.

Chu Tiểu Vân kinh ngạc phát hiện không ngờ cũng có lúc Vương Tinh Tinh nói chuyện nói chậm nhỏ nhẹ như thục nữ. Nhìn cô ấy ở trước mặt Uông Tử Kỳ xấu hổ đúng là làm cho người ta không thích ứng nổi! Có nỗi xúc động rất lớn muốn cười thật to…

Haha, ai bảo Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ ngoạn đến lớn chứ! Đối với tính tình Vương Tinh, Tinh Chu Tiểu Vân hiểu rất rõ, nếu không phải chàng trai trong lòng ngưỡng mộ sao cô ấy lại biểu hiện khác thường như vậy!

Vương Tinh Tinh bị Chu Tiểu Vân trêu chọc mặt đỏ ửng, thọc lét Chu Tiểu Vân. Chu Tiểu Vân cười hì hì né tránh, hai thiếu nữ như hoa hấp dẫn đông đảo ánh mắt của nam sinh xung quanh.

Chu Tiểu Vân dĩ nhiên cực kỳ tú lệ, Vương Tinh Tinh mày rậm mắt to đôi mắt sáng lấp lánh, hơn nữa, thiếu nữ mười mấy tuổi nào có ai xấu. Dù diện mạo bình thường thì thắng ở tuổi trẻ hoạt bát đầy sức sống.

Chu Tiểu Vân tinh mắt liếc thấy Uông Tử Kỳ lúc trước đứng xếp hàng ở quầy vé đang đi về phía mình, cười nói với Vương Tinh Tinh ngồi đối diện mình: "Thục nữ thục nữ một chút, Uông mỗ đang bê cơm đi về hướng này đấy!"

Vương Tinh Tinh cho rằng Chu Tiểu Vân lừa gạt mình căn bản không tin: "Đừng lừa tớ, tớ không tin đâu! Uông Tử Kỳ không phải là quỷ hồn nói xuất hiện là xuất hiện… A!"

Cuối cùng một tiếng quỷ kêu kinh thiên động địa phát ra từ trong miệng Vương Tinh Tinh khi tận mắt thấy Uông Tử Kỳ đi qua chỗ mình.

Vương Tinh Tinh trợn mắt há hốc mồm, lập tức mặt đỏ bừng như mông khỉ.

Trong lòng nhanh chóng hồi tưởng lại mình vừa nói gì? Vương Tinh Tinh than thở mãi, tại sao lại có chuyện tình cờ thế hả?

Mình lại còn gọi người ta là quỷ hồn? Nghĩ đến lời mình vừa nói, Vương Tinh Tinh hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

285. Chương 287: Vương Tinh Tinh Và Uông Tử Kỳ

Uông Tử Kỳ hiển nhiên không ngờ Vương Tinh Tinh sẽ hét to như thế, tay bị dọa run lên, nước canh nóng sái vào tay, kêu "ai u".

Chu Tiểu Vân vội vàng bê khay cơm trong tay Uông Tử Kỳ đặt lên bàn, sau đó hướng về phía Vương Tinh Tinh nói: "Không mau cống hiến khăn tay của cậu cho Uông Tử Kỳ lau lau tay?"

Lúc này Vương Tinh Tinh mới hoàn hồn, luống cuống tay chân lấy một gói nhỏ trong túi ra… Băng vệ sinh? Nguy rồi, cầm nhầm, khăn tay ở ngăn khác! Mặt Vương Tinh Tinh hồng rực, nhanh như bay nhét băng vệ sinh gây sự kia vào chỗ cũ. Cũng may Uông Tử Kỳ bận chiếu cố cái tay của mình, không thấy rõ Vương Tinh Tinh vừa lấy ra là vật gì, nếu không cô chỉ có nước khóc lớn.

Ngay cả thế, Vương Tinh Tinh đang khóc không ra nước mắt. Hôm nay nhất định là ngày xui xẻo nhất! Ô ô!

Đối với Vương Tinh Tinh càng làm càng sai, Chu Tiểu Vân ôm mười hai phần đồng tình, từ trong túi xách của mình lấy ra một chiếc khăn tay: "Này, cậu cầm lau tay đi."

Uông Tử Kỳ nhìn chiếc khăn trắng tinh mềm mại trước mắt hơi thất thần, khăn tay tốt như vậy mà để mình lau tay đúng là hơi tiếc!

Nhìn gương mặt Chu Tiểu Vân mỉm cười, trái tim Uông Tử Kỳ hơi đập rộn rã. Cậu không tự chủ tiếp nhận khăn tay, lau qua nước canh trên tay, sau đó nói: "Xấu hổ quá, làm dơ khăn tay của cậu, đợi tớ giặt sạch sau này trả lại cậu nhé."

Chu Tiểu Vân đang tiếc cái khăn tay mình thích nhất, ngoài miệng đương nhiên vẫn khách sáo vài câu với Uông Tử Kỳ.

Chu Tiểu Vân là cô gái hiếm thấy thích dùng khăn tay, đại bộ phận nữ sinh thích dùng khăn giấy, cực ít người còn dùng khăn tay. Mỗi lần đi dạo phố mua quần áo giầy dép, cô luôn thích đi dạo quanh cửa hàng quà tặng nhỏ, hàng trang sức, nếu thấy chiếc khăn tay mình thích thì mua luôn. Mỗi ngày đổi một cái, trong nhà ít nhất cũng có bảy tám cái khăn.

Tuy khăn giấy dùng xong vứt luôn sẽ tiện hơn, nhưng khăn tay thắng ở điểm có thêm một phần tinh tế và yên tâm, sau khi dùng xong mỗi tối vò qua với nước rồi vắt lên mắc áo, cảm giác này rất tốt.

Uông Tử Kỳ thuận lý thành chương ngồi cùng bàn ăn cơm với Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh. Bàn ăn ở căng tin đều rất dài, một cái bàn có thể ngồi bảy tám người. Có nam sinh cùng lớp tinh mắt thấy Uông Tử Kỳ ngồi ăn cơm với Chu Tiểu Vân, cũng mặt dày ngồi xuống. Chỉ chốc lát sau, chiếc bàn dài đã ngồi kín người.

Đều là bạn cùng lớp, đương nhiên Chu Tiểu Vân không tiện bày sắc mặt cho ai nhìn, cười cười nói nói với mọi người. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô được đông đảo bạn học hoan nghênh và yêu thích. Có ai không thích nữ sinh dịu dàng thân thiết. Con gái đẹp nếu không phải loại hung dữ thì là lạnh như băng cũng khiến người ta cảm thấy khó có thể tiếp cận. Như Chu Tiểu Vân văn tĩnh dịu dàng hoà đồng hiển nhiên rất được yêu mến.

Vương Tinh Tinh thì thôi, từ trước đến nay nổi danh mạnh mẽ khó dây vào, nhưng, hôm nay có Uông Tử Kỳ ở đây, cô hiếm khi bộc lộ một mặt thuỳ mị, làm cho nam sinh ngồi bên cạnh được mở rộng tầm mắt.

Có một nam sinh tên Mạc Bằng bình thường luôn đấu võ mồm với Vương Tinh Tinh, hôm nay nhân cơ hội này tất nhiên không quên chế giễu cô một hồi: "Tôi nói này Vương Tinh Tinh, bình thường quen nhìn bà như cọp mẹ, hôm nay bỗng nhiên bà biến thành an tĩnh đúng là làm cho người ta không quen đấy!"

Cuối cùng Vương Tinh Tinh từ trong thất thố khôi phục lại, nghe vậy lườm Mạc Bằng một cái: "Không quen thì ông đừng nhìn." Đây coi như Vương Tinh Tinh đã nhượng bộ, đổi là ngày xưa sớm nhanh mồm nhanh miệng mắng lại, đâu ra cơ hội cho Mạc Bằng kiêu ngạo.

Mạc Bằng gật gù đắc ý nói: "Bà ngồi đối diện tôi, tôi không muốn nhìn cũng không được!"

Nhìn bình thường là bại tướng dưới miệng lưỡi của mình giờ mồm như tép nhảy, khỏi phải nói Vương Tinh Tinh tức cỡ nào. Liếc mắt nhìn Uông Tử Kỳ một cái, cô miễn cưỡng đè nén nỗi xúc động muốn "Đại Chiến" một trận với Mạc Bằng.

Hít sâu, hít sâu, đúng, chính là như vậy, mỉm cười một chút, rất tốt!

Uông Tử Kỳ không để ý đến Vương Tinh Tinh khác hẳn bình thường. Cậu chuyên tâm tán gẫu với Chu Tiểu Vân. Điều này khiến Vương Tinh Tinh thoáng hơi thất vọng.

Chu Tiểu Vân thấy Vương Tinh Tinh bị vắng vẻ vội vàng kéo cô bạn vào phe buôn chuyện. Vương Tinh Tinh thấy Uông Tử Kỳ nói chuyện với mình thì vui lắm, sớm ném lửa giận ban nãy qua một bên.

Một bữa cơm cực kỳ phấn khích a!

Điều làm cho Tinh Tinh cảm thấy vui mừng chính là, sau này hễ lúc ăn cơm ở căng tin luôn có thể "Vô tình gặp được" Uông Tử Kỳ. Hằng ngày được ngồi ăn cơm cùng với nam sinh mình thích là chuyện khiến người ta cảm thấy thoả mãn biết bao. Nếu cậu ấy có thể nhìn mình nhiều hơn, nói chuyện nhiều với mình hơn thì càng tốt… Vương Tinh Tinh không nhịn được nghĩ như vậy.

Uông Tử Kỳ luôn vô tình hoặc cố ý nói chuyện với Chu Tiểu Vân, trái lại thời gian để ý đến mình ít hơn. Điều này làm cho lòng tràn đầy mong đợi, tràn đầy ảo tưởng Vương Tinh Tinh có chút thất lạc không nói nên lời.

Uông Tử Kỳ giặt sạch khăn tay của Chu Tiểu Vân, tìm một cơ hội trả lại cho cô: "Chu Tiểu Vân, cảm ơn ngày đó ở thời khắc nguy cấp cậu ình mượn khăn tay dùng một lát, mình giặt sạch năm lần mới khiến khăn tay trắng tinh sạch sẽ như cũ. Nè, trả cho cậu. Cám ơn cậu."

Chu Tiểu Vân cười nói "Không cần cảm ơn" sau đó thu hồi khăn tay của mình, nghĩ thầm khăn tay này chắc chắn cô sẽ không dùng nữa. Về nhà để lại cho Nhị Nha dùng.

Không phải cô không nhận ra Uông Tử Kỳ mấy ngày nay ân cần khác thường. Hằng ngày buổi trưa đến căng tin luôn "vô tình gặp" Uông mỗ mỗ*, độ trùng hợp quả thực làm cho người ta không khỏi không nghi ngờ.

(Mỗ: là một danh từ thay thế, đối với tên của người, sự, vật nếu nói đến mà không chỉ ngay tên thật của người, sự, vật ấy ra, thì đều nói là mỗ nhơn, mỗ sự, mỗ vật.)

Hơn nữa Uông Tử Kỳ luôn luôn ngồi cùng bàn ăn cơm, tán gẫu với mình và Vương Tinh Tinh. Tuy là bạn học một lần hai lần như vậy thì không sao nhưng cứ làm thế mãi khiến người ta sinh nghi!

Mà hình như cậu ta có hứng thú với mình hơn, luôn lấy cớ này cớ nọ nói với mình, không để ý đến có vẻ không lễ phép lắm. Phản ứng lại thì gạt Vương Tinh Tinh qua một bên. Mỗi khi như thế, nụ cười trên mặt Vương Tinh Tinh luôn có một chút miễn cưỡng không nói nên lời.

Vương Tinh Tinh mất tự nhiên, Chu Tiểu Vân đều nhìn trong mắt, cô thầm thở dài trong lòng: Ngàn vạn đừng xuất hiện lời thoại cẩu huyết như phim truyền hình, cái gì mà "Tớ thích cậu nhưng cậu lại thích bạn thân của tớ" nhé.

Chu Tiểu Vân chưa từng chờ mong loại hài kịch này nảy sinh trên người mình. Hơn nữa, cô không hề có tình cảm dư thừa với Uông Tử Kỳ, chỉ là bạn học bình thường mà thôi. Nếu không phải nhìn ra Vương Tinh Tinh có ý với cậu ta, ngày đó sao cô có thể lấy ra khăn tay mình thích cho cậu ta mượn!

Đều là khăn tay gây họa!

Sau khi vào lớp, số lần Uông Tử Kỳ đến tìm Chu Tiểu Vân từ từ tăng nhanh, đương nhiên đều có lý do quang minh chính đại. Thí dụ như, mượn đồ này, hỏi vấn đề này, đều là một số lý do làm cho người ta không bới ra lỗi, không thể từ chối.

Nếu cô cố tình không để ý đến cậu ta, hình như không hợp tình hợp lý. Nếu đồng ý, số lần cậu ta đến tìm cô càng lúc càng nhiều. Mà số lần Vương Tinh Tinh ngồi sau nói chuyện với cô có vẻ ít đi hẳn.

Chu Tiểu Vân thực sự bị mớ bòng bong này làm đau đầu, nghĩ thầm vẫn là hồi bé tốt nhất, đâu có nhiều lo lắng phiền não như vậy. Người lớn lên, mấy loại phiền não này cũng theo đó mà đến. Ai!

286. Chương 288: Đoàn Tụ (1)

Cũng may thời gian học thêm nghỉ đông rất ngắn, chớp mắt đã đến hai mươi tám tháng chạp.

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, thu dọn túi sách chuẩn bị về nhà, mùa đông trời nhanh tối, mới năm giờ chiều bên ngoài đã hơi tối. Có lẽ đường về quê sẽ tối lắm. Dù tối đến mấy cũng phải về nhà, ngày mai là hai chín, sao có thể ở lại một mình trong thành đợi?

Vương Tinh Tinh về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Lưu Lộ bên cạnh Chu Tiểu Vân cũng dọn đồ. Cô hài lòng hoan hô nói: "Rốt cuộc được thả mấy ngày nghỉ, thật tốt quá. Mỗi ngày toàn là đi học đi học, bài tập bài tập, bài thi bài thi sắp làm tớ mệt mỏi đến điên rồi."

Chu Tiểu Vân cũng cười: "Mùng sáu sang năm khai giảng, tức là cho chúng ta nghỉ bảy ngày, không tồi!"

Hai người đang nói chuyện, một giọng nói quen thuộc từ cửa lớp truyền đến: "Em gái!"

Chu Tiểu Vân kinh hỉ quay đầu lại: "Anh!"

Đứng ở cửa phòng học, chàng trai cao cao đen đen không phải là anh trai Đại Bảo sao? Sau lưng anh ấy là em trai Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân vui mừng nhào tới ôm Đại Bảo đã nửa năm không gặp một cái: "Anh trai, anh về lúc nào? Em nhớ anh chết đi được."

Đại Bảo cười hì hì: "Hôm qua anh vừa về đến nhà, nghe nói hôm nay em nghỉ nên cố tình đi với Tiểu Bảo vào trong thành đón em về nhà."

Cách lớp quần áo rất dày, Chu Tiểu Vân vẫn cảm thấy anh trai càng ngày càng khỏe mạnh có lực, nét trẻ con trên mặt bớt đi không ít, bắt đầu có sự chững chạc và trưởng thành của người đàn ông. Xem ra, nửa năm qua, anh ấy lớn lên nhiều.

Chu Tiểu Vân không thể chờ đợi được hỏi: "Vậy anh được ở nhà mấy ngày?"

Đại Bảo đáp: "Qua năm mới mùng sáu lại đi."

Vậy chẳng phải là có thể ở nhà nghỉ ngơi một tuần? Trong lòng Chu Tiểu Vân rất vui vẻ, ôm Đại Bảo không chịu buông tay.

Tiểu Bảo nhìn chị vui vẻ cũng cười theo: "Chị, chúng ta về nhanh đi, trễ hơn sợ rằng trời đã tối rồi."

Chu Tiểu Vân đồng ý, đưa túi sách cho anh trai cầm. Đại Bảo nhận túi sách, ánh mắt lại nhìn về phía Lưu Lộ. Lưu Lộ cười chào hỏi anh, nhân cơ hội này anh tán gẫu mấy câu với cô.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cho nhau ánh mắt quả là thế, cố tình đi nhanh hơn hai bước, để Đại Bảo có cơ hội nói mấy câu với Lưu Lộ.

Từ xa, Lý Thiên Vũ và Dương Phàm đeo cặp sách đi tới, Lưu Lộ gọi "Anh Tiểu Vũ" rồi vẫy tay ý bảo hai người qua đây.

Đoàn người đến cổng trường chia làm hai hướng. Đại Bảo gặp được Lưu Lộ tâm trạng rất tốt, chỉ là thời gian ngắn ngủi, chưa nói mấy câu đã ai về nhà nấy làm anh có chút tiếc nuối!

Chu Tiểu Vân nhanh tay chọn mấy bộ quần áo, ba anh em bắt đầu đạp xe về nhà. Đương nhiên cô ngồi sau xe Đại Bảo, Tiểu Bảo đi một mình cũng không đạp nhanh bằng Đại Bảo đèo Chu Tiểu Vân. Trong nháy mắt, xe đã cách xa Tiểu Bảo một khoảng lớn.

Tiểu Bảo liếc mắt, la to: "Anh, em biết anh khoẻ hơn em, đạp xe nhanh hơn em, anh phải chờ em một chút chứ, anh nghĩ rằng em giống anh đều là vận động viên chắc?" Nói xong cố sức nện pê-đan đi theo.

Đại Bảo thả chậm tốc độ song song với Tiểu Bảo: "Haha, ngại quá, ngoài ý muốn." Thật sự không phải Đại Bảo cố ý, đã quen làm cái gì đều cần tốc độ, lúc đạp xe cũng không tự chủ được dùng hết sức.

Chu Tiểu Vân hỏi cuộc sống sinh hoạt trong đội điền kinh của anh.

Đại Bảo mặt mày hớn hở kể. Chuyện quan trọng nhất hằng ngày đương nhiên là tập luyện, không riêng gì chạy bộ, còn phải huấn luyện tăng cường tính kiên trì, tăng thể lực vân vân. Đại Bảo còn là một người mới, trong đó tạm thời là tay mơ, chưa có cơ hội tham gia các cuộc thi lớn và hoạt động.

Ăn uống là cung cấp thống nhất, mỗi bữa đều cam đoan đủ dinh dưỡng, khống chế khẩu phần ăn nhất định. Không để bạn bị đói và cũng không thể để quá no lại cung ứng đủ kalo, đúng là bội phục các đầu bếp, không biết nấu nướng thế nào mà được vậy.

Chu Tiểu Vân nghe xong rất thương anh: "Anh, thế thì chẳng phải mỗi bữa anh không được ăn no à?"

Chu Tiểu Vân biết rõ sức ăn của anh, mỗi bữa không ăn hai chén cơm đầy chắc chắn không no, sớm tối nếu ăn bánh bao thịt ít nhất cũng phải ăn năm sáu cái.

Đại Bảo cười an ủi em gái: "Đâu có khoa trương như vậy, no thì vẫn no, chỉ là không thể ăn thả phanh thôi. Đội điền kinh bọn anh đủ hạnh phúc rồi, anh nghe nói hai đội cử tạ và đội thể thao (dụng cụ) vất vả hơn bọn anh nhiều. Người ta cả chiều cao cân nặng đều bị khống chế nghiêm ngặt. Quá cao không được, quá thấp không được, quá nặng không được, quá nhẹ cũng không được. Không biết những người này bình thường ăn gì nữa."

Chu Tiểu Vân bị Đại Bảo chọc cười.

Tiểu Bảo hóng hớt nói: "Xem ra anh trai về nhà chỗ tốt lớn nhất là có thể thả bụng ăn cơm." Đại Bảo cười ha ha.

Chu Tiểu Vân cảm thấy cảnh tượng đã lâu không thấy này làm cho người ta thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Sau khi về đến nhà, trong nhà đang bận việc, bật đèn sáng trưng. Trong sân rộng, có mấy người đàn ông được thuê đến giúp buộc lợn giết lợn, Triệu Ngọc Trân ở trong bếp bận nấu cơm tối.

Nhị Nha theo lệ cũ đứng ở cổng chờ anh chị trở về. Trong tiếng hoan hô của Nhị Nha, ba anh em dắt xe vào cổng.

Trong viện không có chỗ đặt chân, mấy anh em Chu Tiểu Vân vội chạy vào bếp, Chu Tiểu Vân nghe bên ngoài ồn ào náo nhiệt tiếng nói oang oang không khỏi líu lưỡi: "Thật náo nhiệt a!"

Triệu Ngọc Trân đang đun sữa đậu nành, một bên chỉnh độ lửa một bên cười đáp: "Mấy ngày nay bận chết, trước năm cũ người đến mua thịt cực kỳ nhiều, một mình mẹ ở chợ bận không xuể, ba con thì vội vàng thu mua lợn, giết lợn rồi giao hàng cho người ta căn bản không thể giúp mẹ. Năm nay ít nhiều có hai đứa Tiểu Bảo và Nhị Nha! Tiểu Bảo chào hỏi khách khứa tính sổ, Nhị Nha thối tiền lẻ, mẹ phụ trách thái thịt, chặt xương sườn băm băm, may có hai đứa phụ mới miễn cưỡng qua được."

Chu Tiểu Vân không khỏi nhìn Nhị Nha với cặp mắt khác xưa: "A, Nhị Nha biết giúp đỡ cơ đấy! Em thu tiền có nhận phải tiền giả không?"

Nhị Nha không phục vì bị chị cười nhạo, ngẩng cao đầu: "Làm gì có chuyện em nhận nhầm tiền giả, có tiền giả nào qua được hỏa nhãn kim tinh của em." Nói xong, còn cố ý trợn to đôi mắt vốn đã to rồi.

Tiểu Bảo không chút khách sáo vạch trần Nhị Nha: "Được a, đừng ở đây thổi phồng như thật nữa. Hôm nay nếu không phải anh phát hiện sớm, gọi người đưa tờ một trăm giả kia lại, em sẽ coi tiền giả của người ta thành tiền thật mang về nhà đấy."

Hai người Chu Tiểu Vân và Đại Bảo cười to. Nhị Nha có chút thẹn quá hóa giận, nhưng mà Tiểu Bảo nói lại là sự thật, càng làm cho cô bé không xuống nước được.

Triệu Ngọc Trân hòa giải: "Nhị Nha mới mười hai tuổi, sang năm mới mười ba, có biểu hiện như vậy đã khá tốt. Mẹ quyết định năm nay mừng tuổi ỗi đứa tăng gấp đôi." Sau khi mẹ tài đại khí thô (lắm tiền) tuyên bố tin tốt này, bốn anh em hoan hô ầm ĩ.

Nhị Nha vừa nghe nói được nhận nhiều tiền mừng tuổi, mắt híp thành đường chỉ, ném việc ban nãy bị Tiểu Bảo pha trò lên chín tầng mây, bắt đầu tính xem mình sẽ có bao nhiêu tiền mừng tuổi.

287. Chương 289: Đoàn Tụ (2)

Ngày hai mươi chín tháng chạp là ngày náo nhiệt nhất của năm cũ, cũng là ngày cuối cùng họp chợ.

Những người mang đồ lên chợ bán, đi chợ mua đồ làm cho con đường vốn không rộng rãi lắm chật như nêm cối, đi từ đầu đường đến cuối đường mất nửa tiếng đồng hồ. Lối vào chợ chính ở đầu đường, còn lối ra cách cuối phố không xa. Mọi người thường thuận đường đi vào chợ chính từ đầu đường đến cuối đường sau đó chen vào chợ rau mua ít thức ăn về nhà.

Trong chợ tiếng người nói ầm ĩ, không có chỗ chen chân. Giá các loại rau củ đắt hơn ngày thường rất nhiều, giá thịt cũng tăng lên.

Không mua? Không mua thì đi đi, phía sau còn nhiều người chờ đến lượt mua đó. Nếu không tại sao nói thời điểm cuối năm tốt nhất? Người kinh doanh mong chờ thời điểm cuối năm này nhất, hàng hoá đều bán chạy hơn bình thường.

Không thể không nói đến người bán thực phẩm trong chợ. Bạn nghĩ xem, cái khác có thể không mua, nhưng không thể không mua thức ăn đúng không! Mùng sáu sang năm mới họp chợ, bạn phải chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho bằng đó ngày, đến lúc đó trong nhà có khách mà không đủ đồ ăn, bạn muốn đi mua cũng không có chỗ nào bán đi.

Vì thế, người nông dân một năm tiết kiệm thắt chặt túi được mấy đồng đều mang theo rổ lớn rổ nhỏ, túi to túi bé mua hàng tết cho gia đình.

Triệu Ngọc Trân dẫn các con theo, bận khí thế ngất trời.

Chu Tiểu Vân chào hỏi khách khứa, Đại Bảo tay khoẻ chặt thịt chặt sườn lọc xương, Tiểu Bảo nhanh nhẹn lấy tiền thối tiền thừa, Nhị Nha chuyên môn phụ trách lấy túi nilong. Triệu Ngọc Trân đứng trước cối xay thịt chỉ cần phụ trách thịt xay là được.

Nhìn các con mình càng lớn càng nhanh trí, Triệu Ngọc Trân vui mừng, nụ cười chưa bao giờ tắt.

Đến mua thịt phần lớn là người quen, ai thấy Đại Bảo không khen mấy câu? Triệu Ngọc Trân một bên khách sáo tỏ vẻ khiêm tốn, trong lòng ngập tràn niềm vui.

Khoảng mười một giờ, chợ thoáng tan, dần dần ít người đi lại. Chu Tiểu Vân dắt Nhị Nha về nhà nấu cơm, Đại Bảo và Tiểu Bảo ở lại chợ giúp mẹ thu dọn đồ đạc.

Chu Tiểu Vân về đến nhà vào phòng bếp xem, ồ, mẹ đã mua rất nhiều thức ăn để sẵn ở đằng kia. Hơn nữa thịt dê thịt bò đều là thức ăn chín đã nướng qua, cô thuần thục rửa sạch một cây củ cải trắng, nướng một

bát to thịt bò cải trắng. Lại lấy thêm ít dưa chua từ vò dưa chua của nhà ra rửa qua, nướng thịt dê ăn kèm với dưa chua miến, cho chung vào một nồi lẩu, đốt miếng cồn, nước sôi sùng sục toát ra mùi thơm mê người.

Lúc Triệu Ngọc Trân về cũng là lúc Chu Tiểu Vân đã bê hết thức ăn bày lên bàn. Tổng cộng có bốn món, thịt bò cải trắng, lẩu thịt dê dưa chua miến, cộng thêm khoai tây thịt nướng và cá kho tàu. Mỗi món đều đựng trong bát to đầy ăm ắp.

Đại Bảo vui mừng bỏ vào miệng, loáng cái hết hai bát cơm, anh thoả mãn vỗ vỗ cái bụng: "Cảm giác ăn no thật tốt!" Không giống lúc ở đội điền kinh ăn cơm phải hạn chế số lượng bao nhiêu, ăn cơm ở nhà ngon nhất!

Triệu Ngọc Trân thương yêu nhìn Đại Bảo ăn no thẳng cẳng ợ hơi: "Thích ăn thì ăn nhiều một chút, muốn ăn cái gì cứ nói với mẹ, mấy hôm trước mẹ đã mua không ít thức ăn chuẩn bị ở nhà. Nếu không đủ mẹ sẽ tranh thủ sáng mai đi mua thêm đồ về." Sáng ba mươi chợ chỉ họp nửa buổi, bình thường đến mười giờ mọi người đã về nhà làm cơm.

Đại Bảo cười haha nói: "Chỉ cần là thịt con đều thích, con không kén ăn."

Bị em trai em gái "xì xì", Đại Bảo da mặt dày làm như không thấy, làm nũng với Triệu Ngọc Trân.

Chu Tiểu Vân run rẩy phủi da gà nổi toàn thân, ôi chao, nhìn Đại Bảo vừa cao vừa to làm nũng đúng là không thích ứng nổi.

Chu Quốc Cường thấy Đại Bảo dính lấy mẹ thì nhướng mày, muốn dạy bảo Đại Bảo hai câu: "Người lớn như vậy, nói thì hay, nhìn mày bây giờ có bộ dáng gì nữa..." Kế tiếp định phê bình thao thao bất tuyệt một tràng dài.

Triệu Ngọc Trân đúng lúc ngăn cản Chu Quốc Cường nói tiếp: "Được rồi được rồi, lỗi nặng đến mấy cũng cho qua, con trai nửa năm mới về nhà một chuyến, anh đừng dài dòng không để yên thế. Đại Bảo lớn hơn nữa trong mắt em vẫn còn là đứa trẻ cũng là con trai em, làm nũng tâm sự với em thì có sao? Ạm không thích nghe thì đứng qua một bên đợi đi."

Chu Quốc Cường bị trách cứ á khẩu không trả lời được. Ngẫm lại Đại Bảo vất vả được về một chuyến, cứ để nó đùa giỡn đi.

Chu Quốc Cường nghĩ thầm nửa năm nay không có cơ hội dạy dỗ Đại Bảo, ông rất hoài niệm cảm giác làm Đại Bảo bị mắng mặt mũi bầm dập không dám ngẩng đầu lên a!

Đại Bảo không ở nhà, ông muốn dạy dỗ mọi người cũng không có cơ hội. Tiểu Bảo từ trước đến nay nhu thuận nghe lời, Chu Tiểu Vân càng không cần phải nói không phải phiền lòng suy nghĩ nhọc lòng lo lắng một chút nào. Nhị Nha miệng ngọt như mật am hiểu nịnh bợ vỗ mông ngựa, Chu Quốc Cường mỗi đến ngứa họng thì đặc biệt nhớ đến con trai cả. Nếu như nghịch ngợm nhất, thích gây sự nhất, hay gây hoạ nhất Đại Bảo ở nhà thì tốt biết bao...

Hiện tại cuối cùng Đại Bảo đã về, Chu Quốc Cường vui vẻ kích động cố nén trong lòng, bên ngoài phản ứng đầu tiên là có nên lấy Đại Bảo ra mắng mấy câu không. Đây coi như là cách yêu thương khác biệt của người cha, haha!

Đến đêm ba mươi, sau bữa cơm trưa thịnh soạn Triệu Ngọc Trân bắt đầu dọn dẹp nhà cửa từ trong ra ngoài một lần. Chu Quốc Cường cũng được nghỉ, một năm qua việc kinh doanh tốt lãi được không ít tiền, tâm trạng ông rất tốt vừa cười tủm tỉm vừa giúp vợ khuân đồ.

Đại Bảo cầm cây chổi lông gà rất dài phủi phủi, Tiểu Bảo ở sau nhảy ra muốn cướp chổi lông gà. Đại Bảo cười ha ha một lúc, đổi chổi lông gà từ tay trái sang tay phải, dù sao Tiểu Bảo làm thế nào cũng không thể cướp được từ tay anh.

Hai anh em trêu đùa, Nhị Nha cười khanh khách không ngừng, cầm cái chổi nhỏ nửa ngày chưa quét được tí gì, cứ mải xem náo nhiệt.

Chu Tiểu Vân mang mấy tờ giấy hồng lớn ra, bảo Đại Bảo tới viết câu đối. Đại Bảo vừa nghe em gái gọi mình đến viết câu đối tinh thần tỉnh táo, ném chổi lông gà cho Tiểu Bảo. Anh cầm lấy bút lông, chấm mực nước rồi bắt đầu viết.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn vừa gật đầu, chữ thư pháp của Đại Bảo càng viết càng đẹp, nét chữ cứng cáp rất có lực.

Tiểu Bảo đâu còn quan tâm đến phẩy mạng nhện ở góc phòng, Nhị Nha đâu còn tâm trí quét rác, cả hai chạy tới góp vui.

Tiểu Bảo nghiêm trang bình luận: "Chữ thư pháp của anh cả viết coi như không tệ, sớm biết thế hai ngày trước anh vừa mới về, để anh ra ngoài bày sạp viết câu đối."

Đúng là ở chợ có mấy người viết câu đối cho người khác kiếm ít tiền công ngay tại chỗ, nhưng, đa phần là các ông cụ. Đại Bảo cười mắng Tiểu Bảo, chỉ biết lời từ trong miệng em ấy ra chẳng có lời nào hữu ích cả.

Đợi khi câu đối đỏ thẫm được dán lên cửa, giờ là lúc vui chơi.

Cả nhà chia thành hai tốp đi tắm, sau khi tắm xong Đại Bảo Tiểu Bảo bị Chu Quốc Cường dẫn đi cắt tóc. Có câu ca dao rằng: Dù có tiền hay không, năm mới (kiểu) đầu mới, Chu Quốc Cường đến ngày ba mươi mới có thời gian rảnh đi cắt.

Trên phố có hiệu cắt tóc mới mở, do một chàng trai trẻ làm chủ. Chàng trai trẻ kia tuổi không quá hai mươi lăm, có mấy phần tóc nhuộm vàng, mặc quần áo rất mốt. Tay nghề cắt tóc không kém, tóc Đại Bảo bị cắt rất ngắn nhìn rất tinh thần, tóc Tiểu Bảo thì lâu hơn một chút, nhìn cậu rất thanh tú. Ngay cả Chu Quốc Cường sau khi cạo râu cắt tóc đi nhìn cũng đẹp trai hơn.

Khi Chu Tiểu Vân và Nhị Nha cộng thêm Triệu Ngọc Trân đến cửa hàng đúng lúc Chu Quốc Cường cắt xong.

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo Tiểu Bảo cắt xong đều rất có sức sống, hơi động lòng. Tóc của cô rất dài, chắc chắn cực kỳ tiếc nếu cắt thành tóc ngắn, nhưng chỉ sửa lại, cắt ngắn một chút thì vẫn được.

288. Chương 290: Đoàn Tụ (3)

Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân về nhà đến đêm giao thừa lại bận rộn, để mấy anh em ở hiệu cắt tóc.

Ông chủ trẻ vừa thấy Chu Tiểu Vân mắt lập tức sáng lên, chạy qua phục vụ nhiệt tình cực kỳ chu đáo.

Đại Bảo thấy anh chàng kia lúc thì kéo đông lúc thì xả tây ma cọ xát cọ không nhịn được: "Tôi bảo này, anh cắt tóc hay đến tán chuyện hả, nhanh lên một chút, chúng tôi còn bận về nhà có việc!"

Nhìn nụ cười kia đã khiến người ta không vừa mắt, còn muốn hỏi em gái tên là gì! Hừ!

Ông chủ thấy Đại Bảo hung dữ thở dài không dám cãi lại, động tác trên tay nhanh hơn. Nhưng, khi vuốt mái tóc dài đen bóng khoẻ mạnh của Chu Tiểu Vân anh không nhịn được khen: "Mái tóc của em được dưỡng quá đẹp, vừa đen lại bóng lại dài, thả xoã là đẹp nhất. Chi bằng, để anh tỉa một chút, đảm bảo còn đẹp hơn bây giờ nhiều!"

Chu Tiểu Vân sao cũng được gật gật đầu, dù sao chỉ cần không thay đổi độ dài là được. Tóc sắp dài đến thắt lưng, có cảm giác rất tự hào a! Cô rất tiếc nếu phải cắt nó.

Ông chủ trẻ cắt rất cẩn thận cho Chu Tiểu Vân, còn dùng máy sấy thổi khô mái tóc còn hơi ướt của cô. Số tiền hai nguyên Chu Tiểu Vân bỏ ra để cắt tóc đúng là đáng đồng tiền.

Đại Bảo trả tiền dẫn các em về, ông chủ trẻ một bên kêu vị khách tiếp theo một bên lưu luyến không rời nhìn xung quanh: Aizz, cô gái thật đẹp!

Nhị Nha còn nhỏ mà nghịch như quỷ, trên đường về nhà lấy ông chủ hiệu cắt tóc kia ra trêu: "Chị, em thấy hôm nay nếu không phải là đại ca anh Hai ở đó, chắc chắn anh thợ cắt tóc kia còn chậm hơn."

Vừa nãy Chu Tiểu Vân cắt tóc mất nửa tiếng, nếu không phải là đại ca trừng mắt con ngươi hung thần ác sát chưa biết chừng còn kết thúc sớm hơn!

Chu Tiểu Vân hé miệng cười, nói như thế nào nhỉ, con gái luôn luôn có lòng hư vinh. Gặp được chuyện kiểu này, cô cũng có sự đắc ý và tự hào không thể nói thành lợi.

Kiếp trước mình là một cô gái bình thường hơi thanh tú, rất ít nhận được đã ngộ đặc thù như vậy. Hiện tại ư, đi tới đâu chung quy cũng có thật nhiều ánh mắt, là một cô gái không hề phản cảm vì điều này.

Thời điểm được mong chờ nhất trong đêm giao thừa dĩ nhiên là khi vui vẻ nhận tiền mừng tuổi.

Trước đó Đại Bảo vừa đến nhà đã đưa toàn bộ tiền lương mình để dành nửa năm qua ẹ. Phải nói một câu rằng tiền lương của anh ấy không hề thấp.

Lúc Triệu Ngọc Trân nhìn thấy một xấp tiền thật dày thì ngẩn ra, nửa ngày sau nói: "Giữ lại cho con dùng đi, hiện tại con đã là người lớn lại sống bên ngoài có nhiều chỗ cần dùng đến tiền!"

Đại Bảo cười hì hì nói: "Con cả ngày ở trong đội, có ăn có uống có nơi ở còn có đồng phục của đội để mặc, đâu có chỗ nào cần dùng đến tiền, tiền này nên đưa ẹ giữ!"

Triệu Ngọc Trân cẩn thận từng li từng tí cất kĩ số tiền Đại Bảo đưa cho bà, nói là để dành cho Đại Bảo sau này cưới vợ dùng đến. Sau khi Tiểu Bảo biết việc này luôn khen chuyện này anh làm tốt lắm. Chu Tiểu Vân cũng nhìn anh trai Đại Bảo bằng cặp mắt khác xưa.

Tới khi phát tiền mừng tuổi, Đại Bảo ưỡn ngực nói cũng muốn một phần.

Chu Quốc Cường liếc mắt nhìn Đại Bảo một cái, hàm ý của ánh mắt kia là mày đã là người nhận tiền lương, giờ còn muốn tiền mừng tuổi có phải không nên không! Độ dày da mặt của Đại Bảo vẫn chống đỡ qua đợt khảo nghiệm, từ việc rất nhỏ như lấy tiền mừng tuổi có thể thấy.

Chu Tiểu Vân cầm phong bao trong tay rồi lén nhìn, a, năm nay ột trăm cơ đấy! Toàn là những tờ tiền giấy mười nguyên mới tinh. Xem ra tiền mừng tuổi năm sau lại cao hơn năm trước!

Mấy ngày trước Chu Quốc Cường đến chỗ tín dụng xã đổi khá nhiều tiền mới để phát tiền mừng tuổi cho bọn nhỏ. Việc buôn bán náo nhiệt kiếm được tiền nên ra tay càng hào phóng hơn.

Đại Bảo Tiểu Bảo Chu Tiểu Vân đều là một trăm, duy chỉ có Nhị Nha cầm năm mươi.

Nhị Nha thấy dáng vẻ anh trai chị gái vui tươi hớn hở trong lòng mất thăng bằng, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo dài ra: "Ba mẹ, ba mẹ quá bất công! Vì sao mỗi lần đều là con được ít nhất! Anh trai chị gái đều là một trăm, dựa vào cái gì cho con có năm mươi? Quá không công bằng!"

Đối mặt với Nhị Nha kháng nghị Triệu Ngọc Trân chỉ cảm thấy buồn cười, sờ sờ đầu con gái út nói: "Con nhỏ nhất, còn chưa tốt nghiệp tiểu học, muốn nhiều tiền mừng tuổi làm gì. Năm mươi nguyên không hề ít."

Nhị Nha không vui lắc lắc tay Triệu Ngọc Trân, yêu cầu đãi ngộ bình đẳng.

Chu Quốc Cường không nhịn được, dứt khoát lấy năm tờ tiền giấy mười nguyên mới mang theo bên người đưa cho Nhị Nha, Nhị Nha thấy tiền sáng mắt, sớm cười thành một đóa hoa.

Triệu Ngọc Trân lầu bầu: "Dạy hư đứa nhỏ, con bé còn nhỏ thế anh đưa nhiều tiền làm gì."

Chu Quốc Cường cười ha ha, chỉ cần bọn nhỏ vui vẻ, mấy đồng tiền này tính làm gì.

Đôi mắt Nhị Nha xoay tròn, đánh chủ ý lên người Đại Bảo đang xem náo nhiệt: "Em bảo anh trai nè, năm nay anh đã cầm tiền lương rồi nhỉ, có phải anh cũng nên mừng tuổi cho em không?"

Đại Bảo ngẩn người, sao con bé này lại chuyển sang lừa đảo tống tiền anh thế?

Nhị Nha nhìn Đại Bảo ngẩn người trong lòng mừng thầm, không mở miệng từ chối ngay xem ra mình vẫn còn cơ hội. Cô bé phát huy bản lĩnh chuốc thuốc mê, nâng Đại Bảo lên tận mây xanh, nịnh hót thao thao bất tuyệt một tràng làm cho Tiểu Bảo và Chu Tiểu Vân cùng trợn mắt. Con bé lừa đảo này tương lai dù chỉ dựa vào cái miệng ngọt dỗ người chết không đền mạng thì cũng là người lợi hại!

Đại Bảo được khen miệng sắp ngoác đến tận mang tai, hào phóng lấy ra tờ một trăm mang trên người đưa cho Nhị Nha.

Nhị Nha tưởng chỉ lừa được hai mươi ba mươi nguyên, không nghĩ tới Đại Bảo ra tay hào phóng thế, vui mừng liên tục chắp tay thi lễ: "Cảm ơn cảm ơn anh trai, anh trai thật hào phóng. Cô em gái là em ôm mười phần vạn phần kính trọng đối với anh."

Đại Bảo nghĩ thầm dù sao đã để lộ tiền ra, chi bằng ai cũng có phần, lại cho Tiểu Bảo và Chu Tiểu Vân mỗi người một trăm.

Anh trai cho tiền đương nhiên không từ chối, hai người không khách sáo nhét số tiền bất ngờ này vào trong túi.

Chu Quốc Cường lườm Đại Bảo một cái: "Đại Bảo, có vẻ mày cũng thụt đi một 'Khoản' nhỉ!" Vừa nãy đúng là nó có không ít tiền riêng.

Đại Bảo đắc ý nói: "Quá khen quá khen, tiền lương mỗi tháng con đều đưa ẹ, trong người con là tiền thưởng đội phát." Không kịp suy nghĩ, Đại Bảo đã lỡ miệng nói ra bí mật nhỏ. Chờ anh ý thức được mình nói gì thì rất muốn thu hồi lời vừa nói.

Nhìn Đại Bảo xấu hổ cười, Triệu Ngọc Trân không đành lòng giải cứu cho con trai: "Được rồi, đứa nhỏ biết đưa tiền lương về nhà đã là biết tốt xấu, tiền thưởng để Đại Bảo giữ lại tiêu vặt!"

Đại Bảo cảm động kéo tay mẹ Triệu Ngọc Trân hát bài "trên đời chỉ có mẹ tốt nhất". Triệu Ngọc Trân cười dùng ngón tay chọt chọt trán Đại Bảo: "Con đó đồ nịnh hót!" Nhưng, trong lòng bà rất vui vẻ.

289. Chương 291: Đoàn Tụ (4)

Sáng sớm mùng một phải đến chúc tết bà nội, Đại Bảo muốn ngủ nướng bị Tiểu Bảo không nương tay giật chăn ra.

Đại Bảo la to: "Lạnh chết anh, mau trả chăn lại cho anh."

Hai anh em lôi kéo chăn làm náo loạn, bị Triệu Ngọc Trân đi lên gác kêu hai người xuống lầu ăn cơm nghe thấy được, oán trách: "Năm mới năm me, hai đứa nói gì thế hả? Không được nói mấy chữ có điềm xấu, có nghe không."

Ví dụ như "Đông chết", "Chết rồi"… tất cả mấy chữ này không được phép nói ra trong ngày mùng một.

Tiểu Bảo lập tức thả chăn ra, vô tội làm người tốt tố cáo: "Đều tại anh ấy, con gọi anh ấy rời giường mà anh ấy không chịu dậy."

Triệu Ngọc Trân lườm Đại Bảo đang muốn cãi nhau tiếp một cái, bảo hai người động tác nhanh lên rồi xuống dưới. Tiểu Bảo làm mặt quỷ với anh trai rồi đi xuống.

Còn lại Đại Bảo lạnh run, run rẩy mặc áo khoác thật ấm mới tốt hơn một chút. Ngó xuống tầng một thì thấy cả nhà đang vây quanh bàn sủi cảo bánh trôi, chuẩn bị hết rồi chỉ còn đợi anh thôi! Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó ăn điểm tâm.

Điểm chúc tết trạm đầu tiên của bốn anh em họ Chu chính là nhà bác Cả, bà nội mặc một chiếc áo bông mới màu bạc có hoa chìm, đang ngồi trong phòng nói chuyện với Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải!

Đại Bảo tranh vào trước reo lên: "Bà nội, năm mới tốt lành!"

Bà nội đầu tiên là bị Đại Bảo giọng to làm hoảng sợ, nhìn thấy là bốn anh em Đại Bảo thì cười tươi, luôn miệng nói "Tốt, tốt, tốt", sau đó mừng tuổi cho từng người.

Nhị Nha cầm phong bao lì xì, theo phản xạ muốn mở ra xem ngay. Chu Tiểu Vân đứng sau nhéo lưng Nhị Nha, ám chỉ cô đừng bóc ngay trước mặt bà nội.

Nhị Nha bị nhéo đau, may mắn lanh trí không kêu lên, nhét phong bao lì xì vừa mở được một nửa vào trong túi quần.

Nhân lúc bà nội kéo Đại Bảo hỏi han, Nhị Nha lén lút hỏi Chu Tiểu Vân: "Chị, sao chị nhéo mạnh quá, nhéo đau em."

Chu Tiểu Vân nói thầm bên tai Nhị Nha: "Bất luận bà nội cho bao nhiêu tiền mừng tuổi đều là tấm lòng của bà, em bóc ngay trước mặt bà sẽ làm bà rất xấu hổ đó!"

Chu Tiểu Vân không tiện nói thẳng, một năm nay bà nội vẫn ở nhà bác Cả. Dựa vào tính cách keo kiệt của bác gái Thẩm Hoa Phượng, chắc chắn sẽ không cho bà nhiều tiền. Trước đây thím Ba Tống Minh Lệ tốt với bà nội là chuyện không cần nói, nhưng nhất định Thẩm Hoa Phượng không thể hào phóng được như thím Ba.

Nhìn phong bao xẹp lép, có lẽ chỉ được mười nguyên lấy may thôi. Nhị Nha lập tức hiểu, gật gật đầu.

Chu Tiểu Hà nhìn Chu Tiểu Vân một mực nói thầm với Nhị Nha, cười qua nói chuyện phiếm với cô.

Chu Tiểu Vân vừa nói vừa quan sát Chu Tiểu Hà, phát hiện quần áo Chu Tiểu Hà mặc vẫn theo một phong cách nhất quán: màu sắc rực rỡ đúng mốt, làm nổi bật người mặc kiều diễm như hoa.

Bây giờ Chu Tiểu Hà là một cô giáo ở nhà trẻ trên thị trấn. Cô giáo của nhà trẻ chưa có biên chế chính thức, tiền lương cũng không cao. Nhưng với con gái, công việc này vẫn rất có thể diện.

Chu Tiểu Hà có chút cảm giác xuân phong đắc ý, khi nói chuyện mặt mũi tươi cười phấn khởi.

Chu Tiểu Vân không thể không thừa nhận, cô gái trẻ luôn có một sức thanh xuân và tinh thần phấn chấn, Chu Tiểu Hà đi đến đâu cũng được coi là một cô gái xuất chúng.

Bà nội nhìn Đại Bảo thực sự là càng xem càng hài lòng, kéo tay Đại Bảo mãi không chịu buông.

Chỉ chốc lát sau, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân cũng vào phòng chúc tết bà cụ. Các con đương nhiên phải ra ngoài, đi một vòng quanh thôn cười nói chào hỏi bà con láng giềng.

Trong thôn chỉ có một con đường chính, đường lát đá có ổ gà không bằng phẳng, đi lên cũng thú vị. Một lúc sau, mấy người Chu Tiểu Vân đã đi khắp thôn, trên đường gặp mặt mấy bạn bằng tuổi cùng thôn, nói mấy lời cát tường, cúi chào nhau rồi đứng tán gẫu. Thời gian trôi qua rất nhanh.

Vợ chồng Chu Quốc Dân dẫn theo Chu Chí Viễn về hôm mùng ba. Cô Út Chu Phương và dượng Ngô Hữu Đức cũng mang theo Ngô Mai và Ngô Lỗi về vào đúng hôm đó.

Cả đại gia đình đoàn tụ rất náo nhiệt, người lớn ngồi một bên cười cười nói nói, bọn trẻ con chơi chung với nhau cực kỳ vui.

Lớn nhất là Đại Bảo và Chu Tiểu Hà đều hai mươi tuổi, coi như là người lớn đã có lương. Nhỏ nhất là Nhị Nha cũng mười ba tuổi, học sinh lớp sáu có tài ăn nói không ai so sánh được. Cộng thêm Ngô Mai líu ríu, Chu Chí Hải và Chu Chí Viễn đấu võ mồm, cảnh tượng này không loạn mới lạ.

Buổi trưa ăn ở nhà anh Cả Chu Quốc Phú, Chu Quốc Cường dặn Chu Quốc Dân và Chu Phương đừng về ngay, tối đến nhà mình làm bữa nữa.

Mấy anh em cả năm mấy khi có dịp tề tịu đông đủ cùng nhau ăn một bữa thế này. Huống chi hiện tại con cái nhà nào cũng lớn rồi, sau này muốn tụ tập chắc chỉ có dịp tết.

Chu Phương và ba con dâu đều ở trong phòng nói chuyện với bà nội. Nhìn bọn nhỏ đứng ngoài phòng chơi đùa, Chu Phương không khỏi cảm khái: "Ai, chỉ chớp mắt bọn nhỏ đều trưởng thành, con đã gần bốn mươi tuổi, đã già rồi."

Thẩm Hoa Phượng cười nói: "Em đừng nói thế, em mà nói già chẳng phải làm cho chị và chị Hai em ngồi đần ra đây à!"

Triệu Ngọc Trân cũng cười.

Tống Minh Lệ ít nhất cũng than thở: "Bọn trẻ giống như cây non càng ngày càng cao lớn, em cảm thấy ngày tháng trôi qua thật nhanh. Giống như chuyện kết hôn với Quốc Dân mới chỉ xảy ra mấy ngày trước giờ vẫn hiện rành rành trước mắt, nhoáng cái Viễn Viễn đã mười sáu tuổi!"

Phụ nữ ngồi một chỗ cảm thán thời gian qua mau, đàn ông ngồi cùng một chỗ nói trên trời dưới đất tràng giang đại hải.

Đã uống hơi say Chu Quốc Cường nói nhiều hơn bình thường gấp mấy lần, quay đi quay lại lại nhắc tới mấy đứa con mình: "… Đại ca, chú Ba, kiếp này chuyện làm em vui nhất là có mấy đứa con ngoan ngoãn.

Con người chịu khổ tính là gì, chỉ cần có thể để bọn nhỏ có ăn có mặc tốt một chút, có khổ mấy cũng giá trị…" Sau đó lại dông dài kể về Đại Bảo.

Chu Quốc Phú vỗ bả vai Chu Quốc Dân: "Chú Hai à, Đại Bảo rất có tương lai, nhà họ Chu chúng ta đã có tiểu bối xông ra ngoài, đây là chuyện cực kỳ tốt! Đừng nói em, chính anh đi đâu khi nhắc đến cháu lớn của tôi, cũng vô cùng kiêu ngạo và tự hào!" Chu Quốc Dân và Ngô Hữu Đức cũng phụ họa mấy câu.

Người lớn nói chuyện phiếm đương nhiên bọn nhỏ không có hứng thú, nhưng chỉ đứng ngốc một chỗ cũng không có ý nghĩa.

Chu Chí Hải đề nghị đánh tú-lơ-khơ, mọi người đồng ý ngay. Mấy cậu nhóc ngồi vây quanh bàn, chơi kiểu đơn giản "Chín giờ rưỡi", mỗi người có hai quân bài, tính xem điểm bài ai lớn nhất, người có bài nhỏ nhất phải uống một hớp nước lạnh.

Điểm Đại Bảo thấp một cách thần kì, gần uống hết một bát lớn nước lạnh thì cực lực yêu cầu sửa hình phạt. Không nhiều, một giác một ván thôi.

Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà, Ngô Mai, Nhị Nha bốn cô gái ngồi phía sau xem náo nhiệt, thấy Đại Bảo yêu cầu bài bạc cũng thú vị, sôi nổi yêu cầu được chơi cùng.

Một buổi này Chu Tiểu Vân thắng hơn hai mươi nguyên, rất hài lòng.

Thua thảm hề hề Đại Bảo an ủi mình: không sao, dù sao người thắng tiền là Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo, chẳng phải không thua cho người ngoài à?

Chu Chí Hải và Ngô Lỗi cũng thua một chút, nói tóm lại, người lớn tuổi hơn đều thua một chút. Chu Tiểu Hà thua mấy nguyên, la hét đòi ngày mai lại chơi, cô còn muốn gỡ lại vốn!

290. Chương 292: Thiếu Niên Thiếu Nữ (1)

Thời gian sung sướng qua nhanh, trong nháy mắt đã đến mùng năm. Đại Bảo trước Tết đã đặt sẵn vé xe, sáng sớm sáu giờ ba mươi xe chạy.

Chu Tiểu Vân thu dọn mấy bộ quần áo, xế chiều mùng Năm vào thị trấn Tiểu Bảo cũng đi theo. Đại Bảo sợ sáng không dậy nổi, không đến kịp lúc sáu rưỡi xe chạy mất nên cũng đi cùng hai em.

Nhị Nha thất vọng nhìn theo anh trai chị gái đạp xe đi xa, thở dài: "Đi cả rồi, lại vứt mình ở nhà một mình." Ước gì cô cũng được đi theo anh trai chị gái, luôn bị bỏ lại, thật đáng ghét.

Sáng sớm mùng sáu, năm giờ Chu Tiểu Vân đã rời giường, đầu tiên là gõ cửa gọi Đại Bảo dậy, sau đó làm cơm sáng đơn giản.

Mấy ngày nay Đại Bảo ngủ nướng không đến chín giờ kiên quyết không chịu đứng lên. Còn buồn ngủ ngáp mấy cái liền Đại Bảo đau khổ vô cùng, mặc quần áo đánh răng, rửa mặt, ăn điểm tâm.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo muốn đưa Đại Bảo đến bến xe bị anh ngăn cản: "Không cần không cần, anh ngồi xe là được, hai đứa ở nhà đọc sách học từ đơn gì đó đi."

Đại Bảo như người lớn dặn dò hai em phải học tập thật giỏi nghiêm túc cố gắng vân vân và vân vân, sau đó hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đeo balo đi xuống lầu.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nhìn xuống dưới, thấy anh trai lên xe buýt mới lưu luyến không rời quay đầu lại. Lần này tách ra, không biết lần tiếp theo gặp mặt sẽ là lúc nào đây!

Một lần nữa quay lại cuộc sống ở trường, tất cả công việc bước lên quỹ đạo, đâu ra đấy tiến về phía trước.

Bài mới hồi học trước Tết đã kết thúc, hiện tại hằng ngày chính là không ngừng ôn tập ôn tập lại ôn tập. Sách giáo khoa lớp mười lớp mười một bị lật đi rồi lại lật lại không biết bao nhiêu lần, bài thi tài liệu giảng dạy bay đầy trời, đếm một chút, cộng tài liệu được phát ôn mỗi ngày không ít hơn sáu tờ —- không thiếu môn nào, nhiều vô hạn.

Cấp ba hay là hầm người đây?

Chu Tiểu Vân cũng bắt đầu cảm thấy ngày tháng trôi qua cực kỳ chậm chạp, càng không cần nhắc tới những bạn học khác trong lớp.

Lưu Lộ vừa hết tiết liền kéo Chu Tiểu Vân ra ngoài đi bộ, mỹ miều nói thả lỏng tâm tình. Chu Tiểu Vân vui vẻ thuận theo, hôm nay ngày ngày ở trong lớp đúng là đày ải con người ta!

Có điều là, ban xã hội hình như thả lỏng hơn ban khoa học tự nhiên một tí. Nghe Lưu Lộ nói bọn Dương Phàm Lý Thiên Vũ bị chủ nhiệm lớp Tiêu Quân nghiền ép rất thảm, cùng lắm là lúc đi vệ sinh, những lúc khác đều bị "nhốt" trong lớp học và học.

Chu Tiểu Vân thấy may mắn vì cô Diệp không phải kiểu giáo viên bóp chặt thời gian không tha. Nhiệm vụ học tập của lớp một ban xã hội không nhẹ, nhưng so với lớp một ban khoa học tự nhiên vẫn ít hơn.

Trường học bắt đầu liên tục tổ chức họp tốt nghiệp, đầu tiên họp giáo viên, sau đó là gặp mặt các phụ huy. Hội trường rộng đầy ắp người cúi đầu nghe hiệu trưởng đứng trên bục nước miếng bay tứ tung.

Hiệu trưởng họ Ân, cũng chính là cha Ân Vĩnh Kiện.

Hiệu trưởng Ân chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng đầu đã trọc, có tướng chưa già đã yếu. Có lẽ làm hiệu trưởng là công việc hao tâm tốn sức, nên nhìn như ông cụ già hơn hẳn.

Hiệu trưởng Ân khàn giọng cường điệu tầm quan trọng của mấy tháng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học này, nói đi nói lại chỉ có mấy câu: "… Các em học sinh, bây giờ là thời khắc mấu chốt, nhiều năm học tập chỉ trông vào một lần thi tốt nghiệp trung học cuối cùng này. Thi vào trường cao đẳng là cây cầu độc mộc*, có thể chen qua vào đại học, không chen được thì bằng ấy năm vất vả trôi đi như nước. Các em hãy thu lại tất cả trái tim đặt vào việc học, ít làm mấy chuyện mờ ám, muốn nói yêu đương thì để lại sau đại học hãy làm, lúc ấy quang minh chính đại không ai quản em cả…" Nói đến câu này, bên dưới cười vang.

Hoá ra thi lên đại học ưu điểm tốt nhất là có thể quang minh chính đại không kiêng nể gì yêu đương à! Haha!

Chu Tiểu Vân cũng cười, đại hội động viên như vậy đúng là một cách hay!

Tan họp học sinh đổ ra bên ngoài, Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ ngồi yên tại chỗ, chờ người đi hơn nửa mới đứng lên chuẩn bị đi ra.

Lý Thiên Vũ như u hồn xuất hiện sau lưng Chu Tiểu Vân: "Hi, Chu Tiểu Vân."

Chu Tiểu Vân bị hoảng sợ, quay đầu lườm Lý Thiên Vũ: "Làm tớ sợ chết đi được, giọng cậu không nhỏ một chút được à!"

Lý Thiên Vũ bị Chu Tiểu Vân lườm mắt một cái mà xương cốt sắp mềm nhũn, cười hì hì.

Luôn không rời nhau nửa bước, Dương Phàm nhảy ra từ sau lưng Lý Thiên Vũ, cười xấu xa chào Chu Tiểu Vân một tiếng.

Lý Thiên Vũ sớm quen với việc thường xuyên bị Dương Phàm cười nhạo, như không có việc gì hàn huyên với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, việc học của các cậu chắc căng thẳng lắm nhỉ?" Thuần túy là tìm chuyện để nói, có lớp mười hai nào bây giờ không căng dây thần kinh, nắm lấy thành tích? Học tập tất nhiên phải căng thẳng!

Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Lưu Lộ bổ sung: "Mỗi ngày bọn em phải làm hơn sáu tờ bài, tay sắp đứt rồi."

Dương Phàm khoa trương lắc lắc đầu nói: "Các cậu đúng là quá hạnh phúc, có mỗi sáu tờ bài. Lớp bọn tớ mỗi ngày phát bao nhiêu bài tập cậu đoán được không? Thiên Vũ, nói cho hai người biết đi."

Lý Thiên Vũ vô cùng đau đớn kể: "Mỗi môn có hai tờ, số học có ba tờ. Mỗi ngày ít nhất hơn mười tờ bài tập, làm chúng tớ hoa mắt, da đầu tê dại, tay chân như nhũn ra, lạnh cả người!"

Liên tiếp các từ ngữ hình dung làm Chu Tiểu Vân buồn cười, đâu khoa trương đến vậy, hoa mắt có thể lý giải, da đầu tê dại, tay chân như nhũn ra, lạnh cả người thì hơi quá.

Lý Thiên Vũ vừa thấy Chu Tiểu Vân cười thì toàn thân khoan khoái, nói chuyện càng mặt mày tươi rói.

Mấy thiếu niên thiếu nữ vui vẻ đứng nói chuyện với nhau, phun ra nước đắng (kể khổ) cũng là một lạc thú khó có được. Một lúc sau, mọi người đã tan gần hết.

Thiệu Sắc Vi và Ân Vĩnh Kiện vừa nói vừa cười cùng đi tới.

Vừa có thêm Thiệu Sắc Vi gia nhập, bầu không khí nói chuyện trở nên rất kì lạ. Con ngươi Dương Phàm nhanh như chớp đảo qua đảo lại giữa mấy người, Chu Tiểu Vân mỉm cười nói chuyện với mọi người ánh mắt rất ít khi dừng lại ở bất kỳ người nào, Lý Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào Chu Tiểu Vân, ánh mắt Thiệu Sắc Vi hữu ý vô tình đảo quanh người Lý Thiên Vũ, trong mắt Ân Vĩnh Kiện ngoại trừ Thiệu Sắc Vi không có ai khác. Ha ha, thật thú vị!

Chu Tiểu Vân xác định sự địch ý như có như không của Thiệu Sắc Vi đến từ Lý Thiên Vũ. Trông đi, cười tươi như hoa với Lý mỗ, lúc chuyển sang phía mình nụ cười vẫn như trước nhưng trong mắt có thêm thứ gì đó, khiến trong lòng cô rất không thoải mái.

Hoá ra là đại mỹ nữ Thiệu thầm ngưỡng mộ Lý Thiên Vũ a!

Đúng là khiến người ta ngã bể kính mắt…

Chu Tiểu Vân không dấu vết đánh giá Lý Thiên Vũ, phát hiện Lý Thiên Vũ rất cao, hơi đen, thật sự rất đẹp trai, nếu bàn về anh tuấn có thể không sánh bằng Ân Vĩnh Kiện, nhưng trên người cậu ấy có sự tiêu sái hấp dẫn nữ sinh. Cô không thể không thừa nhận, Lý Thiên Vũ đã là một chàng trai rất hấp dẫn.

Cậu ta bắt đầu lọt vào mắt xanh của một mỹ nữ học đường như Thiệu Sắc Vi…

Chu Tiểu Vân từ chối thừa nhận một tia mất mát xẹt qua trong lòng mình bởi vì Lý Thiên Vũ cười với Thiệu Sắc Vi. Cậu cho là răng cậu rất trắng cười rộ lên rất có mị lực sao? Thực sự là…

Sắc mặt Ân Vĩnh Kiện lại có chút mất tự nhiên.

291. Chương 293: Thiếu Niên Thiếu Nữ (2)

Ân Vĩnh Kiện thích Thiệu Sắc Vi không phải là chuyện một ngày hai ngày, nhưng không thổ lộ. Đương nhiên, trong lớp có ai không biết? Vậy mà Thiệu Sắc Vi vẫn giữ thái độ như gần như xa với cậu, làm cho cậu không nắm bắt được.

Nhưng vừa thấy Thiệu Sắc Vi cười tươi như hoa với Lý Thiên Vũ, đồ ngốc cũng nhận ra Thiệu Sắc Vi rất có hảo cảm với cậu ta. Dĩ nhiên Ân Vĩnh Kiện không thoải mái, nụ cười trên mặt rất miễn cưỡng.

Dương Phàm thấy Lý Thiên Vũ vừa gặp Chu Tiểu Vân đã phát nhiệt toàn thân không nhìn được liếc mắt. Đại ca à, muốn động dục cũng phải tìm thời cơ địa điểm thích hợp chứ, không thấy có cả đại mỹ nữ Thiệu và đại soái ca Ân đứng bên cạnh à.

Dương Phàm nói tạm biệt Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ rồi kéo người không hề tình nguyện Lý Thiên Vũ đi.

Thiệu Sắc Vi và Chu Tiểu Vân nghĩ một đằng nói một nẻo nói dăm câu rồi chia tay. Tất nhiên Ân Vĩnh Kiện đi theo cô ấy.

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sau này có trường hợp như vậy ít nên gặp phải thì tốt hơn. Ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng nghĩ kiểu khác, quá mệt mỏi!

Trên đường đi Lý Thiên Vũ oán giận: "Tớ chưa nói đủ mà, đi gấp thế làm gì?" Lâu lắm rồi cậu không được đứng gần nói chuyện với Chu Tiểu Vân, còn chưa nói đủ nhìn đủ đâu!

Dương Phàm tức giận nói: "Được, cậu không thấy khi Thiệu Sắc Vi cố ý nói cười với cậu, sắc mặt Ân Vĩnh Kiện khó coi cỡ nào hả? Tiếp tục đi xuống, tớ sợ mặt cậu ta sắp đen lại."

Lý Thiên Vũ không hề để ý đến điều này, cậu nghĩ đến là: "Thật à? Vậy cậu nhìn Chu Tiểu Vân lúc đó có biểu cảm gì? Có phải bạn ấy thấy Thiệu Sắc Vi nói với tớ thì cực kì ghen tị, sắc mặt cực kỳ khó coi không?"

Lý Thiên Vũ càng nói càng hưng phấn, rất muốn bay lên tận mây xanh.

Dương Phàm cười kéo tuột Lý Thiên Vũ từ trên đám mây xuống mặt đất: "Cậu cứ tưởng bở đi, Chu Tiểu Vân luôn duy trì nụ cười trên môi."

Lý Thiên Vũ không cam lòng thêu dệt ảo tưởng tốt đẹp: "Chưa biết chừng trong lòng bạn ấy mất hứng nhưng không thể hiện trên mặt. Chưa biết chừng đang nghiến răng nghiến lợi muốn đánh bại tình địch đoạt lại tớ…" Càng nói, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Bởi vì ngay cả bản thân Lý Thiên Vũ cũng không tin việc này sẽ xảy ra trên người Chu Tiểu Vân dịu dàng trầm tĩnh khiến người khác không đoán ra tâm tư.

Bị ý nghĩ kỳ lạ của Lý Thiên Vũ tác động, Dương Phàm cười chảy nước mắt.

Dương Phàm vừa lau nước mắt vừa vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Người anh em, tớ thấy cậu nên chết tâm với Chu Tiểu Vân đi! Theo tớ quan sát, người ta không có ý tứ gì nhiều với cậu đâu. Tớ thấy Thiệu Sắc Vi cũng rất đẹp rất thông minh rất ưu tú, thành tích cao vút, lại có hảo cảm sâu đậm với cậu. Chi bằng cậu đổi mục tiêu đi."

Bị Lý Thiên Vũ lườm cháy mặt, Dương Phàm thức thời sờ sờ mũi thu hồi lời vừa nói: "Coi như tớ chưa nói, coi như tớ chưa nói." Thật là, nói thật cũng không cho nói, chậc chậc!

Lý Thiên Vũ không muốn nói quá nhiều trước mặt Dương Phàm. Nếu nói mình chỉ thích Chu Tiểu Vân, tuyệt đối không dời mục tiêu sợ rằng sau này càng bị cậu ta trêu chọc, không cúi đầu lên được.

Hừ, cậu rất chuyên nhất, trong mắt chỉ có một mình Chu Tiểu Vân, các nữ sinh khác có đẹp cũng dạt hết sang một bên đợi đi.

Dương Phàm ngứa ngáy muốn tìm hiểu bát quái: "Tớ bảo này Thiên Vũ, cậu nói xem Thiệu Sắc Vi xinh đẹp như vậy sao cậu lại nhìn người ta không thuận mắt nhỉ? Rõ ràng người ta có cảm tình với cậu đấy."

Nữ sinh ở lớp một ban khoa học tự nhiên vốn đã ít, thành tích tốt càng ít hơn, Thiệu Sắc Vi tuyệt đối được xem như là "lớp hoa". Hơn nữa tính cách cô ấy hơi kiêu ngạo gần như không vẻ mặt gì khác với con trai trong lớp, Ân Vĩnh Kiện ân cần như thế có lúc còn không có sắc mặt tốt để xem đâu!

Thế nhưng, vừa gặp bạn học chúng ta rất lạnh rất có cá tính Lý Thiên Vũ của chúng ta, Thiệu Sắc Vi không bao giờ tỏ vẻ. Cô thường xuyên tìm Lý Thiên Vũ nói chuyện gì đó, làm cho các nam sinh có liên quan rất đỏ mắt.

Đáng tiếc, Lý Thiên Vũ không phải người thương hương tiếc ngọc, trong mắt trừ Chu Tiểu Vân không hề có nữ sinh khác. Đối với Thiệu Sắc Vi ôn hòa chỉ cho là bạn cùng lớp bình thường thôi.

Lý Thiên Vũ "Hừ" một tiếng: "Người khác nghĩ thế nào liên quan gì đến tớ, cô ta thích ai càng không liên quan gì đến tớ, dù sao tớ không thích cô ta."

Dương Phàm tinh mắt liếc thấy hai người Thiệu Sắc Vi và Ân Vĩnh Kiện đang đi về phía này, vội vàng vỗ Lý Thiên Vũ ám chỉ cậu quay đầu lại.

Lý Thiên Vũ quay đầu lại nhìn rồi lập tức đổi đề tài.

Sau khi tỉ mỉ quan sát Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ cho ra kết luận: "Chu Tiểu Vân, xem ra cậu đúng là người có tấm lòng rộng lớn. Thiệu Sắc Vi cố ý cười cười nói nói với anh Tiểu Vũ trước mặt cậu rõ ràng muốn khiêu khích, cậu lại không tỏ vẻ gì. Tớ rất hoài nghi trái tim cậu làm từ gì."

Ai không biết Lý Thiên Vũ là người ái mộ trung thành theo đuổi Chu Tiểu Vân? Hành vi hôm nay của Thiệu Sắc Vi có thể nói là cố ý hướng về phía Chu Tiểu Vân, chờ xem kịch vui Lưu Lộ thất vọng phát hiện Chu Tiểu Vân căn bản không tiếp chiêu. Aizz, không có ý nghĩa!

Chu Tiểu Vân cười cười: "Chớ nói lung tung, Thiệu Sắc Vi và anh họ cậu Lý Thiên Vũ là bạn cùng lớp, nói hai câu rất bình thường. Cái gì khiêu khích và không khiêu khích, chỉ nói mò."

Lại nói, cho dù khiêu khích thì sao? Thiệu Sắc Vi có bản lĩnh thì cứ cướp Lý Thiên Vũ đi đi, dù sao cô cũng không hiếm lạ… Phi phi phi, cái gì cướp đi, vốn dĩ cậu ta không phải là của cô có được không. Ai thèm thích thích cậu ta!

Lưu Lộ lần thứ một trăm rơi nước mắt đồng cảm với Lý Thiên Vũ đáng thương. Anh Tiểu Vũ, xem ra ngày anh làm trái tim Chu Tiểu Vân rung động còn xa lắm.

Hai người nhàn nhã từ hội trường đi về lớp. Bước vào lớp, Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân cùng đi về chỗ ngồi.

Chu Tiểu Vân thấy Vương Tinh Tinh đang cắm đầu làm bài tập, vừa cười vừa nói: "Vương Tinh Tinh, thật chăm chỉ a, lúc nãy vừa mở lễ động viên đã bắt đầu tức giận phấn đấu rồi!"

Vương Tinh Tinh vừa nghe giọng nói Chu Tiểu Vân không ngẩng đầu lên: "Không bỏ công không được, còn kém cậu quá xa."

Một câu nói bình thường, sao trong đó lại ẩn chứa hàm ý? Chu Tiểu Vân cười một lúc rồi không lên tiếng nữa .

Hai người là bạn thân lớn lên trong cùng một thôn, năm năm tiểu học tình cảm bạn bè thân thiết không có gì giấu nhau.

Từ khi vào khoa văn, hai người vẫn cực kỳ thân mật, làm cho Lưu Lộ hơi hồng mắt. Bạn thân mà, hai người thì vừa đủ, ba người khó tránh khỏi sẽ xa cách hơn với một người trong đó.

Quan hệ giữa Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân rất tốt, nhưng giao tình với Vương Tinh Tinh rất bình thường, Vương Tinh Tinh là học sinh trọ ở trường, Lưu Lộ lại ngoại trú, ngoại trừ lớp học không còn tiếp xúc ở nơi khác. Làm bạn học mới hơn nửa năm, không khí trường học rất nặng nề khẩn trương, làm gì có bao nhiêu thời gian đi bồi dưỡng tình cảm bạn bè.

Có lúc nhìn Chu Tiểu Vân khi chơi với Vương Tinh Tinh thì hoạt bát hơn hẳn khiến Lưu Lộ thấy rất ghen tị!

Chu Tiểu Vân không hay nói chuyện, điều này rất nhiều người biết, nhưng mỗi khi ở cùng một chỗ với Vương Tinh Tinh, cô ấy luôn hoạt bát hơn bình thường một chút. Trong lòng Lưu Lộ than thở: thật là đãi ngộ khác biệt!

Vậy mà từ khi học kỳ này khai giảng hình như hai người hơi xa cách.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

292. Chương 294: Khảo Nghiệm Tình Bạn

Chuyện Chu Tiểu Vân không muốn nhìn thấy nhất rốt cuộc đã xảy ra giữa cô và Vương Tinh Tinh.

Thật ra chuyện này trước kì nghỉ đông đã có dấu hiệu, Uông Tử Kỳ vì một cái khăn tay mà có tiếp xúc Chu Tiểu Vân sau đó liên tục xum xoe, làm cho Vương Tinh Tinh vẫn thích Uông Tử Kỳ, trong lòng có sự xa cách.

Chu Tiểu Vân vốn nghĩ qua năm mới, chuyện này coi như xong, không ngờ sự tình lại phát triển theo hướng cô không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Từ lúc học kỳ mới khai giảng hành động Uông Tử Kỳ càng rõ ràng. Vừa tan học sẽ đến chỗ Chu Tiểu Vân ngồi, mặc kệ tìm lý do gì đều không che giấu được sự thật bạn học Uông đã động tâm.

Vẫn quan tâm đến Uông Tử Kỳ lại ngồi đằng sau Chu Tiểu Vân, hiển nhiên Vương Tinh Tinh không có khả năng không chú ý tới.

Nụ cười thoải mái trên mặt Vương Tinh Tinh ngày hôm sau lại ít hơn hôm trước, từ lòng tràn đầy mong đợi đến từng chút từng chút một thất vọng rồi nảy sinh oán hận, Vương Tinh Tinh bắt đầu xa lánh Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân cố gắng hết sức muốn cứu vãn tình bạn bao năm qua của hai người, một mặt bắt đầu không tỏ vẻ hoà nhã với Uông Tử Kỳ muốn cho cậu ta biết khó mà lui, về phương diện khác đương nhiên giả vờ như không có chuyện gì nói chuyện với Vương Tinh Tinh.

Thế nhưng hiệu quả quá nhỏ.

Không thể nhìn ra khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của Uông Tử Kỳ hoá ra thuộc loại mặt chày, ám chỉ đi ám chỉ lại mà không đuổi được. Trong lòng Chu Tiểu Vân vô cùng buồn phiền, nghĩ thầm cậu ta như Mạnh Phàm có phải tốt không, sao Uông Tử Kỳ này không có mắt nhìn vậy!

Chẳng lẽ muốn cô đi nói thẳng "Bạn học Uông Tử Kỳ xin cậu sau này đừng đến tìm tôi nói chuyện nữa"? Đánh chết cô cũng không nói ra được câu này!

Vương Tinh Tinh dần dần trở nên im lặng, ngày xưa líu ra ríu rít bỗng nhiên cô ấy trở nên lười biếng làm gì cũng buồn bã ỉu xìu làm cho Chu Tiểu Vân không quen.

Đâu chỉ Chu Tiểu Vân không quen, trong lớp có rất nhiều người mắt sáng như đuốc, tỉ mỉ đánh giá suy xét từng tí một, đủ liên tưởng đủ loại tin đồn xuất hiện.

Sở Đình Đình vừa thấy Uông Tử Kỳ về vị trí thì bắt đầu hưng trí bừng bừng nhìn xung quanh, thấy Chu Tiểu Vân lạnh mặt đáp lại Uông Tử Kỳ, lại nhìn Vương Tinh Tinh giả vờ như không nhìn thấy buồn bã thất lạc, chuyện này còn chưa đủ rõ ràng à?

Tam giác tình yêu! Cô này thích cậu, cậu lại thích cô kia, cô này và cô kia lại là bạn thân… Oa, tình tiết thật đặc sắc a! Tưởng tượng một chút cũng đủ để người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lời đồn nổi lên bốn phía trong lớp. Cũng đúng thôi, Chu Tiểu Vân là nữ sinh làm người khác chú ý nhất. Thành tích cao, xinh xắn, nhân duyên tốt dù cô cố gắng điệu thấp, nhưng vẫn là hình mẫu nữ sinh mà lòng các nam sinh hướng tới nhất.

Ôn nhu trầm tĩnh thân thiết hòa nhã hàm súc, cô gái như thế có ai không thích? Không chỉ có nam sinh trong lớp chúng ta, không ít nam sinh lớp nào cũng nhòm ngó, chỉ khổ không có cơ hội tiếp cận thôi.

Chu Tiểu Vân vẫn tận lực tránh các tin tức "màu hồng phấn", không muốn cuốn vào thị phi. Từ lúc gặp được sự việc Mạnh Phàm gửi thư tình cô lén lút hoá giải việc này trong vô hình. Nhưng lần này thì Chu Tiểu Vân muốn lặng lẽ cũng không được.

Uông Tử Kỳ chỉ thiếu nước không quang minh chính đại theo đuổi, người có mắt cũng nhận ra cậu ta có ý đồ. Mà tính tình hay cười hay nói Vương Tinh Tinh lại có thái độ im lặng khác thường, điều này sao không làm cho các học sinh bàn tán sôi nổi!

Chuyện đã vậy, Chu Tiểu Vân đành kiên trì đối mặt với ánh mắt bát quái ái muội của các bạn học.

Vương Tinh Tinh không hề cảm kích với việc Chu Tiểu Vân chủ động bắt chuyện, nói chuyện hữu ý hay vô tình luôn kẹp thương mang gậy, một lần hai lần Chu Tiểu Vân đều nhịn xuống. Nhưng một thời gian sau, Chu Tiểu Vân bắt đầu phát cáu.

Hiếm khi tức giận lần này cô nổi giận thật sự.

Chẳng lẽ tình bạn thân thiết mười mấy năm qua không thắng nổi một Uông Tử Kỳ sao? Chẳng lẽ tình bạn giữa các cô nông cạn như thế, không qua nổi đợt khảo nghiệm này ư?

Vương Tinh Tinh chỉ chìm đắm trong tình cảm của mình, rất bất mãn và oán hận Chu Tiểu Vân. Nhưng, Chu Tiểu Vân đã làm gì nên tội?

Cô đã làm cái gì hả? Cô chẳng làm gì có được không, vì sao hiện tại lại nháo thành cục diện thế này? Càng nghĩ càng làm cho người ta tức. Sự tức giận cố kìm nén của Chu Tiểu Vân cuối cùng đã bùng nổ trong một lần tan học.

Gần như các học sinh ngoại trú đã về hết, trong lớp còn lại thưa thớt mấy người trọ ở trường đang đọc sách ôn tập.

Chu Tiểu Vân cố tình ở lại, muốn tìm thời gian nói chuyện rõ ràng với Vương Tinh Tinh một lần.

Vương Tinh Tinh thấy Chu Tiểu Vân vẫn ở trong lớp chưa về thì đoán cô cố tình ở lại để làm gì. Không muốn nói chuyện, Vương Tinh Tinh thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến căng tin ăn cơm.

Chu Tiểu Vân vừa thấy động tác của Vương Tinh Tinh thì hiểu ngay ý cô bạn định truyền lại: không muốn nói chuyện với cô.

Chu Tiểu Vân kìm nén sự khó chịu trong lòng, thấp giọng nói: "Vương Tinh Tinh, đừng đi vội, tớ có lời muốn nói với cậu."

Tay Vương Tinh Tinh ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục thu dọn sách vở: "Có chuyện gì để mai hãy nói, bây giờ tớ muốn đi ăn cơm."

Chu Tiểu Vân thấy cô không trực tiếp từ chối trong lòng buông lỏng: "Ngày mai thì quá muộn, tớ muốn giờ nói luôn với cậu. Lâu lắm rồi chúng mình không ngồi xuống tâm sự với nhau!"

Vương Tinh Tinh nhìn Chu Tiểu Vân tươi cười trong lòng mềm nhũn, động tác trên tay ngừng lại.

Trong đầu Vương Tinh Tinh xẹt qua những hình ảnh khi ở cạnh Chu Tiểu Vân, từ hồi lớp một hai người bắt đầu ngồi cùng bàn, không có chuyện gì giống nhau, thật là tốt! Lên cấp hai Chu Tiểu Vân học ở Anh Minh còn mình chỉ thi đỗ Khải Minh. Khi đó mình đã liều mạng cố gắng hết sức, coi Chu Tiểu Vân là tấm gương của bản thân, kết quả là đến cấp ba đã được như nguyện cũng thi đỗ vào trường Anh Minh. Khi phân khoa, hai người lại thành bạn học cùng lớp, vẫn ngồi trước ngồi sau. Khi đó mình đã thoả mãn biết bao! Vậy mà, từ khi nào tình bạn này dần dần xuất hiện vết rách? Vương Tinh Tinh hoảng hốt.

Chu Tiểu Vân nhận ra thái độ của Vương Tinh Tinh mềm xuống, trong lòng vui mừng không nói nên lời, đang định cầm tay cô bạn, chuẩn bị tâm sự với nhau, ai ngờ "mồi lửa" của sự kia lại ra gây sự.

"Chu Tiểu Vân, hôm nay cậu cũng đến căng tin ăn cơm à? Cùng đi nhé!" Uông Tử Kỳ bước vào lớp nhìn quanh, thấy Chu Tiểu Vân còn ở lại, vui vẻ tới mời Chu Tiểu Vân cùng đi ăn cơm.

Bị trực tiếp bỏ qua Vương Tinh Tinh mắt lúc trắng lúc xanh, trong lòng có một cảm giác gì đó không thể diễn tả nổi. Cô hạ quyết tâm, rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của Chu Tiểu Vân, đi thẳng ra cửa không hề quay đầu lại.

Lòng bàn tay Chu Tiểu Vân trống không, ngơ ngác nhìn bóng lưng người bạn vô cùng quen thuộc ra khỏi phòng học rồi biến mất, trong lòng lạnh một nửa. Hình như có một cái gì đó rất quan trọng rất quan trọng từ trong thân thể đã trôi đi mất…

Không thức thời Uông Tử Kỳ không để ý đến Vương Tinh Tinh khác thường thường —— hoặc là nói cho dù lưu ý tới cũng không để trong lòng, vẫn mời: "Chu Tiểu Vân, cùng đi nhé!"

Chu Tiểu Vân trút hết lửa giận lên đầu Uông Tử Kỳ: "Đi cái mà đi, tôi nói muốn tới căng tin của trường ăn cơm lúc nào, cậu không thấy rằng mình đang tự quyết định à, không thấy rằng tôi đang muốn nói chuyện với Vương Tinh Tinh hả? ấo cậu cứ nhảy ra quấy rối thế!"

Càng nghĩ càng bực mình càng nói càng tức giận, nếu không phải Uông Tử Kỳ đột nhiên xuất hiện chưa biết chừng cô đã làm lành với Vương Tinh Tinh như lúc đầu.

Chu Tiểu Vân ít khi nói với giọng điệu như thế làm cho Uông Tử Kỳ ngẩn người. Cậu chưa từng gặp Chu Tiểu Vân phát hỏa. Mặc dù thời gian này Chu Tiểu Vân rất ít khi có sắc mặt tốt cho cậu nhìn, nhưng không đến mức nói chuyện không khách khí như vậy!

293. Chương 295: Hối Hận

Chu Tiểu Vân nhìn Uông Tử Kỳ ngây ngốc tại chỗ trong lòng cảm thấy thực sự hết giận. Xem ra với cùng một người ở cùng một thời gian nên nói năng dứt khoát độc ác một tí, nếu không những người khác sẽ nghĩ đến bạn tốt tính rồi đạp cả lên mặt bạn.

Một là không làm, hai là làm dứt điểm, Chu Tiểu Vân cố gắng càng nói khó nghe hơn: "Uông Tử Kỳ, hi vọng cậu sau này đừng quấn lấy tôi nữa. Chúng ta đều là học sinh, sắp đối diện với kì thi vào trường cao đẳng. Tôi muốn tập trung toàn bộ tinh lực vào việc học, tôi sẽ không nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Xin cậu hãy tự trọng."

Cũng may lúc này trong lớp không có người khác, nếu không dáng vẻ Uông Tử Kỳ cứng họng nhất định sẽ truyền ra khắp lớp.

Chu Tiểu Vân nói một lèo hết những lời mình định nói. Sau khi nói xong, cô cảm thấy trong lòng càng đau đớn hơn, bỏ mặc Uông Tử Kỳ không động tĩnh, cô đi về nhà.

Về phần Vương Tinh Tinh… Chờ thêm một thời gian nữa rồi nói!

Chu Tiểu Vân thật sự chẳng còn tâm trạng nếm mùi thất bại. Vốn dĩ, chuyện này sai không phải do lỗi của cô, sao cậu ấy lại trút hết mọi oán giận lên trên người cô nhỉ! Quá không công bằng, muốn trách cũng nên trách Uông Tử Kỳ kia chứ. Nói đi lại nói lại, Uông Tử Kỳ cũng đâu có gì sai! Chẳng qua cậu ta thích Chu Tiểu Vân, không đến mức một người không thể có quyền thích người khác! Không ai sai, chẳng qua Vương Tinh Tinh và Uông Tử Kỳ đều thích người không thích người mình thôi.

Sau khi Chu Tiểu Vân nghĩ thông suốt, cô quyết định không nghĩ đến việc này nữa. Nếu như Vương Tinh Tinh vẫn không nói ra, có thể cô sẽ mất đi người bạn thân thiết đáng quý này.

Thế nhưng, nếu Vương Tinh Tinh vì vậy vẫn oán hận cô, thì tình bạn này không còn cách nào tiếp tục nữa. Bao năm chơi chung với nhau, chẳng lẽ tính cô như thế nào Vương Tinh Tinh không biết à? Sao cô có thể chủ động tiếp cận nam sinh mà bạn thân mình thích hả?

Ai, hi vọng Vương Tinh Tinh bình tĩnh lại, mọi chuyện sẽ qua!

Một lần nữa Chu Tiểu Vân nhập tâm vào không khí học tập khẩn trương, cố gắng xua đi hết những phiền não trong lòng.

Những cuộc thi nhỏ, thi học kì ở lớp mười hai không ngừng diễn ra, đi thi như cơm bữa, qua thời gian dài, mọi người sắp chết lặng.

Mấy chữ: Thời gian đếm ngược đến kì thi vào trường đại học rất to viết ở góc bảng đen, mỗi ngày có bạn học đúng giờ viết mới. Từ một trăm xuống chín mươi ngày rồi đến tám mươi ngày rồi đến bảy mươi ngày, thời gian trôi vèo vèo khiến lòng người bàng hoàng, cả ngày đều vây trong trạng thái căng thẳng.

Có một số người vì thành tích học tập không tốt lắm có vẻ muốn bỏ qua kì thi vào đại học, chỉ chờ lấy bằng tốt nghiệp trung học phổ thông.

Ở cấp ba mà, có thể nhìn ra bằng mắt thường sự phân hoá nghiêm trọng giữa hai thành phần. Một nhóm cả ngày vùi đầu khổ học, một nhóm thì quá nhàn rỗi, chẳng có việc gì làm, hạng người nào cũng có.

Lâu lắm rồi Chu Tiểu Vân không nói chuyện với Vương Tinh Tinh.

Từ trưa hôm tan rã trong không vui, Vương Tinh Tinh nhìn thấy Chu Tiểu Vân luôn dời mắt đi chỗ khác, không muốn nói chuyện với cô. Đương nhiên, Chu Tiểu Vân cũng không muốn lại đi ăn nói khép nép mất công, nhất thời hai người rơi vào cục diện bế tắc.

Sau khi Uông Tử Kỳ bị Chu Tiểu Vân từ chối trực tiếp, tinh thần sa sút nay tốt hơn, cuối cùng không đến quấy rầy Chu Tiểu Vân nữa.

Sở Đình Đình thì thầm than thở trước mặt Lưu Lộ: "Trông tiểu bạch mã Uông Tử Kỳ lớp ta cũng đáng thương, cả ngày ủ rũ, người khác nói chuyện với cậu ta đều bị xa cách. Chẳng lẽ thổ lộ và bị từ chối rồi. Chưa nói đến Uông Tử Kỳ, ngay cả anh họ cậu Lý Thiên Vũ đẹp trai như vậy Chu Tiểu Vân cũng hờ hững, không biết ánh mắt cô ta cao đến mức nào nữa."

Lưu Lộ không thích nghe người khác nói xấu sau lưng về Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân, lãnh đạm đáp: "Đó là Chu Tiểu Vân chuyên tâm học tập, sao có thể nói là ánh mắt cao hả! Nhiệm vụ của học sinh đương nhiên là học tập, vốn dĩ không nên nói yêu đương sớm."

Sở Đình Đình gặp phải sự uyển chuyển từ chối vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng thám thính tin tức từ chỗ người bạn thân số một của Chu Tiểu Vân là Lưu Lộ.

Lưu Lộ không có cách nào đối phó với Sở Đình Đình tràn đầy lòng hiếu kì đánh không được mắng không xong, cô đành chọn cách ngậm miệng không để ý tới.

Sở Đình Đình lại đem chủ ý đánh tới trên người Vương Tinh Tinh, không ngờ vừa mở đầu đã bị Vương Tinh Tinh lạnh lùng đâm hai câu: "Chuyện giữa tôi và Chu Tiểu Vân liên quan quái gì đến cậu. Bớt xen vào việc của người khác đi!"

Mùi thuốc súng nồng nặc a!

Lần thứ hai Sở Đình Đình gặp đả kích, không khỏi căm giận bất bình: Cô chỉ muốn biết ít tin tức sau đó thuận tiện rải đi để mọi người giải trí thôi mà, có cần đối xử với cô như thế không…

Trong lòng Vương Tinh Tinh sớm đã hối hận.

Hơn một tháng qua, trong lòng cô tuyệt đối không dễ chịu.

Trưa hôm đó cô nhất thời xúc động đi ra khỏi lớp học. Chờ đến khi tỉnh táo lại cô cảm thấy vô cùng hối hận vì hành vi của mình.

Chu Tiểu Vân hết lần này đến lần khác lấy lòng cầu hòa, mình cứ cự người cách ngàn dặm có phải quá đáng lắm không?

Biết nhau đã nhiều năm, Vương Tinh Tinh tất nhiên hiểu rõ tính cách của Chu Tiểu Vân. Sao có chuyện cậu ấy chủ động tiếp cận Uông Tử Kỳ được? Uông Tử Kỳ chỉ làm theo ý mình thôi…

Hơn nữa, cô có tư cách gì đi trách cứ Chu Tiểu Vân vô tội hả?

Dựa vào cái gì cô đem nỗi bất mãn của mình trút hết lên người cô bạn thân thiết nhất của mình chứ?

Ngẫm lại từ khi khai giảng đến nay mới hai ba tháng cô đã làm gì? Một lần lại một lần bày ra sắc mặt cho Chu Tiểu Vân nhìn, một lần lại một lần nói năng lạnh nhạt với cậu ấy. Vậy mà, cậu ấy đều nhẫn nhịn, còn chủ động đến làm hoà với mình. Nhưng ở thời điểm mấu chốt, bởi vì mình nhìn thấy Uông Tử Kỳ đến mời Chu Tiểu Vân đến căng tin ăn tối nên tức giận quá chạy đi.

Trong lòng cậu ấy thất vọng khổ sở biết bao. Vương Tinh Tinh nghĩ tới đây trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Sự thay đổi của Uông Tử Kỳ tự nhiên chạy không khỏi ánh mắt của Vương Tinh Tinh, chắc là luôn luôn ôn hòa Chu Tiểu Vân đã nói gì đó, nên tinh thần cậu ta mới sa sút đến vậy.

Chu Tiểu Vân không tới tìm mình nữa, cô lại rất nhớ quãng thời gian hai người thân thiết trước đây. Cô rất nhớ cảnh tượng đẹp đẽ hai người không giấu nhau bất cứ chuyện gì. Nhưng cô thật sự không kéo nổi mặt mũi đến giảng hoà với Chu Tiểu Vân trước… Nghĩ thế, Vương Tinh Tinh không nhịn được thở dài.

Hoá ra, có những lời thực sự không thể tùy tiện nói ra miệng, trong lòng có ngăn cách cho dù ngồi gần nhau cũng chỉ là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt…

Vương Tinh Tinh yên lặng nhìn Chu Tiểu Vân ngồi phía trước, nhìn cô ấy và Lưu Lộ cười cười nói nói. Nhìn gương mặt quen thuộc kia xẹt qua nụ cười ấm áp, trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Không biết bao lâu nữa, cô và Chu Tiểu mới lại vui vẻ được như vậy…

Chu Tiểu Vân đang nói chuyện với Lưu Lộ, dư quang nơi khoé mắt thoáng nhìn, đối diện với ánh mắt chăm chú quan sát không kịp thu hồi của Vương Tinh Tinh.

Trong nháy mắt hai người đều không nói gì. Dường như cái mà cả hai đang nhìn là quá khứ, nhìn lại quãng thời gian dài đằng đẵng cả hai từng có với nhau.

Một lúc lâu sau, Chu Tiểu Vân chậm rãi cười: “Tinh Tinh, hôm nay tan học đến nhà mình ăn tối nhé! Lâu lắm rồi cậu không được thưởng thức tay nghề bếp núc của mình.”

Vương Tinh Tinh cố gắng để bản thân không rơi nước mắt, khẽ gật đầu.

Cảm ơn cậu, Tiểu Vân!

Cảm ơn sự rộng lượng của cậu, cảm ơn sự săn sóc cẩn thận của cậu, cảm ơn cậu đã thông cảm cho tâm trạng của mình, ình bậc thang bước xuống, cảm ơn cậu vẫn muốn vãn hồi tình bạn của chúng ta, cảm ơn cậu còn coi trọng người bạn này, cảm ơn cậu…

294. Chương 296: Làm Lành

Vương Tinh Tinh đi song song với Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo, nghe Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nói chuyện nhất thời không xen ngang vào được.

Dù sao hai người một mực giận dỗi đã gần ba tháng không nói chuyện tử tế, hiện giờ tạm thời rất xấu hổ, không biết nên nói gì cho phải.

Chu Tiểu Vân hiểu rõ lo lắng trong lòng Vương Tinh Tinh, quay đầu lại chủ động cầm tay bạn: "Tinh Tinh, đừng để chuyện không vui mãi trong lòng, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, chỉ cần bây giờ và tương lai chúng ta mãi thân thiết là được."

Vương Tinh Tinh cảm thấy lòng bàn tay Chu Tiểu Vân vẫn ấm áp như vậy, ấm áp đến tận trái tim cô.

Cuối cùng Vương Tinh Tinh không nhịn được trào nước mắt: "Tiểu Vân, vì sao cậu đối xử với mình tốt như vậy, mình thật sự rất cảm động lại vô cùng xấu hổ. Trước đây, mình không nên đối xử với cậu..."

Chu Tiểu Vân cười lau đi nước mắt của Vương Tinh Tinh: "Cậu đối xử với mình thế nào nhỉ? Sao mình không nhớ rõ? Chết rồi, liệu có phải mình mắc chứng bệnh mau quên, còn trẻ đã giống đãng trí như người già không, không được?"

Vương Tinh Tinh bật cười, chợt thẹn thùng nói: "Xin lỗi, Tiểu Vân, tớ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt không dứt ra được. Thật ra, tớ chỉ giận dỗi, tớ chưa từng nghĩ tới chúng ta sẽ tuyệt giao. Tớ chỉ..."

Chỉ là tức giận nam sinh mình thích trong mắt chỉ có Chu Tiểu Vân, tức giận Chu Tiểu Vân không cần làm gì đã khiến nam sinh kia ái mộ, tức giận bản thân mình luôn thua xa Chu Tiểu Vân...

Chu Tiểu Vân khua khua tay áo: "Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Chúng ta bàn xem tối nay nấu món gì ngon đi!"

Tiểu Bảo ở bên cạnh nhìn Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh trò chuyện, sớm biết rõ chân tướng tất nhiên cậu hơi bực mình với Vương Tinh Tinh. Chẳng qua là chị đã rộng lượng như vậy, cậu không có lập trường gì chỉ trích Vương Tinh Tinh cả.

Trong lúc ăn cơm tối Tiểu Bảo gõ Vương Tinh Tinh hai câu: "Chị Tinh Tinh, chị và chị gái em từ tiểu học đã là bạn cùng lớp, có thể nói là tình bạn làm bằng sắt rồi. Chị của em tính cách thế nào chị còn không biết sao? Sau này không được tùy tiện bắt nạt chị em như thế nữa!"

Khiến Vương Tinh Tinh vừa xấu hổ lại buồn cười: "Biết rồi, em trai Tiểu Bảo!" Chậc chậc, đúng là yêu chị như mạng, bộ tộc trung thành bảo vệ chị gái.

Tiểu Bảo nghiêm mặt nói: "Gọi em là Chu Chí Kiệt!" Cậu đã mười sáu tuổi , ngoài người nhà ra cậu không thích nghe người khác gọi nhũ danh của mình. Cho dù người kia là Vương Tinh Tinh từ nhỏ lớn lên cùng nhau cũng vậy.

Vương Tinh Tinh và Chu Tiểu Vân nhìn nhau cười, tất cả không thoải mái không vui trước đây đều tan theo nụ cười này bay đi.

Hôm sau khi Lưu Lộ đến lớp, cô ngạc nhiên khi phát hiện Vương Tinh Tinh cười híp mắt chào mình, lúc hết tiết còn vui vẻ nắm tay Chu Tiểu Vân đi nhà vệ sinh.

Hai người thường xuyên chụm đầu vào một chỗ thì thầm, gạt Lưu Lộ qua một bên. Cô bất mãn trách: "Hai người các cậu làm lành thì làm lành, có cần thân thiết vậy không? Định để cho tớ nhìn đố kị đỏ mắt hả?"

Chu Tiểu Vân cười, Vương Tinh Tinh đắc ý trừng mắt nhìn.

Hai người một lần nữa khôi phục tình cảm thuở trước, có lẽ là ý thức được điều đó có vị trí cực kì quan trọng trong lòng mình, Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh đặc biệt quý trọng tình bạn đã mất nay phục hồi lại, cũng làm cho Lưu Lộ nhìn không bằng lòng.

Chu Tiểu Vân từng lặng lẽ hỏi sau lưng Vương Tinh Tinh: "Tinh Tinh, bây giờ cậu còn cảm giác với nam sinh kia không?" Sợ kích thích đến Vương Tinh Tinh, Chu Tiểu Vân không dám nhắc đến cái tên Uông Tử Kỳ.

Vương Tinh Tinh thì ngược lại, dường như không có việc gì nói: "À, cậu đang nói Uông Tử Kỳ hả, tớ không còn cảm giác với cậu ta lâu rồi. Cậu xem, bây giờ không phải tớ rất tốt sao?"

Chu Tiểu Vân tỉ mỉ quan sát Vương Tinh Tinh, phát hiện cô bạn cười hì hì: "Cậu không lừa tớ chứ, thật sự không thích nữa?"

Thích một người đâu thể nói để xuống đơn giản như vậy là bỏ xuống được. Tình cảm không phải là thứ bản thân muốn khống chế là khống chế được.

Vương Tinh Tinh thấy không thể gạt được Chu Tiểu Vân, đành nói thật: "Lừa cậu đó, thích một thời gian dài như sao thoáng cái nói buông thì để xuống được ngay. Nhưng hiện tại ít nhất tớ có thể lý trí một chút khi đối mặt với Uông Tử Kỳ, kỳ thực, tớ cũng không biết mình thích cậu ta hay là thích cái cảm giác thích một người nữa."

Con gái đến độ tuổi như hoa, ai chưa từng có mộng tưởng và chờ mong đẹp như tranh vẽ? Thấy bạch mã hoàng tử trong lý tưởng và mỗ nam sinh nào đó trong hiện thực ngẫu nhiên có điểm tương tự, thì cô gái đó sẽ hướng tình cảm mãnh liệt của mình lên người chàng trai kia.

Có thể cô gái thích chàng trai chỉ tồn tại trong tưởng tượng của mình, chờ khi thực sự đi vào sẽ phát hiện tất cả chỉ là ảo tưởng của mình mà thôi.

Thế nhưng, ai có thể nhẫn tâm trách thiếu nữ mộng mơ chứ?

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm đẹp như thơ!

Chu Tiểu Vân hiểu rõ gật gật đầu, Vương Tinh Tinh từng mê mệt không thể thoát khỏi vì từng hành động cử chỉ vui, buồn của Uông Tử Kỳ, xem ra hiện tại đang từ từ thoát khỏi mê cung này.

Có thể bạn ấy vĩnh viễn không có cách nào quên được nam sinh đầu tiên mình thích, nhưng từ thầm mến đến thất tình, chẳng lẽ thiếu nữ không thể thực sự trưởng thành, thoát xác?

Vương Tinh Tinh, thấy cậu vẫn rộng rãi hoạt bát như trước kia tớ cảm thấy rất vui, khó diễn tả thành lời nổi. Cái tên kia không biết thưởng thức ưu điểm của cậu, sau này nhất định sẽ có chàng trai khác ưu tú hơn phát hiện ra vẻ đẹp của cậu. Đến lúc đó cậu thật sự trưởng thành, sẽ được thưởng thức tình yêu ngọt ngào của mình thôi!

Bây giờ cậu và tớ đều còn quá nhỏ, chưa phải lúc nói đến chuyện yêu đương.

Còn, Uông Tử Kỳ hình như vì chuyện của Chu Tiểu Vân mà bị đả kích không nhỏ, rơi vào cảnh học hành lùi bước, bị cô Diệp gọi lên nói chuyện mấy lần nhưng hiệu quả không tốt lắm.

Trong lớp nhiều lần thất thần, bài tập liên tiếp mắc lỗi, học tập không yên lòng. Tình trạng này sao có thể xuất hiện trên người học sinh lớp mười hai đang gần sát kì thi đại học?

Còn nữa, có thể nói Uông Tử Kỳ là người nổi bất nhất trong các nam sinh ban xã hội, có hi vọng đỗ đại học nhất. Nhưng, học tập trượt dốc như núi lở thế này thì rất khó nói, thảo nào cô Diệp cuống lên như thế .

Khi Chu Tiểu Vân bê bài tập đến phòng làm việc của giáo viên, cô bị cô Diệp gọi lại: "Chu Tiểu Vân, em qua đây một chút, cô hỏi em chuyện này."

Chu Tiểu Vân sửng sốt, trong lòng lại nghĩ cô Diệp gọi mình để hỏi chuyện gì?

Lúc nói chuyện với học trò cưng của mình, Diệp Lan không cần che che giấu giấu, rất gọn gàng dứt khoát hỏi: "Cô nghe nói Uông Tử Kỳ từng rất có hảo cảm với em, gần đây trò ấy thất thường có phải có liên quan đến em không?"

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, xem ra gián điệp trong lớp đúng là tẫn trách a, báo cáo cả chuyện này với cô Diệp. Cô cân nhắc nửa ngày, lựa chọn kể hết mọi chuyện.

Đương nhiên cô không nhắc một chữ nào đến Vương Tinh Tinh, qua loa kể lại việc Uông Tử Kỳ thường đến tìm mình nói chuyện hỏi han này nọ, sau đó mịt mờ ám chỉ mình từng "Nhắc nhở" cậu ta phải chú tâm học hành.

Ánh mắt sắc bén Diệp Lan nhìn thẳng vào Chu Tiểu Vân, cô thản nhiên nhìn lại. Đúng thôi, mình không hề làm sai gì cả, dĩ nhiên có gì mà nao núng, chột dạ.

Diệp Lan nghĩ thầm lời Chu Tiểu Vân nói có thể tin được. Nếu đúng như lời Chu Tiểu Vân nói, Uông Tử Kỳ là gieo gió gặt bão, không trách được Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân không hề sai, nếu thật sự qua lại với Uông Tử Kỳ mới là chuyện không đúng! So sánh giữa hai người, hiển nhiên vị trí của Chu Tiểu Vân nặng hơn.

Chu Tiểu Vân là tuyển thủ hạt giống số một của khoa văn, không ai thay thế nổi trong lòng cô Diệp.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm sau này có cơ hội nên khuyên Uông Tử Kỳ mấy câu, nhìn bộ dáng cậu ta chán chường cũng rất đáng thương!

295. Chương 297: Học Sinh Được Cử Đi (1)

Hôm nay Sở Đình Đình cứ ngoái đầu nhìn về phía Chu Tiểu Vân, giống như có điều gì đó muốn nói.

Chu Tiểu Vân đã để ý đến, nhưng cô không chủ động gọi Sở Đình Đình. Lại nói tiếp, sắp là bạn cùng lớp với Sở Đình Đình gần ba năm nhưng cô không thể thích nổi cô bạn này.

Nói thế nào nhỉ, Sở Đình Đình không phải loại con gái làm người ta chán ghét, nhiệt tâm nhiệt tình, ở lớp nhân duyên của cô ta cũng không tồi. Nhưng, Chu Tiểu Vân không tiếp xúc không nhiều với cô ta. Có thể vì Chu Tiểu Vân đặc biệt không thích nữ sinh nhiều chuyện!

Sở Đình Đình tranh thủ mười phút nghỉ giữa tiết, tự dưng chạy đến vị trí bên cạnh Chu Tiểu Vân, thần bí hề hề hỏi: "Hi, Chu Tiểu Vân, có tin này cậu nghe thấy chưa?"

Chỉ sợ những câu này là lời mở đầu Sở Đình Đình thích nhất, còn có các câu khác là: "Cậu chưa biết à?", "Tớ nói cho cậu biết một bí mật" đại loại thế.

Chu Tiểu Vân bật cười: "Tiểu thư ơi, cậu hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy, tớ chẳng hiểu gì cả!"

Sở Đình Đình vẫy tay bảo cả Lưu Lộ cũng quay đầu sang đây, lòng hiếu kỳ của Lưu Lộ bị gợi lên, vội chụm đầu lại.

Sở Đình Đình đợi sự tò mò của Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ lên thật cao rồi mới lên tiếng: "Tớ và Thiệu Sắc Vi ở cùng phòng ký túc, các cậu biết không tối qua Thiệu Sắc Vi về ký túc rồi nói cho tớ biết, nghe nói trường chúng ta sẽ cử hai học sinh đi học ở trường đại học sư phạm N đấy!"

Trường đại học sư phạm N? Đây là trường sư phạm tốt nhất trong tỉnh, đứng ở top mười mấy trường đại học nổi tiếng trên toàn quốc.

Tất nhiên trường cấp ba Anh Minh là trường trung học phổ thông tốt nhất của huyện thậm chí của mấy huyện phụ cận, nhưng so với các trường cấp ba trọng điểm ở thành phố lớn thì kém một chút. Hàng năm tỷ lệ thi đỗ đại học chiếm khoảng mười phần trăm trên tổng số các học sinh lớp mười hai. Mặt khác phần lớn học sinh thi vào trường cao đẳng hoặc học ở các trường dạy nghề chuyên nghiệp, còn có một số học sinh lựa chọn học lại — nhưng, lúc này việc học lại không phải hiện tượng quá phổ biến.

Lịch sử huy hoàng nhất của trường Anh Minh chính là mấy năm trước từng có một học sinh thi đỗ đại học Thanh Hoa. Việc này đủ để hiệu trưởng, các giáo viên của trường kiêu ngạo rất nhiều năm.

Trong tỉnh này có không ít trường đại học có tên tuổi nổi danh toàn quốc, đại bộ phận đều nằm ở thành phố N trung tâm của tỉnh. Trong đó, trường đại học sư phạm N chính là một ngôi trường sư phạm rất tốt.

Cử đi học mấy chữ này ý nghĩa như thế nào đương nhiên Chu Tiểu Vân rõ rành mạch từng từ. Nếu nhận được tư cách đại biểu thì không cần trải qua kì thi vào đại học, chẳng cần đi qua cầu độc mộc cũng có trường đại học tốt đang chờ bạn.

Có học sinh nào nghe thấy tin tức này tim không nhảy mạnh chứ?

Sở Đình Đình đã nghĩ kĩ phân lượng của mình, cô biết rõ mình không có tư cách cạnh tranh vị trí kia. Học sinh cử đi học à, chí ít phải thành tích rất tốt mới được, thứ hai mới xem xét đến phương diện tài năng, các mặt khác vân vân.

Chu Tiểu Vân kiềm chế cơn sóng cuộn trào mãnh liệt trong lòng, hỏi Sở Đình Đình: "Tin tức này có thể tin được không?"

Phần lớn lời Sở Đình Đình nói ra phải chuẩn bị chiết khấu đi mấy phần, từ trước đến nay cô ta luôn thổi phồng, độ tin cậy của tin tức rất thấp.

Sở Đình Đình bị đả kích lớn: "Cậu nói thế làm tổn thương trái tim tớ qua, tớ đã nói dối bao giờ đâu. Tối qua Thiệu Sắc Vi vô tình lỡ miệng một câu, sau khi nghe thấy tớ nghĩ ngay đến sáng nay tới lớp sẽ báo cho cậu biết một tiếng. Một tấm chân tình của tớ dành cho cậu, tại sao cậu có thể đối xử với tớ như thế!"

Chu Tiểu Vân giơ tay đầu hàng: "Được rồi chị Hai à, là em không đúng, miệng em không nói lời hay, rất xin lỗi. Cảm ơn sự quan tâm của chị."

Bấy giờ Sở Đình Đình mới hài lòng cười.

Lưu Lộ hiếu kỳ dò hỏi: "Kỳ quái, sao Thiệu Sắc Vi lại biết việc này?" Cô chưa nghe phong phanh gì về tin này.

Sở Đình Đình cười rất ái muội: "Còn phải nói, hiển nhiên là Ân Vĩnh Kiện vì lấy lòng người nào đó nên nói cho người đó biết rồi!"

Chu Tiểu Vân nghĩ có thể có chuyện như vậy thật. Ân Vĩnh Kiện là con trai hiệu trưởng, chẳng lạ gì khi cậu ta là người đầu tiên biết tin này, sau đó sẽ nói cho Thiệu Sắc Vi, âu là chuyện thuận lý thành chương thôi.

Sở Đình Đình chọt chọt Chu Tiểu Vân: "Tớ bảo, cậu rất có cơ hội tranh thủ một suất học sinh cử đi này đấy, tìm cô Diệp hỏi thăm một chút xem sao!"

Trong lòng Chu Tiểu Vân tự có tính toán, hiển nhiên không muốn nói nhiều trước mặt Sở Đình Đình. Lúc tan học, khi Lưu Lộ hỏi, cô lại không thể không trả lời.

Chu Tiểu Vân nhún vai: "Thuận theo tự nhiên đi, nói thật, nghe về suất học sinh được cử đi học tớ cũng động tâm. Dù sao thi vào đại học là một trạm kiểm soát, không ai có thể đảm bảo 100% đến lúc đó mình phát huy tốt. Nếu như được cử đi qua thì quá tốt. Thế nhưng…"

"Thế nhưng, số người được cử đi quá ít, có lẽ sớm đã có người âm thầm giở trò." Lưu Lộ nói tiếp lời Chu Tiểu Vân dang dở.

Chu Tiểu Vân giơ ngón tay cái lên: "Người hiểu tớ chỉ có Lưu Lộ."

Cũng liên quan đến trường học, mấy việc như cử học sinh đi học thế này kiểu gì chả có mấy điểm khuất tất? Nếu bàn về thành tích tổng hợp và năng lực, Chu Tiểu Vân có thừa sức cạnh tranh.

Đáng tiếc, trên đời này từ trước đến nay chuyện không công bằng có rất nhiều, khắp nơi phải chú ý quan hệ giao tình, trường học cũng không ngoại lệ. Trừ lý do đó, Chu Tiểu Vân còn có một mong ước giấu kín trong lòng không thể nói ra.

Kiếp trước cô chỉ tốt nghiệp cấp hai đã thôi học, kiếp này nếu đã học cấp ba sắp thi vào đại học, cô rất muốn thử một lần xem mình có thể thi đỗ vào trường đại học gì. Vàng thật không sợ lửa!

Nếu nói thật lòng, trường đại học sư phạm N rất tốt, nhưng Chu Tiểu Vân vẫn mong được thi vào trường đại học tốt hơn!

Lưu Lộ thở dài: "Thật ra tớ vẫn mơ ước sẽ đỗ trường đại học sư phạm N, nghe được nói có tin sẽ cử học sinh đi học tớ cực kì hi vọng. Chỉ tiếc, chắc chắn tớ không thể cạnh tranh được."

Chu Tiểu Vân nghe Lưu Lộ nói xong giật mình, Lưu Lộ vẫn ước mơ thi vào đại học sư phạm, nếu có thể tranh thủ được một suất đối với bạn ấy là chuyện cực kì tốt!

Chu Tiểu Vân an ủi Lưu Lộ: "Cậu đừng tự coi nhẹ mình, trong lớp này thành tích của cậu nằm ở top đầu, tại sao có thể nói chắc chắn không cạnh tranh nổi! Nếu như lớp chúng ta được phân một suất, cậu cứ đi báo danh, cố gắng cạnh tranh."

Lưu Lộ nửa thật nửa giả nói giỡn: "Quên đi, nếu lớp chúng ta được phân một suất cô Diệp nhất định ghi tên cậu, sao đến phiên tớ!" Chu Tiểu Vân cười đánh Lưu Lộ một cái.

Không quá hai ngày, cô Diệp thần bí gọi Chu Tiểu Vân lên văn phòng.

Chu Tiểu Vân vừa thấy sắc mặt cô Diệp bỗng nhiên tim đập rất nhanh, trực giác cô nghĩ đến chuyện của trường đại học sư phạm N. Trước khi đi, Lưu Lộ giơ cao nắm tay tỏ vẻ ủng hộ.

Vào trong phòng làm việc, đầu tiên cô Diệp nhìn xung quanh một lượt, thấy các giáo viên khác trong phòng đều đang tán gẫu, không chú ý đến mình mới yên tâm, thấp giọng thủ thỉ với Chu Tiểu Vân một hồi: "Chu Tiểu Vân, hôm nay cô gọi em tới là có một việc cực kì quan trọng muốn bàn với em. Sáng nay, hiệu trưởng Ân gọi cô và thầy Tiêu đến, nói là trường có mấy suất cử học sinh đi học ở trường đại học sư phạm N, chuẩn bị để cho lớp một ban tự nhiên và ban xã hội mỗi lớp đề cử một người. Cô định báo tên em, em thấy thế nào?"

Chu Tiểu Vân sửng sốt, nhất thời không nói gì.

296. Chương 298: Học Sinh Được Cử Đi (2)

Vốn chờ mong Chu Tiểu Vân vui mừng biểu lộ, cô Diệp nhìn Chu Tiểu Vân không nói tiếng nào thì cảm thấy phi thường kinh ngạc.

Đây là tin tốt mà, sao phản ứng của Chu Tiểu Vân kỳ lạ như vậy?

Chu Tiểu Vân cẩn thận chọn từ ngữ: "Cô Diệp, trước tiên em muốn hỏi cô cái này, có phải danh sách học sinh cử đi được báo lên, sau này có phải chưa chắc chắn đã 100% là đỗ vào trường đại học sư phạm N đúng không ạ?"

Diệp Lan cười: "Trình báo lên rồi đưa trước đi sau, gần như sẽ được thông báo. Đương nhiên trường học phải suy xét kĩ, học sinh cử đi học chắc chắn là những học sinh tương đối ưu tú, xuất sắc. Nếu không, sau này làm gì có chuyện trường đại học giữ lại mấy suất cho trường ta chứ!"

Trong lòng Chu Tiểu Vân đấu tranh kịch liệt, rốt cuộc khó khăn mở miệng nói: "Cô Diệp, em có thể không nhận suất này, nhường nó cho các bạn khác trong lớp, được không ạ?"

Cái gì?

Quá bất ngờ, Diệp Lan ngây dại, không dám tin tưởng nhìn Chu Tiểu Vân: "Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa!" Không phải lỗ tai cô nghe lầm chứ!

Chu Tiểu Vân nuốt nước miếng, lặp lại lời vừa nói một lần.

Cuối cùng Diệp Lan xác định Chu Tiểu Vân nói đều là thật, cô không hiểu hỏi: "Đây là cơ hội tốt hiếm có a, tại sao em muốn đưa vị trí này cho người khác?"

Rất nhiều học sinh đến xin cũng không có cơ hội này! Chu Tiểu Vân lại từ chối ngoài cửa, Diệp Lan bắt đầu hoài nghi không biết hôm nay đầu óc trò ấy có vấn đề gì không.

Chu Tiểu Vân nhận ra trong mắt Diệp Lan ẩn giấu sự trách cứ, tự giễu cười nói: "Cô Diệp, trên đường đến văn phòng em cứ suy nghĩ mãi vấn đề này, nếu như cô gọi em lên vì chuyện cử đi học em nên trả lời cô thế nào. Thật ra hai ngày trước em đã nghe một bạn trong lớp mình nhắc tới, hai hôm nay trong đầu em vẫn suy nghĩ chuyện này. Theo lý thuyết, đây là một cơ hội học sinh lớp mười hai muốn cầu cũng không cầu được, em không nên không biết tốt xấu từ chối ý tốt của cô. Cô đã nghĩ đến em đầu tiên, em cực kì cảm ơn cô đã coi trọng và yêu quý em."

Nghe Chu Tiểu Vân nói một lúc, sắc mặt Diệp Lan hơi dịu đi: "Em có thể nghĩ như vậy cuối cùng cũng không uổng phí một phen khổ tâm của cô. Hiệu trưởng Ân vừa nhắc đến chuyện này cô lập tức nghĩ tới

em. Nói thật, không phải không có người gọi điện thoại cho cô, nhưng nguyên tắc của cô là giải quyết việc chung, cô nghĩ trong lớp này không ai có tư cách này ngoài em."

Chu Tiểu Vân cảm động cười với Diệp Lan: "Thực sự rất cảm ơn cô, cô Diệp!"

Chỉ bằng Diệp Lan nói ra lời này, cũng đủ làm Chu Tiểu Vân kính trọng một cách nghiêm túc. Diệp Lan thực sự là một giáo viên đáng kính trọng, công bằng, thân thiết, là một cô giáo tốt.

"Nếu em biết đó là một cơ hội rất tốt cũng là một cơ hội khó có được, vậy rốt cuộc vì sao em không chịu nhận danh ngạch này?" Diệp Lan hỏi lần thứ hai.

Chu Tiểu Vân cắn răng nói ra những lời thật lòng khiến Diệp Lan khiếp sợ: "Cô Diệp, đây là lần đầu tiên em nói ra những lời này trước mặt người khác và có lẽ cũng là lần cuối cùng. Em muốn tham gia kì thi đại học, em muốn thông qua kì thi này để chứng minh bản thân, em muốn thi đỗ vào một trường còn tốt hơn trường đại học sư phạm N. Em cũng tin vào chính mình, cho dù không có suất cử đi học em cũng thi đỗ trường đại học tốt."

Diệp Lan nhìn Chu Tiểu Vân, giống như chưa từng biết cô gái này.

Thiếu nữ với vẻ mặt nghiêm túc giờ phút này vừa quen thuộc lại xa lạ đến vậy, nụ cười thân quen có sự kiên định và chấp nhất lạ kì.

Trong lòng Diệp Lan chấn động không nói nên lời, chợt nhớ lại năm tháng tuổi xuân từng có nay đã trôi qua. Cảm giác cố gắng phấn đấu vì ước mơ này có lẽ cả đời không thể quên được.

Chu Tiểu Vân thấy Diệp Lan không lên tiếng có chút thấp thỏm bất an: "Cô Diệp, cô giận em ạ?"

Sợ rằng nếu đổi lại là bất kì giáo viên nào lúc này đều rất tức giận! Coi trọng cô như vậy, quan tâm cô lại bị cô từ chối…

Diệp Lan chậm rãi lắc lắc đầu: "Không, cô không giận em. Cô chỉ đang nghĩ, hiện tại có bao nhiêu học sinh là người có cá tính, có lý tưởng, suy nghĩ, nhiệt huyết, cô không ngờ hôm nay lại nghe được từ em những lời này."

Trong ấn tượng Chu Tiểu Vân vẫn là cô học trò không thích nói chuyện, gặp chuyện luôn luôn bình tĩnh bình tĩnh, không nghĩ tới hôm nay cô bé sẽ phản ứng như thế!

Chu Tiểu Vân nhìn Diệp Lan không giống có vẻ tức giận, hơi yên tâm: "Cảm ơn cô đã hiểu, kỳ thực, còn một nguyên nhân em không tiện nói với cô. Cá nhân em không thích trường sư phạm lắm, em nghĩ, sau này chắc chắn em sẽ không nộp hồ sơ vào trường sư phạm."

Diệp Lan đã tiếp nhận chuyện Chu Tiểu Vân từ chối danh ngạch cử đi học, bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ vì câu nói của cô: "Sao lại thế? Bình thường con gái đều thích ghi danh trường sư phạm! Sau này đi ra được phân phối, làm giáo viên cũng không tệ, công việc ổn định, nhiều ngày nghỉ, thu nhập cũng đủ sống."

Trường đại học sư phạm là trường hot con gái ghi danh vào!

Chu Tiểu Vân xấu hổ nói: "Lý tưởng của em là tương lai làm một tác giả tự do hoặc vào tạp chí làm biên tập gì gì đó, bởi vì em vẫn tích cực đọc sách viết văn viết thơ, em cũng từng được đăng một số bài viết trên báo học sinh trung học. Em không thấy hứng thú với nghề giáo."

Chu Tiểu Vân lần đầu tiên nói ra lý tưởng của mình.trước mặt người khác. Có lẽ vì lúc này Diệp Lan buông xuống vai trò giáo viên, như một người bạn nói chuyện với nhau làm cho cô gỡ xuống phòng bị!

Lần đầu tiên Diệp Lan nghe Chu Tiểu Vân nói về việc này, cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi kĩ mọi chuyện. Chờ nghe được Chu Tiểu Vân nói bắt đầu từ cấp hai đã gửi bài, Diệp Lan triệt để thán phục. Cô gái có lý tưởng có chí khí có nghị lực như vậy cần gì danh ngạch cử đi học! Có thể em ấy còn tương lai tốt đẹp hơn!

Chu Tiểu Vân cảm thấy thập phần hài lòng với sự thông cảm của Diệp Lan, rèn sắt khi còn nóng nhân tiện nói tốt cho bạn thân: "Cô Diệp, nhân tài lớp ta còn nhiều mà! Như Lưu Lộ rất tốt, thành tích tốt, năng lực làm việc mạnh, còn biết múa, có thể nói là đa tài đa nghệ. Hơn nữa lý tưởng của bạn ấy tương lai muốn làm cô giáo. Báo danh tên bạn ấy thích hợp hơn em nhiều."

Trong lòng Diệp Lan tự có tính toán, mỉm cười nói: "Để cô suy nghĩ thêm một thời gian!"

Ra khỏi phòng làm việc của cô Diệp, Chu Tiểu Vân thở ra một hơi dài.

Chu Tiểu Vân không muốn kể chuyện cô Diệp gọi mình đến cho bất kì ai, nên khi Vương Tinh Tinh hiếu kỳ hỏi, Chu Tiểu Vân hời hợt nói qua: "Không có chuyện gì, chỉ bảo tớ chú ý đến kỷ luật tiết tự học hơn."

Vương Tinh Tinh không nghi ngờ, không hỏi lại.

Lưu Lộ lại không tin: "Nói nhanh lên, cô Diệp gọi cậu đi có phải vì chuyện cử đi học không?" Vui đùa như lời nói thường ngày lại có vẻ có ẩn ý.

Chu Tiểu Vân cười cười không lên tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lưu Lộ bất mãn lẩm bẩm: "Một hũ nút, cả ngày không biết trong lòng nghĩ gì. Hỏi không chịu nói, không biết có còn coi mình là bạn tốt không."

Chu Tiểu Vân mắt điếc tai ngơ, nghĩ thầm nếu cô Diệp đưa danh ngạch đó cho Lưu Lộ thì tốt quá.

297. Chương 299: Học Sinh Được Cử Đi (3)

Diệp Lan trái lo phải nghĩ, thủy chung không thể ra quyết định chọn người cuối cùng. Vốn Chu Tiểu Vân là người thích hợp nhất, các mặt đều đứng đầu nhưng trò ấy lại từ chối.

Như vậy, nên đưa danh ngạch này cho ai mới tốt đây? Diệp Lan rơi vào khó xử.

Luận thành tích, ngoài Chu Tiểu Vân trong lớp còn có mấy người không kém. Vấn đề lớn nhất là thành tích mấy học sinh này sàn sàn nhau, không thể nói rõ ai đặc biệt nổi trội hơn.

Có mấy phụ huynh nhanh trí không biết từ đâu nghe được tin tức này, gọi điện thoại cho cô, có người còn điện thoại trực tiếp cho hiệu trưởng. Phụ huynh có lai lịch không thể từ chối một cách đơn giản, cô liền trì hoãn, nói cần suy nghĩ thêm một thời gian.

Một thời gian này chính là hai, ba ngày. Hiệu trưởng Ân bắt đầu nóng nảy khi thấy việc chọn người chậm chạp không định ra, thúc giục Tiêu Quân và Diệp Lan động tác nhanh lên, còn phải làm giấy tờ, báo cáo lên trên duyệt.

Nỗi lo lắng của Tiêu Quân và Diệp Lan phiền não không khác nhau lắm, hai người gặp mặt phần lớn là phun nước đắng.

Tiêu Quân hỏi: "Cô Diệp, lớp cô chọn xong người chưa?"

Diệp Lan thở dài: "Chưa, Chu Tiểu Vân không muốn, tôi phải chọn người khác, tôi đang không biết chọn ai đây."

Tiêu Quân lần đầu nghe nói chuyện này tò mò hỏi: "Chu Tiểu Vân lớp cô không muốn? Vì sao, đây là chuyện rất tốt!"

Đương nhiên Diệp Lan sẽ không một năm một mười kể lại hết lời Chu Tiểu Vân nói cho Tiêu Quân nghe, chỉ đơn giản giải thích rằng trò ấy không thích học trường sư phạm.

Tiêu Quân chậc chậc lấy làm kỳ: "Không nhìn ra Chu Tiểu Vân có cá tính như vậy, tình huống lớp tôi lại trái ngược với lớp cô. Học sinh tranh đoạt suất này nhiều lắm. Mấy đứa Dương Phàm, Ân Vĩnh Kiện và Lôi Hồng Tường không có hứng thú với việc cử đi học. Nhưng mấy nữ sinh thành tích không kém đều muốn vị trí này. Phụ huynh ai chẳng có quan hệ này quan hệ nọ, đầu tôi sắp to ra rồi. Nhiều chuyện xoắn vào nhau thật khiến người ta khó xử!"

Lòng Diệp Lan lưu luyến không yên, lại hàn huyên với Tiêu Quân đôi câu rồi hai người chia tay.

Khi Lưu Lộ được Diệp Lan báo cho biết vị trí cử đi học rơi xuống đầu mình, vừa mừng vừa sợ cho rằng bánh thịt từ trên trời rơi xuống: "Cô Diệp, không phải cô trêu em đấy chứ, sao em thấy giống như mơ vậy!"

Diệp Lan bật cười: "Chuyện lớn như vậy sao cô trêu em được, thành tích của em không tồi, tổng hợp lại năng lực cũng mạnh, vì thế cô suy nghĩ vài ngày mới quyết định đưa danh ngạch này cho em. Em trở về bắt đầu làm hồ sơ đi!"

Diệp Lan dặn dò Lưu Lộ mấy câu để Lưu Lộ về nhà chuẩn bị giấy tờ.

Lưu Lộ lâng lâng trở lại trong phòng học như người mộng du, nói với Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, cậu véo tớ một cái đi, xem có phải tớ đang mơ không!"

Chu Tiểu Vân nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Lưu Lộ thì bật cười, không khách khí véo ngay thắt lưng Lưu Lộ.

Lưu Lộ kêu "Ai a" rồi nói: "Cậu ra tay thật đấy à, đau chết mất!"

Cười đùa một phen, Lưu Lộ không thể chờ được báo tin tốt này cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân cười chúc mừng Lưu Lộ: "Chúc mừng cậu Lưu Lộ, cầu được ước thấy rồi nhá!" Thấy Lưu Lộ vui sướng như thế Chu Tiểu Vân cũng vui vẻ theo.

Lưu Lộ cười toe toét: "Còn phải về nhà chuẩn bị một đống giấy tờ! Đừng đến lúc đó báo lên lại không được thông qua thì tớ quá mất mặt rồi!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Sao lại không duyệt? Nhất định cậu sẽ làm được, lấy hết giấy chứng nhận mấy cuộc thi múa cậu tham gia, nhớ lôi cả mấy giấy khen học sinh xuất sắc từ nhỏ đến lớn ra nữa."

Trước đây Chu Tiểu Vân đã nghe Lưu Lộ kể chuyện cô ấy tham gia mấy cuộc thi múa đều đạt giải nhất, học sinh có sở trường đặc biệt luôn có sự ưu ái hơn.

Lưu Lộ cười một chút bỗng nhiên nghĩ chỗ nào đó không đúng, cô do dự một hồi mới lắp bắp hỏi: "Chu Tiểu Vân, tớ hỏi cậu một việc, cậu phải nói thật, có phải cô Diệp gọi cậu đến trước không?"

Chu Tiểu Vân kinh ngạc trước tâm tư tinh tế mẫn cảm của Lưu Lộ, vốn muốn gạt cô ấy chuyện này. Nhưng bây giờ nếu Lưu Lộ đã nhận ra thì nên nói đúng sự thật, đừng vì chuyện này mà giữa bạn thân với nhau lại nảy sinh xa cách.

Chu Tiểu Vân gật gật đầu: "Hai ngày trước cô ấy có tìm tớ, nhưng lúc ấy tớ từ chối."

Lưu Lộ sửng sốt, ánh mắt rất phức tạp: "Cậu… Từ chối…"

Chu Tiểu Vân vừa nhìn liền biết lúc này trong lòng Lưu Lộ đang suy nghĩ gì, cô cầm tay bạn chân thành nói: "Lưu Lộ, không phải tớ không muốn nói cho cậu biết sự thật, mà là lúc đó tớ sợ cuối cùng người được chọn không phải cậu, cậu sẽ càng thêm thất vọng. Cậu xem, bây giờ chẳng phải rất tốt sao, mọi người đều vui mừng, tớ cũng thấy vui sướng thay cậu! Thật sự!"

Nụ cười trên gương mặt Lưu Lộ dần tắt, đúng lúc này chuông vào học vang lên, cuộc đối thoại giữa hai người đến đây tạm dừng.

Chờ hết giờ học, Lưu Lộ kéo Chu Tiểu Vân tới sân thể thao.

Chu Tiểu Vân nhìn vẻ mặt Lưu Lộ nghiêm túc không quen lắm: "Có chuyện gì không thể nói trong lớp được à, cần gì phải kéo tớ ra đây!"

Lưu Lộ nhìn thẳng vào mắt Chu Tiểu Vân chậm rãi hỏi: "Tại sao cậu từ chối cô Diệp? Cậu biết rõ tiếp nhận vị trí này đại biểu cho cái gì, không cần tham gia thi đại học đã có trường đại học hạng nhất chờ cậu. Đây là việc tốt là ước mơ của biết bao học sinh mong chờ, tại sao cậu không đồng ý?"

Chu Tiểu Vân đoán không nói thật Lưu Lộ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, vỗ vỗ Lưu Lộ ý bảo hai người cùng ngồi xuống bãi cỏ.

Ghé vào vai Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân thuật lại những lời nói với cô Diệp ngày đó, cuối cùng lại bỏ thêm mấy câu: "… Lưu Lộ, tớ biết bây giờ trong lòng cậu đang suy nghĩ gì. Có phải cậu nghĩ tớ không nhận vị trí này là vì tớ cố tình muốn nhường cho cậu. Không, tuyệt đối không phải. Đầu tiên, tớ có lý tưởng muốn theo đuổi của mình, tớ cũng có trường đại học mơ ước. Tớ muốn thử xem, nên mới từ chối vị trí đó. Mặt khác, đúng là tớ có đề cử cậu với cô Diệp, nhưng cuối cùng cô Diệp chọn cậu bởi vì cậu đủ xuất sắc. Nếu không,

lớp chúng ta có nhiều học sinh, tại sao lại chọn trúng cậu? Chẳng lẽ lời nói của một học trò như tớ có thể ảnh hưởng đến quyết định của giáo viên à? Tớ không tư cách này đâu!"

Lưu Lộ nghe Chu Tiểu Vân nói từ đầu đến cuối, sắc mặt dễ nhìn rất nhiều: "Tớ thật sự rất sợ cậu cố ý nhường suất này cho tớ. Vì tớ luôn muốn thi đỗ , trường đại học sư phạm N, lấy thành tích của tớ rất khó, không chắc chắn có thể đỗ. Có được vị trí cử đi học này với tớ mà nói là tin vui cực lớn. Nhưng, Tiểu Vân, tớ lo cậu vì lo lắng cho cảm nhận của tớ mới buông tha vị trí đó, nếu thật như vậy, tớ..."

Chu Tiểu Vân khoát khoát tay, ý bảo cô không nên nói tiếp: "Được rồi, Lưu Lộ, đề tài này đến đây đình chỉ đi! Về nhà chuẩn bị giấy tờ thật tốt, tớ phải về lớp ôn tập đây. Sắp thi tốt nghiệp rồi, tớ không thể tay không bắt giặc được! Nếu thi không tốt, lại hồi tưởng mình từng buông tha cơ hội tốt như vậy chẳng phải tớ hối hận chết mất à?"

Lưu Lộ bị giọng điệu khoa trương của Chu Tiểu Vân chọc cười, rốt cuộc buông lỏng tâm tình rảo bước nhanh cùng Chu Tiểu Vân trở về phòng học.

298. Chương 300: Dư Ba

Bận rộn mấy ngày cuối cùng Lưu Lộ đã chuẩn bị đủ hồ sơ, sau khi nộp xong cô rơi vào trạng thái lo lắng chờ đợi.

Thấp thỏm bất an Lưu Lộ đợi hơn một tuần lễ cuối cùng nhận được tin thông qua. Khi Diệp Lan tuyên bố tin tức tốt này trước lớp, tất cả mọi người đồng loạt ồ lên, thật nhiều ánh mắt "bắn" về phía Lưu Lộ. Tiếng chúc mừng nối liền không dứt.

Vui quá phát khóc Lưu Lộ ôm chặt Chu Tiểu Vân không buông tay.

Chu Tiểu Vân vỗ vỗ lưng Lưu Lộ, trong lòng xẹt qua ngơ ngác đến bản thân cô không nói rõ được.

Đáng lẽ vinh quang này thuộc về cô, là cô vì đủ nguyên nhân nhẹ nhàng buông tha cơ hội này. Sau này liệu cô có hối hận không?

Nếu như, lúc thi tốt nghiệp cô không thi tốt...

Không, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, cô chắc chắn có thể đỗ vào trường tốt hơn. Phải tin tưởng chính mình, Chu Tiểu Vân! Cô thầm cổ vũ trong lòng.

Sau lưng Vương Tinh Tinh lén hỏi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, sao lần này suất học sinh cử đi học là Lưu Lộ mà không phải cậu? Luận thành tích luận năng lực cậu đều mạnh hơn."

Chu Tiểu Vân cười cười: "Đây là quyết định của giáo viên, nhất định đã trải qua quá trình thận trọng suy nghĩ. Tớ à, vẫn nên thành thành thật thật chờ một tháng sau tham gia kì thi vào đại học thôi!"

Cô sẽ không nói với bất kì ai việc cô từng từ chối vị trí học sinh cử đi học, chuyện này chỉ có Lưu Lộ và cô biết.

Nếu truyền ra, chẳng phải để người khác sau lưng cô nói này nọ? Hơn nữa, cũng không công bằng với cả Lưu Lộ. Nếu nói cho Vương Tinh Tinh chuyện này nói Vương Tinh Tinh biết, bạn ấy nhất định sẽ nói Chu Tiểu Vân tặng vị trí này cho cho Lưu Lộ. Vạn nhất bị bạn học cùng lớp biết không biết sẽ nói những gì đâu!

Giữa nữ sinh không có bí mật gì giữ kín được, một người biết lập tức truyền ra cả lớp đều biết. Vì thế, đừng nên nói cho Vương Tinh Tinh hay.

Vương Tinh Tinh tức giận bất bình vì Chu Tiểu Vân phải chịu ấm ức, ra sức khen Chu Tiểu Vân, càng nói về sau càng khiến Chu Tiểu Vân xấu hổ: "Được rồi, Tinh Tinh, cậu đừng khen tớ quá thế. Tớ không tốt như cậu nói đâu!"

Lời khen tuôn ra như pháo hoa bắn hàng loạt của Vương Tinh Tinh làm cho Chu Tiểu Vân ăn không tiêu.

Vương Tinh Tinh thở phì phì: "Đương nhiên là có tốt như tớ nói vậy, dựa vào cái gì vị trí cử đi học không để cho cậu mà cho Lưu Lộ, ngay cả tớ cũng không vừa mắt."

Chu Tiểu Vân vừa buồn cười lại cảm động, nắm tay Vương Tinh Tinh. Vương Tinh Tinh lúc nào cũng suy nghĩ ình!

À đoán thử xem vị trí cử đi của lớp một ban khoa học tự nhiên rơi vào nhà nào?

Nam sinh? Không phải, không phải.

Nữ sinh? Đương nhiên đương nhiên. Thế nhưng, là nữ sinh nào cơ?

Thiệu Sắc Vi? Ha ha, chúc mừng bạn trả lời đúng.

Vốn đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của Thiệu Sắc Vi là Trịnh Hạo Nhiên và Tần Tuyết. Nhưng rất rõ ràng, thành tích Thiệu Sắc Vi tốt hơn, cuối cùng được Tiêu Quân lựa chọn.

Không cần tham gia kì thi đại học đã có trường để chọn, gần đây Thiệu Sắc Vi xuân phong đắc ý, nụ cười tươi rói thường trú trên mặt, thấy ai cũng chào hỏi. Ân Vĩnh Kiện thụ sủng nhược kinh, cảm giác mình ngầm tiết lộ tiếng gió cho cô ấy là cử chỉ sáng suốt.

Đương nhiên Lý Thiên Vũ rất vui mừng cho em họ Lưu Lộ của mình. Lưu Lộ luôn mong thi đỗ vào trường đại học sư phạm tốt nhất trong tính, đúng là mộng tưởng trở thành sự thật a!

Sau khi Dương Phàm nghe tin cũng vì Lưu Lộ vui vẻ: "Lưu Lộ thật lợi hại a, hiện tại chỉ chờ giấy thông báo trúng tuyển đến là được, khiến người ta hâm mộ quá. Nhưng, chuyện này tớ cảm thấy có điểm kỳ lạ, vì sao vị trí này để lại cho Lưu Lộ mà không phải Chu Tiểu Vân? Không phải tớ nói Lưu Lộ không tốt mà thành tích của Chu Tiểu Vân rất tốt là sự thật!"

Từ trong miệng Lưu Lộ biết nguyên nhân thực sự nhưng trước mặt Dương Phàm, Lý Thiên Vũ không nói gì.

Dương Phàm thấy Lý Thiên Vũ như vậy liền biết cậu ta chắc chắn biết cái gì đó: "Thôi nào, nói ra chia sẻ với tớ chút đi."

Con ngươi Lý Thiên Vũ liếc qua liếc lại, vẫy tay ý bảo Dương Phàm ghé đầu vào đây. Dương Phàm nhãn tình sáng lên, vội vã đưa đầu tới.

Trong lòng Lý Thiên Vũ thầm cười trộm, thét to vào tai Dương Phàm: "Tớ —— sẽ —— không —— nói."

Bị hét vào ù tai, Dương Phàm đuổi theo Lý Thiên Vũ đòi đánh người. Lý Thiên Vũ cười cợt chạy về phía trước, không ngờ không chú ý phía trước có một nữ sinh đi tới nên đụng phải.

Nữ sinh kia "Ai u" một tiếng.

Lý Thiên Vũ nhìn thấy là Thiệu Sắc Vi, vội vàng giải thích: "Xin lỗi, vừa rồi không cẩn thận đụng vào cậu."

Thiệu Sắc Vi thấy là Lý Thiên Vũ, nụ cười trên mặt tự động nở rộ: "Không sao, dù sao đụng cũng không đau."

Dương Phàm đi tới đúng lúc nghe thấy Thiệu Sắc Vi nói thế cười thầm không ngớt, không đau? Còn xem là ai đụng, đổi lại một nam sinh khác xem, sợ rằng sớm sưng mặt lên.

Dương Phàm tất nhiên phải chúc mừng Thiệu Sắc Vi mấy câu, Lý Thiên Vũ cũng phụ họa theo, làm cho tâm tình Thiệu Sắc Vi tốt một cách kỳ lạ.

Thiệu Sắc Vi biết rõ còn hỏi: "Lý Thiên Vũ, cậu biết học sinh khoa văn được cử đi là ai không? Có phải là Chu Tiểu Vân không?"

Lý Thiên Vũ lắc lắc đầu nói: "Không phải Chu Tiểu Vân, là em họ tớ Lưu Lộ."

Thiệu Sắc Vi dịu dàng cười: "Thay tớ chúc mừng Lưu Lộ một tiếng. Kỳ quái, sao không phải Chu Tiểu Vân nhỉ? Bạn ấy không phải là người đứng đầu lớp văn à?"

Trong giọng nói có một chút tự đắc làm cho Lý Thiên Vũ thoáng cái phản cảm, lãnh đạm ừ một tiếng rồi kéo Dương Phàm đi.

Nụ cười Thiệu Sắc Vi lập tức cứng lại, nhìn bóng lưng nam sinh kia dần dần đi xa, trong lòng có một tia cay đắng không nói nên lời. Lý Thiên Vũ a Lý Thiên Vũ, trong mắt cậu tôi vĩnh viễn kém Chu Tiểu Vân sao?

Mấy ngày sau, Chu Tiểu Vân ngẫu nhiên gặp Thiệu Sắc Vi ở hành lang. Chu Tiểu Vân lễ phép nói chúc mừng Thiệu Sắc Vi rồi định về lớp, không ngờ bị Thiệu Sắc Vi gọi lại: "Chu Tiểu Vân!"

Chu Tiểu Vân nghi hoặc quay đầu lại, sao sắc mặt Thiệu Sắc Vi có chút kỳ lạ nhỉ! Giống như không vui vẻ lắm vậy…

"Chu Tiểu Vân, vì sao học sinh cử đi học của ban xã hội là Lưu Lộ mà không phải cậu?" Giọng điệu Thiệu Sắc Vi giống như người gây sự.

Chu Tiểu Vân hơi cảm thấy không vui: "Sao hả, có văn bản điều lệ gì quy định rõ ràng học sinh cử đi học không phải tôi không được à?"

Chu Tiểu Vân sắc bén hỏi lại khiến Thiệu Sắc Vi ngẩn người, cô không nghĩ tới nhìn như ôn hòa tốt tính Chu Tiểu Vân cũng có một mặt như vậy!

Chu Tiểu Vân thản nhiên nói: "Không có việc gì tôi phải đi trước, sau đây có tiết, hẹn gặp lại!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi, để lại Thiệu Sắc Vi như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Chu Tiểu Vân.

Đáng lẽ rất vất vả tranh thủ được suất cử đi, nhưng Thiệu Sắc Vi đã mất đi không ít tâm trạng vui mừng. Vốn tưởng rằng Chu Tiểu Vân nhất định là học sinh cử đi học của khoa văn, Thiệu Sắc Vi cố gắng hết sức tranh thủ bằng được vị trí này của ban khoa học tự nhiêm.

Thế nhưng, kết quả bất ngờ ngoài dự đoán của Thiệu Sắc Vi. Không thể tin nổi vị trí của ban xã hội dành cho Lưu Lộ mà không phải Chu Tiểu Vân.

Luôn mang lòng muốn ganh đua cao thấp với Chu Tiểu Vân, trong lòng Thiệu Sắc Vi tràn ngập sự thắng lợi, thế nhưng, khi nói chuyện với Chu Tiểu Vân cô bỗng nhiên cảm giác được Chu Tiểu Vân căn bản không để chuyện cử đi học này trong lòng.

Lần đấu này rốt cuộc cô có thắng Chu Tiểu Vân không?

Thiệu Sắc Vi mê hoặc.

299. Chương 301: Điền Nguyện Vọng Thi Đại Học

Kỳ thi đại học càng ngày càng gần, cả thầy lẫn trò đều căng thẳng. Không khí trong phòng học thật nặng nề khiến người ta bực bội.

Gần đây Vương Tinh Tinh hồn vía trên mây, Chu Tiểu Vân mẫn cảm phát hiện hình như cô ấy có tâm sự.

Chu Tiểu Vân chọn một chỗ vắng hỏi Vương Tinh Tinh: "Tinh Tinh, gần đây cậu có tâm sự gì phải không, mình thấy cậu có vẻ không yên lòng."

Vương Tinh Tinh có chút ủ rũ, nói: "Tiểu Vân, mình nghĩ mình có chứng hơi sợ thi đại học. Không biết tại sao, mình cứ nghĩ đến kỳ thi tốt nghiệp sắp tới là lại hoảng hốt. Nếu lúc thi mình không làm được bài, không đỗ được vào trường thì sao?"

Chu Tiểu Vân bật cười: "Chuyện này đâu phải chỉ có mình cậu lo lắng cơ chứ? Làm gì có ai có thể đảm bảo mình nhất định có thể thi tốt đâu! Đừng nghĩ nhiều nữa, cứ tận lực là được, thời kỳ này rất quan trọng đó, dù thế nào cậu cũng không được buông lỏng."

Vương Tinh Tinh dùng sức gật gật đầu: "Ừ, mình biết. Nhưng mà Tiểu Vân, cậu cũng lo lắng về cuộc thì à? Sao mình cảm giác cậu không khẩn trương chút nào nhỉ!"

Chu Tiểu Vân bị Vương Tinh Tinh chọc cười: "Cậu nhìn thế nào mà nói mình không khẩn trương, mình vẫn lo lắng nhưng không nói ra mà thôi."

Vương Tinh Tinh tỉ mỉ quan sát hai mắt Chu Tiểu Vân, thở dài lắc lắc đầu: "Người so với người tức chết người, đều vùi đầu vào học mỗi ngày, mình thì xanh xao vàng vọt hai mắt vô thần toàn thân vô lực, nhưng cậu lại sắc mặt hồng hào tinh thần sảng khoái tự tin, cùng là người sao lại khác biệt lớn như vậy chứ!"

Chu Tiểu Vân cùng Vương Tinh Tinh vui đùa mấy câu, thấy Vương Tinh Tinh đã thả lỏng, cũng không lo lắng nữa.

Lúc này thật hâm mộ Lưu Lộ, trông dáng vẻ cô ấy hiện tại không chút lo lắng vui tươi hớn hở thật khiến người ta đố kỵ đỏ mắt a!

Sở Đình Đình cũng chỉ nói chút thôi, cũng không có ai bàn tán gì sau lưng Lưu Lộ, dù sao thành tích Lưu Lộ vẫn sờ sờ ra đấy, Chu Tiểu Vân không nói thì những người khác sao có thể không biết xấu hổ mà nói gì được.

Trước kì thi lại tổ chức một buổi họp phụ huynh, đối với một số học sinh có thành tích tương đối kém không thể thi đậu đại học, giáo viên sẽ khuyến khích phụ huynh đồng ý cho con đi học nghề hoặc trực tiếp chọn học lại. Mục đích rất đơn giản, giảm số người tham gia thi vào trường cao đẳng sẽ khiến tỷ lệ học sinh trúng tuyển đại học của trường tăng ột chút.

Không phải tỷ lệ học sinh thi đậu của trường được tính bằng số người thi đậu chia cho tổng số học sinh đi thi à? Như vậy nếu tử số không thể tăng lên, vậy nghĩ cách khiến mẫu số nhỏ đi cũng là một phương pháp tốt, chẳng phải thế sao?

Chuyện động viên trước kỳ thi này không chỉ xảy ra ở Anh Minh, các trường cấp ba khác cũng thế cả thôi. Sớm biết nhưng không thể trách.

Trải qua lần động viên này, thật sự có không ít học sinh bỏ thi, trong ban bắt đầu có học sinh đeo hành lý về với ông bà, nghe nói đến lúc đó tới lấy bằng tốt nghiệp trung học là được.

Chu Tiểu Vân phát hiện học sinh trong lớp đã giảm bớt vài người, đều là những học sinh có thành tích đếm ngược trong lớp. Trong lòng cô xẹt qua một loại bi ai không nói nên lời, là ai tước đoạt quyền lợi thi đại học của bọn họ? Chẳng lẽ thành tích không tốt ngay cả kỳ thi cũng không được phép tham gia sao?

Tỷ lệ thi đậu thật khiến người ta thống hận a!

Nhà trường phát xuống một cuốn sách thật dày, trong đó toàn bộ đều là thông tin giới thiệu và điểm trúng tuyển các năm trước của các trường đại học cùng các khoa chuyên ngành để học sinh tham khảo.

Cuối cùng đã tới thời khắc điền nguyện vọng.

Thời đó vẫn còn một số khuyết điểm trong việc điền nguyện vọng, học sinh phải điền nguyện vọng trước khi thi, không như sau này, sau khi thi, biết điểm rồi mới cần điền nguyện vọng.

Loại thứ nhất có chỗ tốt là có thể mặc kệ mọi việc, chọn trường mình thích điền là xong. Nhưng đau đầu ở chỗ các thí sinh còn chưa biết đề thi có khó hay không, với trình độ của mình có thể thi được bao nhiêu điểm, đại khái có thể đỗ vào trường nào. Do vậy, chỉ có thể điền nguyện vọng dựa theo khung điểm trúng tuyển của mấy năm trước và lý tưởng của mình.

Từng có nhiều người quá mức tự tin vào bản thân, trường nguyện vọng một điểm quá cao không thi đỗ, vốn thành tích không tồi lại không được học ở các trường tốt, lưu lạc đợi chờ nguyện vọng hai nguyện vọng ba. Cũng có người điền nguyện vọng quá dè dặt, kết quả thi được điểm cao cũng không thể vào học trường tốt hơn, cái kiểu điền nguyện vọng hú họa này thật sự khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Còn loại thứ hai, biết điểm rồi mới điền nguyện vọng thắng ở điểm chắc chắn hơn. Nhưng biết điểm rồi nên lại thấy thiêu thiếu một chút cảm xúc.

Cá nhân Chu Tiểu Vân lại thích việc điền nguyên vọng trước khi thi hơn, cứ điền trường mình thích đã, mọi việc khác tính sau!

Thừa dịp chủ nhật về nhà, Chu Tiểu Vân nói với gia đình việc điền nguyện vọng. Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân cũng không biết nên làm gì, hai người nhìn tờ giấy điền nguyện vọng của con gái, chỉ một lúc đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Triệu Ngọc Trân nói: "Đại Nha, mẹ chả hiểu gì về mấy thứ này, con cảm thấy thích trường nào thì cứ điền đi!"

Chu Quốc Cường cũng liên tục gật đầu: "Mẹ con nói đúng tiếng lòng của ba, con muốn học trường nào thì điền, nguyện vọng một hẳn nên điền trường thật tốt phải không? Ba nghe nói trường Thanh Hoa và Bắc Đại là tốt nhất, hay con chọn một cái thử xem?"

Chu Tiểu Vân bị Chu Quốc Cường làm hoảng sợ: "Ba không đùa chứ! Thanh Hoa? Bắc Đại? Con còn không dám nghĩ đến nữa á!"

Thanh Hóa và Bắc Đại là hai trường đại học tốt nhất cả nước, cái huyện thành nhỏ này vài năm trước mới có một người thi đậu Thanh Hoa, Chu Tiểu Vân không có tự tin đến mức đó.

Chu Quốc Cường gãi gãi đầu: "Trường đại học khác ba đâu có biết, thi vào Than Hoa và Bắc Đại rất khó sao?"

Tiểu Bảo cướp lời: "Đó là đương nhiên, sợ rằng ở trường Anh Minh mấy năm chưa chắc đã có một người thi đỗ Thanh Hoa, nhưng thành tích của chị tốt như vậy cũng có thể điền thử xem, biết đâu thi trúng thì sao!"

Tiểu Bảo thật quá tự tin về mình, Chu Tiểu Vân cười cười lắc đầu: "Cứ điền một trường đại học phổ thông thôi, nguyện vọng một rất quan trọng, nếu điền mấy trường tốt ở nguyện vọng hai, cho dù đủ điểm có thể người ta cũng không nhận đâu. Con nghĩ cứ điền một trường trong tỉnh là được, tỉnh ta cũng có nhiều trường tốt mà, cần gì phải bỏ gần cầu xa."

Thấy bộ dáng định liệu trước của Chu Tiểu Vân, Chu Quốc Cường cười:"Con gái, con đã sớm chọn trường rồi phải không, nói cho ba nghe một chút!"

Chu Tiểu Vân ngượng ngùng cười cười: "Con muốn thi đại học N, ba mẹ, Tiểu Bảo, Nhị Nha, mọi người cảm thấy thế nào?"

Nhị Nha không biết từ đâu nghe nói qua trường đại học này, liên tục tán thành: "Chị, trường này rất tốt nha, em luôn luôn ủng hộ chị!"

Tiểu Bảo đương nhiên biết nhiều hơn Nhị Nha: "Đại học N nằm trong top mười trường đại học tốt nhất cả nước, cũng là trường tốt nhất trong tỉnh ta, chị thật có chí khí!"

Tiểu Bảo lại tiếp tục giải thích cho ba mẹ về mấy trường đại học danh tiếng. Chu Quốc Cường vừa nghe đại học N đứng ở top đầu trong toàn quốc, lập tức vui mừng gật đầu liên tục, bộ dáng cứ như Chu Tiểu Vân đã thi đỗ rồi ấy.

300. Chương 302: Kỳ Thi Đại Học Tới (1)

Sau khi tới trường, Chu Tiểu Vân nộp phiếu điền nguyện vọng mình đã điền xong.

Một phiếu điều nguyện vọng có thể điền ba trường đại học, mỗi trường lại được chọn ba chuyên ngành. Các trường mà Chu Tiểu Vân chọn có một điểm giống nhau là đều nằm trong tỉnh. Haha, dù có đi đâu gia đình cô đều có tiếng là gia đình có con cái học giỏi trong tỉnh.

Lưu Lộ nhìn xong chép miệng: "Tiểu Vân, nguyện vọng một của cậu là đại học N hả, "trâu" quá!"

Đại học N tốt hơn trường sư phạm nhiều, hai trường này vốn không thể so sánh với nhau.

Chu Tiểu Vân bảo cô nói nhỏ nhỏ thôi: "Mình chỉ thử thôi, đâu biết có đậu hay không! Đừng ồn ào, để người khác nghe thấy thì không tốt lắm."

Lưu Lộ không cho là đúng: "Đâu có gì không tốt, dù sao sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, ai cũng phải điền nguyện vọng, đâu phải chuyện gì mất mặt, mình tin cậu, không sao đâu!"

Chu Tiểu Vân không chắc lắm: "Ai, mình muốn cố gắng hết sức thử một lần, nếu như không trúng nguyện vọng một thì theo học nguyện vọng hai cũng được."

Vương Tinh Tinh ngó sang, sau đó mở to hai mắt: "Oa, mấy trường đại học cậu chọn đều rất nổi danh trong tỉnh ta đó nha."

Chu Tiểu Vân mỉm cười: "Chỉ là điền nguyện vọng thôi mà, cũng không nhất định trúng tuyển."

Vương Tinh Tinh cũng tràn ngập lòng tin với Chu Tiểu Vân: "Ai chứ cậu thì khẳng định không có vấn đề!"

Kỳ quái, thấy mọi người đều vô cùng tự tin về mình, nhưng càng đến gần ngày thi, Chu Tiểu Vân càng lo lắng, bắt đầu hoài nghi lúc điền nguyện vọng phải chăng mình đã quá xúc động!

Đại học N là một trong những trường giáo dục hàng đầu trong nước, là trường tốt nhất trong tỉnh!

Cô thật sự có thể thi đậu sao?

Ngày thi đại học dần tới, Chu Tiểu Vân bắt đầu cảm thấy bất an.

Đối với học sinh, đây là khoảng thời gian dằn vặt đau khổ, chỉ mong nhanh chóng thi luôn cho xong.

Sự chú ý của các giáo viên chỉ tập trung trên người mấy học trò giỏi trong lớp, trong kỳ thi này không biết có bao nhiêu người vượt vũ môn thất bại. Số người đỗ đại học vô cùng ít ỏi.

Diệp Lan sau khi đọc được phiếu điền nguyện vọng của Chu Tiểu Vân cũng gọi cô lên nói chuyện, động viên một phen, khiến Chu Tiểu Vân vô cùng cảm động. Ai, đâu có thầy cô nào không mong muốn học sinh của mình thi đậu trường đại học lý tưởng chứ? Học sinh thi tốt tất nhiên thầy cô cũng được tiền thưởng thật lớn, haha!

Giấy báo thi phát xuống, Chu Tiểu Vân phát hiện mình không thi ở trường cấp ba Anh Minh mà là một trường cấp ba khác trong huyện, cách cao đẳng thể thao trước kia Đại Bảo học không xa lắm.

Kế hoạch đã soạn trước phút chốc bị rối loạn, từ nhà đi đến trường thi tốn không ít thời gian, buổi trưa muốn về nghỉ ngơi cũng không kịp.

Tiểu Bảo oán giận: "Thật là, nếu thi ngay trong trường Anh Minh thì tốt rồi, tại sao phải thi ở nơi xa như vậy chứ. Sáng sớm không nói, nhưng buổi trưa lại không có chỗ mà nghỉ ngơi."

Chu Tiểu Vân thở dài: "Đành chịu thôi, nghe nói học sinh tất cả các trường đều bị trộn lại hết mà, rất nhiều bạn học của chị cũng bị chia ra thi ở các trường khác, đến lúc đó đành đạp xe về nghỉ vậy."

Tiểu Bảo không đồng ý: "Đi đi về về rất tốn thời gian, tốt nhất là đừng về nhà, trước hôm thi hai ngày nên tìm nhà trọ gần địa điểm thi chị ạ."

Hai chị em bàn bạc một hồi, quyết định buổi trưa tìm một nhà trọ nào đó nghỉ ngơi, đến tối đạp xe về nhà. Nguyên nhân chủ yếu là Chu Tiểu Vân không muốn trọ đêm bên ngoài, nếu vì lạ giường ngủ mà không được thì càng thê thảm hơn, thà cứ đạp xe về nhà ngủ cho an tâm.

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, học sinh lớp 12 được nghỉ vài ngày, đương nhiên Chu Tiểu Vân muốn ở nhà đọc sách ôn tập.

Tục ngữ nói, lâm trận mới mài gươm, không sáng cũng bóng! Nhớ thêm một từ mới, một khái niệm hay một bài thơ cổ đến lúc thi cũng nắm chắc hơn.

Thi đại học tổng điểm chỉ chênh lệch một điểm thôi kết quả cũng cách một trời một vực!

Triệu Ngọc Trân chuẩn bị riêng các món ăn ngon cho Chu Tiểu Vân: "Đại Nha, hai ngày này con nên ăn nhiều một chút, con nhất định phải bồi bổ thân thể thật tốt."

Chu Tiểu Vân dùng sức gật gật đầu.

Chu Quốc Cường lái xe ba bánh chở Chu Tiểu Vân dạo một vòng quanh khu trường thi. Ông trả tiền thuê ba ngày để Chu Tiểu Vân đến đó nghỉ trưa.

Chu Quốc Cường kiên trì muốn đưa con đi thi: "Trước giờ ba chưa từng đưa các con đi thi, luôn vội vội vàng vàng, lần này Đại Nha thi đại học tuyệt đối không giống khi thi cấp ba, ba muốn đi cùng."

Chu Tiểu Vân khuyên nhủ: "Ba ơi, mấy hôm nay thời tiết rất nóng, ba và Tiểu Bảo không cần đi cùng đâu, một mình con đi là được rồi."

Tiểu Bảo lắc đầu như trống bỏi: "Xa như vậy đi một mình không tốt, chị nhất định phải để em đi cùng. Ba đừng đi, để con đạp xe đưa đón chị ấy đi thi cho."

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một chút nói: "Cứ làm theo lời Tiểu Bảo đi, ba cứ ở nhà đừng chạy tới chạy lui, có Tiểu Bảo đi cùng ba còn lo lắng sao?"

Chu Quốc Cường liếc Tiểu Bảo đang ngẩng đầu ưỡn ngực. Năm nay Tiểu Bảo lớn rất nhanh, đã trở thành thiếu niên rồi, làm việc kiên trì cẩn thận, để Tiểu Bảo đi cùng khiến người ta rất yên tâm.

Triệu Ngọc Trân chen miệng nói: "Ba nó à, để Tiểu Bảo đi cũng được, trong thôn dạo này rất bận, ông đi cùng sao được?"

Chu Quốc Cường đành phải đồng ý.

Khiến Chu Tiểu Vân cảm động nhất là Đại Bảo đang bận huấn luyện riêng cũng dành thời gian gọi điện thoại về.

Chu Tiểu Vân tiếp điện thoại liền nghe Đại Bảo liên tiếp dặn: "Đại Nha, ngày mai thi tốt nghiệp trung học phải không, nhất định phải cẩn thận nha, phải chuẩn bị đồ dùng kỹ vào, đừng để tới trường thi lại quên mang thứ gì đó…"

Chu Tiểu Vân gật đầu lia lịa, Đại Bảo vội vã dặn dò mấy câu rồi cúp điện thoại. Xem ra anh ấy vẫn bề bộn nhiều việc, bớt chút thời gian gọi điện về như vậy cũng rất khó.

Chu Tiểu Vân để điện thoại xuống, trong lòng ấm áp.

Ban đêm, hai người Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo đạp xe vào trong thành. Ăn cơm tối xong, Tiểu Bảo nói: "Để bát đó em rửa cho, chị tắm rồi đi nghỉ đi. Ngày mai thi sớm, đêm nay chị đừng đọc sách nữa, phải để đầu óc nghỉ ngơi thoải mái."

Chu Tiểu Vân cười, vào phòng tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Kỳ lạ, mọi khi đặt lưng xuống là ngủ được ngay, vậy mà hôm nay lật đi lật lại mãi cô vẫn không ngủ được. Nói đang khẩn trương cũng không phải, nhưng mắt cứ mở to không hề buồn ngủ.

Thi đại học là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời, số phận nhiều người sẽ thay đổi từ cuộc thi này. Kiếp trước Chu Tiểu Vân không học cấp ba đương nhiên cũng chưa từng trải qua kỳ thi đại học

Hiện tại cảm giác trong lòng thực sự rất kỳ quái, có chút kích động, có chút hưng phấn, lại hơi căng thẳng không nói lên lời.

Tiểu Bảo nhẹ nhàng đẩy cửa ra gọi: "Chị, chị chưa ngủ sao?"

Chu Tiểu Vân ngồi dậy: "Chị làm thế nào cũng không ngủ được, hay em trò chuyện cùng chị một lúc đi!"

Tiểu Bảo cười ha ha đi vào phòng: "Em cũng đoán chị không ngủ được, đứng ngoài phòng cũng có thể nghe được âm thanh chị trở mình. Chị sao vậy, có phải rất khẩn trương không?"

Tiểu Bảo chưa bao giờ nhìn thấy chị gái đứng ngồi không yên!

301. Chương 303: Kỳ Thi Đại Học Tới (2)

Chu Tiểu Vân để Tiểu Bảo ngồi cạnh giường mình: "Ai, nói thế nào nhỉ, không hẳn là khẩn trương. Công sức học hành bao năm qua, mắt thấy ngày mai sẽ là thời khắc mấu chốt, trong lòng chị chợt cảm thấy bất an. Chị đang hối hận không biết có phải điền nguyện vọng một như vậy cao quá không?"

Tiểu Bảo an ủi: "Sao lại thế chứ, em thấy chị điền nguyện vọng như vậy rất tốt, em tin chị sẽ làm được! Kỳ thi này không chỉ kiểm tra kiến thức, mà còn khảo nghiệm cả tố chất tâm lý nữa. Rất nhiều học sinh bình thường thành tích rất tốt nhưng khi đi thi lại không làm được bài. Chị đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ bình tĩnh làm bài như mọi khi là được, nhất định không có vấn đề gì đâu."

Nghe Tiểu Bảo nói xong, trong lòng Chu Tiểu Vân bình tĩnh hơn rất nhiều. Xem ra, phiền muộn cần chia sẻ cùng người khác mới có thể giảm bớt a!

Chu Tiểu Vân nhìn Tiểu Bảo đàng hoàng chững chạc thì bật cười: "Tiểu Bảo, không ngờ hiện tại lại đến lượt chị cần nhờ em khuyên bảo!"

Trước đây đều là mình đi khuyên bảo người khác, hiện tại thay đổi vai trò thật không quen.

Tiểu Bảo cười hì hì: "Đây là vinh hạnh của em!"

Hai chị em nói chuyện thêm một lúc, Chu Tiểu Vân dần dần buồn ngủ, ngáp một cái. Tiểu Bảo thấy thế liền chúc chị ngủ ngon rồi về phòng mình.

Lần này cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Ngủ một đêm ngọt ngào không mộng mị, sáng sớm Chu Tiểu Vân bị tiếng gõ cửa của Tiểu Bảo làm tỉnh giấc.

Chu Tiểu Vân nhanh chóng rời giường mặc quần áo rửa mặt, ăn sáng xong thì kiểm tra lại đồ dùng một lần, sau đó cùng Tiểu Bảo xuất phát. Tiểu Bảo kiên trì muốn chở chị đi, nói chị nên tiết kiệm thể lực, cô một đường vui vẻ ngồi sau xe Tiểu Bảo loạng choạng đến trường thi.

Bắt đầu thi lúc 8h, Chu Tiểu Vân đến nơi đã là 7h20', cô rất nhanh chóng chạy đi tìm phòng thi.

Tiểu Bảo không được phép vào trường, chỉ có thể đứng bên ngoài chờ.

Cũng có không ít phụ huynh kèm con đi thi, cạnh Tiểu Bảo có một đôi vợ chồng khoảng bốn mươi tuổi. Hai người bắt chuyện với Tiểu Bảo.

"Cháu đi thi với ai vậy?" Người chồng đeo kính hỏi.

Tiểu Bảo lễ phép trả lời: "Cháu đi cùng chị."

Đôi vợ chồng kia khen ngợi: "Còn nhỏ như vậy mà đã cùng chị đi thi, đúng là cậu bé ngoan!"

Tiểu Bảo được khen có chút ngượng ngùng, điểm ấy rất giống với Chu Tiểu Vân hai chị em này đều rất ngại khi được người khác biểu dương.

Khi nghe Tiểu Bảo nói chị cậu là Chu Tiểu Vân, người phụ nữ kia hỏi: "Chị cháu học ở khoa văn trường cấp ba Anh Minh phải không?"

Tiểu Bảo ngẩn người: "Đúng vậy, sao cô lại biết." Dường như chị còn chưa nổi tiếng đến mức người gặp người biết đâu!

Người phụ nữ cười nói: "Con trai cô cũng học ở khoa văn Anh Minh. Mỗi lần thi thử về cô hỏi kết quả thì nó đều nói người đứng nhất là cô bé tên Chu Tiểu Vân. Nghe cháu nói vậy cô liền nhớ lại ngay, thành tích chị cháu cực kì tốt."

Nghe người khác khích lệ chị mình. Tiểu Bảo toàn thân khoan khoái, vốn không thường nói chuyện với người lạ, Tiểu Bảo lại cùng đôi vợ chồng kia nói chuyện bất diệc nhạc hồ (vui vẻ, quên trời quên đất).

Chỉ chốc lát sau, một số phụ huynh đưa con đi thi khác cũng xúm cả vào đây, trong đó có không ít phụ huynh của học sinh thuộc trường cấp ba Anh Minh. Các phụ huynh đứng nói chuyện cũng chỉ xoay quanh đề tài thi đại học, suy đoán điểm trúng tuyển các trường, trường nào học phí cao, trường nào học phí thấp,... Cùng mọi người cười cười nói nói, thời gian trôi qua thật nhanh...

Đến khi nghe loa thông báo: "Thời gian làm bài đã hết, các thí sinh ngừng bút, dừng làm bài" mọi người mới dừng nói chuyện, sôi nổi đi về phía cổng trường

Tiểu Bảo không thấp, nhưng chen chúc trong một đám người trưởng thành hiển nhiên không thể chiếm ưu thế, đành phải cúi thấp người chen vào bên trong. Thật vất vả len tới nơi, cửa lớn đã mở, bên trong các học sinh túm năm tụm ba đi ra ngoài.

Tiểu Bảo đảo mắt nhìn quanh, rốt cuộc cũng tìm được Chu Tiểu Vân trong đám đông. Nghe được tiếng Tiểu Bảo gọi, Chu Tiểu Vân mỉm cười đi tới.

Cửa có quá nhiều người, căn bản không kịp nói chuyện, hai chị em đi tới quán cơm cạnh trường, gọi hai suất ăn no.

Trước khi đi, Chu Quốc Cường cho hai người rất nhiều tiền ăn, ba ngày dù mỗi bữa đều ăn thịt cá vẫn còn thừa. Cơm nước xong, hai chị em về nghỉ ngơi ở nhà trọ Chu Quốc Cường đã đặt sẵn, một phòng có hai chiếc giường đơn, vừa vặn hai chị em mỗi người một chiếc.

Tiểu Bảo không hỏi Chu Tiểu Vân thi thế nào, dù sao cũng thi xong rồi, dù thi tốt hay kém cũng không sửa được, cứ để chị ấy tập trung tinh thần thi môn tiếp theo là tốt nhất.

Chu Tiểu Vân cũng nghĩ vậy, bây giờ nghĩ nhiều về bài thi buổi sáng cũng không có ý nghĩa gì, nghỉ ngơi thật tốt đến chiều thi môn tiếp theo là quan trọng nhất.

Tiểu Bảo giục chị đi nghỉ, còn mình thì tìm một cuốn tạp chí giở ra đọc tạm. Vì phải đến trường thi trước nửa tiếng, nên sau khi ngủ một giờ, Tiểu Bảo gọi chị rời giường. Chu Tiểu Vân rửa mặt, đi tới trường học cũng dư dả thời gian.

Tròn ba ngày thi, nói chậm cũng chậm, nói nhanh cũng nhanh.

Người đứng chờ thí sinh bên ngoài trường còn vất vả hơn thí sinh đang thi, trời nóng như vậy ở bên ngoài lại không có chỗ ngồi.

Có phụ huynh rất thông minh mang theo vài chiếc ghế nhỏ trong nhà sang đây ngồi. Tiểu Bảo thấy thế ngày thứ hai cũng mang ghế ở nhà theo, ngồi rất thoải mái.

Nhưng dù vừa nóng vừa mệt cũng không có ai than thở, mọi người đều mang tâm tình chờ mong đứng chờ.

Tâm tình vốn thấp thỏm không yên, sau khi được phát đề thi, Chu Tiểu Vân đã bình tĩnh lại. Lúc này, cô không có quyền lo lắng khẩn trương, làm bài thi quan trọng hơn. Thời gian rất quý giá, nhiều câu hỏi thế này, không làm nhanh thì đến khi thu bài cũng chưa xong.

Khi thi số học đã xảy ra tình huống này, Chu Tiểu Vân đã làm hết nhưng chưa kịp soát bài đã bị thu. Có một nữ sinh cùng phòng thi với cô đến khi thu bài vẫn còn hai, ba bài chưa làm xong.

Giám thị đến thu bài, nữ sinh kia bỗng nhiên 'Oa' một tiếng ghé vào bàn khóc oà lên. Chu Tiểu Vân vô cùng đồng tình, đồng thời trong lòng thầm sinh cảnh giác, khi mình làm bài nhất định phải chú ý đến tốc độ!

Khi thi thỉnh thoảng Chu Tiêu Vân liếc qua chiếc đồng hồ đeo tay, đồng hồ này cô mua riêng vì đợt thi này, rất xinh xắn.

Nhìn kim đồng hồ đang chuyển động, cô càng làm bài nhanh hơn. Sau khi làm xong, soát lại một lần, vừa vặn hết giờ.

Đến khi thi xong môn cuối cùng, Chu Tiểu Vân hơi chết lặng. Tay không ngừng viết đáp án, đại não luôn vận chuyển cao tốc, thật là tổn hao tế bào não mà.

Chờ đến khi loa phóng thanh phát tín hiệu thu bài, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng đã kết thúc.

Dù thi tốt hay kém, kỳ thi đại học cũng kết thúc rồi.

Về nhà thôi!

302. Chương 304: Sau Kỳ Thi Đại Học

Ngay buổi tối hôm đó, hai chị em Chu Tiểu Vân đạp xe về nhà, người trong nhà vẫn đang mong ngóng hai người nhanh về.

Triệu Ngọc Trân vừa thấy con về đã tuôn một tràng: "Thế nào rồi? Thi tốt không? Bài thi có khó không? Làm được hết không? Có bài nào không làm được không?"

Hỏi han liên tiếp khiến Chu Tiểu Vân choáng váng.

Chu Quốc Cường vừa dắt xe cho con vừa nói: "Bà cứ để con nghỉ ngơi cái đã, hỏi một tràng hết cái này đến cái kia con bé trả lời thế nào được?"

Nghe chồng nói vậy, Triệu Ngọc Trân quay vào nhà chuẩn bị bàn ăn.

Nhị Nha sôi nổi chạy tới, kéo tay Chu Tiểu Vân hỏi: "Bây giờ chị sẽ được nghỉ, không cần đi học nữa đúng không?"

Cô bé vui vẻ nói thêm: "Rốt cuộc cũng có người chơi cùng, em ở nhà một mình chán muốn chết rồi đây!"

Triệu Ngọc Trân cao giọng gọi cả nhà vào ăn cơm, Chu Tiểu Vân kéo tay Nhị Nha đi vào, trong lòng cảm thấy thật bình tĩnh.

Cuối cùng cũng thi xong, kế tiếp chỉ cần chờ đợi kết quả.

Trong khi ăn tối, Triệu Ngọc Trân không nhịn được lại hỏi về kỳ thi.

Chu Quốc Cường cũng rất muốn biết con gái làm bài thế nào, ngẩng lên chờ đợi nhìn Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân hời hợt nói: "Con cũng không biết kết quả sẽ thế nào, dù sao thì con cũng làm hết tất cả các bài."

Làm được hết? Vậy có bao nhiêu câu sai, bao nhiêu câu đúng? Câu trả lời này thật mơ hồ.

Chu Quốc Cường nghe xong thì nháy mắt với vợ, ám chỉ đừng nên hỏi nữa. Triệu Ngọc Trân hiểu ý, nói lảng sang vấn đề khác, bữa cơm kết thúc vui vẻ.

Tiểu Bảo và Nhị Nha tiếp tục đi học, Triệu Ngọc Trân ra chợ buôn bán, Chu Quốc Cường bận việc bên ngoài, chỉ còn lại Chu Tiểu Vân ở nhà một mình. Cô chuyển về cuộc sống 'trạch nữ' điển hình.

Mỗi ngày nấu cơm ăn cơm, sau đó lên lầu đọc sách, ngủ, biếng nhác không muốn làm gì cả, không cần làm bài tập, không cần ôn tập kiến thức, không cần đau đầu với một đống bài thi, cảm giác lười biếng thật vô cùng tuyệt vời.

Có con gái làm việc nhà mỗi ngày, triệu Ngọc Trân đỡ bận hơn, về đến nhà đã có cơm canh chờ sẵn, quần áo thay ra cũng có người giặt giũ sạch sẽ.

Đến buổi trưa tan học, Nhị Nha luôn trốn trong phòng Chu Tiểu Vân không chịu đi, cô cũng rất kiên nhẫn dạy Nhị Nha ôn tập, chỉ còn mấy ngày nữa là Nhị Nha thi chuyển cấp. Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt đứa em út này cũng sắp lên cấp hai rồi.

Cơ sở của Nhị Nha coi như không tệ, thành tích ở trường cũng đứng trong top đầu, đầu óc thông minh cơ trí vừa học đã biết, chỉ là còn hơi cẩu thả.

Chu Tiểu Vân muốn dùng khoảng thời gian này giúp Nhị Nha ôn tập củng cố lại hết kiến thức trong sáu năm học.

Đến lúc Nhị Nha sắp thi lên cấp, Chu Tiểu Vân cười hỏi: "Nhị Nha, chị đưa em đi thi nhé?"

Nhị Nha giật mình, thấy chị đang cười mới biết mình bị trêu chọc: "Chị, chị làm em sợ muốn chết, thi lên cấp hai mà phải có người đưa đi bạn bè cười em chết. Một mình em đi là được rồi, chị cứ yên tâm đi, em nhất định sẽ thi đậu Anh Minh. Chị cứ ở nhà chờ tin tốt của em!"

Nhìn bộ dáng Nhị Nha tự tin tràn đầy, cô không nỡ dập tắt hăng hái của con bé, đành nhắc nhở: "Khi làm bài phải cẩn thận một chút, làm xong nhất định phải nhớ kiểm tra…"

Nhị Nha vừa nghe vừa gật đầu, bày ra bộ dáng cục cưng ngoan ngoãn. Tiểu học thi lên cấp chỉ mất có một ngày, Nhị Nha thi xong thảnh thơi trở về.

Được hỏi thi thế nào rồi, Nhị Nha tự tin nói: "Thi rất tốt, con làm được tất cả các câu nha."

Triệu Ngọc Trân khen ngợi: "Thật thông minh, con cái nhà khác làm sao so được với Nhị Nha nhà chúng ta chứ."

Nhị Nha vui lắm, đuôi sắp vểnh lên trời rồi.

Chu Tiểu Vân cười liếc Nhị Nha, thầm nghĩ sao không chờ có kết quả chính xác rồi hãy nói, nếu lúc đó điểm không tốt thì Nhị Nha làm sao bây giờ.

Dù sao tính tình Chu Tiểu Vân vốn vậy, chuyện không nắm chắc tuyệt đối không nói ra. Trong bốn anh em nhà họ Chu, tính tình Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo tương đối giống nhau, Nhị Nha thì hơi giống Đại Bảo. Đương nhiên, Nhị Nha thông minh, lanh lợi gian xảo hơn Đại Bảo nhiều. Ha ha!

Khi Tiểu Bảo trở về còn mang theo mấy cuốn tạp chí, Chu Tiểu Vân lật xem, thì ra trên báo đã đăng đáp án của kỳ thi đại học.

Tiểu Bảo hưng phấn nói: "Chị, báo chí tại các cửa hàng gần trường đều bị người ta tranh mua hết, em chen lấn mãi mới cướp được một cuốn nè, chị mau qua xem đi!"

Chu Tiểu Vân không khỏi có chút khẩn trương, cầm lấy tờ báo đọc kỹ.

Tiểu Bảo và Nhị Nha ngồi bên cạnh xem, Nhị Nha lặng lẽ nói: "Anh hai, anh nghĩ chị làm bài thi thế nào? Sao em không thấy chị ấy có biểu cảm gì vậy?" Không cười cũng không nhíu mày, khuôn mặt vẫn bình tĩnh yên lặng, làm người khác không nhìn ra chị ấy đang suy nghĩ gì.

Tiểu Bảo liếc nhìn Chu Tiểu Vân: "Chắc là không tệ lắm." Nếu chị ấy thi không tốt chắc sẽ không bình tĩnh như vậy.

"Nhưng chị ấy cũng không cười!" Nhị Nha lầu bầu.

Tiểu Bảo dùng ngón tay chọc chọc trán Nhị Nha: "Chị ấy mà giống em sao? Gặp chuyện gì đều liến thoắng không ngừng? Chị bình tĩnh như vậy chứng tỏ làm bài thi không tồi."

Nhị Nha lại nhìn nhìn Chu Tiểu Vân, vẫn không nhìn ra được cô đang nghĩ gì, đành phải ngồi yên bên cạnh cùng xem báo.

Chu Tiểu Vân lật xem đáp án xong, Nhị Nha không nhịn được hỏi: "Chị, chị thi thế nào?"

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một chút, nói: "Hoàn hảo!"

Hoàn hảo? Đây là đáp án gì chứ?

Nhị Nha bất mãn nói: "Tốt là tốt, không tốt là không tốt, cái gì gọi là hoàn hảo, sao chị nói khó hiểu vậy?"

Chu Tiểu Vân cười cười, không tranh luận với Nhị Nha. Trong lòng có điểm tựa, cô kiên định hơn không ít, rảnh rỗi thì quét dọn vệ sinh, giặt quần áo, nấu ăn, chuẩn bị bài cùng Nhị Nha,... chờ kết quả gửi đến.

Không lâu sau, rốt cuộc công bố điểm thi đai học.

Hôm đó Chu Tiểu Vân tới trường học sớm. Cô cho là mình đến sớm quá, kết quả tới lớp mới biết lớp đã tới hơn nửa rồi.

Vương Tinh Tinh nhanh chóng nhìn thấy Chu Tiểu Vân, vội vã vẫy tay ý bảo cô đi qua: "Bên này, bên này."

Vương Tinh Tinh vẻ mặt lo được lo mất: "Tiểu Vân, cậu so sánh đáp án chưa? Ai, mình tỉ mỉ đọc đáp án đến ba lần, phát hiện mình làm sai rất nhiều. Mình nghĩ năm nay chắc mình không đỗ được rồi."

Chu Tiểu Vân an ủi: "Vẫn chưa có kết quả chính xác mà, cậu đừng bi quan như vậy!"

Hai người đang trò chuyện, bỗng nghe bạn học cùng lớp kêu lên: "Cô Diệp tới rồi!"

Các học sinh chen nhau vọt tới phòng làm việc giáo viên.

303. Chương 305: Mấy Nhà Sung Sướng, Mấy Nhà Buồn

Vương Tinh Tinh gấp gáp chạy theo, chạy được hai bước lại ngoái đầu lại: "Tiểu Vân, cậu không đi à?"

Chu Tiểu Vân ngồi yên trên ghế không có dấu hiện muốn di chuyển: "Mình nghĩ cứ đợi một lát đi, hiện tại các học sinh đều qua đó, chen lấn nhiều không tốt."

Vương Tinh Tinh do dự một hồi, không nhịn được mong ước biết kết quả, tiếp tục chạy về phía phòng làm việc.

Chu Tiểu Vân nhìn chung quanh phòng học một lượt, phát hiện trong phòng không có mấy người. Xem ra mọi người đều rất khẩn cấp muốn xem điểm thi!

Lưu Lộ và Lý Thiên Vũ một trước một sau đi vào phòng học.

Trong lòng Lưu Lộ thoải mái không có gánh nặng, cười hì hì tiến lại gần: "Hắc, Tiểu Vân, mấy ngày không gặp làm mình nhớ muốn chết, đến ôm một cái nào!"

Chu Tiểu Vân cười ôm Lưu Lộ.

Lưu Lộ hỏi Chu Tiểu Vân được bao nhiêu điểm, cô nhún nhún vai: "Mình còn chưa đi xem mà, đâu biết được."

Lưu Lộ nhìn cô bạn thân rất bình tĩnh cười nói: "Xem ra cậu rất tự tin, còn thoải mái như vậy."

Chu Tiểu Vân trả lời lại một cách mỉa mai: "Mình đâu tốt số như cậu được cử đi học chứ, vừa sinh ra đã sướng, đại học chờ sẵn, mình còn không biết sắp lưu lạc đến đâu đây!"

Hai nữ sinh hỉ hả ôm ôm ấp ấp làm Lý Thiên Vũ đứng bên cạnh hâm mộ không ngừng, ngày nào đó nếu anh cũng có thể… Đằng sao lược bỏ mấy nghìn chữ mơ màng. Haha!

Chu Tiểu Vân liếc Lý Thiên Vũ đang hồn phách trên mây, thấp giọng hỏi Lưu Lộ: "Lý Thiên Vũ thi thế nào?"

Lưu Lộ cười đẩy đẩy Lý Thiên Vũ: "Anh Tiểu Vũ, Tiểu Vân hỏi anh kìa, kết quả thi thế nào?"

Lý Thiên Vũ cười sáng lạn nói ra tổng điểm. Chu Tiểu Vân nghe, a, điểm thi khá tốt, cao hơn điểm chuẩn hơn mười điểm! Xem ra đỗ đại học không có vấn đề gì!

Lưu Lộ rất tích cực nói tốt cho Lý Thiên Vũ: "Từ lúc lên cấp ba anh Tiểu Vũ rất chăm chỉ học tập đó, sau này cũng lọt vào top mười trong ban, nói chung là thành tích tương đối khá."

Chu Tiểu Vân nghe xong gật gật đầu.

Ban Khoa học tự nhiên cao thủ nhiều lắm, có thể đứng trong top mười không phải chuyện dễ dàng.

Lý Thiên Vũ có chút uể oải nói: "Ai, lần thi này các môn mình làm cũng tạm được, nhưng tiếng anh lại hơi kém, mình nghĩ chắc không đậu được nguyện vọng một rồi."

Nguyện vọng một? Trong mắt Chu Tiểu Vân hiện lên nghi vấn.

Lưu Lộ giải thích: "Nguyện vọng một của anh Tiểu Vũ cũng là đại học N giống cậu!"

Chu Tiểu Vân trừng Lưu Lộ, kẻ phản bội này, nhất định là cơ sở ngầm của Lý Thiên Vũ. Nếu không sao lại trùng hợp như vậy, điền nguyện vọng một giống hệt mình.

Nhưng cô không nói gì, điền nguyện vọng là tự do, nhưng thi đậu hay không còn phụ thuộc vào bản lĩnh của mỗi người, cô =không thể nói "Lý Thiên Vũ, sao cậu lại điền nguyện vọng giống mình" được!

Lưu Lộ nhận thấy Chu Tiểu Vân oán trách, lơ đễnh cười. Sao cô có thể không giúp anh họ mình đây!

Lý Thiên Vũ nói: "Chu Tiểu Vân, cậu cũng đi xem điểm đi! Rất nhiều người đang tập trung ở phòng làm việc đó!"

Chu Tiểu Vân cũng bắt đầu có một chút khẩn trương, mình thi được bao nhiêu điểm vậy?

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ sóng vai đi tới phòng làm việc, dọc theo đường đi có rất nhiều học sinh đang sôi nổi nghị luận.

"Cậu thi được bao nhiêu điểm?"

"Ai, mình thi không tốt lắm…"

"Điểm số học của mình kém quá…"

Chu Tiểu Vân nghe tiếng mọi người bàn luận xôn xao chợt phát hiện tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào. Cô cố gắng hết sức làm mình trấn định lại, đáng tiếc hiệu quả quá nhỏ.

Trong phòng làm việc, một đám tân sinh viên ồn ào huyên náo, trước bàn làm việc của từng chủ nhiệm lớp đều bị học sinh vây kín. Thật là mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn, có người sau khi nhìn phiếu điểm vui mừng lộ rõ, có người cầm phiếu điểm mà cúi đầu ủ rũ.

Chu Tiểu Vân tới trước bàn cô Diệp, liếc nhìn Vương Tinh Tinh sắc mặt có chút uể oải đứng gần đó. Cô bước nhanh tới, vỗ vỗ bả vai Vương Tinh Tinh: "Tinh Tinh! Điểm thế nào?"

Vương Tinh Tinh yên lặng đưa phiếu điểm cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn, nhanh chóng tính toán tổng điểm, điểm này chỉ hơn điểm chuẩn năm ngoái hai điểm, với số điểm này chắc phải thấp thỏm chờ mong rồi.

Chu Tiểu Vân siết nhẹ tay Vương Tinh Tinh biểu lộ sự an ủi và ủng hộ im lặng.

Vương Tinh Tinh miễn cưỡng mỉm cười: "Đi xem điểm của cậu đi! Mình sẽ chờ ở đây."

Chu Tiểu Vân đứng trước bàn làm việc, nhịp tim đập nhanh không thể khống chế.

Diệp Lan thấy là Chu Tiểu Vân thì hài lòng tươi cười: "Chu Tiểu Vân, chúc mừng em, lần này em là thủ khoa khoa văn huyện ta!"

Trong lòng Chu Tiểu Vân buông lỏng, nét mặt lộ ra tươi cười.

Chu Tiểu Vân vừa lấy phiếu điểm tới nhìn, mấy bạn học xung quanh đã vươn cổ lại ngó.

Sở Đình Đình hô lên: "Oa, Chu Tiểu Vân, ngữ văn chỉ kém hai điểm là đạt điểm tối đa, thật lợi hại. Cậu là thần tượng của tớ!"

Một câu nói này, khiến tất cả mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn về phía Chu Tiểu Vân. Nơi này cũng có không ít người nhận ra cô.

"Mau nhìn, thủ khoa khoa văn chính là Chu Tiểu Vân."

"Đi đi đi, ai cần cậu giới thiệu chứ, mình không nhận ra Chu Tiểu Vân chắc?"

……

Chu Tiểu Vân nghe được rất nhiều âm thanh xung quanh, nhưng lúc này cô không thể nghe thấy những người đó đang nói cái gì, toàn bộ sự chú ý của cô đã bị tờ giấy mỏng manh này hấp dẫn.

Sáu môn điểm ngữ văn cao nhất, thứ hai là chính trị và tiếng Anh, lịch sử, địa lý điểm cũng không kém, số học là thấp nhất, nhưng cũng chỉ bị trừ khoảng mười điểm thôi.

Tính tính, tổng điểm này cao hơn điểm trúng tuyển khoa tiếng Trung đại học N năm ngoái khoảng ba mươi điểm. Xem ra, nếu không có đột biến gì, mình chắc chắn sẽ đậu nguyện vọng một.

Chu Tiểu Vân phát hiện tim mình đang đập rất nhanh, vẫn bị vây trong trạng thái hưng phấn cao độ, xem ra bản lĩnh giữ bình tĩnh không tốt như mình tưởng!

Lưu Lộ hài lòng chạy tới: "Chúc mừng cậu, Tiểu Vân thật lợi hại. Mình kiêu ngạo vì cậu."

Chu Tiểu Vân cười thản nhiên.

Lý Thiên Vũ đứng xa xa nhìn thiếu nữ đang tỏa sáng, không tự chủ đi tới: "Chu Tiểu Vân, chúc mừng!"

Chu Tiểu Vân tâm tình thật tốt, cười nói: "Cùng vui cùng vui, cậu thi cũng rất tốt mà!"

Điểm số của khoa Văn và khoa Lý vốn không thể so sánh với nhau, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần, từ việc Lý Thiên Vũ vượt lên đứng trong top mười có thể thấy được anh thi rất tốt.

Lý Thiên Vũ không biết cảm giác hiện tại trong lòng mình là gì nữa. Sau đó anh cũng không có cơ hội nói chuyện với Chu Tiểu Vân.

Sau khi lấy phiếu điểm, các học sinh quay về lớp để chủ nhiệm phát bằng tốt nghiệp và dặn dò mọi người đem đồ dùng cá nhân về nhà; còn giấy báo trúng tuyển sẽ được gửi qua bưu điện, học sinh chỉ cần ở nhà chờ.

Vậy là đã tốt nghiệp trung học.

Chu Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy ngẩn ngơ, nhớ lại kỷ niệm mấy năm học trong trường.

Một tình cảm lưu luyến trào dâng.

Tạm biệt nhé, thời học trò cấp ba.

Tạm biệt nhé, tuổi dậy thì của tôi.

304. Chương 306: Lý Thiên Vũ Độc Thoại

Tôi là Lý Thiên Vũ.

Từ khi biết được mình nằm trong top 100 trúng tuyển vào trường cấp ba Anh Minh, tôi luôn vui vẻ rạo rực cả ngày. Bố mẹ tôi cũng rất hài lòng, bậc cha mẹ ai chẳng mong con mình có tiền đồ tươi sáng!

Mấy năm nay tôi sống trong nhà cậu, cậu đối xử với tôi rất tốt, ăn mặc ở không thiếu thứ gì. Đôi khi tôi cảm giác cậu giống như cha tôi vậy. Tôi âm thầm thề rằng nhất định phỉa thi đỗ đại học, sau này ra trường làm việc báo đáp cha mẹ và cậu.

Nghỉ hè năm nay tôi không có việc gì làm, ở mãi trong nhà chán muốn chết, tôi đành nhờ chị họ dạy đàn ghi-ta.

Kỳ quái, tôi cảm thấy tập ghi-ta rất dễ dàng, đến chị họ tôi cũng khen tôi rất có thiên phú.

Tôi vừa đàn vừa nghĩ, giá như có một ngày tôi có thể đứng trước mặt cô bé ấy đàn một bài thì tốt biết bao! Thật muốn nhìn thấy nụ cười nhẹ và ánh mắt tán thưởng của cô ấy…

Đi học, tôi lại được phân vào cùng lớp với cô ấy.

Tôi hài lòng tủm tỉm cười nửa ngày. Thật tốt! Đúng như tôi đã ước mong! Cho dù cô ấy không hề liếc tôi một lần, cũng không nói câu nào với tôi, nhưng trong lòng tôi vẫn vô cùng hạnh phúc.

Lớp học mới thật tốt, tôi có thêm rất nhiều bạn học mới, vui vẻ nhất là tôi cũng được tuyển vào ban cán sự. Mặc dù chỉ là Ủy viên Thể dục…

Nhưng trong đó có một phiếu là của cô ấy!

Không thể trách tôi có tư tâm, khi cô nàng Thiệu Sắc Vi kia cạnh tranh chức lớp trưởng cùng cô ấy, tôi không bỏ phiếu cho cô ta, cuối cùng cô ấy với ưu thế một phiếu được bầu làm lớp trưởng. Trong lòng tôi rất vui vẻ.

Thực sự tôi rất thích giờ tự học khi cô ấy đi lên bục giảng, thích nghe cô ấy dịu dàng nói 'Các bạn học sinh trật tự nào!', tôi rất thích ngồi ở hàng cuối len lén quan sát mọi hành động của cô ấy.

Đúng vậy, cô ấy ngồi bàn đầu tiên.

Còn tôi, ở bàn cuối cùng.

Ở giữa có một khoảng cách xa như vậy…

Lần thi tháng thứ nhất, thành tích cô ấy xếp thứ hai trong lớp, còn tôi xếp thứ hơn ba mươi. Tôi không biết mình phải làm gì, tôi kém cô ấy quá nhiều.

Lớp tôi lên kế hoạch tổ chức liên hoan mừng Tết nguyên đán, tôi kích động ở nhà chuẩn bị mấy buổi tối.

Hôm đó, ở trước cả lớp tôi lộ ra một chút tài năng. Cô ấy cũng đang nghe tôi đàn, phải không?

Tôi luôn nhìn về phía cô ấy, thế nhưng, tại sao cô ấy không như trong tưởng tượng, dùng ánh mắt thưởng thức và bội phục nhìn tôi.

Ánh mắt của cô ấy sao lại kỳ quái như vậy? Nét mặt cô ấy sao lại do dự như thế? Nhưng ngay cả quyền hỏi han, được an ủi cô ấy tôi cũng không có!

Nhìn bóng lưng cô ấy chạy đi, tôi cảm thấy có chút cô đơn…

Thành tích học tập của tôi có chút tiến bộ, cô Diệp xếp cho tôi và Cao Tòng Soái ngồi lên trước một bàn. Gần cô ấy thêm một chút, tôi cảm thật vui vẻ.

Khi đi chơi xuân, biết cô ấy bị say xe, tôi vội vàng leo lên trước chiếm lấy vị trí gần cửa sổ.

Cô ấy ngồi xuống, tôi đứng ngay bên cạnh, cảm giác này thật tốt. Không làm gì cả, chỉ đứng im một chỗ ngắm nhìn cô ấy, tôi đã thấy đó là một việc cực kì vui vẻ.

Khi thấy cảnh một nam sinh cao lớn đang muốn trêu ghẹo cô ấy, trong phút chốc đầu óc tôi trống rỗng. Tôi chỉ muốn, tìm cách đánh nam sinh kia một trận.

Sau đó tôi đã làm như vậy. Tôi thấy thật may mắn vì mình đã đến kịp, không dám tưởng tượng nếu tôi đến trễ hơn chút nữa, cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, hẳn là rất sợ hãi, vậy mà cô ấy vẫn cố gắng bình tĩnh, còn muốn bảo vệ Lưu Lộ.

Sao tôi có thể không thích cô ấy được?

Đúng vậy, tôi rốt cuộc nhận ra cái cảm giác muốn gặp một người, muốn nói chuyện với người đó, muốn người đó vui vẻ,… gọi là 'thích'

Nhưng tôi lấy cái gì để thích cô ấy?

Cô ấy đẹp như vậy, dịu dàng đáng yêu như vậy…

Đáng tiếc, sự dịu dàng của cô ấy không dành cho tôi…

Khiến tôi hài lòng nhất là, sau sự kiện 'anh hùng cứu mỹ nhân' hôm đó, thái độ cô ấy đối với tôi hòa hoãn hơn, khi tôi bắt chuyện thỉnh thoảng cô ấy mỉm cười, bắt đầu đáp lại lời tôi…

Tôi lại bước về phía trước thêm một bước.

Tôi im lặng đếm rất nhiều lần, cô ấy ngồi bàn đầu tiên, còn tôi đang ở bàn thứ tư, còn kém ba hàng, chỉ cần cố gắng hơn chút nữa, tôi sẽ gần nàng hơn một chút. Nhưng khi tôi tiến lên được bàn thứ ba, tôi đã không còn cơ hội đó.

Bởi vì kỳ thi toàn quốc kết thúc, lớp tôi bị phân chia thành ban xã hội và ban tự nhiên.

Tôi từng oán giận vô số lần việc chia lớp như thế, điều này có nghĩa tôi lại phải xa cô ấy.

Cô ấy không chút do dự chọn khoa Văn.

Thành tích Ngữ văn của cô ấy rất tốt, cô ấy rất có tài viết văn, chọn học khoa Văn thật sự rất thích hợp. Cô ấy sao có thể không chọn khoa Văn?

Thế nhưng, tôi nên làm gì bây giờ?

Sở trường của tôi là Vật lý, tốt nhất tôi nên chọn ban tự nhiên. Nhưng nếu làm vậy thì tôi không thể học chung lớp với cô ấy nữa, không thể lúc nào cũng nhìn thấy cô ấy, không thể thỉnh thoảng mượn cớ nói chuyện,…

Chọn ban xã hội? Nhưng thành tích chính trị, lịch sử, địa lý của tôi không tốt lắm, nếu chọn khoa Văn thì cũng rất khó được phân vào cùng lớp với cô ấy.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Vì muốn chọn khoa Văn mà Lưu Lộ đã náo loạn với cậu mấy ngày, nhìn bộ dáng khóc bù lu bù loa của Lưu Lộ, thực ra cậu sớm mềm lòng.

Tôi nói giúp Lưu Lộ mấy câu, thấy Lưu Lộ vì được chọn khoa Văn mà tươi cười vui sướng, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ. Hiện tại đối với tôi, việc quan trọng nhất là phải cố gắng học tập thật tốt.

Chỉ có thi đậu đại học, tôi mới có tư cách đến trước mặt cô ấy mà nói rằng: Hi, Chu Tiểu Vân cậu biết không? Mình vẫn luôn thích cậu…

Dù luôn tự nhủ như vậy, nhưng đến thời điểm phải chia lớp, lòng tôi vẫn rất khó chịu. May mắn là tôi được phân vào lớp một ban Tự nhiên, lại được học chung cùng bạn tốt Dương Phàm.

Dương Phàm rất hiểu tâm tư của tôi, khuyên nhủ tôi không ít: Thiên Vũ, bây giờ quan trọng nhất là học tập, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, hết thảy chờ thi lên đại học hẵng tính.

Đúng vậy, mới là học sinh cấp 3, chúng ta có tư cách gì nói thích?

Nhưng, tôi lại vẫn thích cô ấy.

Thầy Tiếu Quân chủ nhiệm quản lớp rất chặt, chặt đến nỗi cả lớp kêu khổ không thôi.

Thành tích của tôi vẫn đang tiến bộ từ từ, mặc dù không so được với Dương Phàm, nhưng cũng lọt vào top mười trong lớp.

Năm lớp mười hai, toàn bộ tâm tư của tôi dồn cả vào học tập.

Tôi thực sự muốn thi đậu một trường đại học thật tốt, không chỉ vì cô ấy, mà quan trọng hơn là vì chính tôi, vì ba mẹ đã vất vả nuôi dưỡng tôi, còn vì người cậu luôn yêu thương chăm sóc tôi nữa.

Để có thể báo đáp công ơn của họ, tôi không học thật giỏi sao được?

Tôi chỉ là người con của nhà nông bình thường, cha hiền lành chất phác, mẹ là một người phụ nữ nông thôn, trong nhà còn có em trai em gái. Nếu muốn có một tương lai tốt đẹp, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tôi phải nỗ lực, tôi muốn chứng minh Lý Thiên Vũ này cũng là một người rất tốt.

Cô nàng Thiệu Sắc Vi tự nhận mình xinh đẹp kia tới nói chuyện với tôi, như Dương Phàm nói, đó là cô ta đang có ý với tôi. Vậy mà, thực sự tôi không hề có cảm giác gì.

Có lẽ có chút hư vinh, vì có một cô gái ưu tú có ý với mình.

Chuyện này đối với tôi coi như là một loại khẳng định và cổ vũ.

Thì ra tôi cũng là một chàng trai tốt.

Thì ra cũng có cô gái cảm thấy tôi rất tốt.

Nếu đổi lại là cô ấy thì tốt biết bao…

Đến khi nào tôi mới có thể lại gần cô ấy thêm một chút?

Tôi luôn lấy cớ chờ Lưu Lộ mà 'thuận tiện' chờ cô ấy, chẳng sợ không nói được gì, chỉ cần cô ấy liếc mắt nhìn tôi một cái đã rất tốt rồi.

Tôi nghe từ Lưu Lộ rất nhiều chuyện của cô ấy. Cô ấy lại đứng nhất trong lớp, cô ấy nhận được thư tình của nam sinh khác, cô ấy vì chuyện của Uông Tử Kỳ mà cãi nhau với Vương Tinh Tinh.

Mỗi lần nghe được tin tức như vậy, tôi lại không nhịn được căng thẳng trong lòng.

Không chỉ có tôi nhận ra cô ấy rất tốt. Còn rất nhiều nam sinh thầm mến cô ấy.

Lúc này tôi không khỏi cảm thấy may mắn, may mà cô ấy không cho bất cứ nam sinh nào cơ hội, không tiếp xúc quá gần với các bạn nam, cũng không đồng ý tiếp nhận một người nào. Mặc dù, tôi cũng nằm trong số đó.

Lưu Lộ được chọn là học sinh cử đi học, mấy ngày nay tâm trạng của em ấy rất tốt.

Tôi cũng vui thay Lưu Lộ, nhưng vẫn thắc mắc tại sao người khoa Văn cử đi không phải là cô ấy?

Lưu Lộ kể lại lời cô ấy đã nói, tôi nghe xong mà yên lặng suy ngẫm nhiều lần.

Chu Tiểu Vân, em càng đi càng xa, càng bay càng cao, liệu tôi có thể đuổi kịp bước chân của em không, có thể tới gần em không?

Tôi nên làm cái gì bây giờ?

Tôi kiên trì điền nguyện vọng giống cô ấy.

Kỳ thực tôi biết với thành tích của mình muốn thi vào đại học N là rất khó. Thế nhưng tôi ôm hy vọng có kỳ tích xảy ra, vẫn quyết định điền vào.

Nguyện vọng hai và ba đều là trường đại học trong tỉnh.

Nếu không thể học chung trường, vậy hãy để tôi được ở gần cô ấy hơn đi!

Khi thấy cô ấy cầm phiếu điểm tươi cười, tôi không biết cảm giác trong lòng mình là gì nữa.

Tôi làm tốt, cô ấy cảm thấy vui vẻ, kiêu ngạo.

Nhưng điều này cũng có nghĩa phân biệt tôi và cô ấy.

Không, tôi không muốn.

Sau khi lên đại học, hãy để tôi được theo đuổi em, Chu Tiểu Vân.

Xin hãy cho tôi được tới gần em, để tôi được nói câu: Tôi thích em, Tiểu Vân…

305. Chương 307: Thư Trúng Tuyển Tới

Quyển 3: Trưởng thành

Thư từ thường được người đưa thư đạp xe khắp xóm đưa đến tận nhà. Mấy ngày nay, người đưa thư rất bận rộn, luôn có người chạy đến hỏi thư trúng tuyển đã tới chưa. Người hỏi nhiều nhất chính là Vương Tinh Tinh.

Tổng điểm của cô chỉ cao hơn điểm chuẩn hai điểm, nằm trong vùng nguy hiểm, nếu số người chọn trường thấp may ra còn đỗ, chẳng may có nhiều người báo danh, trường có thể nâng điểm chuẩn lên, Vương Tinh Tinh chắc không đậu nổi.

Vì thế mấy ngày nay Vương Tinh Tinh ở nhà luôn chờ đợi trong lo lắng. Mỗi khi có người đưa thư đi qua, cô đều chạy ra cửa hỏi: "Chú ơi, có thư báo trúng tuyển của cháu không?"

Nhìn cô bé mày rậm mắt to đang mong đợi nhìn mình, người đàn ông trung niên tiếc nuối lắc đầu: "Không có, nếu có nhất định chú sẽ đưa đến tận nhà cháu. Nhưng thôn cháu đã có một người trúng tuyển, chú vừa từ nhà cô bé ấy ra đây."

Lời còn chưa dứt, Vương Tinh Tinh đã nhanh chóng chạy biến.

Chạy tới nhà Chu Tiểu Vân, Vương Tinh Tinh thở hồng hộc: "Tiểu Vân, mình tới rồi nè!"

Không cần hỏi, vừa nghe tiếng nói người nhà họ Chu đã biết ngay là ai tới. Ngoại trừ Vương Tinh Tinh còn có thể là ai? Nhiều năm qua, số lần cô đến nhà chơi nhiều không đếm xuể.

Ba chị em Chu Tiểu Vân đang xúm lại xem thư báo trúng tuyển, thấy Vương Tinh Tinh đến liền vui vẻ vẫy tay bảo cô qua: "Tinh Tinh, mau đến đây xem thư trúng tuyển của mình này."

Vương Tinh Tinh cầm thư trúng tuyển lật đi lật lại nhiều lần: "Ai, hâm mộ cậu quá, cậu là thủ khoa khoa Văn huyện ta, dễ dàng thi đậu vào khoa tiếng Trung đại học N. Còn mình, trường bình thường chưa chắc đã đỗ."

Chu Tiểu Vân nhìn người bạn buồn bã, không đành lòng, cất giọng an ủi: "Tinh Tinh, các trường đại học nổi tiếng gửi thư trúng tuyển vào các thời điểm khác nhau, trường mà cậu thi đậu chắc sẽ gửi thông báo muộn một chút, trường nào chả được, miễn chỉ cần đỗ hệ chính quy là được mà."

Vương Tinh Tinh miễn cưỡng mỉm cười, nói chuyện phiếm mấy câu với Chu Tiểu Vân rồi ra về. Chu Tiểu Vân nhìn cô ấy uể oải bước đi, không biết nên an ủi cô như thế nào. Bây giờ mình đã nhận được thư báo trúng tuyển, không tiện nói gì, ngộ nhỡ Vương Tinh Tinh nghĩ rằng mình đang khoe ngầm thì không hay.

Hi vọng cậu ấy có thể mau chóng nhận được thư báo trúng tuyển, giờ mới biết cái tờ giấy mỏng tang kia có bao nhiêu sức mạnh!

Hai vợ chồng Chu Quốc Cường cũng nhìn chằm chằm nghiên cứu thư trúng tuyển nửa ngày.

Chu Quốc Cường nhắc đi nhắc lại: "Sao lại ghi là 13 tháng 9 mới vào học vậy, ba nhớ trước giờ đều khai giảng vào mồng 1 tháng 9 mà."

Tiểu Bảo cười trêu chọc: "Ba đừng quê mùa như vậy, tiểu học, cấp hai, cấp ba mới khai giảng vào mùng 1 tháng 9, đại học đương nhiên sẽ khai giảng muộn hơn."

Chu Quốc Cường gãi đầu cười hắc hắc, không chút khó chịu. Triệu Ngọc Trân hài lòng tươi cười suốt ngày, miệng không khép lại được.

Hai vợ chồng liếc thấy số tiền học phí khổng lồ, ăn ý nghĩ thầm: Cũng may mấy năm nay trong nhà kinh tế khá tốt, nếu không không thể gánh vác nổi lượng học phí lớn như vậy!

Chu Quốc Cường kích động cầm thư trúng tuyển chạy sang nhà bác cả khoe với bà nội. Chu Tiêu Vân đương nhiên phải đi theo.

Nhận lời chúc mừng của bác cả và bác gái, bà nội thì vui từ tận đáy lòng, khác với Thẩm Hoa Phượng chỉ cười ngoài mặt.

"Quốc Cường, Đại Nha thi đỗ trường đại học nào vậy? Có xa lắm không?"

Chu Quốc Cường cười cười: "Mẹ, trường này rất tốt, thuộc vào mấy trường top đầu toàn quốc, là trường đại học tốt nhất của tỉnh ta. Khoảng cách cũng không xa lắm, chỉ cần ngồi xe khách năm sáu tiếng là tới nơi, trường này cũng ở cùng thành phố nơi Đại Bảo đang học đó."

Nhắc tới việc này, Chu Tiểu Vân cũng rất vui.

Đại học N lấy tên theo thành phố N đương nhiên nằm ở thành phố này, sau này cô sẽ sống trong cũng một thành phố với anh Đại Bảo, điều này làm cô vô cùng vui sướng.

Bà nội thấy nhắc tới Đại Bảo liền nói: "Nói đến Đại Bảo, sao dạo này mẹ không nhìn thấy nó, hình như từ năm ngoái tới giờ nó không về nhà thì phải?"

"Đại Bảo ở trong đội tuyển huấn luyện rất căng thẳng, nghe nói nửa năm được về nhà một lần là rất tốt rồi. Nhưng thằng bé vẫn thường xuyên gọi điện về mà, nếu lần sau nó gọi về, con sẽ báo mẹ sang nói chuyện với nó một lúc."

Chu Quốc Cường ngoài miệng an ủi bà nội, trong lòng cũng rất nhớ Đại Bảo. Nhưng đứa nhỏ đã trưởng thành, cuối cùng cũng có ngày phải rời khỏi vòng tay cha mẹ tung cánh bay lượn. Vài ngày nữa, lại đến lượt con gái đi ra ngoài học hành rồi.

Chu Chí Hải đi chơi về người đầy mồ hôi, tìm nước tắm khắp nơi.

Thẩm Hoa Phượng nghiêm mặt giáo huấn: "Con chỉ biết chơi thôi, Đại Nha đã nhận được thư báo trúng tuyển đại học N rồi đấy, đến bao giờ con mới nhận được một thư thông báo hả?"

Chu Chí Hải nhún nhún vai: "Mẹ, với số điểm của con làm gì có trường đại học nào chịu nhận! Con tốt nghiệp cấp ba đã giỏi lắm rồi, sau này tìm việc làm có tiền lương hiếu kính cha mẹ là được mà… Mẹ, con nói vậy sao mẹ lại đánh con…"

Chu Chí Hải bị Thẩm Hoa Phượng đuổi đánh chạy khắp nhà.

Thẩm Hoa Phượng oán giận nói: "Thằng con không nên thân, người ta học bao nhiêu năm mày cũng học từng đó năm. Sao mày không ra hồn thế hả, không đỗ nổi một trường đại học. Thật tức chết mẹ mày!"

Càng nói càng tức giận, Thẩm Hoa Phượng vớ lấy một cây gậy muốn quất Chu Chí Hải.

Bà nội ngồi cạnh đó khuyên nhủ: "Hoa Phượng à, con đừng trách nó, mỗi người đều có số. Nếu Chí Hải không muốn học tiếp thì để nó học lấy cái nghề đi, chỉ cần kiếm đủ tiền nuôi sống bản thân thôi, cần gì phải cố học lên cao!"

Chu Chí Hải tìm được chỗ dựa vững chắc, lập tức chạy qua trốn sau lưng bà nội.

Thẩm Hoa Phượng hậm hực nói: "Đại Nha có số đại học, còn Chí Hải nhà ta chỉ có số học nghề, mẹ nói vậy không cảm thấy bất công sao?"

Bà nội nghẹn lời, nghĩ thầm cái này sao có thể gọi là bất công, muốn công bằng thì để cho Chí Hải thi lên đại học cũng tốt, nhưng nó vốn không có cái bản lãnh đó thi thế nào chứ.

Chu Quốc Phú đang làm việc ngoài sân cao giọng gọi Chu Chí Hải ra giúp đỡ nâng đầu gỗ. Chu Chí Hải thấy thế vội vàng chạy ra khỏi trung tâm bão táp.

Thẩm Hoa Phượng thấy Chu Chí Hải vui vẻ làm việc, trong lòng vừa vui mừng vừa bất mãn: Ai, nếu Chí Hải cũng có thể thi lên đại học thì tốt biết bao!

Đến tối, Chu Tiểu Vân gọi điện thoại cho Đại Bảo.

Sau vài tiếng đô đô thật dài, có một giọng nam trẻ tuổi tiếp điện thoại, vừa nghe muốn tìm Chu Chí Lương liền cao giọng gọi: "Chí Lương, có con gái tìm cậu này."

Đại Bảo mắng người nọ một câu rồi cầm ống nghe lên.

Chu Tiểu Vân đơn giản thông báo mình đã trúng tuyển đại học N.

Giọng Đại Bảo cao vút: "Cái gì? Em thi đậu đại học N? Tốt quá, anh biết em gái Chu Chí Lương này học rất giỏi mà. Nói mau, bao giờ em đến đây, anh ra ga đón em. A, không, không, không, anh sẽ tranh thủ xin nghỉ về nhà đưa em đi. Ha ha ha, hai anh em ta lại được sống chung một thành phố rồi!" Vẫn cái tính hấp tấp mãi chưa sửa được!

306. Chương 308: Em Cũng Muốn Có Quà

Chu Tiểu Vân cười nói: "Anh à, lúc đó ba sẽ đưa em đi, anh không cần xin nghỉ đâu."

Đại Bảo không tiếp tục tranh cãi với Chu Tiểu Vân, hỏi sang chuyện khác: "Em gái, nói mau đi, em muốn quà gì anh tặng cho."

Lời nói hùng hồn khiến Chu Tiểu Vân nghe xong cười không ngừng: "Chờ em nghĩ kỹ rồi gọi điện lại sau nhé, hiện tại anh hỏi vậy em biết trả lời thế nào đây!"

Nhị Nha đứng bên cạnh liên tục tỏ ý muốn nói chuyện vài câu với Đại Bảo, Chu Tiểu Vân vội vàng đưa ống nghe cho cô bé. Vừa nhận lấy ống nghe, Nhị Nha nhanh nhảu nói: "Anh ơi năm nay em cũng thi đỗ trường cấp hai Anh Minh rồi đó!"

Đại Bảo cười cười: "Tốt quá, em muốn quà gì cứ nói anh mua cho."

A, thật hào phóng nha!

Nhị Nha hài lòng nói: "Cám ơn anh, em không muốn nhiều đâu, anh mua quần áo mới cho em đi, mua cả một đôi giày và cặp sách nữa. Anh phải mua loại nào thật đẹp ấy. A được rồi, em muốn mua đĩa CD học tiếng Anh, anh có thể mua cho em không…" Vân vân và vân vân…

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo ngồi cạnh đó vừa nghe vừa cười, không biết Đại Bảo có thể nhớ hết mấy thứ đó không!

Triệu Ngọc Trân cười mắng: "Con nhỏ này, gọi điện thoại đường dài rất tốn tiền, đừng nói mấy chuyện vô dụng nữa, mau đưa điện thoại lại cho chị con đi!"

Nhị Nha lưu luyến nói: "Anh, mẹ không cho em nói nữa, thôi chờ anh về nhà rồi em sẽ nói lại thật tỉ mỉ nha!", sau đó miễn cưỡng đưa điện thoại cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân tùy ý hàn huyên thêm vài câu rồi cúp điện thoại, sau đó quay sang hỏi Nhị Nha: "Nhị Nha, em thi đỗ vào cấp hai, có muốn chị và anh hai tặng quà không?"

Nhị Nha vui vẻ gật đầu liên lục: "Muốn, đương nhiên là muốn, càng nhiều càng tốt!"

Tiểu Bảo búng lên trán Nhị Nha: "Tham quá đi! Anh cả có tiền lương thì không nói, anh và chị hai vẫn còn là học sinh đó, đâu có tiền mua quà cho em chứ!"

Nhị Nha cười nịnh: "Anh hai à, anh nói vậy làm tổn thương trái tim bé bỏng của em lắm đấy, em không yêu cầu cao đâu mà. Quà tặng quan trọng là tấm lòng, anh cứ tùy tiện mua gì đó, em không soi mói đâu!"

Đến đây Chu Tiểu Vân cũng không nghe nổi nữa, cười xoa đầu Nhị Nha: "Đòi hỏi nhiều quá đấy!"

Tuy nói qua nói lại, cười thì cười nhưng Nhị Nha đã muốn, làm anh làm chị chắc chắn sẽ đi mua. Đúng lúc Chi Tiểu Vân cũng muốn mua thêm va-li và ba lô, ba người cùng chọn một ngày mát mẻ đi chọn đồ.

Cơ hội để cả ba chị em cùng đi vào thành vốn không nhiều, dọc đường đi cả ba đều vui vẻ hát không ngừng.

Tiểu Bảo gắng sức đạp xe, oán giận: "Nhị Nha, em lại tăng cân đúng không, sao anh cảm thấy em còn nặng hơn chị hai vậy! Ai u!"

Nhị Nha véo một cái lên lưng Tiểu Bảo, nói: "Anh hai, anh vừa nói cái gì đó? Anh thử lặp lại em nghe coi!"

Tiểu Bảo thức thời đầu hàng: "Anh mới nói Nhị Nha thân mình nhẹ như chim yến, anh đạp xe không thấy mệt chút nào." Nhị Nha nghe vậy mới hài lòng thu tay. Tiểu Bảo đau đến nhe răng trợn mắt, con nhóc này xuống tay thật nặng a!

Chu Tiểu Vân nhìn hai anh em đùa giỡn không nhịn được nở nụ cười: "Nhị Nha, em lại tăng cân à?"

Nhị Nha nhìn nhìn cánh tay mình, rầu rĩ nói: "Em không biết, em chưa đi cân lại."

Cũng lâu rồi Chu Tiểu Vân không đo cân nặng, vào thành tìm tiệm bán mỹ phẩm thử xem, những nơi đó thường có cân điện tử, đứng lên trên có kết quả ngay, rất dễ dàng.

Chu Tiểu Vân vừa đứng lên, kim đồng hồ chỉ số 46, lấy chiều cao 1m68 của Chu Tiểu Vân hiện tại, 46 cân thì hơi gầy một chút. Sau này nên ăn ngon ngủ ngon tranh thủ tăng thêm mấy cân mới tốt, con gái gầy quá không tốt, dù mặc quần áo nhìn rất đẹp nhưng lại cho người ta cái cảm giác không đủ dinh dưỡng. Con gái cần khỏe mạnh tự nhiên mới là đẹp nhất.

Nhị Nha thấp thỏm đứng lên cân, kim đồng hồ thoáng cái nhảy đến số 47.

Tiểu Bảo kêu lên: "Hả, em còn nặng hơn chị hai một cân!"

Chu Tiểu Vân véo Tiểu Bảo một cái, ám chỉ Tiểu Bảo đừng lên tiếng. Cậu hiểu được, thức thời câm miệng. Nhị Nha thở dài, đả kích thật lớn!

Chu Tiểu Vân hối hận sao tự nhiên mình lại nhớ đến việc cân thử đây, muốn dời đi lực chú ý của Nhị Nha, cô nhanh chóng kéo con bé vào trong tiệm. Nhị Nha lập tức bị đồ trang điểm màu sắc rực rỡ thu hút ánh mắt.

Chu Tiểu Vân hào phóng mua cho Nhị Nha một đống đồ trang điểm nho nhỏ, khiến cô bé mặt mày rạng rỡ. Cô cũng mua cho bình một bộ dầu gội dầu xả và tuýp sữa rửa mặt.

Tiểu Bảo đi sau hai người xách đồ, giúp hai chị em dạo phố không có gánh nặng.

Nhị Nha tinh mắt liếc thấy còn rất nhiều tiền trong ví của Chu Tiểu Vân, nói: "Hôm nay mẹ cho chị không ít tiền a!"

Chu Tiểu Vân gật đầu: "Ừ mẹ bảo chị hôm nay nên mua thêm quần áo, túi sách, giày và cả va-li đựng đồ nữa."

Triệu Ngọc Trân ngày càng hào phóng, mỗi lần đều ấy trăm. Hơn nữa Chu Tiểu Vân tích góp tiền tiêu vặt nhiều năm, trên người đương nhiên không thiếu tiền.

Nhị Nha hâm mộ nhìn: "Bao giờ em mới lớn bằng chị nhỉ, khi đó chắc mẹ cũng sẽ cho em rất nhiều tiền tiêu vặt a!"

Chu Tiểu Vân liếc sang: "Được rồi, thích cái gì cứ nói để chị mua cho, đừng đứng đây giả bộ đáng thương nữa."

Nhị Nha bổ nhào tới: "Yeah, chị là tốt nhất!"

Hai chị em mua thêm hai cái váy, đi ăn sáng xong lại tiếp tục dạo quanh mấy gian hàng bán túi xách và va-li.

Chu Tiểu Vân thích một chiếc va-li có tay kéo hình chữ nhật, phía dưới còn có bánh xe, rất thích hợp dùng khi đi xa nhà. Ba lô đương nhiên không thể thiếu, ba lô đựng được cả sách vở và quần áo, từ trước đến nay vẫn được rất nhiều học sinh yêu thích.

Bà chủ tiệm cười híp mắt nói với Chu Tiểu Vân: "Cháu gái, cháu thấy chiếc túi này thế nào, loại này bán chạy nhất đấy, chất lượng tốt, kiểu dáng đẹp, rất thích hợp với mấy cô gái tầm tuổi các cháu."

Chu Tiểu Vân nhìn qua, uhm, đúng là không tồi.

Giả cả hơi đắt, nhưng Chu Tiểu Vân không biết mặc cả, lúc này Nhị Nha lên tiếng: "Bà chủ à, bọn cháu mua nhiều đồ như vậy, bác giảm giá chút đi, bọn cháu mua túi ở đây sau này sẽ giới thiệu với bạn học đến mua cho bác."

Bà chủ tiệm do dự, cuối cùng quyết định giảm 10 nguyên.

Chu Tiểu Vân không khỏi thay đổi cách nhìn với Nhị Nha.

Cuối cùng họ mua rất nhiều đồ, đành phải nhét những thức mua được vào ba lô đeo trên người, còn cái va-li để cho Nhị Nha ôm trong ngực mới miễn cưỡng đạp xe về được đến nhà.

307. Chương 309: Tương Lai Khác Nhau

Trước khi Chu Tiểu Vân nhập học, Chu Quốc Cường đặt vài mâm trong nhà hàng mời mấy người bạn tốt đến ăn mừng. Ở nông thôn, đứa nhỏ thi đậu đại học là một chuyện vui lớn, đương nhiên phải chúc mừng một phen.

Chu Quốc Dân cảm khái: "Anh hai, năm ngoái Đại Bảo được chọn vào đội điền kinh trên tỉnh, năm nay Đại Nha lại trúng tuyển vào trường đại học tốt như vậy, gia đình anh liên tiếp có chuyện vui!"

Nhị Nha không chịu thua kém giơ tay: "Chú ba, chú quên con nè, năm nay con cũng thi đậu cấp hai Anh Minh đó!"

Nói một câu chọc cười cả hai vợ chồng Chu Quốc Dân, Chu Quốc Cường thương yêu nhìn Nhị Nha một cái: "Được rồi, con ra chỗ chị chơi đi."

Nhị Nha chạy nhanh đến chỗ Chu Tiểu Vân đang ngồi cùng Ngô Mai, Chu Tiểu Hà vểnh tai lên nghe ngóng xem họ đang nói gì.

Ngô Mai liên tục khen tiếp khiến Chu Tiểu Vân thấy ngượng: "Đừng nói về mình mãi thế, kể xem dạo này cậu sống thế nào đi?"

Ngô Mai khiêm tốn nói: "Mình kém xa cậu, năm nay tốt nghiệp mình được phân tới bệnh viện xã làm y tá, mình vừa bắt đầu đi làm!"

Chu Tiểu Vân chặc lưỡi, Ngô Mai nhát gan thế mà lại trở thành y tá, thế sự thật khó lường.

Chu Tiểu Hà cũng chen vào: "Ai nha, làm y tá trong bệnh viện xã rất tốt, sau này cố gắng thêm chút nữa, tranh thủ chuyển đến bệnh viện huyện đi, đi làm trong thành phố bao giờ cũng tốt hơn!" Nói xong ưỡn ưỡn ngực, như sợ người ta không biết cô đang làm ở nhà trẻ trong thị trấn.

Chu Tiểu Vân và Ngô Mai liếc mắt nhìn nhau, ăn ý mỉm cười. Bênh khoe khoang của chị ấy bao năm qua vẫn không hề thay đổi. Kế tiếp, Chu Tiểu Hà cằn nhằn rằng có quá nhiều người muốn theo đuổi cô.

Ngô Mai líu lưỡi: "Chị Tiểu Hà, chị mới bao nhiêu tuổi, sao bắt đầu tìm đối tượng sớm vậy!"

Chu Tiểu Hà đắc ý hất đầu: "Chị cũng đâu muốn yêu đương sớm vậy, chị mới 20 tuổi, còn muốn chơi thêm vài năm nữa. Nhưng mấy người đó cứ như ruồi bu ấy, đuổi mãi không chịu đi, phiền chết mất!" Chu Tiểu Hà ngoài miệng kêu phiền nhưng trên mặt lại mỉm cười đắc ý, ở đây ai mà không biết cô đang mừng thầm.

Nhị Nha chen miệng nói: “Chị Tiểu Hà, chị cười vui vẻ như vậy, hình như chị không ngại bị làm phiền nha!” Chu Tiểu Vân và Ngô Mai cùng bật cười.

Chu Tiểu Hà tức giận trừng Nhị Nha: “Con nhóc như em thì biết cái gì, qua bên kia chơi đi.”

Nhị Nha đành phải chạy sang chỗ các anh ngồi.

Tiểu Bảo và Chu Chí Viễn đang kể cho nhau những chuyện xảy ra trong trường học, còn hai người Chu Chí Hải và Ngô Lỗi thì thảo luận về bộ phim kiếm hiệp mới nhất.

Nhị Nha buồn chán cực kỳ, cảm thán: làm em út thật khổ, không được ai thương yêu hết. Đến khi bà nội và bà ngoại đến, Nhị Nha mới tìm được người hoan nghênh mình, quấn quýt chọc cho hai bà cụ vui vẻ.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy cậu mợ và cô em họ đã lâu không gặp. Nữu Nữu tên thật là Triệu Tâm Hồng, nay đã trở thành nữ sinh 8 tuổi rồi, cô bé hô to một tiếng ‘chị họ’ rồi nhanh chóng bổ nhào về phía Chu Tiêu Vân.

Chu Tiểu Vân ôm lấy em họ thân thiết trò chuyện. Từ nhỏ đến lớn Triệu Tâm Hồng vẫn luôn là cái đuôi của Chu Tiểu Vân, suốt ngày chạy theo cô đi khắp nơi.

Tất Uyển Đình mỉm cười nói với Triệu Ngọc Trân: “Chị hai, Nữu Nữu mà được một nửa Đại Nha nhà chị thì em đã vui lắm rồi.”

Triệu Ngọc Trân luôn miệng nói ‘không dám, không dám’ nhưng miệng cười không khép lại được.

Hứa Đại Sơn và Thạch Vĩnh Niên không mời mà tới, khiến Chu Quốc Cường rất băn khoăn.

Hứa Đại Sơn nhẹ trách: “Người anh em Quốc Cường, nhà có chuyện vui như vậy sao không nói cho tôi một tiếng.” Thạch Vĩnh Niên liên tục gật đầu phụ họa.

Chu Quốc Cường cười nói: “Chuyện nhỏ thôi mà, tôi không muốn quấy rầy hai người.” Tiệc mừng này đương nhiên không phải miễn phí, ăn uống gì cũng tốn tiền, Chu Quốc Cường không muốn mời ai ngoài anh em trong nhà, không ngờ Hứa Đại Sơn và Thạch Vĩnh Niên lại đến.

Thạch Vĩnh Niên nói: “Sao anh khách khí như vậy, con gái anh thi đỗ đại học là chuyện lớn, bao năm qua thôn ta chưa từng có sinh viên đại học ! Vậy nên ủy ban quyết định dành ra một phần thưởng nhỏ, tiền thưởng không nhiều, chỉ năm trăm nguyên, tặng cho Tiểu Vân mua sắm đồ dùng.”

Chu Quốc Cường không từ chối được, đành phải nhận lấy, sau đó gọi Chu Tiểu Vân đến đưa luôn cho cô. Chu Tiểu Vân lễ phép cảm ơn Hứa Đại Sơn và Thạch Vĩnh Niên, nghĩ thầm phần thưởng này không nhỏ a!

Hứa Đại Sơn nhìn Chu Tiểu Vân không khỏi nhớ đến con gái Hứa Mỹ Lệ. Từ khi chọn học ban khoa học tự nhiên, thành tích của Hứa Mỹ Lệ không tốt lắm, thi đại học không đủ cả điểm chuẩn. Sau khi biết điểm Hứa Mỹ Lệ đã trốn trong phòng khóc suốt cả ngày.

Hứa Mỹ Lệ trách móc ba mình: “Đều tại ba hết, con không muốn học khoa học tự nhiên ba cứ bắt con chọn, ba môn Toán Lý Hóa con học không tốt, học tập vất vả muốn chết. Ba xem Chu Tiểu Vân và Vương Tinh Tinh học khoa văn không phải rất tốt sao? Chu Tiểu Vân thi đậu đại học tốt như vậy, ngay cả Vương Tinh Tinh cũng đỗ được đại học ngoại tỉnh. Còn con, không trường nào nhận…” nói xong bật khóc

Hứa Đại Sơn không biết làm gì, khuyên Hứa Mỹ Lệ đi học nghề không được, đành phải để con gái học lại. Nhìn con nhà người ta, lại nghĩ đến con gái mình, ông buồn bã thở dài.

Đương nhiên Chu Tiểu Vân biết việc Hứa Mỹ Lệ quyết định học lại, nghĩ thầm thành tích môn xã hội của Hứa Mỹ Lệ không tệ, nếu chọn học khoa Văn đại khái ngang ngửa với Vương Tinh Tinh, lần này trượt đại học cũng nằm trong dự liệu.

Nghĩ đến Hứa Mỹ Lệ phải lặp lại thời cấp ba gian khổ, cô sinh lòng đồng tình. Người không học cấp ba nhất định không biết việc học hành vất vả như thế nào, loại mệt mỏi này không chỉ trên thân thể mà còn cả về tinh thần. Có thể dùng hai chữ giày vò để hình dung.

Vài ngày trước, cuối cùng Vương Tinh Tinh đã nhận được thư báo trúng tuyển cô mong chờ từ lâu, mặc dù là một trường đại học xa lạ ở ngoại tỉnh nhưng cũng khiến cô hài lòng. Chỉ cần thi đỗ, mặc xác nó là đại học gì, cứ vào học rồi hẵng tính!

Chu Chí Hải trượt đại học, Thẩm Hoa Phượng khuyên cậu học lại nhưng cậu nhất quyết không chịu: "Con vừa nhìn thấy sách đã đau đầu, mẹ muốn con làm gì cũng được, miễn đừng bắt con đi học lại."

Chu Chí Hải muốn đi học sửa chữa ô tô, Thẩm Hoa Phượng không làm gì được, cứ nhắc tới việc này là lại bực tức.

Chu Tiểu Vân nhìn Chu Chí Hai đang vui vẻ trò chuyện với Ngô Lỗi, thầm nghĩ học được một nghề nào đó cũng tốt, biết đâu sau này Chu Chí Hải sẽ có tiền đồ tươi sáng. Học một môn kỹ thuật rất tốt, không biết tại sao bác gái lại nhất quyết phản đối như vậy!

Phùng Thiết Trụ cũng không thi đại học, gia đình cậu ta chạy cho cậu ta vào một trường trung cấp nghề chuyên nghiệp.

Nghe nói Chu Thiến Thiến cũng học lại.

Tôn Mẫn giờ đã ra ngoại tỉnh làm công.

Mỗi người đều có tương lai riêng của chính mình!!!

308. Chương 310: Trước Khi Nhập Học

Sau khi khai giảng, Tiểu Bảo và Nhị Nha đều phải đi học.

Nhị Nha được như nguyện vào ở trong căn phòng trước đây của Chu Tiểu Vân.

Tiểu Bảo gọi điện về nhà oán giận: "Chị hai, Nhị Nha quá lười, mỗi ngày về nhà em đều phải giặt giũ nấu cơm, ngay cả bít tất cũng không chịu giặt, em sắp thành bảo mẫu của em ấy rồi. mệt chết mất!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Em ấy còn nhỏ, em rộng lượng một chút, khi hai chị em mình ở chung chẳng phải em vẫn thường giúp chị giặt giũ nấu nướng sao?" Khi đó Tiểu Bảo thương mình học cấp ba vất vả, thường giúp mình làm việc nhà.

Tiểu Bảo lẩm bẩm: "Không phải như vậy, khi đó chị học tập bận rộn, còn em ấy thì lười biếng thành tính, em chịu không nổi."

Chu Tiểu Vân nghe Tiểu Bảo oán giận mà cười không ngừng.

Chủ nhật Nhị Nha về nhà, Chu Tiểu Vân khuyên bảo em gái mấy câu. Nhị Nha nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Chị cũng đừng nghe anh ấy nói bậy, đâu phải em không chịu giúp chứ, nhưng em quét nhà anh ấy bảo không sạch, giặt tất thì chê bẩn, còn nói em nấu cơm không ngon. Em không còn cách nào khác nên tốt nhất là không làm."

Tiểu Bảo tức giận gõ đầu Nhị Nha: "Làm gì có chuyện như vậy, rõ ràng là em cố ý lười biếng."

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ khuyên can.

Xem ra sau này Tiểu Bảo và Nhị Nha ở chung sẽ có không ít vấn đề đây!

Tiểu Bảo cõng Nhị Nha nói với Chu Tiểu Vân: "Chị à, em rất nhớ thời điểm hai chúng ta sống chung a!"

Chu Tiểu Vân an ủi: "Không có cách nào khác, ai bảo em là anh chứ!"

Tiểu Bảo thở dài.

Chu Tiểu Vân lại dặn dò Nhị Nha mấy câu: "Nhị Nha, Tiểu Bảo cũng lên lớp mười một rồi, học tập ngày càng bận rộn, em cũng nên giúp đỡ một chút, con gái không nên chây lười như vậy."

Nhị Nha miễn cưỡng đồng ý.

Chu Tiểu Vân ở nhà buồn chán đếm ngày, hai đứa em đều đã đi học, Chu Tiểu Hà và Ngô Mai phải đi làm, chẳng có lấy một người bạn cùng lứa chơi cùng. Muốn đi tìm Vương Tinh Tinh, nhưng cô ấy khai giảng sớm hơn mình, đã đi nhập học rồi.

Thật không có gì thú vị, Chu Tiểu Vân dứt khoát đi thu dọn hành lý của mình.

Trong va-li xếp đầy quần áo, giầy dép mới mua, trong balô là một số đồ dùng vệ sinh cá nhân, còn có thêm một chiếc túi xách đựng quần áo mùa đông. Chăn gối trường học sẽ phát thống nhất, không cần phải mang theo.

Chu Tiểu Vân suy nghĩ có nên mang theo một vài cuốn sách mình thích không, sau ngẫm lại thấy vừa tốn diện tích lại vừa nặng nề nên thôi. Dù sao tới trường sẽ có thư viện, không lo không có sách đọc.

Về phần tiền sao, hắc hắc, đúng là không ít. Tiền các bác các cô cho, còn có tiền thưởng của thôn, cộng thêm tiền tiết kiệm của mình, tiền thừa ba mẹ cho khi đi mua hành lý, oa, thật nhiều!

Tối 11-9, Đại Bảo về nhà.

Chu Tiểu Vân vui mừng ra đón: "Anh, sao anh lại về?"

Đại Bảo cười hì hì: "Lần trước anh đã bảo sẽ về đón em, nói chuyện đương nhiên phải giữ lời, vì vậy anh đặc biệt xin phép huấn luyện viên cho nghỉ ba ngày về nhà đấy!"

Chu Tiểu Vân cảm động, quan sát anh cả đã nửa năm không gặp, phát hiện anh ấy có vẻ trưởng thành hơn. Thiếu niên bộp chộp năm đó nay đang từ từ trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất.

Hai vợ chồng Chu Quốc Cường làm đồng về nhìn thấy Đại Bảo cũng rất vui vẻ.

Triệu Ngọc Trân kéo tay Đại Bảo hỏi han, Đại Bảo trả lời đều chọn việc tốt, còn khó khăn vất vả không đề cập đến một từ.

Đại Bảo lấy tiền lương tích cóp nửa năm ra giao ẹ: "Tiền bạc cứ mang đến mang đi như vậy rất phiền toái, lần sau con sẽ gửi vào ngân hàng rồi mang sổ tiết kiện về."

Triệu Ngọc Trân muốn đưa lại cho Đại Bảo một chút tiền tiêu vặt, Đại Bảo nghịch ngợm nháy mắt: "Mẹ yên tâm di, con vẫn còn mà, con sẽ không bạc đãi chính mình đâu." Triệu Ngọc Trân nghe vậy mới cẩn thận cất tiền đi.

Nói thật, trong nhà hiện tại không thiếu tiền, nhưng tiền con trai kiếm được đem về thì khác, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Đại Bảo kiên trì muốn đưa Chu Tiểu Vân vào thị trấn để mua quà tặng.

Hai anh em đi trên đường vô cùng nổi bật, Đại Bảo cao lớn dần dần rút đi vẻ trẻ con, đã có bóng dáng đàn ông, Chu Tiểu Vân yểu điệu tú lệ. Hai người đi cùng nhau rất xứng đôi, nếu không nói ra chắc ai cũng nghĩ hai người là một cặp.

Đại Bảo hào phóng nói: "Em thích thứ gì cứ bảo anh, anh mang đủ tiền mà."

Chu Tiểu Vân bật cười, xem ra thói quen giấu tiền riêng của Đại Bảo không hề thay đổi, chỉ giao ẹ một phần, còn lại giữ ình.

Chu Tiểu Vân cảm thấy mình không thiếu gì cả, nhìn xung quanh không biết nên mua gì.

Đại Bảo hứng trí bừng bừng chỉ vào quầy hàng nói: "Em thấy đồng hồ đeo tay thế nào, a, em có đồng hồ rồi thì thôi… A, máy nghe nhạc bỏ túi kia thật đẹp, anh mua cho em một cái nhé!"

Mua xong máy nghe nhạc, Đại Bảo lại nhìn trúng một chiếc bút máy, không nói hai lời, mua. Đi dạo một vòng quanh trung tâm mua sắm, hai người mua được không ít thứ nho nhỏ.

Chu Tiểu Vân nhìn Đại Bảo càng đi càng hăng, vội vàng nói: "Anh, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi."

Đại Bảo gật đầu: "Đi, ăn cơm xong chúng ta lại đi dạo tiếp."

Trời ạ, còn muốn đi tiếp sao! Chu Tiểu Vân vỗ vỗ trán, thở dài.

Khi Tiểu Bảo và Nhị Nha nhìn thấy anh chị, cả hai cùng vui sướng nhảy cẫn lên. Bốn anh em rốt cuộc cũng đoàn tụ.

Nhị Nha nhìn quà Đại Bảo mua ình, reo lên: "Oa, cám ơn anh, em rất thích. Anh tốt với em quá!"

Nhị Nha vui vẻ ra mặt ôm lấy quà tặng không nỡ buông tay.

Bốn anh em cùng đạp xe về nhà, Đại Bảo và Tiểu Bảo mỗi người đi một xe đèo Chu Tiểu Vân và Nhị Nha, dọc đường nói cười vô cùng vui vẻ.

Về nhà cả gia đình quây quần ăn cơm tối. Hai vợ chồng Chu Quốc Cường vui sướng nhìn các con ngồi vây quanh bàn cơm, khung cảnh này sau này chắc khi ăn tết mới được gặp lại.

Đầu tiên là Đại Bảo, sau đó là Chu Tiểu Vân, chừng hai năm nữa Tiểu Bảo cũng thi lên đại học. Bọn nhỏ đều trưởng thành, đủ lông đủ cánh như chim nhỏ rời tổ bay vào vùng trời bao la rộng lớn. Là cha mẹ, lúc này trong lòng thật mâu thuẫn, vừa vui mừng vì con cái, lại ưu sầu vì ly biệt, vui sướng nhà có con gái lớn, lại lo lắng con gái rời khỏi vòng tay của mình.

Cơm nước xong, Triệu Ngọc Trân dặn dò bọn nhỏ nghỉ ngơi sớm một chút: "Đại Nha, con đi nghỉ đi, ngày mai con phải đi sớm đấy! Đại Bảo cũng vậy, ngày mai con và cha đi cùng nhau!"

Tiểu Bảo lập tức giơ tay: "Ngày mai thứ bảy con không cần đi học, con cũng muốn đưa chị đi, buổi chiều con sẽ về cùng ba."

Chu Quốc Cường sửng sốt: "Con cũng đi? Có ba và anh con đi là được rồi, con không cần theo đâu!" Tiểu Bảo không đồng ý, mè nheo đòi đi cùng.

Triệu Ngọc Trân thấy vậy liền nói: "Muốn đi cũng được, vé xe chỉ khoảng một trăm nguyên thôi mà."

Tiểu Bảo kéo tay Triệu Ngọc Trân, hô to: "Mẹ vạn tuế!"

309. Chương 311: Nhập Học

Sáng ngày 13 tháng 9, Chu Tiểu Vân dậy sớm.

Cả kiếp trước lẫn kiếp này cô chưa từng đi quá xa nhà, trong lòng cô vừa khẩn trương lại hơi kích động, hôm nay cô sẽ ngồi xe đến thành phố N, bắt đầu một cuộc sống mới.

Tương lai sẽ ra sao? Thật khiến người ta chờ mong!

Nhưng vừa nghĩ đến phải ngồi trên xe năm sáu tiếng đồng hồ cô lại thấy đau đầu. Không biết với bệnh say xe của mình làm sao qua nổi khoảng thời gian dài dằng dặc này đây!

Đến nhà ga, Triệu Ngọc Trân và Nhị Nha nhìn theo Chu Quốc Cường dẫn Chu Tiểu Vân, Đại Bảo, Tiểu Bảo lên xe.

Nhờ có mấy lần Đại Bảo đi xa, giờ Triệu Ngọc Trân đã có thể bình tĩnh đối mặt với sự phân ly, khi xe lăn bánh viền mắt bà chỉ hơi đỏ một chút.

Nhị Nha thì thào nói: "Ai, chị và anh cả đi hết rồi, sau này nửa năm mới về một lần. Còn mỗi con và anh Hai ở nhà."

Triệu Ngọc Trân ôm Nhị Nha, cả hai không nói lời nào. Nhìn con cái lớn lên rời khỏi vòng tay cha mẹ bay xa, tấm lòng người làm cha làm mẹ phức tạp nhất…

Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo ngồi cùng hàng ghế, Đại Bảo và Chu Quốc Cường ngồi đằng sau.

Cô chọn vị trí ngồi cạnh cửa sổ hộ khẩu, mở hé cửa, từng đợt gió mát thổi qua mặt làm tâm trạng đang căng thẳng của cô dần dần bình tĩnh trở lại.

Bệnh say xe có thể có liên quan đến ám thị tâm lý. Cứ nghĩ mãi đến chuyện say xe không say xe mới lạ. Không nghĩ đến nó sẽ thoải mái hơn nhiều.

Dọc đường đi, Đại Bảo chọn mấy chuyện thú vị ở đội huấn luyện điền kinh của tỉnh kể cho Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nghe. Chu Quốc Cường ngồi bên cạnh hào hứng nghe, thỉnh thoảng còn hỏi mấy câu.

Ô tô chạy đường dài nên đi được một quãng lại dừng, thường bắt thêm khách dọc đường nhằm kiếm thêm một khoản. Người trên xe càng ngày càng nhiều, cuối cùng không đủ chỗ ngồi. Phụ xe không biết lôi ở đâu ra mấy băng ghế dài để những người lên sau ngồi lên.

Chu Tiểu Vân thích thú ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, lúc là cánh đồng cỏ trống trải mênh mông vô bờ, lúc là các khu công nghiệp, nhà xưởng, khi là một ngọn núi cao, chẳng hề tẻ nhạt.

Dần dần, đập vào mắt là nhà lầu, cao ốc và cả các cửa hàng.

Đại Bảo ló đầu ra nhìn: "Còn một cây nữa đến nơi."

Đại Bảo nói không sai chút nào, chưa đến nửa tiếng xe cập bến xe đường dài của thành phố N.

Xe từ từ dừng lại, Chu Tiểu Vân chóng mặt xuống xe, trong bụng hơi khó chịu.

Chu Quốc Cường vội hỏi: "Sao thế? Chẳng phải suốt đường đi vẫn rất tốt à? Sao vừa xuống xe con lại thấy khó chịu!"

Sắc mặt Chu Tiểu Vân tái nhợt: "Gần nửa tiếng xe lúc nhanh lúc chậm, lâu lâu lại dừng một lần, vì thế con có chút khó chịu. Không sao đâu ba, không đến nỗi buồn nôn."

Tiểu Bảo cẩn thận dìu Chu Tiểu Vân, Đại Bảo cùng Chu Quốc Cường chia nhau cầm hành lý của cô.

Chu Tiểu Vân xuống xe, nhìn người đến người đi trên đường phố rộn ràng tấp nập. Nhất thời cô có chút mờ mịt không biết mình đang ở đâu, đang ở thời điểm nào.

Chu Quốc Cường lật mặt sau của thư thông báo chúng tuyển, trên đó có bản đồ đường đi đếđại học N N, hình như có tuyến xe bus chạy qua trường.

Lúc này, có mấy chàng trai cô gái tay giơ cao biển sinh viêđại học N N đi tới.

Một nam sinh trong số đó hỏi: "Xin hỏi, ở đây có ai là tân sinh viên của đại học N đến báo danh không ạ?"

Đại Bảo vội vàng nói: "Đây là em gái tôi, năm nay con bé là tân sinh viên của trường."

Khi nam sinh kia nhìn thấy Chu Tiểu Vân, anh ta rất nhiệt tình: "Xin chào học muội, bọn anh đặc biệt đến tiếp đón các tân sinh viên, mấy người kia cũng là học trưởng lớn hơn bọn em một khoá. Đi thôi, trường đã thuê xe đến đón bọn em. Em theo bọn anh qua đây."

Chu Tiểu Vân hơi bất ngờ, còn có cả xe tới đón tân sinh viên. Đãi ngộ của trường này tốt thật!

Còn do dự gì nữa? Lên xe thôi!

Vừa lên xe, hắc, có không ít người ngồi rồi, cả xe to mà hơn nửa số ghế đã có người ngồi.

Đang định tìm vị trí ngồi xuống, Chu Tiểu Vân nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc.

"Chu Tiểu Vân!"

Chu Tiểu Vân quay đầu lại thì thấy một người cũng vô cùng quen thuộc.

"Dương Phàm!" Chu Tiểu Vân vui mừng đi tới: "Sao cậu cũng ở đây?"

Dương Phàm cười hì hì nói: "Sao nào, chỉ cho phép sinh viên ưu tú của ban xã hội là cậu thi đỗ N đại, không cho tớ thi đỗ à?"

Chu Tiểu Vân bị Dương Phàm trêu chọc cười. Cô thật sự không nghĩ tới Dương Phàm cũng điền nguyện vọng một là đại học N!

Tại một thành phố hoàn toàn xa lạ bỗng nhiên đụng phải một người quen, trong lòng cô rất vui mừng. Nhìn đằng trước Dương Phàm còn mấy chỗ, cô vẫy tay bảo Đại Bảo, Tiểu Bảo và Chu Quốc Cường đều qua đây ngồi.

Dương Phàm líu lưỡi: "Haha, đội vệ sĩ của cậu mạnh thật! Anh trai, em trai và ba cậu đều đi cùng à!"

Chu Tiểu Vân cười giới thiệu qua mọi người với Dương Phàm. Anh lễ phép chào hỏi người nhà Chu Tiểu Vân.

Đại Bảo và Tiểu Bảo đều đã biết Dương Phàm, nhanh chóng tám chuyện với anh. Giờ Chu Tiểu Vân mới biết Dương Phàm học chuyên ngành công trình gỗ, xem ra, sau này công việc của cậu ta không thiếu tiếp xúc với kiến trúc.

Đoạn nhạc đệm ngoài ý muốn này làm cho tâm tình Chu Tiểu Vân tốt lên nhiều.

Mất hơn bốn mươi phút xe đến đại học N.

Chu Tiểu Vân xuống xe, nhìn cánh cổng lớn trang trọng trước mắt, sinh viên đi lại đông đúc và toà giảng đường mới xây xong gần đó, cô bị choáng ngợp.

Mặc dù không muốn dùng từ này để hình dung, nhưng thật sự có cảm giác nhà quê lên tỉnh, ha ha!

Từ cái nhìn đầu tiên cô đã yêu ngôi trường mà sắp tới mình sẽ gắn bó bốn năm này.

Dương Phàm thúc giục: "Đi thôi, vào báo danh, nộp học phí, nhận đồ trước sau đó còn phải đến nhận phòng ký túc xá."

Chu Tiểu Vân bắt đầu nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác xưa. Hình như cậu ta có chỗ nào đó không giống thì phải.

Gần như cô không phải làm gì. Nộp học phí đương nhiên là Chu Quốc Cường đi, chờ cầm hóa đơn về ông lại đi lĩnh đồ dùng hàng ngày. Lông dê đều nằm trên người dê cả, tất cả tính hết vào tiền phòng thôi. Sẽ được nhận một cái chăn, một cái gối và một chậu rửa mặt.

Điểm dừng chân tiếp theo là khu Đông khu ký túc xá của nữ sinh, còn phía tây là ký túc xá của nam sinh – khu Tây.

Nhìn cụm ký túc xá, cô cảm thấy hơi choáng. Không biết trong toà nhà lớn như vậy có tất cả bao nhiêu học sinh. Cúi xuống nhìn thẻ của mình, phòng 301 nhà số một, cô bắt đầu đi tìm phòng.

Trong ký túc nữ sinh người đi qua đi lại đều là con gái, ba người Đại Bảo Tiểu Bảo Chu Quốc Cường bước vào trong thu hút biết bao ánh mắt.

Chu Tiểu Vân đẩy cửa phòng, phát hiện bên trong đã có ba, bốn người đến. Mấy cô gái kia vừa thấy có người vào phòng, thân mật chào hỏi Chu Tiểu Vân.

Cô mỉm cười gật gật đầu với tất cả, sau này sẽ là bạn cùng phòng thân thiết! Mặt đất không còn chỗ trống, cô bảo anh trai Đại Bảo để tạm hành lý trên cửa sổ. Sau đó bò lên trên giường dọn qua đồ đạc.

Trong ký túc xá phát ỗi phòng một tủ để đồ rất to, chia làm tám ngăn nhỏ. Vali và hành lí cô mang theo cất tạm vào trong đó, thuận tiện dùng chìa khóa kỹ.

Chu Tiểu Vân cảm thấy ba người đàn ông đứng trong phòng nữ sinh có vẻ không hợp lắm. Nhìn mấy bạn nữa kia chỉ trỏ cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ thay ba người.

Thu dọn qua rồi ra ngoài thôi! Chu Tiểu Vân nghĩ tới đây, động tác trên tay nhanh hơn.

310. Chương 312: Cuộc Sống Mới

Chờ đến khi ra khỏi ký túc xá đã là hai giờ chiều, bụng Chu Tiểu Vân réo thầm thì.

Đi đâu ăn cơm đây? Giờ này căng tin không còn cơm nữa, đành ra quán ăn vậy.

Trước cổng Đại học N là một con đường rộng, hai bên đường đều là cửa hàng và tiệm cơm. Chu Quốc Cường chọn một nhà thoạt nhìn tương đối sạch sẽ. Có ba ở đây tất nhiên không cần cô phải đi gọi món.

Ba anh em ngồi tại chỗ cười cười nói nói, ngắm nhìn bốn phía, lúc này khá ít người còn ăn cơm, trên tường treo một tấm bảng dài, phía trên ghi tên các món và giá.

Chu Tiểu Vân tùy ý nhìn, mày hơi chau lại.

Tiểu Bảo góp lời: "Chị, đồ ăn ở đây thật đắt, ít nhất đắt gấp đôi so với chỗ chúng ta."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, xem chừng mức sinh hoạt phí ở đây đắt hơn hẳn ở quê!

Đại Bảo trêu em trai em gái: "Hai em chưa nhìn qua thế thôi. Giá này làm gì đã đắt, em chỉ cần đi qua các hàng ăn lớn một chút nhìn thử menu giá có thể doạ chết người cơ. Anh từng ra ngoài ăn cơm với bạn hai lần, về sau có gọi anh cũng không dám ra nữa."

Chu Quốc Cường nghe thấy các con bàn tán cười nói: "Muốn ăn gì cứ bảo ba, không cần xem giá."

Ba đã mở lời, Chu Tiểu Vân, Đại Bảo và Tiểu Bảo tự nhiên không khách sáo. Một bữa cơm tốn hơn tám mươi nguyên, rốt cuộc mọi người đều ăn no.

Sau khi cơm nước xong, Chu Quốc Cường cùng Tiểu Bảo chuẩn bị ngồi xe về. Đại Bảo vì phải về đội điền kinh nên không ở chơi lâu. Chu Tiểu Vân nhìn cha, anh trai, em trai đều lên xe bus, trong lòng ngập tràn lưu luyến không muốn rời xa. Chỉ còn lại mình cô!

Nhìn xung quanh, toàn những khuôn mặt xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm làm cô hốt hoảng. Cô thấy mờ mịt không biết nên đi nơi nào.

Cuộc sống mới, đã bắt đầu sao? Không có ba mẹ bên cạnh, không có em trai em gái ở bên, không còn bạn bè thân thiết xung quanh. Cái gì cũng phải dựa vào chính mình…

Có chút lạc lối, có chút kích động, có chút mất mát, có chút lo sợ nghi ngờ, có chút bất an, có chút mừng rỡ, có chút chờ mong… Nói chung, ngũ vị tạp trần, cảm giác gì cũng có.

Từ từ đi về phía cánh cổng sừng sững kia, cổng trường luôn là nơi người đến người đi, náo nhiệt vô cùng. Nhiều tân sinh viên đến làm thủ tục nhập học, cố ý nghe kĩ sẽ thấy có đủ giọng nói từ khắp các nơi thiên kì bách quái. Nên khi nói chuyện với nhau đành phải nói tiếng phổ thông.

Tiếng phổ thông cỉa Chu Tiểu Vân rất tốt, nhưng trước đây chỉ khi đọc bài trên lớp mới dùng tiếng phổ thông. Trong sinh hoạt hàng ngày nếu nói tiếng phổ thông sẽ rất bất tiện và mất tự nhiên.

Về tới ký túc xá, cô bắt đầu tỉ mỉ sắp xếp đồ đạc. Giường dưới là một cô gái tóc ngắn có vẻ rất thoải mái, lông mày anh tuấn tự nhiên có chút không giống người thường. Làn da không quá trắng mà hồng hào khỏe mạnh. Cô ấy tự giới thiệu tên là Tưởng Tiêu Đan, cũng người tỉnh này nhưng đến từ thị trấn khác chỗ Chu Tiểu Vân. Cô mỉm cười nói chuyện với cô gái thẳng thắn vui vẻ này.

Ban đầu dùng tiếng phổ thông chưa quen, cũng may nói một lúc dần dần tiến vào "trạng thái". Chỉ trong lúc vô tình mới thốt ra một, hai câu nói giọng địa phương. Ha ha!

Chỉ chốc lát sau, các cô gái khác trong phòng lục tục trở về.

Chưa quen thân lắm, lúc đầu mấy nữ sinh có điểm câu nệ, Tưởng Tiêu Đan đề nghị: "Sau này chúng ta là bạn học cùng lớp, lại là bạn cùng phòng ký túc, sẽ sống chung với nhau bốn năm dưới một mái nhà. Tớ thấy, mỗi người tự giới thiệu về mình đi. Tớ là Tưởng Tiêu Đan, năm nay mười chín tuổi."

Các nữ sinh sôi nổi gật đầu tán thành.

Cô gái nhỏ nhắn, khá xinh xắn, khuôn mặt hơi giống trẻ con nói: "Tớ là Lộ Lệ Nhã, năm nay mười tám tuổi!"

Mặc váy ngắn lộ ra một cặp đùi đẹp thon dài, một nữ sinh nhún vai: "Mọi người hảo, tôi là Doãn Dao, năm nay mười chín tuổi."

Nữ sinh buộc đuôi ngựa mặt mụn là Liêu Thanh Thanh, cũng mười chín tuổi.

Cô gái hơi béo tên Hoa Nhược Vũ, nói rất nhỏ. Khi cô ấy giới thiệu tên của mình, mấy cô gái khác đều cười trộm. Tên thì dễ nghe, đáng tiếc người lớn lên quá bình thường.

Lông mày được sửa gọn gàng tinh tế thật dài, vóc dáng cao ráo gọi là Vu Giai.

Làm người khác chú ý nhất tất nhiên là cô gái tên Tiền Đóa Đóa kia, vừa nghe tên này mấy nữ sinh đều bật cười. Rất nhiều tiền? Mau đọc lại mà xem, không phải rất nhiều tiền sao.

Lại nhìn chiếc váy liền áo đắt đỏ trên người và chiếc dây chuyền vàng 24K trên cổ cô ấy, vừa nhìn đã biết gia cảnh cô ấy không kém.

Chu Tiểu Vân không dấu vết đánh giá Tiền Đóa Đóa mấy lần, cảm giác đầu tiên chính là chắc chắn cô gái này rất thích trang điểm. Móng tay đều sơn đỏ.

Cuối cùng đến lượt Chu Tiểu Vân. Cô mỉm cười tự giới thiệu: "Xin chào mọi người, em là Chu Tiểu Vân, năm nay mười bảy tuổi."

Tưởng Tiêu Đan kêu lên đầu tiên: "Không thể nào, sao em mới mười bảy, vậy mấy tuổi em đi học?" Mấy cô kia sôi nổi phụ họa.

Chu Tiểu Vân cười giải thích: "Sáu tuổi em học lớp một."

Lớn tuổi nhất là Tiền Đóa Đóa năm nay hai mươi tuổi. Sau khi cô nghe xong Chu Tiểu Vân nói mở to hai mắt nhìn: "Không phải chứ, đến trường sớm thế á! Nói như vậy, chẳng phải ở đây chị già nhất sao?"

Con gái chị một lời em một câu rất náo nhiệt.

Lúc ăn tối, Chu Tiểu Vân theo Tưởng Tiêu Đan cùng đi căng tin.

Chu Tiểu Vân dạo qua các món một vòng, mua một phần mì sợi. Ăn mấy miếng, hương vị rất ngon.

Tưởng Tiêu Đan vừa ăn vừa nói với Chu Tiểu Vân: "Hai ngày nữa sẽ làm thẻ cơm thống nhất cho chúng ta. Sau này tiền cơm nước sẽ tích hết trong thẻ, ăn cơm chỉ cần quẹt, rất tiện."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Nói thật, cô không phải loại người hay nói. Với những người bạn mới quen này, chủ yếu cô chỉ lắng nghe.

Tưởng Tiêu Đan vừa lúc tương phản với Chu Tiểu Vân, rất hay nói, lúc nói chuyện cũng thấy có nhiều kiến thức.

Chu Tiểu Vân yên lặng quan sát, cảm thấy trên người cô bé này có loại tư thế oai hùng hiên ngang hiếm thấy, nói đơn giản dễ hiểu là y như thằng con trai, ha ha!

Sau khi cơm nước xong, hai người đi bộ một vòng trong sân trường.

Đi nửa tiếng chưa hết khuôn viên trường, mệt nhọc cả ngày Chu Tiểu Vân đề nghị: "Chúng ta về ký túc tắm rửa đi ngủ nhé, hôm nay bận rộn cả ngày thật mệt mỏi."

Hai người trở về phòng thì thấy chỉ có Hoa Nhược Vũ đang ở trong đó thu dọn đồ đạc!

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan cầm phích nước sôi mới màu hồng được phát đi lấy nước nóng, lau rửa qua rồi đi ngủ. Cô cẩn thận đặt chân ở cạnh giường, trèo lên giường của mình, sau khi nằm xuống toàn thân mỏi nhừ và đau.

Mơ mơ màng màng đang thiêm thiếp, mấy người Tiền Đóa Đóa và Doãn Dao về.

Bị đánh thức Chu Tiểu Vân nghe âm thanh líu ríu trong phòng, phát hiện rất khó ngủ được.

Ai! Đây là cuộc sống tập thể a! Thích ứng đi!

Chu Tiểu Vân yên lặng an ủi mình, thật vất vả đợi đến khi tắt đèn, nghĩ thầm chắc là các bạn đi ngủ rồi chứ! Ai ngờ sau khi tắt đèn, các nàng ấy nằm dài trên giường trò chuyện trên trời dưới đất mãi không dứt.

311. Chương 313: Những Người Bạn Mới (1)

Chu Tiểu Vân thở dài, xem ra không đợi mấy đại tỷ này trò chuyện tận hứng tối nay đừng nghĩ đến ngủ.

Thật kỳ lạ, chạng vạng hôm nay vừa mới biết nhau thôi, sao mới có một lúc đã có nhiều chuyện để nói như vậy? Là người khác thích ứng hoàn cảnh quá nhanh hay mình không hợp bầy?

May mà có người đi kiểm tra đến gõ cửa quát: "Không nói chuyện nữa, sau đi tắt đèn ngủ luôn đi."

Cuối cùng đã yên tĩnh. Chu Tiểu Vân mới ngủ được.

Sáng hôm sau, cô xoa xoa thắt lưng cứng đơ, thầm nghĩ: ván giường này quá cứng, nếu ngủ lâu trên giường này không sợ lưng bị còng đâu.

Cảnh tượng một nhóm nữ sinh đứng trước hồ rộng đánh răng rửa mặt vô cùng đồ sộ. Có nữ sinh tỉ mỉ dùng sữa rửa mặt xoa bóp nửa ngày chưa xong xong, có người sáng sớm đã gội đầu còn có người mặc cả áo ngủ ra.

Toilet cách một cánh cửa, ra ra vào vào đều là các cô gái đầu bù tóc rối bù ngáp ngắn ngáp dài nhưng vừa từ hồ đi ra lập tức biến xinh xắn tràn đầy sức sống.

Chu Tiểu Vân nhìn hết thảy, cảm thấy rất có ý tứ. Cô chưa bao giờ trải qua cuộc sống tập thể, hiện tại nhìn cái gì đều cảm thấy rất mới mẻ rất thú vị.

Ăn sáng xong, Chu Tiểu Vân và các bạn cùng phòng đi đến phòng học. Sau khi vào lớp, tự mình chọn chỗ ngồi. Đã có rất nhiều tốp năm tốp ba ngồi trong phòng học nói chuyện phiếm khoác lác.

Chu Tiểu Vân tùy ý nhìn mấy lần, phát hiện số nữ sinh trong lớp vượt xa nam sinh. Có thể vì chuyên ngành, học hệ tiếng Trung phần lớn đều là con gái.

Sau khi tân sinh viên báo danh, lĩnh sách là tan học, đến thời gian hoạt động tự do. Nghe nói buổi chiều ở hội trường sẽ tổ chức chương trình đón tân sinh viên. Mọi người đều đi xem, phần trình diễn tiết mục do các học trưởng học tỷ lo.

Xem ra cuộc sống đại học khác hẳn cuộc sống hồi học sinh, tự do tùy ý hơn! Hội trường có sức chứa hơn một ngàn người, cảm giác hưng phấn không thể diễn tả hết. Xung quanh đông nghịt toàn người là người, nếu ngồi phía sau không thể nhìn thấy trên sân khấu đang biểu rõ cái gì.

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan ngồi cạnh nhau, bên cạnh còn có Hoa Nhược Vũ và Liêu Thanh Thanh. Hai người chỉ trỏ về nam sinh đang hát, nghe thấy Chu Tiểu Vân cố nén cười. Thời đại tiến bộ, con gái tụ tập một chỗ cũng soi các bạn nam.

"Bộ dạng tạm được, chỉ là người hơi thấp, nếu như cao thêm chút nữa thì tốt rồi."

"A? Nam sinh trên sân khấu kia xấu quá, mặc dù giọng hát không tồi nhưng nhìn gương mặt cậu ta đã thấy buồn nôn, ai còn muốn nghe hát nữa."

"Mau nhìn, bạn nam kia buồn cười quá, mặc nguyên cái quần jean thủng không thể thủng hơn lên. Có phải quần rách chưa có tiền vá lại không?"

Nghe câu này, Chu Tiểu Vân không nhịn được cười phá lên. Không phải quần rách không có tiền vá mà là người ta cố ý làm như thế được không, bội phục Hoa Nhược Vũ quá đi.

Tưởng Tiêu Đan và Chu Tiểu Vân cười lăn lộn, Hoa Nhược Vũ còn chưa biết mình nói sai cái gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn hai người.

Liêu Thanh Thanh cũng "Xì" một tiếng vui vẻ: "Đây chính là mốt lưu hành nhất của các thanh niên, tên là thời trang cái bang, cái gì mà rách không có tiền vá, thế mà cậu cũng nghĩ ra được."

Hoa Nhược Vũ bị nói vậy có chút ngượng ngùng: "Tớ đâu biết, trước đây hồi cấp ba tớ chỉ biết học và học."

Chu Tiểu Vân không đành lòng nhìn Hoa Nhược Vũ xấu hổ không được tự nhiên, huých huých Tưởng Tiêu Đan, ý bảo cô đừng cười nữa.

Tưởng Tiêu Đan vội vàng ngồi nghiêm chỉnh nhìn không chớp mắt, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát, vẫn có thể nhìn thấy trên mặt cô ấy ẩn ẩn ý cười.

Chu Tiểu Vân nói với Hoa Nhược Vũ: "Hồi cấp ba chúng ta đâu được như bây giờ, làm gì có thời gian đi dạo phố chơi đùa, mỗi ngày vùi đầu trong trường học. Tớ cũng không biết cái gì mốt cái gì lạc hậu."

Hoa Nhược Vũ thấy Chu Tiểu Vân giải vây ình, cảm kích cười với cô, càng nảy sinh hảo cảm với cô bé thân thiện này.

Đúng lúc này trên bục biểu diễn một màn vũ đạo nóng bỏng, một nhóm các chàng trai mặc đồ bó màu đen xuất hiện. Bài hát nổi tiếng của Quách Phú Thành "Sự cám dỗ của sắt" vang lên, làm ọi người choáng ngợp.

(Xem vũ đạo của bài này ở link: s:// .youtube.com/watch?v=eJw71N9j1TE)

Liêu Thanh Thanh và Tưởng Tiêu Đan nhìn các nam sinh trên sân khấu, đâu còn tâm trí cười Hoa Nhược Vũ nói sai.

Chu Tiểu Vân vừa thưởng thức vừa nghĩ: Các sinh viên đại học N đúng là không tầm thường, ngay cả vũ đạo cũng có bài có bản, dù truyền hình trực tiếp trên TV cũng không thành vấn đề.

Sau khi tiết mục này kết thúc, tiếng vỗ tay ầm ĩ khắp hội trường.

MC nói đến tiết mục tiếp theo, một cô gái mặc quần lụa mỏng màu trắng chầm chậm bước lên, đọc thơ diễn cảm trên nền nhạc.

Ngồi dưới xem, các bạn nam lập tức xôn xao, châu đầu ghé tai hỏi thăm cô bé này là ai. Dung mạo, khí chất, dáng người đều rất rất rất rất rất chói mắt.

Bên các bạn nữ thì tốt hơn nhiều, cũng có không ít người lặng lẽ nói: "Bạn nữ này thật xinh đẹp" vân vân.

Chu Tiểu Vân cách sân khấu khá xa, cố nghển nửa ngày cuối cùng cũng thấy rõ diện mạo của cô gái ấy. Phản ứng đầu tiên của cô là: Nữ sinh thật đẹp!

Không nhìn khí chất, nói riêng về diện mạo, ít nhất phải 98 điểm. Là người xinh đẹp nhất Chu Tiểu Vân từng nhìn thấy.

Tưởng Tiêu Đan than thở: "Tớ còn tưởng rằng nữ sinh trong phòng chúng ta đã đủ đẹp, không nghĩ tới trong trường còn có mỹ nữ bậc này."

Liêu Thanh Thanh cũng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, nhìn cô ấy mặc váy quả thực mỹ ngây người, không biết người này là thần thánh phương nào!"

Hỏi thăm mọi người xung quanh, thực sự không ai biết.

Chu Tiểu Vân cảm thấy rất hứng thú với mỹ nữ này, dựng tai lên nghe: "Đó là Nhạc Tuyền, hoa khôi hệ tiếng Trung, tiếng phổ thông cực kỳ tốt, MC và loa phát thanh của trường ta đều do cô ấy phụ trách. Tính tình tương đối kiêu ngạo, có vô số nam sinh theo đuổi…"

Nghe thế đây Chu Tiểu Vân không nghe nữa.

Nhìn Nhạc Tuyền trên sân khấu, Chu Tiểu Vân không khỏi cảm khái: Vĩnh viễn đừng tưởng rằng mình ưu tú cỡ nào, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên!

Có thể tướng mạo khí chất của mình không kém, nhưng so sánh với Nhạc Tuyền trước mắt này vẫn thua xa!

Hoa Nhược Vũ nhìn nhìn Nhạc Tuyền trên sân khấu, lại ngó ngó Chu Tiểu Vân bên cạnh, so sánh một lúc rồi nói với cô: "Chu Tiểu Vân, tớ thấy Nhạc Tuyền kia chỉ là biết trang điểm hơn thôi. Nếu như em phấn son lên thể nào cũng không kém cô ta."

Chu Tiểu Vân cười cười: "Cám ơn chị!" Xem ra là bánh ít đi, bánh quy lại với hành động lúc nãy của mình, ha ha!

Tưởng Tiêu Đan cũng góp lời: "Hoa Nhược Vũ nói không sai, Nhạc Tuyền xinh đẹp như thế vì chúng ta mới là tân sinh viên. Nếu Chu Tiểu Vân sớm tới đây vị trí hoa khôi của hệ sớm không thuộc về cô ta đâu."

Chu Tiểu Vân khó có thể chống đỡ trước lời khen của hai người: "Hai vị đại tỷ, đừng khen em nữa, em có bao nhiêu cân lượng trong lòng em hiểu rõ. Nhưng, nhìn vào việc hai chị thương yêu em như thế, đêm nay em mời hai chị ăn cơm căngtin."

Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ vô cùng vui vẻ.

Liêu Thanh Thanh không cho: "Không được, tớ cũng muốn đi!"

Chu Tiểu Vân gật gật đầu: "Đi, tất cả đều đi." Hi vọng ở đây không có ai ăn quá nhiều.

312. Chương 314: Những Người Bạn Mới (2)

Chuyện đi học ở đại học tự nhiên cũng không giống hồi cấp ba, mỗi sáng ngủ thẳng tới tám giờ quay lại đi học vẫn đến kịp.

Có thói quen ngủ sớm dậy sớm Chu Tiểu Vân đúng sáu giờ đã thức dậy, mỗi ngày đều là người đến lớp sớm nhất. Do đó, chìa khóa của lớp thuận lý thành chương do cô giữ.

Lúc giảng bài, gần như giáo viên không thèm để ý học sinh phía dưới, chỉ chăm chăm giảng đúng giáo án.

Ban đầu các sinh viên còn ngồi nghiêm chỉnh, chỉ chốc lát sau, đã có người lén làm việc riêng. Nói chuyện phiếm, ngủ, xem tiểu thuyết, đọc truyện tranh, ăn vặt bla bla các kiểu. Các giáo viên mở một con mắt nhắm một con mắt căn bản không hỏi đến.

Chu Tiểu Vân thường xuyên ngồi cùng một chỗ với Tưởng Tiêu Đan hoặc Hoa Nhược Vũ, cộng thêm Liêu Thanh Thanh, bốn người từ từ thành một đảng.

Trong đại học nữ sinh đều phân thành đảng phái. Mấy người này là một bang, mấy người kia lại là phái khác. Thích náo nhiệt tụ tập cùng nhau, yêu yên tĩnh góp vào một khối. Một ký túc xá có tám nữ sinh, riêng Tiền Đóa Đóa thích nhất là chạy ra ngoài chơi. Vu Giai và Lộ Lệ Nhã còn có Doãn Dao đều là những nữ sinh khá thích chạy theo mốt mới. Công bằng mà nói bốn người các cô thân thiết hơn một ít.

Trong tám người, luận về tướng mạo, đương nhiên Chu Tiểu Vân xinh xắn nhất. Thế nhưng nếu bàn về mốt trang điểm không ai sánh bằng Tiền Đóa Đóa.

Tiền Đóa Đóa lớn tuổi nhất đương nhiên không chạy thoát chức trưởng phòng, mỗi ngày lên lịch phân công người quét dọn vệ sinh trong phòng vân vân.

Chu Tiểu Vân từ từ quen với cuộc sống ở ký túc xá.

Cốc đánh răng đều là cốc sứ trắng giống nhau, bên trên có chữ Đại học N. Mỗi ngày đánh răng xong bàn chải phải để gọn thẳng hàng. Ngay cả bàn chải, kem đánh răng cũng có quy định riêng. Khăn mặt chậu rửa mặt đều thế cả. Mỗi sáng thức dậy giường đệm phải gọn gàng, chăn gấp thành khối vuông, thường bị gọi là "Đậu hủ".

Muốn gấp đúng chuẩn hình "Đậu hủ" không hề dễ. Lúc tập quân sự, huấn luyện viên đến tận ký túc dạy mọi người gấp chăn, một đám nữ sinh nũng nịu làm huấn luyện viên đổ mồ hôi liên tục.

"Em này, sao em không gấp chăn màn, trước đây ở nhà em gấp thế nào?"

Tiền Đóa Đóa vô tội nói: "Huấn luyện viên, trước đây ở nhà em chưa bao giờ gấp chăn, mẹ em toàn gấp thay em."

Cái nữ sinh khác cười hì hì.

Thật vất vả dạy được Tiền Đóa Đóa, huấn luyện viên nhìn chăn các nữ sinh khác gấp đầu cũng to hơn: "Em, em, em, phải xếp rõ các góc cạnh chứ, của em mà là đậu hủ à? Toàn là chén tào phớ."

Nữ sinh bị mắng là Doãn Dao, cô không phục phản bác: "Em gấp rất đẹp mà, chỗ nào giống tào phớ. Vu Giai gấp còn chẳng bằng em đâu!"

Vu Giai cuộn chăn thành đống tròn tròn không cạnh không góc, thật sự không được như Doãn Dao.

Huấn luyện viên chỉ một ngón tay: "Các em nhìn bạn nữ này gấp rất đẹp, cứ làm theo bạn ấy là được."

Mọi người quay lại hoá ra là chăn của Chu Tiểu Vân! Vì thế, cô đành phải thay thế huấn luyện viên, dạy mấy cô bạn cùng phòng gấp chăn.

Tiền Đóa Đóa nhìn động tác thuần thục của Chu Tiểu Vân không khỏi hiếu kỳ: "Chu Tiểu Vân, hình như em làm rất quen tay nhỉ!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Em là con gái nông thôn, giặt quần áo gấp gọn chỉ là việc nhỏ. Việc này ai cũng biết làm, không có gì đáng ngạc nhiên."

Tiền Đóa Đóa thở dài: "Từ nhỏ đến lớn chị chưa bao giờ gấp chăn, cả bát cũng chưa từng rửa, xem ra bị nuông chiều từ bé. Đều tại mẹ chị, dưới sự giáo dục của bà chị sắp thành trẻ đần độn rồi."

Các nữ sinh đều bị chọc cười ha ha.

Tưởng Tiêu Đan chảy cả nước mắt: "May mắn, chị chỉ đần độn khoản việc nhà thôi."

Tiền Đóa Đóa lập tức kiêu ngạo nói: "Đương nhiên, chị đây giỏi nhất sống phóng túng đi dạo phố mua sắm!"

Lần này, cả Chu Tiểu Vân cũng cười đau cả bụng.

Sau đợt tập quân sự, cuối cùng các nữ sinh phòng 301 miễn cưỡng gấp được chăn thành hình "Đậu hủ". Trong việc bình xét phòng ký túc mỗi ngày, phòng 301 thường xuyên có tên trên bảng tin.

Tám người chia thành bốn cặp thay phiên trực nhật, Chu Tiểu Vân và Tiền Đóa Đóa trực chung một ngày.

Tiền Đóa Đóa lợi dụng "Chức quyền" xếp cô và Chu Tiểu Vân trực nhật chung. Cô sớm nhắm trúng Chu Tiểu Vân làm việc nhanh nhẹn giỏi giang, thầm nghĩ em ấy chắc chắn là loại người quét dọn siêu cấp sạch sẽ. Khỏi phải nói, Tiền Đóa Đóa nhìn người tương đối chính xác.

Chu Tiểu Vân quét rác, thu dọn đồ đạc đúng là vừa nhanh vừa sạch. Cô chỉ cần làm một số việc không cần tốn sức như cầm khăn lau bàn chẳng hạn.

Mỗi lần được bầu là thành tiên tiến của ký túc xá, tên phòng 301 được viết trên bảng đen dưới tầng một, Tiền Đóa Đóa đều kiêu ngạo lớn tiếng tuyên bố trong phòng: "Ngày chị và Chu Tiểu Vân trực nhật lại là tiên tiến, các chị em, mấy em phải cố lên!"

Tưởng Tiêu Đan cười trêu nói: "Chị thật không biết xấu hổ, sợ rằng đều là công lao của một mình Chu Tiểu Vân thôi! Thiên kim đại tiểu thư như chị thì làm được gì."

Tiền Đóa Đóa sờ sờ mũi, chợt cười nói: "Thiên kim đại tiểu thư chị đây yêu nhất mời khách, mấy chị em, đêm nay chúng ta cải thiện thức ăn, ra quán cơm ngoài trường làm một bữa, chị mời khách thế nào?"

Lời vừa nói ra, lập tức nghênh đón hàng loạt tiếng hoan hô ủng hộ ầm ĩ.

Chu Tiểu Vân vui vẻ đi theo. Nên tham gia nhiều tập thể hoạt động, đừng để người ta cho rằng mình không hợp đàn. Hơn nữa, cuộc sống hô hào bạn bè như thế này với cô là một trải nghiệm rất mới lạ!

Ngoài cổng trường nhiều nhất là các hàng cơm, đa phần nhằm vào sinh viên, vì thế rất nhiều đồ ăn vặt. Giá không đắt lắm – vẫn nằm trong phạm vi sinh viên chi được, hơn nữa ăn khá ngon. Vì thế rất được mọi người ưu ái, mỗi khi đến giờ ăn trưa và ăn tối, trong các quán cơm đều bận túi bụi.

Vì sao sáng sớm không đông? Ha ha, bởi vì sinh thích yêu ngủ nướng có nhiều lắm! Nhiều người không ăn sáng chạy ào vào phòng học chỉ vì ngủ thêm mười phút.

Mới khai giảng hơn một tháng, Chu Tiểu Vân cơ bản đều ăn ở canteen, rất ít khi ra ngoài trường. Tiền Đóa Đóa và Chu Tiểu Vân vừa vặn tương phản, cơ bản đều ăn ở ngoài, rất ít ăn ở căng tin.

Tiền Đóa Đóa dẫn theo đám nữ sinh thuần thục đi vào một quán cơm rang.

"Ông chủ, cho cháu một suất cơm rang Dương Châu!" Tiền Đóa Đóa la lớn, sau đó bảo mọi người: "Mọi người thích ăn gì cứ nói với ông chủ một tiếng, quán này cơm rang khá ngon."

Chu Tiểu Vân chọn một suất cơm rang trứng rau xanh.

Bốn người ngồi một cái bàn, tám người vừa vặn chia thành bàn, vừa ăn cơm vừa nói chuyện rất vui vẻ. Ngồi xung quanh gần như đều là học sinh cùng trường, nam sinh chiếm đa số.

Lúc này vừa thấy một nhóm nữ sinh, mỗi người đều thò đầu sang nhìn, thậm chí có người thấp giọng xoi mói.

"Nữ sinh kia chân thật dài thật đẹp a!" Đang nói đến Doãn Dao dù trời hơi lạnh vẫn kiên trì mặc váy ngắn lộ ra cặp đùi đẹp.

"Mau nhìn, dáng người cô bé không tồi, phát dục khá tốt..." Mấy lời bỉ ổi này là của một nam sinh ngồi trong góc, đương nhiên là vóc người tốt nhất ngực lớn nhất Tiền Đóa Đóa. Điều này không thể chỉ trách con trai chọn ba nói bốn, cũng vì Tiền Đóa Đóa mặc áo cổ quá thấp, dưới cổ trắng nõn thấp xuống khoảng ba cm.

Tiền Đóa Đóa thính tai nghe được, cười chẳng hề để ý.

313. Chương 315: Tha Hương Gặp Lại (1)

Chu Tiểu Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiền Đóa Đóa một cái, có chút khâm phục sự bình tĩnh của cô ấy —— hay là vì được người khác chú ý mà thầm tự đắc? Dù như thế nào, Chu Tiểu Vân tự nhận mình không thể thờ ơ khi có mấy kẻ trêu đùa.

Vừa nghĩ đến đây, đã có người nói đến nàng.

"Nhìn cô bé tóc dài kia kìa, nãy không nhìn kĩ, trong mấy cô bé này dễ nhìn nhất đây. Nhất là mái tóc dài đến thắt lưng, oa, đẹp quá!"

Chu Tiểu Vân có chút mất tự nhiên cúi đầu, không muốn ngẩng đầu đi tìm ai đang nói bậy nói bạ. Chắc chắn đang nói đến cô, vì chỉ có tóc cô dài nhất tới thắt lưng.

Trong lòng cũng có chút hư vinh và kiêu ngạo, hoá ra con gái đều thích được khen, không ai tránh được, ha ha!

"Hi, Chu Tiểu Vân!" Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Chu Tiểu Vân lập tức kịp phản ứng: "Dương Phàm, là cậu à!"

Nam sinh đứng bên cạnh mình cười híp mắt không phải là Dương Phàm sao? Chờ chút, chàng trai rất quen thuộc bên cạnh Dương Phàm chẳng phải là...

"Đã lâu không gặp!" Lý Thiên Vũ cười vô cùng vui sướng. Thật là nhân sinh nơi nào không tương phùng, mấy tháng không gặp, gặp lại người trong lòng khiến cậu rất vui mừng và thoả nguyện.

Chu Tiểu Vân có chút không phản ứng kịp: "Ách, đã lâu không gặp. Cậu..."

Lý Thiên Vũ vừa nghe đã biết Chu Tiểu Vân muốn hỏi cái gì nhanh chóng tiếp lời: "Hôm nay là thứ sáu mà, tớ đến chơi với Dương Phàm, cậu ta dẫn tớ đến đây ăn cơm. Không ngờ lại gặp cậu, khéo thật!"

Lý Thiên Vũ vì hưng phấn mà mặt hơi đỏ lên, xem ra rất kinh hỉ với sự "tình cờ" này.

Dương Phàm liếc Lý Thiên Vũ một cái, ám chỉ cậu kiềm chế chút đi.

Giữa đám đông, đừng thể hiện lửa cháy hừng hực quá. Tính cách Chu Tiểu Vân điệu thấp không thích tỏ vẻ, nếu chọc cô ấy không hài lòng chẳng phải là cái được không bù nổi cái mất sao. Sau khi Lý Thiên Vũ thu được tín hiệu lập tức điều chỉnh lại nụ cười, cố gắng làm ình thoạt nhìn nội liễm hơn.

Dương Phàm chọn hai phần cơm rang rồi cùng Lý Thiên Vũ ngồi xuống bàn bên cạnh. Lý Thiên Vũ liên tục quay đầu lại nói chuyện với Chu Tiểu Vân, Dương Phàm dứt khoát nói: "Chu Tiểu Vân, qua đây ngồi cùng chúng tớ đi, không dễ gặp mặt bạn học cũ, chúng ta ôn chuyện một lúc."

Chu Tiểu Vân không tiện bác mặt mũi Dương Phàm, hơn nữa, cô cũng cảm thấy hứng thú với tình cảnh hiện tại của Lý Thiên Vũ. Nói một tiếng với các bạn, cô bê đĩa sang ngồi với hai người.

Chu Tiểu Vân cố ý ngồi cùng bên với Dương Phàm. Lý Thiên Vũ nghĩ thầm thế cũng tốt, mặt đối mặt dễ nói chuyện hơn.

Chỉ chốc lát sau, cơm rang được bê đến. Chu Tiểu Vân từng thấy cảnh túi cơm Đại Bảo ăn, sớm hiểu rõ sức ăn và tốc độ ngốn cơm của con trai. Nhìn hai nam sinh thuần thục giải quyết một đĩa cơm rang, tốc độ cực nhanh làm người ta líu lưỡi.

Cô còn một phần ba đĩa nhưng không ăn nổi nữa, đành dừng đũa.

Lý Thiên Vũ lẩm bẩm: "Tớ còn chưa no, giá được ăn thêm thì tốt."

Dương Phàm cố nén ý cười nghiêm trang nói: "Dù sao Chu Tiểu Vân còn nhiều cơm lắm, bỏ đi thì lãng phí, tớ thấy cậu đừng ngại nước miếng của bạn ấy, ăn hộ nốt đi."

Lý Thiên Vũ ngầm giơ ngón tay cái với Dương Phàm, phối hợp thiên y vô phùng.

Chu Tiểu Vân vừa định nói: "Không cần đâu", lời chưa ra khỏi miệng đã thấy bạn nhỏ Lý Thiên Vũ bê đĩa cơm rang sang trước mặt mình, xúc hai ba thìa ăn xong rồi.

Chu Tiểu Vân nghẹn họng nhìn trân trối, tốc độ này quá nhanh, chẳng khác gì thổ phỉ cả. Quên đi, ăn đã ăn rồi, còn làm gì được nữa.

Chu Tiểu Vân quyết định vứt bỏ đề tài này, đỡ xấu hổ, chuyển sang chuyện khác: "Lý Thiên Vũ?"

Biết rõ còn hỏi, không lâu sau khai giảng Lưu Lộ đã viết thư cho cô. Trong thư nhắc tới Lý Thiên Vũ hiện tại đang học trường đại học công lập N, chuyên ngành máy tính rất tốt.

Chu Tiểu Vân thuận miệng nhắc đến, Lý Thiên Vũ thao thao bất tuyệt: "Nguyện vọng thứ hai của tớ là đại học công lập N, chuyên ngành máy tính, học về thiết kế lập trình vân vân. Ngày mùng mười tháng chín khai giảng, bận rộn hơn một tháng cuối cùng cũng tìm được thời gian đến thăm Dương Phàm. Ai, đáng tiếc lúc đó điểm thi của tớ thiếu nhiều quá, nếu không, tớ đã được học cùng trường với hai cậu."

Dương Phàm vỗ bả vai Lý Thiên Vũ nói: "Trường cậu học cũng tốt, cách trường học tụi tớ không xa, ngồi xe buýt chỉ mất nửa tiếng. Sau này thường xuyên qua sang thăm tớ và Chu Tiểu Vân nhé."

Chu Tiểu Vân liếc Dương Phàm một cái, không nhìn ra tên này biết ăn nói nhỉ, còn kéo cả mình vào. Rất có tiềm chất làm bà mối trời cho đấy.

Dương Phàm giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt kì quái của Chu Tiểu Vân nhìn mình.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Đương nhiên, chỉ sợ thường tới quấy rầy có làm người ta chán ghét thôi." Nói thế như có điều ám chỉ liếc nhìn Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân đành phải nói: "Sau này thường đến chơi nhé, để Dương Phàm tận lực làm chủ nhà thiết đãi."

Không được Chu Tiểu Vân nhiệt liệt hoan nghênh, Lý Thiên Vũ hơi thất vọng nhưng lại nghĩ, ít ra bạn ấy không từ chối, đã tốt lắm rồi.

Chu Tiểu Vân hỏi tới chuyện của Lưu Lộ: "Trường Lưu Lộ cách trường tớ xa lắm à? Không thấy cậu ấy qua tìm tớ!"

Lý Thiên Vũ nghĩ nghĩ: "Ừm, không xa lắm, ngồi xe mất khoảng một tiếng. Dù sao ở trong cùng một thành phố cả, không đến nỗi xa lắm. Con bé khai giảng sớm hơn tớ, tớ còn đưa nó đi nhập học nên biết đường tới trường nó. Chi bằng, ngày mai chúng ta cùng đi tìm Lưu Lộ! Dù sao mai là thứ bảy, rảnh rỗi."

Tim Chu Tiểu Vân đập thình thịch, từ lúc khai giảng tới nay, cô và Lưu Lộ mới trao đổi thư một lần. Nhẩm tính mấy tháng không gặp mặt, khai giảng bận rộn, được gặp bạn thân là một ý kiến hay.

Dương Phàm hát đệm: "Ý này hay, ba người chúng ta ngày mai cùng đi tìm Lưu Lộ. Mọi người thuận tiện tụ họp."

Chu Tiểu Vân hỏi: "Được rồi, sáng ngày mai tám giờ chúng ta xuất phát. Nhưng Lý Thiên Vũ, đêm nay cậu không về à?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Tớ đến đây đã không định về rồi, đêm nay chen chúc với Dương Phàm. Sáng mai tớ và Dương Phàm đến ký túc xá của cậu chờ."

Chu Tiểu Vân lắc đầu liên tục: "Đừng đừng đừng, khu ký túc xá nữ sinh cấm nam sinh ra vào. Các cậu ra cổng trường chờ tớ đi!"

Để hai chàng trai đứng dưới ký túc xá chờ mình, Chu Tiểu Vân cảm thấy cả người không được tự nhiên. Trên tường khu ký túc nữ sinh có treo biển "Cấm nam sinh ra vào". Đương nhiên có rất nhiều người coi như không nhìn thấy vẫn đứng dưới tầng một đợi nhưng cô không nguyện làm một thành viên trong số đó.

Sau khi cơm nước xong, Chu Tiểu Vân đứng dậy trở về trường học. Mấy cô bạn cùng phòng sớm thức thời về trước, chỉ còn lại Tưởng Tiêu Đan đang đợi cô.

Chu Tiểu Vân nhìn Tưởng Tiêu Đan một mực im lặng đứng trước cửa tiệm, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm: "Sao cậu không về trước cùng mọi người?"

Tưởng Tiêu Đan vừa cười vừa nói: "Để một cô gái như hoa như ngọc về một mình tớ không thể yên tâm, đương nhiên phải chờ cậu chứ."

Trong lòng Chu Tiểu Vân vô cùng ấm áp, giữa người với người hình như có từ trường, người hợp nhau rất nhanh đã trở thành bạn tốt.

314. Chương 316: Tha Hương Gặp Lại (2)

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan tay nắm tay đi phía trước, Dương Phàm cùng Lý Thiên Vũ tự nhiên đi sau hộ tống một đoạn đường.

Tưởng Tiêu Đan liếc hai nam sinh đằng sau, thấp giọng hỏi Chu Tiểu Vân: "Tớ ở lại có phải làm bóng đèn không."

Chu Tiểu Vân đập cô một cái: "Đừng đoán mò, cái gì bóng đèn không sao đâu, đều là bạn học cấp ba của tớ."

Tưởng Tiêu Đan vỗ ngực một cái: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Tớ sợ phá hỏng chuyện tốt của các cậu."

Chu Tiểu Vân bị chọc cười: "Được rồi được rồi, sợ cậu đó, đại tỷ, chớ suy nghĩ lung tung, cái gì mà chuyện tốt chuyện xấu, không có chuyện gì hết."

Dương Phàm và Lý Thiên Vũ thấy hai cô bé đằng trước cười rúc rích mãi thì tò mò.

Lý Thiên Vũ hỏi: "Hai mỹ nữ đang nói gì thế, nói ra cho chúng tôi nghe cùng với."

Tiểu Vân cướp lời: "Không nói gì cả, tớ và Tưởng Tiêu Đan bảo sắp đến nơi rồi, cậu cùng Dương Phàm không cần đưa nữa. Trời không còn sớm, hai người về trước đi!"

Tưởng Tiêu Đan mắt nhanh như chớp đảo quanh hai người Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ kiên trì nói: "Tớ và Dương Phàm đưa cậu đến dưới lầu rồi sẽ về, nam sinh đương nhiên không thể tự ý ra vào ký túc xá nữ sinh. Quy định này tớ biết, tớ chỉ đứng bên ngoài thôi."

Lý Thiên Vũ đã nói đến nước này này, cô không thể nói gì nữa. Tới ký túc xá, Lý Thiên Vũ không tìm được lý do ở lại, đành xoay người trở về.

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan vừa đặt chân vào phòng, các nữ sinh lập tức xông tới. Chị một lời em một câu làm Chu Tiểu Vân vô lực chống đỡ.

Liêu Thanh Thanh hỏi vấn đề mà mọi người quan tâm nhất: "Chu Tiểu Vân, tối nay gặp hai nam sinh kia trong tiệm cơm, ai mới là bạn trai của em!"

Đầu Chu Tiểu Vân lắc như trống bỏi: "Cả hai đều không phải, em chưa có người yêu."

Thiết! Lời này ai tin. Tiền Đóa Đóa cười ái muội: "Chớ gạt các chị em, hai người đó đều cao lớn đẹp trai. Người trắng tuấn hơn một chút, người đen lại hơn một tí suất, đều là 'Thượng phẩm' khó có được. Mau thành thật khai báo, ai là bạn trai em." Trắng tất nhiên là Dương Phàm, đen chính là Lý Thiên Vũ.

Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười, dù phủ nhận thế nào mọi người cũng không tin.

Doãn Dao nói: "Tớ thấy nhất định là soái ca đen kia, mắt cậu ta nhìn chằm chằm vào Chu Tiểu Vân, chỉ thiếu nước không dính luôn lên người."

Vu Giai reo lên: "Sau này ai trong phòng có bạn trai đều phải như Tiểu Vân dẫn về ọi người giám định, không qua được cửa các chị em sẽ quăng hắn."

Chu Tiểu Vân hết nói nổi, đúng thật là không trâu bắt chó đi cày, không thừa nhận cũng không ai để ý đến bạn. Thôi, tắm rửa rồi đi ngủ.

Tưởng Tiêu Đan lại bị đoàn người ngăn cản, đương sự thề thốt phủ nhận không sao, chuyển sang gặng hỏi Tưởng Tiêu Đan: "Cậu và Chu Tiểu Vân cùng nhau trở về, thế nào, trên đường có tình huống gì đặc sắc không?"

Tưởng Tiêu Đan xua tay: "Tớ không biết gì cả, đừng hỏi tớ."

Kỳ thực, Tưởng Tiêu Đan liếc thấy cái người tên Lý Thiên Vũ kia rõ ràng có ý với Chu Tiểu Vân. Dọc đường đi cậu ta ân cần hỏi han, quan hệ chắc chắn không bình thường. Nhưng từ trước đến nay cô không thích nói ba nói bốn sau lưng người khác. Vì thế những gì trên đường thấy không nói một chữ.

Buổi tối lúc Chu Tiểu Vân ngủ lại bị mấy nữ sinh lăn qua lăn lại thẩm vấn một phen, không quan tâm cô có tình nguyện hay không vui không, mọi người đã nhất trí nhận định Lý Thiên Vũ là bạn trai của cô. Ai! Cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là "Tú tài gặp nhà binh, có lý mà không thể nói rõ".

Từ nay về sau, các nữ sinh phòng 301 tạo thành lệ cũ, chỉ cần ai có người yêu đều phải mang về ọi người "Thẩm tra". Ha ha!

Chu Tiểu Vân sáng sớm rời giường, chăm chút qua một chút. Chỉ là buộc tóc đuôi ngựa cao cao, sau đó thay một chiếc áo sơ mi màu hồng dài tay, bên dưới mặc váy trắng dài đến đầu gối, bên dưới đi đôi giày bệt búp bê.

Sau khi Hoa Nhược Vũ nhìn thấy, hâm mộ nói: "Tớ đã nói rồi mà, Chu Tiểu Vân trang điểm qua một tí còn xinh hơn hệ hoa Nhạc Tuyền kia."

Tưởng Tiêu Đan nổi hứng đọc thơ thơ: "Nước trong xuất phù dung! Tiểu Vân, cậu đúng là nữ thần trong lòng tớ!"

Chu Tiểu Vân cười chọc Tưởng Tiêu Đan mấy câu.

Ra cổng trường, Lý Thiên Vũ cùng Dương Phàm sớm chờ ở đó. Kỳ lạ là, hai người đều đạp xe đạp.

Lý Thiên Vũ nhìn thấy Chu Tiểu Vân đôi mắt sáng lên: "Tiểu Vân, bên này!"

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn Lý Thiên Vũ một cái, nghĩ thầm lúc nào Chu Tiểu Vân lại biến thành Tiểu Vân rồi? Người này da mặt không phải dày bình thường đâu!

Dương Phàm ngáp một cái nói: "Ai nha, cuối cùng cậu đã tới. Hơn sáu giờ sáng tớ đã bị người nào đó kéo tới, buồn ngủ chết mất."

Chu Tiểu Vân chuyển đề tài: "Xe đạp ở đâu ra thế?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Bên ngoài trường học các cậu có một cửa hoàng chuyên cho thuê xe đạp, không đắt, chỉ hai nguyên một ngày, buổi trưa về trả lại là được."

Dương Phàm bổ sung: "Không phải cậu bị say xe à, ngồi xe buýt cô cộng nhất định không thoải mái, vì thế Lý Thiên Vũ sáng sớm đã chạy ra ngoài thuê hai chiếc xe đạp."

Trong lòng Chu Tiểu Vân có một gợn sóng nho nhỏ, có chút cảm động, có chút bất ngờ. Cho nên khi Lý Thiên Vũ mời cô ngồi đằng sau, Chu Tiểu Vân do dự một lúc rồi ngồi lên.

Nếu vứt bỏ tất cả thành kiến, hiện tại Lý Thiên Vũ thực sự là một nam sinh rất cẩn thận rất chu đáo, khác hẳn chàng trai lười biếng trước kia...

Ngồi đằng sau xe đạp ngắm nhìn phong cảnh phố phường ở thành phố xa lạ này là chuyện rất vui vẻ.

Dương Phàm nói chuyện với Chu Tiểu Vân: "Hôm nay may mà đạp xe, tớ thấy nếu ngồi xe buýt chưa chắc đã nhanh bằng chúng ta đi xe!"

Chu Tiểu Vân gật đầu. Dọc đường đi rất nhiều đèn giao thông, mỗi lần qua một ngã tư, giao lộ luôn có một hàng xe đỗ rất dài. Ở làn đi bộ, tốc độ xe đạp còn nhanh hơn xe buýt.

Đại khái mất nửa tiếng đã đến trường đại học sư phạm N.

Lý Thiên Vũ quen việc vào cổng trường chạy thẳng tới khu túc xá của nữ.

Lúc Lưu Lộ mở cửa phòng bị ba người trước mắt cười hì hì làm hoảng sợ, rồi vui mừng kêu lên: "Tiểu Vân!" Hai cô gái cười ôm nhau thắm thiết. Tha hương gặp bạn cũ, còn chuyện gì vui vẻ hơn?

Lưu Lộ dẫn ba người dạo qua một vòng quanh sân trường. Mấy người vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ.

Bỗng nhiên Chu Tiểu Vân tìm lại được cảm giác ấm áp bị mất đã lâu, bạn bè ấy à càng cũ càng thân thiết!

Chu Tiểu Vân chậc chậc tán thưởng: "Lưu Lộ, trường các cậu đẹp quá!"

Lưu Lộ cười nói: "Làm trò, Đại học N của cậu chả nổi danh phong cảnh tú lệ, lúc nào nhớ dẫn tớ đi tham quan tham quan nhá!"

Chu Tiểu Vân cũng cười trả lời: "Hoan nghênh bất cứ lúc nào, dù sao chủ nhật tớ hầu như không ra ngoài, đến trường cậu cứ trực tiếp đến ký túc xá nữ sinh tìm tớ."

Lý Thiên Vũ tranh thủ: "Lưu Lộ, trước khi đi em gọi điện thoại báo cho anh một tiếng, anh đi cùng em!" Kỳ thực ký túc xá cũng có điện thoại, chỉ là muốn gọi quá phiền phức, còn phải nói với người canh một tiếng. Vì thế mọi người không thích gọi điện ở ký túc.

Lưu Lộ cười ha ha liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái, đồng ý.

315. Chương 317: Làm Thế Nào Sắp Xếp Cuối Tuần Là Một Vấn Đề

Buổi trưa sau khi ăn một bữa ở ngoài, lại ở trong phòng Lưu Lộ chơi một lúc. Tầm bốn giờ chiều, Chu Tiểu Vân mới lưu luyến chia tay với Lưu Lộ. Hai người ước định sau này một tháng ít nhất phải gặp mặt một lần.

Đối với đề nghị này Lý Thiên Vũ giơ hai tay tán thành và nói có thể sửa thành một tuần một lần, bị hai nữ sinh trừng một cái mới sờ sờ mũi không lên tiếng nữa.

Chu Tiểu Vân vừa về tới trường học, chưa kịp nghỉ ngơi đã bị Tưởng Tiêu Đan kéo đi xem phim.

Rạp chiếu phim ngay trong trường, thực ra chính là phòng truyền thông có màn hình to, rộng lớn có thể chứa mấy trăm người, khá rõ nét.

Hôm nay chiếu bộ phim "Cổ hoặc tử"* do Trịnh Y Kiện và Trần Tiểu Xuân làm diễn viên chính. Vốn không tình nguyện lắm, Chu Tiểu Vân lập tức bị tình tiết gay cấn của bộ phim hấp dẫn. Bỏ qua những từ ngữ thô tục thỉnh thoảng xuất hiện, đây đúng là một bộ phim đáng xem. Nhất là tóc dài Trịnh Y Kiện, oa, đẹp trai quá!

(Cổ Hoặc Tử tên đầy đủ Cổ Hoặc Tử: Người trong giang hồ, là một một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường được công chiếu lần đầu năm 1996. Với dàn diễn viên chính gồm Trịnh Y Kiện, Trần Tiểu Xuân, Ngô Chấn Vũ, Lê Tư, Nhậm Đạt Hoa… Khi công chiếu, bộ phim đã được khán giả đón nhận nồng nhiệt và các nhà sản xuất đã quyết định cho ra đời tiếp phần thứ 2 của bộ phim là Cổ hoặc tử 2: Mãnh long quá giang. Nguồn: wikipedia)

Chu Tiểu Vân dù không thích con trai để tóc dài nhưng Trịnh Y Kiện để tóc dài thật sự soái kinh khủng.

Sau khi ra khỏi rạp, Chu Tiểu Vân ý do vị tẫn (chưa thoả mãn) nói: "Sau này lúc rảnh lại đi xem nhé!" Tưởng Tiêu Đan cười đắc ý .

Hàng tuần vào tối thứ năm và tối thứ sáu sẽ chiếu phim, mỗi đêm chiếu hai bộ phim. Mua ít đồ ăn vặt như hạt dưa, tôm đường (bim bim que vị tôm ý), khoai lang sấy mang vào trong vừa ăn vừa xem, một buổi tối trôi qua rất nhanh. Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan mê mẩn đi xem phim chiếu rạp.

Còn mấy nàng Tiền Đóa Đóa thích nhất là đi khiêu vũ, đến cuối tuần sẽ trang điểm xinh đẹp đi tham gia vũ hội.

Hoa Nhược Vũ nhìn Vu Giai trang điểm trước gương, hết soi trái lại ngắm phải thì tò mò hỏi: "Các cậu khiêu vũ ở đâu? Bên ngoài trường à?"

Vu Giai cười khẩy nói: "Đừng quê mùa thế chứ, trong trường có rất nhiều lớp mở vũ hội. Kê gọn bàn ghế, ở giữa chỉ cần một khoảng trống đủ nhảy thôi. Chẳng cần ai mời, thấy lớp nào trang trí đẹp xông vào là xong."

Hoa Nhược Vũ lẩm bẩm nói: "Tớ chưa bao giờ khiêu vũ cả!" Ngụ ý đương nhiên là vô cùng ao ước được đi. Vu Giai đành phải mời Hoa Nhược Vũ đi cùng.

Hơn tám giờ tối, Hoa Nhược Vũ về phòng một mình.

Chu Tiểu Vân ở trên giường đọc sách, vừa thấy Hoa Nhược Vũ trở về lập tức bỏ sách xuống hỏi: "Sao cậu về sớm thế, không phải nói muốn chơi đến chín rưỡi mới về à?"

Hoa Nhược Vũ uể oải nói: "Đừng nói nữa, Vu Giai và Tiền Đóa Đóa dẫn tớ vào trong một phòng học. Ở đó trang trí như thật vậy, có đèn màu xoay tròn, nhạc ầm ĩ làm tớ điếc cả tai. Hai người đó biết nhảy, tớ lại chẳng biết gì, ngồi chơi một lúc cảm thấy không có ý nghĩa nên về trước."

Hoa Nhược Vũ chưa nói hết, tuy nhảy đều chỉ là các điệu ba ba bốn bốn đơn giản nhưng Vu Giai và Tiền Đóa Đóa vừa đến đó đã có các nam sinh mời đi khiêu vũ. Chỉ có mình cô ngồi đó không ai ngó ngàng, ai! Nỗi bi ai của nữ sinh bình thường mà.

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một chút liền đoán ra vì sao Hoa Nhược Vũ khổ sở như vậy, nghĩ thầm đúng là không biết nên an ủi bạn ấy thế nào.

Chu Tiểu Vân giơ quyển sách trên tay nói: "Cậu muốn đọc sách không? Ở đây tớ còn một quyển."

Hoa Nhược Vũ thấy hứng thú, cầm sách Chu Tiểu Vân đưa tới lật lật: "Cậu không đọc tiểu thuyết ngôn tình à! Oa, là "đồi gió hú", nổi tiếng thế giới đó!" Nữ sinh giết thời gian tốt nhất đừng quá ham mê đọc tiểu thuyết ngôn tình.

Tịch Quyên và Vu Tình là hai tác giả tên đỏ thẫm trong giới ngôn tình, Hoa Nhược Vũ rất thích đọc tiểu thuyết của họ.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Có lúc tớ cũng đọc ngôn tình, cậu đừng nghĩ tớ cao xa như vậy."

Chu Tiểu Vân đọc rất nhiều thể loại, gần như là cái gì cũng đọc. Tiểu thuyết ngôn tình, tiểu thuyết võ hiệp lịch sử, tiểu thuyết nổi tiếng thế giới, nổi tiếng Trung Quốc vân vân và vân vân, đương nhiên cô thích nhất đọc tản văn của hai tác giả Tam Mao và Tịch Mộ Dung hay Trương Ái Linh, tác phẩm của họ đúng là xem không biết chán.

Trước đây học cấp ba cả ngày bận học không có thời gian và tâm tư đọc kỹ, hiện tại học đại học có chỗ tốt lớn nhất là có thể đọc sách tuỳ theo ý thích, thực sự quá hạnh phúc!

Hoa Nhược Vũ hỏi: "Sách này cậu mượn ở đâu?"

"Cửa hàng nhỏ trong trường, đôi lúc tớ cũng ra cửa hàng bên ngoài cổng trường thuê sách về xem." Bây giờ mấy chủ cửa hàng thuê sách đều biết Chu Tiểu Vân .

"Vì sao cậu không vào thư viện mượn sách? Trong thư viện của trường cũng có rất nhiều sách." Hơn nữa được mượn sách miễn phí, chỉ cần trả đúng hạn.

Chu Tiểu Vân lại không muốn đến thư viện. Cô luôn cảm thấy đồ thư viện quá… Nói thế nào nhỉ, đó là nơi không khí quá nghiêm túc, ngồi đọc cứ thấy không tự nhiên. Hơn nữa cô chưa từng mượn sách ở đó, cũng sợ thủ tục mượn quá phiền phức. Dù sao đi thuê sách cũng tiện hơn.

Hoa Nhược Vũ và Chu Tiểu Vân mỗi người đang cầm một quyển sách, vừa xem vừa trò chuyện, cuối cùng dứt khoát bỏ sách ngồi buôn.

"Cạch", cửa được mở ra.

Tiền Đóa Đóa mặt hồng hồng cao giọng cười nói bước vào, vừa đi vừa nói với Vu Giai đằng sau: "Hôm nay được nhảy tận hứng, tuần sau chúng ta lại đi." Vu Giai liên thanh phụ họa.

Cùng nhau trở về còn có Doãn Dao. Cô mặc một chiếc quần rất đặc biệt, là một cái quần jean bó sát người, để lộ toàn bộ nét đẹp của đôi chân dài miên man. Cô chỉ trang điểm rất nhẹ vô cùng xinh đẹp.

Hoa Nhược Vũ nhìn mấy người đi vào phòng, nụ cười cứng đờ.

Vu Giai thấy Hoa Nhược Vũ giả vờ trách: "Ai nha, sao cậu đi trước cũng không nói một tiếng. Làm hại chúng tớ tìm cậu khắp nơi."

Hoa Nhược Vũ cười áy náy: "Tớ không biết nhảy nên về trước."

Doãn Dao nói: "Không biết nhảy thì để nam sinh dạy cậu, ngay từ đầu đâu có ai biết nhảy. Về sau luyện nhiều sẽ quen."

Ngay cả Chu Tiểu Vân cũng nghe ra ý trào phúng nhẹ trong giọng điệu đó. Cô không đành lòng thấy bộ dáng Hoa Nhược Vũ đáng thương không nói được, nói: "Nhược Vũ, cậu không thích đi khiêu vũ cứ nói thẳng ra, sau này ở ký túc đọc sách với tớ."

Hoa Nhược Vũ đáp lại việc Chu Tiểu Vân giải vây bằng ánh mắt cảm kích.

Doãn Dao hậm hực tháo trang sức, rửa mặt.

Chu Tiểu Vân thầm than: Tính cách quá khác biệt mà cùng sinh hoạt dưới một mái hiên, thảo nào phát sinh không ít mâu thuẫn. Giờ mới là bắt đầu, không biết lâu ngày sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, Lộ Lệ Nhã và Liêu Thanh Thanh cùng về, trong tay hai người xách một đống lớn đồ ăn vặt.

Lộ Lệ Nhã vừa cười vừa nói: "Hôm nay tớ và Thanh Thanh ra siêu thị mới khai trường ở cổng trường xem, có rất nhiều đồ ăn ngon. Mọi người ra ăn cùng đi!"

Liêu Thanh Thanh sớm cầm túi đến trước mặt mọi người.

Tiền Đóa Đóa tinh mắt lấy túi ô mai ra, Vu Giai ầm ĩ đòi ăn cùng.

Chu Tiểu Vân cầm một bọc nhỏ khoai tây chiên, cái này tốt nhất, không giống ăn hạt dưa phải cắn vỏ. Hoa Nhược Vũ thấy Chu Tiểu Vân ăn mùi ngon, cũng bốc mấy miếng ăn, nói "Ngon thật".

Chậm nhất là Tưởng Tiêu Đan vừa về, cô cười hì hì cầm túi bánh bích quy lớn nhất bóc ăn, cậu một cái tớ một cái, rất nhanh một túi bánh đã bị ăn sạch.

Bầu không khí hơi xấu hổ ban nãy nhanh chóng biến mất, trong phòng lại bắt đầu náo nhiệt.

316. Chương 318: Hội Văn Học Trăng Lưỡi Liềm

Hoạt động đặc sắc nhất trong cuộc sống ở đại học thuộc về hoạt động của các hội nhóm. Không lâu sau khai giảng, các hội lớn bắt đầu cuộc đại chiến "Cướp tân sinh viên" oanh oanh liệt liệt. Tất cả đều nhắm vào những sinh viên mới năm nhất, người người xoa tay chuẩn bị mở rộng quy mô của hội.

Tưởng Tiêu Đan cao hơn Chu Tiểu Vân một chút, vốn thích vận động cô nàng báo tên vào Hội bóng rổ. Tưởng Tiêu Đan còn muốn lôi kéo cả Chu Tiểu Vân, cô hoảng sợ từ chối: "Chị hai à, tha cho em đi. Em không biết chơi bóng rổ đâu."

Tưởng Tiêu Đan đánh giá chiều cao của Chu Tiểu Vân, tiếc nuối: "Cậu cao thế này, không chơi bóng rổ quá lãng phí."

Chu Tiểu Vân đứng trong đám nữ sinh khá nổi bật với chiều cao 1m68, cô chỉ thấp hơn Tưởng Tiêu Đan một chút. (Oa, CTV cao phết nhỉ, cao hơn ta 2cm, vậy bạn TTD này chắc cao 1m7 rùi)

Sau khi Chu Tiểu Vân quan sát cẩn thận, cô quyết định chọn hội mình thấy hứng thú nhất —— Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm. Vừa nghe tên đã biết là hội nhóm của những người yêu thích văn học tụ tập, rất hợp

với sở thích của cô. Sinh viên ấy mà, tình yêu và hội nhóm là những "môn học" bắt buộc, đương nhiên cô cũng muốn thử trải qua cả hai.

Hội trưởng Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm không phải ai khác, chính là học trưởng tiếp đón tân sinh viên cô từng gặp lúc mới tới thành phố N, tên Tần Hãn.

Lúc cô nghe thấy tên anh ta thì toát mồ hôi, đây không phải là tên Quỳnh Dao a di thường dùng để đặt cho nam chính à? Cũng tên là Tần Hãn nhé! May thay từ "Hãn" này và từ "Hãn" kia không giống nhau. Nhưng Tần Hãn cũng rất đẹp trai, nghe nói được xưng là tình nhân trong mộng của đông đảo nữ sinh. Bây giờ anh ta đang theo đuổi hệ hoa Nhạc Tuyền.

Quên chưa nói, Nhạc Tuyền là Phó hội trưởng của Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm.

Bình thường hội Văn học không hoạt động nhiều, hai ba tuần mới tổ chức tụ hội một lần, không giống với các hội nhóm khác động một tí là họp hành.

Nhưng số lượng thành viên của hội không hề ít. Có rất nhiều tân sinh viên, có lẽ không thiếu người bị tuấn nam Tần Hãn và mỹ nữ Nhạc Tuyền thu hút nên đến đăng kí.

Chỗ ghi danh của các hội nhóm trong trường, bàn của Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm náo nhiệt nhất. Đành chịu thôi, có Tần Hãn và Nhạc Tuyền tự mình tọa trấn, đương nhiên không giống bình thường. Cũng có nhiều người ôm tâm lý góp vui đứng quanh quẩn trước bàn đó, sau khi tổng kết, phát hiện thu hút được rất nhiều nhân tài.

Chu Tiểu Vân từng tham gia mấy lần tụ hội của Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm, hầu như chọn họp lúc bốn giờ chiều, phần lớn địa điểm là ở một lớp học. Một nhóm người ngồi quây lại khoác lác chuyện trên trời dưới đất, thổi phồng tác phẩm của người khác, trao đổi gần đây đọc những sách gì hay nói cảm nhận về một tác phẩm nào đó.

Đại học N có một tờ báo trường do Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm chịu trách nhiệm chính. Hàng tháng các hội viên trong Hội phải nộp một bài viết, đề tài không giới hạn. Cuối cùng chọn những tác phẩm xuất sắc trong số đó để đăng, đương nhiên tiền nhuận bút có hạn, nhưng đây chính là một vinh dự lớn lao.

Chu Tiểu Vân cảm thấy rất hứng thú với hoạt động này, nhất là khi lần đầu tiên nộp bài đã được chọn khiến cô càng hài lòng.

Gần kết thúc một học kỳ, Chu Tiểu Vân nhận tiền nhuận bút lần thứ ba từ lúc vào Hội tới nay, tổng cộng cô cũng nộp ba lần bản thảo. Giữa một nhóm nữ sinh mới xuất sắc, Chu Tiểu Vân vẫn là người khó có thể bỏ qua, gương mặt luôn mỉm cười làm cho người đối diện rất dễ sinh ra hảo cảm.

Tần Hãn một mực theo đuổi Nhạc Tuyền, đáng tiếc Nhạc Tuyền tính cách cao ngạo, bị gọi là "Nhạc băng sơn", từ trước đến nay không cho nam sinh sắc mặt tốt. Tần Hãn tìm mọi cách ân cần cũng không bắt trái tim người đẹp làm tù binh. Bây giờ gặp Chu Tiểu Vân tươi mát tú lệ, trong lòng Tần Hãn nổi lên chút tâm tư nhỏ.

Cô gái kiêu ngạo khiến người ta nảy sinh ý nghĩ chinh phục, nhưng ở chung lâu dài mới thấy nữ sinh bình dị gần gũi vẫn đáng yêu hơn! Vì thế, lợi dụng hoạt động của Hội, Tần Hãn lợi dụng chức Hội trưởng tiếp cận Chu Tiểu Vân.

Tần Hãn bước tới bên cạnh Chu Tiểu Vân: "Chu Tiểu Vân, chúc mừng em, lần này bài viết của em lại được đăng."

Chu Tiểu Vân đang đọc tờ báo mới in, nhìn thấy tác phẩm của mình được in trên giấy cảm giác tự hào này không thể diễn tả hết thành lời. Đang say sưa trong thoả mãn, cô ngạc nhiên khi nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói. Quay lại phát hiện ra là Tần Hãn, cô lễ phép nở nụ cười.

Cô và mọi người trong Hội văn học quan hệ rất bình thường, không có người đặc biệt thân thiết. Có lẽ đây cũng là tính cách của Chu Tiểu Vân, cô luôn duy trì khoảng cách nhất định với mọi người xung quanh. Làm bạn, đương nhiên có thể. Nhưng chơi thân thì rất ít.

Muốn trở thành bạn thân đều phải trải qua quãng thời gian ở chung lâu dài để bồi dưỡng tình cảm mật thiết, Chu Tiểu Vân rất khó tưởng tượng có một ngày mình sẽ nhất kiến như cố (vừa gặp đã thân quen) với

ai đó. Đây cũng là một khuyết điểm lớn của cô, hình như đối với bất cứ chuyện gì đều khuyết thiếu một chút nhiệt tình.

Chu Tiểu Vân kiên trì lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười nói một hai câu. Nếu có người quen thuộc với cô ở đây, chắc chắn biết nụ cười của cô chỉ là có lệ.

Hiển nhiên, Tần Hãn hiểu sai hoàn toàn. Anh ta thấy Chu Tiểu Vân và mình "Trò chuyện với nhau thật vui" —— không biết anh ta lấy kết luận này ở đâu ra nên càng nói càng hăng say.

Nhạc Tuyền ho nhẹ một tiếng: "Tần Hãn, hoạt động lần này của chúng ta có thể kết thúc rồi!"

Tần Hãn không tình nguyện ừ một tiếng, sau đó tuyên bố kết thúc.

Nhạc Tuyền thấy Tần Hãn nhìn chằm chằm vào hướng Chu Tiểu Vân, trong lòng có chút không thoải mái. Con gái mà, đều thích các chàng trai vây quanh mình, mặc kệ anh ta có phải là người mình thích không.

"Tần Hãn, tối nay em rảnh, không phải anh từng nói có dịp muốn mời em đi xem phim à?" Nhạc Tuyền nhẹ nhàng nói một câu làm cho tâm tư bay loạn của Tần Hãn lập tức tỉnh táo.

Anh ta hẹn Nhạc Tuyền bao nhiêu lần Nhạc Tuyền luôn luôn xa cách, không nghĩ tới lần này cô ấy lại chủ động muốn hẹn hò với mình, ha ha, thật may mắn!

Không khéo là tối hôm đó rạp chiếu phim trong trường chiếu bộ phim của Trịnh Y Kiện – diễn viên Chu Tiểu Vân thích nhất. Buổi trưa nhìn thấy poster tuyên truyền cô đã hẹn với Tưởng Tiêu Đan tối nay đi xem. Vì thế, chạm mặt nhau ở cửa rạp chiếu phim là chuyện tình cờ.

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan còn có Hoa Nhược Vũ đang cười cười nói nói đi tới cửa thì đụng phải Tần Hãn cùng Nhạc Tuyền.

Hoa Nhược Vũ đang chán chết ở trong phòng, vừa nghe nói Chu Tiểu Vân định đi xem phim cũng đòi đi theo. Nhìn thấy Tần Hãn đối với Hoa Nhược Vũ mà nói là một bất ngờ vui vẻ. Tần Hãn là tài tử nổi tiếng nhất hệ tiếng Trung, văn hay chữ tốt, quan trọng hơn là đẹp trai, có rất nhiều nữ sinh thích anh ta!

Chu Tiểu Vân nở nụ cười khi nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Hoa Nhược Vũ. Còn Tần Hãn lại cho rằng nụ cười của cô bởi vì nhìn thấy mình, trong lòng đột nhiên thấy thoả mãn, sau khi chào hỏi đám Chu Tiểu Vân lại hàn huyên mấy câu.

Nhạc Tuyền lạnh mặt, không kiên nhẫn nói: "Anh có định vào xem nữa không? Hay là anh đứng đây trò chuyện cả đêm nhé." Tần Hãn xấu hổ nói với Chu Tiểu Vân một tiếng rồi theo Nhạc Tuyền vào trong.

Hoa Nhược Vũ lẩm bẩm: "Chỉ có mỹ nữ như Nhạc Tuyền mới dám đối xử với bạch mã hoàng tử của lòng tôi như thế, ai!"

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan cười khúc khích mãi. Lời kịch buồn cười quá.

317. Chương 319: Kỳ Thi Cuối Kì Ở Đại Học

Sắp đến kỳ thi cuối kì, đám sinh viên bình thường lười nhác cuối cùng cũng có ý thức khẩn trương. Thư viện cầu thang phòng học mấy chỗ này luôn kín người hết chỗ, khắp nơi đều là người ôn tập đọc bài.

Nhóm ham chơi nhất là Tiền Đóa Đóa và Vu Giai, hai người vẻ mặt đau khổ rời khỏi giường từ sớm đi tìm khoanh vùng ôn thi. Nhưng tìm phần khoanh vùng trước khi thi ở đâu? Hắc hắc, của Chu Tiểu Vân chứ ai nữa!

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân có thói quen ghi chú đầy đủ, tất cả các môn học cô đều có vở ghi tỉ mỉ rõ ràng.

Bình thường luôn trêu Chu Tiểu Vân lề mề, lúc này Tiền Đóa Đóa cầm cuốn vở ghi như cầm bảo bối, cùng Vu Giai, Doãn Dao mang đi phô tô thành nhiều bản, cả một chồng dầy. Chỉ cần phô tô một bản á? Thôi đi, còn mấy ngày nữa đến cuộc thi, đừng để thi trượt, mất mặt lắm.

Hoa Nhược Vũ luôn chăm chỉ học hành, tới lúc gần thi, cô giống Chu Tiểu Vân đều có dáng vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì to tát cả.

Thấy Liêu Thanh Thanh và Lộ Lệ Nhã cũng mượn vở Chu Tiểu Vân đi phô tô, trong lòng Hoa Nhược Vũ có chút không phục, nghĩ thầm sao người người đều đi mượn vở của Chu Tiểu Vân mà không mượn của mình, vở mình cũng ghi rất đầy đủ mà.

Chờ đến khi cầm vở Chu Tiểu Vân xem, cô mới triệt để tâm phục khẩu phục: "Chu Tiểu Vân, sao cậu viết chữ đẹp thế hả? Có thể mang ra làm bảng chữ mẫu đó."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Đừng khoa trương vậy chứ, tớ chỉ được cái viết cẩn thận thôi, chưa thể nói là đẹp."

Tưởng Tiêu Đan không khách khí cướp lấy quyển vở xem, mở to mắt: "Eo ơi, cậu khiêm tốn quá đấy, chữ này không đẹp thì chữ nào mới gọi là đẹp? Lạ thật, chúng ta đều đi ra từ thời cấp ba học hành gian khổ, làm gì có thời gian nhàn hạ thoải mái luyện chữ! Cậu luyện chữ từ bao giờ hả?"

Chu Tiểu Vân giả vờ suy nghĩ một lúc: "Có lẽ lúc ở trong bụng mẹ tớ đã bắt đầu luyện rồi!" Tưởng Tiêu Đan cười đánh cô một cái.

Chu Tiểu Vân cầm vở ghi của mình mà tâm trí nhớ về hồi tiểu học mỗi ngày luyện bút lông. Thoáng như mới hôm qua, chỉ chớp mắt cô đã là sinh viên đại học N.

Vô tình nhất là thời gian, mặc kệ bạn có tình nguyện không, nó không hề nương tay, luôn chạy phía trước. May mắn thay vẫn có rất nhiều kỷ niệm ấm áp để hoài niệm.

Phong cảnh của Đại học N rất đẹp, có những đoạn hành lang thật dài xuyên qua toàn bộ sân trường. Bây giờ đang ngày đông giá rét, bốn phía trụi lủi không có gì đẹp mắt. Nếu là chính giữa mùa hè, những cây mây xanh mướt phủ kín hành lang vừa đẹp lại mát mẻ, rất thú vị!

Sáng sớm đã có nhiều học sinh chạy tới thư viện trường xếp chỗ. Chu Tiểu Vân sóng vai bước chậm cùng Hoa Nhược Vũ đi về hướng lớp học, nhìn dọc đường đi các sinh viên tụ năm tụm ba trong vườn trường đọc sách, không khỏi cười thầm. Giống như có một luồng gió học tập thổi qua ngôi trường đại học xinh đẹp này vậy!

Bước vào phòng, haha, có rất nhiều bạn học tới từ sớm, bình thường các sinh viên ham đọc tiểu thuyết nói chuyện phiếm khoảng thời gian này đều rất chăm chỉ!

Chu Tiểu Vân đã nghe nói ở đại học sẽ có học bổng, nghe nói học bổng của Đại học N cực kì cao. Học bổng loại một có khi lên tới hai nghìn đồng (nguyên)!

Nhưng số lượng học bổng loại một của mỗi lớp cực ít, chỉ có một, hai người được thôi. Học bổng loại hai thì giảm xuống còn một nghìn, loại ba càng ít hơn, chỉ có năm trăm đồng. Tất nhiên, số lượng học bổng loại này nhiều hơn hẳn hai loại trên. Túm lại, tỉ lệ "Trúng thưởng" không vượt quá ba mươi phần trăm tổng số sinh viên trong lớp.

Chu Tiểu Vân đặt mục tiêu là học bổng loại một. Cô nghĩ thầm coi như kiếm một khoản thu nhập. Hai nghìn đồng là một số tiền rất lớn. Nếu đạt được học bổng này, đủ nộp học phí cho cả học kỳ sau.

Nghe nói có mấy nam sinh tương đối hiểu luật bỏ tiền mời các giáo viên ăn cơm, có lẽ muốn xin ít "tài liệu nội bộ".

Chu Tiểu Vân nghe Tiền Đóa Đóa nhắc tới chuyện này, kinh ngạc mở to mắt. Là cô quá lạc hậu hay thế giới này phát triển quá nhanh hả?

Tiền Đóa Đóa thấy dáng vẻ của Chu Tiểu Vân, nở nụ cười: "Tiểu Vân, tớ nói trước với mấy cậu kia rồi, đến lúc đó tài nguyên cùng chia sẻ một chút." Nói xong còn nhìn Chu Tiểu Vân chứng minh nghĩa khí của mình.

Chu Tiểu Vân dở khóc dở cười: "Quên đi, thứ cho kẻ bất tài này!"

Không ngờ hai ngày sau, Tiền Đóa Đóa thần bí hề hề cầm mấy tờ giấy trở về ký túc xá. Các cô gái xông lên, la hét đòi nhìn.

Chu Tiểu Vân cũng nổi lên lòng hiếu kỳ, tò mò qua xem, đợi phát hiện cái gọi là tài liệu nội bộ kia chỉ là mấy thứ bình thường trên lớp giáo viên đã nhắc thì lại lui ra.

Tưởng Tiêu Đan ỷ vào ưu thế chiều cao giành lấy tư liệu trước, đọc mấy dòng rồi trả lại cho Tiền Đóa Đóa: "Đại tỷ, xin chị đấy, cái này cũng gọi là đề thi bí mật à. Toàn là nội dung bình thường đi học cho ghi mà!"

Tiền Đóa Đóa lầu bầu : "Cái chính là bình thường đi học chị mày đâu có nghe!" Mọi người cười lăn cười bò.

Khác hẳn với những người khác sầu mi khổ kiểm than thở, Chu Tiểu Vân lòng tràn đầy mong mỏi kỳ thi đến nhanh một chút.

Đã rời khỏi nhà gần nửa năm, cô rất nhớ nhà.

Bình thường mỗi cuối tuần cô đều ra buồng điện thoại công cộng gọi về nhà, thỉnh thoảng cũng gọi cho anh trai Đại Bảo. Hai anh em tuy nói cùng ở một thành phố, nhưng nửa năm mới gặp mặt hai lần. Mỗi lần đều vội vội vàng vàng, Đại Bảo tranh thủ giờ nghỉ đến thăm Chu Tiểu Vân ăn bữa cơm rồi lại chạy đi.

Trong lòng Chu Tiểu Vân đang nghĩ cuối năm nay có nên đợi anh Đại Bảo cùng về nhà không thì anh ấy tới tìm cô.

Đại Bảo rất ít khi bước chân vào ký túc xá của Chu Tiểu Vân, không ngờ lần này còn tìm đến tận phòng.

Chu Tiểu Vân đang giặt quần áo, Tiền Đóa Đóa chạy rất nhanh đến nhà phòng nước gọi cô: "Tiểu Vân, anh trai em đến tìm em đấy!"

Chu Tiểu Vân vừa nghe thấy thế, vui mừng để hết quần áo chưa giặt xong trong chậu, sau đó chạy thật nhanh về ký túc.

Vóc dáng cao lớn của Đại Bảo và ký túc xá cho nữ sinh ở không hài hoà lắm.

"Anh!" Chu Tiểu Vân cao giọng giọng. Đại Bảo cười sang sảng, tiếp nhận chậu trong tay Chu Tiểu Vân đặt trên bàn.

Chu Tiểu Vân không thể chờ đợi được hỏi: "Anh, sao hôm anh lại tới tìm em thế?"

Đại Bảo hỏi: "Hôm nay không phải huấn luyện được nghỉ một ngày, nên anh qua thăm em. Hai tháng nay em sống thế nào? Đủ tiền tiêu không?"

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo muốn đưa tiền ình vội vã chối từ: "Không cần đâu anh, mỗi tháng ba ba đều chuyển sinh hoạt phí cho em mà. Tháng nào em cũng dùng không hết, nửa năm nay tiết kiệm được không ít, sắp thành tiểu phú bà rồi."

Đại Bảo đành cất tiền đi: "Vậy sau này anh sẽ mua gì đó tặng em."

Chu Tiểu Vân không đem những lời Đại Bảo thuận miệng nói để trong lòng, hai anh em tâm sự về tình hình cuộc sống gần đây. Cô thấy trong ký túc đông người không tiện nên dẫn Đại Bảo ra ngoài dạo quanh sân trường.

Trông mấy người kia làm bộ bận rộn kì thực tai dựng thẳng lên hóng, Chu Tiểu Vân cảm thấy nói chuyện không được tự nhiên, đi ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Tiền Đóa Đóa thấy Đại Bảo và Chu Tiểu Vân ra khỏi ký túc xá thất vọng thở dài, lẩm bẩm nói: "Anh trai Chu Tiểu Vân đúng là càng nhìn càng đẹp trai!"

Tiền Đóa Đóa lẩm bẩm bị Vu Giai thính tai nghe được, Vu Giai trêu: "Xuân tâm nảy mầm rồi hả Tiền đại tiểu thư!"

318. Chương 320: Người Ái Mộ Đại Bảo

Chờ Đại Bảo đi rồi, Chu Tiểu Vân mới trở về ký ký túc xá.

Tiền Đóa Đóa vừa thấy Chu Tiểu Vân trở về hứng thú bừng bừng hỏi thăm chuyện của Đại Bảo: "Chu Tiểu Vân, anh trai em năm nay bao nhiêu tuổi?"

Chu Tiểu Vân cảm thấy thái độ Tiền Đóa Đóa hôm nay là lạ: "Hai mươi, sang năm hai mươi mốt, sao thế?"

Tiền Đóa Đóa lẩm bẩm: "Hai mươi, bằng tuổi mình. Được rồi, giờ anh ấy học ở đâu? Khoa gì của trường nào?"

Chu Tiểu Vân đáp: "Hiện tại anh ấy không đi học, đang ở đội điền kinh của tỉnh, là vận động viên điền kinh."

Oa! Đám nữ sinh ồ lên!

Doãn Dao lắc lắc tay Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, cậu kín tiếng quá, sao chuyện này đến bây giờ cũng không nói cho chúng tớ biết?" Mấy người kia sôi nổi phụ họa.

Chu Tiểu Vân phát hiện mình quả thực không theo kịp suy nghĩ của mọi người, rõ ràng đây là chuyện nhà cô, tại sao phải nói cho họ biết. Đương nhiên, dù nghĩ như vậy, ngoài miệng cô vẫn tỏ vẻ xin khoan dung tha thứ.

Tiền Đóa Đóa hắc hắc cười nịnh nọt tới gần Chu Tiểu Vân, khiến cô nổi da gà toàn thân: "Tiểu Vân, anh em có bạn gái chưa? Chị có thể chủ động ghi tên ứng cử không?"

Chu Tiểu Vân giờ mới vỡ lẽ, hoá ra Tiền đại tiểu thư nhìn trúng anh Đại Bảo a! Ha ha, không nghĩ tới Đại Bảo cũng rất có mị lực đấy chứ!

Chu Tiểu Vân vuốt tay: "Anh em không có bạn gái, nhưng anh ấy sớm có người trong lòng rồi."

Có lẽ anh Đại Bảo vẫn nhớ thương Lưu Lộ! Nếu không, sẽ không hỏi thăm địa chỉ và số điện thoại Lưu Lộ. Không biết anh ấy lúc nào bắt tay vào hành động…

Tiền Đóa Đóa thẳng thắn nói: "Không sao, chỉ cần không có bạn gái là được. Lần sau anh em tới nhớ dẫn chị đi theo, chưa biết chừng vừa thấy chị anh ấy đã thích chị rồi!"

Vu Giai thêm một câu: "Có bạn gái cũng chẳng sao, cướp lấy là xong."

Chu Tiểu Vân và các nữ sinh khác đồng thời nhìn về phía Vu Giai, bất ngờ phun ra lời thật a. Vu Giai cười hì hì, không nhận thấy lời mình nói ra có gì không ổn.

Từ đó Tiểu Vân lại có thêm phiền não, bởi vì Tiền Đóa Đóa không có việc gì lại truy hỏi lúc nào Đại Bảo đến thăm cô.

Chu Tiểu Vân đành trả lời có lệ: "Anh em bận huấn luyện mà, tết âm lịch năm nay không được về nhà, lần trước anh ấy đến tìm để nói cho em bảo em một mình về quê. Có lẽ chờ lúc anh ấy rảnh rỗi mới đến!"

Cuối cùng tạm thời ứng phó được với Tiền Đóa Đóa.

Kỳ thi cuối kì đã tới, Chu Tiểu Vân dễ dàng thi xong, trong lòng cảm khái đại học đúng là đại học, không thể đánh đồng với cuộc sống cực khổ ở cấp ba. Nếu như so sánh cấp ba với lò luyện ngục thì đại học chính là thiên đường!

Có người hình dung đại học là bốn năm chơi đùa.

Đối với rất nhiều người cuộc sống đại học thực sự đúng như thế, nghe nói một số trường đại học trốn học đã thành phong trào, rất nhiều học sinh không biết mặt giáo viên, thẳng đến khi thi, những người bình thường đi học không hề thấy bóng lúc này mới trình diện đầy đủ.

Bầu không khí học tập của đại học N khá tốt, tất nhiên có người ham chơi, thế nhưng không ít người nghiêm túc học tập —— đương nhiên, ở đại học nghiêm túc và nghiêm túc trong cấp ba là hai chuyện khác nhau, trình độ không thể giống nhau.

Chu Tiểu Vân duy trì thói quen nhất quán của mình, lúc nghe giảng bài nghiêm túc ghi chép chưa bao giờ trốn tiết. Cho nên cô thực sự cảm thấy hiện tại cuộc sống học tập rất nhẹ nhàng.

Tiền Đóa Đóa thi xong uể oải nói: "Không biết sẽ có mấy môn bị thi lại đây!"

Tưởng Tiêu Đan trêu: "Không phải cậu tìm được một đống tài liệu nội bộ à? Không trúng sao!"

Tiền Đóa Đóa tức giận nói: "Đừng nói nữa, tớ hằng ngày lật đống tư liệu kia đến độ sắp rách luôn, kết quả căn bản không thi vào nó."

Cuối cùng Hoa Nhược Vũ vào lúc này tìm được chút kiêu ngạo và tự hào: "Đề thi lần này không khó chút nào, tớ làm cũng được."

Vu Giai tức giận nói: "Được, biết cậu giỏi rồi." Hoa Nhược Vũ cười đắc ý.

Chu Tiểu Vân từ trước đến nay không tham dự vào mấy đề tài kiểu này, yên lặng thu dọn hành lý của mình. Nghĩ đến sắp về nhà, tâm trạng cô rất vui vẻ.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Chu Tiểu Vân ra mở cửa.

Trước mắt là ba người Lưu Lộ, Lý Thiên Vũ cùng Dương Phàm.

Chu Tiểu Vân vội bảo mọi người vào trong: "Lưu Lộ, mấy người các cậu sao đến nhanh thế. Tớ đang định gọi điện thoại rủ cậu cùng về quê đấy!"

Lưu Lộ cười hì hì: "Hai ngày trước anh Tiểu Vũ thi xong, anh ấy đến chỗ tớ, chờ tớ thu dọn hành lý rồi cùng nhau tới. Đi tìm Dương Phàm trước sau đó sẽ tới tìm cậu, hành lý để hết ở chỗ Dương Phàm rồi! Cậu xong chưa?"

Chu Tiểu Vân giơ túi xách trong tay: "Chẳng có đồ gì nhiều, tớ mang mấy bộ quần áo về thôi."

Lý Thiên Vũ đã tới mấy lần rốt cuộc được vào phòng Chu Tiểu Vân, cảm thấy rất hài lòng.

Dương Phàm thấy một đống nữ sinh trong ký túc xá nhìn chằm chằm vào mình có chút ăn không tiêu, kéo Lý Thiên Vũ ra ngoài chờ.

Bốn người hẹn nhau sáng sớm mai trở về thị trấn, buổi tối Lý Thiên Vũ đến chỗ Dương Phàm, Lưu Lộ thì ngủ cùng Chu Tiểu Vân. Hai người thì thầm tâm sự rất lâu.

Lưu Lộ và Chu Tiểu Vân trốn trong chăn thầm thì: "Tiểu Vân, trong lớp có một nam sinh đang đeo đuổi tớ!"

Lòng Chu Tiểu Vân nhất thời căng thẳng, cũng thấp giọng hỏi: "Cậu ta trông thế nào? Cậu chấp nhận rồi à?"

"Nam sinh kia lớn lên cũng được, là bạn học. Cả ngày cậu ta hẹn tớ đi xem phim ăn cơm gì gì đó, đều bị tớ từ chối. Giờ tớ còn quá nhỏ, không muốn nói chuyện yêu đương. Đợi hai năm nữa đi!"

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm thay Đại Bảo.

Lưu Lộ lại hỏi: "Anh Tiểu Vũ thường tới tìm cậu à?"

Trong bóng tối không thấy rõ mặt Lưu Lộ, nhưng Chu Tiểu Vân có thể từ giọng điệu mang ý cười của cô ấy hình dung ra bộ dáng xem kịch vui.

Chu Tiểu Vân phủ nhận: "Không thường xuyên tới, đều là cùng đi với Dương Phàm. Có lúc lại cùng cậu qua đây, dù sao không đến một mình."

Không thường xuyên lắm, một tháng chỉ một, hai lần mà thôi. Mỗi lần đều kéo theo Dương Phàm hoặc Lưu Lộ, hại cô muốn từ chối cũng khó mở lời.

Lưu Lộ cúi đầu cười, xem ra anh họ rất thông minh, biết kéo theo "tấm chắn". Nếu một mình tìm Chu Tiểu Vân chưa biết chừng đã bị từ chối ngoài cửa luôn.

Lưu Lộ vì Lý Thiên Vũ kêu oan: "Tiểu Vân, anh Tiểu Vũ là người tốt, vào đại học cũng không bỏ phí việc học, còn làm thêm ngoài giờ trong trường nữa! Sinh hoạt phí hàng tháng gần như không nhận của gia đình, đều là do chính anh ấy kiếm được. Vừa săn sóc lại hài hước, đối với cậu khăng khăng một mực, sao cậu không thể tiếp nhận anh ấy?"

Chu Tiểu Vân á khẩu không biết nên nói gì với Lưu Lộ nữa.

Lưu Lộ nói những điều này Chu Tiểu Vân đương nhiên biết, mỗi lần Lý Thiên Vũ đến đều một năm một mười "báo cáo" với cô tình hình gần đây của mình. Cô muốn không biết cũng khó.

Cái gọi là làm thêm ngoài giờ thật ra là một hình thức làm công trong trường, do trường học hỗ trợ cung cấp ột số học sinh tương đối nghèo khó. Quét sân trường học, làm ở căng tin hoặc dọn nhà vệ sinh vân vân, phải làm nhiều mà được nhận ít tiền nên rất nhiều học sinh không muốn làm.

Không ngờ Lý Thiên Vũ sẽ làm chuyện như vậy.

Lý Thiên Vũ trong trí nhớ vẫn lười nhác kia…

Chu Tiểu Vân thúc giục: "Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy!"

Nói xong nhắm mắt ngủ, mặc cho Lưu Lộ truy hỏi thế nào cũng không chịu nói nữa.

Lưu Lộ chịu thua: "Thật là một hũ nút!" Xem ra lần truy hỏi này lại tuyên bố thất bại, ngủ thôi!

319. Chương 321: Về Nhà

Rời giường từ sáng sớm, sau khi ăn sáng, bốn người Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ, Lý Thiên Vũ và Dương Phàm cùng tới bến xe mua vé ô tô đường dài về nhà.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, tốc độ nhanh dần. Trên xe rất đông người đi nên hơi chen chúc, có lẽ vì là thời kỳ cao điểm đầu xuân. Chu Tiểu Vân mở cửa sổ, lập tức một cơn gió lạnh ùa vào, thấy vậy, cô vội vã đóng cửa lại, chỉ chừa một khe hở nho nhỏ để không khí lưu thông.

Cũng may, dọc đường đi bốn người cười cười nói nói nên không cảm thấy buồn chán, mỗi người đều kể lại những chuyện xảy ra trong trường học của mình.

Dương Phàm làm lớp trưởng, nghe nói kỳ sau chuẩn bị gia nhập hội học sinh.

Lưu Lộ nghe xong rất hâm mộ: "Haizzz, nam sinh và nữ sinh thật khác nhau quá đi. Bên trường tớ cũng vậy, hội học sinh là thiên hạ của nam sinh, nữ sinh muốn làm cán bộ cũng không dễ dàng."

Lý Thiên Vũ cười cười: "Tớ cũng thuộc ban cán sự lớp, chủ nhiệm đang chuẩn bị đề cử tớ vào hội học sinh đây!"

Chu Tiểu Vân mỉm cười không nói.

Lưu Lộ hiếu kỳ: "Chu Tiểu Vân, cậu làm chức gì trong lớp? Khi học cấp ba, cậu từng làm lớp trưởng tận ba năm còn gì!"

Chu Tiểu Vân nhún nhún vai: "Tớ không làm gì cả, sau khai giảng thầy giáo chỉ định vào ban cán sự, tớ từ chối rồi."

Lưu Lộ không hiểu: "Sao vậy? Làm cán bộ ở đại học rất tốt mà, nếu là thành viên trong hội học sinh lúc tìm việc làm sẽ có lợi hơn đó!"

Chu Tiểu Vân nghĩ một chút rồi nói: "Tớ ngại phiền phức."

Làm cán bộ nhiều năm như vậy quá đủ rồi, lên đại học nên ung dung thoải mái một chút, làm dân thường rất tốt, không có gì phiền toái, trong lớp có chuyện gì cũng có thể từ chối không tham gia, rất tự do.

Lý Thiên Vũ gật đầu: "Từ khi học tiểu học cậu đã làm lớp trưởng, lên cấp hai làm ủy viên số học ba năm, lên cấp ba lại làm lớp trưởng ba năm nữa, luôn phải giúp giáo viên làm chuyện này chuyện kia, nhất định rất phiền phức, bây giờ làm một học sinh bình thường chẳng có gì không tốt cả."

Chu Tiểu Vân kinh ngạc liếc Lý Thiên Vũ. Từ khi nào Lý Thiên Vũ biết suy đoán nội tâm người khác, lại còn đoán chuẩn như vậy? Quả thực khiến người ta không thể tin được!

Lưu Lộ quan tâm hỏi: "Tiểu Vân, cậu thấy thế nào, có say xe không?"

Chu Tiểu Vân ghé đầu vào cửa sổ hít một hơi, nói: "Tớ không sao, vẫn chịu được. Thật ra chỉ cần xe chạy ổn định, không có kiểu đi một đoạn lại dừng tớ sẽ không say."

Dương Phàm cười nói: "Vậy chắc chắn cậu không thể đi xe buýt rồi, cứ đi một đoạn lại có một trạm dừng, nhất định cậu sẽ bị choáng váng đau đầu. Sau này nếu muốn ra ngoài chơi nên để Thiên Vũ lấy xe đạp chở cậu đi." Lý Thiên Vũ gật đầu lia lịa.

Gần trưa, rốt cuộc đã đến nơi. Mấy người Chu Tiểu Vân xuống xe, đã lâu không về quê, trong lòng thật sự vô cùng kích động. Ở bên ngoài dù tốt thế nào cũng không thể bằng nhà mình được.

Nhà Dương Phàm ở ngay trên thị trấn, ngồi xe buýt là đến.

Lý Thiên Vũ muốn đưa Chu Tiểu Vân về nhà nhưng bị cô nhẹ nhàng từ chối: "Không cần đâu, hôm qua tớ đã gọi điện báo về rồi, chờ chút nữa em trai tớ sẽ đến đón."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng Tiểu Bảo: "Chị!"

Chu Tiểu Vân quay lại, thấy cả Tiểu Bảo và Nhị Nha cùng đến thì tươi cười nghênh đón. Lý Thiên Vũ thấy không còn việc của mình, đành phải đi cùng Lưu Lộ.

Nhị Nha nhào vào lòng Chu Tiểu Vân, thân thiết nói: "Chị, em và anh hai đã chờ cả buổi rồi đấy! Mỗi chiếc xe đi qua chúng em đều nghển cổ lên nhìn, sắp thành hươu cao cổ mất rồi!"

Chu Tiểu Vân ôm Nhị Nha, nắm tay Tiểu Bảo hạnh phúc về nhà.

Ha ha, Tiểu Bảo thật biết quan tâm chăm sóc, còn mang theo cả xe đạp tới chở chị về nữa. Chiếc 'xe riêng' này, đối với Chu Tiểu Vân mà nói, thì không thể tốt hơn được nữa!

Về đến nhà đã gần hai giờ chiều, bụng cô sôi ùng ục.

Triệu Ngọc Trân cười cười hâm nóng thức ăn cho con gái.

Chu Tiểu Vân ăn từng ngụm từng ngụm, cảm thấy cơm mẹ nấu vẫn ngon nhất, không nơi nào sánh bằng. Triệu Ngọc Trân thương yêu nhìn Chu Tiểu Vân, thầm nghĩ nếu Đại Bảo được về cùng thì tốt quá.

Nhị Nha hỏi: "Chị ơi, sao anh Đại Bảo không về với chị?"

"Sang năm anh ấy sẽ đại diện cho tỉnh ta tham gia giải điền kinh toàn quốc, hiện đang phải tham gia tập huấn đặc biệt, chưa chắc đã về ăn tết, có lẽ chờ thi đấu xong mới được thả về. Anh ấy bảo con về nhắn ọi người tết năm nay có thể anh ấy sẽ không về."

Mấy ngày trước Đại Bảo đã đến thông báo cho Chu Tiểu Vân tin tốt này, cô vì anh trai mình mà kiêu ngạo, là giải điền kinh toàn quốc đó nha!

Chu Quốc Cường thấy mẹ có vẻ không vui, nói: "Đại Bảo đi huấn luyện để tham gia thi đấu toàn quốc, chúng ta làm cha mẹ nên cao hứng mới phải, sao lại rầu rĩ không vui như vậy."

Triệu Ngọc Trân thở dài: "Đương nhiên em biết đây là chuyện tốt, nhưng đã nửa năm em chưa gặp con, ăn tết cũng không được về, không biết bao giờ mới được nhìn thấy nó đây!"

Chu Quốc Cường khuyên nhủ vợ vài câu, nhưng trong lòng cũng rất muốn gặp Đại Bảo. Chỉ là, tình thương của cha được che giấu rất kỹ, không biểu hiện rõ ràng ra ngoài thôi.

Đại Bảo không có nhà, nhà họ Chu như thiếu đi một thứ gì đó, bà nội lẩm bẩm: "Qua năm mới sao Đại Bảo không về? Đã nửa năm mẹ chưa được gặp thằng bé rồi."

Chu Tiểu Vân cười: "Bà nội, anh Đại Bảo giờ rất có tiền đồ, đã được đội điền kinh của tỉnh tuyển chọn tham gia giải toàn quốc, đến lúc đó anh ấy sẽ được lên TV nữa đấy. Nếu đoạt được một giải thưởng nào đó thì tốt quá!"

Bà nội bị viễn cảnh tốt đẹp mà Chu Tiểu Vân miêu tả hấp dẫn, nghĩ đến đó liền cảm thấy kích động.

Thẩm Hoa Phượng lại hâm mộ đỏ mắt, gõ đầu Chu Chí Hải: "Hải, còn con nữa, bao giờ mới có thể như anh Đại Bảo, giành vinh dự cho gia đình như vậy hả!"

Chu Chí Hải mới học sửa chữa ô tô nửa năm, còn lâu mới hoàn thành, nghe mẹ nói vậy nhanh chóng chuồn mất. Thẩm Hoa Phượng thấy con trai chân như bôi mỡ trốn mất, tức giận muốn mở miệng mắng to.

Chu Tiểu Hà đúng lúc kéo tay Thẩm Hoa Phượng lại, nói: "Mẹ, sắp tới năm mới rồi, mẹ hãy bỏ qua cho Hải đi."

Chu Tiểu Vân cũng cười nói: "Đúng vậy, bác gái, anh Hải rất nghe lời, rất hiếu thuận mà!"

Thẩm Hoa Phượng bị hai người nói vậy, hơi cảm thấy ngượng ngùng.

Hơn mười ngày Chu Tiểu Vân ở nhà thật thư thái, nhưng kỳ nghỉ đông quá ngắn, chỉ đi thăm người thân một lượt đã hết rồi. Đảo mắt đến thời điểm khai giảng.

Lưu Lộ sớm gọi điện cho Chu Tiểu Vân hẹn cô ngồi chung xe đến trường học. Chu Tiểu Vân nghĩ ngồi xe cùng bạn bè cũng tốt, vui vẻ náo nhiệt, ngay lập tức đồng ý.

Lúc gần đi, Tiểu Bảo lưu luyến không rời nói: "Chị, chị đi lần này chắc phải nửa năm sau mới về, em sẽ rất nhớ chị!"

Trong lòng Chu Tiểu Vân cảm thấy vô cùng ấm áp: "Tiểu Bảo, chị ở bên ngoài cũng rất nhớ em và Nhị Nha, còn có ba mẹ nữa. Sau này chị sẽ thường xuyên gọi điện về nhà, nếu rảnh rỗi em có thể viết thư cho chị."

Tiểu Bảo nặng nề gật đầu.

320. Chương 322: Gặp Lại Thiệu Sắc Vi

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ hẹn bảy giờ sáng sẽ gặp mặt tại bến xe.

Đến bến xe, Chu Tiểu Vân thấy Lưu Lộ đang ngồi chờ trong đại sảnh, bên cạnh đương nhiên có cả Dương Phàm và Lý Thiên Vũ. Nhưng khiến cô kinh ngạc là tại đó có thêm một vị khách không mời mà đến – Thiệu Sắc Vi.

Chu Tiểu Vân không muốn hỏi lý do ngay trước mặt cô ấy, bèn lên tiếng chào Thiệu Sắc Vi.

Thiệu Sắc Vi cười tự động giải thích: "Tớ ngồi xe một mình chán quá, vì vậy hai ngày trước tớ gọi điện cho Lưu Lộ, hỏi cậu ấy bao giờ các cậu ngồi xe về thì tớ sẽ cùng đi, cậu không chào đón tớ sao?"

Chu Tiểu Vân oán thầm, hỏi người ta như vậy, có ai không biết xấu hổ nói không chứ! Trên mặt lại nở nụ cười: "Đương nhiên là nhiệt liệt hoan nghênh, càng đông càng náo nhiệt, không phải sao?"

Dương Phàm hỏi: "Thiệu Sắc Vi, nhà cậu không phải là ở huyện Lâm à? Sáng sớm cậu tới đây bằng cách nào vậy?"

Thiệu Sắc Vi thản nhiên nói: "Ba tớ lái xe đưa tới." Sớm nghe nói Thiệu Sắc Vi là con gái cán bộ cao cấp, xem ra là thật, trong nhà còn có xe riêng.

Lý Thiên Vũ rất muốn nói nhà cô có xe thì bảo tài xế trực tiếp chở luôn đến trường học không được à, sao còn phải để ba đưa đến đây đi ô tô đường dài? Nể tình từng là bạn cùng lớp mấy năm, anh đành nuốt lại những lời sắp vọt đến cửa miệng.

Sau khi lên xe, đương nhiên là Dương Phàm ngồi cùng Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân ngồi cùng Lưu Lộ, còn Thiệu Sắc Vi ngồi một mình.

Thiệu Sắc Vi rất tự nhiên ngồi phía trước Chu Tiểu Vân, quay đầu lại tán gẫu cùng bốn người bọn họ. Lưu Lộ giờ đang học cùng trường với Thiệu Sắc Vi, nhưng hai người không cùng lớp, cũng không chạm mặt thường xuyên, coi như có chút giao tình.

Chu Tiểu Vân cố hết sức biểu hiện như mình không có chuyện gì, nhưng không cách nào bỏ qua ánh mắt của Thiệu Sắc Vi thường xuyên xẹt qua sau lưng mình. Cô suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra: thì ra Thiệu Sắc Vi đến đây vì Lý Thiên Vũ a!

Không biết tại sao, Chu Tiểu Vân chợt nhớ tới Lưu Lộ trước kia đã nói Thiệu Sắc Vi từng hỏi cô ấy địa chỉ và số điện thoại nhà Lý Thiên Vũ. Không biết Thiệu Sắc Vi đã viết thư hay gọi điện cho Lý Thiên Vũ chưa

nhỉ! Phi phi phi, mình nghĩ cái này làm gì! Cô quăng ý nghĩ phiền toái này ra sau đầu, cầu nguyện xe tới trường học nhanh nhanh một chút.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, xe ô tô bị hỏng giữa đường.

Chu Tiểu Vân thở dài, người xui xẻo uống nước cũng gãy răng, lời này không giả chút nào.

Lưu Lộ lấy bánh mì trong túi chia ấy nữ sinh cùng ăn. Lý Thiên Vũ và Dương Phàm không thích ăn bánh, chạy ra tiệm tạp hóa ven đường mua xúc xích.

Chu Tiểu Vân trợn tròn mắt nhìn hai người bọn họ ăn liên tục, trong phút chốc đã xơi hết mười cái xúc xích, cảm thán nam sinh và nữ sinh ăn uống thật không giống nhau!

Đứng trong gió lạnh thấu xương hơn nửa giờ mới chờ được một chiếc xe khác đến, lần này không thoải mái như lúc trước, xe này đã hết chỗ ngồi, mấy người đành phải đứng. Đông người người chen chúc cảm giác rất khó chịu, mỗi lúc phanh xe lại không thể khống chế mà nghiêng người qua một bên.

Chu Tiểu Vân nhíu đôi mi thanh tú, cơ thể lảo đảo một cái ngã vào người đứng phía sau, người đó thuận thế đưa tay đỡ lấy cô. Chu Tiểu Vân quay đầu lại nhìn, thấy người đỡ mình là Lý Thiên Vũ thì lập tức đứng thẳng người dậy.

Lý Thiên Vũ vừa mới vui mừng vì có cơ hội thân thiết với giai nhân thì đã bị đẩy ra, trong lòng thất vọng tràn trề. Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên mình được ở gần Chu Tiểu Vân như thế... Thiệu Sắc Vi đứng cạnh anh nhìn thấy một màn này, cảm thấy khó chịu trong lòng liền kiếm cớ trò chuyện với cậu.

Lý Thiên Vũ vừa nói chuyện với Thiệu Sắc Vi vừa nhìn sang phía Chu Tiểu Vân, đúng lúc cô cũng liếc qua. Anh chưa kịp nhận ra trong đôi mắt trong veo kia ẩn chứa sắc thái gì, cô đã quay đi tiếp tục trò chuyện với Lưu Lộ.

Dương Phàm nhìn thấy thú vị, nghĩ thầm màn này có thể sánh với phim truyền hình nhiều tập, chỉ có thể nói hai chữ: Đặc sắc!

Chuyến đi dài dằng dặc cuối cùng đã kết thúc, Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm. Sau này nhất định không được ở cùng một chỗ với Thiệu Sắc Vi, rất không tự nhiên, cô ta luôn dùng ánh mắt nhìn tình địch mà nhìn mình, thật khiến cho người ta nghẹn đầy một bụng lửa giận. Cô không đi sâu tìm hiểu luồng lửa giận kia từ đâu mà ra, đeo ba lô định lên xe buýt về trường học.

Lý Thiên Vũ gọi cô lại: "Tiểu Vân, để tớ đưa cậu về trường!" Lý Thiên Vũ mẫn cảm phát hiện cảm xúc Chu Tiểu Vân đang dao động, đừng trách cậu quá tỉ mỉ, một nam sinh nếu rất để ý một nữ sinh thì chắc chắn không lúc nào cậu ta không chú ý nhất cử nhất động của cô ấy.

Chu Tiểu Vân thản nhiên nói: "Không cần đâu, tớ đi cùng Dương Phàm là được, cậu đưa Lưu Lộ và Thiệu Sắc Vi về trường sư phạm đi!" Nói xong gọi Dương Phàm cùng đi.

Lý Thiên Vũ không kịp gọi lại, trơ mắt nhìn Chu Tiểu Vân và Dương Phàm cùng lên xe buýt công cộng.

Lưu Lộ nhìn bộ dáng ấm ức của Lý Thiên Vũ, cười nói: "Thế nào, muốn đưa Tiểu Vân đi, ngay cả em họ cũng không thèm để ý đến sao?"

Lý Thiên Vũ trong lòng rối như tơ vò cố làm ra bộ dáng không sao cả, nói: "Sao có thể thế được, đi thôi, anh đưa hai người về trường."

Thiệu Sắc Vi vui vẻ, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp. Đáng tiếc, người nào đó không biết thưởng thức, đã dắt xe đi trước.

Sau khi lên xe, Dương Phàm và Chu Tiểu Vân đều không nói gì.

Dương Phàm cảm thấy cần phải nhắc nhở Chu Tiểu Vân một chút, hắng giọng, nói: "Chu Tiểu Vân, cậu không thích Thiệu Sắc Vi phải không?"

Chu Tiểu Vân sửng sốt, vội vã phủ nhận.

Dương Phàm nở nụ cười khiến người ta có cảm giác tâm tư mình đã bị nhìn thấu: "Nhưng hôm nay tớ thấy hình như cậu không vui vẻ cho lắm, không phải là vì Thiệu Sắc Vi sao? Thiên Vũ đã mấy lần nói với tớ

rằng Thiệu Sắc Vi thường viết thư và gọi điện cho cậy ấy, tớ nghĩ cứ theo đà này, Thiên Vũ sớm muộn gì cũng bị Thiệu Sắc Vi kia bắt mất đấy!"

Chu Tiểu Vân cười một lúc, chặn đề tài này lại. Dương Phàm thấy lần nói chuyện này của mình không có hiệu quả gì, thông minh phối hợp với cô nói sang chuyện khác.

Nói chuyện ấy à, quan trọng nhất là điểm đến thì dừng, nói quá lộ liễu thì không vui nữa rồi. Hơn nữa, nếu nói rõ ràng ra Chu Tiểu Vân nhất định sẽ ngay lập tức quăng Lý Thiên Vũ ra khỏi đầu không còn một mảnh vụn, cứ ám chỉ một chút như vậy chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt.

Hắc, cậu không tin trong lòng Chu tiểu Vân không có chút cảm giác nào.

Chu Tiểu Vân không thể giải thích được cảm giác trong lòng mình lúc này. Loại phiền muộn không thể khống chế này quả thực làm người ta phát điên.

Rõ ràng mình không thích Lý Thiên Vũ mà? Rõ ràng mình đã đẩy cậu ta ra rất xa? Rõ ràng mình luôn muốn giữ một khoảng cách với cậu ta? Rõ ràng mình không muốn có quan hệ đó với cậu ta? Rõ ràng mình phải coi cậu ta như một người bạn bình thường? Thế nhưng cảm giác khó chịu nhàn nhạt khi nhìn thấy Thiệu Sắc Vi từ đâu mà đến?

Chẳng lẽ trong lòng cô vẫn còn để ý Lý Thiên Vũ sao… Chu Tiểu Vân không muốn đi sâu vào vấn đề này.

Quên đi, cứ về trường trước đã!

Sau khi đến trường, Chu Tiểu Vân tạm biệt Dương Phàm, một mình về ký túc xá.

Về ký túc, Tiền Đóa Đóa đã tới, trong phòng còn có Vu Giai và Hoa Nhược Vũ.

Chu Tiểu Vân cười chào các bạn cùng phòng, dọn dẹp đồ trên giường.

321. Chương 323: Di Động

Trên tay Tiền Đóa Đóa đang cầm một đồ vật – di động. Hai người Vu Giai và Hoa Nhược Vũ ngồi bên cạnh nhìn, vẻ mặt vô cùng hâm mộ.

Chu Tiểu Vân nhìn lại, chiếc di động mà Tiền Đóa Đóa cầm trên tay của hãng Nokia. Di động Nokia từ trước tới giờ nổi tiếng với hai tiêu chí: chất lượng tốt và giá cả cao; vừa nhìn đã biết chiếc di động kia có giá trị xa xỉ.

Ánh mắt Vu Giai dính vào cái di động, hỏi: "Đóa Đóa, cái di động này rất đắt đúng không, ai mua cho cậu vậy?"

Tiền Đóa Dóa vừa cười vừa nói: "Đương nhiên là ba tớ rồi! Còn có thể là ai được chứ? Năm ngoái đã định mua rồi, cho tiện liên lạc. Năm nay về nhà, ba dẫn tớ đi mua luôn, lúc đầu tớ thích Sony hơn, nhưng ba tớ nói điện thoại Nokia chất lượng rất tốt, mua chiếc này cho tớ. Thật ra tớ vẫn chưa thấy nó tốt ở điểm nào cả!"

Vu Giai trừng lớn mắt: "Không thể nào, tớ thấy chiếc này đẹp lắm rồi."

Khi đó di động chưa phổ biến, lúc tiền lương của người dân mới có mấy trăm nguyên, giá bán di động đã hai ba ngàn, làm cho người thường không còn gì để nói. Người có thể dùng di động phần lớn là doanh nhân hoặc nhân viên công vụ có tiền lương cao. Sinh viên có di động, đã ít lại càng ít. Nhưng tình hình này chỉ vài năm sau đã thay đổi cực lớn, sản phẩm điện tử ngày càng nhiều, giá bán cũng ngày càng thấp, mức sống càng ngày càng cao, bởi vậy đương nhiên di động trở nên phổ biến.

Vu Giai cầm lấy di động của Tiền Đóa Đóa, yêu thích không buông tay.

Hoa Nhược Vũ nhìn một lúc, nói với Chu Tiểu Vân: "Người so với người thực tức chết người, cậu nhìn Tiền Đóa Đóa xem, di động tận hai ba ngàn mà mua như mua đồ chơi rẻ tiền. Tớ đoán chừng hai năm nữa trong nhà vẫn chưa mua điện thoại di động cho tớ đâu."

Chu Tiểu Vân cười an ủi Hoa Nhược Vũ: "Không có di động có sao đâu, phần lớn học sinh không có mà, đây chẳng phải việc gì đáng mất mặt. Chờ sau này tìm được công việc, có tiền lương tự mua ình một chiếc di động cũng không muộn mà. Hiện tại dùng thẻ điện thoại gọi điện thuận tiện như vậy, muốn gọi về nhà trò chuyện cả giờ cũng không sao." Sắc mặt Hoa Nhược Vũ mới tốt hơn một chút.

Tiêu Đan vừa tới ký túc xá đã nhào tới ôm lấy Chu Tiểu Vân, kêu lên: "Vân muội, ta —— đến —— rồi!" Nhịp điệu kinh kịch khoa trương này khiến Chu Tiểu Vân cười đau cả bụng, mấy nữ sinh khác trong ký túc xá đều nở nụ cười.

Liêu Thanh Thanh, Lộ Lệ Nhã và Doãn Dao cũng từ từ đến đủ.

Không ngoài dự liệu, di động của Tiền Đóa Đóa tạo nên náo động cực lớn. Chiếc di động xinh xắn truyền qua tay mọi người, ai cũng trầm trồ khen ngợi, điều này khiến tâm hư vinh của Tiền Đóa Đóa được thỏa mãn, cười vô cùng hài lòng.

Tiêu Đan nhìn qua mấy lần, lén lút nói với Chu Tiểu Vân: "Trông bộ dáng kiêu ngạo của Tiền Đóa Đóa kìa, không phải là trong nhà có tiền thôi sao? Cần thiết phải khoe khoang như vậy à!" Chu Tiểu Vân chỉ cười không nói.

Tính cách mỗi người mỗi khác, thật ra Tiền Đóa Đóa không phải loại con gái khiến người ta chán ghét, ngược lại, cô ấy còn là người rất nhiệt tình với bạn bè, dễ lấy được ấn tượng tốt của những người từng tiếp xúc. Con người không có ai toàn vẹn, ai mà không có khuyết điểm. Khuyết điểm của Tiền Đóa chỉ là hơi thích khoe khoang. Lấy một ví dụ nhé, cô ấy rất thích dây chuyền vàng, nhưng là sinh viên bình thường mấy ai được đeo đồ trang sức bằng vàng bạc thật sự?

Tiền Đóa Đóa được chúng tinh phủng nguyệt*, cảm giác rất có thành tựu. (Chúng tinh phủng nguyệt: được mọi người vây quanh, như các vì sao vây quanh mặt trăng)

Từ sau khi có di động, Tiền Đóa Đóa thường xuyên lôi điện thoại ra nghịch, lúc thì gọi điện, khi lại gửi tin nhắn, khiến các nữ sinh khác nhìn mà hâm mộ không ngớt.

Nhất là Vu Giai. Cô gái ngoại tỉnh này cũng đẹp, nhất là vóc dáng hơi gầy kia càng khiến cô kiêu ngạo. Bình thường thích nhất là trang điểm, cô là nữ sinh biết cách trang điểm nhất trong phòng ký túc 301.

Vu Giai vô cùng thèm muốn chiếc di động của Tiền Đóa Đóa, thường xuyên mượn chơi.

Tiền Đóa Đóa cái gì cũng tốt, chỉ có cái miệng nói năng tùy tiện đôi lúc khiến người khác khó xử: "Cậu thích thì bảo người nhà mua lấy một chiếc đi! Cả ngày cứ cầm di động của tớ suốt, làm lỡ bao việc!" Vu Giai nghe vậy hậm hực trả di động lại cho Tiền Đóa Đóa.

Quan hệ của hai người vốn không tệ, nhưng từ đó bắt đầu có hiềm khích. Hoặc là nói, hiềm khích này vẫn luôn tồn tại, Tiền Đóa Đóa cảm thấy Vu Giai hơi ích kỷ, thích chiếm tiện nghi, còn Vu Giai thì cảm thấy Tiền Đóa Đóa ỷ giàu có mà hay kiêu căng với người khác. Dù sao thì giữa nữ sinh rất khó tìm được tình bạn chân chính, nhất là trong một nhóm nữ sinh với nhau.

Cảm giác được mạch nước ngầm giữa hai người, Hoa Nhược Vũ có chút vui sướng khi người gặp họa. Ai bảo Tiền Đóa Đóa luôn thích tỏ vẻ ta đây hơn người, còn Vu Giai luôn châm chọc khiêu khích mình cơ chứ? Dáng người hơi mập mạp nên cô có chút tự ti, cô hi vọng hai người kia chiến tranh lạnh càng lâu càng tốt.

Doãn Dao và Vu Giai quan hệ rất tốt, đương nhiên đứng cùng trận doanh. Lộ Lệ Nhã thường theo sát Tiền Đóa Đóa, cùng Tiền Đóa Đóa tạo thành một nhóm. Tưởng Tiêu Đan và Liêu Thanh Thanh ôm thái độ bàng quan.

Cũng may, bầu không khí bất thường này không duy trì quá lâu.

Trong lớp muốn tổ chức một buổi dạ hội, tin tức này khiến các nữ sinh hưng phấn không thôi. Các nữ sinh phòng 301 cũng vì sự kiện này mà nhốn nháo.

Vu Giai là cao thủ trang điểm trong phòng 301, có một hộp đồ nghề lớn son môi phấn mắt má hồng, từ buổi trưa bắt đầu vẽ loạn.

Liêu Thanh Thanh vẻ mặt đau khổ: "Đậu đậu (mụn trứng cá) trên mặt mình bao giờ mới biến mất đây, thật khó coi quá đi!"

Biệt danh của Liêu Thanh Thanh là 'Thanh đậu', nghĩa là khuôn mặt thanh xuân mỹ lệ lại mọc lên rất nhiều mụn, khuôn mặt vốn rất thanh tú lại bị đậu đậu phá hỏng, xấu đi không ít. Mỗi ngày cô đều dùng các loại sữa rửa mặt trị mụn mà không thấy hiệu quả gì lớn, cả ngày cứ cầm chiếc gương nhỏ soi tới soi lui, lấy tay ấn ấn liên hồi. Mỗi lần thấy Liêu Thanh Thanh than thở, mọi người đều biết cô lại buồn phiền vì đám mụn rồi.

Chu Tiểu Vân an ủi: "Không sao đâu, thời kỳ này mọc nhiều mụn là đương nhiên, một thời gian nữa chúng sẽ tự biến mất mà."

Liêu Thanh Thanh đố kị nhìn khuôn mặt bóng loáng của Chu Tiểu Vân: "Cùng là thiếu nữ thanh xuân, vì sao mặt cậu chẳng có một cái mụn nào, mà mặt tớ lại đầy mụn thế này? Thật quá bất công! Mình muốn đổi!"

Chu Tiểu Vân cười không ngừng được: "Đổi? Đổi thế nào? Không thì đưa mặt cậu lại gần đây tớ ngắm chút nào?" Liêu Thanh Thanh cười cười chạy qua thọc lét Chu Tiểu Vân.

Vu Giai đúng lúc lên tiếng: "Thanh đậu, cậu qua đây, tớ sẽ phát huy thuật hóa trang thần kỳ cho cậu xem, đảm bảo dùng phấn che hết mụn trên mặt cậu."

Liêu Thanh Thanh mừng rỡ, vội vàng chạy qua.

Vu Giai phủ một lớp phấn thật dày lên mặt Liêu Thanh Thanh, quả nhiên mụn mờ đi trông thấy. Liêu Thanh Thanh cầm gương soi một hồi, có chút hài lòng.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm lần này trát phấn quá dày. Nếu Liêu Thanh Thanh thích thì thôi không nên nói gì nữa, nói ra không khéo lại khiến cô ấy lại cho rằng mình đang khoe khoang làn da không cần son phấn.

322. Chương 324: Dạ Hội

Liêu Thanh Thanh hạnh phúc soi gương, Hoa Nhược Vũ đứng cạnh vô cùng hâm mộ.

Vu Giai khẳng khái nói: "Nhược Vũ, đến đây, tớ cũng trang điểm lại cho cậu." Con gái có ai khôngthích đẹp? Vừa nghe lời này Hoa Nhược Vũ liền vui vẻ bước tới.

Lộ Lệ Nhã nhìn qua đây, chiến tranh lạnh đáng xấu hổ một thời gian trước tự nhiên bị ném lên chín tầng mây. Bọn họ cùng thảo luận xem màu sắc son nào đẹp hơn, Tiền Đóa Đóa hào phóng lấy ra hộp trang điểm của mình. Đồ trang điểm của cô trông xịn hơn đồ của Vu Giai rất nhiều. Vu Giai và Tiền Đóa Đóa lại hòa hảo như khi trước, hai người tựa đầu vào nhau cùng soi gương.

Doãn Dao thích nhất là quần bó sát, hôm nay cô cố ý mặc một chiếc quần bó sát co dãn lấp lánh, phối với áo lông ngắn màu đỏ, trông rất hợp.

Chu Tiểu Vân nhìn mà líu lưỡi, giờ mới đầu xuân a, mặc như thế không sợ bị đông lạnh sao? Quả nhiên thời trang đánh bay thời tiết*! (Chỗ này t chém, nguyên văn là lệ "đông lạnh")

Tưởng Tiêu Đan muốn nổi bật, mặc một chiếc áo gile, phía dưới là một chiếc quần jeans đen, thêm quả đầu cực ngắn kia nữa… Đẹp trai ngây người!

Lộ Lệ Nhã tâng bốc: "Tiêu Đan a Tiểu Đan, đêm nay cậu quá đẹp trai rồi, sợ rằng tất cả nam sinh trong lớp chúng ta đều thua cậu. Làm thế nào bây giờ, hình như tớ đã yêu cậu mất rồi!"

Tiêu Đan bật cười ôm chầm Lộ Lệ Nhã: "Vậy hãy để ta trở thành vương tử của nàng nhé!"

Đùa giỡn một hồi, các nữ sinh bắt đầu đi tới phòng học.

Tối thứ sáu có rất nhiều lớp tổ chức vũ hội, khắp nơi đều có các nữ sinh trang điểm xinh đẹp, thật sự là một cảnh tượng đẹp. Bàn học bị xếp xuống cuối phòng học, để trống một khoảng không gian lớn giữa phòng, đèn màu nhấp nháy tô điểm cho không khí vũ hội càng thêm sôi động. Dàn âm thanh này đi mượn của lớp khác tới, hiệu quả không tồi.

Chuẩn bị, sắp xếp xong xuôi, dạ hội chính thức bắt đầu.

Trong lớp nam sinh ít hơn nữ sinh rất nhiều, cũng may vũ hội này còn có các nam sinh lớp khác cùng đến tham gia, nếu không chắc không nhảy nổi. Nữ sinh khiêu vũ với nữ sinh thì không vui, phải nhảy với nam sinh mới có cảm giác vũ hội chứ!

Điệu ba bốn được hoan nghênh nhất, cũng rất dễ học. Chu Tiểu Vân vốn không muốn tham gia, nhưng bị các nữ sinh trong ký túc xá hợp lại vây công, sôi nổi nói nhất định phải tham gia hoạt động tập thể. Cô thầm nghĩ không nên khiến nhiều người tức giận nên cũng theo góp vui. Ách… nên thành thật thôi, thực ra thì cô cũng rất tò mò.

OK! Trước giờ dù chưa từng khiêu vũ, cô rất có hứng thú với cái gọi là vũ hội này, tuy tự nhủ mình sẽ không nhảy, nhưng đứng xem người khác nhảy cũng rất thú vị nha!

Lúc các cô đi tới phòng học, vũ hội đã bắt đầu. Không cần giới thiệu, không cần MC, chỉ cần âm nhạc nổi lên coi như bắt đầu rồi. Từng đôi nam sinh nữ sinh ôm nhau khiêu vũ, Chu Tiểu Vân hứng thú đứng nhìn, cảm thấy rất thú vị.

Tiền Đóa Đóa và Vu Giai thì khỏi cần nói, họ đã là khách quen của các buổi vũ hội rồi, rất tự nhiên khi nhận được lời mời của các nam sinh.

Tưởng Tiểu Đan cứng rắn kéo Chu Tiểu Vân lên sàn, cô cười nói: "Đây là cậu ép buộc tớ lến đấy nhé, chút nữa bị đạp chân thì đừng trách ai à nha!"

Tưởng Tiêu Đan cười ha hả: "Không sao hết, cậu cứ giẫm thoải mái!" Dưới ánh đèn, nụ cười của Tưởng Tiêu Đan mang nét tiêu sái khác hẳn với các nữ sinh bình thường.

Chu Tiểu Vân có cảm giác với âm nhạc rất tốt, mà bước nhảy lại rất đơn giản, nên chỉ chốc lát sau, cô đã theo kịp bước chân Tưởng Tiêu Đan. Hai nữ sinh cao ráo khiêu vũ giữa sàn nhảy gây sự chú ý rất lớn.

Nhảy xong một bản, Chu Tiểu Vân nhỏ giọng nói với Tưởng Tiêu Đan: "Tiêu Đan, cậu dẫn Nhược Vũ lên nhảy đi! Một mình cậu ấy đứng đó nhìn quanh rất đáng thương!"

Tưởng Tiêu Đan cười đáp ứng.

Chu Tiểu Vân nhìn Hoa Nhược Vũ ngốc ngốc bước theo chỉ dẫn của Tưởng Tiêu Đan không khỏi hiểu ý cười cười, bất kể cô ấy nhảy tốt hay không, chỉ cần vui vẻ là được.

"Chu Tiểu Vân, nhảy với mình một bản được không?" Nam sinh cùng lớp Giang Học Lỗi đã chú ý rất lâu, thấy Chu Tiểu Vân đang đứng rảnh rỗi mới chạy qua mời nhảy.

Chu Tiểu Vân do dự một hồi, cô không muốn ôm một nam sinh cùng khiêu vũ, nói: "Xin lỗi, tớ nhảy không tốt lắm, cậu tìm một nữ sinh biết khiêu vũ nhảy cùng sẽ vui hơn đó!" Cô uyển chuyển từ chối, vừa nghĩ đến việc ôm ôm ấp ấp một nam sinh khiêu vũ trước mặt mọi người cô đã cảm thấy rất không tự nhiên.

Giang Học Lỗi không chịu bỏ cuộc, còn nói thêm: "Cậu không biết nhảy cũng không sao, tớ sẽ dạy cậu nhảy, chỉ vui đùa chút thôi mà!"

Chu Tiểu Vân đành phải nắm tay Giang Học Lỗi, âm nhạc đổi thành điệu bốn bước, nhịp càng chậm. Dưới sự hướng dẫn của Giang Học Lỗi, cô nhanh chóng đuổi kịp bước nhảy của cậu ta, nhưng khiến cô không được tự nhiên chính là bàn tay Giang Học Lỗi nắm tay cô quá chặt, cô muốn rút tay ra lại bị nắm chặt hơn nữa. Chu Tiểu Vân rất muốn trợn trắng mắt, đây là có ý gì, thừa cơ ăn đậu hủ sao?

Âm nhạc dừng lại, Chu Tiểu Vân vội vàng bảo Giang Học Lỗi buông tay, cậu ta lưu luyến không thôi, nói: "Chu Tiểu Vân, chúng ta lại nhảy một khúc nữa đi!"

Chu Tiểu Vân oán thầm, ngoài mặt lại tươi cười, nói: "Xin lỗi, tớ mệt rồi, cậu mời nữ sinh khác nhảy đi!"

Giang Học Lỗi còn muốn tiếp tục quấn quýt, Tưởng Tiêu Đan lập tức chạy đến 'cứu giá': "Xin lỗi, tối nay Tiểu Vân sẽ nhảy cùng tôi, cậu tìm bạn nhảy khác đi!"

Giang Học Lỗi đành lưu luyến nhìn Chu Tiểu Vân, rời đi.

Tưởng Tiêu Đan cười xấu xa: "Hi hi, có phải cậu ta coi trọng cậu không vậy!"

Chu Tiểu Vân trừng lại: "Đừng nói mò, lời này bị người ta nghe được sẽ gây hiểu nhầm."

Tưởng Tiêu Đan liếc Chu Tiểu Vân một cái, cười ý vị thâm trường.

Hệ Tiếng Trung từ trước đến nay đều âm thịnh dương suy, nữ nhiều nam ít, nam sinh đều là bánh trái ngon miệng bị tranh giành. Giang Học Lỗi là lớp trưởng, tính cách tương đối hoạt bát, rất có duyên với nữ sinh, được xưng là đệ nhất soái ca trong lớp, có rất nhiều nữ sinh yêu thích cậu ta. Thế nhưng, rõ ràng Giang Học Lỗi có chút ý tứ với Chu Tiểu Vân, từ sau khi nhập học, cậu ta luôn xun xoe bên cạnh cô, chỉ tiếc cô không tỏ vẻ dao động gì.

Chu Tiểu Vân làm như không thấy dáng vẻ tươi cười của Tưởng Tiêu Đan, tâm ý của Giang Học Lỗi đương nhiên cô có thể nhìn ra, đây cũng là nguyên nhân vừa nãy cô đồng ý nhảy với cậu ta. Vốn cảm thấy Giang Học Lỗi không có gì không tốt, nhưng hành vi mạo muội vừa rồi khiến cô phản cảm, cảm giác loại nam sinh này rất không tôn trọng nữ sinh. Thích một người thì có thể làm như vậy sao? Thích có thể lấy ra để mượn cớ sao? Cô quyết định sau này cách xa Giang Học Lỗi một chút.

Tiền Đóa Đóa ướt đẫm mồ hôi, thở hổn hển đi ra khỏi sàn: "Mệt chết mất!"

Chu Tiểu Vân lấy băng ghế cạnh đó ra, để Tiền Đóa Đóa ngồi xuống.

Doãn Dao có thể coi là Nữ Hoàng Vũ Hội, vẫn nhảy đến cuối cùng mới dừng lại.

Đến khoảng chín giờ vũ hội kết thúc, bọn họ trở về ký túc xá tắm rửa xong liền ngủ luôn. Ngày cuối tuần kết thúc tốt đẹp.

Ngày hôm sau, Tưởng Tiêu Đan hỏi Chu Tiểu Vân cảm thấy vũ hội thế nào, cô suy nghĩ một chút, nói: "Rất vui, nếu như chỉ khiêu vũ với một mình cậu", chọc Tưởng Tiêu Đan cười lớn.

323. Chương 325: Học Bổng

Tâm tình Chu Tiểu Vân rất tốt. Bởi vì cô nhận được học bổng loại 1.

Thành tích thi cuối kỳ được thông báo sớm, Chu Tiểu Vân đạt điểm cao nhất tất cả các môn, tổng điểm đứng đầu toàn hệ. Khi thông báo thành tích, toàn trường xôn xao.

Thành tích của Hoa Nhược Vũ chỉ kém Chu Tiểu Vân chút xíu, xếp trong top đầu của lớp. Tưởng Tiêu Đan đại khái đứng hạng trung. Tiền Đóa Đóa thì không được vậy, mấy môn học chính đều lẹt đẹt dưới thấp, có một môn vừa đủ sáu mươi điểm, suýt nữa thi trượt.

Tiền Đóa Đóa hô to: "Sáu mươi điểm vạn tuế!"

Cũng đúng thôi, sau khi lên đại học mấy người có thể nghiêm túc ngồi nghe giảng? Có thể đảm bảo không cúp tiết đã là sinh viên tốt rồi. Sinh viên năm nhất còn thành thật một chút, tối đa chỉ đi muộn, nhưng đến các năm sau xem, ngoại trừ các môn bắt buộc, môn học tự chọn còn không thèm đến nghe giảng.

Chu Tiểu Vân không cảm thấy mình nghiêm túc quá mức, thế nhưng qua miệng Tiền Đóa Đóa, cô chắc chắn trở thành động vật quý hiếm sắp tuyệt chủng.

Lý do của Tiền Đóa Đóa rất đầy đủ: "Chu Tiểu Vân, em xem có nữ sinh nào giống em không, không thích mua sắm, không muốn dạo phố, chỉ toàn nhốt mình trong ký túc xá đọc sách viết văn? Có nữ sinh nào mỗi sáng không ngủ nướng, hằng ngày đi học đầy đủ, không vắng cũng không trễ? Có nữ sinh nào giống em thi tất cả các môn đều đạt điểm cao, tổng điểm đứng đầu toàn hệ? Tóm lại, em là thần tượng trong lòng chị, chị phục em sát đất, mức học bổng cao nhất mà không thuộc về em chị sẽ không chịu được!"

Chu Tiểu Vân nghe Tiền Đóa Đóa thao thao bất tuyệt mà buồn cười. Kỳ thực, cô cũng đi dạo phố mua sắm, đi siêu thị mua đồ ăn vặt, chỉ là số lần ít hơn nhiều so với mấy người Tiền Đóa Đóa mà thôi, kết quả vào trong miệng tiền Đóa Đóa lại trở thành một hẹp nữ (nữ sinh keo kiệt?) tiêu chuẩn.

Lại nói đến chuyện dậy sớm, điều này không thể trách cô được, mỗi sáng đã thành thói quen rời giường lúc sáu giờ, nếu không rời giường cả người khó chịu. Nếu để cô ngủ thẳng đến tám giờ như Tiền Đóa Đóa, chắc

chắn một ngày cũng không thể. Chỉ có thể nói cô không có mệnh ngủ nướng thôi! Xem ra không phải ai cũng làm người lười được.

Về phần tổng điểm đứng đầu kia, chỉ có thể nói gieo nhân nào gặt quả ấy, nghiêm túc học tập và học hành ứng phó chắc chắn sẽ có hiệu quả khác nhau.

Vừa mới khai giảng đã tuyên bố việc nhận học bổng, biết mình sẽ nhận được học bổng loại một, Chu Tiểu Vân rất vui vẻ, nhưng phải chờ hơn một tháng sau mới nhận được khoản tiền kia. Hai ngàn đồng nha! Tròn hai ngàn đồng tiền đó! Cô cười híp mắt. Tâm tình tốt vô cùng, học kỳ sau có tiền đóng học phí rồi, không cần xin ba mẹ nữa.

Trong lớp chỉ có hai người Chu Tiểu Vân và Giang Học Lỗi nhận được học bổng loại một. Thành tích của Hoa Nhược Vũ không tồi, nhận được học bổng loại hai. Tưởng Tiểu Đan vừa vặn đứng hạng chót, nhận được suất học bổng loại ba cuối cùng.

Tiền Đóa Đóa nhìn mà nóng mắt, ầm ĩ đòi ba người phải mời khách.

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan lập tức đồng ý, chỉ có Hoa Nhược Vũ không đáp ứng ngay.

Vu Giai châm chọc: "A, có phải là luyến tiếc không, nếu tiếc cứ nói thẳng, chỉ cần Tiểu Vân và Tiêu Đan mời chúng tôi là được!"

Hoa Nhược Vũ có chút xấu hổ, chật vật nói: "Ai nói tiếc đâu, tớ chỉ đang nghĩ nên mời các cậu đi ăn ở đâu thôi."

Vu Giai nghe vậy không nói gì nữa, chỉ cần chịu xuất tiền là được, ai cần biết cô ta nghĩ gì chứ.

Trong lòng Hoa Nhược Vũ bây giờ cũng rất khó chịu! Tại sao học bổng mà cô cực nhọc lắm mới giành được lại phải lấy ra mời người khác ăn cơm? Cô dựa vào chính mình cố gắng từng chút một mới giành được học bổng. Trong ký túc xá ngoại trừ Chu Tiểu Vân thì không ai quan tâm đến cô, đến lúc này mới nhớ tới lại chỉ bảo cô phải mời khách. Hoa Nhược Vũ rất rất rất rất không vui.

Thế nhưng Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiên Đan đã đồng ý rồi, một mình cô không đồng ý chẳng phải thành không hòa đồng sao? Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Vu Giai, cô nghẹn một bụng lửa giận.

Sau lưng, Hoa Nhược Vũ tìm Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan nói chuyện mời khách, oán giận: "Tiểu Vân, chúng ta khó khan lắm mới giành được học bổng, là do bình thường chúng ta nghiêm túc thật sự học tập mới nhận được. Tại sao phải lấy ra mời bọn họ ăn cơm chứ!"

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan nhìn nhau, lát sau, Chu Tiểu Vân mới lên tiếng: "Nhược Vũ, chúng ta sống trong cùng một ký túc xá như người một nhà vậy. Nhận được học bổng thì mời mọi người ăn cơm cũng không có gì, nếu không, để tớ bỏ ra nhiều hơn, dù sao tớ cũng nhận được học bổng loại một."

Tưởng Tiêu Đan nhíu mày: "Lời này của cậu tớ không thích nghe, vẫn để ba người chia đều đi!"

Nhược Vũ thấy không ai ủng hộ ý kiến của cô, cảm thấy không hài lòng, lại nghe được lời của Tưởng Tiêu Đan thì càng không thoải mái: "Tiêu Đan, học bổng của cậu có mỗi năm trăm đồng, của tớ là một ngàn đồng, còn của Tiểu Vân là nhiều nhất, những hai ngàn đồng, hai chúng ta cộng lại cũng không bằng cậu ấy, để Tiểu Vân bỏ nhiều hơn một chút là đúng rồi!"

Tưởng Tiêu Đan lạnh lùng nhìn Hoa Nhược Vũ thao thao bất tuyệt, nghĩ thầm bình thường không thể nhìn ra nữ sinh mập mạp nhìn qua có vẻ thật thà chất phác này lại là người keo kiệt đến vậy, thảo nào mọi người trong ký túc xá đều không thích chơi thân với cô ta. Cái tính này, ai thích nổi?

Chu Tiểu Vân thấy sắc mặt Tưởng Tiêu Đan không tốt, sợ cô lại nói ra điều gì khó nghe, vội vàng nói: "Thôi, đến lúc đó tớ chi một nửa, nửa còn lại thì để hai cậu chia đều, vậy là được rồi chứ?"

Hoa Nhược Vũ cuối cùng cũng hài lòng.

Tưởng Tiêu Đan nhìn Hoa Nhược Vũ rời đi, tức giận thở phì phì: "Giờ tớ đã hiểu tại sao Vu Giai luôn không thích cậu ta rồi, xem ra không phải chỉ do Vu Giai, Hoa Nhược Vũ này chẳng phải loại người lòng dạ rộng lớn gì."

Chu Tiểu Vân lập tức an ủi: "Được rồi, chút chuyện nhỏ này không đáng để tức giận, dù sao tớ là người nhận được nhiều tiền nhất, để tớ trả nhiều hơn cũng được. Đến lúc ăn cơm tìm quán nào tốt tốt một chút, tám nữ sinh tụ tập, cậu đừng làm ầm lên, vui vẻ là được."

Việc đã đến nước này, còn biện pháp gì nữa? Đành phải làm vậy thôi!

Đợi đến buổi tối cuối tuần, toàn thể nữ sinh trong ký túc xá 301 cùng nhau xuất phát tới một tiệm cơm tương đối khá ngay gần trường gọi một bàn thức ăn, lấy thêm mấy chai Sprite, cùng ăn uống vui vẻ.

Khiến Chu Tiểu Vân bất ngờ nhất là tửu lượng của Doãn Dao không tồi, cầm bình rượu đế uống cùng Tiền Đóa Đóa tự nhiên như không.

Doãn Dao ra sức mời mọi người cùng uống rượu đế: "Các chị em, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, Tiểu Vân nhỏ tuổi nhất năm nay đã mười tám, cả ngày uống nước ngọt có gì vui chứ! Hôm nay chúng ta cùng uống rượu đế, không say không về!"

Tưởng Tiêu Đan là người đầu tiên hưởng ứng, rót một chén rượu, cùng Doãn Dao uống hai chén.

Chu Tiểu Vân nhìn Tưởng Tiêu Đan uống một hơi cạn sạch chén rượu thì há hốc miệng. Quả là nữ trung hào kiệt nha! Không cái gì có thể làm khó cô ấy!

324. Chương 326: Cảm Giác Khi Uống Rượu

Tưởng Tiêu Đan thừa dịp Doãn Dao nói chuyện cùng Vu Giai, len lén nhổ rượu trong miệng ra khăn tay, sau đó nháy mắt với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân cười khúc khích, Tưởng Tiêu Đan thật lắm trò, tưởng cô ấy có tửu lượng rất tốt nên dám uống liền một hơi như vậy, không ngờ chỉ dùng mưu mẹo!

Có Tưởng Tiêu Đan mở đầu, các nữ sinh khác bắt đầu muốn thử.

Lộ Lệ Nhã vừa uống một ngụm nước mắt đã ứa ra: "Các cậu đều gạt người, nói rượu uống rất ngon, rõ ràng cay cay nhạt nhạt, khó uống chết đi được."

Doãn Doa cười đắc ý: "Uống nhiều lần sẽ không thấy cay nữa, lần đầu uống rượu tớ cũng thấy vậy, nhưng giờ uống lại cảm thấy rất thơm."

Tiền Đóa Đóa tràn đầy đồng cảm, liên tục gật đầu.

Chu Tiểu Vân lấy khăn giấy lau mắt cho Lộ Lệ Nhã, tình huống quen thuộc này khiến cô nhớ tới lần đầu tiên Đại Bảo uống rượu. Nhớ đến bộ dáng kêu la của Đại Bảo khi đó, cô không khỏi hiểu ý cười cười.

Vu Giai lại quay qua quấy nhiễu Hoa Nhược vũ, ầm ĩ đòi Hoa Nhược Vũ phải uống hai chén. Hoa Nhược Vũ đã nhìn thấy bộ dáng chật vật của Lộ Lệ nhã, kiên quyết không chịu uống.

Vu Giai hào hứng nói: "Nhược Vũ, hôm nay để ăn mừng cậu, Tiểu Vân và Tiêu Đan giành được học bổng, rượu này cậu không thể không uống, không uống là không nể mặt chúng tớ."

Hoa Nhược Vũ cái khó ló cái khôn, kéo Chu Tiểu Vân làm đệm lưng: "Tiểu Vân cũng chưa uống mà!"

Tiền Đóa Đóa sớm rót một chén rượu đưa cho Chu Tiểu Vân. Chu Tiểu Vân chớp chớp mắt liên tục, nghĩ thầm sao lại kéo lên người mình rồi.

Hoa Nhược Vũ vốn chỉ muốn dùng Chu Tiểu Vân làm tấm chắn, thật ra không muốn kéo cô xuống nước, thấy Chu Tiểu Vân cũng bị bắt phải uống, áy náy nói: "Tiểu Vân, tớ không…"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Vốn là việc vui mà, hôm nay tớ sẽ uống hai chén, nhưng tửu lượng tớ rất kém, chỉ uống hai chén thôi đó!"

Vu Giai nhún vai nói: "Được, cậu và Nhược Vũ đều uống ít, thật ra thì trong ký túc xá chúng ta chỉ có Doãn Dao và Đóa Đóa uống được, tửu lượng của tớ cũng không tốt, trước đây học cấp ba toàn ở nhà đâu có cơ hội uống rượu!"

Hoa Nhược Vũ căng thẳng nâng chén rượu lên uống, sau đó đột nhiên ho khan. Liêu Thanh Thanh ngồi bên cạnh vội vàng vỗ vỗ lưng giúp cô dễ thở.

Chu Tiểu Vân không dám uống nhanh như vậy, chậm rãi uống hết một chén rượu.

Cảm giác đầu tiên là cay, trong miệng cay, cổ họng cay, vào bụng vẫn còn cay. Sau đó là cảm giác chóng mặt.

Đây là cảm giác uống rượu sao? Dường như không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Tiền Đóa Đóa trêu: "Tiểu Vẫn vẫn luôn nhã nhặn, ngay cả uống rượu cũng khiến người ta có cảm giác văn nhã, chắc chắn tớ không thể nào làm được thục nữ như thế được, Doãn Dao, chúng ta uống tiếp thôi."

Uống cạn một chai rượu, Tiền Đóa Đóa vung tay gọi phục vụ lấy thêm một chai nữa.

Hoa Nhược Vũ vội nói: "Đừng uống nữa, cứ như vậy sẽ say mất."

Vu Giai cợt nhả: "Nhược Vũ, tiếc tiền sao?"

Hoa Nhược Vũ liên tục phủ nhận, trơ mắt nhìn nhân viên phục vụ lại mở tiếp một bình rượu đế, trong lòng không ngừng than thở: rượu đế này bao nhiêu tiền một chai a!

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan dùng chén nhỏ uống thêm chút nữa. Thực ra từ từ uống rượu và ăn các món ăn, cảm giác này không quá tệ. Thảo nào mọi người thường nói bạn nhậu, rượu và thịt luôn đi đôi với nhau, trên bàn tiệc không thể không có rượu.

Liêu Thanh Thanh lớn gan hơn, cũng uống không ít. Lộ Lệ Nhã bị sặc một lần không uống tiếp nữa, bây giờ nhìn thấy mọi người khác uống cả cũng thấy ngứa ngáy, bảo Doãn Dao rót ình một chén, sau đó chậm rãi uống. Rất nhanh, bình rượu thứ hai đã bị các nữ sinh uống cạn sạch. Chu Tiểu Vân uống tổng cộng năm chén, đầu hơi choáng váng, tâm tình dâng cao, nói chuyện nhiều gấp đôi bình thường.

Tưởng Tiêu Đan uống không khác Chu Tiểu Vân là mấy, giọng nói hơi cao vút lên: "Tiểu Vân, cậu nên uống rượu nhiều hơn đi, trông đôi mắt ngập nước, khuôn mặt hồng tựa hoa đào kia thật đẹp nha! Trách không được Giang Học Lỗi lớp ta vẫn theo đuổi cậu không buông!"

Chu Tiểu Vân cười vỗ tay Tưởng Tiêu Đan: "Biến đi, đừng nói nhảm. Sao lại kéo người không liên quan ra đây chứ!"

Tiền Đóa Đóa cũng chạy qua góp vui, nhéo nhéo khuôn mặt bóng loáng của Chu Tiểu Vân: "Oa, làn da thật mịn, lại còn trắng nữa, sờ thật thích nha!"

Các nữ sinh khác đều vây lại trêu đùa, Chu Tiểu Vân không chống đỡ được, đành phải giơ tay đầu hàng.

Lộ Lệ Nhã từ lúc nghe thấy tên Giang Học Lỗi đã bắt đầu đứng ngồi không yên. Cô rất thích Giang Học Lỗi, đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Giang Học Lỗi luôn một lòng hướng về Chu Tiểu Vân.

Người có mắt đều nhìn ra tâm tư của Giang Học Lỗi, đi học ngồi ngay sau lưng Chu Tiểu Vân, dù vô tình hay cố ý luôn chạy qua bắt chuyện, chỉ cần liếc thấy bóng dáng Chu Tiểu Vân là được.

Lộ Lệ Nhã thu lại tâm tình phiền muộn của mình, la hét muốn cùng Chu Tiểu Vân uống rượu.

Chu Tiểu Vân vốn không muốn uống tiếp, nhưng thấy Lộ Lệ Nhã quấn quýt tỏ vẻ không uống không được, đành phải uống thêm một chén.

Thật vất vả chịu đựng đến khi tiệc rượu kết thúc, Chu Tiểu Vân gần như chạy trốn đi tính tiền, sau đó mấy nữ sinh đi đứng xiêu vẹo cùng nhau về trường.

Tiền Đóa Đóa uống nhiều rượu đột nhiên hứng lên muốn hát: "Các chị em, để tớ mời mọi người đi KTV hát một chầu, thế nào?"

Doãn Dao hơi động tâm, hôm nay cô và Tiền Đóa Đóa cùng uống ít ra phải hết nửa cân rượu, tuy có chút tửu lượng, nhưng uống nhiều đương nhiên vẫn hơi say.

Chu Tiểu Vân cau mày, nói: "Hay là thôi đi, đã chín giờ rồi, nếu còn đi hát thì ít nhất pmười một giờ mới về, khi đó ký túc xá đã đóng cửa mất rồi. Nếu muốn hát thì hôm khác chúng ta sẽ đi từ bảy giờ, hát cho thoải mái."

Tiền Đóa Đóa thấy không mấy người đồng ý đề nghị của cô, đành thôi không nói nữa.

Trong rừng cây ở trường có rất nhiều đôi nam nữ sinh đang hẹn hò, gan lớn một chút thì ôm ấp ngay tại chỗ, còn có vài đôi nơi góc khuất còn thân mật hơn.

Chu Tiểu Vân liếc nhìn thoáng qua lại thấy một đôi đang hôn nhau dưới tàng cây. Cô lập tức thu ánh mắt lại, nghĩ thầm sinh viên đại học hiện nay lớn gan thật, không thèm tìm một chỗ bí mật hơn.

Nhóm nữ sinh đi chung thu hút vô số ánh mắt, còn có vài nam sinh huýt gió vang dội. Mấy người không hề thấy phản cảm, ngoài miệng thì oán trách đôi câu nhưng trong lòng thầm đắc ý. Thật vất vả đoàn người mới về dưới lầu ký túc xá – chủ yếu vì Tiền Đóa Đóa hơi say, bước đi lảo đảo.

Chu Tiểu Vân liếc thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng chờ dưới ký túc.

Là Lý Thiên Vũ!

Trong lòng cô căng thẳng, không biết cảm giác hiện tại của mình gọi là gì.

Là cao hứng sao? Hình như không phải.

Là tức giận sao? Hình như cũng không đúng.

Là chờ mong? Là mừng rỡ? Là phiền lòng? Là hưng phấn? Hay là chán ghét?

Hình như mỗi cảm giác đều có một chút, nhưng hình như đều không phải.

Nói chung, rất phức tạp, nhìn thấy nam sinh kia, trong lòng cô pha trộn quá nhiều cảm xúc không thể nói thành lời.

325. Chương 327: Lời Tỏ Tình Không Rõ Ràng

Lý Thiên Vũ đợi nửa ngày mới gặp Chu Tiểu Vân, trong lòng vui vẻ chạy vội tới. Chưa kịp nói chuyện anh đã bị một đám nữ sinh vậy quanh.

"Anh đẹp zai, cậu tới tìm Tiểu Vân hử?" Liêu Thanh Thanh nói.

"Cậu phải trông chừng Tiểu Vân thật kỹ nha, trong trường này người theo đuổi cậu ấy rất nhiều!" Lời nói nửa thật nửa giả này là từ miệng Lộ Lệ Nhã.

Tiền Đóa Đóa càng khoa trương: "Cậu muốn theo đuổi Tiểu Vân phải qua cửa ải của bọn này trước, chúng tôi đều là bạn chí cốt với Tiểu Vân đó nha! Không qua được cửa này thì đừng hòng ôm mỹ nhân về…" Lời tiếp theo chưa kịp nói ra đã bị Chu Tiểu Vân dùng tay bịt kín miệng lại.

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ nói: "Các chị hai của tôi ơi, mấy người mau về ký túc xá đi! Một lúc nữa tớ sẽ lên!"

Tiền Đóa Đóa ném cho Chu Tiểu Vân một ánh mắt ái muội, sau đó đi lên lầu. Thấy một đám nữ sinh đều đi hết, cô thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân bỗng cảm thấy lo lắng, giải thích: "Lời các cô ấy nói cậu đừng để trong lòng, hôm nay bọn tớ ăn cơm bên ngoài uống chút rượu, mọi người đều hơi say nên mới nói linh tinh, bình thường sẽ không như vậy đâu!"

Lý Thiên Vũ căn bản không rảnh để ý cô nói cái gì, chỉ nói: "Đêm nay cậu thật đẹp!"

Chu Tiểu Vân sửng sốt, lời khen ngợi đơn giản trực tiếp như vậy lần đầu tiên xuất hiện từ miệng Lý Thiên Vũ. Cô không tự chủ trả lời: "Cám ơn!" Nói xong mới cảm giác mình phản ứng hơi quá.

Dưới ánh đèn, áng mây đỏ trên mặt Chu Tiểu Vân khiến cô diễm lệ hơn hẳn, khiến anh nhìn không chớp mắt, không nỡ dời tầm mắt đi nơi khác.

Bị Lý Thiên Vũ nhìn chằm chằm không kiêng nể, Chu Tiểu Vân cảm thấy đứng ngồi không yên. Ký quái, hôm nay Lý Thiên Vũ hơi khác so với bình thường. Hình như lớn mật càn rỡ hơn rất nhiều…

Chu Tiểu Vân im lặng đi cùng Lý Thiên Vũ trên con đường nhỏ.

Đứng dưới lầu ký túc xá rất dễ bị nhìn thấy, người đến người đi tò mò liếc qua khiến cả người cô không được tự nhiên. Ghét nhất là các nữ sinh phòng 301 cũng chen chúc ở cửa sổ xem náo nhiệt, cô gần như là chạy trối chết trốn qua đường nhỏ trong rừng cây bên cạnh ký túc xá. Lý Thiên Vũ đương nhiên vui vẻ đi theo.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Hôm nay sao cậu lại đứng chờ tớ trước ký túc xá? Không ở cùng Dương Phàm à?" Hai người bọn họ trước nay đều cùng đến cùng đi.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Tớ đến đây từ sớm, đến ký túc đăng ký muốn lên tìm cậu nhưng trong phòng không có ai, lại không biết cậu đi đâu, đành phải đứng dưới lầu ch, Dương Phàm cũng chờ cùng tớ một lúc, sau đó về trước rồi."

Lý Thiên Vũ chưa nói hết, Dương Phàm đã giật dây để cậu đánh bạo bày tỏ với Chu Tiểu Vân: "Thiên Vũ, tớ không thể lần nào cũng đi cùng cậu, ba người ở chung một chỗ là có ý gì, tớ kẹp giữa hai người không tốt lắm đâu. Tớ thấy cậu nên thẳng thắn nói rõ với Chu Tiểu Vân đi, xem cô ấy phản ứng như thế nào, đỡ phải ở đây lo lắng đoán mò cả ngày."

Lúc đầu Lý Thiên Vũ không chịu, thầm nghĩ hiện tại còn có thể lấy cớ bạn học cũ hay đồng hương để tìm Chu Tiểu Vân, nếu bày tỏ mà bị từ chối sau này gặp mặt chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao? Sau này làm sao có thể đi tìm cô ấy nữa? Hơn nữa, tỷ lệ bị từ chối tính ra phải tám chín phần mười…

Dương Phàm chướng mắt cái bộ dạng lo được lo mất kia, lập tức đẩy Lý Thiên Vũ ra ngoài, lúc sắp đi còn ném lại một câu: "Đừng dây dưa lề mề nữa, cứ bày tỏ với cô ấy đi, quyết định sớm một chút. Đỡ phải ở đây ngày ngày lo lắng liệu cô ấy có bị người khác cướp mất hay không. Nếu được thì tốt, còn không được thì sớm chết tâm đi, tìm bạn gái khác cho lành."

Lý thiên Vũ cười mắng: "Cậu nói nhẹ nhàng nhỉ! Nếu đổi lại là cậu thích một nữ sinh không biết còn có thể tự nhiên như thế này hay không nha!"

Dương Phàm đắc ý nói: "Tớ mới không lằng nhằng như cậu, nếu thích người ta thì đến trước mặt nói 'mình thích cậu' luôn đi, cứ xấu hổ mãi sắp thành đàn bà đến nơi rồi."

Lý Thiên Vũ dở khóc dở cười nhìn Dương Phàm sải bước đi xa, nghĩ thầm bây giờ cậu ta cuồng vọng như vậy, không biết đến lúc gặp nửa kia thật có thể tiêu sái như bây giờ không đây!

Khi thích một người, sẽ luôn chú ý đến nhất cử nhất động của người ấy.

Khi thích một người, sẽ không tự chủ được luôn để ý đến từng lời nói hành động của người đó.

Khi thích một người, sẽ luôn đặt mình thấp hơn người đó rất rất nhiều.

Bởi vì, bạn luôn để ý đến cô ấy…

Tinh thần hăng hái của Lý Thiên Vũ, qua nửa ngày chờ Chu Tiểu Vân, đã đánh mất hơn nửa. Câu nói đơn giản kia cứ tắc mãi trong cổ họng, không thể nói ra lời.

Lý Thiên Vũ nhìn Chu Tiểu Vân xinh đẹp lạ thường đứng đó, tim đập thình thịch. Nếu như bây giờ mình bày tỏ, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào…

Chu Tiểu Vân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Lý Thiên Vũ, ánh mắt nóng rực như vậy, khiến cô cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Cậu ta sẽ không nói ra điều gì khiến mình khó chống đỡ đấy chứ…

Lý Thiên Vũ mở miệng, phát hiện cổ họng khô khốc không nói nên lời: "Tiểu Vân…"

Chu Tiểu Vân vội ngắt lời: "Cậu đến vì muốn chuyển lời thay Lưu Lộ sao? Rất lâu không gặp, tớ rất nhớ cậu ấy!" Lại lôi bạn bè ra làm đệm lưng…

Bị ngắt lời, anh không biết nên thất vọng hay là thở phào nhẹ nhõm, nhắc tới Lưu Lộ, anh bắt đầu nói chuyện lưu loát hẳn lên: "Em ấy gần đây bị cảm, thân thể không thoải mái nên không đi cùng tớ."

Nghe được Lưu Lộ sinh bệnh, Chu Tiểu Vân nhíu mày: "Bệnh rất nặng sao? Nếu không để mai tớ đến thăm."

"Không nặng lắm, chỉ là cảm cúm thường thôi. Nếu mai cậu muốn đi thăm thì bảo tớ cùng đi, tớ chỉ mới nghe qua điện thoại, cũng không biết tình huống cụ thể. Được rồi, bây giờ báo cho cậu một tin tức tốt."

Chu tiểu Vân kỳ quái: "Tin tức gì?"

Lý Thiên Vũ hưng phấn nói: "Năm nay tớ nhận được học bổng loại hai, tiền thưởng chừng tám trăm đồng, tớ đã mua một chiếc xe đạp, sau này muốn tới tìm các cậu cũng thuận tiện hơn. Nếu cậu muốn đi đâu cứ nói, tớ sẽ chở cậu đi. Hôm nay tớ đi xe đạp mới tới được, hiện tại đang khóa bên ký túc xá của Dương Phàm. Ngày mai nếu cậu muốn đi thăm Lưu Lộ hãy để tớ chở đi, khỏi cần ra ngoài thuê nữa."

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ nhận được học bổng cũng vui vẻ hơn.

Xem ra, Lý Thiên Vũ rất chăm chỉ học tập nha!

Cô cũng nói cho Lý Thiên Vũ chuyện mình giành được học bổng loại một.

Lý Thiên Vũ líu lưỡi: "Học bổng trường cậu cao hơn trường tớ nhiều, học bổng loại một ở trường tớ được thưởng có một ngàn hai trăm đồng. cậu giỏi quá, thoáng cái đã giành được học bổng cao nhất."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Đúng vậy, vì thế đêm nay bọn tớ mời các bạn trong ký túc xá đi ăn cơm. Bọn họ ầm ĩ đòi uống rượu, còn bắt tớ uống mấy chén, đến bây giờ đầu còn hơi choáng váng nè!"

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân tùy ý nói chuyện, thầm nghĩ chả trách đêm nay Chu Tiểu Vân hiền hòa thân thiết hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn bình thường, thì ra do uống rượu a! Anh rất thích cảm giác được đứng cạnh giai nhân trò chuyện trên trời dưới đất như vậy.

Dũng khí vừa nổi lên lại tiêu tan sạch. Thôi, cứ duy trì hiện trạng đi!

Chờ sau này thời cơ chín muồi rồi tính tiếp, bây giờ cứ mạo muội nói ra không chừng chỉ bị đẩy ra xa hơn.

Nếu như chưa thể trở thành người yêu, tạm thời cứ làm bạn bè trước…

326. Chương 328: Quà Sinh Nhật

Vì uống rượu nên tinh thần Chu Tiểu Vân rất thoải mái, số câu nói với Lý Thiên Vũ hôm nay còn nhiều hơn ba tháng trước cộng lại.

Lý Thiên Vũ đương nhiên vô cùng nguyện ý tán gẫu với Chu Tiểu Vân như vậy, nói cả đêm cũng không sao. Nhưng thời gian không còn sớm nữa, quy định trong ký túc xá nữ tương đối nghiêm ngặt, sau mười rưỡi sẽ khóa cửa không cho vào.

Lý Thiên Vũ dịu dàng nói: "Tiểu Vân, trời không còn sớm, để tớ đưa cậu về, mai tớ sẽ đến sớm chờ dưới lầu nhé!"

Chu Tiểu Vân hơi bất ngờ, vì Lý Thiên Vũ quan tâm chăm sóc mà cảm động. Chắc sợ mình về muộn sẽ gặp phiền toái nên anh mới đề nghị đưa mình về! Nếu như mong ước của anh thì dù có trễ hơn nữa cũng không muốn mình về đâu…

Đưa Chu Tiểu Vân đến dưới lầu ký túc xá, Lý Thiên Vũ chợt nhớ ra, cho tay vào túi quần, lấy ra một chiếc hộp nhỏ nhét vào tay cô: "Tiểu Vân, hai ngày nữa là sinh nhật cậu, đây là món quà nho nhỏ tớ mua bằng tiền thưởng học bổng, cậu đừng chê nhé!"

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, sao anh lại biết sinh nhật của mình?

Lý Thiên Vũ tỏ vẻ hối lỗi: "Là tớ mất rất nhiều công sức mới hỏi được từ chỗ Lưu Lộ đó, cậu đừng trách em ấy. Tớ không biết cậu thích thứ gì nên tới cửa hàng lưu niệm chọn đại một món, cậu cứ nhận đi, đừng trả lại."

Nghe một tràng như vậy, cô không đành lòng lên tiếng, nếu bây giờ cự tuyệt thì không nể mặt quá rồi, thôi thì cứ nhận lấy vậy.

Lý Thiên Vũ nhìn Chu Tiểu Vân đi lên ký túc xá, lưu luyến hồi lâu mới quay người bước đi.

Thấy Lý Thiên Vũ trở về, Dương Phàm hứng thú gặng hỏi: "Sao rồi? Sao rồi? Cậu nói ra chưa? Cậu ấy phản ứng thế nào?" Dương Phàm hưng phấn, bắn liên thanh như ký giả phỏng vấn.

Lý Thiên Vũ lắc lắc đầu: "Tớ chưa nói, chỉ tặng cô ấy quà sinh nhật thôi."

Dương Phàm đấm ngực giậm chân: "Aiz, sao lại thế, cậu có còn là đàn ông không? Chỉ có bày tỏ mấy chữ thôi mà, khó khăn như vậy sao?"

Lý Thiên Vũ thản nhiên thở dài: "Dương Phàm, cậu không hiểu đâu. Bởi cậu chưa thực sự thích một người. Tớ không phải không muốn mãnh liệt theo đuổi cô ấy, nhưng tớ sợ cô ấy sẽ vì vậy mà tránh tớ thật xa. Vất vả lắm mới được gần cô ấy một chút, tớ không muốn đem công sức từ trước tới giờ đổ xuống sông xuống bể, tớ không muốn bày tỏ khi cô ấy không có dấu hiệu gì tỏ ra thích tớ, tớ không muốn nghe thấy lời cô ấy lạnh lùng từ chối. Cậu có biết không? Tớ thà rằng cứ mãi duy trì tình trạng như thế này, nếu vậy tớ có thể thường xuyên đến tìm cô ấy, tự nhiên trò chuyện cùng cô ấy."

Dương Phàm thấy Lý Thiên Vũ đã hết thuốc chữa rồi, chán nản nói: "Quên đi, coi như tớ chưa nói gì cả. cậu cứ ở đây mà tự kỷ. Tớ nói à biết, người theo đuổi Chu Tiểu Vân không ít đâu! Theo tin tức tớ thu thập được, một người là Giang Học Lỗi cùng lớp với cậu ấy, một người là Tần Hãn thành viên của Hội văn học Trăng lưỡi liềm, hai người đó luận tướng mạo luận tài năng đều không hề thua kém cậu. Chớ để đến lúc Chu Tiểu Vân bị người ta cướp đi, cậu cứ ngồi đó mà khóc!"

Lý Thiên Vũ rất tự tin nói: "Không đâu, tớ rất hiểu Tiểu Vân, cô ấy không phải loại con gái dễ dàng trao tâm cho người khác, muốn theo đuổi cô ấy phải dùng biện pháp nước chảy đá mòn mới thành công."

Dương Phàm trợn trắng mắt, không muốn tiếp tục tranh cãi với cái tên đã tẩu hỏa nhập ma kia nữa. Anh thật sự không hiểu Lý Thiên Vũ còn chần chờ do dự cái quái gì, theo anh nghĩ chuyện này quả thực vô cùng đơn giản, gặp mặt hỏi một câu, thích thì thành người yêu, không thích thì bye bye mỗi người tự đi tìm mùa xuân của mình. Rất đơn giản mà!

Cái người chưa từng yêu này bây giờ nói rất đơn giản, nhưng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, anh ta sẽ được nếm trải cảm giác của Lý Thiên Vũ lúc này —— Việc này nói sau, bây giờ trước tiên nói về tình hình xảy ra sau khi Chu Tiểu Vân trở lại ký túc xá đã.

Vừa mở cửa phòng, Chu Tiểu Vân đã ngửi thấy một mùi gì đó là lạ tựa như mùi thức ăn ôi thiu.

Tưởng Tiểu Đan liên tục vẫy cô: "Tiểu Vân, mau đến xem đi, Lộ Lệ Nhã cậy mạnh uống thêm mấy chén rượu, vừa mới nôn đấy!" Tiền Đóa Đóa và Doãn Dao đều nằm trên giường ngáy khò khò, phỏng chừng say đến bất tỉnh.

Hoa Nhược Vũ cũng ngồi yên một chỗ, nhíu mày khó chịu.

Liêu Thanh Thanh và Vu Giai đã dìu Lộ Lệ Nhã tới ao tắm rửa rồi.

Tưởng Tiêu Đan khổ mệnh ở lại thu dọn tàn cục, thấy Chu Tiểu Vân trở về vội vàng kéo cô lại cùng nhau dọn.

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan lấy cây lau nhà lau qua một lần, trong phòng vẫn thoang thoảng một mùi khác thường, cô dứt khoát mở tung cửa sổ, một lúc sau mùi kia mới tiêu tán.

Hai người Vu Giai và Liêu Thanh Thanh thật vất vả mới đỡ được Lộ Lệ Nhã về phòng, vác cậu ta lên giường xong thở phào nhẹ nhõm. Một tiếng hô 'tắt đèn' vang lên, đèn điện trong ký túc xá tắt phụt, mọi người đành thu dọn qua loa rồi leo lên giường ngủ.

Vu Giai thì thào oán giận: "Tắt đèn thế này sớm quá, bình thường mười giờ tắt đèn tuần này ít nhất cũng phải để muộn thêm hai tiếng chứ, mười rưỡi đã tắt sớm quá đi!"

Tưởng Tiêu Đan nói: "Cậu phải biết đủ chứ, thêm được nửa tiếng đã tốt lắm rồi!"

Chu Tiểu Vân nằm trên giường, không để ý đến cuộc nói chuyện của những người khác, mạch suy nghĩ sớm bay xa.

Chiếc hộp nhỏ Lý Thiên Vũ đưa cho cô được gói ghém rất tinh xảo, cô mới vội vã liếc qua rồi đút vội vào túi.

Cô vẫn nghĩ, Lý Thiên Vũ sẽ tặng mình thứ gì nhỉ?

Thôi, không đoán nữa, mở ra xem không phải sẽ biết à?

Chu Tiểu Vân lặng lẽ mò dậy, móc từ túi áo ra chiếc hộp nhỏ kia, lại lấy đèn pin đặt ở đầu giường, trốn vào trong chăn xem.

Đèn pin là vật thiết yếu trong ký túc xá, ai ai cũng chuẩn bị một chiếc, nếu sau khi tắt đèn còn muốn xem tiểu thuyết, nó sẽ rất hữu dụng.

Đèn pin chiếu sáng trong chăn rõ vô cùng. Mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc vòng tay thủy tinh màu lam nhạt.

Trong lòng Chu Tiểu Vân khẽ động, chợt nhớ tới kiếp trước, món quà mà Lý Thiên Vũ tặng cô vào lễ tình nhân đầu tiên sau khi kết hôn cũng là một chiếc vòng như vậy.

Chiếc vòng thủy sinh trong sáng lại lịch sự tao nhã, đó là món quà mà cô yêu thích nhất.

Không ngờ vô tình Lý Thiên Vũ lại mua món quà mà cô thích nhất.

Món quà này sao có thể là 'chọn đại' mà mua?

Trước mắt Chu Tiểu Vân xuất hiện một hình ảnh: Trong cửa hàng lưu niệm người đến người đi, Lý Thiên Vũ đứng trước quầy vòng qua vòng lại, đổi tới đổi lui, sau nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng mới chọn được một chiếc vòng thủy tinh lam nhạt.

Viền mắt cô hơi ướt. Bàn tay cô nhẹ nhàng mơn trớn chiếc vòng, thủy tinh lạnh lẽo tạo ra một loại xúc cảm khó có thể hình dung, tay Chu Tiểu Vân có chút run rẩy, nước mắt rốt cuộc tràn khỏi khóe mi.

Mình nên làm gì bây giờ?

Mình nên buông tất cả mà tiếp nhận Lý Thiên Vũ sao?

Mình nên buông bỏ mọi thành kiến mà tiếp nhận anh sao?

Kiếp này anh ấy rất tốt, thực sự rất tốt.

Anh ấy chăm chỉ học tập, tích cách kiên quyết, làm việc kiên định, cẩn thận săn sóc hiểu ý, tôn trọng nữ sinh, hơn hết, anh ấy còn thích mình như vậy…

Đương nhiên mình biết anh ấy thích mình, đương nhiên biết anh ấy đã tốn bao công sức để tiếp cận mình, biết anh ấy đã cố gắng lấy lòng mình cỡ nào…

Thế nhưng…

Mình có thể yêu anh ấy thêm một lần nữa sao?

Mình có thể giẫm vào vết xe đổ kiếp trước sao?

Mình có thể bỏ qua mọi oán hận trong tim ư?

Mình nên làm gì bây giờ?

327. Chương 329: Vô Cùng Ghen Tị

Sáng sớm, Chu Tiểu Vân đã thức dậy.

Đêm qua trằn trọc mãi, không biết đến mấy giờ mới ngủ, tới sáu giờ cô đã tỉnh, dứt khoát rời giường không nằm nữa.

Vệ sinh cá nhân xong, trở về ký túc xá thấy mọi người vẫn đang ngủ, đi tới sát giường Tiền Đóa Đóa vẫn còn ngửi thấy hơi rượu nhàn nhạt.

Chu Tiểu Vân nhẹ nhàng đi ra khỏi ký túc xá, chuẩn bị đi tới căng tin ăn điểm tâm. Nhưng vừa mới xuống lầu, đã thấy Lý Thiên Vũ đang đứng cạnh xe đạp chờ mình.

Chu Tiểu Vân bước nhanh tới: "Cậu tới sớm thế, Dương Phàm không đi cùng sao?"

Lý Thiên Vũ thản nhiên đáp: "Hôm nay cậu ấy có chút việc không đi được, chỉ có hai chúng ta đi thôi!"

Thực ra dù cậu lôi kéo thế nào Dương Phàm cũng không chịu theo, còn nói muốn tạo cơ hội cho hai người ở riêng. Anh nghĩ tới được ở riêng hai người với Chu Tiểu Vân nên không nói thêm gì nữa, vui vẻ rạo rực đạp xe tới chờ cô từ sáng sớm.

Trong lòng Chu Tiểu Vân biết rõ vì sao Dương Phàm không đến, lại không muốn vạch trần Lý Thiên Vũ: "Ừ, vậy chúng ta cùng ăn sáng đi!"

Lý Thiên Vũ nhanh chóng đuổi theo Chu Tiểu Vân, thẳng tiến tới căng tin.

Đại học N tổng cộng có ba căng tin, căng tin số 1 có diện tích lớn nhất, lớn thứ nhì là căng tin số 2, nhưng nếu nói đến độ phong phú của đồ ăn vặt thì không đâu sánh được với căng tin số 3. Từ sáng đến tối có hơn chục loại mì phở khiến người ta nhìn hoa cả mắt. Bình thường Chu Tiểu Vân thích nhất là đồ ăn ở căng tin số 3, bánh rán, bánh bột mì, bánh bao đủ cả, cần cái gì cũng có. Bánh bao lại chia ra làm mấy loại nhân: nhân thịt, nhân rau, nhân đậu. Bánh rán cũng bao thành viên hình bầu dục, có các loại nhân cải trắng, nhân thịt, nhân củ cải sợi, nhân cà, nhân rau hẹ, ăn ngon vô cùng.

Chu Tiểu Vân gọi hai phần cháo, năm chiếc bánh rán, lại thêm ba quả trứng luộc nước trà.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân ngồi đối diện nhau cùng ăn sáng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên len lén nhìn cô, phát hiện trên tay cô trống trơn thì hơi hơi thất vọng.

Xem ra là cô ấy không thích chiếc vòng mình mua… Hay vì chiếc vòng đó là do mình mua nên cô ấy mới không thích…

Lúc này, Lý Thiên Vũ không khỏi thầm may mắn vì tối qua không nói gì thêm.

Hi vọng sau này sẽ có cơ hội nói ra, giờ cứ để mọi chuyện tiến triển tự nhiên vậy!

Như bậy giờ không phải rất tốt sao? Cô bé kia ngồi đối diện, mình có thể tươi cười tán gẫu, trò chuyện vui vẻ với cô ấy…

"Chu Tiểu Vân, cậu cũng ăn sáng ở đây à!" Thanh âm tràn ngập kinh hỉ từ miệng Giang Học Lỗi, cậu ta bưng điểm tâm không chờ được mời đã đặt mông ngồi xuống ngay bên cạnh Chu Tiểu Vân khiến cô không thể không ngồi cách ra xa một chút.

Lý Thiên Vũ híp mắt, thầm đánh giá nam sinh không mời mà tới này.

Ngoại hình? Có thể cho tám mươi điểm.

Ăn mặc? Hình như mặc đẹp hơn mình một chút.

Khí chất? Xì, chẳng có chút khí chất nào đáng nói.

Suy nghĩ một lát, Lý Thiên Vũ, quyết định xếp cái tên đang-có-ý-đồ-gây-rối-Chu-Tiểu-Vân này vào phe kẻ địch.

Bên kia, Giang Học Lỗi cũng đang đánh giá Lý Thiên Vũ, âm thầm suy đoán xem nam sinh này là ai. Chu Tiểu Vân chưa từng để ý đến các nam sinh lạ mặt muốn bắt chuyện, xem ra là người quen, không phải học sinh lớp mình, chẳng lẽ là lớp khác?

Giang Học Lỗi nở nụ cười có chút giả tạo: "Chu Tiểu Vân, vị này là…"

Chu Tiểu Vân đau đầu, cô ứng phó một Lý Thiên Vũ đã mệt rồi, sao lại chui ra vị nhân huynh này nữa? Giang Học Lỗi đeo bám làm cô rất khó chịu, ám chỉ cả N lần vẫn không thấy lui bước, ngược lại tấn công càng ngày càng mãnh liệt.

Nhất là từ khi cô phát hiện ý tứ của Lộ Lệ Nhã đối với Giang Học Lỗi. Đối với anh ta, cô càng kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng xa cách). Cô vốn không có cảm tình gì với anh ta, đừng vì vậy mà nháo ra mâu thuẫn gì với Lộ Lệ Nhã.

Chu Tiểu Vân đành phải giới thiệu.

"Đây là bạn học hiện tại của tớ, Giang Học Lỗi."

"Đây là bạn học cấp ba trước đây, Lý Thiên Vũ."

Lời giới thiệu giản lược quá mức khiến hai vị nam sinh không thể biết được phân lượng của nhau, đồng thời nghĩ: thì ra chỉ là bạn học, ý định của cậu ta chưa thành công.

Giang Học Lỗi khách khí nói: "Xin chào, bây giờ cậu đang học trường nào vậy?"

Lý Thiên Vũ ngoài cười nhưng trong không cười đáp: "Không xa lắm, ngay trường đại học công lập N thôi, đạp xe khoảng năm mười phút là đến."

Hai người minh tranh ám đấu, nhất thời không nhận ra ai đang chiếm thượng phong.

Chu Tiểu Vân không để ý đến họ, ăn hết bữa sáng của mình.

Nam sinh thật nhàm chán, rõ ràng là hai người xa lạ mà có thể nói chuyện một cách 'sôi nổi' như vậy?

Lý Thiên Vũ nhanh chóng ăn hết phần điểm tâm của mình, oai phong đứng lên cùng với Chu Tiểu Vân: "Cậu cứ từ từ ăn tiếp, tôi và Tiểu Vân có việc phải đi trước."

Nhìn Lý Thiên Vũ nghênh ngang rời đi cùng Chu Tiểu Vân, Giang Học Lỗi hận nghiến răng nghiến lợi.

Đây là ra oai trắng trợn!

Hừ, cứ để tên mặt đen đó đắc ý một lúc, dù sao thời gian mình tiếp xúc với Chu Tiểu Vân nhiều hơn, có câu 'Gần quan được ban lộc', chỉ cần mình cố gắng thêm chút nữa còn sợ Chu Tiểu Vân không động tâm sao?

Chu Tiểu Vân không từ chối Lý Thiên Vũ giả vờ thân thiết, thầm nghĩ tốt nhất để Giang Học Lỗi nhìn thấy mà hiểu lầm anh là bạn trai cô, sau đó triệt để hết hy vọng.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Vân gặp một nam sinh mặt dày như vậy, dù cô có tỏ ra lãnh đạm thế nào anh ta cũng không chịu lùi bước. Như vậy khiến cô vô cùng hoài niệm Mạnh Phàm thời trung học, nam sinh như cậu ấy thật tốt, nam sinh bây giờ hết thuốc chữa rồi, cứ như sau khi lên đại học thì phải nhanh chóng tìm được người yêu vậy. Cái kiểu gấp gáp đó làm cô cực kì chán ghét. Hi vọng qua hôm nay anh ta có thể lặng lẽ lui quân thì tốt…

Lý Thiên Vũ đạp xe chở Chu Tiểu Vân chậm rì rì chạy trên đường, câu được câu không cùng cô trò chuyện. Khiến anh vui vẻ nhất là hình như thái độ của Chu Tiểu Vân đối với mình đã có chút chuyển biến vi diệu. Nên nói thế nào nhỉ, cảm giác như trước kia ở trong mắt cô ấy, anh là người có cũng được, không có cũng chẳng sao, rất dễ dàng bị lãng quên, còn bây giờ cô ấy dường như đã bắt đầu nhìn thẳng vào sự tồn tại của anh.

Cảm nhận được sự thay đổi nho nhỏ này, Lý Thiên Vũ tràn đầy vui sướng.

Chu Tiểu Vân hỏi về việc làm thêm hiện tại của Lý Thiên Vũ, anh trả lời: "Tớ đang làm trong thư viện trường, hằng ngày sau khi tan học phải đến thư viện sắp xếp sách báo và quét dọn vệ sinh, tiền không nhiều cũng đủ tiền ăn trong một tháng. Tớ còn làm nhiệm vụ phân phát thư tín ở phòng thông tin của trường, cơ bản không cần gia đình gửi thêm sinh hoạt phí. Tớ định đến năm hai sẽ ra bên ngoài làm thêm, vừa kiếm thêm chút tiền lương, vừa tăng kinh nghiệm làm việc."

Chu Tiểu Vân nghe Lý Thiên Vũ nói mà cảm khái rất nhiều.

Người đàn ông lười biếng thành tính kiếp trước đã thay đổi triệt để rồi!

Tìm việc làm thêm? Ra ngoài trường làm công?

Thật sự không dám tưởng tượng.

Chu Tiểu Vân thất thần, mạch suy nghĩ không biết đã bay đi nơi nào…

328. Chương 330: Có Thể Coi Là Lần Đầu Tiên Hẹn Hò Không?

Tới nơi Lưu Lộ ở, không ngờ không gặp được.

Các nữ sinh cùng ký túc xá nói: "Sáng sớm nay Lưu Lộ đã xuống phòng y tế truyền nước rồi, hai người đến đó chắc có thể tìm được cậu ấy."

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ vừa đi vừa hỏi tìm đến phòng y tế.

Phòng y tế trường không rộng lắm, có hai hàng ghế dài, nơi Lưu Lộ truyền nước có mấy bạn học đang ngồi chờ, Chu Tiểu Vân vừa liếc mắt đã nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Lưu Lộ.

"Lưu Lộ!" Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đồng thời kêu lên.

Lưu Lộ thấy hai người đến thì rất bất ngờ, nở nụ cười: "Tiểu Vân, anh Tiểu Vũ, sao hai người lại đến đây?"

Chu Tiểu Vân đi đến cạnh giường: "Nghe Lý Thiên Vũ nói cậu bị bệnh nên mình tới thăm. Sao rồi, có khá hơn chút nào không?"

Nhìn thấy hai người, tinh thần Lưu Lộ tốt hơn rất nhiều: "Uhm, rất tốt, có lẽ chỉ cần truyền nước một lần nữa thôi, sau này uống thuốc là được."

Chu Tiểu Vân cùng Lưu Lộ hàn huyên một lúc. Cô sớm để ý tới một nam sinh đang đứng cạnh giường, đeo kính rất nho nhã.

Chu Tiểu Vân liếc mắt ý bảo Lưu Lộ giới thiệu.

Lưu Lộ nói một câu rất tùy ý: "Đây là bạn học của tớ, Quách Thụy."

Chu Tiểu Vân lập tức hiểu rõ, có lẽ đây là người theo đuổi trong truyền thuyết, xem ra Quách Thụy này rất ân cần, còn đến tận phòng y tế ngồi chờ lúc Lưu Lộ truyền nước, coi như dụng tâm lương khổ.

Lưu Lộ quay sang nói với Quách Thụy: "Tớ đã nói sáng nay truyền nước cậu không cần đến mà, hiện tại anh họ và bạn của tớ tới rồi, cậu nên về đi!"

Quách Thụy không tình nguyện ra ngoài.

Chu Tiểu Vân trêu chọc: "Lưu Lộ, xem ra cậu rất có giá nha, người ta còn theo đuổi đến tận phòng y tế kia kìa!"

Lưu Lộ bĩu môi: "Tớ nói thế nào cũng không chịu đi, cũng may hai người đã tới, nếu không tớ vẫn tiếp tục bị cậu ta quấy rầy."

Thấy Lưu Lộ không giống nói dối, Chu Tiểu Vân thay Đại Bảo thở phào nhẹ nhõm.

Đại Bảo a Đại Bảo, sao anh vẫn chưa chịu hành động gì hết vậy? Lưu Lộ người ta xinh đẹp như hoa như ngọc thế này chắc chắn có không ít người theo đuổi, không chừng một thời gian nữa bị cướp mất thì sao đây?

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ lần sau Đại Bảo đến tìm, nhất định cô phải cảnh tỉnh anh ấy một chút, xem xem rốt cục thái độ của anh ấy là như thế nào.

Hai người cùng chờ Lưu Lộ truyền nước xong, sau khi ăn cơm trưa, Chu Tiểu Vân chuẩn bị ra về.

Lưu Lộ muốn giữ cô lại, Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu: "Cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, chờ thân thể khá hơn tớ lại đến, nhìn thấy cậu bộ dáng yếu ớt thế này, tớ sao nỡ làm phiền cậu nghỉ ngơi chứ!"

Lưu Lộ dặn Chu Tiểu Vân phải thường xuyên đến thăm, sau đó leo lên giường đi ngủ.

Lý Thiên Vũ lại chở Chu Tiểu Vân về.

Tới nửa đường, đi qua công viên, Lý Thiên Vũ bỗng nhiên dừng xe lại, nói: "Tiểu Vân, giờ mới hơn hai giờ, chúng ta về giờ này hơi sớm, hay là vào công viên đi dạo một lúc!"

Đây là hẹn hò biến tướng sao?

Chu Tiểu Vân nhìn khuôn mặt tràn đầy hi vọng của Lý Thiên Vũ, không thể thốt ra lời từ chối. Một lát sau, cô khẽ gật đầu.

Lý Thiên Vũ vui sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

Hẹn hò đó nha! Buổi hẹn hò mà cậu đã mong chờ bao năm qua đó!!!

Vé vào cửa công viên rất rẻ, mỗi người năm đồng. Mua vé xong, Lý Thiên Vũ còn chạy sang cửa hàng bên cạnh mua hạt dưa và đồ uống.

Hai người chậm rãi bước vào công viên.

Bây giờ là giữa mùa xuân, cành liễu xanh tươi phiêu lãng trong gió, thảm cỏ xanh mượt khiến người ta muốn nằm lên đó nghỉ ngơi.

Hôm nay đúng vào cuối tuần, không ít người dẫn con cái ra công viên chơi đùa, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Trung tâm công viên có một hồ nước lớn, bên hồ có các ghế đá nằm rải rác.

Lý Thiên Vũ đề nghị ngồi ghế nghỉ một chút, Chu Tiểu Vân yên lặng đồng ý.

Thấy Chu Tiểu Vân hôm nay hiền hòa lạ thường, Lý Thiên Vũ vô cùng mừng rỡ, cảm thấy cảnh xuân hôm nay tươi đẹp quang đãng vạn dặm.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ cùng ngồi trên một băng ghế —— ở giữa hai người là một khoảng trống chừng nửa thước (~ 15-16cm).

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ coi như cậu ta thức thời, nếu lúc này mà cậu ta dám nhích lại gần chắc chắn mình sẽ trở mặt.

Tối hôm qua mất ngủ tới nửa đêm, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra phương án nào, nghĩ đến mức đầu sắp phình to, cô quyết định từ bỏ không thèm nghĩ nữa, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Dù sao ý Thiên Vũ chưa nói gì cả, mình cứ giả vờ câm điếc đi!

Chu Tiểu Vân biết hành vi của mình rất giống đà điểu, thế nhưng cô không thể nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn để đối mặt với Lý Thiên Vũ.

Tại sao anh chàng này vẫn xuất hiện trong cuộc sống của mình?

Không để ý đến cậu ta? Lời này lừa người khác thì được, sao có thể lừa gạt được chính mình!

Kiếp trước anh là người chồng mà cô yêu thương nhất, kiếp này lại trở thành bạn học quen biết nhiều năm.

Rốt cuộc nên đặt Lý Thiên Vũ ở vị trí nào trong lòng, cô cũng không rõ lắm!

Từ sự khiếp sợ vào lần đầu tiên gặp lại Lý Thiên Vũ, tiếp theo là phiền não, rồi tận lực lạnh lùng bỏ qua, về sau này lại trở thành chậm rãi tiếp cận.

Chính Chu Tiểu Vân cũng không biết nên đặt Lý Thiên Vũ ở vị trí nào trong lòng cô.

Chỉ là, hiện tại, cô tuyệt đối không thể tiếp nhận việc hai người trở thành người yêu, cứ nghĩ đến điều này toàn thân cô lại không được tự nhiên.

Aiz, thôi thuận theo tự nhiên đi, cứ như hiện tại, trở thành bạn bè cũng không tồi.

Lý Thiên Vũ không biết mâu thuẫn trong lòng Chu Tiểu Vân, gương mặt cười tươi rói như trẻ nhỏ được quà vậy. Tâm tình vui vẻ đó lây cả sang Chu Tiểu Vân, cô đột nhiên nhận ra chính mình rất ngốc, cứ mãi xoắn xuýt cái việc không đâu này làm gì chứ! Suy nghĩ nhiều làm gì, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có nhiều chuyện khi thời gian trôi qua sẽ được giải quyết dễ dàng. Bây giờ tội gì phải lo lắng không đâu!

Cứ tự lừa gạt chính mình rằng Lý Thiên Vũ không quan trọng, vì cái gì chứ?

Cuối cùng cô đã nhìn thẳng vào sự thật này.

Lý Thiên Vũ chưa từng rời khỏi cuộc đời cô, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, anh vẫn luôn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong cuộc đời cô…

Lý Thiên Vũ đưa đồ ăn vặt cho Chu Tiểu Vân ăn, lại đưa cả nước uống cho cô.

Chu Tiểu Vân nhìn bộ dáng ân cần của cậu, không khỏi nở nụ cười.

Đổi sang góc độ khác, nhìn bộ dạng lúc này của Lý Thiên Vũ đúng là rất hả giận, cái cách lấy lòng cẩn thận từng li từng tí này, đời trước cô đâu có được hưởng.

Chu Tiểu Vân bắt đầu cảm thấy cảm giác này thật tốt.

Lý Thiên Vũ nhìn xa xa có người chơi diều, quay sang Chu Tiểu Vân hỏi: "Tiểu Vân, chúng ta cũng mua diều chơi đi!"

Chu Tiểu Vân không chút nghĩ ngợi phủ định: "Quên đi, mua diều chơi có một lúc rất lãng phí, chúng ta ngồi đây nhìn người ta chơi diều thôi."

Lý Thiên Vũ nghe Chu Tiểu Vân nói 'chúng ta' mà cảm thấy toàn thân khoan khoái, cuối cùng thì tâm ý của mình cũng nhận được một chút hồi báo nho nhỏ, anh mơ màng lâng lâng, cảm thấy hôm nay nhất định là ngày may mắn của mình.

329. Chương 331: Đau Đầu

Đến trường học trời đã dần tối.

Lý Thiên Vũ lưu luyến không rời trở về, anh rất muốn tiếp tục ở lại, chỉ là, quen biết nhiều năm anh hiểu Chu Tiểu vân rất rõ. Nếu là dây dưa quá đáng sẽ chỉ làm cô ghét, cố để lại ấn tượng tốt cho cô ấy đi!

Nghĩ đến quan hệ của hai người cuối cùng đã có một bước tiến nhỏ, Lý Thiên Vũ vui vẻ huýt sáo đi tìm Dương Phàm.

Dương Phàm vừa thấy vẻ mặt Lý Thiên Vũ như có gió xuân liền đoán ra có tiến triển: "Ơ, tâm trạng có vẻ rất tốt a. Có phải được cùng với Tiểu Vân đáng yêu trải qua một ngày vui vẻ không?"

Tâm tình rất tốt Lý Thiên Vũ không so đo với Dương Phàm, nở nụ cười mờ ám: "Xế chiều bọn tôi đi công viên."

Trong đầu Dương Phàm lập tức hiện ra cảnh tượng tình chàng ý thiếp

Lý Thiên Vũ không khách khí lấy tay đập vào gáy Dương Phàm một cái: "Thu hồi tư tưởng xấu xa trong đầu cậu đi, bọn tớ chỉ nói chuyện tinh khiết thôi, cậu đừng nhìn tớ bằng ánh mắt như thế."

Dương Phàm bị vỗ một cái rất đau cảm giác thật oan uổng. Haizz, nói đạo lý với nam nhân đang yêu đúng là ko thể thông suốt được.

Dương Phàm nhìn Lý Thiên Vũ đamg nghĩ viễn vông kia, nghĩ thầm không thèm chấp nhặt với cậu ta. Khổ công theo đuổi CTV bao năm qua cuối cùng cũng thấy chút ánh sáng, để cho cậu ta vui vẻ đi.

Trong phòng 301, mấy nữ sinh đang tra hỏi Chu Tiểu vân.

Tiền Đóa Đóa hỏi trực tiếp nhất: "Tiểu Vân, tối hôm qua bạn trai cậu tới tìm cậu đó, hai người hôm nay ra ngoài nửa ngày đã làm gì thế? Có phải. . . . . ." Tiền Đóa Đóa làm động tác kiss.

Chu Tiểu Vân trợn trắng mắt lườm Tiền Đóa Đóa, không thèm để ý đến sắc nữ này.

Tất nhiên Lộ Lệ Nhã là người hy vọng Chu Tiểu Vân có bạn trai nhất: "Tiểu Vân, cậu có bạn trai thì có thể danh chính ngôn thuận từ chối những người khác rồi!"

Một câu tựa như vui đùa làm trong lòng Chu Tiểu Vân khẽ động.

Ý này rất hay, dùng Lý mỗ mỗ làm tấm mộc để Giang Học Lỗi tự động buông tay…

Bạn học Giang Học Lỗi theo đuổi con gái có tinh thần bất khuất lắm.

Sáng đi mua bữa sang nhờ Lộ Lệ Nhã cùng ký ký túc xá đưa cho Chu Tiểu Vân, cô nhìn sắc mặt Lộ Lệ Nhã không vui cảm thấy trong lòng vô cùng buồn rầu.

Nên giải thích thế nào đây? Cô cũng không muốn đâu a!

Lúc Lộ Lệ Nhã xuống lầu đụng phải Giang Học Lỗi thấy anh ta cười hì hì gọi mình vốn đang rất vui vẻ, nhưng vừa nghe muốn nhờ cô chuyển bữa sang cho Chu Tiểu Vân, lập tức tâm trạng đảo ngược. Từ chối thì không nói nên lời. Cô đành lòng tràn đầy ủy khuất cầm sữa đậu nành và bánh mì trứng vô phòng: "Nè, Chu Tiểu Vân, Giang Học Lỗi mua bữa sáng cho cậu đó. Cậu ta nói nếu cậu không thích ngày mai sẽ đổi món khác."

Chu Tiểu Vân đâu còn tâm trạng nào ăn bữa sáng tình yêu nữa.

Chu Tiểu Vân nói: "Tớ đã ăn rồi, bữa sang này cậu cầm đi đi!"

Vốn tưởng rằng Lộ Lệ Nhã sẽ rất vui vẻ cầm đồ đi ăn, không ngờ mặt cô ấy càng tệ hơn, cứng rắn ném lại một câu "Tớ không đói" rồi mở cửa ra ngoài.

Chu Tiểu Vân vô tội.

Tưởng Tiêu Đan khuyên: "Tiểu Vân, Lộ Lệ Nhã sao có thể không biết xấu hổ ăn mấy thứ này. Đây chính là Giang Học Lỗi chỉ mặt gọi tên mua cho cậu ăn mà. Cậu đừng suy nghĩ này suy nghĩ kia nữa, nếu không thích cậu ta cứ việc nói thẳng. Bớt ngày nào cũng đau đầu."

Chu Tiểu Vân thở dài ngao ngán: "Ai bảo tớ chưa nói, từ chối nhiều lần lắm rồi. Nhưng cậu ta chưa từ bỏ ý định thì tớ bó tay. Cùng phòng mỗi ngày ở cùng một chỗ, bởi vì cậu ta mà quan hệ với Lộ Lệ Nhã không thoải mái, tớ chẳng vui vẻ gì!"

Vì sao lại gặp mấy chuyện này hả? Chu Tiểu Vân nhớ tới liền nhức đầu.

Chợt nhớ chuyện hồi cấp ba giữa Vương Tinh Tinh và Uông Tử Kỳ, chẳng lẽ chuyện xưa lại lặp lại?

Không, nhất định phải nhanh chóng đập tan ý niệm trong lòng người nào đó.

Chu Tiểu Vân quyết đoán mang bữa sáng xuống lầu, không cần tìm, Giang Học Lỗi đang đứng trước ký ký túc xá chờ!

Chu Tiểu Vân phụng phịu đưa đồ cho Giang Học Lỗi: "Xin lỗi, tớ ăn sáng rồi. Cậu nên đưa cho người khác ăn đi!"

Chu Tiểu Vân không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của Giang Học Lỗi xoay người đi lên lầu .

Cô nghĩ thầm lần này Giang Học Lỗi nên biết điều thu liễm hơn, đáng tiếc cô đánh giá thấp quyết tâm của cậu ta.

Lúc đi học, những tờ giấy nhỏ ùn ùn không ngừng truyền đến.

"Chu Tiểu Vân, tối nay cậu rảnh không? Tớ muốn mời cậu ăn tối!"

"Tối thứ sáu có rảnh không? Tớ muốn mời cậu đi xem phim!"

Vân vân và vân vân!

Ngay từ đầu Chu Tiểu Vân đưa trả tờ giấy "Xin lỗi tớ không rảnh", về sau cô dứt khoát không để ý tới cậu ta.

Các bạn học trong lớp ai mà không biết Giang Học Lỗi khổ công theo đuổi ban hoa (hoa khôi của lớp) Chu Tiểu Vân, mỗi người đều ngoái đầu sang chờ xem náo nhiệt đấy!

Tiền Đóa Đóa thân với Lộ Lệ Nhã nhất, vô tình hoặc cố ý trước mặt Chu Tiểu Vân gõ hai câu: "Mỗi người chỉ nên có một bạn trai thôi, đừng đoạt của người khác. Một chân đứng hai thuyền không vững đâu."

Chu Tiểu Vân có nỗi khổ khó nói.

Cô cũng rất phiền não được không, ai them để ý đến tên Giang Học Lỗi a! Cuộc sống yên tĩnh bị người như thế đảo loạn, nghĩ đến đã thấy tức.

Chu Tiểu Vân không cảm thấy sự vui vẻ vì được theo đuổi chút nào.

Có lẽ với một cô gái chỉ khi được chàng trai mình ngưỡng mộ theo đuổi mới có cảm giác vui mừng phấn khích, nếu nam sinh quấn sau đuôi kia là người bạn không thích thậm chí hơi ghét, ai còn tâm tình thoải mái a! Chu Tiểu Vân cũng giống vậy.

Bầu không khí trong ký túc xá có chút xấu hổ và vi diệu, Lộ Lệ Nhã gần như ko nói chuyện với cô, Tiền Đóa Đóa đứng sau Lộ Lệ Nhã bởi vậy lúc nói chuyện có chút kẹp thương mang gậy.

Tưởng Tiêu Đan, Hoa Nhược Vũ cùng Chu Tiểu Vân thân thiết hơn, đương nhiên hai người đều nói thay Chu Tiểu Vân.

Vu Giai, Doãn Dao còn có Liêu Thanh Thanh ở phe trung lập, nhưng không tránh được tâm lý xem kịch vui.

Chu Tiểu Vân cảm nhận sâu sắc rằng cuộc sống tập thể đau đầu như vậy, cô rất hòa niệm trước đây trọ bên ngoài thanh nhàn và thoải mái. Khi đó đâu đông người, lắm quan hệ cùng phiền não thế này!

Sau lưng Tưởng Tiêu Đan dò hỏi tâm ý Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân,rốt cuộc cậu nghĩ thế nào về Giang mỗ a, có động tâm tí gì không?"

Chu Tiểu Vân liếc mắt: "Kính nhờ, đại tỷ. Tiểu muội sắp phiền chết đây, động tâm cái quỷ ấy!"

Tưởng Tiêu Đan rất nghĩa khí quyết định một lần làm người đại diện cho Chu Tiểu Vân đi tìm Giang Học Lỗi nói chuyện.

Khi Tưởng Tiêu Đan gọi Giang Học Lỗi ra ngoài, anh tưởng rằng cô được Chu Tiểu Vân nhờ đến chuyển lời ình, vui vẻ đi ra.

Vừa nghe, Giang Học Lỗi đã cảm thấy không đúng.

"Tưởng Tiêu Đan, cậu nói vậy là có ý gì. Cái gì mà tôi vẫn quấn lấy Chu Tiểu Vân, tôi đang theo đuổi cậu ấy. Bây giờ cậu ấy không thích tôi cũng không sao, một ngày nào đó cậu ấy sẽ thích tôi, tiếp nhận tôi." Giang Học Lỗi vô cùng tự tin nói.

Nam sinh nào ngay từ đầu không cho như thế? Chờ thời gian dài em sẽ biết tâm ý của anh, dĩ nhiên sẽ tiếp nhận anh.

Tưởng Tiêu Đan nhìn vẻ mặt Giang Học Lỗi cố chấp, bó tay rồi.

Sau khi Chu Tiểu Vân biết việc này ko tiện nói gì Tưởng Tiêu Đan, dù sao vì cô ấy quan tâm mình mới làm vậy.

Nếu như lời Tưởng Tiêu Đan nói có hiệu quả thì tốt biết bao. Haizz!

330. Chương 332: Nhiệt Tình Quá Khó Đỡ Nổi

"301 Chu Tiểu Vân, có điện thoại!"

Chu Tiểu Vân nghe được tiếng la vội vội vàng vàng xuống lầu, nghĩ thầm đã trễ thế này gần chín giờ là ai gọi điện ình nhỉ?

Vừa cầm lấy điện thoại, đã nghe thấy giọng nói hưng phấn của Đại Bảo: "Đại Nha, báo cho em biết một tin tốt. Anh thi đấu xong rồi, chiều nay cuộc thi vận động viên điền kinh toàn quốc anh có tham gia hai hạng mục, có một cái đứng thứ nhất, còn một cái đứng thứ hai!"

Chu Tiểu Vân rất vui mừng: "Thật vậy chăng? Anh à, anh giỏi quá!"

Đại Bảo ở đầu kia cười ha ha.

Hai anh em hàn huyên một lúc, nghe Đại Bảo nói: "Ban nãy anh đã gọi điện thoại về nhà, sau đó gọi cho em, huấn luyện thả bọn anh được nghỉ mấy ngày, ngày mai anh qua chỗ em!"

Chu Tiểu Vân dặn Đại Bảo nghỉ ngơi sớm một chút rồi cúp điện thoại.

Phiền muộn liên tiếp mấy ngày qua thoáng chốc bị thổi bay, thần thái phấn khởi trở về ký túc xá.

Tưởng Tiêu Đan nhìn cô một cái, cảm thấy rất kỳ quái: "Tiểu Vân, em có chuyện gì vui vẻ vậy! Vừa rồi ai gọi điện thoại cho em thế!"

Lỗ tai Lộ Lệ Nhã vểnh lên.

Cô cười đáp: "Là anh trai em, anh ấy đi thi đã trở về. Lần này ở cuộc thi vận động viên điền kinh toàn quốc anh ấy được một giải nhất nên gọi báo tin vui cho em."

Xoạt, mọi người xông tới hỏi han.

Lộ Lệ Nhã tạm thời buông thành kiến cũng chạy tới, thấy Chu Tiểu Vân có anh trai như vậy mọi người đều không ngừng hâm mộ.

Tiền Đóa Đóa vừa nghe nói ngày mai Đại Bảo sẽ tới, ánh mắt tỏa ánh sáng: "Tiểu Vân, ngày mai anh em tới à, đến lúc đó chị đi cùng em nhé, được không?"

Chu Tiểu Vân hơi ngại, hai anh em họp mặt sao lại có người ngoài xen vào, hai người đã lâu không gặp, chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói.

Tưởng Tiêu Đan giải vây cho Chu Tiểu Vân: "Đóa Đóa, cậu muốn phát xuân cũng tìm thời cơ thích hợp chứ, Tiểu Vân và anh trai bạn ấy đã rất lâu rồi không gặp nhau, chắc chắn có rất nhiều chuyện muốn nói, cậu là người ngoài ở bên cạnh làm cho người ta ngại lắm đó!"

Tiền Đóa Đóa sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng không lên tiếng.

Chu Tiểu Vân hơi không đành lòng, nghĩ một lúc rồi nói: "Như vậy đi, ngày mai anh trai em qua đây em đi dạo với anh ấy trước, đến trưa mọi người cùng ăn một bữa, em mời!"

Yeah! Các cô gái hoan hô.

Có người mời khách là chuyện tốt ai ko thích a!

Sáng hôm sau tầm chín giờ, Đại Bảo ăn mặc kiểu cao bồi anh khí bừng bừng xuất hiện trước mắt mọi người.

Trước mắt sáng ngời, ngay cả Chu Tiểu Vân cũng thấy anh mình vô cùng đẹp trai, toàn thân có sự tiêu sái riêng biệt. Phong thái này há là học sinh bình thường có thể phát ra?

Chúng nữ sinh nhất tề quỳ gối, nhất là Tiền Đóa Đóa, hai mắt sắp bay ra hoa đào đến nơi. =))

Anh em gặp lại tình cảm tất nhiên không cần phải nói, hai người đi trong sân trường tìm nơi yên tĩnh ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Chu Tiểu Vân tinh tế đánh giá Đại Bảo mấy lần: "Anh trai, nửa năm không gặp, hình như anh càng ngày càng đẹp trai."

Đại Bảo kiêu ngạo nói: "Tất nhiên!"

Hai anh em đều nở nụ cười.

Chu Tiểu Vân hỏi tới cảnh Đại Bảo thi đấu, anh chọn một số điểm thú vị nói cho cô nghe.

Chu Tiểu Vân nghe Đại Bảo nói khi huấn luyện rất vất vả thì đau long lắm, tỉ mỉ quan sát Đại Bảo, phát hiện anh ấy đã thành thục hơn rất nhiều, nét ngây ngô ngố ngố không còn nữa, ở bất cứ đâu đã là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa. (thích cụm nguyên gốc HV này hơn nên ko chuyển)

Đại Bảo từ trong túi quần lấy ra một xấp tiền: "Do anh biểu hiện tốt nên trong đội thưởng cho anh rất nhiều tiền, nè, cho em một ít để tiêu vặt."

Chu Tiểu Vân cầm lấy, vì Đại Bảo ra tay mà líu lưỡi.

Chỗ này ít nhất là hai ngàn đồng, quá hào phóng a!

Đại Bảo chớp chớp mắt: "Không cần đau lòng cho anh, anh có rất nhiều tiền thưởng, anh đã gửi một phần về nhà. Chỉ chừa hơn một nửa tiêu vặt."

Với lời "hơn một nửa" của anh ấy, cô cảm thấy rất đáng nghi. Với tính của Đại Bảo, sao có thể chỉ hơn một nửa? Chắc chắn lén giữ lại kha khá!

Anh trai cho ngốc mới không nhận, Chu Tiểu Vân không khách khí cầm tiền.

Buổi trưa, Chu Tiểu Vân tuân thủ lời hứa, mời tới tất cả các bạn nữ trong phòng ra tiệm cơm ngoài trường đánh chén một bữa.

Đại Bảo nghe Chu Tiểu Vân nói mọi người đều muốn làm quen với anh thì nở nụ cười, hào phóng nói bữa cơm này anh chi.

Một nhóm cô gái muốn làm quen với mình, chẳng có nam sinh nào từ chối chuyện tốt như vậy cả! Ha ha!

Tiền Đóa Đóa ngồi gần liên tục mời rượu Đại Bảo.

Từ năm mười bảy tuổi Đại Bảo không uống rượu, vào đội điền kinh bình thường quản rất nghiêm, cũng không uống cơ hội rượu, vì thế gần như không uống được.

Đại Bảo liên tục xua tay không chịu uống, thông minh lấy đội quy ra đỡ: "Không được, bọn anh phải tuân thủ quy định bình thường không cho phép uống rượu. Dù anh chỉ uống một chút trở về sẽ chịu phạt ngay."

Tiền Đóa Đóa đành thôi, chính cô cũng để chén rượu xuống không uống, thầm nghĩ ở trước mặt anh ấy nên hàm súc một chút thì hơn.

Thế nhưng, cái gọi là "Hàm súc" của cô và của người khác chắc chắn khác nhau.

Tối thiểu, ở trong mắt Chu Tiểu Vân, rõ ràng Tiền Đóa Đóa không ngừng phóng điện với Đại Bảo. Đại Bảo khó chống đỡ nổi sự nhiệt tình này, bình thường cuộc sống rất có quy luật rất khô khan anh đâu có cơ hội gần gũi với các cô gái. Bị Tiền Đóa Đóa tới gần là chân tay luống cuống.

Ách, Tiền Đóa Đóa và Chu Tiểu Vân một trái một phải kèm hai bên Đại Bảo.

Thật vất vả ăn xong bữa cơm, Đại Bảo gần như chạy trốn cùng Chu Tiểu Vân ra khỏi cửa hang. Chu Tiểu Vân lấy cớ ra ngoài với anh có chút việc để thoát khỏi các bạn. Đại Bảo ra có chút việc né tránh bỏ hữu các.

Hai an hem thuê một chiếc xe đạp ra ngoài chơi.

Dọc đường đi, trong lòng Đại Bảo vẫn còn sợ hãi: "Con gái ở đại học đều nhiệt tình thế à?" Hôm nay anh thực sự bị Tiền Đóa Đóa dọa.

Chu Tiểu Vân xì một tiếng nở nụ cười: "Anh à, người ta Tiền Đóa Đóa rất thích anh đấy, ở trước mặt em nói rất nhiều để em nói tốt về cô ấy với anh." Lần này rốt cuộc cơ hội đến đương nhiên sẽ nhiệt tình một chút, bình thường cô ấy không phải như thế.

Tiền Đóa Đóa thuộc kiểu con gái hòa đồng, rất dễ hòa mình với mọi người, đi đâu cũng dễ kết bạn, có nhân duyên cực kỳ tốt và dễ ở chung. Thế nhưng bạn đừng tưởng rằng trên phương diện nam nữ cô ấy rất tùy tiện, thực tế, số nam sinh theo đuổi cô ấy rất nhiều, nhưng đến giờ cô ấy chưa có bạn trai đâu!

Đại Bảo lẩm bẩm: "Anh không thích loại con gái như thế, anh thích rụt rè một chút văn tĩnh một chút có hàm dưỡng một chút tựa như..."

Chu Tiểu Vân nói tiếp: "Giống như Lưu Lộ, đúng không?"

Đại Bảo cười hắc hắc chấp nhận.

Chu Tiểu Vân nảy ra một ý: "Anh trai, nếu không, ngay bây giờ chúng ta đến tìm Lưu Lộ đi, dù sao tiếp theo cũng không có việc gì. Không phải anh được nghỉ mấy ngày sao, anh đừng về vội."

Đại Bảo nghe thế đại hỉ, liên tục đồng ý.

Chu Tiểu Vân tìm buồng điện thoại công cộng gọi cho Lưu Lộ, cũng may đúng Lưu Lộ ở trong ký túc xá.

Lưu Lộ nghe nói anh em Chu Tiểu Vân muốn tới tìm mình vui vẻ đồng ý ngay, hẹn hai người đứng chờ cô ở cổng rồi cúp điện thoại.

Đại Bảo dưới sự chỉ huy của Chu Tiểu Vân đạp xe như bay về hướng trường đại học sư phạm N.

331. Chương 333: Gặp Nhau

Từ xa Đại Bảo nhìn thấy bóng dáng cao gầy quen thuộc đứng ở cổng trường kia, trong lòng nhất thời nóng lên. Bước chân không tự chủ được đạp càng nhanh hơn.

Lưu Lộ qua đón, cười tươi như hoa: "Anh Chu Chí Lương, đã lâu không gặp."

Đại Bảo cười chào hỏi cô.

Lưu Lộ hỏi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, lâu rồi không gặp cậu, thời gian này cậu bận gì thế?"

Lần trước gặp chính là lần Lưu Lộ bị ốm, cách đây gần hai tháng, sau đó hai người mới gửi thư hai lần.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Không bận lắm, chỉ là không ra ngoài chơi thôi."

Lời Chu Tiểu Vân chưa nói ra là lâu lắm rồi không gặp Lý Thiên Vũ, đây quả là chuyện kỳ lạ. Trước đây khoảng hai, ba tuần, cứ đến cuối tuần Lý Thiên Vũ lại tới một lần, hai tháng nay không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Lưu Lộ dẫn Chu Tiểu Vân và Đại Bảo đi theo mình đi dạo quanh sân trường, ba người vừa đi vừa trò chuyện.

Sauk hi Lưu Lộ biết thành tích thi đấu huy hoàng của Đại Bảo thì kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Đại Bảo đắm chìm trong ánh mắt sùng bái của Lưu Lộ, cả người anh cảm thấy sung sướng.

Chu Tiểu Vân nhìn anh trai nói nói cười cười với Lưu Lộ mà cười trộm trong lòng, nhìn dáng vẻ xuân tâm nảy mầm của anh ấy kìa, đáng yêu quá! Lưu Lộ là cô gái tốt, rất nhiều người theo đuổi. Anh Đại Bảo, anh phải cố gắng lên, fighting!

Lưu Lộ nói tới nói lui lại nói đến Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vân, cậu chưa biết nhỉ, anh Tiểu Vũ gần đây bận kinh khủng. Anh ấy xin hai công việc làm thêm ở trường, ngoài ra còn tìm một công việc khác bên ngoài. Nghe nói đến thứ bảy, chủ nhật còn làm ở siêu thị, tiền lương trả theo tiếng, vì thế, gần như cả hai ngày cuối tuần anh ấy đều đi làm. Lâu lắm rồi không đến thăm tớ."

Cuối cùng Chu Tiểu Vân đã hiểu vì sao thời gian dài qua không thấy bóng dáng Lý Thiên Vũ. Thì ra bận làm thêm à!

Lưu Lộ thở dài: "Cậu cũng biết rồi mà, anh Tiểu Vũ sống ở nhà tớ bao năm qua, ba tớ sớm coi anh ấy như con ruột. Ba tớ định nộp tiền học phí kì này cho anh ấy nhưng anh ấy không chịu nhận, ngoài từ học phí kì đầu tiên do trong nhà bỏ ra, từ kỳ thứ hai, tiền nộp học phí đều là anh ấy tự kiếm được. Ngay cả sinh hoạt phí năm đầu tiên cũng từ tiền làm thêm của anh ấy, rất ít khi anh ấy giơ tay xin tiền của gia đình."

Trong lòng Chu Tiểu Vân trào dâng một thứ tình cảm phức tạp mà chính cô cũng không hiểu nổi. Có một chút vì thấy thương cho Lý Thiên Vũ. Các nam sinh khác đều vui vẻ hưởng thụ cuộc sống đại học, còn cậu ta thì vất vả bươn trải vì tiền sinh hoạt phí hàng tháng của bản thân.

Không biết từ đâu cô nảy sinh sự xúc động, nói với Lưu Lộ: "Có đi làm cũng phải ăn cơm chứ, cậu gọi điện cho cậu ta xem, xem cậu ấy có rảnh không, nếu rảnh thì gọi qua đây ăn tối với chúng ta."

Lưu Lộ nghĩ một lúc rồi nói: "Anh ấy từng bảo với tớ làm ở siêu thị đến sáu giờ tối mới về, có lẽ lúc này có gọi anh ấy cũng không ở ký túc đâu. Chi bằng thế này đi, chúng ta đi tìm anh ấy, tớ biết đại khái vị trí siêu thị anh ấy làm."

Chu Tiểu Vân ma xui quỷ khiến đồng ý. Còn Đại Bảo chỉ cần được ở cùng một chỗ với Lưu Lộ thì đi đâu cũng được, anh không có ý kiến.

Lưu Lộ tìm bạn học mượn một chiếc xe đạp, vừa đạp xe vừa nói chuyện dường như ngay lập tức đã tới đại học công lập N.

Đây là lần đầu tiên đến trường của Lý Thiên Vũ nhỉ! Đột nhiên Chu Tiểu Vân không khỏi nảy lên suy nghĩ này.

Hễ là cổng trường đại học hình như ở đâu đều náo nhiệt. Đại học công lập N cũng không ngoại lệ, hai bên đường phía ngoài cổng trường vô vàn hàng cơm, siêu thị các loại. Đúng vào cuối tuần số sinh viên ra ngoài chơi rất nhiều, người qua kẻ lại tấp nập.

Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân cùng Đại Bảo tìm một lúc, rốt cuộc dừng lại trước cửa một siêu thị lớn.

Ba người bước vào, Chu Tiểu Vân liếc mắt đã nhìn thấy Lý Thiên Vũ đang đứng cạnh quầy hàng không ngừng xếp hàng hóa lên kệ.

Giờ khắc này, cô chợt phát hiện trên người chàng trai dần dần trưởng thành kia không tìm được bóng dáng người đàn ông lười biếng kiếp trước nữa…

Cô nhìn cậu ấy lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Chàng trai nghiêm túc làm việc luôn tản ra mị lực làm trái tim người khác rung động. Có mấy nữ sinh giả vờ õng ẹo lượn qua lượn lại bên cạnh Lý Thiên Vũ hỏi cái này hỏi cái kia không chịu đi.

"Soái ca, em muốn lấy túi hạt dưa kia, em không với tới, anh lấy hộ em được không?" Một người trong đó cười híp mắt làm nũng.

Lý Thiên Vũ nói được rồi cầm xuống hộ cô ta.

Y như kì, nữ sinh kia vẫn không chịu đi, lại xả đông xả tây hỏi tên Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ hơi có chút không kiên nhẫn, chợt nghe thấy âm thanh cả đời này anh không thể quên: "Lý Thiên Vũ!"

Anh ngạc nhiên sau đó mừng như điên quay đầu lại.

Trong nháy mắt, trong mắt anh chỉ nhìn thấy cô gái đang nở nụ cười ấm áp đứng đó.

Là em sao? Tiểu Vân, em đến tìm tôi. Em chủ động đến tìm tôi ư.

Tôi có nằm mơ không?

Lý Thiên Vũ dụi dụi mắt, rốt cuộc xác định không phải là ảo giác của mình.

Lưu Lộ cười bước tới: "Anh Tiểu Vũ, bận rộn quá ha! Bọn em không làm phiền anh chứ?"

Lý Thiên Vũ nói chuyện không lưu loát lắm: "Không, không làm phiền."

Sauk hi Lưu Lộ liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân, cô nói: "Tối nay bọn em đặc biệt đến tìm anh mời ăn cơm nhé, đây chính là Tiểu Vân đề nghị nha! Anh có rảnh không?"

Lý Thiên Vũ liên tục gật đầu: "Đương nhiên là có, đương nhiên là có, để anh đi xin một tiếng."

Vội vàng chạy đi xin nghỉ trong lòng Lý Thiên Vũ vui mừng không sao tả xiết.

Đây chính là lần đầu tiên Chu Tiểu Vân tới tìm anh đấy, điều này đại biểu cho cái gì, có phải cô ấy bắt đầu từ từ có chút cảm tình với mình không?

Nghĩ tới đây, cả người anh hạnh phúc muốn bay lên.

Chờ Lý Thiên Vũ xin nghỉ xong, bốn người tìm quán cơm gần đó. Anh quen thuộc chào ông chủ một tiếng, sau đó bảo ông mang thực đơn ra gọi món ăn.

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ có vẻ rất quen với ông chủ ở đây thì thấy hiếu kỳ: "Lý Thiên Vũ, cậu quen với ông chủ à?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Ký túc xá bọn mình mỗi lần liên hoan đều ra đây, ông chủ quen mặt tớ vì tớ hay ra ăn nhất."

Đại Bảo trêu chọc chen miệng nói: "Vậy qua tối nay, chắc chắn ông chủ sẽ nhớ mặt anh, vì từ trước tới nay anh chưa thấy ai ăn nhiều hơn anh cả."

Chu Tiểu Vân cùng Lưu Lộ bật cười.

Dưới tình huống như vậy với bầu không khí hòa hợp tất nhiên phải uống ít rượu.

Đại Bảo vừa thấy rượu đế là liên tục lắc đầu, về sau cầm cả chai bia lên.

Hai người Đại Bảo và Lý Thiên Vũ tửu lượng rất bình thường, uống hai bình đã đến độ. Ngược lại Lưu Lộ còn uống nhiều hơn một chút.

Đại Bảo nhìn Chu Tiểu Vân cũng uống bia cảm thấy rất kinh ngạc: "Tiểu Vân, từ khi nào em bắt đầu học uống bia rượu thế hả? Trước đây anh chưa từng thấy em uống."

Chu Tiểu Vân đáp: "Ký túc xá nữ bọn em mà cùng ăn một bữa thì sẽ uống rượu, em muốn không uống các cô ấy cũng không cho, vì thế bây giờ em có thể uống một chút. Anh, anh đừng quá ngạc nhiên. Sinh viên có mấy ai không biết uống rượu."

Lưu Lộ gật gật: "Đúng vậy, sau khi tớ vào đại học cũng học uống rượu."

Một bữa cơm mọi người đều thoải mái.

Sau khi ăn xong, tất nhiên Đại Bảo phải đưa Chu Tiểu Vân về trường học, Lý Thiên Vũ đưa Lưu Lộ quay về.

Trong đầu hai chàng trai lúc này có cùng một suy nghĩ: Nếu được đổi lại thì tốt biết bao… Nhưng chẳng ai dám nói ra miệng.

332. Chương 334: Nghỉ Hè

Đại Bảo thừa dịp được nghỉ mấy ngày về nhà thăm ông bà.

Tiền Đóa Đóa ở trong ký túc xá quấn quít lấy Chu Tiểu Vân hỏi: "Tiểu Vân, em mau nói cho chị biết, anh của em có ấn tượng như thế nào về chị hả?"

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Tiền Đóa Đóa, Chu Tiểu Vân thật sự không đành lòng cho cô ấy tắm nước lạnh, đành phải hàm hồ nói: "Cũng không tệ lắm."

Tiền Đóa Đóa có chút thất vọng: "Chỉ là cũng không tệ lắm thôi à!" Sau đó cô lập tức hào hứng trở lại: "Hồi nãy chỉ mới tiếp xúc, sau một thời gian dài anh ấy sẽ phát hiện ra ưu điểm của chị. Tiểu Vân, đến lúc đó em phải giúp chị nhé!"

Chu Tiểu Vân đau đầu, sao Tiền Đóa Đóa không nhìn ra kì thực Đại Bảo không cảm thấy hứng thú với cô ấy nhỉ! Còn bảo cô sau này làm bà mai? Giúp kiểu gì? Nghĩ tới đây cô lại bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Tiền Đóa Đóa hơi thất vọng khi nghe nói Đại Bảo về quê, lẩm bẩm nếu anh ấy lại đến tìm Chu Tiểu Vân thì tốt quá.

Chu Tiểu Vân không dám nói nhiều. Cô cầu mong sau kì nghỉ hè đại tỷ Tiền Đóa Đóa giảm bớt hứng thú, đừng quấy rầy cô nữa.

Lý Thiên Vũ ở lại thành phố N không về, nghe nói anh tìm được một công việc để kiếm tiền nộp học phí kì sau.

Ba người Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ và Dương Phàm về chung.

Thiếu Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy hình như quạnh quẽ hơn rất nhiều, trong lòng có chút thất vọng.

Lưu Lộ nhìn bạn ít tươi cười hơn mọi khi, cười trêu ghẹo: "Tiểu Vân, có phải nhớ anh Tiểu Vũ không?"

Tất nhiên cô phủ nhận.

Lưu Lộ cười hắc hắc nói: "Cậu đừng khẩu thị tâm phi (nghĩ một đằng nói một nẻo), tớ báo cho cậu một tin nhé, Thiệu Sắc Vi cũng không về. Hai ngày trước cậu ấy nói với tớ sẽ đến chỗ anh Tiểu Vũ chơi, không biết mùa hè này có phải cậu ta ở lại thành phố N "bồi dưỡng cảm tình" với anh Tiểu Vũ không ta? Ai, qua

một kì nghỉ hè, hai người bọn họ phát triển thành một đôi. Đến lúc đó, có con vịt chết mạnh miệng nào đó muốn hối hận cũng không kịp đâu!"

Chu Tiểu Vân lườm Lưu Lộ. Bất quá, đúng là trong lòng cô bị đảo lộn bởi lời Lưu Lộ.

Thiệu Sắc Vi cũng không về? Muốn đi tìm Lý Thiên Vũ "bồi dưỡng tình cảm"?

Trước mặt cô hiện ra một tình cảnh như thế này: Thiệu Sắc Vi cười quyến rũ tới gần Lý Thiên Vũ, cậu ta cũng cười đáp lại, thì thầm với Thiệu Sắc Vi…

Chu Tiểu Vân không thể xóa đi sự ngẩn ngơ thất lạc thoáng qua trong lòng.

Tục ngữ nói, nam truy nữ, cách một ngọn núi, nữ truy nam, cách tầng sa! (ý nói đàn ông theo đuổi phụ nữ thì khó khăn, cách trở như khoảng cách giữa một ngọn núi còn phụ nữ theo đuổi đàn ông thì dễ dàng như đâm thủng một tờ giấy)

Thiệu Sắc Vi lại là cô gái xinh đẹp và quyến rũ, Lý Thiên Vũ sẽ di tình biệt luyến (thay đổi tình cảm từ người này sang người khác) sao?

Chu Tiểu Vân dùng đến từ "di tình biệt luyến" chứng tỏ cuối cùng cô đã thừa nhận tình cảm Lý Thiên Vũ dành ình. Ha ha!

Dương Phàm và Lưu Lộ lén trao đổi ánh mắt, thức thời không đến nhắc tới Lý Thiên Vũ nữa. Cũng đến lúc để Chu Tiểu Vân tự suy nghĩ thật kỹ.

Mùa hè này của Chu Tiểu Vân trôi qua trong yên lặng, Đại Bảo không được về, Tiểu Bảo đã cuối cấp ba lại học bù cũng không về. Trong nhà chỉ có hai chị em cô và Nhị Nha.

Chu Tiểu Vân nhàn rỗi lại bắt đầu dạy kèm cho Nhị Nha, ôn tập cho con bé kiến thức cũ và chuẩn bị bài vở của kỳ sau. Ở lớp thành tích học tập của Nhị Nha đứng đầu, tự tin nói sau này sẽ thi vào trường đại học oách hơn cả chị.

Cô cười dùng ngón tay chọt chọt trán Nhị Nha. Cô em út này đúng là khiến người ta yêu thương quá!

Ngày chủ nhật Tiểu Bảo cuối cùng đã trở về, hai chị em gặp nhau tựa hồ có chuyện nói mãi không hết.

Tiểu Bảo kể cho chị về thành tích học của mình: "Chị, bây giờ em học khá ổn, trong kì thi cuối kì cũng đứng trong top đầu. Hơn nữa năm nay là năm cuối rồi, em chuẩn bị cố gắng hết sức, sang năm thi đỗ một trường đại học rồi đến thành phố N, đến lúc đó hai chị em mình có thể sống cùng một thành phố!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Hoan nghênh hoan nghênh!"

Ngô Mai bận làm việc, biết Chu Tiểu Vân trở về cô cố gắng bớt thời gian đến thăm bạn hai lần.

Ngô Mai ở trước mặt Chu Tiểu Vân kể khổ: "Tiểu Vân, cậu không biết công việc của tớ mệt thế nào đâu. Hết bệnh nhân này đến bệnh nhân khác, cả ngày hầu hạ người ta, đôi khi còn bị người nhà bệnh nhân, đáng ghét."

Tuy nói vậy, nhưng Chu Tiểu Vân cảm nhận rõ ràng trong giọng nói của Ngô Mai tràn ngập sự tự hào về công việc của cô ấy.

Vương Tinh Tinh từ trường đại học về nghỉ hè, không có việc gì là lại chạy sang chơi với Chu Tiểu Vân. Cô nhớ thời điểm này năm ngoái cậu ấy ngày nào cũng chờ chú đưa thư đưa giấy thông báo trúng tuyển nên không nhịn được lấy chuyện này ra trêu Vương Tinh Tinh.

Vương Tinh Tinh cười hì hì.

Hai người trò chuyện một lúc rồi nói đến Hứa Mỹ Lệ cùng thôn.

Vương Tinh Tinh kể với Chu Tiểu Vân: "Hứa Mỹ Lệ học lại một năm, năm nay điểm thi cao hơn năm ngoái một chút, có lẽ có thể đỗ được một trường hạng hai nào đó."

Rốt cuộc tuổi lớn lên những người này trưởng thành hơn, khi Vương Tinh Tinh nhắc tới Hứa Mỹ Lệ không giống ghét ra mặt như trước đây nữa, ngữ khí ôn hòa hơn.

Chu Tiểu Vân thật lòng hi vọng Hứa Mỹ Lệ thi đỗ vào trường đại học cậu ấy mong ước.

Là một cô gái nông thôn bình thường, thi lên đại học có ý nghĩa cuộc sống hoàn toàn thay đổi. Tương lại vì thế cũng khác hẳn.

Như Tôn Mẫn ấy, nghe nói sau khi cậu ấy ra bên ngoài làm thuê một năm, đã có bạn trai. Nghe nói đến cuối năm sẽ kết hôn.

Lúc Chu Tiểu Vân nghe tin này này vô cùng cảm thán, năm nay Tôn Mẫn mới hai mươi tuổi. Đã sớm yêu đương, kết hôn lập gia đình, thật giống cô ở kiếp trước a!

Chu Tiểu Hà nghỉ hè cũng không có việc gì, nhưng thời gian này chị ấy rất ít khi ở nhà. Nghe bác gái Thẩm Hoa Phượng nói tại thị trấn chị ấy thuê phòng trọ. Bình thường không chịu về.

Khi Chu Tiểu Vân sang thăm bà nội thường xuyên nghe Thẩm Hoa Phượng lải nhải: "Đứa nhỏ nhà người ta tới nghỉ hè sẽ về, Tiểu Hà nhà bác ngược lại, cả ngày ở thị trấn làm gì không biết."

Chu Tiểu Vân không tiện khuyên điều gì, chỉ có thể nói: "Có lẽ chị Tiểu Hà có việc nên không về được!"

Thẩm Hoa Phượng oán trách: "Nó thì có chuyện gì, trường học nghỉ hè đâu còn học sinh. Nó ngây ngốc ở lại chắc chắn để ở cùng bạn trai. Bác đã nói bao nhiêu lần rồi, mới hai mốt tuổi đừng yêu sớm như vậy, chờ thêm hai năm hãy tính. Nó đâu chịu nghe bác."

Lúc này cô mới biết hóa ra chị Chu Tiểu Hà đang yêu!

"Bác gái, chị Tiểu Hà đi làm đã hai năm, yêu đương đâu tính sớm! Dù sao mới đang yêu thôi, cách kết hôn rất xa mà!" Chu Tiểu Vân an ủi.

Thẩm Hoa Phượng tìm được đối tượng lắng nghe: "Đại Nha, cháu không biết đâu. Bạn trai của chị Tiểu Hà của cháu cũng là một giáo viên tiểu học, làm cùng trường với con bé. Bản thân anh chàng này không tệ lắm, chỉ là trong nhà mẹ đang bệnh, tình huống không tốt lắm. Bác thật sự không muốn Tiểu Hà tiếp tục yêu thằng đó, nhưng con bé chết tiệt kia căn bản không nghe bác. Bị bác nói mấy lần nên không chịu về nữa."

Chu Tiểu Vân bừng tỉnh đại ngộ. Thảo nào chị ấy không chịu về, chỉ với tính cách hay lải nhải của bác gái ai mà chịu được chứ!

Ham hư vinh thích trang điểm nhất chị Tiểu Hà lại có một bạn trai như thế, làm người ta rớt kính a!

Bà nội ngồi bên cạnh nghe thế không tán thành: "Mẹ thấy bạn trai của Tiểu Hà rất tốt, mỗi lần tới chơi đều rất chịu khó, vừa nhìn cũng biết là người thật thà. Tính cách Tiểu Hà nóng nảy tìm người như vậy chẳng phải hợp sao!"

Thẩm Hoa Phượng mất hứng hừ một tiếng.

Bà nội không tiện nói thêm gì nữa, quay sang trò chuyện với Chu Tiểu Vân.

333. Chương 335: Gửi Thư

Một ngày nọ, đang ngủ trưa Chu Tiểu Vân nghe thấy Nhị Nha ở bên ngoài lớn tiếng gọi: "Chị, có người gửi thư cho chị này!"

Bị đánh thức Chu Tiểu Vân không tình nguyện mở mắt: "Ai gửi thế nhỉ?" Kỳ quái, nghỉ hè ở nhà ai sẽ viết thư ình, chẳng lẽ là bạn học đại học?

Nhị Nha cười hì hì đưa thư cho Chu Tiểu Vân: "Bên trên không có tên, em đoán là con trai nhá."

Cô từ trên giường ngồi dậy, hiếu kỳ cầm lấy. Trên phong thư chỉ ghi địa chỉ người nhận, không viết nơi gửi và tên người gửi. Từ bề ngoài không nhận ra là ai gửi tới. Nhưng, hình như nét chữ này quen quen…

Trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ, trái tim không tự chủ được nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ, bức thư này là Lý Thiên Vũ viết?

Cô nhanh chóng mở ra, một bức thư kín chữ. Cô không khách khí đuổi Nhị Nha hiếu kỳ ra ngoài, đóng cửa lại, đọc một mình.

Nhị Nha bất mãn lầm bầm trước cửa: "Chị, chị hẹp hòi quá đi! Thư này còn em mang đến cho chị mà! Vừa thấy thư là đuổi em đi, thật là."

Chu Tiểu Vân không để ý Nhị Nha ở bên ngoài oán giận, chăm chú đọc. Quả nhiên, đây là thư của Lý Thiên Vũ. Bởi vì lạc khoản cuối thư là chữ "Vũ". Xem trong thư Lý Thiên Vũ viết gì nào!

"Tiểu Vân thân yêu, thấy thư như thấy người!

Hè năm nay tớ ở lại thành phố N này, không được cùng cậu về nhà tớ rất tiếc. Dường như đã lâu lắm rồi không gặp cậu, tớ rất rất nhớ cậu (viết thư thật tốt, nếu đứng trước mặt cậu nhất định tớ không có dũng khí nói ra những lời này). Cậu ở nhà có được không? Cậu, có nhớ tớ chút nào không?

Hai ngày trước Thiệu Sắc Vi tới tìm tớ, nói đến mời tớ ăn tối đi xem phim. Nói thật, làm một nam sinh, thực sự không tiện từ chối lời mời của con gái. Nhưng tớ sợ cậu biết sau này sẽ hiểu lầm. Vì thế tớ lấy cớ không rảnh để từ chối bạn ấy. Cậu không cần lo lắng, tớ rất chung thủy với cậu mà! Bạn ấy có đến tìm tớ mấy lần, thấy tớ không để ý đến mình cuối cùng không đến nữa. Tớ cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì phải lặp đi lặp lại nhiều lần đi tờ chối lời mời của một mỹ nữ đối với nam sinh mà nói thực sự là chuyện rất khó khăn. May mà tớ làm được.

Mỗi ngày tớ đều bận rộn làm thêm, nhưng có bận đến mấy tớ chưa từng thôi nhớ cậu. Có lúc thật sự muốn cậu có thể xuất hiện trước mắt tớ. Nếu cậu nhận được thư trả lời lại tớ được không? Không viết gì cả, chỉ cần để tớ biết cậu đã nhận được thư thôi.

Ở đây tớ nóng lòng mong mỏi hồi âm cậu.

Nhớ cậu "Vũ "

Chu Tiểu Vân đọc đi đọc lại năm lần mới thôi. Cô cầm bức thư trong tay, ngây ngốc một lúc lâu.

Trong thư người nào đó vô cùng lớn mật, những lời đường mật này sợ rằng nếu giáp mặt nói cả đời cậu ta cũng không nói ra được.

Cô nhớ lại kiếp trước xa xôi.

Khi đó cô và Lý Thiên Vũ dù đang trong tình yêu cuồng nhiệt cũng chưa từng nghe anh nói ngọt một lần nào. Lúc đó cô đã nghĩ anh đúng là chàng trai không có tình thú* nhất trên đời này. (lạc thú trong tình yêu)

Con trai luôn cho rằng yêu là phải để trong đáy lòng, không biết con gái thích nghe nhất là ba từ "anh yêu em" chính miệng bạn trai nói ra. Có cô gái nào không khát vọng được bạn trai âu yếm dỗ ngon dỗ ngọt chứ?

Đáng tiếc, cho tới bây giờ Lý Thiên Vũ không phải là mẫu bạn trai lý tưởng như vậy. Không ngờ kiếp này anh bắt đầu viết thư tình ình ——tạm thời coi như khoản thư tình được cho qua!

Trong lòng cô nổi lên từng đợt sóng ngọt ngào và thổn thức.

Gửi thư hồi âm cho cậu ta đi! Cho người con trai cả mùa hè không về ở lại trường vừa làm việc vừa trông ngóng chờ đợi mình đáp lời…

Cô xuống giường chuẩn bị ra siêu thị mua giấy viết thư về viết.

Nhị Nha xuất quỷ nhập thần xông ra: "Chị, chị đi đâu thế? Em cũng muốn đi cùng."

Chu Tiểu Vân đành phải đưa cái đuôi này theo, đến siêu thị con bé hết nhìn đông lại nhìn tây chọn một túi lớn đồ ăn vặt mới dừng tay.

Cô cầm lấy một xấp giấy viết thư rất đẹp, nền in hoa đào minh họa.

Nhị Nha cảm thấy hứng thú lật qua lật lại tập giấy kia: "Chị, có phải chị muốn viết hồi âm không? Chọn giấy viết thư đẹp như vậy chắc là viết thư cho bạn trai nhỉ!"

Chu Tiểu Vân cười mắng: "Em mới tí tuổi đầu, suốt ngày đã bạn trai, bạn trai."

Nhị Nha cãi: "Sao em không biết chứ, năm nay em mười bốn tuổi rồi, đã lớn rồi."

Nhị Nha cố hết sức nhón chân lên, đáng tiếc vẫn thấp hơn Chu Tiểu Vân nửa cái đầu.

Cô vỗ vỗ đầu Nhị Nha: "Về nhà chớ nói lung tung, nhớ chưa?"

Nhị Nha trừng mắt nói: "Biết rồi, dù có người gửi thư cho chị cũng không nói cho ba mẹ, đúng không!"

Chu Tiểu Vân bật cười, con quỷ láu lỉnh này!

Chuyện có bạn nam gửi thư ình tốt hơn đừng nên nói cho cha mẹ. Miễn cho họ ngạc nhiên lại nói đông nói tây. Cha mẹ mà, luôn cho rằng cái cái còn nhỏ, kỳ thực trong mắt người khác, mình đã đủ lớn, không cần có người quản lý.

Chu Tiểu Vân ăn cơm tối xong tắm rửa xong liền lên lầu viết hồi âm.

Nàng tự nhiên sẽ không học cách mở đầu buồn nôn của Lý Thiên Vũ, quy quy củ củ viết ba chữ "Lý Thiên Vũ" làm phần đầu.

Viết gì đây?

Thư đã nhận được, tớ ở nhà tất cả bình an.

Viết xong dòng này, cô không biết nên tiếp tục thế nào nữa.

Bình thường thích viết lách, Chu Tiểu Vân chợt phát hiện vốn từ của mình quá nghèo nàn, chẳng lẽ nói cho cậu ta sau khi biết cậu không để ý đến Thiệu Sắc Vi mình rất vui vẻ? Hay nói mình rất vui khi nhận được thư cậu ta gửi? Hoặc thừa nhận thực ra mình cũng có một chút, một chút nhớ cậu ta?

Haizz! Thật khó viết hồi âm a!

Các mạch suy nghĩ ở trong lòng xoắn xuýt với nhau, cuối cùng lúc hạ bút chỉ hóa thành dòng chữ đơn giản: "Hi vọng cậu ở bên kia chú ý sức khỏe, kiếm tiền tất nhiên quan trọng, nhưng thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn."

Lạc khoản là Chu Tiểu Vân.

Gấp thư lại, hôm sau cô đến bưu điện gửi.

Yên lặng nhẩm tính, đại khái khoảng một tuần sau thư sẽ đến nơi. Hi vọng Lý Thiên Vũ nhận được hồi âm của mình có thể vui hơn. Một người tha hương không được về với gia đình chắc chắn không thoải mái…

Một tuần sau, Chu Tiểu Vân nhận được bức thư thứ hai của Lý Thiên Vũ.

Chu Tiểu Vân cầm thư, khóe miệng không nhịn được mỉm cười.

Trong thư Lý Thiên Vũ bày tỏ mình vô cùng vui mừng khi nhận được hồi âm của cô. Cũng nói về cuộc sống ở đó của mình, chỉ thiếu nước không liệt kê lịch làm việc và nghỉ ngơi cho cô xem.

Mùa hè này, Chu Tiểu Vân à Lý Thiên Vũ thư từ qua lại trong im lặng.

Bất tri bất giác, lại đến lúc khai giảng.

Sau khi Chu Tiểu Vân thu dọn hành lý, đi cùng xe với Lưu Lộ tới thành phố N.

Nhìn phong cảnh ven đường xẹt qua rất nhanh, cô mong đợi cuộc sống trước mắt. Đã quen sống ở trường, ở nhà cảm thấy rất buồn chán, đến trường vui hơn!

334. Chương 336: Gặp Nhau

Đến bến xe, hai người chuẩn bị tìm một chỗ ăn cơm trước. Ngồi xe mấy tiếng đồng hồ, ăn sang sớm đã tiêu hóa hết, bụng lép kẹp.

Vừa mới xuống xe, hai người nghe thấy tiếng Lý Thiên Vũ gọi: "Lưu Lộ, Tiểu Vân!"

Chu Tiểu Vân quay lại, Lý Thiên Vũ đang cách đó không xa vẫy tay với họ!

Lý Thiên Vũ thở hổn hển chạy tới: "Tớ chờ hai người đã nửa ngày, hơn mười giờ tớ đã đến bến xe rồi."

Lưu Lộ cười hì hì: "Anh Tiểu Vũ, anh đặc biệt đến chờ em hay đến chờ Tiểu Vân a!"

Chu Tiểu Vân chọc Lưu Lộ một cái, Lưu Lộ khoa trương hô lên.

Chu Tiểu Vân đối diện với ánh mắt nóng rực của Lý Thiên Vũ, hai má không khỏi ửng đỏ.

Kỳ quái, hai ba tháng không gặp, hình như Lý Thiên Vũ trưởng thành hơn, áo T-shirt bình thường quần jean giầy thể thao mặc trên người cậu ấy lại rất đẹp trai.

Lý Thiên Vũ nhìn Chu Tiểu Vân mấy lần, cảm thấy cô ấy mặc chiếc áo váy này rất thanh tú làm cho người ta rất thoải mái. Lâu lắm rồi không gặp cô ấy, nhớ vô cùng. Hiện tại được trực tiếp đối mặt, quả thực giống như trong ngày hè được uống cốc nước lạnh, mát lịm ngọt ngào.

Lý Thiên Vũ dẫn Chu Tiểu Vân cùng Lưu Lộ tới một cửa hàng fastfood ở khu trung tâm, gọi ba phần thức ăn nhanh.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Có một chàng trai để tóc dài giả vờ phong độ đi tới bắt chuyện: "Vị tiểu thư này anh có thể nói chuyện với em một lúc không? Tôi xin tự giới thiệu anh là sinh viên năm ba viện mỹ thuật N, gần đây anh sắp tham gia một triển lãm tranh, cần tìm gấp một người mẫu. Anh cảm thấy khí chất và ngoại hình của em đều rất thích hợp…"

Chưa nói hết lời, liền bị Lý Thiên Vũ không khách khí cắt ngang : "Xin lỗi, tôi thấy anh tìm lộn người rồi. Cô ấy sẽ không làm người mẫu gì gì đó."

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ lên tiếng thì im lặng. Chàng trai đến bắt chuyện kia hơn hai mươi tuổi, tóc xõa vai, quần áo thủng lỗ chỗ có lẽ anh ta còn cho rằng nó rất mốt rất thời thượng.

Nhưng, Chu Tiểu Vân nhìn thấy không vừa mắt chút nào. Luôn cảm thấy con trai tự dưng đến bắt chuyện rất tùy tiện.

Anh chàng kia bị Lý Thiên Vũ ngắt lời sửng sốt: "Vị bạn học này, người ta chưa có lên tiếng, sao cậu biết cô ấy không thích?" Sau đó chuyển hướng nói với Chu Tiểu Vân: "Anh có thể đưa thẻ học sinh của anh cho em xem, anh thật sự là sinh viên viện mỹ thuật N. Anh muốn tìm một nữ sinh khí chất thoát tục, tóc dài nhẹ nhàng, dịu dàng, văn tĩnh làm người mẫu, em vô cùng thích hợp. Mong em suy nghĩ một chút, anh có thể trả thù lao cho em theo tiếng."

Chu Tiểu Vân thản nhiên nói: "Xin lỗi, tôi không có hứng thú làm người mẫu, anh tìm người khác đi."

Anh chàng kia vẫn chưa từ bỏ ý định: "Tiểu thư, em cứ suy nghĩ đi, nếu không, em nói cho anh biết họ tên và địa chỉ liên hệ trước…" Câu còn lại khi thấy Lý Thiên Vũ giơ nắm đấm lên anh ta vội nuốt ngược vào trong.

Anh chàng tự xưng là sinh viên viện mỹ thuật N kia tiêu sái hất tóc quay đi.

Đoạn nhạc đệm nhỏ ngoài ý muốn làm cho Lưu Lộ hứng thú không thôi: "Tiểu Vân, tớ thấy cậu nên đồng ý đi. Để anh chàng kia vẽ cậu thật đẹp mang đi tham gia triển lãm tranh gì gì đó, cậu có thể nổi tiếng." Những lời này rước lấy hai đôi mắt trợn trắng.

Lưu Lộ dưới ánh mắt của Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sau khi ăn cơm xong, Lưu Lộ tự động ngồi xe về trước, lúc gần đi còn dặn Lý Thiên Vũ: "Anh Tiểu Vũ, em giao Tiểu Vân cho anh, anh phải phụ trách tống bạn ấy an toàn về trường học nhé."

Lý Thiên Vũ hài lòng đồng ý.

"Tiểu Vân, nào, mời lên xe!" Lý Thiên Vũ dựng xe đạp bên cạnh, để Chu Tiểu Vân ngồi lên.

Chiếc xe lảo đảo hướng về phía Đại học N. Hai người im lặng, có thể vì nghỉ hè đã trao đổi mấy bức thư, có những điều vẫn muốn nói lại không dám nói ra khỏi miệng như khi ghi trên giấy. Bởi vậy, cả hai không biết nên nói gì.

Chu Tiểu Vân nhẹ nhàng hỏi: "Lý Thiên Vũ, mùa hè này cậu kiếm đủ học phí chưa?"

Lý Thiên Vũ cười vang: "Tớ xin một công việc trong thư viện trường, sau đó lại ra ngoài trường tìm một việc. Hai tháng được trả hơn một ngàn đồng, trong nhà có gửi một ít, hẳn là đủ, tớ nghĩ năm nay ra tìm một công việc ổn định hơn, Tiểu Vân, cậu cảm thấy tớ đi làm gia sư có ổn không?"

Gia sư? Chu Tiểu Vân suy tính một chút, sau đó nói: "Làm gia sư khá tốt, tiền lương hẳn là cao hơn việc ở trường, hơn nữa không quá mệt mỏi, còn tốt hơn việc ở siêu thị kia."

Lý Thiên Vũ đạt được Chu Tiểu Vân tán thành rất vui mừng: "Lần trước một đàn anh khóa trên của tớ giới thiệu tớ đi làm gia sư ột học sinh trung học. Tớ nói với anh ấy cho suy nghĩ mấy ngày, tiền lương trả theo tiếng, tớ tính thử, cao gấp đôi việc ở trường, nên tớ đồng ý nhận, hai ngày nữa bắt đầu làm."

Chu Tiểu Vân nhìn bộ dáng Lý Thiên Vũ cao hứng bừng bừng rất cảm khái: "Lý Thiên Vũ, bây giờ cậu thay đổi thật chăm chỉ nha!"

Lý Thiên Vũ bị câu nói không đầu không đuôi của Chu Tiểu Vân làm mạc danh kỳ diệu: "Cái gì gọi là thay đổi rất chăm chỉ, tớ chưa từng lười biếng mà."

Chưa từng lười ư? Chu Tiểu Vân cười.

Kỳ lạ, lúc này nhớ lại mọi chuyện trước kia chợt phát hiện sớm đã không còn quan tâm nữa, chỉ còn lại phiền muộn nhàn nhạt. Tất cả đều đã qua đi! Tất cả đều đã triệt để trở thành chuyện cũ!

Bóng dáng người đàn ông càng lúc càng mờ nhạt, hiện tại ở trước mặt cô là một người tên Lý Thiên Vũ…

Một Lý Thiên Vũ hoàn toàn khác…

Lý Thiên Vũ nghiêm túc, cố gắng, chăm chỉ, đáng yêu, có mục tiêu hướng tới rõ ràng…

Đến cổng trường, Lý Thiên Vũ đạo vào trong, chạy thẳng tới ký túc xá nữ.

Chu Tiểu Vân cầm một cái túi bị Lý Thiên Vũ cầm trong tay: " Tiểu Vân, tớ tiễn cậu lên lầu nhé!"

Chu Tiểu Vân yên lặng gật gật đầu, dẫn Lý Thiên Vũ lên phòng.

Cửa phòng 301 mở rộng, Tiền Đóa Đóa và Tưởng Tiêu Đan đã tới.

Tưởng Tiêu Đan nhào đến ôm Chu Tiểu Vân một cái thật chặt: "Đã lâu không gặp, nhớ tớ không? Tớ nhớ cậu chết đi được!"

Chu Tiểu Vân cười mắng một tiếng "Buồn nôn", sau đó bảo Lý Thiên Vũ để đồ của mình trên giường.

Lúc này Lý Thiên Vũ phải ra về nhưng vừa nghĩ tới lần sau gặp lại không biết là lúc nào, anh không cất bước nổi. Anh thầm nghĩ tranh thủ hai ngày nữa mới khai giảng chưa bận đến tìm Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn Lý Thiên Vũ một cái: "Cậu không đến chỗ Dương Phàm à?"

Lý Thiên Vũ ngoài miệng đáp lời, vẫn không dời bước.

Chu Tiểu Vân lại nói: "Cậu đi tìm Dương Phàm đi, buổi tối chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm."

Lý Thiên Vũ đại hỉ: "Được được được, buổi tối tớ mời khách." Sau đó liền vui sướng đi tìm Dương Phàm .

Tưởng Tiêu Đan hâm mộ nói: "Tiểu Vân, thật hâm mộ cậu có bạn trai săn sóc như thế, đầu năm nay, muốn tìm một bạn trai vừa ý thật chẳng dễ."

Chu Tiểu Vân không phản bác —— bởi vì có phản bác cũng vô ích, mọi người sớm nhận định Lý Thiên Vũ là bạn trai cô. Cô giải thích N lần cũng không ai tin.

Lý Thiên Vũ là một người rất săn sóc?

Chu Tiểu Vân mỉm cười.

335. Chương 337: Lên Mạng

Buổi tối ăn cơm Tưởng Tiêu Đan đi theo Chu Tiểu Vân.

Dương Phàm và Lý Thiên Vũ uống rượu cậu một chén tớ một chén, hai cô gái cũng uống một chút.

Đều là nam nữ trẻ tuổi, ở cùng một chỗ rất dễ hòa mình.

Tưởng Tiêu Đan không thua nam nhi tự nhiên làm cho Dương Phàm nảy sinh hảo cảm. Anh chàng liên tiếp nâng chén với Tưởng Tiêu Đan.

Hành vi ân cần và nhiệt tình lạ thường của Dương Phàm khiến cho Lý Thiên Vũ cùng Chu Tiểu Vân hiểu rõ tính cách cậu ta chú ý.

Hai người cùng có một ý nghĩ: Bao năm qua chưa thấy Dương Phàm biểu hiện ra hứng thú với một cô gái như thế, chẳng lẽ Dương Phàm thích mẫu người thẳng thắn trung tính như Tưởng Tiêu Đan? Ha ha! Rất muốn nhìn xem dáng vẻ nảy mầm xuân của Dương Phàm như thế nào nha!

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái.

Đêm đó, Dương Phàm uống nhiều rượu, nhưng vẫn kiên trì muốn cùng Lý Thiên Vũ đưa hai cô gái về ký túc xá

Tưởng Tiêu Đan len lén nói với Chu Tiểu Vân: "Dương Phàm hình như uống nhiều quá, đừng để họ đưa về, cậu bảo hai cậu ấy về trước đi."

Chu Tiểu Vân quay đầu lại nhìn Dương Phàm, phát hiện ánh mắt cậu ta thỉnh thoảng nhìn về phía Tưởng Tiêu Đan.

Chu Tiểu Vân nín cười: "Không sao, để bọn họ đưa chúng ta về đi!"

Tưởng Tiêu Đan nhún nhún vai, không nói gì nữa.

Đưa mắt nhìn hai nữ sinh khi lên lầu, Lý Thiên Vũ cười xấu xa tới gần Dương Phàm: "Hi, người anh em, có phải thấy Tưởng Tiêu Đan không tồi không!"

Dương Phàm một mực phủ nhận: "Đâu có, đừng nói mò."

Dương Phàm hồi tưởng lại nụ cười phóng khoáng của Tưởng Tiêu Đan trong lòng hơi khác thường, nhưng mặc kệ Lý Thiên Vũ nói gì anh quyết không thừa nhận. Xem ra, nam sinh gặp chuyện này độ ngại ngùng không kém con gái a.

Sau khi Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan về phòng, các cô gái khác dần dần đến.

Ngoài dự đoán mọi người Vu Giai cũng cầm một cái di động, hơn nữa còn là còn đắt tiền hơn cái của Tiền Đóa Đóa, đắc ý lấy ra khoe!

Tiền Đóa Đóa bị thua kém không cam lòng, nghĩ thầm qua một thời gian nữa chắc chắn phải đổi một cái khác tốt hơn.

Hoa Nhược Vũ hâm mộ nhìn di động trong tay Vu Giai: "Giai Giai, điện thoại của cậu là người nhà mua cho à?"

Vu Giai đắc ý ngẩng đầu: "Không phải đâu, là bạn trai mua cho tớ."

Xôn xao!

Có nhiều nữ sinh vây lại, bảy miệng tám lưỡi hỏi: "Vu Giai, cậu có bạn trai lúc nào, sao không nói cho chúng tớ biết một tiếng a!"

Vu Giai mỉm cười ngọt ngào: "Quen khi nói chuyện trên QQ (1 công cụ chat của TQ như yahoo)."

Doãn Dao cảm thấy hứng thú hỏi: "Quen trên mạng à, đã gặp mặt chưa?"

Vu Giai liếc Doãn Dao: "Đương nhiên đã gặp mặt, lúc gần hết học kì đã thấy mặt. Anh ấy cũng học đại học ở thành phố này, cách trường chúng ta không quá xa đâu!"

Tiền Đóa Đóa mở to mắt: "Nói như vậy, các cậu mới nhận thức mấy tháng a, phát triển nhanh quá!"

Vu Giai nhún vai: "Chuẩn xác mà nói, ở trên mạng biết ba tháng sau thấy mặt đến giờ cũng sắp sáu tháng, đâu có nhanh, gần nửa năm rồi."

Sau khi gặp mặt yêu nhau chưa tới ba tháng đã đưa cho Vu Giai di động đắt như vậy? Việc này nghe thế nào cũng cảm thấy lạ kỳ ha?

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan hai mặt nhìn nhau, nghi ngờ không thôi.

Chỉ có Hoa Nhược Vũ cùng Liêu Thanh Thanh háo hức muốn xem di động, những nữ sinh khác đều tản ra.

Vu Giai không hề thấy việc này có chỗ nào không ổn, nói muốn dẫn bạn trai đến ọi người xem.

Hoa Nhược Vũ học theo Vu Giai lên mạng, đăng kí nick QQ, không có việc gì làm lại lên mạng chat chit, dần dần có vẻ ham mê quá.

Tiền Đóa Đóa thích mấy cái mới mẻ, tất nhiên muốn đi theo góp vui. Rất nhanh, cô cũng mê lên mạng, ở trong ký túc xá nói đến nói đi đều nói đến QQ. Theo lời cô, không có QQ không lên mạng nói chuyện phiếm quả là lạc hậu.

Hiển nhiên, Chu Tiểu Vân chính là giống người lạc đàn trong miệng cô ấy.

Một người vui không bằng mọi người vui luôn là tôn chỉ của Tiền Đóa Đóa, tìm mọi cách kéo Chu Tiểu Vân tiệm net ra ngoài trường. Hai

Hai hào một tiếng không hề đắt, trong phạm vi thừa nhận của sinh viên, mười mấy cái máy tính không có chỗ trống, sinh ý rất tốt.

Vu Giai nói, tiệm net này chưa phải đông nhất. Cách xa một ít ven đường có một nhà quy mô lớn hơn mới gọi là đông. Nhiều nam sinh thức trắng đêm chạy đến tiệm net lên mạng.

Chu Tiểu Vân bị sặc và khó chịu vì căn phòng đầy mùi thuốc lá, không hiểu sao có nhiều nam sinh lúc lên mạng thích hút thuốc vậy.

Ông chủ rất biết cách buôn bán, còn bày một quầy nhỏ bán quà vặt kiêm bán thuốc, đồ uống, kẹo cao su các loại .

Lên mạng khát mua đồ uống uống, đói bụng cạnh cửa có tiệm cơm có thể gọi mang sang, mệt mỏi mua gói thuốc lá hút, chẳng trách nam sinh có thể ở đây cả ngày!

Vu Giai vừa đến thứ bảy sẽ ra đây cả buổi sáng, là người thích lên mạng nhất trong nhóm.

Hôm nay cả tiệm net chỉ còn hai máy trống, Vu Giai và Tiền Đóa Đóa mỗi người một máy.

Hoa Nhược Vũ nhét chung một chỗ với Vu Giai, Chu Tiểu Vân bị bắt ngồi bên cạnh Tiền Đóa Đóa nhìn cô ấy nói chuyện phiếm.

QQ của Vu Giai là "Phấn hồng giai nhân", của Tiền Đóa Đóa là "Hoa hồng sa mạc". Chu Tiểu Vân nhìn xong cười không ngừng, hỏi QQ của Hoa Nhược Vũ.

Hoa Nhược Vũ đắc ý nói: "QQ của hai cô ấy quá tục, cái của tớ rất dễ nghe, là 'Tiểu Vũ Sa Sa' (hạt mưa nhỏ). Nè, cậu cười gì thế!"

Chu Tiểu Vân cười nửa ngày rốt cuộc dừng lại, còn chê của người ta tục khí, cũng mệt Hoa Nhược Vũ không biết xấu hổ nói ra.

Tiền Đóa Đóa kích động muốn đăng kí nick QQ cho Chu Tiểu Vân, thúc giục cô nghĩ tên ình.

Cả hai kiếp Chu Tiểu Vân không tiếp xúc nhiều với máy vi tính, không biết lắm về QQ. Chỉ biết đây là một công cụ chat, cơ bản lên mạng đều có nick QQ.

Vu Giai mở QQ của mình cho Chu Tiểu Vân xem: "Nhìn đi, tớ lập QQ sớm nhất, chỉ có năm chữ số. Giờ các cậu đăng ký đều là tám chữ số."

Chu Tiểu Vân không hiểu năm chữ số và tám chữ số có gì khác nhau.

Cô đang vắt hết óc nghĩ tên ình, gọi là gì nhỉ?

Hoa Nhược Vũ nghĩ hộ nói: "Tên của cậu không phải có chữ vân sao? Lấy tên 'Bạch Vân Phiêu Phiêu (Mây trắng nhẹ nhàng)' được rồi."

Chu Tiểu Vân lắc đầu như trống bỏi.

Tiền Đóa Đóa nói chen vào: "Hay gọi "Nhất Đóa Bạch Vân' (một đám mây trắng)?"

Lần này, ngay cả Vu Giai đều không tán thành, nói cái tên này quá tầm thường.

Tên trên mạng mà phải đặc biệt một tí, làm cho người ta vừa nhìn là có thể nhớ kỹ .

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một chút nói: "Kêu 'Hiểu Mộng Hồ Điệp' đi!"

Trang Sinh nằm mơ hóa bướm! Ai biết Trang Chu ở trong mộng biến thành bướm hay là bướm ở trong mộng biến thành Trang Chu đây.

Ba người đều khen tên này hay.

Tiền Đóa Đóa chỉ đạo Chu Tiểu Vân lên mạng, bảo cô thêm mấy người trong ký túc thành bạn bè.

Nửa ngày sau, cuối cùng cô cũng học xong cách sử dụng QQ.

Sau đó, mỗi khi có người kéo Chu Tiểu Vân lên mạng, cô cũng đi theo, tin tức trên mạng rất phong phú. Không có hứng thú với chat, cô lướt web, cảm thấy phương pháp giết thời gian này không tồi.

336. Chương 338: Con Trai Lăng Nhăng

Chờ đến khi sinh viên năm nhất khai giảng, Chu Tiểu Vân mới nhận ra mình đã là sinh viên năm hai.

Thời gian trôi qua quá nhanh, thi lên đại học dường như mới là chuyện ngày hôm qua, đảo mắt lại đến một năm học mới rồi.

Lúc này, các hội nhóm lại thành nhân vật chính, Tần Hàn triệu tập toàn thể thành viên Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm, bố trí công việc sau đó lại bắt đầu hoạt động tuyên truyền oanh oanh liệt liệt.

Bàn và băng rôn treo ở con đường trung tâm Đại học N, đâu đâu cũng thấy hội nhóm.

Chu Tiểu Vân bị phân công đứng trước bàn, bị ra lệnh trang điểm thật đẹp chuyên môn phụ trách hấp dẫn khách hàng —— ách, không đúng, là hấp dẫn tân sinh viên.

Chu Tiểu Vân muốn từ chối: "Học trưởng, em thấy để cho Nhạc Tuyền học tỷ…"

Tần Hàn xua tay chặn lại: "Em đi đi!" Sau đó thừa dịp Nhạc Tuyền không chú ý lén lút nói với Chu Tiểu Vân: "Nhạc Tuyền tính tình không tốt, mặt lạnh rất dễ dọa chạy người khác. Em đi tương đối thích hợp."

Nói xong anh ta liếc xung quanh, sợ bị Nhạc Tuyền nghe thấy.

Chu Tiểu Vân đành phải tuân mệnh.

Cô mặc áo trắng không tay với quần dài hiển lộ thân hình cao ráo, mái tóc đen bóng tới tận thắt lưng được thả xõa, dưới chân là đôi giày xăng-đan thấp. Ngoài đồng hồ đeo ở tay trái toàn thân không có trang sức nào khác. Một thân thanh lịch Chu Tiểu Vân dìm cả Vu Giai trang điểm đậm và Tiền Đóa Đóa đeo đầy đồ trang sức quý báu xuống.

Đứng sau bàn chiêu mộ, không cần lên tiếng chỉ cần mỉm cười đã là tấm biển quảng cáo cực kì hiệu quả. Không chỉ có hấp dẫn rất nhiều tân sinh viên, mà còn đưa tới sự quan tâm của các đàn anh.

Tần Hàn thưởng thức nhìn Chu Tiểu Vân, cảm thấy trong mùa hè nóng bức ngắm Chu Tiểu Vân sẽ cảm thấy toàn thân mát mẻ thoải mái. Cô ấy chính là người con gái nhìn thì có vẻ nhạt nhòa nhưng không thể bỏ qua, cả người toát ra khí chất ôn nhuận như nước làm cho người ta như chìm đắm trong gió xuân.

Biết hình dung thế nào đây, làm cho người ta nhìn thấy rất thoải mái, rất an tâm. Không phải xinh đẹp đến mức oanh động, không phải quyến rũ lóa mắt, mà là xinh xắn dịu dàng từ bên trong tỏa ra ngoài.

Tần Hàn sẽ thành một đôi với Nhạc Tuyền lúc này trong lòng xẹt qua một ý nghĩ, nếu bạn gái bên cạnh mình là người con gái dịu dàng trước mắt thì tốt biết bao…

Đang nghĩ ngợi lung tung Tần Hàn hoảng sợ vì Nhạc Tuyền đột nhiên xuất hiện.

Nhạc Tuyền lườm Tần Hàn đang phát ngốc: "Anh đang nghĩ gì đấy, em gọi anh hai lần anh cũng không nghe thấy."

Tần Hàn có điểm chột dạ giải thích: "Anh đang nghĩ đến nội dung báo trường kì này nên em gọi anh không nghe thấy, đừng giận mà!"

Tần Hàn cẩn thận làm mỹ nữ Nhạc Tuyền thỏa mãn tâm hư vinh, trong sự che chở của bạn trai cẩn thận ngồi trên băng ghế nghỉ ngơi.

Nhạc Tuyền nhìn thấy Chu Tiểu Vân đang kiên nhẫn giải thích hết vấn đề này đến vấn đề khác của các sinh viên mới không cho là đúng nói: "Tính cách Chu Tiểu Vân quá tốt, nếu đổi lại là em không có nhiều kiên nhẫn nói nhiều với những người này như vậy đâu. Thích thì tham gia, không tham gia thì thôi!"

Tần Hàn cười không nói, nghĩ thầm đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa Chu Tiểu Vân và em.

Một là lãnh mỹ nhân cao ngạo, một là giải ngữ hoa* bình dị gần gũi. (đóa hoa hiểu ý người khác)

Nếu bạn là nam sinh bạn sẽ thích ai hơn?

Đúng là khó chọn, củ cải cải trắng, mỗi người một sở thích!

Có rất nhiều nam sinh thích kiểu nữ sinh khó tán như Nhạc Tuyền, coi đó là sự khiêu chiến, nói hầu hạ một nữ sinh như vậy có khổ cũng là trong đau khổ có niềm vui.

Ngay từ đầu không phải Tần Hàn cũng bị Nhạc Tuyền lạnh lùng khó chơi hấp dẫn sao? Phấn khởi tiến lên hơn một năm cuối cùng thu Nhạc Tuyền vào tay, hai người thành đôi tài tử giai nhân nổi tiếng nhất ở trường.

Chu Tiểu Vân đang hối hận vì nghe lời Tưởng Tiêu Đan nói xõa hết tóc xuống. Mái tóc dài như vậy ở sau lưng quả thực nóng chết người, đẹp thì có đẹp nhưng sắp bị nóng chết.

Chu Tiểu Vân bớt thời gian đi đến chỗ Nhạc Tuyền: "Đàn chị, chị có dây chun không? Có thể cho em mượn một cái không?"

Nhạc Tuyền từ trong túi lấy ra một bọc nhỏ, sau khi mở ra lấy cái dây buộc tóc cho Chu Tiểu Vân, sau đó còn lấy ra cái gương. Cuối cùng hỏi Chu Tiểu Vân có muốn dặm lại phấn hay bôi son không.

Chu Tiểu Vân nhìn hoa cả mắt, nghĩ thầm cái túi nhỏ như vậy chứa không ít đồ nha, đúng là mang theo người phòng khi cần trang điểm, có cả hộp phấn, son môi, bút vẽ lông mày!

Chu Tiểu Vân cười buộc tóc lên: "Cám ơn chị, em không cần phấn son gì gì đó đâu. Em buộc tóc lên là được."

Oa, thực sự là mát hơn rất nhiều.

Nhạc Tuyền nhìn làn da trắng nõn của Chu Tiểu Vân hơi có chút đố kị, bản thân cô mỗi ngày đều phải chăm chút kĩ lưỡng cho gương mặt này, dáng vẻ của Chu Tiểu Vân lại tựa như người vừa rửa mặt, da vẫn còn ẩm đã đi ra?

Giống Chu Tiểu Vân mỗi ngày mặt mộc gặp người khác ở đại học cũng không hiếm thấy. Thế nhưng xinh đẹp như cô lại không chú trọng trang điểm cực kì ít. Buộc tóc đuôi ngựa thật dài, lập tức nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người hơn.

Tần Hàn dùng ánh mắt thưởng thức chăm chú ngắm Chu Tiểu Vân, khen hai câu. Bị bạn gái ngồi bên cạnh liếch ánh mắt cảnh cáo quét tới anh ta lập tức ngừng miệng.

Chu Tiểu Vân nhìn hai người hé miệng cười, lại qua bên kia bận rộn. Nghĩ thầm nên để lại không gian riêng cho những người đang yêu thôi!

Sau khi thu hút được một lượng lớn hội viên mới, quy mô hội văn học Trăng Lưỡi Liềm lại lớn mạnh hơn.

Tần Hàn xoa tay chuẩn bị khuếch trương quy mô tờ báo trường lần này lớn hơn, thường xuyên triệu tập các thành viên họp, bàn lận các vấn đề có liên quan.

Chu Tiểu Vân được đề bạt làm biên tập chính của hội, phụ trách một bài viết dài ở mỗi kỳ, mặt khác còn phải xét duyệt các bản thảo đưa tới. Cô khá thích thú. Dù sao cũng là chuyện mình thích làm, làm nhiều đến mấy cũng không thấy mệt .

Sau khi tờ báo kì đầu tiên phát hành, hiệu quả cực lớn.

Tần Hàn tranh thủ xin được nhiều tài trợ cho hoạt động của Hội, vô cùng vui vẻ. Vung tay lên, quyết định tiến hành một buổi liên hoan lớn của cả Hội. Mọi người hoan hô ầm ĩ.

Tần Hàn ra ngoài trường tìm một hiệu ăn không tồi, bao một phòng, tổng cộng có bốn bàn.

Trong hội có các anh chị năm tư đã tốt nghiệp, cũng có sinh viên mới năm nay vừa thêm vào, tăng tăng giảm giảm không sai biệt lắm hơn bốn mươi cá nhân. Trong đó nam nữ 50 – 50.

Tần Hàn cố ý an bài nam nữ ngồi xen kẽ, chính là một nam sinh ngồi bên cạnh một nữ. Cách xếp chỗ này rước lấy các bạn nữ nhõng nhẽo la lên còn các chàng trai vỗ tay hoan nghênh. Bên trái bên phải Chu Tiểu Vân đều có bạn nam ngồi, hai người tranh nhau xum xoe với người đẹp.

Chu Tiểu Vân có chút ăn không tiêu với nhiệt tình kiểu này, nhưng có mấy nữ sinh quen mắt nói mấy câu chua lè. Cô dở khóc dở cười, nghĩ thầm đãi ngộ kiểu này cô đâu thèm.

Sau khi ăn xong, rất nhiều nam sinh bắt đầu uống rượu hò hét.

Ban Chu Tiểu Vân đầu còn uống hai chén, về sau vừa thấy người tới nối liền không dứt thầm nghĩ không ổn. Ai có thể chịu được mời rượu luân phiên thế này, tửu lượng đã không lớn, đừng để uống say.

Có người đến uống rượu cô không chịu uống nữa, đổi thành nước ngọt. Dù sao là nữ sinh, không có bạn nam nào bắt ép uống rượu cả, không chịu uống mọi người cũng hết cách.

Tần Hàn cầm chén rượu không qua đây: "Tiểu Vân, báo trường lần này em lập công đầu, phần lớn bản thảo đều do em xét duyệt, nào, anh mời em một chén."

Hội trưởng tự thân xuất mã, mặt mũi này không thể không cho.

Chu Tiểu Vân đành phải uống một chén, đã uống mấy chén rượu nên gương mặt cô hồng hồng, rất kiều diễm. Nhìn Tần Hàn tâm ngứa khó nhịn, sau đó lấy lý do mời rượu cố ý dựa gần vào người cô.

Chu Tiểu Vân không dấu vết dịch ra một đoạn, quyết định sau này sẽ cách xa Tần Hàn một chút.

Ghét nhất loại con trai ăn trong bát nhìn trong nồi này, Tần Hàn không phải đã có bạn gái tốt như Nhạc Tuyền học tỷ à? Vì sao còn giở trò với cô?

337. Chương 339: Dương Phàm Động Lòng

Tưởng Tiêu Đan là chủ lực của đội tuyển nữ hệ tiếng Trung sắp tham gia giải thi đấu bóng rổ hữu nghị của trường, mỗi ngày bận tập luyện ở sân bóng rổ không thấy bóng dáng.

Buổi tối chờ Tưởng Tiêu Đan về ký túc xá, Doãn Dao ngạc nhiên kêu lên: "Tiêu Đan, mau soi gương đi!"

Không hiểu gì, Tưởng Tiêu Đan bị Doãn Dao kéo tới trước gương nhỏ, Tưởng Tiêu Đan nhìn tới nhìn lui cũng không cảm thấy mình bị sao: "Sao vậy? Tớ vẫn tốt mà!"

Doãn Dao chậc chậc nói: "Trông gương mặt cậu này, vốn không trắng, giờ ngày ngày phơi dưới ánh mặt trời, hình như đen đi rất nhiều đó."

Tưởng Tiêu Đan không quá để ý nhún vai: "Tập luyện mà, không có cách nào khác, đen đi tí thôi!"

Vu Giai đang nằm trên giường đắp mặt nạ, nghe vậy lập tức nói: "Gương mặt con gái quan trọng nhất, nhất định phải chăm sóc kĩ, không tranh thủ lúc trẻ dưỡng nhiều, sau này làn da sẽ thô ráp. Cậu xem, ngày nào tớ cũng đắp mặt nạ không dám gián đoạn."

Doãn Dao nghe xong cũng đi đắp mặt nạ.

Chu Tiểu Vân nhìn Vu Giai như có ma thuật lột lớp màng mỏng trên mặt xuống, chậc chậc, cảm giác tựa như lột cả da mặt xuống vậy. Nhưng sau khi đắp mặt nạ xong hình như da Vu Giai trắng hơn một chút.

Vu Giai hào phóng đưa mặt nạ mình dùng cho những người khác dùng thử.

Tưởng Tiêu Đan không từ chối được ý tốt của Vu Giai, ngồi trên giường tùy cô ấy làm đẹp ình.

Chu Tiểu Vân nhìn vẻ mặt Tưởng Tiêu Đan trắng bệch ngồi yên một chỗ như nữ quỷ không khỏi nở nụ cười: "Tiêu Đan, nếu buổi tối cậu để nguyên thế này ra ngoài, đảm bảo hù chết ối người."

Tưởng Tiêu Đan nhe răng trợn mắt muốn cù Chu Tiểu Vân.

Vu Giai ngăn không cho cô động đậy: "Chớ lộn xộn, thành thành thật thật ngồi đây. Nhất là gương mặt tốt nhất không nên có biểu cảm gì."

Vẻ mặt Tưởng Tiêu Đan đau khổ nói: "Tớ còn phải ngồi thế này bao lâu nữa mới được a!"

Vu Giai nói: "Chí ít cũng phải hơn mười phút!"

Tưởng Tiêu Đan thở dài não nề, bảo lên nhầm thuyền giặc.

Tiền Đóa Đóa thay xong quần áo trở về, thấy Doãn Dao và Tưởng Tiêu Đan đều đắp mặt nạ thì hứng thú, cũng đem của mình ra: "Tiểu Vân, đến xem mặt nạ tuần trước tớ mới mua này. Hiệu qủa tốt cực, không giống loại bình thường dính trên mặt, của tớ không khác sữa rửa mặt mấy, mát xa trên mặt mấy cái là rửa được luôn."

Vu Giai vừa nghe thế lập tức xông tới, cùng Tiền Đóa Đóa nghiên cứu.

Tiền Đóa Đóa muốn cả Chu Tiểu Vân cũng tới thử xem, cô đành phải thành thật ngồi trên ghế để Tiền Đóa Đóa thoa lên mặt mình, không có cảm giác mấy, chỉ thấy trên mặt rất mát.

Mấy phút sau, Chu Tiểu Vân rửa mặt.

Tiền Đóa Đóa truy vấn cảm giác thế nào, Chu Tiểu Vân không tiện nói không có cảm giác: "Ách, rất tốt."

Vu Giai cũng thử xem.

Chu Tiểu Vân quay qua nhìn Tưởng Tiêu Đan vẫn đang ngồi đó! Mặt nạ đã khô nên không tiện nói chuyện.

Nghe Tưởng Tiêu Đan hàm hồ hô: 'Tiểu Vân, mau tới rửa hộ tớ mấy thứ này đi."

Tưởng Tiêu Đan rửa mặt xong thở phào nhẹ nhõm: "Có đánh chết tớ sau này tớ cũng không động đến mấy thứ này đâu."

Chu Tiểu Vân cười ha ha, con gái cá tính như Tưởng Tiêu Đan đúng là hiếm thấy!

Ngày Tưởng Tiêu Đan đi thi đấu, nữ sinh phòng 301 đều đi cổ vũ cho cô ấy.

Trên khán đài cao không ít sinh viên đứng xem. Có cả nam nữ, xem ra đều là tới giúp vui Chu Tiểu Vân ở trên khán đài đụng phải Dương Phàm. Một trường học lớn như vậy, tuy nói học cùng một trường, thế nhưng tỉ lệ gặp mặt rất nhỏ, Chu Tiểu Vân là lần đầu tiên ở trong sân trường gặp Dương Phàm đấy!

Dương Phàm ngồi xuống bên cạnh Chu Tiểu Vân, nói chuyện với cô.

"Hôm nay sao cậu cũng tới?" Dương Phàm hỏi.

Chu Tiểu Vân nhoài người ra chỉ dưới sân: "Nhìn đi, Tưởng Tiêu Đan phòng tớ đang thi đấu dưới sân, chính là người mặc áo thể thao màu đỏ đó. Chúng tớ đi cổ vũ cho cô ấy."

Dương Phàm nhìn qua, lập tức nhìn thấy tư thế oai hùng hiên ngang của cô gái ấy. Với chiều cao 1m7, đứng trong đội tuyển nữ chơi bóng rổ không phải cao nhất nhưng rất kỳ quái, Dương Phàm liếc mắt đã thấy Tưởng Tiêu Đan tóc ngắn.

Duyên phận giữa người với người có thể đột nhiên tới ngay lúc này. Giữa đám ông bạn có thể liếc nhìn nàng không phải cũng là một loại duyên phận sao?

Dương Phàm cũng thích chơi bóng rổ, phân tích về diễn biến trận thi đấu rất rõ ràng. Chu Tiểu Vân vui vẻ vì có bình luận viên ngồi cạnh giới thiệu.

Trông ánh mắt Dương Phàm không chớp tí nào, không phải đang nhìn Tưởng Tiêu Đan đó sao?

Chu Tiểu Vân nhìn bộ dáng này của Dương Phàm cảm thấy rất thú vị, nhận thức Dương Phàm đã nhiều năm cô chưa từng thấy cậu ta biểu hiện hứng thú rõ ràng với cô bé nào như vậy. Nhớ hồi cấp hai Tần Tuyết luôn có hảo cảm với cậu ta, đáng tiếc cậu ta giả ngốc, lên cấp ba vẫn vậy.

Không ít cô gái trong sáng ngoài tối ngầm tiếp cận Dương Phàm, nhưng cậu ta không động đậy, hoàn toàn không có thời kỳ trưởng thành xuân tâm nhộn nhạo của lũ con trai.

Chu Tiểu Vân cố ý trêu cậu ta: "Dương Phàm, cậu xem Tưởng Tiêu Đan chơi bóng rổ thế nào?"

Dương Phàm bất thình lình có chút bị xem thấu tâm tư, giả vờ yên lặng đáp: "Trong nhóm nữ, cậu ấy chơi bóng không tệ lắm."

Lúc này, vừa vặn Tưởng Tiêu Đan cướp được bóng, một cú ném xa ba điểm.

Trúng!

Trên khán đài vỗ tay ầm ĩ, Dương Phàm đứng lên lớn tiếng nói "Hay"! Chu Tiểu Vân kích động vỗ tay liên tục, ba điểm đó, đẹp trai quá đi.

Tưởng Tiêu Đan nghe được tiếng trên khan đài trầm trồ khen ngợi, theo tiếng nhìn qua, vừa vặn thấy được Chu Tiểu Vân và Dương Phàm. Cô hài lòng giơ chữ V, nụ cười ấy còn rạng rỡ hơn vầng thái dương.

Giây phút đó Dương Phàm cảm thấy tim mình đập thình thịch. Sống hai mươi năm, rốt cuộc cậu cảm nhận được cảm giác động lòng vì một cô gái.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Tưởng Tiêu Đan người ướt đẫm mồ hôi đi tới. Mấy người Chu Tiểu Vân và Tiền Đóa Đóa sớm nghênh đón, chuẩn bị ăn mừng đội nữ hệ tiếng Trung chiến thắng.

Dương Phàm tất nhiên không tiện đi theo, liếc mắt nhìn Tưởng Tiêu Đan gương mặt ướt mồ hôi, làn da bị phơi rám nắng, cõi lòng đầy tâm sự ra về.

Mấy ngày sau, Dương Phàm luôn có chút tâm thần không yên. Nghĩ đến tìm Chu Tiểu Vân giúp đỡ, lại ngại. Lúc này, rốt cuộc anh đã hiểu vì sao Lý Thiên Vũ luôn do dự lo trước nghĩ sau khi đối mặt với Chu Tiểu Vân. Aizz, hóa ra sau khi thích một cô gái, các bạn nam không thể thẳng thắn nổi…

Cuối cùng anh không nhịn được gọi điện thoại cho Lý Thiên Vũ: "Thiên Vũ, sao gần đây cậu không đến tìm tớ hả?"

Lý Thiên Vũ ở bên kia cười ha ha: "Không phải cậu không biết chủ nhật tớ phải đi làm, thế nào, muốn tớ kéo đi à?"

Dương Phàm cười mắng Lý Thiên Vũ một câu, sau đó hẹn cậu bạn sang đây chơi một ngày.

Lý Thiên Vũ giả vờ trầm tư suy nghĩ một lúc: "Được rồi, tối thứ sáu tớ qua chỗ cậu. Nhưng chỉ có thể ở một tối thôi, chiều hôm sau tớ phải về."

Dương Phàm cuối cùng cũng trấn tĩnh hơn một chút.

338. Chương 340: Giật Dây Bắc Cầu (1)

Buổi chiều thứ sáu hết giờ học, Dương Phàm ra cổng trường học chờ Lý Thiên Vũ.

Đợi hơn nửa giờ mới thấy Lý Thiên Vũ đạp xe đạp đến, Dương Phàm trách: "Sao giờ mới đến hả? Tớ chờ cậu lâu quá rồi."

Lý Thiên Vũ hô to oan uổng: "Hết tiết là tớ phi đến ngay, suốt đoạn đường đạp xe rất nhanh. Năng lượng toàn thân tiêu hao hết sạch, không được, tối nay cậu phải mời tớ ăn một bữa no nê để tớ bồi bổ."

Dương Phàm cười vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Đi, xin mời. Học kỳ này tớ lại cầm học bổng loại một, tiền kia tớ vẫn giữ lại không tiêu đến. Đêm nay mời cậu và Chu Tiểu Vân oánh chén một bữa."

Lý Thiên Vũ không khách khí nói : "Đương nhiên, tớ muốn chọn cửa hàng đắt một chút, tiêu hết học bổng của cậu thì thôi."

Hai người đùa giỡn một lúc, thì thấy Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan cùng đi tới.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân sớm lên nghênh đón, kỳ quái chính là, luôn luôn bình tĩnh Dương Phàm hình như cũng có chút kích động a! Nhìn lại ánh mắt Dương Phàm nhìn thẳng vào Tưởng Tiêu Đan bên cạnh Chu Tiểu Vân, trong lòng anh đã hiểu. Ha ha, hóa ra Dương Phàm coi trọng Tưởng Tiêu Đan a!

Trong lòng Lý Thiên Vũ đang thầm vui mừng, Dương Phàm ơi Dương Phàm, cậu cười tớ bao nhiêu năm qua. Bây giờ, cuối cùng đến lượt cậu. Ha ha!

Chu Tiểu Vân nhìn thấy Lý Thiên Vũ, nở nụ cười: "Đã lâu không gặp, có vẻ cậu rất bận nhỉ!"

Lý Thiên Vũ giả vờ giả vịt thở dài nói: "Không có cách nào khác, ai giống cậu và Dương Phàm học giỏi thế. Con nhà nghèo tụi tớ muốn học đại học đành phải vất vả hơn người."

Bị Dương Phàm đập một quyền: "Xuống địa ngục đi!"

Đương nhiên Chu Tiểu Vân biết gia cảnh của Lý Thiên Vũ.

Nhà Lý Thiên Vũ chỉ bình thường, em trai em gái cậu ấy đều đang đến trường, trong nhà thực sự không dễ chu cấp tiền học đại học cho cậu ấy. Vì thế, Lý Thiên Vũ từ lúc đỗ đại học vẫn cố gắng làm thêm kiếm tiền sinh hoạt phí. Dưới tình huống như thế, vẫn được học bổng loại hai có thể nói cậu ấy vẫn chăm chỉ học tập.

Tuy cô và Lý Thiên Vũ không thường gặp mặt, nhưng vẫn liên lạc qua lại. Gần như mỗi tuần Lý Thiên Vũ đều gửi một phong thư cho Chu Tiểu Vân nên đối với cuộc sống của cậu ấy cô vẫn biết rõ tám, chin phần.

Nói thật, Chu Tiểu Vân rất hưởng thụ loại quan hệ như hiện nay.

Nói là người yêu thì chưa tới. Thế nhưng gần gũi hơn bạn bè bình thường rất nhiều.

Cảm giác mơ hồ này rất tốt, Chu Tiểu Vân quyết định cứ tiếp tục duy trì như vậy. Chuyện sau này sau này hãy nói, giờ tuổi còn nhỏ mà! Cô mới mười tám tuổi, Lý Thiên Vũ cũng mới hai mươi thôi!

Tưởng Tiêu Đan từng tiếp xúc với Lý Thiên Vũ, Dương Phàm mấy lần, người trẻ tuổi rất dễ hòa mình, vì thế có thể nói chuyện mấy câu.

Dương Phàm nói chuyện với Tưởng Tiêu Đan bỗng nhắc tới chuyện lần trước ở sân vận động: "Tưởng Tiêu Đan, cậu chơi bóng rổ rất khá."

Tưởng Tiêu Đan được Dương Phàm khen mở cờ trong bụng, cười ha ha nói: "Đừng khen tớ nữa, tớ sắp bay lên trời rồi. Tớ từng nghe Tiểu Vân nói, cậu và Lý Thiên Vũ đều là cao thủ bóng rổ. Hôm khác có cơ hội dạy tớ mấy chiêu nhé."

Dương Phàm vội khiêm tốn mấy câu, nhân cơ hội này hẹn Tưởng Tiêu Đan mấy ngày nữa gặp mặt ở sân bóng rổ.

Lý Thiên Vũ lập tức nảy sinh vài phần kính trọng với cậu bạn thân. Biết tận dụng cơ hội tiếp cận giai nhân a, điểm ấy đáng giá học tập.

Chu Tiểu Vân biết rõ tâm ý Dương Phàm cố ý lấy cậu ta ra đùa: "Dương Phàm, hôm nay cậu đến lớp chúng tớ tìm tớ làm gì hả! Không phải chỉ đứng ở đây nói chuyện chứ!"

Dương Phàm cười hì hì: "Đương nhiên không rồi, Chu đại tiểu thư, hôm nay tớ đặc biệt đến mời khách. Học kỳ lại cầm học bổng loại một, đã sớm muốn mời khách rồi, đáng tiếc Thiên Vũ luôn bận không có thời gian. Hôm nay vừa vặn cậu ấy rảnh rỗi qua đây, đương nhiên tớ phải gọi cả cậu nữa."

Lý Thiên Vũ vừa định nói "Rõ ràng là cậu gọi tớ đến sao đã biến thành tớ rảnh rỗi sang cọ cơm hả", bị Dương Phàm véo một cái sau lưng. Ai a, đau quá!

Lý Thiên Vũ một bên len lén xoa lưng một bên gật đầu: "Đúng vậy, lâu rồi tớ không tới thăm các cậu, rất muốn sang chơi. Chiều hôm nay đúng lúc học xong nên đến."

Nể tình quá khứ Dương Phàm giúp mình nhiều thứ, Lý Thiên Vũ nghĩa bất dung từ cõng vết nhơ, giúp Dương Phàm một phen. Thật ra đây cũng là lời trong lòng anh. Tuy thường xuyên gửi thư cho Chu Tiểu Vân nhưng cơ hội gặp mặt ít đến đáng thương. Một hai tháng mới thấy gặp một lần là chuyện rất đau khổ. Ai!

Chu Tiểu Vân tinh mắt thấy ngay giữa Lý Thiên Vũ và Dương Phàm có mờ ám, cười thầm không ngớt. Dương Phàm muốn theo đuổi bạn gái cư nhiên lấy cô và Lý Thiên Vũ ra làm tấm chắn.

Tưởng Tiêu Đan cười sang sảng: "Tớ là người ngoài tới tham gia lần tụ hội của các bạn học cũ này có phải không thức thời không, nếu không tớ về trước!"

Dương Phàm liên tục xua tay: "Đừng đừng đừng, ở lại cùng nhau ăn cơm trong mắt hai người bọn họ nào có sự tồn tại của tớ a. Coi như cậu ngồi cùng tớ cho vui. Đi nào, chúng ta đi trước, để hai người đó nói chuyện đi."

Nhìn Dương Phàm cùng Tưởng Tiêu Đan cười cười nói nói đi trước một bước, Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ hai mặt nhìn nhau, Dương Phàm, mặt dày quá, lời như thế cũng không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng.

Cái gì gọi là "ở lại cùng nhau ăn cơm trong mắt hai người bọn họ nào có sự tồn tại của tớ a "? Rõ là trợn mắt nói mò.

Chu Tiểu Vân oán hận nói: "Dương Phàm chết tiệt, sớm biết thế không giúp cậu ta nữa. Không gọi Tưởng Tiêu Đan ra, để cậu ta lo lắng hoài luôn."

Nói nói Chu Tiểu Vân xì nở nụ cười. Hôm nay Dương Phàm đến lớp tìm cô, nàng còn tưởng có chuyện gì quan trọng, không ngờ mục đích của cậu ta là nhờ cô hẹn cả Tưởng Tiêu Đan ra ăn cơm cùng bọn họ.

Giật dây bắc cầu? Việc này Chu Tiểu Vân chưa bao giờ làm, nể tình bạn học cũ cô lập tức đáp ứng .

Được rồi được rồi, thành thật thừa nhận, cô muốn xem trò vui của Dương Phàm!

Dương Phàm này, cả ngày như bà tám động tí lấy người khác ra pha trò, Chu Tiểu Vân sớm khó chịu vì điểm đó của cậu ta. Hiện tại á, hắc hắc, cuối cùng đến phiên Dương Phàm động dục — ách, không, là động tâm. Không cười nhạo cậu ta thì uổng quá.

Lý Thiên Vũ nghĩ không khác Chu Tiểu Vân lắm, hai người đều ôm tâm tình xem kịch vui đi theo.

Bốn người chia làm hai, Dương Phàm cùng Tưởng Tiêu Đan đi trước, Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đi sau một đoạn.

Lý Thiên Vũ vừa đi vừa hỏi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, thời gian này trôi qua thế nào?" Mỗi lần Lý Thiên Vũ viết thư đều kín một tờ giấy, Chu Tiểu Vân hồi âm chỉ có mấy câu.

Đương nhiên Lý Thiên Vũ không dám xoi mói gì, nghĩ thầm chỉ cần cô ấy chịu hồi âm là được rồi.

Chu Tiểu Vân kể chuyện ở Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm.

Lý Thiên Vũ mẫn cảm phát giác cái tên Tần Hãn hội trưởng trong miệng Chu Tiểu Vân kia có chút vấn đề, thầm nghĩ sau khi ăn xong phải hỏi Dương Phàm xem vị Tần Hãn này là thần thánh phương nào.

Lý Thiên Vũ kể cho Chu Tiểu Vân chuyện làm gia sư: "Học sinh của tớ là một em lớp mười một, cả ngày mê lên mạng, coi như thông minh, chỉ lười không chịu học. Một tuần hai tối, cộng thêm làm thứ bảy và nửa ngày chủ nhật."

Dương Phàm nghe Lý Thiên Vũ kể chuyện làm gia sư, cảm thấy hứng thú cũng hóng hớt nghe.

339. Chương 341: Giật Dây Bắc Cầu (2)

Chu Tiểu Vân liếc nhìn Lý Thiên Vũ đang dõng dạc nói, nhận ra khuôn mặt cậu ta hồng hào biểu lộ sự phấn khởi, làm gì có chút mệt mỏi nào.

Lý Thiên Vũ ngoại trừ việc học còn làm thêm hai công việc, làm thêm giờ ở trường không thể bỏ được, lại có thời gian đi dạy thêm. Ngay cả như vậy, anh không hề tỏ ra mệt mỏi hay làm việc qua loa đối phó. Trái lại, anh cảm thấy cuộc sống của mình rất phong phú rất ổn định.

Tưởng Tiêu Đan hâm mộ nói: "Lý Thiên Vũ, cậu rất lợi hại nha, vừa làm việc ngoài giờ lại kiêm làm gia sư, còn phải đi học nữa. Không phải quá nhiều việc sao? Sao cậu có thể chịu được?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Quả thật có chút bận rộn, có điều, tớ cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú. Ngày nào cũng có chuyện để làm, còn có thể kiếm sinh hoạt phí, ha ha, một công đôi việc!"

Dương Phàm vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Người anh em, tớ rất khâm phục cậu, dưới tình huống như thế mà cậu còn có thể giành được học bổng loại hai, thật lợi hại!"

Chu Tiểu Vân nghe xong, trong lòng cao hứng thay Lý Thiên Vũ. Không ngừng cố gắng vươn lên trở thành đứa nhỏ được mọi người yêu thích!

Đi hết một đoạn đường dài, cuối cùng cũng tới quán cơm rất ngon trong miệng Dương Phàm. Mặt tiền quán khá nhỏ, nhưng số học sinh ở bên trong cực kì nhiều.

Dương Phàm giới thiệu: "Lần trước ký túc xá bọn tớ liên hoan ở đây, quán không lớn lắm nhưng đồ ăn lại rất đặc sắc. Nghe nói mời đầu bếp Tứ Xuyên tới, vị cay vô cùng đặc biệt."

Chờ tới lúc đồ ăn được mang lên, cuối cùng Chu Tiểu Vân cũng biết thế nào là món cay Tứ Xuyên. Những quả ớt đỏ nho nhỏ còn nhiều hơn đồ ăn, một mâm đồ ăn cay đến mười phần. Không uống bia cùng thì thực sự không ăn nổi.

Hương vị rất ngon, càng ăn càng cảm thấy ngon, mỗi tội cay quá! Ăn xong một bữa cơm, Chu Tiểu Vân bị cay đến lè lưỡi.

Tưởng Tiêu Đan lại rất thích ăn cay, hô to đã quá: "Tiểu Vân, lần sau ký túc xá liên hoan, chúng mình cũng đến đây ăn đi!"

Chu Tiểu Vân than xin miễn cho kẻ bất tài này: "Quên đi, tớ không chịu nổi. Nếu như cậu muốn thì đến cùng Dương Phàm, cậu ta cũng thích ăn cay giống cậu!"

Dương Phàm được thể đệm vào: "Không thành vấn đề, Tiêu Đan nếu cậu thích lần sau tớ mời cậu tới đây."

Ây da, vừa mới ăn cơm xong một lúc, ngay cả xưng hô cũng đổi rồi, Tưởng Tiêu Đan biến thành Tiêu Đan! Chu Tiểu Vân và Lý Tiên Vũ đều liếc nhìn Dương Phàm với dụng ý khác.

Đương nhiên Dương Phàm không phát hiện ra ánh mắt hai người, còn đang mải nói chuyện phiếm với Tưởng Tiêu Đan. Trước mặt Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ than thở: "Tên nhóc Dương Phàm này, không bình thường rồi."

Chu Tiểu Vân bị đùa cười khanh khách. Người nào đó không biết mình còn không biết xấu hổ hơn Dương Phàm lại còn chê người ta.

Ra khỏi tiệm cơm, Dương Phàm nhìn đồng hồ, thấy mới chín giờ: "Nếu không, chúng ta đến quán net đi, về sớm như vậy làm gì. Dù sao ngày mai cũng là thứ sáu, cuối tuần có thể dậy muộn mà."

Không cần hỏi ý kiến Lý Thiên Vũ, khẳng định cậu ta giơ cả hai tay đồng ý. Xem dáng vẻ hưng trí bừng bừng của Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm, Chu Tiểu Vân không nỡ làm mất hứng, đi cùng.

Xung quanh trường học có mấy quán net, buổi tối cuối tuần chỗ nào cũng chật ních người. Đến mấy nhà cuối cùng cùng cũng tìm được máy chưa có người ngồi. Hai máy tính? Dễ xử lí, Chu Tiểu Vân với Lý Thiên Vũ một cái, Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan một cái.

Từ trước đến nay Tưởng Tiêu Đan rất cá tính, vốn lơ đễnh không chú ý những chuyện nhỏ, căn bản không biết Dương Phàm có dụng tâm kín đáo. Rất nhanh đã quen thuộc với Dương Phàm, hai người châu đầu lên mạng cùng nói cùng cười còn sôi nổi hơn so với Chu Tiểu Vân và Lí Thiên Vũ bên này.

Chu Tiểu Vân liếc nhìn bạn tốt, nghĩ thầm cứ thế này không bao lâu cũng sẽ bị Dương Phàm lừa gạt thôi. Lý Thiên Vũ theo học khoa công nghệ thông tin, rất quen thuộc với máy tính, lách cách đánh chữ siêu nhanh.

Lí Thiên Vũ hỏi Chu Tiểu Vân: "Cậu có nick QQ không? Nếu không có tớ giúp cậu lập một cái?"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Tớ có rồi, Tiễn Đóa Đóa ở cùng ký túc xá lập giúp tớ. Còn nói, thời đại này mà còn không có nick QQ để liên lạc."

Lí Thiên Vũ thúc giục Chu Tiểu Vân đăng nhập nick QQ, xem tên mạng của cô anh nở nụ cười. "Hiểu Mộng Hồ Điệp?" Thật là một cái tên ý họa tình thơ.

Lí Thiên Vũ cũng đăng nhập nick của mình, để hai nick thêm bạn lẫn nhau: "Ha ha, về sau chúng ta lên mạng là có thể nói chuyện phiếm với nhau!" Chu Tiểu Vân nhìn thoáng qua tên nick của Lí Thiên Vũ "Thiên Thiên Tưởng Nhi (Mỗi ngày nhớ em)"? Cái tên này đúng là thể hiện trắng ra.

Đúng lúc Dương Phàm nhìn sang: "Thiên Vũ, cậu đặt tên thật không có trình độ, mỗi ngày nhớ cậu, cậu mỗi ngày nghĩ đến ai hả?" Lí Thiên Vũ vỗ Dương Phàm một phát: "Biến qua một bên đi, cậu quản gì tớ mỗi ngày nghĩ đến ai, dù sao không phải nhớ cậu là được."

Lí Thiên Vũ liếc nhìn Chu Tiểu Vân một cái, phát hiện cô không chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính. Anh có chút thất vọng, cố ý cùng Dương Phàm nói chuyện mình lên mạng nói chuyện phiếm thú vị như thế nào, một bên vẫn chú ý phản ứng của Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân đương nhiên biết Lí Thiên Vũ cố ý nói ình nghe, tuy nhiên vẫn thản nhiên mặt mày tỉnh bơ.

Lí Thiên Vũ thất bại, ngoan ngoãn ngồi trở lại, gượng cười: "Tiểu Vân, vừa rồi tớ nói đùa với Dương Phàm thôi, cậu đừng để trong lòng nhé! Bình thường tớ ít khi lên mạng lắm."

Chu Tiểu Vân bình tĩnh giọng nói không thể hiện cảm xúc: "Nam sinh nào lên mạng không phải để nói chuyện phiếm? Yên tâm, tớ hiểu mà. Cố gắng còn có thể phát triển một chuyện tình trên mạng ấy chứ!"

Lí Thiên Vũ nghe lời này liền nóng nảy: "Tiểu Vân, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Tớ thật sự rất ít khi chat, càng không có chuyện phát triển chuyện tình qua mạng gì hết. Cậu phải tin tớ!"

Lúc này Lí Thiên Vũ thật sự hối hận muốn chết, vừa rồi tội gì đi thử phản ứng của cô ấy chứ? Thật sự là tự bê đá đập trúng chân mình mà, hiện tại có bao nhiêu cái miệng cũng không giải thích được. Mặc kệ Lí Thiên Vũ giải thích mỏi miệng, Chu Tiểu Vân cũng không tỏ thái độ gì.

Thấy Lí Thiên Vũ gấp đến đổ mồ hôi, rốt cục Chu Tiểu Vân không nhịn được nở nụ cười. Lúc này Lí Thiên Vũ mới hiểu, thì ra cô chỉ đùa giỡn với anh thôi!

Tâm tư Lí Thiên Vũ cũng bay lên khi thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của Chu Tiểu Vân, nếu mỗi ngày Chu Tiểu Vân đều ở bên anh cười với anh như vậy thì thật tốt. . . . . .

Dương Phàm nhân cơ hội này kết bạn với Tưởng Tiêu Đan trên QQ.

Lí Thiên Vũ cười khi thấy Dương Phàm ở trước mặt Tưởng Tiêu Đan giống như một con công xòe đuôi. Thì ra nam sinh "tương tư" buồn cười đáng yêu như vậy, khó trách trước kia Dương Phàm thích nhất xem rồi chê cười mình! Hiện tại thấy Dương Phàm không khác gì mình đúng là sảng khoái!

Chơi đến hơn mười giờ, Chu Tiểu Vân nhắc: "Tiêu Đan, chúng mình về thôi, nếu không đi ký túc xá mà đóng cửa là không vào được đâu."

Tưởng Tiêu Đan nói: "Được rồi" liền đứng lên. Bốn người chậm rãi đi bộ về trường.

Dương Phàm vừa đi vừa quay sang nói chuyện với Tưởng Tiêu Đan, cảm thấy người con gái hoạt bát thẳng thắn này thật sự rất hợp với khẩu vị của mình, càng xem càng thích.

Chu Tiểu Vân và Lí Thiên Vũ cố ý đi tụt lại phía sau một chút, để Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan có cơ hội nói chuyện riêng.

Đương nhiên, đối với Lí Thiên Vũ sắp xếp như vậy anh vô cùng hoan nghênh. Có thể đi dạo cùng Chu Tiểu Vân trên con đường rợp bóng cây, vừa đi vừa trò chuyện đúng là chuyện hạnh phúc.

340. Chương 342: Những Khó Khăn Đã Định Trước Khi Theo Đuổi

Từ đó về sau, số lần "Tình cờ gặp" Dương Phàm càng nhiều hơn. Có lúc là trên đường đi học về, có lúc là đi căng tin, có lúc ở trên sân bóng rổ.

Chu Tiểu Vân bắt đầu hoài nghi phải chăng Dương Phàm cố ý điều tra giờ học và giờ nghỉ của cô và Tưởng Tiêu Đan, số lần tình cờ gặp gỡ nhiều như vậy quá trùng hợp đi!

Tính cách Tưởng Tiêu Đan rất qua loa, vì thế không nhận ra Dương Phàm có tình cảm khác thường với mình, xưng huynh gọi đệ với Dương Phàm khiến Chu Tiểu Vân ở bên cạnh nhìn mà thầm buồn cười.

Dương Phàm ơi Dương Phàm, xem ra con đường theo đuổi của cậu còn rất dài nha!

Số lần Chu Tiểu Vân lên mạng so với trước đây nhiều hơn không ít, phần lớn thời gian vì Lý Thiên Vũ hẹn cô chat trên QQ. Thời gian này Lưu Lộ không gửi thư nhiều nữa, dù sao ở trên mạng cũng thường xuyên nói chuyện.

Chu Tiểu Vân không tránh khỏi cảm khái, internet thực sự là thứ tốt, nó có thể đem những người cách xa nhau kéo gần lại. Quan trọng nhất là không tốn nhiều tiền. Hai hào một giờ, ngồi cả đêm chỉ mất mấy nguyên thôi. Gọi điện thoại rất đắt, cho dù dùng thẻ điện thoại trò chuyện cũng rất tốn.

Vu Giai thường đến buồng điện thoại công cộng gọi điện cho bạn trai, nghe nói bỏ ra hơn hai mươi nguyên tiền mua thẻ điện thoại, nói chuyện hơn một giờ đã hết tiền.

Khi yêu đúng là không có lý trí. Chu Tiểu Vân kết luận.

Thật hâm mộ những người có bạn trai! Hoa Nhược Vũ cảm khái.

Còn không bằng gửi tin nhắn thực tế hơn! Tiền Đóa Đóa đưa ra ý kiến.

Bản thân Vu Giai thì giải thích: "Lên mạng trò chuyện, tin nhắn cũng gửi, nhưng vẫn muốn gọi điện thoại nói chuyện trực tiếp vì muốn nghe thấy giọng nói của anh ấy." Nhất thời một loạt thanh âm buồn nôn phát ra.

Chu Tiểu Vân cảm thấy Vu Giai là một cô gái rất cởi mở, nghĩ sao nói vậy không phải ai cũng làm được. Ít nhất, cô không làm được.

Có thể, cô chính là người trong miệng Vu Giai thích giấu tâm tư tận đáy lòng, không nói ra câu yêu khiến người khác đoán già đoán non. Gọi tắt là "Loại nữ sinh im lìm" —— cái tên này thực sự khó nghe!

Có lúc, ngay cả Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy tính cách của mình có chút không được tự nhiên. Trong lòng nghĩ gì cũng không muốn nói cho người khác nghe, theo như cách Lưu Lộ so sánh thì chính là cái hũ nút.

Hôm nay lên mạng lại gặp Lưu Lộ. Nick trên mạng của Lộ Lộ là "Tên là Lộ Lộ", avatar là hình một mỹ nữ. Trên QQ, ảnh đại diện phần lớn là kiểu ảnh mỹ nữ, thỏa mãn hư vinh muốn làm mỹ nữ của con gái. Ting ting ting, Lưu Lộ nhắn tin tới.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn: "Sao bây giờ mới lên, tớ lên đã nửa ngày, một mực chờ cậu".

Cô trả lời: "Tớ ăn tối xong mới lên được."

Hai nữ sinh ở trên QQ trò chuyện lan man, nói một chút chuyện thú vị đây đó trong cuộc sống, được nói ra nỗi khổ tâm với nhau là chuyện vui.

Nhất là còn có thể đeo tai nghe nghe nhạc. Trách không được sinh viên đại học lên mạng thành phong trào!

Lưu Lộ dẫn dắt nói tới Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vân, gần đây anh Tiểu Vũ có đi gặp cậu không? Anh ấy lâu rồi không thèm tới thăm tớ, đúng là trọng sắc khinh muội!"

Chu Tiểu Vân bị chọc cho nở nụ cười. Trọng sắc khinh muội? Làm khó Lưu Lộ hình dung ra câu này. Cô trả lời: "Cậu ta cũng rất ít tới, chắc là do làm thêm nhiều bận quá thôi! Cậu có thể lên mạng nói chuyện phiếm với cậu ta mà!"

Vừa nói xong, QQ liền có thanh âm ting ting ting, vừa nhìn, thật khéo, đúng lúc Lý Thiên Vũ login. Chu Tiểu Vân cười gửi cho Lưu Lộ một dòng tin: "Đấy, nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, anh họ cậu lên rồi! Cậu nói chuyện với cậu ta đi!"

Lưu Lộ trêu tức trả lời: "Chỉ sợ người anh ý muốn nói chuyện cùng chắc chắn không phải tớ, có cậu ở đây thì cô em họ như tớ tính là gì."

Chu Tiểu Vân gửi một khuôn mặt tươi cười, không nói. Coi kìa, thật quá tốt, không muốn nói lời nào liền gửi cái icon mặt cười qua. Dù sao đối phương cũng không nhìn thấy biểu cảm của mình như thế nào.

Lý Thiên Vũ nhắn tin: "Tối nay thật khéo, Lưu Lộ cũng đang online, đừng out sớm nha, tớ muốn nói chuyện với cậu nhiều một chút."

Nói chuyện nhiều một chút? Phần lớn đều là Lý Thiên Vũ nói cô nghe mà!

Chu Tiểu Vân gửi qua một cái tin "Được rồi". Chút nữa Lý Thiên Vũ nhất định sẽ thao thao bất tuyệt gửi tin nhắn qua đây, cô chỉ cần phụ trách nhìn sau đó đáp lại mấy chữ là được.

Lý Thiên Vũ không uổng là học khoa máy tính, tốc độ đánh chữ siêu nhanh, vừa nói chuyện được với Lưu Lộ vừa nói chuyện được với cả Chu Tiểu Vân.

Lý Thiên Vũ kể hết cho Chu Tiểu Vân những chuyện to nhỏ mình làm, Chu Tiểu Vân vừa đọc vừa mỉm cười. Thực ra đều là vài việc nhỏ vụn vặt trong cuộc sống, có điều, cứ trò chuyện liên tục như vậy tự nhiên cũng có cái thú vị.

Chu Tiểu Vân nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tới chín giờ. Chuẩn bị logout chạy lấy người.

Lý Thiên Vũ lại gửi một tin nhắn qua: "Tiểu Vân, chuyện tớ cảm thấy hạnh phúc nhất chính là được lên mạng trò chuyện cùng cậu, cậu có thấy như vậy không? Tớ thực sự rất nhớ cậu! ! !"

Ba dấu chấm than thật to giống như muốn nói gì đó với Chu Tiểu Vân. Cô chần chừ một chút, nên trả lời cậu ấy như thế nào đây. Do dự một lúc cuối cùng cô đánh mấy chữ: Sắp đến kỳ nghỉ, đến lúc đó cậu với Lưu Lộ đến chỗ tớ, chúng ta cùng nhau về nhà đi!

Chu Tiểu Vân gửi xong tin nhắn đó liền thoát ra ngoài, gọi Tưởng Tiêu Đan đến quán net cùng cô trở về trường.

Tưởng Tiêu Đan ngượng ngùng cười nói: "Tiểu Vân, nói chuyện với vị kia xong rồi à, sao không nói chuyện thêm một lúc nữa, dù sao hơn mười giờ ký túc xá mới tắt đèn."

Chu Tiểu Vân hỏi ngược lại: "Ngày nào cậu cũng cùng tớ lên mạng, có phải cũng gặp được người vừa ý không?"

Tưởng Tiêu Đan mếu máo: "Coi như hết, nam sinh đều thích người như cậu tóc dài nhẹ nhàng có khí chất của nữ sinh, làm gì có ai thích tớ con gái mà như đàn ông. Tớ tự mình hiểu mà."

Chu Tiểu Vân nghe vậy nở nụ cười: "Tiêu Đan, cậu nói như thế là tự hạ thấp mình. Theo như tớ biết, có một số nam sinh lại thích hình mẫu giống như cậu." Nói thí dụ như Dương Phàm. Ha ha!

Tỉ mỉ quan sát, ngũ quan Tưởng Tiêu Đan đoan chính trong sáng, làn da hơi nâu tản ra một loại quyến rũ khác thường. Giống như nam sinh tóc ngắn gọn gàng đẹp trai, tuyệt đối không giống với con gái bình thường cảm thấy xấu hổ.

Tưởng Tiêu Đan cười ha ha nói: "Hay là thôi đi, tạm thời tớ không có hứng thú với chuyện yêu đương. Chờ sau này tớ đủ hai mươi lăm tuổi hãy nói."

Chu Tiểu Vân hì hì nở nụ cười. Tưởng Tiêu Đan có chút không hiểu: "Tớ nói sai gì sao? Sao cậu lại cười gian như vậy?"

Lời Chu Tiểu Vân nói mang ý cười hỏi: "Tiêu Đan, cậu thực sự không muốn yêu đương à?"

Tưởng Tiêu Đan nói: "Đúng vậy, cảm thấy ở đại học nói chuyện yêu đương không thú vị lắm, không có tương lai, tốt nghiệp liền chia tay, tớ ủng hộ người khác yêu đương. Về phần tớ thì thôi, không có tính toán với chuyện này."

Chu Tiểu Vân vui sướng khi người khác gặp họa cười không ngừng, Dương Phàm ơi Dương Phàm, Tưởng Tiêu Đan người ta không muốn nói chuyện yêu đương, tớ xem cậu sau này xoay sở thế nào?

Tưởng Tiêu Đan thấy Chu Tiểu Vân cười trông gian xảo thì rất kỳ quái: "Tiểu Vân, sao hôm nay tớ cảm thấy cậu thật kỳ lạ, cậu vẫn cười cái gì từ nãy hả!" Chẳng qua, mặc kệ tra hỏi thế nào, Chu Tiểu Vân chỉ cười không đáp.

Từ trong miệng Chu Tiểu Vân không cậy ra một chữ nào, Tưởng Tiêu Đan bất đắc dĩ buông tha.

341. Chương 343: Đại Bảo Và Lưu Lộ

Đại Bảo năm nay cuối cùng cũng về nhà đón năm mới. Năm sau, Chu Tiểu Vân và Đại Bảo hẹn Lưu Lộ, Lý Thiên Vũ cùng đi thành phố N. Đại Bảo vừa thấy Lưu Lộ thì không dời mắt nổi.

Ngẫm lại Đại Bảo còn đáng thương hơn Lý Thiên Vũ, cuối cùng Lý Thiên Vũ cũng có thể thường xuyên thư từ qua lại, gặp mặt nói chuyện với Chu Tiểu Vân. Thế nhưng Đại Bảo không được như vậy. Ở trong đội huấn luyện thời gian có thể ra ngoài cực ít, làm sao có thời giờ theo đuổi con gái nhà người ta.

Đại Bảo nghe Chu Tiểu Vân nhắc tới chuyện có nam sinh khổ sở theo đuổi Lưu Lộ, trong lòng thấp thỏm bất an đã lâu.

Tuy nói bây giờ Lưu Lộ không để ý đến nam sinh kia, thế nhưng khó đảm bảo lâu ngày không nảy sinh tình cảm. Đại Bảo chưa bao giờ theo đuổi con gái nên không có kinh nghiệm, nhìn thấy Lưu Lộ chỉ biết cười ngây ngô.

Chu Tiểu Vân ngầm thở dài thay anh trai, bộ dáng kém cỏi như thế này, đến bao giờ mới có một chút tiến triển cùng Lưu Lộ đây! Cô quyết định giúp anh trai mình, Lưu Lộ một cô gái tốt như vậy bỏ qua thì thật đáng tiếc. Lên xe xong, Chu Tiểu Vân chủ động kêu Lý Thiên Vũ qua ngồi cùng mình.

Lý Thiên Vũ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) chạy tới, trong lòng âm thầm đắc ý: Chẳng lẽ Chu Tiểu Vân rốt cuộc bị mình làm rung động? Tự dưng chủ động gọi mình tới ngồi bên cạnh cô ấy…

Đại Bảo vui vẻ ngồi kế bên Lưu Lộ, nói chuyện với cô.

Chu Tiểu Vân lặng lẽ quan sát hai người tiếp xúc với nhau, phát hiện thái độ của Lưu Lộ đối với Đại Bảo rất tùy ý thân thiết, xem ra vẫn có ấn tượng tốt đối với anh ấy. Chu Tiểu Vân âm thầm tính toán ngày khác dò xét ý Lưu Lộ…

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân vẫn không để ý tới mình trái lại để ý tới Lưu Lộ và Đại Bảo bên kia, trong lòng nghĩ: "Tiểu Vân, anh cậu thích Lưu Lộ có phải không?"

Chu Tiểu Vân trừng mắt liếc cậu một cái: "Cậu nói nhỏ giọng một chút, chớ để Lưu Lộ nghe thấy."

Lý Thiên Vũ mừng thầm ghé vào tai Chu Tiểu Vân nhẹ giọng nói lại một lần, giống như là nói chuyện với người yêu, cảm giác này thật tốt.

Chu Tiểu Vân lập tức phát hiện để cho Lý Thiên Vũ tới gần nói chuyện là một chủ ý tồi, miệng cậu ta ghé sát vào tai cô, chưa nói gì một luồng nhiệt khí đã tới bên tai, có cảm giác ngứa ngáy khác thường.

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, cũng nhẹ giọng nói: "Cậu đừng nói lung tung trước mặt Lưu Lộ đấy."

Lý Thiên Vũ nhếch miệng cười: "Tớ biết rồi."

Lặng lẽ nói hết lời, Chu Tiểu Vân dùng ánh mắt ám chỉ Lý Thiên Vũ cách xa ra một chút. Lý Thiên Vũ cười hì hì dịch ra.

Lưu Lộ quay đầu lại nhìn thấy hai người bọn họ ngồi gần như vậy, vừa cười vừa nói: "Hai người thân thiết như vậy cho ai xem, định khiến tớ nhìn đỏ mắt hả, hôm khác tớ cũng tìm một bạn nam, không thể để hai người có đôi có cặp mãi tớ chỉ có một mình."

Chu Tiểu Vân trừng mắt nhìn: "Thật hả, cậu muốn tìm người như thế nào, nói tớ nghe một chút."

Lưu Lộ suy nghĩ đáp: "Cao hơn tớ, có khí phách của đàn ông, nghe lời tớ, đối xử tốt với tớ."

Đại Bảo ở bên cạnh sau khi nghe cười toe toét. Cảm thấy mấy điều kiện đó quả thực giống như lấy từ trên người mình mà ra.

Chu Tiểu Vân nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Đại Bảo trong lòng thầm buồn cười, mấy năm nay Đại Bảo càng lúc càng cư xử như người lớn, đã lâu không thấy bộ dáng này, thật đáng yêu!

Ở trên xe đương nhiên không thể nói những chuyện riêng tư, Chu Tiểu Vân đến trường học xong dàn xếp sau, lại bắt đầu kế hoạch làm mối to lớn.

Bước đầu tiên, trước xác định tâm tư của Đại Bảo.

Trong điện thoại Đại Bảo nói lắp bắp: "Tiểu Vân, đương nhiên anh thích Lưu Lộ. Từ lúc em ấy vẫn là học sinh trung học lớp 11 anh đã thích rồi …"

Chu Tiểu Vân ở đầu dây bên kia nhịn cười: "Được rồi được rồi, anh, những lời này có cơ hội anh hãy nói với Lưu Lộ đi! Em giúp anh xem thái độ của Lưu Lộ trước, nếu cậu ấy cũng có cảm tình với anh, anh đi nói trực tiếp với cậu ấy cũng không muộn."

Đại Bảo ở bên kia hô to "Trên đời chỉ có em là tốt". Chu Tiểu Vân nhớ tới trước đây mỗi khi mua đồ ăn vặt cho Đại Bảo, anh ấy sẽ nói câu này. Đã nhiều năm rồi, lại được nghe những lời này cảm thấy rất thân thiết!

Bước thứ hai, đi tìm Lưu Lộ.

Chu Tiểu Vân lười ngồi xe đến, gọi điện thoại cho Lý Thiên Vũ qua đây làm cu li đạp xe chở cô đi tìm Lưu Lộ. Lý Thiên Vũ kích động chạy tới, Chu Tiểu Vân ý tứ nói một câu: "Xa như vậy gọi cậu tới thật ngại quá."

Lý Thiên Vũ liên tục gật đầu: "Đừng đừng đừng, cậu ngàn vạn lần đừng ngại, sau này có cơ hội cống hiến sức lực vì cậu nhất định phải gọi điện thoại cho tớ. Tiểu nhân vô cùng cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực vì ngài." Ước gì mỗi ngày Chu Tiểu Vân đều gọi điện thoại cho cậu qua đây!

Buổi trưa cơm nước xong vừa về ký túc xá liền nghe bạn kêu có điện thoại, Lý Thiên Vũ vừa chạy vừa thấy lạ, lúc này ai sẽ gọi điện thoại ình nhỉ?

Không ngờ tới đó là Chu Tiểu Vân, hỏi anh buổi chiều có thể tới chỗ mình không, muốn nhờ anh chở đi tìm Lưu Lộ. Lý Thiên Vũ lập tức hủy bỏ hết kế hoạch cuối tuần, không gì quan trọng bằng chuyện người đẹp gọi đến!

Nghĩ Chu Tiểu Vân có chuyện gì nghĩ đến mình đầu tiên, Lý Thiên Vũ khỏi phải nói trong lòng như nở hoa. anh chân chó (nịnh hót = vuốt mông ngựa) lấy lòng Chu Tiểu Vân khiến cô bật cười.

Đương nhiên, có đánh chết Chu Tiểu Vân không thừa nhận mình muốn gặp Lý Thiên Vũ. Kỳ quái, thế nào mà gần đây luôn muốn nhìn thấy cậu ta nhỉ… Thấy Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ cùng đến tìm mình, Lưu Lộ vô cùng vui vẻ.

Tiết mục đầu tiên đương nhiên là đi ăn cơm. Sau khi ăn xong, Chu Tiểu Vân ám chỉ mình và Lưu Lộ có lời muốn nói, Lý Thiên Vũ thức thời đi tìm một quán net lên mạng, đợi Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ nói chuyện xong đến tìm cậu.

Lưu Lộ cảm thấy thái độ Chu Tiểu Vân có chút kỳ lạ: "Tiểu Vân, hôm nay hình như cậu có chuyện muốn nói với tớ?" Còn đặc biệt bảo Lý Thiên Vũ tránh đi.

Chu Tiểu Vân lôi kéo Lưu Lộ đi dạo trên đường, cô không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lưu Lộ, trái lại hỏi Lưu Lộ chuyện của Quách Thụy: "Lưu Lộ, bạn cùng lớp tên Quách Thụy kia vẫn đang theo đuổi cậu sao?"

Nhắc tới chuyện này Lưu Lộ liền đau đầu: "Đúng vậy, mỗi ngày hỏi han ân cần thực khiến tớ chịu không nổi. Tớ đã từ chối cậu ta rất nhiều lần, nhưng cậu ta nói chỉ cần tớ chưa có bạn trai cậu ta vẫn còn cơ hội. Haiz, tớ đi nơi nào tìm bạn trai đây!"

Chu Tiểu Vân giống như vui đùa đề cử anh trai: "Lưu Lộ, cậu thấy anh trai tớ thế nào?" Lưu Lộ không hiểu ý của Chu Tiểu Vân: "Anh của cậu? Anh của cậu rất tốt, đang yên lành sao tự dưng lại nhắc tới anh ấy."

Chu Tiểu Vân liếc mắt, xem ra Lưu Lộ thông tuệ nhưng ở mặt tình cảm cũng chỉ là tay mơ (non, ngây thơ) thôi! Cô quyết định nói rõ ràng một chút: "Tớ là nói, anh tớ thích cậu, muốn theo đuổi làm bạn trai của cậu, cậu cảm thấy thế nào?"

Lưu Lộ trợn mắt há hốc miệng, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

Chu Tiểu Vân tiếp tục nói: "Lưu Lộ, anh tớ thích cậu từ lâu rồi, anh ấy vẫn không dám thể hiện ra, cảm thấy tuổi cậu còn quá nhỏ không thích hợp nói chuyện yêu đương. Hiện tại, anh tớ đã hai mươi hai, ở đội điền kinh tỉnh coi như không tệ. Cá nhân tớ cảm thấy, anh ấy chính là người con trai cao ráo, có khí phách đàn ông, nghe cậu nói, đối xử tốt với cậu như cậu đã nói, còn cậu, năm nay cũng hai mươi mốt rồi, đến lúc nên có một người bạn trai. Thế nào, suy nghĩ một chút đi!"

Lưu Lộ nghe Chu Tiểu Vân nói một hồi vẫn không có phản ứng.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm nên để Lưu Lộ có thêm thời gian suy nghĩ: "Lưu Lộ, cậu cứ từ từ suy nghĩ, nếu cảm thấy anh tớ không tệ lắm, thì hãy cho anh ấy một cơ hội. Nếu cậu không thích, tớ sẽ không để anh ấy đến làm phiền cậu nữa. thực ra, anh ấy không có thời gian đến làm phiền cậu, bình thường huấn luyện rất bận rộn, anh ấy có rất ít cơ hội ra ngoài. Tớ đi đây!"

Ném xuống một quả bom nặng kí, Chu Tiểu Vân tâm tình khoái trá rời đi.

342. Chương 344: Chuyện Của Giang Học Lỗi

Khi Chu Tiểu Vân đến bên ngoài quán nét, đúng lúc Lý Thiên Vũ cũng đi ra. Lý Thiên Vũ thấy vẻ mặt cô thoải mái vui vẻ cười nói: "Thế nào, nói với Lưu Lộ rồi sao?"

Chu Tiểu Vân không hề thấy lạ khi Lý Thiên Vũ đoán được ý đồ đến đây của mình, người này giống như con giun trong bụng mình vậy, mình muốn làm gì căn bản không thể gạt được cậu ta.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Ừm, đã nói rồi."

Lý Thiên Vũ để Chu Tiểu Vân lên xe: "Nó phản ứng thế nào?"

Chu Tiểu Vân nghĩ đến dáng vẻ Lưu Lộ ngây ra như phỗng cười: "Còn có thể có phản ứng gì nữa, lúc đó cậu ấy choáng váng. Có lẽ quá bất ngờ, tớ đoán phải ba bốn ngày mới phục hồi tinh thần được."

Lý Thiên Vũ thật sự rất muốn nói "Nếu tớ nói cậu hãy làm bạn gái tớ nhé phải chăng cậu cũng giống Lưu Lộ", nhưng đành cứng rắn nhịn xuống, không dám nói những lời này ra khỏi miệng.

Chu Tiểu Vân cảm thấy Lý Thiên Vũ đạp xe càng ngày càng chậm không nhịn được thúc giục: "Này, cậu có thể đạp nhanh lên một chút không. Với tốc độ này của cậu chúng ta tới trường thì trời cũng sắp sáng rồi."

Lý Thiên Vũ lưu manh trả lời: "Không sao cả, dù sao cứ đạp xe đến bình minh tớ cũng không mệt." Chu Tiểu Vân cười đập vào lưng Lý Thiên Vũ một cái. Anh bị Chu Tiểu Vân đập toàn thân dễ chịu, kêu cô lại đập mấy cái nữa. Chu Tiểu Vân xì một tiếng, không để ý tới cậu.

Lý Thiên Vũ đưa Chu Tiểu Vân đến dưới lầu ký túc xá, mắt thấy cô sắp tiến vào, vội vã hô: "Này, hôm nay tớ làm tài xế cả buổi, có được nhận thù lao không?" Tỷ như thơm một cái chẳng hạn.

Chu Tiểu Vân quay đầu lại: "Không có gì hết, nếu không thích lần sau tớ kêu người khác".

Lý Thiên Vũ vội xin tha: "Tớ tùy tiện nói linh tinh thôi, cậu ngàn vạn lần đừng cho là thật. Lần sau có chuyện cực nhọc như thế vẫn nên gọi tớ, đừng gây phiền phức cho người khác."

Chu Tiểu Vân nở nụ cười, hẹp hòi, không quản được cậu.

"Lúc này ai a, ở ký túc xá nữ sinh của chúng ta biểu diễn tiết mục liếc mắt đưa tình, không sợ mấy người cô đơn chúng ta nhìn đỏ mắt." Lời nói trêu tức đến từ miệng Tiền Đóa Đóa lấy nước sôi trở về, phía sau cô là Lộ Lệ Nhã.

Chu Tiểu Vân bị Tiền Đóa Đóa nói liền giật mình, phất tay ý bảo Lý Thiên Vũ rời đi.

Lý Thiên Vũ vẫy vẫy tay với Chu Tiểu Vân rồi quay đi, mục đích đương nhiên là đến chỗ Dương Phàm.

Lộ Lệ Nhã buông lời châm chọc "Tiểu Vân, bạn trai cậu đối với cậu thật tốt. Gọi đến liền đến, đuổi liền đi, nếu đổi lại tớ có bạn trai tốt như vậy, ai theo đuổi tớ tớ cũng không thèm để ý đến."

Chu Tiểu Vân chỉ nhìn Lộ Lệ Nhã liếc mắt một cái, không nói gì. Nể tình là bạn cùng phòng, cô không muốn giải thích cái gì, nếu nói lời này rõ ra thực sự sẽ làm tổn thương người khác.

Cô không trêu chọc người trong lòng Lộ Lệ Nhã, vấn đề là Giang Học Lỗi luôn theo đuổi cô. Cô có biện pháp gì? Một năm qua, Chu Tiểu Vân trong tối ngoài sáng ngầm cự tuyệt Giang Học Lỗi rất nhiều lần, không biết tại sao cậu ta vẫn không chịu buông tha khiến cô bó tay.

Có một lần, Chu Tiểu Vân lấy Lý Thiên Vũ ra làm lá chắn: "Giang Học Lỗi, tớ đã có bạn trai, cậu đừng lãng phí thời gian trên người tớ nữa. Xung quanh còn rất nhiều bạn nữ tốt mà."

Giang Học Lỗi sửng sốt, lập tức nói: "Chu Tiểu Vân, cậu không cần tùy tiện lấy một nam sinh ra đối phó với tớ. Cậu nói nam sinh lần trước ăn cơm cùng cậu ở căng tin phải không, tớ thấy, cùng lắm cậu ta giống tớ đơn phương thích cậu thôi, tớ không tin cậu ta là bạn trai của cậu."

Gặp loại người cố chấp thế này cô có thể làm thế nào? Chu Tiểu Vân có thể trốn liền trốn, hết giờ học là chạy lấy người, kiên quyết không để cho người nào đó có cơ hội.

Đương nhiên Lộ Lệ Nhã cũng biết kỳ thực Chu Tiểu Vân vô tội, chỉ có điều, cô gái nào nhìn thấy nam sinh mình ngưỡng mộ trong lòng cả ngày theo đuổi người con gái khác mà thoải mái được?

Sau khi về tới ký túc xá, Chu Tiểu Vân cầm quần áo đi giặt. Trong túc xá Tiền Đóa Đóa khuyên Lộ Lệ Nhã: "Tiểu Nhã, sau này cậu đừng nói chuyện như thế với Tiểu Vân. Thời gian ở chung dài như vậy, Tiểu Vân là cô gái như thế nào cậu còn không hiểu rõ sao?"

Lộ Lệ Nhã tỏ vẻ không vui: "Đóa Đóa, tớ không cố tình. Có lúc do quá khó chịu, kỳ thực sau khi nói xong trong lòng tớ cũng rất khó chịu."

Tiền Đóa Đóa ra chủ ý giúp Lộ Lệ Nhã: "Tớ nghĩ, muốn theo đuổi Giang Học Lỗi, cậu hãy chủ động xuất kích. Nữ truy nam cách một tầng sa, chẳng phải dễ như trở bàn tay."

"Thế nhưng, cậu ấy thích Chu Tiểu Vân…" Lộ Lệ Nhã đã bị Tiền Đóa Đóa kích động.

Tiền Đóa Đóa giựt giây nói: "Sợ cái gì, ai cũng có quyền theo đuổi người mình thích. Tớ ủng hộ cậu!" Lộ Lệ Nhã bị tác động, lặng lẽ làm theo lời Tiền Đóa Đóa.

Chu Tiểu Vân cảm thấy kỳ quái, Lộ Lệ Nhã không quá để ý tới mình, thế nào gần đây bắt đầu nói nói cười cười với mình nhỉ? Đợi đến khi nhìn thấy Lộ Lệ Nhã liên tục đi tìm Giang Học Lỗi, cô mới hiểu được. Thì ra, Lộ Lệ Nhã quyết định theo đuổi Giang Học Lỗi!

Chu Tiểu Vân vui vẻ tác thành, nghĩ thầm nam sinh nào có thể chống lại nữ sinh tiếp cận, xem ra Giang Học Lỗi rất nhanh sẽ quỳ gối trước Lộ Lệ Nhã thôi. Nữ sinh phòng 301 đều trở thành quân sư quạt mo của Lộ Lệ Nhã.

Vu Giai phụ trách mỗi ngày giúp Lộ Lệ Nhã trang điểm xinh đẹp, Tiền Đóa Đóa cùng Doãn Dao giúp đỡ bày mưu tính kế. Ngay cả Chu Tiểu Vân cũng có nhiệm vụ, bị sai khiến giúp hai người tạo cơ hội.

Lý do rất đơn giản: "Giang Học Lỗi vẫn thích cậu, nếu cậu hẹn cậu ta sẽ tin và đến ngay."

Chu Tiểu Vân có chút do dự: "Cái này, không tốt lắm đâu! Nhỡ đến lúc Giang Học Lỗi phát hiện người hẹn không phải tớ tức giận phát hỏa với Lộ Lệ Nhã thì sao?" Đến lúc đó lại trách cô.

Vu Giai đang giúp Lộ Lệ Nhã tô lông mày nghe vậy xì một tiếng nở nụ cười: "Tiểu Vân, đúng là buồn cười, xem ra cậu không hiểu mấy tên nam sinh rồi. Đến lúc đó Tiểu Nhã nhà chúng ta trang điểm xinh đẹp đứng trước mặt Giang Học Lỗi biểu lộ thâm tình như thế, cậu ta còn phấn khởi nữa cơ. Dù cậu ta có giận dữ thì cũng giận cậu, tuyệt đối không làm gì Tiểu Nhã. Bởi vì, điều này chứng minh Tiểu Nhã thâm tình với hắn mà! Tớ nghĩ, đến lúc đó cậu ta cao hứng còn không kịp đâu!"

Chu Tiểu Vân nghĩ cũng thấy đúng, nếu như Giang Học Lỗi giận dữ với mình thì kệ cậu ta đi, ước gì trong cơn tức giận ném mình ra xa càng tốt!

Cô viết tờ giấy hẹn Giang Học Lỗi tám giờ tối nay gặp mặt trong rừng cây nhỏ ở trường. Tờ giấy nho nhỏ được gập lại, nhờ bạn học phía sau truyền cho Giang Học Lỗi.

Nhìn thấy dáng vẻ Giang Học Lỗi kinh hỉ ngoài ý muốn, trong lòng cô cầu khẩn: phù hộ đêm nay lúc Giang Học Lỗi thấy người hẹn là Lộ Lệ Nhã không nên tức giận, phù hộ Lộ Lệ Nhã theo đuổi thành công…

Chừng bảy giờ tối, Lộ Lệ Nhã mặc bộ quần áo mình thích nhất, nhờ Vu Giai trang điểm ình, tâm tư

343. Chương 345: Chịu Tiếng Xấu Thay Người Khác Thật Đau Khổ

Tới khoảng mười giờ, rốt cuộc Lộ Lệ Nhã trở về. Mấy bạn nữ nhanh chóng vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi tình huống tối nay. Chu Tiểu Vân nhìn khóe miệng mỉm cười của Lộ Lệ Nhã, nghĩ thầm xem ra tám phần có triển vọng.

Lộ Lệ Nhã một năm một mười kể lại: "Lúc tớ đến chỗ hẹn thì cậu ấy đã tới rồi, khi thấy người đến là tớ, cậu ý rất kinh ngạc. Hỏi tớ chuyện này là sao, tớ nghe theo các cậu, nói tớ vẫn thầm mến cậu ấy nên nhờ Chu Tiểu Vân thay tớ hẹn gặp. Lúc đầu cậu ấy rất tức giận, về sau…"

"Về sau thế nào?" Một đám người mở to mắt thích thú hỏi. Mặt Lộ Lệ Nhã đỏ rực, không chịu nói tỉ mỉ.

Chu Tiểu Vân thức thời không tham gia vào, nghĩ thầm người Lộ Lệ Nhã không muốn nói chuyện nhất là mình, tốt nhất không nên làm người ta mất hứng. Cô nên suy nghĩ kỹ ứng phó với việc Giang Học Lỗi chất vấn như thế nào thì hơn…

Lộ Lệ Nhã do dự đến cạnh giường Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Chu Tiểu Vân xuống giường đi cùng Lộ Lệ Nhã ra ngoài ký túc xá.

Lộ Lệ Nhã có điểm xấu hổ thừa nhận: "Xin lỗi, Tiểu Vân, tối nay trước mặt Giang Học Lỗi tớ có nói một số điều không tốt về cậu. Mong cậu thông cảm cho tớ."

Đầu tiên cô ngạc nhiên, sau đó hiểu được. Chả trách lúc đầu Lộ Lệ Nhã nói Giang Học Lỗi rất tức giận, khi mọi người hỏi lại không chịu nói tình hình cụ thể. Xem ra bởi vì cô. Chuyện này không nên nói cho người khác biết!

Chu Tiểu Vân không biết nên nói cảm thụ trong lòng bây giờ là gì, ngoài miệng còn an ủi Lộ Lệ Nhã: "Tiểu Nhã, cậu thích hắn thì hãy dũng cảm đuổi theo hắn đi. Tớ cũng ủng hộ cậu. Chỉ có điều, cậu có thể nói cho tớ biết, cậu…"

Lộ Lệ Nhã thấp giọng nói: "Tớ nói rằng, cậu không hề thích cậu ấy chút nào, còn thường xuyên ở trong ký túc xá nói cậu ấy phiền toái này nọ."

Chu Tiểu Vân vỗ vỗ vai Lộ Lệ Nhã: "Được rồi, không cần nói nữa, tớ sẽ không để bụng. Hi vọng cậu và cậu ta sớm trở thành một đôi."

Chu Tiểu Vân và Lộ Lệ Nhã thân thiết tay trong tay quay về ký túc xá. Chờ tới lúc tắt đèn đi ngủ, cô mới thu lại khuôn mặt tươi cười. Nói thật, nghe Lộ Lệ Nhã nói xong phản ứng đầu tiên chính là trong lòng trầm xuống. Đúng là ăn ốc nói mò, cô nói thế lúc nào? Trong lòng mặc dù không muốn gặp Giang Học Lỗi, nhưng cô không hề nói xấu cậu ta trước mặt người khác.

Dù sao cậu ta cũng là người con trai thích và theo đuổi mình. Không ngờ Lộ Lệ Nhã nói xấu mình trước mặt Giang Học Lỗi… Trong lòng cô không biết có vị gì, còn phải tỏ ra không sao thật sự rất đau khổ.

Việc đã đến nước này, cô có thể làm gì nữa? Không muốn nuốt xuống cũng phải nuốt, không thể cãi nhau với Lộ Lệ Nhã. Vì yên bình của ký túc xá, vì Giang Học Lỗi sớm ngày thay lòng đổi dạ, nhịn đi…

Không ngoài dự đoán, ngày thứ hai Giang Học Lỗi đến tìm cô. Lần đầu tiên Chu Tiểu Vân không từ chối lời hẹn của cậu ta, yên lặng đi cùng Giang Học Lỗi tới ra một quán trà sữa ngoài trường.

Giang Học Lỗi đưa một cốc trà sữa cho cô, sau đó không nói gì. Cô uống một ngụm cảm thấy vị ngọt đến phát ngấy.

Cuối cùng cậu ta thiếu kiên nhẫn, hỏi: "Chu Tiểu Vân, vì sao tối hôm qua người đến là Lộ Lệ Nhã mà không phải cậu?"

Chu Tiểu Vân buông cốc trà sữa: "Bởi vì tớ cảm thấy so với tớ Lộ Lệ Nhã thích hợp với cậu hơn."

Giang Học Lỗi không cam lòng hỏi: "Tớ có điểm nào không tốt, vì sao cậu không thích tớ?"

Chu Tiểu Vân thở dài: "Giang Học Lỗi, không phải cậu không tốt, mà là tớ không tốt, là tớ không xứng với cậu." Nói như vậy hi vọng trong lòng Giang Học Lỗi cảm thấy dễ chịu hơn. Thì ra, từ chối một người cũng khó khăn như vậy, không thể động chạm đến lòng tự trọng của họ.

Vẻ đau đớn trên mặt Giang Học Lỗi vừa nhìn đã biết ngay: "Vì thế cậu giúp Lộ Lệ Nhã hẹn tớ sao? Cậu hi vọng tớ ở cùng với người con gái khác đến thế à? Tớ nghe Lộ Lệ Nhã nói cậu thường ở trong túc xá nói hằng ngày tớ đều quấn quít lấy cậu khiến cậu thấy phiền, thật sự đó là lời cậu nói sao?"

Chu Tiểu Vân đành phải gánh lấy nỗi oan ức này, khẽ cắn môi gật gật đầu. Giang Học Lỗi khổ sở không nói nên lời. Chu Tiểu Vân nhẹ nhàng nói: "Giang Học Lỗi, gặp lại sau."

Nhìn bóng hình Chu Tiểu Vân đi xa, Giang Học Lỗi ngồi yên một chỗ nửa ngày không nhúc nhích.

Cô về tới trường học, bỗng nhiên rất muốn yên tĩnh một mình một lúc, không muốn quay về ký túc xá đối mặt với Lộ Lệ Nhã kia.

Khuôn viên trường đại học N rất rộng lớn, cô đi dạo xung quanh một mình, không muốn nói gì, cứ như vậy tản mạn không mục đích hơn nửa tiếng.

Chờ đến khi tâm tình bình tĩnh trở lại, Chu Tiểu Vân mới quay về. Vừa mới quay lại thì nhận được điện thoại của Đại Bảo. "Tiểu Vân, hai ngày nay Lưu Lộ có gọi điện thoại cho em không?" Đại Bảo ở đầu dây bên kia vội vàng hỏi.

Chu Tiểu Vân nghe giọng nói của Đại Bảo tâm tình tốt hơn nhiều: "Anh, anh quá sốt ruột rồi. Da mặt Lưu Lộ rất mỏng, không biết xấu hổ đến mức nào, gọi điện thoại cho em biết nói gì. Em đoán, nếu bạn ấy không gọi điện thoại chứng tỏ cũng có chút động lòng. Chờ thêm mấy ngày, anh rảnh thì đến tìm bạn ấy đi."

Đại Bảo lắp bắp nói: "Một mình anh đi tìm em ấy, em ấy có thể không để ý tới anh không?"

Chu Tiểu Vân nở nụ cười: "Anh, dáng vẻ này của anh mà muốn theo đuổi con gái hả! Mặc kệ bạn ấy có chấp nhận anh không, anh cũng phải đến. Tự mình thổ lộ với cậu ấy: Lưu Lộ, anh thích em, em có thể làm bạn gái của anh được không?"

Đại Bảo im lặng, ở đầu dây bên kia không biết anh ấy đang nghĩ gì.

Chu Tiểu Vân tiếp tục nói: "Anh, em nói cho anh biết nhé, có một nam sinh khổ sở theo đuổi Lưu Lộ hơn một năm rồi. Nếu anh còn do dự như thế, đến lúc Lưu Lộ bị người khác cướp mất anh đừng có mà hối hận đấy."

Đại Bảo rốt cuộc hạ quyết tâm: "Bằng bất cứ giá nào, trước tiên anh viết thư cho cô ấy, chờ mấy ngày nghỉ tới, anh sẽ đi tìm cô ấy."

Chu Tiểu Vân reo lên: "Tốt, lúc này mới giống anh trai dũng cảm của em chứ."

Để điện thoại xuống, bước chân của Chu Tiểu Vân nhẹ nhàng hẳn. Nhớ lại chuyện hồi bé Đại Bảo có sao nói vậy, ngẫm lại hiện tại đối mặt với Lưu Lộ thì do dự phiền muộn, cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

Xem ra, lúc nam sinh theo đuổi nữ sinh cũng lo được lo mất, sợ bị cự tuyệt! Chân thành hi vọng anh Đại Bảo có thể theo đuổi Lưu Lộ thành công, lúc cô về phòng tâm tình đã tốt lên rất nhiều.

Lúc Lộ Lệ Nhã nhìn thấy Chu Tiểu Vân có chút chột dạ, lấy lòng nói: "Tiểu Vân, tớ định đi lấy nước, tớ giúp cậu lấy một bình nhé!"

Chu Tiểu Vân không cự tuyệt ý tốt của Lộ Lệ Nhã, cười đưa bình nước của mình. Lộ Lệ Nhã vô cùng vui vẻ đi cùng Tiền Đóa Đóa.

Tưởng Tiêu Đan chờ Lộ Lệ Nhã ra khỏi cửa mới hỏi: "Hôm nay cậu nói chuyện với Giang Học Lỗi thế nào rồi?" Lời này đương nhiên không thể hỏi trước mặt Lộ Lệ Nhã được.

Chu Tiểu Vân nói đơn giản: "Điều nên nói tớ cũng đã nói, chắc hẳn cậu ta sẽ hiểu ra!"

Tưởng Tiêu Đan thay Chu Tiểu Vân bất bình: "Tiểu Vân, dựa vào cái gì cậu để chính mình chịu thiệt như thế, Lộ Lệ Nhã thích người ta thì tự mình theo đuổi, tại sao lợi dụng cậu tới làm người trung gian rồi còn bắt cậu làm người xấu. Không công bằng với cậu chút nào, sau này hai người họ thành một đôi, cậu sẽ khó xử."

Chu Tiểu Vân sao không biết vấn đề này, cô thở dài: "Quên đi, chỉ cần Giang Học Lỗi hết hy vọng với tớ, tớ sẽ làm người xấu!"

344. Chương 346: Tiến Triển

Hơn hai tuần sau, Đại Bảo thần thái phấn khởi đến tìm Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn vẻ mặt Đại Bảo vui mừng liền biết có chuyện tốt: "Anh, anh đi tìm Lưu Lộ rồi à?"

Đại Bảo cười gật đầu: "Đầu tiên anh viết thư cho em ấy, về sau tranh thủ được nghỉ đến tìm. Anh đánh bạo nghe ời em nói với cô ấy, lúc đó mặt cô ấy đỏ lắm, chưa nói đồng ý, nhưng cũng không từ chối."

Mắt Chu Tiểu Vân sáng lên: "Thật tốt quá, điều này biểu hiện cảm giác của bạn ấy với anh không tệ lắm. Con gái mà, sao có thể trước mặt nói ra em cũng thích anh chứ. Theo hiểu biết của em về Lưu Lộ, ha ha, việc này sẽ thành công!"

Lòng Đại Bảo tràn đầy vui mừng. Tiễn Đại Bảo đi, Chu Tiểu Vân cảm thấy mặt trời hôm nay thật rực rỡ. Cô đang rảnh nên lên mạng xem loanh quanh, một lúc sau cuối cùng cũng gặp Lưu Lộ.

Chu Tiểu Vân thấy Lưu Lộ đang online, lập tức chat với cô ấy.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Lưu Lộ, anh tớ tới tìm cậu à?"

Lưu Lộ đáp: Uhm, còn viết hai bức thư cho tớ.

Cậu thành thật nói cho tớ, cậu cảm thấy anh tớ thế nào? Nếu có thể đương nhiên tớ hi vọng cậu cho anh ấy một cơ hội, nếu cậu không thích liền nói thẳng với tớ, tớ sẽ không cho anh ấy đến làm phiền cậu. Chu Tiểu Vân gửi tin qua, đợi nửa ngày Lưu Lộ chưa trả lời. Cô ngồi tưởng tượng, chắc chắn Lưu Lộ đang ở trước máy vi tính cắn móng tay. Cô ngốc này có tâm sự gì đều thích cắn móng tay, thói quen bao nhiêu năm nay không thay đổi.

Chu Tiểu Vân đoán không sai chút nào, Lưu Lộ thực sự đang ngẩn người cắn móng tay!

Chu Chí Lương thế nào? Thật sự là một vấn đề khó trả lời.

Quen biết đã nhiều năm, dường như từ lúc lên cấp hai học cùng Chu Tiểu Vân đã biết anh ấy. Khi đó cô luôn hâm mộ Chu Tiểu Vân có một người anh trai thương yêu em gái và một cậu em trai hết lòng quan tâm tới chị.

Càng về sau, dần dần cô tiếp xúc với Chu Chí Lương mấy lần, cảm thấy anh ấy thẳng thắn rất dễ ở chung. Về sau, nghe nói anh ấy đỗ Cao đẳng thể thao, cảm thấy anh ấy cũng không tồi, còn có tương lai hơn việc đỗ vào cấp ba.

Lại về sau nữa, nghe nói Chu Chí Lương vào đội điền kinh, nhất thời cảm thấy kính nể anh ấy, thấy anh ấy rất giỏi. Bao năm qua, dường như anh ấy luôn ở xung quanh cô, nhưng hai người không chân chính qua lại.

Bỗng nhiên Chu Tiểu Vân nói cho cô biết Chu Chí Lương thích mình, lập tức cô như ở trong mộng. Ngay sau đó cô nhận được thư anh gửi, cô đọc lá thư này hết lần này đến lần khác mà trong lòng vẫn rối bời.

Chu Chí Lương và mình. Nghĩ tới đã có chút không dám tin, thật giống như nằm mơ…

Ngày đó, Chu Chí Lương đến tìm cô, lúc cô nghe thấy câu "Lưu Lộ anh thích em" từ miệng anh ấy, cô không biết từ chối thế nào nên im lặng. Về sau, Chu Chí Lương và cô cùng đi ăn một bữa cơm rồi phải đi. Sau đó, cô lại nhận được hai bức thư của anh.

Đến bây giờ, Lưu Lộ cũng không rõ ràng lắm, đối với Chu Chí Lương rốt cuộc cô có cảm giác gì. Một mặt cảm thấy Chu Chí Lương là một người con trai rất tốt. Về phương diện khác lại cảm thấy trở thành bạn gái của anh ấy là chuyện rất kỳ quái.

Nói chung, loạn thành một đoàn, đến nay còn chưa rõ ràng đâu! Bây giờ, Chu Tiểu Vân hỏi như thế, Lưu Lộ thật sự không biết trả lời thế nào. Sau nửa nén hương, Lưu Lộ rốt cuộc gõ gõ mấy chữ trên bàn phím: Cho tớ thêm thời gian suy nghĩ rõ ràng rồi tớ sẽ trả lời!

Chu Tiểu Vân nhìn xong cười, không nhắc lại chuyện này nữa. Tâm tư con gái luôn khó đoán, có điều, có một chút rõ ràng chính là đối với Đại Bảo khẳng định Lưu Lộ không phải không có cảm giác. Nếu là thích tí gì cô ấy sẽ trực tiếp từ chối, không do dự nhiều như vậy nha!

Đồng thời Chu Tiểu Vân cũng ra quyết định: sau này không bao giờ hỏi chuyện giữa Đại Bảo và Lưu Lộ nữa, tránh cho Lưu Lộ khó xử. Kế tiếp phải dựa vào chính Đại Bảo.

Chu Tiểu Vân không chủ động đi hỏi, có điều, Đại Bảo chắc chắn sẽ chủ động báo lại với cô:

"Hôm nay Lưu Lộ hồi âm cho anh!"

"Anh lại đi tìm Lưu Lộ, cô ấy nói với anh rằng hình như nói chuyện với anh rất vui vẻ."

"Anh làm theo lời em, tặng cô ấy món quà nhỏ, cô ấy nói rất thích."

...

Chu Tiểu Vân đánh giá cứ theo xu thế này, không lâu sau, Đại Bảo có thể ôm được mỹ nhân về nhà. Ha ha! Nghĩ tới đây, tâm trạng cô rất tốt.

Tưởng Tiêu Đan rủ cô tối đi xem phim: "Tiểu Vân, đêm nay đi xem phim đi?"

Chu Tiểu Vân nhẹ nhàng đáp: "Được!"

Tưởng Tiêu Đan phát giác tâm trạng Chu Tiểu Vân tốt lạ thường, rất kỳ quái: "Tiểu Vân, cậu hình như rất vui a! Có chuyện gì tốt chia sẻ một chút đi."

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm chuyện của Đại Bảo và Lưu Lộ còn chưa chắc chắn chớ nói lung tung thì hơn, nói lung tung hai câu ứng phó với Tưởng Tiêu Đan.

Tưởng Tiêu Đan không tin Chu Tiểu Vân nói cái gì mà "Khí trời rất tốt vì thế tâm tình rất tốt" chuyện ma quỷ đó, liền đoán: "Có phải bạn trai cậu muốn tới thăm cậu không?" Người cô nói đương nhiên là Lý Thiên Vũ.

Chu Tiểu Vân sớm không tranh luận với Tưởng Tiêu Đan việc Lý Thiên Vũ có phải bạn trai mình hay không nữa: "Tuần trước cậu ta mới đến, chắc cuối tuần này sẽ không tới nữa."

Lý Thiên Vũ rất bận, thông thường một tháng mới tới một lần, cơ hội gặp mặt ít ỏi. Thật ra hai người thường thư từ qua lại. Tưởng Tiêu Đan còn đang đoán, bị Chu Tiểu Vân lôi đi: "Đừng ở chỗ này đoán mò nữa, đi xem phim nào."

Hai người đi mua vé trước, cuối tuần cửa sổ bán vé xem phim điện ảnh đầy ắp người, phần lớn là một nam một nữ cùng đi xem phim. Cái gọi là ý không ở trong lời, không biết trong rạp tối thui có mấy người chuyên tâm thưởng thức tình tiết bộ phim không nữa.

Chu Tiểu Vân vừa cầm vé tới tay, quay đầu lại đụng phải Giang Học Lỗi và Lộ Lệ Nhã cũng tới mua vé xem phim.

Trong lòng Chu Tiểu Vân lộp bộp, tươi cười trên mặt không giảm, chào hỏi hai người. Giang Học Lỗi cũng tươi cười, dáng vẻ tự nhiên giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lộ Lệ Nhã giống chim nhỏ nép vào người Giang Học Lỗi, nụ cười có chút cứng ngắc: "Tiểu Vân, cậu và Tưởng Tiêu Đan cũng đến xem phim à!" Tay không tự chủ nắm chặt ống tay áo của Giang Học Lỗi.

Giang Học Lỗi nhận thấy Lộ Lệ Nhã không được tự nhiên, cúi đầu trấn an cười cười với cô.

Dọc đường đi Tưởng Tiêu Đan cẩn thận quan sát sắc mặt của Chu Tiểu Vân từng li từng tí: "Tiểu Vân, có phải bây giờ cậu cảm thấy không thoải mái không, có muốn tớ cho cậu mượn vai để tựa vào không?"

Nếu như vừa thấy Giang Học Lỗi đi cùng Lộ Lệ Nhã đã không thoải mái có lẽ cô sống nổi mất. Đều là bạn học, Lộ Lệ Nhã và cô còn chung một ký túc xá, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp. Một ngày chạm mặt năm ba lần, Chu Tiểu Vân đã chuẩn bị xong rồi.

Tưởng Tiêu Đan thấy sắc mặt Chu Tiểu Vân không hề khác thường mới yên lòng.

345. Chương 347: Hẹn Hò (1)

Trong lòng Chu Tiểu Vân thực sự không khó chịu chút nào sao?

Đây là vấn đề rất nhiều người quan tâm, chỉ cần ba người cùng xuất hiện không tránh được có bạn học bàn luận xôn xao cộng lặng lẽ quan sát.

Xét về cá nhân chẳng ai có ác ý, nhưng ai cũng muốn biết khổ công theo đuổi Chu Tiểu Vân hơn một năm giờ khi Giang Học Lỗi thành một đôi với Lộ Lệ Nhã, Chu Tiểu Vân sẽ có phản ứng gì.

Con gái mà, khó tránh khỏi bụng dạ có chút hẹp hòi, ai vui mừng khi một người con trai quỳ gối dưới váy mình di tình biệt luyến? Cho dù người kia mình không thích.

Trong lòng Chu Tiểu Vân tất nhiên có cảm giác.

Người vẫn tự xưng thích mình, hình như không có mình không sống nổi nhanh như vậy đã thành một đôi với Lộ Lệ Nhã. Dù sớm chuẩn bị trong lòng, khi cô nhìn thấy hai người đi chung vẫn bị hoảng sợ.

Tốc độ này quá nhanh thì phải! Hóa ra nữ truy nam thực sự chỉ cách một tầng sa...

Bỗng nhiên cô liên tưởng đến một điều.

Thiệu Sắc Vi là một cô gái ưu tú và xuất sắc, hơn nữa vẫn có tình cảm với Lý Thiên Vũ. Trong lòng cậu ta chẳng lẽ không có chút cảm giác nào với cô ấy sao?

Chu Tiểu Vân nghĩ tới đây không hiểu sao trong lòng bắt đầu bực bội không muốn nghĩ đến vấn đề này nữa.

Lộ Lệ Nhã và Giang Học Lỗi tiến triển thần tốc, trong một thời gian ngắn ngủi phát triển thành một đôi, làm cho tất cả mọi người ngã bể kính mắt.

Thế nhưng, càng không muốn nghĩ đến, vấn đề này càng luẩn quẩn trong đầu.

Vì thế, khi Lý Thiên Vũ vui vẻ gọi điện thoại "Báo cáo" với Chu Tiểu Vân mình được làm phó chủ tịch hội học sinh, cô hỏi vấn đề làm bản thân bối rối lâu nay: "Lý Thiên Vũ, Thiệu Sắc Vi thường xuyên đến tìm cậu à?"

Lý Thiên Vũ sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Chu Tiểu Vân sẽ hỏi vấn đề này: "Ách, sao cậu hỏi cái này?" Không thể trách anh ngạc nhiên, Chu Tiểu Vân chưa bao giờ nhắc tới Thiệu Sắc Vi trước mặt anh!

Sau khi Chu Tiểu Vân hỏi xong cũng có chút hối hận, nhưng lỡ nói rồi, liền thẳng thắn hỏi rõ ràng: "Tớ hỏi cậu, Thiệu Sắc Vi thường xuyên đến tìm hoặc gọi điện thoại, viết thư cho cậu à?"

Lý Thiên Vũ không rõ câu hỏi của cô có hàm ý gì, thế nhưng vẫn thật thà trả lời: "Không phải rất thường xuyên. Khoảng hai tuần sẽ gọi cho tớ một lần. Chừng một tháng sẽ đến mời tớ ăn cơm gì gì đó. Đều là bạn học cũ, tớ không thể cự người ta ngoài ngàn dặm."

Chu Tiểu Vân không nói gì. Hừ, xem ra Thiệu Sắc Vi rất tích cực nhỉ!

Lý Thiên Vũ chậm chạp nói tiếp: "Tiểu Vân, có phải cậu mất hứng khi cậu ấy đến tìm tớ không? Vậy sau này tớ sẽ không để ý đến cậu ấy nữa. Chủ yếu vì tớ cảm thấy con gái đã chủ động mà bơ người ta thì không tiện lắm. Nhưng tớ chưa từng chủ động hẹn cậu ấy."

Chu Tiểu Vân hừ một tiếng: "Nếu có bạn gái nào chủ động nói thích cậu, có phải cậu cũng cảm thấy băn khoăn khi không chấp nhận người ta không?"

Lý Thiên Vũ hô to oan uổng: "Trời đất chứng giám, Tiểu Vân, tớ chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cậu hết. Tớ xin thề, tớ chưa bao giờ có ý gì với người con gái khác. Cậu phải tin tớ!"

Khóe miệng Chu Tiểu Vân mỉm cười, ngoài miệng lại nói: "Cậu nói với tớ cái này làm gì? Tớ đâu phải bạn gái cậu, cậu thích ai thì kệ cậu chứ."

Lý Thiên Vũ ở đầu dây bên kia cười ha ha.

Từ trước đến nay mấy lời chất vấn kiểu này đều là con gái hỏi bạn trai mình, được Chu Tiểu Vân hỏi như vậy Lý Thiên Vũ cảm thấy thật hạnh phúc!

Chu Tiểu Vân ơi Chu Tiểu Vân à, xem ra cuối cùng em đã bắt đầu quan tâm tới tôi rồi! Nếu không sao em lại để ý chuyện của Thiệu Sắc Vi thế? Hắc hắc

~Vấn đề xoay quanh dưới đáy lòng lâu nay cô đã hỏi được nên thoải mái hơn rất nhiều. Không tự chủ được kể cho Lý Thiên Vũ nghe chuyện của Giang Học Lỗi và Lộ Lệ Nhã.

Trong điện thoại không tiện nói tỉ mỉ, Lý Thiên Vũ nghe Chu Tiểu Vân nói mơ mơ hồ hồ có chút không hiểu: "Thôi, mai là thứ bảy, tớ đến chỗ cậu. Gặp rồi hãy nói!"

Chu Tiểu Vân vừa nghe ngày mai Lý Thiên Vũ sẽ qua, trong lòng bắt đầu chờ mong.

Hôm sau, Chu Tiểu Vân cố ý mặc áo T-shirt mới mua cùng với quần jean, đeo túi xách rất đẹp, mái tóc dài bện sau gáy, thoạt nhìn vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại xinh đẹp.

Tưởng Tiêu Đan thấy Chu Tiểu Vân hiếm khi soi gương kĩ thế trong lòng có sổ: "A, có phải hôm nay Lý đại soái ca sẽ đến không nhỉ?"

Chu Tiểu Vân bị trêu hơi xấu hổ, không nhịn được soi gương lần nữa.

Tưởng Tiêu Đan tự trách mình lắm miệng, biết rõ Chu Tiểu Vân da mặt mỏng còn nói thế làm gì?

Bây giờ trong phòng ký túc đã lắp điện thoại riêng, tuy cả phòng dùng chung một cái, nhưng tiện hơn hẳn trước đây phải xuống dưới lầu nghe điện.

Chu Tiểu Vân ở trong ký túc xá đợi một lúc, nhận được điện thoại của Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vân, một lúc nữa tớ và Dương Phàm sẽ đến dưới lầu, cậu rủ Tưởng Tiêu Đan đi cùng nhé."

Chu Tiểu Vân ừ một tiếng, tim bắt đầu đập nhanh hơn. Tưởng Tiêu Đan đã quen việc Chu Tiểu Vân đi chơi luôn dẫn mình theo, không nói gì theo xuống lầu.

Lý Thiên Vũ và Dương Phàm đang đứng nói chuyện thấy hai cô gái bước xuống, trước mắt sáng ngời.

Lý Thiên Vũ cảm thấy hôm nay Chu Tiểu Vân rất xinh. Anh nghĩ thầm lạ thật, vì sao mỗi lần gặp mặt mình đều cảm thấy cô ấy xinh hơn một chút nhỉ? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, những lời này không sai chút nào.

Dương Phàm nhìn thấy Tưởng Tiêu Đan cười đi tới, trong lòng cũng khẽ động. Anh lấy cớ Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ gặp nhau mà vẫn mặt dày đi theo, mục đích đương nhiên là muốn tiếp xúc với Tưởng Tiêu Đan nhiều hơn.

Lý Thiên Vũ vốn không tình nguyện lắm: "Vất vả mãi tớ mới hẹn được Tiểu Vân, cậu đi cùng thì làm nên trò trống gì."

Dương Phàm trừng mắt: "Lúc này chê tớ phiền rồi hả? Trước đây Chu Tiểu Vân không để ý đến cậu, cả ngày cậu kéo theo tớ đến tìm cậu ấy, tớ đã than nửa lời chưa? Lúc này bắt đầu xem tớ chướng mắt đúng không! Cậu có còn chút tình nghĩa huynh đệ nào không hả!"

Lý Thiên Vũ giơ tay đầu hàng: "Rồi rồi rồi, sợ cậu đấy. Cùng đi là được chứ gì."

Dương Phàm hài lòng cười: "Thế còn tạm được, được rồi, gọi điện thoại cho Chu Tiểu Vân bảo cậu ấy rủ cả Tưởng Tiêu Đan đi nhé."

Lý Thiên Vũ vừa cười vừa đi gọi điện thoại.

Trước đây anh luôn bị Dương Phàm trêu chọc, hiện tại phong thủy đảo ngược, cuối cùng có ngày anh cười nhạo Dương Phàm. Trông dáng vẻ tư xuân của cậu ta kìa, ha ha ha!

Dương Phàm cũng mua một chiếc xe đạp, bốn người vừa đủ hai xe, xuất phát!

Chu Tiểu Vân hỏi: "Hôm nay chúng ta đi đâu chơi?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Đến thành phố N gần hai năm, còn chưa đi một vòng quanh nội thành. Hôm nay chúng ta sẽ dành cả ngày thăm quan thành phố này."

Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm đều tán thành.

Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy có chút hứng thú, cười vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Hôm nay cậu và Dương Phàm vất vả một chút, làm tài xế vậy!"

Dương Phàm cướp lời đáp: "Rất vinh hạnh!"

Tưởng Tiêu Đan ngồi sau xe Dương Phàm cười nói: "Không sao, nếu cậu mệt đến lượt tớ đèo cho. Dù sao tớ khỏe lắm, cậu đừng coi tớ như nữ sinh khác."

Chu Tiểu Vân nghe thấy thế cười ha ha.

346. Chương 348: Hẹn Hò (2)

Tưởng Tiêu Đan nhìn Chu Tiểu Vân cười có điểm là lạ, hơi run một chút: "Tiểu Vân, cậu đừng cười như vậy, làm lòng tớ sợ hãi đó!"

Chu Tiểu Vân vẫn cười suốt.

Lý Thiên Vũ và Dương Phàm thoạt nhìn một bên nói chuyện một bên đạp xe, kỳ thực tâm tư đều đặt trên người cô gái đằng sau!

Nghe hai người cười đùa, tâm tình các anh cũng vui lây.

Bắt đầu ngày hẹn hò tươi đẹp!

Đi dạo nửa ngày trong các cửa hàng kinh doanh độc quyền thuộc trung tâm thương mại lớn của thành phố, sau khi ăn trưa, lại đi thăm một vòng các thắng cảnh nổi tiếng nhất thành phố N.

Mọi người đều rất thích thú, thanh niên thể lực tốt, cũng không cảm thấy mệt.

Buổi tối, Dương Phàm đề nghị đến KFC ăn thử một bữa, lý do là đồ ăn Tây chưa bao giờ ăn!

Tưởng Tiêu Đan nóng lòng muốn thử, Chu Tiểu Vân tự nhiên không làm bạn mất hứng.

Bốn người cười cười nói nói đẩy cửa kính bước vào. Tìm chỗ ngồi xuống, Dương Phàm và Lý Thiên Vũ liền đi gọi đồ.

Chu Tiểu Vân kêu Lý Thiên Vũ: "Lý Thiên Vũ, bữa trưa cậu và Dương Phàm đã mời, cơm tối để tớ chủ chi."

Lý Thiên Vũ xua tay: "Hai người các cậu phụ trách ngồi ở đây là được, chuyện khác đừng bận tâm. Yên tâm, trên người tớ mang đủ tiền."

Chu Tiểu Vân bắt đầu tiếc thay cho Lý Thiên Vũ: "Tiền của cậu đều là cực khổ làm thêm kiếm được, tiêu phung phí như vậy rất đáng tiếc a."

Lý Thiên Vũ nghe xong lời Chu Tiểu Vân nói nhất thời trong lòng như chảy qua một dòng nước ấm: "Cái này sao gọi là xài tiền bậy bạ, nếu cậu muốn thì mỗi ngày tớ được mời cậu ăn cơm cũng vui vẻ."

Dương Phàm liếc mắt: "Tớ bảo này, hai người buồn nôn có thể đổi chỗ khác không, thật là, Tiêu Đan, hai chúng ta đi gọi cơm, để hai người bọn họ ở đây tình ý miên man đi."

Tưởng Tiêu Đan đứng lên đi cùng Dương Phàm. Lý Thiên Vũ cũng không đùn đẩy, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân ngửi thấy mùi mồ hôi nhàn nhạt toát ra từ người anh nên không được tự nhiên, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái: Sao gần đây gặp mặt nói chuyện với Lý Thiên Vũ mình cứ có chút khẩn trương nhỉ?

Lý Thiên Vũ không phát hiện Chu Tiểu Vân hơi lạ thường, cười bu lại: "Cậu xem Dương Phàm kìa, cứ dính phía sau Tưởng Tiêu Đan."

Chu Tiểu Vân được Lý Thiên Vũ nhắc tỉnh lại, cũng nhìn sang. Vừa vặn nhìn thấy Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan đang chỉ vào poster trên tường nói gì đó.

Cô cũng nở nụ cười: "Dương Phàm này cứ ba năm hôm lại nhờ tớ hẹn Tưởng Tiêu Đan ra ngoài, sau này hai người bọn họ thành một đôi, tớ phải bắt bọn họ khao mới được!"

Lý Thiên Vũ nhớ lại ngày hôm qua chuyện Chu Tiểu Vân nhắc tới trong điện thoại: "Tiểu Vân, hôm qua trong điện thoại cậu không nói rõ ràng, có phải cái tên Giang Học Lỗi kia còn đang làm phiền cậu không?"

Chu Tiểu Vân thở dài, đem đầu đuôi câu chuyện nói một lần: "Hiện tại cậu ta đã thành đôi với Lộ Lệ Nhã, thường xuyên ra ra vào vào ký túc xá của bọn tớ. Tớ thì không sao, coi như không có chuyện gì chào hỏi thôi. Thế nhưng Lộ Lệ Nhã và tớ luôn không được tự nhiên, aizz!"

Lý Thiên Vũ nghe Giang Học Lỗi và nữ sinh khác hẹn hò rất vui vẻ, nghĩ thầm này "Mối họa lớn" đã bị loại trừ: "Cậu đừng để mình bị thiệt thòi, chuyện này từ đầu tới cuối không thể trách cậu. Giang Học Lỗi hiện tại là bạn trai của bạn cậu, cậu đừng để ý tới hắn là được. Về phần người bạn kia, chỉ sợ đang lo lắng trong lòng bạn trai cô ấy còn nhớ tới cậu nên mới như vậy, cậu đừng để trong lòng."

Chu Tiểu Vân được Lý Thiên Vũ an ủi một hồi, trong lòng thoải mái không hơn.

Xem ra, con người có cái gì không thoải mái cần phải nói ra là tốt nhất. Cứ buồn bực trong lòng sẽ càng ngày càng khó thụ.

Hai người Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan bê khay to về.

Chu Tiểu Vân còn đang chìm trong kiếp trước xa xôi lần cô dẫn con gái Nữu Nữu đi ăn thử một bữa cái gọi là đồ ăn nhanh của phương Tây.

Kỳ thực vô luận là hương vị hay dinh dưỡng, đồ ăn nhanh của phương Tây thua xa đồ ăn Trung Quốc. Nhưng điểm mạnh của nó chính là ở cảm giá, nhất là nam nữ trẻ tuổi, tựa đầu vào nhau anh ăn một miếng khoai tây chiên em uống coca, hehe, rất lãng mạn! Nếu như đi ăn lẩu, nước mắt nước mũi giàn dụa, làm gì còn không khí nữa.

Chu Tiểu Vân cầm một cái hamburger cắn một miếng.

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Thế nào? Ăn ngon không?"

Chu Tiểu Vân cười cười: "Bình thường, thỉnh thoảng ăn còn được, ăn thường xuyên tớ không ăn nổi."

Lý Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm vỗ vỗ ngực: "Vậy là tốt rồi, tớ thật sự lo lắng cậu thích ăn cái này, sau này nếu thường tới đây ăn tớ phá sản mất."

Chu Tiểu Vân biết rõ cậu ta đang nói đùa vẫn không nhịn được đấm nhẹ một cái.

Dương Phàm nhìn Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân tình tứ không khỏi đỏ mắt, liếc mắt nhìn Tưởng Tiêu Đan bên cạnh lại phát hiện ánh mắt cô ấy căn bản không dừng trên người mình. Trong lòng anh thầm thở dài.

Tưởng Tiêu Đan thật sự là một cô gái kì lại, dễ ở chung, rất dễ trở thành bạn bè với bạn, thế nhưng, khi bạn muốn tới gần hơn một bước rất khó khăn.

Dương Phàm hồi tưởng lại hơn nửa năm qua mình lao tâm khổ tứ có chút buồn bã.

Lại nhìn Lý Thiên Vũ cùng Chu Tiểu Vân mắt đi mày lại, Dương Phàm cao giọng nói: "Nè nè nè, hai người để ý một chút cảm nhận của tôi có được không?. Định để tôi xem đỏ mắt có phải không."

Lý Thiên Vũ cười trêu nói: "Cậu có gì mà đỏ mắt, bên cạnh có một cô gái tốt thế còn gì."

Nói đùa nửa thật nửa giả làm cho Dương Phàm trong lòng sung sướng.

Tưởng Tiêu Đan cười xua tay: "Các cậu đừng lấy tớ ra nói đùa, tớ thuộc bộ tộc độc thân, không đến hai mươi lăm tuổi tuyệt đối không kết giao với bạn nam. Hơn nữa, Dương Phàm ưu tú như vậy, khẳng định có một đống lớn con gái theo đuổi, làm sao cậu ấy nhìn trúng loại nam nhân bà* (con gái mà như con trai) như tớ."

Dương Phàm cấp tốc nói tiếp: "Cũng không hẳn, chưa biết chừng tớ lại thích cậu đấy!"

Dương Phàm giả vờ như nói đùa lần đầu biểu lộ tâm ý của mình. Mặt ngoài anh tỏ vẻ thoải mái kì thực trong lòng đập bịch bịch, quan sát tỉ mỉ phản ứng của Tưởng Tiêu Đan.

Đầu tiên cô ấy sửng sốt, sau đó nở nụ cười: "Đừng trêu tớ nữa, đến đến đến, cho cậu cái đùi gà ăn."

Một cái đùi gà lớn chặn miệng Dương Phàm, làm anh dở khóc dở cười.

Ai!

Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề… (Đường dài đằng đẵng chưa thấy điểm đích)

Chu Tiểu Vân nhìn Dương Phàm suy sụp trở về, cười trộm, thật là thống khoái a… Lần thứ hai chứng minh cho câu nói, vui vẻ sẽ thành lập trên đau khổ của người khác. Ha ha!

Sau khi cơm nước xong, Dương Phàm lại đề nghị mọi người đi hát —— dù sao, anh không muốn bốn người kết thúc sớm như vậy.

Có người mời khách, không đi thì phí.

Chu Tiểu Vân kéo Tưởng Tiêu Đan đi cùng.

Nói dễ nghe, là giúp Dương Phàm một lần. Còn nói thật vì muốn nhìn dáng vẻ của Dương Phàm khi ở cùng với Tưởng Tiêu Đan!

Tìm một nhà KTV thu phí theo tiếng, mấy hàng KTV này gần như mở ấy học sinh và người bình thường có thể trả được, giá không đắt.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân đều hát rất hay, Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan hát cũng không tệ, mấy người tranh nhau cướp micro hát vui vẻ.

Lý Thiên Vũ chọn một bài tình ca, mời Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, song ca một bài nhé!"

Cô vui vẻ đồng ý.

Dương Phàm nhìn quen mắt. Cũng mời Tưởng Tiêu Đan hát một bài tình ca. Tưởng Tiêu Đan từ trước đến nay tự nhiên, không nói hai lời song ca với Dương Phàm.

Hát hơn hai giờ, mắt thấy sắp chín giờ rưỡi, mọi người mới ra về.

347. Chương 349: Lần Đầu Tiên Thân Mật

Trên đường trở về, Dương Phàm ý do vị tẫn (ý nói chưa thỏa thích) nói: "Hôm nay đi chơi cả ngày thật vui, lần sau rảnh rỗi cùng đi nữa nhé!"

Tưởng Tiêu Đan liên tục gật đầu. Lý Thiên Vũ cùng Chu Tiểu Vân nhìn nhau cười.

Đến đại học N, hai nam sinh dừng xe trước cửa ký túc xá nam, bảo Chu Tiểu Vân cùng Tưởng Tiêu Đan đứng chờ một lát.

Tranh thủ khoảng thời gian ngắn này, Chu Tiểu Vân lặng lẽ hỏi Tưởng Tiêu Đan: "Tiêu Đan, cậu cảm thấy Dương Phàm thế nào?" Tốt xấu gì cũng nên giúp Dương Phàm, nhìn cậu ta rất đáng thương.

Tưởng Tiêu Đan cười nói: "Rất tốt a, vừa hài hước lại hoạt bát, lớn lên đẹp trai, thông minh, thực sự không tìm ra khuyết điểm."

Chu Tiểu Vân vui mừng thay Dương Phàm một chút, hảo cảm là chất xúc tác của tình yêu, giữa nam và nữ đều do từng giọt từng giọt hảo cảm chồng chất lên.

"Thế, cậu có từng suy nghĩ tìm một người như Dương Phàm làm bạn trai không?"

Tối nay đã là lần thứ hai Tưởng Tiêu Đan nghe được lời tương tự.

Cô có qua loa đại khái cũng cảm giác có điều không đúng: "Tiểu Vân, cậu nói lời này thật kỳ lạ!"

Chu Tiểu Vân nở nụ cười nói: "Cậu đừng quản tớ nói chuyện có kỳ quái hay không, cậu trả lời câu hỏi của tớ đi!"

Tưởng Tiêu Đan suy nghĩ một lúc nói: "Tớ không biết, bởi vì tớ hiện tại không có ý định yêu ai."

Đây gọi là câu trả lời gì a! Trả lời và không trả lời đều như nhau.

Chu Tiểu Vân không truy vấn tiếp bởi vì Lý Thiên Vũ cùng Dương Phàm đã tới.

Lý Thiên Vũ khụ khụ nói: "Dương Phàm, cậu đưa Tưởng Tiêu Đan về trước đi, tớ và Tiểu Vân muốn qua bên kia đi dạo."

Dương Phàm ngầm giơ ngón tay cái với Lý Thiên Vũ, không hổ là người anh em tốt của mình, thời điểm mấu chốt biết chế tạo cơ hội cho bạn.

Lý Thiên Vũ đương nhiên cũng muốn đi một mình với Chu Tiểu Vân nên mới mặt dày đề nghị. Nhìn sắc mặt Chu Tiểu Vân vẫn như thường, không có tí gì không kiên nhẫn, anh thỏa mãn không nói nên lời.

Tưởng Tiêu Đan vốn không đa tâm, nhưng vừa nghe Chu Tiểu Vân nói như thế sau nhìn thấy Dương Phàm đột nhiên có chút không tự nhiên. Dương Phàm làm bạn trai của cô? Suy nghĩ lạ lùng, sao lại gộp hai người bọn họ thành một đôi hả…

Chu Tiểu Vân trừng mắt nhìn Dương Phàm, ám chỉ anh phải cố gắng lên. Cô thầm nghĩ đối với cậu ta mình hết lòng quan tâm giúp đỡ, hôm nay cố ý nhắc khéo Tưởng Tiêu Đan, kế tiếp đành nhìn bản lĩnh cậu ta vậy.

Lý Thiên Vũ cùng Chu Tiểu Vân đi trên con đường nhỏ trong vườn đại học N, lúc này có năm, ba cặp nam nữ sinh trên đường, không cần phải nói, đa số là người yêu.

Hai người vừa rồi còn cười cười nói nói, không biết tại sao khi cùng một chỗ trái lại không biết nên nói cái gì.

Lý Thiên Vũ liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân bên cạnh, phát hiện cô ấy đang cụp mắt nhìn xuống, lông mi dài dài rất đẹp.

Lý Thiên Vũ cố lấy dũng khí nói: "Tiểu Vân " Thanh âm có chút khàn khàn.

Chu Tiểu Vân ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong lòng giật mình.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ nhìn có chút ngượng ngùng, quay đầu đi.

Lý Thiên Vũ ngắm gò má ửng đỏ của cô cảm giác mình sắp say. Hóa ra đây chính là ý ông bà ta muốn nói "Sắc không mê người, người tự mê".

Anh rất muốn nắm tay Chu Tiểu Vân. Đáng tiếc thực sự không dám đường đột.

Lý Thiên Vũ cố bơm dũng khí trong lòng: Lý Thiên Vũ, mày là con trai cơ mà, lúc này lá gan phải to lên, da mặt phải dày một chút, đừng sợ!

Cổ gắng nửa ngày, vừa định vươn tay ra Lý Thiên Vũ bị ánh mắt nhẹ nhàng của Chu Tiểu Vân thoáng nhìn tới lập tức không còn dũng khí.

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ rụt tay về, trong lòng cũng như chú nai con đụng loạn xạ.

Thực ra cô cũng rõ ràng dụng ý Lý Thiên Vũ cố ý muốn ở một mình với cô.

Cậu ta muốn thổ lộ với mình ư? Chu Tiểu Vân không thể nói rõ ràng rốt cuộc mình đang chờ mong hay đang lo sợ nghi ngờ hay khẩn trương, có thể mỗi thứ đều có một chút.

Vì sao khi cậu ta đề nghị mình không từ chối! Chẳng lẽ sâu trong nội tâm cô cũng mong mỏi tiến thêm một bước ư? Một đoàn rối như tơ vò.

Mỗi người ôm một tâm tư, hai người không tự chủ đi vào rừng cây cạnh con đường nhỏ.

Chu Tiểu Vân không chú ý giẫm nát một hòn đá nhỏ.

"Ai nha!" Cô hét lên một tiếng kinh hãi, chân bị sái.

Lý Thiên Vũ nhanh tay đỡ lấy cô.

Chu Tiểu Vân hết hồn, ngẩng đầu lên nói: "Cám ơn."

"Cậu có sao không ?" Lý Thiên Vũ cúi đầu nhìn Chu Tiểu Vân.

Bất ngờ như vậy, đúng lúc như vậy, hai người chỉ thiếu một cm nữa là dán vào nhau.

Lý Thiên Vũ nhìn gương mặt cô ấy kề sát với mình, tim đập cực nhanh.

Trong bóng tối, một thứ gọi là ái muội thường chạy toán loạn khắp nơi, tạo nên phản ứng hóa học giữa các đôi tình nhân.

Một phút ấy, đến tột cùng là một giây đồng hồ, hay lâu hơn?

Đôi môi nóng rực của Lý Thiên Vũ in xuống. Chu Tiểu Vân nhắm mắt lại.

Lý Thiên Vũ ngốc nghếch chỉ biết dán môi mình lên môi cô ấy, hai tay kéo cô ôm vào trong lòng.

Tiểu Vân? Em có biết giây phút này trong lòng anh vui mừng cỡ nào không?

Em có biết anh đã đợi giây phút này bao nhiêu năm không?

Em có biết anh muốn ôm em vào lòng đến mức trái tim rỉ máu không?

Em có biết anh yêu em yêu em đến nhường nào không?

Em có biết anh chờ mong em cũng thích anh nhiều nhiều đến thế nào không?

Ầm!

Máu trên người dường như chảy hết lên mặt. Chu Tiểu Vân chỉ cảm thấy gương mặt nóng rực, môi cũng nóng, ngay cả phần eo bị Lý Thiên Vũ ôm cũng bắt đầu nóng lên.

Hóa ra ngoài miệng em không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng của em sớm có anh.

Hóa ra em cũng một mực mong chờ giây phút anh thổ lộ.

Hóa ra trái tim của em thành thực hơn tâm trí em rất nhiều.

Hóa ra, mục tiêu đã định trước em vẫn ở năm mười chín tuổi này thích anh.

Trong bóng tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng hai người thở hổn hển.

Lý Thiên Vũ dần dần chưa cảm thấy đủ với sự tiếp xúc đơn thuần, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bờ môi nàng, dụ dỗ nàng hé miệng.

Chu Tiểu Vân thở hổn hển đẩy anh ra.

Còn chuyện gì chưa trải qua? Kiếp trước có cả con rồi, theo lý thuyết sớm nên quen với sự thân thiết mới đúng. Không biết tại sao Chu Tiểu Vân cảm thấy trái tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trước khi Lý Thiên Vũ có động tác tiến thêm một bước vô cùng thân thiết, Chu Tiểu Vân muốn dừng lại.

Lý Thiên Vũ thỏa mãn ôm thân thể mềm mại trong lòng, sự vui sướng trong lòng anh quả thực không cách nào hình dung nổi. Còn Chu Tiểu Vân ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Cái ôm đã lâu không gặp có điểm quen thuộc lại có chút xa lạ. Được cánh tay mạnh mẽ này ôm mình, cảm giác tuyệt đến vậy.

Chu Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy mình trước kia thật khờ. Lý Thiên Vũ tốt như vậy, yêu mình như thế, vì sao cô vẫn không chấp nhận anh?

Giọng nói trầm thấp của Lý Thiên Vũ vang lên bên tai cô: "Tiểu Vân, anh thích em! Anh thích em rất nhiều năm rồi! Em làm bạn gái anh nhé?"

Chu Tiểu Vân cúi đầu "ừ" một tiếng.

Lý Thiên Vũ vui sướng ôm cô quay mấy vòng.

Chu Tiểu Vân đập anh mấy cái: "Anh điên à, đầu em sắp bị anh lắc ngất xỉu rồi." Đập nhẹ mấy cái, Lý Thiên Vũ cảm thấy toàn thân anh sắp tan chảy.

Lý Thiên Vũ vui mừng cười nói: "Anh sắp điên rồi! Anh muốn thét lên thật to với cả thế giới rằng, Chu Tiểu Vân là bạn gái của Lý Thiên Vũ!"

Chu Tiểu Vân muốn anh nhỏ giọng chút. Nhưng lời nói đến bên miệng không biết tại sao lại nuốt xuống.

Bởi vì, cô cũng vui mừng như thế.

348. Chương 350: Sẽ Thành Người Yêu

Khi Lý Thiên Vũ đưa Chu Tiểu Vân về ký túc xá, anh huýt sáo tới chỗ Dương Phàm.

Trước khi chia tay, Lý Thiên Vũ tặng bạn gái yêu dấu một nụ hôn gió. Anh cảm thấy đêm nay nhất định là đêm hạnh phúc nhất khó quên nhất trong đời mình.

Chu Tiểu Vân hơi đỏ mặt đi lên lầu.

Trong phòng Dương Phàm gần như đều biết người bạn thân thiết của Dương Phàm là Lý Thiên Vũ, thấy anh bước vào đều chào hỏi.

Lý Thiên Vũ cười nói chuyện với mọi người.

Dương Phàm thờ ơ lạnh nhạt nửa ngày, rốt cuộc khi Lý Thiên Vũ dừng lại hỏi một câu: "Thế nào? Bắt?"

Miệng Lý Thiên Vũ cười đến tận mang tai: "Hắc hắc!"

Dương Phàm thấy hứng thú hỏi thăm chi tiết.

Lý Thiên Vũ sao có thể nói chuyện tình cảm riêng tư như thế cho Dương Phàm, sống chết cũng không chịu nói.

Dương Phàm đố kị nhìn Lý Thiên Vũ mặt mày hớn hở: "Hừ, không nói thì đừng nói, sau này tớ không bao giờ nữa thu nhận cậu nữa."

Lý Thiên Vũ cười nói: "Cậu không nhận thì thôi, tự tớ đi tìm Tiểu Vân, sau đó buổi tối đạp xe về. Cậu đừng hòng nhờ tớ lúc hẹn hò để cậu ngáng một chân, đòi dẫn cả Tưởng Tiêu Đan theo nhá."

Dương Phàm lập tức mềm một nửa: "Nói đùa nói đùa mà, ngàn vạn lần đừng để trong lòng, hai ta có giao tình bao nhiêu năm. Buổi tối cậu cứ nghỉ chân ở chỗ tới. Tớ nhiệt liệt hoan nghênh." Vì Tưởng Tiêu Đan, anh nhịn.

Lý Thiên Vũ chiếm thế thượng phong, tâm tình khoái trá. Có lẽ lúc này bất cứ chuyện gì cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của anh.

Nói tới nói lui cười cười, Dương Phàm thật lòng vui mừng cho Lý Thiên Vũ.

Bao năm qua, Lý Thiên Vũ khăng khăng một mực với Chu Tiểu Vân, mong nhớ ngày đêm, những người đứng xem như anh đều thấy mệt mỏi thay Lý Thiên Vũ. Không hiểu tại sao cậu ta có thể kiên trì chống đỡ trước sự lạnh lùng của Chu Tiểu Vân.

Rốt cuộc, Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân đã có tiến triển. Dương Phàm thấy may mắn cho bạn thân, Chu Tiểu Vân là một cô gái rất tốt!

Dương Phàm vỗ vỗ vai Lý Thiên Vũ: "Người anh em, tớ đúng là bội phục cậu. Tục ngữ nói, liệt nữ sợ triền lang. Nhiều năm qua cuối cùng công mài sắt đã nên."

Lý Thiên Vũ chỉ cười.

Dương Phàm nhìn nhìn Lý Thiên Vũ hạnh phúc không biết phương hướng, thở dài nói: 'Ai, không biết ngày nào đó tớ mới làm Tưởng Tiêu Đan rung động đây!"

Lý Thiên Vũ miễn cưỡng lôi mình ra khỏi hạnh phút, thoáng quan tâm một chút tiến triển tình cảm của bạn thân: "Cậu và Tưởng Tiêu Đan thế nào rồi? Tớ thấy, không phải cậu và cậu ấy vẫn cười cười nói nói đó thôi, so với tớ khi đó lúc nóng lúc lạnh tốt hơn nhiều!"

Dương Phàm vẻ mặt đau khổ nói: "Cứ như vậy mới không xong a! Cô ấy chỉ coi tớ như bạn bè bình thường, không có cảm giác thích tớ chút nào. Tớ vắt hết óc tiếp cận cô ấy, hình như cô ấy vẫn không hiểu tấm lòng tớ vậy."

Lý Thiên Vũ giựt giây: "Cậu thổ lộ đi! Lời này cậu từng nói mà, thích một người phải dũng cảm nói ra miệng."

Dương Phàm ủ rũ như cà héo: "Chỉ có thể nói khi đó tớ quá ngây thơ." Chỉ có người chưa từng trải qua cảm giác thích một cô gái mới dễ dàng nói ra chữ ấy.

Dương Phàm rốt cuộc nếm trải tư vị giống Lý Thiên Vũ đau khổ thích Chu Tiểu Vân nhưng không dám biểu lộ.

Lo được lo mất, nhìn trước ngó sau, bởi vì bạn quá để ý.

Lý Thiên Vũ an ủi Dương Phàm: "Từ từ sẽ đến, cậu xem tớ theo đuổi Tiểu Vân bao năm rồi, cũng khổ tận cam lai thôi? Cậu phải có lòng kiên trì, chỉ cần có thành ý chung quy sẽ đả động đối phương."

Lý Thiên Vũ hành động như thể bậc thầy tình yêu vậy. Dương Phàm nghe xong liên tục gật đầu, bắt đầu tràn đầy lòng tin với bản thân.

Tưởng Tiêu Đan, anh sẽ quấn lấy em, chờ tiếp chiêu đi!

Đêm nay đã định trước sẽ là một đêm khó ngủ.

Bên kia Lý Thiên Vũ và Dương Phàm tới tận đêm khuya vẫn hưng trí bừng bừng, bên này Chu Tiểu Vân trằn trọc khó ngủ.

Nghĩ đến hai người chăm chú ôm nhau hôn môi nhiệt tình một khắc kia, Chu Tiểu Vân mặt lại nóng lên. Nghĩ đến giây phút hai người nhiệt tình ôm nhau, gương mặt cô nóng bừng. Cũng may hiện tại đèn đã tắt, nếu không, chắc chắn sẽ bị các bạn cười trêu.

Cô cố gắng nhắm mắt lại, nhưng trước mắt luôn lắc lư gương mặt tuấn lãng ấy. Đôi mắt luôn mang theo ý cười, mũi thẳng tắp, môi hơi mỏng…

Hôn lên vẫn ấm nóng…

A? Tại sao lại nghĩ đến một màn kia hả?

Chu Tiểu Vân tự phỉ nhổ chính mình, ra lệnh ình không nên suy nghĩ lung tung.

Thế nhưng, tư tưởng của một người sao có thể khống chế được?

Chu Tiểu Vân nhớ tới kiếp trước xa xăm, chợt phát hiện ký ức sớm đã mơ hồ.

Cũng tốt, sau này sẽ không nhớ tới bất kì chuyện cũ không thoải mái! Ông trời nếu đã ình một cơ hội nữa, như vậy hãy để mình sống tiếp một cuộc đời mới tốt đẹp đi!

Nếu cô đã chấp nhận Lý Thiên Vũ, sẽ không dùng ký ức của kiếp trước để đánh giá anh, như vậy là việc không hề công bằng với anh. Kiếp này, hãy bọn họ yêu nhau, tạo dựng nên hạnh phúc thuộc về chính mình..

Chu Tiểu Vân mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, trong mơ đều là Lý Thiên Vũ…

Ngày hôm sau, lần đầu tiên cô dậy muộn, đến chín giờ mới đứng lên.

Trong ký túc xá những nữ sinh khác còn ngáy khò khò trên giường, chỉ có Hoa Nhược Vũ dậy sớm.

Hoa Nhược Vũ thuận miệng hỏi: "Tiểu Vân, tối hôm qua sao cậu không về cùng Tưởng Tiêu Đan à? Hai người các cậu không phải cùng đi ra ngoài sao?"

Trên mặt Chu Tiểu Vân nóng lên, giả vờ không sao trả lời: "Tớ ra ngoài tản bộ." Không có ý định giải thích đi cùng ai.

Hoa Nhược Vũ đâu thể không biết, cười hắc hắc.

Chu Tiểu Vân giả vờ không nhìn ra nụ cười trêu đùa của Hoa Nhược Vũ, thu dọn giường chiếu.

Tưởng Tiêu Đan rửa mặt trở về, thấy Chu Tiểu Vân rời giường trêu nói: "A, Chu đại tiểu thư không bám giường của chúng ta sao hôm nay giờ mới dậy a! Tối hôm qua không phải đã làm chuyện gì tốn sức chứ!"

Chu Tiểu Vân lườm cô ấy một cái.

Hoa Nhược Vũ ở bên cạnh nở nụ cười.

Điện thoại trong phòng đúng lúc vang lên, Chu Tiểu Vân thuận tay nhận, định tránh khỏi đề tài làm người ta đỏ mặt này: "Đây là phòng 301, bạn tìm ai?"

Đầu kia truyền đến giọng nói quen thuộc: "Tôi tìm bạn gái thân yêu Chu Tiểu Vân!"

Chu Tiểu Vân nghe thấy giọng Lý Thiên Vũ, trong lòng bắt đầu ngọt ngào: "Anh đã dậy rồi, ăn sáng chưa?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Chưa, vừa mới rời giường liền gọi điện thoại cho em, muốn hẹn em ra ngoài ăn. Thưởng cái gì đi!"

Chu Tiểu Vân không nhịn được nở nụ nụ cười, thấp giọng nói: "Được, giờ em đi xuống, anh chờ nhé."

Vừa mới cúp điện thoại, liền thấy Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ một trái một phải ôm má nhìn cô!

Hoa Nhược Vũ than thở: "Oa, Tiểu Vân, nụ cười trên mặt cậu vừa đẹp vừa ngọt ngào quá đi, tớ sắp bị cậu đốn gục rồi."

Tưởng Tiêu Đan mãnh liệt gật đầu: "Đúng vậy, nếu tớ là nam sinh chắc chắn bị cậu làm điên đảo. Lý Thiên Vũ đúng là tốt số a!"

Chu Tiểu Vân không để ý tới hai người trêu đùa, thay quần áo rồi đi xuống lầu.

Lý Thiên Vũ đang dưới lầu chờ cô đấy!

Ở trong mắt Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân mặc áo váy màu xanh nhạt đang bước tới cực kì xinh đẹp. Nhất là khi khóe mắt đuôi lông mày của cô đều phát ra tình cảm dịu dàng và sự vui sướng vì anh, làm cho đôi mắt anh như bị dính chặt lấy.

Chu Tiểu Vân đứng trước mặt Lý Thiên Vũ, cắn môi: "Anh định cứ đứng ngốc thế này sao?"

Lý Thiên Vũ ngơ ngác cười ngây ngô sau đó nắm tay cô.

Khi nắm tay cô, trong lòng anh có sự kiên định và ấm áp trước nay chưa từng có.

349. Chương 351: Tình Nồng

Ăn sáng xong, Lý Thiên Vũ phải trở về.

Chu Tiểu Vân tiễn Lý Thiên Vũ ra xa ngoài cổng trường tận mấy trăm mét.

Lý Thiên Vũ vẻ mặt quyến luyến không buông: "Tiểu Vân, anh không muốn đi."

Chu Tiểu Vân cười: "Ngốc ạ, trở về gọi cho em nhiều hơn. Không nên bận quá, chú ý bảo trọng thân thể a!"

Lý Thiên Vũ thở dài nói: "Lần đầu tiên anh hối hận mình tìm hai công việc, bằng không anh có thể dành nhiều thời gian tới thăm em. Nếu không, buổi tối anh rảnh đến tìm em nhé! Dù sao không phải tối nào anh cũng bận."

Chu Tiểu Vân hơi nhíu đôi mi thanh tú: "Vậy chẳng phải anh sẽ mệt lắm à? Anh cứ nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe, cứ giống như trước đây vậy, hai ba tuần đến thăm em một lần là được."

Lý Thiên Vũ không tình nguyện đáp ứng. Thế nhưng, đồng ý là đồng ý thế, trong lòng anh vẫn định tiếp theo lúc nào rảnh rỗi sẽ đến thăm cô.

Lý Thiên Vũ ngồi lên xe đạp, nói với cô: "Anh phải đi, em không muốn tỏ vẻ gì sao?" Dùng ngón tay chỉ miệng mình, ám chỉ nụ hôn.

Mặt Chu Tiểu Vân thoáng chốc đỏ bừng, không để ý đến anh, quay đầu muốn đi.

Lý Thiên Vũ vội vã kéo tay cô: "Anh nói đùa đấy!" Đương nhiên anh biết Chu Tiểu Vân là một cô gái nội liễm khiêm tốn nhường nào, sao có thể làm ra nụ hôn nồng nhiệt trước mặt mọi người như thế.

Chu Tiểu Vân trắng mắt liếc Lý Thiên Vũ: "Anh đi nhanh đi, đừng để chiều nay đi dạy bù cho học sinh lại đến muộn."

Lý Thiên Vũ rốt cuộc hạ quyết tâm, dùng sức cầm tay cô một lúc, đạp xe đi. Vừa đi vừa quay đầu vẫy tay tạm biệt cô.

Chu Tiểu Vân đứng tại chỗ một lúc lâu, thẳng đến khi bóng Lý Thiên Vũ hoàn toàn biến mất mới trở về trường học.

Điện thoại phòng 301 bắt đầu bận rộn.

Lý Thiên Vũ gần như một ngày hai cuộc, buổi trưa buổi tối đều gọi một lần.

Chu Tiểu Vân một bên nghe điện thoại, mấy cô bạn cùng phòng hihi hehe vây bên cạnh quang minh chính đại nghe hai người nói gì, hại Chu Tiểu Vân mắc cỡ. Mỗi lần đều vội vội vàng vàng cúp điện thoại, Lý Thiên Vũ tại đầu kia luôn nói: "Đừng cúp mà, nói thêm mấy câu với anh đi."

Chu Tiểu Vân nhìn mấy gương mặt hứng thú dạt dào cảm thấy ống nghe trong tay nóng rực: "Được rồi, em cúp máy đây, ngày nào cũng gọi điện thoại đến, đâu ra nhiều chuyện nói với anh thế chứ."

Lý Thiên Vũ đoán được tình huống của bên này, không đành lòng làm cho Chu Tiểu Vân da mặt mỏng khó xử: "Ừ, vậy được rồi, lần sau nói tiếp."

Sau khi Chu Tiểu Vân cúp điện thoại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiền Đóa Đóa khoa trương hô: "Tia hồng ngoại quá nóng à nha, mỗi ngày đều gọi điện thoại đến. Tiểu Vân, em thật hạnh phúc a!"

Lộ Lệ Nhã thấy Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ thân thiết như vậy trong lòng cũng rất vui, quan hệ với Chu Tiểu Vân hình như trở về như lúc trước.

Mặc dù Chu Tiểu Vân đã dặn Lý Thiên Vũ không cần tranh thủ lúc rảnh rỗi đến thăm mình, nhưng khi cô nhìn thấy anh bất ngờ xuất hiện vẫn kiềm chế được sự vui sướng.

"Sao hôm nay anh lại tới?" Chu Tiểu Vân kinh hỉ hỏi. Hôm nay không phải cuối tuần, không nghĩ ngờ anh sẽ đến.

Lý Thiên Vũ không nhịn được tiến lên một bước nắm tay Chu Tiểu Vân: "Nhớ em quá, chân không tự chủ được đạp xe tới đây. Anh đang mơ mơ màng màng lúc tỉnh lại đã đứng ở trước mặt em rồi."

Chu Tiểu Vân nhoẻn miệng cười: "Ba hoa."

Hai người đứng trước cửa ký túc xá rất dễ gây sự chú ý.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ra cổng trường tìm quán cơm ngồi xuống, gọi hai phần mì xào.

Lý Thiên Vũ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô, Chu Tiểu Vân oán trách nói: "Anh nhìn em như thế sao em ăn nổi!" Trong giọng nói mang theo ý làm nũng.

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc nói: "Được được, anh không nhìn là được chứ gì! Nói là không nhìn mà đâu thể nhịn được.

Sau hơn một tiếng, cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm này.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân đi dạo trong sân trường đến tám rưỡi, Chu Tiểu Vân thúc giục: "Anh nên về đi, về sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi học mà! Sau này cuối tuần hãy đến!"

Lý Thiên Vũ ậm ừ, mắt liếc nhìn xung quanh, phát hiện bốn phía không có ai nên to gan hơn. Một tay kéo Chu Tiểu Vân vào trong lòng.

Chu Tiểu Vân giẫy dụa: "Sẽ bị người ta thấy…"

Chưa dứt lời bị Lý Thiên Vũ hôn lên miệng. Chu Tiểu Vân chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch cùng với tiếng thở hổn hển…

Một lúc lâu sau, Lý Thiên Vũ mới ngẩng đầu. Mặt Chu Tiểu Vân đỏ bừng, vùi đầu trong lòng anh.

Lý Thiên Vũ cảm thấy mỹ mãn ôm lấy Chu Tiểu Vân, nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Vân! Tiểu Vân! Tiểu Vân!" Tiếng sau càng dịu dàng hơn tiếng trước, tiếng sau càng trầm thấp hơn tiếng trước.

Chu Tiểu Vân một lát sau mới trả lời: "Em đang ở đây, anh gọi em làm gì?"

Lý Thiên Vũ cúi đầu nở nụ cười: "Không làm gì cả, chỉ muốn gọi tên của em. Nghe được tiếng em đáp lại anh thực sự rất vui. Em biết không? Anh rất sợ em thích người con trai khác, khi anh nghe Dương Phàm nói có rất nhiều nam sinh thích em theo đuổi em, trong lòng anh ngày nào cũng bất anh. Anh rất sợ em bị người khác cướp mất."

Trong lòng Chu Tiểu Vân tràn đầy ngọt ngào: "Chẳng phải bị anh tóm gọn rồi ư."

Lý Thiên Vũ đắc ý nói: "Đúng vậy, sau này anh muốn dán nhãn lên người em "Bạn gái Lý Thiên Vũ những người khác chỉ có thể đứng xa nhìn". Á!" Lưng anh bị Chu Tiểu Vân bấu một cái.

Lý Thiên Vũ than thở: "Làm sao bây giờ? Anh không nỡ về."

Chu Tiểu Vân vừa buồn cười lại ngượng ngùng đẩy Lý Thiên Vũ ra: "Đi nhanh đi, giờ không về lát anh không thể vào cổng ký túc xá môn đâu."

Lý Thiên Vũ cười ha ha: "Xem ra chi bằng anh dứt khoát không về nữa, ngả lưng xuống hành lang dưới lầu ký túc xá của bọn em là xong."

Chu Tiểu Vân bị chọc cười.

Dù không muốn cỡ nào, mãi rồi cũng tới giây phút chia tay. Lý Thiên Vũ thở dài não nề, rốt cuộc không tình nguyện thả Chu Tiểu Vân. Sau khi đưa cô về ký túc xá, anh đạp xe đi.

Chu Tiểu Vân bước nhẹ nhàng về phòng.

Người chìm trong tình yêu luôn luôn ước gì lúc nào từng giây từng phút được dính cùng một chỗ, Lý Thiên Vũ cũng không ngại mệt, vừa rảnh sẽ đạp xe đến đây báo danh.

Dương Phàm hậm hực báo oán, "Cái tên quái gở không có nhân tính kia, giờ chỉ biết đi tìm bạn gái, ném hết anh em tốt như tôi qua một bên." Đến ba lần may ra có một lần đến thăm anh.

Lý Thiên Vũ nghe Dương Phàm trách vẫn cười hì hì: "Đừng nói tớ thế, sau này đến lượt cậu lúc yêu đương, cậu chẳng kém gì tớ đâu."

Dương Phàm vừa nghe Lý Thiên Vũ nhắc tới đề tài này liền cúi mặt.

Lý Thiên Vũ kỳ quái hỏi: "Sao thế? Vẫn không có một chút tiến triển nào à?"

Dương Phàm buồn bã ỉu xìu nói: "Đừng nói nữa, tớ vẫn thường đi tìm cô ấy, mặc dù tớ không nói rõ nhưng chắc cô ấy đã nhận ra tình cảm của tớ. Mấy ngày nay, cô ấy đối xử với tớ không thân thiện bằng trước đây, chắc là định lãnh nhạt với tớ."

Lý Thiên Vũ rất đồng tình với Dương Phàm, ngồi nghe cậu ta kể khổ.

350. Chương 352: Tiểu Bảo Cũng Thi Đại Học

Nghỉ hè đến rất nhanh, Chu Tiểu Vân đã hẹn với Lưu Lộ chuẩn bị cùng nhau về nhà.

Lý Thiên Vũ vì phải ở lại làm thêm không thể cùng về, trong lòng ai oán lắm. Lúc đến bến xe tiễn hai người, anh ân cần xách hộ hành lý của cô.

Lưu Lộ đương nhiên biết tiến triển mới nhất của hai người, nhưng vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến: "Anh Tiểu Vũ, anh quá đáng lắm nhé, chỉ biết cầm hộ Tiểu Vân, cô em họ là em trong mắt anh như không khí vậy."

Lý Thiên Vũ biết Lưu Lộ đang trêu mình nhưng cũng xách hộ đồ của cô.

Chờ xe tới, Chu Tiểu Vân cùng Lưu Lộ lên xe, Lý Thiên Vũ cất kĩ đồ của hai người rồi xuống xe.

Sau khi xuống, anh đến hàng hoa quả gần đó mua ít quả đưa qua cửa sổ: "Tiểu Vân, trên đường đi em với Lưu Lộ ăn chuối tiêu nhé."

...

Chu Tiểu Vân nhận lấy, thuận tay đưa cho Lưu Lộ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đó toát ra ý không nỡ xa rời. Lần này chia tay, hai tháng nữa mới gặp mặt.

Đang trong tình yêu cuồng nhiệt, hai người ước gì mỗi ngày ngấy cùng một chỗ, vừa nghĩ tới qua một thời gian dài không thể gặp nhau, trong lòng cả hai đều chua xót.

Xe từ từ lăn bánh, Lý Thiên Vũ liều mạng vẫy tay bên ngoài cửa sổ: "Tiểu Vân, nhớ viết thư cho anh."

Chu Tiểu Vân đáp: "Vâng, anh cũng phải giữ gìn sức khỏe nha!"

Lưu Lộ ở bên cạnh lấy làm kỳ: "Trông hai người các cậu thân thiết này, phát triển nhanh quá nhỉ." Mặt Chu Tiểu Vân hơi đỏ lên,

Lưu Lộ hiếu kỳ hỏi thăm: "Tiểu Vân, anh Tiểu Vũ rốt cuộc làm thế nào cưa đổ cậu? Nói tớ nghe một chút."

Chu Tiểu Vân ban đầu không chịu nói, nhưng không chịu nổi Lưu Lộ bất khuất truy vấn đành phải thoáng tiết lộ một chút.

Lưu Lộ nghe xong khen anh họ mình hết lời.

Thật là có nghị lực, kiên nhẫn a!

Chu Tiểu Vân thấy Lưu Lộ cười hì hì cũng hỏi thăm chuyện của cô và Đại Bảo: "Lưu Lộ, cậu và anh tớ gần đây thế nào?"

Lần này đến phiên Lưu Lộ không được tự nhiên: "Không thế nào cả."

Chu Tiểu Vân hứng thú: "Không thế nào là thế nào?"

Lưu Lộ không tình nguyện nói: "Anh cậu chỉ viết thư cho tớ, có lúc tớ cũng gửi thư hồi âm cho anh ấy. Bình thường anh ấy không có mấy cơ hội đến, chẳng như anh họ tớ năm ba bữa lại đến tìm cậu."

A, lời này hình như nghe rất chua nha!

Chu Tiểu Vân cười, anh Đại Bảo à, xem ra hoa đào anh sắp tới rồi.

Nửa năm không gặp, Tiểu Bảo cao hơn nhiều.

Chu Tiểu Vân phát hiện giờ khi mình nhìn Tiểu Bảo phải ngẩng đầu: "Tiểu Bảo, bây giờ em rất cao nhỉ?"

Tiểu Bảo thấy chị nói vậy rất hài lòng: "Chị, hiện tại em đã 1m75. Đi thôi, chúng ta về nhà từ từ trò chuyện."

Năm nay Tiểu Bảo thi đại học, lúc này đang ở nhà chờ điểm.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo gọi đến tổng đài tra điểm thi.

Tổng điểm của Tiểu Bảo vừa đủ đỗ nguyện vọng một đại học y khoa N. Thật là tin tốt đáng vui mừng. Nguyện vọng nhiều năm của thằng bé rốt cuộc trở thành sự thật.

Tiểu Bảo cầm thư trúng tuyển, xúc động không biết nên nói gì.

"Chị, em thi đỗ! Em đỗ rồi!" Tay Tiểu Bảo khẽ run lên.

Chu Tiểu Vân thật lòng cảm thấy vui mừng và tự hào vì em trai: "Tiểu Bảo, chúc mừng em, chị thật sự rất vui và tự hào vì em!"

Trên gương mặt Chu Quốc Cường cũng nở nụ cười kiêu ngạo.

Triệu Ngọc Trân vui quá bật khóc, không ngừng lau đi nước mắt.

Chu Tiểu Vân ôm Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, Tiểu Bảo thi đỗ đại học là chuyện đại hỉ của nhà chúng ta, sao mẹ lại chảy nước mắt rồi?"

Triệu Ngọc Trân nói: "Mẹ thật sự rất vui mừng. Các con mỗi đứa đều có tiền đồ." Nhìn con gái như hoa như ngọc, nhìn con trai khí vũ hiên ngang, còn cả Đại Bảo đang ở ngoài không về, trong lòng bà tràn đầy kiêu ngạo và tự hào.

Chuyện tiếp theo dĩ nhiên là vội vàng chuẩn bị hành lý cho Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân và em đến thị trấn mua không ít đồ.

Nhị Nha một mặt vui mừng cho anh, về phương diện khác lại có một chút mất mát. Cô bé cảm khái nói: "Ai, anh cũng lên đại học. Chỉ còn lại em ở nhà một mình, bao giờ em mới trưởng thành và đi học đại học a!"

A? Lời kịch này sao nghe quen thế nhỉ?

Chu Tiểu Vân nhớ năm đó lúc Tiểu Bảo thi đậu cấp hai, Nhị Nha cũng cảm khái như thế không khỏi cười. Chu Chí Viễn nhà chú Ba cũng đỗ đại học, mặc dù tổng điểm không cao như Tiểu Bảo nhưng nguyện vọng một của Chu Chí Viễn cũng rất tốt.

Chú Ba thím Ba về nhà báo hỉ vẻ mặt đều tươi cười.

Bà nội nhìn nhìn Tiểu Bảo một hồi, một hồi lại nhìn nhìn Chu Chí Viễn, cảm giác hai cháu trai của mình đều ưu tú và đáng yêu.

Tống Minh Lệ ở trước mặt Triệu Ngọc Trân khen: "Chị hai, giờ em rất phục chị. Trước đây nhà chị đông đứa nhỏ ngày tháng gian nan nhất, nhưng bây giờ chị xem, đứa nào cũng giỏi giang. Đại Bảo không cần nói, Đại Nha đỗ vào đại học tốt nhất của tỉnh, mỗi học kỳ đều lấy học bổng, hiện tại Tiểu Bảo cũng đỗ, thật làm cho người ta hâm mộ a!"

Triệu Ngọc Trân được khen cười rạng rỡ: "Viễn Viễn nhà bọn em cũng rất tốt a, đi học đại học ở Bắc Kinh. Tương lai khẳng định có tiền đồ."

Thẩm Hoa Phượng nghe hai chị em dâu khen lẫn nhau trong lòng rất không thoải mái.

Trong ba anh em, nhà chú Hai có hai sinh viên và một vận động viên, khỏi phải nói là sáng rọi nhất. Nhà chú Ba chỉ có một con cũng thi đỗ đại học. Trong mấy đứa con trai Chu Chí Hải nhà mình không có tiền đồ nhất, chưa nói đến không đỗ đại học, còn không chịu đi học lại, khăng khăng học sửa chữa ô tô. Sắp học hai năm còn chưa xuất sư, nghĩ tới đây lòng Thẩm Hoa Phượng tràn đầy không thoải mái.

Còn con gái Chu Tiểu Hà, tốt xấu gì làm giáo viên mầm non hiện tại ở trong thành có công ăn việc làm, tướng mạo vóc người đều rất tốt. Tìm đối tượng gì không được lại tìm một tiểu tử nghèo không có gì cả.

Thẩm Hoa Phượng càng nghĩ càng tức, cảm giác mình không ngóc đầu lên được trước mặt chị em dâu.

Tống Minh Lệ nhìn sắc mặt Thẩm Hoa Phượng không tốt hỏi: "Chị cả, chị làm sao vậy? Dường như sắc mặt chị không tốt lắm?"

Thẩm Hoa Phượng miễn cưỡng cười nói: "Không thể nào, chị rất khỏe! Tiểu Hà thường mua thực phẩm dinh dưỡng về để chị bồi bổ thân thể, giờ chị còn béo hơn hồi trước!"

Nhắc tới Chu Tiểu Hà Tống Minh Lệ nhớ tới chuyện này: "Chị cả, lần trước chị nhờ em tìm cho Tiểu Hà một đối tượng trong thị trấn. Đồng nghiệp của em giới thiệu cho em, nhà trai điều kiện rất tốt. Nhưng em đi tìm Tiểu Hà, con bé nói mình đã có bạn trai, không chịu đi xem mặt. Chuyện này là thế nào?"

Thẩm Hoa Phượng kinh ngạc: "Cái gì? Con bé chết tiệt này không đi xem mặt hả? Rõ ràng nó nói với chị đến gặp rồi, người ta không ưng nó."

Tống Minh Lệ nhất thời hối hận mình lắm miệng. Chu Tiểu Hà lần này chắc chắn sẽ cãi nhau với mẹ.

Thẩm Hoa Phượng tức giận toàn thân phát run. Lại liên tưởng đến chuyện của Chu Chí Hải, bà tức không có chỗ trút giận.

Vì sao đứa nhỏ nhà người ta mỗi người đều ưu tú, còn con cái nhà mình suốt ngày làm mình phải bận tâm hả?

351. Chương 352: Tiểu Bảo Cũng Thi Đại Học

Nghỉ hè đến rất nhanh, Chu Tiểu Vân đã hẹn với Lưu Lộ chuẩn bị cùng nhau về nhà.

Lý Thiên Vũ vì phải ở lại làm thêm không thể cùng về, trong lòng ai oán lắm. Lúc đến bến xe tiễn hai người, anh ân cần xách hộ hành lý của cô.

Lưu Lộ đương nhiên biết tiến triển mới nhất của hai người, nhưng vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến: "Anh Tiểu Vũ, anh quá đáng lắm nhé, chỉ biết cầm hộ Tiểu Vân, cô em họ là em trong mắt anh như không khí vậy."

Lý Thiên Vũ biết Lưu Lộ đang trêu mình nhưng cũng xách hộ đồ của cô.

Chờ xe tới, Chu Tiểu Vân cùng Lưu Lộ lên xe, Lý Thiên Vũ cất kĩ đồ của hai người rồi xuống xe.

Sau khi xuống, anh đến hàng hoa quả gần đó mua ít quả đưa qua cửa sổ: "Tiểu Vân, trên đường đi em với Lưu Lộ ăn chuối tiêu nhé."

...

Chu Tiểu Vân nhận lấy, thuận tay đưa cho Lưu Lộ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đó toát ra ý không nỡ xa rời. Lần này chia tay, hai tháng nữa mới gặp mặt.

Đang trong tình yêu cuồng nhiệt, hai người ước gì mỗi ngày ngấy cùng một chỗ, vừa nghĩ tới qua một thời gian dài không thể gặp nhau, trong lòng cả hai đều chua xót.

Xe từ từ lăn bánh, Lý Thiên Vũ liều mạng vẫy tay bên ngoài cửa sổ: "Tiểu Vân, nhớ viết thư cho anh."

Chu Tiểu Vân đáp: "Vâng, anh cũng phải giữ gìn sức khỏe nha!"

Lưu Lộ ở bên cạnh lấy làm kỳ: "Trông hai người các cậu thân thiết này, phát triển nhanh quá nhỉ." Mặt Chu Tiểu Vân hơi đỏ lên,

Lưu Lộ hiếu kỳ hỏi thăm: "Tiểu Vân, anh Tiểu Vũ rốt cuộc làm thế nào cưa đổ cậu? Nói tớ nghe một chút."

Chu Tiểu Vân ban đầu không chịu nói, nhưng không chịu nổi Lưu Lộ bất khuất truy vấn đành phải thoáng tiết lộ một chút.

Lưu Lộ nghe xong khen anh họ mình hết lời.

Thật là có nghị lực, kiên nhẫn a!

Chu Tiểu Vân thấy Lưu Lộ cười hì hì cũng hỏi thăm chuyện của cô và Đại Bảo: "Lưu Lộ, cậu và anh tớ gần đây thế nào?"

Lần này đến phiên Lưu Lộ không được tự nhiên: "Không thế nào cả."

Chu Tiểu Vân hứng thú: "Không thế nào là thế nào?"

Lưu Lộ không tình nguyện nói: "Anh cậu chỉ viết thư cho tớ, có lúc tớ cũng gửi thư hồi âm cho anh ấy. Bình thường anh ấy không có mấy cơ hội đến, chẳng như anh họ tớ năm ba bữa lại đến tìm cậu."

A, lời này hình như nghe rất chua nha!

Chu Tiểu Vân cười, anh Đại Bảo à, xem ra hoa đào anh sắp tới rồi.

Nửa năm không gặp, Tiểu Bảo cao hơn nhiều.

Chu Tiểu Vân phát hiện giờ khi mình nhìn Tiểu Bảo phải ngẩng đầu: "Tiểu Bảo, bây giờ em rất cao nhỉ?"

Tiểu Bảo thấy chị nói vậy rất hài lòng: "Chị, hiện tại em đã 1m75. Đi thôi, chúng ta về nhà từ từ trò chuyện."

Năm nay Tiểu Bảo thi đại học, lúc này đang ở nhà chờ điểm.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo gọi đến tổng đài tra điểm thi.

Tổng điểm của Tiểu Bảo vừa đủ đỗ nguyện vọng một đại học y khoa N. Thật là tin tốt đáng vui mừng. Nguyện vọng nhiều năm của thằng bé rốt cuộc trở thành sự thật.

Tiểu Bảo cầm thư trúng tuyển, xúc động không biết nên nói gì.

"Chị, em thi đỗ! Em đỗ rồi!" Tay Tiểu Bảo khẽ run lên.

Chu Tiểu Vân thật lòng cảm thấy vui mừng và tự hào vì em trai: "Tiểu Bảo, chúc mừng em, chị thật sự rất vui và tự hào vì em!"

Trên gương mặt Chu Quốc Cường cũng nở nụ cười kiêu ngạo.

Triệu Ngọc Trân vui quá bật khóc, không ngừng lau đi nước mắt.

Chu Tiểu Vân ôm Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, Tiểu Bảo thi đỗ đại học là chuyện đại hỉ của nhà chúng ta, sao mẹ lại chảy nước mắt rồi?"

Triệu Ngọc Trân nói: "Mẹ thật sự rất vui mừng. Các con mỗi đứa đều có tiền đồ." Nhìn con gái như hoa như ngọc, nhìn con trai khí vũ hiên ngang, còn cả Đại Bảo đang ở ngoài không về, trong lòng bà tràn đầy kiêu ngạo và tự hào.

Chuyện tiếp theo dĩ nhiên là vội vàng chuẩn bị hành lý cho Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân và em đến thị trấn mua không ít đồ.

Nhị Nha một mặt vui mừng cho anh, về phương diện khác lại có một chút mất mát. Cô bé cảm khái nói: "Ai, anh cũng lên đại học. Chỉ còn lại em ở nhà một mình, bao giờ em mới trưởng thành và đi học đại học a!"

A? Lời kịch này sao nghe quen thế nhỉ?

Chu Tiểu Vân nhớ năm đó lúc Tiểu Bảo thi đậu cấp hai, Nhị Nha cũng cảm khái như thế không khỏi cười. Chu Chí Viễn nhà chú Ba cũng đỗ đại học, mặc dù tổng điểm không cao như Tiểu Bảo nhưng nguyện vọng một của Chu Chí Viễn cũng rất tốt.

Chú Ba thím Ba về nhà báo hỉ vẻ mặt đều tươi cười.

Bà nội nhìn nhìn Tiểu Bảo một hồi, một hồi lại nhìn nhìn Chu Chí Viễn, cảm giác hai cháu trai của mình đều ưu tú và đáng yêu.

Tống Minh Lệ ở trước mặt Triệu Ngọc Trân khen: "Chị hai, giờ em rất phục chị. Trước đây nhà chị đông đứa nhỏ ngày tháng gian nan nhất, nhưng bây giờ chị xem, đứa nào cũng giỏi giang. Đại Bảo không cần nói, Đại Nha đỗ vào đại học tốt nhất của tỉnh, mỗi học kỳ đều lấy học bổng, hiện tại Tiểu Bảo cũng đỗ, thật làm cho người ta hâm mộ a!"

Triệu Ngọc Trân được khen cười rạng rỡ: "Viễn Viễn nhà bọn em cũng rất tốt a, đi học đại học ở Bắc Kinh. Tương lai khẳng định có tiền đồ."

Thẩm Hoa Phượng nghe hai chị em dâu khen lẫn nhau trong lòng rất không thoải mái.

Trong ba anh em, nhà chú Hai có hai sinh viên và một vận động viên, khỏi phải nói là sáng rọi nhất. Nhà chú Ba chỉ có một con cũng thi đỗ đại học. Trong mấy đứa con trai Chu Chí Hải nhà mình không có tiền đồ nhất, chưa nói đến không đỗ đại học, còn không chịu đi học lại, khăng khăng học sửa chữa ô tô. Sắp học hai năm còn chưa xuất sư, nghĩ tới đây lòng Thẩm Hoa Phượng tràn đầy không thoải mái.

Còn con gái Chu Tiểu Hà, tốt xấu gì làm giáo viên mầm non hiện tại ở trong thành có công ăn việc làm, tướng mạo vóc người đều rất tốt. Tìm đối tượng gì không được lại tìm một tiểu tử nghèo không có gì cả.

Thẩm Hoa Phượng càng nghĩ càng tức, cảm giác mình không ngóc đầu lên được trước mặt chị em dâu.

Tống Minh Lệ nhìn sắc mặt Thẩm Hoa Phượng không tốt hỏi: "Chị cả, chị làm sao vậy? Dường như sắc mặt chị không tốt lắm?"

Thẩm Hoa Phượng miễn cưỡng cười nói: "Không thể nào, chị rất khỏe! Tiểu Hà thường mua thực phẩm dinh dưỡng về để chị bồi bổ thân thể, giờ chị còn béo hơn hồi trước!"

Nhắc tới Chu Tiểu Hà Tống Minh Lệ nhớ tới chuyện này: "Chị cả, lần trước chị nhờ em tìm cho Tiểu Hà một đối tượng trong thị trấn. Đồng nghiệp của em giới thiệu cho em, nhà trai điều kiện rất tốt. Nhưng em đi tìm Tiểu Hà, con bé nói mình đã có bạn trai, không chịu đi xem mặt. Chuyện này là thế nào?"

Thẩm Hoa Phượng kinh ngạc: "Cái gì? Con bé chết tiệt này không đi xem mặt hả? Rõ ràng nó nói với chị đến gặp rồi, người ta không ưng nó."

Tống Minh Lệ nhất thời hối hận mình lắm miệng. Chu Tiểu Hà lần này chắc chắn sẽ cãi nhau với mẹ.

Thẩm Hoa Phượng tức giận toàn thân phát run. Lại liên tưởng đến chuyện của Chu Chí Hải, bà tức không có chỗ trút giận.

Vì sao đứa nhỏ nhà người ta mỗi người đều ưu tú, còn con cái nhà mình suốt ngày làm mình phải bận tâm hả?

352. Chương 353: Cha Mẹ Có Nên Can Thiệp Vào Chuyện Yêu Đương Của Con Gái Không?

Quả nhiên, đêm đó Thẩm Hoa Phượng cãi nhau ầm ĩ với Chu Tiểu Hà.

Chu Tiểu Hà vốn bị kích động mua bộ quần áo mới cho Thẩm Hoa Phượng muốn lấy lòng mẹ, không ngờ vừa về đến nhà đã bị mắng xối đầu. Cô vừa nghe đã biết chuyện mình không đi gặp người kia bị lộ.

Ban đầu cô còn nhường nhịn mấy câu, có thể thấy được Thẩm Hoa Phượng càng mắng quá đáng, trong cơn tức giận cô đáp lại.

Nguy to rồi, từ trước đến nay vốn thương yêu Chu Tiểu Hà Thẩm Hoa Phượng lần này mắng con gái cả đêm, bắt Chu Tiểu Hà lập tức đoạn tuyệt lui tới với anh chàng kia.

Chu Tiểu Hà tức giận đẩy cửa đi.

Trời đã tối, muốn trở về thành cũng có không xe.

Chu Tiểu Hà đến nhà chú Hai.

Triệu Ngọc Trân sớm nghe thấy tiếng chị dâu cả trách mắng bọn nhỏ, vốn định đi khuyên can, về sau nghĩ lại vừa nghĩ: Tính cách Thẩm Hoa Phượng không giống người khác, có người khuyên chưa biết chừng càng ầm ĩ hơn. Hay là thôi đi, nhà mình quản chuyện nhà mình.

Chờ đến khi nhìn thấy Chu Tiểu Hà khóc sướt mướt ra khỏi nhà, Triệu Ngọc Trân rốt cuộc không nhịn được đi sát vách, trước khi đi dặn Chu Tiểu Hà nói: "Tiểu Hà, đêm nay cháu ngủ cùng Đại Nha nhà cô. Cô đi khuyên mẹ cháu." Chu Quốc Cường đi cùng Triệu Ngọc Trân.

Chu Tiểu Hà vừa lau nước mắt vừa gật đầu.

Chu Tiểu Vân nhìn Chu Tiểu Hà khóc không thành tiếng lòng nảy sinh sự đồng cảm, dùng mắt ám chỉ Tiểu Bảo và Nhị Nha tránh đi. Sau đó cô khuyên Chu Tiểu Hà: "Chị Tiểu Hà, đừng khóc, có chuyện lớn hơn nữa cũng cần từ từ giải quyết!"

Chu Tiểu Hà vất vả mới ngừng tiếng khóc, kể hết mọi chuyện cho Chu Tiểu Vân: 'Tiểu Vân, chị có bạn trai. Anh ấy tên là Phan Phong, dạy cùng trường với chị. Chị ở nhà trẻ, anh ấy ở tiểu học, nhưng mẹ chị không để chị ở cùng với anh ấy, bà ngại mẹ anh ấy bị bệnh, chê anh ấy nghèo, muốn tìm cho chị một nhà giàu có một chút. Lần trước bà còn nhờ thím Ba giới thiệu đối tượng cho chị, nghe nhà người ta có tiền, anh ta có việc tốt, bắt chị đi xem mắt. Chị nói với thím Ba chị đã có bạn trai. Khi mẹ gọi điện thoại hỏi, chị nói dối người ta không ưng. Hôm nay thím Ba không biết thế nào lại nói việc này ẹ chị, bà mắng chị."

Chu Tiểu Vân nhìn mắt Chu Tiểu Hà hồng hồng, cầm khăn lông ướt để chị ấy lau mắt.

Chu Tiểu Vân dịu dàng khuyên nhủ: "Chị Tiểu Hà, em cảm thấy chuyện này chị cũng có chỗ không đúng. Nếu chị không muốn đi xem mặt cứ trực tiếp nói với mẹ chị một tiếng, sao lại nói dối bác ấy? Thảo nào bác gái tức giận như vậy."

Chu Tiểu Hà thở dài: "Tính tình mẹ chị em còn không biết à? Chị không muốn nói dối bà vẫn bắt chị đi xem mắt. Chị cũng hết cách rồi!"

Nghĩ đến dáng vẻ người mẹ luôn luôn thương yêu mình giận dữ, trong lòng Chu Tiểu Hà vô cùng mất mát khổ sở, nước mắt không ngừng rơi.

Chu Tiểu Vân khuyên nửa ngày, thấy Chu Tiểu Hà vẫn chìm trong tâm sự nặng nề, cô thở dài theo.

Một bên là bạn trai mình thích, một bên là mẹ của mình, đổi lại là ai khác, đây cũng là một nan đề khó lựa chọn!

Chu Tiểu Vân bỗng nhiên nhớ Lý Thiên Vũ ở phương xa vô cùng.

Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường tới sát vách.

Triệu Ngọc Trân vừa thấy Thẩm Hoa Phượng đang tức giận lau nước mắt tiến lên khuyên nhủ: "Chị dâu, chị đừng tức giận. Hà tất bực bội với đứa nhỏ!"

Thẩm Hoa Phượng nghẹn ngào nói: "Đứa nhỏ lớn, cánh cứng cáp. Chị nói nó không nghe. Em nói xem, chị làm vậy vì cái gì? Chị cũng vì nó sau này được sống tốt thôi. Giờ nó nhất thời nóng đầu muốn đi theo tiểu tử nghèo kia. Tuy nhà chị không phải đại phú nhiều tiền nhưng chưa từng để Tiểu Hà chịu nửa điểm thiệt thòi. Sao con bé có thể sống khổ sống sở đây!"

Triệu Ngọc Trân cũng thở dài: "Ai nói không phải chứ! Tiểu Hà được anh chị nâng niu trong lòng bàn tay nuôi lớn. Chắc chắn chị không nỡ con bé gả không tốt."

Người mẹ nào không hi vọng con gái mình tìm nhà chồng tốt, cả đời không lo cơm áo?

Nhưng Chu Tiểu Hà không hiểu nỗi khổ tâm của Thẩm Hoa Phượng.

Có thể, đây là mâu thuẫn mà tất cả cha mẹ và con cái đều có!

Chu Quốc Phú không nói tiếng nào, Chu Quốc Cường đưa cho anh mấy điếu thuốc, hai anh em nói chuyện trong khói thuốc mờ ảo.

Thái độ của Chu Quốc Phú tốt hơn Thẩm Hoa Phượng. Ông cảm thấy chỉ cần Chu Tiểu Hà thích cứ tùy ý con. Hơn nữa, thằng bé tên Phan Phong kia từng tới nhà hai lần, tướng mạo đường đường chịu khó thành thật, là một chàng trai tốt. Lại có việc làm ổn định, chỉ có gia cảnh kém một chút, đâu phải bệnh gì to tát.

Thế nhưng Thẩm Hoa Phượng vẫn không chịu, khăng khăng muốn chia rẽ hai người, hi vọng con gái tìm nhà khác tốt hơn.

Aizz, nhà nào cũng có bản kinh khó niệm a!

Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà tâm sự nửa ngày, sau đó rửa ráy đi ngủ.

Trong lòng Chu Tiểu Vân thở dài.

Hi vọng sau này cha mẹ mình không kịch liệt can thiệp chuyện yêu đương của con cái như thế. Dù là con cái mình, cha mẹ có không thích cũng không thể như vậy a!

Chu Tiểu Hà được Chu Tiểu Vân khuyên bảo hôm sau trở về nhà thẳng thắn nói chuyện với Thẩm Hoa Phượng một lần.

Hai mẹ con qua thời gian dài câu thông cuối cùng đạt thành nhận thức chung.

Sau khi Chu Tiểu Vân gặp lại Chu Tiểu Hà phát hiện ánh mắt chị ấy trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Chị Tiểu Hà, thế nào? Bác gái đồng ý chuyện của chị và anh Phan Phong chưa?"

Chu Tiểu Hà nói: "Không tính là đồng ý, chỉ tạm thời không ép chị đi xem mắt. Nói để chị và anh ấy vậy một thời gian, nếu chị vẫn kiên trì muốn ở cùng một chỗ với anh ấy sẽ cho phép. Thế nhưng, sau này sống không tốt không được trách cha mẹ."

Chu Tiểu Vân nghe nói như thế cười rộ lên.

Đây là biến tướng thỏa hiệp đi!

Nói không để ý đến con gái nhưng mấy cha mẹ có thể làm vậy? Chỉ là lúc này tức nên nói thế thôi.

Mấy ngày sau, Chu Tiểu Vân gặp được nhân vật thần bí Phan Phong.

Chu Tiểu Hà và Phan Phong cùng đến nhà Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân quan sát Phan Phong, phát hiện anh ta diện mạo ổn trọng đứng cùng một chỗ với Chu Tiểu Hà hoạt bát xinh đẹp rất xứng đôi.

Nói chuyện chu đáo có lẽ Phan Phong giành được hảo cảm của Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường.

Triệu Ngọc Trân sau lưng lén trao đổi với chồng: "Ba bọn nhỏ à, em cảm thấy Phan Phong rất tốt, không biết tại sao chị dâu cả vẫn không đồng ý."

Chu Quốc Cường cười nói: "Chị ấy, cái gì cũng muốn phần hơn, chỉ sợ hi vọng Tiểu Hà tìm một nhà khá giả để được rạng rỡ mặt mày!"

Triệu Ngọc Trân nói thầm: "Dù sao, sau này con cái mình yêu đương em sẽ không can thiệp, chỉ cần là đứa nhỏ thích em đều đồng ý."

Chu Quốc Cường nhìn Triệu Ngọc Trân cười, giơ ngón tay cái lên: "Lời này anh thích nghe."

Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường nói đùa một lúc, lại nhớ đến Đại Bảo. Đại Bảo bằng tuổi Chu Tiểu Hà. Chu Tiểu Hà đã tìm được đối tượng, Đại Bảo nhà mình không biết khi nào mới dẫn một cô về ra mắt!

353. Chương 353: Cha Mẹ Có Nên Can Thiệp Vào Chuyện Yêu Đương Của Con Gái Không?

Quả nhiên, đêm đó Thẩm Hoa Phượng cãi nhau ầm ĩ với Chu Tiểu Hà.

Chu Tiểu Hà vốn bị kích động mua bộ quần áo mới cho Thẩm Hoa Phượng muốn lấy lòng mẹ, không ngờ vừa về đến nhà đã bị mắng xối đầu. Cô vừa nghe đã biết chuyện mình không đi gặp người kia bị lộ.

Ban đầu cô còn nhường nhịn mấy câu, có thể thấy được Thẩm Hoa Phượng càng mắng quá đáng, trong cơn tức giận cô đáp lại.

Nguy to rồi, từ trước đến nay vốn thương yêu Chu Tiểu Hà Thẩm Hoa Phượng lần này mắng con gái cả đêm, bắt Chu Tiểu Hà lập tức đoạn tuyệt lui tới với anh chàng kia.

Chu Tiểu Hà tức giận đẩy cửa đi.

Trời đã tối, muốn trở về thành cũng có không xe.

Chu Tiểu Hà đến nhà chú Hai.

Triệu Ngọc Trân sớm nghe thấy tiếng chị dâu cả trách mắng bọn nhỏ, vốn định đi khuyên can, về sau nghĩ lại vừa nghĩ: Tính cách Thẩm Hoa Phượng không giống người khác, có người khuyên chưa biết chừng càng ầm ĩ hơn. Hay là thôi đi, nhà mình quản chuyện nhà mình.

Chờ đến khi nhìn thấy Chu Tiểu Hà khóc sướt mướt ra khỏi nhà, Triệu Ngọc Trân rốt cuộc không nhịn được đi sát vách, trước khi đi dặn Chu Tiểu Hà nói: "Tiểu Hà, đêm nay cháu ngủ cùng Đại Nha nhà cô. Cô đi khuyên mẹ cháu." Chu Quốc Cường đi cùng Triệu Ngọc Trân.

Chu Tiểu Hà vừa lau nước mắt vừa gật đầu.

Chu Tiểu Vân nhìn Chu Tiểu Hà khóc không thành tiếng lòng nảy sinh sự đồng cảm, dùng mắt ám chỉ Tiểu Bảo và Nhị Nha tránh đi. Sau đó cô khuyên Chu Tiểu Hà: "Chị Tiểu Hà, đừng khóc, có chuyện lớn hơn nữa cũng cần từ từ giải quyết!"

Chu Tiểu Hà vất vả mới ngừng tiếng khóc, kể hết mọi chuyện cho Chu Tiểu Vân: 'Tiểu Vân, chị có bạn trai. Anh ấy tên là Phan Phong, dạy cùng trường với chị. Chị ở nhà trẻ, anh ấy ở tiểu học, nhưng mẹ chị không để chị ở cùng với anh ấy, bà ngại mẹ anh ấy bị bệnh, chê anh ấy nghèo, muốn tìm cho chị một nhà giàu có một chút. Lần trước bà còn nhờ thím Ba giới thiệu đối tượng cho chị, nghe nhà người ta có tiền, anh ta có việc tốt, bắt chị đi xem mắt. Chị nói với thím Ba chị đã có bạn trai. Khi mẹ gọi điện thoại hỏi, chị nói dối người ta không ưng. Hôm nay thím Ba không biết thế nào lại nói việc này ẹ chị, bà mắng chị."

Chu Tiểu Vân nhìn mắt Chu Tiểu Hà hồng hồng, cầm khăn lông ướt để chị ấy lau mắt.

Chu Tiểu Vân dịu dàng khuyên nhủ: "Chị Tiểu Hà, em cảm thấy chuyện này chị cũng có chỗ không đúng. Nếu chị không muốn đi xem mặt cứ trực tiếp nói với mẹ chị một tiếng, sao lại nói dối bác ấy? Thảo nào bác gái tức giận như vậy."

Chu Tiểu Hà thở dài: "Tính tình mẹ chị em còn không biết à? Chị không muốn nói dối bà vẫn bắt chị đi xem mắt. Chị cũng hết cách rồi!"

Nghĩ đến dáng vẻ người mẹ luôn luôn thương yêu mình giận dữ, trong lòng Chu Tiểu Hà vô cùng mất mát khổ sở, nước mắt không ngừng rơi.

Chu Tiểu Vân khuyên nửa ngày, thấy Chu Tiểu Hà vẫn chìm trong tâm sự nặng nề, cô thở dài theo.

Một bên là bạn trai mình thích, một bên là mẹ của mình, đổi lại là ai khác, đây cũng là một nan đề khó lựa chọn!

Chu Tiểu Vân bỗng nhiên nhớ Lý Thiên Vũ ở phương xa vô cùng.

Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường tới sát vách.

Triệu Ngọc Trân vừa thấy Thẩm Hoa Phượng đang tức giận lau nước mắt tiến lên khuyên nhủ: "Chị dâu, chị đừng tức giận. Hà tất bực bội với đứa nhỏ!"

Thẩm Hoa Phượng nghẹn ngào nói: "Đứa nhỏ lớn, cánh cứng cáp. Chị nói nó không nghe. Em nói xem, chị làm vậy vì cái gì? Chị cũng vì nó sau này được sống tốt thôi. Giờ nó nhất thời nóng đầu muốn đi theo tiểu tử nghèo kia. Tuy nhà chị không phải đại phú nhiều tiền nhưng chưa từng để Tiểu Hà chịu nửa điểm thiệt thòi. Sao con bé có thể sống khổ sống sở đây!"

Triệu Ngọc Trân cũng thở dài: "Ai nói không phải chứ! Tiểu Hà được anh chị nâng niu trong lòng bàn tay nuôi lớn. Chắc chắn chị không nỡ con bé gả không tốt."

Người mẹ nào không hi vọng con gái mình tìm nhà chồng tốt, cả đời không lo cơm áo?

Nhưng Chu Tiểu Hà không hiểu nỗi khổ tâm của Thẩm Hoa Phượng.

Có thể, đây là mâu thuẫn mà tất cả cha mẹ và con cái đều có!

Chu Quốc Phú không nói tiếng nào, Chu Quốc Cường đưa cho anh mấy điếu thuốc, hai anh em nói chuyện trong khói thuốc mờ ảo.

Thái độ của Chu Quốc Phú tốt hơn Thẩm Hoa Phượng. Ông cảm thấy chỉ cần Chu Tiểu Hà thích cứ tùy ý con. Hơn nữa, thằng bé tên Phan Phong kia từng tới nhà hai lần, tướng mạo đường đường chịu khó thành thật, là một chàng trai tốt. Lại có việc làm ổn định, chỉ có gia cảnh kém một chút, đâu phải bệnh gì to tát.

Thế nhưng Thẩm Hoa Phượng vẫn không chịu, khăng khăng muốn chia rẽ hai người, hi vọng con gái tìm nhà khác tốt hơn.

Aizz, nhà nào cũng có bản kinh khó niệm a!

Chu Tiểu Vân và Chu Tiểu Hà tâm sự nửa ngày, sau đó rửa ráy đi ngủ.

Trong lòng Chu Tiểu Vân thở dài.

Hi vọng sau này cha mẹ mình không kịch liệt can thiệp chuyện yêu đương của con cái như thế. Dù là con cái mình, cha mẹ có không thích cũng không thể như vậy a!

Chu Tiểu Hà được Chu Tiểu Vân khuyên bảo hôm sau trở về nhà thẳng thắn nói chuyện với Thẩm Hoa Phượng một lần.

Hai mẹ con qua thời gian dài câu thông cuối cùng đạt thành nhận thức chung.

Sau khi Chu Tiểu Vân gặp lại Chu Tiểu Hà phát hiện ánh mắt chị ấy trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Chị Tiểu Hà, thế nào? Bác gái đồng ý chuyện của chị và anh Phan Phong chưa?"

Chu Tiểu Hà nói: "Không tính là đồng ý, chỉ tạm thời không ép chị đi xem mắt. Nói để chị và anh ấy vậy một thời gian, nếu chị vẫn kiên trì muốn ở cùng một chỗ với anh ấy sẽ cho phép. Thế nhưng, sau này sống không tốt không được trách cha mẹ."

Chu Tiểu Vân nghe nói như thế cười rộ lên.

Đây là biến tướng thỏa hiệp đi!

Nói không để ý đến con gái nhưng mấy cha mẹ có thể làm vậy? Chỉ là lúc này tức nên nói thế thôi.

Mấy ngày sau, Chu Tiểu Vân gặp được nhân vật thần bí Phan Phong.

Chu Tiểu Hà và Phan Phong cùng đến nhà Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân quan sát Phan Phong, phát hiện anh ta diện mạo ổn trọng đứng cùng một chỗ với Chu Tiểu Hà hoạt bát xinh đẹp rất xứng đôi.

Nói chuyện chu đáo có lễ Phan Phong giành được hảo cảm của Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường.

Triệu Ngọc Trân sau lưng lén trao đổi với chồng: "Ba bọn nhỏ à, em cảm thấy Phan Phong rất tốt, không biết tại sao chị dâu cả vẫn không đồng ý."

Chu Quốc Cường cười nói: "Chị ấy, cái gì cũng muốn phần hơn, chỉ sợ hi vọng Tiểu Hà tìm một nhà khá giả để được rạng rỡ mặt mày!"

Triệu Ngọc Trân nói thầm: "Dù sao, sau này con cái mình yêu đương em sẽ không can thiệp, chỉ cần là đứa nhỏ thích em đều đồng ý."

Chu Quốc Cường nhìn Triệu Ngọc Trân cười, giơ ngón tay cái lên: "Lời này anh thích nghe."

Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường nói đùa một lúc, lại nhớ đến Đại Bảo. Đại Bảo bằng tuổi Chu Tiểu Hà. Chu Tiểu Hà đã tìm được đối tượng, Đại Bảo nhà mình không biết khi nào mới dẫn một cô về ra mắt!

354. Chương 354: Tình Địch

Nhị Nha rón rén lại gần phòng Chu Tiểu Vân, thấy chị đang mải viết, thò đầu sang xem.

Chu Tiểu Vân cảnh giác phát hiện sau lưng có người, lập tức cất hết toàn bộ thư trên bàn vào ngăn kéo.

Nhị Nha thấy đánh lén không thành công thất vọng thở dài: "Chị, chị đang viết thư cho bạn trai đúng không?!"

Chu Tiểu Vân đỏ mặt, trừng mắt: "Nhóc con, quản nhiều như vậy làm chi. Đi qua một bên!"

Năm nay nghỉ hè Lý Thiên Vũ đặc biệt chịu khó gửi thư tới. Một bức nối tiếp một bức làm Chu Tiểu Vân hồi âm không kịp.

Đôi mắt Nhị Nha liếc ngang liếc dọc: "Chị, ba bốn ngày chị có một phong thư. Đều là em giúp chị gạt ba mẹ. Chị đừng dễ giận như vậy, tiết lộ một chút, vị nhân sĩ thần bí kia là ai?"

Chu Tiểu Vân không để ý tới cô. Nhị Nha hỏi nửa ngày không hỏi được, đơn giản tìm băng ghế ngồi xuống, một bộ đóng quân trường kì.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn liền biết tối nay đừng nghĩ an ổn.

Nhị Nha kể cho chị khổ não của mình: "Chị, lớp chúng em có một nam sinh luôn viết thư tình cho em. Em sắp phiền chết!"

Đầu tiên Chu Tiểu Vân kinh ngạc, ngẫm lại Nhị Nha sắp lên cấp ba. Đến tuổi này con trai con gái yêu sớm là chuyện rất bình thường.

Lại nhìn Nhị Nha, Nhị Nha mười lăm tuổi thấp hơn Chu Tiểu Vân một chút. Khác với Chu Tiểu Vân tú lệ, ngũ quan của con bé thiên về xinh đẹp, là cô gái rất đáng chú ý.

Giờ đã như này, không biết sau này lớn lên còn đẹp đến cỡ nào!

Chu Tiểu Vân khuyên bảo em gái: "Nhị Nha, lúc này chuyện quan trọng nhất của em là học tập. Hiện tại không phải thời gian thích nam sinh. Tối thiểu cũng nên tới đại học lại nói. Biết không."

Nhị Nha nghe xong liên tục gật đầu.

Chu Tiểu Vân thấy con bé nghe lọt tai rất an ủi.

Em gái út à, sau này anh trai chị đều ra ngoài đọc sách, trong nhà còn lại một mình em. Em phải nỗ lực, cố gắng lên nha.

Mắt thấy nhanh đến ngày khai giảng, lòng Chu Tiểu Vân dần dần nôn nóng bất an.

Dù sao ở nhà không có việc gì, chi bằng lên trường sớm đi!

Khi Chu Tiểu Vân gọi điện thoại, Lưu Lộ vui mừng hô to: "Tớ đang muốn nói với cậu đây, ở nhà thật nhàm chán không bằng đến trường luôn!"

Tiểu Bảo đưa Chu Tiểu Vân đến bến xe, dặn dò: "Chị, em khai giảng muộn hơn chị. Chị đi trước, mấy ngày nữa em mới đi. Chờ em thu xếp xong, em đến tìm ngươi."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Một lần nữa đặt chân lên mảnh đất thành phố N, tâm tình dậy song tựa hồ cũng tìm được điểm bình tĩnh. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ ai về trở về trường người nấy.

Dàn xếp xong, Chu Tiểu Vân nhất thời vui vẻ hẳn lên.

Còn chờ gì nữa? Đi tìm Lý Thiên Vũ!

Chu Tiểu Vân kích động ngồi xe buýt, nghĩ thầm cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.

Lý Thiên Vũ nghỉ hè làm hai công việc, địa điểm đều cách trường học không xa. Vốn ký túc xa của trường nghỉ hè không cho sinh viên ở, không biết Lý Thiên Vũ dùng cách gì, cư nhiên lấy được chìa khóa phòng trực ban ở bên trong xem như trông coi. Còn lĩnh tiền lương làm part – time ngoài trường học.

Lý Thiên Vũ tự gọi đó là nhất cữ tam tiện! Mất ít tiền thuê phòng còn nhiều được lĩnh nhiều tiền lương lại lấy lòng giáo viên.

Chu Tiểu Vân đến cổng trường đại học công lập N tầm năm rưỡi, tính thời gian lúc này Lý Thiên Vũ sắp về phòng trực ban.

Đứng ngoài cổng nhìn vào phòng trực ban, chỉ thấy một bảo vệ canh cửa đứng đó. Cô định dạo quanh một vòng trường giết thời gian. Chưa đi mấy bước đã nghe đằng sau truyền đến gọi kinh hỉ.

"Tiểu Vân!"

Lý Thiên Vũ cứ tưởng mình hoa mắt. Chu Tiểu Vân cười tươi rất đẹp.

Lý Thiên Vũ kích động ôm cô thật chặt: "Anh thật sự quá hạnh phú!" Còn muốn một hôn nồng nhiệt.

Chu Tiểu Vân vội vã dùng tay che môi anh: "Nè, trời chưa tối mà!" Hơn nữa, trong sân trường rộng lớn không phải không có một bóng người. Cô không dũng cảm đến độ giữa ban ngày ban mặt trình diễn tiết mục nóng bỏng.

Lý Thiên Vũ cúi đầu cười hôn lòng bàn tay cô: "Nghe lời em, đến tối anh sẽ….." Bị Chu Tiểu Vân đập một cái, cuối cùng nuốt câu tiếp theo định nói trở vào.

Nhiều ngày không gặp, Lý Thiên Vũ cảm thấy hình như cô càng đẹp hơn, nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ nhìn không được tự nhiên: "Không phải chưa nhìn thấy em, nhìn chằm chằm em làm gì?"

Lý Thiên Vũ dịu dàng nói: "Thời gian dài không gặp em, anh rất nhớ em. Em có nhớ anh không?"

Chu Tiểu Vân không chịu trả lời.

Đáng ghét, không nhớ thì lên trường sớm, đến đây à? Không nên bắt người ta chính miệng nói ra, không chịu nói.

Lý Thiên Vũ ép hỏi nửa ngày không được câu trả lời, giả vờ thất vọng thở dài.

Chu Tiểu Vân không đành lòng thấy dáng vẻ anh ủ rũ, biết rõ anh giả vờ vẫn mềm lòng. Nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Nháy mắt vẻ mặt Lý Thiên Vũ lại rạng rỡ như ánh mặt trời. Lý Thiên Vũ ôm Chu Tiểu Vân đi ra ngoài, cô định tránh ra. Thầm nghĩ đi kiểu này thân thiết quá.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Sợ cái gì, trường học chẳng có mấy người. Hơn nữa, anh ước gì mọi người trong thiên hạ đều thấy!"

Hai người đang cười đùa, trên con đường phía trước gặp một người không tưởng tượng được. Thiệu Sắc Vi!

Thiệu Sắc Vi hiển nhiên không ngờ Chu Tiểu Vân sẽ xuất hiện ở đây, dáng vẻ còn rất thân thiết với Lý Thiên Vũ, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ.

Chu Tiểu Vân vội vã rút khỏi tay Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ thấy bạn gái thân yêu giữ khoảng cách gần nửa mét với mình, trong lòng có chút không thoải mái, liên đới chào hỏi Thiệu Sắc Vi có chút lãnh lãnh đạm đạm : "Thiệu Sắc Vi, sao cậu lại tới đây?"

Thiệu Sắc Vi giả vờ không có chuyện gì cười nói: "Thời gian trước tớ đến bên này, dù sao cũng không có việc gì. Nên đến tìm cậu."

Trong lòng Chu Tiểu Vân thở dài trên mặt còn phải giả vờ không sao, chào Thiệu Sắc Vi một tiếng.

Bầu không khí giữa ba người nhất thời trở nên rất kỳ quái, có chút xấu hổ vi diệu.

Ăn xong bữa cơm chiều không được tự nhiên, Thiệu Sắc Vi thấy Lý Thiên Vũ không hề có ý tiễn mình về, bất đắc dĩ cáo từ. Cố ý nói trước mặt Chu Tiểu Vân: "Thiên Vũ, chờ mấy ngày nữa rảnh rỗi tớ lại tới tìm cậu."

Chu Tiểu Vân nhìn Thiệu Sắc Vi nhẹ nhàng đi xa nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Mặt nạ giả vờ cả buổi rốt cuộc rớt xuống.

Hừ, Thiên Vũ, cô còn chưa gọi thân thiết như vậy đâu! Thiệu Sắc Vi có ý gì? Chính diện khiêu chiến sao?

Lý Thiên Vũ mật thiết quan tâm nhất cử nhất động của Chu Tiểu Vân, thấy cô xị mặt ngược lại rất vui vẻ.

Chu Tiểu Vân cho tới bây giờ đều giấu giếm trái tim trong lòng rất ít biểu lộ bên ngoài, tình cảm lộ rõ ra ngoài như thế có phải nói lên cô ấy càng ngày càng quan tâm đến mình không?

355. Chương 354: Tình Địch

Nhị Nha rón rén lại gần phòng Chu Tiểu Vân, thấy chị đang mải viết, thò đầu sang xem.

Chu Tiểu Vân cảnh giác phát hiện sau lưng có người, lập tức cất hết toàn bộ thư trên bàn vào ngăn kéo.

Nhị Nha thấy đánh lén không thành công thất vọng thở dài: "Chị, chị đang viết thư cho bạn trai đúng không?!"

Chu Tiểu Vân đỏ mặt, trừng mắt: "Nhóc con, quản nhiều như vậy làm chi. Đi qua một bên!"

Năm nay nghỉ hè Lý Thiên Vũ đặc biệt chịu khó gửi thư tới. Một bức nối tiếp một bức làm Chu Tiểu Vân hồi âm không kịp.

Đôi mắt Nhị Nha liếc ngang liếc dọc: "Chị, ba bốn ngày chị có một phong thư. Đều là em giúp chị gạt ba mẹ. Chị đừng dễ giận như vậy, tiết lộ một chút, vị nhân sĩ thần bí kia là ai?"

Chu Tiểu Vân không để ý tới cô. Nhị Nha hỏi nửa ngày không hỏi được, đơn giản tìm băng ghế ngồi xuống, một bộ đóng quân trường kì.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn liền biết tối nay đừng nghĩ an ổn.

Nhị Nha kể cho chị khổ não của mình: "Chị, lớp chúng em có một nam sinh luôn viết thư tình cho em. Em sắp phiền chết!"

Đầu tiên Chu Tiểu Vân kinh ngạc, ngẫm lại Nhị Nha sắp lên cấp ba. Đến tuổi này con trai con gái yêu sớm là chuyện rất bình thường.

Lại nhìn Nhị Nha, Nhị Nha mười lăm tuổi thấp hơn Chu Tiểu Vân một chút. Khác với Chu Tiểu Vân tú lệ, ngũ quan của con bé thiên về xinh đẹp, là cô gái rất đáng chú ý.

Giờ đã như này, không biết sau này lớn lên còn đẹp đến cỡ nào!

Chu Tiểu Vân khuyên bảo em gái: "Nhị Nha, lúc này chuyện quan trọng nhất của em là học tập. Hiện tại không phải thời gian thích nam sinh. Tối thiểu cũng nên tới đại học lại nói. Biết không."

Nhị Nha nghe xong liên tục gật đầu.

Chu Tiểu Vân thấy con bé nghe lọt tai rất an ủi.

Em gái út à, sau này anh trai chị đều ra ngoài đọc sách, trong nhà còn lại một mình em. Em phải nỗ lực, cố gắng lên nha.

Mắt thấy nhanh đến ngày khai giảng, lòng Chu Tiểu Vân dần dần nôn nóng bất an.

Dù sao ở nhà không có việc gì, chi bằng lên trường sớm đi!

Khi Chu Tiểu Vân gọi điện thoại, Lưu Lộ vui mừng hô to: "Tớ đang muốn nói với cậu đây, ở nhà thật nhàm chán không bằng đến trường luôn!"

Tiểu Bảo đưa Chu Tiểu Vân đến bến xe, dặn dò: "Chị, em khai giảng muộn hơn chị. Chị đi trước, mấy ngày nữa em mới đi. Chờ em thu xếp xong, em đến tìm ngươi."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Một lần nữa đặt chân lên mảnh đất thành phố N, tâm tình dậy song tựa hồ cũng tìm được điểm bình tĩnh. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ ai về trở về trường người nấy.

Dàn xếp xong, Chu Tiểu Vân nhất thời vui vẻ hẳn lên.

Còn chờ gì nữa? Đi tìm Lý Thiên Vũ!

Chu Tiểu Vân kích động ngồi xe buýt, nghĩ thầm cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.

Lý Thiên Vũ nghỉ hè làm hai công việc, địa điểm đều cách trường học không xa. Vốn ký túc xa của trường nghỉ hè không cho sinh viên ở, không biết Lý Thiên Vũ dùng cách gì, cư nhiên lấy được chìa khóa phòng trực ban ở bên trong xem như trông coi. Còn lĩnh tiền lương làm part – time ngoài trường học.

Lý Thiên Vũ tự gọi đó là nhất cữ tam tiện! Mất ít tiền thuê phòng còn nhiều được lĩnh nhiều tiền lương lại lấy lòng giáo viên.

Chu Tiểu Vân đến cổng trường đại học công lập N tầm năm rưỡi, tính thời gian lúc này Lý Thiên Vũ sắp về phòng trực ban.

Đứng ngoài cổng nhìn vào phòng trực ban, chỉ thấy một bảo vệ canh cửa đứng đó. Cô định dạo quanh một vòng trường giết thời gian. Chưa đi mấy bước đã nghe đằng sau truyền đến gọi kinh hỉ.

"Tiểu Vân!"

Lý Thiên Vũ cứ tưởng mình hoa mắt. Chu Tiểu Vân cười tươi rất đẹp.

Lý Thiên Vũ kích động ôm cô thật chặt: "Anh thật sự quá hạnh phú!" Còn muốn một hôn nồng nhiệt.

Chu Tiểu Vân vội vã dùng tay che môi anh: "Nè, trời chưa tối mà!" Hơn nữa, trong sân trường rộng lớn không phải không có một bóng người. Cô không dũng cảm đến độ giữa ban ngày ban mặt trình diễn tiết mục nóng bỏng.

Lý Thiên Vũ cúi đầu cười hôn lòng bàn tay cô: "Nghe lời em, đến tối anh sẽ….." Bị Chu Tiểu Vân đập một cái, cuối cùng nuốt câu tiếp theo định nói trở vào.

Nhiều ngày không gặp, Lý Thiên Vũ cảm thấy hình như cô càng đẹp hơn, nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ nhìn không được tự nhiên: "Không phải chưa nhìn thấy em, nhìn chằm chằm em làm gì?"

Lý Thiên Vũ dịu dàng nói: "Thời gian dài không gặp em, anh rất nhớ em. Em có nhớ anh không?"

Chu Tiểu Vân không chịu trả lời.

Đáng ghét, không nhớ thì lên trường sớm, đến đây à? Không nên bắt người ta chính miệng nói ra, không chịu nói.

Lý Thiên Vũ ép hỏi nửa ngày không được câu trả lời, giả vờ thất vọng thở dài.

Chu Tiểu Vân không đành lòng thấy dáng vẻ anh ủ rũ, biết rõ anh giả vờ vẫn mềm lòng. Nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Nháy mắt vẻ mặt Lý Thiên Vũ lại rạng rỡ như ánh mặt trời. Lý Thiên Vũ ôm Chu Tiểu Vân đi ra ngoài, cô định tránh ra. Thầm nghĩ đi kiểu này thân thiết quá.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Sợ cái gì, trường học chẳng có mấy người. Hơn nữa, anh ước gì mọi người trong thiên hạ đều thấy!"

Hai người đang cười đùa, trên con đường phía trước gặp một người không tưởng tượng được. Thiệu Sắc Vi!

Thiệu Sắc Vi hiển nhiên không ngờ Chu Tiểu Vân sẽ xuất hiện ở đây, dáng vẻ còn rất thân thiết với Lý Thiên Vũ, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ.

Chu Tiểu Vân vội vã rút khỏi tay Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ thấy bạn gái thân yêu giữ khoảng cách gần nửa mét với mình, trong lòng có chút không thoải mái, liên đới chào hỏi Thiệu Sắc Vi có chút lãnh lãnh đạm đạm : "Thiệu Sắc Vi, sao cậu lại tới đây?"

Thiệu Sắc Vi giả vờ không có chuyện gì cười nói: "Thời gian trước tớ đến bên này, dù sao cũng không có việc gì. Nên đến tìm cậu."

Trong lòng Chu Tiểu Vân thở dài trên mặt còn phải giả vờ không sao, chào Thiệu Sắc Vi một tiếng.

Bầu không khí giữa ba người nhất thời trở nên rất kỳ quái, có chút xấu hổ vi diệu.

Ăn xong bữa cơm chiều không được tự nhiên, Thiệu Sắc Vi thấy Lý Thiên Vũ không hề có ý tiễn mình về, bất đắc dĩ cáo từ. Cố ý nói trước mặt Chu Tiểu Vân: "Thiên Vũ, chờ mấy ngày nữa rảnh rỗi tớ lại tới tìm cậu."

Chu Tiểu Vân nhìn Thiệu Sắc Vi nhẹ nhàng đi xa nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Mặt nạ giả vờ cả buổi rốt cuộc rớt xuống.

Hừ, Thiên Vũ, cô còn chưa gọi thân thiết như vậy đâu! Thiệu Sắc Vi có ý gì? Chính diện khiêu chiến sao?

Lý Thiên Vũ mật thiết quan tâm nhất cử nhất động của Chu Tiểu Vân, thấy cô xị mặt ngược lại rất vui vẻ.

Chu Tiểu Vân cho tới bây giờ đều giấu giếm trái tim trong lòng rất ít biểu lộ bên ngoài, tình cảm lộ rõ ra ngoài như thế có phải nói lên cô ấy càng ngày càng quan tâm đến mình không?

356. Chương 355: Hiểu Lầm Nhỏ

Chu Tiểu Vân nhìn vẻ mặt Lý Thiên Vũ cười đắc ý trong lòng rất khó chịu.

Cô lạnh lùng nói: "U, mỹ nhân đã tìm tới cửa, anh rất đắc ý a rất vui vẻ a! Có muốn hiện tại đuổi theo liền không?"

Lý Thiên Vũ nghĩ thầm một vừa hai phải thôi, chọc Chu Tiểu Vân mất hứng hoa chẳng hái được: "Tiểu Vân, bao năm qua anh toàn tâm toàn ý với em, đã bao giờ liếc nhìn cô gái khác đâu? Hơn nữa, nếu anh muốn ở cùng một chỗ với Thiệu Sắc Vi sợ rằng cấp ba đã hạ thủ, sao kéo dài đến giờ, em phải tin anh!"

Sắc mặt Chu Tiểu Vân hơi dịu xuống.

Cũng đúng, Thiệu Sắc Vi từ cấp ba đã có ý với Lý Thiên Vũ, khi đó cô hờ hững với anh cũng không thấy anh dời mục tiêu. Tạm thời tin Lý Thiên Vũ nói anh toàn tâm toàn ý với mình!

Nghĩ thông suốt điều này Chu Tiểu Vân lại có tâm trạng nói đùa: "Xem ra Thiệu Sắc Vi thật sự rất có tình cảm với anh nha. Con gái theo đuổi con trai cần rất nhiều dũng khí."

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc: "Đó là chuyện của cô ấy, chúng ta có thể không nhắc đến cô ấy không. Lâu lắm mới gặp một lần, nhớ em chết đi được. Khung cảnh lãng mạn này mà thảo luận về một người ngoài chẳng phải rất lãng phí? Đến, qua đây, cho anh hôn một cái!"

Chu Tiểu Vân cười né tránh, hai người vui đùa ầm ĩ.

Sau này trong cuộc sống, lúc Chu Tiểu Vân yên tĩnh chung quy không tự chủ nghĩ đến Thiệu Sắc Vi.

Thật không ngờ có một ngày cô và Thiệu Sắc Vi sẽ trở thành tình địch.

Có một cô gái ưu tú như thế luôn nhìn chằm chặp Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân có chút khẩn trương lại có chút kiêu ngạo.

Bạn trai của mình được cô gái khác thích đối với cô chính là một cảnh báo không lớn không nhỏ!

Lý Thiên Vũ ở trong điện thoại nghe Chu Tiểu Vân nói đùa "Giờ em phải trông chừng anh thật chặt, phòng ngừa bị cô gái khác cướp đi" cười không khép miệng được.

Theo cấp hai lên cấp ba rồi đến đại học, từ trước đến nay đều là anh nơm nớp lo sợ lo lắng có nam sinh thích Chu Tiểu Vân theo đuổi cô. Rốt cuộc có một ngày, cô để ý đến anh như vậy.

Trong câu nói nhẹ nhàng ấy là một mảnh tâm ý của cô ấy. Lý Thiên Vũ cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc, sắp tràn ra khỏi lồng ngực mất.

Sau khi Tiểu Bảo khai giảng phải tập quân sự, chờ tập quân sự kết thúc đến tìm chị.

Chu Tiểu Vân quan sát Tiểu Bảo đen hẳn đi cười nói: "Mấy ngày tập quân sự em đen đi nhiều đó!"

Tiểu Bảo từ trước đến nay trắng nõn thanh tú không thua con gái, Chu Tiểu Vân cứ lo lắng Tiểu Bảo rất gầy quá yếu ớt. Hiện tại xem ra, bị phơi đen Tiểu Bảo vẫn là một anh chàng rất đẹp trai. Khác với kiểu tuấn lãng man lỳ của anh trai Đại Bảo, Tiểu Bảo thuộc kiểu tuấn tú.

Tiểu Bảo nghe xong cười nói: "Em muốn phơi đen đi ấy chứ, đỡ bị trêu là bạch diện thư sinh."

Bạch diện thư sinh? Thực sự chuẩn xác a! Chu Tiểu Vân mỉm cười.

Tiểu Bảo ngắm nhìn chị gái dung quang tỏa sáng, phát hiện hình như chị ấy hoạt bát và sáng sủa hơn hẳn trước đây.

Trước đây Chu Tiểu Vân đương nhiên cũng đẹp, nhưng chỉ như một đầm nước tĩnh lặng. Hiện tại quanh người chị ấy có sự quyến rũ khó tả, giống như một đóa hoa hé nở.

Trong lòng Tiểu Bảo thầm đoán, chắc chị đang yêu! Thư từ suốt mùa hè, đương nhiên Tiểu Bảo trong lòng đều biết, xem ra là bạn trai chị ấy viết.

Chu Tiểu Vân dẫn Tiểu Bảo tới căng tin trường học ăn cơm: "Tiểu Bảo, căng tin trường học bọn chị có mấy món rau xào ăn cực kì ngon. Hai chúng ta hôm nay sẽ không ra bên ngoài ăn cơm, ở đó chọn mấy món."

Tiểu Bảo cười nói: "Ăn cái gì cũng được, dù sao em không kén ăn."

Không kén ăn á? Chu Tiểu Vân cười. Hồi bé Tiểu Bảo cực kì kén ăn, về sau được cô từng bước hướng dẫn mới thành không kiêng ăn gì. Điểm này có công lao rất lớn của cô!

Hai chị em thân thân thiết thiết vừa đi vừa nói.

Người không biết nói chưa biết chừng sẽ cho rằng đây là một đôi! Tưởng Tiêu Đan đã hiểu lầm.

Cô vừa chơi bóng rổ vọt vào ký túc xá tắm qua rồi đến căng tin dùng cơm, vừa vặn gặp lúc Chu Tiểu Vân đang giới thiệu cho em trai bảo bối của mình.

Tưởng Tiêu Đan liếc mắt một cái thấy hai chị em Chu Tiểu Vân cười cười nói nói. Cô nhíu mày gọi Chu Tiểu Vân một tiếng.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn là Tưởng Tiêu Đan: "Tiêu Đan, qua đây ăn cùng bọn tớ đi!"

Tưởng Tiêu Đan đáp một tiếng, bê cơm ngồi xuống.

Tiểu Bảo nói với chị một tiếng: "Em qua bên kia bê bát canh." Sau đó liền đi.

Tưởng Tiêu Đan tranh thủ lúc này nhanh nhảu khuyên Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, cậu không thể lưỡng lự. Lý Thiên Vũ là một nam sinh rất tốt, có bạn trai như vậy cậu nên thấy đủ. Ngàn vạn lần đừng làm chuyện bắt cá hai tay!"

Sau Chu Tiểu Vân khi nghe xong ngạc nhiên, chờ kịp phản ứng cười ngặt nghẽo.

Tưởng Tiêu Đan bị cười mạc danh kỳ diệu: "Làm sao vậy? Tớ nói sai gì à?"

Chu Tiểu Vân nhịn cười nói: "Cậu nói đến ai vậy, nam sinh kia là em ruột tớ, tên Chu Chí Lương. Năm nay vừa thi đậu Đại học y khoa N, kết thúc tập quân sự đến chơi."

Tưởng Tiêu Đan líu lưỡi.

Sau khi Tiểu Bảo về, Chu Tiểu Vân trịnh trọng giới thiệu hai người.

Tưởng Tiêu Đan vừa chào hỏi Tiểu Bảo vừa quan sát Tiểu Bảo, nãy không nhìn kỹ, hiện tại mới phát hiện hai chị em có năm phần tương tự. Đứng chung một chỗ liếc mắt có thể nhìn ra là chị em.

Tưởng Tiêu Đan lần thứ hai vì mình không có ánh mắt xấu hổ một phen.

Chờ Tiểu Bảo đi, Tưởng Tiêu Đan nói với cô: "Tiểu Vân, em trai cậu thật tuấn tú. Tớ rất ít nhìn thấy chàng trai nào xinh trai như vậy! Hơn nữa còn anh cậu và cậu nữa, mấy anh em nhà cậu đều là nhân trung long phượng."

Chu Tiểu Vân nghe Tưởng Tiêu Đan tâng bốc từ chối thì bất kính, nhưng nghe được có người tán dương Tiểu Bảo cô đặc biệt vui vẻ và kiêu ngạo. Tâm trạng này giống hệt như lúc nghe được có người tán thưởng anh trai cô.

Tiền Đóa Đóa cũng cảm thán với Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, em trai em xinh zai ghê. Làm sao bây giờ? Hình như chị muốn di tình biệt luyến thích em trai em rồi."

Chu Tiểu Vân cười đến mức không dậy nổi.

Tiền Đóa Đóa vẫn nhớ mãi không quên đối với Đại Bảo, rất nhiều lần than thở với cô "Sao anh em không tới tìm em a".

Đại Bảo vừa có thời gian sẽ đi tìm Lưu Lộ, đâu rảnh đến tìm cô em gái này chứ! Con trai lúc yêu đặc biệt trọng sắc khinh muội là chuyện rất bình thường.

Chu Tiểu Vân nhắc khéo Tiền Đóa Đóa: "Anh em luôn thích một nữ sinh, có thời gian anh ấy chạy đến chỗ người ấy, làm gì có thời gian đến thăm em."

Tiền Đóa Đóa rất mất mát. Đương nhiên cô nghe ra ý trong lời Chu Tiểu Vân, xem ra Đại Bảo không có tình cảm gì với mình, đều là cô đơn phương…

Một lúc sau, Tiền Đóa Đóa tiếp nhận sự thật không thể không tiếp nhận này. Thực ra, nam sinh theo đuổi cô có cả đống, không biết tại sao, Tiền Đóa Đóa không nhìn trúng.

Bởi vì trong lòng có một chàng trai ưu tú, cho nên không nhìn thuận mắt các nam sinh khác…

357. Chương 355: Hiểu Lầm Nhỏ

Chu Tiểu Vân nhìn vẻ mặt Lý Thiên Vũ cười đắc ý trong lòng rất khó chịu.

Cô lạnh lùng nói: "U, mỹ nhân đã tìm tới cửa, anh rất đắc ý a rất vui vẻ a! Có muốn hiện tại đuổi theo liền không?"

Lý Thiên Vũ nghĩ thầm một vừa hai phải thôi, chọc Chu Tiểu Vân mất hứng hoa chẳng hái được: "Tiểu Vân, bao năm qua anh toàn tâm toàn ý với em, đã bao giờ liếc nhìn cô gái khác đâu? Hơn nữa, nếu anh muốn ở cùng một chỗ với Thiệu Sắc Vi sợ rằng cấp ba đã hạ thủ, sao kéo dài đến giờ, em phải tin anh!"

Sắc mặt Chu Tiểu Vân hơi dịu xuống.

Cũng đúng, Thiệu Sắc Vi từ cấp ba đã có ý với Lý Thiên Vũ, khi đó cô hờ hững với anh cũng không thấy anh dời mục tiêu. Tạm thời tin Lý Thiên Vũ nói anh toàn tâm toàn ý với mình!

Nghĩ thông suốt điều này Chu Tiểu Vân lại có tâm trạng nói đùa: "Xem ra Thiệu Sắc Vi thật sự rất có tình cảm với anh nha. Con gái theo đuổi con trai cần rất nhiều dũng khí."

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc: "Đó là chuyện của cô ấy, chúng ta có thể không nhắc đến cô ấy không. Lâu lắm mới gặp một lần, nhớ em chết đi được. Khung cảnh lãng mạn này mà thảo luận về một người ngoài chẳng phải rất lãng phí? Đến, qua đây, cho anh hôn một cái!"

Chu Tiểu Vân cười né tránh, hai người vui đùa ầm ĩ.

Sau này trong cuộc sống, lúc Chu Tiểu Vân yên tĩnh chung quy không tự chủ nghĩ đến Thiệu Sắc Vi.

Thật không ngờ có một ngày cô và Thiệu Sắc Vi sẽ trở thành tình địch.

Có một cô gái ưu tú như thế luôn nhìn chằm chặp Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân có chút khẩn trương lại có chút kiêu ngạo.

Bạn trai của mình được cô gái khác thích đối với cô chính là một cảnh báo không lớn không nhỏ!

Lý Thiên Vũ ở trong điện thoại nghe Chu Tiểu Vân nói đùa "Giờ em phải trông chừng anh thật chặt, phòng ngừa bị cô gái khác cướp đi" cười không khép miệng được.

Theo cấp hai lên cấp ba rồi đến đại học, từ trước đến nay đều là anh nơm nớp lo sợ lo lắng có nam sinh thích Chu Tiểu Vân theo đuổi cô. Rốt cuộc có một ngày, cô để ý đến anh như vậy.

Trong câu nói nhẹ nhàng ấy là một mảnh tâm ý của cô ấy. Lý Thiên Vũ cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc, sắp tràn ra khỏi lồng ngực mất.

Sau khi Tiểu Bảo khai giảng phải tập quân sự, chờ tập quân sự kết thúc đến tìm chị.

Chu Tiểu Vân quan sát Tiểu Bảo đen hẳn đi cười nói: "Mấy ngày tập quân sự em đen đi nhiều đó!"

Tiểu Bảo từ trước đến nay trắng nõn thanh tú không thua con gái, Chu Tiểu Vân cứ lo lắng Tiểu Bảo rất gầy quá yếu ớt. Hiện tại xem ra, bị phơi đen Tiểu Bảo vẫn là một anh chàng rất đẹp trai. Khác với kiểu tuấn lãng man lỳ của anh trai Đại Bảo, Tiểu Bảo thuộc kiểu tuấn tú.

Tiểu Bảo nghe xong cười nói: "Em muốn phơi đen đi ấy chứ, đỡ bị trêu là bạch diện thư sinh."

Bạch diện thư sinh? Thực sự chuẩn xác a! Chu Tiểu Vân mỉm cười.

Tiểu Bảo ngắm nhìn chị gái dung quang tỏa sáng, phát hiện hình như chị ấy hoạt bát và sáng sủa hơn hẳn trước đây.

Trước đây Chu Tiểu Vân đương nhiên cũng đẹp, nhưng chỉ như một đầm nước tĩnh lặng. Hiện tại quanh người chị ấy có sự quyến rũ khó tả, giống như một đóa hoa hé nở.

Trong lòng Tiểu Bảo thầm đoán, chắc chị đang yêu! Thư từ suốt mùa hè, đương nhiên Tiểu Bảo trong lòng đều biết, xem ra là bạn trai chị ấy viết.

Chu Tiểu Vân dẫn Tiểu Bảo tới căng tin trường học ăn cơm: "Tiểu Bảo, căng tin trường học bọn chị có mấy món rau xào ăn cực kì ngon. Hai chúng ta hôm nay sẽ không ra bên ngoài ăn cơm, ở đó chọn mấy món."

Tiểu Bảo cười nói: "Ăn cái gì cũng được, dù sao em không kén ăn."

Không kén ăn á? Chu Tiểu Vân cười. Hồi bé Tiểu Bảo cực kì kén ăn, về sau được cô từng bước hướng dẫn mới thành không kiêng ăn gì. Điểm này có công lao rất lớn của cô!

Hai chị em thân thân thiết thiết vừa đi vừa nói.

Người không biết nói chưa biết chừng sẽ cho rằng đây là một đôi! Tưởng Tiêu Đan đã hiểu lầm.

Cô vừa chơi bóng rổ vọt vào ký túc xá tắm qua rồi đến căng tin dùng cơm, vừa vặn gặp lúc Chu Tiểu Vân đang giới thiệu cho em trai bảo bối của mình.

Tưởng Tiêu Đan liếc mắt một cái thấy hai chị em Chu Tiểu Vân cười cười nói nói. Cô nhíu mày gọi Chu Tiểu Vân một tiếng.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn là Tưởng Tiêu Đan: "Tiêu Đan, qua đây ăn cùng bọn tớ đi!"

Tưởng Tiêu Đan đáp một tiếng, bê cơm ngồi xuống.

Tiểu Bảo nói với chị một tiếng: "Em qua bên kia bê bát canh." Sau đó liền đi.

Tưởng Tiêu Đan tranh thủ lúc này nhanh nhảu khuyên Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, cậu không thể lưỡng lự. Lý Thiên Vũ là một nam sinh rất tốt, có bạn trai như vậy cậu nên thấy đủ. Ngàn vạn lần đừng làm chuyện bắt cá hai tay!"

Sau Chu Tiểu Vân khi nghe xong ngạc nhiên, chờ kịp phản ứng cười ngặt nghẽo.

Tưởng Tiêu Đan bị cười mạc danh kỳ diệu: "Làm sao vậy? Tớ nói sai gì à?"

Chu Tiểu Vân nhịn cười nói: "Cậu nói đến ai vậy, nam sinh kia là em ruột tớ, tên Chu Chí Lương. Năm nay vừa thi đậu Đại học y khoa N, kết thúc tập quân sự đến chơi."

Tưởng Tiêu Đan líu lưỡi.

Sau khi Tiểu Bảo về, Chu Tiểu Vân trịnh trọng giới thiệu hai người.

Tưởng Tiêu Đan vừa chào hỏi Tiểu Bảo vừa quan sát Tiểu Bảo, nãy không nhìn kỹ, hiện tại mới phát hiện hai chị em có năm phần tương tự. Đứng chung một chỗ liếc mắt có thể nhìn ra là chị em.

Tưởng Tiêu Đan lần thứ hai vì mình không có ánh mắt xấu hổ một phen.

Chờ Tiểu Bảo đi, Tưởng Tiêu Đan nói với cô: "Tiểu Vân, em trai cậu thật tuấn tú. Tớ rất ít nhìn thấy chàng trai nào xinh trai như vậy! Hơn nữa còn anh cậu và cậu nữa, mấy anh em nhà cậu đều là nhân trung long phượng."

Chu Tiểu Vân nghe Tưởng Tiêu Đan tâng bốc từ chối thì bất kính, nhưng nghe được có người tán dương Tiểu Bảo cô đặc biệt vui vẻ và kiêu ngạo. Tâm trạng này giống hệt như lúc nghe được có người tán thưởng anh trai cô.

Tiền Đóa Đóa cũng cảm thán với Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, em trai em xinh zai ghê. Làm sao bây giờ? Hình như chị muốn di tình biệt luyến thích em trai em rồi."

Chu Tiểu Vân cười đến mức không dậy nổi.

Tiền Đóa Đóa vẫn nhớ mãi không quên đối với Đại Bảo, rất nhiều lần than thở với cô "Sao anh em không tới tìm em a".

Đại Bảo vừa có thời gian sẽ đi tìm Lưu Lộ, đâu rảnh đến tìm cô em gái này chứ! Con trai lúc yêu đặc biệt trọng sắc khinh muội là chuyện rất bình thường.

Chu Tiểu Vân nhắc khéo Tiền Đóa Đóa: "Anh em luôn thích một nữ sinh, có thời gian anh ấy chạy đến chỗ người ấy, làm gì có thời gian đến thăm em."

Tiền Đóa Đóa rất mất mát. Đương nhiên cô nghe ra ý trong lời Chu Tiểu Vân, xem ra Đại Bảo không có tình cảm gì với mình, đều là cô đơn phương…

Một lúc sau, Tiền Đóa Đóa tiếp nhận sự thật không thể không tiếp nhận này. Thực ra, nam sinh theo đuổi cô có cả đống, không biết tại sao, Tiền Đóa Đóa không nhìn trúng.

Bởi vì trong lòng có một chàng trai ưu tú, cho nên không nhìn thuận mắt các nam sinh khác…

358. Chương 356: Cãi Nhau

Có vị khách làm Chu Tiểu Vân rất bất ngờ đến tìm cô.

Chu Tiểu Vân nghe bạn học chuyển lời: "Chu Tiểu Vân, có một người tự xưng là bạn học cũ của cậu đến tìm."

Chu Tiểu Vân để sách trong tay xuống ra khỏi phòng học, vừa nhìn liền ngẩn người.

Bóng lưng quen thuộc kia là Thiệu Sắc Vi!

Chu Tiểu Vân đi tới, khách khí nói: "Không ngờ hôm nay cậu đến tìm tôi." Thiệu Sắc Vi và cô rất ít gặp gỡ, từ lúc lên đại học, tuy nói ở cùng một thành phố nửa năm không gặp một lần.

Vì thế, nhìn thấy Thiệu Sắc Vi đến tìm, trong lòng Chu Tiểu Vân ngạc nhiên. Không khỏi suy đoán lý do cô ấy đến. Chẳng lẽ là.....

Thiệu Sắc Vi ý vị khó dò cười cười: "Tôi suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định tới tìm cậu. Đi thôi. Chúng ta ra bên ngoài tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện."

Chu Tiểu Vân yên lặng đi cùng Thiệu Sắc Vi tới núi giả trong Đại học N, gần đó vừa vặn có ghế đá bàn đá. Hai người sau khi ngồi xuống nhất thời im lặng.

Chu Tiểu Vân thấy Thiệu Sắc Vi tâm sự nặng nề rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: "Cậu đặc biệt tới tìm tôi nhất định có việc. Có gì cậu cứ nói."

Thiệu Sắc Vi nhìn thẳng vào mắt Chu Tiểu Vân: "Tôi đến đây chính là muốn hỏi cậu, cậu có thích Lý Thiên Vũ không?"

Chu Tiểu Vân sửng sốt, hỏi ngược lại: "Vấn đề này hình như không liên quan đến cậu!"

Chu Tiểu Vân phát giác Thiệu Sắc Vi hình như có ý đồ bất thiện thái độ cũng lãnh đạm rất nhiều. Có thích Lý Thiên Vũ không Vấn đề? này Thiệu Sắc Vi hỏi có phần buồn cười, cô có tư cách gì đến hỏi thay anh?

Thiệu Sắc Vi đơn giản nói một lần hết lòng mình: "Bởi vì tôi rất thích Lý Thiên Vũ, vì thế tôi thái độ của cậu. Nếu cậu không thích cậu ấy, xin cậu không nên cho cậu ấy hi vọng. Nếu cậu cũng thích cậu ấy, như vậy, tôi muốn cạnh tranh công bằng với cậu."

Chu Tiểu Vân bị Thiệu Sắc Vi nói làm dở khóc dở cười: "Cậu nói lời này có phần quá buồn cười, Lý Thiên Vũ tự nhiên có ý nghĩ của riêng mình, hai chúng ta có tư cách gì bàn luận cạnh tranh công bằng." Mấu chốt phải nhìn Lý Thiên Vũ thích ai có được không. Thật là cư nhiên ở trên người cô trình diễn tiết mục tranh giành tình nhân.

Chu Tiểu Vân xác định mình không thích cảm giác này, rất không thích. Cô gái khác thích bạn trai mình còn quang minh chính đại tìm tới cửa khiêu chiến với mình? Trong lòng cô khó chịu cực kỳ.

Thiệu Sắc Vi cố chấp nói: "Tôi biết cậu ấy thích cậu, thế nhưng tôi không định buông tha. Cho dù hai người các cậu hiện tại thành một đôi. Tôi cũng không muốn buông tay, tôi có quyền lợi theo đuổi người trong lòng."

Chu Tiểu Vân trả lời lại một cách mỉa mai: "Cái cậu gọi là quyền lợi theo đuổi người trong lòng hình như không thèm để ý đến người khác tình nguyện không, Lý Thiên Vũ tình nguyện à?"

Thiệu Sắc Vi cắn môi nói: "Tôi sẽ khiến cậu ấy tình nguyện."

Chậc, quả thực là trần trụi khiêu khích a!

Chu Tiểu Vân cho dù tốt tính cũng không kháng cự được : "Như vậy tùy của cậu đi! Hà tất còn đặc biệt đến báo cho tôi biết một tiếng! Xin lỗi, tôi có việc đi trước, cậu cứ tự tiện. Tôi nghĩ, cậu cũng không muốn muốn tôi làm bạn!"

Chu Tiểu Vân phẩy tay áo bỏ đi. Lửa giận chưa từng có trào dâng trong lòng cô.

Thiệu Sắc Vi quá tự quyết định. Quả thực không đặt người khác trong mắt.

Hừ, đừng nói cô hiện tại đã là một đôi với Lý Thiên Vũ, dù cho không là một đôi. Vì buổi nói chuyện này của Thiệu Sắc Vi, Chu Tiểu Vân cũng quyết định bảo vệ tình yêu của mình.

Cô gái nào muốn nhòm ngó Lý Thiên Vũ cút sang một bên, Chu Tiểu Vân buồn bực cả buổi trưa, thực sự không nhịn được chủ động gọi điện thoại cho Lý Thiên Vũ. Nghe điện thoại chính là một bạn nam cùng phòng Lý Thiên Vũ. Nói Lý Thiên Vũ không ở.

Chu Tiểu Vân suy nghĩ miên man: không ở? Anh không ở ký túc mà đi đâu vậy? Hôm nay hẳn là anh rảnh a! Dựa theo thói quen của anh lúc này sớm nên gọi điện thoại tới.

Chẳng lẽ, Thiệu Sắc Vi đi tìm mình xong lại tìm anh? Càng nghĩ càng có khả năng này.

Chu Tiểu Vân thấp thỏm bất an. Trong đầu tự động nhảy ra cảnh tượng:

Thiệu Sắc Vi liếc mắt đưa tình nhìn Lý Thiên Vũ nói: "Lý Thiên Vũ. Em thích anh từ rất lâu rồi."

Lý Thiên Vũ đầu tiên chân tay luống cuống, sau đó ỡm ờ tiếp nhận Thiệu Sắc Vi nhào tới ôm ấp. Hai người thân thiết rúc vào với nhau. Dựa vào càng gần….

Dừng dừng dừng! Đừng loạn tưởng, Chu Tiểu Vân ra lệnh cho chính mình.

Phải tin tưởng Lý Thiên Vũ. Anh ấy không phải loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ. Đúng như lời anh nói. Nếu anh thích Thiệu Sắc Vi từ lúc cao cấp ba đã ở chung với cô ta. Đâu cần chờ tới bây giờ?

Trong lòng Chu Tiểu Vân không ngừng an ủi chính mình như vậy.

Thế nhưng, thời gian trôi đi Lý Thiên Vũ vẫn không điện thoại cho cô. Chu Tiểu Vân càng ngày càng bất an.

Các suy nghĩ lung tung chạy loạn trong đầu. Quả thực không cách nào khống chế được.

Chu Tiểu Vân oán hận liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Đã tám giờ rưỡi.

Lý Thiên Vũ, em cho anh nửa tiếng, nếu anh trước chín giờ không điện thoại cho em, anh nhất định chết chắc.

Thời gian chờ đợi dường như trôi qua đặc biệt chậm, kim đồng hồ không nhanh không chậm đi về phía trước.

Tưởng Tiêu Đan tắm trở về, thấy sắc mặt Chu Tiểu Vân không vui ngồi cạnh điện thoại nói đùa: "A, đang đợi điện thoại của Lý Thiên Vũ hả! Ngày xưa sớm chủ động gọi tới. Hôm nay sao vậy, làm cho Chu đại tiểu thư của chúng ta chờ điện thoại?"

Một phen nói trúng chỗ đau của cô, Chu Tiểu Vân không nói gì, có lệ đáp hai câu.

Tưởng Tiêu Đan nhìn ra tâm trạng cô không tốt, quan tâm hỏi nguyên nhân: "Tiểu Vân, sao thế. Cãi nhau với Lý Thiên Vũ à?"

Chu Tiểu Vân khẽ hừ một tiếng: "Không có." Nhưng sắp rồi.

Chu Tiểu Vân thực sự không nhịn được liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Chín giờ mười phút. Trong lòng cô bốc lửa giận.

Vừa vặn lúc này, chuông điện thoại vang lên, Chu Tiểu Vân không chút nghĩ ngợi nhận điện thoại: "Tìm ai?"

Đầu kia Lý Thiên Vũ không biết chuyện cười nói: "Tìm Chu Tiểu Vân đáng yêu xinh đẹp nhất."

Chu Tiểu Vân tức không có chỗ trút: "Anh còn biết đường gọi điện à? Cả tối anh đi đâu? Đừng nói với tôi tối nay anh đi dạy."

Hôm nay không phải ngày làm gia sư.

Lý Thiên Vũ lập tức biết Chu Tiểu Vân tức giận vì cái gì, vội vã giải thích: "Tiểu Vân. em hãy nghe anh nói. Hôm nay Thiệu Sắc Vi tới tìm anh, anh…."

Cái gì? Cư nhiên thật sự ở cùng Thiệu Sắc Vi? Chu Tiểu Vân lập tức cúp điện thoại.

Không đến mười giây sau, điện thoại reo đinh đinh đinh. Chu Tiểu Vân không chịu nghe điện thoại.

Tưởng Tiêu Đan bất đắc dĩ cầm micro: "Uy. Tìm Tiểu Vân à, cậu chờ một chút. Tiểu Vân, điện thoại Lý Thiên Vũ."

Chu Tiểu Vân đang nổi nóng: "Nói tớ không ở đây."

Tưởng Tiêu Đan "à" một tiếng nói vào tai nghe: "Tiểu Vân nói cô ấy không ở đây."

Nếu không phải Chu Tiểu Vân đang tức giận, sẽ cười ngay.

Lý Thiên Vũ nói lời hay nửa ngày, nhưng Chu Tiểu Vân không nghe điện thoại. Tưởng Tiêu Đan ở giữa truyền lời mệt chết đi được: "Tớ bảo Tiểu Vân này, mặc kệ thế nào, cậu nên cho Lý Thiên Vũ một cơ hội giải thích chứ!"

359. Chương 356: Cãi Nhau

Có vị khách làm Chu Tiểu Vân rất bất ngờ đến tìm cô.

Chu Tiểu Vân nghe bạn học chuyển lời: "Chu Tiểu Vân, có một người tự xưng là bạn học cũ của cậu đến tìm."

Chu Tiểu Vân để sách trong tay xuống ra khỏi phòng học, vừa nhìn liền ngẩn người.

Bóng lưng quen thuộc kia là Thiệu Sắc Vi!

Chu Tiểu Vân đi tới, khách khí nói: "Không ngờ hôm nay cậu đến tìm tôi." Thiệu Sắc Vi và cô rất ít gặp gỡ, từ lúc lên đại học, tuy nói ở cùng một thành phố nửa năm không gặp một lần.

Vì thế, nhìn thấy Thiệu Sắc Vi đến tìm, trong lòng Chu Tiểu Vân ngạc nhiên. Không khỏi suy đoán lý do cô ấy đến. Chẳng lẽ là.....

Thiệu Sắc Vi ý vị khó dò cười cười: "Tôi suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định tới tìm cậu. Đi thôi. Chúng ta ra bên ngoài tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện."

Chu Tiểu Vân yên lặng đi cùng Thiệu Sắc Vi tới núi giả trong Đại học N, gần đó vừa vặn có ghế đá bàn đá. Hai người sau khi ngồi xuống nhất thời im lặng.

Chu Tiểu Vân thấy Thiệu Sắc Vi tâm sự nặng nề rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: "Cậu đặc biệt tới tìm tôi nhất định có việc. Có gì cậu cứ nói."

Thiệu Sắc Vi nhìn thẳng vào mắt Chu Tiểu Vân: "Tôi đến đây chính là muốn hỏi cậu, cậu có thích Lý Thiên Vũ không?"

Chu Tiểu Vân sửng sốt, hỏi ngược lại: "Vấn đề này hình như không liên quan đến cậu!"

Chu Tiểu Vân phát giác Thiệu Sắc Vi hình như có ý đồ bất thiện thái độ cũng lãnh đạm rất nhiều. Có thích Lý Thiên Vũ không Vấn đề? này Thiệu Sắc Vi hỏi có phần buồn cười, cô có tư cách gì đến hỏi thay anh?

Thiệu Sắc Vi đơn giản nói một lần hết lòng mình: "Bởi vì tôi rất thích Lý Thiên Vũ, vì thế tôi thái độ của cậu. Nếu cậu không thích cậu ấy, xin cậu không nên cho cậu ấy hi vọng. Nếu cậu cũng thích cậu ấy, như vậy, tôi muốn cạnh tranh công bằng với cậu."

Chu Tiểu Vân bị Thiệu Sắc Vi nói làm dở khóc dở cười: "Cậu nói lời này có phần quá buồn cười, Lý Thiên Vũ tự nhiên có ý nghĩ của riêng mình, hai chúng ta có tư cách gì bàn luận cạnh tranh công bằng." Mấu chốt phải nhìn Lý Thiên Vũ thích ai có được không. Thật là cư nhiên ở trên người cô trình diễn tiết mục tranh giành tình nhân.

Chu Tiểu Vân xác định mình không thích cảm giác này, rất không thích. Cô gái khác thích bạn trai mình còn quang minh chính đại tìm tới cửa khiêu chiến với mình? Trong lòng cô khó chịu cực kỳ.

Thiệu Sắc Vi cố chấp nói: "Tôi biết cậu ấy thích cậu, thế nhưng tôi không định buông tha. Cho dù hai người các cậu hiện tại thành một đôi. Tôi cũng không muốn buông tay, tôi có quyền lợi theo đuổi người trong lòng."

Chu Tiểu Vân trả lời lại một cách mỉa mai: "Cái cậu gọi là quyền lợi theo đuổi người trong lòng hình như không thèm để ý đến người khác tình nguyện không, Lý Thiên Vũ tình nguyện à?"

Thiệu Sắc Vi cắn môi nói: "Tôi sẽ khiến cậu ấy tình nguyện."

Chậc, quả thực là trần trụi khiêu khích a!

Chu Tiểu Vân cho dù tốt tính cũng không kháng cự được : "Như vậy tùy của cậu đi! Hà tất còn đặc biệt đến báo cho tôi biết một tiếng! Xin lỗi, tôi có việc đi trước, cậu cứ tự tiện. Tôi nghĩ, cậu cũng không muốn muốn tôi làm bạn!"

Chu Tiểu Vân phẩy tay áo bỏ đi. Lửa giận chưa từng có trào dâng trong lòng cô.

Thiệu Sắc Vi quá tự quyết định. Quả thực không đặt người khác trong mắt.

Hừ, đừng nói cô hiện tại đã là một đôi với Lý Thiên Vũ, dù cho không là một đôi. Vì buổi nói chuyện này của Thiệu Sắc Vi, Chu Tiểu Vân cũng quyết định bảo vệ tình yêu của mình.

Cô gái nào muốn nhòm ngó Lý Thiên Vũ cút sang một bên, Chu Tiểu Vân buồn bực cả buổi trưa, thực sự không nhịn được chủ động gọi điện thoại cho Lý Thiên Vũ. Nghe điện thoại chính là một bạn nam cùng phòng Lý Thiên Vũ. Nói Lý Thiên Vũ không ở.

Chu Tiểu Vân suy nghĩ miên man: không ở? Anh không ở ký túc mà đi đâu vậy? Hôm nay hẳn là anh rảnh a! Dựa theo thói quen của anh lúc này sớm nên gọi điện thoại tới.

Chẳng lẽ, Thiệu Sắc Vi đi tìm mình xong lại tìm anh? Càng nghĩ càng có khả năng này.

Chu Tiểu Vân thấp thỏm bất an. Trong đầu tự động nhảy ra cảnh tượng:

Thiệu Sắc Vi liếc mắt đưa tình nhìn Lý Thiên Vũ nói: "Lý Thiên Vũ. Em thích anh từ rất lâu rồi."

Lý Thiên Vũ đầu tiên chân tay luống cuống, sau đó ỡm ờ tiếp nhận Thiệu Sắc Vi nhào tới ôm ấp. Hai người thân thiết rúc vào với nhau. Dựa vào càng gần….

Dừng dừng dừng! Đừng loạn tưởng, Chu Tiểu Vân ra lệnh cho chính mình.

Phải tin tưởng Lý Thiên Vũ. Anh ấy không phải loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ. Đúng như lời anh nói. Nếu anh thích Thiệu Sắc Vi từ lúc cao cấp ba đã ở chung với cô ta. Đâu cần chờ tới bây giờ?

Trong lòng Chu Tiểu Vân không ngừng an ủi chính mình như vậy.

Thế nhưng, thời gian trôi đi Lý Thiên Vũ vẫn không điện thoại cho cô. Chu Tiểu Vân càng ngày càng bất an.

Các suy nghĩ lung tung chạy loạn trong đầu. Quả thực không cách nào khống chế được.

Chu Tiểu Vân oán hận liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Đã tám giờ rưỡi.

Lý Thiên Vũ, em cho anh nửa tiếng, nếu anh trước chín giờ không điện thoại cho em, anh nhất định chết chắc.

Thời gian chờ đợi dường như trôi qua đặc biệt chậm, kim đồng hồ không nhanh không chậm đi về phía trước.

Tưởng Tiêu Đan tắm trở về, thấy sắc mặt Chu Tiểu Vân không vui ngồi cạnh điện thoại nói đùa: "A, đang đợi điện thoại của Lý Thiên Vũ hả! Ngày xưa sớm chủ động gọi tới. Hôm nay sao vậy, làm cho Chu đại tiểu thư của chúng ta chờ điện thoại?"

Một phen nói trúng chỗ đau của cô, Chu Tiểu Vân không nói gì, có lệ đáp hai câu.

Tưởng Tiêu Đan nhìn ra tâm trạng cô không tốt, quan tâm hỏi nguyên nhân: "Tiểu Vân, sao thế. Cãi nhau với Lý Thiên Vũ à?"

Chu Tiểu Vân khẽ hừ một tiếng: "Không có." Nhưng sắp rồi.

Chu Tiểu Vân thực sự không nhịn được liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Chín giờ mười phút. Trong lòng cô bốc lửa giận.

Vừa vặn lúc này, chuông điện thoại vang lên, Chu Tiểu Vân không chút nghĩ ngợi nhận điện thoại: "Tìm ai?"

Đầu kia Lý Thiên Vũ không biết chuyện cười nói: "Tìm Chu Tiểu Vân đáng yêu xinh đẹp nhất."

Chu Tiểu Vân tức không có chỗ trút: "Anh còn biết đường gọi điện à? Cả tối anh đi đâu? Đừng nói với tôi tối nay anh đi dạy."

Hôm nay không phải ngày làm gia sư.

Lý Thiên Vũ lập tức biết Chu Tiểu Vân tức giận vì cái gì, vội vã giải thích: "Tiểu Vân. em hãy nghe anh nói. Hôm nay Thiệu Sắc Vi tới tìm anh, anh…."

Cái gì? Cư nhiên thật sự ở cùng Thiệu Sắc Vi? Chu Tiểu Vân lập tức cúp điện thoại.

Không đến mười giây sau, điện thoại reo đinh đinh đinh. Chu Tiểu Vân không chịu nghe điện thoại.

Tưởng Tiêu Đan bất đắc dĩ cầm micro: "Uy. Tìm Tiểu Vân à, cậu chờ một chút. Tiểu Vân, điện thoại Lý Thiên Vũ."

Chu Tiểu Vân đang nổi nóng: "Nói tớ không ở đây."

Tưởng Tiêu Đan "à" một tiếng nói vào tai nghe: "Tiểu Vân nói cô ấy không ở đây."

Nếu không phải Chu Tiểu Vân đang tức giận, sẽ cười ngay.

Lý Thiên Vũ nói lời hay nửa ngày, nhưng Chu Tiểu Vân không nghe điện thoại. Tưởng Tiêu Đan ở giữa truyền lời mệt chết đi được: "Tớ bảo Tiểu Vân này, mặc kệ thế nào, cậu nên cho Lý Thiên Vũ một cơ hội giải thích chứ!"

360. Chương 357: Bảo Vệ Tình Yêu

Chu Tiểu Vân nghĩ không thể để cho Tưởng Tiêu Đan ở giữa làm khó cô ấy, miễn cưỡng nhận điện: "Muốn nói gì nói nhanh."

Lý Thiên Vũ đại hỉ: "Tiểu Vân, rốt cuộc e, chịu nói chuyện với anh! Em nghe anh giải thích, hôm nay Thiệu Sắc Vi đích xác tới tìm anh, anh vốn không muốn để ý, nhưng nghe cô ấy nói buổi sáng đến tìm anh em sẽ giận, anh sợ cô ấy nói cái gì đó chọc giận em bực mình, vì thế, anh cố thuyết phục cô ấy cả buổi. Em yên tâm, tâm ý của anh đối với ngươi tuyệt đối không thay đổi. Dù tiên nữ tới tìm anh cũng không liếc nhìn."

Chu Tiểu Vân bớt giận một ít: "Nói nghe hay lắm, ai biết anh ở cùng cô ta nói gì đó."

Lý Thiên Vũ thấy giọng điệu Chu Tiểu Vân có phần hòa hoãn rất vui vẻ: "Không nói dối em, hôm nay cô ấy tới xác thực thổ lộ tình cảm với anh. Em đừng giận, hãy nghe anh nói tiếp, ban đầu anh không tiện trực tiếp từ chối cô ấy, nói anh đã có bạn gái. Cô ấy không nên nói không quan tâm anh có bạn gái hay không, anh đàn nói với cô ấy kiếp này anh chỉ yêu một mình Chu Tiểu Vân, dây dưa mãi, cuối cùng đuổi đi được."

Chu Tiểu Vân không nói gì.

Lý Thiên Vũ ở đâu bên kia không được tiếp đáp lời vội vàng nói: "Tiểu Vân, anh nói đều là sự thật. Em phải tin anh."

Chu Tiểu Vân thở dài: "Em biết rồi, cứ như vậy đi, sau này gặp mặt lại nói."

Lý Thiên Vũ đành phải cúp điện thoại.

Buổi tối cô nằm trên giường trắng đêm khó ngủ.

Kỳ thực trong lòng cô tin Lý Thiên Vũ. Bởi vì, dù kiếp trước hay kiếp này, Lý Thiên Vũ không phải là người thích nói dối. Cô cũng tin Lý Thiên Vũ yêu mình, sẽ không dễ dàng bị lay động.

Thế nhưng, vừa nghĩ tới Thiệu Sắc Vi theo đuổi anh, trong lòng cô ngập tràn tư vị rất khó diễn tả. Giống như vật sở hữu của mình bị người khác mơ ước vậy….. Cảm giác cực kỳ khó chịu.

Chu Tiểu Vân mấy ngày liền mây mù âm ù, tâm tình luôn luôn hạ thấp.

Lý Thiên Vũ cuối tuần tìm đến cô, nhìn cô buồn bã ỉu xìu hoảng sợ: "Tiểu Vân, em sao vậy? Không thoải mái à?"

Chu Tiểu Vân trừng mắt lườm anh: "Không phải tại ngươi. Ai anh khắp nơi chọc ghẹo con gái, bây giờ người ta tới cửa đòi khiêu chiến với em kìa."

Lý Thiên Vũ vừa đắc ý vừa cười: "Em cứ yên tâm, anh vĩnh viễn thuộc về em." Còn khoa trương làm biểu tượng trái tim.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ chọc cười. Mây đen trong lòng thoáng cái tan phân nửa.

Cô và Lý Thiên Vũ đi ăn cơm, sau bữa cơm tâm trạng cô dần dần khôi phục như thường.

Lý Thiên Vũ nhìn tâm tình Chu Tiểu Vân chuyển biến tốt đẹp to gan nói đùa: "Tiểu Vân, em đừng nói anh chọc ghẹo người ta. Đám con trai vây xung quanh em chưa bao giờ dừng đâu. Cấp hai Lâm Ba, cấp ba là Mạnh Phàm còn có Uông Tử Kỳ kia, đại học là Giang Học Lỗi và hội trưởng của bọn em Tần Hàn....." Luôn làm hắn lo lắng hãi hùng sợ Chu Tiểu Vân bị người khác theo đuổi mất.

Chu Tiểu Vân Lý liếc mắt trừng Thiên Vũ: "Đừng nói mò, Tần Hãn đã có bạn gái." Nhưng có mang điểm dị tâm với cô là thật, Chu Tiểu Vân từ trước đến nay có thể tránh sẽ tránh xa anh ta.

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc nói: "Dù sao, anh kiên quyết không để cho bất cứ tên nào đến gần em, tới một, anh giải quyết một, đến hai, anh giải quyết một đôi."

Chu Tiểu Vân nghe Lý Thiên Vũ nói cũng nẩy lên ý chí chiến đấu.

Đúng vậy, Lý Thiên Vũ hiện tại đã là của cô... Ách, có nói nhanh quá, là bạn trai của cô. Bất luận cô gái nào cô sẽ chính diện nghênh chiến.

Tình yêu cần được bảo vệ.

Nghĩ thông suốt, Chu Tiểu Vân triệt để dứt bỏ không hài lòng mấy ngày trước.

Sau này Lý Thiên Vũ kinh hỉ phát hiện số lần Chu Tiểu Vân chủ động gọi điện thoại ình càng ngày càng nhiều.

Lý Thiên Vũ hưởng thụ nghe cô hỏi han ân cần dịu dàng quan tâm, cảm thấy thỉnh thoảng có nữ sinh như vậy xuất hiện gõ gõ Chu Tiểu Vân không phải chuyện xấu.

Anh Lý Thiên Vũ là chàng trai rất tốt, không giữ anh thật chặt sẽ hối hận! Ha ha!

Khiến Lý Thiên Vũ thụ sủng nhược kinh chính là, trời lạnh dần, Chu Tiểu Vân còn đan khăn quàng cổ màu bạc hơi mỏng cho anh.

Lúc này rất lưu hành nữ sinh dệt khăn quàng cổ đưa cho bạn trai hoặc nam sinh mình ngưỡng mộ, dù sao sinh viên đại học có nhiều thời gian. Nhưng Lý Thiên Vũ chưa từng hi vọng xa vời Chu Tiểu Vân sẽ làm chuyện như vậy.

Khi cô quàng khăn cho anh, Lý Thiên Vũ quả thực sắp chết đuối trong hạnh phúc và vui sướng, ôm chặt cô không buông tay.

Chu Tiểu Vân đấm vào hông anh: "Buông tay, ở trong sân trường, có rất nhiều người đấy!"

Lý Thiên Vũ không buông: "Anh mặc kệ, anh không buông đấy. Ai thích xem thì xem." Ước gì tất cả mọi người đều thấy!

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ vui vẻ ngọt ngào cười. Xem ra, Vu Giai truyền thụ chiêu này thực sự rất đúng. Thỉnh thoảng quan tâm bạn trai cho anh biết mình tốt với anh, có chàng trai nào chạy thoát? Dịu dàng mới là vũ khí tối thượng của con gái!

Đúng vào lúc này, một đôi nam nữ vừa đi vừa cãi nhau làm cho Chu Tiểu Vân đau đầu. Là Tần Hãn cùng Nhạc Tuyền. Sao khéo vậy, vườn trường rộng lớn mà lại gặp hai người ở trên con đường này.

Chu Tiểu Vân đánh mắt ám chỉ Lý Thiên Vũ cùng đi vào rừng cây nhỏ bên cạnh, tránh xấu hổ cục diện này.

Xui xẻo hơn, hai người họ đứng cách đó không xa không đi, cãi nhau càng lúc càng lớn làm cho Chu Tiểu Vân không muốn nghe không được.

"Em nghe anh giải thích…" Giọng Tần Hãn chán nản.

Nhạc Tuyền hừ lạnh nói: "Có cái gì mà giải thích, trong lòng anh còn có tôi sao? Nếu anh thích Chu Tiểu Vân anh đường hoàng theo đuổi đi. Đừng mỗi ngày phóng dưới đáy lòng. Đừng cho là tôi không nhìn ra tâm tư của anh, tôi vẫn chịu đựng không nói ra mà thôi, hôm nay nếu không phải trong lúc vô tình thấy anh viết nhật ký, tôi không ngờ anh đã đến mức chân giẫm hai thuyền."

Tần Hàn khẩn trương nhìn chung quanh: "Chớ nói lung tung, cái gì chân đạp hai thuyền. Anh không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với em."

Nhạc Tuyền giận dữ: "Không phải anh không muốn làm, mà là Chu Tiểu Vân không chịu để ý đến anh! Hừ, vừa đến thời gian hoạt động hội anh lại dán lên người cô ta, anh nghĩ rằng mắt tôi mù sao?"

Nhạc Tuyền càng nói càng tức giận, bỏ chạy.

Tần Hàn quýnh lên, đuổi theo.

Chờ đến lúc bên ngoài không có động tĩnh, Chu Tiểu Vân mới cùng Lý Thiên Vũ từ trong rừng cây nhỏ đi ra.

May mắn trong rừng cây nhỏ cây to ít ánh sáng, không bị Tần Hàn và Nhạc Tuyền thấy cô trốn ở bên trong. Nếu như chính diện bắt gặp, thật là xấu hổ!

Lý Thiên Vũ xị mặt: "Tên Tần Hàn này có phải thường đến quấy rầy em không? Vì sao em không nói với anh?"

Chu Tiểu Vân xem như hoạt ngôn giờ không nói rõ tư vị: "Không phải thường xuyên, chỉ là khi hội văn học có việc sẽ tìm em thảo luận vấn đề các bài viết." Luôn giơ chiêu bài việc cô, làm cô không thể nào từ chối.

Lý Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: "Nếu hắn còn dám như vậy, anh sẽ đi tìm hắn." Bị đánh một trận Tần Hàn kia thông suốt, dám mơ tưởng Chu Tiểu Vân của anh. Hừ!

Chu Tiểu Vân vừa vui lại buồn cười: "Đừng nói như thổ phỉ vậy." Thế nhưng, trong lòng bởi vì lời nói của Lý Thiên Vũ nổi lên sự ngọt ngào nhẹ nhàng.

361. Chương 357: Bảo Vệ Tình Yêu

Chu Tiểu Vân nghĩ không thể để cho Tưởng Tiêu Đan ở giữa làm khó cô ấy, miễn cưỡng nhận điện: "Muốn nói gì nói nhanh."

Lý Thiên Vũ đại hỉ: "Tiểu Vân, rốt cuộc e, chịu nói chuyện với anh! Em nghe anh giải thích, hôm nay Thiệu Sắc Vi đích xác tới tìm anh, anh vốn không muốn để ý, nhưng nghe cô ấy nói buổi sáng đến tìm anh em sẽ giận, anh sợ cô ấy nói cái gì đó chọc giận em bực mình, vì thế, anh cố thuyết phục cô ấy cả buổi. Em yên tâm, tâm ý của anh đối với ngươi tuyệt đối không thay đổi. Dù tiên nữ tới tìm anh cũng không liếc nhìn."

Chu Tiểu Vân bớt giận một ít: "Nói nghe hay lắm, ai biết anh ở cùng cô ta nói gì đó."

Lý Thiên Vũ thấy giọng điệu Chu Tiểu Vân có phần hòa hoãn rất vui vẻ: "Không nói dối em, hôm nay cô ấy tới xác thực thổ lộ tình cảm với anh. Em đừng giận, hãy nghe anh nói tiếp, ban đầu anh không tiện trực tiếp từ chối cô ấy, nói anh đã có bạn gái. Cô ấy không nên nói không quan tâm anh có bạn gái hay không, anh đàn nói với cô ấy kiếp này anh chỉ yêu một mình Chu Tiểu Vân, dây dưa mãi, cuối cùng đuổi đi được."

Chu Tiểu Vân không nói gì.

Lý Thiên Vũ ở đâu bên kia không được tiếp đáp lời vội vàng nói: "Tiểu Vân, anh nói đều là sự thật. Em phải tin anh."

Chu Tiểu Vân thở dài: "Em biết rồi, cứ như vậy đi, sau này gặp mặt lại nói."

Lý Thiên Vũ đành phải cúp điện thoại.

Buổi tối cô nằm trên giường trắng đêm khó ngủ.

Kỳ thực trong lòng cô tin Lý Thiên Vũ. Bởi vì, dù kiếp trước hay kiếp này, Lý Thiên Vũ không phải là người thích nói dối. Cô cũng tin Lý Thiên Vũ yêu mình, sẽ không dễ dàng bị lay động.

Thế nhưng, vừa nghĩ tới Thiệu Sắc Vi theo đuổi anh, trong lòng cô ngập tràn tư vị rất khó diễn tả. Giống như vật sở hữu của mình bị người khác mơ ước vậy….. Cảm giác cực kỳ khó chịu.

Chu Tiểu Vân mấy ngày liền mây mù âm ù, tâm tình luôn luôn hạ thấp.

Lý Thiên Vũ cuối tuần tìm đến cô, nhìn cô buồn bã ỉu xìu hoảng sợ: "Tiểu Vân, em sao vậy? Không thoải mái à?"

Chu Tiểu Vân trừng mắt lườm anh: "Không phải tại ngươi. Ai anh khắp nơi chọc ghẹo con gái, bây giờ người ta tới cửa đòi khiêu chiến với em kìa."

Lý Thiên Vũ vừa đắc ý vừa cười: "Em cứ yên tâm, anh vĩnh viễn thuộc về em." Còn khoa trương làm biểu tượng trái tim.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ chọc cười. Mây đen trong lòng thoáng cái tan phân nửa.

Cô và Lý Thiên Vũ đi ăn cơm, sau bữa cơm tâm trạng cô dần dần khôi phục như thường.

Lý Thiên Vũ nhìn tâm tình Chu Tiểu Vân chuyển biến tốt đẹp to gan nói đùa: "Tiểu Vân, em đừng nói anh chọc ghẹo người ta. Đám con trai vây xung quanh em chưa bao giờ dừng đâu. Cấp hai Lâm Ba, cấp ba là Mạnh Phàm còn có Uông Tử Kỳ kia, đại học là Giang Học Lỗi và hội trưởng của bọn em Tần Hàn…..." Luôn làm hấn lo lắng hãi hùng sợ Chu Tiểu Vân bị người khác theo đuổi mất.

Chu Tiểu Vân Lý liếc mắt trừng Thiên Vũ: "Đừng nói mò, Tần Hãn đã có bạn gái." Nhưng có mang điểm dị tâm với cô là thật, Chu Tiểu Vân từ trước đến nay có thể tránh sẽ tránh xa anh ta.

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc nói: "Dù sao, anh kiên quyết không để cho bất cứ tên nào đến gần em, tới một, anh giải quyết một, đến hai, anh giải quyết một đôi."

Chu Tiểu Vân nghe Lý Thiên Vũ nói cũng nẩy lên ý chí chiến đấu.

Đúng vậy, Lý Thiên Vũ hiện tại đã là của cô… Ách, có nói nhanh quá, là bạn trai của cô. Bất luận cô gái nào cô sẽ chính diện nghênh chiến.

Tình yêu cần được bảo vệ.

Nghĩ thông suốt, Chu Tiểu Vân triệt để dứt bỏ không hài lòng mấy ngày trước.

Sau này Lý Thiên Vũ kinh hỉ phát hiện số lần Chu Tiểu Vân chủ động gọi điện thoại ình càng ngày càng nhiều.

Lý Thiên Vũ hưởng thụ nghe cô hỏi han ân cần dịu dàng quan tâm, cảm thấy thỉnh thoảng có nữ sinh như vậy xuất hiện gõ gõ Chu Tiểu Vân không phải chuyện xấu.

Anh Lý Thiên Vũ là chàng trai rất tốt, không giữ anh thật chặt sẽ hối hận! Ha ha!

Khiến Lý Thiên Vũ thụ sủng nhược kinh chính là, trời lạnh dần, Chu Tiểu Vân còn đan khăn quàng cổ màu bạc hơi mỏng cho anh.

Lúc này rất lưu hành nữ sinh dệt khăn quàng cổ đưa cho bạn trai hoặc nam sinh mình ngưỡng mộ, dù sao sinh viên đại học có nhiều thời gian. Nhưng Lý Thiên Vũ chưa từng hi vọng xa vời Chu Tiểu Vân sẽ làm chuyện như vậy.

Khi cô quàng khăn cho anh, Lý Thiên Vũ quả thực sắp chết đuối trong hạnh phúc và vui sướng, ôm chặt cô không buông tay.

Chu Tiểu Vân đấm vào hông anh: "Buông tay, ở trong sân trường, có rất nhiều người đấy!"

Lý Thiên Vũ không buông: "Anh mặc kệ, anh không buông đấy. Ai thích xem thì xem." Ước gì tất cả mọi người đều thấy!

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ vui vẻ ngọt ngào cười. Xem ra, Vu Giai truyền thụ chiêu này thực sự rất đúng. Thỉnh thoảng quan tâm bạn trai cho anh biết mình tốt với anh, có chàng trai nào chạy thoát? Dịu dàng mới là vũ khí tối thượng của con gái!

Đúng vào lúc này, một đôi nam nữ vừa đi vừa cãi nhau làm cho Chu Tiểu Vân đau đầu. Là Tần Hãn cùng Nhạc Tuyền. Sao khéo vậy, vườn trường rộng lớn mà lại gặp hai người ở trên con đường này.

Chu Tiểu Vân đánh mắt ám chỉ Lý Thiên Vũ cùng đi vào rừng cây nhỏ bên cạnh, tránh xấu hổ cục diện này.

Xui xẻo hơn, hai người họ đứng cách đó không xa không đi, cãi nhau càng lúc càng lớn làm cho Chu Tiểu Vân không muốn nghe không được.

"Em nghe anh giải thích…" Giọng Tần Hãn chán nản.

Nhạc Tuyền hừ lạnh nói: "Có cái gì mà giải thích, trong lòng anh còn có tôi sao? Nếu anh thích Chu Tiểu Vân anh đường hoàng theo đuổi đi. Đừng mỗi ngày phóng dưới đáy lòng. Đừng cho là tôi không nhìn ra tâm tư của anh, tôi vẫn chịu đựng không nói ra mà thôi, hôm nay nếu không phải trong lúc vô tình thấy anh viết nhật ký, tôi không ngờ anh đã đến mức chân giẫm hai thuyền."

Tần Hàn khẩn trương nhìn chung quanh: "Chớ nói lung tung, cái gì chân đạp hai thuyền. Anh không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với em."

Nhạc Tuyền giận dữ: "Không phải anh không muốn làm, mà là Chu Tiểu Vân không chịu để ý đến anh! Hừ, vừa đến thời gian hoạt động hội anh lại dán lên người cô ta, anh nghĩ rằng mắt tôi mù sao?"

Nhạc Tuyền càng nói càng tức giận, bỏ chạy.

Tần Hàn quýnh lên, đuổi theo.

Chờ đến lúc bên ngoài không có động tĩnh, Chu Tiểu Vân mới cùng Lý Thiên Vũ từ trong rừng cây nhỏ đi ra.

May mắn trong rừng cây nhỏ cây to ít ánh sáng, không bị Tần Hàn và Nhạc Tuyền thấy cô trốn ở bên trong. Nếu như chính diện bắt gặp, thật là xấu hổ!

Lý Thiên Vũ xị mặt: "Tên Tần Hàn này có phải thường đến quấy rầy em không? Vì sao em không nói với anh?"

Chu Tiểu Vân xem như hoạt ngôn giờ không nói rõ tư vị: "Không phải thường xuyên, chỉ là khi hội văn học có việc sẽ tìm em thảo luận vấn đề các bài viết." Luôn giơ chiêu bài việc cô, làm cô không thể nào từ chối.

Lý Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: "Nếu hắn còn dám như vậy, anh sẽ đi tìm hắn." Bị đánh một trận Tần Hàn kia thông suốt, dám mơ tưởng Chu Tiểu Vân của anh. Hừ!

Chu Tiểu Vân vừa vui lại buồn cười: "Đừng nói như thổ phỉ vậy." Thế nhưng, trong lòng bởi vì lời nói của Lý Thiên Vũ nổi lên sự ngọt ngào nhẹ nhàng.

362. Chương 358: Nhạc Tuyền Đau Lòng

Không biết Tần Hàn và Nhạc Tuyền về sau nói gì đó, dù sao, sau này hoạt động của hội không thấy bóng Nhạc Tuyền xuất hiện.

Chu Tiểu Vân âm thầm suy đoán, chẳng lẽ hai người ầm ĩ chia tay à?

Tần Hàn tuyên bố: "Nhạc Tuyền rút khỏi hội văn học của chúng ta, tôi tuyên bố, bây giờ Chu Tiểu Vân là hội phó Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm."

Mọi người bàn luận xôn xao. Ai cũng nhìn ra đôi tình nhân Tần Hàn và Nhạc Tuyền xảy ra vấn đề.

Chu Tiểu Vân trường kỳ phụ trách xét duyệt các loại bài viết, cơ bản mỗi kỳ đều có bài viết được đăng. Cô làm hội phó tự nhiên không ai dị nghị.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, nếu Tần Hazn không có tâm tư khác thường với mình, chức vụ này cô sẽ vui vẻ nhận?

Thế nhưng nếu nói phải rút khỏi hội, cô đúng là luyến tiếc.

Dù sao là chuyện mình thích, cô còn muốn rèn luyện chính mình, sau này tốt nghiệp không làm tác giả tự do thì làm biên tập cũng ổn!

Như vậy, với Tần Hàn ân cần cô nên làm gì bây giờ?

Khi Tần Hàn lại một lần lấy vớ "việc công" để tìm Chu Tiểu Vân nói nhăng nói cuội cuối cùng đưa ra đề nghị vừa ăn cơm vừa nói, cô rốt cuộc không nhịn được nói: "Học trưởng, anh và học tỷ hiện tại thế nào?"

Nhắc tới Nhạc Tuyền, hi vọng Tần Hàn có thể thu liễm.

Tần Hàn sửng sốt, mất tự nhiên giải thích: "Mấy ngày nay anh và cô ấy cãi nhau."

Trong lòng cô thầm thở dài: "Học trưởng, hay là anh mời học tỷ ăn cơm đi! Em đi ăn cơm với anh nếu bị chị ấy hiểu lầm thì không hay. Anh nói có đúng không?"

Chu Tiểu Vân ám chỉ Tần Hàn vừa nghe sẽ hiểu.

Tần Hàn có chút ngượng ngùng rời đi.

Chu Tiểu Vân đúng lúc "Báo cáo" với Lý Thiên Vũ chuyện này.

Lý Thiên Vũ rất hài lòng khi nghe Chu Tiểu Vân quyết đoán từ chối lời mời ăn cơm của Tần Hàn: "Lần sau nếu hắn lại quấy rầy em, em cứ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đến 'thăm hỏi' hắn."

Ngón tay Lý Thiên Vũ bẻ răng rắc, làm tư thế đánh người. Chu Tiểu Vân cười mắng một câu.

Mấy ngày sau, Nhạc Tuyền chủ động tới tìm Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân hoảng sợ khi thấy hệ hoa ngày xưa cao ngạo xinh đẹp, cũng thấy buồn thay vì cô ấy tiều tụy hẳn đi.

Chu Tiểu Vân hơi hiểu ý đồ Nhạc Tuyền hôm nay đến, có lẽ vì chuyện của Tần Hàn. Cô cùng Nhạc Tuyền ra ngoài trường tìm cửa hàng trà sữa ngồi xuống nói chuyện.

Sau khi hai người gọi đồ uống của tình đều không có tâm trạng uống gì.

Nhạc Tuyền quen tay quấy đều trà sữa, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Sau khi chị đi, Tần Hàn để em tiếp nhận vị trí của chị phải không?"

Chu Tiểu Vân gật gật đầu: "Học tỷ, chị trở về đi, vị trí hội phó chỉ có chị mới thích hợp."

Nhạc Tuyền cười tự giễu: "Em biết không? Chị đã chính thức chia tay với Tần Hàn."

Cái gì? Chu Tiểu Vân ngạc nhiên. Cô vẫn cho là hai người họ giận dỗi rất nhanh sẽ làm hòa, không ngờ kết quả chia tay.

Cô thật sự không tiện mở miệng khuyên gì, chuyện của người ta mình không nên chõ miệng vào, thế nhưng Nhạc Tuyền gọi mình ra đây hẳn là còn có chuyện gì muốn nói.

"Học tỷ, vậy chị hôm nay gọi em để….."

Nhạc Tuyền nhìn mắt vào Chu Tiểu Vân nói: "Em biết vì lẽ gì chị và Tần Hàn chia tay không?"

Chu Tiểu Vân lắc lắc đầu, nghĩ thầm tốt nhất việc này đừng nên liên quan gì đến mình.

Đáng tiếc, câu kế tiếp của Nhạc Tuyền phá vỡ ảo tưởng của cô: "Bởi vì em. Đúng hơn là bởi vì Tần Hàn vẫn chần chừ, ở cùng với chị mà luôn nhớ thương em. Chị có chút cảm giác, nhưng dưới tình huống không có chứng cứ chính xác chị không tiện chất vấn anh ta. Lần trước chị đến phòng anh ta, phát hiện nhật ký của anh ta. Chị rất hối hận chính mình lật xem, trong nhật ký anh ta viết tình cảm dành cho em."

Chu Tiểu Vân không thể không lên tiếng: "Học tỷ, xin chị không nên hiểu lầm. Em chưa bao giờ có gì mờ ám với học trưởng, em đã có bạn trai. Hơn nữa, tình cảm của bọn em rất tốt."

Nhạc Tuyền cười khổ: "Em đừng kích động, không phải chị muốn chỉ trích em. Về sau Tần Hàn tìm chị mấy lần, nói cả với giáo viên bọn chị làm rùm beng. Chị không muốn ở cùng với người không đặt tâm tư trên người mình."

Chu Tiểu Vân vì Nhạc Tuyền thổn thức không ngớt.

Đã từng, Nhạc Tuyền và Tần Hàn là một đôi khiến biết bao người cực kỳ hâm mộ a! Không ngờ có kết cục như vậy.

Cho dù cô biết rõ mình vô tội nhưng trước mặt Nhạc Tuyền cũng thấy không được tự nhiên.

Ngay cả mở miệng an ủi cũng khó nói, đây chẳng phải xát muối lên vết thương của chị ấy sao?

Chu Tiểu Vân lúng ta lúng túng nói: "Học tỷ, em sẽ không có gì với Tần Hàn. Chị không nghĩ đến chuyện làm hòa với anh ấy à?"

Nhạc Tuyền chậm rãi nhưng kiên định lắc lắc đầu: "Chu Tiểu Vân, bọn chị sắp quen nhau hai năm. Tính cách của chị em không biết hay sao? Chị không có khả năng dễ dàng tha thứ tình yêu như vậy. Nếu trong lòng anh ấy không có mình chị, còn suy nghĩ đến cô gái khác, chị thà rằng không có. Hôm nay chị tìm em, chỉ muốn tâm sự với em thôi, không có ý gì khác."

Chu Tiểu Vân thật lòng nói: "Học tỷ, chị là cô gái tốt, hiện tại Tần Hàn học trưởng nhất thời hồ đồ. Sau này anh ấy nhất định sẽ hối hận vì bỏ qua người con gái tốt như chị."

Nhạc Tuyền cười cười, trong nụ cười xen lẫn sự cay đắng nhàn nhạt. Cô nhìn Chu Tiểu Vân trước mắt, trong lòng không rõ có vị gì.

Chu Tiểu Vân… Tính là tình địch của mình sao? Rõ ràng em ấy không làm gì. Thế nhưng, mình và Tần Hàn lại chia tay vì em ấy.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Nhạc Tuyền càng thêm phức tạp.

Nhìn Chu Tiểu Vân dưới ánh mặt trời càng lộ rõ sự tươi trẻ, Nhạc Tuyền có chút thất thần.

Vì cái gì từ bắt đầu, cô bé này trút bỏ sự ngây ngô trên người, bắt đầu tỏa ra tia sáng chói mắt?

Mỗi nụ cười một cái nhíu mày cũng có mị lực khó nói nên lời?

Là mị lực của tình yêu đi! Là người bạn trai của của cô ấy khiến cô ấy trở nên càng ngày càng đẹp hơn!

Trái lại chính mình, vì cãi nhau chia tay với Tần Hàn tiều tụy đi rất nhiều, giống như đóa hoa mất nước.

Hóa ra con gái cũng cần tình yêu tưới tắm.

Chu Tiểu Vân và Nhạc Tuyền câu được câu không hàn huyên một lúc rồi chia tay.

Trước khi đi, cô quay lại liếc nhìn Nhạc Tuyền ngồi phát ngốc ở đó, trong lòng tràn đầy sự đồng cảm.

Liên tưởng đến mình cũng xem như là "đầu sỏ gây chuyện", cô bắt đầu thấy bực.

Hoa đào kiểu này cô tuyệt không muốn!

Hóa ra không phải chỉ được thích đã khiến con gái hài lòng. Chàng trai kia là người bạn thích, bạn mới mừng thầm vì được anh ấy theo đuổi. Còn người kia không phải người bạn thích, việc anh ta thích với bạn chỉ là một gánh nặng.

Chu Tiểu Vân hiện tại đã cảm thấy Tần Hàn là một tồn tại như vậy.

Sau này, cô nếu có thể sẽ cách Tần Hàn rất xa. Nếu thực sự vì chuyện phê duyệt báo trường cần tiếp xúc, nhất định sẽ kéo thêm những người khác ở đây.

Nói chung, kiên quyết không để Tần Hàn có bất cứ cơ hội nào. Cũng may hoạt động của hội một tháng hiện tại mới họp một, hai lần.

Lý Thiên Vũ khuyên Chu Tiểu Vân rời khỏi hội, cô không thích.

Tại sao phải vì người như thế buông tha chuyện mình thích?

Không đáng a! Nếu thật sự làm như vậy, chưa biết chừng Tần Hàn còn mừng thầm sự tồn tại của mình quan trọng cỡ nào đâu!

363. Chương 359: Tốt Đẹp Là Cuộc Sống Đại Học

Tần Hàn vì chuyện chia tay với Nhạc Tuyền tinh thần cũng sa sút một thời gian.

Sang năm sau, Tần Hàn năm tư từ chức hội trưởng, vì phải đi thực tập.

Chu Tiểu Vân thuận lý thành chương làm hội trưởng Hội văn học Trăng Lưỡi Liềm, bắt đầu bận rộn một vai gánh vác mọi chuyện.

Lý Thiên Vũ gần đây cũng bề bộn nhiều việc, bởi vì làm chủ tịch hội học sinh của khoa, hơn nữa còn làm thêm, một mình xoay như chong chóng.

Lý Thiên Vũ ở trong điện thoại oán giận: "Gần đây chẳng có thời gian đến tìm em, anh rất muốn bỏ một công việc."

Thật ra Chu Tiểu Vân cũng rất nhớ Lý Thiên Vũ, nhưng qua điện thoại không tiện nói vì trong ký túc xá còn có người khác.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Chúc mừng anh, cuối cùng đã bò đến vị trí chủ tịch hội học sinh của khoa a! Không nhìn ra, anh có cả tướng làm quan trời cho đấy."

Lý Thiên Vũ được cô khen cười ha ha: "Em đừng trêu anh. Nếu không phải hi vọng sau này ở hồ sơ có thêm một dòng để sau này kiếm được việc ngon, anh sẽ không uổng phí nhiều thời gian đến vậy! Có thời gian dành hết ở bên cạnh em."

Chu Tiểu Vân nghĩ Lý Thiên Vũ cả ngày bận rộn có chút thương: "Thiên Vũ, em thấy, anh đừng làm việc trong trường nữa! Tiền vừa ít, lại nhiều việc. Gia sư thì không sao, tiếp tục làm cũng được."

Lý Thiên Vũ cũng đang suy nghĩ chuyện này, ừ một tiếng. Qua hai ngày, anh có thời gian nói lại với cô chuyện này.

Chu Tiểu Vân nghe nói Lý Thiên Vũ đã bỏ công việc làm thêm ngoài giờ ở trường, trong lòng hơi yên lòng một chút.

Sinh viên như Lý Thiên Vũ làm công kiên trì kiếm sinh hoạt phí thực sự không nhiều.

Chu Tiểu Vân nói đùa: "Nếu không, em cũng đi tìm việc làm thêm! Tăng thêm kinh nghiệm xã hội cho bản thân." Dù sao, cũng đã năm ba.

Lý Thiên Vũ liên tục xua tay: "Đừng đừng, em làm hội trưởng hội văn học đã đủ bận rộn, mỗi tháng phải viết bài phải xét duyệt bài phải liên lạc với bên sắp chữ in ấn, đủ mệt rồi. Nếu em lại đi làm anh sẽ đau lòng muốn chết."

Lý Thiên Vũ luyến tiếc để Chu Tiểu Vân mệt nhọc như thế.

Con gái mà, cứ hưởng thụ cuộc sống đại học tốt đẹp nhàn nhã thật tốt. Sau này ra xã hội không thể nhàn hạ thoải mái nữa, vội làm việc vội sống lại vội vàng yêu đương kết hôn lập gia đình. Năm tháng hoàng kim của phụ nữ chỉ có mấy năm, nên tranh thủ tuổi còn trẻ hưởng thụ nhiều đi! Chuyện vất vả để anh làm là được rồi!

Chu Tiểu Vân nghe luận điệu của anh trong lòng ngọt như bôi mật.

Cô không phải không muốn làm gia sư. Chỉ với danh hiệu đệ nhất tài nữ hệ tiếng Trung luôn được học bổng loại một khẳng định không lo không tìm được công việc nhưng nói ra mấy lần đều bị Lý Thiên Vũ ngăn lại.

Lý do là sợ cô bôn ba lao lực quá cực khổ. Thứ bảy chủ nhật còn đỡ, buổi tối quay về sao anh có thể yên tâm?

Riêng tư nói một câu, hiện tại học sinh trung học cấp hai đều trưởng thành sớm, người như Chu Tiểu Vân nếu làm gia sư một học sinh cấp ba, không chừng liền bị thằng nhóc choai choai mười mấy tuổi xem trọng. Lý Thiên Vũ không muốn đến lúc đó nhảy ra người theo đuổi như vậy.

Lần trước tên Tần Hàn kia vất vả out vì vụ thực tập, Lý Thiên Vũ đang thấy may mắn. Ngàn vạn lần đừng rối lên nữa.

Chu Tiểu Vân định ghi tên lớp luyện thi cao học.

Hỏi Lý Thiên Vũ có muốn thi cao học không, Lý Thiên Vũ rất hiện thực đáp: "Muốn thì chắc chắn là muốn. Nhưng thi cao học tốn rất nhiều công sức và tiền bạc, giờ anh thật sự không có điều kiện này. Lên năm tư rồi hãy nói! Em cứ chuẩn bị cho tốt, anh nghĩ nhất định em sẽ là nghiên cứu sinh chi phí chung*."

(Chi phí chung: phí tổn do nhà nước hay đoàn thể đài thọ. Ở đây theo raw dùng từ nghiên cứu sinh. Nhưng ở mình từ nghiên cứu sinh để chỉ những người đang học tiến sĩ, còn người đang học thạc sĩ chỉ gọi là học viên. Mình vẫn để nguyên theo raw nhưng mng hiểu là CTV định học thạc sĩ nhé.)

Lý Thiên Vũ cổ vũ làm cho Chu Tiểu Vân có lòng tin lớn hơn.

Dù sao cô mới hai mươi tuổi thôi, ở trường thêm mấy năm cũng không có gì không tốt.

Tính thử xem, nếu năm tư có thể thi đậu nghiên cứu sinh lại học thêm ba năm lúc tốt nghiệp chỉ hai mươi bốn tuổi.

Chu Tiểu Vân quyết định cố gắng.

Mục tiêu: Thi đỗ nghiên cứu sinh chi phí chung của đại học N

Đầu năm nay, tự trả tiền vàg chi phí chung có khác nhau rất lớn. Chỉ học phí đã là một khoản rất lớn, nếu thi đỗ nghiên cứu sinh chi phí chung, hắc hắc, giảm đi rất nhiều đó!

Một đống sách mua về, Chu Tiểu Vân bắt đầu cuộc sống chăm chỉ khổ luyện.

Trong ký túc xá Hoa Nhược Vũ và Tưởng Tiểu Đan đều ghi tên lớp luyện thi cao học, ba người thường xuyên cùng tiến cùng về. Đáng tiếc, ký túc xá không phải nơi học tập tốt.

Hoa Nhược Vũ đề nghị ba người đến thư viện ôn bài, Tưởng Tiêu Đan và Chu Tiểu Vân đều nhất trí tán thành.

Thư viện của đại học N rất tốt, ba người chọn chỗ rồi ngồi xuống đọc sách.

Cách đó không xa, có mấy nam sinh đang giả vờ đọc sách, giọng nói hơi lớn, đưa tới mấy tiếng xuỵt xuỵt. Sau khi nhân viên quản lý can thiệp, cuối cùng cũng thu liễm một chút.

Mấy nam sinh liếc mắt liền chú ý tới ba người Chu Tiểu Vân bên này.

"Này, các cậu nhìn thấy nữ sinh tóc dài kia không? Chính là Chu Tiểu Vân đệ nhất tài nữ hệ tiếng Trung đấy."

"Chỗ nào chỗ nào, mau chỉ cho tớ nhìn."

"Nếu không, chúng ta qua bắt chuyện đi?"

……

Thương lượng xong, một trong mấy nam sinh cố dũng cảm đi tới.

"Xin hỏi, bạn là Chu Tiểu Vân à?"

Nam sinh kia tiếp tục nói: "Tôi chỉ muốn làm quen với bạn, tôi tên……"

Lời chưa nói hết, Tưởng Tiêu Đan không kiên nhẫn há mồm: "Ai muốn biết bạn tên gì, xin bạn mau tránh ra. Không thấy chúng tôi đang đọc sách à? Muốn tán tỉnh em gái đừng đến thư viện."

Nam sinh mặt đỏ lên xám xịt trở về.

Chu Tiểu Vân và Hoa Nhược Vũ nở nụ cười.

Chu Tiểu Vân bái phục: "Tiêu Đan, cậu đúng là hộ hoa sứ giả của tớ. Có cậu ở đây, tớ rất an tâm."

Tưởng Tiêu Đan không chỉ biết chơi bóng rổ, còn có đai đen, là nữ trung hào kiệt.

Hoa Nhược Vũ thì thào thở dài: "Tiểu Vân thật tốt, đi đâu cũng có nam sinh đến bắt chuyện."

Tưởng Tiêu Đan nói tiếp: "Vị kia nhà cậu cực kì thích ăn giấm chua, cậu ấy, vẫn nên cách xa nam sinh một chút!"

Ba người nói giỡn một lúc, lại vùi đầu vào sách vở.

Một lát sau, lại có người đến bắt chuyện: "Mỹ nữ, mình có thể mời bạn cơm trưa không?"

Đang vùi đâu trong sách vở Chu Tiểu Vân có chút không hài lòng nói: "Xin lỗi, tôi không đia ăn với người không quen biết."

Nói xong mới cảm thấy không đúng, âm thanh này rất quen, mình vùi đầu sách vở cư nhiên không có phát hiện.

Chu Tiểu Vân ngẩng đầu, liếc mắt thấy Lý Thiên Vũ.

Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ cười không dậy nổi.

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ cười hì hì vừa bực mình vừa buồn cười: "Sao anh tìm được em ở đây?"

Lý Thiên Vũ nhún nhún vai: "Anh gọi điện thoại đến ký túc xá của em, Tiền Đóa Đóa nói cho anh biết em ở đây nên anh đến tìm. Xem ra, em có tính cảnh giác rất mạnh với nam sinh xa lạ, ừ, anh rất hài lòng."

Chu Tiểu Vân nghiến răng ngứa đấm anh một cái.

Cứ nháo như thế, không đọc sách được.

364. Chương 360: Ánh Rạng Đông Mới Ló

Buổi trưa, mọi người cùng ra ngoài ăn cơm.

Vốn Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ không tiện đi theo, nghĩ thầm vợ chồng son người ta hẹn hò mình đi theo làm bóng đèn không hay.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Đừng khách sáo, còn một cái bóng đèn lớn hơn sáng hơn một lát nữa sẽ tới." Dù sao bữa trưa này đừng mong ăn riêng với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân vừa nghe liền biết nói đến Dương Phàm.

Chu Tiểu Vân cười liếc Tưởng Tiêu Đan một cái, như có điều ám chỉ.

Tưởng Tiêu Đan thường bị kéo đi ăn cơm cùng Dương Phàm, sớm thành thói quen.

Năm người náo nhiệt ăn bữa trưa, lúc trả tiền Dương Phàm giành lấy.

Lý Thiên Vũ tiếp nhận ý tốt của Dương Phàm, nghĩ thầm kiểu quan tâm không để lộ dấu vết này làm lòng người thật ấm áp. Dương Phàm là người anh em tốt của mình. Biết mình kinh tế không dư dả, đi cùng nhau luôn giành việc trả tiền.

Giữa con trai không có những lời nói quá ủy mị, dù sao trong lòng Lý Thiên Vũ rất cảm động là được.

Thực ra, lúc yêu với con trai là một khoản chi không nhỏ. Ăn cơm, đi chơi, mua quà, cái nào không cần tiền? Tiền điện thoại trả khá nhiều đó! Vì thế rất nhiều chàng trai sau khi yêu tiền sinh hoạt phí tăng gấp đôi.

Chu Tiểu Vân từ rất lâu đã muốn để cô trả tiền Lý Thiên Vũ không chịu, nói thẳng trả tiền là nghĩa vụ và thiên chức của con trai, đã đi chơi sao lại dùng tiền bạn gái.

Sâu trong đáy lòng, cô rất thưởng thức luận điệu này của anh nhưng cũng lo lắng cho tình huống kinh tế của Lý Thiên Vũ. Anh không chịu xin tiền của gia đình, tự gánh sinh hoạt phí, bản thân đủ vất vả, lại vì yêu đương mà chi nhiều hơn nên càng vất vả.

Chu Tiểu Vân lặng lẽ không dấu vết tiết kiệm tiền cho anh.

Ví dụ như, ăn cơm không chọn chỗ đắt tiền, tùy tiện tìm quán ăn nhỏ là được.

Ví dụ như, không cho phép Lý Thiên Vũ mua quà đắt tiền cho cô, có tấm lòng là được.

Ví dụ như, thường xuyên chủ động gọi điện thoại để Lý Thiên Vũ tốn ít tiền điện thoại hơn một chút.

Chu Tiểu Vân săn sóc đương nhiên trong lòng Lý Thiên Vũ hiểu. Anh rất cảm động, thầm hạ quyết tâm sau này ra trường tìm một công việc thật tốt, nhất định phải kiếm tiền nhiều hơn để người nhà để bản thân mình và để cho Chu Tiểu Vân sống sung sướng.

Chu Tiểu Vân len lén quan sát Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan.

Dương Phàm tuấn dật và Tưởng Tiêu Đan đẹp kiểu trung tính rất hợp ghép thành đôi. Nhìn thế nào cũng là một đôi trời đất tạo nên, không biết Tưởng Tiêu Đan có thể chống đến khi nào không bị bắt.

Coi như Dương Phàm khổ công theo đuổi Tưởng Tiêu Đan hơn một năm.

Từ ban đầu cô ấy từ từ xa lánh càng về sau thành ỡm ờ, từng tí biến hóa Chu Tiểu Vân đều nhìn trong mắt. Thật hy vọng hai người có thể nhanh chóng chọc thủng tấm màn cửa sổ bằng lụa mỏng ngăn cách kia.

Hoa Nhược Vũ rất nhanh cảm giác được ở trong bốn người mình dư thừa cỡ nào. Lý Thiên Vũ vàc Chu Tiểu Vân cố nhiên là tình chàng ý thiếp, Dương Phàm rõ ràng có ý với Tưởng Tiêu Đan. Cô kẹp ở giữa thực sự khó xử.

Bao mùa xuân của cô mới đến đây? Haizz!

Sau khi cơm nước xong, Hoa Nhược Vũ thức thời tìm lý do rời đi.

Lý Thiên Vũ kéo Chu Tiểu Vân trừng mắt nhìn về phía Dương Phàm: "Tớ và Tiểu Vân muốn hẹn hò, hai người bóng đèn các cậu thích đi đâu thì đi, đừng đi cùng bọn tớ!"

Nói xong cũng không quản Tưởng Tiêu Đan thổi râu trừng mắt kéo Chu Tiểu Vân đi.

Tưởng Tiêu Đan thấy Chu Tiểu Vân không nói "Nghĩa khí" như vậy, đi theo Lý Thiên Vũ bỏ mình ở với Dương Phàm, nghĩ thầm đợi lát nữa sẽ tìm cô ấy tính sổ.

Ý tứ ghép cặp quá lộ liễu! Thực sự là…

Lúc Tưởng Tiêu Đan đang ở oán thầm, Dương Phàm sớm cười nói: "Tiêu Đan, nghe nói hôm nay rạp chiếu phim có bộ phim mới rất hay, tớ mời cậu đi xem phim nhé!"

Con trai theo đuổi con gái thích nhất dùng chiêu này, mời xem phim> Trong rạp tối thui thật lãng mạn a. Tiểu thuyết ngôn tình viết về tình yêu nói phải chọn thời gian lén cầm tay cô ấy. Tốt nhất là phim kinh dị, khiến cô ấy sợ hãi chui vào lòng. Hắc hắc!

Dương Phàm đang thầm tính toán, Tưởng Tiêu Đan lại chần chừ.

Dĩ vãng cô cùng Dương Phàm thường tiếp xúc, nhưng phần lớn là bốn người đi. Tức là đi theo Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân, ngẫm lại hai người như hai bóng đèn lớn siêu cấp.

Hôm nay mời như vậy là lần đầu tiên!

Đi? Hay không đi? Tưởng Tiêu Đan do dự.

Dương Phàm thấy Tưởng Tiêu Đan không từ chối ngay, trong lòng đại hỉ, lại thêm sức lực: "Tiêu Đan, cầu thương xót, tớ lần đầu tiên mời con gái xem phim đấy, coi như đáng thương đáng thương đồng ý đi mà!"

Tưởng Tiêu Đan bị dáng vẻ trang đáng thương của Dương Phàm chọc cười: "Đi thôi, đừng giả vờ đáng thương nữa."

Chàng trai ưu tú này thật sự như lời Chu Tiểu Vân chưa từng có bạn gái sao?

Tưởng Tiêu Đan nhớ tới lời Chu Tiểu Vân từng nói có chút thất thần: "Tiêu Đan, trước đây Dương Phàm là một bạn nam giữ mình rất sạch sẽ, có nữ sinh chủ động viết thư tình cho cậu ấy, cậu ấy cũng không để ý. Quen cậu ấy bao nhiêu năm, tớ chưa từng thấy cậu ấy để ý một người đến như thế. Cậu suy nghĩ kĩ đi, con người Dương Phàm không tồi."

Gương mặt Dương Phàm nhìn nghiêng dưới ánh mặt trời rất tuấn lãng, Tưởng Tiêu Đan liếc mắt nhìn trong lòng có cảm xúc khác thường trào dâng.

Dương Phàm vẫn luôn có tình cảm, âm thầm theo đuổi mình, Tưởng Tiêu Đan tất nhiên hiểu rõ. Muốn độc thân, không định yêu đương thời sinh viên nên cô một mực lảng tránh vấn đề này, không muốn chính diện đồng ý hoặc từ chối Dương Phàm.

Đến cùng tình cảm cô dành cho Dương Phàm như thế nào?

Vấn đề này bản thân cô cũng không nói rõ ràng.

Tâm tình phức tạp buổi trưa Tưởng Tiêu Đan đi xem phim điện ảnh cùng Dương Phàm.

Buổi tối trở lại ký túc xá, cô bị Chu Tiểu Vân kéo qua một bên "Thẩm vấn": "Tiêu Đan, hôm nay bồi dưỡng tình cảm với Dương Phàm thế nào a?" Trong lời Chu Tiểu Vân mang theo ý cười hỏi.

Tưởng Tiêu Đan bất mãn vỗ vai Chu Tiểu Vân một cái: "Cậu còn không biết xấu hổ nói, ném tớ xuống đi hẹn hò với bạn trai, cậu có lương tâm không!"

Chu Tiểu Vân nghịch ngợm nháy mắt: "Sao tớ không còn lương tâm, Dương Phàm chàng trai tốt như vậy nếu như cậu bỏ lỡ sau này hối hận đã không còn kịp rồi. Người ta ôm mối tình thắm thiết muốn tận dụng mọi phương pháp, chế tạo cơ hội ở gần cậu. Cậu đừng nói với tớ cậu không có chút cảm giác nào nhé."

Tưởng Tiêu Đan đúng là không nói nên lời.

Chu Tiểu Vân nhìn Tưởng Tiêu Đan á khẩu nghĩ thầm hai người này nhất định có tiến triển: "Nói đi, Dương Phàm thổ lộ với cậu chưa?"

Thổ lộ chưa?

Vừa nghe Chu Tiểu Vân hỏi đề tài mẫn cảm này, từ trước đến nay cẩu thả Tưởng Tiêu Đan cũng đỏ mặt.

Trong đầu không khỏi hồi tưởng lại ở rạp chiếu phim Dương Phàm cầm tay của mình nói: "Tiêu Đan, tôi thực sự rất thích em, em nguyện ý làm bạn gái của tôi chứ? Đừng vội trả lời, suy nghĩ thật kỹ rồi cho tôi câu trả lời."

Tưởng Tiêu Đan quả thực không muốn nhớ lại lúc đó mình đỏ mặt, chạy trối chết.

Chu Tiểu Vân vừa nhìn Tưởng Tiêu Đan mặt đỏ liền biết Dương Phàm nhất định đã nói gì đó. Đáng tiếc truy hỏi thế nào cô ấy không chịu nói.

Chu Tiểu Vân đành nhún nhún vai, không hỏi nữa.

Thế nhưng chiếu theo tình huống này, con đường theo đuổi của Dương Phàm chắc là sắp nhìn thấy ánh rạng đông rồi!

365. Chương 361: Sinh Nhật Hai Mươi Tuổi

Sáng sớm rời giường, Chu Tiểu Vân nhận được điện thoại từ nhà gọi tới.

Chu Tiểu Vân cầm lấy tai nghe cảm thấy lạ, nghĩ thầm sáng sớm ra đã có ai gọi điện thoại đến ký túc xá nhỉ? Đúng là hiếm thấy.

Chờ nghe được đầu kia điện thoại lại là giọng Triệu Ngọc Trân cô rất bất ngờ: "Mẹ, sao sáng sớm mẹ đã gọi cho con?"

Triệu Ngọc Trân ngay tức khắc cười nói: "Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của con, không phải con quên chứ!"

Chu Tiểu Vân vỗ trán, thiếu chút nữa đã quên rồi!

Triệu Ngọc Trân nói: "Lần sinh nhật hai mươi tuổi của con gái rất quan trọng, đáng tiếc mẹ và cha con không có biện pháp tổ chức sinh nhật cho con, đành phải sáng sớm ở nhà ăn mì xem như mừng sinh nhật con. Hôm nay con nhớ phải ăn mình nhé!"

Chu Tiểu Vân vâng dạ.

Nhớ hồi bé sinh nhật đều là mẹ tự tay cán mỳ, bên trên lại bỏ thêm mấy quả trứng chần. Một bát mỳ trường thọ đầy yêu thương.

Chu Tiểu Vân hồi tưởng lại chi tiết này đột nhiên cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Không ngờ nơi phương xa ba mẹ vẫn nhớ sinh nhật của cô!

Chu Tiểu Vân nghe lời Triệu Ngọc Trân nói sáng đến căng tin gọi một bát mỳ.

Hai mươi tuổi, ở nông thôn con gái hai mươi tuổi là một ngày rất quan trọng, bởi vì, hai mươi tuổi ý nghĩa một cô gái chính thức trưởng thành thậm chí có thể bàn luận chuyện hôn nhân.

Đừng nên lấy lạ, ở nông thôn con gái hai mươi tuổi lập gia đình không ít đâu!

Kiếp trước Chu Tiểu Vân cũng hai mươi mốt tuổi đã kết hôn… Đình chỉ đình chỉ, đừng nghĩ đến việc này nữa.

Điện thoại của Đại Bảo buổi trưa đúng giờ gọi tới: "Tiểu Vân, sinh nhật vui vẻ!"

Chu Tiểu Vân cười nói tiếng cám ơn.

Đại Bảo ở điện thoại đầu kia nói: "Tiểu Vân, lâu rồi anh không đến thăm em, vốn định hôm nay sinh nhật em đi, mà huấn luyện lại không cho tụi anh xin nghỉ.

Bảo là muốn toàn lực dốc sức chiến đấu cao nhất nên từ giờ mọi người giống nhau đều không được xin nghỉ. Anh chỉ có thể bớt thời giờ gọi điện thoại cho em. Nhưng, quà thì nhất định phải mua. Anh mua di động cho em, tối hôm qua Tiểu Bảo đến anh đã đưa cho nó để hôm nay chuyển cho em. Chắc là nó sắp đến chỗ em rồi."

Chu Tiểu Vân hơi trách nói: "Anh, anh tốn kém thế làm gì, em mới là sinh viên, không có di động không sao cả."

Đại Bảo cười ha ha: "Dù sao anh đã mua, cũng trả lạ được. Em chấp dùng tạm đi!"

Sau khi Chu Tiểu Vân buông tai nghe, Tiểu Bảo đến ký túc tìm cô.

Nhiều ngày không gặp Tiểu Bảo, Chu Tiểu Vân phát giác thoạt nhìn Tiểu Bảo lại cao thêm một chút.

Tiểu Bảo thân thiết hàn huyên với Chu Tiểu Vân rồi đem đồ Đại Bảo dặn anh mang đến ra: "Chị, di động này là anh cả đặc biệt xin nghỉ ra ngoài mua cho chị. Hôm qua anh ấy gọi điện thoại cho em bảo sợ rằng không tiện ra ngoài nên em đến chỗ ấy lấy di động, hôm nay đưa cho chị. Anh cả sợ chị không chịu dùng, đã chọn cả sim cho chị, còn nạp tiền, phỏng chừng đủ cho chị dùng ba tháng."

Chu Tiểu Vân cầm chiếc xinh xắn kia, trong lòng cảm động không nói nên lời.

Tiểu Bảo cười hì hì đưa quà tự mình chuẩn bị: "Chị, em không có tiền như anh cả. Quà của em đơn giản hơn."

Chu Tiểu Vân mở, là một bộ "loạn thế giai nhân" bản bìa cứng.

Cô cảm thấy rất vui, cô rất thích đọc sách nước ngoài. Sách hay có thể đặt ở đầu giường chậm rãi thưởng thức, món quà này cô rất thích.

"Chí Kiệt, cám ơn em!"

Bởi vì ký túc xá có mấy người rảnh rỗi hóng, Chu Tiểu Vân thực sự không tiện gọi tên thân mật Tiểu Bảo. Một chàng trai khí vũ hiên ngang bị gọi bằng nhũ danh buồn cười như thế chẳng phải làm cho Tiểu Bảo xấu hổ?

Tưởng Tiêu Đan qua góp vui: "Tiểu Vân, hôm nay sinh nhật cậu a! Ký túc xá chúng ta hẳn là tổ chức một bữa chúc mừng cho cậu. Chi bằng đêm nay chúng ta góp tiền cùng đi ra ngoài ăn cơm hát KTV đi!"

Đề nghị này được mọi người nhất trí tán thành, ầm ĩ nói buổi tối cùng đi ra ngoài đàn đúm một hồi.

Tiểu Bảo nhìn thấy Chu Tiểu Vân và mấy người bạn cùng phòng hỉ hả hưng trí bừng bừng lên kế hoạch buổi tối đến chỗ nào ăn cơm, nói: "Chị, đến tối bọn chị ra ngoài náo nhiệt náo nhiệt, em không dự được."

Chu Tiểu Vân thấy Tiểu Bảo phải đi vội vã ra tiễn em trai.

Chu Tiểu Vân đánh giá Tiểu Bảo, nhìn mặt nào đều cảm giác em trai mình ưu tú nhất: "Tiểu Bảo, bây giờ em có bạn gái chưa?"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Hiện tại em không có suy nghĩ này. Trong đại học nhiều nữ sinh chính vì muốn vui đùa, ăn uống có người mời khách, mua đồ có người thanh toán nên có bạn trai, không có ý nghĩa. Chị, không phải em nói chị. Chị và anh Lý Thiên Vũ tất nhiên không nằm trong phạm vi này."

Chu Tiểu Vân bị Tiểu Bảo nói mặt hơi đỏ.

Đại Bảo và Tiểu Bảo đều đã biết chuyện của cô và Lý Thiên Vũ nhưng chưa hề trực tiếp vấn đề này.

Hiện tại nghe được Tiểu Bảo nhắc tới cô và Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân không tự chủ được xấu hổ.

Nói thế nào nhỉ, đàm luận với em trai mình về chuyện của Lý Thiên Vũ hình như rất lạ. Giống như chính mình làm sai chuyện vậy…

Tiểu Bảo thông minh phát hiện Chu Tiểu Vân mất tự nhiên, lập tức chuyển đề tài. Nhưng có lời nói trong lòng.

Ấn tượng của Tiểu Bảo đối với Lý Thiên Vũ bình thường, hoặc hẳn là, Tiểu Bảo cảm thấy kiểu con trai nào cũng có điểm không xứng với chị gái bảo bối của mình. Anh chàng Lý Thiên Vũ kia theo đuổi chị nhiều năm, nể tình anh ta đối chị đích xác không tồi chị cũng thích anh ta, Tiểu Bảo cố gắng tiếp nhận sự tồn tại của anh ta.

Thế nhưng, tốt nhất Lý Thiên Vũ đừng làm chuyện gì xin lỗi chị, nếu không, anh khẳng định không tha cho Lý Thiên Vũ.

Những ý nghĩ này nhanh chóng xẹt qua trong lòng Tiểu Bảo, không nói ra miệng.

Chu Tiểu Vân cười nhắc đến chuyện của Đại Bảo và Lưu Lộ.

Tiểu Bảo sớm nghe một chút về việc Đại Bảo theo đuổi Lưu Lộ, cảm thấy hứng thú nghe Chu Tiểu Vân nhắc tới tiến triển mới nhất của hai người: "Anh cả một tuần gửi một phong thư tới chỗ Lưu Lộ, hai người phát triển không tệ lắm. Phỏng chừng, sớm muộn có thể bắt Lưu Lộ về nhà. Đến lúc đó, mẹ mình không cần cả ngày lo lắng chung thân đại sự của anh cả."

Tiểu Bảo nhớ tới mẹ già nhà mình không có việc gì lại nhắc chuyện này trên đầu lưỡi: "Chị Tiểu Hà đã có bạn trai sắp kết hôn không biết Đại Bảo nhà mình không biết lúc nào mới rước người đẹp về." Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo nở nụ cười.

Tiểu Bảo cười nói: "Chị Lưu Lộ vừa thông minh lại đẹp, không biết vì sao lại coi trọng anh cả ngốc hồ hồ."

Chu Tiểu Vân bị lời Tiểu Bảo nói chọc cười: "Anh cả sao lại ngốc hồ hồ? Chị nói cho em biết, anh cả sau khi nhận định mục tiêu rất chăm chỉ theo đuổi."

Một chàng trai ngốc đến mấy gặp được chuyện tình cảm cũng sẽ trở nên thông minh.

Tiểu Bảo thật lòng hi vọng Đại Bảo sớm ngày quang minh chính đại rước Lưu Lộ về nhà.

Lưu Lộ là một cô gái rất tốt, rất thích hợp làm chị dâu của mình!

Chu Tiểu Vân tiễn Tiểu Bảo tới cổng trường học, nhìn Tiểu Bảo lên xe buýt. Hai chị em lưu luyến không rời vẫy tay chia tay.

Tâm trạng cô rất tốt trở về ký túc xá.

366. Chương 362: Niềm Vui Bất Ngờ

Chu Tiểu Vân nhận được đến người trong nhà chúc phúc và quà của Đại Bảo, Tiểu Bảo cảm thấy sinh nhật này trôi qua rất vui vẻ.

Thế nhưng, vì sao trong lòng sẽ có cảm giác tiếc nuối?

Giống như có một người rất quan trọng chưa tới...

Lý Thiên Vũ đâu rồi? Sao anh đến bây giờ không gọi một cuộc điện thoại?

Chu Tiểu Vân rốt cuộc hiểu rõ cảm xúc thất lạc như có như không trong lòng kia từ đâu mà đến.

Mãi cho đến chạng vạng. Các cô gái thu thập thỏa đáng chuẩn bị cùng đi ra ngoài ăn cơm happy. Vẫn không có điện thoại của Lý Thiên Vũ.

Chu Tiểu Vân cực lực xóa đi một tia thất lạc trong lòng. Nghĩ thầm hôm nay đúng lúc đến ngày anh đi dậy, phỏng chừng bận không nhớ ra hôm nay là sinh nhật cô!

Tiền Đóa Đóa bị kích động nói: "Tiểu Vân, đêm nay chúng ta đi hát suốt đêm nhé, ngày mai tập thể không đi đi học."

Chu Tiểu Vân liên tục lắc đầu: "Đừng điên cuồng như vậy, đến khoảng mười giờ về thôi!" Mệt cho Tiền Đóa Đóa nghĩ ra được, suốt đêm? Quá khoa trương.

Vu Giai hiển nhiên rất tán thành đề nghị của Tiền Đóa Đóa, không biết làm sao đương sự Chu Tiểu Vân không muốn đi mọi người cũng bó tay.

Tưởng Tiêu Đan hô to một tiếng: "Xuất phát!"

Mấy người cùng hoan hô!

Đúng lúc này, cửa phòng ký túc 301 bị gõ thùng thùng. Chu Tiểu Vân bỗng nhiên có cảm giác, nhất định là Lý Thiên Vũ tới. Đừng hỏi vì sao cô có loại cảm giác này, dù sao chính là Chu Tiểu Vân biết.

Chẳng lẽ giữa người yêu thực sự có cái gọi là cảm ứng tâm linh?

Chu Tiểu Vân rất nhanh ra mở cửa.

Một bó hoa hồng thật to quả thực suýt che mất Chu Tiểu Vân.

"Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Vân yêu quý!" Phía sau bó hoa là tiếng cười sang sảng của Lý Thiên Vũ.

Chu Tiểu Vân bị bao phủ bởi hạnh phúc trong nháy mắt, cảm giác mình sắp bay lên trời. Cô cười nhận lấy bó hoa anh đưa tới, ngọt ngào không cách nào hình dung.

Đi theo sau Lý Thiên Vũ tất nhiên là Dương Phàm, trong tay mang theo một hộp bánh ngọt.

Dương Phàm cười nói: "Tớ nói rõ trước nhé, bánh ngọt này cũng là Thiên Vũ mua. Tớ cầm hộ cậu ta thôi."

Oa!

Các nữ sinh thấy Chu Tiểu Vân đang cầm một bó hoa cực to thì đỏ mắt. Bảy miệng tám lưỡi nói: "Thật lãng mạn a!"

"Thật làm cho người hâm mộ a!"

"Tiểu Vân thật hạnh phúc, tớ sắp đỏ mắt chết mất!"

Chu Tiểu Vân chỉ cười, không nói nên lời.

Hóa ra anh vẫn nhớ sinh nhật của mình. Hóa ra anh cố ý không gọi điện thoại để ình nghĩ đến ình một kinh hỉ.

Thế nhưng, sao anh biết tối nay các cô bạn cùng phòng muốn ra ngoài chúc mừng ình?

Mắt Chu Tiểu Vân mắt vừa liếc đến người Tưởng Tiêu Đan, Tưởng Tiêu Đan thành thật nhận tội, "Là Lý Thiên Vũ bảo Dương Phàm tới hỏi tớ, tớ nói cho Dương Phàm."

Lý Thiên Vũ trừng mắt nhìn: "Thế nào? Với kinh hỉ này của anh em có hài lòng không?"

Chu Tiểu Vân không nhịn được cười.

Đương nhiên hài lòng!

Nể tình muốn tạo bất ngờ cho cô, không tính sổ với Tưởng Tiêu Đan.

Một đoàn người nhún nha nhún nhảy đi đến tiệm cơm, dọc đường đi không biết rước lấy bao nhiêu ánh mắt tò mò.

Chu Tiểu Vân như chúng tinh phủng nguyệt ôm bó hoa thật lớn.

Tiền Đóa Đóa cười vui nói: "Tiểu Vân, em ôm bó hoa lớn như vậy có mệt không! Nếu không, chị làm chút chuyện tốt, cầm hoa hộ em nhé!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Cám ơn ý tốt của chị, nhưng em vẫn ôm được, chờ em ôm không nổi sẽ gọi chị, chị khỏe lắm mà!"

Tiền Đóa Đóa cố ý khoa trương thở dài.

Bị Vu Giai lấy ra chọc cười: "Đóa Đóa, cậu thích hoa như thế bảo bạn trai cũng mua cho cậu đi, đừng nhìn hoa của Tiểu Vân mà thèm!"

Tiền Đóa Đóa gần đây cũng có một bạn trai, đang mặn nồng. Nghe Vu Giai trêu cô, Tiền Đóa Đóa cười hì hì nói: "Đương nhiên, tớ lập tức tiến hành giáo dục anh ấy. Lấy hành động của Lý Thiên Vũ là minh họa thực tiễn." Chọc cười một đám người.

Tới tiệm cơm, đầu tiên gọi một bàn thức ăn, sau đó Lý Thiên Vũ đặt bánh ngọt ở giữa, thắp hai mươi ngọn nến.

Mọi người la hét bảo Chu Tiểu Vân ước.

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một chút nói: "Nguyện vọng thứ nhất, hi vọng người nhà và bạn bè của con đều khỏe mạnh. Nguyện vọng thứ hai, hi vọng sang năm con thi nghiên cứu sinh thành công. Nguyện vọng thứ ba…"

Nguyện vọng thứ ba không thể nói ra được, yên lặng ước dưới đáy lòng, nếu không sẽ mất linh.

Chu Tiểu Vân yên lặng ước trong lòng, cùng mọi người thổi tắt nến.

Sau đó là cắt bánh ngọt, ăn bánh ngọt, dùng bữa, uống rượu.

Đầu tiên một két bia chuyển lên, uống uống Tiền Đóa Đóa ầm ĩ gọi nhân viên phục vụ lấy rượu đế lên.

Đang cao hứng Lý Thiên Vũ không nói hai lời theo các cô bạn của Chu Tiểu Vân uống rượu đế. Dương Phàm cũng thành đối tượng bị chúng nữ sinh mời rượu.

Theo lời Tiền Đóa Đóa nói, ai bảo anh đang theo đuổi Tưởng Tiêu Đan, tửu lượng không quá quan đừng hòng có được bạn gái.

Vốn còn muốn rút lui có trật tự Dương Phàm vừa nghe lời này tinh thần tỉnh táo, trái một chén phải một chén ai đến cũng không cự tuyệt.

Tưởng Tiêu Đan nhìn Dương Phàm hình như uống rất nhiều có chút bận tâm, lén lút hỏi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, tửu lượng Dương Phàm thế nào?"

Ái chà, quan tâm nha! Chu Tiểu Vân cười liếc mắt nhìn Tưởng Tiêu Đan một cái, trêu tức nói: 'Nếu cậu sợ cậu ấy uống rượu say thì đi nhắc cậu ấy một tiếng, tớ nói cho cậu biết, hai người Tiền Đóa Đóa và Vu Giai tửu lượng đều không nhỏ. Nam sinh bình thường không phải đối thủ của hai cô ấy."

Lý Thiên Vũ sớm được Chu Tiểu Vân nhắc nhở, không dám uống nhiều lắm. Mặc dù Tiền Đóa Đóa các nàng cực lực mời rượu, Lý Thiên Vũ không như Dương Phàm đến một chén uống một chén.

Tưởng Tiêu Đan đầu tiên thấy không tiện, về sau thấy Dương Phàm bắt đầu nói chuyện linh tinh mới nóng nảy: "Nè, tớ nói Tiền Đóa Đóa, cậu đừng rót rượu cho Dương Phàm nữa cậu ta sắp say rồi."

Tiền Đóa Đóa cười ha ha nói: "Tiêu Đan lên tiếng, tớ không dám rót rượu cho Dương Phàm nữa. Tớ bảo này Tưởng Tiêu Đan, cậu mau ngồi cạnh Dương Phàm đi, nếu không cậu ta say ngã không ai đỡ đâu."

Tưởng Tiêu Đan cắn răng dằn lòng một cái đổi vị trí với Lý Thiên Vũ bên cạnh Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm rất thỏa mãn, nghĩ thầm uống nhiều rượu hơn nữa cũng đáng.

Lý Thiên Vũ ngồi cạnh Chu Tiểu Vân, thầm thì với cô.

Chu Tiểu Vân hỏi: "Anh uống bao nhiêu rượu a?"

Lý Thiên Vũ cười nói: "Yên tâm, anh không say. Anh có bao nhiêu tửu lượng trong lòng anh đều biết, sẽ không uống nhiều quá." Đang người liền nhích lại gần Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân nhanh chóng liếc nhìn bốn phía: "Đừng, có nhiều người ở đây?"

Lý Thiên Vũ bật cười nói: "Em cho là còn ai có tâm tư chú ý đến hai chúng ta sao?"

Mọi người đều say khướt, đâu còn chú ý hai người bọn họ!

Chu Tiểu Vân nghĩ cũng đúng, để Lý Thiên Vũ ôm eo cô. Cách y phục hơi mỏng có thể cảm nhận được lòng bàn tay anh truyền đến nhiệt khí.

Chu Tiểu Vân thấy một bó hoa hồng to kia không khỏi hỏi: "Sao hôm nay anh mua một bó hoa to như thế, nhất định rất đắt!" Bắt đầu hơi tiếc cho túi tiền của Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ cười ha ha, thấp giọng nói: "Em đừng vội nghe mấy cô bạn của em nói, hoa này anh nhờ bạn học làm thêm ở cửa hàng hoa mua giùm, giá rất tiện nghi. Em đừng nhìn số lượng nhiều mà bị dọa, không đáng bao nhiêu tiền."

Chu Tiểu Vân thoáng an lòng.

Con gái mà, ai không yêu hoa hồng? Nhất là người trong lòng tặng?

Nhận được hoa tươi khiến các cô gái càng xinh đẹp hơn.

367. Chương 363: Nghỉ Hè Cùng Em

Kết quả, đêm đó uống nhiều tất cả mọi người la hét muốn đi hát, Chu Tiểu Vân căn bản không ngăn cản được. Đành phải theo mọi người cùng đi KTV gần đó, nháo tới mười hai giờ mới trở lại.

Cửa ký túc đã bị khóa, lại gọi người mở cửa.

Hôm sau nữ sinh phòng ký túc 301 đến muộn tập thể. Chu Tiểu Vân cũng không ngoại lệ, đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua cô đi muộn! Ai! Đều là cuồng hoan gây họa.

Mà hai người Tiền Đóa Đóa và Vu Giai còn chưa thỏa mãn, sôi nổi nói chờ lần sau trong ký túc xá có sinh nhật những người khác cũng tổ chức chiếu theo lệ này.

Chu Tiểu Vân thật sự muốn nói tha cho tớ đi!

Cuộc sống sinh hoạt kế tiếp trải qua trong bận rộn, chỉ học không thì không đến nỗi mệt như vậy. Mấu chốt là mỗi tháng đều phải vội vàng ra một số, chuyện vụn vặt đủ khiến vô số người chân không chạm đất.

Cũng may Chu Tiểu Vân có rất nhiều cẩn thận và kiên trì. Số nào do cô biên tập thiết kế xuất bản đều được khen đủ để cô tự tin hơn rất nhiều.

Chương trình học lớp thi nghiên cứu sinh rất chặt, Chu Tiểu Vân cơ bản không có thời gian đi dạo phố mua đồ.

Ba người Chu Tiểu Vân cùng Tưởng Tiêu Đan còn có Hoa Nhược Vũ vì thi nghiên cứu sinh nên rất bận, những người khác trong ký túc xá thì không có ý định này, hình thành nên hai phe trái ngược rõ rệt.

Trong nháy mắt, lại nghỉ hè đến.

Chu Tiểu Vân tính nghỉ hè năm nay ở lại thành phố N mấy ngày rồi mới về nhà. Lý do là cần ôn bài cộng thêm kỳ nghỉ hè đi thực tập —— hoạt động trường học bố trí, tương tự như điều tra xã hội.

Chẳng qua đến lúc nghỉ hè ký túc xá trường học liền đóng cửa, chỗ ở ăn cơm cũng là vấn đề.

Lý Thiên Vũ vừa nghe Chu Tiểu Vân nói quyết định này hài lòng nhảy rất cao: "Anh tìm phòng trọ hai tháng, để anh và em sống chung. Dù sao nghỉ hè anh cũng không quay về."

Sống chung đó! Ngẫm lại thật đáng chờ mong…

Chu Tiểu Vân vỗ bụp một cái đánh tan tư tưởng của bất lương Lý Thiên Vũ: "Ai nói em muốn ở cùng anh." Chẳng phải là tiểu bạch thỏ tiến vào ổ sói/ con cừu nhỏ rơi vào miệng hổ sao?

Lý Thiên Vũ cười làm lành nói: "Em nghĩ thử đi, một mình em thuê phòng rất đắt, hai ta hợp lại chẳng phải rẻ hơn à? Yên tâm, anh tuyệt đối là chàng trai tốt. Kiên quyết không vượt qua Lôi Trì một bước. Đương nhiên, nếu như em muốn anh có thể phối hợp… Ai a!" Bị Chu Tiểu Vân cấu eo một cái.

"Anh đừng nghĩ không đứng đắn, em còn có Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ ba người đều không về nhà. Ba bọn em chuẩn bị thuê một phòng gần trường ở chung."

Lý Thiên Vũ thất vọng thở dài.

Cơ hội tốt a! Cứ như vậy bay mất, aizz!

Ba cô gái tranh thủ chưa nghỉ ra ngoài tìm phòng trọ. Gần trường có không ít phòng, cũng rất nhiều nơi cho học sinh thuê. Đáng tiếc, rất nhiều chỗ là có tính chất "nhà nghỉ".

Chắc là không cần giải thích nhiều nhỉ! Có nam sinh nữ sinh ban đêm tới địa phương này, rất đơn giản, trong phòng ngoài giường cơ bản không có những vật khác. Giá cũng rất tiện nghi, vừa túi tiền sinh viên.

Tìm hai ngày không có nơi hợp ý. Chỗ phòng quá nhỏ, phòng rộng hơn tiền thuê lại quá đắt.

Trời nóng bức chạy bên ngoài rất mệt, Chu Tiểu Vân không ngừng lau mồ hôi, cảm thấy mùa hè năm nay hình như nóng hơn năm ngoái.

Không quá hai ngày, Lý Thiên Vũ vui vẻ chạy đến báo một tin tốt cho Chu Tiểu Vân: "Anh tìm được phòng cho bọn em rồi, cách trường bọn em hơi xa một chút. Nhưng được cái tiền thuê không mắc. Hay là, anh dẫn em đến xem?"

Hỏi vị trí đại khái, đi bộ mất khoảng mười phút.

Chu Tiểu Vân gọi hai người còn lại cùng đi xem. Đến đó xem, Chu Tiểu Vân lập tức thích căn phòng này.

Nhà nhỏ hai tầng, mới 80%.

Trên lầu có ba gian phòng, vừa vặn mỗi người một phòng. Trong phòng có sẵn giường, còn có phòng bếp nhỏ và phòng vệ sinh. Hoàn cảnh không tồi, giá vừa phải. Dù sao tiền thuê ba người chia đều, tính ra chấp nhận được.

Tưởng Tiêu Đan nói với Lý Thiên Vũ: "Cám ơn cậu a! Phòng này bọn tớ đều rất hài lòng."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Sao anh tìm được nhà này? Anh quen chủ nhà à?" Chủ cho thuê nhà là một bà cụ gần sáu mươi tuổi. Nghe nói con trai con gái thành gia lập nghiệp không sống cùng bà, người nhà ở một mình buồn nên tình nguyện cho thuê tầng hai.

Lý Thiên Vũ lắc lắc đầu nói: "Không phải, chuyện anh làm gia sư em cũng biết. Có một học sinh sống ở gần đây, thằng bé nghe anh nói muốn tìm phòng ở nên dẫn anh sang xem. Anh cảm thấy rất tốt nên gọi bọn em. Nếu là hài lòng thì đặt ít tiền đặt cọc là được."

Còn phải nói à? Ba người đi giao tiền đặt cọc cầm chìa khóa, chờ hai ngày nữa chính thức vào ở!

Chu Tiểu Vân thấy chuyện ăn ở có tin tức trong lòng rất thoải mái: "Cám ơn anh!" —

Lý Thiên Vũ rất vui khi thấy cô hài lòng với chỗ anh tìm, "Chạy chân cho em là chuyện nên làm, đâu cần cảm ơn a! Nếu em thật lòng muốn cảm ơn thì phải cho anh ít phúc lợi ích thực tế." Nói xong mở rộng vòng tay.

Chu Tiểu Vân lườm anh một cái, ám chỉ Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ còn ở đây này.

Tưởng Tiêu Đan cười nói: "Đừng để ý bọn tớ, tớ và Nhược Vũ sang phòng khác xem, căn phòng này để lại cho hai người đó! Muốn làm gì làm luôn đi!"

Mặt Chu Tiểu Vân đỏ rực, Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ đi ra ngoài còn thuận tay đóng cửa lại.

Chu Tiểu Vân trách anh: "Đều do anh không tốt, hại em bị hai cô ấy cười nhạo."

Lý Thiên Vũ đâu còn lo chuyện nhỏ, ôm chặt cô không buông tay, hung hăng hôn giải tỏa nỗi tương tư nỗi khổ. Vốn không được gặp mặt nhiều, nhiều khi còn có nhiều bóng đèn như vậy, làm gì còn thân thiết cơ hội a!

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ hôn không thở nổi, chờ Lý Thiên Vũ buông cô ra vội vã hít sâu.

Thanh âm Lý Thiên Vũ có điểm khàn khàn: "Nếu có thể mỗi ngày ôm em như vậy thì tốt biết bao."

Mặt Chu Tiểu Vân đỏ hồng: "Nghỉ hè không phải em ở lại đây thôi!"

Một đống lý do rất đường hoàng nhưng còn một cái quan trọng nhất cô không dám nói. Hàng năm nghỉ hè Lý Thiên Vũ đều không quay về, một mình cô về nhà cũng rất buồn. Còn không bằng tranh thủ lấy lý do học để ở lại với anh ấy!

Lý Thiên Vũ ngầm hiểu, cực kỳ thỏa mãn.

Mặc dù nói phải đi làm gì gì đó, dù sao cũng là nghỉ hè không cần đi học, thời gian còn nhiều mà.

Ngẫm lại hai nguyệt có thể mỗi ngày hẹn hò với Chu Tiểu Vân, ngày tháng thật đẹp a!

Lý Thiên Vũ rất muốn hoa chân múa tay vui sướng để diễn tả tâm tình hưng phấn của mình.

"Tiểu Vân, anh định năm nay nghỉ hè kiếm tiền cũng mua ình một cái di động. Sau này chúng ta có thể nhắn tin gọi điện thoại cho nhau bất cứ lúc nào."

Di động của Chu Tiểu Vân bình thường không dùng nhiều, chủ yếu vì Lý Thiên Vũ không có di động. Hiện tại giá tiền di động so với hai năm trước thấp hơn nhiều. Nhiều học sinh bắt đầu dùng di động.

Lý Thiên Vũ nhìn mà tay ngứa, một lòng muốn mình cũng mua một cái. Sau này liên hệ với bạn gái tiện hơn!

Chu Tiểu Vân cười gật gật đầu. Dù sao là Lý Thiên Vũ tự mình làm công kiếm được tiền, anh ấy muốn mua gì thì mua cái đó!

368. Chương 364: Chuyện Sinh Hoạt Trong Hè

Tiểu Bảo gọi điện thoại bảo muốn cùng về nhà với chị. Nghe Chu Tiểu Vân nói nghỉ hè không định về, anh lập tức hiểu rõ, tự ngồi xe về một mình.

Ba người Chu Tiểu Vân, Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ bắt đầu kì nghỉ hè. Hằng ngày ngủ thẳng đến tám, chín giờ mới rời giường, sau đó đọc sách rồi đến lớp bồi dưỡng, bỏ thêm một chút thời gian hoàn thành bài tập thực tế. Ngày tháng rất thoải mái.

Có nhiều thời gian rảnh Chu Tiểu Vân đi tìm chỗ làm gia sư.

Lý Thiên Vũ nghe nói về sau cô bắt đầu đi dạy. Anh tức giận nói: "Không phải anh nói đừng để mệt mà, em thừa thời gian thì dạo phố hoặc lên mạng."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Biết ngay anh sẽ nói như vậy, nên em không nói cho anh biết. Em có nhiều thời gian dư thừa không có chỗ dùng, vì thế em đã đi tìm một trung tâm gia sư. Anh yên tâm, một tuần dạy ba buổi, mỗi buổi hai tiếng em sẽ không mệt. Anh mới phải chú ý, đừng để quá mệt mỏi."

Lý Thiên Vũ nhận kèm gia sư hai chỗ, còn làm thêm ở siêu thị. Cơ bản thời gian cả ngày bị lấp kín. Thế nhưng buổi tối anh không chịu đi làm, bảo là muốn dành hết thời gian cho Chu Tiểu Vân. Ha ha!

Chu Tiểu Vân nghe thấy thế mặt ửng đỏ. Miệng khó chặn lời, cái gì gọi là buổi tối dành hết thời gian ình a! Nghe dễ làm người ta nảy sinh ý nghĩ "đen tối" quá…..

Lý Thiên Vũ hô to oan uổng: "Ý của anh là hẹn hò với em như đi xem phim chẳng hạn, em nghĩ đi đâu vậy."

Vợ chồng son nói ngon nói ngọt, Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ rất thức thời tránh người, chạy về phòng. Chủ yếu họ sợ nghe hai người đối thoại sẽ buồn nôn, toàn thân nổi cả da gà.

Quả nhiên người đang yêu không có ai bình thường, cái gì cũng nói được.

Chu Tiểu Vân thấy có phòng bếp, bắt đầu thi triển tài năng, làm đầu bếp nấu cơm. Một mặt cô muốn bớt tiền sinh hoạt phí, về phương diện khác mình làm cơm tất nhiên ngon hơn bên ngoài.

Lý Thiên Vũ vẫn ở nhờ phòng trực ban của trường. Chỉ cần hằng ngày trở về trước mười giờ là được, vì thế trời vừa tối anh đã sang cọ cơm tối không chịu đi.

Lý Thiên Vũ một bên ăn một miếng to một bên cảm khái: "Sau này mình thật có phúc, tay nghề Tiểu Vân tốt quá! Còn ngon hơn cả hàng ăn bên ngoài."

Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ không khác Lý Thiên Vũ là bao, hại khi Chu Tiểu Vân xào rau phân lượng càng ngày càng nhiều. Không có việc gì lại làm ít đồ nhắm uống bia, cuộc sống này, thực sự không thể không nói, một chữ, mỹ (trong mỹ mãn)!

Tưởng Tiêu Đan than thở: "Tiểu Vân, tớ thấy, sau này cậu đừng làm gì cả. Nghề nghiệp thích hợp nhất với cậu là vợ đảm dâu hiền." Trông đi, nấu cơm, giặt giũ, thu dọn nhà cửa, cô ấy làm mọi thứ nhanh nhẹn, quả thực khiến Tưởng Tiêu Đan cùng là con gái phải xấu hổ.

Hoa Nhược Vũ cũng gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, làm bạn học với cậu từ lâu mà không nhìn ra cậu giỏi nấu ăn đến vậy!"

Chu Tiểu Vân khiêm tốn nói: "Đừng khen tớ như thế, tớ sẽ tự kiêu mất." Được hai người vỗ mông ngựa trong lòng cô rất thoải mái, mặc dù biết hai người đó đang mượn cơ hội dỗ mình ngày nào cũng nấu cho các cô ấy ăn, cô vẫn có chút hài lòng.

Tưởng Tiêu Đan cười đùa sờ sờ gương mặt trắng nõn của Chu Tiểu Vân: "Nếu tớ là nam sinh, chắc chắn sẽ cố hết sức theo đuổi cậu."

Lý Thiên Vũ lập tức không khách khí đẩy cánh tay Tưởng Tiêu Đan ra: "Rất không may, Tiểu Vân sớm bị tôi cột lại rồi, dù cậu là nam sinh cũng không thay đổi được gì đâu."

Tưởng Tiêu Đan cười phá lên.

Sau khi ăn cơm xong, Tưởng Tiêu Đan uốn éo Hoa Nhược Vũ đi thu dọn bát đũa rửa bát, để Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân hẹn hò.

Chu Tiểu Vân ngồi sau xe Lý Thiên Vũ, để anh tùy ý chở mình đi, cô cảm thấy mỗi ngày được ở cùng nhau như thế này thật tuyệt.

Có lúc Lý Thiên Vũ sẽ dẫn cô đi xem phim.

Chu Tiểu Vân chê vé xem phim quá đắt: "Sau này anh cứ dẫn em đến phòng chiếu phim thôi, dù sao rạp chiếu phim có phim gì ở đó cũng có."

Lý Thiên Vũ không chịu: "Hiệu quả hình ảnh ở phòng chiếu phim rất kém, hơn nữa vô cùng nhiều thanh niên bất lương. Mình cứ đi xem ở rạp chiếu phim chính quy đi!"

Hơn nữa, có một số phòng chiếu phim trắng trợn chiếu phim cấp ba. Một đôi tình nhân cùng đi xem phim, riêng mùi thuốc lá mùi mồ hôi trộn lẫn đã làm cho người ta không thở nổi. Lý Thiên Vũ sao có thể để Chu Tiểu Vân chịu tội, anh thà rằng tốn nhiều tiền hơn đến rạp.

Chu Tiểu Vân không lay chuyển được ý anh, đành phải đi theo. Tới rạp chiếu phim, Lý Thiên Vũ lại đi mua ít đồ ăn vặt và đồ uống. Hai người vừa xem phim vừa ăn đồ ăn vặt vừa thì thầm nói chuyện, Lý Thiên Vũ cảm thấy khoảng thời gian này quá tuyệt vời.

Chu Tiểu Vân đi mấy lần liền ngại tốn nhiều tiền. Cô không muốn tiền anh cực khổ kiếm được tiêu hoang phí như vậy, cô thấy xót thay anh. Cô cảm thấy nếu nói thẳng thì làm tổn thương lòng tự trọng của người khác quá, nghĩ thầm nên uyển chuyển một chút thì hơn.

Đến khi Lý Thiên Vũ một lần nữa đề nghị đi xem phim, cô nói: "Hôm nay em không muốn đi xem phim, chúng ta đi dạo công viên nhé!"

Gần đó có công viên không thu vé vào cửa, đi dạo cả đêm cũng không tốn kém. Lý Thiên Vũ lập tức hiểu dụng ý của cô, trong lòng rất cảm động cầm tay cô thật chặt. Hai người tay nắm tay tản bộ trong công viên.

Buổi tối mùa hè ăn cơm xong không ít người ra ngoài đi dạo, nhất là các đôi nam thanh nữ tú nhiệt tình không bị cản trở, từ lúc vào công viên họ đã ôm ôm ấp ấp tình chàng ý thiếp.

Chu Tiểu Vân liếc nhìn một đôi nam nữ cách đó không xa lửa cháy lan tỏa bốn phía, nghĩ thầm hai người này to gan thật, trực tiếp tìm một nhà nghỉ là xong, cần gì biểu diễn miễn phí ở đây ọi người cùng xem.

Lý Thiên Vũ cực kỳ hâm mộ, lén nhìn Chu Tiểu Vân, nghĩ đến phương diện này cô rất bảo thủ, anh không dám mở miệng nói đề nghị trong lòng: Hay là, chúng mình cũng thử xem? Ai! Không biết hi vọng xa vời này đến bao giờ mới trở thành sự thật!

Đến một nơi tương đối hẻo lánh, Lý Thiên Vũ mới dám ôm eo Chu Tiểu Vân, thỉnh thoảng lại lén hôn một tí đã thỏa mãn!

Nhắc tới cũng kỳ, không biết vì sao hai người có nhiều chuyện nói với nhau như vậy.

Có phải tất cả những người đang yêu đều như thế không? Trong mắt người khác mấy chuyện lông gà vỏ tỏi không đáng nhắc tới họ cũng có thể lấy ra nói say sưa cả ngày không thấy chán.

Lý Thiên Vũ nói rất nhiều về dự định tương lai của mình: "Tiểu Vân, đến tháng sáu chúng ta đã là năm cuối. Nên bắt đầu đi thực tập tìm việc làm, anh nghĩ anh học ngành này, tương đối dễ tìm việc. Đến lúc đó sau khi tốt nghiệp anh muốn tìm công việc ngay tại thành phố này, tiền lương ột chút, tương lai ở nơi đây an cư lạc nghiệp…."

Chu Tiểu Vân bị viễn cảnh đẹp đẽ Lý Thiên Vũ miêu tả hấp dẫn, nghĩ đến sau khi tốt nghiệp ở thành phố N, cô sẽ sóng vai cùng anh dốc sức làm việc hướng tới tương lai. Bây giờ nghĩ lại, đều là những chuyện làm người ta chờ mong.

"Tiểu Vân, sau này chuyện em muốn làm nhất là gì?" Lý Thiên Vũ hỏi.

Chu Tiểu Vân nghĩ một lúc lâu: "Em muốn làm nhất đương nhiên là nghề tự do, làm tác giả, cả ngày viết tác phẩm kiếm tiền nhuận bút. Nếu nguyện vọng này không thực hiện được, em sẽ xin vào làm biên tập ở một tờ tạp chí, dù sao có liên quan đến việc học tiếng Trung là được."

Lý Thiên Vũ đùa vui nói: "Hiện tại internet cực kì phát triển, anh thấy, trước tiên em cứ viết tiểu thuyết trên mạng. Đợi tích lũy một số kinh nghiệm sáng tác sau này tự nhiên nước chảy thành sông."

Chu Tiểu Vân nghe xong lời Lý Thiên Vũ thì giật mình.

369. Chương 365: Cố Gắng Vì Ước Mơ Tương Lai

Một câu nói của Lý Thiên Vũ trong lúc vô tình đánh thức Chu Tiểu Vân vẫn mờ mịt với tương lai, không tìm được phương hướng cụ thể đột nhiên nảy ra ý tưởng táo bạo.

Viết truyện — trên mạng? Hình như là một đề nghị không tồi.

Hai từ tác giả nói ra thì hời hợt, lại làm cho người ta không biết nên bắt tay từ đâu.

Chu Tiểu Vân từ hồi cấp hai, cấp ba từng được đăng không ít bài báo nhỏ trên tạp chí học sinh. Lên đại học cô cũng đóng góp rất nhiều áng văn hay cho báo trường. Nhưng tất cả đều thuộc thể loại văn xuôi tạp văn, dung lượng ngắn.

Tác giả thực sự là nghề như thế nào? Cô chưa từng thấy.

Dưới tình huống không có danh tiếng có nhà xuất bản nào dám xuất bản sách của người mới! Đây cũng là chuyện khiến cô luôn lo lắng cho tới nay.

Internet là một trào lưu mới, văn học mạng vừa manh nha. Nổi tiếng nhất là ——- Bĩ Thái với "lần đầu tiên tiếp xúc thân mật"*. Chu Tiểu Vân rất thích tiểu thuyết dài kì này, từng đọc rất nhiều lần nghiền ngẫm rất nhiều lần.

(Bĩ Thái tên thật là Thái Trí Hằng. Khi "lần đầu tiên tiếp xúc thân mật" đăng lên mạng đã tạo nên một làn sóng lan tỏa cả cộng đồng, trở thành bộ tiểu thuyết online bán chạy nhất, mở ra trào lưu văn học mạng. Truyện được xuất bản lần đầu năm 1999 và sau dựng thành phim do chính tác giả làm biên kịch)

Nếu để cô viết truyện, cô sẽ viết như thế nào?

Chu Tiểu Vân nghĩ đến việc này, hình thành ý tưởng rồi bắt tay vào thực hiện.

Mua mấy quyển sổ bìa cứng dày, cô bắt đầu viết truyện dài. Trực tiếp gõ chữ không mang lại cảm giác, cô vẫn thích viết trên giấy hơn. Cô nghĩ thầm trước cứ viết thử xem, chờ viết được mấy vạn chữ mới đăng lên trang web. Hiện tại trên mạng có mấy trang văn học mạng vừa thành lập không lâu, chuyên đăng tiểu thuyết.

Chu Tiểu Vân vắt óc suy nghĩ mất mấy ngày, rốt cuộc quyết định lấy trùng sinh làm đề tài, viết về linh hồn một cô gái xuyên không trở lại lúc bé. Có thể vì cô từng có trải nghiệm như vậy nên ban đầu viết rất suôn sẻ.

Vốn chỉ là một ý nghĩ nhất thời, cô dần dần nảy sinh hứng thú thật sự.

Viết xong phần khung, xác định các tình tiết chính và dàn nam chính nữ chính, sau đó cô tỉ mỉ suy nghĩ viết từng tình tiết rất nhỏ, cách dùng từ đặt câu vân vân và vân vân.

Tưởng Tiêu Đan và Hoa Nhược Vũ sớm quen với việc Chu Tiểu Vân viết lách. Cô là đệ nhất tài nữ hệ tiếng Trung, từ trước đến nay văn chương ưu mỹ, bài văn xuôi đăng trên báo trường nhiều không đếm xuể, rất nổi tiếng ở trường. Cô luôn thích tựa vào đầu giường ký túc viết rồi lại viết, mọi người trong phòng tập mãi thành thói quen.

Có lẽ chẳng ai ngờ rằng lúc này Chu Tiểu Vân đang viết một tiểu thuyết dài kỳ! Ha ha!

Lý Thiên Vũ biết Chu Tiểu Vân bắt đầu viết lách rất tán thành, vỗ ngực ôm đồm hết những chuyện còn lại: "Tiểu Vân, em cứ yên tâm viết, đến lúc đó anh đánh lại vào máy tính cho em rồi đăng lên mạng. Mấy việc vặt này em không cần để tâm."

Chu Tiểu Vân không khách sáo đồng ý, tốc độ đánh chữ của Lý Thiên Vũ do luyện tập mà thành, một phút có thể đánh hơn một trăm từ. Cùng số từ đó, đổi thành cô đánh phải mất tới năm phút, vì thế việc này cứ giao cho anh làm.

Cô và anh thương lượng chuyện đặt bút danh: "Này, anh nói xem em nên đặt bút danh gì?" Không thể dùng họ tên thật.

Lý Thiên Vũ rất bất mãn với cách bạn gái xưng hô với mình: "Cả ngày cứ này này này, em có thể gọi anh Thiên Vũ hoặc là Tiểu Vũ, thực sự không được anh Vũ cũng ok." Đâu có nữ sinh nào gọi bạn trai của mình là "này".

Chu Tiểu Vân "Xì" một tiếng nở nụ cười. Tha cho cô đi, còn anh Vũ chứ, chưa nói tới cô thốt ra miệng, nghe thấy cũng làm cô buồn nôn chịu không nổi.

Lý Thiên Vũ nhe răng cười tiến lên: "Nhanh, gọi một tiếng anh Vũ cho anh nghe một lần."

Chu Tiểu Vân cười đến mức không dậy nổi, bị Lý Thiên Vũ hung hăng hôn mặt đỏ bừng đẩy anh: "Đừng quậy, nghĩ bút danh hộ em đi!"

Lý Thiên Vũ suy nghĩ một chút nói: "Anh cảm thấy bút danh trước đây em từng dùng rất tốt, để Chu Hàm đi."

Chu Tiểu Vân nghe cũng thấy ổn, trước đây cô dùng bút danh Chu Hàm từng đăng không ít bài! Cứ tiếp tục dùng nó đi!

Lý Thiên Vũ đăng kí một tài khoản trên mạng cho Chu Tiểu Vân, sau đó dùng bút danh Chu Hàm đăng mấy chương đầu.

Trong lòng cô có chút thấp thỏm bất an. Không biết tiểu thuyết lấy tên "Thiếu nữ trùng sinh" này có khiến độc giả thích đọc không…..

Trong lòng Lý Thiên Vũ không hề lo lắng an ủi Chu Tiểu Vân: "Coi như viết chơi, có người đọc cũng được, không ai đọc cũng được. Luyện tay một chút thôi, nếu em định viết tốt hơn nên viết dài, không hài lòng thì viết ngắn. Đừng coi trọng quá."

Anh nói thì dễ lắm, Chu Tiểu Vân lườm anh.

Đúng là chuyện không liên quan đến mình để lên thật cao**, sao cô thoải mái như anh được!

(Một câu thành ngữ của TQ, ý chỉ việc không liên quan đến mình, thường ném sang một bên, không quan tâm chút nào)

Nhưng có một điểm Lý Thiên Vũ nói rất đúng, để luyện tập thôi. Cô chưa từng viết truyện, đây là tác phẩm đầu tay.

Lý Thiên Vũ là độc giả đầu tiên của Chu Tiểu Vân, say mê đọc bản thảo của cô, anh than thở: "Tiểu Vân, anh có linh cảm truyện này của em nhất định sẽ rất được chào đón. Một người đàn ông như anh đọc cũng cảm thấy hay mà."

Chu Tiểu Vân được Lý Thiên Vũ cổ vũ tràn đầy lòng tin, không nói hai lời, tiếp tục viết thôi!

Lý Thiên Vũ cách hai ngày lại đến lấy bản thảo của cô ra quán nét, đăng lên mạng. Cô không khỏi thấy may mắn, may là có Lý Thiên Vũ giúp, nếu như đổi thành cô với tốc độ rùa bò, phỏng chừng đầu to thành cái đấu.

Nhắc tới cũng kỳ, Chu Tiểu Vân thông minh mà không hiểu sao rất chậm hiểu khi thao tác máy tính. Tốc độ đánh chữ chậm, không chơi game, hiểu biết về internet giới hạn trong việc mở trang web.

Xem ra, thượng đế sẽ không tạo ra một con người hoàn hảo.

Lúc đầu Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân tìm được mục tiêu và phương hướng phấn đấu còn rất vui mừng, một thời gian sau vẻ mặt anh đau khổ.

Bởi vì một khi Chu Tiểu Vân đặt bút viết chính là lục thân không nhận***, không chịu rời khỏi bàn. Đừng nói đi xem phim, ngay cả —— công viên cô cũng không chịu đi, ngoại trừ ra ngoài làm gia sư cơ bản thời gian đều dùng để viết truyện. (ở đây ý là CTV không chịu để ý đến ai)

Lúc này cô rất hối hận mình nhận việc gia sư, nghĩ thầm ba buổi chiều đó, đủ viết bao nhiêu chữ. Bất luận như thế nào, nghỉ hè kết thúc sẽ chấm dứt công việc này.

Lý Thiên Vũ bắt đầu ngay cả buổi trưa cũng qua đây cọ cơm, nắm lấy mỗi phút mỗi giây ——- cơ hội ở chung với Chu Tiểu Vân.

Đáng tiếc, cô không để ý đến Lý Thiên Vũ đáng thương, cơm nước xong để bát lại chạy vào phòng.

Lý Thiên Vũ ai oán theo Chu Tiểu Vân vào phòng, thấy cô đang chăm chú viết bản thảo. ——-

Chu Tiểu Vân không quay đầu lại nói: "Buổi chiều không phải anh còn đi làm thêm ở siêu thị à? Chắc gần đến giờ rồi! Đừng để đến muộn."

Ngụ ý rất rõ ràng, hạ lệnh đuổi khách.

Có Lý Thiên Vũ ở bên cạnh "quấy nhiễu", cô đâu còn tập trung viết nổi! Vì thế, cô rất uyển chuyển nhắc nhở anh nên đi làm thêm.

Lý Thiên Vũ đương nhiên hiểu ý cô, ủy khuất nói: "Anh đi đây." Một bên chậm rì rì đi về phía cửa.

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ giả vờ ủy khuất thầm buồn cười, đành chủ động đi tới ôm anh, dâng lên môi thơm rồi đuổi anh khỏi phòng.

Khi Lý Thiên Vũ động tình muốn động tay đông chân, Chu Tiểu Vân đúng lúc lắc mình đẩy anh ra ngoài cửa: "Tạm biệt!" Sau đó đóng cửa.

Lý Thiên Vũ thở dài một hơi, ai! Đi thôi!

370. Chương 366: Ghen

Chu Tiểu Vân cũng bớt thời gian đi tiệm net, mỗi khi mở trang web thấy tiểu thuyết chính mình viết, cảm giác thỏa mãn này rất khó diễn tả thành lời.

Ngay từ đầu, người mới viết truyện không thu hút được sự chú ý lắm, Chu Tiểu Vân không bất ngờ khi lượt đọc trên web rất bình thường.

Có ai ngay từ đầu viết đã thành tên đỏ trên mạng? Chu Tiểu Vân cũng không kỳ vọng sau này có bánh thịt rơi từ trên trời xuống như thế. Cô nghĩ thầm nên kiên trì tiếp tục xem sao!

Làm việc phải đến nơi đến chốn, bất luận có bao nhiêu người đọc mặc kệ có bao nhiêu người thích cô sẽ viết đến khi kết thúc.

Qua hơn một tháng bận rộn, sau khi khai giảng Chu Tiểu Vân Tưởng Tiêu Đan Hoa Nhược Vũ cùng nhau chuyển về ký túc xá, cực kì không nỡ trả lại phòng trọ.

Cuối cùng Tưởng Tiêu Đan không nhịn được hỏi ra miệng: "Tiểu Vân, lâu nay cậu cứ viết viết, có phải định viết truyện dài không?" Trước đây cô từng thấy Chu Tiểu Vân viết báo, nhưng không đến nỗi mải viết cả đi dạo phố cũng không chịu đi.

Chu Tiểu Vân không tiện thừa nhận! Nên chờ đến lúc viết có bài có bản rồi hẵng nói! Chuyện chưa đâu vào đâu đã bô bô cho cả thiên hạ biết thì khoa trương quá!

Cô nhận ra trong ký túc xá người đến người đi quá ầm ĩ, nên rảnh rỗi là lại đến thư viện, tìm một góc yên tĩnh ngồi. Có lúc đọc sách, có lúc viết tiểu thuyết. Dù sao không phải dịp trước kì thi, từ trước đến nay thư viện đều lạnh tanh, rất hợp ý Chu Tiểu Vân tâm.

Chương trình học của năm tư rất ít, tự học càng ngày càng nhiều, thậm chí nửa ngày cũng không có tiết.

Thời gian rất nhiều a! Chu Tiểu Vân thầm nói với chính mình nhất định phải kiên trì.

Nếu nói sáng tác là con đường tịch mịch, thì có Lý Thiên Vũ ủng hộ trên con đường cô đơn ấy, Chu Tiểu Vân vẫn có động lực chống đỡ đến cùng.

Sau khi giảng, Lý Thiên Vũ bận chuyện của hội học sinh, đành bỏ một phần việc gia sư. Cuối tuần nào anh cũng đến chỗ Chu Tiểu Vân hai lần, thay cô chuyển chương mới lên mạng.

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ bận như chong chóng còn thay mình gõ bản thảo nên rất băn khoăn: "Thôi, sau này để tự em làm đi, đỡ cho anh mỗi ngày chạy qua chạy lại như thế." Ra tiệm net ngoài trường gõ xong còn phải cầm bản thảo về đưa cho Chu Tiểu Vân, rất mệt.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Được phục vụ em là vinh dự của anh, em không thấy bất tiện đâu. Em cứ chuyên tâm viết tác phẩm lớn của em đi, gần đây hình như lượng người đọc cao hơn nhiều, còn có thật nhiều bình luận. Anh nghĩ, sau này sẽ càng ngày càng có nhiều người thích."

Chu Tiểu Vân dùng sức gật gật đầu, ngọt ngào trong lòng như gợn sóng nhỏ lan rộng.

Tiếp tục cố gắng đi, Chu Tiểu Vân!

Đại Bảo bớt thời gian tới thăm Chu Tiểu Vân một lần, đối với việc cô "Không làm việc đàng hoàng" ôm thái độ không sao cả. Dù sao chỉ cần em gái thích là được.

Sau khi Tiểu Bảo biết chuyện, anh rất tán thành: "Chị, em cảm thấy tương lai chị có thể tìm phát triển theo con đường này. Tác giả Internet rất tốt. Hai năm nay, internet đã trở thành thứ mới nổi, văn học mạng sau này chắc chắn có tương lai. Mặc dù bây giờ còn chưa hoàn thiện mới nhen nhúm, nhưng về sau tiền đồ sẽ sáng lạn lắm đấy!"

Được Tiểu Bảo cổ vũ, toàn thân Chu Tiểu Vân cảm thấy nhiệt tình. Cảm giác có người nhà ủng hộ đúng là không giống a!

Tiểu Bảo quan tâm hỏi: "Chị, không phải chị chuẩn bị thi nghiên cứu sinh à? Có bận lắm không ?"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Dù sao cũng là đi học đọc sách. Chị không dám lơ là. Yên tâm, chị tự có quan điểm, dù sao viết tiểu thuyết cũng là nghề phụ, nhiệm vụ chính của mình là gì đương nhiên chị nhớ rõ."

Tiểu Bảo nói: "Chị hiểu lầm ý em rồi. Em sợ chị bận quá thân thể ăn không tiêu. Cơ thể mới là tiền vốn của một người làm cách mạng đấy!"

Chu Tiểu Vân cảm động nắm tay Tiểu Bảo. Vẫn là em trai tốt nhất!

Cười đùa với Tiểu Bảo, Chu Tiểu Vân hồn nhiên không hay cách đó không xa một đôi mắt giận dữ nhìn chăm chú: "Chu Tiểu Vân!"

Chu Tiểu Vân quay sang, là Lý Thiên Vũ.

Cô cười nói: "Sao anh lại đến đây?"

Lý Thiên Vũ hừ một tiếng: "Em đứng đây ôm ôm ấp ấp ai thế." Lại còn quang minh chính đại đứng dưới lầu ký túc xá.

Lý Thiên Vũ nhìn thấy từ xa, căn bản là không để ý nam sinh mặc áo sơmi trắng kia là ai, đã bị cảnh tượng Chu Tiểu Vân và một "Nam sinh" thân thân thiết thiết kích thích.

Cô trợn mắt, không giải thích một câu. Người này ăn dấm chua cả lên đầu Tiểu Bảo vậy.

Trong lòng Tiểu Bảo cười thầm không ngớt, cố tình đưa lưng về phía Lý Thiên Vũ định không cho anh nhìn thấy mặt của mình.

Đương nhiên Lý Thiên Vũ biết Tiểu Bảo. Nhưng, mấy năm không gặp, Tiểu Bảo cao lên nhiều, anh chỉ thấy bóng lưng cậu lại không thấy mặt. Thực sự không nghĩ tới nam sinh này chính là em trai bảo bối của Chu Tiểu Vân.

Lý Thiên Vũ nổi giận đùng đùng đi tới, giận dữ chuẩn bị dạy dỗ thằng này một trận.

"Anh bạn này…." Lửa giận vừa bốc nhìn thấy nam sinh này là ai lập tức vụt tắt.

Lý Thiên Vũ lúng ta lúng túng nói: "Chu Chí Kiệt là em à, em đến đây lúc nào?" Trong lòng thầm kêu rên vứt hết mặt mũi đi rồi.

Tiểu Bảo cười ha ha.

Chu Tiểu Vân lạnh mặt nói: "Nãy anh gọi thế nào?"

Lý Thiên Vũ cười làm lành: "Tất cả là hiểu lầm, hiểu lầm. Không phải vì anh không thấy rõ sao!"

Chu Tiểu Vân trợn trắng mắt lườm Lý Thiên Vũ, nhìn vẻ mặt đáng thương của anh lại nhanh chóng mềm lòng: "Lần sau thấy rõ ràng hãy nói, em là loại con gái tùy tiện sao?" Thật là quá không tin tưởng cô.

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc, đương nhiên anh tín nhiệm Chu Tiểu Vân, nhưng bất kể là ai thấy bạn gái thân yêu của mình thân thiết với nam sinh khác như vậy đều bốc lửa.

Tất cả đều là hiểu lầm thôi!

Tiểu Bảo vẫn biết Lý Thiên Vũ là bạn trai chị, nhưng trực tiếp gặp mặt giới thiệu vẫn là lần đầu tiên.

Ba người đến tiệm cơm. Lý Thiên Vũ vội vàng chọn mấy món Chu Tiểu Vân.

Tiểu Bảo không dấu vết đánh giá Lý Thiên Vũ mấy lần, nghĩ thầm mấy năm không gặp, anh ta cao và đẹp trai hơn, trông dáng vẻ ân cần chu đáo với chị kìa, thảo nào chị ấy thích anh ta!

Chút lửa giận bé nhỏ của Chu Tiểu Vân sớm bị dập tắt từ lâu, cố tình xị mặt cho Lý Thiên Vũ nhìn. Hì hì, nhìn anh cẩn thận từng li từng tí lấy lòng chính mình, cảm giác này không tệ.

Thảo nào Tiền Đóa Đóa và Vu Giai thường xuyên nói nhăng nói cuội trong phòng rằng bạn trai cần dạy dỗ, trên đời làm gì có người đàn ông nào trời sinh đã tốt, săn sóc dịu dàng cũng cần bồi dưỡng mà nên.

Lý Thiên Vũ cũng rất ân cần với Tiểu Bảo, hai người lấy cớ uống bia thầm ganh đua một trận.

Lý Thiên Vũ thấy Tiểu Bảo uống hết cốc này đến cốc khác, đành phải phụng bồi đến cùng. Em vợ tương lai đấy, không lấy lòng sao được.

Tục ngữ nói, rượu phẩm như nhân phẩm, Tiểu Bảo tinh tế quan sát nhất cử nhất động của Lý Thiên Vũ. Phát hiện anh ta luôn không tự chủ liếc nhìn chị ngồi bên cạnh, rõ ràng sợ uống nhiều quá sẽ làm chị tức giận.

Trong lòng anh khẽ buông lỏng. Chỉ có chàng trai rất để ý đến một người con gái mới có thể lúc uống rượu vẫn chiếu cố đến cảm xúc của bạn gái. Phải biết rằng, có nhiều nam sinh vừa thấy rượu đã ném bạn gái qua một bên!

Lý Thiên Vũ biểu hiện xuất sắc, Tiểu Bảo sơ bộ cho anh sáu mươi điểm.

Mới vừa đạt tiêu chuẩn thôi, còn điểm cao hơn sau này phải xem biểu hiện của anh ta!

371. Chương 367: Nữ Sinh Phòng 301 Tụ Tập

Chu Tiểu Vân phát hiện nếu cô tiếp tục hoạt động trong hội văn học, sẽ rất vất vả nên dứt khoát từ chức hội trưởng. Ngoài chuyên tâm ứng phó bài vở kì thi nghiên cứu sinh, cô còn rút ra không ít thời gian viết tiểu thuyết.

Quá trình này tỉnh lược một đoạn.

Vì thế, khi Tiền Đóa Đóa kích động đến báo cho cô phòng ký túc 301 sắp chuẩn bị tụ tập một bữa, mọi người đều phải tham gia tốt nhất có cả bạn trai đi cùng, Chu Tiểu Vân liên tục từ chối.

Tiền Đóa Đóa nói: "Dù em có bận đến mấy không thể không có hoạt động giải trí nào chứ! Em xem ngày nào em cũng đọc sách đọc sách, viết rồi lại viết, thật buồn tẻ. Cứ quyết như vậy đi! Em nhớ gọi cả Lý Thiên Vũ đến, chị cũng kêu bạn trai chị. Đến lúc đó chúng ta cùng đi hát, nhảy nhót."

Chu Tiểu Vân vốn không muốn đi, về sau ngẫm lại thời gian này đầu óc cô vẫn hoạt động hết công suất, ra ngoài chơi cũng tốt.

Cầm di động gửi tin nhắn cho Lý Thiên Vũ — cuối cùng anh đã tiết kiệm đủ tiền mua điện thoại, giờ hai người liên lạc tiện hơn, ngón tay bấm bấm đã gửi được tin ngắn.

Tối nay ký túc xá bọn em định liên hoan, bảo tụi em dẫn bạn trai theo. Anh có rảnh không?

Tin vừa gửi, không đến một phút đã có hồi âm: Đi, chắc chắn sẽ đi.

Chu Tiểu Vân cười, lại nhắn: Nếu anh bận thì không cần đến đâu.

Dù bận, không có chuyện gì quan trọng bằng em! ! !

Đọc câu này, trong lòng cô ngọt như mật.

Tưởng Tiêu Đan thấy Chu Tiểu Vân cầm di động phát ngốc trên mặt còn nở nụ cười, trong lòng hiểu ngay: "Thế nào, lại nói chuyện buồn nôn với Lý Thiên Vũ hả!"

Chu Tiểu Vân cười không đáp, ngụ ý thừa nhận.

Tưởng Tiêu Đan thổn thức: "Lý Thiên Vũ nhà cậu quan tâm đến cậu mọi mặt nha! Cách mấy ngày lại đến báo danh một lần không nói, hôm nay gọi điện, chốc lát nhắn tin chưa hề thấy gián đoạn. Trông hai người ngọt ngào làm người ta hâm mộ quá."

Chu Tiểu Vân phản kích: "Dương Phàm đâu thua kém, không phải ngày nào cũng mua bữa sáng cho cậu à?"

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan rốt cuộc có tiến triển thực chất, lên năm tư kết thành một đôi. Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đều mừng cho hai người, cảm thấy tính cách họ thành đôi rất hợp.

Dương Phàm hoạt bát Tưởng Tiêu Đan cởi mở, Dương Phàm rực rỡ (như ánh mặt trời) Tưởng Tiêu Đan hào sảng, thật là một đôi trời đất tạo nên.

Vừa nhắc tới Dương Phàm, Tưởng Tiêu Đan hơi đỏ mặt. Thời gian yêu nhau ngắn ngủi, tạm thời cô chưa quen với cuộc sống có bạn trai.

Chu Tiểu Vân trêu Tưởng Tiêu Đan, nghĩ thầm trước đây cô ấy luôn trêu mình và Lý Thiên Vũ, hiện tại thì sao, mình cũng không khách khí lấy Dương Phàm ra giỡn.

Người trẻ tuổi liên hoan luôn bắt đầu từ việc ăn cơm, uống rượu.

Một nhóm nữ sinh cộng thêm hai nam sinh, cực kỳ náo nhiệt.

Chu Tiểu Vân phát hiện ở trong hoàn cảnh này cô cũng bị nhiễm sự hưng phấn, sau khi uống ít bia, đối với hành động Lý Thiên Vũ nhân cơ hội ngồi sát lại gần, ôm mình cô không từ chối. Dù sao mọi người đều dẫn bạn tới, không ai chê cười ai.

Chỉ còn Hoa Nhược Vũ và Liêu Thanh Thanh đến nay chưa có bạn trai, hai người đau khổ góp thành một cặp uống rượu.

Dương Phàm mặt mày rạng rỡ cầm hai chai bia đến: "Thiên Vũ, đến, cạn một chai!"

Cạn thì cạn, ai sợ ai a!

Lý Thiên Vũ và Dương Phàm đấu bia với nhau.

Tưởng Tiêu Đan và Chu Tiểu Vân ngồi bên cạnh tán gẫu, không thèm để ý hai người phát điên này. Trong trường hợp này, không uống nhiều là chuyện không thể.

May sao chỉ uống bia, cùng lắm chạy vào phòng vệ sinh mấy lần thôi, khả năng uống say không lớn.

Lý Thiên Vũ vỗ Dương Phàm: "Dương Phàm, cuối cùng đã đạt thành tâm nguyện, gần đây xuân phong đắc ý nha!"

Dương Phàm biết bạn thân nói đến chuyện Tưởng Tiêu Đan, nhắc tới việc này toàn thân anh khoan khoái, lại uống thêm một chai.

Lý Thiên Vũ vừa uống vừa bát quái: "Nói coi, sao cua được Tưởng Tiêu Đan?"

Đầu tiên Dương Phàm khẩn trương liếc mắt nhìn Tưởng Tiêu Đan, phát hiện cô đang mải nói chuyện với Chu Tiểu Vân căn bản không lưu ý mình và Lý Thiên Vũ bên này mới yên lòng: "Nói nhỏ chút, đừng để Tưởng Tiêu Đan nghe thấy."

Lý Thiên Vũ cười ha ha nói: "Trông bộ dạng này của cậu còn không biết xấu hổ cười nhạo tớ, tớ thấy sau này cậu sẽ thành bạn gái nô không kém tớ đâu!"

Ngoài miệng cười mắng hai câu, trong lòng Dương Phàm rất hạnh phúc.

Lý Thiên Vũ nhất quyết không tha, tiếp tục truy vấn chuyện hai người, lúc đầu Dương Phàm sống chết không chịu nói, chờ uống thêm hai chai bia bắt đầu tiết lộ từng tí một. Anh được thỏa mãn lòng hiếu kỳ lại bắt đầu uống cùng Dương Phàm.

Còn bên này Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan đang vui vẻ trò chuyện.

Chu Tiểu Vân không khác bạn trai mình lắm, đồng dạng cũng tò mò với chuyện của Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm, nhưng thay đổi cách hỏi.

Tưởng Tiêu Đan không chịu nói tỉ mỉ, chỉ nói đơn giản: "Lần trước tớ bị bệnh cậu biết rồi đó, Dương Phàm đi cùng tớ đến tận bệnh viện truyền dịch."

Thì ra dựa vào chiêu này đả động lòng cô ấy nha! Chu Tiểu Vân vỡ lẽ, không ngờ Dương Phàm vậy mà cũng cẩn thận săn sóc!

Tiền Đóa Đóa qua kéo hai người: "Đừng ngồi đây tán dóc nữa, nào, qua đây uống rượu."

Tưởng Tiêu Đan không cam lòng tỏ ra yếu thế, Chu Tiểu Vân cũng nảy sinh hào khí, uống thì uống, ai sợ ai a! Mấy nữ sinh ngồi cùng một chỗ hi hi ha ha uống rượu náo nhiệt phi thường.

Thừa dịp còn hơi rượu, cả đám lại đến quán bar cách đó không xa nhảy nhót.

**

Nam mua vé nữ miễn phí, dưới ánh đèn mờ âm nhạc điếc tai, đi vào rất có cảm giác muốn nhảy.

Tiền Đóa Đóa nhảy đẹp nhất, dáng người cô ấy đẹp ngực to khi nhảy đúng là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, là kiểu người đầy đặn hiếm thấy trong nữ sinh.

Doãn Dao không cam tỏ ra yếu kém, kéo bạn trai cô ấy lên sàn ôm nhau nhảy. Vu Giai phóng khoáng nhất, lúc khiêu vũ giống như sắp dính hẳn vào người bạn trai.

Chu Tiểu Vân nhìn cảnh này không ngừng cười, cô cảm thấy chỉ nhìn mọi người nhảy cũng thật vui vẻ.

Tưởng Tiêu Đan bị Dương Phàm kéo qua khiêu vũ.

Miệng Lý Thiên Vũ thủ thỉ bên tai Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, chúng ta cũng ra nhảy đi!" Nhìn người ta từng đôi tình cảm dính cùng một chỗ, thật đỏ mắt quá.

Đầu tiên Chu Tiểu Vân không nghe thấy, chờ Lý Thiên Vũ nói lại một lần mới hiểu được. Trong quán quá ồn, không hét to căn bản không nghe được đối phương đang nói cái gì.

Ban đầu cô không chịu đi, bị Lý Thiên Vũ dụ dỗ nửa ngày mới kéo vào sàn nhảy.

Người đẩy người, người dính người là cảm giác duy nhất của cô.

Thế nhưng, thật sự rất high rất tuyệt. Chẳng cần quan tâm đến động tác, tùy ý thoải mái theo cảm giác.

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ nhảy rất đẹp trai, trong lòng ngứa ngáy cũng nhảy theo. Chốc lát sau, cả người cô mồ hôi đầm đìa.

Cô nghĩ thầm thảo nào Tiền Đóa Đóa mấy cô ấy đều thích đi nhảy, quả là biện pháp tốt để xả stress. Giữa tiếng nhạc ầm ĩ, nhảy cả buổi, quên hết mọi phiền não.

Lý Thiên Vũ thấy trán Chu Tiểu Vân đầy mồ hôi, đau lòng ngừng lại, thay cô lau đi giọt mồ hôi trên trán. Muốn nói với cô mấy câu, kết quả biến thành gào to. Anh dứt khoát dẫn Chu Tiểu Vân ra bên ngoài phòng khiêu vũ nghỉ một chút.

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy không khí bên ngoài thật tốt!

372. Chương 368: Trắng Đêm Không Về (1)

Lý Thiên Vũ ôm Chu Tiểu Vân từ từ di chuyển đến góc phòng tối tăm. Cô lập tức hiểu ý anh, ỡm ờ đi theo.

Tới nơi ánh đèn không chiếu đến, Lý Thiên Vũ nhiệt tình đến mức muốn hòa tan cô. Chu Tiểu Vân cầm bàn tay anh đang bò lên trên: "Đáng ghét, anh sờ loạn đâu thế."

Lý Thiên Vũ không hề đỏ mặt, kéo tay Chu Tiểu Vân vòng ra phía sau mình, biến thành cô ôm thắt lưng anh, lại một nụ hôn rơi xuống.

Chu Tiểu Vân vô lực chống cự bàn tay nóng bỏng của anh.

Lý Thiên Vũ buông tha đôi môi cô lại cọ sát hai má mấy cái, chỉ chốc lát sau khẽ liếm vành tai rồi lưu luyến nơi giữa tai và cổ.

Ý loạn tình mê, Chu Tiểu Vân nghe tiếng Lý Thiên Vũ nói nhỏ: "Tiểu Vân, đêm nay đừng về, anh đi thuê…"

Chu Tiểu Vân giật mình tỉnh lại, đầu tiên đẩy bàn tay Lý Thiên Vũ không biết mò vào trong áo mình lúc nào ra, sau đó chỉnh lại quần áo: "Muốn cũng đừng mơ!"

Lý Thiên Vũ rất hối hận đề nghị của mình, muốn quấn lấy lại bị Chu Tiểu Vân cự tuyệt: "Ra ngoài một lúc rồi, chúng ta vào thôi!"

Anh đành đau khổ theo sau Chu Tiểu Vân vào trong.

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan đang ngồi nghỉ, thấy Chu Tiểu Vân cùng Lý Thiên Vũ một trước một sau từ bên ngoài đi vào đều cười.

Dương Phàm đẩy Lý Thiên Vũ chớp chớp mắt: "Đi ra bên ngoài "Nghỉ ngơi" à?" Giọng điệu ái muội, nụ cười càng ái muội.

Lý Thiên Vũ cười hì hì.

Chu Tiểu Vân bị cười mặt đỏ lên, lườm anh một cái.

Tưởng Tiêu Đan nói với Chu Tiểu Vân: "Mau nhìn Vu Giai và bạn trai cô ấy kìa, oa, nhiệt tình quá."

Chu Tiểu Vân liếc mắt, hai người họ dính sát vào nhau có chỗ nào giống đang khiêu vũ, đúng hơn là ve vãn. Cô cúi đầu cười: "Nếu như đỏ mắt cũng bảo Dương Phàm đưa cậu nhảy như thế đi."

Tưởng Tiêu Đan đập Chu Tiểu Vân: "Nói linh tinh gì thế, đều bị Lý Thiên Vũ làm xấu." Chu Tiểu Vân trước đây sao có thể nói ra những lời này.

Lý Thiên Vũ vừa nghe đến tên mình cảm thấy hứng thú bu lại.

Hai cô gái lập tức ngậm miệng không nói.

Lúc này, phòng khiêu vũ đổi thành bản nhạc du dương. ——

Mắt Dương Phàm sáng lên, mời Tưởng Tiêu Đan nhảy một điệu. Chậm rãi khiêu vũ cùng nhau thật lãng mạn biết bao!

Lý Thiên Vũ vừa nhìn đã động lòng: "Tiểu Vân, chúng ta ra nhảy đi!"

Chu Tiểu Vân cười như không cười: "Không, em sẽ không nhảy." Thật ra cô cố tình nói thế, ai bảo anh đưa ra yêu cầu quá phận như vậy.

Tìm chỗ qua đêm? Hừ, đừng mơ. Không đến lúc kết hôn cô sẽ không đồng ý việc này! ——

Trong lòng Lý Thiên Vũ như gương sáng, biết Chu Tiểu Vân đang tức giận vì "lời nói và việc làm không đứng đắn" ban nãy của mình. Anh vội vàng mềm giọng: "Lúc nãy kích động qua anh mới thốt ra mấy lời đó, anh xin thề, bây giờ đã đá sạch mấy suy nghĩ đen tối đó ra khỏi đầu rồi."

Xin thượng đế tha thứ cho lời nói dối thiện ý của con!

Chu Tiểu Vân quan sát vẻ mặt Lý Thiên Vũ trịnh trọng, nghĩ thầm con trai đều là loài động vật bị kích động, có mấy chỗ không thể kiểm soát cũng không phải cố ý, quên đi, đừng truy cứu nữa, đã ra ngoài chơi cứ chơi cho tận hứng!

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân cuối cùng đồng ý nhảy, thỏa mãn ôm cô lên sàn.

Chu Tiểu Vân phát hiện anh nhảy rất khá, hỏi: "Anh học khiêu vũ lúc nào? Sao tới bây giờ em không biết?"

Không biết có phải thường xuyên nhảy với con gái mới nhảy tốt như thế hay không...

Lý Thiên Vũ cười nói: "Anh là thiên tài, nhìn một lần đã biết nhảy."

Chu Tiểu Vân không tin, véo eo anh.

Lý Thiên Vũ xin tha mãi: "Được rồi. Anh nói thật! —, đừng véo nữa — hồi năm nhất trong lớp tổ chức vũ hội anh từng nhảy mấy lần. Về sau cả ngày theo đuổi em, làm công cả ngày làm gì có thời giờ đi nhảy a!"

Thực ra Chu Tiểu Vân không quá chú ý, bỗng nhiên nghĩ tới một thời gian rất dài ai đó không xuất hiện."Thiệu Sắc Vi cũng tìm đến lớp anh khiêu vũ à?"

Không biết tại sao, Chu Tiểu Vân rất chú ý đến đáp án của Lý Thiên Vũ, có lẽ trong lòng cô thủy chung không yên lòng với Thiệu Sắc Vi! Từ sau lần đó, không biết anh lại nói gì với cô ta. Dù sao, cô chưa từng gặp Thiệu Sắc Vi, cũng chưa từng thấy Lý Thiên Vũ nhắc tới người này.

Lý Thiên Vũ vội vã phủi sạch: "Sao có thể, cùng lắm anh từng ăn với cậu ấy mấy bữa thôi, ngay cả xem phim cũng chưa từng đi. Lần trước cậu ấy đến tìm anh, anh trả lời điện thoại, bảo cậu ấy đừng đến tìm anh nữa, về sau không còn thấy cậu ấy tới."

Chỉ đơn giản thế thôi? Chu Tiểu Vân hoài nghi nhìn Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ khai thật: "Cậu ấy lại tới tìm anh một lần, anh nói thẳng anh rất yêu em, sẽ không thích cô gái khác. Cậu ấy khóc rất lâu rồi quay đi. Về sau không thấy đến nữa."

Lý Thiên Vũ nhớ tới cảnh Thiệu Sắc Vi khóc nức nể trong lòng có một tia không đành lòng, là một chàng trai đối diện với cô gái thích mình, nói ra những lời tuyệt tình là chuyện không dễ dàng.

Thế nhưng, anh vẫn nhẫn tâm nói.

Bởi vì, anh không muốn Chu Tiểu Vân vì chuyện này hiểu lầm anh.

Thỉnh thoảng đoạn nhạc đệm nhỏ sẽ làm tình yêu ấm lên, nhưng bên thứ ba ở bên cạnh thời gian dài chỉ tạo thành khúc mắc cho tình cảm của hai người.

Ai nói tình yêu thực sự phải trải qua muôn ngàn sóng to gió lớn? Lý Thiên Vũ chỉ mong tình yêu của anh và cô bình bình đạm đạm, suôn sẻ đi tiếp. Không có bất cứ ai xen vào giữa hai người.

Lần đầu tiên Chu Tiểu Vân không sinh lòng đồng tình với cô gái chịu đả kích lớn như thế, bởi vì, người cô gái đó thích là Lý Thiên Vũ.

Bởi vì, Lý Thiên Vũ là người nàng thích.

Người không quan tâm chuyện gì cũng có thể bỏ qua, giống như Lộ Lệ Nhã và Giang Học Lỗi, bọn họ ra sao với Chu Tiểu Vân đều không cần quan tâm.

Người quan tâm mọi chuyện tuyệt đối không lùi bước, dù một chút cũng không thể.

Thiệu Sắc Vi, hi vọng cậu có thể tìm được tình yêu đích thực.

Thế nhưng, Lý Thiên Vũ không thuộc về cậu.

Anh ấy thuộc về tôi!

Vì thế, tôi sẽ không để cho cậu có bất kì cơ hội gì chen vào.

Lý Thiên Vũ yên lặng kéo Chu Tiểu Vân vào lòng, không thèm để ý bây giờ là nhạc gì. Giữa đám đông, hai người ôm chặt lấy nhau.

"Tiểu Vân, anh yêu em!"

Lý Thiên Vũ nhẹ nhàng nói.

Chu Tiểu Vân cảm thấy nước mắt sắp chảy xuống.

Vì sao phụ nữ luôn thích dùng nước mắt để diễn tả cảm xúc của mình nhỉ? Khi hài lòng, khi thương tâm, khi kích động, khi hạnh phúc.

Hiện tại nước mắt của cô chính là hạnh phúc và kích động đan xen. —-

Lý Thiên Vũ hôn giọt nước mắt của cô, sau đó phủ xuống đôi môi.

Lần đầu tiên cô không bận tâm xung quanh có rất nhiều người, nhiệt tình hôn lại anh.

Bên tai vang lên mấy tiếng huýt gió. Nhưng lúc này ai còn quản nó? —

Xúc động Chu Tiểu Vân nói: "Thiên Vũ, đêm nay em không muốn về."

Lý Thiên Vũ kích động, cảm thấy toàn thân hưng phấn.

Vu Giai và bạn trai cô ấy đã đi rồi, có lẽ đêm nay không về. Cô ấy và bạn trai qua đêm bên ngoài là chuyện thường, tất cả mọi người thấy nhưng không nói gì.

Tưởng Tiêu Đan tìm khắp mọi nơi đều không thấy bóng dáng Chu Tiểu Vân, nói thầm cô ấy đi đâu rồi.

Dương Phàm thầm hiểu trong lòng, cười nói: "Đừng tìm hai người bọn họ nữa, chúng ta về thôi!"

Tưởng Tiêu Đan nghe Dương Phàm nói thế, lập tức hiểu. Cô ngạc nhiên vì Chu Tiểu Vân mạnh dạn, người giống như Chu Tiểu Vân đáng lẽ sẽ không làm chuyện này!

373. Chương 369: Trắng Đêm Không Về (2)

Choáng váng đi theo Lý Thiên Vũ vào phòng khách sạn, Chu Tiểu Vân ngẩn người ngồi trong căn phòng không lớn.

Lý Thiên Vũ vào nhà vệ sinh tắm, anh kích động đến mức chưa cửa đóng chặt đã cởi quần áo.

Chu Tiểu Vân vô tình liếc thấy thân hình anh sau khe cửa, mặt đỏ bừng.

Bình tĩnh bình tĩnh! Đâu phải chưa xem qua, kiếp trước anh ấy cũng là người bên gối. Việc không biết đã làm bao nhiêu lần. Có gì phải khẩn trương.

Chu Tiểu Vân cố gắng làm ình trấn tĩnh, tiếc rằng mặt vẫn nóng bừng, cảm thấy hình như máu trong người dồn hết lên đó.

Ầm! Lý Thiên Vũ nửa người trên để trần, mặc quần jean đi ra.

"Tiểu Vân, em có tắm không?"

Chu Tiểu Vân giống như con thỏ nhỏ bị chấn kinh nhảy dựng lên: 'Em muốn tắm." Sau đó vọt vào phòng vệ sinh, giữ cửa, khóa trái từ bên trong.

Lý Thiên Vũ thấy buồn cười, anh chưa từng thấy dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của cô.

Nghĩ đến chuyện kế tiếp, Lý Thiên Vũ lại kích động.

Trí tưởng tượng bay xa…

Lý Thiên Vũ hạnh phúc nằm trên giường đôi chờ Chu Tiểu Vân đi ra.

Nhưng sao cô ấy sắp tắm gần nửa tiếng rồi mà chưa ra nhỉ?

Anh nghĩ thầm không phải cô định ở cả đêm trong phòng vệ sinh chứ!

Lý Thiên Vũ tới cạnh cửa, gõ cửa nói: "Tiểu Vân, tắm xong chưa?"

Chu Tiểu Vân ở bên trong hàm hồ đáp: "Sắp." Thực ra cô đã tắm xong từ lâu, ở bên trong do dự phân vân mãi chưa bước ra thôi.

Lại qua hơn mười phút, Chu Tiểu Vân rốt cuộc chậm rì rì ra khỏi nhà vệ sinh.

Lý Thiên Vũ nhìn cô bước đi chậm như rùa, bật cười.

Chu Tiểu Vân lườm anh: "Anh cười cái gì mà cười?"

Lý Thiên Vũ đi tới: "Được được được, anh không cười nữa là được chứ gì! Nào, cho anh ngửi xem, tắm xong người em có thơm không."

Vừa chạm đến vòm ngực trần trụi của anh, cô lại bắt đầu thấy căng thẳng.

Đột nhiên cảm giác nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng cao.

Lý Thiên Vũ ôm Chu Tiểu Vân cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Giây khắc hình như anh từng tưởng tượng vô số lần, làm cho người ta kích động không biết nên bắt đầu từ đâu.

Chu Tiểu Vân lắp bắp: "Lý Thiên Vũ, em…"

Lý Thiên Vũ đang hôn khắp nơi trên mặt cô, nghe trong giọng cô vẻ không tình nguyện, ngừng lại: "Làm sao vậy? Có phải lo lắng vấn đề kia không? Yên tâm, anh vừa đến cửa hàng gần đây mua một hộp áo mưa rồi!"

Lúc này cô mới biết được Lý Thiên Vũ ban nãy anh đi một vòng trong cửa hàng để làm gì.

"Không phải em có ý này, em…" Thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

Sao cô có thể không biết xấu hổ vào lúc này nói mình muốn đánh trống lùi lại?

Bây giờ bắt đàn ông dừng lại là chuyện tàn nhẫn nhất, tên đã trên dây không thể không bắn, lúc hô ngừng có người đàn ông nào cam tâm tình nguyện?

Chu Tiểu Vân cảm nhận nhiệt độ nóng rực từ cơ thể anh, bên dưới có vật gì đó cứng rắn chứng minh anh khó kiềm chế nổi.

Nên làm gì bây giờ a…

Thật hối hận mình xúc động nói ra.

Ai! Xúc động là ma quỷ a!

Lý Thiên Vũ dừng tay, hít sâu mấy lần, đầu tiên buông cô ra.

Lý Thiên Vũ nhìn thẳng vào Chu Tiểu Vân nói: "Tiểu Vân, không phải là em không muốn cùng anh…"

Chu Tiểu Vân không trả lời được. Không thể nói không muốn, không đúng, nói muốn thì càng làm người ta đỏ mặt.

Nên nói là cô cảm thấy làm chuyện này quá sớm.

Tốt nhất để qua một, hai năm hai người càng chín chắn hơn, sau khi kết hôn làm mới tốt.

Kiếp trước chính vì lén nếm thử trái cấm, kết quả ngoài ý muốn mang thai sớm nên kết hôn, trong lòng Chu Tiểu Vân từng thề không đến 25 tuổi tuyệt đối không nói chuyện cưới xin.

Chu Tiểu Vân lắp bắp: "Em chỉ cảm thấy quá nhanh…"

Hi vọng Lý Thiên Vũ đừng bá vương ngạnh thượng cung, đương nhiên, lúc này nếu anh kiên trì, cô cũng ỡm ờ. Nhưng trong lòng sẽ có chút không tình nguyện.

Lý Thiên Vũ thở dài, một lần nữa ôm Chu Tiểu Vân. Tựa đầu cạnh má cô, nửa ngày không nói gì.

Chu Tiểu Vân không dám coi thường làm bừa, cứ như vậy cứng ngắc bị anh ôm.

Lý Thiên Vũ đột nhiên bật cười: "Được, nghe lời em, em ngại quá nhanh anh sẽ chờ em."

Chờ em chuẩn bị thật tốt dâng hiến tất cả cho em. Chờ em toàn tâm toàn ý yêu anh. Chờ đến lúc em quyết định cùng anh sống cả đời…

Lòng Chu Tiểu Vân thả lỏng, ngượng ngùng ôm Lý Thiên Vũ: "Cám ơn anh!"

Lý Thiên Vũ cười hì hì: "Nhưng, cái kia không được, anh hôn một cái sờ một cái có thể chứ!" Nói xong quấn lấy.

Chu Tiểu Vân thở gấp một tiếng, rồi bị từng nụ hôn nồng nhiệt ùn ùn kéo đến bao quanh. —

Cả người cô như nhũn ra, vô lực ngăn cản bàn tay làm bậy của anh. Tay cô tiếp xúc với lồng ngực nóng rực, không tự chủ bắt đầu vuốt ve cơ thể anh. Lồng ngực vững chãi ấm áp như vậy làm người ta lưu luyến…

Lý Thiên Vũ không biết mất bao nhiêu khí lực rốt cuộc buông lỏng tay, nhìn vẻ mặt cô mờ mịt, đôi mắt khép hờ, toát lên vẻ quyến rũ. Thiếu chút nữa anh xúc động muốn ôm cô lên giường.

Aizz! Lý Thiên Vũ nhận mệnh chỉnh lại quần áo cho cô.

Trên mặt Chu Tiểu Vân đỏ rực như quả cà chua.

Vừa nếu không phải Lý Thiên Vũ đúng lúc dừng lại, sợ rằng hai người sớm lên giường rồi!

Lý Thiên Vũ rót cốc nước lạnh uống một hơi cạn sạch, cuối cùng nỗi xúc động trong lòng cũng giảm đi một chút.

Chu Tiểu Vân bỗng nhiên không biết để tay chân ở đâu.

Lý Thiên Vũ hắng giọng nói: "Đã trễ rồi, có về ký túc xá cũng không kịp. Anh thấy đêm nay chúng ta cứ ngủ ở đây. Sáng mai anh đưa em về trường."

Mặc dù không thể làm đến bước cuối cùng nhưng được ôm bạn gái thân yêu ngủ một đêm cũng có thể an ủi khao khát trong lòng và thân thể anh!

Chu Tiểu Vân hoài nghi liếc mắt nhìn, Lý Thiên Vũ hô to oan uổng: "Nếu anh muốn, lúc nãy đã 'tử hình ngay tại chỗ', em yên tâm, anh bảo đảm trinh tiết của em một đêm còn nguyên vẹn."

Chu Tiểu Vân bật cười: "Cái gì trinh tiết, khó nghe muốn chết."

Còn tử hình ngay tại chỗ, chí ít phải lên giường chứ…

Thôi thôi, đừng nghĩ đến mấy cái đen tối này nữa.

Chu Tiểu Vân cho rằng mình sẽ rất khẩn trương vượt qua đêm nay, không nghĩ tới nằm trên giường một lúc, trong vòng tay ấm áp của anh, cô ngủ thiếp đi.

Đầu tiên Lý Thiên Vũ nhắm mắt giả vờ ngủ, đợi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô mới từ từ mở mắt ra.

Trong bóng tối không nhìn rõ gương mặt cô, nhưng anh có thể cảm nhận được cô ngủ yên bình trong lòng anh, tin tưởng và không hề phòng bị…

Lý Thiên Vũ đem một tia không đứng đắn cuối cùng ném thẳng lên chín tầng mây.

Hóa ra, cảm giác yêu một người là như vậy.

Không đành lòng ép buộc cô ấy một chút, hi vọng cô ấy cam tâm tình nguyện, cầu mong cô ấy hạnh phúc hài lòng.

Tiểu Vân, hi vọng tối nay em an tâm đi vào giấc ngủ.

Có em, trong lòng anh thật kiên định, cho tới giờ khắc này anh mới hiểu được anh đã yêu em từ rất lâu rồi.

Trong sinh mệnh của anh sớm không thể không có anh.

Giờ anh chưa đủ tư cách nói với em những lời này.

Xin em chờ anh, chờ anh sau khi tốt nghiệp có công việc ổn định, có năng lực cho em một mái nhà yên bình, chờ anh có thể ột cuộc sống yên ổn sung túc, chờ anh có thể gánh vác cả bầu trời che chở phía trên em.

Xin em nhất định phải chờ anh!

374. Chương 370: Không Xảy Ra Chuyện Gì

Sáng sớm, Chu Tiểu Vân thức giấc.

Đồng hồ báo thức sinh học tầm sáu giờ đã báo ầm ĩ làm cô tỉnh lại, sau khi mở mắt, có một phút cô không biết mình thân ở phương nào.

Nhìn Lý Thiên Vũ ngủ say bên cạnh, cuối cùng cô nhớ ra chuyện tối hôm qua.

Nhìn trên người mình không có gì khác thường thậm chí ngay cả quần áo vẫn còn chỉnh tề, cô biết rõ tối qua không xảy ra chuyện gì cả.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô thật sự ấm áp và rất hạnh phúc.

Biết tôn trọng phụ nữ, hiểu được cách quan tâm tới bạn gái, Lý Thiên Vũ là một chàng trai cực kì tốt!

Cô không nhịn được nhẹ nhàng hôn lên trán anh, cảm thấy người con trai trước mắt thật đáng yêu, thật "soái".

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Lý Thiên Vũ ngủ dưới quầng sáng ấy toát lên vẻ tuấn lãng quyến rũ khó tả, giây phút này, hạnh phúc chân thật đến thế.

Sau khi Lý Thiên Vũ tỉnh, thấy Chu Tiểu Vân đã mặc quần áo tử tế thu dọn xong.

Chu Tiểu Vân cảm thấy trải qua qua tối hôm qua dường như cô và anh đã gần thêm một tầng. Không phải trên thể xác, mà gần gũi về mặt tâm hồn.

Cho đến giờ phút này, Chu Tiểu Vân mới thực sự thừa nhận với chính mình, cô thật sự rất yêu Lý Thiên Vũ, nàng cũng tin, anh cũng yêu mình như vậy.

Lý Thiên Vũ nhanh chóng mặc quần áo tử tế rồi đi đánh răng rửa mặt, sau đó cùng Chu Tiểu Vân tìm một cửa hàng ăn sáng. Tiếp theo anh đưa cô về ký túc xá. Đợi đến khi bóng anh biến mất cuối con đường, cô mới từ từ bước lên cầu thang kí túc xá nữ.

Nhẹ nhàng mở cửa, Chu Tiểu Vân phát hiện mọi người trong phòng chưa rời giường.

Xem ra tối qua tụ tập điên cuồng một trận khiến ai nấy đều mệt mỏi!

Nhìn kĩ, giường Vu Giai trống không, giường Doãn Dao cũng vậy.

Chu Tiểu Vân nhất thời an tâm hẳn, trông đi, người cả đêm không về rất nhiều đó thôi, đâu phải chỉ có mình cô.

Mặc dù không làm gì, nhưng nghĩ mình quang minh chính đại ở cùng Lý Thiên Vũ một đêm bên ngoài, Chu Tiểu Vân vẫn thấy không được tự nhiên. Hi vọng không ai lấy chuyện này ra đùa.

Chu Tiểu Vân chọn mấy quyển sách, tìm một bàn trống trong phòng tự học ngồi đọc.

Đến trưa, cô trở về ký túc xá, chuẩn bị đến căng tin ăn cơm.

Tưởng Tiêu Đan cười lại gần: "Đi với mình nào, ăn trưa cùng nhé."

Chu Tiểu Vân vừa nhìn cô ấy cười không có ý tốt là biết ngay một hồi gặng hỏi không thể tránh, bất đắc dĩ bị cô ấy kéo đi.

"Thế nào thế nào, làm đến bước ABCD kia chưa?" Tưởng Tiêu Đan vừa mới gọi món ăn, ngồi xuống không đợi Chu Tiểu Vân ăn một miếng đã không thể chờ đợi cất tiếng hỏi.

A là nắm tay, B là hôn môi, C là sờ, D chính là cái đó đó.

Chu Tiểu Vân từ chối trả lời vấn đề này, cúi đầu ăn cơm.

Tưởng Tiêu Đan đâu chủ quan khinh địch buông tha Chu Tiểu Vân như vậy, lại tò mò hỏi: "Tiết lộ một chút thôi, tớ hiếu kì chết mất. Tối qua hai người chạy thẳng tới D à?"

Chu Tiểu Vân lườm cô bạn một cái, không xem đây là chỗ nào, hỏi trực tiếp quá vậy!

"Cậu nói đi chứ, nghẹn chết tớ."

Chu Tiểu Vân đành phải lắc lắc đầu, "Không có, tối hôm qua không có chuyện gì. Thu hồi mấy tư tưởng không trong sáng trong đầu cậu đi."

Tưởng Tiêu Đan cười hắc hắc nói: "Thật hay giả, Lý Thiên Vũ không làm tí chuyện xấu nào á? Tớ không tin."

Không tin thì thôi, Chu Tiểu Vân chắc chắc thanh giả tự thanh*, không giải thích.

(*Trong sạch thì tự bản thân nó trong sạch, không cần thanh minh)

Tưởng Tiêu Đan thấy sắc mặt Chu Tiểu Vân như thường cuối cùng tin hai người ở cùng cả buổi tối không làm gì là sự thực.

Cô nảy sinh mười hai phần kính trọng với Lý Thiên Vũ: "Oa kháo, mỹ nhân trong ngực ngồi trong lòng mà vẫn không loạn a! Lợi hại! Bội phục!"

Chu Tiểu Vân mỉm cười phản kích: "Cậu có thể đi thử Dương Phàm nhà cậu một lần, xem cậu ngồi trong lòng mà cậu ta có loạn hay không."

Tưởng Tiêu Đan lập tức cam bái hạ phong (đồng nghĩa với tâm phục khẩu phục), nói thế chẳng hóa không nói.

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, đề tài này tương đối xấu hổ, ít đề cập đến tốt hơn.

Buổi tối về phòng, một đám sắc nữ xông đến, hỏi han lung tung này kia.

Vu Giai phóng khoáng hơn Chu Tiểu Vân, sau khi tắt đèn bắt đầu nói về đề tài "người nhớn".

Các cô gái cười hì hì, tai dựng thẳng lên nghe chăm chú, thỉnh thoảng nói mấy lời bình.

Chu Tiểu Vân không nói gì nhưng cũng một mực nghe, nghe Vu Giai và Doãn Dao nói mấy đề tài 18+, bản thân cô đỏ mặt thay hai người.

Ai, người và người thực sự là không giống nhau, đánh chết Chu Tiểu Vân cũng không dám mở miệng nói ra chuyện này.

Nói tới nói lui lại kéo đến đầu cô.

"Tiểu Vân, nói một chút chuyện của cậu và Lý Thiên Vũ ọi người nghe đi!" Vu Giai nói.

Lúc đầu Chu Tiểu Vân không chịu nói, sau không nhịn được bị mọi người giựt giây, chỉ lựa chọn mấy chuyện cũ của hai người từ năm lớp bốn tiểu học học cùng đến nay.

Tưởng Tiêu Đan chưa từng nghe mấy chuyện nay, hôm nay xem như được mở rộng lỗ tai (ý từ câu mở rộng tầm mắt).

Mấy cô gái mải mê nghe, đáng tiếc Chu Tiểu Vân không chịu nói nhiều.

Tiền Đóa Đóa thất vọng bảo: "Tiểu Vân, đừng bảo thủ như vậy. Tối hôm qua em với Lý Thiên Vũ một đêm không về, chúng ta đều hiếu kì chết mất. Nói một chút thôi!"

Chuyện này sao có thể nói ra miệng.

Nếu như cô và Tưởng Tiêu Đan thì thầm còn được, nhiều hai lỗ tai dựng thẳng thế này, cô thật sự không muốn nói về mấy chuyện riêng tư của mình.

Náo loạn một hồi, thấy Chu Tiểu Vân giữ kín như bưng mọi người lại chuyển mục tiêu sang Doãn Dao.

Bên kia Lý Thiên Vũ cũng nhận được điện thoại của Dương Phàm.

Dương Phàm trêu chọc nói: "Người anh em, cậu thật có bản lĩnh a! Nói mau, tối hôm qua có phải..."

Lý Thiên Vũ cười mắng một câu: "Cậu cút sang một bên, tớ không làm gì hết, đơn thuần ngủ thôi."

Dương Phàm ngạc nhiên kêu lên, phản ứng đầu tiên chính là: "Không thể nào, cái kia của cậu không được hả?"

Lý Thiên Vũ phì một tiếng: "Miệng chó không phun ra ngà voi, tớ rất tốt, không có vấn đề."

Dương Phàm thức thời không hỏi tiếp, phần sau thuộc về bí mật của người ta, đừng nên lắm miệng thì hơn.

Từ điểm này có thể nhìn ra sự khác biệt giữa con trai và con gái.

Con gái gặp chuyện kiểu này đều phải truy hỏi kỹ càng sự việc. Con trai thì sao, ngầm hiểu với nhau.

Dương Phàm để điện thoại xuống, cau mày suy nghĩ: Không nhìn ra thằng nhóc Lý Thiên Vũ này kiên nhẫn thật, cả việc này cũng có thể nhịn xuống, cơ hội tốt như vậy một đêm không xảy ra chuyện gạo nấu thành cơm.

Xem ra, Lý Thiên Vũ thực sự rất yêu Chu Tiểu Vân!

Đoán chắc là Chu Tiểu Vân không vui!

Dương Phàm thông minh thoáng cái đã đoán ra tám chín phần.

Việc này qua đi, tình cảm Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ nồng nhiệt hơn.

Khi Lý Thiên Vũ đến tìm Chu Tiểu Vân nhận được đãi ngộ nhiều hơn hẳn trước đây! Ví dụ như, Chu Tiểu Vân chủ động hơn nhiệt tình hơn vân vân và vân vân, ở đây không tiện nói tỉ mỉ.

Lý Thiên Vũ cảm thấy cái này gọi là tay vén màn mây ánh trăng sáng, anh nghĩ sau này hai người chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt.

Ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày ghi tên dự thi nghiên cứu sinh.

Nộp phí đi thi xong, hai tháng nữa sẽ tới cuộc thi.

Chu Tiểu Vân phát hiện thời gian càng gấp rút hơn, cả ngày bận đọc sách, ít thời gian viết truyện.

Cô nghĩ thầm cứ qua khoảng thời gian này trước, "Chính sự" quan trọng hơn, có thể tạm thời để nghề phụ qua một bên.

375. Chương 371: Cảm Giác Thành Tựu

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Hôm nay, Chu Tiểu Vân ngồi trong thư viện đọc sách, dạo này thư viện đã trở thành nơi cô thường xuyên tới. Bầu không khí học tập ở đây rất tốt, vô cùng yên tĩnh, trong đại sảnh trống trải xếp từng hàng từng hàng bàn ghế nhựa, một mình trốn trong góc đọc, không gì có thể tốt hơn.

Trong khoảng thời gian này, thư viện rất đông người, lý do chủ yếu là sắp thi tốt nghiệp nên các sinh viên vội vàng gấp rút ôn tập.

Theo thói quen, Chu Tiểu Vân cầm một cuốn sách, vừa đọc vừa ghi chú.

Một nam sinh đeo kính mắt đi tới khách khí hỏi: "Bạn học này, xin hỏi hiện tại mấy giờ rồi?"

Lại nữa

Chu Tiểu Vân than thầm, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện lễ độ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay sau đó nói thời gian cho người mới tới. Vì sợ nam sinh này tiếp tục gợi chuyện, cô luôn nhìn chăm chú vào cuốn sách, hy vọng người này thức thời rời đi.

Bạn nam kia da mặt không đủ dày, thấy Chu Tiểu Vân tỏ vẻ như vậy đành lúng túng nói 'Cám ơn' rồi xoay người rời đi.

Chu Tiểu Vân không khỏi nhớ tới nam sinh da mặt siêu dày mấy hôm trước, cậu ta tự nhiên ngồi xuống cạnh cô thao thao bất tuyệt, khiến người ta phát phiền.

Chịu đựng một lúc, Chu Tiểu Vân đành phải xuất ra tuyệt chiêu, cô lấy điện thoại ra gọi cho Lý Thiên Vũ, dùng giọng điệu chính mình cũng thấy buồn nôn nói: "Ôi, Thiên Vũ à! Em đói bụng rồi, lát nữa anh qua đón em đi ăn cơm được không?"

Lý Thiên Vũ đầu tiên sửng sốt ngây người, sau đó cười cười đồng ý.

Chu Tiểu Vân thấy nam sinh kia rốt cuộc cũng chịu đi thì thở phào nhẹ nhõm, khôi phục giọng điệu bình thường: "Được rồi, nãy giờ có một nam sinh cứ quấn lấy em nên đành làm vậy. Giờ thì không sao nữa rồi."

Lý Thiên Vũ cười ha hả: "Thảo nào anh thấy hôm nay em không giống mọi ngày!" Làm anh còn tưởng có người nào lấy di động Tiểu Vân gọi đến đùa giỡn chứ.

Lý Thiên Vũ vô cùng tán thành hành động của Chu Tiểu Vân, khuyến khích cô nếu sau này có điều gì không ổn cứ dùng cách này mà giải quyết.

Chu Tiểu Vân chăm chú đọc sách, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Di động trong túi rung rung, có tin nhắn mới.

Chu Tiểu Vân lấy điện thoại ra xem, không ngoài dự liệu, là tin nhắn của Lý Thiên Vũ.

'Em vẫn ngồi trong thư viện phải không? Nhanh đi ăn cơm đi, đừng để bị đói.'

Chu Tiểu Vân mỉm cười, tin nhắn này tới thật đúng lúc, bụng cô bắt đầu kêu vang! Kim đồng hồ đã chỉ 11h30, Chu Tiểu Vân thu dọn qua rồi xuống căng tin ăn cơm.

Tưởng Tiểu Đan lại đi hẹn hò với Dương Phàm rồi. Hai người bọn họ bắt đầu muộn nhưng phát triển rất nhanh, trong trường luôn dính vào một chỗ khiến cho nam sinh ngoài trường ghen tỵ đỏ mắt. Nam sinh đó đương nhiên chính là Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ nghĩ mình cả tuần có thể nhìn thấy Chu Tiểu Vân hai lần đã tốt lắm rồi, không khỏi ghen tỵ với Dương Phàm có thể đến tìm Tưởng Tiêu Đan mỗi ngày.

Chu Tiểu Vân gần đây thường đi một mình, cô đã quen đi chung với Tưởng Tiêu Đan, bây giờ đi một mình đúng là không quen.

Chu Tiểu Vân đọc sách cả buổi sáng hơi nhức đầu, giờ nên nghỉ ngơi một chút. Cô đang yên lặng ăn cơm, bỗng nhiên nghe được đoạn đối thoại của hai nữ sinh ngồi phía sau.

"Nè, gần đây cậu có lên mạng không?Tớ nói à biết, dạo này có một tiểu thuyết mới cực hay, tên là 'Thiếu nữ trọng sinh'!"

"Tớ cũng đang theo dõi bộ đó nè!Tình tiết thật mới mẻ, từ trước tới nay chưa có thể loại này.Mấy đứa bạn online thấy hay nên giới thiệu cho tớ. Chỉ mới đọc chương đầu thôi tớ đã mê mẩn rồi."

……

Từ lúc nghe được tên truyện, Chu Tiểu Vân đã giật mình, tim đập loạn nhịp, nghe hai nữ sinh đang tiếp tục líu ríu thảo luận, cô không nhịn được nói chen vào, "Cho hỏi, hai cậu đọc truyện này ở đâu vậy?" Đương nhiên cô biết tên trang web đó, giờ chỉ mượn cớ này bắt chuyện với hai bạn nữ kia.

Hai nữ sinh thấy Chu Tiểu Vân hỏi đều nhiệt tình giới thiệu.

Một nữ sinh mang vẻ mặt còn chưa thỏa mãn nói: "Không biết tác giả là người thế nào nhỉ, viết truyện rất hay a!"

Nữ sinh kia cũng nói thêm vào: "Mấy ngày nay không biết tại sao không thấy đăng chương mới! Làm mình chờ đợi sốt ruột muốn chết!"

Chu Tiểu Vân không biết cảm nhận bây giờ của mình là gì. Thì ra truyện mình viết được nhiều người yêu thích như vậy, cảm giác này thật tốt. Gần đây bởi vì bận ôn thi cô đã dừng mấy ngày không viết tiếp, không ngờ lại có người chờ đợi. Cô như bị bao phủ bởi cảm giác thành tựu.

Rời khỏi căng tin, Chu Tiểu Vân chạy thẳng về phòng lôi tập bản thảo ra, phát hiện linh cảm đột nhiên tuôn trào.

Tiết buổi chiều là môn chung của mấy lớp, học trong hội trường lớn, Chu Tiểu Vân không dám cúp tiết, bởi giáo sư kia thường xuyên điểm danh. Ông không quan tâm sinh viên ngồi làm cái gì trong lớp, chỉ cần có mặt đầy đủ là được.

Tới phòng học, Chu Tiểu Vân ngồi vào một góc khuất. Sinh viên dần dần vào lớp, một số người đang mải trò chuyện với bạn bè xung quanh.

Giáo sư vóc người không cao sau khi đến bắt đầu điểm danh. Hô một tiếng 'Có', Chu Tiểu Vân bắt đầu chú tâm viết tiểu thuyết.

Các bạn học xung quanh người thì nghe nhạc, nhắn tin, đọc truyện hay gục xuống bàn ngủ cũng có.

Chu Tiểu Vân ngồi im lặng viết viết khiến giáo sư rất hài lòng, đứng trên bục giảng biểu dương cô một phen. Hiện giờ trong trường học, Chu Tiểu Vân cũng tính là một danh nhân, người không biết cô không nhiều lắm, nghe giáo sư biểu dương, N cặp mắt đồng loạt quay qua nhìn cô.

Chu Tiểu Vân im lặng đổ mồ hôi hột, nghĩ thầm thầy ơi là thầy, thầy đừng biểu dương em, việc em đang làm không phải 'chính sự', em không chép bài đâu!

Chu Tiểu Vân không nhẫn tâm gọi Lý Thiên Vũ qua đón, tự mình chạy qua tiệm net gần trường đánh bản thảo rồi gửi đi.

Cô thuận tiện đọc các bình luận bên dưới, thì ra tiểu thuyết của cô có không ít người bình luận nha!

Sau khi đọc qua một lượt, trong lòng Chu Tiểu Vân ngọt ngào như nếm mật. Nhiều bạn đọc trên mạng khen cô viết rất hay, cô vui vẻ, tiếp tục cố gắng thôi!

Chu Tiểu Vân vừa bận học vừa dành thời gian viết bản thảo, hy vọng có thể chu toàn cả hai bên.

Xem ra sau này phải luyện đánh chữ thôi, tốc độ đánh hiện nay chậm quá, thật lãng phí thì giờ! Tốt nhất là có máy vi tính, trực tiếp đánh bản thảo vào đó, như vậy sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Vân thầm nghĩ, vừa nghĩ vừa đi ra tiệm net gần trường.

Ông chủ tiệm net đã nhớ mặt Chu Tiểu Vân, mỗi lần thấy cô luôn khách khí chào hỏi. Điều này đương nhiên liên quan đến tướng mạo xuất chúng của cô, người tới tiệm net rất nhiều, mỗi ngày ra ra vào vào, nếu cô không đẹp làm gì có chuyện người ta nhớ kỹ như thế.

Điểm không tốt của tiệm net chính là ở đây tụ tập rất nhiều thanh niên bất lương, miệng nói lời thô tục phun khói thuốc phì phèo, đám người này nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp chắc chắn sẽ đùa giỡn dăm ba câu. Vì vậy, Chu Tiểu Vân luôn chọn tiệm net gần trường, bởi người đến tiệm này cơ bản đều là sinh viên đại học N, tương đối ít nam sinh lưu manh.

376. Chương 372: Chuyện Vui

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Khi ngồi trên ô tô về nhà, Chu Tiểu Vân mới coi như được nghỉ ngơi.

Kỳ thi cuối cùng cũng kết thúc, đặt xuống một mối băn khoăn lớn, tạm thời chưa có điểm, chờ mấy tháng nữa mới biết được mình đỗ hay trượt. Hiện tại, việc cần làm chỉ là chờ đợi.

Cô đã viết xong truyện từ mấy hôm trước, Chu Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

Khi Lý Thiên Vũ biết Chu Tiểu Vân tự mình đến tiệm net đã cằn nhằn suốt, lặp đi lặp lại cô chỉ cần viết bản thảo, việc đánh chữ cứ để anh lo.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Em đâu nhẫn tâm đến mức bắt anh chạy qua chạy lại nhiều như vậy."

Lý Thiên Vũ biết cô thật lòng thương mình, cảm giác thật ấm áp.

Sắp tết đương nhiên phải về nhà, Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ, Lưu Lộ, Dương Phàm cộng thêm cả Tiểu Bảo và Đại Bảo cùng bắt xe khách trở về. Lý Thiên Vũ thấy có mặt Tiểu Bảo và Đại Bảo đương nhiên thu liễm hơn nhiều, vừa tới thị trấn liền chủ động đi về cùng Lưu Lộ, nói là muốn đến nhà cậu chơi vài ngày.

Từ trước đến giờ, Đại Bảo và Lưu Lộ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, hai người đứng lưu luyến chia tay khiến cả đám người ghen tỵ không thôi.

Lý Thiên Vũ lặng Lẽ tới gần Chu Tiểu Vân, nói: "Trông anh em và Lưu Lộ thật xứng đôi."

Chu Tiểu Vân gật đầu tán thánh. Đại Bảo vóc người cao to, cả người ngập tràn khí chất đàn ông, Lưu Lộ xinh đẹp cao ráo, trong sáng động lòng người, hai người đứng cạnh nhau thật xứng đôi.

Lý Thiên Vũ, Lưu Lộ và Dương Phàm rời đi, Chu Tiểu Vân và Đại Bảo, Tiểu Bảo cùng nhau trở về nhà.

Đại Bảo được hoan nghênh hơn bao giờ hết.

Sau khi đạt giải quán quân tại đại hội thể thao toàn quốc, Đại Bảo đã trở thành nhân vật truyền kỳ trong thôn, vô cùng vinh quang.

Triệu Ngọc Trân thấy con cái đều trở về đầy đủ, vui vẻ chạy vào bếp chuẩn bị làm cơm.

Chu Tiểu Vân lập tức để hành lý xuống, vào bếp giúp mẹ.

Nhị Nha thấy các anh chị về hết thì hoan hô ầm ĩ.

Chu Quốn Cường thấy cả nhà đoàn viên trong lòng khuây khỏa, các con cả năm có lẽ chỉ về được một hai lần, tết năm nay cuối cùng cũng được đoàn viên!

Bà nội cũng dọn đến ở nhà Chu Tiểu Vân, dù sao nhà cô có rất nhiều phòng trống. Căn phòng rộng dưới lầu một vẫn để không, dành riêng cho bà.

Lần trước gọi điện thoại về Chu Tiểu Vân đã biết chuyện bà nội sẽ dọn đến nhà mình ở, khi đó dù cảm thấy kỳ quái nhưng cô không hỏi nhiều, hiện tại không nhịn được lén lút hỏi Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, sao bà nội không ở nhà bác cả nữa?" Chỉ tò mò thôi, không phải cô không chào đón bà nội.

Triệu Ngọc Trân liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai mới thấp giọng nói: "Bác gái con sợ rằng đến kỳ mãn kinh rồi, ngày nào cũng quát mắng Tiểu Hà. Vậy nên ba con thương lượng với mẹ đón bà về nhà mình ở." Để bà khỏi phải nghe Thẩm Hoa Phượng lải nhải cả ngày.

Chu Tiểu Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Ngọc Trân lại nói tiếp: "Các con vừa trở về nên không biết, Tiểu Hà sắp kết hôn rồi, ngày 28 tháp chạp."

Chu Tiểu Vân hỏi theo phản xạ: "Kết hôn với ai vậy mẹ?"

Triệu Ngọc Trân liếc nhìn con gái, nói: "Đương nhiên với Phan Phong rồi, còn có thể là ai nữa. Bác gái con chẳng lẽ không muốn cho Tiểu Hà kết hôn sao, nó sắp 24 tuổi rồi! Gia đình Phan Phong cũng vội vã muốn hai người kết hôn trước năm mới, bao nhiêu người khuyên bảo bác gái con mới đồng ý đấy! Mấy ngày nay đang bận rộn chuẩn bị đồ cưới cho Tiểu Hà kia kìa."

Chị Tiểu Hà sắp kết hôn. Chuyện vui nha!

Chu Tiểu Vân nghĩ đến cô gái bốc đồng Chu Tiểu Hà sắp sửa làm vợ làm mẹ người ta lại cảm giác có chút không thật.

Dọn dẹp xong, Chu Tiểu Vân lập tức chạy qua nhà bên cạnh tìm Chu Tiểu Hà.

Ở trong nhà Chu Tiểu Hà đang mặc thử quần áo mới mua, áo khoác nỉ đỏ thẫm khiến cô trở nên kiều diễm vô cùng, quả thật có niềm hân hoan của cô dâu sắp cưới. Thấy Chu Tiểu Vân tới, cô vô cùng vui vẻ kéo tay Chu Tiểu Vân nói ríu rít không ngừng.

Thẩm Hoa Phượng không vừa ý lắm với hôn sự của Chu Tiểu Hà, bởi vậy trên mặt chẳng hề có chút tươi cười, nhưng Chu Quốc Phú lại rất vui vẻ nói chuyện với Chu Tiểu Vân.

Chu Chí Hải đang làm việc tại một xưởng sửa chữa ô tô trên thị trấn, ngày 26 mới được về.

Chu Tiểu Hà lén nói với Chu Tiểu Vân: "Chị thấy thực ra là Hải không muốn trở về đâu, mẹ luôn nghĩ nó học sửa chữa ô tô không có tương lai, Hải cứ về tới nhà là bị mắng, chị nghĩ nó sợ tới mức không dám về rồi."

Chu Tiểu Vân nghĩ tới cảnh Chu Chí Hải bị Thẩm Hoa Phượng mắng trốn đông lủi tây thì nở nụ cười, nói: "Cũng do bác gái kỳ vọng rất cao nên mới nghiêm khắc như thế, thực ra em thấy anh Hải làm nghề này cũng rất tốt. Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có Trạng nguyên, mỗi người đều có con đường của mình, cần gì phải so sánh với người khác."

Chu Tiểu Hà thở dài, có ai nói không phải đâu. Đáng tiếc, mẹ mình luôn thích so sánh với người ta, nhất là nhà chú Hai bên cạnh.

Nào là 'Đại Bảo đạt giải quán quân toàn quốc', nào là 'Đại Nha và Tiểu Bảo đều là sinh viên đại học danh tiếng', còn con mình thì 'Học cái gì không học lại đi làm công nhân sửa chữa suốt ngày bẩn thỉu' và 'Đàn ông điều kiện tốt đầy rẫy ra không chọn cứ cắm đầu vào cái thằng nghèo kiết xác.'

Tóm lại, con nhà người ta luôn tốt, còn con mình nhìn thế nào cũng thấy không hài lòng.

Chu Tiểu Vân chúc mừng chị: "Chị Tiểu Hà, người hữu tình sẽ thành thân thuộc, em chúc mừng chị và anh Phan Phong!"

Chu Tiểu Hà hạnh phúc cười: "Đại Nha, đến lúc đó em phải làm phù dâu cho chị đấy! Còn Tiểu Mai nữa, hai đứa nhất định phải làm phù dâu cho chị."

Chu Tiểu Vân đồng ý ngay lập tức.

Tới ngày tổ chức hôn lễ của Chu Tiểu Hà, cả nhà Chu Quốc Cường đều qua giúp.

Triệu Ngọc Trên làm toàn phúc, nghe nói người làm toàn phúc không dễ tìm, người đó nhất định phải sinh đủ cả trai lẫn gái, trong nhà phải còn đủ cha mẹ anh chị em. Việc này đương nhiên Triệu Ngọc Trân là ứng cử viên tốt nhất, gia đình cha mẹ còn đủ, trên có chị gái dưới có em trai, mà cả bốn đứa con đều rất tốt, không còn gì để chê.

Chu Quốc Cường làm người tiếp khách đến.

Đại Bảo phụ trách ngồi ghi chép, Chu Chí Hải đứng bên cạnh phụ trách thu tiền mừng. Chu Chí Hải và Đại Bảo thân thiết từ nhỏ, dù trưởng thành anh vẫn luôn nghe lời Đại Bảo. Đại Bảo làm anh cả cũng coi như uy phong.

Tiểu Bảo và Nhị Nha làm chân chạy vặt.

Chu Tiểu Vân và Ngô Mai làm phù dâu cho Chu Tiểu Hà.

Trời rất lạnh, nhưng vì đẹp nên Chu Tiểu Hà chỉ mặc áo cưới mỏng, dù bên trong có mặc thêm áo lót lông dê nhưng Chu Tiểu Vân nhìn mà cũng cảm thấy lạnh thay cho chị.

Ngô Mai đã lâu không gặp Chu Tiểu Vân, vừa gặp đã líu ríu nói mãi không hết chuyện.

Ba chị em đứng cạnh nhau như ba đóa hoa khoe sắc, người chói mắt nhất đương nhiên là cô dâu mới, hôm nay bất cứ ai không thể cướp đi danh tiếng của cô. Hai người Chu Tiểu Vân và Ngô Mai đứng cạnh cũng rất đáng chú ý.

Tới trưa, ba chiếc xe rèm che đi vào làng, pháo nổ rung trời.

Trên mặt Thẩm Hoa Phượng rốt cuộc cũng xuất hiện nụ cười, xe đón dâu này là yêu cầu bà đưa ra. Con gái đi lấy chồng tất nhiên phải phong cảnh một chút, có ba chiếc xe rèm che coi như tạm được.

377. Chương 373: Chung Thân Đại Sự Của Đại Bảo

Edit: Minh Châu Beta: Tiểu Lan Các phong tục kết hôn ở nông thôn rất thú vị, thí dụ như người chuyển đồ lên xe sẽ được nhận tiền lì xì, hay cô dâu phải được anh hoặc em trai cõng lên xe…

Hôm nay đương nhiên vô cùng náo nhiệt.

Nhiệm vụ của Chu Tiểu Vân và Ngô Mai rất đơn giản, chỉ cần ở bên cạnh Chu Tiểu Hà suốt hành trình, nói chuyện cho cô đỡ buồn.

Hơn năm giờ chiều, Chu Tiểu Hà lên xe tới nhà trai.

Thẩm Hoa Phượng nhìn theo chiếc xe từ từ đi xa, trốn vào trong phòng lén khóc.

Tấm lòng người mẹ có ai hiểu chứ? Vất vả nuôi dưỡng con gái, chờ nó lớn lên thành người phải gả đi làm vợ người ta, người làm mẹ đương nhiên sẽ cảm thấy buồn bực, mất mát.

Chu Quốc Phú vào phòng an ủi vợ: "Ngày mai Tiểu Hà sẽ về lại mặt, nếu nhớ thì bảo con thường xuyên về nhà chơi." Trong giọng nói cũng có chút nghẹn ngào.

Chu Tiểu Hà ngồi trên xe vui sướng nửa ngày rồi bắt đầu im lặng.

Phan Phong quan tâm hỏi: "Tiểu Hà, em thấy trong người không thoải mái à?"

Chu Tiểu Hà lắc lắc đầu.

Chu Tiểu Vân có thể hiểu được tâm tình hiện giờ của chị họ. Con gái sau khi lấy chồng sẽ thay đổi, không thể tùy ý như khi ở cùng cha mẹ. Cuộc sống sau khi làm vợ làm mẹ đương nhiên không thể giống trước đây.

Vì thế, tâm trạng người con gái trong ngày cưới đều rất mâu thuẫn phức tạp.

Vừa vui mừng vừa buồn bực, vừa hài lòng vừa do dự.

Tâm trạng phức tạp lắm a!

Tới nhà Phan Phong, nhìn qua thật ra không nghèo túng như lời Thẩm Hoa Phượng nói, chí ít có mấy gian nhà ngói. Ngẫm lại Phan Phong có công ăn việc làm ổn định, chị Tiểu Hà cũng có công việc, hai người chỉ cần cố gắng thêm cũng dư dả qua ngày.

Bốn người Chu Quốc Phú, Chu Quốc Cường, Chu Quốc Dân và Ngô Đức cùng đến gặp mặt thông gia, chờ tới khi người lớn bên nhà gái rời đi, ở đây bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Bạn bè và đồng nghiệp Phan Phong cùng nhau kéo đến trêu chọc cô dâu. Chu Tiểu Vân và Ngô Mai làm phù dâu đương nhiên phải ngăn cản giúp Chu Tiểu Hà. Không ngờ, sau một hồi cả hai người cũng bị kéo vào.

Bảy tám thanh niên trẻ tuổi thấy Chu Tiểu Vân như hoa như ngọc và Ngô Mai xinh xắn đáng yêu thì hai mắt sáng ngời, thầm nghĩ không chỉ cô dâu mà cả phù dâu cũng xinh đẹp.

Chu Tiểu Vân bị chuốc mấy chén rượu, Ngô Mai cũng uống một chút.

Đợi tiệc rượu kết thúc, cả đám kéo nhau tới qua chỗ cha Phan Phong vui đùa.

Chu Tiểu Vân và Ngô Mai đứng bên cạnh không cười ngừng.

Một người không nhịn nổi chạy tới thì thầm với Phan Phong: "Phù dâu là em gái của cô dâu đúng không? Ông giới thiệu cho tui đi!"

Phan Phong cười nói: "Tôi không tự quyết được, chờ tôi hỏi Tiểu Hà rồi tính." Ngay lập tức bị đám bạn bè khinh bỉ: "Hừ! Sợ vợ!"

Náo loạn đến hơn mười một giờ mới kết thúc, Chu Tiểu Vân và Ngô Mai đều thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tiểu Vân vừa về nhà là nhào lên giường ngủ, đi cả ngày, thật khiến người ta mệt chết mà.

Hôm sau, đôi vợ chồng mới cưới cùng trở lại.

Chu Quốc Phú mời cả nhà Chu Quốc Cường tới dùng cơm.

Chu Tiểu Vân quan sát Chu Tiểu Hà một hồi, nói: "Chị Tiểu Hà sau khi kết hôn thật khác nha!" Dường như có thêm một chút phong vận thành thục. Chu Tiểu Hà từ chối cho ý kiến, tránh cảnh xấu hổ.

Thái độ của Thẩm Hoa Phượng đối với Phan Phong hòa hoãn hơn một chút, dù sao hai đứa đã thành vợ chồng, bà có thích hay không không còn quan trọng nữa.

Chu Chí Hải kể chuyện công việc của mình với Đại Bảo, xem ra anh thật sự rất thích công việc hiện tại.

Thẩm Hoa Phượng thờ ơ nói một câu: "Hải, con phải học tập anh Đại Bảo nhiều hơn, Đại Bảo giành được huy chương vàng đại hội thể thao toàn quốc đấy."

Chu Chí Hải vừa nghe đã biết tiếp theo chắc chắn lại nghe mắng rồi. Quả nhiên: "Con xem lại chính mình đi, cả ngày sửa chữa xe cộ, làm toàn thân bẩn thỉu không thể gặp ai…"

Chu Chi Hải thầm than: Hai cái này có thể so sánh à?

Triệu Ngọc Trân lên tiếng: "Chị dâu, hôm nay là ngày lại mặt của Tiểu Hà và Phan Phong, uống rượu thôi." Cuối cùng bà cản lại không để Thẩm Hoa Phượng nói tiếp.

Chu Chí Hải xoa xoa mồ hôi còn chưa kịp chảy ra.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy thần sắc anh chỉ cảm thấy buồn cười, thực ra bác gái thương kiểu cho roi cho vọt! Đâu có cha mẹ nào không thương yêu con cái? Chỉ là phận làm con thường chỉ nhìn thấy sự giận dữ của cha mẹ mà không biết được tâm ý bên trong, hiểu lầm thường sinh ra từ đó.

Triệu Ngọc Trân ở nhà cũng cằn nhằn suốt ngày: "Haizzz, Tiểu Hà đã kết hôn rồi, Đại Bảo nhà chúng ta bằng tuổi con bé mà không có cả bạn gái, bao giờ tôi được ôm cháu đây!"

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nhìn nhau cười, bọn họ vẫn chưa nói với cha mẹ việc anh có bạn gái.

Triệu Ngọc Trân thấy Đại Bảo ngồi đó giả vờ câm điếc thì hô: "Đại Bảo, con ra đây ngay."

Đại Bảo thấy tránh không thoát đành phải thành thật đi qua nghe mẹ lải nhải.

"Qua năm nay con đã 24 tuổi. Cả ngày chỉ có huấn luyện với thi đấu làm gì có thời gian quen bạn gái, tranh thủ dịp nghỉ tết này để mẹ tìm đối tượng cho con xem mắt."

Triệu Ngọc Trân nói ra ý định đã ấp ủ từ lâu, thầm nghĩ con trai mình ưu tú như thế, chỉ cần thả tin nó muốn tìm đối tượng thì con gái mười dặm quanh đây không phải để con mình tùy ý chọn lựa hay sao?

Đại Bảo kinh ngạc mở to mắt. Không phải chứ!!!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cười ngã trái ngã phải, vui vẻ nhìn Đại Bảo trả lời câu của mẹ như thế nào. Đại Bảo đi xem mắt? Cứ nghĩ tới cảnh này cô lại muốn cười.

Sợ rằng khi Lưu Lộ biết tin sẽ không nương tay đá anh ấy mất. Có cho thêm mười lá gan Đại Bảo cũng không dám a!

Chính xác Đại Bảo không dám, liên tục nói với Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, con còn nhỏ mà! Chờ mấy năm nữa hẵng tính."

Triệu Ngọc Trân không vui, nói: "Con đã 24 tuổi rồi còn nhỏ gì nữa? Con cái nhà người ta 23, 24 tuổi đều kết hôn hết rồi mà con còn chưa có đối tượng. Chờ qua mấy năm nữa, con gái tốt bị người ta chọn hết mất. Cứ nghe lời mẹ nói đi, mẹ lập tức tìm đối tượng cho con, thành thành thật thật ở nhà chuẩn bị đi xem mắt!"

Đại Bảo liếc Chu Tiểu Vân, tỏ ý cầu cứu.

Chu Tiểu Vân hắng gọng, nhỏ nhẹ khuyên: "Mẹ, hiện tại anh ấy đang ở đỉnh cao sự nghiệp mà, nên tập trung toàn bộ tinh thần vào huấn luyện và thi đấu mang vinh quang về cho tỉnh. Mẹ cũng hy vọng anh ấy sẽ được chọn vào đội điền kinh quốc gia phải không?"

Triệu Ngọc Trân bị mỹ cảnh trong lời nói Chu Tiểu Vân hấp dẫn, cảm thấy hiện tại việc tìm đối tượng cho Đại Bảo không gấp, chờ đến lúc được chọn vào đội điền kinh quốc gia rồi tính tiếp. Đến lúc đó nhất định phải kiếm một cô gái thành phố về làm con dâu.

Đại bảo lén ra dấu cảm ơn Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân nhỏ giọng hỏi: "Anh, anh định bao giờ nói chuyện Lưu Lộ với ba mẹ đây?"

Đại Bảo cười hắc hắc nói: "Lưu Lộ bảo chờ sau khi tốt nghiệp tìm được công việc rồi hãy nói, hiện tại cô ấy không cho phép anh để lộ."

Chu Tiểu Vân cười, xem ra sau này Đại Bảo cũng thuộc mẫu ông chồng nghe lời vợ.

378. Chương 373: Chung Thân Đại Sự Của Đại Bảo

Edit: Minh Châu Beta: Tiểu Lan Các phong tục kết hôn ở nông thôn rất thú vị, thí dụ như người chuyển đồ lên xe sẽ được nhận tiền lì xì, hay cô dâu phải được anh hoặc em trai cõng lên xe…

Hôm nay đương nhiên vô cùng náo nhiệt.

Nhiệm vụ của Chu Tiểu Vân và Ngô Mai rất đơn giản, chỉ cần ở bên cạnh Chu Tiểu Hà suốt hành trình, nói chuyện cho cô đỡ buồn.

Hơn năm giờ chiều, Chu Tiểu Hà lên xe tới nhà trai.

Thẩm Hoa Phượng nhìn theo chiếc xe từ từ đi xa, trốn vào trong phòng lén khóc.

Tấm lòng người mẹ có ai hiểu chứ? Vất vả nuôi dưỡng con gái, chờ nó lớn lên thành người phải gả đi làm vợ người ta, người làm mẹ đương nhiên sẽ cảm thấy buồn bực, mất mát.

Chu Quốc Phú vào phòng an ủi vợ: "Ngày mai Tiểu Hà sẽ về lại mặt, nếu nhớ thì bảo con thường xuyên về nhà chơi." Trong giọng nói cũng có chút nghẹn ngào.

Chu Tiểu Hà ngồi trên xe vui sướng nửa ngày rồi bắt đầu im lặng.

Phan Phong quan tâm hỏi: "Tiểu Hà, em thấy trong người không thoải mái à?"

Chu Tiểu Hà lắc lắc đầu.

Chu Tiểu Vân có thể hiểu được tâm tình hiện giờ của chị họ. Con gái sau khi lấy chồng sẽ thay đổi, không thể tùy ý như khi ở cùng cha mẹ. Cuộc sống sau khi làm vợ làm mẹ đương nhiên không thể giống trước đây.

Vì thế, tâm trạng người con gái trong ngày cưới đều rất mâu thuẫn phức tạp.

Vừa vui mừng vừa buồn bực, vừa hài lòng vừa do dự.

Tâm trạng phức tạp lắm a!

Tới nhà Phan Phong, nhìn qua thật ra không nghèo túng như lời Thẩm Hoa Phượng nói, chí ít có mấy gian nhà ngói. Ngẫm lại Phan Phong có công ăn việc làm ổn định, chị Tiểu Hà cũng có công việc, hai người chỉ cần cố gắng thêm cũng dư dả qua ngày.

Bốn người Chu Quốc Phú, Chu Quốc Cường, Chu Quốc Dân và Ngô Đức cùng đến gặp mặt thông gia, chờ tới khi người lớn bên nhà gái rời đi, ở đây bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Bạn bè và đồng nghiệp Phan Phong cùng nhau kéo đến trêu chọc cô dâu. Chu Tiểu Vân và Ngô Mai làm phù dâu đương nhiên phải ngăn cản giúp Chu Tiểu Hà. Không ngờ, sau một hồi cả hai người cũng bị kéo vào.

Bảy tám thanh niên trẻ tuổi thấy Chu Tiểu Vân như hoa như ngọc và Ngô Mai xinh xắn đáng yêu thì hai mắt sáng ngời, thầm nghĩ không chỉ cô dâu mà cả phù dâu cũng xinh đẹp.

Chu Tiểu Vân bị chuốc mấy chén rượu, Ngô Mai cũng uống một chút.

Đợi tiệc rượu kết thúc, cả đám kéo nhau tới qua chỗ cha Phan Phong vui đùa.

Chu Tiểu Vân và Ngô Mai đứng bên cạnh không cười ngừng.

Một người không nhịn nổi chạy tới thì thầm với Phan Phong: "Phù dâu là em gái của cô dâu đúng không? Ông giới thiệu cho tui đi!"

Phan Phong cười nói: "Tôi không tự quyết được, chờ tôi hỏi Tiểu Hà rồi tính." Ngay lập tức bị đám bạn bè khinh bỉ: "Hừ! Sợ vợ!"

Náo loạn đến hơn mười một giờ mới kết thúc, Chu Tiểu Vân và Ngô Mai đều thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tiểu Vân vừa về nhà là nhào lên giường ngủ, đi cả ngày, thật khiến người ta mệt chết mà.

Hôm sau, đôi vợ chồng mới cưới cùng trở lại.

Chu Quốc Phú mời cả nhà Chu Quốc Cường tới dùng cơm.

Chu Tiểu Vân quan sát Chu Tiểu Hà một hồi, nói: "Chị Tiểu Hà sau khi kết hôn thật khác nha!" Dường như có thêm một chút phong vận thành thục. Chu Tiểu Hà từ chối cho ý kiến, tránh cảnh xấu hổ.

Thái độ của Thẩm Hoa Phượng đối với Phan Phong hòa hoãn hơn một chút, dù sao hai đứa đã thành vợ chồng, bà có thích hay không không còn quan trọng nữa.

Chu Chí Hải kể chuyện công việc của mình với Đại Bảo, xem ra anh thật sự rất thích công việc hiện tại.

Thẩm Hoa Phượng thờ ơ nói một câu: "Hải, con phải học tập anh Đại Bảo nhiều hơn, Đại Bảo giành được huy chương vàng đại hội thể thao toàn quốc đấy."

Chu Chí Hải vừa nghe đã biết tiếp theo chắc chắn lại nghe mắng rồi. Quả nhiên: "Con xem lại chính mình đi, cả ngày sửa chữa xe cộ, làm toàn thân bẩn thỉu không thể gặp ai…"

Chu Chi Hải thầm than: Hai cái này có thể so sánh à?

Triệu Ngọc Trân lên tiếng: "Chị dâu, hôm nay là ngày lại mặt của Tiểu Hà và Phan Phong, uống rượu thôi." Cuối cùng bà cản lại không để Thẩm Hoa Phượng nói tiếp.

Chu Chí Hải xoa xoa mồ hôi còn chưa kịp chảy ra.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy thần sắc anh chỉ cảm thấy buồn cười, thực ra bác gái thương kiểu cho roi cho vọt! Đâu có cha mẹ nào không thương yêu con cái? Chỉ là phận làm con thường chỉ nhìn thấy sự giận dữ của cha mẹ mà không biết được tâm ý bên trong, hiểu lầm thường sinh ra từ đó.

Triệu Ngọc Trân ở nhà cũng cằn nhằn suốt ngày: "Haizzz, Tiểu Hà đã kết hôn rồi, Đại Bảo nhà chúng ta bằng tuổi con bé mà không có cả bạn gái, bao giờ tôi được ôm cháu đây!"

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nhìn nhau cười, bọn họ vẫn chưa nói với cha mẹ việc anh có bạn gái.

Triệu Ngọc Trân thấy Đại Bảo ngồi đó giả vờ câm điếc thì hô: "Đại Bảo, con ra đây ngay."

Đại Bảo thấy tránh không thoát đành phải thành thật đi qua nghe mẹ lải nhải.

"Qua năm nay con đã 24 tuổi. Cả ngày chỉ có huấn luyện với thi đấu làm gì có thời gian quen bạn gái, tranh thủ dịp nghỉ tết này để mẹ tìm đối tượng cho con xem mắt."

Triệu Ngọc Trân nói ra ý định đã ấp ủ từ lâu, thầm nghĩ con trai mình ưu tú như thế, chỉ cần thả tin nó muốn tìm đối tượng thì con gái mười dặm quanh đây không phải để con mình tùy ý chọn lựa hay sao?

Đại Bảo kinh ngạc mở to mắt. Không phải chứ!!!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cười ngã trái ngã phải, vui vẻ nhìn Đại Bảo trả lời câu của mẹ như thế nào. Đại Bảo đi xem mắt? Cứ nghĩ tới cảnh này cô lại muốn cười.

Sợ rằng khi Lưu Lộ biết tin sẽ không nương tay đá anh ấy mất. Có cho thêm mười lá gan Đại Bảo cũng không dám a!

Chính xác Đại Bảo không dám, liên tục nói với Triệu Ngọc Trân: "Mẹ, con còn nhỏ mà! Chờ mấy năm nữa hẵng tính."

Triệu Ngọc Trân không vui, nói: "Con đã 24 tuổi rồi còn nhỏ gì nữa? Con cái nhà người ta 23, 24 tuổi đều kết hôn hết rồi mà con còn chưa có đối tượng. Chờ qua mấy năm nữa, con gái tốt bị người ta chọn hết mất. Cứ nghe lời mẹ nói đi, mẹ lập tức tìm đối tượng cho con, thành thành thật thật ở nhà chuẩn bị đi xem mắt!"

Đại Bảo liếc Chu Tiểu Vân, tỏ ý cầu cứu.

Chu Tiểu Vân hắng gọng, nhỏ nhẹ khuyên: "Mẹ, hiện tại anh ấy đang ở đỉnh cao sự nghiệp mà, nên tập trung toàn bộ tinh thần vào huấn luyện và thi đấu mang vinh quang về cho tỉnh. Mẹ cũng hy vọng anh ấy sẽ được chọn vào đội điền kinh quốc gia phải không?"

Triệu Ngọc Trân bị mỹ cảnh trong lời nói Chu Tiểu Vân hấp dẫn, cảm thấy hiện tại việc tìm đối tượng cho Đại Bảo không gấp, chờ đến lúc được chọn vào đội điền kinh quốc gia rồi tính tiếp. Đến lúc đó nhất định phải kiếm một cô gái thành phố về làm con dâu.

Đại bảo lén ra dấu cảm ơn Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân nhỏ giọng hỏi: "Anh, anh định bao giờ nói chuyện Lưu Lộ với ba mẹ đây?"

Đại Bảo cười hắc hắc nói: "Lưu Lộ bảo chờ sau khi tốt nghiệp tìm được công việc rồi hãy nói, hiện tại cô ấy không cho phép anh để lộ."

Chu Tiểu Vân cười, xem ra sau này Đại Bảo cũng thuộc mẫu ông chồng nghe lời vợ.

379. Chương 374: Nhật Ký Thực Tập

Edit: Minh Châu Beta: Tiểu Lan Qua năm mới, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo ở nhà một thời gian.

Đại bảo đi sớm nhất, trước khi đi đi động báo tin nhắn liên tục, chắc là của Lưu Lộ. Về sau từ miệng Lý Thiên Vũ cô mới biết thì ra hai người đã hẹn trước. Chu Tiểu Vân đoán có lẽ hai người sẽ tới thành phố N trước, chuẩn bị lợi dụng khi chưa khai giảnh để hẹn hò. Không thể quấy rầy họ, ha ha ha!

Tin nhắn của Lý Thiên Vũ bay tới như bông tuyết. Khi là lúc ăn cơm, khi thì ở buổi tối, còn đôi lúc là sáng sớm. Có tin nhắn dài như viết thư, kể lại một số việc nhỏ hằng ngày, có tin ngắn chỉ vài chữ.

Ôi trời, lại có tin nhắn nữa rồi!!!

Chu Tiểu Vân mở di động ra đọc một dòng chữ: Làm sao bây giờ? Anh lại nhớ em!

Chu Tiểu Vân mỉm cười, trả lời: Mấy ngày nữa sẽ gặp mà.

Tiểu Bảo cười nói: "Người nào đó lại gửi tin nhắn tới?" Ngày nào cũng gửi nhiều tin nhắn như vậy không mệt sao?

Chu Tiểu Vân ra dấu bảo Tiểu Bảo nói nhỏ thôi: "Cẩn thận không mẹ nghe thấy."

Đúng lúc Triệu Ngọc Trân đi đến: "Hai con đang lén lút nói gì thế!"

Chu Tiểu Vân giật mình liên tục phủ nhận: "Mẹ, chúng con có nói gì đâu!"

Chuyện Chu Tiểu Vân có bạn trai chỉ gạt cha mẹ, còn các anh em đều biết. Không biết tại sao cô cảm thấy việc này để cha mẹ biết không tốt lắm, cứ chờ thêm một thời gian nữa rồi tính.

Chờ qua 15, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cùng đi xe khách về trường.

Học kỳ hai năm tư cơ bản không có chương trình học, chỉ còn luận văn tốt nghiệp và thực tập, rất nhiều sinh viên bắt đầu đi tìm việc làm.

Chu Tiểu Vân không biết mình thi có đậu hay không, cô muốn tìm một đơn vị thực tập, đồng thời nhanh chóng viết khóa luận tốt nghiệp.

Hiện tại Lý Thiện Vũ cũng đang vội vã tìm việc làm. Với lý lịch mấy năm trong hội sinh viên, cộng với hằng năm giành được học bổng và kinh nghiệm làm thêm thời gian trước, anh không gặp nhiều khó khăn khi tìm việc.

Nhưng, Lý Thiên Vũ muốn tìm một công ty tốt nên trước mắt còn đang cố gắng.

Lúc này Chu Tiểu Vân đang lau mồ hôi vì suy nghĩ khờ dại thời nhỏ, tưởng rằng tốt nghiệp đại học đương nhiên có việc làm, thật không có kiến thức! Hóa ra, bây giờ tốt nghiệp chẳng khác nào thất nghiệp, muốn có việc làm phải tự thân vận động đi nộp hồ sơ.

Chu Tiểu Vân được thầy giới thiệu vào thực tập ột tòa soạn tại thành phố N. Quy mô tòa soạn này tầm trung, sách báo xuất bản có chút danh tiếng, nội dung chủ yếu là tạp văn, khá nhiều truyện ngắn và tản văn, cũng được giới trẻ hoan nghênh.

Ngoài Chu Tiểu Vân, còn có ba cô bạn cùng lớp đến đây thực tập, trong đó có Hạo Nhược Vũ. Bốn người đều là những sinh viên hay nhận được học bổng, nếu không cơ hội thực tập tốt như vậy tất nhiên không đến phần bọn họ. Thế nhưng công việc tạm thời của bốn người là chạy việc vặt, không có chút xíu hàm lượng kỹ thuật nào.

Chu Tiểu Vân lặng lẽ quan sát phát hiện mọi người trong tòa soạn thoạt nhìn dễ nói chuyện nhưng rất ít người thật lòng chỉ bảo mấy sinh viên thực tập như bọn cô.

Hoa Nhược Vũ phải làm việc vặt suốt thì trong lòng không thoải mái, lúc cùng Chu Tiểu Vân ra ngoài mua cơm hộp lại oán giận nói: "Chúng ta là thực tập sinh cơ mà, giờ làm việc cứ như người hầu vậy, chả học được cái gì ngoài gần đó cơm hộp nhà nào vừa ngon vừa rẻ."

Chu Tiểu Vân cười cười: "Như vậy cũng không tồi, ít nhất còn học được cách mua cơm hộp." Người mới bao giờ cũng phải chịu thiệt, đồng thời phải tỏ ra vui vẻ cam tâm tình nguyện.

Hoa Nhược Vũ liếc cô. Hai nữ sinh kia ở cùng một ý túc xá, đương nhiên thường đi cùng nhau. Còn Chu Tiểu Vân và Hoa Nhược Vũ hay đi chung.

Kỳ thực con người Hoa Nhược Vũ tương đối dễ ở chung, chỉ là hơi keo kiệt một xíu, chẳng qua con người nào có ai toàn vẹn, ai không có khuyết điểm? Chu Tiểu Vân cảm thấy chỉ cần không có mâu thuẫn quá lớn, mọi người đều có thể ở chung một chỗ. Cảm thấy người không tồi thì đi lại gần một chút, nếu cảm thấy người này không tốt lắm, tránh mặt đi là được.

Bởi sau khi thực tập, người của tòa soạn sẽ đánh giá cho điểm nên hai nữ sinh kia biểu hiện rất tốt, còn chăm chỉ hơn Chu Tiểu Vân và Hoa Nhược Vũ.

Hoa Nhược Vũ luôn khó chịu với việc các biên tập thích khoa tay múa chân chỉ đạo, thầm nghĩ tôi đến để thực tập chứ không phải làm việc vặt, dựa vào cái gì mà coi tôi như công nhân lao động miễn phí thoải mái sai bảo vậy.

Hoa Nhược Vũ không đủ khôn khéo, khó tránh khỏi biểu hiện ra trên hành động và miệng lưỡi, cô không dám oán trách nhưng thường hành động chậm chạp, không hăng hái.

Hai nữ sinh kia, Lạc Ngọc và Vương Toa Toa, khôn khéo hơn hẳn Hoa Nhược Vũ, vừa nghe có người sai việc là tranh nhau đến làm. Lạc Ngọc vóc người rất tốt, Vương Toa Toa ăn mặc rất mốt, hai cô gái đều tự cảm thấy hài lòng.

Hoa Nhược Vũ thường nói với Chu Tiểu Vân: "Cậu nhìn bọn họ kìa, nịnh hót quá đi, tớ nhìn mà buồn nôn."

Chu Tiể Vân không thích nói xấu sau lưng người khác, im lặng mỉm cười.

Có lẽ, muốn công tác trong xã hội cần phải có cá tính như vậy.

Tính tình như Hoa Nhược Vũ rất dễ đắc tội người khác.

Chu Tiểu Vân không có nhiều mâu thuẫn như Hoa Nhược Vũ, cũng không vây quanh chủ biên suốt ngày như Lạc Ngọc và Vương Toa Toa. Có việc thì làm, không có việc thì yên tĩnh ngồi đợi, thuận tiện quan sát cách thức mọi người làm việc. Cứ như vậy, dù mọi người có giấu giếm cô cũng học hỏi được một hai.

Cho nên mới nói muốn học gì phải chủ động đi học, làm gì có ai tốt đến mức tự dưng đi dạy bảo không công cho người khác. Nếu người như thế thực sự xuất hiện, rất có thể người đó có ý đồ xấu!

Xong, người như vậy nhanh chóng xuất hiện

Một vị biên tập khoảng 30 tuổi tên Viên Vĩnh Tài – cái tên thật tục khí, hói đầu, vóc người không cao – thường mượn danh hướng dẫn tiếp cận mấy thực tập sinh. Hoa Nhược Vũ không cảm thấy ánh mắt không bình thường của ông ta, còn cảm khái rốt cuộc gặp được người tốt. Lạc Ngọc và Vương Toa Toa tính cảnh giác không cao, ngây ngốc vây quanh ông ta suốt ngày.

Chu Tiểu Vân không chịu đến gần góp vui, cái bản mặt mê gái giả bộ vô ý liếc qua ngực nữ sinh kia vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Viên Vĩnh Tài gọi Chu Tiểu Vân qua: "Chu Tiểu Vân, chỗ tôi có một bản thảo đây, cô đến xem đi." Vương Toa Toa hâm mộ liếc Chu Tiểu Vân, Lạc Ngọc thì ghen tỵ đỏ mắt.

Chu Tiểu Vân thật sự muốn nói với hai người, các cô muốn thì đi mà xem, dù sao tôi không muốn. Nhưng không có cách, người đang đứng dưới mái hiên, phải cúi đầu a!

Chu Tiểu Vân đành phải đi qua tiếp nhận cái gọi là chỉ bảo, cũng may cô đủ cơ trí, thấy Viên Vĩnh Tài đến gần mình lập tức mượn cớ rời đi.

Viên Vĩnh Tài không nghi ngờ để Chu Tiểu Vân 'cảm lạnh, tiêu chảy' chạy vào phòng vệ sinh.

Chu Tiểu Vân ngồi trong vệ sinh nửa ngày mới quay lại, quả nhiên, Lạc Ngọc đã nhân cơ hội đến bên cạnh Viên Vĩnh Tài.

Đây gọi là một người nguyện đánh một người nguyện chịu.

Chu Tiểu Vân không dám bình luận.

380. Chương 375: Bánh Thịt Từ Trên Trời Rơi Xuống

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Lý Thiên Vũ thực tập trong một xí nghiệp liên doanh Trung Mỹ, vất vả hơn Chu Tiểu Vân nhiều.

Hai người hẹn nhau cùng ăn cơm, Chu Tiểu Vân đứng trước cổng trường đợi một lúc lâu anh mới đến.

Lý Thiên Vũ đi xe đạp đầu đầy mồ hôi, vội vàng nói: "Xin lỗi, anh đến muộn. Em chờ lâu rồi phải không?"

Chu Tiểu Vân không nói gì, lấy khăn tay lau hết mồ hồi trên trán anh rồi mới hỏi: "Anh lại bị người trong công ty bắt chạy chân phải không?"

Lý Thiên Vũ giơ ngón tay cái lên: "Đoán quá chuẩn! Hôm nay anh phải ở lại đánh một phần tư liệu thay thư ký. Thực tập sinh là chân chạy việc mà, làm gì có ai không thích sai một cu li miễn phí?"

Chi Tiểu Vân tràn đầy đồng cảm.

Lý Thiên Vũ lại vui vẻ nói: "Nhưng quản lý có vẻ hài lòng với anh, có lẽ chỉ cần khảo nghiệm thêm một thời gian nữa anh có thể ký hợp đồng trở thành nhân viên chính thức rồi!"

Anh cao hứng như thế cũng phải thôi, công ty đó có quy mô rất lớn, đứng trong top đầu tại thành phố N, là công ty chuyên về phương diện phần mềm máy tính, phòng khai phá phần mềm của họ rất có danh tiếng, Lý Thiên Vũ học chuyên ngành này, có thể gia nhập công ty tất nhiên là không gì tốt hơn.

Chu Tiểu Vân cũng vui mừng thay anh: "Vậy em sẽ chờ tin tốt lành!" Công ty tốt tương đương mức lương cao và tương lai tươi sáng, tuy làm việc vất vả nhưng thu nhập khả quan và tiền đồ tốt đẹp.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân ăn tối xong, kiên trì muốn đưa cô tới rạp chiếu phim.

Cả một buổi tối, Chu Tiểu Vân không biết trên màn ảnh đang chiếu cái gì. Ra khỏi rạp, cô đỏ mặt nói: "Lần sau đừng đến rạp chiếu phim nữa, thật lãng phí a!" Cứ động tay động chân suốt khiến cô không thể nào tập trung xem phim. Lý Thiên Vũ cười hì hì đồng ý, ôm cô ra về.

Hôm sau phải dậy sớm, Chu Tiểu Vân không dám đi chơi quá khuya, giục Lý Thiên Vũ về nghỉ ngơi sớm, làm việc cả ngày rất tiêu hao thể lực. Lý Thiên Vũ hôn cô thật lâu mới chịu về.

Sáng hôm sau, Chu Tiểu Vân và Hoa Nhược Vũ cùng đi tới tòa soạn.

Tất cả vẫn như cũ, vội vàng bận rộn, thời gian trôi qua thật nhanh.

Chu Tiểu Vân bớt thời gian rảnh lên mạng xem qua đánh giá bộ truyện của mình.

Tiểu thuyết dài hơn hai vạn chữ rất được hoan nghênh, tạo được tiếng vang không nhỏ trên Internet, lượt xem liên tục tăng.

Chu Tiểu Vân nhìn qua cả người khoan khoái, thầm nghĩ chờ sau đợt thực tập này lại viết thêm một bộ nữa.

Khi về đến tòa soạn, không ngờ mấy biên tập cũng đang nói chuyện về đề tài này.

"Hiện nay người xem tạp chí càng ngày càng ít, tôi nghĩ tiểu thuyết Internet sẽ ngày càng phổ biến cho xem. Mọi người có nghe nói qua bộ truyện 'Thiếu nữ trọng sinh' chưa?Nghe nói tác giả là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, bút danh Chu Hàm, hiện đang rất nổi!"

Một người khác tiếp lời: "Hiện nay có thêm rất nhiều tiểu thuyết thể loại tương tự, còn xuất hiện một trường phái gọi là tiểu thuyết trọng sinh, ha ha, thật thú vị."

Chu Tiểu Vân bên cạnh không nói gì.

Viên Vĩnh Tài quay sang hỏi: "Chu Tiểu Vân, cô đã xem qua bộ tiểu thuyết này chưa?"

Chu Tiểu Vân cười gật đầu, đâu chỉ xem qua a!

Lạc Ngọc xen miệng nói: "Tôi cũng rất thích, cảm thấy nữ chính trong truyện rất tốt…" Sau đó tiếp tục thảo luận với Viên Vĩnh Tài.

Hoa Nhược Vũ nghe mọi người nói mà không thể xen miệng được, sau giờ làm vội vã tới tiệm net đọc hết bộ truyện, lúc trở lại cực lực khen ngợi nó với Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân cười cười, cảm thấy rất thỏa mãn.

Không lâu sau, sự tình khiến cô càng thêm vui vẻ tới.

Có nhà xuất bản tìm tới cửa, đầu tiên nhắn qua Internet, sau đó gọi điện thoại đến, Chu Tiểu Vân nhận điện thoại mà cảm giác như có bánh thịt từ trên trời rớt xuống.

Chu Tiểu Vân không vội trả lời ngay, nói chờ cô suy nghĩ mấy ngày sẽ có quyết định, bên nhà xuất bản cũng khách sáo chấp nhận. Cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ nghe xong còn cao hứng hơn ca Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, thật tốt quá! Anh biết sẽ có ngày này mà, em giỏi quá đi!"

Chu Tiểu Vân không giấu được tâm tình kích động, nói: "Vậy anh đến nhà xuất bản cùng em đi! Em không hiểu lắm về việc ký hợp đồng và xin bản quyền." Lý Thiên Vũ lập tức đồng ý.

Tối hôm đó Lý Thiên Vũ tới tìm Chu Tiểu Vân, cô vừa ra ngoài ký túc xá đã bị anh ôm lấy xoay vài vòng.

Chu Tiểu Vân cười khanh khách, thật sự rất vui vẻ.

Lý Thiên Vũ chợt nâng cằm Chu Tiểu Vân lên, im lặng quan sát cả phút đồng hồ.

Chu Tiểu Vân phì cười: "Anh làm gì vậy, chưa thấy em bao giờ sao?"

Lý Thiên Vũ cười: "Thừa dịp em còn chưa trở thành tác giả nổi tiếng phải ngắm kỹ một chút." Chu Tiểu Vân bị chọc cười ha ha không ngừng.

Lý thiên Vũ nhìn gương mặt cô tươi cười sáng lạn, trong lòng thấy thỏa mãn không nói lên lời. Cô gái tài hoa đáng yêu này là bạn gái của anh, sự thật này làm anh vô cùng kiêu ngạo.

Hai ngày sau, Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân cùng nhau đi gặp đại diện của nhà xuất bản.

Nhà xuất bản này tương đối nổi tiếng tại thành phố N, tổng bộ đặt ngay trung thành phố.

Đại diện nhà xuất bản là một người đàn ông chừng 30 tuổi tên Phương Nam, anh ngồi đối diện hai người chậm rãi nói: "Chu Tiểu Vân, nhuận bút 10% là một con số rất ưu đãi đối với người mới, người bình thường chỉ được nhận 6%. Đến khi tiêu thụ kha khá thì tiền nhuận bút sẽ được gửi trực tiếp cho cô."

Chu Tiểu Vân đọc qua hợp đồng, đưa cho Lý Thiên Vũ đọc một lần.

Sau khi thương lượng chi tiết hợp đồng, cô đặt bút ký.

Bản thảo đã có sẵn, nhưng người ta muốn bản mềm, không phải bản viết tay.

Phần lớn bản thảo của Chu Tiểu Vân là do Lý Thiên Vũ đánh, anh đắc ý lấy USB của mình ra, nói: "May mà anh đã lường trước, lưu bản thảo vào trong USB rồi."

Phương Nam cười nói: "Không cần vội, hai người cứ sửa chữa xong rồi giao bản thảo cho chúng tôi cũng không muộn, đến lúc đó chúng tôi sẽ có biên tập chuyên môn xét duyệt sửa chữa. Tiểu thuyết xuất bản và tiểu thuyết trên Internet không giống nhau, sau này từ từ cô sẽ hiểu."

Bàn bạc xong xuôi đương nhiên rất vui vẻ.

Nhìn Phương Nam rời đi, Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ kích động ôm nhau chúc mừng.

Trong lòng Chu Tiểu Vân tràn ngập vui mừng và kích động, ước mơ trở thành sự thật quá đột nhiên, làm người ta trở tay không kịp.

Nhưng, cô rất thích sự bất ngờ như thế này.

Ha ha ha!!!

Về sau, cô còn gặp Phương Nam vài lần để trao đổi về bản thảo và thủ tục xuất bản. Mỗi lần như vậy, dù bận rộn hơn nữa Lý Thiên Vũ cũng cố gắng rút thời gian đi cùng cô.

Chu Tiểu Vân nói: "Nếu anh bận thì để em đi một mình."

Lý Thiên Vỹ không đồng ý: "Không được, anh nhất định phải đi cùng em!" Người đàn ông kia chín chắn như thế, anh không thể không cảnh giác, cứ đi cùng cô ấy cho yên tâm!

381. Chương 376: Tình Địch Nặng Ký Xuất Hiện

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Hôm nay, Phương Nam lại gọi điện hẹn gặp Chu Tiểu Vân: "Cô Chu, bản thảo của cô đã được xét duyệt xong, cuốn tiểu thuyết sẽ được phát hành ngay lập tức, sau hai tháng nữa tiền nhuận bút sẽ được gửi vào tài khoản của cô."

Khi nhận điện thoại, Chu Tiểu Vân đang ở tòa soạn photo tài liệu, nghe được tin tốt, cô vội vã đi ra hành lang nói chuyện.

Sau khi tán gẫu vài câu, Phương Nam rất tự nhiên đưa ra lời mời.

Chu Tiểu Vân uyển chuyển từ chối: "Thật đáng tiếc, tôi đang đi thực tập, còn phải viết luận văn tốt nghiệp, thật sự không có thời gian rảnh. Sau này nếu có cơ hội tôi sẽ mời anh ăn cơm được không?"

Phương Nam rất phong độ đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Tiểu Vân đứng ngây ra khoảng một phút.

Phương Nam thật sự có chút cảm tình với cô hay thuận miệng mời thôi?

Sau mấy lần tiếp xúc, cô thấy Phương Nam là một người đàn ông phong độ thoải mái, chín chắn có sức quyến rũ. Anh ta làm trong ngành xuất bản, khí chất nho nhã đó rất thu hút người khác. Quan trọng nhất là diện mạo anh ta có ít nhất năm phần tượng tự với Phương Văn Siêu – thầy giáo tiểu học của Chu Tiểu Vân. Hai người cùng họ Phương, thật sự rất trùng hợp a!

Thảo nào Lý Thiên Vũ không yên tâm, mỗi khi có công việc cần bàn bạc đều vội vàng dành thời gian đi cùng cô, Chu Tiểu Vân vừa cười thầm anh lòng dạ hẹp hòi, vừa cảm thấy ngọt ngào không thôi.

Có điều cô vẫn cố ý tán thưởng Phương Nam vài câu trước mặt Lý Thiên Vũ, vẻ mặt khó chịu mà phải cố tỏ ra không quan tâm của anh thực sự rất buồn cười.

Con gái đương nhiên không thể để bạn trai quá yên tâm, bởi khi yên tâm anh ta sẽ ít để ý tới bạn, dần dần coi bạn không ra gì. Người con gái thông minh khi yêu luôn phải làm cho bạn trai ý thức được mình rất tốt, nếu anh ta không quý trọng, rất có thể bị người đàn ông khác nhảy vào cướp mất!

Lý Thiên Vũ vốn đối xử rất tốt với Chu Tiểu Vân, mấy ngày gần đây càng thêm ân cần. Buổi trưa cũng bất chấp đường xa đạp xe tới ăn trưa cùng cô khiến đám người Hoa Nhược Vũ đỏ mắt cực kỳ.

Hoa Nhược Vũ than thở: "Tiểu Vân, cậu hạnh phúc thật đấy! Kiếm được anh bạn trai rất biết săn sóc nha!"

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ đạp xe toát ít mồ hôi, nói: "Sao anh lại tới, không phải buổi chiều anh còn làm việc à?" Lý Thiên Vũ từng kể bên công ty kia bắt đầu cho anh tham gia một vài hoạt động, đương nhiên đây là tin rất tốt.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Không vội, mới có 12 giờ mà, ăn cơm xong anh đạp xe về vẫn kịp. Anh thấy có xe đạp đúng là tốt thật, muốn đi đâu cũng tiện hơn."

Chu Tiểu Vân thu dọn qua rồi đi ăn cơm trưa cùng Lý Thiên Vũ. Bởi thường xuyên đi mua cơm hộp ọi người nên cô rõ mấy quán cơm gần đó như lòng bàn tay. Nhà nào ngon, nhà nào đắt, nhà nào cơm dẻo thơm. Hai người đến ăn tại một nhà hàng chuyên bán cơm văn phòng.

Lý Thiên Vũ vừa ăn vừa nói: "Ăn ngon thật, nhưng vẫn không ngon bằng cơm em nấu."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Vậy sau này có cơ hội em sẽ thường xuyên nấu cơm cho anh ăn."

Hai người ăn xong bữa cơm thân mật ấm áp, bắt đầu ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm.

Lý Thiên Vũ hỏi: "Tiểu Vân, sau khi cuốn sách này xuất bản, em có ý định viết truyện tiếp không?"

Chu Tiểu Vân gật đầu: "Đương nhiên có, mấy ngày nay em vẫn suy nghĩ kết cấu cho truyện mới mà! Em muốn viết một câu chuyện về một linh hồn hiện đại xuyên về cổ đại, anh cảm thấy thế nào?"

Hai người bừng bừng hứng trí tiếp tục thảo luận.

Chu Tiểu Vân thở dài: "Nếu em có máy tính thì tốt rồi, trực tiếp đánh bản thảo trên máy luôn, cứ viết tay như bây giờ thật chậm."

Lý Thiên Vũ an ủi: "Thôi em cứ viết, việc đánh chữ giao hết cho anh, chờ khi nào anh được nhận làm nhân viên chính thức sẽ dành tiền mua máy tính cho em."

Chu Tiểu Vân cười ha ha: "Thế cũng được, chờ đến lúc có tiền nhuận bút em sẽ trả lại cho anh."

Lý Thiên Vũ nghĩ làm vậy cũng tốt, đến lúc đó chẳng phải anh có thể gặp cô mỗi ngày sao? Hắc hắc!

Lý Thiên Vũ nhớ tới lời mời ăn cơm của Phương Nam hôm trước, trong lòng bắt đầu cảm thấy không thoải mái, hỏi: "Tiểu Vân, sau đó Phương Nam kia có tiếp tục gọi điện cho em không?"

Chu Tiểu Vân cười thầm, nói: "Có, gọi thêm một lần, hỏi em có rảnh không rồi mời em đi xem phim."

Lý Thiên Vũ cau có: "Không rảnh, đương nhiên không rảnh, em chỉ có thể đi xem phim với anh, bất cứ ai mời đều không được đồng ý!'

Chu Tiểu Vân cười haha.

Lý Thiên Vũ vươn tới thọc lét cô, hai người vui đùa ầm ĩ khiến mọi người xung quanh quay qua nhìn.

Thực ra Lý Thiên Vũ rất ghét Phương Nam. Hắn ta là loại người vừa liếc qua đã biết là quý ông thành đạt, phong độ nho nhã hơn xa mấy thằng nhóc miệng còn hơi sữa, hơn nữa nghe nói hắn còn độc thân.

Lý Thiên Vũ tranh thủ hạ thấp Phương Nam: "Già thế rồi còn chưa cưới vợ, nhất định là hắn có vấn đề." Chu Tiểu Vân cười.

Hiện tại rất ít người muốn lập gia định sớm, phần lớn sau ba mươi tuổi bắt đầu nghĩ đến chuyện chung thân đại sự. Phương Nam năm nay mới hai mươi chín tuổi, không tính quá già.

Chu Tiểu Vân vừa cười vừa nói: "Em cảm thấy tuổi của Phương Nam không phải là lớn, em cũng muốn đợi đến hai tám tuổi mới kết hôn."

Lý Thiên Vũ lập tức ném Phương Nam ra sau đầu: "Không thể nào, Tiểu Vân, anh còn tính toán cuối năm hai ta sẽ kết hôn mà!"

Chu Tiểu Vân trợn trắng mắt liếc anh: "Em nói muốn gả cho anh hồi nào!" Cô mới hai mươi mốt tuổi, kết cái gì hôn chứ!

Lý Thiên Vũ khẩn trương nói: "Em không gả cho anh thì gả cho ai? Anh nói cho em biết, nếu em không lấy anh, anh sẽ quấn lấy em cả đời!"

Chu Tiểu Vân cười mắng: "Anh xuống địa ngục đi!"

Lý Thiên Vũ lại bắt đầu dây dưa vấn đề kết hôn: "Tiểu Vân, em xem công việc của anh dần ổn định rồi. Còn em muốn học lên cao hơn nữa cũng không có vấn đề, anh sẽ kiếm tiền nuôi em. Chúng ta kết hôn sớm một chút đi!"

Chu Tiểu Vân không chịu: "Em có thể tự dùng tiền nhuận bút kiếm được để học lên cao, ai cần anh lo!"

Lý Thiên Vũ tiếp tục nói: "Vậy bao giờ em mới định kết hôn với anh? Chẳng lẽ em muốn chờ đến năm ba mươi tuổi thật sao?"

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một chút, nói: "Ít nhất cũng phải chờ đến năm em hai lăm tuổi, hiện tại em mới hai mốt, em còn muốn chơi thêm vài năm nữa!"

Lý Thiên Vũ khoa trương thở dài: "Haizzz!"

Chu Tiểu Vân không thèm để ý tới anh, thầm nghĩ kiếp trước cô kết hôn sớm, ăn đủ khổ cực. Kiếp này tất nhiên cô phải cố gắng tận hưởng cuộc sống độc thân, chỉ hẹn hò yêu đương, chuyện kết hôn vài năm nữa hẵng tính!

Lý Thiên Vũ ngồi một bên suy nghĩ, dù sao thì hai người đều còn trẻ, kết hôn muộn vài năm cũng không sao, nhưng chuyện tình địch nhất định phải giải quyết ngay lập tức.

Có phòng có xe có gì đặc biệt chứ, Lý Thiên Vũ này mới hai mươi ba tuổi, phấn đấu thêm mấy năm còn sợ không tậu được nhà được xe sao? Giờ anh có thành tựu, bản thân tôi đây có đầy tiềm lực phát triển nhá!

382. Chương 377: Liên Hoan Thôi!

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Cuối cùng đợt thực tập đã kết thúc, Chu Tiểu Vân đạt thành tích xuất sắc.

Lạc Ngọc và Vương Toa Toa tức giận bất bình việc hai người chỉ được chấm loại tốt, vậy nên thái độ khi nói chuyện với Chu Tiểu Vân có chút kỳ quái.

Hai người không thoải mái là bình thường, bởi bọn họ biểu hiện có vẻ tích cực hơn Chu Tiểu Vân nhiều.Nhưng chủ biên mới là người chấm điểm, nói trắng ra Viên Vĩnh Tài chỉ là một nhân viên bình thường ở tòa soạn, đâu có chút thực quyền nào.

Hoa Nhược Vũ trước giờ luôn khâm phục Chu Tiểu Vân, đương nhiên không có ý kiến gì.

Chủ biên là một người phụ nữ khôn khéo, tên là Mã Lâm Na, cô ấy rất coi trọng thái độ làm việc nghiêm túc của Chu Tiểu Vân, có ý mời cô lưu lại làm việc tại tòa soạn. Chu Tiểu Vân nghe chủ biên nói vậy thì vô cùng kinh ngạc, dạo này vận khí của cô có vẻ rất tốt a!

Chu Tiểu Vân nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Cám ơn chủ biên, nhưng em muốn chờ sau khi công bố kết quả kỳ thi tốt nghiệp rồi mới suy nghĩ đến chuyện công việc."

Mã Lâm Na cười nói: "Đương nhiên rồi, nếu em muốn làm việc ở tòa soạn này cứ tới tìm tôi, tôi vẫn có chút quyền lợi bổ nhiệm."

Mã Lâm Na rất thưởng thức Chu Tiểu Vân, chủ yếu vì một lần thiếu bài viết, cô không nói gì lại lẳng lặng viết bài suốt đêm và nộp ngay vào rạng sáng hôm sau.

Mã Lâm Ns tự mình xem lại bản giới thiệu tóm tắt của Chu Tiểu Vân, phát hiện cô là chủ lực của hội văn học Trăng Lưỡi Liềm, hơn nữa cô còn làm hội trưởng một năm, càng cảm thấy cô rất thích hợp làm việc trong tòa soạn.

Chu Tiểu Vân lại cảm ơn chủ biên sau đó rời đi cùng Hoa Nhược Vũ.

Dù sau này thế nào, cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ khi được người khác công nhận.

Sau khi công bố kết quả thi, lại thêm một tin tốt nữa.

Chu Tiểu Vân thi đỗ nghiên cứu sinh trường đại học N!

Cô lập tức gọi điện về thông báo tin này cho cha mẹ. Chu Quốc Cường cho rằng sẽ phải nộp rất nhiều học phí, ông hùng hồn nói: "Không thành vấn đề, con muốn học lên cứ tiếp tục học, học phí bao nhiêu cha cũng lo được."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Cha, chi phí là do nhà nước tài trợ, cần nộp rất ít tiền, hơn nữa có thể sau này phát phí sinh hoạt hằng tháng nữa!"

Chu Quốc Cường mừng đến mức không biết nên nói gì. Triệu Ngọc Trân đoạt ống nghe dặn dò một hồi, cô vâng dạ lia lịa.

Tiếp theo nên báo cho Đại Bảo, sợ anh bận nên cô gửi một tin nhắn qua trước, không đến hai phút sau điện thoại báo có cuộc gọi đến.

Đại Bảo nghe tin xong không ngừng cười ha ha: "Tiểu Vân, em cứ yên tâm học đi, chuyện học phí cứ để anh lo."

Sao anh ấy nói giống hệt ba vậy? Chu Tiểu Vân cảm giác trong lòng rất ấm áp, nói: "Anh à, không cần đâu, học phí rất ít. Sau này em sẽ viết sách kiếm tiền nhuận bút tự nộp tiền học, em đã lớn, cũng nên tự lập rồi."

Đại Bảo và Tiểu Bảo đã biết chuyện cô viết tiểu thuyết trên Internet, giờ biết cuốn sách đó sắp được xuất bản thì rất vui mừng.

Đại Bảo cười nói: "Vậy cũng được, dù sao anh vẫn muốn mua quà cho em! Một chiếc máy tính thế nào?"

Hiện tại Đại Bảo đã trở thành chủ lực của đội điền kinh, tiền lương rất cao, hơn nữa sau mỗi lần thi đấu đều nhận được tiền thưởng, có thể coi anh như một tiểu phú ông rồi.

Chu Tiểu Vân từ chối mãi, thấy anh trai vẫn kiên trì đành phải chấp nhận: "Nhưng mà anh chờ thêm hai tháng nữa hẵng mua, bây giờ em đang ở ký túc xá, mua máy về không có chỗ để!"

Đại Bảo thống khoái đồng ý, nói hai ngày nữa sẽ đưa tiền qua, về phần bao giờ mua máy thì tùy cô quyết định. Tính tình Đại Bảo vẫn hấp tấp như xưa a!

Chu Tiểu Vân lại gọi điện cho Tiểu Bảo thông báo kết quả thi, cậu nghe xong vô cùng cao hứng: "Chị thật lợi hại, em biết chị nhất định sẽ làm được mà."

Tin tức tốt như vậy đương nhiên phải báo cho Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Tiểu Vân, anh cũng có tin tốt muốn báo cho em đây! Công ty đã ký hợp đồng với anh rồi, chỉ cần tốt nghiệp có thể đi làm ngay lập tức."

Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy vui mừng thay anh.

Hai người nói chuyện thật lâu, lại hẹn đến tối gặp mặt sẽ nói tiếp.

Đến chỗ hẹn, Lý Thiên Vũ lập tức khoe một xấp tiền mặt: "Xem này, đây là tiền lương hai tháng thực tập của anh đấy!"

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên: "Anh thực tập vẫn được nhận nhận lương à? Nơi em làm chẳng được cầm một xu."

Lý Thiên Vũ kiêu ngạo nói: "Công ty đó đãi ngộ khá tốt, em cứ chờ xem, sau này anh nhất định sẽ kiếm được thật nhiều tiền cho em sống thoải mái."

Chu Tiểu Vân cười híp mắt gật đầu. Đàn ông dốc sức làm việc vì lý tưởng là việc khiến người người tán thưởng! Cô biết rõ điều này hơn bất cứ ai.

Ký ức xa xôi kia sớm trở nên mơ hồ, Lý Thiên Vũ hăng hái tiến lên phía trước này mới đáng yêu, khiến cô vì anh mà kiêu ngạo.

Lý Thiên Vũ đắc ý nói: "Đi nào, hôm nay anh sẽ đãi em một bữa tiệc thật lớn!"

Mỗi ngày Chu Tiểu Vân đều ăn trong tiệm cơm bình dân, Lý Thiên Vũ cảm thấy như vậy rất thiệt thòi cho cô. Khi các nữ sinh đang yêu, mấy ai chịu tiết kiệm giùm người yêu chứ?

Chu Tiểu Vân muốn nói nên tiết kiệm chút thì hơn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Lý Thiển Vũ đành thôi.

Đối với đàn ông, có thể dẫn bạn gái đến những nơi xa hoa tiêu phí cũng là một điều hạnh phúc!

Ít nhất đối với Lý Thiên Vũ mà nói, việc anh chưa thể đưa Tiểu Vân đến nhà hàng xa hoa luôn là một điều tiếc nuối, anh cảm thấy như vậy có vẻ bạc đãi cô.

Giờ có thể thì vì cớ gì không đi?

Chu Tiểu Vân tươi cười ngồi trên 'xe riêng', theo Lý Thiên Vũ tới một nhà hàng cơm Tây.

Có lẽ người đi xe đạp tới nơi này ăn cơm thật hiếm thấy, phải không?

Hai người thân mật nắm tay nhau đi vào phòng ăn, tiếng dương cầm du dương truyền đến, khiến người ta cảm thấy lâng lâng. Thảo nào mỗi phần cơm Tây đều tốn hơn một trăm, có khi còn lên tới vài trăm. Chỉ riêng quy cách phục vụ này, cũng đáng a! Lại nói tiếp, người ta đến đây không phải vì bầu không khí ở đây sao? Chứ bò bít tết chẳng ngon đến thế.

Lý Thiên Vũ rất phong độ đưa menu cho Chu Tiểu Vân chọn trước, cô nhìn lướt qua, chọn vài món ăn không quá đắt.

Lý Thiên Vũ cũng chọn món giống cô. Trong khi chờ đợi đồ ăn mang lên, hai người ngồi tán gẫu.

Những nơi như thế này rất thích hợp với các cặp đôi, ánh đèn mờ ảo, âm nhạc du dương, bàn ăn bày biện tinh xảo, trên bàn còn bày một lọ hoa nhỏ thật đẹp.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân tựa đầu vào gần nhau, vừa nói vừa cười khẽ.

Lý Thiên Vũ tới gần muốn hôn Chu Tiểu vân, cô mỉm cười né tránh.

Đang vui đùa, đột nhiên Lý Thiên Vũ nghe được một giọng nói đáng ghét.

"Là hai người sao?Không ngờ có thể gặp hai người ở đây!"

Tên Phương Nam này chui từ đâu ra vậy?

Lý Thiên Vũ không vui, cuối cùng không biểu lộ ra mặt, anh chỉ gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Chu Tiểu Vân lễ phép mỉm cười: "Xin chào, anh cũng tới đây dùng cơm à?"

383. Chương 378: Tốt Nghiệp

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Phương Nam chuyện trò dăm ba câu với Chu Tiểu Vân về vài tình tiết trong truyện, nghe cô nói đang bắt đầu viết bộ tiểu thuyết thứ hai thì tươi cười cổ vũ: "Cố gắng lên, đến lúc đó chỉ cần đạt tiêu chuẩn tôi sẽ đề cử với cấp trên cho xuất bản."

Chu Tiểu Vân vui vẻ.

Trong trường hợp này đương nhiên Lý Thiên Vũ phải biểu hiện chút phong độ: "Cám ơn, Tiểu Vân nhà tôi nhờ anh chiếu cố nhiều hơn!"

Tiểu Vân nhà tôi? Phương Nam thản nhiên nói: "Không cần cảm ơn, đây là bổn phận của tôi, vì cô Chu viết rất tốt nên mới có cơ hội xuất bản."

Hiện tại việc xuất bản tiểu thuyết Internet còn vô cùng mới lạ. Chu Tiểu Vân thành công xuất bản một phần vì thực lực, một phần nhờ may mắn, cô thừa dịp văn học mạng chưa phổ biến nên mới trở nên nổi bật.

Chu Tiểu Vân cảm thấy Phương Nam là một người đàn ông khiến người khác không thể chán ghét, anh ta thuộc loại đàn ông thành thục có hàm dưỡng, làm việc tương đối có chừng mực. Tựa như hiện tại, Phương Nam đứng dậy nho nhã tạm biệt rồi rời đi.

Chu Tiểu Vân mỉm cười nhìn theo.

Lý Thiên Vũ cũng không thể moi ra khuyết điểm nào của Phương Nam, chỉ có thể thầm mong anh ta nhanh chóng tìm bạn gái rồi kết hôn luôn.

Chu Tiểu Vân không biết ý nghĩ trong lòng Lý Thiên Vũ lúc này, cô vẫn cười nói: "Nếu mỗi cuốn tiểu thuyết em viết ra đều được xuất bản thì tốt biết bao!"

Lý Thiên Vũ vứt ý nghĩ vừa mới nảy sinh ra sau đầu, nghĩ buổi hẹn hò mà bị phá hỏng thì thật đáng tiếc, ăn cơm vẫn quan trọng hơn.

Sau khi món ăn được dọn lên, hai người vụng về dùng dao nĩa bắt đầu ăn, cuối cùng không biết có bao nhiêu đồ ăn vào trong bụng, dù sao hai người vui vẻ là được.

Chu Tiểu Vân kể việc tòa soạn muốn mời mình lưu lại làm việc: "Chủ biên Mã có vẻ rất thích em, thực ra em cũng cảm thấy cơ hội này rất tốt, nhưng em muốn tiếp tục học lên hơn."

Lý Thiên Vũ suy nghĩ một lúc, nói: "Đi làm cũng tốt, nhưng mà em đã đỗ nghiên cứu sinh, nếu không đi học thì thật đáng tiếc. Hay em cứ đi học đi, ba năm nữa chắc chắn sẽ có cơ hội việc làm tốt hơn. Hơn nữa, em còn muốn viết tiểu thuyết mà, học nghiên cứu sinh sẽ có rất nhiều thời gian rảnh, thừa dịp này em cứ viết đi."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, cô cũng nghĩ vậy. Thực ra đi làm cũng rất tốt, nhưng cô thích đi học hơn, đành tiếc nuối gọi điện cho chủ biên Mã.

Mã Lâm Na nhận được điện thoại của Chu Tiểu Vân thì tiếc hận nói: "Được rồi, tôi tôn trọng sự lựa chọn của em. Sau khi học xong nghiên cứu sinh nếu muốn tìm việc làm em có thể tìm tôi."

Cúp điệp thoại, Chu Tiểu Vân cảm thấy trong lòng ấm áp.

Thì ra, trên thế giới này còn rất nhiều người tốt a!

Kế tiếp chính là luận văn tốt nghiệp.

Chu Tiểu Vân chọn chủ đề 'Bình luận sự phát triển của chữ Hán', cô thường xuyên tới thư viện tìm tư liệu cho luận văn này, vừa viết vừa sửa. Luận văn dài hơn một vạn chữ thật vất vả mới hoàn thành.

Ngày bảo vệ luận văn, trong hội trường có rất nhiều sinh viên tới dự.

Các giáo sư ngồi ở hàng ghế đầu tiên, quan sát các sinh viên từng người lên trình bày luận văn của chính mình, đôi khi đặt thêm câu hỏi phụ. Trong các sinh viên đi lên sân khấu, có vài người vì khẩn trương quá mà nói lắp.

Chu Tiểu Vân đi lên, dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn trình bày luận văn của mình một lần, cũng thuận lợi trả lời hết các câu hỏi phụ. Cô chú ý thấy các giáo sư ngồi dưới gật gật đầu, thầm nghĩ xem ra không có vấn đề gì.

Tưởng Tiêu Đan hướng về phía Chu Tiểu Vân dựng thẳng ngón tay cái.

Buổi trình bày kết thúc, luận văn của Chu Tiểu Vân được xếp loại ưu.

Sắp phải tốt nghiệp, các cô gái trong ký túc xá bắt đầu lưu luyến chia tay.

Tưởng Tiêu Đan không thi đậu nghiên cứu sinh, cô chuẩn bị ở lại thành phố N cùng Dương Phàm. Cô đã tìm được việc làm, là một trợ lý nhỏ trong công ty nước ngoài. Ngành học của Dương Phàm đang rất hot, vì vậy anh dễ dàng tìm được một công việc rất tốt trong một công ty kiến trúc.

Chu Tiểu Vân thấy rất may mắn vì bạn bè thân thiết đều chọn ở lại làm việc tại thành phố N, nếu không chỉ còn mỗi mình cô và Lý Thiên Vũ thì thật buồn.

Mấy người Tiền Đóa Đóa đều về quê tìm việc, sắp chia tay bạn bè đã sống chung bốn năm, mỗi người đều có chút sầu não. Tiền Đóa Đóa đề nghị liên hoan chia tay, tất cả nhất trí tán thành.

Đêm nay, ai cũng uống rất nhiều. Ngay cả người luôn không chịu uống rượu đế như Lộ Lệ Nhã cũng uống không ít. Vu Giai và Doãn Dao cùng nhau uống rượu, ban đầu rất vui vẻ, sau đó không biết vì sao lại ôm nhau khóc rống lên. Tiếng khóc rất dễ lan truyền, chỉ chốc lát sau, mọi người đang khuyên bảo Vu Giai và Doãn Dao đều chảy nước mắt, Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy sống mũi cay cay.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, giây phút này hẳn nên nói lời hẹn gặp lại. Quay đầu nhìn lại quãng thời gian đại học, mới phát hiện thì ra chúng ta đã có nhiều kỷ niệm như vậy! Vào giờ khắc này, ai còn nhớ tới những xích mích nho nhỏ trước kia?

Lộ Lệ Nhã bưng ly rượu đế qua, nói: "Tiểu Vân, tớ mời cậu một ly!" Cô và Lộ Lệ Nhã cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Lộ Lệ Nhã buồn bã nói: "Tiểu Vân, chuyện trước kia là tớ có lỗi với cậu, mong cậu bỏ qua cho, đừng để trong lòng."

Chu Tiểu Vân hiểu cô đang nhắc đến chuyện gì, lắc đầu nói: "Tớ đã quên lâu rồi, sau khi tốt nghiệp, cậu và Giang Học Lỗi định thế nào?"

Sau khi tốt nghiệp, rất nhiều cặp đôi thời đại học sẽ chia tay, dù sao tương lai mỗi người mỗi khác, khoảng cách về không gian là thứ đáng sợ nhất đối với các cặp tình nhân.

Lộ Lệ Nhã nói: "Tớ tính đến làm việc gần nhà anh ấy."

Chu Tiểu Vân cảm thấy kính nể, chân thành nói: "Chúc hai người hạnh phúc!" Dù có xảy ra chuyện gì, Lộ Lệ Nhã đã có can đảm theo đuổi tình yêu, hi vọng sau này cô có được hạnh phúc!

Tiền Đóa Đóa và bạn trai chia tay trong hòa bình, mượn cảm giác say, cô nói với Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, chị rất thích anh trai em, em nói xem liệu anh ấy có thể chia tay bạn gái không?" Chu Tiểu Vân thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Tiền Đóa Đóa thở dài tiếp tục uống rượu, trong long cay đắng không nói nên lời. Đối tượng mối tình đầu là một chàng trai ưu tú như vậy, sau này chắc chắn không thể quên …

Dù mọi người đều không nỡ nhưng thời điểm tốt nghiệp cuối cùng vẫn tới. Lưu lại địa chỉ và điện thoại liên hệ của nhau, tất cả cùng cầm bằng tốt nghiệp rồi bước lên xe khách về nhà.

Các cô gái trong phòng ký túc xá 301 giờ chỉ còn Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan lưu lại thành phố. Cảm giác tiễn từng người bạn rời đi thật không dễ chịu, nhìn chiếc xe từ từ chuyển bánh, không biết tới khi nào có thể gặp lại, trong lòng mọi người đều ê ẩm.

Đại học N, hẹn gặp lại!

Cuối cùng chúng ta đã tốt nghiệp rồi!

384. Chương 379: Sống Chung (1)

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan Hoa Nhược Vũ rời đi, trong ký túc xá chỉ còn lại Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan.

Mấy ngày nữa Tưởng Tiêu Đan sẽ bắt đầu đi làm, việc cấp bách nhất hiện nay chính là tìm nhà trọ.

Chu Tiểu Vân nghĩ kĩ, quyết định đi thuê phòng ở chung với Tưởng Tiêu Đan. Nói thật, nếu ở trong ký túc xá tập thể rất dễ va chạm với bạn học, còn không bằng thuê phòng trọ ở ngoài trường cho thoải mái. Thời gian học nghiên cứu sinh tự do hơn rất nhiều, ra ngoài thuê trọ có lẽ không có vấn đề gì.

Tưởng Tiêu Đan đương nhiên tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

Chu Tiểu Vân tươi cười nghịch ngợm: "Tiêu Đan, liệu Dương Phàm có tức giận không? Lúc trước hai người từng tính thuê phòng sống chung có phải không?" Dù sao hai người họ đều lưu lại cố gắng phấn đấu cho tương lai, xem ra đã chuẩn bị đơm hoa kết trái rồi.

Tưởng Tiêu Đan đỏ mặt: "Hay là chúng ta cùng thuê chung một nơi đi!"

Ngụ ý đương nhiên là chấp nhận.

Chu Tiểu Vân nở nụ cười, thật sự không nhìn ra Dương Phàm rất có tâm tư nha!

Tưởng Tiêu Đan vội vàng giải thích: "Anh ấy đề nghị như vậy nhưng tớ có đồng ý đâu. Cứ làm theo ý cậu đi, hai chúng ta thuê chung một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách."

Hai người nhanh chóng đi tìm phòng. Tưởng Tiêu Đan muốn tìm một nhà trọ gần công ty, Chu Tiểu Vân thì nghĩ chỉ cần không cách trường học quá xa là được. Tìm tới tìm lui, rốt cuộc tìm được một chỗ. Hai phòng ngủ một phòng khách, đầy đủ phòng bếp và nhà vệ sinh, tiền thuê sáu tram một tháng, chia ra mỗi người ba trăm không quá đắt.

Dương Phàm và Lý Thiên Vũ đương nhiên bị trưng dụng làm phu khuân vác. Cũng may hai người không có quá nhiều hành lý, thuê xe ba bánh chở một chuyến là hết.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, bốn người cùng tới một quán cơm gần đó ăn tối.

Phúc lợi của công ty Lý Thiên Vũ rất tốt, cấp cho anh một phòng đơn. Chỉ có Dương Phàm là bơ vơ, vốn định sống cùng bạn gái, không ngờ Tưởng Tiêu Đan lại quyết định ở chung với Chu Tiểu Vân, ném anh sang một bên.

Lúc ăn cơm, Dương Phàm ai oán nói: "Anh còn chưa tìm được phòng trọ mà, qua hai ngày nữa vẫn chưa tìm được chắc anh phải ngủ ngoài đường mất!" Vừa nói vừa liếc Tưởng Tiêu Đan.

Chu Tiểu Vân cười ha hả.

Lý Thiên Vũ sung sướng khi người gặp họa nói: "Không sao cả, cậu không có chỗ ở cứ qua đây, tớ sẽ thu lưu!"

Dương Phàm quay qua trừng anh.

Tưởng Tiêu Đan cười hì hì: "Đúng đấy, anh có thể đến ở cùng Lý Thiên Vũ mà!"

Dương Phàm triệt để bại trận.

Hai ngày sau, Dương Phàm tìm được một gian phòng gần chỗ hai người, cuối cùng cũng có nhà! Tưởng Tiêu Đan miệng cứng lòng mềm, lúc chuyển nhà giúp Dương Phàm thu dọn căn phòng thật sạch sẽ.

Chu Tiểu Vân lấy tiền Đại Bảo đưa lúc trước đi mua một chiếc máy vi tính. Hiện tại một chiếc máy vi tính tương đối quý giá, mỗi bộ ước chừng năm sáu trăm ngàn.

Lý Thiên Vũ rành chuyện phần mềm vi tính, cũng biết một chút về lắp ráp máy móc, anh đề nghị Chu Tiểu Vân tự lắp ráp một chiếc, chất lượng tốt mà giá thành rẻ hơn phân nửa. Cô đơn giản giao chuyện này cho anh toàn quyền giải quyết. Máy vi tính sẽ được bày trong phòng khách, tốt nhất là nối mạng luôn. Nghĩ đến sau này có thể tùy ý lên mạng, Chu Tiểu Vân cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Khi Tưởng Tiêu Đan biết Chu Tiểu Vân chính là tác giả tiểu thuyết 'Thiếu nữ trọng sinh' thì kinh ngạc há to miệng, độ lớn kia phỏng chừng nhét vừa cả quả trứng gà.

Chu Tiểu Vân mỉm cười nhìn Tưởng Tiêu Đan ngây ngốc, cảm giác khiến người khác thất kinh thật tốt.

Tưởng Tiêu Đan oán giận nói: "Cậu giấu kỹ quá nhỉ! Chuyện lớn như vậy mà không nói cho tớ biết!"

Chu Tiểu Vân cười ha ha: "Khi đó tớ ngại không muốn nói, hiện tại xuất bản nhận được tiền nhuận bút mới đỡ ngượng." Nói như thế nghĩa là có chút thành tựu mới muốn nói ra, đỡ ngượng.

Chu Tiểu Vân bắt đầu viết bản thảo, thuận tiện luyện tập đánh chữ luôn.,

Tưởng Tiểu Đan bắt đầu đi làm, mặc đồ công sở vào lập tức ra dáng mỹ nhân tri thức.

Chu Tiểu Vân đang được nghỉ hè, ngoại trừ viết bản thảo thì không còn việc gì khác, vì thế cô phụ trách nấu cơm mỗi ngày. Tưởng Tiêu Đan tự hào nói mình là người hạnh phúc nhất thế gian, mỗi ngày đều có người nấu sẵn ba bữa cơm chỉ việc về ăn.

"Tiểu Vân, sau này chúng ta đừng kết hôn nữa, cậu cứ ở cùng tớ cả đời cũng được!" Tưởng Tiêu Đan cười hì hì ôm Chu Tiểu Vân vui đùa, khiến hai anh chàng đến cọ cơm rất không vui.

Dương Phàm kêu to: "Không được, không được, anh sẽ đi ghi tên lớp học nấu ăn ngay bây giờ, sau này anh sẽ nấu cơm cho em ăn, Tiêu Đan, em không thể vì Chu Tiểu Vân biết nấu ăn mà bỏ rơi anh a!"

Lý Thiên Vũ cũng nói: "Cậu đừng có mơ tưởng tẩy não Tiểu Vân, cậu và Dương Phàm không kết hôn nhưng tớ và Tiểu Vân có kế hoạch kết hôn rồi."

Dương Phàm lập tức quay sang nói: "Làm gì có chuyện tớ và Tiêu Đan không kết hôn!"

Lý Thiên Vũ cười hì hì: "Nói nhầm, nói nhầm!"

Chu Tiểu Vân sẵng giọng: "Em nói muốn kết hôn với anh khi nào?"

Lý Thiên Vũ nhắc lại: "Tiểu Vân, em không thể chơi xấu. Em nói đến hai mươi lăm tuổi sẽ suy nghĩ chuyện kết hôn, em không thể nuốt lời được!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Đúng vậy, em nói qua hai mươi lăm tuổi sẽ suy nghĩ chuyện kết hôn, chưa nói nhất định sẽ kết hôn a! Hơn nữa, vạn nhất khi đó em gặp được người tốt hơn thì làm sao bây giờ? Em không thể chỉ trói buộc vào một gốc cây được!"

Nhìn Lý Thiên Vũ kinh ngạc, Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan rất không phúc hậu cười nghiêng ngả.

Cuộc sống bắt đầu vào luồng, ba người Tưởng Tiêu Đan, Dương Phàm và Lý Thiên Vũ đi làm, vội vàng xoay như chong chóng, chỉ có Chu Tiểu Vân nhàn nhã ở nhà làm trạch nữ*, mỗi ngày không viết tiểu thuyết thì nấu cơm.

*Trạch nữ: con gái thích ru rú ở nhà, bạn Lan cũng là trạch nữ á.

Buổi trưa Lý Thiên Vũ và Dương Phàm không có thời gian trở về, nhưng trời vừa tối lại chạy qua đây cọ cơm.

Có thêm hai dạ dày không đáy này, cô đành phải nấu nhiều đồ hơn.

Ăn tối xong, mấy việc như dọn dẹp rửa bát không đến phiên Chu Tiểu Vân làm, có hai chàng trai, đương nhiên phải huấn luyện bọn họ làm việc nhà rồi. Dương Phàm và Lý Thiên Vũ đều vô cùng vụng về trong việc nhà, rửa bát không bẩn thì đập vỡ, Tưởng Tiêu Đan nhìn không nổi nữa đành bắt bọn họ đứng một bên, tự mình đứng qua rửa.

Lý Thiên Vũ chân chó chạy qua: "Tiểu Vân, bận rộn cả ngày có mệt không? Anh giúp em gõ nhé!"

Chu Tiểu Vân cười lắc đầu: “Thôi em tự đánh cũng được, em không viết bản thảo mà, anh định đánh thế nào? Chẳng lẽ em ngồi bên cạnh đọc cho anh đánh à?”

“Vậy để anh bóp vai cho em!” Lý Thiên Vũ ân cần xoa bóp bả vai Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân im lặng nằm trên ghế, hưởng thụ soái ca phục vụ, cảm giác thật tốt.

Dương Phàm lại chạy vào phòng bếp ‘giúp đỡ’. Chỉ là, nghe động tĩnh trong bếp truyền ra có lẽ đó không phải là chuyện gì tốt.

Tưởng Tiêu Đan bắt đầu đuổi người: “Anh ra ngoài đi, đừng ở trong này quấy rối, em còn chưa rửa xong bát đũa đâu! Đi ra ngoài!”

Dương Phàm bị đuổi ra, nhìn Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ thân mật thì ghen tị đỏ mắt, cố ý chạy qua quấy rối.

385. Chương 380: Sống Chung (2)

Edit: Minh Châu

Beta: Tiểu Lan “Thiên Vũ, chúng ta chơi bài đi!” Dương Phàm cầm bài poker qua.

Lý Thiên Vũ không thèm để ý: “Không thấy tớ đang bận à?” Tiếp tục bóp vai cho Chu Tiểu Vân, thuận tiện ăn chút đậu hũ.

Dương Phàm bất mãn nói: “Nè, cậu có coi tớ là anh em không vậy?”

Nói nghiệm trọng như vậy, Lý Thiên Vũ đành phải không tình nguyện qua đánh bài.

Tưởng Tiêu Đan rửa bát xong, lại rửa ít trái cây bưng ra. Dương Phàm và Lý Thiên Vũ nhào vô tranh cướp hoa quả.

Tưởng Tiêu Đan nhìn hai người vừa tức vừa buồn cười: “Không cần tranh nhau, ở đây còn nhiều mà! Hai người đều hơn hai mươi tuổi rồi, sao còn trẻ con thế!”

Dương Phàm cười ha ha: “Đồ cướp được ăn ngon hơn!” Lý Thiên Vũ liên tục gật đầu.

Tưởng Tiêu Đan trợn trắng mắt, không thèm để ý đến hai người kia nữa.

Bị hai người ồn ào náo loạn, Chu Tiểu Vân không thể viết bài tiếp, đơn giản tắt vi tính, gọi Tưởng Tiêu Đan qua bốn người cùng chơi.

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan một phe, Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân một phe.

Bọn họ chơi trò tương đối phổ biến hiện nay, có tám mươi điểm, một người là địa chủ, một người phụ trách ghi điểm, nhất định phải giành được đủ tám mươi điểm mới thắng lợi, nếu không thì phe còn lại sẽ chiến thắng.

Tưởng Tiêu Đan thua mấy ván thì oán giận Dương Phàm không bốc ra bài tốt.

Dương Phàm không phục phản bác: “Sao lại trách anh không bốc được bài tốt, do vận may em kém thì có!”

Chu Tiểu Vân hòa giải: “Thôi được rồi, chúng ta đổi đi, Tưởng Tiêu Đan với em một phe, anh và Lý Thiên Vũ một phe.”

Sự thật chứng minh, người thông minh như Dương Phàm đụng đến bài bạc không phải xui xẻo ở mức độ bình thường, Lý Thiên Vũ không ngừng kêu khổ.

Tưởng Tiêu Đan nhướng mày, cười trêu: “Anh thấy chưa, ai cùng phe với anh nhất định thua cuộc.”

Lý Thiên Vũ đồng cảm gật gật đầu.

Buổi tối trôi qua trong tiếng cười vui vẻ.

Chu Tiểu Vân thấy sắp tới chín rưỡi thì bắt đầu đuổi Dương Phàm và Lý Thiên Vũ: "Hai người mau về đi, muộn rồi, mai còn phải đi làm!"

Lý Thiên Vũ thở dài, cùng Dương Phàm không tình nguyện đi về.

Chu Tiểu Vân thích nhất là rời giường từ sáng sớm, ăn sáng xong thì đi dạo một vòng, thuận tiện đi chợ mua thức ăn, ngồi máy một hai tiếng rồi làm cơm trưa, chờ Tưởng Tiêu Đan về ăn cùng. Tưởng Tiêu Đan ăn xong phải tiếp tục đi làm, cô dọn dẹp sau đó ngủ trưa. Tỉnh dậy cô lại dùng vi tính, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Đến giờ cơm, Dương Phàm và Lý Thiên Vũ sẽ tự động tới trình diện. Mỗi ngày trôi qua bình thản vui vẻ.

Lý Thiên Vũ cảm thán: "Nếu bốn người chúng ta có thể ở chung một chỗ thì tốt quá!"

Dương Phàm cũng có ý nghĩ này, mặc dù thời gian ở chung mỗi ngày không ít, nhưng buổi tốt luôn bị đuổi đi không thương tiếc, tốt nhất là mình ở cùng phòng Tưởng Tiêu Đan, còn Lý Thiên Vũ và Chu Tiêu Vân một phòng, nếu được như thế thì thật tốt!

Lý Thiên Vũ đẩy Dương Phàm nháy nháy mắt, xem ra hai người có chung ý tưởng.

Hai cô gái sao không rõ ý tưởng trong đầu hai chàng trai lúc này, rối rít phản đối.

Tưởng Tiêu Đan nói: "Em không muốn ở chung, đừng mong em và Tiểu Vân làm việc nhà hầu hạ hai người."

Chu Tiểu Vân cũng nói: "Đúng vậy, em cũng không muốn, hai người rất ồn ào, mỗi ngày đều như vậy em không thể viết tiểu thuyết được."

Lý Thiên Vũ sờ mũi, Dương Phàm cười hì hì.

Trước khi khai giảng, Chu Tiểu Vân về nhà vài ngày, Lý Thiên Vũ vì phải đi làm nên không thể về cùng, đành phải đưa cô đến nhà ga, lải nhải nửa ngày mới để cô lên xe.

Về đến nhà, Chu Tiểu Vân được nhàn nhã vài ngày.

Bây giờ bà nội đang sống ở nhà Chu Tiểu Vân, giành hết việc nấu cơm giặt giũ, cô muốn giúp mà bà nhất định không cho, còn nói: "Nửa năm cháu mới về nhà một lần, cứ nghỉ ngơi cho tốt, những chuyện nhỏ này cứ để bà làm."

Chu Tiểu Vân cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Nhìn bóng lưng bà nội bận rộn làm việc, cô không khỏi cảm thán: "Bà nội thật tốt!"

Triệu Ngọc Trân nhìn Chu Tiểu Vân càng lớn càng xinh đẹp, cảm thấy con gái mình thật giỏi giang, con gái nhà khác mấy ai thi đậu nghiên cứu sinh công lập chứ?

Năm sau Nhị Nha lên lớp mười một, phải đi học thêm trong lúc nghỉ hè. Chu Tiểu Vân kinh ngạc thầm nghĩ, trước đây chỉ khi chuẩn bị lên lớp mười hai mới phải học hè, không ngờ hiện tại mới hè lớp mười lên mười một đã phải học thêm, chương trình học bây giờ đúng là càng ngày càng nặng.

Tiểu Bảo ở nhà thấy buồn chán, muốn lên trường sớm. Chu Tiểu Vân vui vẻ, đúng lúc cô cũng phải đi. Ngồi xe khách một mình không có ai nói chuyện rất chán, nay có thêm Tiểu Bảo đi cùng thật sự không thể tốt hơn.

Mỗi ngày Lý Thiên Vũ đều gửi ít nhất mười tin nhắn, nội dung chỉ đơn giản kiểu: "Tiểu Vân, anh rất nhớ em. Em mau quay lại thành phố đi!"

Chu Tiểu Vân đọc tin nhắn không thể ngừng cười, mới đi có mấy ngày đã giục mình trở lại rồi sao? Thật ra ở nhà không có điều kiện viết tiểu thuyết, tiệm net rất ồn ào, cô không quen, vô cùng hoài niệm khoảng thời gian yên tĩnh ngồi viết trong phòng khách.

Đến lúc nhận được tin nhắn tội nghiệp của Tưởng Tiêu Đan, Chu Tiểu Vân vui vẻ.

Tin nhắn là thế này: Tiểu Vân, cậu mau mau quay lại đi mà! Tớ không thể chịu đựng cơm hộp thêm một ngày nào nữa đâu! Cậu còn không quay lại tớ sẽ bảo Lý Thiên Vũ đến áp giải cậu về!

Được rồi! Đành quay lại vậy!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cùng ngồi xe khách tới thành phố N.

Tiểu Bảo lên phòng Chu Tiểu Vân ngắm nghía, tán dương: "Chị thuê được chỗ này thật đẹp!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Tiền thuê sáu trăm, chị và Tưởng Tiêu Đan mỗi người một nửa. Hằng ngày có thể nấu cơm ăn ở nhà, đỡ không ít tiền ăn uống. Được rồi, hôm nay em đừng về vội, ở lại ăn cơm tối đi!"

Tiểu Bảo vui vẻ đồng ý.

Thực trùng hợp, hôm nay Đại Bảo rảnh rỗi nên cũng tới đây, ba anh em tụ tập. Cộng thêm Lý Thiên Vũ và Dương Phàm đến, phòng khách lập tức trở nên chật chội.

Tưởng Tiêu Đan xung phong vào bếp giúp đỡ, tuy không làm được đồ ăn nhưng rửa rau thái rau thì không vấn đề.

Ăn cơm xong, quả thực có thể dùng từ chén bát ngổn ngang để hình dung. Mọi người uống gần hai két bia, vỏ chai bừa bãi đầy sàn.

Đại Bảo phải về đội sớm nên đi trước, Chu Tiểu Vân nói với Tiểu Bảo: "Đêm nay chị ngủ cùng Tiêu Đan, em cứ ngủ tạm trong phòng chị đi!"

Tiểu Bảo gật đầu đồng ý.

Lý Thiên Vũ không thể làm gì khác là ra về với Dương Phàm. Mấy ngày không được gặp Chu Tiểu Vân, anh còn định chờ Đại Bảo và Tiểu Bảo đi thì ở lại thân thiết với cô một chút, nhưng nhìn nét mặt Tiểu Bảo bây giờ, chắc chắn là không được rồi.

Haizzz, thôi đành chờ sau khi Tiểu Bảo đi rồi tính!

386. Chương 381: Hai Cái Bóng Đèn Lớn

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Việc đầu tiên Lý Thiên Vũ làm sau khi cầm tháng lương đầu tiên chính là gọi điện cho Chu Tiểu Vân : "Tiểu Vân, anh nhận được tiền lương rồi!"

Thanh âm hưng phấn từ đầu dây điện thoại bên kia truyền tới.

Sau khi Chu Tiểu Vân hỏi rõ tiền lương của Lý Thiên Vũ là bao nhiêu cũng vui mừng thay anh, đúng là tiền lương không thấp. Với khả năng của sinh viên mới tốt nghiệp mà kiếm được một số tiền như vậy chẳng trách Lý Thiên Vũ lại kích động thế. Sau này thời gian làm việc càng lâu thì tiền lương sẽ càng ngày càng nhiều, tương lai quả thật vô cùng sáng lạn.

Lý Thiên Vũ sớm lên kế hoạch dùng lương tháng đầu tiên như thế nào: Trước hết, giữ lại một khoản sinh hoạt phí, thứ hai, đưa một phần cho cha mẹ, cũng mua một ít quà gửi cho cậu. Cuối cùng, phần còn lại sẽ mua một món quà tặng bạn gái.

Chu Tiểu Vân nghe Lý Thiên Vũ ở đầu dây bên kia thao thao bất tuyệt cười nói: "Anh nên gửi thêm tiền về nhà đi. Phận con cái, tiền lương tháng đầu kiếm được đưa cho cha mẹ là chuyện đương nhiên. Cha mẹ nuôi dạy con cái nhiều năm, chút báo đáp ấy đâu đáng gì!"

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân hiểu chuyện như vậy thì rất vui vẻ, cười nói sau này cô chắc chắn sẽ là một người con dâu tốt.

Có điều, có thể tiết kiệm quà tặng nhưng nhất định không thể thiếu liên hoan. Lòng Lý Thiên Vũ tràn ngập ý tưởng muốn dẫn Chu Tiểu Vân tới nơi nào đó lãng mạn một chút, bởi vì có Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan – hai cái bóng đèn siêu cấp lớn này mà lâu rồi anh chưa được ở riêng một chỗ với Chu Tiêu Vân. Ngay cả hôn trộm một cái cũng là hy vọng xa vời…

Lý Thiên Vũ thầm oán đã lâu, lần này tính đưa Chu Tiểu Vân ra ngoài hẹn hò một ngày.

Ai biết ý tưởng chỉ vừa hiện ra trong đầu, Dương Phàm ngay lập tức phá đám: "Các cậu chuẩn bị đi chơi ở đâu thế? Tớ và Tưởng Tiêu Đan cũng muốn đi, đông người càng náo nhiệt mà!"

Dù sao thứ bảy không phải đi học, cùng đi ra ngoài happy (nguyên văn của tác giả) cũng là một ý kiến hay.

Lý Thiên Vũ trợn mắt, anh nói muốn hai người bọn họ đi cùng lúc nào?

Mặc kệ Lý Thiên Vũ không vui, buổi hẹn hò ngọt ngào dự định dành cho hai người đã trở thành bốn người.

Thấy Lý Thiên Vũ mơ hồ lộ ra bộ dạng mất hứng, Dương Phàm cười trộm trong lòng, hắc, muốn đánh lẻ chuồn mất à, không có cửa đâu.

Bốn người tới khu vui chơi giải trí nổi tiếng nhất thành phố N, chơi trọn một ngày, từ trò tàu lượn qua núi đến đủ loại trò chơi cảm giác mạnh khác khiến Chu Tiểu Vân mấy lần đứng tim.

Buổi tốt tất cả cùng đi ăn lẩu.

Vốn Lý Thiên Vũ định đưa Chu Tiểu Vân đi ăn cơm Tây, hai người sẽ ngồi trong đại sảnh tràn ngập không khí lãng mạn của nhà hàng Tây, dùng dao nĩa cắt thịt bò bít – tết, như vậy mới giống các cặp đôi yêu nhau chứ!

Hiện tại có thêm hai cái bóng đèn lớn thì còn đi kiểu gì?

Chưa từng thấy chuyện bốn người cùng kéo nhau đi ăn cơm Tây.

Quên đi, bây giờ đi ăn lẩu vừa rẻ vừa thiết thực cũng được.

Chu Tiểu Vân bật cười nói: "Trời nóng thế này đi ăn lẩu chẳng phải càng nóng thêm à?"

Lý Thiên Vũ cười hắc hắc: "Đừng lo, quán lẩu cũng có máy lạnh đầy đủ mà, sẽ không nóng. Hơn nữa gọi mấy cốc bia lạnh vừa ăn lẩu vừa uống "đã" nhất."

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan không có ý kiến, bốn người rồng rắn kéo nhau hướng tới quán lẩu.

Quán lẩu này kinh doanh rất tốt, trong quán 8/10 bàn đã ngồi kín người. Điều hòa trong quán xác thực là rất đầy đủ, lúc đi vào hơi lạnh làm người ta cảm thấy thoải mái.

Quán lẩu này áp dụng hình thức tự phục vụ, mỗi người khi đi vào chỉ cần bỏ ra 29 đồng là có thể no bụng. Có hơn trăm loại thực phẩm để mọi người tha hồ lựa chọn, mọi người muốn ăn bao nhiêu thì có thể thoải mái ăn bấy nhiêu.

Tưởng Tiêu Đan và Chu Tiểu Vân hào hứng đi đến quầy rau củ phía bên kia gắp đầy đĩa. Còn Lý Thiên Vũ kéo Dương Phàm đi lấy thịt dê.

Chờ tới khi Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan quay lại chỗ ngồi thì nhìn thấy hơ.., một bàn toàn thịt dê.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Hai người tối nay định ăn toàn thịt dê, không chọn món khác à?"

Lý Thiên Vu giải thích:"Đến ăn ở những nơi như thế này, nhất định phải chọn những thứ đắt tiền nhất."

Dương Phàm cũng nói:"Đúng vậy, nếu chọn toàn rau củ giống hai người. Vậy thì số tiền chúng ta phải bỏ ra quá lãng phí."

Chu Tiểu Vân, Tưởng Tiêu Đan nghe thấy cũng cảm thấy có lý, bắt đầu ăn nào!

Một nồi lẩu phải tròn hai tiếng đồng hồ mới ăn hết, ít nhất hai tháng sau Chu Tiểu Vân không chạm đến lẩu nữa, còn về thịt dê, ăn nhiều đến mức sau này nhìn thấy thịt dê cô lại thấy đau đầu.

Ngược lại Lý Thiên Vũ và Dương Phàm ăn vô cùng thoải mái, đa phần đàn ông đều thích ăn thịt, những lời này không sai chút nào.

Sau khi cơm nước xong, Lý Thiên Vũ lại đề nghị tới rạp chiếu phim, thuận tiện liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái. Ý tứ của ánh mắt kia rất rõ ràng: cậu nên biết điều biến đi!

Cuối cùng Dương Phàm cũng thức thời – hoặc có thể là muốn ở riêng một chỗ với Tưởng Tiêu Đan, kéo cô đi tản bộ nhân tiện nói chuyện yêu đương.

Lý Thiên Vũ hài lòng dẫn Chu Tiểu Vân tới rạp chiếu phim.

Chu Tiểu Vân nhìn đồng hồ đeo tay : "Sắp chín giờ rồi, trễ thế này lại đi xem phim có muộn quá không? Đợi đến lúc chiếu xong chẳng phải là nửa đêm rồi sao?"

Lý Thiên Vũ không nói lời nào kéo Chu Tiểu Vân đi mua vé: "Dù sao sáng mai không phải đi làm, ở nhà ngủ bù là được. Được rồi, trưa mai anh sẽ qua ăn cơm, anh muốn ăn thịt kho tàu."

Lúc này trong rạp chiếu phim tối om không đông người, Lý Thiên Vũ cố tình chọn một góc khuất ít người để ý tới kéo Chu Tiểu Vân ngồi xuống.

Cô chưa kịp nói gì đã bị Lý Thiên Vũ tặng ột nụ hôn dài nóng bỏng.

Hôm nay Chu Tiểu Vân mặc áo T-shirt mỏng, vô cùng…thuận tiện, bàn tay nóng rực của anh yên lặng luồn vào vạt áo.

Chu Tiểu Vân thấp giọng thở gấp: "Đừng, đây là rạp chiếu phim đó!"

Thanh âm khàn khàn trầm thấp của Lý Thiên Vũ nhẹ nhàng vang lên bên tai cô: "Không sao, sẽ không có ai chú ý tới chúng ta."

Chu Tiểu Vân kinh hô một tiếng, giữ chặt bên ngoài áo đè lại bàn tay đang tác quái trên ngực mình.

Lý Thiên Vũ mỉm cười, tay không làm loạn nữa, nặng nề hôn Chu Tiểu Vân một cái, mới rút tay ra, thuận tiện chỉnh lại áo cô ngay ngắn.

"Đã rất lâu rồi anh không được ôm cũng không được hôn em." Lý Thiên Vũ oán giận nói.

Từ lúc Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan ở trọ chung hơn một tháng nay, mặc dù anh vẫn có thể thường xuyên gặp Chu Tiểu Vân nhưng gần như không có cơ hội âu yếm. Ngay cả muốn nắm bàn tay nhỏ bé cũng phải lén lén lút lút.

Chu Tiểu Vân khẽ tựa đầu vào một bên vai Lý Thiên Vũ, cảm thấy được thân mật ở cùng nhau thế này thật hạnh phúc.

Xem hơn một nửa cũng không hiểu bộ phim đang nói cái gì, hai người chụm đầu thì thầm nói chuyện với nhau.

Chu Tiểu Vân thấy đã quá nửa đêm, vội vã thúc giục quay về.

Con mắt Lý Thiên Vũ đảo một vòng: "Tiểu Vân, hay là, đêm nay chúng ta đừng về, anh đi thuê một phòng…."

Chu Tiểu Vân ném một cái lườm sắc lẻm sang.

Lý Thiên Vũ gãi gãi mũi, thành thành thật thật đưa cô về.

Về tới phòng trọ, Lý Thiên Vũ liền vui vẻ, hóa ra Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan – đôi này cũng chưa trở về đâu!

Lý Thiên Vũ ngồi lỳ trong phòng Chu Tiểu Vân không chịu đi.

Chu Tiểu Vân đành phải nói: "Nếu anh không chịu đi cũng được, có điều, không cho phép…."

Lý Thiên Vũ nói ngay: "Biết rồi, anh chỉ ôm em ngủ thôi! Cam đoan không làm gì!"

Chu Tiểu Vân cười hài lòng. Đương nhiên, anh đã đòi lại không ít 'phúc lợi'.

387. Chương 382: Dọn Đi Hay Ở Lại

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Sáng sớm Chu Tiểu Vân đã thức dậy, lại bị Lý Thiên Vũ quấn quít nửa ngày mới ra khỏi cửa.

Rửa mặt xong bắt đầu làm điểm tâm, Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ăn sáng xong rồi mà Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm vẫn chưa về.

Lý Thiên Vũ vừa rửa bát vừa thở dài: "Thằng nhóc Dương Phàm này đưa Tưởng Tiêu Đan đi trắng đêm đã đành, vậy mà đến sáng cũng không cho người ta về. Xem ra tình hình chiến đấy rất kịch liệt."

Chu Tiểu Vân không thèm để ý đến mỗ nam nào đó đang ai oán, mở máy tính, vào trang web xem tỷ lệ người đọc thế nào.

Lý Thiên Vũ cảm thấy hứng thú qua nhìn xem: "Oa, Tiểu Vân, hình như quyển này còn cao hơn quyển đầu tiên! Đứng trong mấy truyện top đầu của trang web cơ đấy." Thuận tiện trộm hôn mặt Chu Tiểu Vân một cái.

Ngồi gõ bản thảo một lúc, Chu Tiểu Vân chuẩn bị ra chợ mua ít đồ ăn.

Lý Thiên Vũ xung phong nhận công việc xách đồ cho Chu Tiểu Vân, vợ chồng son lại thân mật ngọt ngào một lúc rồi mới đi chợ.

Chu Tiểu Vân chỉ phụ trách lựa thức ăn, trả tiền và xách đồ hiển nhiên là trách nhiệm của Lý Thiên Vũ. Cô nghĩ thầm mỗi lần đi ra ngoài mua đồ lại có một nam bảo mẫu theo sau cũng không tồi.

Sau khi mang đồ ăn về nhà, Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ lại bận bịu chuẩn bị bữa trưa. Lý Thiên Vũ ở bên cạnh xếp đồ ăn nói : "Anh thấy, em làm ít món thôi, anh đoán trưa nay Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan không về ăn cơm đâu."

Chưa dứt lời, cửa mở ra, người đi vào không phải Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan thì là ai?

Dương Phàm mặt mày rạng rỡ cùng với Tưởng Tiêu Đan cúi đầu thẹn thùng khiến cho người khác vừa nhìn cũng biết hôm qua hai người đã làm 'chuyện xấu' gì.

Lý Thiên Vũ định mở miệng trêu chọc hai câu, bị Chu Tiểu Vân nhéo lưng một cái không dám lên tiếng.

Chu Tiểu Vân giả vờ không có việc gì chào một tiếng, đối với việc hai người tối qua cả đêm không về không đề cập tới một chữ. Con gái mà, với mấy chuyện này da mặt cực mỏng, Chu Tiểu Vân sợ Tưởng Tiêu Đan xấu hổ vì thế không cho Lý Thiên Vũ nói lung tung.

Tưởng Tiêu Đan vốn có điểm chột dạ, sợ bị trêu chọc, thấy Chu Tiểu Vân căn bản không đề cập tới vấn đề này, sắc mặt tốt hơn một chút.

Chu Tiểu Vân phát hiện dáng đi của Tưởng Tiêu Đan có điểm là lạ, lập tức hiểu được, trong lòng cười trộm không ngớt.

Xem ra đúng như lời Lý Thiên Vũ nói, chuyện kia tương đối…kịch liệt nha!

Hì hì!

Dương Phàm không thèm để ý đến Lý Thiên Vũ đang nháy mắt ra hiệu, cơm nước xong nói một tiếng rồi quang minh chính đại ôm Tưởng Tiêu Đan đi vào phòng ngủ của cô.

Lý Thiên Vũ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đóng kín nửa ngày trời, trong lòng vừa đố kị lại ghen tị.

Chu Tiểu Vân sai Lý Thiên Vũ đi dọn bàn: "Đừng nhìn nữa, anh mau thu dọn bát đĩa đi."

Lý Thiên Vũ đáp một tiếng.

Chờ rửa bát xong đi ra, đã nhìn thấy Chu Tiểu Vân lại ngồi ở bàn máy tính rồi, Lý Thiên Vũ ngồi bên cạnh giả vờ vừa thở dài vừa lắc đầu nhằm gây sự chú ý với Chu Tiểu Vân đang mải mê ngồi đánh chữ.

Thật ra cô sớm đã chú ý tới động tác nhỏ của anh, nhịn nửa ngày mới cười nói: "Anh ngồi đó vò đầu bứt tai ấm ức làm gì, trên người có rận à?"

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân cuối cùng cũng dời mắt khỏi máy tính nhìn sang thì vui vẻ, hiện tại anh rốt cuộc đã lĩnh giáo độ chuyên tâm của Chu Tiểu Vân lúc làm việc.

Chẳng lẽ tình địch lớn nhất bây giờ của anh lại là cái máy tính này sao? Ôi chao!

"Tiểu Vân, em nghỉ ngơi một chút đi, đừng khiến mắt và cơ thể mệt mỏi." Lý Thiên Vũ quan tâm nói.

Chu Tiểu Vân nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Lý Thiên Vũ được như nguyện ôm Chu Tiểu Vân vào phòng 'nghỉ ngơi'.

Tới thời điểm mấu chốt luôn bị dập tắt dục hỏa quả thật là một việc thống khổ đối với đàn ông.

Lý Thiên Vũ vùi đầu vào mái tóc Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, em còn bắt anh đợi đến lúc nào nữa mới bằng lòng? Chúng ta yêu nhau hơn 2 năm rồi. Quen biết nhau cũng đã mười mấy năm. Đối với anh, em vẫn cảm thấy không an tâm sao?"

Thực ra anh cũng thấy không phải gấp như vậy. nhưng hôm nay quả thật bị thần sắc đắc ý của Dương Phàm đả kích nặng nề.

Rõ rang anh và Chu Tiểu Vân yêu nhau trước, không phải sao? Vì sao 'tiến triển' không bằng bọn Dương Phàm thành đôi sau?

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ đè ép gắt gao, có thể cảm nhận rõ ràng anh 'nóng lòng' cỡ nào.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm em đâu chỉ biết anh mười mấy năm, nếu tính cả kiếp trước đã hơn hai mươi năm rồi. Không thể quen thuộc hơn nữa!

Nhưng vừa nghĩ tới làm việc đó với Lý Thiên Vũ cô lại có cảm giác không tự nhiên không thể nói rõ được.

Cô luôn cảm thấy đó là cửa ải cuối cùng của mình, nếu bị phá vỡ thì ngày chia ly không còn xa nữa.

Chu Tiểu Vân định hôn trấn an Lý Thiên Vũ, lại rước lấy trận hôn và âu yếm nồng nhiệt như mưa rền gió dữ.

Lý Thiên Vũ vô cùng gấp gáp nhưng không đến mức cứng rắn bá vương ngạnh thượng cung*. Thấy Chu Tiểu Vân không chịu để anh cởi quần áo đành phải ngừng lại.

Lý Thiên Vũ xoay người nằm vật xuống bên cạnh cô, thở dài thật sâu!

Chu Tiểu Vân ôm cổ Lý Thiên Vũ: "Đừng nóng giận, chỉ là em chưa chuẩn bị tốt. Hãy cho em thêm một chút thời gian!"

Tâm tình Lý Thiên Vũ hơi bình tĩnh lúc này lại phấn chấn lên: "Vậy em nói cho anh biết, anh còn phải chờ bao lâu? Một tháng có đủ không, hay là hai tháng?"

Lý Thiên Vũ đầy chờ mong nhìn biểu cảm khuôn mặt của Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân ho khan: "Em cũng không rõ lắm." Chuyện này sao mà tính toán thời gian được chứ? Đến lúc thích hợp, cảm xúc tự nhiên tới thì mọi thứ trôi chảy, nếu như thiếu đi chất xúc tác và dũng khí để tiến thêm một bước thì còn khuya!

Lý Thiên Vũ hiển nhiên hiểu cô chỉ nói cho có lệ.

Suy nghĩ một lúc, Lý Thiên Vũ cúi đầu cho Chu Tiểu Vân một nụ hôn thật dịu dàng: "Anh sẽ chờ tới lúc em sẵn sàng."

Anh sẽ chờ tới ngày em cam tâm tình nguyện trao cho anh cả tâm hồn và thể xác, Lý Thiên Vũ thầm nói trong lòng.

Chu Tiểu Vân cảm động ôm anh thật chặt.

***

Dương Phàm bắt đầu cứ dăm ba hôm lại chạy tới đây ngủ qua đêm, khiến cho người ngoài miệng nói không để ý như Lý Thiên Vũ tức đỏ mắt tía tai.

Chờ tới sau ngày khai giảng của Chu Tiểu Vân, Dương Phàm trực tiếp dọn đồ đạc qua phòng Tưởng Tiêu Đan ở.

Chu Tiểu Vân bắt đầu suy nghĩ mình có nên dọn đi không, để cho đôi tình nhân được ở chỗ này song túc song tê.

Tưởng Tiêu Đan cực lực phản đối: "Tiểu Vân, cậu không phải đi đâu cả! Ở lại đây đi."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Cậu và Dương Phàm hai người tình chàng ý thiếp như thế, không chê tớ ở bên cạnh làm vướng bận sao?"

Dương Phàm nhún nhún vai nói: "Không sao, tớ và Tưởng Tiêu Đan sẽ không 'biểu diễn' trong phòng khách, nếu có làm gì cũng sẽ vào phòng…."

Chưa nói hết lời, đã bị Tưởng Tiêu Đan hung hăng nhéo một cái. Dương Phàm kêu thảm thiết: "Em mưu sát chồng à!"

Chu Tiểu Vân cười nhìn Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan đùa giỡn, thật sự vui mừng khi thấy bọn họ ngọt ngào hạnh phúc.

Lý Thiên Vũ cũng không đồng ý cho Chu Tiểu Vân dọn ra ngoài : "Tiểu Vân, hay em cứ ở tạm chỗ này trước đã! Một mình em dọn ra ngoài anh không yên tâm. Nếu thực sự muốn dọn ra ngoài, anh sẽ dọn từ ký túc xá của công ty ra ngoài trọ với em."

Chu Tiểu Vân bị hù dọa: "Không không không, em ở đây thôi, không đi nữa." Đùa sao, nếu ở với Lý Thiên Vũ chẳng phải là sống chung sao! Chẳng phải là củi khô gặp lửa, tùy thời bốc cháy sao.

Mặt mày Lý Thiên Vũ sa sầm, cần đề phòng anh đến thế à.

Dương Phàm ở một bên cười bể bụng.

Chu Tiểu Vân tạm thời để ý định chuyển đi lại, dù sao trường cũng cung cấp chỗ ở trong ký túc cho cô. Cô có thể vào ngủ trong ký túc, không cần ngày nào cũng về.

388. Chương 383: Phương Nam Lại Xuất Hiện

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Nghiên cứu sinh cơ bản không có lớp, bình thường chỉ đi theo giáo sư hướng dẫn, nghiên cứu một số chuyên đề. Nói thật, rất nhiều thời gian rảnh.

Chuyên ngành của Chu Tiểu Vân là nghiên cứu văn học cổ điển, giáo sư hướng dẫn của chuyên ngành này là một chuyên gia rất nổi danh. Nhìn bề ngoài, thật sự không thể nhận ra giáo sư Cố Cầm mặc rất mốt, trông còn rất trẻ này lại là giáo sư nghiên cứu lĩnh vực văn học cổ điển ưu tú nhất của đại học N.

Năm nay Cố Cầm hơn bốn mươi tuổi, nếu như nhìn bề ngoài, người ta tuyệt đối không đoán ra cô ấy đã từng ấy tuổi.

Lần đầu tiên Chu Tiểu Vân nhìn thấy cô ấy thì đoán cô ấy chỉ tầm ba mươi hai, ba mươi ba tuổi là cùng. Lúc đó trong lòng cô còn vô cùng kinh ngạc, vị giáo sư có bằng tiến sĩ này trẻ thật!

Tiếp xúc được một thời gian, Chu Tiểu Vân mới từ một sư tỷ học cùng biết được tuổi thật của Cố Cầm.

Bốn mươi bốn tuổi? Chu Tiểu Vân bị mấy chữ này dọa sợ.

Càng khiến ọi người cảm thấy hứng thú hơn là vị Cố Cầm này vẫn còn độc thân, có người còn nói cô ấy chưa từng trải qua cuộc hôn nhân nào.

Năm nay Cô Cầm chịu trách nhiệm hướng dẫn hai nghiên cứu sinh, một là Chu Tiểu Vân, một nữ sinh ở trường khác thi vào đây tên là Mạnh Tích.

Mạnh Tích năm nay hai mươi bốn tuổi, đeo một cặp kính cận dày cộp, thoạt nhìn còn già hơn giáo sư Cố Cầm một chút.

Chu Tiểu Vân và Mạnh Tích ở chung một phòng ký túc xá, có điều cô rất ít khi ở đó mà thường ra ngoài thuê phòng để viết tiểu thuyết. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô không muốn ở trong ký túc.

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân vốn không thích phô trương, nếu như ở trong ký túc xá một thời gian dài, nhất định sẽ bị phát hiện chuyện viết tiểu thuyết trên internet. Cô không muốn tùy tiện cho người khác biết chuyện này.

Giao tình với Mạnh Tích chỉ có thể tính là bạn học, nhưng nhìn bộ dạng cẩn thận cần cù khắc khổ của cô ấy, một người luôn tự xưng là nghiêm túc như Chu Tiểu Vân chợt phát hiện mình tựa hồ vẫn chưa hiểu hết về cuộc sống.

Với một người mà cuộc sống chỉ có sách vở và học tập như Mạnh Tích, thảo nào có thể thi đậu vào nghiên cứu sinh yêu cầu cao ngất ngưởng của đại học N.

Cố Cầm đối xử với nghiên cứu sinh như bạn bè, điều này làm cho Chu Tiểu Vân rất thích.

Điều khiến Chu Tiểu Vân hài lòng nhất bây giờ chính là trang web bắt đầu lập quy định về việc thu phí, bây giờ cô không cần chờ sách xuất bản mà có thể trực tiếp kiếm tiền trên mạng.

Lý Thiên Vũ nghe cô nói sẽ kiếm được nhuận bút trên mạng thì cũng thấy mừng cho cô, động viên cô hết sức cố gắng.

Chu Tiểu Vân gật gật đầu, dú sao bây giờ cô có rất nhiều thời gian, mỗi ngày chỉ cần bỏ ra chưa đến ba tiếng nghiên cứu chuyên đề, thời gian còn lại đều thuộc về mình, vừa hay dành để viết tiểu thuyết.

Đây chính là vừa học vừa kiếm tiền đó!

Sau khi Chu Tiểu Vân nhận tiền nhuận bút thì vô cùng hưng phấn, gửi tiền kiếm được về nhà. Cô còn phải giải thích thật lâu trong điện thoại ẹ nghe số tiền này từ đâu mà có, Triệu Ngọc Trân cười toe toét : "Nói như vậy, mỗi ngày con viết tiểu thuyết cũng có thể kiếm tiền sao? Đây đúng là việc tốt, có điều, đừng gửi tiền này về nhà nữa. Sau này giữ lại làm phí sinh hoạt, rồi mua ình nhiều quần áo đẹp một chút."

Chu Tiểu Vân ở trên điện thoại vừa cười vừa đồng ý.

Nhị Nha đoạt lấy ống nghe, nói chuyện huyên thuyên với chị nửa ngày.

Chu Tiểu Vân căn dặn Nhị Nha, nói: "Nhị Nha, năm nay em đã lên lớp mười một, nhất định phải cố gắng học cho tốt, sau này tranh thủ thi vào đại học N. Có nam sinh nào viết thư tình cho em cũng đừng để ý."

Nhị Nha dùng giọng điệu tựa như người lớn trả lời: "Biết rồi, chị. Mấy đạo lý chị nói em đều hiểu, chị không cần dài dòng nữa."

Chu Tiểu Vân bật cười. Nhị Nha mới mười bảy tuổi thôi, mà sao nói chuyện với cô như kiểu người già răn dạy trẻ nhỏ vậy!

***

Không lâu sau, nhà xuất bản bên kia lại liên lạc với Chu Tiểu Vân.

Quả thật rất khéo, lần này vẫn là Phương Nam gọi điện tới.

Sau lần xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tiên, hiện tại Chu Tiểu Vân đã trấn định hơn nhiều, nhận được điện thoại cô rất điềm tĩnh thảo luận với Phương Nam về vấn đề nhuận bút.

Phương Nam ở đầu dây điện thoại bên kia cười nói: "Hai chúng ta cứ nói chuyện như vậy thì không rõ ràng, nên gặp mặt rồi bàn tiếp!"

Chu Tiểu Vân không thể từ chối, đành phải đồng ý.

Đúng dịp này Lý Thiên Vũ lại phải tăng ca, không thể đi cùng như lần trước, vô cùng ảo não.

Trong điện thoại anh tha thiết dặn dò: "Có thể tranh thủ được gì ngàn vạn lần phải tranh thủ, đừng nhượng bộ, nhuận bút có thể yêu cầu cao hơn một chút. Đúng rồi, đừng ăn mặc quá đẹp. Anh sẽ không yên lòng!"

Chu Tiểu Vân bật cười: "Anh không an tâm về em đến thế cơ á?"

Lý Thiên Vũ hậm hực nói: "Anh không an tâm về cái tên Phương Nam kia." Gần đây luôn phải tăng ca, nếu có thể đi cùng Chu Tiểu Vân thì tốt biết bao?

Chu Tiểu Vân nghe theo lời Lý Thiên Vũ mặc trang phục rất bình thường đi đến chỗ Phương Nam đã hẹn.

Phương Nam ở trong tiệm cà phê đợi nửa ngày, cuối cùng cũng thấy Chu Tiểu Vân đến.

Nhìn cô mặc áo len màu nhạt, bên dưới mặc quần jean và đi giày thể thao, trong mắt Phương Nam toát lên ý thưởng thức.

Trang phục mộc mạc giản dị càng tôn lên vẻ ngoài thanh tú, đã nhìn quen những phụ nữ ăn mặc trang điểm tỉ mỉ, lúc này lại thấy Chu Tiểu Vân tươi mát tự nhiên, Phương Nam chỉ cảm thấy trong lòng khẽ rung động.

Vốn dĩ rất có hảo cảm với cô, bây giờ Phương Nam bắt đầu tìm cách theo đuổi Chu Tiểu Vân.

Phương Nam mỉm cười hiển lộ mị lực của đàn ông thành thục : "Tiểu Vân, tôi gọi như vậy em sẽ không thấy phiền chứ! Chúng ta cũng có thể coi là bạn bè đi."

Chu Tiểu Vân cười nói: "Không phiền, anh xưng hô như vậy càng thân thiết hơn một chút." Trước kia gặp đã thấy người đàn ông này có vài phần tương tự thầy Phương Văn Siêu, bây giờ nhìn dưới ánh đèn lại càng thấy giống.

Chu Tiểu Vân nhớ tới thầy Phương Văn Siêu, trong lòng cảm thấy người đàn ông trước mặt này thuận mắt hơn không ít.

Phương Nam thấy Chu Tiểu Vân mỉm cười như gió xuân, trong lòng rất khoan khoái, dương dương đắc ý cho rằng ấn tượng của cô với mình rất tốt, càng thêm ân cần.

Phương Nam tự chủ trương thay Chu Tiểu Vân gọi một tách cà phê đắt tiền nhất: "Tiểu Vân, em nếm thử đi, cà phê của quán này là chính hãng đấy. Tôi thường xuyên tới đây uống."

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm đáng tiếc thứ tôi không thích uống nhất lại là cà phê, đắng như vậy mà cũng có người thích sao. Thế nhưng để cho phải phép, cô vẫn ý tứ nhấp một ngụm, khen một câu xã giao.

Xem ra, Phương Nam này không hiểu chuyện tôn trọng ý kiến của phái nữ lắm, chưa hỏi một tiếng mà đã tự gọi thay mình một tách cà phê. Anh ta không nghĩ tới việc có thể cô không thích sao?

Trong lòng Chu Tiểu Vân xẹt qua ý nghĩ này nhưng trên mặt vẫn mỉm cười lễ phép.

Phương Nam bưng tách cà phê lên uống một ngụm, tán gẫu với cô một lúc.

Chu Tiểu Vân giữ ý tứ không lộ ra chút thiếu kiên nhẫn nào, khách khí hỏi: "Phương tiên sinh, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu nói vào việc chính được chưa?"

Phương Nam sửng sốt, vội vàng nói: "Đương nhiên."

Anh ta lấy hợp đồng ra đưa cho Chu Tiểu Vân, cô đọc qua, phát hiện nội dung không khác biệt lắm so với hợp đồng cũ. Chỉ là tiền nhuận bút lần này cao hơn lần trước.

Phương Nam thấy thế giải thích: "Cuốn tiểu thuyết lần trước có lượng tiêu thụ rất tốt, rất được hoan nghênh, vì thế, tôi đã thay em xin nâng mức nhuận bút lên."

Người ta đã nói như vậy, tất nhiên Chu Tiểu Vân phải cảm ơn.

Sau khi ký hợp đồng xong, Phương Nam tiện thể mời Chu Tiểu Vân đi ăn cơm chiều.

Sau bữa cơm chiều, Phương Nam lái xe đưa Chu Tiểu Vân trở lại.

Từ trong xe Chu Tiểu Vân đã thấy Lý Thiên Vũ đứng ở cửa chờ mình, cô nói với Phương Nam : "Cảm ơn anh, bạn trai tôi đang chờ tôi ở đó, bây giờ tôi sẽ xuống xe."

Phương Nam cười nói: "Cứ để tôi đưa em tới tận cửa."

Lý Thiên Vũ mắt lạnh nhìn Phương Nam mở cửa xe rồi vẫy tay tạm biệt Chu Tiểu Vân.

Một cảm giác cực kỳ khó chịu trào dâng trong lòng anh.

389. Chương 384: Người Theo Đuổi

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Chu Tiểu Vân vừa thấy mặt Lý Thiên Vũ xị xuống thì hiểu ngay vì cái gì: "Em cũng muốn tự đi về, nhưng Phương Nam kiên quyết muốn chở em."

Lý Thiên Vũ bất mãn nói: "Lần sau còn có chuyện này thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tới đón em." Bạn gái của anh chính anh tự đưa đón, tay Phương Nam kia nghĩ gì trong lòng chẳng lẽ anh không nhận ra hay sao?

Chu Tiểu Vân nũng nịu đung đưa cánh tay Lý Thiên Vũ : "Biết rồi!" Nhìn bộ dạng ghen tuông của anh trong lòng cô rất vui vẻ!

Tức giận của Lý Thiên Vũ chưa tiêu tan hoàn toàn: "Còn nữa, nếu sau này có chuyện gì cần bàn bạc với Phương Nam, anh sẽ đi cùng em."

Chu Tiểu Vân vừa bực mình vừa buồn cười: "Xin anh đó, nói chuyện có đạo lý một chút đi. Lần này em đã gọi điện thoại, anh phải tăng ca không thể đi cùng em nên em mới đi một mình, anh có ghen cũng phải nhìn tình huống chứ!"

Lý Thiên Vũ không biết nói gì, thở dài ôm Chu Tiểu Vân vào lòng: "Tiểu Vân, xin lỗi, anh biết là anh hơi quá. Thế nhưng, em không biết anh có khẩn trương và quan tâm tới em thế nào đâu. Nhiều đàn ông ưu tú ở xung quanh em như vậy, anh sợ có một ngày em sẽ bị người khác cướp mất. Phương Nam kia vừa có xe lại có nhà, có sự nghiệp, vừa nhìn đã biết là người thành đạt. Loại đàn ông này rất được các cô gái hoan nghênh, anh chỉ có hai bàn tay trắng, sao có thể không lo lắng chứ?"

Trong lòng Chu Tiểu Vân ấm áp: "Đừng nói bản thân mình như vậy, ở trong mắt em, anh tốt hơn những người đàn ông khác là được. Anh ta tốt đến mấy cũng không liên quan đến em. Em chỉ thích anh thôi. Về phần xe và nhà, hai chúng ta sau này cùng nhau cố gắng, còn sợ không có sao?"

Lý Thiên Vũ 'ừ' một tiếng, không nói gì nữa.

Đúng vậy, chỉ cần hai người đều cphấn đấu cho tương lai, còn sợ không có cuộc sống tốt đẹp sao?

Lý Thiên Vũ bắt đầu đưa một nửa tiền lương mỗi tháng cho Chu Tiểu Vân, bảo là muốn 'nộp'.

Chu Tiểu Vân vừa hài lòng lại thấy tức cười, hai người còn chưa kết hôn nhé, sao đã bắt đầu đưa tiền lương cho cô quản rồi.

Lý Thiên Vũ tự nhiên nói: "Kết hôn không phải là chuyện sớm muộn hay sao, hiện tại anh cố gắng làm việc thật tốt, kiếm thật nhiều tiền, sau đó hai chúng ta có thể mua một căn hộ, chờ có phòng ở thì chúng ta kết hôn. Tiền lương của anh không giao cho em thì giao cho ai?"

Chu Tiểu Vân nghĩ một chút rồi cũng đồng ý, mở một tài khoản tiết kiệm, gửi tất cả số tiền Lý Thiên Vũ đưa cho cô vào đó. Cô cũng có một quyển sổ tiết kiệm riêng, trong đó hoàn toàn là tiền tích góp của riêng cô.

Mỗi tháng Chu Tiểu Vân đều có nhuận bút, bây giờ xuất bản sách cũng có thu nhập, số tiền này không hề nhỏ!

Tiền lương của Lý Thiên Vũ cũng không thấp, có lẽ vài năm nữa chuyện mua căn hộ của hai người không thành vấn đề.

Tương lai tốt đẹp không còn xa nữa, phải cố gắng lên!

Phương Nam lấy cớ công việc đã gọi điện thoại cho Chu Tiểu Vân mấy lần, cô hoặc cùng với Lý Thiên Vũ đi tới chỗ hẹn, hoặc sẽ khéo léo từ chối, biểu đạt ý tứ từ chối rất rõ ràng.

Giống Phương Văn Siêu thì sao? Dù sao chỉ là giống nhau thôi, cô sẽ không có bất kỳ suy nghĩ gì khác với Phương Nam.

Khác với những gì anh ta nghĩ.

Phương Nam đương nhiên hiểu ý Chu Tiểu Vân, nhưng anh ta không cam lòng. Mình có gì kém tên Lý Thiên Vũ kia chứ? Nếu Chu Tiểu Vân thông minh một chút đã sớm vứt bỏ Lý Thiên Vũ còn đang trong giai đoạn phấn đấu kia đi.

Phương Nam tự cảm thấy mình thích hợp với Chu Tiểu Vân hơn.

Lúc Phương Nam kiên trì gọi điện tới mời Chu Tiểu Vân đi ăn cơm, cô quyết định nói rõ ràng: "Phương tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh. Tôi nghĩ tôi không thể tới chỗ anh hẹn được, tôi đã có bạn trai."

Trong giọng nói của Phương Nam có chút khinh miệt: "Ý em là cái tên nhóc suốt ngày đi theo em kia! Tôi nghĩ, em có thể có sự lựa chọn tốt hơn." Phương Nam tự tin nghĩ, mình tốt hơn thằng nhóc còn chưa dứt sữa kia nhiều, phàm là phụ nữ tỉnh táo đều sẽ chọn anh ta.

Sự lựa chọn tốt hơn? Người này nói chuyện có phần hơi quá đáng rồi.

Thanh âm của Chu Tiểu Vân lạnh xuống: "Phương tiên sinh, anh không cảm thấy lời nói này hơi quá sao? Cái gì gọi là lựa chọn tốt hơn? Chẳng lẽ như anh thì được gọi là lựa chọn tốt hơn chắc?"

Phương Nam nói rất tự nhiên: "Đúng vậy, tôi cảm thấy so với Lý Thiên Vũ tôi thích hợp với em hơn. Bởi vì so với cậu ta tôi thành thục hơn, có kinh nghiệm xã hội hơn, tôi có sự nghiệp, có nhà có xe, tôi hiểu chuyện tình cảm, có thể dỗ phụ nữ vui vẻ, tôi tướng mạo đường đường đến đâu cũng được các cô gái hâm mộ."

Chu Tiểu Vân không khách khí phản bác: "Đầu tiên, bạn trai tôi và tôi có thích hợp hay không là chuyện của hai chúng tôi, người ngoài không có quyền đánh giá. Thứ hai, tôi cho rằng bạn trai tôi tuấn tú đẹp trai, dịu dàng chăm sóc, là một người đàn ông rất tốt. Về phần điều kiện kinh tế như anh nói, tôi nghĩ, khi anh ấy bằng tuổi anh bây giờ, có lẽ anh ấy còn xuất sắc hơn cả anh. Xin lỗi, tôi còn có việc, cuộc hẹn của anh tôi không có thời gian. Tạm biệt!"

Chu Tiểu Vân không nói gì nữa, cúp điện thoại.

Chút thiện cảm đối với Phương Nam lúc trước không còn tí gì.

Sao mình có thể cảm thấy anh ta có điểm giống với thầy Phương mà mình kính mến? Kém xa vạn dặm mới đúng.

Quả thật anh ta có bề ngoài không tệ chút nào, đáng tiếc quá kiêu căng, ngạo mạn.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm sau này sẽ không tiếp xúc với loại người như thế nữa, nếu như còn giao thiệp với bên nhà xuất bản thì yêu cầu đổi người, nếu không đổi được người thì thà không ra sách nữa chứ không cần lui tới với loại người như vậy.

Quá đáng ghét!

Đến bây giờ Chu Tiểu Vân đã phát hiện ra, cô rất ghét những ai coi thường Lý Thiên Vũ, vô cùng vô cùng chán ghét!

***

Chu Tiểu Vân vốn tưởng rằng việc này đến đây là kết thúc, nào ngờ sự tình còn tiếp tục phát triển.

Phương Nam đến tận trường tìm cô.

Không biết làm thế nào anh ta tìm được trường này, khi Chu Tiểu Vân nhìn rõ cái người ôm một bó hoa đứng bên cạnh xe ô tô là ai thì nhíu mày.

Khi nhìn thấy Chu Tiểu Vân, Phương Nam rất tự nhiên ngoắc tay: "Tiểu Vân, bên này!"

Chu Tiểu Vân đã muốn trực tiếp bỏ đi, nhưng do có quen biết từ trước nên đành miễn cưỡng bản thân cho Phương Nam chút mặt mũi, đi tới.

Chu Tiểu Vân làm như vô tình, chào Phương Nam một tiếng: "Thật khéo, chắc anh đến trường chúng tôi tìm người quen!" Thức thời một chút thì liền nghe theo lời cô nói đi, kẻo lát nữa sẽ xấu mặt đấy.

Mà Phương Nam lại hết lần này tới lần khác làm như không nghe hiểu ý cô, cười cười đưa hoa cho Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, hoa này là tôi đặc biệt tới cửa hàng mua cho em, em thích không?"

Chu Tiểu Vân không cầm lấy: "Xin lỗi, ngoại trừ hoa do bạn trai tôi mua tặng, tôi không nhận hoa người khác đưa, tôi sợ bạn trai tôi hiểu lầm." Lời này đã đủ rõ ràng chưa?

Nụ cười trên mặt Phương Nam cứng lại. "Tiểu Vân, em thực sự không thể cho tôi một cơ hội sao? Tôi thật sự rất thích em!" Phương Nam nói.

Chu Tiểu Vân cứng rắn nói: "Không được, nếu tôi cho anh cơ hội, vậy bạn trai tôi phải làm sao? Tôi rất yêu anh ấy, sẽ không thích người đàn ông khác."

Phương Nam chưa từ bỏ ý định nói: "Em còn trẻ như vậy, còn chưa hiểu rõ cái gì là tình yêu thực sự. Hai người yêu nhau trong thời gian học đại học đúng không? Có bao nhiêu cặp đôi sau khi tốt nghiệp ra trường rồi có thể thật sự đi tới cuối cùng? Tôi nghĩ, em cho tôi một cơ hội cũng là cho chính bản thân mình một cơ hội."

390. Chương 385: Từ Chối

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Chu Tiểu Vân nghĩ thầm: không nhìn ra Phương Nam phong độ nho nhã này lại khó đối phó như vậy, chẳng lẽ đây là cách yêu của mấy người trưởng thành? Anh ta còn khó giải quyết hơn những người ái mộ cô trong quá khứ.

Mặc dù cô không có ý định gặp Phương Nam nữa nhưng cũng phải thừa nhận Phương Nam rất có sức hút. Sợ rằng những cô gái bình thường sẽ không thể cưỡng lại người đàn ông này!

Nhưng mà, cô tuyệt đối không nằm trong số đó.

Nói cô còn trẻ sao? Ha ha, thật là khôi hài, tính thời gian cả hai kiếp, cô sắp bốn, năm mươi tuổi rồi. Ước chừng lý trí đã đủ chín chắn.

Phương Nam thấy Chu Tiểu Vân không lên tiếng thì cho rằng cô đã đồng ý, vươn tay kéo cô lên xe.

Chu Tiểu Vân nghiêng mình tránh được: "Xin anh mau chóng rời khỏi khuôn viên trường tôi, tôi đang có việc gấp, xin lỗi không tiếp đón được!" Nói xong cô cũng rời đi.

Phương Nam cuống lên: "Vậy hoa này phải làm thế nào?".

Chu Tiểu Vân không quay đầu lại, nói: "Anh tặng cho cô gái khác đi!".

Phương Nam nhìn Chu Tiểu Vân nhanh chóng rời đi, trong lòng thực sự vừa yêu vừa hận. Anh đã ở độ tuổi này tất nhiên không có ý định nói yêu đương thật lòng gì, có thể xem anh ta là một cao thủ tình trường.

Vốn chỉ dự định hẹn hò với Chu Tiểu Vân vui đùa một chút, bây giờ Phương Nam bắt đầu động tâm thật.

Bởi vì, anh ta đột nhiên cảm thấy cô gái trong trẻo như nước này trong xã hội hiện nay thật sự không có nhiều.

Không bao lâu sau, những người bên cạnh Chu Tiểu Vân đều biết cô có một người theo đuổi vô cùng tích cực.

Về sau Phương Nam gọi điện thoại cô không nghe máy, kết quả anh ta liên tục gửi tin nhắn. Cô không trả lời tin nhắn của anh ta, không thèm nhìn mà trực tiếp xóa luôn.

Vậy mà Phương Nam hễ rảnh lại lái xe đến tận trường tìm cô.

Anh ta không dám tìm đến căn phòng mà Chu Tiểu Vân thuê ở bên ngoài vì anh ta cho rằng Chu Tiểu Vân ở cùng bạn trai.

Cố Cầm trêu học trò của mình: "Tiểu Vân, cô thấy điều kiện của người đàn ông hay lái xe đến kia không tệ lắm, sao em không để ý đến người ta một chút".

Cùng giáo sư của mình thảo luận về đề tài này hơi kỳ quặc, Chu Tiểu Vân nói ngắn gọn: "Em đã có bạn trai rồi".

Cố Cầm vỡ lẽ, sau đó nói đến việc chính. Hóa ra, gần đây có một buổi hội thảo học thuật được tổ chức ở nước ngoài, cô định dẫn theo một học trò, hỏi Chu Tiểu Vân có muốn đi cùng hay không.

Chu Tiểu Vân vừa nghe nói là hội thảo tổ chức ở nước ngoài thì có chút khó xử, một phần do cô bị say xe, không thích xa, mặt khác vì viết tiểu thuyết rất bận, không muốn ra ngoài, hơn nữa, ai dè phải đi mấy ngày liền!

Cuối cùng, Cố Cầm dẫn Mạnh Tích đi theo.

Chu Tiểu Vân thở phào, giáo sư không ở đây, càng có nhiều thời gian tự do.

Cô tranh thủ trốn trong phòng không ra, vừa lúc tránh mặt tên Phương Nam kia.

Tưởng Tiêu Đan cười nói: "Tiểu Vân, có một số việc cậu không hiểu rồi! Với một số đàn ông, thứ không chiếm được vào tay họ càng cho là thứ tốt. Cậu cự tuyệt hắn ta một cách thẳng thừng, chưa biết chừng càng làm hắn theo đuổi mãnh liệt hơn".

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm thấy cũng có lý.

Có điều, không thể cho Phương Nam sắc mặt tốt được. Nhỡ đâu anh ta cho rằng mình có ý với anh ta thì càng bết bát hơn.

Ôi chao!

Tưởng Tiêu Đan ở bên cạnh đưa ra chủ ý: "Nếu không, cậu cứ thử hẹn hò với hắn ta một lần xem thế nào?"

Chu Tiểu Vân trừng mắt nhìn cô ấy: "Này, đây là chủ ý gì thế hả? Cậu muốn nhìn tớ và Lý Thiên Vũ cãi nhau rồi chia tay mỗi người một ngả phải không?" Nếu để cho Lý Thiên Vũ biết chuyện này, anh không phát điên lên mới là lạ.

Có một điểm hoàn toàn tương đồng giữa Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ. Đó chính là: "Tình yêu là chuyện của cá nhân hai người, không nên có bên thứ ba xen vào, càng không cần dùng những điều oanh oanh liệt liệt để chứng minh tình yêu vĩ đại, bình bình yên yên mới là tốt nhất".

Ai nói tình yêu nhất định phải trải qua ngăn cản và thử thách?

Chu Tiểu Vân chỉ mong rằng cô và Lý Thiên Vũ có thể thuận lợi yên bình yêu nhau, ở bên nhau.

Tưởng Tiêu Đan cười hắc hắc:"Cậu cứ suy nghĩ một chút đi, một người đàn ông ưu tú theo đuổi cậu, nếu cậu không hẹn hò với anh ta sau này nghĩ lại sẽ thấy tiếc nuối đấy".

Chu Tiểu Vân nhìn ra Tưởng Tiêu Đan nhàn rỗi quá nên tới tìm cô kiếm chuyện, lập tức cười không có ý tốt: "À, hóa ra cậu có suy nghĩ như vậy hả, lần sau Dương Phàm đến tớ nhất định phải thỏa luận với cậu ấy về đề tài này thật cụ thể mới được".

Tưởng Tiêu Đan cười theo: "Nói giỡn thôi mà, ngàn vạn lần đừng coi là thật. Cậu bận cứ viết tiểu thuyết của cậu đi thôi, tớ phải đi làm đây". Nếu lời này bị Dương Phàm nghe được nhất định anh sẽ tìm cô 'tính sổ'!

Tưởng Tiêu Đan chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng: "Đúng rồi, Tiểu Vân, mấy ngày nay sao không thấy Lý Thiên Vũ qua đây vậy!"

Chu Tiểu Vân nói: "Gần đây anh ấy phải tăng ca suốt, trong công ty khá được trọng dụng nên điều anh ấy sang tổ khai thác phần mềm (software). Nghe đâu gần đây đang triển khai một phần mềm có trí năng, bận rộn đến mức không có cả thời gian ăn cơm. Mỗi ngày có thể bớt chút thời gian gọi điện cho tớ đã không tệ."

Nhắc tới chuyện này, Chu Tiểu Vân hơi nhớ Lý Thiên Vũ.

Gần một tuần không được gặp anh, bình thường anh luôn quanh quẩn bên người cô nên không cảm thấy, một khi bên cạnh không có bóng dáng người này… cô mới phát hiện mình thấy trống trải, làm chuyện gì cũng không có tinh thần,

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ bận đến mức đầu óc choáng váng, không nhẫn tâm nói chuyện của Phương Nam cho anh biết. Thầm nghĩ đoạn thời gian này Phương Nam tự nhiên sẽ biết khó mà lui, nên cô không muốn anh thêm phiền não.

Tưởng Lý Thiên Vũ tăng ca vài ngày là xong, ai ngờ đến tận cuối năm mới kết thúc. Cuối cùng mãi tới hai mươi tháng chạp mới lại thấy người.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ trước mắt dọa sợ. Râu ria xồm xoàm, tóc cũng dài, đừng nói là hai tháng qua anh không hề tắm nhé!

Có điều tinh thần Lý Thiên Vũ không tồi, không đợi được đã vội vàng ôm Chu Tiểu Vân, hôn cô tới mức không thở nổi.

Sau khi thân thiết một phen, Lý Thiên Vũ rốt cuộc giải tỏa được đói khát, ôm Chu Tiểu Vân kể một loạt về những ngày vừa qua.

Mặc dù không hiểu lắm một số từ ngữ anh nhắc đến, Chu Tiểu Vân vẫn mỉm cười lắng nghe. Đột nhiên cô có cảm giác an tâm hẳn.

Cứ nằm trong lòng anh thế này, bất kì lúc nào cũng ngủ ngon.

Lý Thiên Vũ thấy bộ dạng của Chu Tiểu Vân, có chút bất mãn: "Nằm trong lòng anh mà em không nghĩ tới điều gì khác à? Không bằng chúng ta…". Những lời còn lại nói thầm bên tai Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân mặt đỏ bừng bịt miệng anh.

Vậy mà anh nói là 'không cần'? Suốt ngày mê hoặc dụ dỗ cô, hại cô hiện tại vừa thấy anh cũng có chút 'rục rịch'.

Đều bị mấy lời nói vừa rồi của anh phá hỏng hết rồi!

391. Chương 385: Từ Chối

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Chu Tiểu Vân nghĩ thầm: không nhìn ra Phương Nam phong độ nho nhã này lại khó đối phó như vậy, chẳng lẽ đây là cách yêu của mấy người trưởng thành? Anh ta còn khó giải quyết hơn những người ái mộ cô trong quá khứ.

Mặc dù cô không có ý định gặp Phương Nam nữa nhưng cũng phải thừa nhận Phương Nam rất có sức hút. Sợ rằng những cô gái bình thường sẽ không thể cưỡng lại người đàn ông này!

Nhưng mà, cô tuyệt đối không nằm trong số đó.

Nói cô còn trẻ sao? Ha ha, thật là khôi hài, tính thời gian cả hai kiếp, cô sắp bốn, năm mươi tuổi rồi. Ước chừng lý trí đã đủ chín chắn.

Phương Nam thấy Chu Tiểu Vân không lên tiếng thì cho rằng cô đã đồng ý, vươn tay kéo cô lên xe.

Chu Tiểu Vân nghiêng mình tránh được: "Xin anh mau chóng rời khỏi khuôn viên trường tôi, tôi đang có việc gấp, xin lỗi không tiếp đón được!" Nói xong cô cũng rời đi.

Phương Nam cuống lên: "Vậy hoa này phải làm thế nào?".

Chu Tiểu Vân không quay đầu lại, nói: "Anh tặng cho cô gái khác đi!".

Phương Nam nhìn Chu Tiểu Vân nhanh chóng rời đi, trong lòng thực sự vừa yêu vừa hận. Anh đã ở độ tuổi này tất nhiên không có ý định nói yêu đương thật lòng gì, có thể xem anh ta là một cao thủ tình trường.

Vốn chỉ dự định hẹn hò với Chu Tiểu Vân vui đùa một chút, bây giờ Phương Nam bắt đầu động tâm thật.

Bởi vì, anh ta đột nhiên cảm thấy cô gái trong trẻo như nước này trong xã hội hiện nay thật sự không có nhiều.

Không bao lâu sau, những người bên cạnh Chu Tiểu Vân đều biết cô có một người theo đuổi vô cùng tích cực.

Về sau Phương Nam gọi điện thoại cô không nghe máy, kết quả anh ta liên tục gửi tin nhắn. Cô không trả lời tin nhắn của anh ta, không thèm nhìn mà trực tiếp xóa luôn.

Vậy mà Phương Nam hễ rảnh lại lái xe đến tận trường tìm cô.

Anh ta không dám tìm đến căn phòng mà Chu Tiểu Vân thuê ở bên ngoài vì anh ta cho rằng Chu Tiểu Vân ở cùng bạn trai.

Cố Cầm trêu học trò của mình: "Tiểu Vân, cô thấy điều kiện của người đàn ông hay lái xe đến kia không tệ lắm, sao em không để ý đến người ta một chút".

Cùng giáo sư của mình thảo luận về đề tài này hơi kỳ quặc, Chu Tiểu Vân nói ngắn gọn: "Em đã có bạn trai rồi".

Cố Cầm vỡ lẽ, sau đó nói đến việc chính. Hóa ra, gần đây có một buổi hội thảo học thuật được tổ chức ở nước ngoài, cô định dẫn theo một học trò, hỏi Chu Tiểu Vân có muốn đi cùng hay không.

Chu Tiểu Vân vừa nghe nói là hội thảo tổ chức ở nước ngoài thì có chút khó xử, một phần do cô bị say xe, không thích xa, mặt khác vì viết tiểu thuyết rất bận, không muốn ra ngoài, hơn nữa, ai dè phải đi mấy ngày liền!

Cuối cùng, Cố Cầm dẫn Mạnh Tích đi theo.

Chu Tiểu Vân thở phào, giáo sư không ở đây, càng có nhiều thời gian tự do.

Cô tranh thủ trốn trong phòng không ra, vừa lúc tránh mặt tên Phương Nam kia.

Tưởng Tiêu Đan cười nói: "Tiểu Vân, có một số việc cậu không hiểu rồi! Với một số đàn ông, thứ không chiếm được vào tay họ càng cho là thứ tốt. Cậu cự tuyệt hắn ta một cách thẳng thừng, chưa biết chừng càng làm hắn theo đuổi mãnh liệt hơn".

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm thấy cũng có lý.

Có điều, không thể cho Phương Nam sắc mặt tốt được. Nhỡ đâu anh ta cho rằng mình có ý với anh ta thì càng bết bát hơn.

Ôi chao!

Tưởng Tiêu Đan ở bên cạnh đưa ra chủ ý: "Nếu không, cậu cứ thử hẹn hò với hắn ta một lần xem thế nào?"

Chu Tiểu Vân trừng mắt nhìn cô ấy: "Này, đây là chủ ý gì thế hả? Cậu muốn nhìn tớ và Lý Thiên Vũ cãi nhau rồi chia tay mỗi người một ngả phải không?" Nếu để cho Lý Thiên Vũ biết chuyện này, anh không phát điên lên mới là lạ.

Có một điểm hoàn toàn tương đồng giữa Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ. Đó chính là: "Tình yêu là chuyện của cá nhân hai người, không nên có bên thứ ba xen vào, càng không cần dùng những điều oanh oanh liệt liệt để chứng minh tình yêu vĩ đại, bình bình yên yên mới là tốt nhất".

Ai nói tình yêu nhất định phải trải qua ngăn cản và thử thách?

Chu Tiểu Vân chỉ mong rằng cô và Lý Thiên Vũ có thể thuận lợi yên bình yêu nhau, ở bên nhau.

Tưởng Tiêu Đan cười hắc hắc:"Cậu cứ suy nghĩ một chút đi, một người đàn ông ưu tú theo đuổi cậu, nếu cậu không hẹn hò với anh ta sau này nghĩ lại sẽ thấy tiếc nuối đấy".

Chu Tiểu Vân nhìn ra Tưởng Tiêu Đan nhàn rỗi quá nên tới tìm cô kiếm chuyện, lập tức cười không có ý tốt: "À, hóa ra cậu có suy nghĩ như vậy hả, lần sau Dương Phàm đến tớ nhất định phải thỏa luận với cậu ấy về đề tài này thật cụ thể mới được".

Tưởng Tiêu Đan cười theo: "Nói giỡn thôi mà, ngàn vạn lần đừng coi là thật. Cậu bận cứ viết tiểu thuyết của cậu đi thôi, tớ phải đi làm đây". Nếu lời này bị Dương Phàm nghe được nhất định anh sẽ tìm cô 'tính sổ'!

Tưởng Tiêu Đan chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng: "Đúng rồi, Tiểu Vân, mấy ngày nay sao không thấy Lý Thiên Vũ qua đây vậy!"

Chu Tiểu Vân nói: "Gần đây anh ấy phải tăng ca suốt, trong công ty khá được trọng dụng nên điều anh ấy sang tổ khai thác phần mềm (software). Nghe đâu gần đây đang triển khai một phần mềm có trí năng, bận rộn đến mức không có cả thời gian ăn cơm. Mỗi ngày có thể bớt chút thời gian gọi điện cho tớ đã không tệ."

Nhắc tới chuyện này, Chu Tiểu Vân hơi nhớ Lý Thiên Vũ.

Gần một tuần không được gặp anh, bình thường anh luôn quanh quẩn bên người cô nên không cảm thấy, một khi bên cạnh không có bóng dáng người này… cô mới phát hiện mình thấy trống trải, làm chuyện gì cũng không có tinh thần,

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ bận đến mức đầu óc choáng váng, không nhẫn tâm nói chuyện của Phương Nam cho anh biết. Thầm nghĩ đoạn thời gian này Phương Nam tự nhiên sẽ biết khó mà lui, nên cô không muốn anh thêm phiền não.

Tưởng Lý Thiên Vũ tăng ca vài ngày là xong, ai ngờ đến tận cuối năm mới kết thúc. Cuối cùng mãi tới hai mươi tháng chạp mới lại thấy người.

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ trước mắt dọa sợ. Râu ria xồm xoàm, tóc cũng dài, đừng nói là hai tháng qua anh không hề tắm nhé!

Có điều tinh thần Lý Thiên Vũ không tồi, không đợi được đã vội vàng ôm Chu Tiểu Vân, hôn cô tới mức không thở nổi.

Sau khi thân thiết một phen, Lý Thiên Vũ rốt cuộc giải tỏa được đói khát, ôm Chu Tiểu Vân kể một loạt về những ngày vừa qua.

Mặc dù không hiểu lắm một số từ ngữ anh nhắc đến, Chu Tiểu Vân vẫn mỉm cười lắng nghe. Đột nhiên cô có cảm giác an tâm hẳn.

Cứ nằm trong lòng anh thế này, bất kì lúc nào cũng ngủ ngon.

Lý Thiên Vũ thấy bộ dạng của Chu Tiểu Vân, có chút bất mãn: "Nằm trong lòng anh mà em không nghĩ tới điều gì khác à? Không bằng chúng ta…". Những lời còn lại nói thầm bên tai Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân mặt đỏ bừng bịt miệng anh.

Vậy mà anh nói là 'không cần'? Suốt ngày mê hoặc dụ dỗ cô, hại cô hiện tại vừa thấy anh cũng có chút 'rục rịch'.

Đều bị mấy lời nói vừa rồi của anh phá hỏng hết rồi!

392. Chương 386: Đưa Bạn Gái Về Nhà Ăn Tết

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Lý Thiên Vũ thở dài thỏa mãn: "Lâu lắm không được gặp em, anh nhớ em đến phát điên. Đáng tiếc, thật sự quá bận. Mỗi ngày phải tăng ca tới đêm khuya, tổ của anh có mười mấy người tất cả đều không về nhà, ăn ngủ luôn tại công ty. Cũng may phần mềm (software) đã được khai thác thành công, bọn anh đều được nhận khoản tiền thưởng rất lớn!"

Lý Thiên Vũ cầm phong bì thật dày đưa cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân hiếu kỳ đếm, líu lưỡi: "Oa, nhiều thật!" Tiền thưởng tính theo đơn vi nghìn, rất khả quan.

Lý Thiên Vũ cười đắc ý nói: "Mấy ngày nữa còn nhận được một khoản tiền thưởng cuối năm cho bọn anh về nhà ăn Tết, lần này cũng có thể coi như anh áo gấm về làng rồi! Đến lúc đó anh nhất định phải chút quà về cho cha mẹ và cậu."

Chu Tiểu Vân cười gật gật đầu. Thuận tiện giúp Lý Thiên Vũ cất tiền. Bây giờ cô là bà quản gia của anh đấy nhé! Ha ha.

Lý Thiên Vũ rất ít khi hỏi về số tiền tiết kiệm của Chu Tiểu Vân, lúc này tò mò hỏi một chút, sau khi nghe được con số cụ thể thì có chút uể oải. Haizz, tiền của mình không nhiều bằng số tiền nhuận bút tích trữ của cô.

Chu Tiểu Vân thấy dáng vẻ buồn bực của Lý Thiên Vũ, cười nói: "Anh mới đi làm được nửa năm, có nhiều tiền để dành như vậy đã là rất khá. Hơn nữa, mỗi tháng anh còn gửi tiền về nhà mà!"

Lý Thiên Vũ phấn chấn trở lại: "Ừ, quản lý của bọn anh nói, sang năm sẽ bắt đầu phát cho anh lương theo mức của nhân viên chính thức. Đến lúc đó, anh có thể tiết kiệm được nhiều hơn một chút!" Là một người

đàn ông, mỗi tháng có thể đưa cho người phụ nữ mình yêu một xấp tiền dày cũng là một loại hạnh phúc lớn lao!

Lý Thiên Vũ thầm tính toán trong lòng, cứ theo đà này, khoảng ba, bốn năm nữa có thể mua một căn hộ hai phòng khách một phòng ngủ, sau đó lại mua xe….

Oa, viễn cảnh hạnh phúc!

Dương Phàm thuyết phục mãi, cuối cùng cũng dỗ được Tưởng Tiêu Đan tới nhà anh mừng năm mới. Theo như chính miệng Dương Phàm nói thì muốn đưa bạn gái về nhà cho cha mẹ xem mặt một lần để các cụ vừa lòng.

Lý Thiên Vũ ngứa ngáy trong lòng cũng muốn làm theo, đã nhắc đến việc này mấy lần trước mặt Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân do dự một chút, nói: "Nhưng em vẫn chưa nói cho cha mẹ biết em đã có bạn trai!" Cô vẫn không dám nói ra, bóng ma kiếp trước luôn hiện hữu, cô chỉ sợ cha mẹ không hài lòng với Lý Thiên Vũ, định vào thời cơ thích hợp mới 'khai' anh ra.

Lý Thiên Vũ cảm nhận sâu sắc rằng địa vị của mình không vững chắc, cương quyết yêu cầu Tết năm nay muốn tới gia đình cô thăm hỏi một chuyến.

Chu Tiểu Vân không đồng ý: "Không được, bây giờ em vẫn được coi là sinh viên. Dẫn bạn trai về nhà còn ra cái gì, chờ thêm hai năm nữa hãy nói! Ít nhất phải chờ em tốt nghiệp đã."

Trong lòng Lý Thiên Vũ tràn đầy bất mãn, nghĩ thầm đến lúc đó nếu em lại muốn học cao hơn, chẳng phải anh lại phải đợi thêm mấy năm à?

Lý Thiên Vũ đưa ra phương án trung lập: "Thế này đi, em đến nhà anh ăn một bữa cơm gặp mặt cha mẹ. em đồng ý nhé!"

Chu Tiểu Vân trừng mắt nhìn Lý Thiên Vũ: "Thế có khác gì anh đến nhà em?" Cô chưa muốn gặp cha mẹ anh. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt đâu.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân cái này không muốn, cái kia cũng không muốn đành phải thôi.

Chu Tiểu Vân thấy sau này Lý Thiên Vũ không nhắc lại vấn đề này nữa cuối cùng cũng yên tâm.

Năm mới ở Chu gia trôi qua rất náo nhiệt.

Tiểu Vân, Đại Bảo và Chu Tiểu Vân đều trở về, mọi người trong nhà cuối cùng đoàn tụ đông đủ một lần.

Điều mà Triệu Ngọc Trân thấy hài lòng nhất là, Đại Bảo còn dẫn bạn gái về.

Ai vậy? Tất nhiên là Lưu Lộ. Sau khi Lưu Lộ tốt nghiệp, cô về trường cũ Anh Minh trên thị trấn làm một giáo viên dạy ngữ văn, mặc dù không ở cùng một nơi với Đại Bảo nhưng hai người vẫn duy trì quan hệ yêu đương.

Đại Bảo chăm chỉ gọi điện thoại về, người nhà Lưu Lộ cũng biết Lưu Lộ có bạn trai. Lưu Lộ thấy không thể giấu được người nhà thì đem tất tần tật về Đại Bảo kể hết.

Cha mẹ Lưu Lộ vừa nghe nói Đại Bảo là thành viên chủ lực trong đội tuyển điền kinh của tỉnh, thường đại diện cho toàn tỉnh tham gia các giải đấu, nhiều lần đạt được thành tích, lập tức nảy sinh vài phần thiện cảm với chàng trai chưa từng gặp mặt này, cũng ngầm đồng ý quan hệ của hai người.

Đại Bảo rèn sắt khi còn nóng, cuối năm trở về mua không ít quà mang tới nhà Lưu Lộ. Anh tướng mạo đàng hoàng, dáng người cao lớn khiến cha mẹ Lưu Lộ nhìn đã thấy hài lòng, giữ anh ở lại ăn cơm. Coi như chính thức đồng ý mối quan hệ của hai người.

Đại Bảo rốt cuộc quang minh chính đại đưa bạn gái Lưu Lộ tới nhà mình.

Triệu Ngọc Trân kéo tay Lưu Lộ, vui mừng cười rạng rỡ.

Bà ở nhà không có việc gì, thường xuyên nhắc tới việc hôn nhân của Đại Bảo, không ngờ năm nay Đại Bảo lại cho bà sự ngạc nhiên lớn như vậy, còn dẫn bạn gái về nhà nữa.

Lưu Lộ cao gầy xinh đẹp thật là càng nhìn càng thấy thuận mắt, Triệu Ngọc Trân hận không thể tổ chức hôn lễ của hai người sớm một chút.

"Lưu Lộ, cháu ăn nhiều một chút." Triệu Ngọc Trân gắp một miếng thịt kho tàu vào bát của Lưu Lộ.

"Cám ơn dì." Lưu Lộ thấy Triệu Ngọc Trân nhiệt tình trong lòng vừa vui vẻ lại có chút thẹn thùng. Lại nói, đây không phải là lần đầu cô tới nhà Chu Tiểu Vân. Nhưng đến với thân phận bạn gái của Đại Bảo thì xác thực là lần đầu tiên.

Đại Bảo thấy Triệu Ngọc Trân thích Lưu Lộ như thế thì rất vui mừng, cứ cười ngây ngô mãi.

Biểu hiện của Chu Quốc Cường so với Triệu Ngọc Trân hàm súc hơn, có điều cũng thường xuyên mỉm cười, rõ ràng đối với cô con dâu này, ông rất hài lòng.

Bà nội cười không thấy mắt đâu, Đại Bảo là cháu đích tôn, việc nó kết hôn khác với việc Chu Tiểu Hà kết hôn. Chu Tiểu Hà là gả cho người khác, cũng thành người của nhà khác, còn nếu Đại Bảo kết hôn trong nhà sẽ có thêm người, sau này mà có con, đó chính là thế hệ mới của Chu gia.

"Đại Bảo, cháu và Lưu Lộ định khi nào làm đám cưới?" Bà nội cười híp mắt hỏi.

Đại Bảo liếc mắt nhìn Lưu Lộ một cái: "Cái này phải xem ý Lưu Lộ. Cháu thì lúc nào cũng được." Ngày mai kết hôn Đại Bảo cũng đồng ý.

Mấy ánh mắt đồng thời bắn về phía Lưu Lộ, khiến cô luôn phóng khoáng ngượng chín mặt.

Triệu Ngọc Trân cũng lên tiếng: "Đúng vậy, Lưu Lộ, Đại Bảo qua năm nay đã 25 tuổi. Thanh niên thôn này cùng tuổi với Đại Bảo đều đã lập gia đình, như Thạch Vĩnh Niên nhà họ Thạch ấy, đã có con ba tháng. Cháu và Đại Bảo dứt khoát nhanh chóng kết hôn đi!"

Lưu Lộ cứng họng không nói nên lời. Sao đã chuyển thành 'bức hôn' rồi? Cô còn chưa có ý định kết hôn đâu.

Chu Tiểu Vân nín cười giải vây thay Lưu Lộ: "Mẹ, bà nội, đây là lần đầu tiên Lưu Lộ lấy thân phận bạn gái của anh trai tới thăm nhà chúng ta, mọi người đừng dọa cô ấy. Chuyện kết hôn cứ từ từ bàn sau cũng được!" Lưu Lộ liên tục gật đầu, xem ra sự nhiệt tình của mọi người Chu gia dọa cô không ít.

Triệu Ngọc Trân bị nhắc nhở như thế mới nhận ra mình hình như có điểm thật sự hơi quá, xấu hổ cười rồi chuyển sang đề tài khác.

Lưu Lộ thở phào nhẹ nhõm, gửi tới Chu Tiểu Vân một ánh mắt cảm tạ. Chu Tiểu Vân nháy mắt mấy cái, ám chỉ không cần cảm ơn.

Nhưng Đại Bảo lại tiếc việc Lưu Lộ không ẹ mình một câu trả lời xác định rõ ràng, thầm nghĩ nếu cô nói ra năm nào định kết hôn thì thật tốt biết bao!

393. Chương 387: Tình Yêu Và Hiện Thực

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Sau khi cơm nước xong xuôi, Lưu Lộ chạy tới phòng Chu Tiểu Vân trò chuyện cả ngày. Nửa năm không gặp bạn tốt tưởng như không hết chuyện để nói.

Đại Bảo chốc chốc lại tới gõ cửa, đáng tiếc hôm nay lúc ăn cơm Lưu Lộ bị truy hỏi về kế hoạch kết hôn mà anh chỉ ngây ngô cười, không chịu giúp đỡ nên có điểm mất hứng, không thèm để ý tới anh.

Đại Bảo và Lưu Lộ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, anh giống như con mèo nóng nảy quấy nhiễu chung quanh.

Sau cùng, Chu Tiểu Vân thương anh trai, nói: "Lưu Lộ, cậu tới phòng anh mình đi!" Nhìn Đại Bảo như vậy quả thật rất đáng thương.

Lưu Lộ trợn trắng mắt: "Tớ không đi đâu, lâu lắm rồi không gặp cậu, mình trò chuyện thêm chút nữa."

Chu Tiểu Vân giơ tay đầu hàng: "Rồi rồi rồi, đại tỷ, chị muốn trò chuyện bao lâu tôi cũng tiếp chu đáo."

Lưu Lộ lúc này mới cười hài lòng. Hừ, cứ để Chu Chí Lương chờ đi!

Chu Tiểu Vân thích thú hỏi chuyện công việc của Lưu Lộ: "Lưu Lộ, cậu bây giờ thật lợi hại, làm giáo viên tại trường cấp ba Anh Minh, dạy mấy lớp trên à?"

Lưu Lộ cười nói: "Tớ là sinh viên mới ra trường thì sao được dạy những lớp trên chứ, lớp mười thôi. Học trò của tớ đều mười mấy tuổi, đứa nào cũng rất lanh lợi, tớ ứng phó với tụi nó cũng mệt." Nói thì nói thế, Chu Tiểu Vân rõ ràng thấy mặt Lưu Lộ hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Lưu Lộ luôn kỳ vọng làm một giáo viên, hiện tại cuối cùng đã được như nguyện.

Chu Tiểu Vân thật lòng mừng cho Lưu Lộ.

Lưu Lộ không ngừng hâm mộ cuộc sống bây giờ của Chu Tiểu Vân: "Đừng chỉ nói về tớ, tớ cảm thấy cuộc sống của cậu còn đặc sắc hơn tớ đấy. Vừa học vừa viết tiểu thuyết, còn xuất bản hai cuốn rồi chứ. Tớ phải bắt cậu ký rồi viết tặng gì đó, đợi tới lúc cậu thành nhà văn nổi tiếng, không chừng có thể mang ra đấu giá!"

Chu Tiểu Vân bị đùa cười không ngừng: "Cậu đừng chọc mình cười nữa!"

Hai cô gái cười cười nói nói, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Đại Bảo lại qua gõ cửa …

Chu Tiểu Vân nói mời vào, lúc thấy người bước vào là Đại Bảo thì không khỏi cười nói: "Anh, anh lại tới à!"

Đối với chữ 'lại' đầy trêu chọc của Chu Tiểu Vân, Đại Bảo mắt điếc tai ngơ, cười với Lưu Lộ: "Lưu Lộ, em và Tiểu Vân đã trò chuyện lâu lắm rồi, cũng không xê xích gì nhiều!" (–) ngụ ý chính là giờ em nên để ý đến anh!

Lưu Lộ khẽ hừ một tiếng.

Chu Tiểu Vân cười hì hì nói: "Em xuống dưới lầu phụ mẹ làm bữa tối, nơi này để lại cho hai người nhé." Nói xong liền đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại cho hai người họ luôn.

Đại Bảo thấy Chu Tiểu Vân săn sóc như vậy, trong lòng cũng vui vẻ, thầm nghĩ rốt cuộc vẫn là em gái tốt nhất, hiểu rõ trong lòng anh trai nghĩ gì. Giận dỗi trong lòng Lưu Lộ sớm tiêu tan gần hết. Đối với hành động thân mật của Đại Bảo cũng ỡm ờ đồng ý.

Ngẫm lại hai người thật vất vả mới gặp nhau mấy ngày, không nên giận dỗi nhau vì những chuyện lông gà vỏ tỏi này.

Hai người ở trong phòng tình cảm mặn nồng như thế nào tạm thời không nhắc đến.

Chu Tiểu Vân chạy xuống dưới lầu giúp mẹ làm bữa tối, Triệu Ngọc Trân thấy cô qua đây lập tức xua tay nói: "Được rồi. Lâu lâu con mới về nhà một chuyến, cứ đi chơi đi! Cơm tối để mẹ làm cũng được."

Bà nội đang ở dưới bếp, ý trong lời nói so không khác Triệu Ngọc Trân lắm.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Anh trai cùng với Lưu Lộ đang ở trong phòng con, con không có chỗ để đi, ở trong bếp nói chuyện phiếm với bà và mẹ vậy."

Nhắc tới Lưu Lộ, máy hát của Triệu Ngọc Trân lập tức mở: "Con bé Lưu Lộ này càng nhìn càng khiến người ta yêu thích, lớn lên xinh xắn, vóc người đẹp, nói chuyện lễ phép, là một sinh viên đại học lại làm giáo viên trung học phổ thông, thực sự không tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào, Đại Bảo có thể tìm được bạn gái tốt như vậy mẹ cũng yên tâm."

Ấn tượng của Triệu Ngọc Trân với Lưu Lộ rất tốt, vừa nghe tin Lưu Lộ là bạn gái của Đại Bảo, bà vừa mừng vừa sợ, nghĩ mãi vẫn không tin nổi Đại Bảo và Lưu Lộ sẽ thành một đôi.

Chu Tiểu Vân thấy dáng vẻ vui sướng rạo rực của Triệu Ngọc Trân cũng vui vẻ theo. Hi vọng Đại Bảo và Lưu Lộ có thể sớm tu thành chính quả, sau này sinh thêm ẹ đứa cháu trai.. đại loại thế, thế thì quá tốt rồi!

Triệu Ngọc Trân hiếu kỳ hỏi Đại Bảo và Lưu Lộ đến với nhau như thế nào.

Chu Tiểu Vân cười ha ha nói: "Chuyện này nói ra rất dài, anh trai thích Lưu Lộ không phải việc ngày một ngày hai. Con ở giữa xem như bà mối một nửa đấy."

Triệu Ngọc Trân không tra hỏi nhiều, quá trình thế nào không quan trọng, quan trọng là bây giờ bà sắp có một đứa con dâu!

Ha ha!

Đêm đó, Lưu Lộ không về nhà, ở lại Chu gia ngủ một đêm.

Không nên hiểu lầm nhé, cô ấy ngủ cùng phòng với Chu Tiểu Vân.

Thật ra Đại Bảo không muốn như vậy, đáng tiếc Lưu Lộ không để ý tới anh, kiên trì đến sau hôn lễ.

Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ nằm chung giường, nói chuyện thì thầm cả đêm.

Chu Tiểu Vân hỏi Lưu Lộ sau này tính toán như thế nào – cô muốn thay Đại Bảo dò hỏi xem Lưu Lộ có định kết hôn trong thời gian tới không.

Lưu Lộ bất đắc dĩ thở dài: "Tiểu Vân, không gạt cậu, tớ có chút mâu thuẫn. Tình cảnh tớ và anh cậu cậu cũng biết đấy, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mặc dù thường xuyên gọi điện và viết thư nhưng thời gian bên cạnh nhau ít đến đáng thương. Hiện tại tớ ở đây, anh ấy ở tận thành phố N, tớ với anh ấy cách xa như vậy. Thế kết hôn thì thế nào? Sau này lấy nhau vẫn mỗi người sống ở một nơi khác nhau à? Tớ luôn suy nghĩ về vấn đề này…"

Chu Tiểu Vân thầm đồng ý.

Ngoài miệng có thể to mồm nói khoảng cách không phải là trở ngại trong cuộc sống sinh hoạt vợ chồng, nhưng khi chuyện đó thật sự rơi xuống đầu mình, sợ rằng mọi người đều do dự.

Ai muốn sau khi kết hôn hai vợ chồng mỗi người ở một nơi chứ?

Sự lo lắng của Lưu Lộ không phải không có lý!

Chu Tiểu Vân thậm chí không biết mở miệng khuyên nhủ cô như thế nào, bởi vì có một việc rất rõ ràng, cuộc sống của Đại Bảo không thể nào thay đổi trong thời gian ngắn được.

Làm một vận động viên, trách nhiệm của anh chính là ở trong đội huấn luyện, tham gia thi đấu, như vậy sao anh có thể cho người phụ nữ của mình cuộc sống hạnh phúc sớm tối có ông xã làm bạn bên mình?

Một bên là người anh mình yêu nhất, một bên là người bạn tốt nhất của mình, Chu Tiểu Vân phát hiện mình không thể nói được bất cứ điều gì.

Lưu Lộ sau khi đã giãi bày tâm tình của mình thì dễ chịu hơn rất nhiều, vừa cười vừa nói: "Được rồi, không suy nghĩ vấn đề này nữa! Dù sao tớ không định kết hôn sớm. Tớ còn muốn sống độc thân thêm mấy năm nữa! Tạm thời cứ như vậy đi! Chuyện sau này để sau này nói."

Chu Tiểu Vân thức thời lái sang chủ đề khác.

Có một số vấn đề đã bày ra trước mắt, nhiều lời cũng vô ích. Chỉ hy vọng Đại Bảo có thể suy nghĩ mấy vấn đề này, nhanh chóng tìm cách giải quyết!

Lưu Lộ ở Chu gia hai ngày rồi trở về, Đại Bảo tất nhiên phải đưa cô về nhà.

Sau khi tới nhà của Lưu Lộ, Đại Bảo bị cha mẹ Lưu Lộ giữ lại nói chuyện một hồi.

Chu Tiểu Vân thấy Đại Bảo sau khi trở về tâm trạng nặng nề thì có chút kỳ quái hỏi: "Anh, sao sau khi từ nhà Lưu Lộ về anh biến thành bộ dạng này, anh làm sao thế?"

Chuyện là như vầy, sau khi Đại Bảo tới nhà Lưu Lộ, vốn định quay về ngay nhưng cha của Lưu Lộ kiên trì muốn Đại Bảo ở lại ăn cơm.

Lúc đó anh còn rất vui vẻ, nghĩ thầm cha mẹ Lưu Lộ chắc rất vừa ý mình đây!

394. Chương 388: Tương Lai Của Đại Bảo Và Lưu Lộ

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Cha của Lưu Lộ hòa nhã hỏi về vấn đề huấn luyện của Đại Bảo trong đội tuyển.

Đại Bảo một năm một mười thành thật trả lời.

Nghe Đại Bảo kể về toàn bộ quá trình huấn luyện và đi thi đấu đã qua, Lưu Chính Thanh gật đầu hài lòng. Nói tóm lại, đây là một thanh niên rất tốt. Chỉ có điều….

"Cháu có nghĩ tới sau này nếu cháu và Lưu Lộ đến với nhau, vấn đề hai người không ở cùng với nhau nên giải quyết như thế nào không?"

Lưu Chính Thanh không nhanh không chậm hỏi, thoáng cái khiến Đại Bảo ngây người ngay tại chỗ.

Thật ra, quả là anh chưa suy nghĩ tới vấn đề này, chỉ muốn mau mau rước Lưu Lộ về nhà. Chờ một khoảng thời gian rất dài Lưu Lộ mới tốt nghiệp, rồi đi làm và tới tuổi có thể kết hôn như bây giờ, anh chỉ mong tình cảm của mình và Lưu Lộ có thể sớm ngày đơm hoa kết quả.

Đúng là sau khi kết hôn lại muốn không ở cách xa Lưu Lộ, vấn đề này nên giải quyết thế nào bấy giờ…

Lưu Chính Thanh chỉ ra vấn đề còn tồn tại lớn nhất giữa hai người một cách rất ngắn gọn, rồi không nói gì nữa.

Từ nhà Lưu Lộ đi ra, trong đầu Đại Bảo chỉ quanh đi quẩn lại vấn đề này.

Không trách được Lưu Lộ luôn có chuyện muốn nói lại thôi, xem ra cô ấy sớm suy nghĩ vấn đề này trong lòng vô số lần rồi!

Đại Bảo không khỏi tự trách mình vô ý, tại sao một vấn đề rõ ràng như vậy mà không hề nghĩ đến?

Nói đi cũng phải nói lại, cả ngày nếu không phải vội vàng tập luyện cũng là vội vàng thi đấu, có chút thời gian rỗi đều dành để gọi điện và gửi tin nhắn, Đại Bảo làm sao có thời gian suy nghĩ chuyện này nọ.

Haizz!

Một vấn đề nan giải trước mắt, chính Đại Bảo cũng không biết nên nói với Lưu Lộ như thế nào.

Lần đầu tiên, Đại Bảo không cùng Lưu Lộ lưu luyến không rời mà vội vã trở về nhà.

Thấy em gái Chu Tiểu Vân hỏi, những khổ tâm trong lòng anh tuôn ra hết. Đại Bảo nghĩ thầm trong nhà này em gái từ nhỏ đến lớn đều giống như một người chị cả, có rất nhiều ý tưởng hay ho. Hy vọng lần này em ấy có thể nghĩ thay mình cách vẹn cả đôi đường.

Chu Tiểu Vân thở dài. Đem tất cả những lời mà Lưu Lộ nói kể lại cho Đại Bảo nghe.

Đại Bảo nghe xong cảm thấy vô cùng đau khổ.

Chu Tiểu Vân không biết nên an ủi Đại Bảo như thế nào: "Anh, anh đừng gấp, chung quy vẫn có biện pháp mà. Xe đến chân núi ắt có đường đi."

Đại Bảo cười khổ một tiếng: "Mấy năm nay nhất định anh không thể rời khỏi đội điền kinh, nếu muốn giải nghệ cũng phải đến tầm ba mươi tuổi, khoảng thời gian này anh đang ở thời kỳ đỉnh cao phong độ, anh không thể từ bỏ vào lúc này được. Thế nhưng làm sao anh có thể nhẫn tâm để Lưu Lộ cứ chờ anh như vậy mãi? Những năm tuổi trẻ tươi đẹp nhất của người con gái chính là trong mấy năm sau hai mươi tuổi, làm sao anh có thể khiến Lưu Lộ cô đơn chờ anh."

Nói đến đây viền mắt của Đại Bảo có chút ươn ướt.

Anh nên làm gì bây giờ?

Lưu Lộ, em muốn gì? Em….có đồng ý chờ anh không?

Chu Tiểu Vân cũng vì Đại Bảo mà thấy khổ sở: "Anh…" Không biết nên dùng lời nói nào đến an ủi Đại Bảo nữa.

Hai anh em ngồi trầm mặc trong phòng.

Lúc Tiểu Bảo lên gọi hai người xuống ăn cơm, thấy Đại Bảo sầu não không vui còn vẻ mặt Chu Tiểu Vân trầm trọng lấy làm kinh hãi: "Anh, chị, hai người làm sao thế? Lúc nãy ở dưới lầu không phải vẫn rất tốt hay sao?"

Bởi vì hai ngày qua Lưu Lộ tới đây nên tâm trạng Đại Bảo luôn rất tốt, tại sao bây giờ lại có thần sắc như vậy? Chẳng lẽ hai người cãi nhau?

Tiểu Bảo không tự chủ được mở miệng hỏi: "Anh, có phải anh với chị Lưu Lộ cãi nhau không?"

Đại Bảo buồn bã ỉu xìu nói: "Nếu như cãi nhau thì còn tốt." Cùng lắm thì anh đi nhận lỗi rồi nghe Lưu Lộ mắng một trận, nhưng bây giờ vấn đề như thế thực sự xảy ra trước mắt, anh không biết phải làm gì cho đúng.

Tiểu Bảo đem tầm mắt chuyển đến Chu Tiểu Vân. Cô cúi đầu kể sơ qua mọi chuyện.

Tiểu Bảo, Đại Bảo và Chu Tiểu Vân cùng nhau phát ngốc, đây đúng là vấn đề vô cùng khó giải quyết.

Đứng ở góc độ Đại Bảo, đương nhiên hy vọng Lưu Lộ có thể chờ mấy năm, đợi anh giải nghệ rồi sống cùng nhau. Thế nhưng như vậy không công bằng với Lưu Lộ.

Lưu Lộ là một cô gái đẹp như hoa, không biết bao nhiêu người đàn ông theo đuổi. Đại Bảo cũng rất ưu tú, nếu Lưu Lộ không tiến tới với anh chưa chắc sẽ không tìm được người đàn ông khác tốt hơn.

Lưu Lộ sẽ chờ Đại Bảo sao?

Nhị Nha đến gõ cửa: "Anh, chị, xuống lầu ăn cơm đi!" liền bị thái độ trầm trọng của anh chị mình làm cho hoảng sợ: "Mọi người đều làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Không ai trả lời Nhị Nha.

Nhị Nha mếu máo, theo sau Chu Tiểu Vân, Đại Bảo, Tiểu Bảo xuống lầu.

Đáng ghét, có chuyện gì cũng quăng mình ở ngoài!

Đại Bảo miễn cưỡng xốc lại tinh thần, nghĩ thầm chậm rãi nghĩ cách giải quyết sau vậy, như lời Chu Tiểu Vân nói, xe đến chân núi ắt có đường, hy vọng sau này sẽ tìm được một cách giải quyết vẹn toàn.

Triệu Ngọc Trân còn chưa biết chuyện, trong bữa ăn cứ một lúc lại nhắc tới Lưu Lộ: "Lưu Lộ là cô gái tốt, Đại Bảo này, con cần phải đối xử tốt với người nhà con bé. Gia đình Lưu Lộ là gia đình trí thức, điều kiện nhà họ hơn nhà chúng ta nhiều. Nếu mẹ có một đứa con dâu như vậy, đến đâu cũng có thể thẳng lưng mà đi."

Nụ cười của Đại Bảo có chút khó coi: "Đó là đương nhiên." Không biết có thể có ngày đó không.

Chu Quốc Cường thái độ thờ ơ, nhưng phát hiện ra Đại Bảo có gì đó không thích hợp.

Thằng nhãi này mấy hôm nay luôn tươi cười vui vẻ đắc ý, buổi chiều từ nhà Lưu Lộ về lại chui vào phòng Đại Nha nửa ngày, ăn cơm khó khăn như nhai cám. Chắc chắn có vấn đề!

Sau khi ăn xong, Chu Quốc Cướng lấy cớ muốn thu dọn đồ đạc trong sân rồi gọi Đại Bảo ra ngoài.

Đại Bảo vừa nghe cha muốn dọn dẹp, không nói hai lời đi ra, cùng Chu Quốc Cường khiêng đồ đạc vào trong nhà.

Dọn dẹp xong xuôi, anh quay đầu chuẩn bị vào nhà thì bị cha gọi lại.

Mới đầu Đại Bảo còn không chịu nói, bị Chu Quốc Cường truy vấn mấy câu đành thành thật khai báo.

Chu Quốc Cường trầm mặc hồi lâu, đốt một điếu thuốc, lại châm một điếu đưa cho Đại Bảo.

Đại Bảo rất ít khi hút thuốc lá lúc này cũng hít một hơi.

Thật kỳ lạ, rõ ràng Chu Quốc Cường không nói gì, Đại Bảo lại cảm thấy được sự cổ vũ và ủng hộ rất lớn.

Đối với người đàn ông còn thấp hơn mình, dùng phương thức hàm súc nhất nói với mình rằng gia đình chính là chỗ dựa lớn nhất của bản thân, Đại Bảo cảm thấy trong lòng dần dần cảm động.

Chu Quốc Cường ném điếu thuốc lá đã hút hết, dặn Đại Bảo một câu: "Nói rõ mọi chuyện với Lưu Lộ đi, không nên làm lỡ chuyện của người ta. Nếu như con bé chịu chờ con thì tốt, không chờ được coi như xong. Chỉ có thể nói hai đứa không có duyên phận."

Đại Bảo nặng nề gật đầu. Vào phòng rồi, Đại Bảo hạ quyết tâm bấm điện thoại gọi cho Lưu Lộ.

"Chí Lương, muộn thế này rồi em tưởng anh không định gọi cho em chứ." Lưu Lộ hơi kinh ngạc.

Đại Bảo thấp giọng nói với Lưu Lộ: "Lưu Lộ, hôm nay anh đã suy nghĩ suốt một buổi chiều, anh nghĩ nên nói với em về chuyện hai chúng mình."

Lưu Lộ nhạy cảm đoán được Đại Bảo muốn nói chuyện nào, nhất thời im lặng.

395. Chương 389: Đau Khổ

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Đại Bảo buông tiếng thở dài: "Lưu Lộ, anh rất yêu em, đời này anh chưa từng thích người con gái nào khác. Em là mối tình đầu của anh, cũng là người con gái cùng anh trải qua quãng thời gian hạnh phúc. Vừa mới đây thôi, anh thực sự rất muốn cùng em chung sống cả đời. Thế nhưng, sự lo lắng của cha em rất đúng, chúng ta sống ở hai nơi. Nếu như kết hôn, chỉ có thể sống xa nhau. Em tự nguyện không? Hoặc là nói, em có nguyện ý chờ anh đến ngày anh giải nghệ không?"

Một lúc lâu, đầu dây bên kia không nói gì. Đại Bảo gần như cho rằng cô đã cúp điện thoại.

Lưu Lộ cuối cùng mở miệng: "Em sớm nghĩ tới vấn đề này, kỳ thực, từ lúc chúng ta bắt đầu yêu nhau, chính là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Thông thường liên lạc đều dựa vào viết thư gọi điện thoại, hiện tại có di động thì gửi tin nhắn. Em rốt cuộc vẫn cảm thấy tình yêu của chúng ta không chắc chắn. Không biết điều này có phải do nguyên nhân chúng ta cách nhau quá xa hay không. Em không biết anh muốn em đợi đến năm nào, nhỡ anh hơn ba mươi tuổi chưa giải nghệ thì sao?"

Đại Bảo liên tục lắc đầu, không nhận ra đang nói chuyện qua điện thoại, Lưu Lộ căn bản không nhìn thấy động tác của anh: "Sẽ không, tối đa ba mươi anh sẽ rời khỏi đội tuyển rồi làm huấn luyện viên gì đó. Thời gian trong nghề của vận động viên điền kinh tương đối ngắn. Nếu em đồng ý, chúng ta có thể kết hôn trước mấy năm nhưng vẫn ở riêng, anh nghĩ không tới mấy năm chúng ta sẽ ở cùng một chỗ."

Lưu Lộ ở bên kia một lần lại im lặng.

Đại Bảo thấp giọng hỏi: "Nếu như em không đồng ý, chúng ta hãy….." Hai từ 'chia tay' kia đã tới miệng, nhưng anh không thể nào nói ra được.

Ai nói đàn ông không rơi lệ? Lúc này Đại Bảo xúc động muốn khóc

Lưu Lộ nghẹn ngào nói: "Anh hãy cho em suy nghĩ thật kỹ mấy ngày được không? Hiện tại lòng em rất rối loạn, em không biết trả lời anh như thế nào."

—

Sau khi cúp điện thoại, nước mắt Lưu Lộ rơi như mưa.

Thời gian và khoảng cách là kẻ thù lớn nhất của tình yêu, so với sự xuất hiện kẻ thứ ba nó còn đáng sợ hơn.

Ai dám bảo đảm khi thời gian đằng đẵng trôi qua, mình vẫn còn yêu người kia?

Ai có thể biết sự chờ đợi này đến cuối cùng có thể biến thành oán hận hay không?

Ai có thể chấp nhận việc hai người ở hai nơi?

Thế nhưng, làm sao cô có thể từ bỏ tình yêu dành cho người đàn ông này. Bỏ lỡ anh ấy, cô còn có thể yêu người khác không?

….

Chu Tiểu Vân nhìn thấy bộ dạng rầu rĩ không vui của Đại Bảo liền biết nhất định anh đã gọi điện cho Lưu Lộ nói về vấn đề phiền não ấy rồi, cô sợ Đại Bảo không vui nên không dám hỏi trực tiếp, quanh co lòng vòng hỏi thăm tâm trạng Đại Bảo.

Đại Bảo cố nặn ra một nụ cười so với khóc không tốt hơn bao nhiêu: "Cứ trực tiếp hỏi anh đi, anh chịu được. Tối hôm qua anh gọi điện thoại cho Lưu Lộ, anh nói với cô ấy, nếu bằng lòng thì chờ anh mấy năm, nếu không bọn anh sẽ chia tay."

Lưu Lộ là cô gái tốt nếu bị anh làm lỡ thanh xuân, chờ tuổi tác lớn hơn một chút không dễ tìm đối tượng nữa.

Chu Tiểu Vân khẩn trương hỏi: "Vậy Lưu Lộ nói như thế nào?"

Mấy giây đợi đáp án, Chu Tiểu Vân cảm giác tim mình vọt lên tận cổ họng.

Đại Bảo chậm rãi nói: "Cô ấy nói muốn suy nghĩ kỹ một chút."

Hoàn hảo, hoàn hảo, không cự tuyệt thẳng thừng, nói chung vẫn còn cơ hội. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm.

Mặc dù, không lạc quan cho lắm!

Nhưng mà vẫn có chút hi vọng. —

Bây giờ nên suy nghĩ kỹ một chút, ngẫm lại xem tương lai nên làm gì bây giờ…..

Chu Tiểu Vân thấy may mắn vì mình và Lý Thiên Vũ cùng sống tại thành phố N, không gặp phải phiền não như Đại Bảo và Lưu Lộ.

Đồng thời, cô cũng thầm hạ quyết tâm, sau này mặc kệ Lý Thiên Vũ tới chỗ nào làm, cô sẽ theo đến đó. Nếu ở lại thành phố N hai người sẽ cùng ở tại chỗ cũ. Nếu về thị trấn này cũng không sao, dù sao việc làm chỗ nào chẳng có. Cô ở đâu đều được cả.

Thấy Đại Bảo và Lưu Lộ rất có thể vì nguyên nhân khách quan mà chia tay, trong lòng Chu Tiểu Vân thương cảm không nói nên lời.

Hi vọng, họ sẽ có kết cục tốt.

Đại Bảo không gọi điện thoại cho Lưu Lộ, nói muốn để cô bình tĩnh tự suy nghĩ, anh quyết định đem quyền chủ động hoàn toàn giao cho Lưu Lộ.

Tất cả, đợi xem tâm ý của Lưu Lộ đi!

***

Sau khai giảng, Chu Tiểu Vân gọi điện thoại mấy lần cho Đại Bảo hỏi về tiến triển giữa hai người.

Đại Bảo nói cho cô biết Lưu Lộ vẫn chưa hề gọi lại.

Chu Tiểu Vân thật muốn thay Đại Bảo gọi điện thoại Lưu Lộ, nhưng ngẫm lại vẫn thấy không nên.

Tình cảm dù sao là chuyện của hai cá nhân, cô can thiệp vào quá nhiều chỉ sợ Lưu Lộ sẽ thấy phản cảm. Dù sao, cô cũng là em gái của Đại Bảo. Vào lúc này, dù có chuyện gì xảy ra thì cô vẫn đứng về phía anh trai.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân ngây ngốc cầm điện thoại, hỏi: "Sao thế, lại gọi điện thoại cho anh trai em à ?"

Chu Tiểu Vân thở dài nói: "Vâng, em muốn hỏi xem Lưu Lộ đã gọi điện thoại cho anh ấy chưa?"

Lý Thiên Vũ ngồi xuống cạnh Chu Tiểu Vân, kéo Chu Tiểu Vân ngồi lên trên đùi của mình: "Anh thấy, cậu mợ có ấn tượng rất tốt với anh trai em. Chỉ là…."

Chỉ là cuộc sống của Đại Bảo và Lưu Lộ là cả một vấn đề. Đại Bảo tất nhiên không thể từ bỏ sự nghiệp thể thao của mình, Lưu Lộ cũng không có khả năng rời cha mẹ đến thành phố N làm việc.

Chị Lưu Sương đã định cư ở tỉnh khác, kết hôn và sinh con từ lâu, Lưu Lộ nhất định phải để ở nhà làm bạn với cha mẹ.

Chẳng trách Đại Bảo cùng Lưu Lộ khó xử, đau khổ đến thế.

Lý Thiên Vũ không nói thì Chu Tiểu Vân cũng hiểu rõ: "Có ai nói không phải đâu, thời gian này tâm trạng anh trai em đặc biệt xuống dốc, Lưu Lộ vẫn không gọi điện thoại cho anh ấy, tâm tình tất nhiên không tốt." Càng đáng sợ hơn chính là Lưu Lộ không có tin tức gì, Đại Bảo sẽ đau khổ đến mức nào đây!

Nghĩ tới đây, trái tim Chu Tiểu Vân đau thắt lại.

Thoạt nhìn Đại Bảo là người có vẻ tùy tiện nhưng thật ra là một người đàn ông dễ mềm lòng cũng rất dễ bị tổn thương. Mất đi Lưu Lộ đối với Đại Bảo mà nói chính là tất cả đều kết thúc.

Chỉ mong kết cục mọi người không mong muốn không xuất hiện.

Lý Thiên Vũ rất hiểu em họ Lưu Lộ của mình: "Lưu Lộ chắc chắn đang mâu thuẫn trong lòng. Cứ kệ cho em ấy tỉnh táo tự suy ngẫm! Có lẽ ngày nào đó em ấy sẽ tự thông suốt không biết chừng."

Chu Tiểu Vân thở dài: "Chỉ hy vọng như thế!"

Lý Thiên Vũ lúc này thật lòng cảm khái: "Tiểu Vân, sau này chúng ta luôn ở cạnh nhau có được không. Mặc kệ tương lai thế nào, chúng ta đều ở cùng một chỗ. Nếu sau khi tốt nghiệp em muốn về quê nhà làm việc, anh sẽ quay trở lại cùng em."

Nhìn Đại Bảo cùng Lưu Lộ đều khốn khổ vì tình, Lý Thiên Vũ cảm thấy rất may mắn mình và Chu Tiểu Vân ở cùng một thành phố. Anh không khỏi nghĩ giống hệt Chu Tiểu Vân: Nếu sau này Tiểu Vân muốn về quê làm việc, anh thà rằng cùng nhau trở lại.

Chu Tiểu Vân nhìn về phía Lý Thiên Vũ, chắc là thần giao cách cảm! Hai người suy nghĩ giống hệt nhau.

Lý Thiên Vũ hôn Chu Tiểu Vân, lúc hơi thở hổn hển và môi lưỡi dây dưa quấn quýt, cảm nhận được rằng đó chính là tình yêu sâu đậm.

Để chúng ta yêu nhau càng thêm sâu đậm hơn nữa, để chúng ta luôn bình bình đạm đạm ở cạnh nhau.

Không cần thứ tình yêu kinh thiên động địa, không cần thứ tình yêu bốn bề sóng gió, không cần phải trải qua hết khảo nghiệm tình yêu này đến khảo nghiệm tình yêu khác, không cần bên thứ ba chen vào tình yêu của chúng ta.

Chỉ mong một góc nho nhỏ có thể chứa được hai người, khiến chúng ta có thể hạnh phúc tay trong tay dần dần già đi…

396. Chương 390: Gặp Mặt

Edit: Thu Phương Beta: Tiểu Lan Tưởng Tiêu Đan theo Dương Phàm về nhà đón năm mới, quan hệ của hai người chính thức xác định. Sau đó, nhân dịp sinh nhật cha Tưởng Tiêu Đan, Dương Phàm đặc biệt xin nghỉ để về cùng Tưởng Tiêu Đan.

Gặp cha mẹ hai bên, nhận được sự đồng ý của trưởng bối, hai người bây giờ thân mật tựa như một cá thể vậy.

Dương Phàm dứt khoát trả lại phòng mình đã thuê, trực tiếp tới ở với Tưởng Tiêu Đan. Nghiễm nhiên giống như một đôi vợ chồng son.

Buổi tối Chu Tiểu Vân thường xuyên quay về ký túc xá.

Tưởng Tiêu Đan thấy Chu Tiểu Vân cứ đến tối lại chạy tới trường học bên kia thì rất áy náy: "Tiểu Vân, cậu tới đó làm gì, ở lại đây ngủ đi!"

Chu Tiểu Vân cười ha ha: "Tớ không muốn quấy rầy cặp đôi mới tân hôn đâu!"

Sự thật là Chu Tiểu Vân bị hai kia quấy rầy mới đúng. Hai phòng ngay sát nhau, có thể cách âm tốt đến đâu chứ?

Mới đầu cô chỉ nghe động tĩnh loáng thoáng còn chưa hiểu ra, lúc sau mới chợt vỡ lẽ. Ách, cô nên tránh đi thì tốt hơn. Thanh niên nhiệt tình có thể hiểu được, chỉ có điều, cô bị kẹp ở giữa xác thực có chút lúng túng.

Vì thế, Chu Tiểu Vân ban ngày ở căn phòng thuê chung này viết tiểu thuyết, nấu cơm, trời vừa tối cơm nước xong liền về ký túc.

Lý Thiên Vũ không yên tâm nhìn cô chạy tới chạy lui, cứ đến tối lại tới đây, ăn cơm cùng nhau sau đó đưa Chu Tiểu Vân về trường học.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Đi bộ hơn mười phút đã đến, không cần mỗi ngày đưa em như thế đâu." Dọc đường đi đèn sáng trưng, hơn nữa đây là đường cái rộng rãi, rất an toàn.

Lý Thiên Vũ lại nói: "Khó lắm, nhỡ may gặp phải lưu manh có ý xấu thì sao?" Hơn nữa, đưa Chu Tiểu Vân trở về hai người thuận tiện tản bộ, rồi hẹn hò gì gì đó.

Chu Tiểu Vân đi cùng Lý Thiên Vũ, trong khoảng thời gian này, hai người chỉ ở buổi tối mới được ở cạnh nhau. Cuối tuần Lý Thiên Vũ phải tăng ca là chuyện thường, mặc dù tăng ca vẫn được nhận tiền đầy đủ, thế nhưng thời gian hai người ở bên nhau thực sự ít ỏi.

Hiện tại có nhiều thời gian ở bên nhau, cho dù mất công nhưng trong lòng cũng rất khoái trá.

Dương Phàm thấy Chu Tiểu Vân như vậy, rất cảm kích, ca ngợi cô trước mặt Tưởng Tiêu Đan, bị Tưởng Tiêu Đan hung hăng trừng mắt: "Anh còn không biết xấu hổ mà mở miệng nói, nếu không phải tại anh... sao Tiểu Vân phải vất vả buổi tối về ký túc xá chứ?"

Dương Phàm cười hì hì.

Đàn ông vào những lúc như thế này thì mặt dày không còn gì để nói: "Cùng lắm thì, không để Chu Tiểu Vân quay về ký túc nữa, tiền thuê nhà anh bỏ ra là được."

Tưởng Tiêu Đan không khách khí nói: "Đương nhiên, không chỉ tiền thuê nhà, còn có tiền thức ăn. Tối nào cũng đều là Tiểu Vân mua thức ăn, nấu cơm cho chúng ta, anh nhanh bỏ tiền đưa Tiểu Vân mua thức ăn."

Dương Phàm thấy Tưởng Tiêu Đan tính toán như vậy trợn trắng mắt. Trong lòng bạn gái thân ái rốt cuộc thiên vị người nào vậy?

Chu Tiểu Vân thấy hai người nửa đùa nửa thật đấu võ mồm, hé miệng cười.

Lý Thiên Vũ thấy Dương Phàm bị Tưởng Tiêu Đan bắt nạt triệt để thì cười trộm, hắc, như vậy mà đòi hơn anh à? Theo anh thấy, bảo đảm sau này Dương Phàm còn không bằng anh đâu.

Tưởng Tiêu Đan buột miệng nói về chuyện Phương Nam: "Tiểu Vân, gần đây cái tay Phương Nam còn gọi điện thoại cho cậu không?"

Chu Tiểu Vân liên tục nháy mắt ra hiệu cho cô ấy, đáng tiếc tới lúc Tưởng Tiêu Đan hiểu được lời đã thốt ra rồi.

Mặt Lý Thiên Vũ đen đi một nửa: "Tiểu Vân, Phương Nam gọi cho em lúc nào, sao anh không biết việc này?"

Chu Tiểu Vân giải thích: "Đã là chuyện của năm ngoái, anh ta có gọi em không nhận. Về sau anh ta không gọi nữa, thật đó, qua năm mới hai ba tháng rồi anh ta không gọi nữa." Xem chừng rốt cuộc biết khó mà lui.

Lý Thiên Vũ không cam lòng hỏi: "Lúc đó sao em không nói với anh, anh mà biết đã sớm đi tìm hắn tính sổ rồi."

Chu Tiểu Vân kìm chế nói: "Lúc đó ngày nào anh cũng tăng ca, em làm sao có cơ hội nói cho anh biết việc này?"

Lúc ấy ngay cả mặt mũi Lý Thiên Vũ cô cũng không thấy, nhìn Lý Thiên Vũ làm việc đã đủ bận rộn, sao còn nhẫn tâm nói chuyện này qua điện thoại để anh thêm phiền lòng chứ?

Lý Thiên Vũ luôn canh cánh trong lòng với việc thằng cha này luôn tán tỉnh Chu Tiểu Vân, trong lòng thề rằng nếu như nhìn thấy Phương Nam sẽ cho hắn biết tay.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm cũng may không nói cho Lý Thiên Vũ biết Phương Nam từng mang hoa tới trường tặng, nếu không Lý Thiên Vũ còn tức giận đến mức nào nữa!

Tưởng Tiêu Đan sau khi lỡ lời vô tình nhắc tới đề tài này, vội vã chuyển chủ đề.

Chu Tiểu Vân một lòng cho rằng Phương Nam rốt cuộc mai danh ẩn tích cho nên thả lỏng không ít.

Vì thế, khi cô lại nhận được điện thoại của anh ta, phản ứng đầu tiên chính là nhíu mày. Không thể nào, người này sao còn chưa từ bỏ ý định!

Hay là anh ta có chuyện gì quan trọng tìm cô? Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Tiểu Vân vẫn quyết định nghe máy.

"Phương tiên sinh, xin chào!" Chu Tiểu Vân khách khí chào một tiếng, cũng ám chỉ cho Phương Nam biết sự xa cách cua hai người.

Phương Nam ở bên kia cười nói: "Đã lâu không gặp, gần đây tốt không?"

Chu Tiểu Vân khách sáo với anh ta mấy câu, nghĩ thầm nếu anh không tới quấy rầy tôi, cuộc sống của tôi rất tốt.

Phương Nam lập tức nói đến chuyện chính, thì ra lượng tiêu thụ tiểu thuyết không tồi, chuẩn bị in thêm ấn bản mới.

Ý nghĩa chính là lại có một khoản tiền nạp vào tài khoản, Chu Tiểu Vân nghe xong không khỏi mỉm cười. Tờ tiền sáng bóng ai mà không thích? Hơn nữa, điều này cũng cho thấy tiểu thuyết rất được hoan nghênh! Thật sự là quá tốt.

Phương Nam nhân cơ hội đưa ra lời mời: "Chuyện tốt như vậy, mời tôi ăn bữa cơm không quá đáng chứ!"

Chu Tiểu Vân trợn mắt, thì ra tà tâm chưa hết!

Chu Tiểu Vân khụ khụ: "Ăn cơm đương nhiên không có vấn đề, chờ mấy ngày nữa bạn trai tôi rảnh rỗi, chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp, đến lúc đó mời anh cũng đưa bạn gái của anh tới, mọi người tụ tập một bữa." Cũng là một dạng từ chối khéo.

Phương Nam im lặng một hồi, anh ta đương nhiên muốn ám chỉ một bữa tối chỉ có hai người, không ngờ Chu Tiểu Vân lại ứng phó với mình hời hợt như thế.

Có điều, Phương Nam trải qua một thời gian dài tự hỏi, đã hiểu rõ một chuyện, trước đây thủ đoạn theo đuổi nhanh chóng là tặng hoa, mời ăn cơm chỉ dùng ứng phó với những cô gái bình thường, còn đối Chu Tiểu Vân mà nói không có bất cứ tác dụng gì, trái lại khiến cô rất phản cảm.

Phương Nam không định từ bỏ, nghĩ thầm nên đổi sang phương thức chậm rãi tiếp cận. Ngay từ đầu Phương Nam đã tràn đầy tự tin cho rằng chỉ cần mình biểu lộ thái độ theo đuổi, Chu Tiểu Vân nhất định sẽ bỏ bạn trai bây giờ mà chấp nhận anh ta.

Càng về sau cô không chịu nhận điện thoại của anh ta, Phương Nam mới ý thức được sai lầm của mình.

Vì thế, Phương Nam rút ra kinh nghiệm xương máu, cẩn thận xem xét lại mình trong mấy tháng qua, lúc này mới tiếp tục.

Việc Phương Nam đồng ý nằm ngoài dự liệu của Chu Tiểu Vân – đồng ý mang bạn gái đến buổi hẹn. Cô nghĩ thầm không thể tốt hơn.

Lý Thiên Vũ biết chuyện này liền khen Chu Tiểu Vân làm tốt: "Được, Tiểu Vân, cuối tuần này hai chúng ta sẽ mời Phương Nam ăn cơm. Anh cũng muốn nhìn xem tên Phương Nam này rốt cuộc có ý gì?"

Nếu tâm tư này nọ thu lại rồi thì thôi, nếu không phải đừng trách anh không khách khí.

Chu Tiểu Vân gật gật đầu: "Được, đến lúc đó hai chúng ta cùng đi."

Đã hẹn trước địa điểm với anh ta, một nhà hàng nổi tiếng xa hoa ngay trong thành phố, do chính Lý Thiên Vũ yêu cầu. Dù thế nào không thể kém về mặt này, không thể khiến Phương Nam coi thường.

Chu Tiểu Vân nhìn bộ dáng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ kia không khỏi buồn cười.

Đàn ông! Đây chính là đàn ông.

397. Chương 391: Tình Trường Như Chiến Trường

Đối với cuộc gặp mặt này, Lý Thiên Vũ còn coi trọng nó hơn cả Chu Tiểu Vân. Anh mặc bộ âu phục mới đi mua, còn thắt cà vạt.

Không thể không nói, chưa từng thấy Lý Thiên Vũ "chải chuốt" như thế, đúng là có vài phần dáng vẻ của thành phần tri thức tinh anh!

Một chữ, suất! Hai chữ, có hình!

Đàn ông mặc âu phục tạo cảm giác rất khác biệt, thoáng cái có thêm khí chất chín chắn.

Chu Tiểu Vân quan sát Lý Thiên Vũ hơn nửa ngày, có chút không thích ứng lắm với tạo hình mới của anh.

Hình như chàng trai hoạt bát sang sảng như ánh mặt trời trong chớp mắt biến thành người đàn ông trưởng thành!

Lý Thiên Vũ soi gương cực kì tự tin với diện mạo mới của mình, hừ, tên Phương Nam kia tự xưng chính mình có phong độ, dung mạo đúng không! Hôm nay anh sẽ cho anh ta nhìn xem cái gọi là quý ông đẹp trai.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân quang cố quan sát chính mình cười nói: "Làm sao vậy, bị anh mê hoặc đúng không!"

Chu Tiểu Vân làm hành động chà xát nổi da gà.

Lý Thiên Vũ giả vờ giả vịt hỏi: "Trên người em nổi da gà à? Đến đây, để anh kiểm tra một chút!" Nói xong, anh nở nụ cười dâm đãng vọt tới động thủ động cước.

Chu Tiểu Vân vừa cười vừa né tránh.

Lý Thiên Vũ tay dài chân dài, Chu Tiểu Vân đâu phải đối thủ của anh, chạy hai bước đã bị bắt gọn, bị hôn nồng nhiệt.

Chu Tiểu Vân nhiệt liệt đáp lại, làm cho Lý Thiên Vũ thiếu chút nữa quyết định đêm nay không ra ngoài, ở trên giường trong phòng này nghỉ ngơi một đêm.

Một lát sau, Lý Thiên Vũ không tình nguyện buông ra Chu Tiểu Vân: "Thời gian gần đến rồi, hai chúng ta đi chứ!"

Chu Tiểu Vân đuổi Lý Thiên Vũ ra ngoài: "Em muốn thay quần áo, anh ra phòng khách chờ em đi."

Lý Thiên Vũ dại gái cười nói: "Anh ở đây chờ là được, yên tâm, ta tuyệt đối không nhìn trộm." Anh sẽ quang minh chính đại nhìn, thực sự không nhìn trộm!

Bị Chu Tiểu Vân đánh bụp một cái bắt đi ra.

Trong phòng khách, Dương Phàm đang lên mạng, thấy Lý Thiên Vũ một thân mới tinh chải chuốt, đôi mắt sắp rớt ra ngoài.

"Oa, Thiên Vũ, hôm nay chải chuốt đẹp trai thế, không phải định chuẩn bị đi xem mắt chứ!"

Lý Thiên Vũ cười mắng: "Vào địa ngục đi, cậu mới đi xem mắt ấy. Tớ và Tiểu Vân cùng mời Phương Nam ăn cơm."

Dương Phàm bừng tỉnh đại ngộ: "À, té ra xông pha chiến trường a! Đúng là nên vũ trang đầy đủ."

Tục ngữ nói, tình trường như chiến trường đấy thôi! Không phải đánh tất cả tình địch trong sáng ngoài tối ngã đầy đất hay sao? Cả người mặc trang phục sáng chói và ắt không thể thiếu đạo cụ.

Dương Phàm gọi Lý Thiên Vũ đến gần, bàn luận xôn xao với anh. Thảo luận với anh nên nói đến đề tài gì để có thể bộc lộ ưu thế/sở trường của Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ nghe rất hứng thú. Giữa đàn ông với nhau đương nhiên không chỉ so vẻ bề ngoài, còn có lời nói cử chỉ, nếu muốn ở mọi phương diện đè đầu đối thủ cũng cần chú ý sách lược.

Lý Thiên Vũ rất đồng ý với đề nghị của Dương Phàm, phương diện xuất bản văn học ta không hiểu, có thể kéo sang vấn đề máy vi tính, phần mềm gì gì đó ta am hiểu! Hắc hắc!

Lý Thiên Vũ nhìn dáng vẻ Dương Phàm người đàn ông "Tính phúc"* thì rất đỏ mắt: "Dương Phàm, cậu và Tưởng Tiêu Đan đã tính tới lúc nào kết hôn chưa?"

(Khụ, tính phúc ở đây ám chỉ đời sống sinh hoạt vợ chồng hài hòa)

Dương Phàm nhún nhún vai: "Bọn tớ đâu có sốt ruột, dù sao hiện tại chỉ thiếu thủ tục thôi. Nhưng thật ra trong nhà thúc giục bọn tớ kết hôn. Có lẽ cùng lắm là sang năm!"

Lý Thiên Vũ hâm mộ vô cùng: "Ai, tớ không biết bao giờ được trông thấy ngày đó đây!" Nhìn Dương Phàm người ta thật tốt, đã song phi song tê với Tưởng Tiêu Đan, hắn đến bao giờ mới được cùng Chu Tiểu Vân có ngày này a!

Dương Phàm không hề thông cảm đối với Lý Thiên Vũ: "Ai bảo cậu quen Chu Tiểu Vân, không thể quá chiều chuộng nâng niu phụ nữ. Nếu cậu quyết làm tới thì xong chuyện từ lâu rồi." Chậc chậc, ai bảo với Chu Tiểu Vân Lý Thiên Vũ quá cẩn thận từng li từng tí.

Lý Thiên Vũ thấy Tưởng Tiêu Đan đang ở trong phòng bếp vẫn liên tục ngó về phía Dương Phàm, mà Dương Phàm đưa lưng về phía cô không hề biết.

Lý Thiên Vũ nhịn cười, nghiêm túc hỏi: "Vậy đại sư tình yêu hãy truyền thụ một chút kinh nghiệm cho tôi đi! Nói xem, khi đó làm thế nào ngài bắt gọn Tưởng Tiêu Đan?"

Lý Thiên Vũ ý xấu thầm nghĩ, Dương Phàm, cho cậu khoác lác đây, đến lúc đó xem cậu làm thế nào giải quyết.

Dương Phàm khó có được cơ hội ba hoa trước mặt Lý Thiên Vũ, đơn thuần khoe khoang bản lĩnh.

"Tớ ấy à, không giống cậu. Tớ nói thẳng với Tiêu Đan, đêm nay chúng ta đừng trở về. Ban đầu cô ấy cũng không chịu, nhưng tớ xị mặt xuống, cô ấy luống cuống ngay. Chẳng phải đồng ý với tớ hết? Tớ cho cậu biết a, đối với phụ nữ phải học theo tớ…"

Dương Phàm nói nước miếng bay tứ tung, không để ý đến Lý Thiên Vũ cười không có ý tốt cùng với bong người từ từ đến gần đằng sau.

"Đối với phụ nữ phải làm thế nào a?" Sau lưng, Tưởng Tiêu Đan "dịu dàng" hỏi.

Dương Phàm vừa nghe là biết không ổn, quay lại, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười: "Sao em ra phòng khách?"

Tưởng Tiêu Đan véo tai Dương Phàm: "Em đang muốn nghe thử xem, trong lòng anh định đối xử với em thế nào. Anh tiếp tục nói a!"

Dương Phàm "Ai u" hét thảm một tiếng: "Đau, em nhẹ một chút!" Thuận tiện Lý Thiên Vũ lườm hãm hại anh một cái, thằng nhóc này, biết rõ Tưởng Tiêu Đan đứng đằng sau, mà không ra hiệu bằng mắt ình. Quá không có nghĩa khí!

Lý Thiên Vũ cười đến mức đau bụng. Ha ha ha! Đáng đời! Cho cậu nói miệng không cố kí, báo ứng rồi đó!

Chu Tiểu Vân ở trong phòng thay quần áo đã thay xong, nghe được động tĩnh trong phòng khách càng lúc càng lớn, mở cửa ra hỏi: "Các cậu làm gì thế?"

Chu Tiểu Vân dịu dàng đi ra lập tức chiếm được sự ủng hộ của ba người.

Một cô gái thật xinh đẹp, đủ cả khí chất và khuôn mặt đẹp đang tuổi thanh xuân!

Chỉ thấy trên người Chu Tiểu Vân mặc chiếc áo lông dê màu vàng nhạt bó sát, phối với váy ngắn bằng nỉ màu đỏ sậm kẻ caro, chân đi đôi giày da xinh xắn, bên ngoài khoác áo nỉ dài màu tím, trên cổ còn thắt khăn quàng in hoa, trên tay cầm túi xách, đẹp ngây người!

Tưởng Tiêu Đan tha cho Dương Phàm, đi tới gần Chu Tiểu Vân, nhìn hồi lâu rồi tìm lược chải tóc cho cô.

Tưởng Tiêu Đan hài lòng nói: "Như vậy càng đẹp hơn!"

Tóc Chu Tiểu Vân quá dài, gội đầu và chải tóc đều rất phiền phức, lần trước Tưởng Tiêu Đan dẫn cô đến cửa hiệu cắt tóc, cắt đi một đoạn dài, và là thẳng.

Hiện tại xõa xuống vừa vặn đến lưng, tung bay động lòng người.

Lý Thiên Vũ nhìn chằm chằm, luyến tiếc dời mắt: "Thật đẹp! Tiểu Vân, anh không muốn đưa em đi chút nào."

Tại sao phải dẫn cô xinh đẹp như vậy cho Phương Nam kia thấy? Tốt nhất giấu trong nhà không cho ai biết, để một mình anh nhìn thôi.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Không phải tại anh ăn mặc trang trọng như vậy em mới mặc đẹp à, nếu không, đi bên cạnh khiến anh mất mặt thì sao?"

Lý Thiên Vũ cười ha ha kéo tay Chu Tiểu Vân: "Chúng ta xuất phát!"

Ra ngoài cửa vẫn còn nghe thấy tiếng Tưởng Tiêu Đan tiếp tục "Giáo huấn" Dương Phàm.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân nhìn nhau cười.

Xem ra, đánh là thân mắng là yêu những lời này không hề sai a!

Đừng thấy Tưởng Tiêu Đan hung dữ, thực ra có thể ra tay nặng hơn. Dương Phàm cũng cố ý phối hợp kêu ra sức như thế. Một loại tình thú của vợ chồng son ấy mà.

398. Chương 392: Đàn Ông So Sánh Với Nhau

Vì phối hợp với tạo hình sáng chói của hai người, Lý Thiên Vũ không đi xe đạp, mà giơ tay gọi taxi.

Nói đùa, quần áo thế này mà đạp xe đạp thật quá mất mặt! Còn không bị Phương Nam cười nhạo? Không được, nhất định phải ngồi xe ô tô. Tốn thêm mười mấy ngàn cũng đáng.

Tới cửa nhà hàng, Lý Thiên Vũ kéo tay Chu Tiểu Vân đi vào.

Giữa mỗi bàn có bình phong ngăn cách, xem như kín một nửa, bầu không khí rất tốt. Trong nhà hàng, nhạc nhẹ vang lên lãng đãng, làm cho người ta có cảm giác rất hưởng thụ. Đương nhiên, đồ ăn cũng đắt tiền thái quá.

Sau khi Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu thực đơn.

Lý Thiên Vũ đợi nhân viên phục vụ đi khuất, mới thấp giọng nói: "Chỗ này thật quá bày vẽ, một bữa cơm nuốt vào bụng nửa tháng sinh hoạt phí."

Chu Tiểu Vân bị chọc cười: "Còn không phải tại anh, ai bảo tìm nhà hàng cao cấp. Theo ý em, tùy tiện tìm một nhà là được, dù sao chẳng quen thân với Phương Nam, tốn nhiều tiền như vậy có đáng không!"

Lý Thiên Vũ hừ nhẹ một tiếng: "Anh chỉ không quen nhìn tên Phương Nam đó ra vẻ quý ông thành công, chẳng qua là tên làm thuê cao cấp, nhà xuất bản cũng không phải nhà hắn mở, có gì mà ra oai." Thỉnh người như thế ăn cơm đương nhiên không thể để hắn coi thường.

Chu Tiểu Vân trấn an vỗ vỗ mu bàn tay anh.

Được rồi, nên xem có món gì ngon không! Chờ bữa cơm này ăn xong, đuổi Phương Nam kia đi.

Chu Tiểu Vân ngại áo khoác ngồi xuống vướng víu, liền cởi áo ngoài, nhân viên phục vụ vội vã đi tới treo áo lên giá gần đó. Cô khen: "Phục vụ ở đây thật chu đáo."

Lý Thiên Vũ nói tiếp: "Đúng vậy, ở đây còn thu một khoản phí phục vụ nhất định mà! Sau này, anh kiếm được tiền nhất định sẽ dẫn em đến ăn."

Chu Tiểu Vân cười ha ha: "Đừng mà, chỗ đắt như vậy, vừa ăn vừa đau lòng, tới chỉ làm khổ mình."

Vợ chồng son vừa nói vừa xem thực đơn, có lạc thú khác.

Thời điểm Phương Nam dắt bạn gái đến nhìn thấy chính là cảnh tượng anh anh em em này.

Trong giây lát đó, trong lòng Phương Nam xẹt qua cảm giác gì?

Bản thân anh ta thật không muốn thừa nhận, nam tuấn nữ mỹ nhu tình mật ý trước mắt cực kì xứng đôi.

Hơn nữa, thằng nhóc choai choai anh ta luôn không xem vừa mắt đêm nay anh khí bức người, cả người toát lên chí tiến thủ. Đó là sức sống bồng bột mà đến tuổi anh ta chẳng còn.

Lý Thiên Vũ nho nhã lễ độ mời Phương Nam và bạn gái anh tangồi xuống. Mời hai quý cô gọi món.

Bạn gái Phương Nam dẫn đến liếc nhìn qua trang điểm rất tỉ mỉ, cũng là một cô gái xinh xắn. Thế nhưng, vừa so sánh với Chu Tiểu Vân trời sinh đoan trang, hiển nhiên không chỉ kém hơn một chút.

Lý Thiên Vũ như thay đổi thành người khác, thu hết cợt nhả và thờ ơ, mỗi lời nói cử chỉ đều tràn đầy vị của trí thức tinh anh. Làm Phương Nam mất mặt nhất chính là, bạn gái anh ta mang đến rõ ràng liên tục nhìn về phía Lý Thiên Vũ, hiển nhiên bị Lý Thiên Vũ thu hút.

Mặc dù cô gái này cũng chỉ là một trong đông đảo hồng nhan tri kỷ của Phương Nam tùy tiện kéo đến cho đủ số, không tính là bạn gái, thế nhưng vẫn làm Phương Nam mất mặt.

Chu Tiểu Vân nhìn thấy cảnh này, trong lòng tràn đầy tự hào.

Lý Thiên Vũ, cuối cùng anh đã trở thành một người đàn ông chân chính, có sức hút! Người đàn ông ấy hoàn toàn thuộc về của cô, toàn tâm toàn ý yêu cô, suy nghĩ này làm cho tâm trạng Chu Tiểu Vân đột nhiên dâng cao!

Chu Tiểu Vân vì phối hợp với phong thái phóng khoáng của Lý Thiên Vũ, nhịn đau gọi không ít món có hoa không quả —- ăn có ngon hay không không quan trọng, mấu chốt là rất có khí thế.

Lý Thiên Vũ chưa bao giờ tỉ mỉ quan sát người đàn ông lòng dạ khó lường ngồi đối diện với Chu Tiểu Vân.

Tuổi tác chí ít ba mươi trở lên! Quần áo mặc đều là hàng hiệu, trên cổ tay còn đeo đồng hồ quý giá, trên mặt có nụ cười giả tạo —- anh cho là vậy.

Lý Thiên Vũ cho Phương Nam 80 điểm.

Đừng hiểu lầm, tổng điểm là 200.

Bỏ qua mấy cái râu ria, kiểu đàn ông như Phương Nam ở trong mắt mấy nữ sinh mới ra trường hiển nhiên cực kì có sức hút. Công ăn việc làm đàng hoàng, lừa gạt mấy em gái nhỏ không thành vấn đề. Chẳng qua nếu muốn đánh chủ ý trên đầu Chu Tiểu Vân thì hắn ta nhầm to rồi.

Lý Thiên Vũ bất động thanh sắc trò chuyện vui vẻ với Phương Nam, cố tình không cho Phương Nam nói chuyện với Chu Tiểu Vân. Phương Nam khôn khéo cỡ nào, lập tức biết Lý Thiên Vũ đang có ý thị uy.

Giữa hai người đàn ông có sóng cuộn trào mãnh liệt, thể hiện ở việc uống rượu, đây chính là cách thức "chiến đấu " trực tiếp nhất.

Lý Thiên Vũ không hề do dự, cùng Phương Nam anh một ly tôi một ly uống rượu.

Chu Tiểu Vân lặng lẽ nói vào tai anh: "Uống ít thôi." Không phải sợ anh uống rượu say, quan trọng hơn rượu gọi ở nhà hàng, đắt tiền đòi mạng. Ở bên cạnh nhìn hai người đàn ông nâng cốc nốc cạn như uống nước, Chu Tiểu Vân rất xót ruột.

Lý Thiên Vũ không để ý gật gật đầu tỏ vẻ biết, thuận tiện nắm bàn tay Chu Tiểu Vân trong lòng bàn tay mình.

Bạn gái Phương Nam mang đến bị vắng vẻ, không cam lòng tỏ ra yếu thế cũng muốn uống rượu. Chu Tiểu Vân mỉm cười bồi cô gái gọi là "Lynda" kia uống một ly. Ở đại học từng bị huấn luyện không ít lần, tửu lượng Chu Tiểu Vân không tính rất cao, nhưng ứng phó trường hợp như vậy tự nhiên là dư dả.

Phương Nam thấy cảnh Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân thân thiết, trong mắt xẹt qua một tia đố kị.

Rốt cuộc là lòng chinh phục đang tác quái, hay anh ta thực sự động tâm với cô gái trong trẻo như nước kia? Giờ khắc này, Phương Nam không thể phân rõ.

Phương Nam chỉ biết đôi mắt mình nhìn Lý Thiên Vũ tràn đầy đố kị cùng không cam lòng.

Tên nhóc kia không phải là trẻ hơn mình một ít, quen Chu Tiểu Vân sớm hơn mình thôi sao?

Nếu người gặp Chu Tiểu Vân trước chính là mình…

Phương Nam giơ ly rượu: "Tiểu Vân, anh mời em một chén. Chúc tiểu thuyết của em tiêu thụ tốt, sau này không ngừng xuất bản thêm." Vậy tôi có thể lấy cớ việc công tiếp xúc nhiều hơn với em, Phương Nam yên lặng thì thầm trong lòng.

Chu Tiểu Vân mỉm cười nói: "Cảm ơn! Hi vọng lần sau anh gọi điện thoại cho tôi là để thông báo tin tốt lành." Ý tứ mịt mờ chính là, không nếu có việc tốt nhất đừng gọi cho cô nữa.

Trong mắt Phương Nam thoáng qua một tia buồn bã, cảm thấy rượu uống vào miệng có cảm giác cay đắng không cách nào hình dung.

Chu Tiểu Vân, em đang mượn cơ hội này từ chối tôi ư?

Vì sao, lúc này trái tim tôi khó chịu như thế, so với mấy tháng trước em không nhận điện thoại của tôi càng thêm đau đớn?

Có thể, thời điểm đó Phương Nam còn chưa ý thức được mình đã thật lòng thích Chu Tiểu Vân. Anh ta chỉ lấy thái độ thờ ơ lái xe cầm hoa đi tìm Chu Tiểu Vân, cho rằng lại là một cuộc tình chớp nhoáng chẳng khác các cuộc tình trước.

Khi anh ta phát hiện Chu Tiểu Vân không thích dáng vẻ mình, anh ta mới nhìn thẳng vào sự thật. Sau một thời gian ngắn điều chỉnh, Phương Nam lấy lý do hoàn mỹ lần thứ hai xuất hiện trước mặt Chu Tiểu Vân.

Phương Nam không biết mình có thực sự yêu Chu Tiểu Vân không, anh ta chỉ biết mình không muốn buông tay, anh còn muốn gặp cô gái nở nụ cười dịu dàng ấy…

Anh còn có cơ hội không?

Nhìn bàn tay Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân lồng vào nhau vô cùng thân thiết, lòng Phương Nam chìm dần xuống.

399. Chương 393: Trừng Phạt

Đêm đó, hai người đàn ông uống quá nhiều.

Chu Tiểu Vân tự nhiên không quản Phương Nam và bạn gái anh ta về bằng cách nào, đỡ Lý Thiên Vũ đã có men say gọi xe trở về phòng.

Phòng ký túc công ty phát cho Lý Thiên Vũ nghe nói cũng là hai người một phòng, Chu Tiểu Vân chưa từng đến.

Thôi nên đưa Lý Thiên Vũ về phòng của mình đi, với dáng vẻ say khướt của nah lúc này cũng không làm ra "Chuyện xấu" gì.

Chu Tiểu Vân liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, sắp 9h30, không biết Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm ngủ chưa.

Lý Thiên Vũ tựa nửa người vào Chu Tiểu Vân, cô không rút được tay ra lấy chìa khóa mở cửa. May mắn, Tưởng Tiêu Đan ở trong phòng nghe được tiếng động ra mở cửa cho cô.

Tưởng Tiêu Đan ngửi thấy mùi rượu trên người Lý Thiên Vũ bay tới, không khỏi líu lưỡi: "Trời ạ, cậu ấy uống bao nhiêu rượu vậy!" Mùi rượu nồng như vậy.

Chu Tiểu Vân than thở: "Đừng nói nữa, giống như nổi điên đấu rượu với Phương Nam, cuối cùng, Phương Nam cũng uống đến độ mất đầy sao."

Tưởng Tiêu Đan xì một tiếng bật cười, đây là chiến tranh giữa hai người đàn ông mà, Lý Thiên Vũ tự nhiên muốn chống đỡ đến cùng.

Dương Phàm qua đỡ Lý Thiên Vũ, Tưởng Tiêu Đan nhân cơ hội nói: "Đêm nay, em ngủ cùng giường với Tiểu Vân. Anh ngủ với Lý Thiên Vũ đi! Nhớ chăm sóc cậu ấy cho tốt!"

Dương Phàm cứng họng: "Không phải chứ!" Cả tối cô tức giận, còn chưa nguôi giận a! Giờ còn đuổi anh xuống giường.

Tưởng Tiêu Đan cười như không cười nói: "Anh không hài lòng a, nếu không, sau này mỗi tối em đều ngủ cùng Tiểu Vân…"

"Hài lòng hài lòng, anh cực kì hài lòng với cách sắp xếp của em." Hảo hán không ăn mệt trước mắt, Dương Phàm vội vàng gió chiều nào che chiều ấy. Hiện tại mới trừng phạt một đêm, vạn nhất chờ sau này trừng phạt kéo dài, chẳng phải cái được không bù nổi cái mất?

Sự thật bi thảm nói cho Dương Phàm, không thể nói lung tung. Nhất là không trong tình huống cho rằng bạn gái không nghe được là nói bậy nói bạ, sẽ gặp báo ứng! Ô ô ô…

Vẻ mặt Dương Phàm đau khổ lôi Lý Thiên Vũ lên giường, còn phải giúp anh cởi quần áo, bít tất. Mỗi đêm ôm bạn gái thân yêu ngủ thật hạnh phúc, thay đổi một tên đực rựa giống mình còn vui vẻ nỗi gì!

Chu Tiểu Vân thấy Tưởng Tiêu Đan thực sự ngủ cùng mình cười nói: "Cậu thật sự nổi giận với Dương Phàm à!"

Tưởng Tiêu Đan cười xinh đẹp: "Thỉnh thoảng cũng phải cho anh ấy một bài học, nếu không, sau này nói chuyện càng không chừng mực." Hừ, dám cả gan nói, đương nhiên cho anh ít màu sắc nhìn.

Chu Tiểu Vân vui vẻ khi nghĩ đến bộ dáng Dương Phàm kinh ngạc.

Ngẫm lại từ lần đầu tiên nhận thức Dương Phàm, cậu ta là kiểu phóng khoáng, miệng không cố kỵ, không biết bao nhiêu nữ sinh thích cậu ta. Mà cậu ta không hề động đậy, tuyệt không giống các nam sinh khác, chưa từng có dấu hiệu động dục. Hại bạn bè xung quanh đều cho rằng Dương Phàm chí ít 28, 29 tuổi mới hiểu được chuyện yêu đương.

Rõ ràng báo ứng a, cuối cùng cũng có ngày bị "gái" quản nghiêm.

Thật thống khoái! Ha ha ha!

Tưởng Tiêu Đan bị Chu Tiểu Vân cười có chút ngượng ngùng.

Hai người nói hăng say, nhất thời hồi lâu cũng không ngủ được, đơn giản tắt đèn nằm trên giường tâm sự.

Tưởng Tiêu Đan nghe Chu Tiểu Vân nói về bữa cơm tối hôm nay, không khỏi nở nụ cười: "Tiểu Vân, cậu nên cảm thấy kiêu ngạo. Ngoại trừ chàng trai Lý Thiên Vũ ưu tú, còn có một người đàn ông điều kiện tốt như vậy ái mộ cậu."

Chu Tiểu Vân xin miễn cho kẻ bất tài: "Quên đi, tớ không muốn đào hoa thế đâu."

Người yêu cô và cô cũng yêu chỉ có một, tuyệt không muốn có người thứ hai.

Kỳ quái, trong mắt cô Lý Thiên Vũ càng ngày càng tốt, những người khác cho dù tốt ở trong mắt Chu Tiểu Vân đều phải làm nền, có thể đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thôi!

Ngoài đời thường xuyên có những cô gái, sau khi tốt nghiệp vào xã hội không thể chờ đợi bỏ rơi ngay bạn trai yêu nhau thắm thiết, để đổi một người đàn ông có phòng, có xe, có tiền, thành thục.

Có mấy nữ sinh tình nguyện bắt đầu phấn đấu từ hai bàn tay trắng cùng với bạn trai!

Chu Tiểu Vân thực sự cảm thấy may mắn vì gặp Lý Thiên Vũ kiếp này.

Lý Thiên Vũ lười biếng, xuề xòa, vô trách nhiệm đã là chuyện cũ trước kia, không hề liên quan tới Lý Thiên Vũ của kiếp này chăm chỉ, cố gắng, có trách nhiệm.

Cảm ơn trời đất!

Chu Tiểu Vân rất thích cũng rất hưởng thụ hiện tại, cảm giác hai người cùng chia sẻ cố gắng phấn đấu vì cuộc sống tương lai.

Còn với người nào đó không liên quan, chỉ suốt ngày nghĩ đến chuyện yêu đương như Phương Nam? Nếu không phải vì nghiệp vụ xuất bản cần tiếp xúc, Chu Tiểu Vân chẳng muốn để ý đến anh ta. Mặt ngoài nhìn như tôn trọng nữ sinh, thực ra trong khung căn bản không coi nữ sinh ra gì.

À, lái xe ôm hoa thì cho rằng con gái sẽ không thể chờ được chạy ào vào ngực hắn sao? Thật ấu trĩ, thật buồn cười, trong loại kịch bản hạng ba may ra mới có tình tiết này xảy ra nhé.

Thật đáng tiếc cho gương mặt đó, giống thầy Phương Văn Siêu cô kính yêu nhất, nhưng tính cách kém quá xa!

Sáng hôm sau Lý Thiên Vũ bị tiếng Chu Tiểu Vân gõ cửa đánh thức: "Lý Thiên Vũ, rời giường, nếu không dậy anh sẽ đi làm muộn, tiền thưởng chuyên cần tháng này không có đâu!"

Đang ngủ mơ mơ màng màng, Lý Thiên Vũ nghe nói mất tiền chuyên cần lập tức tỉnh, nhanh chóng bật dậy, mặc quần áo, vệ sinh cá nhân.

Chu Tiểu Vân chuẩn bị đồ điểm tâm, Lý Thiên Vũ vừa thấy có trứng chần và cháo dưa muối thì tinh thần tỉnh táo. Một hơi ăn hết hai trứng chần, uống ba bát cháo mới dừng.

Dương Phàm ngáp đi ra, vừa ăn vừa trước mặt oán giận Tưởng Tiêu Đan: "Tối hôm qua ngủ cùng thằng nhóc này, anh bị nó nháo cả đêm ngủ không ngon. Một hồi ngáy, một hồi nói lời say, đáng giận nhất là ôm anh mà kêu 'Tiểu Vân', làm anh nổi da gà một lớp dày."

Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan cười nghiêng ngả.

Lý Thiên Vũ lườm Dương Phàm: "Sao cậu không nói luôn việc cậu gác chân lên người tớ, tay để lên ngực tớ hả?"

Thêm cả cái này, Chu Tiểu Vân cười chảy nước mắt.

Tưởng Tiêu Đan vừa cười vừa chột dạ. Tật xấu lúc ngủ buổi tối của Dương Phàm bị nói ra. Đúng là làm cho người ta có chút không tự nhiên, mặc dù ở đây đều là bạn bè thân thiết…

Chờ Lý Thiên Vũ ăn sáng xong thì cảm thấy không đúng: "Hôm nay là thứ bảy, anh không cần đi làm mà!"

Chu Tiểu Vân cười ha ha nói: "Không gọi như vậy anh dậy nổi chắc? Ăn nhanh lên, ăn xong hôm nay chúng ta ra ngoài chơi một ngày."

Vừa nhắc tới đi chơi Lý Thiên Vũ và Dương Phàm nào có chuyện không tán thành?

***

Sau đêm đó, Phương Nam xác thực ít gọi điện đến hẳn, học thông minh hơn, không dùng đến dáng vẻ quấn lấy như trước kia, mỗi lần đều là nói hai câu rồi cúp điện thoại, không nói một chữ đến việc theo đuổi làm cho Chu Tiểu Vân không biết chấm dứt hẳn thế nào.

Nếu ngẫu nhiên mời ăn cơm cũng rất thức thời mời cả hai người cùng đi. Không biết trong hồ lô anh ta bán thuốc gì.

Chu Tiểu Vân lười đi đoán tâm tư Phương Nam, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng đổi cách thức tiếp cận như bạn bình thường sẽ khiến cô động tâm. Đó là chuyện không có khả năng!

Lý Thiên Vũ rất không vừa mắt với kẻ nhìn chằm chằm bạn gái mình, không biết làm sao bộ dáng Phương Nam tạm thời an phận thủ thường không có bất kỳ hành động không đúng mực, lại làm anh không nói nên lời.

Anh dặn Chu Tiểu Vân không nên một mình tiếp xúc nhiều với Phương Nam, cô gật gật đầu đồng ý.

400. Chương 394: Lưu Lộ Tới

Đợt nghỉ dài ngày mùng một tháng năm sắp đến.

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan về thăm ông bà, thảo nào cậu được cha mẹ Tưởng Tiêu Đan thích đến thế!

Lý Thiên Vũ khó có dịp được mấy ngày nghỉ, định bụng mua ít đồ về thăm nhà. Chu Tiểu Vân cũng có ý định đó. Hai người lần này xem như có chung suy nghĩ.

Lý Thiên Vũ bị kích động mua rất nhiều đồ vật lấy lòng, đang chuẩn bị đi mua vé xe, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Lưu Lộ.

Ở trong điện thoại, Lưu Lộ nói với Lý Thiên Vũ muốn đến thành phố N chơi mấy ngày.

Lý Thiên Vũ hơi chần chừ: "Anh vốn chuẩn bị mấy ngày nữa về nhà, nếu em đến anh không về nữa! Đến lúc đó, em mang quà anh mua về nhé."

Lưu Lộ cười đồng ý, nói là lúc ấy Lý Thiên Vũ đến nhà ga đón cô.

Phản ứng đầu tiên của Lý Thiên Vũ chính là gọi điện thoại cho Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân kinh ngạc nói: "Cái gì, Lưu Lộ muốn đến đây chơi mấy ngày?" Sao trước đó không hề có chút thông tin dự báo nào!

Không biết Đại Bảo có biết chuyện này không, hay là nói, thực ra Lưu Lộ đến tìm anh ấy…

Nghĩ tới đây, Chu Tiểu Vân hận không thể lập tức gọi điện thoại cho Đại Bảo. Từ sau Tết, Lưu Lộ chưa liên lạc với Đại Bảo, tinh thần anh ấy không tốt, lúc huấn luyện biểu hiện không tốt, bị huấn luyện viên phê bình mấy lần.

Chu Tiểu Vân hễ rãnh sẽ lo lắng cho chuyện của Đại Bảo và Lưu Lộ. Không biết sau này hai người sẽ như thế nào. Bây giờ, Lưu Lộ đến thành phố N, bất kể tới làm gì, vẫn nên báo cho anh ấy biết việc này.

Chu Tiểu Vân đã quyết định, chuẩn bị gọi điện thoại cho Đại Bảo, nhưng ban ngày gần như anh ấy toàn tắt máy, không gọi được. Đành để đến tối rồi gọi.

Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm vừa đi, có ngay phòng trống, vừa vặn thu thập qua là có thể để Lưu Lộ ở mấy ngày. Chu Tiểu Vân bận trong bận ngoài, bắt đầu tổng vệ sinh, quét dọn phòng sạch sẽ.

Sau khi Lý Thiên Vũ đến cũng giúp, nhưng phần lớn đã dọn xong nên không giúp được gì nhiều.

Lý Thiên Vũ đề nghị: "Thấy em bận hơn nửa ngày, chắc chắn đã mệt mỏi, anh đưa em ra ngoài ăn nhé! Đừng nấu cơm nữa."

Chu Tiểu Vân vui vẻ gật đầu.

Hai người đi ăn tối trước, sau đó đi dạo công viên.

Lúc này Chu Tiểu Vân chợt nhớ ra mình quên mất không gọi điện cho Đại Bảo, vội vã bấm điện thoại.

Đại Bảo nhận điện thoại cực kì hưng phấn nói cho cô tin tức tốt: "Tiểu Vân, nói cho em biết tin tức đặc biệt, Lưu Lộ sắp tới đây."

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, chợt cười nói: "Anh, em đang định gọi báo cho anh biết việc này! Lưu Lộ gọi cho anh lúc nào?"

Trong giọng nói Đại Bảo tràn đầy sự vui sướng: "Cô ấy gửi tin nhắn cho anh, anh mở máy nên đọc được. Cô ấy nói tranh thủ mùng một tháng năm nghỉ dài hạn muốn đến chơi mấy ngày. Đội bọn anh cũng được nghỉ, cuối cùng anh đã có thời gian ở bên Lưu Lộ."

Chu Tiểu Vân vừa nghe giọng điệu Đại Bảo liền biết tâm trạng anh ấy cực kì tốt, cô dò hỏi: "Anh, Lưu Lộ ngoài nói cho anh cô ấy sắp đến, có nói chuyện gì khác không?"

Đại Bảo đáp: "Không có, nói là gặp sẽ nói chuyện với anh." Sau khi nhận được tin, anh cực kì cao hứng, không để ý điều gì khác.

Gần ba tháng không có tin tức của cô, hai người cũng ko hề gọi điện thoại. Khi Đại Bảo đột nhiên biết Lưu Lộ đến tìm mình, hưng phấn đến độ ko biết nên phản ứng thế nào.

Chu Tiểu Vân không chắc chắn lần này Lưu Lộ tới sẽ nói gì với Đại Bảo, nhưng, giờ anh ấy đang vui vẻ, đừng nói nhiều khỏi mất hứng.

Sáng hôm sau, Đại Bảo đến chỗ Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân thấy tinh thần anh tỏa sáng, rất vui vì anh: "Anh, hình như hôm nay anh rất chú ý ăn mặc, thật đẹp trai." Chắc chắn lý do vì Lưu Lộ sắp tới! Ha ha!

Câu nói của cô càng khiến tâm trạng Đại Bảo bay cao: "Thật à?" Bình thường anh toàn mặc quần áo thể thao, hôm nay mặc quần áo mới trước đây mua nhưng chưa có cơ hội mặc, nhìn càng bảnh trai.

Đại Bảo nghĩ qua mấy tiếng nữa được gặp Lưu Lộ, tâm tình cực tốt.

Mấy tháng qua, chờ đợi trong lo sợ bất an thật sự là nỗi dằn vặt lớn nhất với anh, ngoài miệng bảo đã tính đến tình huống xấu nhất, nhưng đợi ngày này qua ngày khác chưa có điện thoại của cô, tâm trạng anh càng ngày càng bực bội, bất an.

Không phải Đại Bảo chưa từng nghĩ theo hướng lạc quan: Lưu Lộ đến chắc sẽ là tin tốt, dù sao, nếu không định tiếp tục yêu nhau, chỉ cần gọi điện thoại nói cho anh biết hoặc nhắn một tin là xong, không cần thiết đi đến tận đây.

Chẳng lẽ, lần này Lưu Lộ tới vì giáp mặt chia tay với mình… Phi phi phi, miệng quạ đen, nhổ ra nhổ ra.

Nhất định là tin tốt, Đại Bảo cố gắng an ủi bản thân.

Chu Tiểu Vân nói với Đại Bảo: "Em không biết Lưu Lộ định ở đây mấy ngày, dù sao em dọn phòng của Tưởng Tiêu Đan cho cô ấy ở. Anh, anh xem trưa nay ra hàng ăn tổ chức tiệc đón gió* cho Lưu Lộ, hay ăn cơm ở nhà?"

(Tiệc mời khách từ phương xa đến dùng cơm)

Đại Bảo không cần phải nghĩ ngợi trả lời: "Ra hàng, anh chi." Tiết kiệm lại khiến em gái bận rộn đi mua thức ăn, nấu cơm.

Chu Tiểu Vân cười.

Một lát sau, Lý Thiên Vũ đến. Ba người cùng tới nhà ga, đứng ngoài chờ Lưu Lộ.

Thời gian chờ đợi dường như luôn chậm chạp trôi qua, Đại Bảo sốt ruột, liếc nhìn đồng hồ đeo tay suốt. Anh cảm thấy kim phút chạy như rùa bò.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ buồn cười khi thấy dáng vẻ anh thầm lo lắng.

Cuối cùng đã thấy Lưu Lộ.

Đại Bảo nhìn Lưu Lộ khoác túi tiến lại gần, trong mắt lập tức lóe lên tia sáng vui sướng, chạy tới rất nhanh.

Lý Thiên Vũ nói thầm với Chu Tiểu Vân: "Anh trai em không hổ là kiện tướng chạy nước rút, tốc độ này khéo nhanh bằng ô tô mini ấy chứ."

Chu Tiểu Vân nghe Lý Thiên Vũ đùa giỡn không khỏi bật cười, ko sai, trông tốc độ Đại Bảo chạy nước rút một trăm mét kìa, chậc chậc, đẹp trai quá đi.

Đại Bảo không để ý dòng người đi qua đi lại, kéo Lưu Lộ vào trong lồng ngực, ôm cô thật chặt. Viền mắt Lưu Lộ ươn ướt, vươn tay ghì chặt sau lưng anh. Giữa hai người ko cần tới ngôn ngữ! Trái tim những người yêu nhau lúc này như tương thông, ko cần gì hơn nữa!

Lưu Lộ đã dùng hành động của cô ấy, thông báo sự lựa chọn của cô.

Chu Tiểu Vân thấy một màn như vậy, trong lòng rất cảm động, cảm thấy hình như có gì đó trong mắt chảy ra.

Lý Thiên Vũ dùng ngón tay lau cho cô giọt nước mắt kia: "Em thật là, hai người bọn họ trùng phùng sau xa cách, xúc động thì thôi, em khóc cái gì."

Chu Tiểu Vân lườm anh một cái: "Em tự nguyện!" Người cảm động một chút không được à? Con gái mà, hay khóc vì cảm động.

Lý Thiên Vũ giơ tay đầu hàng: "Được được được, tùy ngươi. Lần sau anh nhất định sẽ nhớ mang giấy ăn theo người, để em sử dụng mọi lúc mọi nơi."

Đại Bảo và Lưu Lộ ôm nhau nửa ngày, cuối cùng lưu luyến buông tay. Chăm chú nhìn Lưu Lộ nửa ngày, anh ko thể kìm lòng nói: "Lưu Lộ, em gầy đi."

Lưu Lộ sờ mặt Đại Bảo, nói: "Anh cũng vậy."

Trong mắt hai người chỉ có đối phương.

401. Chương 395: Đi Dạo Bách Hóa

Lý Thiên Vũ kéo Chu Tiểu Vân lại gần, ho nhẹ một tiếng cắt ngang hai người: "Em thấy, nên chọn chỗ khác ôn chuyện!"

Bên ngoài nhà ga ồn ào đông đúc, thực sự không thích hợp để tâm sự.

Đại Bảo "Ừ" một tiếng, cầm túi của Lưu Lộ đeo lên vai, kéo cô đi. Trong mắt anh không còn ai khác.

Đối với việc mình tự động rớt xuống làm phông nền, Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đều mỉm cười. Trong mắt người yêu chỉ có đối phương, lúc này, người khác đều là dư thừa! Có thể lý giải!

Bốn người chọn một nhà hàng, gọi đồ.

Tâm trạng Đại Bảo rất tốt, liên tục gắp thức ăn vào bát Lưu Lộ. Chỉ chốc lát sau, bát cô đã chất cao như núi. Lý Thiên Vũ cũng học theo, liều mạng gắp vào bát Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân hỏi Lưu Lộ: "Lưu Lộ, cậu có thể ở mấy ngày? Mình đã chuẩn bị phòng cho cậu."

Lưu Lộ cười nói: "Dù sao được nghỉ bảy ngày, ngày cuối cùng tớ mới về." Đại Bảo hô to vạn tuế.

Bầu không khí nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Sau khi ăn xong, Chu Tiểu Vân dẫn Lưu Lộ đến phòng trọ, đưa chìa khóa cho cô, dặn cô yên tâm ở đây.

Sau đó, cô quay sang nói với Đại Bảo: "Anh, không phải anh bảo bọn anh cũng được nghỉ à? Buổi tối, về đội ngủ thì ko tiện, phòng của em để lại cho anh."

Ngoài miệng Đại Bảo hỏi: "Vậy em thì sao?" Tay đã nhanh chóng giật lấy chìa khóa.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Em về trường, ở phòng ký túc là được."

Sáng tạo cơ hội cho Đại Bảo và Lưu Lộ gần gũi hơn, chưa biết chừng mấy ngày nữa sẽ... Hắc hắc, Đại Bảo, hi vọng anh nắm chặt cơ hội tốt này.

Với hành vi thức thời của em gái, Đại Bảo cảm kích đến độ phục sát đất.

Mặt Lưu Lộ đỏ bừng, nhưng không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Lý Thiên Vũ chớp mắt, đẩy Chu Tiểu Vân, ám chỉ hai người nên tránh đi.

Chu Tiểu Vân cũng cảm thấy dưới tình huống này, mình và Lý Thiên Vũ chính là bóng đèn phát sáng, cười nói: "Anh, mấy ngày tới Lưu Lộ giao cho anh chăm sóc nhé, anh phải đưa cô ấy đi chơi thật nhiều. Em và Lý Thiên Vũ đi hẹn hò đây." Nói xong, hai người rời đi.

Lý Thiên Vũ nói với Chu Tiểu Vân: "Kế tiếp chúng ta đi đâu?"

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một lúc rồi: "Đưa em đi dạo phố nhé, em định mua một bộ quần áo mới, sau đó mua cả cho anh."

Tất nhiên Lý Thiên Vũ đồng ý.

Hai người đi đến trung tâm thành phố N, dạo một vòng bách hóa. Chu Tiểu Vân líu lưỡi vì giá niêm yết bên trên: "Đắt quá!" Cái áo sơ mi bình thường mà toàn hơn một trăm, hơn hai trăm, càng ko thiếu quần áo mấy ngàn đồng.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Đồ trong bách hóa đương nhiên đắt rồi, ưng cái gì anh mua cho em. Đừng tiếc tiền!"

Đi cả buổi, Chu Tiểu Vân nhìn trúng một cái áo nam, giục Lý Thiên Vũ đi thay. Sau khi anh đi ra, mắt cô sáng ngời.

Quả nhiên "người đẹp vì lụa", Lý Thiên Vũ vốn cao to anh tuấn, mặc áo măng tô càng đẹp trai hơn.

Chu Tiểu Vân ko nói hai lời, mua.

Lý Thiên Vũ liếc giá, có chút tiếc: "Tiểu Vân, anh thấy tốt hơn đừng mua cho anh quần áo đắt thế. Lần trước anh vừa mua bộ âu phục, chưa mặc được mấy lần!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Lúc còn trẻ, đẹp trai, đương nhiên phải chú ý ăn mặc chứ, đi đâu em cũng được nở mày nở mặt." Khi nói đùa, nhân viên phục vụ đã cất áo vào túi.

Lý Thiên Vũ nghe Chu Tiểu Vân nói, trong lòng ngọt ngào.

Hằng tháng, ngoài sinh hoạt phí tối thiểu và tiền gửi về nhà, số còn lại anh đều gửi ở chỗ cô. Vì thế, anh bị Dương Phàm cười nhiều lần nhưng vẫn làm theo ý mình.

Bình thường muốn mua đồ tương đối đắt, anh thường ko nỡ bỏ tiền, thế nhưng nếu mua quần áo cho Chu Tiểu Vân lại khác, khác biệt rõ ràng.

Lý Thiên Vũ nhìn trúng một chiếc áo sơ mi bằng lụa, đưa cho cô xem.

Chu Tiểu Vân nhìn, ừm, con mắt anh ấy khá tốt. Chiếc áo trắng giản dị, trang nhã là kiểu cô thích nhất, thử một chút, đều luyến tiếc cởi ra.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu: "Thưa cô, cô mặc cái áo này cực kì đẹp, nhìn người cực kì có khí chất. Tôi gói lại cho cô nhé! Giá ko đắt, chỉ 380!"

Ba trăm tám mươi? Một cái áo sơ mi như vậy?

Chu Tiểu Vân nhíu mày, đang muốn nói đã bị Lý Thiên Vũ cản: "Được rồi, cô đi lấy hóa đơn đi!"

Chu Tiểu Vân nhỏ giọng nói: "Quá mắc!"

Lý Thiên Vũ cười hì hì: "Chỉ cần em thích, đắt đến mấy anh cũng mua cho em." Sau đó anh cầm hóa đơn nhân viên đưa, đi trả tiền.

Một lúc sau, Lý Thiên Vũ lại làm chủ mua cho cô một cái váy ngắn và một đôi giày.

Hai người vừa đi vừa ngắm, đi một nửa, từ một túi trong tay biến thành bốn, năm cái.

Chu Tiểu Vân tính toán: "Hôm nay tiêu quá nhiều tiền, sau này nên ít đến đây thôi." Nếu thường xuyên đi dạo quanh bách hóa, chắc chắn sẽ phá sản.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân cẩn thận, tiết kiệm, trong lòng rất thương. Anh thầm hạ quyết tâm sau này nhất định phải biểu hiện thật tốt ở công ty, tranh thủ sớm ngày thăng chức tăng lương, để cô ko cần quá bận tâm chuyện tiền nong.

Để cuộc sống người phụ nữ mình yêu càng sung túc, đây là mục tiêu hàng đầu của Lý Thiên Vũ. Là một người đàn ông, anh tự nhận đó là trách nhiệm của mình.

Lý Thiên Vũ không tự chủ được, ý nói ra nghĩ trong lòng: "Tiểu Vân, chung quy sẽ có một ngày, anh cho em một cuộc sống tốt đẹp, em muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn mua cái gì thì mua cái đó."

Chu Tiểu Vân dí dỏm nghiêng đầu: "Nhưng mà, em đã cảm thấy cuộc sống như hiện tại rất tốt rồi!"

Đối với cuộc sống hiện nay, cô đã thấy quá đủ. Cố gắng phấn đấu tới tương lai cùng người đàn ông mình yêu, đây là cuộc sống hạnh phúc biết nhường nào!

Trong lòng Lý Thiên Vũ, sự cảm động và thỏa mãn êm đềm chảy xuôi, có một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh, cuộc đời này còn cần gì nữa?

Tay Lý Thiên Vũ đặt trên vai cô. Chu Tiểu Vân thuận thế tựa đầu vào vai anh.

Giữa con đường phồn hoa huyên náo, giây phút này, xung quanh tựa hồ không còn tồn tại. Chỉ có hai người thân mật dựa sát vào nhau. Người qua đường không khỏi liên tục ngoái nhìn đôi tình nhân này.

Lý Thiên Vũ không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, hạnh phúc viên mãn đã bao phủ lấy anh.

Chu Tiểu Vân cũng không nhìn bốn phía, trong mắt cô chỉ có Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ nói thầm vào tai Chu Tiểu Vân: "Nếu không phải đang ở giữa đường, anh đã hôn em."

Mặt Chu Tiểu Vân ửng đỏ, tròn mắt lườm anh. Lý Thiên Vũ bị ánh mắt nửa yêu kiều nửa giận dữ làm cho tâm hồn nhộn nhạo, vội vàng hôn một cái lên mặt cô.

Thật vất vả đợi đến trời tối.

Lý Thiên Vũ đưa Chu Tiểu Vân về ký túc xá. Lúc này bạn cùng phòng Mạnh Tích đã về nhà nghỉ lễ, trong phòng ko còn người khác.

Tới mười giờ, Lý Thiên Vũ mới đi. Lúc gần đi, anh than thở: "Tiểu Vân, anh thực sự ko đợi nổi nữa, bao lâu nữa chúng ta mới kết hôn, sau đó đường đường chính chính ở cùng một chỗ, trong cái ổ nhỏ chỉ có hai ta. Mỗi ngày ở cạnh nhau, qua hai năm, sẽ sinh một đứa con gái đáng yêu."

Chu Tiểu Vân bị thu hút bởi viễn cảnh tốt đẹp Lý Thiên Vũ vẽ ra, nghĩ thầm kiếp này em và anh đều khác với kiếp trước, càng thấu hiểu cách yêu bản thân, yêu đối phương. Đến lúc đó, nhất định chúng ta sẽ sống hạnh phúc…

402. Chương 396: Đính Hôn

Chu Tiểu Vân không nhẫn tâm, quấy rầy Đại Bảo và Lưu Lộ, dứt khoát hằng ngày lắc lư bên ngoài với Lý Thiên Vũ.

Qua mấy ngày, đợt nghỉ sắp kết thúc, Đại Bảo mới gọi điện sang, bảo là phải về đội. Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ cùng nhau tới phòng trọ, mua thức ăn làm cơm, chuẩn bị tiễn hai người.

Lưu Lộ cũng muốn theo vào bếp phụ giúp, Chu Tiểu Vân nhớ lại trước đây cô ấy vụng về, không khỏi nở nụ cười.

Lưu Lộ vừa nhìn đã biết Chu Tiểu Vân lại nghĩ tới trước đây tình cảnh mình xào khoai tây, nghĩ đến đĩa khoai tây xào đó Đại Bảo một mình ăn hết, cô cũng cười: "Khi đó, mình xào khoai tây khó ăn muốn chết, không biết tại sao anh cậu vẫn ăn hết cả đĩa."

Chu Tiểu Vân trêu chọc nói: "Mình đoán, dù cậu có để muối trong mâm, anh tớ vẫn ăn, còn khen ăn ngon nữa." Ý không ở trong lời! Từ hồi đó, Đại Bảo đã có ý với Lưu Lộ.

Nét mặt Lưu Lộ tỏa sáng, trong thần thái có sự quyến rũ không nói nên lời.

Chu Tiểu Vân cố nén lòng hiếu kỳ hỏi thăm tiến triển của hai người. Chẳng qua, nhìn tư thế và động tác thân mật của họ, hẳn là đã có đột phá. Trông Đại Bảo tinh thần mười phần, rất giống mèo ăn được cá. Chậc chậc!

Chu Tiểu Vân quan tâm hỏi: "Lưu Lộ, cậu nghĩ thật kĩ chưa? Anh mình ở trong đội điền kinh, một năm tổng số ngày nghỉ không quá một tháng, chỉ có sau khi tham gia cuộc thi quan trọng hoặc nghỉ lễ mới được thả thêm mấy ngày. Thời gian cậu ở cạnh anh ấy, nhất định không quá nhiều."

Lưu Lộ rất cảm động khi Chu Tiểu Vân suy nghĩ vì mình, cô chậm rãi nói: "Tiểu Vân, mình bình tĩnh suy nghĩ mấy tháng. Mình từng nghĩ tới buông tay, tìm một bạn trai ở cùng huyện. Không nói dối cậu, trong trường có người theo đuổi mình. Điều kiện gia đình cũng rất tốt, nếu tớ ở bên anh ta, cuộc sống cũng không tệ. Nhưng thực lòng mình không thể xóa đi hình bóng anh ấy. mình vừa nghỉ đến việc không có anh ấy, trái tim đã đau đớn, mình không có cách nào rời bỏ anh ấy. Nói thật, mình cũng không biết tại sao mình yêu anh ấy. Trước khi đến đây, mình đã nói rõ ràng với ba mẹ, nói rõ tâm ý của mình."

Chu Tiểu Vân hiếu kỳ truy vấn: "Thế ba mẹ cậu có đồng ý với quyết định của cậu không?"

Vẻ mặt Lưu Lộ rất bình tĩnh: "Ba mẹ rất tôn trọng sự lựa chọn của mình. Dù sao, điều kiện mọi mặt của anh ấy đều rất tốt, là một người đàn ông ưu tú. Mình nghĩ, anh ấy sẽ không thể để mình đợi quá lâu! Mấy năm nữa thôi, năm nay anh ấy đã hai mươi lăm tuổi, tối đa đến ba mươi tuổi chung quy sẽ có ngày xuất ngũ. Mình sẽ chờ anh ấy!"

Chu Tiểu Vân thật sự kính nể với sự nghiêm túc Lưu Lộ, người như cô ấy mới hiểu thế nào là tình yêu chân chính!

Yêu, không chỉ có đòi hỏi, không chỉ có hưởng thụ.

Yêu, là dành nhiều thời gian để học cách trả giá, học được chờ đợi, học được bao dung. Chỉ đến khi thấu hiểu, những người yêu nhau mới thu hoạch trái tình ngọt ngào!

Lưu Lộ chợt cười: "Tiểu Vân, thật ra ba mẹ rất vui mừng khi tớ và anh cậu ở bên nhau."

Chu Tiểu Vân kinh ngạc hỏi: "Tại sao sao?" Hình như không cha mẹ nào tình nguyện để con gái chịu khổ!

Lưu Lộ cười nói: "Bởi vì nếu thế mình vẫn được sống với ba mẹ thêm mấy năm. Chị mình trổ cành bén rễ ở ngoài rất ít khi về thăm, ba mình thường nói phải để mình ở nhà thêm mấy năm, muộn một chút mới kết hôn, Giờ ông đã được như ý."

Trong phòng bếp Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ vừa trò chuyện vừa bận việc, một lúc sau, Đại Bảo và Lý Thiên Vũ thò đầu vào ngó. Chu Tiểu Vân sai Lý Thiên Vũ dọn bàn, anh trai bê thức ăn.

Sau khi bốn người ăn uống no nê, Đại Bảo và Lưu Lộ lưu luyến chia tay, sau đó quay về đội huấn luyện.

Lưu Lộ ở thêm hai ngày mới đi, lúc gần đi cô mang theo quà Lý Thiên Vũ mua.

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan cũng trở về, cuộc sống lại quay về quỹ đạo vốn có.

Quan hệ Đại Bảo và Lưu Lộ chính thức định xuống, Đại Bảo đặc biệt gọi điện thoại về nhà báo một tiếng.

Triệu Ngọc Trân sớm nghe chồng kể về chuyện của hai người, vẫn lo lắng cô con dâu tốt này liệu có bay mất không, vừa nghe Đại Bảo nói Lưu Lộ đồng ý chờ mình, bà rất hài lòng. Qua đầu dây điện thoại, bà nói một tràng dài: "Đại Bảo à, con có định đính hôn với Lưu Lộ trước không, đâu thể để con bé không danh không phận chờ con như thế! Hoặc là, cứ sống chung trước khi kết hôn. Sinh một thằng cu kháu khỉnh để mẹ bế..."

Đại Bảo vừa nghe vừa cười toe toét: "Mẹ, giờ nói cái này sớm quá. Để con bàn với Lưu Lộ rồi báo sau."

Đính hôn trước dường như là một quyết định không tệ. Đương nhiên, nếu Lưu Lộ đồng ý kết hôn trong năm nay thì càng tốt hơn!

Tháng bảy, Đại Bảo đặc biệt xin nghỉ về nhà, đính hôn với Lưu Lộ. Hai người đã là vợ chồng mới cưới. Phụ huynh hai bên đều chứng kiến.

Trong mắt dân quê, đã định thân tức là thành con dâu nhà mình, chỉ thiếu thủ tục thôi.

Triệu Ngọc Trân đưa cho Lưu Lộ một hồng bao rất to, nghe Lưu Lộ gọi "Mẹ", bà vui đến mức mắt híp thành đường chỉ.

Tất nhiên Chu Tiểu Vân sẽ về tham gia sự kiện trọng đại này, Lý Thiên Vũ bận việc không xin nghỉ được, chỉ có thể trông mong nhìn cô về nhà.

Lý Thiên Vũ nhiều lần dặn dò Chu Tiểu Vân sớm quay lại, Chu Tiểu Vân ngoài miệng đồng ý, trong lòng lại nghĩ lần này về nhà cần phải ở chơi lâu một chút.

Đại Bảo đã xin nghỉ mấy ngày, sau đó không được về nữa.

Chu Quốc Cường thương con gái không tiện dùng máy vi tính, nói với Chu Tiểu Vân: "Con thêm một cái để ở nhà đi, tiền này ba chi." Chu Tiểu Vân mừng rỡ, ba vẫn tốt nhất!

Cô và Tiểu Bảo dạo một vòng trong thị trấn, mua máy tính, kéo dây mạng là có thể lên mạng ở nhà. Để tiện sử dụng, máy tính đặt trong phòng ngủ Chu Tiểu Vân.

Cô còn mua thêm camera đặt cạnh máy, lúc onl nói chuyện với Lý Thiên Vũ cũng tiện hơn!

Nhị Nha phải học bù ở trường, ít về, trong nhà chỉ có hai người Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo.

Chu Tiểu Vân nhàn nhã ở nhà, vui quên trời quên đất, quyết định đến khai giảng mới quay lại thành phố N.

Lý Thiên Vũ mỗi ngày gọi điện thoại đến: "Tiểu Vân, em nhanh quay lại đi! Một mình anh ở đây rất nhàm chán! Anh rất nhớ em!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Em quyết định khai giảng mới đi, cho anh ở một mình!"

Lý Thiên Vũ kêu thảm một tiếng: "Không thể nào!" Quá tàn nhẫn.

Hai người đùa giỡn trong điện thoại, Tiểu Bảo ở bên cạnh buồn nôn không chịu nổi, thầm nghĩ nên chạy đi chỗ khác thôi.

Triệu Ngọc Trân hơi ngờ ngợ chuyện Chu Tiểu Vân có bạn trai, nhắc tới trước mặt Chu Quốc Cường: "Có phải Đại Nha nhà mình có bạn trai rồi không, con bé cứ gọi điện thoại, nhắn tin suốt."

Chu Quốc Cường cười vợ lo lắng quá: "Các con đã lớn, chuyện này em quản làm gì, cứ như Đại Bảo ấy, không phải vẫn tìm được vợ hiền sao? Em nên tin tưởng con gái, nếu như con bé có bạn trai, chắc chắn là một chàng trai không tồi. Sau này đến lúc tự nhiên con bé sẽ dẫn về nhà ra mắt, em đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa!"

Triệu Ngọc Trân ngẫm lại cũng đúng, không nói thêm gì nữa.

Chu Tiểu Vân đúng là có cha mẹ tốt, suy nghĩ tiến bộ!

403. Chương 397: Chu Tiểu Hà Có Con Gái

Chu Tiểu Hà về nhà ngoại, bế cả con gái mới sinh hơn ba tháng về theo.

Chu Tiểu Vân vừa thấy baby nhỏ xíu má tròn vo thì thích vô cùng, hễ rảnh là chạy sang nhà bác cả chơi với bé.

Chu Tiểu Hà từ lúc sinh con luôn ở nhà nghỉ ngơi, sắp khai giảng bắt đầu lo chuyện chăm bé. Mẹ chồng của cô đau ốm quanh năm, không thể nhờ chăm con! Nhưng mắt thấy sắp phải đi làm, dù sao cũng phải có người chăm bé hộ mình chứ! Nghĩ tới nghĩ lui, cô đành phải trở về xin cha mẹ giúp đỡ.

Thẩm Hoa Phượng mạnh miệng mềm lòng vừa thấy bé con, lòng lập tức mềm nhũn: "Cứ nói luôn trước, mẹ chăm con bé hộ con, sau này con đừng trách mẹ nuôi không tốt."

Chu Tiểu Hà vui vẻ ôm chầm lấy mẹ. Thẩm Hoa Phượng cười mắng yêu con gái, thực ra trong lòng bà cũng rất vui. Người đã đến tuổi nay, chăm con chăm cháu là chuyện hoan hỉ nhiều người thích nhất!

Thẩm Hoa Phượng nhìn cháu gái của mình, đúng là càng ngắm càng thích, càng xem càng cảm thấy đáng yêu. Bà thường lải nhải với Chu Tiểu Vân bé con giống Chu Tiểu Hà hồi bé cỡ nào.

Chu Tiểu Vân tỉ mỉ quan sát nửa ngày, cảm thấy đứa nhỏ lớn lên rất đẹp đáng yêu, đích xác có vài phần giống Chu Tiểu Hà!

Lúc rảnh rỗi Triệu Ngọc Trân cũng sang chơi, ngắm bé con mà thích vô cùng. Trong lòng bà thầm than thở, không biết bao giờ mình mới có cháu trai cháu gái.

Thẩm Hoa Phượng lảm nhảm với Triệu Ngọc Trân về chuyện lập gia đình: "Đại Bảo nhà em tính bao giờ kết hôn với Lưu Lộ, chị thấy Lưu Lộ là cô gái rất tốt. Người lớn lên xinh đẹp, từng học đại học, lại sống trên thị trấn. Em có con dâu như thế, không biết bao nhiều nhìn mà đỏ mắt đâu!"

Lời này Triệu Ngọc Trân thích nghe: "Ai nói không phải, em cũng muốn Đại Bảo và Lưu Lộ kết hôn sớm một chút. Nhưng vừa đính hôn không lâu, dù thế nào cũng phải đợi đến cuối năm em mới dám không biết xấu hổ giục hai đứa. Đằng nào không thể đợi Đại Bảo giải ngũ mới kết hôn nhỉ, thế thì phải chờ bao nhiêu năm a! Hay là kết hôn trước rồi tính."

Triệu Ngọc Trân tính toán, nghĩ thầm đến lúc đó sẽ trực tiếp tìm cha mẹ Lưu Lộ để bàn việc này.

Hai người Chu Tiểu Vân cùng Chu Tiểu Hà ngồi bên cạnh trò chuyện với nhau.

Chu Tiểu Hà vui vẻ nói: "Mấy ngày nay chị về nhà thật thoải mái, bé con có mẹ chăm giúp, chị không cần nhúng tay vào, thật hạnh phúc."

Sau khi kết hôn, Phan Phong đối xử với cô rất tốt, nhưng đã làm dâu người ta đương nhiên không thể như con gái trong nhà, Chu Tiểu Hà đã học được cách làm việc nhà.

Nghe Chu Tiểu Hà nói về việc nhà rõ ràng có đạo lý, Chu Tiểu Vân bật cười. Từ nhỏ đến lớn vẫn lười biếng, chị ấy kết hôn đã thay đổi hẳn, không thể tưởng tượng nổi cảnh Chu Tiểu Hà nấu cơm, giặt giũ quần áo!

Đây là chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa chưa lấy chồng và đã lấy chồng. Ở nhà, dù lớn hơn nữa vẫn là con gái bảo bối của cha mẹ, quang minh chính đại cơm đến há mồm, quần áo đến thì vươn tay. Nhưng đã kết hôn, đã là con dâu nhà người, phải học làm hết.

Nhất là Chu Tiểu Hà, mẹ chồng của cô quanh năm có bệnh, gần như không động đến việc nhà. Chu Tiểu Hà sau khi lấy chồng đúng là ăn không ít vị đắng.

May mắn Phan Phong là một người đàn ông tốt biết săn sóc, thường giúp đỡ Chu Tiểu Hà làm việc nhà, khiến cô đỡ vất vả hơn.

Chu Tiểu Vân nói chuyện với chị họ, cảm khái sự thay đổi cực lớn trên người chị ấy. Từ trước đến nay rất thích trang điểm, hiện tại Chu Tiểu Hà mộc mạc hơn, không giống trước kia hay đi mua quần áo, dạo phố. Theo lời chị ấy, là để dành tiền mua nhà trong thị trấn.

Haha, không giống lời Chu Tiểu Hà sẽ nói ra được. Hôn nhân thật sự có thể làm ột cô gái nhanh chóng trưởng thành!

Chu Tiểu Vân ở nhà nhàn rỗi, gọi điện thoại rủ Ngô Mai qua đây chơi.

Ngô Mai ở trong điện thoại cười nói: "Đại tỷ à, em phải đi làm, ai giống chị còn đang thảnh thơi nghỉ hè a!"

Cuối cùng cô hẹn mấy ngày nữa có thời gian rảnh đến tìm Chu Tiểu Vân.

Hai người gặp mặt tất nhiên vô cùng thân thiết.

Ngô Mai đã có bạn trai, nghe nói là một bác sĩ trong bệnh viện.

Chu Tiểu Vân trêu ghẹo nói: "Tiểu Mai, lúc nào cậu dẫn bạn trai đến cho tớ xem mặt nhé!"

Ngô Mai cười hì hì nói: "Thế chừng nào cậu cũng dẫn vị kia về ra mắt tớ đây!"

Hai cô gái cười hihi haha, lớn lên cùng nhau từ nhỏ lại là chị em họ, tình cảm tự nhiên bất đồng. Cho dù thời gian dài không gặp vẫn thân thiết.

Ngô Mai vừa nghe Chu Tiểu Hà mang theo bé con về nhà, lập tức thích thú kéo Chu Tiểu Vân sang chơi.

Nhìn cục cưng trắng trắng nộn nộn, Ngô Mai thích lắm, ôm trong tay mãi không buông. Bị Chu Tiểu Hà pha trò: "Thích đứa nhỏ thì nhanh kết hôn đi, sau này tự mình sinh một đứa."

Ngô Mai tuyệt không xấu hổ nói: "Sắp rồi, chờ em kết hôn, nhất định em cũng muốn sinh một bé gái đáng yêu. Con gái tri kỷ, hơn hẳn con trai."

Chu Tiểu Hà cười nói: "Trưởng bối không nghĩ như vậy đâu, các bà đều thích cháu trai."

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa người già và người trẻ tuổi. Thanh niên đều cảm thấy nam nữ đều được, có người thậm chí cảm thấy con gái càng tri kỷ hơn, thế nhưng người lớn tuổi thích con trai hơn để nối dõi tông đường.

Chu Tiểu Vân không tự chủ được nói: "Sau này em cũng muốn sinh con gái." Tốt nhất có thể làm cho Nữu Nữu của cô trở về…

Chu Tiểu Hà cảm thấy hứng thú truy hỏi: "Tiểu Vân, bạn trai em là ai, kể cho chị nghe một chút."

Ngô Mai chỉ biết Chu Tiểu Vân có bạn trai, nhưng chàng trai đó tên là gì như thế nào thì không biết, lúc này cũng hiếu kỳ quay đầu sang.

Chu Tiểu Vân hời hợt nói hai câu.

Ngô Mai tròn mắt: "Không thể nào, Tiểu Vân, bạn trai hiện tại của cậu là Lý Thiên Vũ? Chính là Lý Thiên Vũ hồi tiểu học cùng lớp với chúng ta á?"

Lúc này Chu Tiểu Vân mới nhớ ra Ngô Mai và Lý Thiên Vũ cũng từng học với nhau hai năm.

Ngô Mai khoa trương nói: "Hồi tiểu học thời gian đã nhìn ra Lý Thiên Vũ thích cậu, không ngờ hai người thực sự thành một đôi, oa, đây là duyên phận trong truyền thuyết sao?"

Chu Tiểu Vân bị giọng điệu khoa trương của Ngô Mai chọc cười, cô ấy nói to quá.

Chu Tiểu Hà say sưa nghe Ngô Mai kể lại chuyện cũ của Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân hồi tiểu học. Chu Tiểu Vân vừa nghe vừa cười, lúc này cũng hồi tưởng lại chuyện trước kia, cảm thấy rất có ý tứ.

Coi như cô biến tướng ngược Lý Thiên Vũ nhiều năm!

Anh vẫn thích cô, cô không để ý tới anh, thẳng đến lên đại học…

Không biết sao, nghe Ngô Mai kể, Chu Tiểu Vân bỗng nhiên cực kì nhớ Lý Thiên Vũ.

Không biết lúc này anh đang làm gì? Có nhớ cô không?

Nhắc tới cũng khéo, di động vang lên tiếng nhạc tính tang, có tin ngắn.

Chu Tiểu Vân mở ra đọc, không ngoài dự đoán là tin ngắn của Lý Thiên Vũ.

"Tương tư quá khổ, chờ mong em về!"

Ngô Mai reo lên: "Quỷ hẹp hòi, cho xem tí thì sao!"

Chu Tiểu Vân cười.

Người yêu nhắn tin cho người khác nhìn thật xấu hổ a! Nếu bị Ngô Mai nhìn thấy còn không bị cô ấy cười trêu, huống chi bên cạnh còn có Chu Tiểu Hà.

Ngô Mai ở nhà Chu Tiểu Vân chơi một ngày mới về.

Thời gian khai giảng đã tới, Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo sắp xếp hành lý quay lại thành phố N.

404. Chương 398: Tin Vui Của Dương Phàm Và Tưởng Tiêu Đan

Lý Thiên Vũ ở công ty biểu hiện tốt, được tăng tiền lương và được thăng chức làm tổ trưởng.

Anh hưng phấn đem tin tức tốt này báo cho Chu Tiểu Vân, bảo phải chúc mừng một bữa.

Dương Phàm kiên quyết yêu cầu liên hoan, Lý Thiên Vũ vốn tính bốn người làm một bữa, nhưng mở miệng vẫn đấu võ mồm với Dương Phàm mấy câu.

Tưởng Tiêu Đan cùng Chu Tiểu Vân không thèm để ý tới hai người đàn ông tranh cãi ấu trĩ, đó là một phương thức biểu đạt tình cảm giữa hai người! Ha ha!

Lý Thiên Vũ chọn một cửa hàng lẩu, vừa rẻ thực tế ăn ngon, lại có bầu không khí náo nhiệt, đông người mà thường thích đến chỗ này ăn.

Dương Phàm và Lý Thiên Vũ đấu rượu.

Tưởng Tiêu Đan thấy tâm ngứa: "Tiểu Vân, hai ta cũng uống bia đi!"

Chu Tiểu Vân vui vẻ đồng ý, hai cô gái chạm cốc hào sảng không thua đám đàn ông bên cạnh.

Dương Phàm đắc ý tuyên bố: "Ở đây, tớ muốn tuyên bố một tin tốt lành. Tớ và Tiêu Đan định cuối năm nay kết hôn."

Cái gì?

Lý Thiên Vũ phản ứng đầu tiên, đấm Dương Phàm một cái: "Cậu được đấy, thằng nhóc này, vẫn gạt bọn tớ. Chuyện tốt này sao đến bây giờ mới nói, phạt một chai."

Dương Phàm ngoan ngoãn nhận phạt, uống một chai bia mới giải thích: "Cậu đừng đổ oan cho tớ, chuyện này không phải tớ và Tiêu Đan quyết định. Chủ yếu là cha mẹ trong nhà đều giục hai đứa kết hôn. Bởi vì bình thường bận rộn xin nghỉ không dễ. Vì thế chọn ngày vào cuối năm. Tớ và Tiêu Đan còn định để sang năm mới tổ chức."

Chu Tiểu Vân thật lòng nói: "Tiêu Đan, chúc mừng cậu và Dương Phàm." Tình yêu tu thành chính quả là chuyện khiến người ta vui mừng!

Tưởng Tiêu Đan hơi xấu hổ, trên mặt có sự thỏa mãn khó nói nên lời.

Dương Phàm cười nói: "Đến lúc đó hai người các cậu nhất định phải tới, dù sao kết hôn bên nhà nội không tính quá xa!"

Lý Thiên Vũ vỗ ngực: "Dù ở Bắc Kinh tớ cũng phải đi, hai chúng ta là anh em tốt! Cậu kết hôn sao tớ có thể không đi? Thật hâm mộ cậu, Dương Phàm!"

Đây chính là lời thật lòng của Lý Thiên Vũ, mắt thấy này đôi Dương Phàm – Tưởng Tiêu Đan đã nở hoa kết quả, mình và Chu Tiểu Vân còn không biết đợi đến bao giờ, Lý Thiên Vũ ghen tị.

Dương Phàm chớp mắt với Lý Thiên Vũ: "Cậu cũng cố gắng lên." Hai người lại uống rượu.

Chu Tiểu Vân quan tâm hỏi Tưởng Tiêu Đan: "Cậu và Dương Phàm tính sau này thế nào, là thuê nhà hay mua nhà." Nếu chuẩn bị kết hôn, chỗ ở là điểm không thể thiếu. Bất kể là thuê hay mua cũng phải có một mái ấm nhỏ, không thể chen chúc trong phòng trọ nhỏ với cô.

Tưởng Tiêu Đan nói: "Có lẽ cứ thuê nhà trước! Chờ thêm hai năm kinh tế bọn tớ ổn định sẽ xin "tài trợ" của gia đình để mua nhà."

Chu Tiểu Vân thở dài nói: "Xem ra tớ phải nhanh chóng chuyển đi, để phòng cho hai người." Không thể kẹp vợ chồng son.

Tưởng Tiêu Đan liên tục xua tay: "Đừng, phòng đó bọn tớ để lại cho cậu! Tớ chuẩn bị cùng Dương Phàm đi tìm chỗ khác, chọn một căn hộ rộng hơn một chút. Hơn nữa, máy vi tính cậu mua còn ở phòng khách, tớ đâu thể chiếm đồ yêu thích của cậu."

Chu Tiểu Vân đoán Tưởng Tiêu Đan suy nghĩ đến sau này có con nên cần căn hộ rộng hơn.

Tiếp theo, Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm hễ rảnh là đi tìm nhà. Đã chọn được một cái thích hợp, ưu điểm là, tương đối gần công ty. Hai người chọn ngày lành chuyển vào.

Trong phòng bỗng nhiên chỉ còn một mình Chu Tiểu Vân một người, cô cảm thấy hơi cô đơn.

Lý Thiên Vũ đường hoàng mượn cớ chuyển vào: "Em xem một mình ở cũng trả bằng ấy tiền thuê nhà, chi bằng để hai người ở. Hơn nữa, hai chúng ta mỗi ngày nấu cơm chung ăn chung giảm bớt tiền gas tiền thức ăn. Em còn có cả lái xe và vệ sĩ riêng…"

Chu Tiểu Vân ra dấu bảo Lý Thiên Vũ câm miệng: "Anh muốn vào ở thì cứ tới đi, đừng nói nhiều như vậy." Cô không phản đối nha!

Lý Thiên Vũ hài lòng nhảy thật cao, yeah! Cô nam quả nữ sống chung, củi khô lửa bốc, chẳng phải đốt là bốc ngùn ngụt? Có nhiều cơ hội tốt a!

Anh nghĩ đến đây thì cực kì vui vẻ. Không ngờ anh đến ở, Chu Tiểu Vân lại không chịu trở về, thường ngủ trong ký túc xá.

Lý Thiên Vũ ủy khuất hỏi: "Tiểu Vân, sao em nhẫn tâm để một mình anh phòng đơn gối chiếc. Anh xin thề sẽ không vượt qua lôi trì nửa bước."

Chu Tiểu Vân hiếm khi đùa: "Chủ yếu là em sợ mình không khống chế được, nửa đêm hóa thân làm nữ sói đột nhập phòng anh."

Lý Thiên Vũ lập tức giấu đầu lòi đuôi: "Nhiệt liệt hoan nghênh!"

Chu Tiểu Vân cười ha ha.

Nghĩ hay nhỉ, cứ chờ đi!

Đến cuối tuần, bốn người vẫn tụ tập ăn cơm chung.

Tưởng Tiêu Đan thập phần tưởng niệm tay nghề Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, từ lúc tớ và Dương Phàm chuyển ra ngoài ở, thường xuyên nấu mì ăn liền. Tớ rất hoài niệm đồ ăn ngon cậu làm!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Hai cậu đâu thể ăn mì ăn liền mãi, dù sao cũng phải nấu cơm chứ!"

Tưởng Tiêu Đan thở dài nói: "Trời không cho tớ năng khiếu vào bếp, còn không ngon bằng Dương Phàm nấu!"

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ lập tức nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác xưa, nhìn không ra a, còn có thể khả năng này. Lợi hại!

Đuôi Dương Phàm sắp vểnh lên tận trời, bị Chu Tiểu Vân thử thách: "Được, hôm nay phải cho chúng tớ nếm thử tay nghề của siêu đầu bếp Dương Phàm."

Dương Phàm vẻ mặt đau khổ vào bếp, không quen nhìn Lý Thiên Vũ ở bên cạnh cười trộm, mượn cớ cần phụ bếp kéo Lý Thiên Vũ vào.

Giờ đến phiên Lý Thiên Vũ vẻ mặt đau khổ.

Số đàn ông biết nấu ăn không nhiều, tối thiểu Lý Thiên Vũ không biết.

Chờ Dương Phàm và anh bận rộn nửa ngày mới mang thức ăn ra, Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan bật cười.

Nhìn không đẹp cũng không sao a!

Lại nếm thử, vẫn nuốt được —— có thể ăn là được!

Tưởng Tiêu Đan còn khen không dứt miệng: "Dương Phàm, anh nấu ngon lắm, em rất thích." Khen đến độ Dương Phàm vui tươi hớn hở, nói thẳng sau này cơm nước trong nhà do anh làm.

Tưởng Tiêu Đan lén nháy mắt với Chu Tiểu Vân, cô bật cười, hóa ra Tiêu Đan còn am hiểu chiêu này a! Lợi hại! Dỗ Dương Phàm đầu óc choáng váng vui vẻ nấu cơm, đáng giá học tập.

Lý Thiên Vũ không nể mặt nói: "Kém xa Tiểu Vân nấu." Anh thật hạnh phúc, mỗi ngày Tiểu Vân đều nấu cho anh ăn. Ha ha!

Dương Phàm trợn trắng mắt lườm Lý Thiên Vũ: "Cậu mà nấu, trình độ chưa bằng một nửa tớ."

Lý Thiên Vũ cợt nhả nói: "Tớ không am hiểu cái này, Tiểu Vân nấu ăn ngon nhất, cần gì tớ học nấu nướng."

Chu Tiểu Vân thình lình chen một câu: "Em lập tức đi tìm bạn trăm năm, yêu cầu chính là đàn ông nhất định phải biết nấu ăn."

Dương Phàm cười ha ha, Tưởng Tiêu Đan nhìn vẻ mặt Lý Thiên Vũ kinh ngạc cũng bật cười.

Lý Thiên Vũ giả vờ giả vịt thở dài: "Được được được, anh lập tức đi ghi danh lớp nấu ăn là được chứ gì!"

Cười cười nói nói, cư nhiên ăn sạch món Dương Phàm làm.

405. Chương 399: Cô Gái Nào Nghe Điện Thoại

Chu Tiểu Vân tham gia hội thảo do trường tổ chức.

Lần trước tổ chức hội nghị kiểu này ở tỉnh này, cô đã không tham gia, nghĩ lại thấy rất xin lỗi sự tín nhiệm của Cố Cầm, lần này do trường tổ chức, đương nhiên là nghĩa bất dung từ* làm cu li miễn phí. Chủ yếu là đi theo Cố Cầm giúp sửa sang tài liệu và phát giấy tờ.

(Nghĩa bất dung từ: không thể chối từ, không thể thoái thác)

Mạnh Tích và Chu Tiểu Vân đều đảm nhiệm chức "Trợ lý", hai người theo sau Cố Cầm.

Cố Cầm rất thành thạo việc xã giao với thầy này chuyên gia kia, Mạnh Tích cực kì hâm mộ: "Ngày nào đó nếu tớ làm được như giáo sư, tớ đã thấy đủ!"

Chu Tiểu Vân cười cười: "Cậu cứ cố gắng hết sức mình, sẽ có một ngày như thế." Nhìn Mạnh Tích cố gắngô, Chu Tiểu Vân không khỏi tự xấu hổ vì bản thân.

Cô vẫn cho rằng mình cũng là một người có chút nghiêm túc, hóa ra nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, so với Mạnh Tích bản thân chỉ có thể dùng từ không làm việc đàng hoàng để hình dung ——

Bởi vì đại bộ phận tinh lực đều dùng ở việc viết tiểu thuyết mạng!

Sau khi kết thúc hội thảo, Chu Tiểu Vân mệt mỏi, ngồi phịch trên ghế bất động. Mà vẫn có chàng trai tự nhận là rất đẹp trai muốn xin số điện thoại.

Chu Tiểu Vân ngó, là trường ngoài, cũng là theo chân giáo viên hướng dẫn.

Chu Tiểu Vân uyển chuyển từ chối: "Không được, tôi không dùng điện thoại." Thực ra di động ngay trong túi quần.

Chàng trai kia không tin: "Giờ còn có người không dùng điện thoại à, không phải bạn gạt tôi chứ!"

Đúng là lừa anh, anh trai à, cầu xin anh tỉnh táo được không. Con gái đã nói thế, anh nên lễ phép nói tiếng "hẹn gặp lại" chứ? Cần gì hỏi tận cùng?

Trùng hợp quá, lúc này di động đột nhiên vang lên.

Ngay trước mặt chàng trai này, Chu Tiểu Vân nhận điện thoại: "Uây, Lý Thiên Vũ à? Sao giờ anh mới gọi điện cho em…"

Đầu kia Lý Thiên Vũ vừa nghe là biết tình hình, phối hợp nói hai câu.

Chu Tiểu Vân dùng khóe mắt thoáng liếc, chàng trai kia mặt đỏ bừng bỏ đi.

Chu Tiểu Vân thở phào nhẹ nhõm.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Có phải lại có thằng nào quấy rầy em không?" Nếu không, cô sẽ không nói bằng giọng đó. Nói thật, nghe Chu Tiểu Vân nói ỏn ẻn như thế đúng là một loại hưởng thụ.

Chu Tiểu Vân "Ừ" một tiếng: "Hỏi số điện thoại em, em không để ý đến anh ta nên nói không có di động. Ai biết trùng hợp anh đúng lúc gọi đến."

Lúc đó chàng trai kia xấu hổ không nói, Chu Tiểu Vân phát hiện mình không sao cả, xem ra có vẻ giờ da mặt đã luyện được dày hơn, lòng dạ cứng rắn hơn.

Không có biện pháp, hiện tại con trai to gan da mặt dày cực kì nhiều, bạn cho anh ta một xíu cơ hội lập tức quấn lấy đánh chết không rời ngay, chẳng bằng ngay từ đầu thái độ kiên quyết một chút.

Lý Thiên Vũ nghe Chu Tiểu Vân nói xong, cả người thoải mái.

Chu Tiểu Vân hỏi anh gọi điện thoại đến có chuyện gì.

Lý Thiên Vũ làm nũng nói: "Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho em à? Mấy ngày em không về, anh nhớ em muốn chết." Chu Tiểu Vân vì tham gia đợt hội thảo này nên ba ngày không đến, đôi mắt Lý Thiên Vũ ngóng hoài không đợi được bạn gái, có thể dùng những từ mỏi mắt chờ mong để hình dung.

Lòng Chu Tiểu Vân mềm nhũn: "Được rồi, tối nay em đến. Anh nhớ về sớm ăn tối."

Lý Thiên Vũ vui mừng đồng ý rồi cúp điện thoại.

Vừa quay đầu lại, thấy Cố Cầm đang cười với mình: "Bạn trai lại gọi đến à?"

Mặt Chu Tiểu Vân hơi đỏ lên, có bạn trai thì không có gì lạ nhưng nói chuyện với giáo viên hướng dẫn của mình về vấn đề này hình như có điểm là lạ.

Cố Cầm tuy luôn giơ cao tinh thần độc thân, nhưng tin đồn về tình cảm của cô không ít. Có thể vì giáo viên đẹp lại độc thân quá ít, từ trước đến nay cô luôn là tiêu điểm trong dư luận trường học.

Chu Tiểu Vân từ đáy lòng rất khâm phục Cố Cầm. Không phải người phụ nữ nào cũng có dũng khí chọn cuộc sống độc thân, ngoài điều kiện có đủ kinh tế làm hậu thuẫn, quan trọng hơn là người đó nhất định phải rất kiên cường.

Cố Cầm nhẹ nhàng tới chào hỏi người quen.

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, nếu như đến khi mình tới bốn mươi tuổi có thể được phong tư khí chất như cô Cố Cầm thì quả không uổng cuộc đời này.

Sau khi hết việc, Chu Tiểu Vân chạy về phòng trọ.

Xem thời gian còn sớm, cô đảo qua chợ mua thức ăn.

Xào hai món, nấu cơm, quan trọng nhất đương nhiên là món thịt kho tàu Lý Thiên Vũ thích ăn nhất.

Chu Tiểu Vân hát nho nhỏ dọn xong mâm cơm. Ngẫm lại chính mình không phải giống cô vợ nhỏ chờ ông xã về nhà hay sao? Nghĩ tới đây, cô mỉm cười ngọt ngào.

Kỳ quái, sao trái ngó phải ngóng Lý Thiên Vũ chưa về?

Chu Tiểu Vân nhìn thời gian gần bảy giờ, rốt cuộc không nhịn được gọi điện thoại cho anh.

Chuông vang lên rất lâu không người nhận.

Chu Tiểu Vân cau mày lại gọi mấy lần, đến khi cô sắp mất kiên nhẫn cuối cùng cũng có người nhận điện thoại: "Uy, xin hỏi bạn là ai?"

Là giọng của cô gái trẻ.

Chu Tiểu Vân cố gắng kìm nén cơn tức trong lòng: "Xin hỏi cô là ai? Đây không phải là điện thoại của Lý Thiên Vũ sao?"

Cô gái trẻ kia cười duyên nói: "Thiên Vũ đang bận, điện thoại để ở đây vẫn vang, tôi có lòng tốt nhận điện thay anh ấy. Tôi nói này, cô là ai thế, giọng điệu hung dữ nhỉ."

Chu Tiểu Vân gần như bùng nổ, lạnh lùng nói: "Xin cô gọi Lý Thiên Vũ hộ, tôi có việc cần tìm!"

Cô gái trẻ kia cao giọng gọi: "Thiên Vũ, điện thoại của anh!"

Chu Tiểu Vân qua loa điện thoại cũng có thể nghe thấy Lý Thiên Vũ nói to: "Bảo cô ấy đợi lát nữa!"

Chu Tiểu Vân tức giận, còn bảo tôi đợi lát nữa, có mà anh đợi ấy.

Trong cơn tức giận, cô cúp điện thoại.

Nghĩ lại, không đợi anh ta. Thức ăn đã nguội. Mình ăn trước.

Chưa ăn hai miếng, điện thoại vang lên.

Chu Tiểu Vân xem, quả nhiên là Lý Thiên Vũ gọi, ấn trả lời ở bên kia anh cười hì hì nói: "Tiểu Vân em về nhà đợi nhé, lát nữa anh sẽ về."

Chu Tiểu Vân hừ lạnh một tiếng: "Tôi vào ngồi một lúc rồi đi, không quấy rầy anh tăng ca."

Lý Thiên Vũ vừa nghe liền biết cô tức giận, vội vã giải thích: "Tiểu Vân, em đừng giận! Công ty bọn anh vừa tuyên bố tăng ca, quản lý ngay bên cạnh anh, anh thực sự không rút ra thời gian báo cho em. Em gọi mấy cuộc anh cũng không nghe thấy. Bởi vì di động đặt trong túi áo khoác, mà áo anh lại đặt trên bàn. Cho nên không nghe thấy, em đừng giận."

Không tức giận mới là lạ!

Chu Tiểu Vân tiếp tục chất vấn cô gái nghe điện thoại kia là ai, ai biết Lý Thiên Vũ vội vội vàng vàng nói câu "Quản lý tới" rồi cúp mắt.

Chu Tiểu Vân trừng điện thoại một lúc.

Lý Thiên Vũ đáng ghét này! Thật thật đáng giận!

Chu Tiểu Vân tức giận lại xới thêm một chén cơm nữa.

Ai bảo lúc nổi nóng không muốn ăn cơm, lúc này nên ăn nhiều một chút, bởi vì tức giận tiêu hao khí pi (??? Nguyên gốc đấy ạ) đều cần thể lực.

Đợi tôi ăn no ăn thật no, xem anh trở về tôi có thu thập được anh không. Có người phụ nữ khác nghe điện thoại hộ anh, nhất định phải truy hỏi thật kĩ!

Chu Tiểu Vân oán hận thầm nghĩ.

406. Chương 400: Giải Thích

Lần này đợi hơn hai tiếng, đến chín giờ rưỡi Lý Thiên Vũ mới khoan thai trở về.

Anh nhẹ chân nhẹ tay mở cửa, phát hiện đèn trong phòng khách còn sáng. Chu Tiểu Vân đang ngồi trước máy vi tính lên mạng!

Lý Thiên Vũ qua ôm Chu Tiểu Vân, bị cô đánh vào tay bộp một cái.

Ai u, đau quá! Chu Tiểu Vân đánh thật, không phải mồm mép bịp người.

Lý Thiên Vũ ranh ma kêu đau, nhìn Chu Tiểu Vân căn bản không quay đầu lại thì biết cô giận thật, vội vàng ngoái đầu sang bồi khuôn mặt tươi cười: "Tiểu Vân, em ăn tối chưa?"

Chu Tiểu Vân không để ý tới anh, chỉ chỉ bàn ăn.

Lý Thiên Vũ nhìn theo ngón tay cô, lập tức thấy mấy món để đằng kia. Thấy có món thịt kho tàu mình thích ăn nhất, anh biết nhất định cô đặc biệt làm ình ăn.

Mà mình bởi vì tăng ca không thể về ăn tối, nghĩ tới đây, Lý Thiên Vũ lòng tràn đầy áy náy: "Tiểu Vân, xin lỗi, bị bắt tăng ca tạm thời. Anh cũng không biết rước. Lúc đến giờ tan tầm, anh đã chuẩn bị đi. Không nghĩ tới quản lý giữ mấy người bọn anh lại họp sau đó làm việc. Anh thực sự không có thời gian gọi điện thoại báo cho em một tiếng."

Chu Tiểu Vân vẫn không lên tiếng, nghĩ thầm anh căn bản không biết tại sao em giận.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân mặt cau mày có, chăm chú, không hề cười, trong lòng có chút hốt hoảng: "Tiểu Vân, có phải em đang giận vì anh không nghe điện thoại của em không! Anh đã nói với em rồi, anh thật sự không cố ý. Áo khoác để trên bàn, anh cách xa nên không nghe thấy. Nếu như nghe thấy sao anh có thể không nghe điện thoại của em chứ!"

Kỳ quái, thế nào không phản ứng a!

Chu Tiểu Vân từ trước đến nay rất ít khi tức giận, tính tình rất dịu dàng, Lý Thiên Vũ luôn luôn kiêu ngạo bạn gái thùy mị săn sóc, ngờ đâu cơn giận lên cũng thật lợi hại.

Nhưng không nói vì sao, để anh đoán đến đoán đi sao anh đoan được!

Lý Thiên Vũ gãi gãi đầu: "Tiểu Vân, em nói gì đi, cuối cùng em tức giận cái gì em nói cho anh biết có được không." Anh nghĩ mãi không ra cô mất hứng vì cái gì.

Chu Tiểu Vân lòng tràn đầy tức giận nhìn thấy vẻ mặt vô tội Lý Thiên Vũ càng giận hơn, không nhịn được chất vấn: "Hôm nay ai nghe điện thoại hộ anh?"

Cô gái nũng nịu kia thân thiết gọi "Thiên Vũ" "Thiên Vũ", nghe làm cả người bốc hỏa.

Lý Thiên Vũ vỡ lẽ, "Là một đồng nghiệp của anh, tên Mẫn Dung. Bình thường quan hệ không tệ, cô ấy thấy điện thoại anh vang mà anh không nghe thấy nên nghe thay. Em không phải vì việc nhỏ ấy tức giận chứ."

Trong lòng Lý Thiên Vũ lén cười thầm, Tiểu Vân ghen! Ha ha ha!

Chu Tiểu Vân sưng mặt nói: "Cái này gọi là một chút chuyện nhỏ à? Ở trong điện thoại cô ta hỏi em là ai, tìm Thiên Vũ làm gì. Cô ta cho rằng cô ta là ai. Em thấy, cô ta mới giống bạn gái anh."

Vốn đang đang cười, Lý Thiên Vũ nghe cô nói khẩn trương hẳn lên: "Đừng đừng đừng, em tức giận thì tức giận, đừng đẩy anh cho người khác. Bạn gái của anh từ đầu tới cuối chỉ có mình em. Những cô gái khác sao lọt nổi vào mắt anh."

Lời này cuối cùng cũng làm cho sắc mặt Chu Tiểu Vân hơi dịu xuống.

Lý Thiên Vũ lựa thời cơ cầm cái ghế ngồi bên cạnh cô, thân thiết ỷ ôi với cô: "Đừng nóng giận, sau này nếu anh biết có tăng ca nhất định trước đó gọi điện thoại cho em biết. Hơn nữa, anh kiên quyết mang điện thoại theo người, kiên quyết không cho bất kỳ cô gái nào có cơ hội lại gần di động của anh."

Lý Thiên Vũ đàng hoàng giơ tay thề.

Chu Tiểu Vân hết giận không ít, nhưng vẫn dặn dò: "Anh ở công ty đừng có trêu chọc mấy nữ đồng nghiệp khác, nếu bị em biết, em sẽ đi đùa giỡn đàn ông khác…"

Lời còn chưa nói hết, bị Lý Thiên Vũ chặn miệng. Đầu lưỡi bị lưỡi anh gắt gao cuốn lấy, hôn đến độ hít thở không thông.

Chu Tiểu Vân thở hồng hộc, Lý Thiên Vũ ngẩng đầu tựa vào trán cô: "Sau này không được nói lời như thế."

Vừa nghe cô nói vậy, anh hoảng sợ.

Không được, Chu Tiểu Vân là của anh. Những người đàn ông khác muốn cũng đừng mơ.

Mấy tên mấp mé Chu Tiểu Vân vẫn có, Phương Nam kia không phải là ví dụ à? Vẫn không chết tâm lắc lư xung quanh cô, nếu không phải anh trông chặt sợ đã theo đuổi mãnh liệt —— Lý Thiên Vũ đến nay còn không biết Phương Nam từng lái xe tới trường tặng hoa cho cô. Nếu biết, sợ rằng anh tức đến nổ phổi mất.

Chu Tiểu Vân cuối cùng tức giận tiêu hơn phân nửa: "Anh ăn tối chưa?"

Lý Thiên Vũ thấy sắc mặt cô tốt hơn nhiều rốt cuộc yên lòng: "Ăn một chút, quản lý gọi cơm, anh ăn mấy miếng. Giờ lại đói!"

Chu Tiểu Vân nói: "Trên bàn còn thức ăn, em đi hâm nóng cho anh." Nói xong, cô bê đồ ăn vào bếp.

Lý Thiên Vũ lòng tràn đầy ấm áp, nhìn bóng lưng Chu Tiểu Vân bận rộn, trong lòng hạnh phúc không nói nên lời.

Anh đứng ở cửa phòng bếp cười nói: "Thơm quá a!"

Chu Tiểu Vân anh tự lấy đũa lấy bát, nhìn anh ăn ngon lành, chút giận cuối cùng cũng tiêu mất.

Khi Lý Thiên Vũ xin bát thứ ba, Chu Tiểu Vân không nhịn được hỏi: "Không phải anh nói anh đã ăn một ít ở công ty à?" Sao mà giống quỷ đói vậy?

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Đồ ăn bên ngoài đâu ngon bằng cơm em nấu." Nói xong lại gắp một miếng thịt kho tàu nhét vào miệng.

Ăn hết thịt kho, Chu Tiểu Vân nhìn đĩa bị vét sạch trong lòng có vài phần tự đắc. Mặc kệ nói thế nào, mình nấu cơm Lý Thiên Vũ cổ vũ như vậy vẫn khiến cô có vài phần cao hứng.

Lý Thiên Vũ chủ động thu dọn bát đũa, đi rửa bát.

Chu Tiểu Vân thấy áo sơ mi anh bẩn, bảo anh cởi áo ra để cô giặt.

Lý Thiên Vũ đau lòng cô buổi tối còn làm việc: "Không cần em giặt, để anh làm."

Chu Tiểu Vân liếc mắt Lý Thiên Vũ một cái: "Sáng sớm anh đi làm, buổi trưa không về. Buổi tối có lúc còn tăng ca, sao có thời gian giặt quần áo a! Mau cởi nhanh!"

Vừa nghe "mau cởi nhanh", toàn thân Lý Thiên Vũ nóng lên, tự động hiểu sai.

Cởi hết…

Chu Tiểu Vân vừa nhìn nụ cười dại gái kia của anh là biết anh lại nghĩ lung tung, cười mắng anh một câu sau đó rồi cầm áo vào nhà vệ sinh.

Lý Thiên Vũ theo Chu Tiểu Vân vào nhà vệ sinh.

Chỗ vốn không rộng, anh vào lập tức càng thêm chen chúc.

Chu Tiểu Vân lần thứ năm gạt tay anh ra: "Đi qua một bên, không thấy em đang bận à?" Còn ở bên cạnh quấy rối.

Lý Thiên Vũ đơn giản ôm eo cô: "Không, mấy ngày không nhìn thấy em. Hiện tại anh đang rất đói khát, nếu em không cho anh ôm một cái, đêm nay anh sẽ 'ngay tại chỗ tử hình' em!"

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ chọc cười. Còn ngay tại chỗ tử hình? Cả ngày trong đầu chỉ nghĩ cái này. Cô nghĩ thầm, không cho anh thực hiện được.

Nói thật, tình cảm của hai người hiện tại rất tốt, xảy ra chuyện này cũng không sao. Xã hội bây giờ, người yêu ở chung là chuyện nhìn quen mắt, bác sĩ bảo cưới càng không có gì ngạc nhiên.

Thế nhưng Chu Tiểu Vân chính là muốn nhìn bộ dáng Lý Thiên Vũ bị xoay vòng vòng.

Ha ha, bạn trai à, anh kiên nhẫn chờ đi!

407. Chương 401: Dương Phàm Kết Hôn

Cuối năm, Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan kết hôn.

Tất nhiên Chu Tiểu Vân làm phù dâu của Tưởng Tiêu Đan, còn Lý Thiên Vũ làm phù rể, đi theo Dương Phàm.

Quê gốc của Tưởng Tiêu Đan ở cùng tỉnh nhưng cách thị trấn rất xa.

Hiện tại Chu Tiểu Vân đành phải đến nhà Tưởng Tiêu Đan ngủ một đêm, rạng sáng hôm sau đi cùng với cô ấy trang điểm, mặc áo cưới. Chú rể Dương Phàm đến giờ lành mới tới.

Ba giờ chiều từ nhà Tưởng Tiêu Đan xuất phát, đến nhà Dương Phàm trời đã gần tối.

Chu Tiểu Vân vẫn ở bên cạnh Tưởng Tiêu Đan, thấy gương mặt cô ấy tràn đầy hạnh phúc, cô thật lòng vui mừng cho cô ấy.

Lý Thiên Vũ rút được ít thời gian đến phòng tân hôn: "Tiểu Vân, hôm nay em ngồi xe lâu như vậy, cảm giác thế nào?" Anh nhớ kĩ chuyện cô say xe, sợ cô ngồi xe thời gian dài sẽ không thoải mái.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Hôm nay tàm tạm, có thể vì tâm trạng tốt. Em mải nói chuyện với Tiêu Đan, không có cảm giác không thoải mái."

Lý Thiên Vũ lúc này mới yên tâm. Bị cô dâu Tưởng Tiêu Đan cười trêu nói: "Trông hai ngươi kìa, một phút không rời nhau."

Vừa dứt lời, Dương Phàm tới: "Tiêu Đan, em đói không?"

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đều nở nụ cười, thật sự một phút không rời mới là đôi này!

Dương Phàm vốn có ngoại hình nổi bật, hôm nay mặc cả bộ âu phục, cực kì đẹp trai. Cô dâu Tưởng Tiêu Đan mặc áo cưới đẹp đẽ, cũng xinh đẹp vô cùng. Thật là một đôi trai tài gái sắc.

Lý Thiên Vũ nhìn mà phát sốt, liên tưởng tới cảnh mình và Chu Tiểu Vân kết hôn sẽ như thế nào… Thực sự là vô cùng chờ mong a…

Đến buổi tối, nháo động phòng là chuyện ai nấy đều thích thúc. Mấy bạn học cùng cấp ba cũng đến góp vui, Lý Thiên Vũ và mọi người ở phòng tân hôn đem Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan lăn qua lăn lại bảy, tám lần.

Dương Phàm nghiến răng nghiến lợi thầm nghĩ, đợi đến lúc thằng nhóc Lý Thiên Vũ này kết hôn, nhất định anh phải báo "Thù" này!

Tiễn mọi người về hết, đã gần mười hai giờ.

Chu Tiểu Vân chuẩn bị về nhà, Lý Thiên Vũ nhíu mày: "Trễ như thế em đừng về! Chúng ta đến nhà Lưu Lộ nghỉ ngủ một đêm!"

Lưu Lộ gia cách đây nhi tối đa mười phút lộ trình, bộ hành quá khứ đều được.

Chu Tiểu Vân nghĩ một lúc, giờ về nhà đúng là quá xa, đến nhà Lưu Lộ là ý kiến hay.

Cô cũng có chút lo lắng: "Muộn quá rồi khéo cậu ấy đã ngủ, lúc này chúng ta đến chẳng phải đánh thức cậu ấy?"

Lý Thiên Vũ cười kéo Chu Tiểu Vân bước về phía trước: "Không sao, anh có chìa khóa, trực tiếp mở cửa là được."

Chu Tiểu Vân đành phải theo Lý Thiên Vũ đến nhà Lưu Lộ.

Lý Thiên Vũ nhẹ chân nhẹ tay mở cửa ra, rất sợ đánh thức cậu mợ. Nhưng chắc chắn phải gọi Lưu Lộ, nếu không, để Chu Tiểu Vân ngủ ở đâu?

Lưu Lộ mặc quần áo kín đáo mở cửa phòng.

Chu Tiểu Vân thấy Lưu Lộ không ngừng ngáp cảm thấy rất bất tiện: "Trễ thế này mà quấy rầy cậu, ngại quá."

Lưu Lộ oán trách lườm cô: "Nói gì khách sáo quá vậy!"

Chu Tiểu Vân ngẫm lại cũng đúng: "Bây giờ chị đã là chị dâu của em, đích xác không cần khách khí với chị như thế."

Lưu Lộ bị trêu mặt đỏ bừng, véo cô một cái. Chu Tiểu Vân không dám cười ra tiếng, nhanh chóng chui lên giường, ngủ cùng Lưu Lộ.

Sáng hôm sau, Chu Tiểu Vân dậy sớm.

Giờ ba mẹ Lưu Lộ đều xem như là trưởng bối của Chu Tiểu Vân, cô rất lễ phép chào "Chú, dì". Lý Thiên Vũ ở bên cạnh gào to bảo cô gọi "Cậu, mợ".

Chu Tiểu Vân trắng mắt lườm anh một cái.

Lý Thiên Vũ cười hì hì: "Hai ta sau này kết hôn, cậu của anh tất nhiên sẽ là cậu của em, gọi trước đâu có sao."

Lưu Chính Thanh vỡ lẽ, hóa ra Chu Tiểu Vân là bạn gái cháu trai bên ngoại của ông!

Lưu Chính Thanh không nhịn được quan sát Chu Tiểu Vân mấy lần, chỉ thấy cô gái này trắng trẻo, xinh xắn, văn tĩnh, dịu dàng, lập tức có ấn tượng rất tốt với cô.

Sau khi ăn điểm tâm ở nhà Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân định về nhà.

Lý Thiên Vũ lưu luyến không rời nói: "Em không thể ở chơi thêm mấy ngày à? Mỗi lần em về nhà, rất nhiều ngày anh lại không nhìn thấy em." Bởi vì Chu Tiểu Vân kiên quyết không cho Lý Thiên Vũ ở trước mặt người nhà mình để lộ thân phận, anh đành ủy khuất tiếp tục làm dưới "mật vụ ngầm".

Chu Tiểu Vân cười nói: "Mấy ngày thôi mà! Anh cố gắng một tí là qua." Sau đó nói với Lưu Lộ: "Lưu Lộ, anh tớ ngày mai sẽ về, chi bằng cậu đi cùng tớ về nhà."

Lưu Lộ báo cho cha mẹ một tiếng, sau đó đi cùng Chu Tiểu Vân.

Lý Thiên Vũ rầu rĩ quay về phòng.

Cậu Lưu Chính Thanh gọi anh: "Tiểu Vũ, cháu và Chu Tiểu Vân thật sự là người yêu hả?"

Lý Thiên Vũ gật gật đầu: "Đúng vậy cậu, từ năm hai đại học chúng cháu bắt đầu yêu nhau, đến giờ đã hơn ba năm."

Lưu Chính Thanh cau mày: "Cậu thấy cô bé này rất tốt, cháu phải tranh thủ Tết nhất mua ít đồ đến chào nhà con bé, tỏ vẻ một chút chứ. Sao ngay cả phép tắc tối thiểu ấy cũng không biết hả?"

Lý Thiên Vũ hô to oan uổng: "Cậu, năm trước cháu đã muốn làm như vậy. Nhưng cô ấy nói không được để người trong nhà biết cô ấy có bạn trai, không cho cháu đi." Anh rất muốn đi có được không.

Lưu Chính Thanh nghĩ kế nói: "Con gái mà, da mặt đều tương đối mỏng. Nếu như cháu còn đợi con bé gật đầu thì còn lâu, theo cậu, cháu cứ mua ít đồ, trực tiếp đến nhà đi. Con bé đâu thể đuổi cháu về đúng không!"

Lý Thiên Vũ lập tức động lòng. Mắt thấy bạn tốt Dương Phàm đã kết hôn với bạn gái Tưởng Tiêu Đan, nếu bảo anh không hâm mộ, đó là chuyện không thể.

Nghe xong lời khuyên của cậu, anh thầm quyết định hành động.

Chu Tiểu Vân không biết gì hết, lúc này đang trên đường về nhà với Lưu Lộ!

Đến nhà, Triệu Ngọc Trân giữ chặt lấy Lưu Lộ, thân thiết hỏi han. Lưu Lộ đã nhận được đãi ngộ như thế, trong lòng cực kì ấm áp.

Chu Tiểu Vân cố ý ở bên cạnh nói chua lè: "Mẹ, mẹ có con dâu liền không thích con gái nữa. Con về nửa ngày cũng không thấy mẹ liếc nhìn con một cái!"

Triệu Ngọc Trân cười nói: "Đúng, mẹ có con dâu liền không thích con gái nữa, còn ước gì Tết con đừng về đây!"

Chu Tiểu Vân thu dọn phòng anh trai để Lưu Lộ vào ở.

Tập tục xưa nay ở nông thôn tập tục là vậy, chỉ cần đính hôn coi như là người trong nhà. Vì thế Lưu Lộ ở phòng Đại Bảo cũng là chuyện đương nhiên.

Khi anh ấy không ở nhà, Lưu Lộ cũng thường sẽ tới ở hai hôm, đều ở trong phòng anh ấy, sớm quen rồi.

Chu Tiểu Vân quá quen thân với chị dâu tương lai Lưu Lộ, không hề buồn chán, hai người cười cười nói nói rất náo nhiệt.

Nhị Nha nói ngọt, nhìn thấy Lưu Lộ là gọi "Chị dâu " "Chị dâu ", khiến Lưu Lộ ngượng ngùng: "Còn chưa chính thức kết hôn mà, em cứ gọi chị là chị Lưu Lộ tỷ thôi!"

Nhị Nha cười hì hì nói: "Kết hôn dù sao là chuyện sớm hay muộn, coi như em tập gọi trước cho quen."

Được cái Tiểu Bảo vẫn gọi "chị Lưu Lộ", làm cô đỡ xấu hổ hơn.

Lưu Lộ thầm đếm thời gian trong đầu, Chu Chí Lương, sao anh chưa về?

408. Chương 402: Ngạc Nhiên

Đại Bảo trưa hai tám tháng chạp mới về đến nhà.

Anh liếc mắt nhìn qua đã thấy Lưu Lộ mỉm cười đứng trong sân, lập tức kích động ôm cô vào lòng.

Thời gian hai người gặp nhau ít đến đáng thương, chủ yếu vì thời gian rảnh của Đại Bảo quá ít, gần như không có thời gian trở về.

Cũng may Lưu Lộ làm giáo viên, ngày nghỉ rất nhiều. Cô ngồi xe khách đến thành phố N tìm Đại Bảo, khiến thời gian ở bên nhau của hai người nhiều hơn.

Bấm đốt tay tính, cách lần trước gặp mặt gần hai, ba tháng. Thảo nào Đại Bảo kích động như vậy.

Chu Tiểu Vân hé miệng cười, muốn mở miệng nhắc anh trai ba mẹ bà nội vẫn đứng đây này!

Nhị Nha sớm lên tiếng: "Anh cả, anh và chị dâu muốn thân thân cũng nên vào phòng chứ! Không sợ thiếu nữ vị thành niên như em nhìn sẽ đỏ mặt à."

Lưu Lộ xin lỗi thoát khỏi vòng tay Đại Bảo, lườm anh một cái, mặt đỏ rần.

Đại Bảo trợn trắng liếc Nhị Nha: "Em mà là thiếu nữ vị thành niên à! Sang năm em mười chín tuổi rồi!"

Nhị Nha cười hì hì: "Chưa qua sinh nhật mười tám tuổi, em vẫn được tính là thiếu nữ vị thành niên. Được rồi, đến sinh nhật em, các anh chị đều phải gửi quà qua bưu điện về cho em đấy, cho nợ cũng được."

Tiểu Bảo vỗ vai con bé: "Con nhóc ranh mãnh này, em nói nhiều quá đấy."

Khoảnh khắc người một nhà sum vầy luôn tốt đẹp.

Chu Quốc Cường nhìn bàn ăn đông đủ, trong lòng đặc biệt thỏa mãn. Lúc này tự nhiên không thể thiếu rượu, Đại Bảo và Tiểu Bảo còn có Chu Tiểu Vân, Lưu Lộ đều rót rượu, người một nhà qua bữa trưa không ngờ uống hết hai bình rượu đế.

Chu Quốc Cường đập vỡ vỏ chai nói: "Ngọc Trân, em lấy thêm một bình lên đây."

Triệu Ngọc Trân thấy cả nhà đều vui vẻ nên cầm hẳn hai bình rượu lên.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Mẹ còn lấy rượu ạ! Mẹ không sợ bọn con uống say hết à."

Tiểu Bảo cầm chén rót rượu cho Chu Tiểu Vân: "Chị, hiếm có dịp cả nhà quây quần, vui vẻ như vậy, một năm có mấy ngày. Uống say cũng không sao, dù sao buổi chiều không có việc gì làm. Ngủ một giấc dậy lại uống tiếp."

Đại Bảo rượu vào hưng phấn tăng vọt, bắt Tiểu Bảo cũng rót cho anh một chén nữa. Thực ra, trong bốn anh chị em, tửu lượng Đại Bảo thấp nhất. Ngược lại, tửu lượng Tiểu Bảo tương đối khá.

Nhị Nha nháo đòi uống rượu, bị Chu Quốc Cường cản: "Con chưa có thành niên không được uống, đợi con qua mười tám tuổi đã."

Nhị Nha năn nỉ nói: "Con đã mười tám, hai ngày nữa con mười chín rồi mà!"

Chu Quốc Cường trợn mắt: "Nãy trong sân không phải con nói chưa qua sinh nhật mười tám con vẫn là thiếu nữ vị thành niên sao?"

Chu Tiểu Vân, Đại Bảo, Tiểu Bảo cười như điên, cái này gọi là tự cầm đá đập chân mình!

Nhị Nha mếu máo, đành phải đôi mắt trông mong nhìn các anh trai, chị uống rượu trái một chén phải một chén.

Lưu Lộ thấy Đại Bảo không uống ngừng kéo kéo áo anh: "Tửu lượng anh không được, uống ít thôi." Lưu Lộ đã được lĩnh giáo tửu lượng của Đại Bảo. Lần trước anh ăn cơm ở nhà cô, uống mấy chén đã say khướt. Cứ uống như bây giờ, không say mới lạ.

Đại Bảo không để ý cười nói: "Không, không sao, anh không, không say." Nói chuyện đã không còn lưu loát.

Chu Tiểu Vân không ngừng cười ha ha, trông thế này còn nói mình không say kìa!

Quả nhiên, lúc Đại Bảo rời bàn không thể đứng thẳng. Lưu Lộ đành phải đỡ anh lên lầu, một bên cởi giày cho anh, một bên quở trách: "Bảo anh uống ít thôi anh không nghe, hiện tại thế nào, say quắc cần câu rồi…"

Bị Đại Bảo ôm chầm lấy cô, đè dưới người. Anh cười nói: "Anh không say, không tin anh chứng minh cho em thấy…"

Đại Bảo dùng hành động thực tế "Chứng minh" với Lưu Lộ chính mình chưa uống say, còn có sức lực.

Chu Tiểu Vân thức thời không đi lên lầu quấy rầy, mà ở dưới lầu thu dọn bàn, rửa bát với mẹ.

Bà nội ngồi trong sân phơi nắng, Nhị Nha ngồi bên cạnh bà trò chuyện. Tiểu Bảo giúp đỡ Chu Quốc Cường quét dọn trong ngày, cả gia đình hòa thuận êm ấm.

Chờ tất cả thu dọn xong, thấy Lưu Lộ chưa xuống lầu, trong lòng Chu Tiểu Vân hơi hiểu.

Chu Tiểu Vân cười trộm không ngớt, xem ra, Đại Bảo chưa uống nhiều lắm! Hì hì!

Chu Tiểu Hà ôm bé con sang chơi, cô bé đã tám chín tháng, béo lùn chắc nịch rất được mọi yêu thích. Đi cùng còn có Phan Phong và Chu Chí Hải.

Chu Tiểu Vân cực thích trẻ con, ôm bé con mặc áo bông dày đến nghiện mãi không buông.

Chu Tiểu Hà vui mừng vì có người thay cô ôm bé con, ngồi xuống trò chuyện với bà nội.

Chu Chí Hải định lên lầu tìm Đại Bảo, bị Tiểu Bảo kéo lại: "Đừng đi, anh em đang ngủ trên gác!"

Chu Chí Hải ngố tàu không nghe ra có hàm ý khác, nói: "Lâu rồi không gặp anh cả, anh lên gác đánh thức anh ấy."

Tiểu Bảo liếc mắt, "Chị dâu em cũng ở trên đó!" Chưa thấy ai chậm hiểu thế.

Chu Chí Hải ngẩn người, cười ha ha: "Thế anh không đi nữa." Hai người cười rất ái muội.

Bà nội quan tâm hỏi tới chuyện chung thân đại sự của Chu Chí Hải: "Hải, cháu sắp hai mươi bốn tuổi, có đối tượng chưa? Nếu có dẫn về cho bà nội nhìn a!"

Chu Chí Hải sờ sờ cái ót: "Bà nội, thời gian trước cháu từng có bạn gái nhưng đã chia tay. Đợi sang năm cháu tìm người khác dẫn về cho bà." Giọng điệu dễ dàng như đang đi mua cải trắng.

Tiểu Bảo cười nói: "Anh Hải, giờ anh làm ở xưởng thế nào?"

Chu Chí Hải vẫn làm việc ở xưởng sửa chữa, nghe nói hiện tại đã là một thợ chính, vì thế Thẩm Hoa Phượng ít cằn nhằn hơn, bắt đầu cảm thấy con trai theo công việc này cũng được.

Chu Chí Hải cười ha ha nói: "Tàm tạm, có lẽ sang năm sẽ được hướng dẫn đệ tử."

Ở xưởng sửa chữa có thể lên làm thầy dạy đệ tự là một tiến bộ lớn, Chu Chí Hải rất hài lòng với công việc của mình.

Chỉ chốc lát sau, đề tài chuyển tới người Chu Tiểu Vân.

Việc Chu Tiểu Vân là tác giả tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng chỉ có vài người trong nhà biết. Khi Chu Tiểu Hà và Chu Chí Hải nghe xong, mắt đều trừng lớn, ánh mắt nhìn về phía Chu Tiểu Vân làm cho cả người cô đều dựng tóc gáy.

"Hai người nhìn em như thế làm gì?" Quá dọa người.

Chu Tiểu Hà mở to đôi mắt vốn đã to: "Tiểu Vân, em làm tác giả, có phải ra ngoài đều bị người ta đuổi theo xin ký tên không!"

Chu Tiểu Vân bật cười: "Nào có khoa trương như vậy, hơn nữa em lấy bút danh viết tiểu thuyết. Căn bản không ai biết tác giả rốt cuộc trông như thế nào. Cho tới bây giờ em chưa bao giờ gặp ai xin ký tên, bởi vì căn bản không ai nhận ra em." Sức tưởng tượng của chị Tiểu Hà quá phong phú.

Cuối cùng, sau bao năm Chu Tiểu Hà thực sự khâm phục Chu Tiểu Vân.

Nghĩ đến hồi bé thường so sánh với cô, luôn cảm thấy cô chẳng qua thành tích tốt một chút, biết làm ít việc nhà, tính cách tốt một tý, xét về diện mạo, vóc người, khí chất đương nhiên mình mạnh hơn. Hiện tại mới biết, bản thân không bằng cô em họ nhỏ hơn mình ba tuổi này…

Hai năm qua, làm vợ làm mẹ người ta, tính cách nóng nẩy dần thu liễm, Chu Tiểu Hà chín chắn hơn, không hề kiêu căng tùy hứng như trước kia, nói chuyện làm việc cũng làm mọi người quý mến hơn. Hôn nhân có thể khiến phụ nữ nhanh chóng trưởng thành, những lời này không sai chút nào.

409. Chương 403: Lý Thiên Vũ Đến

Chu Tiểu Hà đột nhiên hỏi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, cuối năm bạn trai em đến nhà rồi à?"

Chu Tiểu Vân thật sự muốn che cái miệng lắm mồm của chị họ, để lời chị ấy nói nuốt trở lại.

Triệu Ngọc Trân đang ngồi bên cạnh cười nghe mấy người nói chuyện, vừa nghe lời này lập tức đưa tầm mắt chuyển sang hướng Chu Tiểu Vân.

Biết nội tình Tiểu Bảo cười không nói, nghĩ thầm xem hôm nay chị trả lời vấn đề này thế nào.

Chu Tiểu Vân rầm rì nói: "Chị Tiểu Hà, chị nói gì thế, em có bạn trai lúc nào."

Lời này ám chỉ đủ rõ ràng, mà Chu Tiểu Hà lại không lĩnh hội được, nói to: "Không phải hè năm nay em và Ngô Mai nói trước mặt chị à? Còn bảo anh chàng đó từ hồi tiểu học đã cùng lớp với em, đến khi lên đại học bắt đầu yêu nhau…"

Chu Tiểu Vân lấy tay đỡ trán, nghĩ thầm xong rồi, chị họ có chuyện gì chẳng bao giờ giữ được trong lòng, đem hết mấy chuyện giấu giếm bao năm qua ra nói.

Cô thật sự không dám nhìn mẹ ngồi bên cạnh có sắc mặt như thế nào.

Triệu Ngọc Trân nhìn con gái có dáng vẻ tai họa sắp ụp xuống mà buồn cười: "Con lớn ngần này rồi, có một bạn trai cũng không sao. Con nghĩ mẹ và ba là ông bà già cổ hủ, cũ kỹ à?" Quá coi thường độ giác ngộ của bà.

Chu Tiểu Vân vui mừng ngẩng đầu: "Mẹ, mẹ nói thật sao? Cha mẹ không để ý hiện tại con đang yêu à?" Cô rất cẩn thận giấu cha mẹ, sợ bị cha mẹ phê bình đang đi học đã yêu với đương.

Triệu Ngọc Trân thương yêu nhìn Chu Tiểu Vân nói: "Con cũng sắp hai mươi ba, nếu không phải vì đọc sách ở độ tuổi này người ta lập gia đình hết. Tôn Mẫn thôn chúng ta con nhớ chứ, con cái sắp biết đi rồi."

Chu Tiểu Vân hài lòng ôm cổ mẹ, một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất.

Bỗng nhiên cô có cảm giác xúc động mãnh liệt, muốn lập tức gọi điện thoại cho Lý Thiên Vũ, báo cho anh biết cha mẹ đã biết chuyện hai người…

Chắc Lý Thiên Vũ sẽ vui mừng lắm? Anh luôn trông ngóng được quang minh chính đại tới nhà mình.

Triệu Ngọc Trân nhìn dáng vẻ Chu Tiểu Vân thỏa mãn, trong lòng cũng rất vui mừng, nghĩ thầm con gái thông minh, lanh lợi như vậy, chàng trai nó coi trọng chắc không đến nỗi nào!

Lúc này Chu Tiểu Hà mới phát hiện mình đã nói ra bí mật của Chu Tiểu Vân, thè lưỡi. Phan Phong bên cạnh vẫn không lên tiếng, liếc cô vợ bé nhỏ đầy trìu mến.

Phan Phong rất thích tính cách hoạt bát, thẳng thắn của Chu Tiểu Hà, nghĩ sao nói vậy, không hề có tâm kế. Xem ra cái này gọi là mỗi người một sở thích!

Cửa chính khép hờ bị gõ mấy cái, Chu Tiểu Vân tâm tình rất tốt cao giọng nói: "Cửa mở, không khóa!" Không biết lúc này ai đến gõ cửa…

Đến khi cô thấy rõ người đến là ai, tròng mắt sắp rớt ra ngoài.

Này… Quá trùng hợp!

Cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới"! Sao Lý Thiên Vũ lại đến? Rất rất rất bất ngờ!

Lý Thiên Vũ nhìn trong nhà toàn người cũng sững sờ, chợt cười nói với Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, nhà em thật nổi tiếng, anh đến thôn tùy tiện hỏi ai cũng biết nhà em."

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm đó là đương nhiên, nhưng đây đâu phải là lúc nói chuyện này.

Cô nhanh chóng đi lên phía trước, cúi đầu hỏi: "Sao hôm nay anh đến? Không phải em bảo anh đừng đến nhà em mà!"

Lý Thiên Vũ nói thật nhanh: "Cậu bắt anh tới." Anh quang minh chính đại đổ trách nhiệm lên trên đầu cậu mình.

Người đã tới rồi, Chu Tiểu Vân còn có thể làm sao, đành phải dẫn Lý Thiên Vũ đến trước mặt mẹ giới thiệu: "Mẹ, đây chính là bạn trai con, anh ấy tên là Lý Thiên Vũ, là anh họ của Lưu Lộ!"

Thấy mẹ vợ tương lai, Lý Thiên Vũ một mực lễ phép gọi: "Bác gái, cháu chào bác."

Triệu Ngọc Trân một bên mỉm cười hỏi thăm Lý Thiên Vũ, một bên quan sát chàng trai này.

Đầu tiên, cậu ta rất cao, điểm ấy khiến bà có ấn tượng tốt, sau đó, nhìn khuôn mặt, ừm, đẹp trai, có phần thanh tú hơn Đại Bảo, lại hơn Tiểu Bảo nhã nhặn vài phần khích phách đàn ông. Nhìn cách ăn mặc, rất quy củ, không giống mấy người trẻ tuổi thích mặc mấy đồ kỳ dị.

Triệu Ngọc Trân càng xem càng hài lòng, chả trách có câu "Mẹ vợ xem con rể, càng nhìn càng ưng"!

Lý Thiên Vũ thấy khuôn mặt Triệu Ngọc Trân tương đối tươi cười, trong lòng vui vẻ, xem ra ấn tượng đầu tiên khá tốt a!

Anh vội đưa quà mình mang đến: "Bác gái, lần đầu tiên đến nhà, cháu không biết bác thích gì nên mua ít đồ, hi vọng bác thích."

Triệu Ngọc Trân nhìn, một hộp to vừa thấy đã biết đắt tiền. Bà cười nói: "Khách sáo như vậy làm gì" rồi đưa đồ cho Tiểu Bảo cầm.

Chu Tiểu Hà rất có hứng thú quan sát bạn trai Chu Tiểu Vân, lén lút nói với bà nội: "Bà nội, bạn trai Tiểu Vân thật đẹp trai."

Bà nội không hiểu cái gì có đẹp trai hay không, chỉ cảm thấy chàng trai này rất lễ phép. Gặp mình còn biết kêu "Bà nội", anh chàng này không tồi.

Chu Chí Hải nhìn hồi lâu mới nhận ra Lý Thiên Vũ chính là bạn cùng lớp Lý Thiên Vũ hồi tiểu học. Anh bị chấn động không nhỏ, hào hứng nói chuyện với Lý Thiên Vũ.

Chu Quốc Cường ra ngoài bận rộn một vòng trở về mới biết bạn trai Chu Tiểu Vân tới cửa.

Tin tức này với ông mà nói là một chấn động không lớn không nhỏ.

Với người làm cha, con gái đều là bảo bối trong lòng bàn tay. Đoán được con gái có bạn trai là một chuyện, thế nhưng nhìn thấy bạn trai đến nhà, cũng không phải là việc thoải mái. Họ luôn cảm thấy tựa như con gái chính mình cực cực khổ khổ nuôi lớn sẽ bị chàng trai khác đoạt mất…

Vì thế khi so sánh với Triệu Ngọc Trân, biểu hiện Chu Quốc Cường lãnh đạm hơn.

Lý Thiên Vũ thấy sắc mặt Chu Quốc Cường ôn hòa trong lòng có chút thấp thỏm, không biết mình biểu hiện không tốt ở điểm nào.

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ hay cợt nhả ở trước mặt cha cô lại thành thành thật thật, cả nói cũng không dám nói nhiều hơn một câu, trong lòng cô cười trộm, cảnh này rất hiếm thấy!

Nhị Nha ở bên ngoài chơi nửa ngày, sau khi trở về thấy trong nhà có thêm một chàng trai, hỏi: "Chị, ai vậy?"

Chu Tiểu Vân khụ khụ: "Là bạn của chị."

Nhị Nha bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là bạn trai của chị a!

Nhị Nha từ trên xuống dưới trái ngắm phải ngó đánh giá Lý Thiên Vũ mấy lần, len lén dựng thẳng ngón tay cái với Chu Tiểu Vân, ngụ ý đương nhiên là khen Lý Thiên Vũ lớn lên đẹp trai. Trong lòng cô ngọt ngào, bạn trai của mình được người nhà thích, là chuyện khiến người ta rất vui.

Về phần cha, phỏng chừng cần một khoảng thời gian thích ứng mới chấp nhận sự thật này!

Đại Bảo "ngủ trưa" cuối cùng đã dậy, kéo Lưu Lộ xuống lầu.

Lưu Lộ nhìn thấy bóng người quen thuộc, vui vẻ gọi: "Anh Tiểu Vũ, anh đến đây lúc nào?"

Chu Quốc Cường nghe nói Lý Thiên Vũ là anh họ Lưu Lộ, sắc mặt dễ coi hơn một chút, nghĩ thầm là anh họ của con dâu mình, vậy cũng coi là quan hệ thông gia, thể nào cũng phải giữ lại ăn cơm chiều. Thuận tiện "tra khảo" nhân phẩm rượu phẩm của anh chàng này thế nào.

Chớ xem thường uống rượu, từ trên bàn rượu dễ nhìn ra phẩm hạnh một người nhất.

Sau khi hạ quyết tâm, Chu Quốc Cường mở miệng giữ Lý Thiên Vũ ở lại ăn tối.

Trong lòng anh vui mừng, mặt ngoài vẫn từ chối dăm câu cho phải phép.

410. Chương 404: Cảm Động

Triệu Ngọc Trân cùng bà nội bận nấu cơm, Chu Tiểu Vân muốn vào giúp, bị mẹ khuyên: "Con ra ngồi chơi với bạn đi, ở đây không cần con bận tâm."

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đến phòng khách, ngồi vào bàn uống nước, bên cạnh còn có Đại Bảo, Lưu Lộ, Tiểu Bảo và Nhị Nha.

Lý Thiên Vũ đều rất quen thuộc với ba anh em nhà họ Chu, duy chỉ có Nhị Nha nhỏ nhất là chưa gặp, thấy cô bé hiếu kỳ quan sát mình, anh vội vã nở nụ cười với cô em vợ tương lai.

Lưu Lộ hỏi: "Anh Tiểu Vũ, sao hôm nay anh đến đột nhiên thế. Anh đã bàn với Tiểu Vân trước chưa?"

Lưu Lộ tự nhiên biết Chu Tiểu Vân vẫn gạt trong nhà chuyện có bạn trai, không chịu để Lý Thiên Vũ tới cửa.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Sáng hôm qua cậu gặp Tiểu Vân, phi thường thích cô ấy. Sau khi hai ngươi đi, cậu gọi anh và bảo, bảo anh chủ động đăng môn bái phỏng biểu lộ thành ý. Cậu nói đương nhiên anh phải nghe, từ nhỏ đến lớn, anh đều nghe lời cậu." Cảm giác có trưởng bối làm chỗ dựa thật tốt, kỳ thực trong lòng anh vẫn sợ cô sẽ tức giận vì mình tự chủ trương đến.

Thế nhưng, hiện tại xem ra sắc mặt Chu Tiểu Vân yên lặng như thường, không phản ứng tức giận —- đương nhiên, cũng có thể là đang chuẩn bị để lại tính sổ sau.

Mặc kệ thôi, tới đã đến rồi, cũng gặp phụ huynh. Chỉ còn bước cuối cùng là bước ra lịch sử.

Trong lòng anh đang rất hưng phấn, kích động!

Chu Tiểu Vân vừa nghe là biết ngay Lý Thiên Vũ đang sợ cô tức giận nên cường điệu rằng đây là ý của cậu anh cũng chính là cha của Lưu Lộ. Cô lén lút véo anh dưới gầm bàn.

Lý Thiên Vũ đau lắm, lại không dám kêu thành tiếng, anh tiện tay nắm luôn bàn tay cô không chịu buông.

Chu Tiểu Vân rút mấy lần không rút ra được, đành phải nói thầm Lý Thiên Vũ: "Đừng để ba mẹ em nhìn thấy, nhất là ba em, chắc chắn ông rất tức giận!"

Lý Thiên Vũ nghe vậy, vội vã thả tay. Hình như cha vợ tương lai có ấn tượng không tốt lắm về mình, vẫn nên thành thật một chút!

Buổi tối nhà họ Chu ngồi vào bàn tròn, tất cả lớn nhỏ tổng cộng tám, chín miệng ăn, ngồi bàn vuông chen chúc quá.

Triệu Ngọc Trân cười nói: "Khoảng hai năm nữa, Tiểu Bảo nhà chúng ta cũng mang bạn gái về, đến lúc đó càng náo nhiệt!"

Tiểu Bảo khoát tay nói: "Con còn nhỏ, chưa đến hai tám tuổi con chưa định có bạn gái." Trước lập nghiệp sau thành gia.

Triệu Ngọc Trân không đồng ý nói: "Cần gì muộn thế, hai bốn hai mươi tuổi như anh con này là vừa đúng thời điểm. Hai tám mới có bạn gái thì bao giờ kết hôn, đã quá muộn!"

Tiểu Bảo giải thích: "Mẹ, giờ ở thành phố lớn, người độc thân tầm ba mươi tuổi rất nhiều! Dù sao chắc chắn con thuộc phái kết hôn trễ."

Triệu Ngọc Trân lại có thêm một mối phiền não. Bà nghĩ thầm Tiểu Bảo nên tìm bạn gái sớm hơn, người khác bốn mươi kết hôn chẳng liên quan đến mình, nhưng đó là con trai bà, bà không muốn thằng bé lập gia đình quá muộn.

Buổi trưa Đại Bảo đã uống không ít. Buổi tối anh còn định tiếp tục uống, bị Lưu Lộ kéo vạt áo. Anh ngoan ngoãn rót một chén rượu, bảo chỉ uống một chén nhỏ.

Lý Thiên Vũ đương nhiên phải biểu hiện thật tốt. Đầu tiên anh mời rượu Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân.

Chu Quốc Cường thấy Lý Thiên Vũ nói chuyện, đối đáp đúng mực, trong lòng cho anh cao điểm thêm một ít, nghĩ thầm coi như anh chàng đủ điểm qua.

Chu Tiểu Vân lén quan sát, phát hiện gương mặt mẹ vẫn tươi cười, nhìn ra ấn tượng rất tốt về anh. Còn ba Chu Quốc Cường ban đầu mặt lạnh tanh, một lúc sau cũng mỉm cười.

Trong lòng cô yên tâm, chút xíu tức giận vì Lý Thiên Vũ tự ý làm chủ, hành động một mình không cánh mà bay.

Cuối cùng Lý Thiên Vũ chính thức hiện ra… Ách, à không, là xuất hiện trước mặt gia đình cô.

Hai người Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân kỳ thực đã đoán được việc Chu Tiểu Vân có bạn trai. Ở tuổi con gái yêu đương, có bạn trai là chuyện rất bình thường.

Đương nhiên, lúc chàng trai này đến nhà, ra mắt cha mẹ vẫn tạo nên chấn động.

Triệu Ngọc Trân quanh co lòng vòng hỏi thăm tình hình Lý Thiên Vũ: "Tiểu Lý, cháu và Đại Nha nhà bác quen nhau lúc nào?"

Lý Thiên Vũ ngạc nhiên một lúc, đợi khi nhận Đại Nha chính là tên thân mật của Chu Tiểu Vân thì anh rất muốn cười. Cái tên này thật đúng là… rất đáng yêu…

Vấn đề này tự nhiên dễ trả lời: "Bác gái, cháu và Tiểu Vân từ tiểu học đã học cùng bốn năm, về sau cấp hai cấp ba cũng là bạn cùng lớp, đến học kỳ hai lớp mười một mới không chung lớp. Sau này, năm bọn cháu thi đại học, đều chọn học ở thành phố N, vì thế thường xuyên tiếp xúc."

Chu Quốc Cường hơi nhíu mày: "Không phải từ cấp hai, hai đứa đã yêu nhau chứ!" Vừa nghe một chuỗi dài học cùng khiến ông có liên tưởng không tốt.

Chu Tiểu Vân không thể không lên tiếng bảo vệ "Danh dự" của bạn thân: "Ba, ba đừng đoán mò. Bọn con hồi đại học mới bắt đầu, con cũng không muốn yêu đương từ hồi đi học." Cô biết ngay khẳng định Chu Quốc Cường lại nghĩ đến mặt này.

Chu Quốc Cường liếc con gái, coi như tin tưởng.

Sau đó Triệu Ngọc Trân lại hỏi tới công việc hiện tại của anh.

Lý Thiên Vũ thấy đến vấn đề quan trọng, lập tức tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó: "Sau khi tốt nghiệp, cháu đi làm ở một công ty có liên doanh nước ngoài tại thành phố N, hiện tại công tác chủ yếu là phát triển các loại phần mềm. Ở công ty biểu hiện của cháu coi như không tệ, quản lý rất thưởng thức cháu, đề bạt cháu lên làm tổ trưởng một tổ. Phỏng chừng sang năm nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ cất nhắc cháu lên chức quản lý bộ phận."

Lúc này đương nhiên phải biểu hiện mặt tốt, dù bị bảo mèo khen mèo dài đuôi cũng phải nói như vậy.

Lý Thiên Vũ thấy Triệu Ngọc Trân càng ngày cười càng dễ gần, trong lòng thoải mái hẳn.

Mắt thấy mẹ sắp hỏi đến vấn đề riêng tư mỗi tháng thu nhập bao nhiêu, Chu Tiểu Vân cố ý chuyển đề tài: "Mẹ, thức ăn hơi nguội rồi. Hay là lấy thêm ít cồn, làm nồi lẩu."

Triệu Ngọc Trân bị chuyển hướng, Lý Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Đại Bảo nhìn bộ dáng Lý Thiên Vũ co quắp không khỏi nhớ tới tình cảnh lần đầu anh đến nhà Lưu Lộ, liếc nhìn Lưu Lộ cười xinh đẹp, hiển nhiên cô cũng nghĩ giống anh. Hai người nhìn nhau cười, hai bàn tay đan vào nhau thật chặt dưới gầm bàn.

Tiến tới cùng nhau là chuyện không hề dễ dàng, nên quý trọng mới đúng. Hi vọng Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân cũng nhận được sự cho phép của gia đình, làm cho tình yêu đơm hoa kết quả. Lưu Lộ chân thành mong mỏi như thế.

Chu Quốc Cường nhìn như thuận miệng hỏi câu: "Tiểu Lý, sau này cháu tính ổn định cuộc sống ở đâu! Chuẩn bị ở thành phố N hay về đây!"

Lý Thiên Vũ không chút do dự, không cần nghĩ ngợi trả lời: "Cháu xem ý của Tiểu Vân, sau khi tốt nghiệp cô ấy định đi đâu, cháu sẽ theo đó."

Những lời này triệt để chinh phục hai người, cảm tình với Lý Thiên Vũ lập tức tăng lên một cột lớn.

Trong lòng Chu Tiểu Vân tràn đầy ấm áp cùng ngọt ngào, mặc dù những lời này anh trước đây từng nói, nhưng, nói ra trong buổi tối hôm nay mang ý nghĩa khác hẳn. Cái này tương đương tỏ thái độ với gia đình cô: Cháu rất yêu Tiểu Vân, tất cả cháu đều nghe cô ấy, nhất định cháu sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc!

Điều này sao không cô cảm động?

Có người đàn ông đối xử với bạn như vậy, còn cầu gì nữa?

411. Chương 405: So Sánh

Tiểu Bảo luôn ít có hảo cảm với Lý Thiên Vũ, thuần túy bởi nhìn chị thích anh mới miễn cưỡng tiếp nhận anh ta tồn tại, hiện tại anh không khỏi không nhìn kỹ Lý Thiên Vũ một lần nữa.

Nếu như, có một người đàn ông yêu chị như thế ở bên cạnh chị, hình như cũng là việc có thể chấp nhận...

Đêm đó, Lý Thiên Vũ uống rượu say.

Anh uống với mỗi người Chu Quốc Cường, Triệu Ngọc Trân, Đại Bảo, Tiểu Bảo một chén, tửu lượng vốn không cao, tự nhiên sẽ uống say. Buổi tối anh đành phải ngủ ở nhà Chu Tiểu Vân. Đương nhiên, không có chuyện ngủ chung với cô. Anh ngủ ở phòng cô còn cô ngủ chung với Nhị Nha.

Buổi tối, Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường khi về phòng thổn thức hồi lâu.

"Quốc Cường, con cái chúng ta đứa nhỏ đều đã lớn, Đại Bảo và Lưu Lộ chỉ thiếu bước kết hôn, Đại Nha cũng có bạn trai." Triệu Ngọc Trân thất vọng vô cớ, những đứa con bà dứt ruột đẻ ra đều đã tìm được một nửa của mình. Con trai thì thôi, dù sao cũng là dẫn thêm người về nhà. Nhưng con gái lại khác, nghĩ đến con gái mình cực khổ nuôi lớn sau này phải gả vào nhà người khác, trong lòng bà chua xót.

Thảo nào ngày Chu Tiểu Hà kết hôn, Thẩm Hoa Phượng ở trong phòng khóc mãi. Đổi lại là mình, chỉ sợ cũng như thế!

Chu Quốc Cường than thở: "Đâu còn cách khác, các con luôn có ngày trưởng thành. Chúng ta thuận theo tự nhiên đi, Lý Thiên Vũ là một chàng trai tốt, có mấy ưu điểm. Sinh viên, ưu điểm số một! Có việc làm, đối xử với con bé cũng tốt. Anh thấy, ánh mắt con gái mình không tệ lắm. Hơn nữa, Lý Thiên Vũ lại là anh họ Lưu Lộ, biết gốc biết rễ, chắc nhân phẩm cậu ta không xấu."

Ngày thứ hai, Lý Thiên Vũ và Lưu Lộ đều trở về. Dù sao Lưu Lộ chưa chính thức gả qua đây, vì thế năm mới cô phải về nhà.

Đại Bảo mua vài thứ mang đến nhà Lưu Lộ, thuận tiện ở lại chơi một ngày.

Đối với chàng rể Đại Bảo, Lưu Chính Thanh thực sự càng xem càng hài lòng, nghĩ thầm ở trước mặt người khác kể chuyện con rể ông là vận động viên chạy nước rút của đội điền kinh tỉnh sẽ hãnh diện lắm.

Hơn nữa, hiện tại hai đứa đã đính hôn, coi như đã định chuyện hôn nhân. Vừa giải quyết chung thân đại sự của Lưu Lộ, còn có thể để con bé ở nhà thêm mấy năm, nghĩ mặt nào đều rất vừa ý.

Lưu Chính Thanh quan tâm hỏi Lý Thiên Vũ: "Tiểu Vũ, hôm qua cháu đến nhà Chí Lương."

Lý Thiên Vũ cười nói: "Cậu, cháu nghe cậu nói, mua đồ đến. Cháu còn ăn tối ở đó, tối hôm qua uống nhiều nên ngủ ở nhà Tiểu Vân một đêm."

Ý Lưu Chính Thanh đang muốn hỏi tự nhiên không phải cái này: "Ba mẹ Chí Lương có nói gì không?" Lần đầu tiên đến nhà, để lại ấn tượng cho cha mẹ nhà gái rất quan trọng.

Lưu Lộ chen miệng vào: "Cha, cha đừng bận tâm. Con thấy, ấn tượng ba mẹ Chí Lương với anh Tiểu Vũ rất tốt. Bằng không, sao có thể giữ anh Tiểu Vũ ở đó một đêm!" Từ hành động này đủ nhìn ra cha mẹ Chu Tiểu Vân đã chấp thuận Lý Thiên Vũ.

Lưu Chính Thanh yên lòng, trong lòng nghĩ bao giờ sẽ bàn với cha mẹ Lý Thiên Vũ việc này.

Mặc dù Lý Thiên Vũ là cháu trai bên ngoại của ông, nhưng nhiều năm qua ông vẫn đối xử với Lý Thiên Vũ như con trai, kỳ vọng rất cao ở anh, nào có đạo lý chuyện lớn cả đời không quan tâm.

Suy nghĩ và hành động của bậc trưởng bối không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Lý Thiên Vũ, trong lòng anh đang tràn đầy vui mừng, ảo tưởng về tương lai tốt đẹp…

***

Sang năm mới, Lý Thiên Vũ quang minh chính đại đến nhà Chu Tiểu Vân. Ừm, cảm giác này thật tuyệt vời.

Chờ mấy đứa đi hết, trong nhà bỗng nhiên quạnh quẽ hẳn, Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường lại bắt đầu bận rộn buôn bán.

Bà nội ở nhà nói thầm: "Mấy đứa nhỏ sao thoáng cái đã biến đâu mất!" Cả Nhị Nha cũng đi học ở thị trấn, trong nhà chỉ còn người lớn. Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân mỗi ngày đều bận rộn việc buôn bán, bà nội một mình rất cô đơn. Cũng may Thẩm Hoa Phượng thường ôm con gái Chu Tiểu Hà sang chơi với bà nội giải buồn.

Bà nội nhìn cháu gái bé nhỏ bi ba bi bô thì thích lắm, ôm trên đùi nựng yêu.

Thẩm Hoa Phượng bây giờ hài lòng đối với con rể Phan Phong hơn không ít, nghĩ thầm tuy trong nhà nghèo một chút thế nhưng đối xử với Tiểu Hà rất tốt. Con gái có cuộc hôn nhân hạnh phúc, người làm mẹ trong lòng tự nhiên cũng thả lỏng.

Chu Tiểu Hà và Phan Phong đều phải đi làm, con gái vẫn sống bên bà ngoại. Cuộc sống Thẩm Hoa Phượng hiện tại trôi qua cực kỳ phong phú, không có thời gian lải nhải Chu Chí Hải nữa.

Chu Chí Hải giờ làm việc ở xưởng sửa chữa rất tốt, mỗi tội chưa có bạn gái làm cho Thẩm Hoa Phượng sốt ruột, ở trước mặt bà nội lải nhải: "Hải nhà con tuấn tú lịch sự, không biết vì sao chưa có bạn gái."

Thẩm Hoa Phượng không tự chủ lại đặt Chu Chí Hải và Đại Bảo lên bàn cân so sánh.

Nhìn vợ Đại Bảo nhà người ta thật đẹp, nghe nói còn biết khiêu vũ, lại là sinh viên trường đại học nổi tiếng, bây giờ làm giáo viên ở trường chuyên cấp ba, mọi mặt đều xuất sắc. Thẩm Hoa Phượng hâm mộ lắm.

Bà nội cười nói: "Giờ chuyện bọn nhỏ kết hôn đều là chúng tự mình làm chủ, không cần người lớn bận tâm! Hải từng nói, năm nay sẽ dẫn cô gái xinh đẹp về mà!"

Thẩm Hoa Phượng nở nụ cười, nói đề tài này luôn khiến người ta thoải mái.

Triệu Ngọc Trân ngó qua, nhìn cô bé phấn nộn không nhịn được ôm hôn hai cái: "Ai, không biết đến bao giờ con có thể ngồi như mẹ, nói về cháu trai cháu gái."

Nếu như Đại Bảo và Lưu Lộ cũng sinh bà đứa cháu ẵm bồng thì tốt quá!

Thẩm Hoa Phượng nở nụ cười: "Em cần gì lo lắng về cái này! Chị thấy, không đến hai năm Đại Bảo sẽ cho em thằng cháu trai!"

Triệu Ngọc Trân hạnh phúc: "Đến lúc đó em sẽ không đi chợ bán thực phẩm nữa, buôn bán nhiều năm, mắt thấy con cái đều trưởng thành có tiền đồ. Chờ có cháu, mỗi ngày em ở nhà trông cháu, không đi đâu."

Đang cười cười nói nói, Thẩm Hoa Phượng nhắc đến bạn trai Chu Tiểu Vân: "Chị nghe Tiểu Hà nói, Đại Nha đã bạn trai đúng không! Nghe nói cậu ta đến nhà em hai lần!"

Triệu Ngọc Trân gật gật đầu.

Ở trước mặt Thẩm Hoa Phượng, bà nội hết lời khen bạn trai Chu Tiểu Vân tốt thế nào.

Triệu Ngọc Trân ở bên cạnh cười híp mắt. Nhắc tới bạn trai con gái mình, bà cũng cảm thấy rất có mặt mũi. Dù sao từng là sinh viên, đang đi làm ở xí nghiệp liên doanh nước ngoài, nghe Lưu Lộ nói, tiền lương rất cao. Thằng bé vừa cao vừa đẹp trai, không tìm ra điểm nào để chê trách.

Bệnh cũ Thẩm Hoa Phượng lại tái phát, tự nhiên lại so sánh con rể nhà mình và người ta.

Về diện mạo, phỏng chừng sàn sàn nhau, Phan Phong cũng là chàng trai ưa nhìn.

Về công ăn việc làm, công việc con rể nhà mình hình như kém hơn. Lý Thiên Vũ người ta là nhân viên cao cấp trong xí nghiệp lớn, xem ra tiền lương nhất định cao hơn Phan Phong.

Về điều kiện gia đình, gia cảnh nhà Phan Phong rất bình thường. Không biết nhà Lý Thiên Vũ này như thế nào…

Thẩm Hoa Phượng hỏi ra miệng: "Gia đình anh chàng này thế nào?"

Triệu Ngọc Trân cũng không rõ: "Em cũng không biết, hình như cũng xuất thân là dân quê, có lẽ không đến nỗi nào. Dù sao chỉ cần thằng bé tốt là được, đâu phải sống cùng gia đình bên đấy."

Thẩm Hoa Phượng không đồng ý nói: "Không phải chị nói suông đâu, điều kiện kinh tế gia đình tốt vẫn hơn. Em xem Tiểu Hà nhà chị, gả đến nhà Phan Phong phải sống cực khổ hơn hẳn. Sau này còn phải tự mình tiết kiệm tiền mua nhà trong thị trấn, cuộc sống thật mệt mỏi a! Nếu là có sẵn sẽ tốt hơn."

Lời này nói cũng có đạo lý, trong lòng Triệu Ngọc Trân bắt đầu suy nghĩ.

412. Chương 406: Làm Mối

Mấy ngày sau, cha Lưu Lộ Lưu Chính Thanh đến.

Thấy ông thông gia từ xa đến, tất nhiên Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân nhiệt tình chiêu đãi.

Lưu Chính Thanh uống với Chu Quốc Cường mấy chén rượu rồi nói ra mục đích đến lần này.

Hóa ra vì chuyện của Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ.

Lưu Chính Thanh quét đường phố: "Tôi không ngại nói thật với anh chị, Lý Thiên Vũ là cháu trai ruột bên ngoại của tôi, từ nhỏ đã thân thiết với tôi. Cấp hai cấp ba thằng bé ở nhà tôi sáu năm, với Lưu Lộ như anh em ruột. Hôm nay tôi tới chính là muốn trao đổi với anh chị, để phụ huynh hai gia đình gặp mặt. Chuyện lớn cả đời của hai đứa vẫn cần đến các trưởng bối bàn bạc."

Nhắc tới đề tài này, Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân đều có chút trở tay không kịp.

Không ai ngờ tới, hôm nay Lưu Chính Thanh đến làm "Thuyết khách".

Ở nông thôn vẫn giữ phong tục này. Con trai con gái lập gia đình sẽ tìm thuyết khách tương đương với bà mối, qua lại nói vun vào giữa hai bên, làm trung gian truyền lời. Thuyết khách sẽ nói ra những lời hai bên không tiện mặt đối mặt nói trực tiếp. Ví dụ như, nếu đính hôn, lễ ăn hỏi, nhà gái có đề xuất điều kiện gì vân vân.

Chu Quốc Cường suy nghĩ một lúc rồi nói: "Việc này anh để chúng tôi suy nghĩ kĩ hãy bàn, dù sao Tiểu Vân nhà tôi còn đang đi học, một năm nữa mới tốt nghiệp. Lúc này đã bàn tới hình như quá sớm. Có chuyện cũng phải đợi sau tốt nghiệp hãy tính!"

Xem như uyển chuyển từ chối. Có gả con gái cũng không thể nhanh như vậy! Chu Tiểu Vân vẫn tính là sinh viên!

Lưu Chính Thanh cười nói: "Bây giờ Tiểu Vân nhà anh chị không phải đang học nghiên cứu sinh à? Kết hôn trong thời gian học vẫn được phép. Nếu anh chị cảm thấy hơi sớm, vậy tạm để việc này xuống. Tôi không có ý gì khác, tôi cũng coi như trưởng bối của Lý Thiên Vũ, tôi đại diện cho cha mẹ thằng bé đến thể hiện thành ý với anh chị. Tiểu Vân là cô gái tốt, có đốt đèn lồng cũng khó tìm, tôi và ba mẹ Thiên Vũ đều rất thích con bé. Chỉ là muốn chọn thời gian gặp mặt anh chị, làm quen một chút, đừng để sau này đối diện đụng phải cũng không biết đối phương là ai. Anh thấy đúng không!"

Lưu Chính Thanh không hổ là làm cán bộ bao nhiêu năm, nói từ đầu đến cuối rất lôgic. Sao Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân có thể nói lại ông. Hai người nghĩ thầm mọi người đều nói chỉ gặp mặt, vậy gặp đi!

Chọn ngày tốt, Lưu Chính Thanh lái xe đến đón Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân. Lưu Lộ đi theo sau, luôn miệng gọi "Ba" "Mẹ", khiến hai ông bà mừng rỡ, cười toe toét.

Đến nhà Lưu Lộ, cha mẹ Lý Thiên Vũ đã chờ sẵn. Mấy người tụ tập ăn bữa cơm. Do có Lưu Chính Thanh chu toàn, bầu không khí coi như hòa hợp.

Sau khi Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường trở về nhà, hai người ngồi xuống mặt đối mặt bàn chuyện Chu Tiểu Vân – Lý Thiên Vũ.

Chu Quốc Cường uống nhiều rượu, mặt đỏ rực: "Ngọc Trân, anh thấy cha mẹ Lý Thiên Vũ đều là dân quê rất thật thà, nhân hậu. Chắc sau này Tiểu Vân nhà ta gả qua đó không phải chịu khổ."

Bị Triệu Ngọc Trân lườm: "Anh nói hay nhỉ, con gái mình là sinh viên đại học, còn là nghiên cứu sinh. Lý Thiên Vũ cũng là thành phần tri thức! Chẳng lẽ hai đứa nó còn về cái huyện nhỏ nông thôn nghèo này để sống chắc? Theo em nghĩ, sau này hãy để hai đứa sinh sống ở thành phố N, dù trở về cũng phải mua nhà trong thị trấn!"

Lời Thẩm Hoa Phượng nói hôm trước cũng vang lên trong đầu bà. Triệu Ngọc Trân không thể không thừa nhận, mặc dù Thẩm Hoa Phượng nói hơi quá một chút, nhưng đúng là lời nói thật.

Với điều kiện con gái mình tìm người trong sạch thế nào chẳng được? Đương nhiên Lý Thiên Vũ rất tốt, chỉ chưa rõ điều kiện gia đình...

Chu Quốc Cường bật cười nói: "Đó là chuyện của bọn nhỏ, anh bảo này, cứ kệ túi nó. Em đừng can dự mù quáng, đừng như chị dâu sát vách. Tiểu Hà yêu đương, chị ấy làm ầm ĩ đến, làm ầm ĩ đi, cuối cùng chẳng

phải vẫn thuận theo ý Tiểu Hà. Con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta làm cha mẹ chỉ đưa ra ý kiến tham khảo thôi."

Từ điểm này, có thể nhận ra sự khác biệt giữa Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân, đây cũng là điểm khác nhau giữa phần lớn đàn ông và phụ nữ.

Đàn ông ấy à, lòng dạ rộng lớn, nếu suy nghĩ sẽ cân nhắc tổng thể. Phụ nữ, luôn thích truy cứu việc nhỏ không đáng kể, để ý này để ý kia. Thật ra, yêu đương kết hôn vốn là chuyện của con cái, chỉ cần con thích là được rồi.

Tuy nói ngay từ đầu Chu Quốc Cường có chút phê bình kín đáo với Lý Thiên Vũ, nhưng đó chỉ là phản ứng đầu tiên của bất cứ người làm cha nào. E rằng dù chàng trai đó tốt đến mấy, ông cũng nhìn không vừa mắt. Ông cảm thấy anh ta cướp mất con gái yêu của mình.

Nhưng Chu Quốc Cường ngầm quan sát Lý Thiên Vũ hai lần, bắt đầu có cảm tình với anh chàng này.

Triệu Ngọc Trân nghe Chu Quốc Cường nói mà ngượng ngùng: "Em cũng suy nghĩ cho con gái thôi! Nếu đã ra khỏi nông thôn, hà tất phải trở về đây sống."

Làm cha mẹ ai không muốn con gái có cuộc sống tốt đẹp về sau? Nói một nghìn, nói một vạn, cũng là suy nghĩ vì đứa nhỏ a!

Chu Quốc Cường đánh nhịp nói: "Dù sao Lý Thiên Vũ coi như không tệ, chuyện hai đứa nó cứ từ từ rồi tính! Muốn kết hôn bây giờ thì không được!" Ít nhất phải chờ Chu Tiểu Vân tốt nghiệp.

Triệu Ngọc Trân cười, không nói gì nữa.

Lý Thiên Vũ nhận được điện thoại cậu gọi tới. Nghe tin cậu đi làm mai ình, anh ngạc nhiên, há hốc miệng.

Này… Quá bất ngờ a!

Có điều là bất ngờ kiểu này anh thích! Ha ha ha!

Lý Thiên Vũ vui mừng hớn hở đợi xe bus, có xe là chen lên ngay.

Chu Tiểu Vân nấu cơm xong, đang bê thức ăn để trên bàn, thấy Lý Thiên Vũ trở về cười nói: "Hôm nay anh về thật đúng lúc, cơm em làm xong rồi!"

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Anh có một việc muốn nói với em!"

Thấy bộ dáng Lý Thiên Vũ thần thần bí bí, Chu Tiểu Vân hứng thú: "Chuyện gì? Anh lại được tăng lương à?" Hiếm khi thấy anh vui vẻ như vậy.

Lý Thiên Vũ kể chuyện cậu đi làm mối cho cô nghe.

Chu Tiểu Vân nghe cha mẹ cô đã gặp mặt và ăn bữa cơm với cha mẹ Lý Thiên Vũ, hai mắt mở to. Cô lẩm bẩm: "Chuyện lớn như vậy sao không bàn với em trước?"

Lý Thiên Vũ vô tội nói: "Chuyện này anh cũng không biết trước, là cậu bàn với bố mẹ anh đến nhà em. Sau này, ba mẹ em đến nhà cậu ăn cơm, hai bên gặp nhau ở đấy."

Tiến triển rất thần tốc.

Chu Tiểu Vân ngẩn ngơ nửa ngày: "Lý Thiên Vũ, cậu anh đối với anh quá tốt." Cậu chạy trước chạy sau bận tâm lao lực, không phải vì suy nghĩ cho Lý Thiên Vũ à?

Trong lòng Lý Thiên Vũ vẫn rất cảm động: "Đúng vậy, về sau anh nhất định phải hiếu thuận với cậu!"

Hơn nữa, đối với hai người, đó cũng là một tin tức tốt. Phụ huynh hai nhà đã gặp nhau có ý nghĩa gì? Đương nhiên đều ngầm đồng ý cho hai người lui tới. Nói cách khác, hai người có thể quang minh chính đại gặp nhau, lấy kết hôn làm tiền đề!

Lý Thiên Vũ không vui mừng không được, dịch dịch lại gần Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, em xem, cha mẹ đều đồng ý chuyện hai đứa mình, chúng mình…"

Câu tiếp theo chưa nói hết, hóa thành hành động.

Lý Thiên Vũ biến thật cực nhanh, là sắc quỷ, nhào vào người cô bị Chu Tiểu Vân cười đẩy ra: "Đừng làm bậy, ăn cơm đi!"

Lý Thiên Vũ cười ha ha, kéo ghế ngồi xuống ăn cơm.

413. Chương 407: Nhị Nha Tới

Năm nay Nhị Nha thi đại học, Chu Tiểu Vân gọi điện thoại về nhà hỏi chuyện thi cử của cô.

Nhị Nha nhận điện thoại cười nói: "Chị, em vừa mới thi xong làm gì đã biết thi được mấy điểm. Đợi mấy ngày nữa là tra được điểm! Em ở nhà cũng không có việc gì, hay là, em đến thành phố N chơi với chị và anh Hai nhé!"

Chu Tiểu Vân nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Năm nay Tiểu Bảo tốt nghiệp đại học, đã tìm được việc ở một bệnh viện trong thành phố N, không phải bệnh viện có quy mô lớn nhất, thế nhưng về trình độ chữa bệnh tương đối có danh tiếng. Tiểu Bảo có thể tìm công việc này cũng coi như rất tốt.

Bây giờ Tiểu Bảo nhàn rỗi, chỉ đợi lấy bằng tốt nghiệp là có thể đi làm.

Nghe nói Nhị Nha muốn qua chơi, phản ứng đầu tiên của Tiểu Bảo chính là sờ sờ ví tiền: aizz, lại chảy máu thật nhiều!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cùng nhau đến nhà ga đón Nhị Nha. Lá gan con bé khá lớn, chưa bao giờ rời xa nhà, dám một người ngồi xe đến.

Nhị Nha nhìn thấy hai anh chị, hài lòng khua khua tay: "Chị, anh Hai, em ở đây!"

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cười nghênh đón. Tinh thần Nhị Nha rất tốt, ngồi ô tô đường dài mấy giờ liền mà sắc mặt không hề lộ vẻ mệt mỏi, ầm ĩ đòi ăn đại tiệc.

Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo nhìn nhau cười, dẫn Nhị Nha tới một nhà hàng buffee nổi tiếng.

Nhị Nha sôi nổi một lúc gắp cái này, một hồi gắp ít cái kia.

Chu Tiểu Vân ngồi nhìn, cảm khái nói: "Nhìn Nhị Nha, chị cảm thấy chị sắp già rồi." Trông Nhị Nha đang tuổi thiếu nữ tràn đầy sức sống, xinh đẹp, so sánh với nhau, bản thân cô có vẻ quá bình tĩnh, không có nửa điểm tinh thần phấn chấn.

Tiểu Bảo nghe Chu Tiểu Vân nói xong, cười ha ha: "Chị, chị đang giữa tuổi thanh xuân, nói cái gì già với chả không già. Chị không chú ý à? Rất nhiều chàng trai nhìn về phía chúng ta!" Mục tiêu đương nhiên là Chu Tiểu Vân.

Chu Tiểu Vân cười.

Xung quanh quả thật có một ít chàng trai trẻ tuổi thường nhìn xung quanh, bất kể như thế nào, phụ nữ đều không chán ghét kiểu ánh mắt này.

Nhị Nha bê bàn hoa quả về chỗ: "Chị, đi cùng em đi!"

Chu Tiểu Vân cười, đi cùng em gái.

Hai chị em đi cùng nhau, cực kì làm người khác chú ý.

Bây giờ Nhị Nha cũng là thiếu nữ đẹp như hoa, thanh xuân hoạt bát, hơn nữa Chu Tiểu Vân càng lúc càng xinh đẹp tao nhã, thảo nào đàn ông liên tục ngoái nhìn.

Ba người ngồi ăn hơn một tiếng mới kết thúc.

Nhị Nha tựa lưng vào ghế, hạnh phúc thở dài: "Oa, rốt cuộc no rồi."

Chu Tiểu Vân buồn cười, từ nhỏ đến lớn Nhị Nha đều là con mèo nhỏ tham ăn, thích ăn đồ ngon! Hiện tại xem ra không thay đổi chút nào.

Tiểu Bảo trêu đùa nói: "Tiểu Nguyệt, em cứ tham ăn như thế, sao mà gầy được nhỉ? Theo lý mà nói nên trở thành cô nhóc béo ú mới đúng."

Sáu năm tiểu học, Nhị Nha béo nhất, là cô nhóc tròn vo, về sau không biết thế nào, lên cấp hai dần dần gầy đi một chút, hiện tại đã là thiếu nữ yểu điệu tiêu chuẩn.

Nhị Nha cười hì hì nói: "Anh Hai, anh lại vạch áo cho người xem lưng. Đã là chuyện cũ từ hồi tám hoánh, còn nhắc tới làm gì." Lên cấp hai, vì học hành bận rộn hơn nữa sống ở bên ngoài, cô không được ăn ngon giống như ở nhà nên không béo lên.

Chu Tiểu Vân nhớ tới chuyện cũ Nhị Nha từng lập lời thề muốn giảm béo, không nhịn được bật cười .

"Trước đây Tiểu Nguyệt mũm mĩm cũng rất đáng yêu a!" Chu Tiểu Vân nói lời từ nội tâm.

Nhị Nha liên tục lắc đầu: "Em chẳng cần, mập mạp bị người ta trêu là con nhóc béo, em chẳng thích." Gầy, dong dỏnng cao như chị thật là tốt.

Chỉ sợ Chu Tiểu Vân cũng không nghĩ tới địa vị của cô trong cảm nhận Nhị Nha cao đến thế! Quả thực ảnh hưởng đến quan điểm thẩm mỹ của Nhị Nha.

Mấy chị em ngồi tâm sự, quả thực không muốn đi.

Nhị Nha đột nhiên hỏi: "Chị, anh Hai, anh cả không phải cũng ở thành phố N sao? Em thật sự rất muốn gặp anh cả, hàng năm chỉ tết mới ở bên nhau mấy ngày, bình thường muốn thấy anh ấy quá khó khăn."

Chu Tiểu Vân nói: "Đừng nói em, ngay cả chị ở đây, số lần gặp anh cả cũng ít ỏi. Ngẫm lại anh cả thật vất vả."

Cuộc sống vận động viên có bao nhiêu khô khan, bình thường sợ ảnh hưởng huấn luyện, di động bị bắt tắt máy, chỉ có đến buổi tối mới được mở máy. Hoạt động tiêu khiển cũng vô cùng vô cùng ít, bình thường hiếm khi được nghỉ.

Cuộc sống của Đại Bảo thật sự không sung sướng như người ngoài thường nghĩ. Khoảnh khắc vinh quanh lúc thi đấu phải đổi bằng vô số ngày đêm vất vả huấn luyện.

Tiểu Bảo than thở: "Chỉ khổ cho chị Lưu Lộ, nếu anh cả không bận, hai người sớm đã kết hôn sinh con."

Đáng tiếc, hiện tại hai người đành chờ đợi. Năm tháng thanh xuân đẹp đợi nhất lại bị hao mòn trong sự chờ mong. Mau mà, Lưu Lộ và Đại Bảo rất yêu nhau, trái tim họ luôn bên nhau, cho dù chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, tình cảm của hai người vẫn nồng cháy như cũ.

Chu Tiểu Vân hết sức bội phục Lưu Lộ, không phải cô gái nào cũng có thể làm được điều này vì người mình yêu.

Nghĩ đến Lưu Lộ, Chu Tiểu Vân chợt nhớ ra một việc: "Lần trước Lưu Lộ gọi điện thoại cho chị, nói là nghỉ hè sẽ đến đây, không biết sẽ đến lúc nào."

May là số ngày nghỉ của Lưu Lộ nhiều hơn, có thể đến đoàn tụ với Đại Bảo.

Nhị Nha rất thích chị dâu Lưu Lộ này, giục Chu Tiểu Vân: "Chị, sẽ chị gọi điện cho chị Lưu Lộ đi! Chưa biết chừng mấy ngày nữa, chị ấy sẽ đến."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu nói: "Được, tối nay chị gọi cho cô ấy, bây giờ em có muốn đi đâu chơi không? Hay về nhà?"

Nhị Nha cười ha ha nói: "Tất nhiên là không, em muốn dạo hết một vòng thành phố. Chị, anh Hai, hai anh chị phải tháp tùng em đấy!"

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo nghe vậy cười. Quả nhiên, con bé vẫn là cô em gái nhỏ thích dính người yếu đuối a, tính cách vẫn vậy.

Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo cùng Nhị Nha đi dạo tròn một buổi chiều.

Không có mục tiêu cụ thể, cứ đi dạo trong nội thành.

Nhị Nha hô to đã nghiền, cảm thấy thành phố N thật là một địa phương tốt: "Chị, em rất hối hận nguyện vọng một điền đại học ngoại ngữ Bắc Kinh, nguyện vọng hai là trường đại học của thành phố N. Chẳng may em không cẩn thận đỗ nguyện vọng một, chẳng phải là không có cơ hội đọc sách cùng chỗ với anh chị à?"

Chu Tiểu Vân chọc chọc trán Nhị Nha: "Em đang định đi học hay đi chơi? Còn chọn trường tốt như đại học ngoại ngữ Bắc Kinh, nếu em đỗ, cả nhà chúng ta đều phải đốt pháo, chúc mừng."

Tiểu Bảo vốn định nói, "Chiếu theo tính cách của em, có lẽ nguyện vọng một không đỗ nổi đâu." Về sau nghĩ kĩ, đừng nên làm giảm sĩ khí của em út, đợi có điểm thi rồi hãy nói!

Nhị Nha lơ đễnh nói: "Chị, bạn học của em lúc điền nguyện vọng đều điền như thế, xem chỗ nào tốt thì điền trường ở đó. Lúc ấy, em chính là nhìn trúng Bắc Kinh là thủ đô của nước ta, nên em mới điền trường đó."

Chu Tiểu Vân bật cười. Hóa ra, Nhị Nha muốn chạy đến chỗ xa hơn, đi chơi mấy năm.

Từ nhỏ con bé đã hướng tới cuộc sống ở bên ngoài, hi vọng con bé được như ý.

414. Chương 408: Nhị Nha Buồn Bã

Đến buổi tối, Chu Tiểu Vân gọi cho Lý Thiên Vũ: "Thiên Vũ, em gái em đến đây chơi mấy ngày. Buổi trưa hôm nay vừa đến nơi, em và em trai đã đưa nó đi dạo một buổi chiều. Tối nay anh có rảnh ăn cơm với mấy chị em em không?"

Ở bên kia Lý Thiên Vũ hơi chần chừ: "Chắc tối anh phải tăng ca, thế này đi, anh đi xin phép quản lý, cho nghỉ sớm một chút. Nhưng mà, giờ anh chưa có thời gian."

Chu Tiểu Vân "vâng" một tiếng rồi cúp điện thoại.

Nhị Nha thò đầu sang: "Chị, anh Lý Thiên Vũ có đến không!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Anh ấy bận tăng ca, sẽ đến một chút. Chúng ta không cần đợi, ăn cơm trước đi!"

Đây là một nhà hàng có nét đặc sắc riêng, là nơi nổi tiếng nhất giữ độc quyền về miến, tiết vịt. Chu Tiểu Vân sống ở đây mấy năm, cũng thường đến ăn.

Nhị Nha cười hì hì: "Anh Lý Thiên Vũ trễ thế này mà phải tăng ca a, hình như anh ấy rất bận!" Hiện tại gần bảy giờ, bình thường người đi làm đã tan tầm.

Nghĩ đến Lý Thiên Vũ làm việc vất vả như vậy, Chu Tiểu Vân không khỏi thở dài: "Công ty của anh ấy cái gì cũng tốt, mỗi tội cường độ làm việc quá lớn. Tăng ca là chuyện thường, hơn nữa thường xuyên cuối tuần không được nghỉ. Bởi vì thường có vụ sửa chữa phần mềm giao cho bọn họ, vì thế lắm lúc mấy ngày liên tục tăng ca. Cực kì vất vả."

Đương nhiên, tăng ca gấp đôi bù lại tiền lương kếch xù, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến các nhân viên không oán thán.

Chẳng qua, Chu Tiểu Vân thường xuyên cảm thấy đau lòng cho Lý Thiên Vũ. Cô luôn cảm thấy công việc của anh quá mệt mỏi, quá cực khổ. Cũng may tuổi còn trẻ, nếu lớn tuổi chắc chắn không thể thích ứng với guồng công việc này.

Thảo nào thành phần tri thức ở các thành phố lớn luôn yêu cầu sức khỏe tốt, bởi công việc của bọn họ cần thời gian và cường độ làm việc khổng lồ.

Nhị Nha thè lưỡi: "Em vẫn nghĩ làm việc ở xí nghiệp nước ngoài rất trâu bò, hóa ra vất vả như vậy. Sau này em nên thành thật an phận chọn một công việc nhàn hạ."

Tay Tiểu Bảo cầm đũa gõ vào đầu Nhị Nha một cái: "Em chỉ lười biếng, còn chưa bắt đầu học đại học đã nghĩ tìm việc nhàn hạ. Bây giờ, đâu dễ tìm việc thanh nhàn, an phận hả? Thanh niên phải nếm trải gian khổ, không tranh thủ tuổi trẻ cố gắng hết mình, đến khi lớn tuổi hối hận cũng không kịp."

Chu Tiểu Vân có nhận thức mới về Tiểu Bảo, thái độ sống của anh rất tích cực, hướng về phía trước! Ừm, không hổ là em trai của Chu Tiểu Vân cô! Xuất sắc, tiến tới… Mà khoan, khoe khoang là hành vi không tốt, đình chỉ!

Nhị Nha không ngừng hâm mộ các anh chị: "Chị, bây giờ chị là tác giả tiểu thuyết nổi tiếng internet, sau này nhất định tiền đồ vô lượng. Còn anh Hai, sắp trở thành một bác sĩ, trị bệnh cứu người, có thể nhận phong bì kiếm thêm khoản thu nhập… Ai u, anh Hai, anh đừng dùng đũa đập đầu em nữa! Đau a!"

Tiểu Bảo không khách khí dùng đũa gõ mạnh vào đầu Nhị Nha nói: "Ai cho em nói bậy, ai nói làm bác sĩ nhất định phải nhận phong bì kiếm thêm khoản thu nhập, đó là hành vi không có đạo đức. Sau này anh quyết không như vậy."

Nhị Nha gió chiều nào che chiều ấy nói: "Đúng vậy đúng vậy, anh Hai em đâu giống họ, tất nhiên sẽ không làm chuyện như vậy. Ý của em là tương lai của anh chị đều sáng sủa. Chỉ có tương lai của em chưa biết ở phương nào đây!"

Tay Nhị Nha chống má, thở dài nói: "Anh cả là niềm tự hào của cả nhà, thường nhận giải thưởng ở cuộc thi đấu toàn quóc, sau này chưa biết chừng còn có cơ hội đại diện cho quốc gia đi tham gia á vận hội gì đó. Chỉ có em…"

Làm em út trong bốn anh chị em, Nhị Nha vẫn cảm thấy có chút tự ti vào bản thâ. Không biết có phải bởi vì các anh trai chị gái đều quá ưu tú không, cô luôn cảm giác dưới quầng sáng chói lòa của anh chị, cô ảm đạm không có ánh sáng.

Anh cả là một vận động viên ưu tú, anh Hai trở thành bác sĩ. Chị càng thông minh, thành tác giả tiểu thuyết nổi tiếng trên internet. Tương lai của mình ở đâu?

Chu Tiểu Vân rất không quen nhìn Nhị Nha bỗng nhiên toát ra một tia buồn bã, nói thật, cô quen với một Nhị Nha vô tâm vô phế, cười vui vẻ. Cô chưa từng nghĩ tới Nhị Nha cũng có nhiều trăn trở.

Chu Tiểu Vân an ủi: "Tiểu Nguyệt, em sắp lên đại học. Em còn bé, tương lai anh chị đã định hình, chỉ có tiềm lực của em chưa phát huy toàn bộ. Biết đâu, tương lai em lại là người có tiền đồ nhất trong bốn anh em chúng ta!"

Nhị Nha cảm thấy thoải mái hơn khi nghe chị nói: "Vâng, chị, chị nói đúng! Sau này em nhất định phải cố gắng hết mình, em nghĩ, tương lai chắc chắn em sẽ tìm được hướng đi cuộc đời mình."

Nhìn thấy Nhị Nha thông suốt, tâm trạng Chu Tiểu Vân cũng thăng hoa theo.

Tiếng chuông di động vang lên tích tích, Chu Tiểu Vân ra xem, bật cười: "Chị đang định gọi cho Lưu Lộ thì cô ấy đã gửi tin nhắn đến, bảo là hai ngày nữa cô ấy được nghỉ hè, sẽ đến đây. Bảo chị chuẩn bị hộ chỗ ở."

Nhị Nha hưng phấn nói: "Vậy em chưa về vội, em muốn đi cùng chị Lưu Lộ đi chơi hết các địa điểm ở thành phố N."

Tiểu Bảo cười nói: "Không phải em định làm bóng đèn huỳnh quang chứ, em cho rằng chị Lưu Lộ đến đây tìm ai? Đương nhiên là anh cả yêu quý của chúng ta. Chúng ta nên tránh đi, để hai anh chị ấy đoàn tụ mấy ngày."

Chu Tiểu Vân gật đầu phụ họa, trong lòng suy tính nên thuê riêng một phòng cho Lưu Lộ không. Nếu không, nhà có hai phòng, Lý Thiên Vũ ngủ một phòng, một phòng của mình và Nhị Nha, đâu còn chỗ cho cô ấy ở?

Tiểu Bảo vừa nghe Chu Tiểu Vân có lại đi phòng cho thuê tính toán lên đường: "Chị, em thấy chị cứ thuê một phòng gần chỗ chị đi. Sau này, chị Lưu Lộ về, căn phòng đó để lại cho em. Mấy ngày nữa em cũng phải chuyển ra khỏi ký túc xá, em đang lo không biết chuyển đi đâu!"

Thật ra bệnh viện cũng nói sẽ cung cấp chỗ nghỉ, chẳng qua Tiểu Bảo không thích ở lại ký túc xá lắm. Sống tập thể trong ký túc xá bốn năm, thật vất vả đến khi tốt nghiệp, thuê một mình một phòng thoải mái hơn. Ở điểm này, anh và Chu Tiểu Vân cực kì giống nhau, thích yêu tĩnh.

Chu Tiểu Vân đồng ý, hẹn Tiểu Bảo ngày mai sẽ đi tìm phòng ở, phải chuẩn bị xong xuôi trước khi Lưu Lộ đến.

Trong lúc cười cười nói nói, ba người đã ăn no bụng. Đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, Lý Thiên Vũ đầu đầy mồ hôi chạy đến.

Lý Thiên Vũ liên tục xin lỗi: "Ngại quá, anh vừa xong việc là đến ngay."

Chu Tiểu Vân thấy trán anh toàn mồ hôi, thuận tay cầm khăn giấy trên bàn, giúp anh lau sạch mồ hôi.

Lý Thiên Vũ liếc mắt đưa tình vinh dự nói: "Cám ơn em, Tiểu Vân!"

Nhị Nha ở bên cạnh chà chà da gà nổi toàn thân: "Oa, quá buồn nôn, em không chịu nổi."

Chu Tiểu Vân lườm em gái.

Lý Thiên Vũ cười ha ha: "Tiểu Nguyệt, muốn ăn gì, anh dẫn em đi ăn."

Chu Tiểu Vân sẵng giọng: "Bọn em ăn no cả rồi, không còn bụng nhét nữa. Anh gọi món ăn một mình đi!"

Lý Thiên Vũ rất nhanh gọi một bát miến nổi tiếng nhất ở đây, giải quyết nhanh gọn trong hai, ba phút, sau đó bốn người đi cùng nhau.

Chu Tiểu Vân nói: "Chí Kiệt, đêm nay em về cùng anh chị đi, ngủ chung với Lý Thiên Vũ. Sáng mai dậy đi tìm phòng với chị luôn."

Tiểu Bảo gật gật đầu.

Lý Thiên Vũ hiếu kỳ hỏi: "Sao phải thuê thêm phòng? Để Tiểu Nguyệt ngủ với em không được à?"

Chu Tiểu Vân giải thích qua về việc Lưu Lộ sắp đến.

Lý Thiên Vũ tán thành, gật gật đầu.

415. Chương 409: Hào Phóng

Sáng hôm sau, Chu Tiểu Vân dậy sớm, thuận tiện gọi cả Nhị Nha dậy.

Nhị Nha không tình nguyện nói: "Chị, hồi trước sáng nào em cũng dậy sớm đi học, giờ đã nghỉ hè. Chị để em ngủ thêm đi!"

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một lúc rồi nói: "Được rồi, chị và anh Hai đi tìm phòng, em ở nhà đừng đi đâu, buổi trưa anh chị sẽ về dẫn em đi ăn cơm. Em dậy mà không có việc gì làm thì lên mạng nhé."

Nhị Nha hoan hô một tiếng, lại nằm xuống ngủ tiếp.

Tiểu Bảo và Lý Thiên Vũ đều đã rời giường.

Tiểu Bảo làm bữa sáng đơn giản, làm cô than thở. Vẫn là Tiểu Bảo tốt, biết làm bữa sáng, không biết sau này cô gái nào có phúc có bạn trai như thằng bé!

Sau khi nghe cô nói, Lý Thiên Vũ lập tức tỏ thái độ: "Đợi anh rảnh nhất định đi học một khóa dạy nấu ăn."

Chu Tiểu Vân liếc anh một cái, nói dễ nghe hơn hát, câu này cô đã nghe anh nói không dưới mười lần, mà chưa thấy anh có hành động cụ thể. Anh nói suông thôi, không biết có ngày nào đó không.

Ăn sáng xong, Lý Thiên Vũ đi làm.

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo xuất phát đi tìm quanh đó.

Vùng này cách nội thành hơi xa, được cái có xe buýt, giao thông tương đối dễ dàng. Tiền thuê phòng rẻ hơn trong nội thành.

Tìm kiếm mù quáng không manh mối, không biết nên tìm từ đâu. Hai người đến văn phòng môi giới, xem xét hồi lâu, chọn được hai nơi đều phù hợp với yêu cầu cơ bản.

Chưa kịp xem phòng, đã gần đến buổi trưa. Hai người về dẫn Nhị Nha ra ngoài, ăn cơm xong, ba người cùng đi xem hai nơi đó.

Trong đó một chỗ là một phòng một phòng khách, tiền thuê rẻ hơn một chút.

Một chỗ khác là hai phòng một phòng khách, tiền thuê tất nhiên đắt hơn, thế nhưng rất gần chỗ Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ, đi bộ mất khoảng năm phút. Chu Tiểu Vân ưng chỗ này.

Tiểu Bảo gật gật đầu nói: "Chọn chỗ này đi, chưa nói đến gần chỗ chị, lại có hai phòng, về sau có thể để một phòng cho anh cả lúc nghỉ đến ở." Đắt một chút cũng được!

Chu Tiểu Vân cười nói: "Coi như em và anh cả cùng thuê, dù sao anh ấy bây giờ là phú ông, không quan tâm chút tiền trinh đó. Em đừng khách sáo với anh ấy."

Đại Bảo không chỉ có tiền lương cao tiền thưởng cao, mấu chốt là anh không có chỗ để tiêu tiền, cả ngày ở đội điền kinh đãi này, đội bao ăn bao ở, nhận bao nhiêu tiền, tiết kiệm bằng đó.

Hai năm qua, ngoài gửi tiền về nhà, số tiền trong tay anh khá lớn, có lẽ đủ mua nhà. Biết nội tình, Chu Tiểu Vân mới nói đùa như vậy.

Tiểu Bảo nghĩ cũng đúng. Anh mới ra xã hội, tiền lương lúc đầu nhất định sẽ không cao. Dứt khoát coi như thuê chung phòng với anh cả, chị Lưu Lộ đến mình không ở đó. Bình thường, xem như mình trông phòng hộ anh ấy.

Tiểu Bảo cười hì hì. Chu Tiểu Vân giơ ngón tay cái, Tiểu Bảo còn lợi hại hơn cô.

Giao tiền đặt cọc xong, Chu Tiểu Vân, Tiểu Bảo và Nhị Nha ba người quét dọn qua.

Chu Tiểu Vân nhìn tổng thể căn phòng, yên lặng tính toán cần mua thêm những đồ gì.

Nhìn thời gian đại khái gần tới giờ ăn tối, Chu Tiểu Vân gọi cho Đại Bảo.

Đại Bảo nghe được Chu Tiểu Vân nói đã thuê phòng ình và Lưu Lộ ở thì cực kì hài lòng, căn bản không chú ý tiền thuê nhà anh trả: "Tiểu Vân, em và Tiểu Kiệt vất vả một chút, xem trong phòng thiếu cái gì em mua hộ anh. Tiền này anh chi hết, phòng của Tiểu Kiệt cũng do anh bao, anh là anh cả đương nhiên do anh lo."

Oa, thật rộng rãi! Tiểu Bảo ở bên cạnh mặt mày rạng rỡ. Có anh trai như vậy quá tốt.

Nhị Nha đoạt lấy điện thoại: "Anh cả, em đang ở cùng chị và anh Hai! Chừng nào anh có thời gian chơi với em!"

Đại Bảo nghe là giọng Nhị Nha, cười nói: "Được, ngày mai anh bớt thời gian đến gặp em, thuận tiện dẫn em đi mua di động. Không phải em sắp học đại học à? Coi như anh cả tặng quà chúc mừng em!"

Nhị Nha mừng không kể xiết: "Cám ơn anh cả, anh cả vạn tuế!"

Thật thu hoạch bất giờ a! Không cần cô xin, anh đã chủ động nói muốn mua quà, còn là di động đắt đỏ, anh cả quá tốt! Ở trong cảm nhận Nhị Nha, địa vị của Đại Bảo nhanh chóng bay cao vạn trượng!

Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện đều cười.

Đảm bảo ngày mai Đại Bảo đến khẳng định không chỉ mua di động cho Nhị Nha! Với tính cách khôn lỏi, ranh mãnh của Nhị Nha, không biết sẽ bắt ví tiền Đại Bảo chảy máu bao nhiêu.

Đại Bảo giữ lời, trưa hôm sau quả thật đúng giờ xuất hiện trước mặt ba anh em. Bốn người lần đầu tiên đoàn tụ ở thành phố N.

Nhị Nha kéo tay Đại Bảo lắc lắc, liên tục gọi "Anh cả"!

Đại Bảo cười nói: "Được được được, em đừng lắc nữa, cánh tay anh sắp bị em lắc văng ra rồi. Chúng ta xuất phát, ăn cơm trước, sau đó anh và em đi mua đồ."

Chu Tiểu Vân lo lắng Đại Bảo không đi được lâu, Đại Bảo giải thích: "Không sao, chiều nay anh rảnh. Bọn anh vừa tham gia một cuộc thi quan trọng, theo lý khoảng thời gian này tương đối nhẹ nhàng. Hai ngày nữa, Lưu Lộ đến ở đây, anh sẽ xin huấn luyện viên nghỉ mấy ngày ở bên cô ấy."

Bốn anh em cười cười nói nói tới trung tâm thành phố N, đi thẳng tới quầy di động trong bách hóa.

Một lúc sau, Nhị Nha hoa cả mắt, nhìn cái này cũng tốt, nhìn cái kia cũng thích.

Chu Tiểu Vân chọn thay Nhị Nha một cái: "Tiểu Nguyệt, chị thấy em mua cái này đi. Nó của thương hiệu lớn, dùng bền, hơn nữa kiểu dáng rất đẹp."

Trong lòng Nhị Nha thích, nét mặt lại do dự nói: "Nhưng mà, giá hình như đắt quá!" Còn nhìn về phía Đại Bảo.

Đại Bảo cười mắng: "Sao phải nhìn anh, em thích anh sẽ bỏ tiền mua cho em, chẳng lẽ anh tiếc chút tiền ấy à?"

Điều này cũng đúng, từ nhỏ đến lớn, tính tình Đại Bảo không hề keo kiệt, nhất là đối với các em đều rất hào phóng. Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, đây là một trong những đức tính tốt của anh ấy.

Mua điện thoại xong, vòng vo qua quầy bán quần áo.

Nhị Nha "lẩm bẩm" nói: "Em chỉ mang theo hai bộ, sợ thiếu đồ."

Đại Bảo coi tiền như rác, lập tức nói tiếp: "Vậy lại mua thêm hai bộ."

Nhị Nha vui vẻ, đi thử quần áo.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Anh cả, anh đừng chiều Nhị Nha quá."

Đại Bảo nói không sao cả: "Con bé thích thì mua, được rồi, Tiểu Vân, em có nhìn trúng bộ nào không, anh mua cho."

Chu Tiểu Vân cười, đúng là cô có thích một cái T-shirt.

Đại Bảo hùng hồn xuất chi, làm cho Nhị Nha thắng lợi trở về. Ngay cả Chu Tiểu Vân và Tiểu Bảo cũng có "thu hoạch"!

Đại Bảo chợt thấy một chiếc váy liền áo, màu trắng, chất vải rất đặc biệt, bóng loáng còn hơi co giãn. Anh tưởng tượng xa xôi, nếu Lưu Lộ mặc cái này sẽ đẹp cỡ nào…

416. Chương 410: Có Người Hài Lòng, Có Người Phiền Não

Chu Tiểu Vân nhìn theo ánh mắt Đại Bảo, nhất thời hiểu ra: "Anh, váy này rất đẹp, Lưu Lộ mặc sẽ rất xinh."

Đại Bảo thấy Chu Tiểu Vân nói thế, bảo cô mặc thử thay Lưu Lộ. Chu Tiểu Vân và Lưu Lộ cao xấp xỉ nhau, vóc người cũng tương đương, cô thử hộ cô ấy không thành vấn đề.

Chu Tiểu Vân mặc xong soi gương, cảm thấy váy này cực kì tốt, làm nổi bật khí chất người mặc.

Đại Bảo hài lòng nói: "Mua! Đến lúc đó, nếu Lưu Lộ không thích thì tặng cho em."

Chu Tiểu Vân nghe vậy cười nói: "Anh, chỉ cần là đồ anh tặng, làm gì có chuyện Lưu Lộ không thích." Người mình yêu tặng quà, chẳng ai không thích cả.

Đại Bảo vui vẻ bọc lại, chuẩn bị chờ Lưu Lộ tới cho cô một bất ngờ.

Chu Tiểu Vân dẫn anh đến xem phòng, Đại Bảo rất hài lòng. Còn thiếu ga giường, chăn đệm, cô định đi mua ở siêu thị gần đó. Đại Bảo đi theo phụ trách trả tiền và xách đồ. Tối hôm đó, gần như Chu Tiểu Vân đã sắp xếp thỏa đáng, Tiểu Bảo chuyển đến ngay lập tức.

Chu Tiểu Vân nói đùa: "Đợi Lưu Lộ đến, em ở tạm nhà chị, ngủ chung với Lý Thiên Vũ." Đừng ở bên cạnh làm bóng đèn, số lần Đại Bảo và Lưu Lộ gặp nhau ít ỏi, sao anh nỡ nhẫn tâm quấy rầy hai người? Tiểu Bảo gật đầu.

Sau khi Nhị Nha shopping về vẫn vui vẻ hát nho nhỏ, cực kì hài lòng. Cô lấy di động ra nghịch, bấm loạn xạ.

"Chị, sau này em có thể gọi điện và gửi tin nhắn cho anh chị rồi!" Nhị Nha hưng phấn nói.

Thấy em gái hớn hở, Chu Tiểu Vân bị lây tâm trạng của cô, nói chuyện với Nhị Nha một lúc.

Sau khi Lý Thiên Vũ về, anh nhìn thấy cảnh chị em hòa thuận.

Nhị Nha thấy Lý Thiên Vũ thì chào "anh rể", khiến Lý Thiên Vũ cười toe toét. Anh nghĩ thầm cô em vợ này thật đáng yêu!

Chu Tiểu Vân cười thầm, xem ra Nhị Nha lại sắp "móc túi" Lý Thiên Vũ một khoản kha khá! Quên đi, đừng nhắc anh ấy, dù sao Nhị Nha mà đã có ý định bắt ai đó chảy máu, từ xưa đến nay chưa từng thất bại.

Nhị Nha cười nói: "Anh rể, nghe nói anh đi làm ở công ty lớn, tiền lương một tháng cao lắm ạ!"

Lý Thiên Vũ ngẫm nghĩ một chút: "Còn xem so sánh với ai, nếu so với quản lý cùng cấp bậc thì tạm thời lương anh thấp hơn một ít. Có điều, lương của anh đã cao hơn nhiều nhân viên bình thường ở công ty." Nếu không, anh vất vả sớm tối vì cái gì, chẳng phải vì tiền lương cao sao.

Nhị Nha nghe thế trong lòng thả lỏng. Cô cũng có lương tâm — cô tự cho là vậy, tối thiểu phải xem điều kiện kinh tế của người ta như thế nào mới dám mở miệng xin! Ha ha!

Nhị Nha vòng tới vòng lui rốt cuộc nhắc tới đề tài chính: "Anh rể, năm nay em lên đại học. Anh cả hôm nay mua di động cho em đấy!"

Ám chỉ rõ ràng như thế, nếu Lý Thiên Vũ không nghe hiểu mới là lạ.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Hôm nay là thứ tư, đợi cuối tuần anh nghỉ sẽ dẫn em đi. Nhìn trúng cái gì, anh rể mua cho em, coi như anh tặng quà chúc mừng em." Đúng là không khách sáo, cư nhiên tự xưng là "Anh rể".

Nhị Nha không ngờ dễ dàng như vậy đã đạt được mục đích, cười híp mắt như trăng rằm.

Có ngọn đèn nhỏ Nhị Nha ở đây, Lý Thiên Vũ không có cơ hội thân thiết với Chu Tiểu Vân. Vì không để Nhị Nha học theo thói xấu, cô kiên quyết cấm Lý Thiên Vũ nhích lại gần trong phạm vi nửa thước (11.5 cm).

Lý Thiên Vũ thầm than số mình khổ! Đại Bảo và Lưu Lộ đã đính hôn, ngoài thiếu tờ giấy hôn thú, không khác gì kết hôn. Đôi vợ chồng son Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan càng ngọt ngào như mật.

Tại sao anh yêu sớm nhất lại có tiến triển chậm nhất hả? Aizz!

Lưu Lộ vừa được nghỉ là ngồi xe đến ngay, thấy Chu Tiểu Vân chuẩn bị xong xuôi chỗ ở ình, cô luôn miệng nói "Cám ơn".

Hai mắt Chu Tiểu Vân mở to, lém lỉnh nói: "Cậu sắp thành chị dâu tớ rồi, còn khách sáo làm gì?"

Mặt Lưu Lộ đỏ lên, không phản bác.

Chu Tiểu Vân giao chìa khóa cho Lưu Lộ, nói với cô: "Phòng này tớ thuê hộ anh cả, sau này nếu như cậu đến sẽ ngủ ở đây. Tổng cộng có hai phòng, một phòng của Chí Kiệt."

Tiểu Bảo quy quy củ củ gọi: "Chị dậu", Lưu Lộ càng xấu hổ hơn.

Đại Bảo nghe tin Lưu Lộ đến, tim sắp bay lên. Anh xin phép huấn luyện viên cho nghỉ dài hạn một tuần. Khi Lưu Lộ và Đại Bảo gặp nhau, mấy chị em nhà họ Chu đều thức thời lảng tránh.

Đại Bảo ôm Lưu Lộ thân thiết một hồi, vội vàng lấy chiếc váy mình mua cho cô ra như hiến vật quý: "Lưu Lộ, lần trước anh đi dạo phố với em gái, có mua một chiếc váy tặng em, em mặc thử xem!"

Lưu Lộ có chút kinh ngạc, nhiều hơn là cảm động.

Thật ra Đại Bảo là người đàn ông rất thẳng thắn, không có tâm kế. Cách anh yêu trực tiếp mãnh liệt, toàn tâm toàn ý. Lưu Lộ nhất thời cảm động, nói không nên lời.

Đợi cô thay bộ đồ mới đi ra, mắt Đại Bảo tỏa sáng. Lưu Lộ tập múa nhiều năm, cả khí chất lẫn dáng người đều tốt. Chiếc váy này cô mặc vào thật sự rất xinh đẹp. Đại Bảo trái cọ phải xát không chịu để Lưu Lộ ra ngoài, nói mình mệt mỏi cần "nghỉ ngơi"…

Mãi đến ngày hôm sau, Chu Tiểu Vân mới gặp hai người.

Trong lòng Chu Tiểu Vân tựa như gương sáng, tất nhiên không trêu Lưu Lộ. Cô ngắm nghía Lưu Lộ từ trên xuống dưới mấy lần, hết lời khen: "Lưu Lộ, ánh mắt anh tớ quá đỉnh. Cậu mặc chiếc váy này rất đẹp!"

Lưu Lộ cười hạnh phúc.

Lưu Lộ ở đây một tuần, mãi cho đến khi ngày nghỉ của Đại Bảo kết thúc mới lưu luyến không rời trở về thị trấn. Còn Nhị Nha thì không chịu đi, ở đây được ăn được chơi. Lại có cả chị, anh rể, anh trai, chị dâu luân phiên mua quà cho cô, cuộc sống hạnh phúc này cô không muốn kết thúc!

Chu Tiểu Vân khéo léo khuyên nhủ cả buổi: "Một mình em về thì chị không yên tâm, em nên đi cùng với Lưu Lộ! Khi nào có phiếu điểm biết đỗ trường nào, em nhất định phải gọi điện thoại báo cho chị biết. Trước khi khai giảng, em có thể đến đây ở mấy hôm!"

Rốt cuộc Nhị Nha không tình nguyện lắm theo Lưu Lộ trở về.

Tiểu Bảo cũng bắt đầu đi làm, chính thức chuyển đến căn phòng kia. Anh cực kì thoải mái, một mình anh ở trong căn phòng rộng lớn. Tiền thuê nhà hằng tháng do Đại Bảo trả, còn có việc gì hạnh phúc hơn việc này không?

Ưu điểm lớn nhất là cách chỗ chị cực kỳ gần. Sau khi tan tầm, anh đi bộ mấy phút đã đến phòng chị. Hễ rảnh là anh lại sang ăn cơm chùa. Mấy năm rồi không được ăn cơm chị nấu, đúng là hoài niệm a!

Đối với Tiểu Bảo đến, Chu Tiểu Vân tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh. Bình thường một tuần bảy ngày, đại khái ba đến bốn ngày trời Lý Thiên Vũ đều tăng ca. Chu Tiểu Vân cứ một mình lẻ loi ăn tối, giờ có thêm Tiểu Bảo ăn cùng cô.

Chu Tiểu Vân hài lòng, nhưng có người mất hứng.

Lý Thiên Vũ ai oán than: Vì sao trường kỳ mọc ra một bóng đèn hả? Anh lại không thể ôm ôm ấp ấp Chu Tiểu Vân trước mặt Tiểu Bảo!

Số anh thật khổ a!

417. Chương 411: Thể Hiện

Nhị Nha không phụ sự mong đợi của mọi người, thi đỗ nguyện vọng một. Trước ngày khai giảng, Nhị Nha lại đến chỗ Chu Tiểu Vân chơi mấy ngày, lúc trở về thu hoạch rất phong phú.

Cuối cùng Lý Thiên Vũ cũng lĩnh giáo sự lợi hại của em vợ, ví tiền hao đi một xấp a! Chu Tiểu Vân cười haha, ai bảo Lý Thiên Vũ dễ nói chuyện cơ. Nhị Nha nã pháo vào anh, anh rể tương lai tất nhiên không thể keo kiệt.

Lý Thiên Vũ không biết mình hào phóng đã chiếm được sự ủng hộ của Nhị Nha, ở nhà cô nói rất nhiều lời hay về anh: "Mẹ, ba, anh Lý Thiên Vũ rất tốt với chị con, cái gì cũng nghe chị ấy. Biết con đỗ đại học, anh ấy còn mua thật nhiều quà cho con nữa!"

Nghe thế, trong lòng Triệu Ngọc Trân và Chu Quốc Cường đều vui vẻ. Cuối cùng, hai người đã chấp nhận Lý Thiên Vũ.

Đương nhiên Lý Thiên Vũ không biết việc này, nếu biết có hiệu quả tốt như vậy, sợ rằng có phải mua nhiều hơn nữa, tốn nhiều tiền hơn cho Nhị Nha, anh cũng tình nguyện.

Đợi đến khi Nhị Nha đi học, nhà họ Chu gia trở nên yên tĩnh hẳn.

Triệu Ngọc Trân thỉnh thoại lại thở ngắn than dài ở nhà: "Aizz, bọn nhỏ đều trưởng thành, học bài học bài, làm việc làm việc, chẳng có đứa nào ở bên cạnh chúng ta."

Chu Quốc Cường khuyên bảo: "Con cái chúng ta đều có tương lai, đây là chuyện tốt, cả ngày dính vào người cha mẹ hay lắm chắc?" Kỳ thực, trong lòng ông cũng không vui.

May mà Lưu Lộ rảnh rỗi, thường xuyên đến chơi khiến Triệu Ngọc Trân được an ủi đôi chút. Hiện tại, mong mỏi lớn nhất của bà đó là Đại Bảo và Lưu Lộ sớm ngày kết hôn, sinh con.

Nhìn Thẩm Hoa Phượng mỗi ngày ôm cháu gái đi đi lại lại trong nhà, Triệu Ngọc Trân hâm mộ vô cùng.

Người đến tuổi này, e rằng niềm vui lớn nhất là được ôm cháu! Cả ngày ôm cháu đã mãn nguyện, không quan tâm đến chuyện gì khác. Luôn luôn chua ngoa, từ lúc Thẩm Hoa Phượng làm bà ngoại, tính tình cũng dễ gần hơn nhiều.

Anh họ Chu Tiểu Vân – Ngô Lỗi cũng kết hôn, vào ngày quốc khánh 1/10, chuyện vui này tất nhiên cô phải về gấp.

Chu Tiểu Vân được nghỉ nhiều, không nói hai lời chọn hai bộ quần áo là có thể xuất phát. Đáng tiếc Tiểu Bảo vì bận ở bệnh viện nên không thể về.

Có điều, lần này Lý Thiên Vũ xin nghỉ sớm, về cùng Chu Tiểu Vân.

Ban đầu Chu Tiểu Vân không muốn Lý Thiên Vũ đi cùng mình. Cô nghĩ dịp này trong nhà có nhiều bạn bè họ hàng tụ tập, Lý Thiên Vũ đi theo cô cùng xuất hiện trước mặt mọi người có phải chứng tỏ việc đó rồi không.

Lý Thiên Vũ nghiêm mặt nói: "Tiểu Vân, giờ anh là bạn trai đường đường chính chính của em, ba mẹ em đã đồng ý. Không phải sau này em định nuốt lời chứ!" Nếu không, sao cứ giấu anh mãi, không cho anh gặp người khác?

Chu Tiểu Vân vừa bực mình vừa buồn cười: "Em nói muốn nuốt lời lúc nào, anh đừng đoán mò có được không. Được rồi, nếu anh muốn đi thì đi thôi!"

Lý Thiên Vũ được như nguyện, vui sướng theo Chu Tiểu Vân cùng tham gia hôn lễ, cười nói với Ngô Lỗi.

Ngô Mai vừa thấy Lý Thiên Vũ liền cười, qua chào hỏi bạn học cũ. Lý Thiên Vũ nhìn cả buổi mới nhận ra Ngô Mai chính là cô nhóc lùn* ngày xưa luôn đi theo phía sau Chu Tiểu Vân. (Nguyên văn: Tiểu Bất Điểm)

Đối với ba từ "cô nhóc lùn" Lý Thiên Vũ" gọi, Ngô Mai rất không vui: "Cái gì mà cô nhóc lùn, giờ tớ không lùn chút nào." 1m58, chiều cao vừa đủ đó!

Chu Tiểu Vân xì một tiếng, bật cười. Ngô Mai cũng cười, quay sang cù Chu Tiểu Vân, hai người hihi haha, tựa như quay về quãng thời gian tốt đẹp thân mật khăng khít trước đây.

Chu Tiểu Vân liếc mắt, chú ý đến một chàng trai luôn nhìn Ngô Mai chăm chú, ánh mắt không dời đi chỗ khác, diện mạo không tồi, bộ dáng rất trầm ổn.

Chu Tiểu Vân chọc chọc Ngô Mai: "Là vị kia nhà cậu à?"

Ngô Mai vừa nghe liền hiểu, cười gật đầu, gọi anh chàng kia tới giới thiệu hai bên một chút. "Tiểu Vân, đây là bạn trai tớ Tôn Minh Hạo. Minh Hạo, đây chính là Chu Tiểu Vân, em thường kể với anh."

Chu Tiểu Vân cười chào Tôn Minh Hạo một tiếng. Hình như Tôn Minh Hạo làm cùng với Ngô Mai, là bác sĩ, hai người rất xứng đôi.

Chu Phương và Ngô Hữu Đức hôm nay bận như con thoi, phải tiếp đãi nhiều họ hàng cũng như bạn bè, ông bà hận không thể phân thân thành hai. Thế nhưng, cho dù bận rộn đến mấy, Chu Phương vẫn để ý đến Lý Thiên Vũ đi cùng Chu Tiểu Vân.

Chọn lúc có thời gian, Chu Phương hỏi Triệu Ngọc Trân: "Chị hai, chàng trai đứng cạnh Đại Nha là bạn trai của Đại Nha à!"

Triệu Ngọc Trân cười gật gật đầu. Lý Thiên Vũ vóc dáng cao ráo đã đẹp trai lại tài giỏi, khiến người ta dễ nảy sinh ấn tượng tốt, làm cho Triệu Ngọc Trân cực kì hãnh diện. Chu Phương khen Lý Thiên Vũ mấy câu, trong lòng bà càng thoải mái.

Quan tâm đến Lý Thiên Vũ không chỉ có Chu Phương, còn có chú Ba Chu Quốc Dân và thím Ba Tống Minh Lệ.

Tống Minh Lệ cười híp mắt gọi Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, nhanh giới thiệu cho thím Ba, anh chàng đẹp trai này là ai?"

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân rất thích thím Ba, nói chuyện với Tống Minh Lệ tự nhiên, thoải mái hơn: "Thím Ba, đây là bạn trai cháu, Lý Thiên Vũ."

Lý Thiên Vũ biết chớp thời cơ, cũng gọi "Chú Ba", "Thím Ba".

Chu Quốc Dân đánh giá Lý Thiên Vũ mấy lần, trong lòng thầm gật đầu. Cái khác không nói, phần lễ phép và khiêm tốn này khiến người ta rất dễ có cảm tình.

Hôm nay Lý Thiên Vũ nổi bật không kém cô dâu chỗ rể, các thân thích có ai không cảm thấy hiếu kỳ với anh chàng đứng cạnh Chu Tiểu Vân?

Đối với những ánh mắt quan sát tò mò, Lý Thiên Vũ vẫn duy trì mỉm cười chống đỡ. Lúc này tất nhiên là thời điểm phải biểu hiện thật tốt, anh cố gắng thể hiện ra mặt tốt nhất của mình.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ở nhà cô Út Chu Phương đến tận buổi tối cô dâu chú rể vào phòng mới quay về. Lý Thiên Vũ thuận lý thành chương không về nhà, ngủ trong phòng Tiểu Bảo một đêm.

Trở về một chuyến, đương nhiên Lý Thiên Vũ muốn về thăm nhà, vì thế hôm sau, anh tính ghé qua nhà.

Lý Thiên Vũ bàn với cô: "Tiểu Vân, em chưa chính thức gặp mặt ba mẹ anh. Hay là, tranh thủ dịp này em về cùng anh, để ba mẹ anh thấy con dâu tương lai của họ."

Ba mẹ Lý Thiên Vũ khi gọi điện đến cũng nhắc tới việc này mấy lần. Người già luôn cực kì quan tâm đến việc lớn cả đời của con cháu, mong con nhanh có người yêu, nhanh kết hôn, nhanh sinh con, giống như làm xong mới gọi là hoàn thành nhiệm vụ.

Chu Tiểu Vân do dự thật lâu, thực sự không có dũng khí đi gặp cha mẹ Lý Thiên Vũ. Ấn tượng kiếp trước đã mơ hồ, cô không còn nhớ khuôn mặt bố mẹ chồng. Thế nhưng, trong lòng cô vẫn có chút sợ hãi.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân không chịu đi, trong lòng rất thất vọng: "Tiểu Vân, có phải em chê nhà anh nghèo, lại là dân quê không!"

Chu Tiểu Vân kinh ngạc, vội vã giải thích: "Không phải, sao anh lại nghĩ như vậy, nhà em cũng là dân quê, ở đâu ra suy nghĩ chê dân quê chứ. Về phần nghèo, nhà anh như thế nào, em đã sớm biết! Nếu như ghét bỏ, ngay từ đầu, em chẳng đồng ý ở bên cạnh anh."

Nghe cô phân trần, trong lòng Lý Thiên Vũ thoải mái hơn nhưng anh vẫn không thoải mái với việc cô không chịu về cùng mình.

Chu Tiểu Vân đành phải đồng ý cuối năm sẽ về cùng anh, lúc này mới làm cho Lý Thiên Vũ nở nụ cười.

418. Chương 412: Mang Thai

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, khí trời dần dần trở lạnh. Chu Tiểu Vân chuẩn bị đi mua một chiếc áo lông cho Lý Thiên Vũ. Chưa ra khỏi cửa, cô nhận được điện thoại Tưởng Tiêu Đan gọi tới.

Trong điện thoại, Tưởng Tiêu Đan thần thần bí bí nói: "Tiểu Vân, tớ có một tin vui muốn báo cho cậu."

Chu Tiểu Vân bị Tưởng Tiêu Đan hiếm khi thần bí gợi lên hứng thú, hỏi: "Đừng trêu tớ nữa, có tin tốt gì nhanh nói đi."

Nhưng cô ấy không chịu nói trong điện thoại, bảo buổi tối đến chỗ Chu Tiểu Vân sẽ nói.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Được, tớ nấu cơm chờ các cậu đến, mọi người ăn cùng nhau."

Để điện thoại xuống, cô nghĩ một lúc rồi gọi cho Lý Thiên Vũ: "Thiên Vũ, tối nay Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm sẽ tới ăn tối, anh có thể về sớm một chút không?" Lý Thiên Vũ nói được.

Buổi chiều Chu Tiểu Vân mua đồ rồi ghé qua chợ mua thức ăn về nấu. Đang dở tay, cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Chu Tiểu Vân cười ra mở cửa. Ngoài cửa chính là hai vợ chồng Dương Phàm. Theo thói quen cô định ôm Tưởng Tiêu Đan một cái thật chặt, ai dè bị Dương Phàm dùng tay cản: "Cậu không được thô lỗ như thế, động tác phải nhẹ nhàng một chút."

Chu Tiểu Vân sửng sốt, nhìn thấy Dương Phàm cẩn thận từng li từng tí che chở Tưởng Tiêu Đan bước vào. Lại nhìn khuôn mặt Tưởng Tiêu Đan vui sướng nhưng không giấu được nỗi e thẹn, bỗng nhiên cô nghĩ tới một khả năng.

Không phải là…

"Tiêu Đan, không phải cậu có rồi chứ!" Chu Tiểu Vân thốt ra.

Tưởng Tiêu Đan gật gật đầu. Dương Phàm sắp lên chức ba, đứng bên cạnh vui vẻ lên tiếng: "Khoảng hai tháng."

Chu Tiểu Vân thật lòng vui mừng thay hai người. Nhìn kỹ, có vẻ cô ấy hơi béo lên một chút: "Tiêu Đan, bây giờ cậu là động vật được bảo hộ số một, phải ăn nhiều thứ có dinh dưỡng, việc nhà cứ giao cho Dương Phàm làm."

Tưởng Tiêu Đan bị Chu Tiểu Vân trêu ghẹo một hồi, cười vui vẻ nói: "Đương nhiên, Dương Phàm cả ngày lượn quanh tớ như gà mẹ, nhắc tớ chú ý cái này chú ý cái kia, sắp khiến tớ phiền chết."

Nói là bị phiền chết, nhưng trên mặt cô ấy rõ ràng tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Bỗng nhiên Chu Tiểu Vân thấy hâm mộ hai người. Bé con, kết tinh tình yêu, hai người yêu nhau có con chắc là vui sướng lắm.

Giờ khắc này, cô cực kì tưởng niệm con gái Nữu Nữu đáng yêu của mình. Sau này Tưởng Tiêu Đan sẽ sinh một bé gái khả ái hay là một bé trai nghịch ngợm nhỉ? Còn mình và Lý Thiên Vũ thì sao?

Chưa bao giờ Chu Tiểu Vân cảm thấy khát khao được kết hôn mãnh liệt đến vậy. Nếu cô cũng mang thai đứa con của Lý Thiên Vũ, thế thì tốt biết bao….

Nghĩ đi nghĩ lại, mình và Lý Thiên Vũ còn chưa đến bước đó, sao có thể có con! Chu Tiểu Vân cười mình nghĩ ngợi lung tung, có lẽ cô bị kích thích bởi chuyện Tưởng Tiêu Đan mang thai! Haha!

Nhớ ra trong bếp đang nấu dở, Chu Tiểu Vân vội vàng vào bếp. Dương Phàm rảnh rỗi nên mở máy vi tính lên mạng. Tưởng Tiêu Đan thì đứng ở cửa phòng bếp, nói chuyện với Chu Tiểu Vân.

Ngửi thấy mùi dầu mỡ, Tưởng Tiêu Đan lập tức cảm thấy dạ dày không thoải mái, sắc mặt nhất thời tái nhợt: "Dương Phàm, hình như em sắp nôn."

Dương Phàm lập tức phi tới, cẩn thận đỡ Tưởng Tiêu Đan vào nhà vệ sinh.

Tưởng Tiêu Đan nôn xong mới thấy dễ chịu hơn, Dương Phàm lại vội vàng rót cốc nước cho cô uống. Anh đứng bên cạnh hỏi han rất giống như gà mẹ nói nhiều. Chu Tiểu Vân mỉm cười nhìn động tác của hai người, suy nghĩ ban nãy bị đè nén bỗng nhiên trỗi dậy…

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Lý Thiên Vũ trở về, trong tay còn xách một chai rượu.

Lý Thiên Vũ vừa bước vào đã reo lên: "Đêm nay không say không về, lâu lắm rồi không ngồi uống rượu với nhau."

Nụ cười của Dương Phàm không thể che giấu được sự kiêu ngạo: "Tối nay Tiêu Đan không thể uống rượu, tớ không dám uống nhiều, nếu không, không ai chăm sóc Tiêu Đan."

Lúc đầu Lý Thiên Vũ còn không hiểu, chờ nghe Dương Phàm báo Tưởng Tiêu Đan đã mang thai mới bừng tỉnh đại ngộ.

Lý Thiên Vũ cười đấm Dương Phàm hai cái: "Được lắm, cậu giỏi đấy. Sắp làm cha rồi!"

Nét mặt Dương Phàm tỏa sáng: "Chờ sau này đứa nhỏ sinh ra, tớ để nó nhận hai cậu là cha nuôi, mẹ nuôi."

Lý Thiên Vũ đố kị nhìn bộ dáng Dương Phàm hớn hở: "Chắc chắn rồi. Chờ sau này tớ và Tiểu Vân có con, cũng bảo nó nhận hai người làm cha nuôi, mẹ nuôi." Trông Dương Phàm đắc ý như vậy, Lý Thiên Vũ sắp đỏ mắt vì ghen tị.

Dương Phàm cười ha ha: "Bao giờ hai cậu có đây, đừng để tớ đợi lâu quá nhé!" Dây dưa kéo dài đến bây giờ còn chưa có tiến triển "Thực tế", làm Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan hai người biết chuyện cũng sốt ruột thay họ.

Lý Thiên Vũ nói hùng hồn: "Chờ Tiểu Vân tốt nghiệp, bọn tớ sẽ kết hôn, sau đó lập tức sinh con." Chu Tiểu Vân nở nụ cười, nhưng không phản bác lời anh.

Đợi cơm nước dọn lên, Dương Phàm và Lý Thiên Vũ hưng phấn cậu một chén tớ một chén, uống rượu.

Tất nhiên bây giờ Tưởng Tiêu Đan không thể dính đến rượu, Chu Tiểu Vân và Tưởng Tiêu Đan vừa nói chuyện vừa ăn cơm.

Chu Tiểu Vân chợt nhớ tới một vấn đề: "Tiêu Đan, cậu và Dương Phàm có định mua nhà ở đây không? Trước đây, chỉ có hai người các cậu ở phòng trọ thì không sao, thế nhưng sau này nếu có em bé, phòng trọ hình như không tiện lắm!"

Tưởng Tiêu Đan cười nói: "Vấn đề này bọn tớ đã nghĩ đến, chuẩn bị mua nhà ở đây an cư lạc nghiệp. Trong tay bọn tớ có chút tiền để dành, gia đình hai bên lại ủng hộ một ít. Chuyện mua nhà đã xếp vào list ưu tiên hàng đầu. Đúng rồi, nếu cậu có thời gian, đi xem nhà với tớ nhé!"

Lý Thiên Vũ nghe xong lập tức nói: "Đúng đấy, Tiểu Vân, lúc rảnh em đi xem nhà với Tưởng Tiêu Đan đi. Chọn được thì chúng ta cũng mua, đúng lúc ở chung một tiểu khu, chung một dãy nhà với bọn Dương Phàm, sau này càng tiện cho hai nhà lui tới!"

Lời này nói ra, lập tức nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan.

Chu Tiểu Vân nghe xong cũng động lòng, nhưng có chút lo lắng: "Tiêu Đan và Dương Phàm đã là vợ chồng, mua nhà thì không sao. Hai chúng ta chưa kết hôn, nếu mua nhà phải đi đăng ký kết hôn. Nếu không, không dễ được duyệt cho vay."

Nếu dùng danh nghĩa cá nhân mua nhà, không dễ xin cho vay. Bao năm qua, những người mua nhà đều đi đăng ký kết hôn rồi đi xin vay một thể.

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Không sao, chúng ta cũng đi lĩnh giấy hôn thú là được. Dù sao tuổi chúng ta đã đủ kết hôn. Em học nghiên cứu sinh đâu có điều khoản cấm kết hôn!" Hóa ra anh có tâm tư này.

Anh nói ra những lời này để chờ bị Chu Tiểu Vân mắng mấy câu. Ai ngờ cô chỉ cười, sau đó thảo luận chuyện nhà cửa với Tưởng Tiêu Đan.

Trong lòng Lý Thiên Vũ vui vẻ, cảm thấy tâm trạng tự nhiên tốt hẳn lên.

419. Chương 413: Tiến Triển Thực Chất

Dương Phàm không dám uống nhiều, đến tám giờ đã la hét đòi đưa Tưởng Tiêu Đan về đi ngủ. Lý do là: phụ nữ mang thai phải nghỉ ngơi thật tốt, nhất định phải đảm bảo ngủ đủ giấc.

Những lời này khiến Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ gục ngay tại chỗ. Dương Phàm thật là một người chồng kiêm người cha tốt đúng chuẩn!

Lý Thiên Vũ nhìn vẻ mặt Chu Tiểu Vân hâm mộ, lập tức tỏ thái độ: "Tiểu Vân, em yên tâm, sau này em có thai, anh còn tốt với em hơn!" Chu Tiểu Vân mắng anh một câu.

Sau khi hai người ra về, Chu Tiểu Vân vội vàng thu dọn bát đũa trên bàn.

Lý Thiên Vũ vội nói: "Em ngồi kia nghỉ ngơi đi, để anh rửa cho!" Nói xong, anh bê bát đũa vào bếp rửa.

Trong lòng Chu Tiểu Vân ấm áp, nhìn bóng lưng Lý Thiên Vũ bận rộn cao lớn, trong lòng cô có sự kiên định và vui sướng khó diễn tả.

Chu Tiểu Vân, rốt cuộc mày còn do dự cái gì nữa? Người đàn ông tốt như vậy chẳng lẽ mày còn lo lắng sao? Chẳng lẽ vì ký ức kiếp trước, mày định để đến khi học xong nghiên cứu sinh mới tính tiếp à?

Chu Tiểu Vân im lặng xuất thần, kỳ thực, tình cảm của hai người vẫn rất tốt. Có lúc cô cũng rất đau lòng khi thấy dáng vẻ Lý Thiên Vũ cố kìm nén, khó chịu. Ngẫm lại cả hai đều người trưởng thành, lại sống chung, mà cô còn bắt anh "thủ thân như ngọc" có vẻ hơi tàn nhẫn một chút.

Giống như để một người bị đói bụng rất lâu, một miếng thịt kho tàu thơm ngào ngạt đặt trước mặt mà anh ta chỉ có thể ngửi lại không thể ăn. Đối với đàn ông đó là chuyện giày vò cỡ nào!

Hai người đồng thời nghĩ đến: Sau này chúng ta có con không biết sẽ giống ai? Bốn mắt nhìn nhau, tình yêu nồng nàn chảy xuôi.

Lý Thiên Vũ cúi đầu, hôn lên môi Chu Tiểu Vân. Cô vươn tay ôm cổ anh, nhiệt liệt đáp lại.

Anh lập tức cảm nhận được hôm nay cô khác biệt, tim đập thình thịch. Chẳng lẽ, cuối cùng cô tình nguyện cùng anh

Chuyện này thực sự không cần hỏi thành lời, người yêu nhau trong lòng tương thông làm cho Lý Thiên Vũ thoáng cái lĩnh hội được lời nhắn nhủ của Chu Tiểu Vân.

Hô hấp Lý Thiên Vũ trở nên dồn dập. Chuyện mong ước đã lâu đột nhiên xuất hiện khiến anh có chút không biết phải làm sao.

Chu Tiểu Vân thấy Lý Thiên Vũ ngừng lại, trong lòng hơi cảm thấy kỳ quái. Bình thường anh ấy luôn gấp gáp, sao hôm nay đến bước quan trọng lại dừng lại.

Mở mắt ra, cô đón nhận ánh mắt thâm tình của anh. "Tiểu Vân, anh yêu em!"

Nước mắt Chu Tiểu Vân thoáng chốc tràn mi. Cô nghẹn ngào nói: "Thiên Vũ, em cũng yêu anh!"

Lúc này, rốt cuộc ý hợp tâm đầu. Tất cả không còn tồn tại, trong mắt họ chỉ có nhau.

Lý Thiên Vũ đi tắt đèn, trong bóng tối anh không hề bị cản trở đi tới trước mặt Chu Tiểu Vân.

Cô đứng dậy, chủ động chui vào lòng anh. Đôi môi nóng rực không ngừng in dấu trên mặt cô, triền miên trên môi rồi đến sau tai, xuống dưới cổ.

Cô cảm thấy bàn tay Lý Thiên Vũ nóng hổi chạm vào ngực mình, đột nhiên cảm giác tim đập thật nhanh.

Chu Tiểu Vân miễn cưỡng tìm được giọng nói của chính mình: "Đừng ở đây, vào phòng ~~" Âm thanh vừa phát ra khỏi miệng, cô giật nảy người. Giọng nói gợi cảm, kiều mị ấy thật sự là của mình ư? Xấu hổ quá

~~Lý Thiên Vũ cúi đầu cười, giọng anh vẫn khàn khàn trầm thấp: "Anh chưa gấp đến mức triền miên với em trong phòng khách."

Mặt Chu Tiểu Vân lập tức đỏ bừng, biết rõ Lý Thiên Vũ không nhìn rõ, cô vẫn vùi đầu vào ngực anh, không dám nhìn vào mắt anh.

Lý Thiên Vũ ôm cô, bước vào phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Chu Tiểu Vân nín thở, mơ hồ nhìn thấy Lý Thiên Vũ từ từ cởi quần áo đến khi anh trần trụi. Một luồng máu nóng xông thẳng lên não, đột nhiên cô cảm thấy hô hấp thật khó khăn.

Lý Thiên Vũ cúi người hôn Chu Tiểu Vân, bàn tay to di chuyển trên người cô, thuận tay cởi quần áo cô.

Khi cả hai không còn mảnh vải, anh thở dài thật sâu, hai tay mạnh mẽ ôm cô vào ngực. Một khát vọng mãnh liệt trào dâng trong lòng anh. Anh chỉ muốn hung hăng giữ lấy người phụ nữ mình yêu, không hề che giấu tình yêu ẩn sâu say đắm để cô cảm nhận được…

Chu Tiểu Vân chỉ cảm thấy cả người như có lửa. Nơi bị anh chạm vào ngưa ngứa, hình như đang khát vọng cái gì đó, hình như đang chờ đợi cái gì đó. Nhưng trong lòng cô vẫn khẩn trương và khiếp sợ không nói nên lời…

Kỳ quái, kiếp trước đã vô cùng quen thuộc với chuyện này, vì sao, hiện tại lại khẩn trương như vậy…

Vào lúc này, ngôn ngữ có vẻ quá dư thừa, trong bóng tối chỉ còn lại tình dục nồng đậm… Sau tiếng kêu đau, cuối cùng Chu Tiểu Vân biến thành đàn bà. Một giọt lệ chảy xuống, không biết vì đau đớn hay vì vui sướng…

Lý Thiên Vũ thoáng dừng lại, hôn giọt nước mắt trên mặt cô: "Tiểu Vân, anh yêu em mãi mãi. Anh sẽ khiến em hạnh phúc cả đời…"

Chu Tiểu Vân chưa kịp đáp lại, đã bị Lý Thiên Vũ cuốn vào thiên đường sắc dục. Thân thể quấn quýt, hai trái tim cũng dính chặt vào nhau. Một đêm này, hai người không còn ngăn cách.

Đến khi quá mệt mỏi, Chu Tiểu Vân thiếp đi. Không biết ngủ bao lâu, cô lại bị Lý Thiên Vũ quấn lấy. Lại một trận triền miên hết mình, cô cảm giác mình mệt đến nỗi không có sức mà rên rỉ. Thân thể đau mỏi không có sức nhưng trong lòng lại ngập tràn vui sướng và thỏa mãn.

Rốt cuộc Lý Thiên Vũ mệt mỏi, ôm chặt Chu Tiểu Vân trong lòng ngủ thật say.

Tiểu Vân, cuối cùng em đã thực sự thuộc về anh. Chắc là em không biết anh đã đợi giây phút này bao lâu. Từ ngày anh yêu em, anh đã mong mỏi đến giây phút này. Anh không muốn em còn tí xíu do dự, anh không muốn em còn tí xíu miễn cưỡng. Anh đợi đến mức trái tim đau đớn.

Cuối cùng, anh đã đợi được em, cuối cùng anh đã đợi được trái tim em.

Hãy tin tưởng anh, anh nhất định sẽ yêu thương em, cho em một cuộc sống hạnh phúc, để cho chúng ta yêu nhau trong yên bình, mãi mãi ở bên nhau…

420. Chương 414: Xin Nghỉ

Khi tỉnh lại, Chu Tiểu Vân có chút hoảng hốt, không biết mình đang ở đâu.

Bên dưới chăn, cô và Lý Thiên Vũ không còn mảnh vải, cô bị anh ôm chặt trong lòng.

Chóp mũi ngửi thấy mùi nồng đậm từ cơ thể anh. Sự thân mật không hề ngăn cách này khiến cô thiếu chút nữa rơi lệ. Phụ nữ là loài động vật mâu thuẫn, phức tạp, lúc này có cảm giác hạnh phúc vì thuộc về người mình yêu, lại có sự thổn thức vì mất đi trinh tiết, tư vị gì cũng có!

Chu Tiểu Vân lẳng lặng nằm trong lòng Lý Thiên Vũ, mệt mỏi, đến mắt cũng lười động.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, vẩy xuống giường. Dưới ánh nắng, anh ngủ say, cực kì đẹp trai. Cô nhìn anh, vươn một ngón tay chậm rãi lướt trên gương mặt anh. Lông mày đen dày, hai mắt nhắm chặt, mũi cao thẳng, môi hồng hào… Xem ra, Lý Thiên Vũ rất mệt, tiếng ngáy rất nhỏ từ mũi vẫn chưa dừng, không có dấu hiệu tỉnh giấc.

Cô nhớ lại tối hôm qua mặt đỏ lên, khó trách bây giờ anh còn ngủ…

Cầm lấy di động cạnh giường, liếc nhìn sắp tám giờ. Cô gọi điện cho Cố Cầm, lần đầu tiên nói dối giáo viên: "Hôm nay em hơi mệt, em muốn ở nhà nghỉ ngơi." Ở đầu kia, Cố Cầm dặn cô giữ gìn sức khỏe rồi cúp điện thoại.

Chu Tiểu Vân vừa để điện thoại xuống thì phát hiện Lý Thiên Vũ đã tỉnh.

Lý Thiên Vũ dán miệng lại gần: "Chào buổi sáng!"

Chu Tiểu Vân cười tránh: "Chưa đánh răng rửa mặt mà!"

Lý Thiên Vũ mặc kệ, giữ chặt Tiểu Vân hôn mãnh liệt. Bàn tay to thuận tiện vói vào trong chăn làm cô rên rỉ. Khi anh định tiến thêm một bước, cô mở miệng trước: "Đừng, anh còn phải đi làm mà!" Giờ chưa dậy sẽ muộn mất.

Lý Thiên Vũ lầu bầu: "Hôm nay anh không muốn đi làm." Sau đó, anh lục túi quần, lấy điện thoại gọi đến công ty xin nghỉ: "Vâng, là quản lý ạ? Em là Lý Thiên Vũ, hôm nay em bị sốt, muốn xin anh nghỉ một ngày đi bệnh viện."

Không biết bên kia nói gì đó, sau đó Lý Thiên Vũ cúp điện thoại. Vì anh nhoài ra lấy điện thoại, nửa cơ thể trần trụi, cứ thế lộ ra ngoài chăn, nếu nhìn theo xuống phía dưới sẽ nhìn thấy hết.

Chu Tiểu Vân quay mặt đi, Lý Thiên Vũ thấy thế cười nói: "Anh đã là người của em, em còn xấu hổ à? Nào, tập thể dục buổi sáng thôi."

Cô bị anh làm kiệt sức, cả người toàn mồ hôi, hữu khí vô lực nói: "Anh đừng hăng hái thế chứ! Em mệt chết đi được, mắt không muốn mở nữa."

Lý Thiên Vũ cũng thở hổn hển: "Anh luyện đồng tử công bao năm, giờ đương nhiên lợi hại."

Chu Tiểu Vân bị chọc cười, đồng tử công cái gì, toàn nói bậy.

Lý Thiên Vũ phủ chăn thật kín, ôm Chu Tiểu Vân nói: "Dù sao hôm nay chúng ta không đi đâu cả, chỉ nằm trên giường. Tiếp tục ngủ!"

Chu Tiểu Vân lập tức mở to mắt nhìn: "Còn ngủ á? Em không còn sức đâu."

Lý Thiên Vũ cười ha ha: "Em nghĩ đi đâu vậy, giờ anh cũng chẳng còn sức nữa. Chỉ đơn thuần ngủ thôi, nếu em muốn cũng phải đợi anh nghỉ ngơi xong, sẽ… Ai u!" Lưng bị cô cấu một cái.

Anh vuốt tóc cô: "Được rồi, không nói nữa, ngủ đi!"

Cô ngoan ngoãn gật đầu, lần thứ hai ngủ thật say.

Chờ tỉnh lại lần nữa, đã gần đến buổi trưa. Chu Tiểu Vân mở mắt, phát hiện bên cạnh trống trơn, không biết Lý Thiên Vũ dậy lúc nào.

"Thiên Vũ!" Cô gọi một tiếng, phát hiện không có ai trả lời.

Chẳng lẽ anh ấy ra ngoài? Chu Tiểu Vân đoán, cô định dậy mặc quần áo.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Lý Thiên Vũ cầm hộp cơm vào: "Em tỉnh rồi! Vừa nãy anh thấy em đang ngủ nên không đánh thức em. Anh ra ngoài mua bữa trưa về. Em đói bụng thì dậy ăn đi!"

Chu Tiểu Vân gật đầu: "Ừm, em đói quá rồi!" Việc kia rất tốn sức, bụng cô đói meo.

Vừa ngồi dậy, cô nhướn mày.

Lý Thiên Vũ lập tức vào nhà vệ sinh xả chậu nước ấm, thuận tiện cầm theo khăn mặt mới. "Em đừng động, để anh lau hộ em."

Anh thả khăn mặt vào nước ấm, vò mấy cái, sau đó định lau bên dưới cho cô.

Mặt Chu Tiểu Vân đỏ bừng, giật khăn: "Để em tự làm!"

Lý Thiên Vũ không nói, cướp khăn mặt về: "Sợ cái gì, chúng ta làm đã làm rồi, em là người phụ nữ của anh. Cần gì xấu hổ."

Chu Tiểu Vân đành phải tiếp nhận sự phục vụ của anh. Được khăn mặt lau qua, đúng là nhẹ nhàng, thoải mái hơn không ít.

Sau đó là mặc quần áo, Lý Thiên Vũ ầm ĩ đòi giúp, kết quả chẳng giúp được, chỉ ăn không ít đậu hủ.

Chu Tiểu Vân vừa đứng trên mặt đất đã cảm thấy không được tự nhiên.

Lý Thiên Vũ ân cần hỏi han: "Thế nào, có phải không thoải mái không? Còn đau không?"

Chu Tiểu Vân liếc anh một cái: "Anh còn không biết xấu hổ mở miệng hỏi, anh biết em đau, anh còn…" Hết lần này đến lần khác, không sợ cô ăn không tiêu.

Lý Thiên Vũ lập tức nhận sai: "Sau này tuyệt đối sẽ không như vậy." Đấy là đương nhiên, sau này không đau như lần đầu tiên.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ngồi xuống ăn bữa trưa đơn giản. Cơm hộp mua gần đó, bên trong có hai ba cọng rau cộng thêm một cái đùi gà, hương vị tàm tạm. Dù sao lúc này bụng biểu tình ầm ĩ, ăn cái gì cũng ngon. Chỉ chốc lát sau, hộp cơm bị ăn hết sạch.

Lý Thiên Vũ lấy thuốc tránh thai từ trong túi tiền: "Tối hôm qua anh không chuẩn bị, không áp dụng biện pháp tránh thai. Nếu em sợ giờ mang thai thì sau khi ăn uống thuốc này, nghe nói càng uống sớm, hiệu quả tránh thai càng tốt."

Chu Tiểu Vân kinh ngạc nhìn Lý Thiên Vũ, không ngờ anh còn đi mua cái này.

"Anh…" Chẳng lẽ không hi vọng em mang thai sao?

Thấy cô kinh ngạc, Lý Thiên Vũ cười giải thích: "Anh rất muốn em mang thai, giống như Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan có kết tinh tình yêu của hai người. Thế nhưng, hiện tại với em còn quá sớm! Nên đợi em tốt nghiệp, sau này hai ta chính thức kết hôn! Hơn nữa, tối hôm qua anh uống rượu, nếu muốn có em bé phải kiêng rượu để em bé khỏe mạnh. Điều này anh biết."

Chu Tiểu Vân không nói gì cầm thuốc uống. Trong lòng cô rất cảm động trước tâm tư tinh tế của Lý Thiên Vũ. Đàn ông có thể suy nghĩ đến mức độ này thật sự quá hiếm.

Vừa định khen Lý Thiên Vũ mấy câu, đã thấy anh không đứng đắn lấy ra một hộp áo mưa: "Yên tâm, anh đã mua áo mưa, nếu em muốn anh sẽ dùng cái này."

Chu Tiểu Vân quýnh lên, đấm anh mấy cái. Lý Thiên Vũ cười ha ha, kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô mãnh liệt..

Buổi chiều hai người không đi đâu, ở nhà nằm trên giường cả buổi chiều. Toàn thân Chu Tiểu Vân đau nhức, nghĩ thầm miệt mài quá độ không phải là một thói quen tốt. Có điều, lúc này cô không có tâm tư dạy "chồng", để sau này hãy nói.

421. Chương 415: Đoạn Nhạc Đệm Nhỏ

Dục vọng thật sự là một cái gì đó kỳ lạ.

Trước đây, khi hai người chưa đi đến bước cuối cùng, sống chung dưới một mái hiên đều bình an vô sự. Lý Thiên Vũ cũng nhẫn nại. Nhưng, vừa vượt qua phòng tuyến, có tiếp xúc xác thịt, họ nhanh chóng bị cuốn vào dòng xoáy tình yêu mãnh liệt… Phi phi phi, dùng từ gì hình dung thế này, xóa xóa, là ân ái ngọt ngào mới đúng.

Lý Thiên Vũ không chịu về phòng mình, hằng đêm vào phòng Chu Tiểu Vân không chịu đi. Thỉnh thoảng cô ở lại ký túc xá không về, anh giống như oán phụ, gọi điện giục cô. Mạnh Tích thấy Chu Tiểu Vân nhỏ giọng nói chuyện điện thoại, cười ngọt như mật là biết ngay bạn trai cô gọi tới.

Mạnh Tích cũng có bạn trai, nhưng hai người hai nơi, thời gian ở bên nhau rất ít. Thấy Chu Tiểu Vân và bạn trai nồng nhiệt, Mạnh Tích không ngừng hâm mộ: "Tiểu Vân, bạn trai cậu trông thế nào! Khi nào có dịp cho tớ gặp đi!"

Chu Tiểu Vân nghe xong cười đáp: "Được, đợi chút nữa tớ bảo anh ấy mời cậu ăn cơm." Từ lúc cô học nghiên cứu sinh, gần như Lý Thiên Vũ chưa đến trường cô. Một phần vì công việc của anh bận, ít có ngày nghỉ, về phương diện khác cũng vì thời gian còn lại, hai người đều ở chung một chỗ.

Vì thế, khi Chu Tiểu Vân phát hiện anh đến trường tìm cô thì ngạc nhiên lắm.

"Sao anh lại tới đây?" Chu Tiểu Vân không phát hiện ra trên mặt mình nở nụ cười rạng rỡ.

Lý Thiên Vũ cười nói: "Hôm nay tan làm sớm, anh đến đón em."

Mạnh Tích lần đầu tiên gặp Lý Thiên Vũ, chậc chậc than: "Tiểu Vân, bạn trai cậu đẹp trai thật đấy, khó trách cậu giấu anh ấy kĩ thế, không cho ra ngoài!" Lý Thiên Vũ nghe xong trong lòng cực kỳ thỏa mãn, lập tức cảm thấy cô gái trước mắt này thật đáng yêu.

Vì cùng có thời gian rảnh, Chu Tiểu Vân rủ luôn Mạnh Tích đi ăn cơm. Trên đường họ tình cờ gặp giáo viên hướng dẫn Cố Cầm nên biến thành bốn người cùng đi.

Cố Cầm cẩn thận quan sát Lý Thiên Vũ bên cạnh Chu Tiểu Vân, khẽ gật đầu. Chu Tiểu Vân là học trò cưng của bà, từ trước đến nay Cố Cầm rất thích Chu Tiểu Vân nghiêm túc, chín chắn, tương đối chiếu cố cho cô ở các mặt.

Sau khi thức ăn dọn lên, Lý Thiên Vũ kính Cố Cầm một chén trước.

Cố Cầm cười nói: "Tiểu Vân, khó trách em nhìn không thuận mắt anh chàng lái xe, tặng hoa kia. Bạn trai em còn đẹp trai hơn anh ta. Nếu đổi lại là cô, cô cũng thích Lý Thiên Vũ."

Lý Thiên Vũ vừa cười khách sáo mấy câu, một bên liếc Chu Tiểu Vân một cái. Hàm ý của cái nhìn đó vô cùng rõ ràng: Thằng lái xe đến tặng hoa cho em là ai, một lúc nữa em phải thành thật khai báo.

Đầu Chu Tiểu Vân sắp phình to. Cô Cố Cầm nói cái gì không nói, lật lại mấy chuyện bé bằng hạt thóc, hạt vừng mục thối này làm gì?

Lý Thiên Vũ vốn rất để ý đến Phương Nam, nếu để anh ấy biết chuyện này không tức chết mới lạ! Chỉ sợ sau này cô đừng hòng gặp Phương Nam về việc xuất bản.

Quả nhiên, sau khi ăn cơm xong, Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân vừa về đến nhà, chuyện thứ nhất là hỏi: "Sao anh không biết từng có đàn ông lái xe đến tặng hoa cho em?" Hai tay anh vòng trước ngực, tư thế như tính sổ.

Chu Tiểu Vân cười làm lành: "Chuyện này đã là quá khứ rất lâu rồi, thật đấy…"

Lý Thiên Vũ xụ mặt nói: "Đừng đánh trống lảng, em nói cho anh biết gã kia là ai?"

Chu Tiểu Vân đành nói thật: "Người này anh cũng biết, chính là Phương Nam!"

Lý Thiên Vũ nổi trận lôi đình: "Anh đoán ngay là gã này, chuyện xảy ra lúc nào, anh tìm hắn tính sổ!" Hừ, anh sớm nhìn cái tên giả vờ nhã nhặn kia không vừa mắt, dám đường hoàng đòi cướp bạn gái người ta.

Chu Tiểu Vân kéo tay Lý Thiên Vũ, một năm một mười thú nhận: "Đừng giận mà, đây đều là chuyện trước kia. Không biết anh ta uống lộn thuốc gì; suốt ngày gọi điện hẹn em ăn cơm. Em không để ý đến anh ta! Về sau vì việc xuất bản, anh ta lại gọi điện cho em, chẳng phải em dẫn anh đến chỗ hẹn còn gì!"

Từ lần Lý Thiên Vũ mặc tây trang, đi giày da, xuất hiện cùng với Chu Tiểu Vân trước mặt Phương Nam, anh ta thành thật hẳn, hiếm khi đến quấy rầy cô. Có lẽ Phương Nam cũng nhận ra tình cảm giữa hai người rất tốt, người khác không thể chen chân nên rút lui trong im lặng.

Lý Thiên Vũ nhớ hiện tại ngoài khi có việc, Phương Nam mới đến tìm Chu Tiểu Vân, thời gian còn lại gần như không tìm cô, cơn giận mới xẹp xuống.

Có điều, chỉ cần nhớ tới Phương Nam ái mộ cô, cả người anh lại thấy không tự nhiên. Anh luôn cảm thấy có người ở bên cạnh nhìn chằm chằm, nắm bắt thời cơ, trừng mắt nhìn hai người cãi nhau/chiến tranh lạnh gì gì đó, tranh thủ kẽ hở chui vào.

Chu Tiểu Vân nhìn mặt Lý Thiên Vũ cau có, không khỏi buồn cười, dùng sức nhéo mặt anh giãn ra: "Cười một cái đi! Giờ em đã là người của anh, anh còn sợ em chạy chắc?"

Lý Thiên Vũ lúc này mới tươi cười, ôm eo cô nói: "Đương nhiên anh chưa yên tâm, trừ phi ngày nào đó em gả cho anh, anh mới yên lòng. Nếu không, anh mãi mãi không có cảm giác an toàn."

Đó là hồi Chu Tiểu Vân còn học ở trường, nếu ra ngoài xã hội có phải cô càng gặp nhiều đối tượng như Phương Nam không? Phụ nữ đẹp đi đến đâu cũng thu hút ruồi nhặng. Aizz, thân là bạn trai, Lý Thiên Vũ luôn lo lắng.

Chu Tiểu Vân cũng trêu: "Anh chỉ nói mỗi em, theo em biết, hình như ai đó ở công ty cũng có người theo đuổi thì phải!" Cô đồng nghiệp Mẫn Dung gọi điện cho Lý Thiên Vũ, vừa nhìn đã biết "không có ý tốt".

Lý Thiên Vũ sờ sờ mũi, quyết không thừa nhận: "Không thể nào, đó là nữ đồng nghiệp bình thường." Cho dù có chút tình cảm, đó cũng là chuyện của người ta, dù sao không liên quan đến anh. Có đặt tiên nữ trước mặt, cùng lắm anh chỉ liếc mắt nhìn, sẽ không thích ai khác!

Hai người đang vui đùa ầm ĩ, điện thoại Lý Thiên Vũ đột nhiên vang lên. Anh thuận tay cầm lên xem, khẽ nhíu mày. Có phải nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến không? Trùng hợp vậy, Mẫn Dung gọi tới?

Chu Tiểu Vân tinh mắt nhìn qua, thấy trên điện thoại hiện thị tên.

Mẫn Dung? Đúng là tích cực, đã tám, chín giờ tối, lúc này gọi điện thoại có việc gì? Lần này đến lượt Chu Tiểu Vân xị mặt.

Lý Thiên Vũ liếc mắt nhìn Chu Tiểu Vân một cái, sau đó trả lời ngay trước mặt cô: "Vâng, xin chào, tôi là Lý Thiên Vũ. Xin hỏi có chuyện gì?"

Ngữ khí khách sáo, đúng mực làm cho Mẫn Dung gọi điện tới ngẩn người, chợt cười nói: "Thiên Vũ, sao hôm nay khách sáo thế! Là em, Tiểu Dung."

Tiểu Dung? Mí mắt Chu Tiểu Vân dựng lên, xem lát nữa Lý Thiên Vũ giải thích với cô về vấn đề này thế nào.

Lý Thiên Vũ cảm thấy hơi run rẩy dưới tầm mắt soi chiếu của cô: "Có chuyện gì không?"

"Cũng không có chuyện gì lớn. Mấy đồng nghiệp phòng mình đều đến quán bar uống rượu, muốn gọi anh qua uống một chén!"

Lý Thiên Vũ vội vã từ chối: "Không được, hôm nay quá muộn rồi, tôi chuẩn bị đi ngủ, cứ vậy nhé, tạm biệt!"

Không đợi đối phương có phản ứng, anh lập tức cúp điện thoại.

422. Chương 416: Đưa Cơm

Chu Tiểu Vân nhàn nhạt hỏi: "Bình thường anh vẫn gọi người ta là Tiểu Dung, sao trong điện thoại khách sáo vậy."

Lý Thiên Vũ toát mồ hôi: "Tiểu Vân, em đừng hiểu lầm! Ở công ty mấy người bọn anh là một tổ, thường làm việc tăng ca chung một chỗ, toàn thanh niên, khó tránh khỏi xưng hô tùy ý hơn. Tuyệt đối không phải một mình anh gọi, mọi người đều gọi thế anh mới dám gọi, không có ý gì khác, thực sự!"

Kỳ thực, ở công ty, chuyện này rất bình thường, làm chung với nhau, lúc xưng hô không thể lần nào cũng gọi cả tên lẫn họ. Chẳng qua, tình cờ bị Chu Tiểu Vân nghe thấy? Cái này gọi là vô xảo bất thành thư*!

(*) vô xảo bất thành thư: Ý so sánh, chuyện vừa khéo. Câu này bắt nguồn từ một sự tương truyền, lúc Thi Nại Am viết [Truyện Thủy Hử], đang không biết phải viết đoạn Võ Tòng đánh hổ thế nào thì tình cờ thấy anh hàng xóm say rượu đánh nhau với con chó. Nhờ quan sát toàn bộ quá trình ông mới có thể viết được mẩu chuyện Võ Tòng đánh hổ một cách chi tiết. Sau rồi khi trò chuyện, ông đã nói: "Thực là vô xảo bất thành thư!" (theo baidu). Nguồn: s://scimeantap.wordpress.com/2012/02/19/sci-v%E1%BB%A5-anth%E1%BB%A9-nam-ch%C6%B0%C6%A1ng-24/

Chu Tiểu Vân thực ra không quan tâm quá mức. Nhưng ban nãy Lý Thiên Vũ níu chặt chuyện Phương Nam không buông, cô tất nhiên muốn bánh ít đi, bánh quy lại. Cuối cùng, anh ấy cũng nếm trải cảm giác là người vô tội rồi!

Lý Thiên Vũ giải thích nửa ngày, đợi thấy khóe miệng Chu Tiểu Vân lộ ra ý cười mới biết mình bị trêu. Anh không khách khí dùng "hành động" trừng phạt cô một hồi, đến khi cô liên tục cầu xin tha thứ mới thôi.

Tưởng Tiêu Đan gọi tới kêu Chu Tiểu Vân cuối tuần cùng đi xem nhà. Chu Tiểu Vân vui vẻ đồng ý.

Cô còn hỏi Lý Thiên Vũ có thời gian không, anh rất muốn đi mà phải tăng ca nên đành phải đi cùng Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm.

Nhà là nhà trong tương lai, tức là còn đang xây, đợi thêm một năm rưỡi nữa mới bàn giao, sau đó còn trang hoàng toàn bộ.

Chu Tiểu Vân hỏi Tưởng Tiêu Đan: "Mua nhà này phải chờ thời gian rất dài mới giao chìa khóa, chẳng phải không chờ nổi bé con sinh ra à?"

Tưởng Tiêu Đan than thở: "Ai bảo không phải chứ! Tớ cũng muốn mua nhà sẵn, đáng tiếc sẵn có quá ít. Giờ khắp nơi đều bán nhà thô."

Dương Phàm đồng ý: "Cứ yên tâm mua ở tiểu khu này đi! Tiểu khu này do công ty đầu tư của bọn tớ khai phá, lúc đó tớ còn tham dự vẽ thiết kế, hoàn cảnh và chất lượng đều rất tốt."

Chu Tiểu Vân nảy sinh hứng thú, tỉ mỉ hỏi mấy câu.

Tưởng Tiêu Đan vừa cười vừa nói: "Tiểu Vân, nếu không, chúng ta mua cùng tầng nhé! Nhà đối diện nhau, vậy càng tốt!"

Chu Tiểu Vân lập tức hành động, hỏi qua giá phòng, trong lòng tính toán một chút. Có lẽ vẫn phải vay một ít. Nếu thanh toán một lần, tạm thời họ chưa có nhiều tiền đến vậy.

Nếu tính tiền tiết kiệm, cô và Lý Thiên Vũ hai năm qua để dành cũng gần đủ. Dù sao không phải lấy ngay, đợi một năm rưỡi nữa, tiết kiệm thêm ít tiền dùng để trang hoàng nhà cửa. Nhưng hôm nay Lý Thiên Vũ không đến, chuyện lớn như vậy cần bàn với anh.

Tưởng Tiêu Đan dặn: "Tiểu Vân, cậu và Lý Thiên Vũ bàn bạc đi! Tớ với Dương Phàm vốn định mua, cậu phải quyết định nhanh một chút, nếu không, qua một thời gian nữa chưa chắc đã mua được cùng một tầng."

Chu Tiểu Vân gật gật đầu. Nói đến cũng lạ, nhà đầu tư không ngừng mở dự án mới, không biết sao có quá nhiều người mua nhà, có khi còn rơi vào tình trạng khan hiếm hàng. Mua nhà còn phải tranh nhau mua, thực sự là…

Thấy sắc trời đã trễ, Chu Tiểu Vân tạm biệt Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm, chuẩn bị về nhà.

Giờ Tưởng Tiêu Đan rất ít ăn cơm ở ngoài, Dương Phàm kiên trì muốn làm đại tiệc đầy đủ dinh dưỡng ở nhà cho cô ăn. Quả là người phụ nữ hạnh phúc!

Chu Tiểu Vân bỗng nhiên nảy ra ý định đến công ty Lý Thiên Vũ xem. Hai năm rưỡi qua, cô chưa từng đến công ty anh! Ý định một khi đã nảy sinh thì không thể kìm nén.

Có nên báo trước cho Lý Thiên Vũ một tiếng không? Ừm, thôi đi, cho anh ấy một niềm vui bất ngờ!

Chu Tiểu Vân kích động về nhà, trong nhà vừa vặn có canh xương hôm qua đã hầm sẵn, thả thêm ít gạo, nấu thành nửa nồi cháo, múc vào cặp lồng giữ nhiệt.

Không phải Lý Thiên Vũ đang tăng ca à? Chi bằng cô mang cơm cho anh ấy!

Chu Tiểu Vân kiên quyết không thừa nhận mình rất muốn trông thấy cô gái Mẫn Dung kia, càng không muốn thừa nhận hành động của mình thật ra có ý tuyên cáo chủ quyền, bảo vệ bạn trai. Thực chất, phần lớn là ý sau!

Dù sao, cô rất muốn đi một vòng, lộ diện trước mặt các đồng nghiệp của Lý Thiên Vũ.

Ngồi xe đến bên ngoài công ty anh, Chu Tiểu Vân gọi điện cho anh.

Lý Thiên Vũ nhận được điện thoại của cô, rất cao hứng: "Tiểu Vân, sao em gọi cho anh? Anh còn ít việc, chút nữa mới làm xong!"

Chu Tiểu Vân cười nói: "Em biết! Vì thế, em mang cơm tối đến cho anh đây. Em đang ở bên ngoài công ty anh này!"

Lý Thiên Vũ vừa mừng vừa sợ: "Thật à, để anh xuống đón em!"

Chu Tiểu Vân nói: "Không cần, để em vào! Anh yên tâm làm việc đi, anh ở tầng mấy? Em không nhớ!" Tòa nhà cao tầng làm người ta hoa mắt, không biết Lý Thiên Vũ làm ở tầng nào!

Lý Thiên Vũ cười rạng rỡ: "Anh ở tầng bảy, em đi thang máy lên. Anh chờ em ở cửa thang máy!"

Chu Tiểu Vân đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Đến lầu bảy, cửa thang máy mở ra, cô đã nhìn thấy Lý Thiên Vũ đứng đó chờ cô!

Lý Thiên Vũ nhận lấy cặp lồng giữ nhiệt trong tay Chu Tiểu Vân, cười nói: "Thật là bất ngờ, hôm nay nghĩ thế nào mà đến đưa cơm cho anh vậy?"

Chu Tiểu Vân tất nhiên không nói ra ý định thật sự trong lòng mình, gắt giọng: "Chỉ muốn đưa cơm cho anh thôi! Hỏi nhiều làm chi, có phải không chào đón em đến không! Vậy em về."

Cô giả vờ bỏ đi, Lý Thiên Vũ không để cho cô đi, kéo tay cô nói: "Chờ mong, chưa chắc mong chờ được chuyện tốt này đâu! Em đừng đi, nào, vào xem phòng làm việc lớn của bọn anh."

Thế mới đúng ý mình! Chu Tiểu Vân mỉm cười để Lý Thiên Vũ kéo tay cô vào phòng làm việc lớn như lời anh nói.

Đây quả là một gian phòng lớn, giữa hai người dùng vách ngăn ra, hình thành một không gian nửa khép kín. Trên bàn mỗi người đều có máy vi tính, mặt bàn rất lộn xộn.

Có năm sáu cá nhân đang vùi đầu làm việc, xem ra đây là đồng nghiệp cùng tổ với Lý Thiên Vũ.

Thấy Lý Thiên Vũ ra ngoài một chuyến, kéo tay một cô gái đẹp tiến vào, tất cả mọi người cảm thấy hứng thú, ngừng việc trong tay.

Một người trẻ tuổi cắt đầu đinh trêu chọc nói: "Thiên Vũ, mỹ nữ này là ai?"

Biết rõ còn hỏi, thân mật như thế không phải là bạn gái thì là ai?

Lý Thiên Vũ cười nói: "Giới thiệu với mọi người, đây là bọn gái mình, cũng là vợ chưa cưới của mình. Tên là Chu Tiểu Vân!"

Ồ! Mọi người đều nở nụ cười.

Chu Tiểu Vân liếc mắt liền thấy cô gái cười mất tự nhiên nhất. Xem ra đó chính là người tên Mẫn Dung! Cô không dấu vết quan sát Mẫn Dung mấy lần, phát hiện cô ấy trang điểm nhẹ, mặc đồ công sở, rất có phong thái nữ tri thức, diện mạo không tệ. Xem ra, hoa đào của Lý Thiên Vũ cũng không ít! Trước đây là Thiệu Sắc Vi, giờ ở đây là Mẫn Dung, hừ, đều là cô gái ưu tú!

Nghĩ tới đây, Chu Tiểu Vân hơi híp mắt, ý chí chiến đấu ngẩng cao. Mặc kệ cô là ai, nếu dám mơ ước Lý Thiên Vũ của tôi, tôi nhất định không khách khí!

423. Chương 417: Đối Mặt

Lý Thiên Vũ cười đùa với mọi người mấy câu, dẫn Chu Tiểu Vân ngồi xuống một bên sô pha, mở cặp lồng giữ nhiệt. Oa, một mùi thơm nồng đậm đập vào mặt.

Anh cười, mắt híp thành đường chỉ, cầm thìa uống một ngụm, thỏa mãn nói: "Thực sự rất ngon, bên ngoài sao so sánh được!"

Chu Tiểu Vân hé miệng cười: "Vậy anh ăn nhiều một chút! Đây là cháo em đặc biệt nấu cho anh, cũng là một phần tấm lòng của em đấy!" Những lời này Lý Thiên Vũ thích nghe, vui vẻ uống mấy thìa.

Mấy đồng nghiệp thấy hai người tình chàng ý thiếp đâu còn tâm trạng làm việc, đều vây quanh qua đây.

Anh chàng tóc ngắn, ban nãy nói đầu tiên, bảo: "Thiên Vũ, cậu ăn cái gì thơm thế! Bọn tớ bụng đói kêu vang, ngửi mùi thơm thế kia ai chịu nổi!" Rõ ràng là ngửi mùi cháo thơm mà đến.

Lý Thiên Vũ cười mắng: "Một lúc nữa đồ ăn bên ngoài được mang đến, cậu chờ ăn đi. Đây là bữa tối tình yêu của tớ, không ai được cướp." Đây là đồ Chu Tiểu Vân tự mang đến cho anh, sao có thể để người khác ăn!

Lời Lý Thiên Vũ nói bị mọi người pha trò một phen. Chu Tiểu Vân tự nhiên thành tiêu điểm của mọi người. Cô mỉm cười, thản nhiên đối diện với ánh mắt tò mò của họ.

Mẫn Dung cắn cắn môi, sắc mặt có chút khó coi. Có điều, cô ta không phải nữ sinh mới ra trường đời, gặp trường hợp này không đến nỗi chịu đả kích không gượng dậy nổi. Trái lại cười nói: "Bây giờ, còn có cô gái ở nhà nấu cơm à, đúng là ngạc nhiên."

Giọng điệu cố gắng bình tĩnh, nhưng ở đây ai chẳng biết Mẫn Dung thích Lý Thiên Vũ đã lâu. Họ biết ngay Mẫn Dung mất kiên nhẫn.

Ngẫm lại cũng đúng, biết Lý Thiên Vũ có bạn gái là một chuyện, xuất hiện trước mặt mọi người lại là một chuyện khác. Nhìn Lý Thiên Vũ và bạn gái thân mật ân ái, sao Mẫn Dung có thể không bị kích thích?

Lý Thiên Vũ tự nhiên nghe ra ý trong lời nói không tốt, sắc mặt hơi lạnh lùng: "Tay nghề của Tiểu Vân rất tốt, bình thường tôi rất thích ăn cơm cô ấy nấu." Anh thẳng thắng thừa nhận mình và Chu Tiểu Vân sống chung.

Chu Tiểu Vân mỉm cười không lên tiếng, lúc này cô chẳng cần nói gì. Chỉ cần ngồi bên cạnh Lý Thiên Vũ là được, trông đi, anh ra mặt hộ cô, cảm giác này thật tốt. Phụ nữ, không nhất định mồm mép phải khéo léo biết nói chuyện, nhưng nhất định phải học được lúc nào ngậm miệng.

Hiển nhiên, Mẫn Dung không phải kiểu phụ nữ thông minh. Có lẽ vì Chu Tiểu Vân xuất hiện quá đột nhiên, nên cô ta trở tay không kịp, mới thất thố như vậy.

Mẫn Dung nghe Lý Thiên Vũ nói xong, vẫn chưa từ bỏ ý định: "Cô không cần đi làm à? Sao có thời gian nấu cơm?"

Đến Chu Tiểu Vân cũng muốn thở dài thay cô ta. Câu này chỉ bộc lộ bản thân không có tu dưỡng, từ bao giờ chuyện của người khác đến phiên người ngoài như cô ta chỉ trỏ?

Những lời này của Mẫn Dung càng làm cho Lý Thiên Vũ thêm không thoải mái: "Tiểu Vân nhà tôi hiện đang học nghiên cứu sinh ở đại học N, còn nửa năm nữa sẽ tốt nghiệp. Hồi đầu, cô ấy thi nghiên cứu sinh chi phí chung, học ngành nghiên cứu văn học cổ. Bình thường đi học không quá bận, chỉ là cô ấy thích nấu cơm cho tôi ăn. Tôi nghĩ, bây giờ cô gái tốt như vậy thật sự quá ít. Tôi đang cố gắng rước cô ấy về nhà!"

Mẫn Dung dám cả gan nói ra, chẳng lẽ cho rằng Chu Tiểu Vân là một cô gái thất nghiệp, nhàn rỗi, chỉ biết nấu ăn? Hừ!

Người bên cạnh nhìn ra sắc mặt Lý Thiên Vũ khó coi, vội vã hòa giải nói: "Thiên Vũ, cậu có phúc thật đó! Bạn gái tốt mà tới hôm nay mới cho bọn tớ gặp. Cái này là cậu không đúng, phạt cậu đêm nay mời bọn tớ đi quán bar uống một chén, thế nào?"

Lý Thiên Vũ cười đồng ý, không thèm ngó Mẫn Dung sắc mặt khó coi một lần.

Mẫn Dung ngồi trên sô pha liếc nhìn cô gái từ đầu đến cuối im lặng, cực kỳ không cam lòng.

Cô gái văn văn tĩnh tĩnh, thanh tú kia lại là nghiên cứu sinh chi phí chung? Điều này đại biểu cái gì, Mẫn Dung tự nhiên rõ ràng, chí ít chứng tỏ Chu Tiểu Vân là một cô gái rất thông minh, thành tích xuất sắc. Cô gái này còn am hiểu bếp núc? Nét mặt Mẫn Dung càng thêm khó coi.

Cô ta và Lý Thiên Vũ vào công ty cùng năm, rất có cảm tình với Lý Thiên Vũ cao ráo, anh tuấn, làm việc cẩn thận, xử sự lễ phép. Tất nhiên con gái không thể bày tỏ trước, Mẫn Dung vẫn mong mỏi Lý Thiên Vũ phát hiện ra tình cảm của cô. Không ngờ, không lâu sau cô ta biết Lý Thiên Vũ có bạn gái – chính là lần Chu Tiểu Vân gọi điện cho anh mà cô ta trả lời hộ.

Mẫn Dung từng thất vọng một thời gian. Chẳng qua cô ta không cam lòng, vẫn ôm tình cảm với Lý Thiên Vũ. Nghĩ thầm Lý Thiên Vũ có bạn gái thì sao, đầu năm nay kết hôn còn ly hôn cơ mà! Người yêu chia tay càng nhiều hơn. Cùng lắm thì, cô ta chờ là được.

Thế nhưng, đợi một ngày lại một ngày, Lý Thiên Vũ căn bản không hề tỏ thái độ. Mẫn Dung trong sáng ngoài tối cố ý bộc lộ mình có tình cảm với anh, muốn xem anh có phản ứng gì. Đáng tiếc, anh giả câm giả điếc, không có chút phản ứng. Hôm nay, anh còn dẫn bạn gái đến đây…

Đúng lúc này, người giao hàng đến. Mọi người đi ăn cơm, Mẫn Dung cũng đi theo.

Cục diện xấu hổ tạm thời giải trừ.

Chu Tiểu Vân giả vờ như không có chuyện gì, hỏi: "Thiên Vũ, cháo dễ uống không?"

Lý Thiên Vũ gật gật đầu, lại húp một ngụm lớn. Trong lòng cuối cùng cũng hiểu rõ mấy phần ý định chuyến đi này của cô.

Anh hiểu cô quá rõ, tất nhiên biết cô không phải kiểu người thích làm chuyện vô bổ. Như vậy, mục đích tối nay tới không chỉ đơn giản là đưa cơm. Liên tưởng đến thái độ của Mẫn Dung, anh nhạy cảm đoán được ý định thực sự của cô.

Trong lòng Lý Thiên Vũ thầm đắc ý. Xem ra, Tiểu Vân vẫn rất để ý đến mình, đặc biệt đến công ty "giải quyết" tình địch! Hì hì, anh thích!

Người gây sự có gì tốt? Phụ nữ thông minh nên giống Tiểu Vân, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ cần dịu dàng ngồi xuống bên cạnh mình là được, lập tức chèn ép Mẫn Dung miệng lưỡi bén nhọn kia. Ha ha!

Lý Thiên Vũ đang suy nghĩ nhìn Chu Tiểu Vân một cái, phát hiện cô cười rất thoải mái. Anh vô cùng thân thiết nhéo mũi cô: "Cái gì mà hài lòng thế? Tiểu thư!"

Chu Tiểu Vân không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười.

Bị Lý Thiên Vũ đoán ra là chuyện trong dự liệu. Anh sắp thành con giun trong bụng cô. Cô không định gạt anh mà muốn cho anh biết, bây giờ anh là người đàn ông của cô, tốt nhất anh không nên trêu chọc cô gái khác, phải tránh họ thật xa.

Chu Tiểu Vân để Lý Thiên Vũ đi làm việc, còn mình ngồi ở sô pha lật tạp chí. Dù sao đã đến, đương nhiên phải về cùng nhau.

Tối nay, cảm xúc Lý Thiên Vũ rõ ràng tăng vọt, không chuyên tâm làm việc, thường nhìn về phía bạn gái. Bị đồng sự trêu mấy câu, anh không thèm để ý chút nào, nhún vai, không hề cảm thấy mất mặt.

424. Chương 418: Đấu Khẩu

Sau khi xong việc, Lý Thiên Vũ tuân thủ lời hứa dẫn mọi người đi bar. Chu Tiểu Vân tự nhiên cũng đi theo.

Mẫn Dung điều chỉnh tâm trạng một chút, giả vờ không sao đi cùng. Trên đường đi, cô ta cố ý nói chuyện với Lý Thiên Vũ. Vì có quan hệ đồng nghiệp, anh không thể bỏ mặc Mẫn Dung, đành ứng phó mấy câu.

Ánh mắt Mẫn Dung quét qua Lý Thiên Vũ liếc về phía Chu Tiểu Vân bên cạnh, mang theo một chút khiêu khích. Nghĩ thầm tôi không phải người dễ dàng buông tay!

Chu Tiểu Vân vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, trong lòng lại hạ quyết tâm đêm nay phải giải quyết xong vị "Tình địch" này! Chị gái à, đàn ông tốt rất nhiều! Với điều kiện của chị không lo không tìm được, đàn ông của tôi, chị đừng hòng cướp!

Cuối cùng cô đã cảm nhận được tâm trạng của Lý Thiên Vũ đối với Phương Nam. Không liên quan đến uy hiếp hay không uy hiếp, chỉ biết có một người tồn tại như vậy đã là chuyện khó chịu đựng. Người trong tim mình từng giờ từng phút bị người khác mơ ước, có ai chịu nổi tư vị này?

Tới quán bar, mọi người gọi rượu.

Lý Thiên Vũ cầm cốc của mình, thấp giọng hỏi: "Tiểu Vân, em muốn uống gì không?"

Chu Tiểu Vân nghĩ một lúc, nói: "Không uống rượu, cho em ít nước trái cây!" Bên cạnh còn có người nhìn chằm chằm, không phải là thời điểm thích hợp uống rượu.

Mẫn Dung vừa vặn tương phản, rót một chén uống cạn, thấy Chu Tiểu Vân cười mà không cười nói: "Thực sự là nữ sinh ngây thơ a, còn uống nước trái cây." Ngụ ý rất rõ ràng, giễu cợt cô quá non, đến quán bar mà uống nước trái cây.

Chu Tiểu Vân mỉm cười nói: "Đúng vậy, tuổi tôi nhỏ hơn anh chị một chút, không quen uống rượu. Nhưng mà xin khuyên Mẫn tiểu thư một câu, phụ nữ đi đâu nên uống ít rượu thì hơn. Uống nhiều quá rất dễ thất thố, khó tránh khỏi để lại ấn tượng không tốt."

Những câu rất mềm mại nhưng đều giấu kim.

Nhỏ tuổi? Đó là ám chỉ Mẫn Dung lớn tuổi, không trẻ đẹp bằng cô.

Uống ít rượu? Ý nói phái nữ uống rượu sẽ khiến người ta có cảm giác thô lỗ.

Mẫn Dung sửng sốt, không ngờ Chu Tiểu Vân nhìn như nhu nhược lại nói ra những lời trong bông có kim. Nhìn như nhẹ nhàng, ngẫm nghĩ kĩ, trong lời có ý a!

Cánh đàn ông ngồi với nhau khó tránh khỏi khoác lác, căn bản không ai chú ý đến hai cô gái "giao chiến".

Lý Thiên Vũ liên tục nhìn sang bên này, bị đồng nghiệp cười nói: "Được rồi, đừng nhìn nữa, bạn gái cậu vẫn ngồi đó! Nào nào, chúng ta cạn ly."

Lý Thiên Vũ nghĩ cũng đúng, dù sao đông người ở đây. Mẫn Dung có thể nói gì với Chu Tiểu Vân? Hơn nữa, cô ấy không dễ bị người khác bắt nạt. Anh thả lỏng uống rượu với các đồng nghiệp, mấy người vui vẻ cụng ly.

Mẫn Dung liếc nhìn Lý Thiên Vũ, cố ý nói những chuyện về anh ở chỗ làm việc: "Thiên Vũ vào công ty rất được quản lý bọn tôi thưởng thức, tăng tiền lương mấy lần, còn làm tổ trưởng. Gần đây, anh ấy có thể được cất nhắc lên làm quản lý ngành. Trẻ tuổi như anh ấy lại thăng tiến nhanh là chuyện cực kì hiếm thấy trong công ty. Ở công ty có rất nhiều nữ đồng nghiệp có ý với anh ấy!"

Trong đó bao gồm cả chị! Chu Tiểu Vân nhìn Mẫn Dung, nghĩ thầm không thể khinh thường cô gái này. Cô ta biết dùng ưu thế làm cùng để đả kích mình.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Việc này Thiên Vũ thường kể với tôi, dù sao vẫn phải cảm ơn chị luôn quan tâm đến anh ấy."

Mẫn Dung tự làm mất mặt.

Im lặng một hồi, Chu Tiểu Vân nhàn nhã uống nước trái cây của mình.

Mẫn Dung lại nói: "Đàn ông ưu tú như Thiên Vũ, hẳn là cần một cô gái tốt ở bên cạnh, tốt nhất phải có tài năng trợ giúp anh ấy trong sự nghiệp. Như vậy, sau này anh ấy mới có thể phát triển tốt hơn."

Chu Tiểu Vân cười lạnh trong lòng, nói như vậy có phần quá không coi ai ra gì. Cô ta thật sự cho rằng tính cô rất tốt, mặc người xoa nắn chắc? Hừ! Dám nói bậy trước mặt cô. Quá đáng giận!

Đã như vậy, cô không cần khách khí.

Nụ cười Chu Tiểu Vân chợt tắt nói: "Mẫn tiểu thư, không phải người chị nói là chính mình chứ!"

Mẫn Dung mở to hai mắt, không dám tin Chu Tiểu Vân nói trắng ra!

Chu Tiểu Vân không nhìn vẻ mặt Mẫn Dung kinh ngạc, không nhanh không chậm nói: "Tôi và Thiên Vũ hiện nay tình cảm rất tốt, gia đình hai bên đã gặp mặt. Nói cách khác, chúng ta lấy kết hôn làm tiền đề qua lại. Vì thế, nếu Mẫn tiểu thư có ý định với Thiên Vũ, sợ rằng phải thất vọng rồi. Tôi nghĩ, anh ấy không thể yêu ai khác ngoài tôi. Tôi cũng không cho bất kỳ cô gái này có cơ hội này. Nếu không có gì bất ngờ, sang năm chúng tôi định kết hôn. Đến lúc đó, nhất định mời chị đến dự, rất hân hạnh được đón tiếp!"

Mẫn Dung á khẩu, trên mặt như bị tát một cái, vô cùng khó coi.

Chu Tiểu Vân không hề hối hận về lời mình nói. Bình thường tính tình cô ôn hòa, nhưng không có nghĩa cô không có một mặt khác. Với loại phụ nữ này, mình có ôn hòa chính là xin lỗi bản thân!

Mẫn Dung chỉ cảm thấy mình thất bại thảm hại. Người ta ân ân ái ái, ngọt ngào như mật, anh tình em nguyện, sắp kết hôn, bản thân đơn phương một phía tính làm gì?

Nhìn lại Lý Thiên Vũ, ánh mắt thường thường rơi xuống người Chu Tiểu Vân, từ đầu tới cuối chưa từng liếc nhìn cô lấy một lần. Trong mắt anh, ngoại trừ Chu Tiểu Vân, không có ai khác.

Ban nãy sao mình lại nói thế? Tự rước lấy nhục! Mẫn Dung không chờ nổi nữa, vội vã nói với đồng nghiệp "Xin lỗi, tôi không thoải mái, về trước" rồi bỏ đi.

Cánh đàn ông hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra. Anh chàng đầu đinh kia vẫn thích Mẫn Dung, thấy Mẫn Dung tinh thần sa sút, vội vàng đuổi theo.

Lý Thiên Vũ liếc nhìn Chu Tiểu Vân, trong lòng có sổ. Xem ra, chắc chắn Mẫn Dung và Tiểu Vân nói gì đó! Chỉ là không ngờ Tiểu Vân dịu dàng, ít nói có thể làm Mẫn Dung nhanh mồm nhanh miệng tức chạy mất!

Trong lòng anh thầm đắc ý, không hề có chút đồng tình với Mẫn Dung. Tiểu Vân giống như một đấu sĩ, đuổi tình địch đi. Hì hì!

Lý Thiên Vũ mải nghĩ, cảm thấy đây mới là tình yêu thật sự của mình. Trong tình yêu cần gì phong độ? Phải giữ người mình yêu sâu đậm thật chặt! Ừm, sau này gặp tên nào có ý với Tiểu Vân, anh cũng giải quyết như thế.

Thiếu đi hai người, những người khác không còn tâm trạng ngồi tiếp. Sau khi Lý Thiên Vũ thanh toán, ai về nhà nấy.

Lý Thiên Vũ ôm Chu Tiểu Vân đến tận cửa nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, hiếu kỳ hỏi cô đã nói gì với Mẫn Dung. Chu Tiểu Vân kể lại tỉ mỉ tình huống lúc đó cho anh nghe.

Lý Thiên Vũ không nghe thấy cái khác, chỉ nghe câu ở giữa đã hài lòng hô: "Tiểu Vân, thực sự em định sang năm hai ta kết hôn sao?"

Sang năm, không phải là Chu Tiểu Vân tốt nghiệp nghiên cứu sinh à?

Tốt nghiệp rồi kết hôn, chẳng phải còn có nửa năm nữa? Sớm hơn một năm với thời điểm Chu Tiểu Vân định ra: hai mươi lăm tuổi lấy chồng.

Nghĩ tới đây, Lý Thiên Vũ rất vui sướng. Chu Tiểu Vân cười, không trả lời.

Lý Thiên Vũ dại gái, cười nói: "Đi, chúng ta lên giường thảo luận vấn đề này đi!"

Chu Tiểu Vân đỏ mặt, cấu anh.

Lý Thiên Vũ kêu đau một tiếng, sau đó ôm lấy cô.

Dưới đây tỉnh lược mấy ngàn chữ……

425. Chương 419: Đi Đăng Ký Hay Không?

Lý Thiên Vũ rút ra thời gian rảnh, đi cùng Chu Tiểu Vân đến xem nhà. Không ngoài dự liệu, anh cũng rất thích. Nhất là với đề nghị của bọn Dương Phàm hai nhà đối diện nhau, quả thực đúng ý anh!

Tính toán một chút, tiền trong tay hai người vừa đủ, thiếu một ít thì đi vay. Công ty Lý Thiên Vũ có gói hỗ trợ nhà ở kếch xù, đúng lúc phát huy tác dụng. Mỗi tháng chỉ cần trả mấy trăm đồng.

Chu Tiểu Vân reo lên: "Em muốn đi làm, thể nào cũng được hỗ trợ mua nhà, đến lúc đó tiền hai chúng ta góp đã đủ trả tiền nhà."

Lý Thiên Vũ lại quan tâm đến vấn đề khác lớn hơn: "Tiểu Vân, mua nhà phải viết tên hai người. Cái này, hôm nào chúng ta đi đăng ký kết hôn?"

Không có giấy hôn thú thì không tiện mua nhà, chỉ có thể viết tên một người, trong khi rõ ràng tiền của cả hai. Viết tên Chu Tiểu Vân thì không thể dùng khoản hỗ trợ của Lý Thiên Vũ. Vì thế, phương pháp tốt nhất là có giấy đăng ký kết hôn, coi như hai người mua chung.

Chu Tiểu Vân do dự.

Lý Thiên Vũ có chút sốt ruột: "Không phải em muốn nuốt lời chứ! Anh đã là người của em, em không thể bội tình bạc nghĩa với anh. Kiếp này anh chỉ đi theo em!"

Chu Tiểu Vân bị chọc cười: "Được rồi, anh nói nhỏ thôi. Đây là nơi công cộng, anh muốn chiêu cáo toàn thiên hạ à! Đăng ký kết hôn không phải chuyện nhỏ, dù sao anh phải để em có thời gian suy nghĩ chứ."

Theo pháp luật, đăng ký kết hôn họ đã là vợ chồng.

Đương nhiên cô phải nghĩ thật kĩ…

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân nghĩ mấy ngày mà chưa đưa ra câu trả lời, trong lòng thầm sốt ruột, không có việc gì lại nhắc đến chuyện nhà cửa trước mặt cô. Ví dụ như:

"Nhà chỗ đó không tệ, bán hết nhanh! Aizz, nếu như không mua chỉ sợ đã muộn! Sau này muốn mua cũng không mua được!"

Lý Thiên Vũ "lẩm bẩm" không sót một chữ, đều chui vào tai Chu Tiểu Vân. Cô vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng qua anh muốn giục cô đi đăng ký thôi? Quanh co lòng vòng, thật ranh ma.

Cô cũng động lòng, nhưng lo lắng đến phản ứng của phụ huynh ở nhà. Vì thế, khi Lý Thiên Vũ một lần nữa nhắc tới đề tài này, Chu Tiểu Vân nói ra lo lắng trong lòng cô: "Thiên Vũ, chủ yếu em sợ cha mẹ ở nhà không đồng ý chuyện chúng ta đăng ký kết hôn trước."

Lý Thiên Vũ vui vẻ, nói thế tức là bản thân Chu Tiểu Vân đã đồng ý! Anh nói: "Ba mẹ anh nhất định là vui mừng còn không kịp! Chúng ta kết hôn ở tuổi này không có vấn đề gì hết!"

Chu Tiểu Vân trắng mắt lườm anh: "Em đang nói ba mẹ em. Em chưa tốt nghiệp, bây giờ vẫn coi là sinh viên! Đi đăng ký với anh, em đoán chắc chắn ba mẹ em không đồng ý."

Lý Thiên Vũ đi tới đi lui trong phòng khách, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Chi bằng, hai chúng ta âm thầm đi đăng ký, không nói cho người khác, không được sao."

Chu Tiểu Vân một mực phủ quyết: "Không được, nếu gia đình biết sẽ tức điên mất!" Đây chính là hành vi không tôn trọng cha mẹ, đừng làm thì tốt hơn. Sau này nếu để ba mẹ biết, họ sẽ rất đau lòng và tức giận. Mặc kệ nói thế nào, không thể làm vậy.

Lý Thiên Vũ cũng cảm thấy đó là một chủ ý ngu ngốc, lập tức động não nghĩ cách khác.

Nghĩ nửa ngày, anh nói: "Như vậy đi, nói thẳng với gia đình xem cha mẹ có phản ứng gì. Nếu đồng ý, hai ta đi nhận giấy kết hôn, nếu không đồng ý, tạm thời dùng danh nghĩa của anh mua nhà trước, dù sao cần khoản đảm bảo của anh để vay tiền."

Đành vậy, Chu Tiểu Vân gật gật đầu.

Khi cô gọi điện về nhà, quả nhiên, Chu Quốc Cường vừa nghe thấy thế, cực kì phản đối: "Không được, tại sao đi đăng ký sớm như vậy. Tối thiểu cũng phải chờ con tốt nghiệp rồi hãy nói!"

Chu Tiểu Vân kiên trì nói qua chuyện mua nhà một lần.

Cuối cùng cô nói: "Cha à, chắc chắn bọn con không tổ chức đám cưới sớm đâu. Cho dù cầm giấy hôn thú, dựa theo tập tục ở thôn mình, không làm tiệc rượu không tính là kết hôn. Cha để bọn con đi đăng ký trước đi!"

Chu Quốc Cường do dự một lúc, điện thoại bị vợ giật lấy: "Đại Nha, việc này để mẹ và cha con thương lượng mấy ngày rồi trả lời được không?"

Sau khi Chu Tiểu Vân cúp điện thoại, Lý Thiên Vũ khẩn trương truy hỏi: "Thế nào, ba mẹ em nói gì?"

Chu Tiểu Vân thở dài nói: "Ba mẹ nói muốn suy nghĩ mấy ngày, em đoán không dễ dàng đồng ý đâu."

Ngược lại Lý Thiên Vũ rất lạc quan: "Không từ chối ngay chính là tin tốt, chứng tỏ khả năng đồng ý rất lớn. Ba mẹ anh thì đồng ý luôn, vô cùng vui mừng ấy chứ! Còn bảo anh cuối năm dẫn cô con dâu này về nhà cho cha mẹ gặp."

Đúng vậy, việc này cha mẹ Lý Thiên Vũ sao có thể không đồng ý!

Tưởng Tiêu Đan lại gọi điện đến thúc giục một lần.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ đơn giản đi thanh toán tiền đặt cọc nhà trước. Nhà cô và nhà Dương Phàm đối diện nhau! Diện tích sàn là một trăm mét vuông, ba phòng ngủ một phòng khách, một nhà ba người ở vừa vặn. Tiền đặt cọc đã thanh toán, chỉ cần hoàn tất giấy tờ trong vòng nửa tháng.

Cuối cùng đã có thời gian để cha mẹ Chu Tiểu Vân suy nghĩ thật kỹ.

***

Bên này, hai người Chu Quốc Cường và Triệu Ngọc Trân đang cãi nhau vì chuyện của con gái.

Lý do Chu Quốc Cường phản đối là: "Con gái tôi chưa tốt nghiệp, tại sao bây giờ đã đi đăng ký kết hôn với Lý Thiên Vũ? Ít nhất sang năm mới bàn! Hơn nữa, Đại Bảo chưa kết hôn, em gái lấy chồng trước cả anh trai còn ra thể thống gì."

Triệu Ngọc Trân phản bác: "Không phải con gái đã nói à, chỉ đi nhận giấy thôi, đâu phải tổ chức đám cưới ngay. Chỉ cần chúng ta không la lên, có ai biết việc này. Em thấy, tùy nó đi. Dù sao cũng vì mua nhà, ổn định nhà cửa ở bên kia, đây là chuyện tốt. Chúng ta làm cha mẹ phải ủng hộ mới đúng."

Thuận tiện trêu Chu Quốc Cường: "Anh còn nói mình tiến bộ, là bậc phụ huynh khai sáng, em thấy còn thua em xa!"

Chu Quốc Cường nghe vợ nói như thế, cũng cảm thấy mình phản ứng thái quá. Đúng vậy, vợ chồng son mua nhà an cư lạc nghiệp là chuyện lớn, chuyện tốt, càng hiếm thấy là chúng không chìa tay xin một đồng của gia đình, tất cả do hai đứa để dành!

Thực ra trong lòng Chu Quốc Cường luyến tiếc con gái gả đến nhà người ta quá sớm. Suy nghĩ kĩ, cuối cùng ông đồng ý.

Chu Tiểu Vân nhận được điện thoại của cha mẹ, vui mừng không thốt nên lời.

Lý Thiên Vũ kích động thiếu chút nữa ngã từ trên ghế salon xuống: "Tiểu Vân, em nói thật hả? Ba mẹ em thực sự đồng ý hả?"

Nhìn thấy Chu Tiểu Vân gật đầu, anh mới tin điều vừa nghe là thật. Quá vui sướng, anh ôm cô vào lòng, quay mấy vòng: "Tốt quá! Chúng ta sẽ kết hôn!"

Cầm giấy hôn thú chẳng phải là kết hôn sao?

Chu Tiểu Vân bị Lý Thiên Vũ quay chóng mặt, nhưng lúc này trong lòng cô cũng vui sướng, đâu có tinh thần trách anh.

Không ngờ cha mẹ lại đồng ý, cô đã chuẩn bị tâm lý ba mẹ không chấp nhận. Giờ mọi người đều vui mừng, không gì tốt hơn!

426. Chương 420: Vợ Chồng Son Đi Đăng Ký

Thủ tục đăng ký kết hôn rất đơn giản, đến cục dân chính điền giấy, ký tên là xong. Cầm sổ hồng trong tay, Chu Tiểu Vân mới tin nay mình đã trở thành vợ của Lý Thiên Vũ.

Anh cười rạng rỡ: "Bà xã, trưa nay chúng ta đi đâu đó chúc mừng nhé?"

Cảm giác này quá tuyệt vời. Từ hôm nay trở đi, Chu Tiểu Vân chính là bà xã của anh! Hai chữ này nói ra khỏi miệng khiến cả người anh đều thoải mái!

Chu Tiểu Vân có chút không tự nhiên: "Đừng bà xã, bà xã nữa, nghe không quen, anh cứ gọi em Tiểu Vân như trước đi!"

Lý Thiên Vũ lấy lùi làm tiến: "Được, lúc ở nhà chỉ có hai ta, anh mới gọi em như vậy, có được không!"

Chu Tiểu Vân gật đầu, tạm thời chưa thích ứng lắm với thân phận mới, cách xưng hô mới này.

Chuyện lớn quan trọng cả đời tất nhiên phải báo cho Đại Bảo và Tiểu Bảo một tiếng. Điện thoại Đại Bảo không gọi được, có lẽ phải chờ đến tối. Di động của Tiểu Bảo vừa reo đã nhấc máy.

Tiểu Bảo ở đầu kia vui mừng thay chị: "Chị, chúc mừng chị. Đáng tiếc trưa nay em phải trực không có thời gian, buổi tối em đến chỗ chị chúc mừng nhé!"

Chu Tiểu Vân cười haha nói: "Được, đến lúc đó chị gọi cho anh cả, để anh ấy đến luôn."

Lý Thiên Vũ xin công ty nghỉ cả ngày, vì thế họ có một ngày rảnh rỗi.

Buổi trưa, anh đưa cô đến nhà hàng sang trọng, hưởng thụ bữa tiệc lãng mạn chỉ có hai người.

Anh cực kì hào hứng, gọi hai ly vang đỏ.

Hai người ngồi đối diện nhau, cầm ly thủy tinh đế cao uống rượu đỏ, nụ cười chưa hề tắt.

Lý Thiên Vũ có chút áy náy nói: "Tiểu Vân, anh chưa mua nhẫn cưới cho em!" Vui vẻ đi đăng ký nên anh quên mất chuyện mua nhẫn cho cô.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Ăn xong, chúng ta cùng đi xem!" Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, hôm nay còn nhiều thời gian mà.

Lý Thiên Vũ cười, gật đầu.

Hai người đi xem ở mấy cửa hàng, cuối cùng dừng lại ở cửa hàng vàng bạc Bảo Khánh nổi tiếng lâu đời.

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân xem một cái nhẫn vàng, cảm thấy kỳ lạ: "Tiểu Vân, để anh mua nhẫn kim cương cho em!" Nhẫn kim cương đương nhiên đắt hơn nhiều, nhưng kết hôn thì phải mua cái đẹp nhất, đắt nhất cho cô.

Chu Tiểu Vân đang thử một chiếc, nghe vậy cười nói: "Không cần đâu anh, mua nhẫn vàng đi. Vàng rất giữ giá, không có kim cương cũng không sao, sau này có tiền hãy mua! Giờ chúng ta đang tiết kiệm tiền mua nhà mà."

Lý Thiên Vũ rất cảm động: "Tiểu Vân, em thật tốt!" Nói xong, ôm cô vào ngực.

Chu Tiểu Vân đẩy anh: "Có nhiều người nhìn đấy!" Bên cạnh người đến người đi, có mấy người đang nhìn bọn họ!

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Cứ để cho họ nhìn! Anh ôm bà xã anh, ai dám quản?"

Cuối cùng, họ mua một chiếc nhẫn vàng xinh xắn. Chu Tiểu Vân đeo nhẫn vào ngón áp út, từ nay về sau, cô là hoa đã có chủ!

Lý Thiên Vũ cam kết: "Tiểu Vân, đợi đến ngày chúng ta tổ chức đám cưới, anh nhất định sẽ mua một chiếc nhẫn kim cương thật to cho em."

Chu Tiểu Vân quay đầu lại cười: "Vâng!"

Sau đó, cô bị anh kéo về nhà "nghỉ trưa", lý do là buổi tối sẽ có một đống người đến ăn cơm, uống rượu, không biết kết thúc khi nào. Đêm động phòng hoa chúc bị đẩy lên sớm.

Chu Tiểu Vân gọi điện cho anh trai. Đại Bảo nghe thấy tin tức tốt này, không nói hai lời chạy đến luôn. Tất nhiên mời cả Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm, cộng thêm Tiểu Bảo, sáu người kéo nhau ra ngoài, ầm ĩ cả buổi tối.

Dương Phàm cầm chén rượu nói với Lý Thiên Vũ: "Chúc mừng cậu, người anh em!"

Rốt cuộc tới ngày này, vén mây thấy trăng sáng. Có thể, chỉ mình Dương Phàm hiểu rõ nhất Lý Thiên Vũ thích Chu Tiểu Vân vất vả cỡ nào, thích cô bao nhiêu năm!

Lý Thiên Vũ và Dương Phàm nâng chén, uống một hơi cạn sạch. Lúc này, rượu uống vào miệng cũng ngọt. Ước mơ trở thành sự thật, giây phút này đến quá đột ngột, khiến anh hơi chóng mặt lâng lâng.

Đại Bảo hỏi em gái vì sao vội vã đi đăng ký như thế. Cô cười giải thích chuyện mua nhà.

Đại Bảo thở dài nói: "Ai, kẻ làm anh mà ở mặt này lại rớt đằng sau!" Để em gái đoạt trước, làm Đại Bảo hơi thổn thức một chút, đầu óc bắt đầu xoay chuyển. Hay là, anh cũng đi đăng ký với Lưu Lộ trước, trong lòng càng yên tâm hơn!

Chu Tiểu Vân nghe thế, có chút ngượng ngùng: "Anh cả, em sẽ chờ anh và Lưu Lộ làm tiệc rượu xong mới chính thức tổ chức đám cưới với Lý Thiên Vũ." Ở nông thôn có phong tục bình thường em gái không được lập gia đình trước anh trai.

Đại Bảo cười haha: "Anh nói thế thôi, đâu để ý chuyện này đến thế. Nào nào, anh mời vợ chồng son uống một chén."

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân nhìn nhau cười, uống cạn.

Tưởng Tiêu Đan nhìn hai người hạnh phúc ngọt ngào cũng vui mừng cho họ. Hai người có tình yêu lâu bền, qua bao năm cuối cùng tu thành chính quả.

Tiểu Bảo cầm chén rượu lên, đi tới trước mặt hai người: "Chị, anh rể, em mời anh chị một chén rượu. Chúc mừng anh chị!"

Lý Thiên Vũ nghe Tiểu Bảo gọi "Anh rể" quả thực có điểm thụ sủng nhược kinh.

Nói thật, bao năm nay, Tiểu Bảo rất ít khi nhiệt tình với anh, vẫn không lạnh không nóng. Mặc dù Đại Bảo hay lớn tiếng nhưng suy nghĩ đơn giản, dễ thân cận, ngược lại Tiểu Bảo nhìn như hiền hòa càng khó tiếp cận.

Có điều không đợi Lý Thiên Vũ vui vẻ hai phút, Tiểu Bảo lại cầm chén rượu thứ hai: "Chén rượu này là em kính anh rể. Chị em hiện tại đã cầm giấy hôn thú, hai người là vợ chồng hợp pháp. Hi vọng sau này anh đối xử với chị ấy thật tốt, em hi vọng anh có thể cho chị ấy một cuộc sống hạnh phúc."

Lời nói đầy hàm ý nhất thời làm Lý Thiên Vũ im lặng. Đây mới là lời Tiểu Bảo muốn nói thật sự!

Lý Thiên Vũ trịnh trọng gật đầu: "Em yên tâm, anh nhất định sẽ đối tốt với Tiểu Vân." Sau đó cụng chén với Tiểu Bảo, chậm rãi uống cạn. Đây là lời hứa của người đàn ông.

Đại Bảo lúc này cũng đến, nói với anh: "Lý Thiên Vũ, tôi giao em gái cho cậu. Nếu cậu có một chút gì xin lỗi nó, nhất định tôi sẽ không tha cho cậu."

Đại Bảo nói làm người ở đây đều bật cười.

Chu Tiểu Vân cũng cười: "Anh, anh chính là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của em. Sau này, nếu em bị anh ấy bắt nạt, em sẽ nói cho anh, để anh đánh anh ấy!"

Tất cả mọi người bò ra cười không ngớt. Đại Bảo không cảm thấy lời này có gì không đúng, gật đầu thật mạnh. Lý Thiên Vũ bị nháo dở khóc dở cười, nghĩ thầm anh cả và cậu em vợ đều không phải người dễ bắt nạt!

Chu Tiểu Vân thừa dịp mọi người không chú ý, lén nói với Lý Thiên Vũ: "Nhìn thấy chưa, chỗ dựa của em rất vững chắc đấy!"

Dưới ánh đèn, nét mặt cô đặc biệt kiều mị, đáng yêu, Lý Thiên Vũ thật sự muốn giữ chặt gương mặt ấy, hôn mãnh liệt —— đương nhiên, anh chỉ dám liên tưởng trong lòng! Đại Bảo và Tiểu Bảo đều ở đây!

Lý Thiên Vũ cũng nhỏ giọng trả lời: "Sao anh nỡ đối xử với em không tốt dù chỉ là chút xíu, nếu vậy, không cần anh trai, em trai em đến đánh anh. Anh đã tự đánh bản thân mình."

Chu Tiểu Vân mỉm cười ngọt ngào.

427. Chương 421: Con Dâu Gặp Cha Mẹ Chồng

Trước năm mới, Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân thanh toán đủ tiền mua nhà, sau này chỉ đợi lấy chìa khóa!

Chu Tiểu Vân rốt cuộc theo Lý Thiên Vũ về nhà, lấy thân phận con dâu tương lai xuất hiện trước mặt cha mẹ anh.

Cha Lý Thiên Vũ Lý Hằng Quý, mẹ Lưu Mỹ Lan ngắm Chu Tiểu Vân xinh đẹp cao ráo, hài lòng không biết nói gì cho phải.

Chu Tiểu Vân cười gọi "cha", "mẹ". Cô và Lý Thiên Vũ đã là vợ chồng, mặc dù chưa tổ chức đám cưới, họ vẫn là một đôi. Gặp cha mẹ anh đương nhiên phải xưng hô như vậy.

Nhìn cha mẹ Lý Thiên Vũ, trong lòng cô thầm cảm khái. Thực chất cha mẹ anh đều là dân quê thật thà, chất phác, hiền lành. Kiếp trước họ đối xử với cô không tệ, chẳng qua, sống chung lâu dài luôn nảy sinh mâu thuẫn nhỏ. Đại gia đình sống với nhau không tránh khỏi có song gió.

Cũng may kiếp này không có "cơ hội" đó, cô và anh ở lại thành phố N, cuộc sống gia đình riêng tạm ổn. Bình thường gửi về biếu cha mẹ chồng ít tiền, thỉnh thoảng về thăm.

Như vậy càng tốt. Ít tiếp xúc, ít có cơ hội xảy ra mâu thuẫn.

Em trai Lý Thiên Vũ tên Lý Thiên Triết, giờ đang học đại học. Nghỉ đông đương nhiên anh ở nhà, gặp Chu Tiểu Vân trong "truyền thuyết", mắt anh sáng lên.

Lý Thiên Triết giơ ngón tay cái với anh trai mình: "Anh, chị dâu thật xinh đẹp, thật có khí chất. Ánh mắt anh quá tốt!"

Trong lòng Lý Thiên Vũ hạnh phúc: "Đương nhiên."

Lý Thiên Vũ còn có một em gái, tên Lý Hân. Không đỗ đại học, giờ cô ấy đang làm ở thị trấn, bình thường cũng ít trở về. Lý Hân luôn miệng gọi chị dâu, làm cho Chu Tiểu Vân hơi giật mình. Chưa làm đám cưới cô đã bị gọi như vậy, đúng là không quen.

Lý Thiên Vũ kích động kéo cô đi thăm quan nhà một vòng.

Chu Tiểu Vân vừa đi vừa ngắm, phát hiện nhà Lý Thiên Vũ hình như không giống trong ấn tượng của cô. Nhà anh cũng xây nhà lầu, xem ra điều kiện kinh tế trở nên tốt hơn.

Lý Thiên Vũ dẫn cô vào phòng mình. Chu Tiểu Vân hứng thú quan sát phòng anh, rất sạch sẽ chỉnh tề, trước kia cô tưởng rằng nó sẽ rất bề bộn, rất bẩn cơ!

Lý Thiên Vũ cười nói: "Mặc dù anh quanh năm không ở nhà, nhưng mẹ thường xuyên dọn phòng cho anh. Sợ anh về ở bất cứ lúc nào!"

Chu Tiểu Vân nghĩ thầm, quả là tấm lòng cha mẹ! Trong lòng vĩnh viễn lo lắng cho con cái.

Ông nội Lý Thiên Vũ đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng rất có tinh thần, cũng sống ở nhà anh. Chu Tiểu Vân vội vã chào "ông nội"! Ông cười híp mắt lấy tiền lì xì, đưa cho cháu dâu làm quà gặp mặt lần đầu tiên. Cô đành phải nhận lấy, đây là tấm lòng của trưởng bối, mặc kệ bao nhiêu không thể chối từ.

Cũng may, trước khi cô đến đã chuẩn bị quà cho cả nhà, làm Lý Thiên Vũ rất có thể diện.

Hôm nay, anh luôn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, rất oai phong. Rốt cuộc dẫn bạn gái….. à không, dẫn bà xã về nhà. Điều này sao khiến anh không kiêu ngạo, đắc ý đây. Nhất khi thấy người nhà khen cô không dứt, anh càng vui vẻ hơn.

Ở trong bếp, Lưu Mỹ Lan vừa nấu ăn vừa nói chuyện với con gái.

Lý Hân cười nói: "Mẹ, anh cả đã đi đăng ký kết hôn với chị Tiểu Vân. Giờ chị Tiểu Vân là người nhà chúng ta."

Nhắc tới điểm này, Lưu Mỹ Lan vui mừng, cười rạng rỡ. Không ngờ con dâu vừa đẹp vừa dịu dàng, làm bà mừng không kể xiết. Nghe Lý Thiên Vũ nói con dâu đang là nghiên cứu sinh, kiêm tác giả gì đó, từng xuất bản sách nữa. Đối với cô con dâu này, bà càng ngắm càng hài lòng.

Đang nói chuyện, Chu Tiểu Vân bước vào, mở miệng gọi "Mẹ", rồi định qua giúp.

Lưu Mỹ Lan hoảng hốt nói: "Không cần, con và Thiên Vũ cứ ngồi chơi đi." Sao có thể để con dâu lần đầu tiên tới nhà làm việc!!

Chu Tiểu Vân tất nhiên hi vọng để lại ấn tượng đầu tiên tốt đẹp trong lòng cha mẹ Lý Thiên Vũ, biết mẹ chồng và cô út ở phòng bếp nấu cơm, cô đâu thể chỉ ngồi đó, chờ ăn sẵn!

Chu Tiểu Vân mỉm cười nói: "Mẹ, giờ chúng ta đã là người một nhà, mẹ đừng khách sáo với con. Ở nhà con thường nấu ăn. Hôm nay, mẹ cho con cơ hội để con thể hiện một chút, để mọi người nếm thử món ăn con làm có được không."

Cô đã nói như vậy, Lưu Mỹ Lan đành phải đưa xẻng cơm trong tay cho cô.

Nhìn Chu Tiểu Vân thuần thục đổ thức ăn vào nồi, Lưu Mỹ Lan vốn có chút lo lắng rốt cuộc thả lỏng. Vốn dĩ bà thầm nghĩ trong lòng: Con dâu là nghiên cứu sinh lại là tác giả, lớn lên nhã nhặn xinh đẹp, nhìn qua đã biết là cô gái tốt. Chỉ không biết con bé biết làm việc nhà không, có chịu làm việc nhà không nữa.

Không ngờ, động tác Chu Tiểu Vân xào nấu hết sức thành thạo, tự nhiên, nhìn là biết ngay thường xuyên vào bếp. Lưu Mỹ Lan may mắn cho con trai của mình, đúng là cô gái tốt!

Lý Hân nhìn hoa cả mắt: "Oa, chị dâu, chị thật siêu. Đến giờ em chỉ biết rán trứng, không biết món nào khác." Càng ngày con gái biết nấu nướng càng ít, sắp tuyệt chủng đến nơi.

Chu Tiểu Vân và Lý Hân câu được câu không trò chuyện. Tính cách Lý Hân thiên về hoạt bát, đáng yêu, có lẽ đây là điểm giống nhau của em út. Ở nhà khó tránh được chiều hơn, tất nhiên cũng được mọi người cưng chiều. Nhưng, ấn tượng của Chu Tiểu Vân với Lý Hân không tệ.

Hóa ra, thay đổi thời gian gặp nhau, thay đổi phương thức ở chung, thay đổi tầm nhìn, nhìn một người sẽ có cảm thụ bất đồng.

Kỳ quái, sao kiếp trước cô cảm thấy mấy đứa em của Lý Thiên Vũ đều rất khó ở chung nhỉ! Hiện tại xem ra, Lý Thiên Triết và Lý Hân đều dễ gây thiện cảm với người khác! Lý Thiên Triết kiếp trước chỉ tốt nghiệp trung học, kiếp này có Lý Thiên Vũ làm tấm gương ảnh hưởng, anh cũng học đại học.

Đã có rất nhiều người, rất nhiều việc thay đổi, chân tướng trong đó có thể chỉ mình cô biết. Có lúc, bí mật này mang đến cho cô sự đau khổ không thể chia sẻ. Có lúc, lại biến thành niềm vui sướng tột cùng. Nhìn Lý Hân trước mắt chuyện trò vui vẻ, Chu Tiểu Vân cảm nhận sâu sắc niềm vui này.

Lý Thiên Vũ xông vào, la hét đòi bê thức ăn.

Lưu Mỹ Lan đau lòng nhìn con trai một năm không về nhà mấy lần: "Cẩn thận, đừng vội."

Lý Thiên Vũ cười đáp: "Con biết rồi, mẹ." Mẹ nghĩ anh còn là trẻ con chắc? Đã là người lớn, chẳng lẽ bê cái bát còn bị nóng? Thế nhưng, đây là mẹ. Con trai có lớn hơn nữa, ở trong mắt mẹ, vĩnh viễn là trẻ con.

Chu Tiểu Vân tự mình làm hai, ba món, nhận được sự hoan nghênh chưa từng có, nhất là Lý Thiên Vũ, liên tục khen ngon.

Lý Hân cười nói: "Anh cả, món ăn chị dâu làm ngon là thật. Có điều, em thấy dù chị ấy có bốc muối đặt trong mâm, anh ăn vẫn cảm thấy ngon!"

A? Sao lời này quen tai thế nhỉ? Hình như khi đó Chu Tiểu Vân từng trêu Lưu Lộ và Đại Bảo! Cô nhớ lại hai cảnh tương tự nhau, không nhịn được nở nụ cười.

428. Chương 422: Gặp Lại Bạn Cũ

Chu Tiểu Vân ở lại nhà Lý Thiên Vũ hai ngày.

Cô thấy không tiện nếu trước mặt người nhà Lý Thiên Vũ mà ngủ cùng phòng với anh, vì thế chen chúc ngủ chung với Lý Hân.

Lý Thiên Vũ không hài lòng lẩm bẩm nói: "Hai chúng ta đã cầm giấy hôn thú, là vợ chồng. Sao không thể ngủ cùng một chỗ! "

Chu Tiểu Vân lườm anh một cái, sau đó đi vào phòng Lý Hân. Lý Hân rất hoan nghênh chị dâu. Tuổi Lý Hân tương đương Nhị Nha, khá hiếu kỳ với sự vật mới mẻ. Cô thảo luận với Chu Tiểu Vân về tiểu thuyết mạng đâu ra đấy, xem ra cô cũng là một fan thực thụ.

Chu Tiểu Vân rất hứng thú, hàn huyên với cô mấy câu.

Lý Hân chỉ biết Chu Tiểu Vân viết tiểu thuyết online, không nghĩ tới cô chính là tác giả Chu Hàm hiện đang rất nổi tiếng.

Miệng Lý Hân há to, thật lâu không thể khép lại: "Chị dâu, bút danh của chị chính là Chu Hàm?"

Chu Tiểu Vân cười, gật đầu.

Cuối cùng Lý Hân kịp phản ứng, năn nỉ cô tặng cho cô ấy mấy quyển tiểu thuyết đã xuất bản đồng thời ký tên luôn. Tất nhiên Chu Tiểu Vân đồng ý, nói sau này sẽ gửi qua bưu điện cho cô mấy quyển.

Sau đó, Chu Tiểu Vân nếm trải cảm giác đau khổ khi bị cô út quấn quít không buông. Lý Hân không ngừng truy hỏi cái này cái kia, vô cùng tò mò với sự nghiệp sáng tác của Chu Tiểu Vân. Ban đầu, Chu Tiểu Vân còn hỏi gì đáp nấy, về sau cô bắt đầu nhức đầu.

Nếu là em gái nhà mình, cô sớm đã lạnh mặt, không để ý đến. Nhưng đây là em gái Lý Thiên Vũ, cô út – em chồng tương lai, đành phải ứng phó mấy câu. Ai, sớm biết thế đã không thừa nhận mình là Chu Hàm.

Ngày thứ hai, Lý Thiên Vũ thấy tinh thần Chu Tiểu Vân có chút uể oải, không phấn chấn thì lấy làm lạ: "Tiểu Vân, em ngủ không quen giường à!"

Chu Tiểu Vân thấy Lý Hân không ở bên cạnh mới dám nói nhỏ: "Em gái anh biết em viết tiểu thuyết, một mực hỏi bút danh của em. Em nói cho em ấy biết, kết quả bị em ấy quấn quýt nói chuyện cả đêm."

Thảo nào, dưới viền mắt cô có vết thâm nhàn nhạt! Lý Thiên Vũ đau lòng lắm: "Đừng để ý đến con nhóc điên rồ đó, bình thường nó cực kì thích đọc tiểu thuyết. Nếu ai nhắc tới đề tài này, nó có thể nói cả ngày không dứt."

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ thở dài: "Em không thể không biết xấu hổ bỏ mặc em ấy, em ấy là em ruột anh, em gái chồng em mà!"

Vừa nói xong, Lý Hân đi đến. Chu Tiểu Vân vội vã ra hiệu anh đừng nói gì, nếu cô than thở mà bị Lý Hân nghe thấy thì không tốt lắm.

Lý Hân thân thiết khoác tay Chu Tiểu Vân: "Chị dâu, nói chuyện với em đi!" Chu Tiểu Vân lại bị Lý Hân kéo đi.

Buổi trưa Lý Thiên Vũ vất vả lắm mới "giải cứu" được cô.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ dạo một vòng quanh thôn. Kỳ thực, nông thôn đều na ná như nhau. Cảnh sắc không khác lắm, mấy năm nay cuộc sống của các gia đình dần tốt hơn, gần như nhà nào cũng xây nhà tầng.

Lý Thiên Vũ nắm tay cô đi trên đường làng, cực kì đắc ý khi chào hỏi họ hàng thân thích, bạn bè, hàng xóm.

Mỗi khi có anh chàng ồn ào: "Lý Thiên Vũ, bạn gái cậu thật xinh đẹp!" Anh lại cười đắc ý.

Chu Tiểu Vân chọc chọc anh, nói: "Anh đừng khoa trương như vậy được không." Làm như tổng thống đi diễu hành ấy.

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Sợ cái gì, anh chẳng ngại đám đó đỏ mắt! Anh muốn cho tất cả mọi người thấy, Lý Thiên Vũ này có vợ đẹp."

Hai người đang nói đùa, chợt nghe thấy một giọng nói: "Thiên Vũ!"

Lý Thiên Vũ quay đầu, vui mừng gọi: "Tiểu Cố!"

Chu Tiểu Vân cũng quay lại, a, không phải Cố Xuân Lai thì là ai?

Cố Xuân Lai vẫn bộ dáng như cũ, cà lơ phất phơ, nói chuyện rất tùy ý: "Tôi đang nghĩ ai dẫn mỹ nữ đi khoe khắp thôn, hóa ra là cậu! Về khi nào thế?"

Lý Thiên Vũ cười, chào hỏi Cố Xuân Lai. Dù sao trước đây họ từng là bạn thân, dù rất lâu không gặp, vẫn thân thiết, quen thuộc.

Cố Xuân Lai đưa điếu thuốc cho Lý Thiên Vũ: "Hút một điếu!"

Lý Thiên Vũ lắc lắc đầu, cười nói: "Tớ không hút thuốc lá, cậu hút đi!"

Cố Xuân Lai cười trêu: "Sinh viên đúng là có tố chất, không hút thuốc. Tôi thì không được! Một ngày không hút thuốc, sống không nổi." Nói xong, châm thuốc, rít một hơi.

Chu Tiểu Vân một mực yên lặng, không lên tiếng. Kiếp trước, người đàn ông này từng là bạn tốt nhất của Lý Thiên Vũ, ảnh hưởng rất lớn đến anh. Thậm chí, anh còn đối xử với anh ta tốt hơn mình.

Kiếp này, Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai đi trên hai con đường khác nhau. Bây giờ, hai người đứng cạnh nhau, có thể nhìn ra sự khác biệt.

Cố Xuân Lai tùy ý không chịu gò bó, nói chuyện thường nói tục, vừa hút thuốc vừa nhả vòng khói, đứng mà đầu lắc lư, không có hình tượng. Lý Thiên Vũ cao ráo đẹp trai, nho nhã lễ độ, nói năng cẩn thận, tiến thoái có độ, làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Hiển nhiên Cố Xuân Lai cũng cảm thấy mình và Lý Thiên Vũ chênh lệch: "Thiên Vũ, bây giờ cậu đi làm bên ngoài, tiền lương rất cao nhỉ!"

Lý Thiên Vũ ngạc nhiên, mất tự nhiên khi người ta trực tiếp hỏi chuyện tiền lương của mình, đáp mơ hồ: "Cũng không tệ lắm! Chẳng qua, không quá nhiều."

Cố Xuân Lai liếc nhìn Chu Tiểu Vân mấy lần, đang định trêu đùa mấy câu, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một bóng dáng xa xôi. Kỳ quái, có chút quen mắt, hình như đã gặp nhau ở đâu…

"Cô có phải là Chu Tiểu Vân không?"

Chu Tiểu Vân không ngờ Cố Xuân Lai còn nhớ tên mình: "Thật vinh hạnh, anh còn nhớ tôi." Đã qua nhiều năm rồi!

Bởi vậy Cố Xuân Lai cực kì bất ngờ, liên tục ngạc nhiên: "Được đấy, Thiên Vũ, theo đuổi được Chu Tiểu Vân rồi." Anh ta nhớ rõ từ tiểu học Lý Thiên Vũ đã thèm nhỏ dãi con nhà người ta.

Lý Thiên Vũ cười. Trung gian xảy ra rất nhiều rất nhiều việc, hình như không có cách nào kể lại tất cả với Cố Xuân Lai.

Mấy thanh niên cùng thôn đi tới: "Này, Xuân Lai, Thiên Vũ, dù sao ở nhà cũng rảnh, chơi một ván đi!"

Lý Thiên Vũ cười lắc đầu: "Tôi không đi." Từ lúc đến trường, gần như anh không tiếp xúc với game, căn bản không nảy sinh hứng thú.

Cố Xuân Lai do dự một lúc, nói với anh: "Thiên Vũ, lúc rảnh đến nhà tôi uống rượu nhé." Sau đó đi chơi game với nhóm thanh niên kia.

Lý Thiên Vũ gật gật đầu: "Được, hai ngày nữa tớ đến tìm cậu."

Nhìn bóng lưng bạn tốt ngày xưa xa dần, Lý Thiên Vũ bỗng nhiên có chút buồn bã không nói nên lời. Đã từng là bạn rất thân thiết, vì xa cách quá lâu mà dần xa lạ, không biết đó có phải là cái giá người lớn phải trả không?

Chu Tiểu Vân thấy anh buồn, rất không đành lòng

Vốn dĩ, hồi tiểu học Lý Thiên Vũ và Cố Xuân Lai chơi rất thân, có điều, lên cấp hai, hai người mỗi người đi một ngả, học hai trường khác nhau. Sau đó, họ càng lúc càng xa.

Về sau, anh học cấp ba, vào đại học, ra ngoài làm việc. Mấy năm nay, anh rất ít gặp Cố Xuân Lai, cùng lắm khi về nhà chạm mặt trò chuyện mấy câu. Quỹ đạo cuộc sống khác biệt triệt để, đề tài chung càng ngày càng ít.

Lý Thiên Vũ thoát khỏi mạch suy nghĩ, cười nói với Chu Tiểu Vân: "Chúng ta về thôi!"

Quá khứ hãy để nó qua đi! Con người luôn phải nhìn về phía trước, có một số người đã định sẵn chỉ có thể đi cùng bạn một đoạn đường.

429. Chương 423: Lý Thiên Vũ Học Nấu Ăn

Ngày lướt qua như nước chảy, chỉ trong chớp mắt, tháng ba xuân về hoa nở.

Đến sinh nhật hai mươi bốn tuổi của Chu Tiểu Vân, nhìn ngọn lửa nhảy múa trên nến, cô thở dài.

Lý Thiên Vũ cười hỏi: "Sao thế, có chuyện gì không vui à! Có bánh gato mà em không vui sao?"

Chu Tiểu Vân dùng tay vỗ vỗ hai má nói: "Thích, em chỉ cảm thán mình lại già thêm một tuổi." Ngày tháng trôi qua quá nhanh!

Lý Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Vân lại ngẩn ra, có chút bất mãn: "Tiểu thư, em tập trung một chút có được không? Có một soái ca như anh ở trước mặt em, em còn xuất thần, quá không coi ông xã ra gì!"

Đối với việc anh tự xưng "ông xã", Chu Tiểu Vân hết cách.

Hai người vẫn sống cuộc sống của vợ chồng son. Có thêm một tờ giấy đăng ký kết hôn dường như không gây ra bất kì rắc rối gì đến cuộc sống hiện tại. Lý Thiên Vũ vẫn như cũ, luôn nghe lời Chu Tiểu Vân, còn cô tiếp tục viết truyện, đi học. Nhưng mà, dường như có một chút bất đồng. Danh phận đã định, thiếu mấy phần lo được lo mất, tình cảm trái lại càng thêm nồng nàn, vững chắc.

Hai người ngồi trước bàn, trên bàn để một cái bánh sinh nhật, còn có mấy món ăn. Đây không phải là thức ăn Chu Tiểu Vân làm nhé, đồng chí Lý Thiên Vũ kiên trì tự tay nấu bữa tối tình yêu.

Cô nhìn qua mấy lần, xác định đúng như dự đoán Lý Thiên Vũ thật sự không thể vào bếp. Nguyên liệu tươi ngon chẳng hiểu sao bị xào thành hình dạng này, nhìn vẻ ngoài miễn cưỡng cho sáu mươi điểm. Nếu ăn thử một miếng, ặc, điểm càng hạ thấp. Một món mặn muốn chết, một món có mùi khét, còn một món không có mùi vị.

Trong lòng cô than thở: Sau này nên cấm anh vào bếp! Anh thật sự rất muốn thể hiện, nhưng chí ít phải nuốt được đã!

Trong lòng Lý Thiên Vũ không phục với những lời đánh giá của cô: "Không thể nào, đâu đến nỗi như em nói. Anh đã bận rộn cả buổi!"

Hôm nay, anh cố tình về sớm, sau đó lập tức chui vào bếp, lạch cạch một thời gian dài.

Bình thường nhìn Chu Tiểu Vân nấu ăn rất nhẹ nhàng, Lý Thiên Vũ vốn cho rằng nấu ăn là chuyện chẳng có gì khó. Đợi đến tay mình, anh mới phát hiện tay chân luống cuống, không quên cái này thì rơi cái kia. Đến khi món ăn bưng lên, anh thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp nếm thử thức ăn mình làm. Nghe cô đánh giá như vậy, anh không cho là đúng, nghĩ thầm tiêu chuẩn của cô có vẻ quá cao.

Anh dùng đũa gắp một miếng, đưa vào miệng nhai mấy cái. Vị gì kỳ lạ vậy! Anh cau mày, nuốt thức ăn vào bụng.

Lý Thiên Vũ rốt cuộc xác định cô vừa đánh giá thật sự quá uyển chuyển!

Chu Tiểu Vân cười haha nói: "Lần đầu tiên xuống bếp được như vậy đã không tồi, anh cả của em lần đầu nấu ăn còn chẳng bằng anh!" Nhớ lại cảnh Đại Bảo lần đầu vào bếp, cô bật cười.

Lý Thiên Vũ cười: "Đợi đó, anh chưa bộc lộ hết tay nghề bếp trưởng của mình thôi!" Bản thân anh cũng không nuốt nổi.

Chu Tiểu Vân cười, lại gắp thức ăn bỏ vào miệng. Quả thật không ngon, nhưng nó thể hiện tình cảm của anh.

Lý Thiên Vũ vội vàng nói: "Tiểu Vân, em ăn nhiều bánh ngọt đi, mấy món đó ăn tượng trưng là được."

Chu Tiểu Vân mỉm cười nói: "Không sao, chỉ cần anh chịu xuống bếp nấu cơm cho em, em đã rất vui vẻ." Bất luận thế nào, cũng là tấm lòng của anh mà!

Lý Thiên Vũ nhìn Chu Tiểu Vân ăn hết miếng này đến miếng khác những món anh làm mùi vị không tốt lắm, trong lòng vô cùng cảm động. Sau đó, anh đột nhiên đưa ra một quyết định khiến cô hơi bị giật mình. Anh muốn học tập nấu ăn thật giỏi, cố gắng nâng cao tay nghề trong thời gian ngắn.

Chu Tiểu Vân nghe xong ngạc nhiên, không phải anh lại đùa chứ! Thế nhưng, nhìn vẻ mặt Lý Thiên Vũ, hình như anh nghiêm túc thật.

"Thiên Vũ, anh không biết nấu ăn cũng không sao, dù sao em sẽ nấu mà! Sau này em nấu cho anh ăn." Chu Tiểu Vân trấn an nói, gắng hết sức xóa bỏ ý định của anh.

Lý Thiên Vũ nghiêm túc nói: "Đương nhiên anh thích em nấu cơm cho anh ăn, thế nhưng vạn nhất sau này em giống Tưởng Tiêu Đan, mang thai thì sao? Anh không thể để bà bầu phải vào bếp nấu cơm! Vì thế, kể từ bây giờ, anh sẽ học em nấu ăn, vì tương lai nấu cơm cho vợ."

Chu Tiểu Vân nghe xong dở khóc dở cười, Lý Thiên Vũ nghĩ xa quá! Có điều, nếu anh kiên trì, tùy anh vậy. Cô nghĩ thầm, xem nhiệt tình của anh duy trì được bao lâu.

Sau đó, chỉ cần không tăng ca, Lý Thiên Vũ sẽ học nấu ăn. Về phần giáo viên, có sẵn đây – Chu Tiểu Vân!

Chu Tiểu Vân thấy dáng vẻ anh hào hứng, không tiện dội gáo nước lạnh vào tính tích cực đó, nghĩ thầm dạy thì dạy! Nhìn anh mặc tạp dề, đi qua đi lại trong phòng bếp chật chội, đúng là thú vị.

Chẳng qua, từ lúc Lý Thiên Vũ bắt đầu xuống bếp, Tiểu Bảo không chịu đến ăn cơm chùa, thà rằng mình tự nấu hoặc ra ngoài ăn. Chu Tiểu Vân gọi điện kêu Tiểu Bảo đến ăn cơm. Ở đầu kia, Tiểu Bảo vừa cười vừa nói: "Chị, chị tha cho em đi! Đồ ăn Lý Thiên Vũ làm, có mỗi chị dũng cảm nuốt. Em không muốn ngược đãi dạ dày của em, em tự lo ăn uống vậy!"

Cô để điện thoại xuống, vui vẻ cười mãi, Tiểu Bảo nói hơi quá.

Sau khi Lý Thiên Vũ biết, anh hơi bất mãn: "Em trai em quá không nể mặt, gọi nó đến dùng cơm cũng không đến. Anh học một thời gian, đã có tiến bộ so với trước đây, thật không biết thưởng thức."

Chu Tiểu Vân cười hì hì: "Được rồi, có em thưởng thức anh là được."

Lý Thiên Vũ ngẫm lại, thầm đắc ý. Buổi tối Tiểu Bảo giống hệt bóng đèn kẹp giữa anh và cô, anh không tiện động tay. Giờ rất tốt, em vợ chủ động không đến.

Lý Thiên Vũ cười xấu xa ôm Chu Tiểu Vân nói: "Vừa vặn, hiện tại không ai quấy rầy chúng ta. Nào, hôn một cái!" Nói xong, anh chu miệng. Chu Tiểu Vân cười haha né tránh, bị anh ôm chặt, hung hăng hôn nửa ngày

Lý Thiên Vũ động lòng, nói nhỏ bên tai cô: "Chúng ta vào phòng đi…" Mặt cô đỏ bừng, cũng bị anh trêu chọc, xuân tâm nhộn nhạo.

Đang định ỡm ờ đồng ý, mũi cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi khét.

"Thiên Vũ, anh đang nấu gì trong nồi thế?"

Lý Thiên Vũ cũng ngửi thấy, kêu thảm một tiếng: "Trời ơi, thịt kho tàu của anh còn trên bếp!" Bất chấp cái khác, chạy như bay vào bếp.

Bị đoạn nhạc đệm bất ngờ chen ngang, đâu còn tâm tư gì gì gì đó.

Chu Tiểu Vân cố nhịn cười cũng vào xem. May mắn, chỉ cháy lớp dưới đáy nồi. Nhặt phần thịt bên trên không bị xém đến ra, sau đó dùng xẻng cạo sạch chỗ cháy. Cắn thử một miếng, miễn cưỡng vừa miệng.

Lý Thiên Vũ lẩm bẩm: "Xem ra, anh thật không có thiên phú!"

Chu Tiểu Vân cười rũ rượi.

Cuộc sống bình thản mà hạnh phúc!

430. Chương 424: Việc Làm

Mắt thấy gần tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Chu Tiểu Vân bắt đầu lo lắng về vấn đề xin việc. Bây giờ, cô và Lý Thiên Vũ đã mua nhà ở thành phố N, tất nhiên sẽ sống lâu dài. Tốt nhất cũng tìm việc ở đây.

Có điều, cô học chuyên ngành này, tính đặc thù quá lớn, công việc chủ yếu mang tính nghiên cứu, vì vậy phạm vi xin việc khá nhỏ. Điều này làm cô tốn không ít thời gian đau đầu.

Lý Thiên Vũ biết cô lo lắng, an ủi nói: "Em cố tìm thử, nếu thực sự không có công việc thích hợp, em cứ ở nhà, tập trung viết tiểu thuyết." Tiền nhuận bút của cô còn cao hơn lương nhân viên công ty bình thường.

Chu Tiểu Vân suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ừm, để em hỏi cô, xem ý kiến của cô thế nào." Lý Thiên Vũ tự nhiên tán thành.

Thấy Chu Tiểu Vân đến tìm mình, Cố Cầm lập tức cười nói: "Đúng lúc cô cũng có việc định tìm em!"

Chu Tiểu Vân ngạc nhiên, không biết cô giáo tìm cô có chuyện gì.

Cố Cầm giải thích tỉ mỉ cho Chu Tiểu Vân. Hóa ra hệ tiếng Trung đại học N hiện đang thiếu giảng viên, định giữ một nghiên cứu sinh năm nay tốt nghiệp ở lại trường, làm giảng viên chính thức khoa tiếng Trung.

Cố Cầm lập tức nghĩ đến học trò cưng của mình, nghĩ thầm Chu Tiểu Vân cẩn thận, thông minh vô cùng thích hợp. Vì thế, bà tự chủ trương đề cử Chu Tiểu Vân với nhà trưởng.

Cố Cầm cười nói: "Tiểu Vân, em không trách cô tự quyết định chứ."

Chu Tiểu Vân mừng không kể xiết, bị tin tốt bất ngờ đập trúng đầu nên không phản ứng kịp. Cô lắp bắp nói: "Sao lại trách ạ! Em vui mừng còn không kịp! Cám ơn cô." Quả là tin cực kì cực kì đáng mừng.

Nếu thành công, chẳng phải cô sẽ trở thành giảng viên đại học? Thực sự là chuyện không dám mơ đến. Tiền lương cao, đãi ngộ tốt, ngày nghỉ nhiều, đi đâu tìm được công việc tốt như vậy. Quá quá quá tuyệt! Cô không biết nên biểu đạt lòng biết ơn của mình như thế nào.

Cố Cầm hiểu tâm trạng của cô, khuyên bảo: "Em đừng vui mừng quá sớm, việc này phải đợi một thời gian. Khi có quyết định chính thức cô sẽ báo cho em, đến lúc đó ký hợp đồng."

Chu Tiểu Vân ôm lòng vạn phần biết ơn, tạm biệt Cố Cầm.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chu Tiểu Vân, sự việc chưa chắc chắn, mày đừng vui vẻ quá sớm. Cô nhiều lần tự nói với mình như vậy. Thế nhưng, lúc về đến nhà, cô vẫn không nhịn được gọi điện báo cho Lý Thiên Vũ.

Anh còn kích động hơn cô, ở trong điện thoại hưng phấn nói: "Tiểu Vân, thật tốt quá! Anh thấy tự hào về em, trời ạ, sau này bà xã của anh sẽ là giảng viên đại học, sau này còn có thể trở thành giáo sư. Haha, anh quá kích động, quá vui vẻ!"

Chu Tiểu Vân không nhịn được cười nói: "Chưa chắc đã thành công mà. Cô Cố nộp hồ sơ của em lên trên trước, bảo chờ một thời gian mới biết tin."

Lý Thiên Vũ rất tự tin: "Anh tin em, Tiểu Vân, em nhất định làm được!"

Chu Tiểu Vân cũng có dự cảm này, đây có lẽ là một bước ngoặt khác trong cuộc đời cô. Nghĩ đến đã thấy thỏa mãn!

Lý Thiên Vũ đang bận việc, không thể nói nhiều, đành phải cúp điện thoại. Anh bảo buổi tối trở về sẽ chúc mừng cô.

Chu Tiểu Vân nghĩ một lúc, lại không nhịn được gọi điện về nhà.

Triệu Ngọc Trân rất vui vẻ khi nhận điện thoại của con gái, bây giờ mấy đứa đều không ở nhà. Bà luôn cảm thấy trong nhà đều vắng lặng. Nhận được điện thoại của con cái có thể an ủi một chút nỗi cô đơn của cha mẹ.

Đầu tiên Triệu Ngọc Trân hỏi chuyện hai người: "Tiểu Vân, hiện tại con và Lý Thiên Vũ sống thế nào? Nó có đối xử tốt với con không?"

Trong lòng cô ấm áp, đây là mẹ, vĩnh viễn để chuyện con gái trong lòng. Cô dịu dàng đáp: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, anh ấy rất tốt với con! Bọn con đã mua nhà, khoảng tháng chín năm nay là bàn giao, đến lúc đó trang hoàng một chút sẽ thành nhà của chính mình."

Triệu Ngọc Trân nghe thế rất vui mừng. Hai mẹ con tâm sự một hồi lại nhắc đến Đại Bảo.

Triệu Ngọc Trân nhắc đi nhắc lại suốt ngày vấn đề Đại Bảo và Lưu Lộ bao giờ kết hôn: "Anh cả con năm nay đã hai mươi bảy, Lưu Lộ cũng hai mươi sáu, đều trưởng thành, sống mãi ở hai nơi vậy sao được. Hai đứa nó kết hôn trước thì tốt quá. Đến lúc đó, Lưu Lộ đẻ một thằng cu khá khỉnh, mẹ đã thỏa mãn!" Đâu chỉ muốn con trai kết hôn, rõ ràng thích bế cháu hơn.

Chu Tiểu Vân cười nói: "Mẹ không cần gấp, con đoán sắp rồi. Lần trước ăn cơm với anh cả, anh ấy có nói việc này, con nghĩ anh cả còn sốt ruột hơn cả mẹ!" Điều này cũng đúng, người vội nhất nên là Đại Bảo.

Cuối cùng, nói đến vấn đề Chu Tiểu Vân gần tốt nghiệp.

Cô tiết lộ ẹ việc mình có thể được giữ lại trường. Triệu Ngọc Trân vừa mừng vừa sợ: "Thật hả? Con có thể được giữ lại làm việc ở trường à? Thật tốt quá."

Chu Tiểu Vân cười ha ha: "Dù sao có khả năng này, nhưng tin tức cụ thể phải chờ một thời gian."

Triệu Ngọc Trân nói sẽ báo tin tốt lành cho Chu Quốc Cường và bà nội.

Sau khi cúp điện thoại, lòng Chu Tiểu Vân tràn đầy sung sướng.

Lúc Lý Thiên Vũ về nhà, trong tay anh cầm một bó hoa tươi to: "Tặng cho Tiểu Vân thân yêu của anh."

Chu Tiểu Vân có chút kinh hỉ, nhận hoa: "Sao đột nhiên mua hoa cho em thế?"

Lý Thiên Vũ cười hì hì nói: "Đương nhiên là chúc mừng em, chuyện tốt như vậy không đi ăn đại tiệc sao được. Nào, anh đưa em ra ngoài ăn. Sau đó, chúng ta đi xem phim."

Chu Tiểu Vân nghe vậy vui vẻ, vào phòng thay quần áo.

Lý Thiên Vũ lập tức vào theo, Chu Tiểu Vân đang cởi quần áo lập tức mặc vào. Cô lườm anh một cái: "Anh vào sao không nói một tiếng, làm em giật cả mình."

Lý Thiên Vũ không cho là đúng: "Em thay quần áo sao phải tránh anh, đâu phải anh chưa nhìn thấy cả người em…" Anh nhanh nhẹn né gối đầu cô ném tới.

Chu Tiểu Vân trợn mắt: "Anh còn chưa ra?" Có anh nhìn chằm chằm, cô đâu dám cởi quần áo, sợ rằng buổi tối đừng hòng được ra ngoài ăn, phải ở trên giường thì có. Lúc này Lý Thiên Vũ cợt nhả ra ngoài.

Sau khi cô thay quần áo xong, cùng anh ra khỏi cửa.

Chu Tiểu Vân chợt nhớ tới một vấn đề: "Sao hôm nay không nấu cơm ở nhà cho em ăn, mà phải ăn ở ngoài?" Lý Thiên Vũ nấu gần hai tháng, không biết nhiệt tình của anh sẽ biến mất lúc nào.

Lý Thiên Vũ khụ khụ: "Anh không đành lòng ngược đãi dạ dày của em." Sự thực chứng minh, anh không có tài bếp núc, hiện tại tiến bộ lớn nhất chính là thức ăn không cháy. Về phần hương vị, không nên nhắc tới. Chu Tiểu Vân cười lăn cười bò. Xem ra anh cũng tự hiểu bản thân.

Ôm bó hoa to, chọn một nhà hàng bầu không khí cổ điển, hai người trải qua bữa tối hẹn hò lãng mạn. Buổi tối, Lý Thiên Vũ dẫn cô đi xem phim, đúng lúc hôm nay chiếu một bộ phim tình cảm, rất thích hợp cho các cặp đôi đi xem.

Chu Tiểu Vân tựa nửa người vào lòng anh, hai người ngọt ngào như mật. Lý Thiên Vũ thường cúi đầu, hôn trộm cô một cái, nghĩ thầm xem phim mang lại cảm giác thật tốt.

431. Chương 425: Sinh Mệnh Mới Ra Đời

Mặc dù đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng khi Cố Cầm báo cho cô tin tốt, Chu Tiểu Vân vẫn vui mừng nhảy dựng lên.

Sau khi hoàn thành tất cả thủ tục, khi Chu Tiểu Vân tốt nghiệp đồng thời cũng chính thức thành nữ giảng viên trẻ tuổi nhất của đại học N. Nghỉ hè tất nhiên không cần đi làm, hai mươi tháng tám cô bắt đầu làm việc.

Vì thế, Chu Tiểu Vân lại có một kì nghỉ hè nhàn rỗi, thoải mái. Đại Bảo đi thi đấu, cô nghĩ đợi đến khi anh trở về mới báo cho anh tin tốt này cũng không muộn.

Tiểu Bảo nghe xong cũng vui vẻ nhảy nhót, đến ngày nghỉ anh tới nhà chúc mừng chị gái. Hiện nay Tiểu Bảo là bác sĩ trẻ nhất trong bệnh viện, tương lai đầy hứa hẹn, được nhiều người ngưỡng mộ, chỉ tiếc hình như anh chưa tính đến chuyện yêu đương. Đến nay chưa nghe thấy anh có bạn gái.

Chu Tiểu Vân có khuyên bảo em trai. Tiểu Bảo cười nói: "Thế này đi, đợi qua mấy năm nữa, đến khi em hai mươi tám tuổi, chị tìm cho em một người trong đại học N."

Chu Tiểu Vân cười hỏi: "Dù sao em cũng phải nói cho chị biết em thích mẫu người nào chứ!" Cô chưa từng nói chuyện với Tiểu Bảo về vấn đề này, không biết hình mẫu anh thích!

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: "Dịu dàng, hiểu ý người khác, không giận linh tinh, tính nết không khó chiều." Tốt nhất là giống chị, anh ghét nhất loại con gái tự cho là đúng, cao ngạo khó hầu hạ.

Chu Tiểu Vân không hề hỏi kĩ Tiểu Bảo những điểm này, nghĩ thầm lúc duyên phận tới tự nhiên Tiểu Bảo sẽ tìm được nửa kia thuộc về mình. Lúc này nói gì cũng hão huyền.

Bây giờ Tưởng Tiêu Đan đã mang thai ở tháng cuối, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển dạ, nhưng vẫn kiên trì bắt Dương Phàm cho đến chơi với Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ. Dương Phàm bó tay với vợ, đành phải hầu hạ vợ như lão phật gia, đỡ Tưởng Tiêu Đan.

Chu Tiểu Vân nhìn Tưởng Tiêu Đan bụng to, cười trêu: "Tiêu Đan, bụng cậu to quá, chưa đến ngày sinh dự tính à?"

Tưởng Tiêu Đan tính toán: "Nửa tháng nữa mới đến."

Chu Tiểu Vân sờ sờ bụng cô: "Không biết bên trong là cô nhóc hay thằng cu."

Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm nhìn nhau cười: "Nam nữ đều được."

Lý Thiên Vũ hâm mộ lắm, cố ý thở dài: "Ai, không biết tớ và Tiểu Vân bao giờ mới có baby." Rõ ràng lời này nói cho cô nghe.

Chu Tiểu Vân không để ý đến anh, nói chuyện với Tưởng Tiêu Đan về em bé. Thực ra, sau khi hai người nhận giấy kết hôn, quang minh chính đại ở cùng nhau, không khác gì vợ chồng. Có điều, Lý Thiên Vũ luôn nhắc hai người bao giờ mới tổ chức đám cưới.

Mặc kệ như thế nào, người Trung Quốc kết hôn vẫn có quan niệm rất truyền thống. Lý Thiên Vũ chân thành hy vọng đến ngày chính thức rước Chu Tiểu Vân về dinh, để cô gả cho anh trong hôn lễ hoành tráng.

Chu Tiểu Vân thì luôn lấy lý do này ra chặn: "Anh em và Lưu Lộ còn chưa kết hôn mà, em làm em gái không thể cưới trước! Anh chờ thêm một thời gian đi!"

Lý Thiên Vũ nghĩ đến đây lại ai oán, đợi đến bao giờ a!

Từ lúc Tưởng Tiêu Đan mang thai, Dương Phàm biến thành người chồng tốt kiêm người cha tốt đúng chuẩn. Nghe nói hằng ngày ở nhà, anh đọc cho vợ đang mang thai nghe rất nhiều chuyện xưa, bảo là để dạy con từ trong bụng mẹ.

Khi Dương Phàm nói đến đề tài này trước mặt Lý Thiên Vũ, rõ ràng Lý Thiên Vũ thấy trên mặt bạn thân sự kiêu ngạo — đó là sự kiêu ngạo mừng rỡ của người cha.

Tưởng Tiêu Đan không ngừng hâm mộ việc Chu Tiểu Vân được về trường học cũ làm việc: "Tiểu Vân, cậu còn trẻ như vậy đã trở thành giảng viên ở N đại, e rằng đó là chuyện xưa nay hiếm! Đến lúc ấy, khéo có một đám nam sinh đi theo cậu ấy chứ."

Lý Thiên Vũ vừa nghe nói thế, lập tức sinh lòng cảnh giác: "Tiểu Vân, sau này em đừng để ý đến mấy thằng nhóc choai choai đó." Nói tiếp thật làm cho người ta không yên lòng, anh tính sau này có nên đưa đón vợ đi làm mỗi ngày không.

Chu Tiểu Vân cười mắng một câu.

Đúng vào lúc này, Tưởng Tiêu Đan bỗng nhiên đau bụng: "Dương Phàm, bụng em đau quá, aaa!"

Quay sang nhìn, Tưởng Tiêu Đan đau đến độ trên trán toát mồ hôi.

Dương Phàm kinh ngạc, chân tay luống cuống: "Làm sao bây giờ? Tiếp theo nên làm gì bây giờ?"

Lý Thiên Vũ lập tức xông ra ngoài: "Tớ ra ngoài gọi xe, trực tiếp đến bệnh viện!"

Dương Phàm lúc này hoang mang lo sợ, đâu còn nhớ rõ mấy bước cần làm mà lúc trước suy nghĩ sẵn. Khi xe đến, Dương Phàm và Chu Tiểu Vân cùng đỡ Tưởng Tiêu Đan lên xe.

Xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Kiểm tra trong bệnh viện, quả nhiên sắp sanh. Tưởng Tiêu Đan vào phòng đẻ, ở bên ngoài Dương Phàm sốt ruột đi tới đi lui.

Chu Tiểu Vân nhắc nhở: "Dương Phàm, có phải cậu quên gọi về nhà báo tin không!"

~~Lúc này Dương Phàm mới nhớ gọi về cho cha mẹ hai bên.

Cũng may một tháng trước mẹ Dương Phàm đã đến thành phố N, chuẩn bị chăm sóc con dâu ở cữ. Vừa nhận được điện thoại, bà gọi xe đến bệnh viện ngay. Trong tay mẹ Dương Phàm ôm một đống quần áo, đồ dùng trẻ sơ sinh, vội vội vàng vàng tới bệnh viện.

Chờ đợi mấy tiếng, Tưởng Tiêu Đan cuối cùng đã sinh. Là một bé trai khá khỉnh.

Mẹ Dương Phàm ôm cháu cười rạng rỡ, Dương Phàm đến cạnh giường xem vợ. Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ ở trong bệnh viện thêm một lát, đến tối mới trở về.

Cô đang nghỉ hè, vừa vặn rảnh rỗi, có nhiều thời gian. Vì thế, cô thường xuyên đến thăm Tưởng Tiêu Đan, đương nhiên, cũng giúp bạn bế em bé.

Tiểu bảo bảo hai má phúng phính, chắc nịch, rất chọc người yêu thích, Chu Tiểu Vân thích lắm.

Tưởng Tiêu Đan thấy Chu Tiểu Vân ôm bé con không buông, nói đùa: "Thích bé con thế, chi bằng cậu cũng sinh một đứa. Dù sao cậu và Lý Thiên Vũ đã là vợ chồng!"

Chu Tiểu Vân động lòng, tiểu sinh mệnh đáng yêu a, kết tinh tình yêu, em bé tựa như thiên sứ. Cô thực sự rất muốn có một cô con gái đáng yêu!

Sau khi Tưởng Tiêu Đan ra tháng, người béo lên một vòng. Cô ấy oán giận nói: "Giờ tớ béo quá, mỗi bữa đều ăn nhiều."

Dương Phàm cười nói: "Béo thì béo, dù sao anh đâu ghét bỏ em. Bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của em là nuôi mình trắng trẻo mập mạp, thuận tiện nuôi con của chúng ta béo trắng."

Lý Thiên Vũ thấy Dương Phàm ôm con đung đưa, hận mình không thể lập tức có con ngay bây giờ.

Anh lại bắt đầu nhắc tới trước mặt Chu Tiểu Vân: "Tiểu Vân, em xem, Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan đã có con trai, chúng ta cũng sinh một đứa đi! Mẹ anh đã gọi điện giục chuyện này."

Chu Tiểu Vân bất đắc dĩ nói: "Chờ thêm một thời gian, em đã nói với anh. Đến khi anh cả kết hôn, chúng ta cũng kết hôn, đến lúc đó sẽ có em bé." Kỳ thực, cô nhìn bé con cũng động lòng.

Mắt Lý Thiên Vũ đảo quanh một vòng: "Thế… Hiện tại chúng ta cố gắng có con trước đã." Nói xong, anh nhào tới.

Nếu có thật thì sinh em bé trước. Đến lúc đó, cô mặc áo cưới để con làm hoa đồng… Lý Thiên Vũ nghĩ thế.

432. Chương 426: Tiểu Vân, Bạn Nhất Định Phải Hạnh Phúc! (đại Kết Cục)

Sau khi Chu Tiểu Vân đi làm chính thức, quả nhiên như Tưởng Tiêu Đan nói, có rất nhiều người theo đuổi. Tuổi cô chỉ tương đương với một số sinh viên đến nghe giảng bài, khiến rất nhiều nam sinh liếc nhìn!

Vốn môn này không quá hot, chỉ thuộc về môn tự chọn. Bởi vì có nữ giảng viên trẻ xinh đẹp Chu Tiểu Vân nên sinh viên chọn môn học này đông hơn hẳn.

Phòng học rộng mà sinh viên ngồi kín, Chu Tiểu Vân không thể không cầm micro lúc đi dạy.

Vừa tan học, có một đống sinh viên vây quanh cô.

"Cô Chu, năm nay cô bao nhiêu tuổi?" Một bạn nam hỏi.

Chu Tiểu Vân mỉm cười nói: "Hỏi tuổi tác của phụ nữ là hành động không lịch sự nhé!" Đơn giản tránh vấn đề.

Một nam sinh khác da mặt dày hỏi to gan hơn: "Cô Chu, tối nay em muốn mời cô đi xem phim, cô có thể cho em vinh hạnh này không?"

Nụ cười của Chu Tiểu Vân càng rạng rỡ: "Xin lỗi, cô đã có hẹn với chồng cô." Thuận tiện khoe nhẫn trên ngón áp út của mình.

Thật vất vả thoát khỏi các em học sinh quấn quýt, Chu Tiểu Vân về phòng làm việc. Cô vẫn không buông tha sở thích viết tiểu thuyết. Dù sao chương trình ở đại học rất nhẹ nhàng, bình thường cô có nhiều rất thời gian, gần như không ảnh hưởng đến nghề tay trái.

Lý Thiên Vũ gọi điện thoại tới: "Tiểu Vân, hôm nay đồng nghiệp của anh kết hôn, em đi cùng anh nhé!"

Chu Tiểu Vân đồng ý, sau đó đến cổng trường chờ Lý Thiên Vũ tới đón mình.

Người kết hôn chính là Mẫn Dung, chú rể là một đồng nghiệp khác của Lý Thiên Vũ. Sau khi Chu Tiểu Vân tham gia hôn lễ, cô thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng tình địch chướng mắt này đã kết hôn! Thật là một tin tức tốt.

Chìa khóa nhà mới đã trao tay, việc trang hoàng gần xong.

Lại qua một tháng, Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm cùng em bé dọn vào ở trước.

Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ bận rộn mua thiết bị điện, đồ dùng chăn màn thật đầy đủ mới dọn đến. Cô nhìn căn phòng mới đẹp đẽ, trong lòng không ngừng cảm thán: từ nay về sau, đây là nhà của mình và Lý Thiên Vũ!

Lý Thiên Vũ không hài lòng khi vợ cứ ngẩn ra, ôm cô nói: "Chú rể muốn ôm cô dâu vào động phòng!"

Chu Tiểu Vân cười đánh anh một cái. Cái anh này, hễ rảnh lại nói linh tinh, khiến tai cô sắp nghe thành vết chai.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Cửa mở ra, quả nhiên là hai vợ chồng Tưởng Tiêu Đan và Dương Phàm.

Tưởng Tiêu Đan cười mời hai người sang ăn cơm: "Mẹ chồng tớ nấu cơm, các cậu sang ăn cùng nhé!" Mẹ Dương Phàm trường kỳ ở đây, chăm con và nấu cơm cho hai vợ chồng.

Chu Tiểu Vân ừ một tiếng, cùng với Lý Thiên Vũ đến cọ cơm. Ở đối diện nhau đúng là tiện!

Thỉnh thoảng, Dương Phàm cũng sang trú nhờ, nghe nói con cậu ấy mà khóc lên là kinh thiên động địa. Dương Phàm thực sự không có kiên nhẫn dỗ dành, nghe con trai khóc đầu sắp phình to.

Lý Thiên Vũ khinh bỉ nói: "Biết cậu có con trai rồi, đừng giả vờ khoe trước mặt tôi." Nghe giọng điệu kìa, rõ ràng làm anh ghen tị thôi! Dương Phàm cười hắc hắc!

Lý Thiên Vũ không cam lòng, quyết tâm quyết chí tự cường, cố gắng tạo người, phát thệ nhất định phải sinh được một đứa còn đáng yêu hơn con trai Dương Phàm. (Đàn ông sinh được chắc =)))

Lại qua một năm, Đại Bảo hai mươi tám tuổi rốt cuộc tuyên bố giải nghệ. Nhưng anh vẫn làm huấn luyện viên.

Đại Bảo không ở lại thành phố N, mà trở về thị trấn, làm huấn luyện viên của đội điền kinh trước đây.

Cuối cùng, tình yêu của Lưu Lộ đã đến thời khắc nở hoa kết trái. Ngày mồng một tháng năm, cô và Đại Bảo chính thức cử hành hôn lễ. Sau khi hai người kết hôn, mua nhà ở thị trấn, có lúc cũng về ở với ông bà hai ngày. Đại Bảo vẫn không thể ở bên cạnh vợ mỗi ngày. Anh thường xuyên ngủ lại trong đội huấn luyện. Nhưng Lưu Lộ đã rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Hai tháng sau, Lưu Lộ có tin vui. Triệu Ngọc Trân vui lắm, lập tức chuẩn bị dừng hết công việc buôn bán bao năm nay. Nói là sau này muốn chuyên tâm thay Đại Bảo chăm con.

Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân quyết định tổ chức đám cưới vào ngày quốc khánh mùng một tháng mười.

Vốn dĩ cô cảm thấy anh trai mới kết hôn vào tháng năm, năm tháng sau cô đã kết hôn thì không tốt lắm. Thế nhưng Lý Thiên Vũ thật sự sốt ruột. Hơn nữa, người nhà anh cũng giục. Nói là Lý Thiên Vũ đã hai mươi bảy tuổi, nếu không kết hôn thì muộn quá. Có lẽ các phụ huynh đều nghĩ giống nhau, đều mong sớm kết hôn, sau đó sinh một em bé đáng yêu chăng?

Tất nhiên, hôn lễ phải tổ chức ở quê.

Quốc khánh mùng một tháng mười, Chu Tiểu Vân được nghỉ dài. Công ty Lý Thiên Vũ chỉ cho nghỉ ba ngày. Anh dứt khoát xin nghỉ kết hôn bốn ngày, tính ra có một tuần thảnh thơi. Sau khi hai người kết hôn, ở nhà mấy ngày rồi đi tiểu trăng mật luôn.

Dương Phàm và Tưởng Tiêu Đan đương nhiên về dự hôn lễ.

Khí trời mát mẻ hợp lòng người. Sau khi Chu Tiểu Vân mặc váy cưới, Nhị Nha làm phù dâu hết lời khen: "Chị, hôm nay chị quá đẹp, tới bây giờ em chưa thấy ai mặc váy cưới đẹp như chị!"

Chu Tiểu Vân cúi đầu mỉm cười, gương mặt tràn đầy hạnh phúc. Trong tiếng pháo ầm ĩ, cô mặc váy cưới trắng tinh ngồi lên xe hoa, trở thành cô dâu của Lý Thiên Vũ.

Cả ngày nay nụ cười trên mặt Lý Thiên Vũ chưa bao giờ tắt. Ước mơ bao nhiêu năm qua đã trở thành sự thật!

Khi xe hoa ra khỏi cổng, Triệu Ngọc Trân trốn trong phòng lén lau nước mắt.

Chu Quốc Cường vào phòng an ủi vợ: "Con gái lấy chồng là việc vui, em đừng khóc. Lý Thiên Vũ là chàng trai không tệ, con gái mình đi theo cậu ta không phải chịu khổ."

Triệu Ngọc Trân gật gật đầu, rốt cuộc ngừng khóc.

Buổi tối, Chu Quốc Cường cùng với anh cả Chu Quốc Phú, chú ba Chu Quốc Dân, còn có Đại Bảo, Tiểu Bảo cùng đến nhà thông gia.

Đại Bảo và Tiểu Bảo thay nhau uống rượu với Lý Thiên Vũ, nội dung dặn dò na ná như nhau. "Cậu/anh nhất định phải đối xử tốt với em/chị gái tôi."

Lý Thiên Vũ trịnh trọng gật đầu.

Đến khi tất cả kết thúc, Lý Thiên Vũ rốt cuộc được ở bên cạnh Chu Tiểu Vân. Lúc này đã là mười hai giờ.

Lý Thiên Vũ ngắm Chu Tiểu Vân xinh đẹp kinh người rất chăm chú, thật lòng nói: "Tiểu Vân, hôm nay em thật đẹp!"

Chu Tiểu Vân nhìn Lý Thiên Vũ từng bước một đi về phía mình, trong lòng thầm nghĩ: Từ nay về sau, chúng ta là vợ chồng!

Trong lòng Lý Thiên Vũ tràn đầy hạnh phúc, kéo cô vào ngực: "Tiểu Vân, tới bây giờ anh vẫn không thể tin được em đã gả cho anh. Em véo anh một cái đi."

Chu Tiểu Vân cười, dùng sức véo anh một cái. Lý Thiên Vũ kêu ầm lên: "Em cấu thật à!" Sau đó lại ôm cô thật chặt: "Nào, động phòng thôi!"

Cô hơi đỏ mặt, chủ động hiến hôn, anh kích động ôm chặt cô, nhanh chóng cởi quần áo của hai người.

Trong cơn kích tình, Lý Thiên Vũ thở hổn hển nói: "Tiểu Vân, anh yêu em! Anh sẽ yêu em mãi mãi! Cả đời này, anh sẽ tốt với em, anh muốn em hạnh phúc cả đời."

Chu Tiểu Vân nhỏ nhẹ nói: "Thiên Vũ, em cũng yêu anh!"

Tiểu Vân, hi vọng bạn và Thiên Vũ mãi yêu nhau, ở bên nhau.

Tiểu Vân, hi vọng kiếp này bạn không hề có bất kỳ tiếc nuối nào.

Tiểu Vân, nhất định bạn phải hạnh phúc nhé!

433. Chương 427: Phiên Ngoại 1: Lễ Tình Nhân

Phiên ngoại về kiếp trước, cuộc sống của họ từng có hạnh phúc.

Lần đầu tiên Chu Tiểu Vân và Lý Thiên Vũ gặp nhau là vào một buổi sáng tháng năm trời đẹp. Hôm đó, Chu Tiểu Vân đang đạp xe đạp đến xưởng đồ chơi đi làm, kết quả nửa đường xe tuột xích.

Trên con đường đó vừa không có nhà dân vừa không có cửa hàng sửa xe, Chu Tiểu Vân đành phải tự mình động thủ thử chỉnh dây xích. Có điều con gái không am hiểu lắm mấy việc này, cố gắng nửa ngày cũng không chỉnh được.

Đang sốt ruột, một chàng trai trẻ đi qua đường chỉnh dây xích hộ cô. Chàng trai đó chính là Lý Thiên Vũ.

Từ lần đó, Chu Tiểu Vân luôn "vô tình gặp" Lý Thiên Vũ trên đường. Hai người từ xa lạ đến quen thuộc, rồi yêu nhau chỉ trong ba, bốn tháng.

Nửa năm sau, đến lần kỷ niệm– lễ tình nhân đầu tiên của hai người. Thực ra lúc đó cha mẹ Chu Tiểu Vân có chút phản đối chuyện giữa hai người. Lý Thiên Vũ đến nhà cô bị đối xử không tốt, chưa bị ăn lườm đã là may.

Đúng vào chủ nhật, Chu Tiểu Vân ở nhà, không đi đâu. Cô tương đối mơ hồ về lễ tình nhân của phương Tây. Trước đó, cô cũng không nghe Lý Thiên Vũ nói ngày ấy sẽ mời cô đi xem phim hay làm gì nên nghĩ thầm có lẽ cứ để nó trôi qua trong âm thầm.

Không ngờ Lý Thiên Vũ mua bó hoa tươi đến tận nhà cô.

Cha mẹ Chu Tiểu Vân cuối cùng miễn cưỡng ngầm đồng ý hai người yêu nhau. Dân quê rất hiếm thấy người yêu nhau mà tặng hoa, hành động này đã thu phục được cha mẹ cô.

Chu Tiểu Vân rất vui mừng, lại có một chút cảm động, quan trọng nhất là tấm lòng, mặc dù… cả bó hoa, phần lớn là hoa baby, chỉ có ba bông hoa hồng…

Nghe nói đến lễ tình nhân, hoa hồng vừa hiếm vừa đắt, bình thường một ngàn một bông, đến ngày đó tăng gấp mười lần, mười ngàn một bông. Lại thuê xe đến nhà Chu Tiểu Vân, Lý Thiên Vũ mất khoảng năm mươi ngàn! Tiền bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là tấm lòng!

Sau đó, hai người bắt đầu sống chung, có Nữu Nữu rồi kết hôn. Đến lễ tình nhân thứ hai, hai người đã là đôi vợ chồng mới cưới. Bụng Chu Tiểu Vân được năm tháng.

Lý Thiên Vũ lập tức cho thấy mặt keo kiệt. Anh bảo rằng lễ tình nhân mua hoa không phải lãng mạn mà là lãng phí, tốn mười mấy ngàn mua hoa chẳng bằng mua hai con gà để cô tẩm bổ.

Chu Tiểu Vân lúc đó cũng nghĩ như vậy, đã kết hôn còn mơ mộng gì, cứ vậy thôi. Mặc dù trong lòng rất hi vọng được tặng hoa. Phụ nữ mà, có ai không thích hoa!

Ngày mười bốn tháng hai, thanh niên trẻ có đôi có cặp đều đến thị trấn xem phim, ăn ở nhà hàng.

Chu Tiểu Vân đi cùng với Ngô Mai, nói chuyện một lúc còn cảm khái: Phụ nữ ấy à, vừa kết hôn liền hạ giá, Lý Thiên Vũ chết tiệt nửa ngày không thấy bóng dáng, không biết chạy đi đâu chơi. Từ lúc mang thai, cô

ăn rất nhiều, buổi trưa ăn hai chén cơm tới năm giờ chiều đã bắt đầu đói bụng. Ngô Mai đưa cô đến quán ăn vặt.

Lý Thiên Vũ xuất quỷ nhập thần xông ra, hihi haha nói cười với Ngô Mai.

Chu Tiểu Vân giả vờ lơ đãng nói đến lễ tình nhân, anh lại nói "Đã là vợ chồng già còn chú ý cái đó làm gì", trong lòng cô xẹt qua nỗi thất vọng nhàn nhạt.

Không ngờ mấy phút sau, Lý Thiên Vũ móc từ trên người ra một cái hộp rất đẹp.

Oa, là quà lễ tình nhân. Mở ra xem, đó là một chiếc vòng đeo tay thủy tinh màu xanh.

Từ trước đến nay Chu Tiểu Vân rất thích đeo vòng tây, thích nhất màu xanh. Không ngờ Lý Thiên Vũ âm thầm đi mua.

Ngẩng đầu lên nhìn, Lý Thiên Vũ vẫn cười hì hì, vẫn là bộ dáng cà lơ phất phơ, không biết tại sao tự dưng anh tạo cho người ta cảm giác rất đẹp trai.

Nghe Ngô Mai hết lời khen, Chu Tiểu Vân cầm vòng tay Lý Thiên Vũ đưa, cảm nhận được hạnh phúc.

Đáng tiếc, mấy năm sau không còn được như thế. Bình thường một bữa cơm coi như ứng phó xong.

Hoa tươi và quà lễ tình nhân đã thất truyền!

Aizz, phụ nữ à, cần phải yêu nhiều thêm mấy năm, hưởng thụ sự ân cần của bạn trai! Đừng kết hôn quá sớm ——

434. Chương 428: Phiên Ngoại 2: Lý Thiên Vũ Kiếp Trước Kiếp Này

Rốt cuộc năm Nữu Nữu ba tuổi, tôi và Tiểu Vân thuê nhà trong thị trấn.

Cuộc sống phải chi tiêu rất nhiều, chúng tôi như trứng chọi đá. Tôi hạ quyết tâm, quyết định muốn mình mở điếm bán hoa quả. Tôi nghĩ, mình mở cửa hàng sẽ có thời gian tự do hơn, cũng có thể kiếm thêm ít tiền để nuôi vợ con!

Ngay từ đầu, Tiểu Vân không đồng ý, không ngăn được tôi kiên trì, cuối cùng đành nghe tôi.

Tiểu Cố cho tôi vay ít tiền, tôi còn mượn thêm cậu một ít. Cửa hàng hoa quả khai trương như ý muốn. Từ bé, tôi đã mơ ước lớn lên có thể mở một siêu thị hoa quả. Mơ ước đã thành sự thật rồi.

Ban đầu tôi nghĩ rất lạc quan, mặc dù mặt tiền cửa hàng hơi nhỏ, tổng không đến nỗi không trả được tiền thuê nhà chứ!

Không ngờ, ngày qua ngày, việc buôn bán không có khởi sắc. Tiền kiếm được thanh toán tiền thuê nhà xong chẳng còn lại bao nhiêu. Có lúc nhìn Tiểu Vân vất vả, tôi rất áy náy.

Thế nhưng, xuất phát từ lòng tự trọng của đàn ông, tôi không thể nói sự áy náy này thành lời. Trái lại, tôi còn cố ý ra vẻ chẳng hề để ý. Tiểu Vân tính như hũ nút, có ủy khuất cũng không lên tiếng, luôn im lặng rơi lệ.

Có lúc tôi nhìn thấy cô ấy khóc, thực sự rất đau lòng. Nhưng, câu "Em làm sao thế" tuôn ra khỏi miệng lại biến thành "Sao em luôn nổi giận vậy". Sau khi nói xong, tôi cũng hối hận, nhưng lời đã nói ra đâu thể thu hồi?

Chính tôi cũng cảm thấy tính cách mình quá tệ.

Tiểu Cố kẹt tiền, đến vay tôi. Tôi không bỏ được mặt mũi, đành phải đồng ý. Trước đây lúc mở cửa hàng, Tiểu Cố là người ủng hộ tôi nhất. Lúc này, anh em cần tiền, đương nhiên tôi không thể không ượn.

Không ngờ, Tiểu Vân nghe xong nổi giận, không chịu cho vay tiền.

Tôi rơi vào thế khó xử, sau đó đưa ra một quyết định hối hận không kịp. Ngày thứ hai, tranh thủ Tiểu Vân và con gái đang ngủ, tôi lén lút lấy sổ tiết kiệm. Sau đó, đợi ngân hàng mở cửa, tôi rút tiền ở bên trong.

Tiểu Cố tới lấy tiền, vui mừng cảm ơn tôi.

Lúc đó tôi cười, nhưng trong lòng thực sự thấp thỏm bất an. Sau này Tiểu Vân biết chắc chắn sẽ rất tức giận! Nhưng mà Tiểu Cố nói, mấy ngày nữa sẽ trả lại cho tôi, sẽ không mượn quá lâu.

Tôi không nghĩ đến Tiểu Vân phát hiện ra nhanh như vậy, còn đến tận cửa hàng. Nhìn Tiểu Vân ném sổ tiết kiệm vào người mình, tôi cực kỳ hối hận. Nếu biết cô sẽ oán giận như vậy, đánh chết tôi tôi cũng không cần thứ thể diện chết tiệt kia, thà từ chối Tiểu Cố còn hơn.

Tiểu Vân tức giận chạy ra ngoài, tôi vội vàng đuổi theo, muốn giải thích với cô ấy.

Chẳng ngờ, cái xe tải kia xông tới đúng lúc đó.

Tiểu Vân dùng hết sức mình đẩy tôi ra, tôi hoảng sợ nhìn cô ấy bị xe tải đâm vào…

Tiểu Vân, em không thể chết được.

Anh chưa nói với em anh yêu em nhường nào…

Anh chưa từng nói với em là anh rất muốn cho em một cuộc sống hạnh phúc…

Anh chưa nói với em anh thật sự hối hận lén cầm sổ tiết kiệm đi…

Anh chưa nói với em…

Xin ông trời cho chúng con một cơ hội nữa.

Con nhất định sẽ hết lòng yêu thương cô ấy, con nhất định sẽ nghiêm túc theo đuổi cô ấy, thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô ấy. Con nhất định sẽ cố gắng trở thành người đàn ông ưu tú nhất trong cảm nhận của cô ấy, đáng để cô ấy yêu thương. Con nhất định sẽ cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc…

435. Chương 429: Phiên Ngoại 3: Nhị Nha

Tôi tên Chu Tiểu Nguyệt, ở nhà thường gọi là Nhị Nha.

Từ nhỏ tôi đã ghét biệt danh này, ngoài người nhà, tôi không thích bất kỳ ai gọi tên thân mật của mình.

Nhà tôi rất đông anh em, anh cả Chu Chí Lương, chị gái Chu Tiểu Vân, anh hai Chu Chí Kiệt, tôi là con út.

Không phải con út luôn được chiều nhất sao? Không hiểu vì sao anh cả, anh Hai đều thương chị hơn? Mỗi lần ra ngoài, hai anh ấy luôn nghe lời chị, ba người bọn họ vứt một mình tôi ở nhà. Tôi thật sự rất muốn, rất muốn nhanh lớn lên!

Từ nhỏ, chị Chu Tiểu Vân chính là cô gái được mọi người yêu mến nhất trong thôn. Ai cũng thích chị ấy: Ba mẹ thích chị ấy tài giỏi hiểu chuyện, các anh trai thích chị ấy thông minh, giáo viên thích chị ấy trí tuệ xuất sắc, các bạn thích cô giỏi hùng biện.

Tất nhiên tôi rất yêu quý chị, lúc nào chị cũng tốt với tôi. Mỗi lần tôi muốn ăn ngon đều là chị dẫn tôi đi mua. Tôi rất thích đi theo chị, bởi vì anh trai không có kiên nhẫn chơi với tôi, chỉ có chị hiểu tôi nhất. Trong trái tim, tôi luôn mong mỏi trở thành một cô gái xuất sắc như chị!

Cuối cùng tôi đi học tiểu học. Tối nào chị cũng cùng tôi đọc sách, làm bài tập, thành tích của tôi ở lớp cũng rất tốt! Tiếc rằng sau này chị và anh cả thuê phòng trọ ở ngoài, trong nhà chỉ còn lại anh Hai và tôi!

Tính anh Hai tốt hơn anh cả, nhưng tôi luôn cảm thấy anh Hai tốt với chị hơn tốt với tôi. Vừa đến tối thứ sáu, tôi và anh Hai lại chạy ra đường lớn, đợi hai anh chị trở về. Có anh cả và chị ở nhà, trong nhà mới có vẻ ấm cúng.

Về sau, anh cả thi đỗ cao đẳng thể thao, anh Hai vào trường cấp hai Anh Minh, trong nhà còn lại mình tôi. Tôi luôn cảm thấy cô đơn, aizz, các anh chị, vì sao lúc nào em không thể đuổi kịp bước chân mọi người?

Tôi rất mong được nhìn ngắm thế giới bên ngoài một lần. Tôi muốn ra ngoài đọc sách a! Mỗi lần tôi nói như vậy, chị sẽ cười, xoa đầu tôi, nụ cười ấy rất dịu dàng.

Có lúc tôi nhìn chị cười, lén suy nghĩ: Chị thực sự rất xinh đẹp, rất xinh đẹp! Sau này lớn lên tôi có biến thành nữ sinh xinh đẹp như vậy không? Tôi mang vấn đề này ra hỏi chị, chị luôn cười an ủi tôi: "Bây giờ em còn nhỏ, sau này nhất định đẹp hơn cả chị."

Thật vậy chăng? Trong lòng tôi vui sướng, đi soi gương. Nhìn người trong gương, tôi yên lặng thì thầm: Chu Tiểu Nguyệt, mày nhanh lớn lên! Tương lai trở nên thông minh, có thành tích tốt như chị!

Tôi đếm một năm rồi lại một năm, rốt cuộc tới năm lớp năm. Đáng tiếc đột nhiên thi hành chế độ sáu năm, vì sao tôi phải học thêm một năm mới tốt nghiệp tiểu học! Tôi —— không —— muốn —— đâu ——

Anh cả vào đội điền kinh của tỉnh, chị thi đỗ trường đại học nổi tiếng nhất trong tỉnh. Ba mẹ gần đây đi đâu đều nở nụ cười, một ngày nào đó, tôi cũng sẽ làm ba mẹ tự hào về tôi như thế. Aizz, hy vọng ngày đó nhanh đến!

Có điều tôi cũng học rất tốt, tôi thi đỗ trường cấp hai Anh Minh. Rốt cuộc nguyện vọng nho nhỏ của tôi được thực hiện, học cấp hai trong thị trấn, sống ở ngoài. Anh Hai luôn lầu bầu bảo tôi không được như chị, không biết nấu ăn, không làm việc nhà, lười biếng vân vân và vân vân, nghe mà tai tôi sắp kết thành kén.

Có lúc tôi thấy nản: Thực sự tôi không thể vượt qua chị sao? Chẳng lẽ tôi có cố gắng thế nào cũng kém chị ấy ư?

Chị gầy nhẳng mà tôi thì tròn vo. Tôi hạ quyết tâm, nhất định phải gầy đi. Chờ anh Hai đi học đại học, một mình tôi một phòng. Ăn trong căng tin của trường, cuối cùng tôi được như ý, gầy đi một chút.

Khi tôi học cấp ba, chị lại thi đỗ nghiên cứu sinh chi phí chung. Tôi thật lòng mừng cho chị, nhưng mà sau này tôi có thể như vậy không?

Tôi bắt đầu không tự tin đối với bản thân. Giáo viên nói đầu óc tôi thông minh, chỉ là không tập trung. Thế thì từ giờ trở đi tôi sẽ cố gắng tập trung, cố học thật tốt, là có thể thi đỗ trường đại học tốt à? Tôi nghĩ mình phải cố hết sức thử một lần.

Có rất nhiều nam sinh viết thư cho tôi, có điều tôi đọc xong là ném. Chị luôn lải nhải bên tai tôi: khi đi học không nên yêu sớm, tôi nghĩ, đợi đến đại học rồi tính!

Chẳng qua, chuyện chị có bạn trai tôi biết từ lâu rồi! Chuyện gì có thể giấu giếm con mắt của Chu Tiểu Nguyệt này? Hắc hắc!

Không biết chị thích nam sinh như thế nào? Tôi tưởng tượng rất nhiều lần trong đầu, phác họa ra một chàng trai cao ráo, đẹp trai, tất nhiên là chàng trai ưu tú nhất mới xứng đôi với chị của tôi!

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Thiên Vũ, tôi đã cảm thấy đây là nửa kia trong cuộc đời chị! Bởi vì, lúc chị ở cùng anh ấy, trong mắt anh ấy tràn ngập tình yêu, ánh mắt luôn luôn đuổi theo chị. Có thể nhìn ra, ba mẹ tôi cũng có ấn tượng không tồi với anh ấy. Hi vọng hai người có thể đi đến cuối con đường!

Cuối cùng đã thi xong đại học, tôi hài lòng đi tìm chị và anh Hai! Oa, thật nhiều thu hoạch! Anh cả mua rất nhiều quà, anh rể chuẩn cũng mua rất nhiều quà cho tôi. Tôi thích lắm.

Đừng cho rằng tôi là một cô gái có lòng tham! Chỉ đối với người nhà, tôi mới không khách khí "xin xỏ" một chút chút. Bởi vì nhìn Lý Thiên Vũ thuận mắt, tôi mới gọi anh rể nhanh như vậy. Anh ấy nghe tôi gọi thế thì vui lắm, hì hì! Chu Tiểu Nguyệt tôi muốn nịnh bợ người khác chưa từng có ví dụ thất bại đâu!

Với tôi mà nói, tin vui nhất đương nhiên là tôi đỗ trường đại học lý tưởng. Bắc Kinh, tôi đến đây!

Có lẽ trời sinh tôi có tính thích phiêu bạt, luôn mong được ra sống ở bên ngoài. Bạn hỏi vì sao tôi muốn đến Bắc Kinh học đại học à? Bởi vì Bắc Kinh xa nhà hơn thôi! Ha ha ha!

Sau khi anh cả và chị Lưu Lộ kết hôn, chị cũng kết hôn với anh Lý Thiên Vũ.

Tôi làm phù dâu trong hôn lễ của chị, nhìn chị mặc áo cưới rất đẹp, tôi thực lòng hâm mộ. Tôi đã hai mươi mốt tuổi, tuy có nhiều người theo đuổi nhưng tôi chưa gặp được người tôi thích. Mặc dù, có nhiều người khen tôi đẹp, nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy mình kém chị. Chị dịu dàng, có tài mới là người có vẻ đẹp thật sự.

Mỗi khi người khác biết tác giả tiểu thuyết mạng kia là chị của tôi, họ đều kinh ngạc mở to hai mắt. Khoảng khắc đó, trong lòng tôi có sự kiêu ngạo và tự hào không nói nên lời.

Chị và Lý Thiên Vũ sống ở thành phố N, ngược lại anh cả trở về quê hương, anh Hai cũng ở thành phố N. Tôi thì ở Bắc Kinh, bốn anh em chúng tôi sống ở các thành phố khác nhau, chỉ đến tết mới sum họp một lần. Thực sự không dễ dàng!

Chị Lưu Lộ sinh một bé trai đáng yêu, tôi yêu thằng cháu này chết mất! Mỗi khi đến ngày nghỉ vì ngắm cháu trai đáng yêu của tôi, tôi lại ngồi xe về nhà.

Chị cũng có thai, sắp sinh. Tôi đang năm cuối, dù sao rảnh rỗi nên đến thành phố N ở với chị mấy ngày. Không nghĩ tới, trùng hợp được trông thấy cháu gái nhỏ sinh ra.

Khi rời khỏi phòng sinh, chị vui mừng chảy nước mắt. Tôi cho là chị thích con trai, nên an ủi chị, nói sau này vẫn có thể sinh thêm một đứa.

Chị nhìn em bé đáng yêu nhỏ xíu kia và nói: "Không, chị có Nữu Nữu là đủ rồi."

Nữu Nữu? Cái tên rất hay, tôi rất thích!

Anh rể Lý Thiên Vũ ở bên cạnh vui vẻ đi qua đi lại, luôn miệng nói: "Tiểu Vân, chúng ta có con gái rồi!"

Tôi, anh Hai và rất nhiều người khác đều lặng lẽ lui ra, chừa không gian lại cho cả gia đình.

Nhìn thấy Lý Thiên Vũ vui mừng, chúng tôi cũng yên tâm. Anh chị ấy đều thích con gái, sinh con gái với họ mà nói là chuyện rất hài lòng, rất vui vẻ!

Thật hy vọng, có một ngày, tôi có thể giống chị, gặp được người đàn ông thật lòng yêu mình, hai người nắm tay nhau, sống cuộc sống hạnh phúc, bình thản.

Chu Tiểu Nguyệt, mày phải cố lên!

436. Chương 430: Phiên Ngoại 4: Dương Phàm

Tôi tên là Dương Phàm.

Tôi là con một trong nhà, gia cảnh không kém! Ba tôi là viên chức chính phủ, mẹ tôi là kế toán, thu nhập không thấp.

Từ nhỏ, tôi là bé trai luôn được mọi người chú ý. Nói không khiêm tốn thì tôi rất thông minh, biết rất nhiều thứ. Từ hồi tiểu học tới bây giờ, tôi đều đứng thứ nhất trong lớp. Có lúc nhìn người khác học tập tốn sức mệt mỏi, tôi luôn thấy kỳ lạ. Rõ ràng rất đơn giản, tại sao có người không hiểu nhỉ? Thế nhưng ý nghĩ này để ở trong lòng là được, tôi tuyệt đối không nói ra khỏi miệng.

Lên cấp hai, không hề bất ngờ tôi thi đỗ trường Anh Minh, được phân tới lớp 2. Bắt đầu có rất nhiều bạn học mới. Vốn tự nhận là thành tích xuất sắc, cuối cùng tôi đụng phải đối thủ chân chính —— Chu Tiểu Vân!

Cô bé kia là người nhỏ tuổi nhất lớp, khuôn mặt thanh tú luôn mỉm cười. Bình thường không hé răng, ở lớp cô ấy ít phát biểu, nhưng hễ phát biểu là được các thầy cô khen.

Mặc dù cuộc thi tháng đầu tiên tôi vẫn là số một, nhưng Chu Tiểu Vân chỉ thấp hơn tôi hai điểm. Điều này làm tôi sinh lòng cảnh giác.

Cô bé này rất giỏi! Nhất là ngữ văn của cô, giỏi đến thái quá, mỗi bài văn đều được giáo viên coi như bài mẫu, đọc trước cả lớp một lần. Tôi không thể diễn tả trong lòng có tư vị gì, chẳng qua tôi biết rõ, tôi muốn giữ vững vị trí thứ nhất, phải vượt qua "Đối thủ" này.

Một học kỳ qua đi, trong lớp có một học sinh mới chuyển trường đến tên Lý Thiên Vũ, ngồi cùng bàn với tôi. Có lẽ vì từ trường hợp nhau, tôi và Lý Thiên Vũ nhanh chóng thành bạn tốt.

Hình dung như thế nào về Lý Thiên Vũ nhỉ? Cậu ấy cao hơn tôi một tí, làn da hơi đen nhưng rất đẹp trai. Cậu ấy giống tôi, cực kì mê bóng rổ. Mỗi lần đến buổi trưa, tôi và cậu ấy sẽ kề vai sát cánh đi chơi bóng rổ.

Thành tích của cậu ấy không quá tốt, nhưng chăm chỉ học tập, dần dần, thứ hạng được đẩy lên. Tôi thấy vui cho cậu ấy.

Không lâu sau, tôi phát hiện ra bí mật lớn nhất của Lý Thiên Vũ.

Cậu ấy thích Chu Tiểu Vân! Ha ha ha ha!

Bạn muốn hỏi tại sao tôi phát hiện ra hả? Hắc hắc, rất đơn giản, cậu ấy ngồi bên cạnh tôi, mắt luôn liếc về phía Chu Tiểu Vân, luôn đuổi theo bóng dáng cô ấy, đồ ngốc cũng nhìn ra cậu ấy có ý với người ta.

Ngay từ đầu, tôi không để việc này trong lòng. Nam sinh nào không có mối tình đầu, thích nữ sinh chẳng phải chuyện gì to lớn. Đừng nhìn giáo viên suốt ngày lên lớp cằn nhằn, kỳ thực trong lòng bọn họ rất rõ ràng. Nam nữ thiếu niên ái mộ nhau là lẽ thường tình của con người, không thể khống chế. Tôi chỉ không ngờ, tình cảm của Lý Thiên Vũ kéo dài nhiều năm như vậy.

Lên cấp ba, Lý Thiên Vũ cũng thi đỗ lớp tăng cường, cùng lớp với Chu Tiểu Vân. Thời gian tôi và Lý Thiên Vũ chơi chung ít đi nhiều, nhưng hễ rảnh chúng tôi lại tụ tập với nhau. Nhân duyên trong lớp của tôi rất tốt, có rất nhiều bạn bè, nhưng không có tình cảm thân thiết với một ai như Lý Thiên Vũ. Có thể giữa người với người tồn tại một loại duyên phận, tôi và cậu ấy ngưu tầm ngưu, mã tầm mã! Ha ha!

Sau khi chia lớp, Lý Thiên Vũ lại lẫn chung cùng một chỗ với tôi. Tôi hiểu tâm tư của cậu ấy, từng hỏi trêu: "Sao cậu không chọn ban xã hội? Chọn ban ấy chẳng phải có thể tiếp tục cùng lớp với em gái Tiểu Vân của cậu à?"

Lý Thiên Vũ cứ nhắc tới cái đề tài này liền than thở: "Tớ mà chọn khoa văn, có lẽ sau này thi đại học rất vất vả. Chọn ban khoa học tự nhiên, chờ đỗ đại học rồi tính."

Lúc đó tôi đã nghĩ, hắc, nghĩ xa thật, đến tận đại học cơ đấy, xem ra người anh em của tôi thật lòng!

Hoa khôi của ban khoa học tự nhiên Thiệu Sắc Vi cũng là cô gái rất ưu tú, đẹp, thông minh, cao ngạo, hình như hơi có ý với Lý Thiên Vũ. Cũng phải thôi, trong đám con trai Lý Thiên Vũ rất nổi bật, rất có sức hút, không ít cô gái thích cậu ấy. Chẳng qua, ánh mắt cậu ấy như dính vào người kia, không chứa nổi ai khác.

Có lúc nhìn cậu ấy tội nghiệp, mỗi ngày lấy cớ chờ em họ Lưu Lộ để đến cửa lớp văn đợi Chu Tiểu Vân, tôi lại thấy tiếc cho cậu ấy. Bạn nói xem, một thằng con trai tội gì dùng mặt nóng dán lên mông lạnh? Lời này hơi thô tục một chút, nhưng là nói thật. Mấy năm qua, tôi đã nhận ra Chu Tiểu Vân không hề thể hiện rằng có tình cảm với Lý Thiên Vũ. Cậu ấy đơn phương thích người ta.

Tôi từng nói đùa, thử khuyên Lý Thiên Vũ, Chu Tiểu Vân không thích cậu, hay là cậu đổi đối tượng xem. Thiệu Sắc Vi cũng rất tốt!

Ánh mắt Lý Thiên Vũ nhìn tôi như muốn ăn thịt người nhưng tôi không sợ, không có việc gì lén sờ râu hổ rất thú vị. Xem thiếu niên hoài xuân với tôi là chuyện rất vui vẻ!

Tới lúc thi đại học, tôi rất may mắn thi đỗ trường đại học và chuyên ngành lý tưởng. Hơn nữa, càng khéo hơn là chung trường với Chu Tiểu Vân.

Biết tin này, Lý Thiên Vũ rất vui, bảo là muốn tới tìm tôi ôn chuyện. Chút tư tâm nhỏ của cậu ấy sao có thể giấu tôi? Muốn nhân cơ hội đến tìm Chu Tiểu Vân thì có? Thôi, là anh em, chút việc nhỏ này không thể không giúp.

Số tôi khổ quá, bắt đầu làm "ông mai", hễ rảnh lại mặt dày đi cùng Lý Thiên Vũ tìm Chu Tiểu Vân. Thời gian dài, tôi hơi coi thường dáng vẻ sợ hãi, rụt rè của cậu ấy, cố gắng giật dây cậu ấy đi thổ lộ. Thích người ta bao năm, có thể quang minh chính đại yêu đương mà không nắm chắc. Số nam sinh thích Chu Tiểu Vân không ít đâu!

Lý Thiên Vũ lại ra về tay không. Sau khi biết tin, tôi quả thực ngửa mặt lên trời thở dài, thích thì nói ra! Lề mề dài dòng chẳng đáng mặt đàn ông?

Cậu ấy nói tôi không hiểu, nói tôi chưa biết cảm giác này. Tôi ngẫm lại, hình như đúng thế thật. Thực ra có không ít cô gái ám chỉ có tình cảm với tôi, nhưng tôi đều không thích, không có cảm giác động lòng. Chu

Tiểu Vân đủ ưu tú đủ đẹp, Lưu Lộ cũng rất động lòng người, nhưng tôi chỉ coi các cô như bạn bè. Bản thân tôi cũng không biết, tôi sẽ thích cô gái như thế nào…

Nhưng rồi, rất nhanh thôi tôi biết đến điều đó.

Khi nhìn cô gái cao ráo, tự nhiên, hơi có chút "man" ấy vì ném quả bóng ăn ba điểm mà cười rạng rỡ, trái tim của tôi đập loạn xạ.

Hóa ra, không phải tôi không hiểu tình yêu, chỉ vì nửa kia của tôi chưa xuất hiện. Hóa ra, trái tim tôi bình lặng như nước không phải định lực của tôi cao, chỉ vì tôi chưa gặp được người trong lòng.

Tôi rốt cuộc hiểu rõ, câu Lý Thiên Vũ đã từng nói: Nếu cậu thực sự thích một người, cậu sẽ ở vị trí rất thấp rất thấp, rất quan tâm rất quan tâm, quan tâm đến nỗi không dám thốt ra hai chữ đơn giản kia. Bởi vì, cậu sợ sau này không còn cơ hội làm bạn bè.

Tôi mặt dày năn nỉ Chu Tiểu Vân gọi Tưởng Tiêu Đan đi ăn, đi chơi cùng bọn tôi, trăm phương ngàn kế chế tạo cơ hội gặp mặt nói chuyện với cô ấy.

Khổ công theo đuổi hơn một năm, cuối cùng tôi trở thành bạn trai cô ấy. Gian khổ, thấp thỏm trong đó không đề cập tới cũng được, tôi đã hiểu, làm người ngàn vạn không quá tự mãn, nhất định sẽ gặp báo ứng. Tôi không nên trêu Lý Thiên Vũ quá…

Sau khi tốt nghiệp, tôi và Tiêu Đan đều ở lại thành phố N. Lý Thiên Vũ và Chu Tiểu Vân cũng thế. Hai đôi tình nhân cùng dốc sức làm việc vì tương lai, ngày tháng thật vui vẻ hạnh phúc.

Sau khi cha mẹ tôi và Tiêu Đan gặp nhau, rốt cuộc hạnh phúc đi vào lâu đài hôn nhân. Hơn nữa, rất nhanh chúng tôi có cậu con trai khá khỉnh.

Lý Thiên Vũ hâm mộ lắm, luôn la hét đòi kết hôn sớm. Ha ha, Chu Tiểu Vân không gật đầu, cậu ấy còn phải chờ dài dài, thật đáng thương a! Dù sao tôi là người cha hạnh phúc, không để ý đến cậu ấy.

Rốt cuộc đợi đến khi hai người bọn họ kết hôn, hơn một năm sau, Chu Tiểu Vân sinh cho Lý Thiên Vũ cô con gái bé bỏng.

Hai nhà chúng tôi ở đối diện, không khác gì người một nhà.

Con tôi luôn chảy nước miếng gọi "Em gái" "Em gái", Tiêu Đan cười nói sau này chi bằng kết thông gia luôn. Tôi cũng rất thích Nữu Nữu, con gái ngoan ngoãn hơn, không khóc không nháo, rất chọc người thương yêu.

Hiện tại hai đứa đều còn bé, tôi đoán sau này mình không còn cơ hội có thêm con gái. Có điều, bắt cóc con gái Lý Thiên Vũ về làm con gái mình cũng là ý hay! Haha!

437. Chương 431: Phiên Ngoại 5: Tiểu Bảo

Tôi tên Chu Chí Kiệt, nhũ danh Tiểu Bảo.

Không biết vì sao tôi có cái tên ở nhà buồn cười như thế nên từ khi học tiểu học tôi không thích những người khác gọi tôi như vậy. Lúc nào tôi cũng phụng phịu nói với bạn học xung quanh: "Hãy gọi tớ là Chu Chí Kiệt!"

Cơ thể tôi không tốt, thường xuyên bị ốm. Tôi nhớ khi còn nhỏ sợ nhất là ba Phùng Thiết Trụ. Tôi trông thấy bác ấy là sợ hãi, bởi vì hễ gặp bác ấy là tôi gặp xui xẻo!

Tôi thích nhất là đấu võ mồm với anh trai Đại Bảo, mặc dù đánh nhau tôi còn xa mới là đối thủ của anh ấy. Có điều, nếu chỉ đấu miệng lưỡi, anh ấy luôn bị tôi làm tức giận giậm chân. Mỗi ngày, hai anh em chúng tôi cãi qua cãi lại. Ha ha, đây cũng là một phương thức trao đổi tình cảm của chúng tôi thôi! Coi như đó là hình thức ở chung đặc biệt của hai anh em. Nói thật, một ngày không cãi nhau lại cảm thấy không quen!

Tôi sớm phát hiện ra, đừng nhìn Đại Bảo hung dữ, kỳ thực anh ấy sợ chị Chu Tiểu Vân của tôi nhất. Chỉ cần chị ấy nghiêm mặt trách mắng, anh Đại Bảo đều ngoan ngoãn đứng nghe. Hắc hắc, có lúc nhìn mà cảm thấy hả hê.

Chị tốt với tôi nhất, luôn dặn tôi không nên kiêng ăn, phải chú ý phòng lạnh giữ ấm, đúng lúc mặc thêm quần áo. Cơ thể tôi khỏe mạnh hơn mỗi ngày, trong đó có công lao không nhỏ của chị.

Lên tiểu học, hằng ngày tôi đều theo chị đến trường. Anh Đại Bảo thích chạy loạn với đồng bọn của anh ấy, chưa bao giờ dẫn tôi theo, vẫn là chị có kiên nhẫn, tốt nhất, tôi rất thích đi theo chị. Về sau, tôi là "cái đuôi" nổi tiếng —— từ này rất khó nghe, nhưng tới bây giờ tôi không phủ nhận. Tôi chính là thích đi theo sau chị đấy, chị vừa kiên nhẫn vừa dịu dàng, tôi rất thích chị!

Thành tích của chị xuất sắc, đương nhiên tôi cũng phải học thật giỏi, cố gắng chăm chỉ để được như chị. Cũng may đầu óc tôi tương đối thông minh, thành tích vẫn đứng trong top đầu của lớp!

Anh Đại Bảo và chị đều học cấp hai trên thị trấn, tôi hạ quyết tâm nhất định phải thi đỗ Anh Minh, như vậy, tôi có thể học chung trường với chị.

Trời không phụ người có lòng, rốt cuộc tôi thi đỗ! Tôi vui vẻ, học xong cấp hai, tôi ở cùng chị trong phòng trọ gần trường. Hằng ngày, tôi đều đi học, tan học cùng chị. Khi chị có lớp tự học buổi tối, tôi còn đi đón chị, trên đường về hai chị em tán gẫu, cảm giác này thật hạnh phúc. Chị nấu ăn rất ngon, tôi nghĩ, sau này ai có thể làm bạn trai chị nhất định là chàng trai may mắn nhất trên đời!

Đừng cho là tôi không biết nhé, nam sinh thích chị rất nhiều! Hừ, như Lý Thiên Vũ kia, vừa nhìn là biết rắp tâm bất lương. Mắt anh ta luôn liếc về phía chị. Khi tan học tôi đến chờ chị, gần như đều chạm mặt anh ta.

Tôi không cho anh ta khuôn mặt tươi cười, hơn nữa, tôi kiên trì buổi tối nhất định phải đi đón chị tan học. Nam sinh đều mặt dày, nếu tôi không đi, nhất định sẽ có mấy tên lòng dạ đen tối nhân cơ hội chen vào. Tôi không muốn có người quấn quýt lấy chị của tôi, vì thế, gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày tôi đều đưa đón đúng giờ.

Chị cười tôi, nói vì tôi chị cũng thành danh nhân. Tôi cười hì hì, không để trong lòng. Chị vốn là cô gái xuất sắc, chẳng qua chị luôn khiêm tốn, cho rằng mình rất bình thường. Thế nhưng, ở trong mắt tôi, chị là cô gái tốt nhất, giỏi nhất.

Chị còn thích tham gia các hoạt động, tôi thường đi cùng chị. Con gái viết văn hay luôn làm người ta cảm thấy cô gái này có tài, tôi tự hào vì chị.

Khi chị lên cấp ba, nhiệm vụ học tập nặng nề. Tôi tự giác học cách làm việc nhà, tôi phát hiện, coi như tôi có năng khiếu ở phương diện này. Rất nhiều việc tôi đều tự học, ví dụ như quét rác, thu dọn, nấu cơm giặt giũ vân vân. Chị thường cười tôi còn sạch sẽ hơn con gái.

Ha ha, cứ cho là vậy đi! Con trai không phải ai cũng giống anh Đại Bảo lôi thôi luộm thuộm. Anh ấy học cao đẳng thể thao, chiều cao càng tăng chóng mặt nhưng tôi không sợ anh ấy. Mỗi lần vừa thấy mặt chúng tôi đều cãi nhau ầm ĩ.

Anh trai vào đội điền kinh của tỉnh, còn chị thi đỗ đại học N, hai tin tốt liên tiếp làm cả gia đình tôi mùa hè này đều vui vẻ. Trong lòng tôi thầm hạ quyết tâm, Chu Chí Kiệt, sau này mày phải cố gắng, làm người có tương lai, làm cả nhà đều tự hào về mày!

Em út lên cấp hai, ngày tháng đau khổ của tôi đã tới. Tôi phải nấu cơm cho nó ăn, còn phải dọn phòng cho nó, phiền chết mất. Mấy lần tôi than thở với chị, chị khuyên tôi nên bao dung cho em út, dù sao em ấy còn nhỏ. Thế nhưng, lúc chị bằng tuổi nó còn giỏi hơn nó nhiều.

Quên đi, đành phải từ từ thích ứng! Sống chung với em út kém xa quãng thời gian thoải mái ở với chị. Chủ yếu vì nó quá lười nhưng mỗi người mỗi tính, không thể yêu cầu em út giống chị. Từ nhỏ nó hơi kiêu căng một chút, trong nhà ai cũng chiều, khó tránh khỏi lười biếng.

Em gái luôn nói tôi bất công, nói tôi thích chị không thích nó. Trời đất chứng giám, sao tôi không quý em gái, chỉ là thích chị hơn mà thôi. Đó là sự thật.

Cuối cùng tôi đỗ đại học, đến thành phố N. Thành phố anh Đại Bảo và chị ở, Chu Chí Kiệt tôi tới rồi đây!

Thân mật khăng khít như thuở thiếu thời không còn nữa, tôi hơi mất mát khi biết tin chị có bạn trai. Lúc này, ở trong cảm nhận của chị, quan trọng nhất là người đó, không phải tôi mà là chàng trai chị thích. Tôi

thật sự có một chút thất lạc, cảm thấy anh chàng kia cướp mất người chị thân yêu của tôi…

Về sau, tôi mới biết anh chàng kia là Lý Thiên Vũ, người thích chị rất nhiều năm. Từ khi Lý Thiên Vũ ra tay đánh người vì chị, tôi có chút xíu cảm tình với anh ta. Con trai mà, thời điểm mấu chốt có thể nhận ra phẩm tính. Về điểm này mà nói, coi như anh ta không kém.

Chị bắt đầu viết tiểu thuyết trên mạng, tôi thường gọi điện thoại tán gẫu với chị, chia sẻ tâm sự đó đây. Biết tiểu thuyết của chị sắp xuất bản, tôi thật lòng vui mừng cho chị. Bởi vì, đây chính là ước mơ lớn nhất của chị. Thấy chị cách ước mơ càng ngày càng gần, tôi thấy hài lòng hơn cả chị.

Chúng tôi đều dần dần trưởng thành. Anh Đại Bảo và chị Lưu Lộ thành một đôi, chị cùng Lý Thiên Vũ cũng là người yêu. Còn tôi vẫn một mình. Không phải không có cô gái thể hiện có tình cảm với tôi, nhưng tôi không có tâm trạng yêu đương. Hồi đại học, có một cô gái theo đuổi tôi hai năm, tôi vẫn không thích cô ấy. Cuối cùng cô ấy và tôi thành bạn bè.

Tôi không biết mình sẽ thích mẫu người như thế nào, dù sao, tạm thời người đó chưa xuất hiện. Tôi nghĩ, đợi đến ngày tôi kết hôn, chắc là chuyện rất rất lâu về sau.

Trong quá trình làm việc, tôi trở thành bác sĩ trẻ, đầy hứa hẹn trong bệnh viện.

Đúng vậy, ước mơ từ nhỏ của tôi là làm bác sĩ. Thực chất lý do rất buồn cười, rất ngây thơ, lúc còn bé, cơ thể tôi không tốt, luôn bị ốm, bị cấm chỉ không cho ăn cái này ăn cái kia. Khi đó, tôi đã nghĩ sau này lớn lên nhất định tôi phải làm bác sĩ, chăm sóc cơ thể mình thật tốt, muốn ăn cái gì cũng được. Hắc, bây giờ nghĩ lại đúng là lý do này rất buồn cười!

Hiện tại tôi rất thích công việc của mình. Công việc bận rộn chiếm trọn cuộc sống của tôi, chính tôi cũng không ngờ mình sẽ trở thành người cuồng công việc.

Anh Đại Bảo giải nghệ về quê làm lên huấn luyện viên đội điền kinh, sau khi kết hôn với chị Lưu Lộ có một thằng cu đáng yêu. Mẹ không buôn bán nữa, mỗi ngày ở nhà bế cháu, bà vui vẻ cười suốt.

Chị và Lý Thiên Vũ cũng kết hôn, hai người bọn họ mua nhà ở thành phố N, sống lâu dài ở đây. Chị sinh ở bệnh viện tôi làm, sinh ra một bé gái xinh xắn. Lúc ấy, cả nhà chúng tôi đều ở đó, mẹ còn ở lại hơn một tháng mới trở về. Sau này, hễ rảnh bà lại gọi điện bảo anh chị về nhà —— chủ yếu để ngắm cháu!

Cũng may thành phố N cách quê chúng tôi không xa, hiện tại có xe, về nhà chỉ mất hai, ba tiếng rất thuận tiện. Anh rể Lý Thiên Vũ làm quản lý ngành trong công ty, trẻ tuổi mà tương lai đầy hứa hẹn. Chị làm giảng viên đại học, còn kiêm tác giả tiểu thuyết mạng khá nổi tiếng. Điều kiện kinh tế của hai người rất tốt, trông đi, họ có nhà có xe, cuộc sống thoải mái.

Tôi rất thích đến ăn cơm chùa, chị luôn nhắc tôi: "Tiểu Bảo, bao giờ em có bạn gái! Em đã lớn tuổi thế này rồi…"

Tôi giả vờ không nghe thấy, gọi cháu gái: "Nữu Nữu, nhanh qua đây với cậu nào."

Nữu Nữu chân béo núc ních chạy tới, thân thiết gọi tôi: "Cậu!" Sau đó bé con nhào vào lòng tôi, hôn chụt lên mặt tôi. Nữu Nữu thông tuệ, cực kì đáng yêu, bây giờ đã ba tuổi, nhanh mồm nhanh miệng không ai bằng khiến ai cũng thích. Tôi rất yêu cô cháu gái này.

Chị lại ở bên cạnh lảm nhảm: "Thích một đứa thì nhanh tìm bạn gái kết hôn, sau đó tự sinh đi…"

Tôi mắt điếc tai ngơ, chơi với Nữu Nữu.

Chị cứ nhắc đi nhắc lại vấn đề này, tôi già rồi à? Mới hai mươi tám tuổi thôi.

Muốn tôi có bạn gái? Có thể, tiêu chuẩn của tôi chính là: đẹp, dịu dàng, hiểu ý người, nhã nhặn lịch sự, kiên cường lạc quan… Cô gái giống chị đấy, chị có thể giới thiệu cho em một người như thế không?

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cuoc-song-moi-hanh-phuc-cua-chu-tieu-van